

Giới thiệu Tuyên Hòa hòa quyền Convert

Nghệ thuật sinh trở lại Bắc Tống những năm cuối, nhập Tuyên Hòa viện họa, liền xem danh gia sử sách; bài huy tông vi sư, nhận thức sách đạo anh tuấn kiệt xuất.

Đây là một cái cảm kỳ thư họa thơ hoa bia, củi gạo dầu muối tương dấm trà chuyện xưa.

--- Đã kịp tác giả, 2 ngày đổi mới một lần ---

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa hòa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lâm Lưu Độc Tọa Đồ

"Chúng ta lão sư nói chính là hần?"

"Đúng, chính là hần, kia cái gầy teo cao cao sào trúc tựa như gia hỏa. Gọi Sở Phong, cùng chúng ta đồng dạng năm nay kỳ thi Đại Học. Cũng không biết lão sư đến cùng coi trọng hần cái gì, hết lần này tới lần khác nói hần nhất định có thể thi đậu mỹ viện, chúng ta lại không được."

"Lão sư nói cái gì thì có ích lợi gì, hần cũng không phải giám khảo, có thể hay không khảo thi vượt được thật sự là lúc hần nói có ích?"

"Nói thì nói như thế, thế nhưng là mỗi ngày nhìn nhìn hần ở phía trước điều vô dương oai, thật sự là khó chịu a!"

"Bất quá chính là triển lãm tranh trên xảy ra chút tiểu danh tiếng mà thôi, người làm như không nhìn thấy chẳng phải được."

"Nội tâm không công bằng a, chúng ta từ nhỏ đi học họa, luyện nhiều năm như vậy. Muốn được một câu tán dương, làm sao lại khó như vậy nha. . ."

Lúc này, Sở Phong đang tại thu thập triển lãm tranh họa tác.

Hai người kia lúc nói chuyện cũng không có tận lực đề thấp âm lượng, cho nên đối với lời nội dung đều truyền đến Sở Phong trong tai.

Sở Phong đem trước mắt chính mình mực mai đồ tỉ mỉ hảo hảo thu về, thả lại cây kẹp vẽ trong, nghĩ thầm chính mình hần là xuất tiền đem mình tranh này bồi một chút, lúc này mới tính không cô phụ lão sư đối với chính mình tán dương a. Chỉ là bồi tiền, từ nơi nào tìm nha. . .

Sờ lên trong túi quần còn sót lại mười khối tiền, lại cảm thụ một chút trống không bụng, loại này thanh liêm cảm giác, Sở Phong đã hết sức quen thuộc.

Hần ngược lại không phải là hoàn toàn không có tiền, trong ngân hàng còn để đó hơn một vạn điểm gọi ngân hàng, đây là hần những năm gần đây tích lũy xuống tiền xài vật. Hần đã sớm nghe ngóng, mình muốn thi đậu kia chỗ mỹ viện, một năm học phí là một vạn năm.

Nếu quả thật thi đậu, thi xong về sau kia cái trong ngày nghỉ, mình có thể nhiều đánh chút công nhân, đem còn dư lại năm ngàn khối tiền lợi nhuận xuất ra.

Muốn xin giúp học tập cho vay là không thể nào, tuy nói sinh mạng của mình, cha mẹ nhân vật vẫn luôn không có sản sinh qua xứng đáng tác dụng, nhưng hai người bọn họ thu vào đều là rất không tệ, Sở Phong không có xin cho vay điều kiện, chỉ có thể chính mình âm thầm tích lũy tiền.

Đương nhiên, đối với Sở Phong mà nói, tích lũy tiền cũng không phải cái gì thống khổ sự tình, giáo tiểu hài tử giản bút họa, tổ copy, tuy kiếm được không nhiều lắm, nhưng trong đó cũng là có vài phần hứng thú đáng nói.

Sở Phong cha mẹ tại hần lúc mười hai tuổi ly hôn, mà liền từng người thành gia, lại có từng người hài tử. Sở Phong tuy phẫn cho phụ thân, nhưng phụ thân cũng không như thế nào quản lý hần, chỉ là mỗi tháng cho hần một ít tiêu vặt chi tiêu, nẫu thân đầu kia cũng đồng dạng.

Chỗ ở ngược lại là có, đó là tới gần trường cấp 3 một cái phòng cũ, thuộc về mẫu thân. Mẫu thân nói, sẽ ở kỳ thi Đại Học về sau đem phòng ở bán đi, đến lúc sau. . .

Nếu quả thật thi đậu mỹ viện ngược lại tốt rồi nói, chính mình dùng chân bỏ cũng không có vấn đề gì. Nếu là không có thi đậu, chính mình liền gặp phải học lại hay là cải biến chuyên nghiệp vấn đề. . .

Sở Phong tuy tuổi không lớn lắm, lại biết rõ về tranh là mình muốn làm cả đời sự tình, sẽ không dễ dàng buông tha cho.

"Được rồi. Hiện tại muốn những thứ này không chỗ hữu dụng, đi một bước tính một bước a!" Sở Phong nghĩ như vậy, đem chính mình họa cực kỳ thu thập xong, lại đem toàn bộ triển lãm tranh cái ghế, vật thập các loại cùng nhau thu thập, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

Tuy nói là triển lãm tranh, nhưng thi triển đều là đệ tử họa tác, quy cách cũng không cao, Sở Phong Hàn Mai Đồ ở chỗ này tự nhiên là có thể đơn giản

nhỏ được thứ nhất.

Về phần lọt vào những người khác ghen ghét, đây đã là Sở Phong thói quen sự tình. Rốt cuộc "Cây cao chịu gió lớn", từ xưa như thế, không có cái gì đáng bực tức tất yếu.

Người khác cái nhìn, đối với Sở Phong mà nói là không có chút ý nghĩa nào.

Nhưng lão sư cách nhìn tựa bất đồng. . . Tuy trường học mỹ thuật tạo hình hệ chủ nhiệm niên kỷ cũng không lớn, lại là đứng đầu Trung Quốc tối cao mỹ thuật học viện tốt nghiệp nghiên cứu sinh, thẩm mỹ năng lực tự nhiên là có. Hắn nói Sở Phong nhất định có thể thi đậu mỹ viện, điểm này, tuy Sở Phong biết chỉ là một loại quá khen ngợi chỉ từ, nhưng vào khỏi trong tai, cũng làm cho hắn cảm thấy nội tâm ấm áp, có chút sung sướng.

Chính mình từ tiểu học họa, cũng không có gặp được quá lợi hại danh sư, rất nhiều thứ đều là chính bản thân hắn lên suy nghĩ ra. Ngược lại là lên trường cấp 3, trường học vị lão sư này đối với hắn đề điểm có thêm, điều này làm cho Sở Phong cảm động hết sức, vì vậy mỗi lần cũng sẽ ở chính mình đủ khả năng lĩnh vực tương trợ lão sư.

Triển lãm tranh chính là trong đó một chuyện nhỏ. Tuy nói chỉ là trường học triển lãm tranh, nhưng chân chính tổ chức, ngược lại không phải là đặc biệt nhẹ nhõm. Lúc trước tổ chức, an bài, sau đó thu thập, hợp quy tắc, Sở Phong đều nhất nhất tham dự, cho nên mấy ngày nay ngủ thời gian cũng không nhiều, thời điểm này đem triển lãm tranh phòng học thu thập không sai biệt lắm, liền không khỏi thật sâu ngáp một cái.

Lúc này, cái khác tham gia triển lãm tranh đệ tử cũng đã mang theo sách của mình họa rồi đi, toàn bộ phòng học trống trơn tự nhiên, chỉ còn lại Sở Phong một người.

Đem phòng học quét một lần, Sở Phong tiến lên đóng cửa sổ lại thời điểm, chợt nghe đến sau lưng tiếng mở cửa.

"Sở Phong, liền thừa chính ngươi sao? Ta để cho lúc hào mấy người bọn hắn tới hỗ trợ quét dọn, bọn họ đều đi?"

Sở Phong quay đầu lại đi nhìn, quả nhiên là có ân tại mình lão sư, vì vậy cười cười, một mặt đóng cửa sổ một mặt tùy ý nói qua: "Bọn họ có một số việc, thu thập không sai biệt lắm liền rồi đi, ta lưu lại kết thúc công việc giải quyết tốt hậu quả."

Lão sư đương nhiên minh bạch Sở Phong đang tại nói dối, nhưng này loại dối lại làm cho hắn vô pháp tức giận, vì vậy đứng ở nơi đó nhìn nhìn Sở Phong đóng cửa sổ bóng lưng, nhìn nhìn thiếu niên cử cao cánh tay phải thì dưới giáo phục loáng thoáng thon gầy thân thể, nội tâm không khỏi hơi hơi thờ dãi một tiếng.

"Ngày mai nhà bảo tàng có cả nước tuần triển lãm muốn tới, bên trong có Phạm Khoan "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ ". Này bức họa mặc dù không có "Khê Sơn Hành Lữ Đồ " nổi danh, thế nhưng ý vị phi phạm, cũng không so với "khê sơn " chênh lệch. Người họa bên trong khí khái là có, thế nhưng dùng trên ngòi bút ý vị không đủ bao mãn, "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ " rất thích hợp người tỉ mỉ học tập vẽ." Lão sư nói qua, "Nghe nói ngay tại chúng ta nơi này thì triển ba ngày muốn đi, ta buổi sáng ngày mai muốn đi nhìn, nếu người là có thời gian, liền cùng đi chứ."

Sở Phong đã sớm thấp thoáng lại lần nữa nghe thấy trong nghe nói tin tức này, chỉ là phương diện nghệ thuật sự tình, truyền thông cũng không phải đặc biệt quan tâm, tuần triển lãm chỉ tiết trên đưa tin ít đến thương cảm.

Sở Phong lúc trước còn suy nghĩ, muốn rút sạch đi nhà bảo tàng tỉ mỉ hỏi một câu, không nghĩ tới sư phụ của mình vậy mà mang đến cái tin tức tốt này, lập tức kinh hi lên: "Vậy không thể tốt hơn! Lão sư sẽ giúp bạn rộn chỉ điểm một ít, ta coi như là tam sinh hữu hạnh a!"

Lão sư bị Sở Phong này "Tam sinh hữu hạnh" chọc cho vui lên, cười nói: "Như thế nào học miệng lưỡi trơn tru đi lên? Nếu thật là tam sinh hữu hạnh a, chúng ta loại người này nên sống ở Bắc Tống Tuyên Hòa thời đại kia, nếu là ở Tống Huy Tông Tuyên Hòa viện họa trong mưu trên một quan nửa chức, chắc chắn, có thể mỗi ngày vẽ tranh, lại có tiền có thể lợi nhuận, còn có quan có thể làm, mỗi ngày kết giao văn nhân nhã sĩ, ai! Kia rất đúng một loại gì dạng thông khoái!"

Sở Phong nhìn nhìn trên người lão sư lại phát ra chua xót, nhin không được phốc phốc cười ra tiếng: "Tống Huy Tông không phải là vong quốc chi quân sao? Lịch sử khóa đến trường qua, khi đó quân Kim xuôi nam gì gì đó, xã hội hẳn là rất rung chuyển a. Sinh hoạt tại loại kia rung chuyển thời đại có cái gì tốt?"

Lão sư liếc mắt: "Người lịch sử làm thế nào học? Chỉ là Bắc Tống biến thành Nam Tống mà thôi, xuôi nam dời đô, không tính là vong quốc. Lại nói, kia Nữ Chân nhân (tổ tiên dân tộc Mãn) tới hiện giờ lúc đó chẳng phải Trung Quốc dân tộc một bộ phận? Phân ra cái người gì ta lẫn nhau. Rung chuyển liền hướng phía nam chạy nha, tối thiểu nhất có thể trốn một đời thái bình, vậy cũng như vậy đủ rồi."

"Lão sư người luận điệu không tốt a, rất có Lộ Dịch mười lăm câu kia 'Sau khi ta chết, đầu thềm hồng thủy ngập trời' giọng." Sở Phong cười nói.

Lão sư ha ha cười cười, không hề cùng Sở Phong lung tung cười đùa, cùng hắn một chỗ đem phòng học lộn xộn nhất nhất giải quyết tốt hậu quả, khóa lại phòng học cửa, gió tay xoa xoa Sở Phong đầu: "Hôm nay đa tạ ngươi rồi, đối không có đối đầu này? Với tư cách là tạ lễ, lão sư thỉnh ngươi ăn cơm chiều a!"

Sở Phong nghe vậy cái mũi vị chua. Lão sư biết mình trong nhà đại khái tình huống, cho nên luôn là cũng không có việc gì thỉnh chính mình ăn cơm, cải thiện thức ăn.

Không phải là không có từ chối nhã nhận qua, nhưng lão sư mỗi lần tại trên loại chuyện này luôn là có chấp có thể, Sở Phong coi như là muốn thử chống lại, cuối cùng cũng là bị lão sư khiêng đến tiệm cơm đi, chống lại liền biến thành sự tình vô dụng.

"Ăn!" Sở Phong cười hì hì nói, "Ta nghĩ ăn mì, Trùng Khánh tiểu mặt, lão sư thỉnh không mời?"

Lão sư hơi hơi ngần người, nội tâm rồi lại lập tức minh bạch, đứa nhỏ này là muốn cho mình tiết kiệm tiền đâu, nội tâm không khỏi đau xót.

"Đi! Nghe lời người." Lão sư xoa xoa Sở Phong đầu, "Bất quá ta để cho sư mẫu của người cho người hâm cách thủy canh gà, sau khi ăn xong đi nhà của ta uống, hay là người đóng gói mang về nhà?"

...

...

"Này " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ " là Phạm Khoan chỗ làm, nghe nói, lão nhân gia này ẩn cư ở Chung Nam, Thái Hoa khu vực, rất thích tại sơn thủy bên trong quan sát, thường thường đối với dãy núi vừa nhìn chính là cả ngày. Đang là như vậy quan sát, mới cuối cùng hóa thành bút pháp cảnh sắc nhả, bức này mây khói Vụ lượn quanh, tràn ngập rung chuyển hương vị, không phải là người bình thường họa đạt được."

Lão sư nhìn nhìn đang tại vẽ Sở Phong, chỉ điểm lấy: "Yên trần vốn là hư vô mờ mịt đồ vật, muốn hóa thành thật thể thật sự khó khăn. Người xem người nơi này thiết lập sắc, rõ ràng nặng chút, một khi nặng, sương mù cũng liền hiển lộ chìm. Không giống như là giữa rừng núi vụ ải, giống như là. . ."

"Vụ mai sao?" Sở Phong cười nói tiếp, "Cổ nhân thật sự là tốt, tại sơn thủy đang lúc một ở chính là cả đời, cũng không có Vụ mai các loại mất hứng đồ vật."

Lão sư cũng cười: "Cho nên sư tâm cảnh sắc rất trọng yếu, người chân chính nghệ khảo thi lúc trước, cũng ở chúng ta thành thị phụ cận sơn thủy bên trong nhiều đi một chuyến, nhìn một cái. Cái gọi là họa sĩ cùng họa tượng khác nhau, kỳ thật chỉ ở tại một đôi mắt mà thôi. Cảnh sắc tuy đồng dạng, nhưng mọi người xem đến đồ vật, cuối cùng là bất đồng."

"Vâng. Đa tạ lão sư." Sở Phong cười cười, hần theo ý tứ của lão sư, một lần nữa mảnh thay đổi một chút sắc thái, tiếp tục hơi hiển đáng thương ngồi ở nhỏ nhỏ bàn ghế, đề sát vào " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ " vẽ.

Cho dù là như vậy vượt qua cổ kim bút tích thực đưa tới tuần triển lãm, trong viện bảo tàng cũng như trước không có quá nhiều người. Lão sư nói với Sở Phong một tiếng, đứng dậy đi tìm buồng vệ sinh. Sở Phong chăm chú tại sơn thủy bên trong, hàm hồ đáp ứng, dưới ngòi bút liên tục, một đôi mắt lại càng là gần như hấp tại " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ ".

Hắn nhìn kỹ " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ " góc dưới bên trái một loạt phòng nhỏ, lơ mơ thấy được một cái đang tại động tác thân ảnh.

Sở Phong không thể tin gió tay dụi dụi con mắt, lại tỉ mỉ đi nhìn, liền phát hiện bóng người kia nguyên lai là tại hướng chính mình vẫy tay.

Gần như cử chỉ điên rồ đồng dạng, Sở Phong chậm rãi vươn tay ra, tay trái của hắn vừa mới va chạm vào phong bệ ngoài " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ " thủy tinh một cái chớp mắt, hắn chợt nghe đến bên tai lời mình vừa vang lên, cả người hôn mê bất tỉnh.

Sách mới thượng truyện (*upload), cầu cất chứa! Cầu đề cử! Cảm ơn mọi người ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuân Phong Thập Lý không bằng họa

Bắc Tống Tuyên Hòa năm đầu xuân quang trong, một cỗ bình thường xe ngựa chậm rãi chạy nhanh hướng Hàng Châu Thành.

Xe ngựa đã là hơi cũ, cửa sổ xe bên cạnh góc góc địa phương có không ít tổn thương, bánh xe cùng cang xe trên tràn đầy bụi đất, thoạt nhìn vừa mới đi qua không ngắn lộ trình.

Đầu mùa xuân con đường cũng không phải đặc biệt dễ đi, rất nhiều vừa mới vừa mới mưa địa phương còn mang theo lầy lội dính liền cảm giác, dựng lên xe tới rất là cố sức.

Người kéo xe ngựa cũng không cường tráng, xương sườn tồn tại đi trong quá trình tại da lông dưới lúc ẩn lúc hiện, ngẫu nhiên phát ra ồ ồ hô hấp, rõ ràng

bỏ cáo lấy nó hết sức.

Bánh xe rơi vào bùn đất chiều sâu cũng không lớn, điều này nói rõ xe ngựa bản thân cũng không chìm, chỉ là ngựa đã già, lại đi dài như vậy đường, chuyện đơn giản như vậy tình đã đủ để cho nó liên tục thở dốc.

"Lão Trương, cách Hàng Châu còn có bao lâu? Thật sự không được, để cho gia hỏa này nghỉ một chút lại đi."

Trong xe duỗi ra một tay, đem cửa xe màn cửa nhắc lên, lộ ra một trương trần đầy nếp nhăn mặt.

Tay chủ nhân cùng ngựa đồng dạng, cũng đã không hề tuổi trẻ. Nhưng này chỉ nhắc lên màn cửa tay cũng rất tốt nhìn, không phải là da mịn thịt mềm cái loại kia đẹp mắt, mà là một loại nói không rõ đạo không rõ hương vị, tựa hồ là cân xứng, hoặc như là hữu lực, tóm lại mang theo một loại vạn phần hài hòa mỹ cảm.

"Không xa, phía trước chuyển qua đỉnh núi chính là. Gia hỏa này là già rồi, ải!" Đánh xe lão Trương thở dài một tiếng, dùng roi ngựa trong tay nhẹ nhàng tại trên lưng ngựa vỗ hai cái, "Người cũng đừng phàn nàn, chúng ta cũng sắp đến. Người đời này nha, cũng liền tái xuất như vậy một lần xa nhà!"

Con ngựa phảng phất nghe hiểu lão Trương, hợp với đánh hai cái mũi vang, mỗi một lại chậm rãi đi về phía trước.

"Lão Trương, lần này cũng là vất vả người rồi, ngàn dặm xa xôi đưa ta quay về Hàng Châu." Trong xe lão già nói.

"A lang nói chuyện này!"

"A lang" là Đại Tổng thì nó bực đối với nam chủ nhân xưng hô, đối với tuổi nhỏ hơn một chút nam chính tử, gọi là "Lang quân".

Lão Trương lau một cái mồ hôi trên trán, nói tiếp, "Lão nô ngoại trừ hầu hạ a lang ra, cũng không có cái gì những chuyện khác có thể làm. Lão nô này vợ con ly tán, nếu không là a lang hảo tâm thu nhận ta, cũng không biết hôm nay muốn hạng gì thế lương."

Lão Trương 30 xuất đầu, thế tử cùng nhi tử tại một hồi bệnh dịch bên trong tất cả đều chết, chạy nạn thời điểm cùng trong nhà những người khác mất liên hệ, là lui một mình bị lão già cứu giúp, về sau liền biến thành lão già kiện bực, tuy nói không có văn tự bán mình với tư cách là bằng chứng, nhưng so với phổ thông tôi tớ càng thêm trung thành và tận tâm.

Lão già nghe được hần nhắc tới chuyện xưa, không khỏi thở dài một tiếng, nói: "Người ngày nay riêng là thịnh niên, không nên như vậy là lui hiu quạnh. Chờ đến Hàng Châu Thành, lão phu sẽ giúp người xem xét xem xét, lấy cái tái giá cũng tốt."

Lão Trương tuy nói niên kỷ đã không nhẹ, nghe nói chuyện đó nhưng không khỏi hơi hơi nháo cái xấu hổ, gãi tay gãi gãi cái ót, hắc hắc cười ngậy ngậy hai tiếng, nói: "Ta nghe nói Hàng Châu Thành bên trong nữ lang nhóm từng cái xinh đẹp như thần tiên tựa như, nhân vật như vậy, làm sao có thể gả cho ta như vậy cái khổ nạn hần tử đó!"

Đại Tổng xưng hô tầm thường nữ tử vì nữ lang hay là nương tử, về phần "Tiểu thư", đó là chuyên môn dùng để xưng hô ** cách gọi, không thể loạn dùng.

"Cái gì Thần Tiên tựa như nhân vật!" Lão già nghe thú vị, cười nói, "Tuy nói là phong thủy bảo địa, có thể nữ lang chính là nữ lang, nhiều nhất là Hàng Châu Thành trong giàu có và đông đúc người ta thật nhiều, tầm mắt cao một chút mà thôi, cũng chỉ là nhân vật tầm thường mà thôi."

"Hắc hắc! Lão nô cũng không dám cưỡng cầu!" Lão Trương vừa cười hai tiếng, trong tay dây cương hơi hơi thay đổi, để cho con ngựa tại chuyển biến vị trí rẽ vào cái góc độ, chuyển qua phía trước đình nghỉ mát, đập vào mắt lại là một cái té trên mặt đất thân ảnh.

Lão già thấy thế kinh hãi, vội vàng nói: "Lão Trương, nhanh lên tiến đến nhìn một cái! Chẳng lẽ không phải chiều cường đạo!"

"Hảo!" Lão Trương thân thủ lưu loát nhảy xuống xe, liền vượt qua vài bước xông lên phía trước, cúi đầu đi nhìn, chỉ thấy đề ngang trên đường chính là một người nhợt nhạt chi niên thiếu niên.

Thiếu niên này sắc mặt trắng xám, nằm ở trên mặt đất, chỉ lộ ra nửa trái khuôn mặt. Thiếu niên trên quần áo tuy nhiễm chút vết bẩn, lại không có cái gì bị thương bộ dáng, điều này làm cho lão Trương hơi hơi buông lỏng vài phần.

"Như thế nào đây? Như thế nào đây?"

Lão già cũng tại lúc này chạy tới, hần chống một cây tơ vàng gỗ lim quải trọng, đại khái là bởi vì đầu năm quan hệ, tơ vàng gỗ lim đã âm đạm xuống, bao tương lại cũng mang theo cổ sơ ý vị. Nếu là tỉ mỉ đi nhìn, quải trọng long đầu trên tựa hồ loáng thoáng mang theo chút chạm rồng điêu khắc, chính là bị lão Trương kia đánh phải nhìn tay nắm chặt, khản bất chân thiết.

Lão già liền tiếp truy vấn sớm đã hiện ra sự sốt ruột của hần, lão Trương không dám lãnh đạm, cẩn thận từng li từng tí đem thiếu niên lang lật người, kêu hai tiếng, cũng không có được cái gì trả lời hay là phản ứng.

Lão Trương vừa cẩn thận nhìn coi thiếu niên y phục, xác định không có cái gì rõ ràng ngoại thương, liền đối với lão già nói: "A lang, không có ngoại thương, không giống như là gặp không may bọn cướp. Nhìn thiếu niên này lang thon gầy bộ dáng, chẳng lẽ không phải đối xong chóng mặt?"

"Hàng Châu phồn hoa chi địa, chẳng lẽ cũng đường có người chết đói sao?" Lão già cau mày, mơ hồ có chút lo lắng.

Lão Trương trước kia trước được lão già cứu, tình trạng cùng hiện giờ trước mắt gã thiếu niên này ngược lại không sai biệt lắm. Hấn sợ hãi lão chủ nhân sốt ruột, vội vàng lấy tay thử một chút thiếu niên hơi thở, lại phục đến thiếu niên trước ngực chính mình nghe ngóng, đối với lão già nói: "Hô hấp cùng mạch giống như đều vững vàng, a lang không cần sốt ruột, hẳn là không có cái vấn đề lớn gì."

Lão già hơi hơi yên tâm lại, vuốt cằm nói: "Như vậy là tốt rồi. Mau đem hấn ôm vào xe tời, chúng ta lập tức vào thành, thẳng đến y quán a!"

...

...

Hàng Châu Thành, mười dặm một đình.

Thành nam đi ra ngoài tòa thứ nhất đình nghỉ mát, dân bản xứ đều trực tiếp đổi lại "Mười dặm đình", lại bởi vì hàng năm ngày xuân thời gian nơi này sớm nhất được thổi gió phương nam, cũng có chuyện tốt thư sinh, già bộ cảnh sắc nhà, kêu gọi vì "Xuân Phong Thập Lý đình". Về sau cũng không biết là cái nào thư sinh như thế không thú vị, lại tại đình mắc lừa thực dựng lên một khối tấm biển, lên lớp giảng bài "Xuân Phong Thập Lý đình" năm cái đại tự, từng (lông) Mộc Hắc chữ, mực đậm đi giai, tại đình mái hiên dưới cũng không biết tránh né bao nhiêu năm mưa gió, đến nay như trước bảo tồn hạ xuống.

Sở Phong chính là ngắt tại Xuân Phong Thập Lý này đình phụ cận, bị lão già cứu đi về sau không lâu sau, mấy cỗ xe ngựa xa xa chạy nhanh gần, cũng ở nơi này ngừng lại.

"Đỗ xe đỗ xe! Nương tử nói có chút cháng váng đầu bức mình, phải ở trong đình nghỉ một chút."

Một đạo thanh thủy thanh âm từ trong đội xe truyền tới, cùng với thanh âm nhảy ra xe, là một cái mười bốn mười lăm tuổi tiểu nha hoàn.

Này mấy cỗ xe ngựa nếu so với rồi mới lão già kia chiếc hoa lệ nhiều, cũng mới tinh nhiều. Ngoại trừ phía trước tái người hai chiếc, đằng sau còn đi theo ba chiếc chuyên môn vận chuyển đồ vật xe ngựa, chỉ nhìn một cách đơn thuần đồng kia được tràn đầy rung hòm, người qua đường liền có thể suy đoán xuất nhà này người ta cảnh không tầm thường.

Ngoại trừ đánh xe vài người xa phu ra, ngoài xe ngựa còn có to lớn tới đi theo bên ngoài, hiển nhiên là đường xa sợ hãi gặp gỡ đạo tặc.

Hiện giờ thế đạo mặc dù lớn gây nên có lợi thái bình, nhưng vẫn xưa cũ khó tránh khỏi cùng lưu dân, cường đạo đội gặp thoáng qua. Đường xa xa xôi, dụng cụ lại nhiều, muốn tiền tài không để ra ngoài đã là không thể nào, vì vậy đành phải tại nhân thủ trên nhiều hơn an bài, làm lên mã làm ra phía ngoài đáng đáp, để phòng bắt trặc.

Đương nhiên, trên đường đi cũng không có gặp được cái gì đạo tặc, một đoàn người nhất lo lắng hay là trong xe nữ lang thân thể. Rốt cuộc hiện giờ như cũ là xuân hàn se lạnh tiết, thân thể không tốt nữ tử hơi bất lưu thần sẽ nhuộm tật, hướng chỉ là từ nhỏ thể cốt liền yếu, lại đã trải qua như vậy một phen lắc lư tiểu nương tử.

Nghe được tiểu nha hoàn lời nói, một đoàn người nào dám không từ, vội vàng liền dừng xe lại, tự có tới tở cùng vú già đi trước đi vào trong đình đơn giản thu thập quét dọn một phen, lại đem trong đình trên mặt ghế đá trải lên dày đặc cái đệm, lúc này mới hóa ra nhà mình tiểu nương tử xuống xe.

"Tiểu nương tử chậm một chút."

Lúc trước nói chuyện tiểu nha hoàn đưa tay đi đỡ một đạo thiên bích sắc thân ảnh, xuống xe thời điểm, thân ảnh ấy chủ nhân vòng eo hơi gấp, vừa vặn lộ ra duyên dáng đường cong.

"Tiểu nương tử sắc mặt có chút ửng hồng, chẳng lẽ không phải thổi cảnh sắc a!" Lớn tuổi chút vú già tiến lên nhìn nhìn nữ lang sắc mặt, cảm thấy có chút lo lắng.

Nữ lang niên kỷ so với tiểu nha hoàn cùng lắm thì quá nhiều, mười sáu mười bảy tuổi niên kỷ, chính là tuổi trẻ. Thời điểm này nữ lang trên mặt trắng, duy chỉ có hai má vị trí sinh ra chút đỏ ửng, thoát nhìn đích xác như là phát sốt sinh bệnh mới có thể xuất hiện bộ dáng.

"Chưa, chỉ là trên xe khó chịu được khó chịu, cũng không có cảm lạnh, mọi người không cần vì ta lo lắng." Nữ lang thì giờ tuổi tác vừa vặn, khuôn mặt cũng là mỹ lệ di người, trọng yếu nhất lại là trên người một lượng nhân nhật phong độ của người trí thức, nổi bật lên nàng càng mềm mại.

Bị nha hoàn cùng chúng vú già dẫn tiến vào đình, nữ lang mục quang đảo qua kia tấm biển trên "Xuân Phong Thập Lý đình" năm cái đại tự, không khỏi cười thầm, nghĩ thầm cũng không biết là cái nào thư sinh ngông cuồng như thế, như vậy thư pháp tuy nói coi như thường thường, nhưng như vậy lấy ra gặp người, quả thực không nên.

Thời điểm này, lại có người lấy ra trà quả điểm tâm tới bày ở trên bàn đá.

"Tiểu nương tử buổi sáng sẽ không ăn bao nhiêu thứ, ngày nay hơi hơi ăn một chút a, sau khi vào thành chúng ta ăn nữa tốt hơn." Tiểu nha hoàn ở bên cạnh khuyến khích lấy.

Nữ lang cười nói: "Các người coi ta là thành sứ làm đúng không? Hộ cùng cái gì tựa như, ta đâu liền sẽ diện cái lão trở thành như vậy!"

Dứt lời, nữ lang cũng sợ người bên ngoài lo lắng quá mức, nhặt được hai khối điểm tâm từ từ ăn, nhìn nhìn bên cạnh mọi người sắc mặt chậm rãi chuyển

háo, lòng của nàng cũng an ổn hạ xuống

Ai! Hại người khác vì chính mình lo lắng, thật sự không nên!

Nữ lang nghĩ như vậy.

"Tiểu nương tử, chúng ta hơi hơi nghỉ ngơi một chút liền đi, rốt cuộc nơi này tứ phía rộng mở, gió thổi quá lớn, dừng lại thời gian dài khó tránh khỏi cảm lạnh." Một bên vú già an ủi nói.

Nữ lang gật gù đầu, mọi nơi tùy ý nhìn nhìn bên cạnh cảnh sắc, mục quang không biết như thế nào bị trên đường một kiện kỳ lạ đồ vật hấp dẫn.

"Phi Bạch, người xem đường kia chính giữa là vật gì?" Nữ lang kêu gọi bên cạnh tiểu nha hoàn.

Tiểu nha hoàn theo nữ lang ngón tay phương hướng nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một cái vật đen như mực ngã vào ven đường, cũng không giống là đầu gỗ, cũng không giống là nước sơn hộp, thoạt nhìn có chút kỳ quái.

"Ta đi lấy ra nhìn một cái!" Phi Bạch tính tình linh hoạt, hi hi cười cười, bắt lấy mép váy liền sợi nổi chạy ra ngoài.

"Cực kỳ khủng khiếp a tiểu nương tử!" Phi Bạch ở bên kia trên đường lật xem vài cái mới quay người trở về, trên mặt che kín vẻ kinh dị.

Nữ lang nhìn thú vị, cười hỏi: "Như thế nào là cùng sao? Khiến cho như vậy mặt mày hớn hở?"

"Tiểu nương tử người nhìn! Người nhìn!" Phi Bạch đem kia vật đen như mực triển khai, trưng mắt một đôi con mắt lớn, đem đặt tới nữ lang trước mặt, "Tranh này tuy họa không được đầy đủ, cũng không phải là nhà chúng ta "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" đi!"

—— nếu như cảm thấy sách không sai, mọi người không nên quên cất chứa, đề cử ơ ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trên cảnh tư liễu thổi lại ít

Cung âm không vang, ba tháng đích cửa sổ trướng không vén.

Hiện giờ, ngoài cửa sổ đích liễu như chưa miên, càng không có bay lên đích khí lực, đây là bởi vì gió đông quá mức một chút, thổi không nổi bức này triển miên.

Tuyên Hòa năm đầu ba tháng đích Thành Dương Châu, chính là nhất phái như vậy đích cảnh tượng.

Đông đã lão, xuân chưa tỉnh.

Nhất phái mùa trao đổi bên trong đích lưu luyến hương vị, luôn là làm cho người ta không hiểu nhớ tới muộn lên một môi trang điểm đích mỹ nhân, mang theo một loại lười biếng lại khác thường đích mỹ cảm.

Lúc này, ngẫu nhiên sẽ có vũ lạc xử. Không phải là mùa xuân cái loại kia mê mông yên vũ, mà là ở vào khoảng đông vũ tiêu điều vắng vẻ cùng mưa xuân thanh tân động lòng người trong đó, tùy ý đích thâm vào đối phương hứng thú tư phi trong, phiêu phiêu miêu miêu, dương dương sái sái, mạn thiên mãn địa mãn can khôn.

Từ xưa đến nay, thi nhân khen xuân thường hạ, lại có rất ít người chân chính thưởng thức bức này thời điểm đích cảnh đẹp. Sở Phong cũng rất thích như vậy đích mùa, nhất là lúc này đích vũ, mang theo một loại thừa thốt nhân nhạt đích hương vị, giống như là vì Tô Châu đích thơ. " Hồng Lâu Mộng " thảo luận, vì Tô Châu đích thơ Xung Đạm "Xung Đạm" hai chữ này, cũng là Sở Phong rất thích.

Khi còn bé đích Sở Phong yêu nhất bất quá câu kia "Sở giang vì vũ lý, kiến nghiệp mộ chung thi", bởi vì yêu sát câu này thơ, Sở Phong khi còn bé thậm chí động dậy đổi tên thành "Sở giang vì" đích ý niệm trong đầu, lúc ấy bị cha mẹ cười cự tuyệt.

Đương nhiên, kia đều là sự tình trước kia, cha mẹ ly dị chuyện lúc trước. Những cái kia ký ức đối với bây giờ sở giang mà nói, dường như đã có mấy đời, phảng phất mang theo một loại ánh sáng phân cực đích đặc hiệu, ngửi lên có một loại hiện Hoàng lão ảnh chụp đích khí tức.

Kia đều không trọng yếu. . .

Không biết như thế nào, trẻ con đích ký ức vậy mà cuốn tới, Sở Phong có chút mệt mỏi đem những cái này hồi ức đè xuống, khó khăn đích mở mắt, liền nhìn thấy ngoài cửa sổ đích nhất thụ cảnh liễu.

Liễu như, còn chưa kịp nhẹ nhàng.

Trên cành tơ liễu thổi lại ít. . .

Sở Phong xúc cảnh sinh tình đích nghĩ vậy câu thơ, lại không khỏi nghĩ nổi lên câu tiếp theo, tự giễu cười cười. Chính mình lập tức chuyển trọng yếu nhất là kỳ thi Đại Học cùng nghệ khảo thí, phương thảo các loại sự tình, thật sự không rảnh cân nhắc.

"Tiểu ca tính?"

Một đạo trung niên nam tử thanh âm hùng hậu lọt vào tai, thanh âm cũng không quen thuộc.

Sở Phong nghiêng đầu đi nhìn, liền thấy được một cái đoản đả mũ quả dưa, eo buộc khăn mang đích trung niên nam tử. Nam tử trên mặt hồ ghim hơi dày, mặt chữ điền rộng rãi mũi, thoát nhìn rất thuần phác đích bộ dáng.

"Nơi này là. . ." Sở Phong trong lúc nhất thời quay về thần thờ.

Trung niên nam tử này dĩ nhiên là phụng mệnh cứu Sở Phong đích lão Trương. Lão Trương thời điểm này cười nói: "Tiểu ca ngươi tại Hàng Châu Thành ngoại hôn mê đi, nhà của ta a lang vừa vận đi ngang qua, liền cứu ngươi. Đại phu đã tới nhìn qua, nói Tiểu ca trên người ngươi cũng không có cái gì trở ngại, chỉ là có chút suy yếu, nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi."

Lão Trương đề sát vào một chút, thần sắc hơi hiển chăm chú: "Tiểu ca có phải hay không gặp sự tình gì? Có cần hay không báo quan?"

Sở Phong nghe lời của hắn, chớp hai mắt, lại nhìn chung quanh đích quang cảnh.

Vòi tường, liễu tù gỗ, lũy làng giường, gỗ thông khung cửa sổ, trong phòng đích bày biện chính là như vậy đích vô cùng đơn giản, ngược lại hiển lộ thanh lạc xử. Ngoài cửa sổ, như trước chỉ là cảnh liễu phiêu động, trên cành tơ liễu im ắng.

Sở Phong đã từng vẽ qua một ít Đường đại đích lối vẽ tỉ mỉ cung nữ đồ, "Hàn Hi tái dạ yến đồ"" trăm hoa cung nữ đồ" các loại, nhìn trong phòng đích bày biện hương vị, tuy cùng họa bên trong từ nào đó một chút đích chênh lệch, rồi lại mười phần tương tự.

Đơn thuần từ bày biện đã nói, này cũng cũng không phải đặc biệt gì chuyện kỳ quái, rốt cuộc kiểu Trung Quốc lắp đặt thiết bị ngày nay thường xuyên nhìn thấy, trong đó thủ tạo nhà cũng có phần có thể nghiền ngẫm. Mấu chốt là trước mắt người này đích quần áo cách ăn mặc, quả thực cùng những cái kia cung nữ đồ bên trong đích tôi tớ các loại có chút giống nhau, chỉ là khách quan mà nói không có họa Trung Hoa quý mà thôi.

Thấy Sở Phong không có trả lời, mà là không ngừng đang quan sát bốn phía, lão Trương cười giải thích nói: "Nhà của ta a lang là gian phòng này thi họa làm được chương quý, đây là của ta gian phòng. Ngươi tại Hàng Châu Thành còn có cái gì thân nhân không có, ta có thể ra ngoài tìm nhất tìm."

"Hàng Châu Thành." Sở Phong thấp không thể tra đích mặc niệm một tiếng, hần chợt nhớ tới, chính mình hôn mê lúc trước tựa hồ là tại trong viện bảo tàng vẽ "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ", như thế nào một giấc tỉnh lại đã đến ở ngoài ngàn dặm đích Hàng Châu?

"Xin hỏi một câu, " Sở Phong ý thức được cái gì, ngược mắt nhìn về phía lão Trương đích con mắt, "Hôm nay là năm nào?"

"Tuyên Hòa nguyên niên đầu mùa xuân ba tháng, " lão Trương cười nói, "Thiếu niên lang là thời gian trôi qua hồ đồ rồi sao!"

. . .

. . .

Đồng dạng là "Trên cành tơ liễu thổi lại ít" đích Hàng Châu Thành bên trong, phú hộ tụ tập đích tuyên khánh phường, nơi này đích trong sân, ngoại trừ liễu bông vài ra, còn có mấy cái sơ khai đích xuân đào.

Đào chi Yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.

Hoa đào lạc xử, tự hữu phương thảo.

Phương thảo bên cạnh là thiếu nữ khuê phòng đích góc tường, trong phòng, án thư hai bên, nữ lang cùng Phi Bạch phân ra tòa hai bên, tường tận xem xét trước mắt đích nửa bức tàn cuốn.

"Là " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ " không sai, tổ phụ kia họa ta xem quá ngàn trăm lần đích, mình cũng vẽ qua không dưới trăm lần, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. . ." Nữ lang gật gật đầu, lại khó hiểu lắc đầu, "Thế nhưng là, điều này sao có thể nha. Tổ phụ họa hết " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ ", tuy cũng từng kỳ nhân, lại chưa từng cấp cho người bên ngoài thưởng ngoạn. Ngoại trừ người trong nhà ra, xem qua này bức họa đích người bản thân liền không nhiều lắm, càng không khả năng có người tinh tế nghiên cứu. Thế nhưng là, nếu như không phải là tình tế nghiên cứu đích, tại sao có thể có chút ra đến như vậy giống nhau đích văn chương đâu này?"

Lúc này nếu là Sở Phong ở chỗ này, nghe được nữ lang xưng hô "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" đích tác giả Phạm Khoan vì "Tổ phụ" đích, không biết hội là dạng gì đích biểu tình.

Phi Bạch đích tư thế ngồi tự nhiên không bằng nữ lang đoan chính, thời điểm này cơ hồ là đem trên nửa người tất cả đều nhào tới trên mặt bàn, nửa gục ở chỗ này. Nàng xem trước mắt đích họa, lại nhìn một chút nữ lang đích biểu tình, cười nói: "Tiểu nương tử nguoi nói, có phải hay không là tam lang bọn họ ai họa, sau đó không cần thận liên đánh rơi trên đường?"

"Nghe nguoi ta nói, Tam ca bận rộn đích nửa tháng đều xuất không được Hàng Châu Thành một lần đâu, nơi nào sẽ có thời gian vẽ loại này hao phí tâm huyết họa tác? Lại nói, coi như là thật sự vẽ, cũng không có khả năng ném tới ngoài thành đi a!" Nữ lang cười trả lời.

Còn có một cái lý do, nữ lang cũng không có nói ra miệng.

Trước mắt này tàn cuốn đích bút lực nếu so với nhà mình Tam ca lợi hại đích nhiều, tuy nói hơn nửa năm không gặp, vốn lấy chính mình đối với Tam ca lý giải, hẳn là vẽ không ra như vậy đích mùi vị.

Tổ phụ đích tranh sơn thủy, trung niên phượng thành khí phách, trong đó lợi hại nhất chính là thiết lập sắc cùng loại kia rung chuyển đích ý vị, để cho cả bức họa đều hiển lộ động đi lên đồng dạng, cũng không phải nguoi bình thường học được.

Trước mắt này một bức, không thể nói thật tốt, lại được ba phần khí khái, chỉ là ý cảnh trên hơi có khiếm khuyết.

Nữ lang nhớ rõ tổ phụ nói qua, thi họa nặng nhất chính là khí khái. Đây cùng nguoi đích khí chất đồng dạng, cơ hồ là bẩm sinh, lâm tập chỉ có thể bổ sung và cất bỏ, lại không thể cứ thế biến ảo mà ra. Đây là cái gọi là thiên phú.

Phi Bạch vụng trộm đích liếc qua bên cạnh đậu xanh xộp giòn, không yên lòng mà nói: "Đội tam lang trở về, tiểu nương tử nguoi hỏi một chút là tốt rồi đi! Hiện tại như vậy hao tâm tổn sức làm cái gì đấy!"

Nữ lang đầu nhìn không đến Phi Bạch đích mờ ám, cười đem kia bàn đậu xanh xộp giòn đưa tới Phi Bạch trước mắt, đưa tay nheo nheo nàng đích cái mũi nhỏ, cười nói: "Liên nguoi thông minh! Nhìn xem họa cũng có thể hao tâm tổn sức sao?"

"Như thế nào không uống phí thần!" Phi Bạch cầm trong tay một cái đậu xanh xộp giòn, đang vô cùng cao hứng đích hướng trong miệng nhét, lại chợt nghe những lời này, lập tức bản khởi một trương khuôn mặt nhỏ nhắn, làm như có thật mà nói: "Tiểu nương tử nguoi chính là học họa thời điểm quá mức si mê, cả ngày cả ngày mất ăn mất ngủ, lúc này mới bệnh căn không dứt nỉ, lấy còn như bây giờ thể cốt đều yếu đó! Chủ mẫu đều biết hội ta, để ta mỗi ngày mỗi đêm đều muốn nhìn nhìn tiểu nương tử nguoi, chớ để để cho nguoi lại si mê tiến vào! Chủ mẫu nói, tiểu nương tử tranh này si đích danh hào, tuyệt đối không thể lại lan tràn xuống!"

Phi Bạch học nhà mình nữ chủ nhân đích lần điệu, đem câu nói kế tiếp mười phần ngữ khí thành khẩn đích nói một lần.

Nữ lang thấy chỉ cảm thấy buồn cười, giờ lên tay áo che miệng cười nói: "Ta cũng không phải Cổ Khải Chi kia đội si tuyệt nguoi, lại nói, nếu là thật sự đích có thể có như vậy đích sinh hoa bút pháp thần kỳ, coi như là si tuyệt cũng không sao. . ."

Nói qua, nữ lang đích trong đôi mắt liền toát ra hướng tới, rõ ràng dĩ nhiên ngây dại.

Phi Bạch thấy thế, mọi cách bắt đắ dĩ đích thờ dài.

...

...

Bất tri bất giác, thời gian giống như lưu vô nhân nhanh nhẹn tan hết, nháy mắt đã qua hai ngày.

Sở Phong nhìn nhìn trong không khí càng ngày càng dày đặc đích liễu như, thổi càng ngày càng âm áp đích gió đông, nội tâm nhân nhật, không biết là cái gì tư vị.

Mạc danh kỳ diệu đi tới nơi này cái thời không, lão sư đối với lời nói của mình giống tại bên tai —— nếu thật là tam sinh hữu hạnh a, chúng ta loại nguoi này nên sống ở Bắc Tống Tuyên Hòa thời đại kia, nếu là ở Tống Huy Tông đích Tuyên Hòa viện họa trong mưu trên nhất quan nửa chức, chặc chặc, có thể mỗi ngày vẽ tranh, lại có tiền có thể lợi nhuận, còn có quan có thể làm, mỗi ngày kết giao văn nhân nhã sĩ, ai! Kia rất đúng một loại gì dạng đích thống khoái!

"Bắc Tống Tuyên Hòa sao. . ."

Sở Phong trầm thấp đích lẩm bẩm, nghĩ thầm chính mình dạng vừa ly khai, cha mẹ bên kia chắc có lẽ không đặc biệt để ý, coi như chính mình là rời nhà đi ra ngoài, qua một đoạn thời gian, cũng liền quên chính mình một nguoi a. Chỉ là lão sư chỗ đó, cũng không biết sẽ là như thế nào đích lo lắng. . .

Sở Phong cảm thấy thờ dài, chỉ là chuyện cho tới bây giờ, đã không có biện pháp, chỉ có thể mang theo lão sư cùng giấc mộng của mình, ở chỗ này sống được.

Nghệ khảo thí cùng kỳ thi Đại Học là không cách nào nữa lo lắng, về phần cái khác. . . Đối với Bắc Tống những năm cuối, Tuyên Hòa trong năm, Sở

Phong hiểu rõ đồ vật kỳ thật cũng không nhiều, hơn nữa đại đa số đều là thi họa phương diện đích đồ vật.

Huy tông một tay sáng lập lên đích Tuyên Hòa viện họa tự không cần phải nói, đó là tất cả thi họa kẻ yêu thích đích thánh địa a! "Tuyên Hòa bản mẫu tập về", "Tuyên Hòa sách phổ" cũng là ở thời đại này làm thành, đều là Tống Huy Tông tự mình đốc thúc mà thành lời tổng luận, lấy nội viện hoàng cung nơi cất giấu thi họa làm bản gốc biên soạn mà thành.

Riêng là những chuyện này, Sở Phong chỉ cần suy nghĩ một chút đã cảm thấy cả người đều lảng lảng. Kia rất đúng ít nhiều danh nhân tranh chữ a! Hẳn thực hận không thể lập tức liền ra roi thúc ngựa đích tiến cung, đem tất cả tranh chữ đều lượt lãm một phen, mặc dù nhìn bỏ đi lập tức đã chết cũng đáng được!

Chỉ là... Một phương diện khác, này rốt cuộc cũng là Bắc Tống những năm cuối, quân Kim cũng sắp quy mô xuôi nam thời điểm. Trừ đó ra, phía nam còn có Phương Tích vì loạn, Thủy Bạc Lương Sơn hảo hán cũng là lúc này a! Trên triều đình gian thần giữa đường, Nam Tống y quan nam độ... Đến lúc sau mưa gió Phiêu Linh, chính mình dạng một cái so với lục bình còn nhẹ phiêu phiêu đích nhân vật, lại nên thế nào bảo toàn bản thân đâu này?

Ừ, mọi người đi theo ta tay trái ~ tay phải một cái động tác chậm ~ đề cử ~ cất chứa về sau lại chạy đi ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Kim bích sơn thủy

Ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày, Sở Phong cũng đại khái rõ ràng chủ tớ hai người đích thân phận.

Bị nô bộc lão Trương gọi là "A lang" đích lão giả, họ Lục, tên một chữ một cái hồng chữ, chữ Văn Đoan, Sở Phong liền tôn xưng trưởng lão vì Văn Đoan tiên sinh.

Văn Đoan tiên sinh tại Hàng Châu Thành này đích chợ phía Tây bên trong mở một gian thi họa đi, chụp mũ "Lục thị" danh tiếng, toàn bộ trong tiệm trên dưới chỉ có hắn cùng với lão Trương hai người, bởi vì thi họa đi vị trí vắng vẻ đích nguyên nhân, sinh ý cũng không tốt.

Sách này đồng ý là từ người bên ngoài trong tay dưới bàn tới, hôm trước vừa mới một lần nữa trên danh nghĩa khai trương, ngược lại cũng không có làm cho cái gì náo nhiệt trận chiến. Thanh thế không lớn, sinh ý đích tình trạng tự nhiên có thể nghĩ.

Nô bộc lão Trương cũng không hiểu thi họa những vật này, chào hỏi khách khứa thời điểm nói cũng không được gì. Về phần Văn Đoan tiên sinh, bản thân càng sẽ không bởi vì bức này a chán vật mà quan tâm, ngẫu nhiên hào hứng cao, sẽ cùng đến nhà đích khách nhân bắt chuyện nói giỡn một phen. Mà một khi khách này người được Văn Đoan tiên sinh đích thương thức, thi họa chi vật cơ hồ là nửa bán nửa tặng đích hào hứng, lợi nhuận không được cái gì tiền.

Đương nhiên, đối với hiện giờ đích giá hàng cùng tiền bạc đích quan hệ, Sở Phong cũng không phải mười phần rõ ràng. Chỉ là lúc trước ngẫu nhiên đang lúc đã nghe được chủ tớ hai người đích nói chuyện, nói là tiền bạc trên tựa hồ có chút eo hẹp, lúc này mới đại khái hiểu được vài phần thi họa làm được tình trạng.

Xem ra đối phương cũng không phải cái gì của cải thâm hậu đích kẻ có tiền, lại vô duyên vô cớ cứu mình bèo nước gặp nhau người không nói, còn nuôi chính mình vài ngày, đáp lên không ít y dược tiền. Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong không khỏi có chút hổ thẹn.

Hắn hôm nay là mười bảy tuổi, tại thế kỷ hai mươi mốt có lẽ còn bị coi như chưa thành nhân, thế nhưng tại cái này niên đại, sớm đã là kết hôn sinh tử, có thể một mình đảm đương một phía đích tuổi rồi.

Cũng không thể cứ như vậy bị người nuôi... Sở Phong nghĩ như vậy, lại không biết mình đến cùng nên đi nơi nào.

Chính mình đối với thời đại này lý giải không sâu, đối với quanh mình đích sự tình... Hai ngày này hơi hơi có chút nhận thức, khẩu âm trên đang tại dần dần thích ứng, có thể vật gì đó khác, vẫn còn ngây thơ giai đoạn. Tống Triều đích Quan thoại cùng đời sau đích tiếng phổ thông tự nhiên bất đồng, hiện giờ đặt chân đích Hàng Châu địa phương, tuy cũng xen lẫn đời sau đích một ít Ngô ngữ mềm giọng, nhưng biến hóa luôn là có chút, lúc ban đầu nghe phân biệt lên hơi có chút cố sức, Sở Phong vẫn còn ở từ từ học.

Bây giờ Sở Phong giống như là mới ra sinh không lâu sau đích hài đồng, đối với thế giới này biết rất ít, tùy tiện từ biệt nơi này, không biết gặp được cái dạng gì đích sự tình. Có thể nếu để cho hắn một mực ở nơi này ăn uống miễn phí đích gốc hạ xuống, coi như là Văn Đoan tiên sinh có thể nhìn nhận, bản

thân hân cũng không qua được nội tâm này đạo khám

Suy nghĩ bên trong, Sở Phong phía trước sảnh chán đến chết lầy.

Đây là đầu mùa xuân đích sau giờ ngọ, Văn Đoàn tiên sinh cơm trưa thẳng trở về phòng nghỉ ngơi, lão Trương ngồi ở thi họa làm được môn nhi nhìn lên điểm nhìn lên trời, hàm chứa tình cảm ám áp đích xuân quang từ cửa sổ linh trên bỏ ra, lại đang toàn bộ mặt tiền cửa hàng bên trong mụn và khai mở, rất là âm áp. . . Nói thật, lão Trương trung hậu thuần phác đích hình tượng tại thi họa làm được tâm biến tiếp theo tòa, cho dù là muốn đi vào coi trộm một chút đích khách nhân, cũng gần như lập tức sẽ bỏ đi ý muốn.

Đó cũng không phải kỳ thị, chỉ bất quá người là thị giác động vật, tất cả tâm lý hoạt động cũng khó khăn khỏi bị đến thị giác đích dẫn đạo. Đây là chuyện không cách nào tránh khỏi.

Thi họa đi bên trong đích thi họa, Sở Phong thô thiển đích nhìn một chút, phần lớn là không tề đồ vật. Nhưng, cũng chỉ là không sai mà thôi, không thể nói hảo, càng không phải là cái gì danh gia chi tác. Thoạt nhìn, chủ yếu là cho tầm thường nhân gia làm trang trí chỉ dụng.

Đại Tổng đến nay trọng văn khinh võ, thơ ca thi họa lần gió lổi lạc hưng thịnh, nhất là đến đương kim vị Huy Tông này hoàng đế sau khi lên ngôi, phẩm thưởng ngoạn vật đích bầu không khí liền càng nồng nặc lên, rốt cuộc trên có chỗ hảo dưới tất quá mức yên.

Giống như là Đường đại thi lên tới cúi xuống lão giả, bỏ vào trẻ em cũng có thể ngâm thơ đồng dạng, Đại Tổng cũng là văn hóa hưng thịnh đích niên đại, dân chúng đang lúc liền có làm ăn không hết đích cảnh sắc nhả khí độ, đây là mọi thứ chỉ nói GDP đích đời sau vô pháp so sánh. Cho nên tầm thường nhân gia ngẫu nhiên mua một ít kim thạch tranh chữ, cũng là mười phần tầm thường đích sự tình.

Tiệm này bên trong tranh chữ. . . Không phải là Sở Phong tự phụ, phần lớn không đạt được hân hiện giờ đích bút lực. Không thể không nghĩ tới bán họa kiếm tiền, chỉ là loại chuyện này đường đột không được, hân tuy không có học qua kinh tế học, cũng biết thị trường điều tra nghiên cứu đích tầm quan trọng. Hôn nữa. . . Lấy hân hiện tại như cũ thoáng bức bối tâm cảnh mà nói, thật sự là không thích hợp về tranh a!

"Ồ, nơi này lúc nào mở một gian tân đích thi họa đi? Tiểu Thăng, chúng ta tiến vào nhìn một cái."

Ngay tại Sở Phong nghỉ ngơi lung tung thời điểm, thật là có dũng khí mười phần đích người, cũng không sợ hãi tại cổng môn làm môn thần đích lão Trương, mang theo tiêu bịch, vuốt vuốt quạt xếp cất bước đi vào.

Lão Trương thấy thế, vội vàng đứng dậy tới đón, trên mặt đồng thuần phác đích tiểu ý: "Vị này lang quân mời đến, mời đến. Tùy ý nhìn xem."

Người tới tuổi còn trẻ, 20 xuất đầu, ăn mặc một thân màu thiên thanh trao lĩnh thân đối vật áo rộng rãi tay áo đích áo dài, bên hông dùng cách đai lưng buộc lại, treo một mai nước rửa sắc đích ngọc bội, đầu đội đồng sườn mũi khăn, tay cầm quạt xếp, mang theo một cái mười tuổi xuất đầu lằng lằng đầu nào đích tiểu bịch liền đi đến.

Sở Phong thời điểm này cũng đổi lại một thân hơi cũ đích áo vải, thấy có khách người vào cửa, liền lui lại một bước hướng vị trí hẻo lánh tránh đi, để tránh trở ngại khách nhân nhìn tranh chữ đích tầm mắt.

Lão Trương ăn nói vụng về, cũng sẽ không nhiều nói cái gì cho phải nghe, thời điểm này chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi đích đi theo năm này nhẹ lang quân sau lưng, hắc hắc không tiếng động đích cười ngây ngô.

"Lão trượng, các người trong tiệm này không có người tiếp khách?" Tuổi trẻ lang quân nhìn quanh một phen, tuy cũng nhìn thấy trong góc đích Sở Phong, nhưng nhìn hân áo vải giày vải bất động bộ đáng thanh sắc, rõ ràng liền không phải bán hàng, chỉ đem hân đã coi như là mặt khác đích khách nhân.

Người tiếp khách chính là chào hỏi khách khứa, vì khách nhân tìm kiếm muốn vật phẩm đích người, vốn là chỉ chứa miếu trướng chiêu đãi khách người đích tăng nhân, thời điểm này cũng người sẽ ở thế tục như vậy xưng hô, tương tự đời sau đích nhân viên cửa hàng.

"Lão nô chính là." Lão Trương vội vàng nhận lời.

"Người?" Tuổi trẻ lang quân hơi hơi kinh ngạc, bật cười nói, "Ta nghĩ nhìn xem tiểu phúc đích kim bích sơn thủy, các người nơi này còn có?"

"Sơn thủy? A! Bên này đều là tranh sơn thủy."

Bất kể thế nào nói, quốc họa mấy loại lớn, sơn thủy tranh hoa điều nhân vật, loại vật này người sáng suốt đều nhận được. Lão Trương nghe xong "Sơn thủy" hai chữ, bận rộn vỗ trán nhĩ, đem khách nhân đi phía Tây đầu tường phương hướng đưa tới.

niên đại thi họa làm được bày biện cùng đời sau khác nhau cũng không lớn, ở trước mặt hội bày một ít thi họa tác phẩm, đều là bồi hảo, tại tứ phía trên tường phân loại khoắc. Còn có một ít đều phóng tới trong kho tồn lầy, dù sao cũng là bán thi họa mà không phải thi họa triển lãm, mặc dù muốn toàn bộ bày ra, mặt tiền cửa hàng cũng là không đủ lớn.

Sở Phong đã từng gặp sách này đồng ý đích tiểu nhà kho, chỉ là ở ngoài cửa nhẹ nhàng thoáng nhìn, cũng không có mãnh nhìn. Tồn kho cũng không nhiều, chỉ là từ cửa trên mặt dọn xong đích những sách này họa đến xem, kia tiểu trong kho đích thi họa đẳng cấp chắc có lẽ không có quá lớn đích khác biệt.

Kim bích sơn thủy có phú quý khí, tuy Sở Phong không rõ ràng hiện giờ đích dân phong dân tộc, nhưng đánh giá sao lấy hân là tầm thường nhân gia đều thích một loại họa tác.

Nhưng lão Trương đâu hiểu cái gì gọi là kim bích sơn thủy? Thời điểm này chỉ lo đem khách nhân hướng giắt rất nhiều tranh sơn thủy đích phía tây đầu tường dẫn, trẻ tuổi lang quân đến gần tùy ý nhìn hai mắt, sắc mặt liền trở nên có chút khó coi.

Dùng ánh mắt khác thường nhìn lão Trương vài lần, năm này nhẹ lang quân ngược lại không nói thêm gì, chỉ là lắc đầu, thở dài đối với sau lưng đích tiểu bộc nói: "Đi đi, xem ra nơi này cũng không có vật của ta muốn."

Dứt lời, cất bước muốn rời đi.

"Vị khách quan kia xin dừng bước." Sở Phong cảm thấy không ổn, cho là mình tối thiểu nhất phải làm một ít đủ khả năng đích sự tình, liền đi tiến lên, mỉm cười hỏi, "Khách quan muốn kim bích sơn thủy? Là muốn tranh lụa hay là giấy vốn? Đại khái nhiều hơn đại đích nhỏ? Lối vẽ tỉ mỉ hay là thoải mái? Đề tài trên còn có cái gì kỹ càng đích yêu cầu sao?"

Tuổi trẻ lang quân nghe vậy dừng bước lại. Bên cạnh lão Trương há to miệng mong, bắt khả tư nghị nhìn nhìn Sở Phong.

"Ồ? Người không phải là đến mua thi họa đích khách nhân?" Tuổi trẻ lang quân quay người lại, tò mò dò xét Sở Phong.

Sở Phong mỉm cười: "Chưa tính là. Chỉ là ta đối với nơi này không phải là rất quen, khách quan nếu là có cái gì nhu cầu đích, ta sẽ tận lực hỗ trợ."

Kia lang quân gật đầu nói: "Cuối cùng tìm đến một cái hiệu thi họa đích người. Ta mua được tặng người chúc thọ dùng, muốn đẹp để quý giá may mắn chút, bút pháp cũng không trọng yếu. Nhỏ đích, trung đẳng thuận tiện, tranh cuộn tốt nhất."

Sở Phong nghe xong, mục quang tại trên mặt tường giắt đích bức họa cuộn tròn trên vừa chuyển, chỉ vào trong góc đích một bức, hỏi: "Khách nhân mời xem một chút này bức, nhỏ bất luận cái khác đích mấy dạng, có thể hợp ý bằng không?"

Sở Phong chỉ là một bức quạt tròn mặt quạt đích kim bích sơn thủy, lối vẽ tỉ mỉ tinh tế đánh bóng, núi cao trùng điệp, tiên hạc lão Ông, thật đích tường hòa phú quý khí.

Tuổi trẻ lang quân tinh tế xem xét một phen, vui vẻ nói: "Muốn chính là như vậy được! Bất quá tốt nhất là tranh cuộn, nếu như thật sự không đúng sự thật, này một bức ngược lại không sai, ta đi lấy người dọn dẹp cái quạt tròn xuất ra, cũng là khéo léo thông minh đích chúc thọ chi lễ!"

Sở Phong lại cười nói: "Khách quan đừng vội, ta đi bên trong nhà kho coi trộm một chút, nhìn xem có còn hay không hợp ý xưng ý đích tranh cuộn. Trương Đại Ca, phiền toái người những cái kia nước trà trà bánh, để cho hai cái vị này đợi chút."

"Vậy đa tạ!" Tuổi trẻ lang quân hướng về phía Sở Phong hơi hơi chấp tay.

Sở Phong gật đầu ý bảo, quay người đi gian trong.

Lão Trương đích mục quang trực lăng lăng đuổi theo Sở Phong rời đi, ngay người nửa ngày, mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng dựa theo ý tứ của Sở Phong chuẩn bị hạ xuống trà nóng cùng hai màu trà bánh, thỉnh tuổi trẻ lang quân rảnh rồi ngồi chơi, cười làm lành đứng hầu một bên.

"Rồi mới vị tiểu ca kia không phải là các người trong tiệm đích người? Nghe hắn nói lời ngược lại là trong đó được a." Tuổi trẻ lang quân tò mò hỏi lão Trương.

"A!" Lão Trương ngu ngơ dày đặc, cũng không biết đến cùng hắn là như thế nào đáp lại, gãi gãi đầu, buồn bực thanh âm hờn dỗi nửa ngày, cũng không nói xuất cái căn nguyên.

Tuổi trẻ lang quân cảm thấy không thú vị, nhếch miệng, liền không muốn hỏi nhiều. Trên tay bưng một chiếc trà, phối hợp đích nhìn trong tiệm cái khác đích thi họa.

Lại nói Sở Phong, hắn xúc màn cửa chuyển tiến nội thất, nguyên bản suy nghĩ là trực tiếp đi kho trong tìm kiếm, hay là đi thỉnh giáo Văn Đao tiên sinh. . Lão nhân gia tại ngủ trưa, như vậy trực tiếp quấy rầy tựa hồ không được tốt. Có thể nếu là trực tiếp đi trong kho phòng lật đông tây, cũng không phải cái gì hợp cấp bậc lễ nghĩa đích sự tình.

May mà Sở Phong vừa chuyển tiến nội thất, liền nhìn thấy lão giả đích cửa phòng đã rộng mở, mà lão giả đang tại án thư bên cạnh vuốt vuốt cái gì.

"Văn Đao tiên sinh," Sở Phong không dám lãnh đạm, đứng ở trước cửa nhẹ kêu một tiếng, "Bên ngoài có một vị lang quân muốn mua kim bích sơn thủy, tranh lụa giấy vốn lối vẽ tỉ mỉ thoải mái gì đó một mực không sao, chỉ cần họa tác cát lợi tranh cuộn, chúng ta trong tiệm còn có giấu hàng sao?"

Mỗi ngày chừng mười giờ sáng đổi mới, nếu như không có càn đích. . . Hôn phân nửa là nói rõ ta lại quên truyền o(╯□╰) không cần phải gấp, ta cuối cùng sẽ nhớ lên được! U!

Mọi người đừng quên cất chứa đề cử ơ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hồng Môn Yến

Văn Đoàn tiên sinh thân cao bảy xích trên dưới, đặt ở đời sau không tính là cao, nhưng ở hiện giờ niên đại coi như là đáng người kiện khang.

Lão giả hiện giờ ăn mặc một thân xanh đen sắc váy dài ám hoa văn đính dài váy, bởi vì đang ở trong nhà nguyên nhân, bên hông cũng không có đai lưng, thoát nhìn hơi có chút thông dong tùy ý đính hương vị.

Nghe được lời của Sở Phong, Văn Đoàn tiên sinh đầu tiên là có chút kinh ngạc đích quay đầu lại nhìn hấn một cái, mà từ từ đích đứng dậy, giờ tay chỉ một chút nhà kho phương hướng, hòa ái cười nói: "Nguyên lai Sở lang cũng là người trong đồng đạo, biết được họa về sự tình."

"Không dám, có biết một ít mà thôi." Tại cái này cảnh sắc nhà đích niên đại, Sở Phong phải không dám tự biên tự diễn.

Văn Đoàn tiên sinh dẫn Sở Phong tiến nhập nhà kho, nơi này có hai phiến cùng người cao bằng, cánh tay mở rộng đích ngăn tủ, hai phiến đều là tầng bảy, phía trên xếp đặt chút thi họa quyền trục, còn có một ít mặt quạt, tiểu phẩm các loại đồ chơi.

Dương quang từ một cái cửa sổ nhỏ ngoại nghiêng chiếu xuống, đem trong khổ phòng chìm chìm nổi nổi đích trần thế chiếu rọi đích rõ ràng, có chút ảm áp đích hương vị.

"Kim bích sơn thủy ta vội vã là có, A..., đại khái là ở bên cạnh." Văn Đoàn tiên sinh chậm rãi lật tới lật lui, cũng không sốt ruột, hỏi, "Muốn cát lợi? Nam Sơn tùng (lông) thạch, hay là cái gì?"

Sở Phong nói: "Bên ngoài xếp đặt một cái quạt tròn đích mặt quạt, vị khách nhân kia nói kia mặt quạt cũng rất tốt."

"Nguyên lai như thế." Văn Đoàn tiên sinh lên tiếng, đem nhảy ra đích mấy cái quyền trục nhất nhất triển khai đến xem.

Sở Phong dù sao cũng là khách nhân, không tốt trực tiếp thượng thủ hỗ trợ tìm kiếm. Chỉ là đứng tại đằng sau nhìn Văn Đoàn tiên sinh đích lật tới lật lui, nội tâm không khỏi có chút buồn cười.

Văn Đoàn này tiên sinh quả thực là quá mức tùy ý đích tính tình, chẳng những sách này đồng ý kinh doanh đích tùy ý, liền ngay cả trong khổ phòng đích những vật này cũng là bày đặt đích lộn xộn. Họa tác đích đề tài không phân biệt đồ vật không nói, liền chữ cùng họa trộn lẫn đến đến một chỗ, chẳng trách bắt đầu tìm kiếm mười phần khó khăn.

Đại khái tìm thời gian nửa nén hương, Văn Đoàn tiên sinh cuối cùng lấy ra hai bức kim bích sơn thủy, phóng tới bên cạnh liễu cái bàn gỗ trên triển khai, hỏi: "Người xem một chút hấn đại khái muốn cái nào? Hay là đều cho hấn cầm qua đi nhìn một cái?"

Sở Phong tiến lên một bước mãnh nhìn, này hai bức kim bích sơn thủy, bút lực trên đích cao thấp khác biệt không lớn, trong đó một bức chân núi kéo dài có bao la mờ mịt bao la xu thế, thiên gần với viết chữ đơn ý. Một cái khác bức là tuyển một ngọn núi tinh tế miêu tả, đỉnh núi không đỉnh, quái thạch, khí tượng rất là đẹp đề quý giá.

Hơi hơi suy nghĩ một chút, Sở Phong nói: "Nếu như đoán chừng không sai, vị khách nhân kia hấn là thích này một bức lối vẽ tỉ mỉ mới đúng. Nhưng theo tiểu tử nhìn, vẫn là đem này hai bức đều lấy ra đi thôi, để cho vị kia lang quân chính mình chọn lựa một phen. Không biết Văn Đoàn tiên sinh ý như thế nào?"

Văn Đoàn tiên sinh cười nói: "Theo người."

Sở Phong liền tiến lên đem hai bức họa nhất nhất cầm chắc, lại hỏi: "Tiên sinh, vị kia lang quân nếu là muốn mua, hấn là muốn cái gì giá tiền?"

"Ách. . ." Vừa nhắc tới tiền tài, lục Văn Đoàn liền biến thành vô nguyên chi thủy, mình cũng sờ không tới đầu mối.

Sở Phong nhìn buồn cười, chỉ cảm thấy lão nhân kia nhà đích tính tình quả thực khả ái, nhân vật như vậy, làm sao có thể làm lên sinh ý đầu này?

"Tiên sinh, ngài tranh này là bao nhiêu tiền mua về, còn nhớ được?" Sở Phong ở một bên đề điểm.

Lục Văn Đoàn chớp hai mắt: "Lối vẽ tỉ mỉ kia phó tựa hồ là 800 tiền trên dưới, về phần mặt khác một bức, lão phu đã nhớ không rõ."

Sở Phong nghe vậy gật gật đầu, nội tâm có so đo, liền cười nói: "Tiểu tử biết." Dứt lời, hơi hơi khom người, bụng lấy hai bức họa quay người ra ngoài.

"Vị khách quan kia đợi lâu, tại hạ may mắn không làm nhục mệnh."

Sở Phong từ trong cửa đi ra, mỉm cười.

...

...

Đêm xuống, Giang Nam đầu mùa xuân khó nhận thấy hương vị, liền từ ướt sũng đích thổ nhượng bên trong không nhanh không chậm đích phóng xuất ra.

Hơi ẩm mờ mịt lấy tại trong bóng đêm di động, hốt hoảng đích phổ tán đến toàn bộ trong trời đất, dù cho chỉ là hơi hơi đích hấp trên một hơi, cũng sẽ cảm thấy ướt lạnh lạnh không khí trực tiếp đã đánh vào miệng mũi trong đó, xuyên vào tim gan.

Ngon đèn trong gió chấp chôn, đen tối không rõ.

Sở Phong đi lên trước đem cửa sổ quan nghiêm, ngon đèn lúc này mới an giấc hạ xuống, trong phòng cũng đi theo sáng ngời.

Lục Văn Đao nhìn nhìn Sở Phong đóng cửa sổ bóng lưng, nghĩ thầm đứa nhỏ này nhất cử nhất động không giống như là tầm thường nông hộ nhà đích nhóc con, ăn nói cử chỉ cũng mười phần không tầm thường, nhất là kia một đôi tay, vừa nhìn chính là lâu cầm bút cột, tuyệt đối là xuất thân từ thợ lễ chi tộc. là lại là thiếu niên, tại sao sẽ ở Hàng Châu Thành ngoại cái loại địa phương đó bất tỉnh đi, sau khi tỉnh lại lại chưa từng tìm tộc nhân đâu này?

"A lang, com đã làm tốt, hiện tại dùng sao?"

Lão Trương đi đến trước cửa hỏi một câu, một đôi tay tại vạt áo của mình trên cọ xát.

"Bụng lên a. Sở lang kia phần cũng đầu đến nơi này của ta, lão Trương người đích vậy thì, chúng ta một chỗ trò chuyện, cũng náo nhiệt náo nhiệt." Lục Văn Đao phân phó nói.

Lão Trương nghe lời nghe quen, tự nhiên không có cái gì dị nghị, lên tiếng, thẳng đi dọn dẹp an bài.

Sở Phong đại khái đoán được Lão Tiên Sinh muốn cùng chính mình nói mấy thứ gì đó, nội tâm hơi hơi treo lên, rồi lại cảm thấy có chút buồn vô cớ. Đối với hảo tâm cứu người của mình nói dối, hẳn là làm không được. Có thể nếu là ăn ngay nói thật, đối phương cũng không có khả năng lý giải mình bạch, hẳn Sở Phong đến cùng nên làm thế nào cho phải?

"Sở lang, qua tòa."

Lục Văn Đao trước thẳng tại nhất Trương Dương mộc gãy lưng (vác) hoa hồng ghé dựa ngồi, vừa chỉ chỉ trái hạ thủ vị trí, ý bảo Sở Phong qua an tọa.

Sở Phong không tốt từ chối, liền cũng ngồi xuống, tâm thần lại không khỏi hơi hơi rung chuyển lấy.

Nếu như lão nhân gia đem chính mình đuổi đi, này kỳ thật cũng là chuyện rất bình thường. Rốt cuộc bèo nước gặp nhau, đối phương cứu mình đã là khó lường đích ân tình, lại làm sao có thể lại tiếp tục nuôi chính mình. . .

Ngon đèn hơi hơi sáng sáng, phốc địa một tiếng nổ bung một cái văng dầu nhì.

Lão Trương đem ba rau một chén canh nhất nhất bung lên, một bàn lúc xanh, một bàn măng mùa xuân xào thịt, một bàn bên ngoài mua về xào con sò, súp cũng là lấy chút con sò nấu chín, mặn tươi sống ngon miệng.

Lục Văn Đao không nói chuyện nhiều, đi trước động chiếc đĩa, Sở Phong hướng về phía ngồi ở dưới tay đích lão Trương khẽ gật đầu, mình cũng yên tĩnh bắt đầu ăn.

Hắn ở chỗ này đã ăn bảy tám bữa com, đều là lão Trương xuống bếp làm. Lão Trương đích trù nghệ không tính là thượng giai, nhưng cũng không tệ. Quan trọng nhất là, hắn làm được rau mang theo một lượng việc nhà đích tình cảm ấm áp, điểm này, là Sở Phong rất ít có thể cảm nhận được.

Trước kia đích Sở Phong, luôn là tại sau khi tan học chính mình tùy ý làm chút thức ăn đơn giản. Giữa trưa ngay tại trường học đích nhà ăn ăn, buổi tối một thân một mình, cô đăng tàn ảnh, tuy yên tĩnh, nhưng là đến cùng lạnh lẽo. Hắn tuy không phải là thích náo nhiệt tính tình, có thể một mặt đích cô đơn luôn là sẽ cho người chán ghét.

Lúc đó, mình còn có lão sư ngẫu nhiên làm bạn. Hiện giờ mọc lan tràn đến Tuyên Hòa này trong năm, nếu là ở nơi này dạng bị đuổi ra cửa đi, tuy nói trời đất bao la, có thể mình rốt cuộc phải như thế nào mưu sinh, còn là một kiện cần tính tế so đo đích sự tình.

Tuy nói đại trượng phu có được dân được, nhưng Sở Phong an tĩnh đích ăn trong chén đích com, suy nghĩ lên trước mặt hai người đối đãi ân tình của mình, nội tâm như cũ có chút khó chịu. Hắn không tự chủ được đích đang suy nghĩ, rồi đi đích sự tình, Văn Đao tiên sinh người như vậy e rằng không có ý tứ nói đi, như vậy, cần chính mình nói ra trước sao?

"Lão Trương nói kia bức kim bích sơn thủy bán một ngàn hai trăm văn tiền?"

Ngay tại Sở Phong trầm ngâm thời điểm, lục Văn Đao trước tiên mở miệng, lại nói đến sự tình khác.

Sở Phong liền giặt mình, chọt gât gât đầu, cười ứng âm thanh là.

Lục Văn Đoan kệp lên một khối mắng mùa xuân tới để vào trong miệng từ từ nhai lấy, tán thán nói: "Khế đào tay liền buôn bán lời 400 văn, chắc chắn, thật sự là một bút cực kỳ ý!"

Lão Trương cũng ở một bên hắc hắc đích cười: "Đúng vậy a đúng vậy a, lão nô bán hai ngày đích họa, lúc trước có một bức lớn nhỏ không sai biệt lắm đích họa tác, mới bán 450 văn, còn không bằng Sở lang quân sạch kiếm nhiều!"

Tổng Triều người đối với có thể sách thiện họa đích người đều là kính nể, đã trải qua chuyện hôm nay, lão Trương đối với Sở Phong đích giác quan lập tức bất đồng, liền xưng hô cũng từ lúc trước đích "Tiểu ca" đổi thành "Lang quân", tương đương với thừa nhận Sở Phong cao hơn chính mình nhất đẳng đích thân phận địa vị.

Sở Phong vội hỏi: "Trương Đại Ca không muốn nói như vậy, thi họa loại vật này giá cả thế nào hay không, cùng lớn nhỏ không việc gì đâu. Lại nói, ta cũng chỉ là hôm nay trùng hợp mà thôi, vận khí mà thôi."

"Nếu là không có Sở lang quân đích, vị kia lang quân đã sớm quay người đi, còn nơi nào sẽ mua cái gì họa!" Lão Trương cười cho Sở Phong gấp khối mắng mùa đông bên trong thịt, "Sở lang quân là công thần a!"

"Là công thần!" Lục Văn Đoan cũng cười, "Lão Trương, ngày mai đi Chu gia quán rượu đánh một bàn tiệc rượu, trở về ăn mừng ăn mừng."

Buôn bán lời 400 văn tiền muốn ăn mừng? Sở Phong nghe vậy không khỏi lại càng hoảng sợ, hơn nữa, Văn Đoan tiên sinh lời nói này bên trong lời ngầm, là để mình ở chỗ này ở đến ngày mai sao. . .

"Ta cũng không có làm cái gì, chỉ là mèo mù đụng với chuột chết, không đáng cái gì ăn mừng. Một bàn tiệc rượu quá đắt, Văn Đoan tiên sinh hay là chờ để như vậy tiêu tan tiền bạc." Sở Phong vội vàng khuyên can, dứt lời, lại cảm giác mình một câu cuối cùng nói có chút đi quá giới hạn, bận rộn bổ sung, "Tại hạ không có đối với Văn Đoan tiên sinh vung tay múa chân đích ý tứ, chỉ là, chẳng qua là cảm thấy. . ."

Lục Văn Đoan lần đầu tiên thấy được Sở Phong quần bách đích bộ dáng, không khỏi bật cười, chỉ vào hắn nói: "Lão Trương người nhìn, này hậu sinh đầu đều tốt, chính là cử chỉ đang lúc như thế nào như thế cẩn thận? Người trẻ tuổi không có chút nào ngông cuồng, là không thành được mới đó a!"

"Đúng rồi! Là được!" Lão Trương cũng cười phụ họa, "Một bàn tiệc rượu bất quá hơn 100 văn tiền mà thôi, chi bằng vào lấy Sở tiểu ca sạch tiền kiếm được, chúng ta liền có thể ăn bốn bữa tiệc rượu!"

Sở Phong nghe vậy chớp hai mắt, nghĩ thầm chính mình giặt giặt miệng, vậy mà liền vòng vo bốn bữa tiệc rượu đích tiền, quả nhiên việc buôn bán kiếm tiền nếu so với chính mình trước kia làm gia giáo nhanh hơn nhiều. . .

Lục Văn Đoan vừa cười đùa chọc Sở Phong vài câu, về sau chuyện liền chuyển đến một ít lời ong tiếng ve, cái Hàng Châu Thành gì trong nhà ai đích xào thô ăn ngon, nhà ai đích hoàng tử tới hương, đầu đích cầu đá đầu cầu bị người đập bể, chợ phía Tây hôm nay lại xảy ra điều gì náo nhiệt sự tình. . ., các loại các loại.

Sở Phong lắng lắng đích nghe, ngẫu nhiên hiểu ý cười cười.

Trước mắt mặc dù chỉ là đơn giản đích ăn cơm, quanh mình trong không khí lại có sự ám áp của gia đình di động, Sở Phong cảm thấy nội tâm ám áp. Chỉ là, như vậy đích ám áp, cuối cùng không thuộc về mình. . .

Không bao lâu, ba người đồng đều đã ăn chán chê, lão Trương dẫn đầu đứng dậy thu thập bát đĩa, Sở Phong cũng liền giúp đỡ lấy dọn dẹp.

"Sở lang quân chờ để làm bức này việc vật vãn, đây là chúng ta hạ nhân việc làm, đầu là các người người bậc này có thể làm được!" Lão Trương một đôi đại thủ đề lại bờ vai Sở Phong, đưa hắn một mực đích đặt tại trên mặt ghế, không thể động đậy.

Lão Trương cười nói: "Trong phòng bếp nấu xong đích trà nóng, lão nô cái này đi đầu qua, các ngài từ từ nói."

Dứt lời, lão Trương dọn dẹp lên bát đĩa, thẳng đi.

Trong phòng chỉ để lại lục Văn Đoan cùng Sở Phong hai người, Sở Phong nghĩ thầm, lần này, tiết mục cuối cùng nên tới.

Ừ ~ cất chứa đề cử ơ ~

Chương 6: Lo sợ không đâu

Cảm tạ mọi người đích cất chứa, mọi người trong tay nếu dư thừa phiếu đề cử, lưu lại chi vô dụng, không bằng quảng cho quyển sách a O(∩_∩)O

Ám Hương phù động nguyệt hoàng hôn.

Lục Văn Đoàn đích trong phòng cũng không có đốt hương, lại có một đoạn tự nhiên mà vậy đích văn chương Thư Hương.

Tay nâng đích nước trà cũng là hương, chỉ là Tống Triều đích trà cùng đời sau bắt đồng, điểm trà phương pháp điều chế ra được đích nước trà càng giống là đời sau Nhật Bản đích bôi trà, tuy mùi thơm như trước nồng đậm, lại không phải Sở Phong yêu thích hương vị.

Nhẹ nhàng đích uống một ngụm, Sở Phong liền không hề động.

Hắn trông mắt nhìn nhìn kia lục sắc đích cháo bột, nghe bên ngoài gian phòng mặt lão Trương thu thập bát đũa ngẫu nhiên hội truyền đến đích thanh âm, nội tâm nhàn nhạt, không có quá nhiều tâm tình.

"Sở lang tựa hồ không thích lắm uống trà?"

Lục Văn Đoàn mở miệng, rảnh rỗi rảnh rỗi đích đặt câu hỏi.

"Vâng." Sở Phong ngẩng đầu lên cười yếu ớt, "Không phải là rất thói quen."

"Ah." Lục Văn Đoàn như có như không đích lên tiếng, chính mình chậm rãi đích uống một ngụm, khép hờ đôi mắt rất là hưởng thụ thưởng thức, "Bình bạc chảy nước dầu phù kiến tử, tử chén phổ túc (hạt kê) Bản Long trà. Xem ra Sở lang là vô pháp nhận thức bức này tuyệt vời, đáng tiếc, đáng tiếc."

Đây là Tô Đông Pha đích thơ, Sở Phong đã từng lưng (vác) qua. Hắn nghĩ đến này thơ đằng sau câu kia "Mười năm tụ họp tán không Tư ta", nghĩ thầm Văn Đoàn tiên sinh những lời này, cũng không biết có phải hay không âm thầm chỉ ra lấy ly biệt ý tứ.

"Cửu cù ngọn đèn dầu tạp mơ tưởng, mười năm tụ họp tán không Tư ta. Người như lục bình, tụ họp tán thiên mệnh, không cưỡng cầu được." Sở Phong nghĩ nghĩ, cảm thấy hay là chính mình đi trước đưa ra tương đối khá, cũng tránh lão nhân gia làm khó. Vì vậy cười cười, tiếp được một câu như vậy.

"Ồ?" Lục Văn Đoàn nghe vậy giãn mày, kinh ngạc nói, "Sở lang không chỉ biết họa, còn biết thơ ca sao?"

Sở Phong cười nói: "Có biết một ít mà thôi."

Lục Văn Đoàn tán thưởng đích gật gật đầu: "Xem ra, lão già ta là nhỏ xem Sở lang. Lúc trước nhìn Sở lang áo quần lố lằng, còn đạo là ngoại tộc người, hiện giờ xem ra, cũng hẳn là xuất thân từ thờ lễ nhà a! Ta một mực không hỏi qua, Sở lang tuổi vừa mới bao nhiêu? Quận nhìn qua nơi nào?"

Sở Phong nghe vậy cũng hơi có chút xấu hổ, cái gọi là áo quần lố lằng, kỳ thật chỉ là hắn vừa mới tới Tống Triều, mặc trên người đích đồng phục mà thôi.

"Tiểu tử năm nay mười bảy, quận nhìn qua. . . Xưng không hơn, quê quán tại U Châu bên kia." Sở Phong dựa theo trong đầu số lượng không nhiều lắm đích cổ đại hiểu biết địa lý, miễn cưỡng đáp trả lão già đích.

"Vậy, rốt cuộc là như thế nào té xỉu ở Hàng Châu Thành ngoại đây này?" Lục Văn Đoàn truy vấn.

Sở Phong không muốn nói dối, nghe vậy hơi cảm giác xấu hổ, suy nghĩ một chút, thành khẩn nói: "Văn Đoàn tiên sinh, chuyện này thật sự không tốt giải thích. Nhưng ta cam đoan với người, ta Sở Phong cũng không phải cái gì người xấu."

Thấy Sở Phong trả lời đích vô cùng chăm chú, lục Văn Đoàn không khỏi nhìn không được cười lên, khua tay nói: "Bất quá là tùy ý hỏi một chút mà thôi, người đây là khẩn trương cái gì nhiệt tình? Còn nữa, ta cái tuổi này, nếu là liền rất xấu đều phân ra không ra, cũng nói xằng một tiếng lão đầu tử."

Sở Phong sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu lo pha trà súp.

Lục Văn Đoàn thấy Sở Phong không muốn nhiều lời thân thế, liền nhạt được chút thi họa sự tình đàm phán, từ hán lệ nói đến chung giai, từ người của Cố Khải Chi vật nói đến Lý Tư giáo huấn phụ tử đích sơn thủy, ngàn năm lấy đem đích thi họa sự tình dương dương sái sái nhẹ nhàng nói tới, lục Văn Đoàn lại kinh hi đích phát hiện, bất luận mình nói ở đâu, Sở Phong vậy mà đều cùng vượt được, hơn nữa Thuyết Khởi họa luận tới rất có chính mình đích một phen giải thích, rất là không tầm thường.

Lục Văn Đoàn vừa mừng vừa sợ, tán thán nói: "Sở lang tuổi còn trẻ, vậy mà đối với thi họa một đạo giống như này độc đáo đích giải thích, thật là làm cho lão đầu tử tự than thở không bằng a!"

Sở Phong nghe vậy hồ thẹn, nghĩ thầm chính mình chỉ là vừa vận sanh ở ngàn năm, cái gọi là giải thích các loại, chỉ là từ trong sách xem ra, hay là nghe lão sư giảng giải đích mà thôi, nơi đó có cái gì đặc biệt đích giải thích.

Sở Phong tự cho là mình cũng không có cái gì chỗ lợi hại, thế nhưng hắn cũng không rõ ràng, kỳ thật bất luận là kia đi kia nghiệp, trọng yếu nhất đích không phải là kỹ thuật, mà là tâm mắt. Ba ngàn năm lấy đem, quán triệt đồ vật họa luận đích tâm mắt, tự nhiên là cổ nhân ngàn năm lâm tập, tin via hè chỉ nhân giới so ra kém.

niên đại vừa không có Baidu, wicky các loại, liền án soát phẩm cũng không có, bọn họ cả đời mục chỗ và đích danh họa danh thiếp lác đác không có mấy, nào có đời sau người tùy ý tại trên mạng vừa tìm tìm, liền có thể lướt lăm thiên hạ danh gia chỉ tác đến nhanh nhanh thuận tiện. Liền ngay cả muốn nhìn chính phẩm vật dụng thực tế, cũng chỉ là đi ra ngoài quẹo phải thẳng đến nhà bảo tàng là tốt rồi, tuy truyền lưu đến đời sau đích bút tích thực cũng không nhiều, có thể tìm ra thường nhân có thể nhìn thấy đích đồ vật, cũng là nếu so với thời đại này đích thi họa kẻ yêu thích nhiều hơn vài lần.

Đương nhiên, Huy Tông loại kia có được nhà mình tư nhân nhà bảo tàng đích nhân vật tự nhiên ngoại trừ.

Tâm mắt bất đồng, bình luận đích góc độ cùng mục quang tự nhiên bất đồng, đây cũng là lục Văn Đoan chắc chắn tán thưởng đích nguyên nhân.

Sở Phong không dám kể công, đối với lục Văn Đoan đích quá khen ngợi chỉ từ liền nói "Đầu" .

Hai người vô cùng náo nhiệt đích nghị luận hồi lâu, thẳng đến đêm khuya vắng người thời điểm, lục Văn Đoan phương cảm thấy hơi mệt chút, ngáp một cái.

Sở Phong sợ nghị luận nửa hội khơi mào lão nhân gia đích hào hứng, đối với giấc ngủ chất lượng không tốt, liền không nói thêm lời, cũng đi theo an tĩnh lại.

Lão Trương cũng tại lúc này cười tủm tỉm đích đi vào thúc giục lục Văn Đoan ngủ, nói "Còn nhiều thời gian, ngày sau sẽ cùng Sở lang quân mảnh trò chuyện không muộn" .

Lục Văn Đoan nghĩ nghĩ, cảm thấy lời ấy có lý, liền không hề làm này "Tận dụng thời gian" sự tình, đứng dậy đi ngủ đây.

"Này. . . Văn Đoan tiên sinh, " tình cảnh này tự nhiên cùng Sở Phong lường trước đích hoàn toàn bất đồng, hắn không khỏi có chút khó hiểu, mở to hai mắt nhìn, "Ngài không đuổi ta đi sao?"

"Vì sao phải đuổi ngươi đi?" Sở Phong lời này ngược lại là dẫn tới lục Văn Đoan sững sờ.

Sở Phong thoáng cúi đầu: "Tại hạ dù sao cũng là lai lịch không rõ người. . ."

Lục Văn Đoan nghe vậy ha ha cười cười, thoáng rộng lớn đích ổng tay áo vung khê, cũng không nhiều làm giải thích, quay người trở về phòng: "Ta cho là cái đại sự gì!"

Sở Phong có chút ngốc trệ đích nhìn nhìn lục Văn Đoan tiêu sái bóng lưng, không hiểu chớp hai mắt.

Lão Trương cười nói: "Sở lang quân thật sự là quá mức khách khí, nhà của ta a lang nguyên bản chính là thích hay làm việc thiện người." Dứt lời, hựu tế tế đích đem mình bị Văn Đoan tiên sinh cứu tới đích kinh lịch nói, lấy làm an ủi, "Sở lang quân không cần suy nghĩ quá nhiều, ở chỗ này an tâm ở lại chính là."

Bèo nước gặp nhau, tiện tay cứu người, bắt đồ ừ báo, Sở Phong nghĩ thầm, vậy đại khái chính là cái gọi là mệnh thường phong thái.

niên đại, rốt cuộc là Cổ Phong khái nhiên, lời hứa đáng giá nghìn vàng, vĩ sinh giữ lời loại chuyện này, cũng chỉ sẽ ở như vậy cảnh sắc nhả đích niên đại phát sinh a!

Lão Trương đón lấy cười nói: "Nhà của ta a lang đã phân phó, nếu như Sở lang quân không chê, muốn đem phòng ngủ hơi hơi lấy người sửa chữa một phen, cách thành trong ngoài hai gian. Nhà của ta a lang ở tuổi tác lớn hơn, ngủ yên khó khăn, ở lại phòng trong. Sở lang quân ở lại gian ngoài, tốt chứ?"

Mấy ngày nay, Sở Phong một mực bá chiếm lão Trương đích giường, lão Trương chạy tới kho cũi ngủ ra đất nghỉ ngủ yên, khiến cho Sở Phong rất không có ý tứ. Nói qua rất nhiều lần, lão Trương lại khuyên bảo hắn thân thể của mình hảo, mà Sở lang quân thân thể nhỏ yếu, cần an tâm tĩnh dưỡng, không cần lo lắng.

Sở Phong ít nhiều có chút im lặng, chính mình chuẩn bị nghệ khảo thi những ngày này quá mức bận rộn, không để mắt đến thể dục rèn luyện ngược lại là thật sự, thế nhưng là làm sao lại cùng nhỏ yếu nhắc lên quan hệ. Đường đường nam nhi bị người như vậy hình dung, như thế nào nghe tới đều là không thoải mái.

Đến tận đây, Sở Phong cũng hạ quyết tâm, càng tốt sinh rèn luyện thân thể mới phải.

Chỉ là lúc trước nội tâm ghi nhớ lấy con đường phía trước, tâm tư niệm niệm đích đều là rời đi nơi này về sau hắn là như thế nào sinh hoạt, nơi đó có thời gian rồi suy nghĩ những chuyện này? Hiện giờ nghe được lão Trương đích, Sở Phong trong nội tâm lập tức cảm kích không hiểu, cái mũi vị chua, lập tức đối với lão Trương nói: "Trương Đại Ca kính xin yên tâm, ta Sở Phong mặc dù không có năng lực gì, nhưng nếu như tiếp nhận Văn Đoan tiên sinh đích cao thưởng, liền không dám quên, nhất định quá mình có khả năng, giúp đỡ Lão Tiên Sinh đem sách này đồng ý kinh doanh hảo!"

Lão Trương nghe vậy vui vẻ nói: "Vậy là không thể tốt hơn đích sự tình! Lão nô ở phía trước chào hỏi khách khứa, rõ ràng chính là không trâu bắt chó đi cày, nâng cao cổ cứng chống đỡ mà thôi, ngài hôm nay cũng nhìn thấy, căn bản gấp cái gì đều không thể giúp! Nhà của ta a lang lại là cái xem tiền bạc cực kỳ nhặt nhẻo đích tính tình, lão nô thật sự là sợ sách này đồng ý kinh doanh không hạ xuống vậy, có Sở lang quân đích tương trợ là tốt rồi!"

Sở Phong mỉm cười nói: "Ta kỳ thật cũng không lớn hội mua bán đồ vật, chỉ có thể quá mình có khả năng. Nếu là làm đích không tốt, còn ngóng trông Lão Tiên Sinh cùng Trương Đại Ca chớ để oán ta mới tốt."

"Ha ha ha! Sẽ không đâu! Sẽ không đâu!" Lão Trương vui vẻ ra mặt, lại nhiều an ủi Sở Phong vài câu, liền quay người đi.

Sở Phong một thân một mình trở lại trong phòng, nhớ lại hôm nay nội tâm đích thấp thỏm bất an, không khỏi tự giễu cười cười.

Chính mình chẳng những là lo sợ không đâu, mà là còn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử nữa nha! Nước suối chỉ ân trả lại một đại dương, Văn Đoàn tiên sinh đích cao thượng, mình nhất định càng tốt sinh báo đáp!

Đúng rồi, ngày mai nếu là được Lão Tiên Sinh đích cho phép, ta trước hết đem kia thi họa đích nhà kho thu thập một phen, thuận tiện nhìn xem trong tiệm đến cùng đều có chút cái dạng gì đích tranh chữ, trong lòng mình cũng có ngọn nguồn. Phía trước giắt đích những chữ kia họa, cũng có thể dựa theo phẩm loại cùng bút pháp cao thấp cực kỳ dọn dẹp một chút, như vậy khách nhân đến mua bán thời điểm, mới có thể nhìn đích rõ ràng sáng tỏ, vừa nhìn liền trọn vẹn.

Ừ, còn có thân thể là muốn rèn luyện, cũng không thể lại để cho người khác dùng "Nhỏ yếu" như vậy đích từ ngữ để hình dung chính mình rồi, nhiều mất mặt a!

Cứ như vậy, Sở Phong làm việc không kế hoạch đích nghĩ đến, tuy sự tình rườm rà, nhưng hẳn hoàn toàn không biết là bức bối, ngược lại bị một loại ám áp đích cảm giác tràn ngập nội tâm. Vì vậy an an ổn ổn đích tiến nhập mộng đẹp. . .

...

...

"Tam ca lần này ra ngoài, cũng không biết hội tìm tới cái gì tốt tranh chữ? Thật muốn nhanh chút nhìn một cái a!"

Hàng Châu Thành, tranh chữ đi tổng cộng có hơn mười nhà, phần lớn là như Lục thị thi họa đi bức này quy mô đích cửa hàng mặt tiền nho nhỏ, chân chính được xưng tụng đại điểm, chỉ có chợ phía Tây miếu đích Phạm thị một nhà.

Phạm gia đích thi họa đi là Hàng Châu Thành đệ nhất đại điểm, lui tới đích cũng đều phần lớn là quan lại danh nhân, mỗi ngày cảnh sắc nhà trời qua, trăm anh vãng lai, tay áo phiêu phiêu, lại cũng là một đạo không tẻ phong cảnh.

Phạm gia tại cả nước mở Tam Gia mặt tiền cửa hàng, một nhà chính là Hàng Châu nơi này, mặt khác hai nhà, nhất tại Đông Kinh Biện Lương dưới chân thiên tử, hai tại Tây Kinh Lạc Dương. Bất luận là từ mặt tiền cửa hàng lớn nhỏ vẫn là theo đồ cất giữ số lượng, chất lượng mà nói, Hàng Châu cùng mặt khác hai nhà là vô pháp so sánh.

Sở dĩ tại Hàng Châu thiết lập điểm, thứ nhất là bởi vì đông nam giàu có và đông đúc phồn hoa, làm lên sinh ý đến tự nhiên nhẹ nhõm một ít. Thứ hai lại là bởi vì Phạm gia đích nữ lang hạn chế thu bạch yêu thích nơi này, mà Giang Tả đích khí hậu, cũng đúng thân thể của nàng điều dưỡng mười phần có lợi.

Hàng Châu Phạm gia đích thi họa đi trong, hàng năm chương quỹ đều tự mình đi bốn phía mua tìm thi họa hai lần. Ngày mai, chính là hạn chế chương quỹ trở về thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phấn nộn cùng Hàn Lâm Đồ

Từ khi vào ban ngày được Tam ca sắp trở về tin tức, Phạm Thu Bạch trong vòng một đêm căn bản cũng không có ngủ ngon giấc, tâm tâm niệm niệm lấy Tam ca hội mạng về cái gì tranh chữ.

Tỳ nữ Phi Bạch không biết an ủi bao nhiêu lần, nhà mình tiểu nương tử không ngủ, nàng cũng không cách nào rơi xuống thanh nhàn. Vì vậy đành phải ngồi ở đầu giường cùng tiểu nương tử lời ong tiếng ve, buồn ngủ đến chỗ sâu thời điểm, Phi Bạch đích cái đầu nhỏ không tự chủ được đích điểm a, có

một hồi chênh lệch sao điểm không có trực tiếp trông đến dưới mặt giường.

"Tiểu nương tử xin thương xót a, tôi thiếu nhất để cho nô tài cũng tiểu một lát thôi đi!" Phi Bạch chu một trương cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu làm nũng.

"Ai nha, đã sớm cho ngươi đi ngủ, còn không phải ngươi không nên cùng." Phạm Thu Bạch chỉ mặc một kiện tố sắc quần áo trong, trên người xây áo ngủ bằng gấm.

Nữ nhi gia đích đơn bạc đáng người tại quần áo trong trong như ẩn như hiện, trong khuê phòng nhấp nhô mùi thơm nhàn nhạt.

Dù sao cũng là chột ả còn hàn thời điểm, ban đêm vẫn là mát, Phạm Thu Bạch thể cốt yếu, vì vậy thẳng đến lúc này, nàng như trước đang đắp thiên dây chân, mền.

Phạm Thu Bạch nửa nằm nửa tựa ở lưý lằng đầu giường, sắc mặt cũng ít nhiều có chút mệt mỏi ý tứ, lại cứ một đôi điểm đen như mực nước sơn đích con mắt lóe sáng đích kinh người, bên trong không biết sắp xếp ít nhiều thần thái.

Thời điểm này nghe Phi Bạch đích phản nản, Phạm Thu Bạch cũng cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng đẩy nàng một bả, để cho nàng tự hành đi ngủ.

"Không được, ta muốn là không còn nhìn nhìn chút, tiểu nương tử ngươi thật sự hội một đêm không ngủ được! Điểm này ta thể nhưng là rõ ràng được!" Phi Bạch bày ra một bộ tiểu đại nhân bộ dáng, lại cứ trên đầu một đôi bím tóc sừng dê vẫn còn ở sáng ngời a sáng ngời, như thế nào cũng nhìn không ra uy nghiêm.

Phạm Thu Bạch nhin không được đưa tay nheo nheo nàng đích khuôn mặt nhỏ nhắn, cười nói: "Ta để cho Tam ca giúp ta tìm Lý Hàm Hi đích "hàn lâm đồ", cũng không biết có thể hay không tìm được."

Lý Hàm Hi chính là Lý Thành, cùng Phạm Khoan, thời Ngũ Đại quan đồng một chỗ, bị thế nhân gọi "Tam Gia thể chân vạc, trăm thay nhãn hiệu trình" đích tranh sơn thủy mọi người. Lý Thành cực thiện sơn thủy, thiện dùng nhạt mực, họa pháp ngắn gọn, có "Tiếc mực như kim" danh xưng, rất nổi danh đích họa thạch kỹ pháp "Cuốn vân thuân" chính là Lý Hàm Hi đích bút pháp.

Phi Bạch nghe tiểu nương tử đích, cái miệng nhỏ nhắn vi vênh lên nói: "Cái gì lâm a, hàn a, nghe xong để cho người cảm thấy lạnh, đối với tiểu nương tử thân thể không tốt!"

Phạm Thu Bạch bị câu này mặc danh kỳ diệu đích lời kéo chọc cho cười không ngừng, đưa tay dấm tiểu nha hoàn đích trán nhí, cười nói: "Thật sự là bừa bãi lộn xộn, Đan Gậy Tai Trâu, kia đều là họa, như thế nào còn có thể cùng thân thể của ta nhắc lên quan hệ! Chớ để rồi đi nói bậy, để tránh làm cho người ta chế nhạo."

Phi Bạch nghịch ngợm đích thề lười: "Tiểu nương tử ngươi là họa si nha, nhìn họa thành mê, tùy tiện một trương họa vừa nhìn liền có thể nhìn cả ngày. Những cái kia bức họa cuộn tròn gì gì đó đối với ta loại người này không có có ảnh hưởng gì, thể nhưng là đối với tiểu nương tử đích ảnh hưởng lại bất đồng đó! Không nói đến cái gì "hàn lâm đồ", chính là lúc trước nhạt được đích phương đó không họa hết đích "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" tàn cuộn, tiểu nương tử ngươi lúc đó chẳng phải nhìn vài ngày sao?"

"Vậy sao có thể đồng dạng." Phạm Thu Bạch thiếu chút nữa bị tức vui vẻ, "Ta để cho Tam ca tìm "hàn lâm đồ" là đơn thuần đích vì thưởng thức, này nữa bức "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" lại là cảm thấy hiếu kỳ. Ngươi đừng nói, mấy ngày nay ta xem hạ xuống, thật sự là càng xem càng cảm thấy kỳ quái, muốn đoán ra này vẽ người đích tuổi tác, vậy mà đều có chút khó khăn."

"Nhìn về vốn là có thể đoán ra tuổi tác? Tiểu nương tử chẳng lẽ không phải thành thần tiên á!" Phi Bạch mở to hai mắt nhìn kinh ngạc nói.

"Vậy có gì khó!" Phạm Thu Bạch lắc đầu nói, "Tuổi lớn nhỏ, bút lực cảnh giới tự nhiên là bất đồng. Tựa như cùng đồng tử dùng bút, nhất định lực đạo chưa đủ. Lớn một chút, mặc dù có chút lực đạo, lại không có tâm mắt, dùng sức không đều là tâm thường sự tình. Lớn hơn nữa một chút, nếu là tâm mắt đầy đủ, thường thường bút lực chưa đủ, đây là cái gọi là nói như rồng leo, làm như mèo mửa. . . Nếu là lão Ông chi họa, cho dù là lớn tuổi ban đầu học, bút pháp cũng nhất định bất đồng. . ."

"Được rồi được rồi! Phi Bạch nghe không rõ á!" Phi Bạch vội vàng hô ngừng, nỗ lấy cái miệng nhỏ nhắn, "Dù sao Phi Bạch là biện bất quá tiểu nương tử. Bất quá tiểu nương tử được nghe ta đất! Đây chính là chủ mẫu phân phó được! Hừ!"

Nhìn nhìn này tiểu nha hoàn lại bắt đầu kéo mượn oai hùm, Phạm Thu Bạch giả bộ, trên mặt dọn lên vẻ giận dữ, đưa tay liền đi gỡ tiểu nha hoàn đích ngựa, một mặt gỡ còn một mặt nói: "Tốt lắm! Phi Bạch ngươi thực càng ngày càng lợi hại á..., muốn nô đại khi chủ sao!"

Hai người cùng nhau lớn lên, Phạm Thu Bạch biết Phi Bạch sợ nhất đích chính là cái này, thời điểm này mưu đủ tám phần khí lực, không nên đem này "Đạp trên mũi mặt" đích tiểu nha đầu cho chế phục mới được!

Phi Bạch kêu sợ hãi một tiếng, liên tục cầu xin tha thứ, mà chính là tiếng cười như chuông bạc không ngừng đích truyền ra, đem đầu mùa xuân Giang Nam đích bóng đêm bình thien vài phần Phấn nộn đích sắc thái.

Hai người một mực ồn ào đến lớn tuổi chút đích vú già gõ cửa tới hồi, mới đưa đem ngừng lại.

Phạm Thu Bạch bày ra một bộ sự tình gì cũng không có phát sinh qua đích bộ dáng, chỉ nói rồi mới đại khái là thanh âm của con chuột, để cho các nàng không cần để ý.

Vú giả nhóm đầu phân biệt không ra con chuột âm thanh cùng tiếng cười? Thời điểm này cũng không hảo chống đối tiểu nương tử, cau mày nhìn lại đích nhìn Phi Bạch liếc một cái, hướng về phía tiểu nương tử nhất thi lễ, khuyên vài câu "Sớm đi an giấc" các loại các loại lời nói, liền lui ra ngoài.

Lần này, chủ tớ hai người không dám lần nữa nhiều hồ đồ, nếu là tối nay đích sự tình truyền đến cha mẹ chỗ đó, không thể thiếu giáo bọn họ lo lắng, Phạm Thu Bạch tự nhiên không dám nhiều lỗ mồm.

Cực kỳ nằm xuống, Phi Bạch giúp đỡ sẽ bị tấm đệm xây cái cực kỳ chặt chẽ, lại cùng tiểu nương tử nói vài câu lời ong tiếng ve, liền nhẹ chân nhẹ tay đích lui ra ngoài.

Phạm Thu Bạch không hề có buồn ngủ, một lòng như trước treo ở giữa không trung, ngứa, thầm nghĩ nhanh chút biết Tam ca mang về đồ vật đến cùng đều là cái gì. Một phương diện khác, nàng cũng quan tâm tại kia cái "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" đích vẽ người, bức họa này làm cho người ta không hiểu địa phương thật sự quá nhiều. Mà những cái này khó hiểu tựa như cùng từ thủy đồng dạng, theo thời gian đích kéo dài, chẳng những không có nhạt hạ xuống, mà càng ngày càng trầm tích, lên men, để cho không được biết đích người liền phảng phất bị cái một lòng tựa như, khó ăn khó ngủ.

Thật là nhớ nhanh chút cời bỏ a!

Phạm Thu Bạch nghĩ như vậy.

...

...

Sáng sớm hôm sau, Sở Phong sớm đích rời giường, mặc áo ngoài ở hậu viện bên trong làm làm tập thể dục vận động, chạy cất bước.

Hậu viện cũng không lớn, có tính một ngum, chuồng ngựa một tòa, ngô đồng một cây, tháo xuống đích xe ngựa thùng xe đỉnh đầu, phía trên sân vườn ngược lại là nếu so với tầm thường hộ gia đình nhà lớn một chút, rất cuộc đây là cửa hàng, cũng không phải truyền thống đích người ta.

Sân nhỏ một vòng có chừng nửa cái bóng chuyền trận đại, Sở Phong vô cùng đơn giản đích chạy mười vòng, liền bắt đầu thở hồng hộc, tay chân đỏ mồ hôi, trái tim cũng đi theo điên cuồng lên.

Sở Phong không khỏi cười khổ, nghĩ thầm chính mình hiện giờ thân thể này tố chất thật sự là quá kém chút, sắp bắt kịp những cái kia "Tay chân không chấm chỉ ngũ cốc cũng không phân biệt được" đích nho sinh.

Chuồng ngựa bên trong đích lão Mã nhìn nhìn Sở Phong trong sân xoay quanh, tò mò đánh cái mũi vang.

Cẩn rằng lại chạy mười vòng, Sở Phong dừng lại xoay người thở, to như hạt đậu đích mồ hôi vậy mà liền bắt đầu một giọt một giọt đích hướng trên mặt đất lạc xủ, liền trước mắt cũng bắt đầu từng đợt đích biến thành màu đen.

"Sở lang quân, ngài làm cái gì vậy đó!"

Sáng sớm đích lão Trương ngáp từ kho củi bên trong đi ra, đang muốn cho lão Mã điền cỏ khô, lại nhìn thấy như vậy một màn.

Sở Phong khó khăn đích hướng về phía lão Trương phát phát tay, há miệng muốn câu hỏi sáng sớm tốt lành lại không phát ra âm thanh.

Này nhưng làm lão Trương lại càng hoảng sợ, liền vội vàng tiến lên đem Sở Phong đỡ, nhìn nhìn cái kia một trương sắc mặt tái nhợt, lo lắng bận rộn sợ mà hỏi: "Sở lang quân đây là thế nào! Ta trước đỡ ngài vào phòng! Cái này đi mời lang trung!"

Dứt lời, lại trực tiếp đem Sở Phong ngồi chỗ cuối bệ lên.

Sở Phong hừ nhây dựng, chính mình một đại nam nhân bị người khác ôm kiểu công chúa thật sự quá mất mặt! Cũng không biết từ nơi nào tìm tới khí lực, Sở Phong vội vàng nói: "Trương Đại Ca! Trương Đại Ca! Nhanh chút thả ta xuống, ta chỉ là tại rèn luyện thân thể mà thôi, không có chuyện gì đâu!"

Lão Trương không hiểu đánh giá Sở Phong mấy lần, xác nhận người sau đích thân thể cũng không có cái vấn đề lớn gì, lúc này mới đưa hắn dễ xuống, chỉ là không hiểu hỏi: "Rèn luyện? Vì sao phải rèn luyện? Sở lang quân chẳng lẽ muốn xếp bút nghiên theo việc binh đao sao?"

Sở Phong hai chân rốt cục dính đất, sâu sắc đích thở ra một hơi, nghe vậy cười nói: "Không phải, chỉ là gần nhất thân thể tố chất quá kém chút, ta không muốn tổng như vậy ốm yếu, cho nên muốn để cho thân thể trở nên đỡ một ít."

"Còn trẻ liền biết đường sinh, đây cũng là chính đồ, chỉ là theo Sở lang đích thân thể, hay là làm Ngũ Cầm hí đỡ một ít, tiến hành theo chất lượng mới là chính đạo."

Lục Văn Đoan đã nghe được trong sân đích tiếng vang, thời điểm này cũng đi ra, hướng về phía Sở Phong cười nói.

"Văn Đoan tiên sinh." Sở Phong khom người vấn an, vừa khổ cười nói, "Ngũ Cầm hí cũng là tiểu tử thường nghe người ta nói lên, chỉ là khổ nỗi không biết nên như thế nào động tác?"

"Đây cũng không phải vấn đề gì, người theo ta học được chính là." Lục Văn Đoan cười vuốt vuốt tý tu, cười nói, "Ta không bao lâu trong nhà, cũng là chịu trường bối đốc thúc, mỗi ngày nghiên cứu, rồi nhà về sau ngược lại hoang phế. Hiện giờ lại cùng Sở lang một chỗ chìm đắm luyện tập, ngược lại là

một chuyện tốt."

Ngũ Cầm hí tại " Tam quốc chí "" Hậu Hán Thư " bên trong đều có ghi lại, tương truyền vì Hoa Đà biên, lấy bất chúc hổ lộc gấu vượn chym năm cảm đích động làm căn cơ, đối với thân thể tiến hành rèn luyện chịu đựng.

Những vật này là Sở Phong tại trên sách học đã từng học qua, hẳn cũng đã được nghe nói đời sau có người nghiên cứu cái này, chỉ là chưa bao giờ thấy tận mắt qua.

Lão Trương tự đi chuẩn bị cái ăn, Văn Đoàn tiên sinh liền trước đại khái diễn tập một lần cho Sở Phong nhìn, về sau lại nhất thức nhất thức đích tỉ mỉ giáo sư, cũng đem một ít hồ hấp trên cần chú ý đích cửa phương pháp tỉ mỉ báo cho biết.

Những động tác này nhìn nhìn đơn giản dễ dàng học, nhưng chân chính một trận làm xuống, lại đủ để cho người mồ hôi đầm đìa, đồng thể thư thái. Sở Phong lấy được lợi ích không nhỏ.

Cẩn thận tạ ơn, lục Văn Đoàn cười nói: "Không cần cảm ơn ta, bởi vì cái gọi là sư phụ lĩnh vào cửa tu hành tại cá nhân, ta chỉ là thụ người lấy cá, về phần đối phương có câu cá hay không, không thể ta có thể chi phối rồi."

Sở Phong tự nhiên minh bạch đạo lý này, nội tâm âm thầm quyết định, nhất định phải cần tuân dạy bảo, mỗi ngày sớm muộn gì tất cả luyện tập một lần, để cho thân thể cường tráng mới tốt.

"Đứng rồi Sở lang, " lục Văn Đoàn nhớ ra cái gì đó, "Đêm qua cùng ngươi dài nói, ta thắng đến sắp sửa thi đều cảm thấy tán thưởng, ngươi tại thi họa trên đích tâm mất thật sự bất phàm. Ta liền suy nghĩ, mặc dù tâm mất cũng như này hiểu rõ, chắc hẳn văn chương trên cũng sẽ không theo vết cũ a? Ta cũng hiểu được một ít, chỉ là viết mười phần tục khí. Nếu là hôm nay có nhân hạ, ngươi ta hai người không ngại lãnh giáo một phen, như thế nào?"

Sở Phong mỉm cười đáp ứng: "Trưởng lão chi mệnh không dám cãi."

Uy! Ngươi! Đúng! Nói chính là ngươi! Đem phiếu đề cử giao ra đây lại đi~(*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Linh lạc thành nê niên tác trần

Cảm tạ mọi người đích cất chứa đề cử ~ cúi đầu ~

Điểm tâm, Sở Phong giúp đỡ lão Trương đem mặt tiền cửa hàng đích ván cửa mở ra, mở cửa đón khách.

Trong nắng sớm, chợ phía Tây thân ảnh vắng lại, phần lớn là chạy trà lâu ăn phở đi, mở cửa liền hướng thi họa hành tẩu đích người tự nhiên lác đác, nhất là hướng Phạm thị thi họa đi bực này chỗ hẻo lánh tới đích lại càng là một cái cũng không.

Trước đem mặt tiền cửa hàng trên giặt, bày ra biểu hiện ra đích thi họa sửa sang lại một chút, dựa theo đề tài, bút pháp nhất nhất sắp xếp được rồi, Sở Phong thoáng nghỉ ngơi một chút, thông báo lão Trương một tiếng, liền thẳng hướng nhà kho đi thu thập, chỉ chờ lão Trương một người ở bên ngoài trông tiệm, nếu là có khách nhân đến liền đi bên trong gọi hẳn.

Nhà kho lộn xộn, tìm khởi đồ vật tới đều có chút khó khăn, không thu thập là không được.

Sở Phong đại khái dọn dẹp một chút, phát hiện trong kho phòng tổng cộng đích thi họa có một trăm linh sáu bức, trong đó tranh cuộn chiếm đa số, 56 bức, các loại mặt quạt 23 kiện, còn lại đều là khung cạnh bồi, khung cạnh đích chất liệu các loại đều có, liễu mộc, gỗ thông không phải trường hợp cá biệt.

Tuyên Hòa trong năm nổi danh nhất đích bồi phương pháp kỳ thật là Tuyên Hòa bồi, lại xưng Tổng thức bồi, đây là các thời kỳ dĩ đem bồi phương thức bên trong phức tạp nhất lại cũng nhất tinh mỹ đích một loại bồi phương thức. mà nói, lẽ trên dùng lăng, mũi cách thủy dùng vải lụa vàng, vĩ giấy dùng bạch Tổng tiên, cộng thêm họa thân tông cộng năm đoạn. Tuyên Hòa này bồi chủ yếu là Huy Tông nội phủ trần tàng sử dụng, cho nên còn có thể dựa theo nhất định các thức đóng dấu chông nội phủ cất chứa đích con dấu. Loại này bồi phương pháp quá mức phức tạp, dân gian rất ít sử dụng, hơn nữa chân

chính có thể dùng bức này phương pháp bôi, đều là chân chính đích danh phẩm, Trần Phẩm, không phải là thi họa có thể đạt được đích đài ngộ.

Dân gian bôi hay là dĩ ngắn gọn đích toàn là một màu bôi chiếm đa số, mỹ quan hào phóng là được, trong khổ phòng đích thi họa cũng nhiều là toàn là một màu bôi bôi mà thành, ngẫu nhiên cũng có lẽ trên vị trí thêm "Kính yển". Kính yển chính là hai cái dài lụa, có cảnh sắc thì tự nhiên phiêu động, có thể dọa chạy Yến Tử, cổ gọi là "Kính yển". Loại này bôi đích thi họa đặt ở chính sảnh phòng khách, có khác cảnh sắc nhã hương vị.

Mà về phần thi họa đề tài cũng là các loại đều có, sơn thủy tranh hoa đều nhân vật không phải trường hợp cá biệt, thi họa phẩm đối với trên không kém nhiều lắm, cùng phòng trước biểu hiện ra đích những cái kia không có quá lớn khác nhau. Duy nhất đề cho Sở Phong cảm thấy tò mò, là mấy tấm họa tác trên đích con dấu, hơi có chút thượng phẩm đích hương vị.

Sở Phong nhìn kỹ một chút, mấy phương ấn đều là tư ấn, lớn nhỏ bất đồng. Nhỏ nhất đích một phương là chữ triện chữ chìm "Phạm Tàng", lớn nhất một phương con dấu dĩ tiêu sái đích hành thư khắc liền, phía trên là "Kiến Thu Phong Khởi" bốn chữ.

"Phạm Tàng" hai chữ không cần nhiều lời, vừa nhìn liền biết nên là Văn Đoàn tiên sinh chính mình đích giấu ấn. Mà này "Kiến Thu Phong Khởi" bốn chữ, liền có lai lịch lớn.

Tương truyền Tây Tấn trong năm, Ngô quận Trương Hàn Trương Quý Ứng từ quan quy ẩn, suy đoán quan đích nguyên do chính là "Kiến Thu Phong Khởi, tư gia hương thuần thái lư ngư", vì vậy cảm khái một câu "Nhân sinh quý thích chí, hà năng ky hoạn sở thiên lý, dĩ yêu danh tước hồ", liền từ quan treo ấn mà đi.

Mà còn lưu lại nhất bài thơ lan truyền đời sau, thơ vân: Thu phong khởi hề mộc Diệp Phi, Ngô giang thủy hề lư chính phi. Tam thiên lý hề gia vị quy, hận nan cảm hề ngưỡng thiên bi.

Trương Hàn từ quan quy ẩn đích chuyện xưa, tại Đường triều thời điểm còn bị một đời thư pháp danh gia Âu Dương Tuấn ghi trở thành "Trương Hàn từ lư thiếp", bị đời sau định giá thiên hạ thập đại hành thư nhất, bài danh thứ bảy. Sở Phong tại Bắc Kinh cổ cung viện bảo tàng đã từng xem qua, cũng từng về qua, cho nên ấn tượng rất sâu.

Hiện giờ này con dấu trên viết "Kiến Thu Phong Khởi" bốn chữ, Sở Phong tự nhiên hết sức quen thuộc, vừa nhìn liền biết là từ "Trương Hàn từ lư thiếp" bên trong tham khảo đích bút pháp, ngay thẳng tiêu sái, hùng hậu hiểm lược, mặc dù không có nguyên bản đích sách thiếp có kia đợi sấm gió xu thế, lại cũng không kém chút nào, có phần có thể thượng ngoạn.

Sở Phong cảm khái liên tục, lại nhìn kia thêm "Kiến Thu Phong Khởi" con dấu đích bức họa, phẩm đối với mười phần đồng dạng, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nghĩ thầm nếu là đơn từ tác phẩm nghệ thuật thị trường đích góc độ tới cân nhắc, này bức họa đích bán điểm hoàn toàn ở tại phương này con dấu. Như vậy con dấu, đến cùng là người nào toàn khắc ra nha.

Rốt cuộc đang tại thu thập nhà kho, Sở Phong đem này vấn đề trước đề xuống, tĩnh tâm đem kho bên trong thi họa đều chỉnh lý thỏa đáng, lúc này mới lấy này hai tờ thêm ấn đích thi họa đi tìm Văn Đoàn tiên sinh.

Gõ cửa vẫn an đạt được "Đi vào" đích trả lời, Sở Phong vượt qua bình phong, liền phát hiện Văn Đoàn tiên sinh chính đưa lưng về phía mình, tại trên bàn sách không biết bận việc mấy thứ gì đó.

Nghe được Sở Phong đích tiếng bước chân, lục Văn Đoàn quay đầu cười nói: "Sở lang đợi chút, đối đãi ta khắc hết này một bút."

Sở Phong nghe vậy cảm thấy hiểu rõ, hẳn sẽ không khắc ấn, nhưng rốt cuộc thi họa đồng đạo, hẳn đối với những thứ này đồ vật cũng là tò mò, thời điểm này liền nhẹ chân nhẹ tay đích tiến lên đi nhìn.

Chỉ thấy lục Văn Đoàn tay phải nắm lấy một thanh khéo léo đích khắc đao, tay trái đem vịn một mai nho nhỏ nề ấn, mười phần chuyên tâm đích lác đao, hoàn thành con dấu trên đích một cái "Ôm" chữ. Nhìn con dấu đích bố cục, hẳn là một mai hai chữ ấn.

Khắc xong sau, lục Văn Đoàn bên cạnh tỉ mỉ dò xét nhìn một phen, thoáng hài lòng gật gật đầu. Quay người thấy được Sở Phong rất nghiêm túc mục quang, chưa phát giác ra cười nói: "Như thế nào, Sở lang cũng tốt này đạo?"

Sở Phong lắc đầu nói: "Cũng không hiểu, chỉ là có chút yêu thích. Nhìn Văn Đoàn tiên sinh bút pháp, nhất định là này đạo cao nhân."

Lục Văn Đoàn đem đầu tay đích đồ vật buông xuống, cười nói: "Cao nhân là không tính là, chỉ là cùng ngươi tương đồng, yêu thích này đạo mà thôi."

"Văn Đoàn tiên sinh quá mức khiêm" Sở Phong cười đem đầu tay đích hai bức thi họa triển khai, chỉ vào kia mai "Phạm Tàng" đích tiêu ấn hỏi, "Nếu như tiêu từ đoán không lầm đích, này một mai hẳn phải là từ tiên sinh chi thủ a?"

"Vâng." Lục Văn Đoàn đứng dậy, từ bên cạnh trên kệ lấy ra một cái hộp nhỏ tới mở ra, từ bên trong lấy ra một mai Điền Hoàng chương vội tới Sở Phong nhìn, một mặt cười nói, "Đây còn là trước kia đang lúc khắc chế đích đồ vật, hiện tại đã không thể nào dùng."

Điền Hoàng này chương dĩ thụ thú vì tay cầm, mười phần khéo léo, lại tinh mỹ dị thường. Sở Phong hai tay tiếp nhận, chỉ cảm thấy vào tay trầm trọng hơi lạnh, hẳn không hiểu ngọc thạch, nhưng cho dù là hẳn, cũng có thể nhìn ra này tài liệu là trên đồ tốt, Văn Đoàn tiên sinh sử dụng chi vật, quả thực không tầm thường.

Lại càng không tắt nói con dấu phía dưới chữ chìm chữ triện, Sở Phong tĩnh tế đi nhìn, dùng ngón tay nhẹ nhàng miêu tả một phen, tán thưởng không thôi.

Lục Văn Đoan thấy hần như thế yêu thích, trong lòng cũng là thoải mái, suy nghĩ một chút, liền từ kia con dấu hộp lấy ra mặt khác một mai sừng tê giác ẩn, tặng cùng Sở Phong nói: "Lão phu bình sinh ba hảo, tê người, khắc chương, phẩm Bình thư họa. Chi bất quá ta tuy thích thi họa, nhưng ở kia một đạo trời cao phân ra thật sự chưa đủ, thiếu niên thời thượng mà lại thích làm ăn mực, hiện giờ yêu xem xem. Bất quá thời khắc này ẩn sự tình, lão phu ít nhiều có một chút tự tin. Tiểu tử ngươi mặc dù là bèo nước gặp nhau, nhưng lão phu mười phần yêu thích hợp ý, này một mai con dấu, liền tặng cho ngươi a!"

Sở Phong vì kinh, nào dám thu, cuống quýt chối từ.

Lục Văn Đoan sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, quát lên: "Lão phu tặng cho chi vật, vậy mà không thu? Chẳng lẽ lại tiểu tử ngươi là xem thường lão phu đích con dấu sao!"

Mặc dù biết Văn Đoan tiên sinh là giả ý tức giận, có thể Sở Phong cũng không dám lần nữa chối từ, cung kính đích nhận lấy mảnh nhìn.

Con dấu đích chất liệu là sừng tê giác, núp ẩn là Lôi Vân văn, phía trên dùng hán thể chữ lệ lấy "Tranh xuân" hai chữ, kiểu chữ nồng đậm phương chính, phết nạm đang lúc lại có tranh phong ý tứ, cùng hai chữ này mười phần tương hòa, Sở Phong rất là yêu thích.

Lục Văn Đoan gật đầu cười nói: "Ngươi tuy còn trẻ, có thể tính tình nhậy nhẻo tao nhã. Tuy nói như vậy cũng không tệ, có thể người thiếu niên rốt cuộc hần có vài phần ngạo khí, bằng không mà nói, đợi đến ngươi đến lão phu cái thanh này niên kỷ sẽ hối hận không thôi! Này một mai 'Tranh xuân', chính là lão phu muốn khích lệ giới ngươi đích một câu."

Sở Phong cảm kích không thôi, từ nhỏ đến lớn, chân chính quan tâm hần đích cũng không có nhiều người, lão giả đích cử động để cho hần cảm thấy nội tâm khác thường ấm áp, đây cũng không phải là đơn giản đích một câu cảm tạ có thể biểu đạt rồi.

Vô ý đau khổ Tranh xuân, mặc cho hoa thơm cỏ lạ ghen loại chuyện này, Sở Phong lại là từ nhỏ nhận thức rất nhiều. Hần tại họa vẽ trên rất có vài ngày phân ra, nhưng càng nhiều, lại là hậu thiên đích nỗ lực cùng quyết chí tự cường. Thế nhưng là nhân tính chính là như vậy, đối với cao hơn người của mình, chung quy sẽ liếc nhìn, ghen ghét liên tục.

Khi còn bé đích Sở Phong không hiểu những cái này, nhất là tại cha mẹ ly dị, hần lại càng thêm đem quanh mình hết thấy vấn đề nguyên nhân đều quy kết đến trên người của mình. Hần không ngừng phai nhạt sự hiện hữu của mình cảm giác, có thể dù vậy, như cũ là thạch xuất phát từ bờ, lưu tất thoan chi.

Nắm thật chặt này một mai "Tranh xuân" đích con dấu, trước đây đủ loại trong lòng đang lúc phi lưu mà qua, nơi đây đủ loại lại đang trong lòng nhộn nhạo ra, Sở Phong cái mũi vị chua, cười nói: "'Linh lạc thành nê niên tác trần, chi hữu hương như cổ' . Tiên sinh nói chính là, nếu là 'Chúng phương điều lạc độc huyền nghiên', lại dù cho cái gì 'Sương thâm ứng khiếp dạ lai hàn' !"

"Chúng phương điều lạc độc huyền nghiên" "Sương thâm ứng khiếp dạ lai hàn" hai câu, là Bắc Tống thi nhân Lâm Bô đích "son vườn tiểu Mai nhị thủ " bên trong đích câu, trong thơ nổi danh nhất đích một câu chính là "Sơ Ảnh hoành tà thủy thanh thiên, Âm Hương phù động nguyệt hoàng hôn", đây tự nhiên là Văn Đoan tiên sinh cũng hiểu biết.

Thế nhưng lục Văn Đoan sau khi nghe xong, không khỏi hơi hơi giãn mày, kinh ngạc hỏi: "'Linh lạc thành nê niên tác trần, chi hữu hương như cổ' . Câu này tựa hồ là "bối toán tử " đích điệu? Còn có thành từ sao? Hay là ngẫu được tàn câu?"

"Là thành từ." Sở Phong nghĩ thầm, trên sách học ghi lục bối tựa hồ là Nam Tống từ người, đoán chừng là lúc này còn không có sinh ra sao? Bất quá lại nói tiếp ngược lại thú vị, trước mắt vị Văn Đoan này tiên sinh, hay là lục bối đích bốn gia đâu, đều họ Lục, xem ra năm trăm năm trước là một nhà.

Trước không đi quản những cái này có không có, Sở Phong nghĩ đến, nếu như chịu tặng một mai con dấu, mình cũng phải có chút đáp lễ. Mặc dù mình đích thư pháp không bằng họa vẽ, nhưng là tính miến cường lấy được xuất thủ, hơn nữa Văn Đoan tiên sinh chủ yếu muốn nhìn chính là này thủ từ, mặc dù chữ khó coi một ít, hần là cũng sẽ không có vấn đề quá lớn a!

Vì vậy tiến lên phổ giấy, Cháp Bút dính mực, Sở Phong tại trong lòng lặng yên đọc một lần " bối toán tử. Vịnh mai ", hấp khí nâng cao cổ tay, dùng Vương Hi Chi hành thư xinh đẹp tuyệt trần chảy đích kiểu chữ, đem trọn thủ từ đã viết xuất ra.

Lục Văn Đoan ở bên cạnh nhìn, càng xem càng là mừng rỡ. Vốn cho là đứa nhỏ này đối với thi họa chi đạo chỉ là hội bình luận thường ngoạn, không nghĩ tới hần chẳng những hội thư pháp, hơn nữa viết rất còn rất tốt!

Nhìn nhìn Sở Phong vận dụng ngòi bút đích khí thế, lục Văn Đoan thầm nghĩ: Đứa nhỏ này đích thư pháp tuy không tính là tuyệt diệu, nhưng đặt ở cái tuổi này mà nói, đã coi là không tệ, nếu như cực kỳ nghiên cứu nỗ lực một phen, cũng hần là một cái đáng làm chi tài!

Lục Văn Đoan đương nhiên không biết, Sở Phong đích thư pháp chi là tầm thường, hần lợi hại nhất kỹ pháp không tại thư pháp, mà là họa vẽ.

Chương 9: Đông Pha bản chép tay

Thời gian chậm rãi chảy xuôi, lại qua ba ngày, Lục thị thi họa đi lại bán hai bức tranh chữ, tất cả lợi nhuận mấy trăm văn tiền, mặc dù nói không hơn nhiều, nhưng lưu lượng khách đã có mơ hồ tăng nhiều đích xu thế, so với cửa trước đình vắng vẻ mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Lục Văn Đoan đối với bức này tin tức chỉ là mỉm cười, cũng không quá mức để ý. Lão Trương lại cảm thấy vị này Sở lang quân thật đúng là thần thông quảng đại, chỉ cần là vào điểm hội đích khách nhân, Sở lang quân gần như có thể tại trong một khắc tìm tìm được đôi phương ngưỡng mộ trong lòng đích đồ vật, bức này lợi hại, thật sự để cho hắn giật nảy mình.

Lời này nói với Sở Phong, Sở Phong chỉ là cười nói: "Trương Đại Ca quá đề cao ta, ta chỉ là đúng thi họa lý giải hơi hơi thêm một ít, cho nên có thể đại khái phân biệt ra những khách nhân muốn loại hình mà thôi."

"Vây chút khách quan đám người ngôn từ, có miêu tả đích coi như rõ ràng, có như lọt vào trong sương mù, ta đánh giá sao lấy bản thân hắn đều không minh bạch, thế nhưng là Sở lang quân lại có thể tìm tòi đích xuất ra, đây là lợi hại a!" Lão Trương tán thán nói.

Sở Phong lắc đầu cười cười, cũng không nhận công huân, an tĩnh làm chút chính mình đủ khả năng đích sự tình.

Hắn mấy ngày nay một mực ở hướng Văn Đoan tiên sinh thỉnh giáo khắc dấu đích sự tình, Lão Tiên Sinh chỉ điểm hắn vài phần, lại lấy ra một bộ công cụ cùng một chút nê dấu để cho hắn tự hành luyện tập, cũng nói: "Con dấu nhận thi họa chỉ đạo, người nếu như thiện sách, thì nên biết những vật này không phải là một ngày một đêm liền có thể học thành. Khắc ấn dĩ thư pháp vi bản lĩnh, thẩm mỹ vi xích lượng, con dấu, nôm ấn tất cả đi một con đường riêng, rồi lại không bàn mà hợp ý nhau tại nhất thể. Nhưng nôm ấn đích điều khắc càng thêm cùng loại với chạm trổ đích phạm trù, người bức này thiện sách đích người trẻ tuổi, hay nên suy nghĩ tại con dấu chữ viết bản thân. Muốn biết rõ, tại con dấu trên có khắc chữ thế nhưng là cùng tại lụa trên giấy viết chữ hoàn toàn bất đồng, là một môn thật lớn đích học vấn."

Văn Đoan tiên sinh kiên nhẫn đích vì Sở Phong giảng giải: "Sở lang người tại sách trên đường là có vài phần tài hoa, theo đạo lý mà nói, nếu là muốn tiến thêm một bước đích, liền nên cực kỳ làm tập danh gia sách thiếp. Thế nhưng chúng ta trong tiệm đích sách thiếp, người cũng đều nhìn qua, cũng không có cái gì thượng giai đích tác phẩm xuất sắc, đối với người đích làm tập vô dụng. Thi họa chỉ đạo muốn vô sự tự thông (*không thầy cũng tự thông tỏ) thật sự khó khăn, nhưng loại suy lại là một mảnh có thể thực hiện đích con đường. Toàn khắc đích thủ pháp tuy cùng thư pháp không quá tương đồng, nhưng trên thực tế lại đồng xuất tại nhất nguyên, thông qua toàn khắc lĩnh ngộ thư pháp chỉ đạo, chính là ta cái gọi là 'Loại suy'. Hơn nữa, người niên kỷ còn nhẹ, ta xem chữ của người dấu vết (tích), bút lực hơi hiển chưa đủ. Toàn khắc có khả năng nhất luyện tập chính là chỉ lực cùng bắp thịt, vừa vận thích hợp người."

Sở Phong nghe vậy tự nhiên là kiên nhẫn thụ giáo, vui vô cùng. Mấy ngày nay ngoại trừ trông tiệm, bán thi họa, sớm muộn gì luyện tập bên ngoài Ngũ Cầm hí, theo Văn Đoan tiên sinh học tập toàn khắc.

Lão Tiên Sinh để cho hắn trước dùng nê dấu luyện tập, nói là nê dấu nhất mềm mại, hảo khống chế, thích hợp nhất ban đầu học giả. Đại Tổng đích con dấu chất liệu, sử dụng phổ biến nhất hiện đích hay là vật liệu gỗ, sừng tê giác, ngà voi đại cũng rất phổ biến, nhưng trên thực tế với tư cách là một cái bảo vệ môi trường chủ nghĩa người, Sở Phong là không thích làm dùng loại động vật này tính tài liệu. Chỉ là rút cuộc thân ở niên đại, hắn mình có thể không cần, cũng không khả năng khuyên can người bên ngoài, chỉ có thể "Giữ mình trong sạch" mà thôi.

Nửa ngày luyện tập hạ xuống, Sở Phong chỉ cảm thấy ngón tay đau buốt như khó nhịn, gần như rút gân, mặc dù chỉ là không chút nào thi lực đích rũ xuống tại trên mặt bàn, cũng không khỏi tại hơi hơi đích run rẩy, tựa như cùng rèn luyện về sau đích cơ bắp rút gân.

Văn Đoan tiên sinh để ở trong mắt, cười nói: "Không cần sốt ruột, từ ta ở một bên quan sát mà nói, người chăm chú có thừa, thế nhưng lực tay chưa đủ, đây là cần chậm chạp luyện tập. Người xem tay của lão phu, " Lão Tiên Sinh mở ra tay phải, chỉ vào phía trên đích vết chai, "Đây đều là vài chục năm nay đích công phu, vẫn bồi hậu sinh liền chậm rãi luyện tập a!"

Sở Phong cẩn thận chu đáo tay của Lão Tiên Sinh, lúc này mới phát giác khác thường đẹp mắt, gân cốt cũng không nổi bật, lại ẩn hàm bảo mãn đích lực đạo, rất có vài phần Bàn Long xu thế, hàm ẩn Lôi Đình Vạn Quân, không khỏi chắc chắn tán thưởng. Lại nhìn tay của mình, tuy nói phía trên cũng là có một ít xưa nay cầm bút mài xuất đích cái kén, nhưng chính thể mà nói như cũ là thon dài thanh tú, cùng tay của Lão Tiên Sinh so sánh, giống như là nữ nhi gia đích bộ dáng, quả thực mất mặt.

Lục Văn Đoan nhìn ra tâm tư của Sở Phong, không khỏi cười nói: "Sở lang thiếu niên tuấn mỹ, cảnh sắc Thần Tú dị, lại có thể văn thiện mực, tài tuấn phi phạm, rất có Vệ Thúc Bảo phong thái hạn chế. Nếu người là tự ti mặc cảm, những người khác cũng không cần đi ra ngoài gặp người."

Vệ Thúc Bảo chính là vệ giới, Trung Quốc cổ đại công nhận đích Tử đại mỹ nam người, nghe nói tài học bác dày thế nhưng thân thể nhỏ yếu, tuấn mỹ phi phạm. Sở dĩ cuối cùng liền bệnh không nổi, là hai mươi mấy tuổi thì đi ở trên đường dừng các cô nương vây quanh không cho rời đi, lại báo chí đi quỳnh ngọc, quỳnh cư, mỗi một làm ra. Cũng chính là cái gọi là "Khán sát vệ giới".

Văn Đoan tiên sinh vậy mà cảm kia đại Mỹ Nam Tử cùng mình so sánh với, Sở Phong nào dám trèo cao, ửng đỏ mặt, lắc đầu liên tục.

Chỉ là tính tế suy nghĩ ngược lại khó trách, Tống Triều bầu không khí trọng văn khinh võ, cùng Ngụy Tấn thời kì cực độ tôn trọng mỹ học đích bầu không khí đích xác có chút tương tự, thẩm mỹ trên tự nhiên cũng gần tương đương chút. Xếp bút nghiên theo việc binh đao đó là Đường triều thư sinh mới có thể việc làm, Tống Triều đích văn nhân muốn cảnh sắc nhả tiêu sái, ngâm gió ngời trắng, nấu tửu pha trà, đánh cờ hay thưởng, hơi hơi cần hao phí chút thể

lực đích đều là tục vật, con dấu sự tình còn đỡ một ít, nhưng cũng giống như thế.

Con dấu chân chính đích cao hứng, còn phải đợi đến Minh Thanh hai đời, hiện tại tuy cũng có văn nhân vuốt vuốt, nhưng chỉ là bé nhỏ con đường nhỏ, không so được thi họa văn vẽ, thơ ca khúc nhạc.

Sở Phong học tập cái này, thứ nhất là bởi vì chính mình đích hứng thú, thứ hai là vì có danh sư ở bên, không học thực đáng tiếc. Hẳn xưa nay là một tùy duyên đích người, còn nữa chính mình hiện giờ đích thực là trong lúc rảnh rỗi, tuy chỉ ở nơi này ở mấy ngày, có thể đôi khi, tại đêm khuya vắng người thời điểm, Sở Phong cũng ở âm thầm nghĩ, nếu là có thể ở chỗ này qua cả đời, tựa hồ cũng không phải chuyện gì xấu.

Thế nhưng là. . . Nếu như mình chỗ ký không tệ, cuộc khởi nghĩa Phương Lạp hẳn phải là tại Bắc Tống những năm cuối, Giang Nam chi địa, nơi này đến cùng sẽ có binh qua chiến loạn, mình coi như phải không cầu vinh hoa phú quý, cũng tối thiểu nhất hẳn là thông qua chính mình chỉ vụn vụn có đích một chút lịch sử tri thức, bảo trụ mình cùng Văn Đoàn tiên sinh đích bình an. . . Chỉ là, phải nên làm như thế nào đâu này? Sở Phong nội tâm còn không có quá nhiều ý định.

Một ngày này sáng sớm, Sở Phong giống như thường ngày, sáng sớm rửa mặt, luyện công buổi sáng, dùng cơm, đi đến phía trước mở cửa bản, vừa mới đẩy ra cửa hàng đích đại môn, liền nhìn thấy một cái quần áo đơn bạc, không lấy quan cái mũ đích thư sinh ôm ấp lấy một cái bao bố nhỏ, sắc mặt xanh trắng đích đứng ở nơi đó.

"Vị khách nhân này. . ."

Sở Phong hơi kinh hãi, vừa định hỏi, chợt nghe thư sinh kia nói: "Các người thu tay của Tô Đông Pha sách sao?"

"Cái gì?"

Tô Đông Pha đích đại danh ai không biết ai không hiểu, sáng sớm chợt nghe đến một người như vậy danh, Sở Phong gần như cho là mình lỡ tai xảy ra vấn đề, nhìn trước mắt kia chán nản thư sinh chớp hai mắt.

Chán nản thư sinh tựa hồ tâm tư rất nặng, thời điểm này thấy Sở Phong đích phản ứng, mấp máy miệng quay người đã nghĩ chạy đi. Hơi hơi vặn người, lại cảm thấy không ổn, cắn răng lên tiếng lần nữa: "Ta cần dùng gấp tiền, các người nơi này không phải là thi họa được sao, đến cùng thu phải không thu!"

Sở Phong thấy thế không dám lần nữa đường đột, liền lạnh nói: "Vị huynh đài này đừng vội, chúng ta bên trong nói chuyện. Trương Đại Ca, phiên toái người chuẩn bị chút nước trà trà bánh."

"Được rồi!" Lão Trương ở bên trong lên tiếng.

Sở Phong ở trước cửa bên cạnh lập mím cười, đưa tay hướng trong phòng xếp đặt cái "Thỉnh" đích tư thế.

Thư sinh kia suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng là dậm chân, đi đến.

Sở Phong nhìn nhìn thư sinh kia dứt khoát đích bộ dáng, nghĩ thầm Tô Đông Pha đích bản vẽ đẹp, không bức đến tuyệt cảnh đích, e rằng không có ai nghĩ bán. Mình nếu là có thể tương trợ hẳn một chút đích lời không còn gì tốt hơn, chỉ là một phương diện khác. . . Đây chính là tay của Tô Thức sách a! Thật muốn thấy vì nhanh a!

Nội tâm như là dài thảo đồng dạng, ngựa đích khó chịu. Sở Phong nhìn nhìn thư sinh kia chặt chẽ che chở trong lòng đích đồ vật, nghĩ thầm Tô Thức đích bút tích thực nhất định là tại kia bao bố nhỏ trong. Cho dù là ở phía sau thế, Sở Phong mặc dù tại trong viện bảo tàng nhìn thấy qua Tô Thức đích nét mực, có thể kia đều là cách một tầng băng băng lạnh lùng thủy tinh, luôn là kém một tầng.

Hiện giờ, coi như là mua bán không thành, cũng có thể chân chính thấy được ngàn năm trước đích bút tích thực a! Nếu là có thể nói, thậm chí còn có thể động thủ kiểm tra!

Chỉ là nghĩ tới đây, Sở Phong đã trái tim điên cuồng không chỉ, khó có thể an nại.

Kia chán nản thư sinh đi vào nhà bên trong, mọi nơi nhìn một vòng, trên mặt toát ra vài phần bất mãn, hơi hiện co quắp đích tại trà án bên cạnh đã ngồi.

Sở Phong cảm thấy hiểu rõ, đối phương nhất định là bởi vì trong tiệm thi họa phẩm đối với không tốt, cho nên đối với cuộc làm ăn này cũng không ôm quá lớn lòng tin.

Tuy nội tâm khó tránh khỏi cấp thiết, Sở Phong như trước hít một hơi thật sâu, bắt buộc chính mình an định lại, cũng khuyên bảo chính mình: Chớ để sốt ruột, trong tay đối phương đến cùng phải hay không bút tích thực còn nói không rõ chứ. Tô Thức đích chữ đời sau truyền lưu tuy không ít, lại lớn phần lớn là bản gốc. Bản gốc bên trong tuy có thể thấp thoáng thấy gió bắt đầu thổi cốt, thế nhưng là rốt cuộc cùng tin via hè không sai biệt lắm, chính giữa chênh lệch lấy không biết mấy tầng. Mặc dù đối phương thật sự đem tay kia sách lấy ra, mình tại giám định phương diện nhất định không dám đơn giản có kết luận, không thiếu được còn phải để cho Văn Đoàn tiên sinh tới hỗ trợ nhìn một cái.

Đương nhiên, hiện giờ là tối trọng yếu nhất còn không phải. Trước mắt đích vị này thư sinh, rõ ràng có chút bất an, nói không chừng lúc nào một lời không hợp sẽ đứng dậy rời đi, đến lúc sau đừng nói thương thức, liền ngay cả đồ vật e rằng cũng không thể nhìn lên một cái. Nếu là thật sự đích như vậy gặp thoáng qua, chính mình chẳng phải là muốn oán hận không thôi, biết vậy chẳng làm sao?

Cho nên, nhất định phải từ đi, gấp không được.

"Sách này đồng ý vừa mới mở lên, rất nhiều tồn kho đích thi họa vẫn còn ở trên đường, chưa vận chuyển qua. Cho nên, hiện tại bài trí tại bên ngoài đích khó tránh khỏi rơi xuống cách cũ, mong rằng vị huynh đài này chớ để để ý mới tốt." Sở Phong đi lên trước cùng thư sinh kia ngồi đối diện, mỉm cười nói.

Hắn lời này ngược lại không phải là hoàn toàn nói dối, chữ tốt hảo họa đích còn chưa kịp mua, hiện tại cũng không biết đều tại nhà ai, vậy cũng không phải là "Trên đường" sao.

Thư sinh nghe vậy, sắc mặt quả nhiên hòa hoãn một ít, chỉ là trong miệng lại hơi có vẻ không kiên nhẫn mà nói: "Ta là tới bán bánh chữ mẫu, không phải là đến mua tranh chữ, quý điểm có nhiều thi họa không có quan hệ gì với ta."

Lời này không lớn khách khí, Sở Phong ngược lại không phiền muộn, đem lão Trương Đoan đi lên đích nước trà vì thư sinh chậm, lại đem trà bánh hướng đối diện đẩy, cười nói: "Huynh đài tới sớm, sợ là còn kịp dùng cơm a? Nếu như không bỏ, không ngại hơi hơi ăn một chút, có chút ít còn hơn không."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kinh tử thiếp

Đầu mùa xuân đích sáng sớm, ngày ảnh mới sinh, nghiêng nghiêng đích từ cửa sổ linh bên trong rơi đi vào, trên mặt đất hình thành thật sâu nhẹ nhàng đích một mảnh.

Dương quang có vài miếng là rải tại khách nhân trên vật áo, hiện ra mấy khối cũng không rõ ràng miếng vá, chỉ là tân cũ mới xưa cũ, đến cùng có thể nhìn ra được.

Thư sinh mặc trên người vải thô đích xanh đen trái nhảm cát áo, bên hông hệ lấy một mảnh màu đen không hoa văn đích tầm thường dây lưng, thời điểm này nhũ mảy ngồi ở chỗ kia, mặt có xanh xao.

Sở Phong thiếu niên thi học họa, thường xuyên là vẽ lấy vẽ lấy liền quên thời gian, ngẫu nhiên buổi sáng vẽ tranh, lại vừa nhắc mắt đã đến hoàng hôn thời gian, điều này cũng là chuyện thường xảy ra. Không có thân nhân ở bên cạnh đề điểm, trông nom, hắn tự nhiên cũng liền quên ăn cơm, cho nên nhẩn cơ chịu đói là chuyện thường xảy ra, chỉ bất quá cũng không phải là bởi vì nghèo rớt mùng tơi mà thôi.

Cho nên, Sở Phong là biết chịu đói đích tư vị. Mỗi lần đói muốn chết, chạy vội ra ngoài mua cái ăn lúc trước, Sở Phong đều rót một bụng thủy, sau đó nắm chặt dây lưng quần tái xuất phát.

Lúc hắn lần đầu tiên nhìn thấy này chán nản thư sinh thời điểm, Sở Phong liền phát hiện đối phương chặt chẽ hệ lấy đích đai lưng, tuy nói bằng da cùng vài bộ mang chất liệu bất đồng, nhưng tác dụng lại là tương đồng, trăm ngàn năm qua cũng không khác biệt. Còn có thư sinh kia trắng xám trong hiện ra thoáng xanh mét đích sắc mặt, Sở Phong nhất đục lỗ liền nhìn ra đối phương quần bách, lúc này mới mới mở miệng đề cho Trương Đại Ca đem trà bánh xuất ra.

Lão Trương là cùng khổ người ta xuất thân người, xưa nay tiết kiệm, những cái này nước trà điểm tâm, hắn bình thường đều cảm thấy quý trọng, không chịu đơn giản ăn. Chỉ là Văn Đoan tiên sinh trời sinh tính tiêu sái, không thời a chán vật vì niệm, ra lệnh đề cho hắn đem trà bánh tùy ý chiều dài, lão Trương tuy đau lòng, lại cũng không thể không tuân mệnh lệnh.

Nhưng đau lòng cuối cùng là đau lòng, thời điểm này, lão Trương Đoan trên hai tiểu bàn trà bánh, không khỏi cau mày nhìn lại đích nhìn Sở Phong liếc một cái, trong lòng nghĩ lấy: Tới đích đây là bán chữ, lợi nhuận không được tiền của hắn, làm gì vậy còn cần phải đưa cái ăn đâu này? Kia nhiều bởi thường tiền a!

Sở Phong cảm nhận được lão Trương đích mục quang, hướng về phía hắn mỉm cười, làm cái an tâm thủ thế.

Lão Trương mấy ngày nay tiếp xúc hạ xuống, đã sớm cảm thấy Sở lang quân niên kỷ tuy không lớn, làm lên sự tình tới lại là vô cùng có chừng mực, thấy hắn như thế, liền an tâm không ít, yên tĩnh lui trở về.

Đối diện thư sinh nhìn trước mắt đích hai bàn trà bánh, trong bụng trống không đích cảm giác sớm đã khó nhịn, thời điểm này rồi lại cố kỵ thể diện, cũng không trực tiếp động thủ, trước thoáng qua đích uống một hớp trà.

Sở Phong minh bạch đối phương bức này văn nhân hảo mặt mũi tâm tư, thời điểm này tâm tư mìn màng đích đứng lên, đối với thư sinh cười nói: "Huynh đài xin đợi, ta chợt nhớ tới một sự kiện tới muốn phân phó."

Dứt lời, ngoài miệng hô "Trương Đại Ca" ba chữ, liền vén rèm lên hướng nội thất đi đến.

Này chán nản thư sinh có chút kinh ngạc, nhưng là cũng không cảm thấy khả nghi, chỉ là mọi nơi nhìn một vòng, nghĩ thầm này người tiếp khách lại đem chính mình lưu ở chỗ này, sẽ không sợ chính mình trộm đồ vật chạy trốn sao?

Bên ngoài loáng thoáng có bên đường đích nào nhiệt âm thanh truyền đến, bên trong xen lẫn "Bánh nướng áp chảo" "Trăm vị canh" đích tiếng rao hàng, dẫn tới hần trong bụng đói bụng cảm giác càng thêm khó nhịn.

Con mắt giống như là bị dính tại trước mắt hai kiếm kê trong lòng tựa như, nước bọt căn bản không quản được đích tại mỗi lưỡi đang lúc chảy xuôi. Thư sinh suy nghĩ nhiều lần, rốt cục đưa tay cầm một khối hoa quả bánh ngọt, để vào trong miệng.

Một khối về sau liền nhịn không được lại ăn khối thứ hai, thư sinh một mặt dùng trà một mặt ăn điểm tâm, tuy nhẽ nhận lại dẫn theo chút Phong Quyền Tàn Văn xu thế, không bao lâu liền đem trước mặt đích điểm tâm đã ăn xong một nửa.

Lão Trương tại màn che đằng sau nhìn, nội tâm rất là tiếc, không ngớt lời than tiếc.

Sở Phong nhìn buồn cười, thấp giọng an ủi nói: "Trương Đại Ca chớ để đau lòng, ta xem người này e rằng mấy ngày chưa từng ăn cơm no, chúng ta coi như là giúp đỡ người nghèo, cũng vì Văn Đoan tiên sinh tích đức."

Lão Trương mình cũng là ăn đói mặc rách qua đích người, tự nhiên mình bạch trong đó khó chịu, thời điểm này gật đầu nói: "Sở lang quân thật sự là người tốt kia! Chỉ là vị này thư sinh da mặt quả thực quá mỏng chút, không muốn cho Sở lang quân nghĩ ra như vậy cái chủ ý, tránh ra, hần mới bằng lòng ăn cái gì. Chúng ta là sáng loáng cho hần đích cái ăn, như thế nào hần bắt đầu ăn giống như là trộm đồ vật đồng dạng, thật là khiến người khó hiểu."

Sở Phong cười giải thích: "Không bị của ăn xin, đây là văn nhân khí khái nha."

Sở Phong trong lòng nghĩ, bức này khí khái, không biết đời sau người còn còn sót lại ít nhiều. . .

Khán thư sinh kia đích đói bụng cảm giác hơi hơi hóa giải chút, không hề vui chơi giải trí, Sở Phong mới giả bộ như nhất phái phong đạm vân khinh đích bộ dáng đi ra, ngoài miệng vẫn không quên nói qua: "Thật sự là xin lỗi, làm trễ nãi huynh đài đích thời gian, thất lễ."

Thư sinh kia sắc mặt ửng đỏ, vội vàng nói: "Đâu có đâu có."

Sở Phong cố ý không đi nhìn kia trà án, hướng bên cạnh một trương chuyên môn dùng để biểu hiện ra tranh chữ đích cái bàn đi đến, vừa đi vừa nói: "Huynh đài là muốn bán tay của Tô Đông Pha trát? Nếu như không ngại đích, có thể lấy ra để ở dưới cũng mở mang tầm mắt?"

Thân là bán chữ người, đương nhiên sẽ không đối với loại chuyện này có cái gì chối từ, huống chi ăn thịt người gia đích miệng ngán, thư sinh thay đổi rồi mới đích cao ngạo thái độ, đứng dậy đã đi tới.

Thư sinh trước đem bao vải cẩn thận buông xuống, hai tay tại trên quần áo cọ xát xem như rửa tay, lúc này mới tỉ mỉ đích cời bỏ bao vải, đem một phong gói lên đích hơi mỏng trang giấy chậm chậm triển khai.

"Đây là Đông Pha tiên sinh trước kia đang lúc gởi cho gia phụ đích tự viết, không dám đơn giản bôi, ngày sau còn muốn bôi thời điểm lại. . . Trong nhà của chúng ta một mực coi như Truyền Gia Bảo, nếu không là hiện giờ đến bước đường cùng, ta cũng sẽ không đem nó lấy ra bán." Thư sinh nói đến chính giữa thời điểm, vô cùng đau đớn.

Sở Phong tại thư sinh mở ra bao vải thời điểm liền trái tim điên cuồng, thời điểm này không khỏi mở to hai mắt nhìn, khẩn trương đến nín thở mà đối đãi.

Chỉ nhìn đó là một trương màu vàng đậm đích trang giấy, cạnh góc vị trí đã có chút tàn phá, may mà hoàn toàn triển khai cũng không có ảnh hưởng đến chữ viết bản thân.

Bởi vì là thư đích quan hệ, trên trang giấy đích chữ cũng không nhiều, chỉ viết lấy: Kinh từ một bình đưa lên, mạnh kiên gần muộn, tất cang tốt. Thức trên đạo nguyên huynh, 14 ngày.

Lác đác 21 chữ.

Tô Thức đích từ có một không hai cổ kim, mà thư pháp cũng là mấy ngàn năm nay đích thượng phẩm. Hần đích "Hàn Thực Thiếp" được vinh dự thiên hạ đệ tam hành thư, đời sau trân tàng tại Đài Bắc cổ cung viện bảo tàng.

Tô Thức sinh hoạt niên đại cự ly Tuyên Hòa rất gần, nhưng thú vị chính là, Tô Thức đích thư pháp tác phẩm cũng không có bị "Tuyên Hòa sách phổ" thu nhận sử dụng.

Không có thu nhận sử dụng cũng không có nghĩa là không tốt, mà là bởi vì Tô Thức lúc tuổi già bị cuốn vào ô đài thơ án, chính đảng phân tranh, mặc dù cho tới bây giờ đích Tuyên Hòa trong năm, triều đình đối với Tô Thức đích đánh giá cũng là có chút xấu hổ, vì vậy đành phải tránh chi không đề cập tới, giữ kín như bưng.

Chỉ là, triều đình là triều đình, dân gian là dân gian."Mình Nguyệt kỳ thi hữu" là tất cả dân chúng đều nghe nhiều nên thuộc đích từ ngữ, Tô Thức đích sách thiếp tự nhiên cũng là cần bị trân tàng đích phạm trù.

Sở Phong đã từng lâm tập qua "Hàn Thực Thiếp", Hàn Thực Thiếp toàn bộ thơ phiên muộn thể lương, Lãng Vũ thể hàn, tuy nói viết "Cũng nghĩ [mô phỏng] khác than đồ, tro tàn thôi không nổi" đích câu, lại còn đang nội tâm hàm ẩn lấy Đông Pha thức đích tiêu sái cùng khoáng đạt. Sách thiếp đích bút pháp cũng như Tô Đông Pha đích tính tình đồng dạng, pháp phóng thoải mái, khí thế không bị cản trở, một chút nhất câu hàm ẩn hùng hồn chi lực, êm tai nói tới, không vội không chậm, hồn nhiên thiên thành.

Sở Phong cũng là thích thư pháp đích người, rốt cuộc từ xưa thi họa không phân biệt, không có yêu thích tranh không thương sách đạo lý. Chỉ là thiên phú của hắn tại họa vẽ, thư pháp trên đích thiên tư không bằng họa vẽ, vì khảo thi học mới tạm thời bỏ qua thư pháp, vốn là chuẩn bị ngày sau cố gắng nữa bổ sung.

Hiện giờ ngờ ngờ ngác ngác đích đến nơi này, cuộc thi đã hoàn toàn không cần, học tập có thể toàn bộ bằng hào hứng, Sở Phong tự nhiên là sẽ không dễ dàng buông tha cho Tô Đông Pha đích sách thiếp.

Nhớ lại nguyên lai lâm qua đích "Hàn Thực Thiếp", Sở Phong nhìn kỹ trước mắt đích này trương tự viết, chỉ cảm thấy trong đó ý vị khí khái đích xác có dấu vết mà lần theo, chữ viết tiêu sái theo tính, tiêu sái không có kỵ, tám chín phần mười là Đông Pha đích bút tích thực.

Thư sinh nhìn nhìn Sở Phong tỉ mỉ khảo cứu sách thiếp đích bộ dáng, nội tâm mơ hồ có chút bất an, nhin không được hỏi: "Các người trong tiệm trừ người ở ngoài, không có cái khác đại nhân sao?"

"Hả? Đại nhân?" Sở Phong nhưng đắm chìm tại chữ viết, thư sinh đích lời cũng không có đi qua đầu óc của hắn.

Thư sinh thấy hắn không yên lòng, không khỏi hơi hơi thờ dãi, vì chính mình này bức sách thiếp đích giá tiền mà lo lắng. Bất quá một phương diện khác, thư sinh lại cảm thấy thiếu niên trước mắt này thật sự thú vị, thoát nhìn tuổi không lớn lắm, vậy mà trong một khắc liền có thể đắm chìm đến sách này thiếp, không hề có tâm phủ khí táo (*pháp phóng không yên) cảm giác, thật sự là đáng quý.

Nếu như mình ở vào tuổi của hắn thời điểm, cũng có như vậy tâm tình đích, hiện tại cũng không đến mức chán nản như vậy a!

Vừa nghĩ đến đây, thư sinh gõ gõ vạt áo trước, tự giễu cười cười.

Sở Phong thường thức đã lâu, chỉ cảm thấy tâm tuy bút động, tới tới lui lui bốn năm lần, lại gần như không thể tự thoát ra được.

Thẳng đến nghe được bên tai từng tiếng khục, Sở Phong mới giật mình một chút, phục hồi tinh thần lại.

"A! Xin lỗi! Xin lỗi!" Sở Phong có chút không có ý tứ, đứng lên, đem ánh mắt từ kia sách thiếp trên dời, cười nói, "Ta không thể xác nhận đây là Đông Pha đích bút tích thực, nhưng đích thực là tuyệt hảo đích sách thiếp không thể nghi ngờ. Huỳnh đài muốn bán bao nhiêu tiền?"

Thư sinh nghe vậy thâm nhãn lông mày, như có điều suy nghĩ, tựa hồ muốn rời khỏi.

Sở Phong cười nói: "Huỳnh đài không cần suy nghĩ quá nhiều, Đông Pha cao danh tuy truyền lưu rất rộng, nhưng ở Hàng Châu đảm nhiệm trên không lâu sau, lưu lại nơi đây đích bản vẽ đẹp kỳ thật cũng coi như không hơn quá nhiều, nếu là thật sự đích đi nghiên cứu sâu, ngoại trừ Tô Đề đích thơ ca ra, chân chính gặp qua Đông Pha bản vẽ đẹp đích người chỉ sợ cũng lác đác không có mấy. Mặc dù đưa đến cái khác thi họa bước đi nhìn, huỳnh đài lấy được trả lời chỉ sợ cũng cùng ta chênh lệch sẽ không quá lớn. Ta không thể hoàn toàn xác nhận đây là thật dấu vết (tích), thế nhưng ta tin tưởng tám phần là thật. Huỳnh đài thỉnh trước nói một cái định giá, ta nếu là cảm thấy có thể tiếp nhận, lại đi bên trong tìm ông chủ đích nhìn, để cho hắn lại kết luận, đánh giá một phen. Huỳnh đài thấy thế nào?"

Thư sinh kia cẩn thận nghĩ nghĩ, chấp tay trong phòng bên cạnh dạo bước, một lát sau, nhìn nhìn con mắt của Sở Phong kiên định nói: "Ta cũng cần bạc ròng hai mươi lượng, nếu như thấp hơn số này, tuyệt đối không được! Lý gia đích thi họa hành chỉ trước cầm lấy nhìn một đêm, bảo là muốn mười tám hai thu đi, ta không có đáp ứng! Hai mươi lượng, nhất định phải hai mươi lượng!"

Sở Phong nghe vậy gật gật đầu, nói: "Kính xin huỳnh đài đợi chút, ta tiến vào hỏi tìm một phen."

Dứt lời, Sở Phong nhấc chân tiến vào nội viện, tìm đến lục Văn Đoan sau cùng kính kính hỏi: "Văn Đoan tiên sinh, nếu như có thể mà nói, có thể hay không mượn văn bối một ít tiền tài? Tiểu tử ngày sau nhất định trả hết."

"Ah." Lục Văn Đoan đang tại làm ăn mực, đưa lưng về phía Sở Phong không đếm xỉa tới đích hỏi, "Muốn mượn ít nhiều?"

"Ba mươi lượng bạc ròng."

Lục Văn Đoan hơi hơi sừng sốt một chút, để bút xuống quay đầu lại nhìn hắn: "Như thế nào? Có cần dùng gấp?"

"Vâng! Mong rằng Văn Đoan tiên sinh cho phép." Sở Phong một đôi mắt sáng sáng, nếu như điểm nước son.

Này vốn "Tuyên Hòa" thật sự ghi không khoái, cũng không dám viết nhanh, sợ nhất cầu nhanh liền mất hương vị, cho nên đổi mới hội chậm một chút. Mong rằng mọi người thứ lỗi rộng lòng tha thứ thì cái ~ cúi đầu cúi đầu

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ba mươi lượng bạc ròng đích tiêu sái

"Vị huynh đài này, bạc ròng ba mươi lượng, người lấy được."

Sở Phong lại lần nữa đi sau khi đi ra, trong tay bụng lấy một cái bao bố nhỏ, cười tủm tỉm đích đưa tới kia chán nản thư sinh đích trên tay.

Thư sinh chờ đợi đích thời gian có phần dài, tự cho là này cột sinh ý đã là chỉ còn đường chết, cho nên liền sách thiếp đều một lần nữa gói kỹ, chỉ cho chuẩn bị lập tức cáo từ rời đi. Ai biết Sở Phong càng đem 30 lượng bạc đưa tới trên tay của hắn.

"Ba, ba mươi lượng?" Thư sinh có chút sững sờ, không rõ Bạch Phát đã sinh cái gì.

"Ừ, ba mươi lượng." Sở Phong cười nói, "Hai mươi lượng là huynh đài đích điểm máu chốt, vậy nói rõ, huynh đài trên thực tế cần đích tiền tài so với hai mươi lượng nhiều hơn a. Tiền này không phải là mua sách thiếp, là ta cấp cho huynh đài, chỉ là hữu một cái điều kiện. . ."

"Điều kiện gì?" Thư sinh cảm giác mình như chú ý vâng, hoàn toàn không biết trước mắt đang tại phát sinh cái gì.

Sở Phong xoa tay, tâm trạng khó yên, rất có vài phần hưng phấn nói: "Có thể hay không đem kia sách thiếp cho ta mượn mười ngày? Mười ngày là tốt rồi, mười ngày tự nhiên trả lại. Về phần kia ba mươi lượng bạc, huynh đài lúc nào hữu tiền nhân rồi trả lại không muộn."

Thư sinh nhất thời có chút vờ ngớ ngẩn, trợn mắt há hốc mồm.

Sở Phong cười nói: "Huynh đài kính xin yên tâm, không phải là lừa gạt. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác đích suy nghĩ, nếu như không phải là đến bước đường cùng đích, hẳn là không có ai hội đem vật trân quý như vậy bán đi a. Đối với người bên ngoài mà nói, tay này trát có lẽ chỉ là một bức bản vẽ đẹp, thế nhưng là đối với người trong nhà mà nói, trong đó hàm nghĩa tựu lớn. Huynh đài nếu như cần dùng gấp tiền, liền lấy trước đi dùng. Không nói gạt người, sách này thiếp ta thật sự là yêu thích không buông tay, cho ta mượn viết phóng theo thường ngoạn vài ngày a, tựu xem như là vay tiền đích tiền lãi! Ha ha!"

"Người. . ." Thư sinh chậm rãi hoàn hồn, mục quang phức tạp nhìn nhìn Sở Phong, "Người sẽ không sợ ta lấy tiền này đã đi, không còn trả lại cho người? Ta nếu là mười ngày về sau đem tay này trát thu hồi, lại dẫn ba mươi lượng bạc ròng rồi đi đâu này? Người muốn như nào? Biển người mê mông, người đi nơi nào tìm ta?"

"Vậy cũng không sao." Sở Phong mỉm cười, "Ba mươi lượng bạc mượn đọc Đông Pha tiên sinh đích sách thiếp mười ngày, với ta mà nói, cũng là một kiện đáng đích sự tình."

Đùa gạt, đến ngàn năm, Tô Thức đích sách thiếp kia đều là cấp bậc quốc bảo đích đồ vật, cho mấy cái ức quốc gia cũng khó có khả năng cấp cho cá nhân vượt vượt. Cùng bây giờ ba mươi lượng bạc so sánh, thật sự tiện nghi quá nhiều.

Đương nhiên, đây là ý định xấu nhất. Nói thật, Sở Phong là không tin trước mắt liền ăn mấy khối bánh ngọt đều xin lỗi thư sinh văn sĩ, sẽ làm ra kia đợi không biết xấu hổ đích cử động.

Nói trắng ra là, một là Sở Phong tin tưởng hắn, hai là ba mươi lượng bạc Sở Phong bồi thường được.

Đã như vậy, không bằng phong nhã một hồi.

Thư sinh cảm thấy than thở, hẳn gặp chuyện đến nay, gặp phải đều là nịnh nọt, xu lợi tránh hại đồ, không nghĩ tới duy vừa tiếp xúc với đích một cái tiêu sái người, dĩ nhiên là một người tuổi còn trẻ chưa đủ nhược quán đích thiếu niên.

"Tiểu huynh đệ nơi này còn có văn chương? Ta lưu lại một trương phiếu nợ a!" Thư sinh bùi ngùi thở dài, liền đối Sở Phong đích xưng hô cũng thay đổi.

Sở Phong lắc đầu cười nói: "Không cần, hà tất câu nệ tại kia đợi tục vật."

Thư sinh nghe vậy càng hoảng hốt, thẳng cảm giác mình có phải hay không đối xong chóng mặt đầu óc không được tốt khiến cho, hay hoặc là làm một hồi mộng đẹp.

Từ trên xuống dưới, từ từ dò xét cẩn thận Sở Phong một phen, thư sinh chỉ cảm thấy đứa nhỏ này trên người đích y cái mũ cũng không đẹp để quý giá, tuy lớn lên Phong Thần tuần tú, nếu như bích nhân, lại cuối cùng là một cái tầm thường nhân gia đích hài tử. Cũng là đâu, nếu quả thật chính là gia đình giàu có đích lang Quân Công Tử, làm sao có thể ở loại địa phương này làm người tiếp khách đâu này?

Đối với cái này thiếu niên mà nói, ba mươi lượng bạc, chỉ sợ cũng là hần mấy tháng đích tiền công a!

Chỉ có như vậy đích thiếu niên, vậy mà liền con mắt cũng không nháy đích đem tiền bạc cho mượn, thậm chí ngay cả giấy vay nợ cũng không muốn!

Thư sinh trong nội tâm cảm phục không hiểu.

Hướng về phía thiếu niên chấp tay, thư sinh nói: "Tiểu huynh đệ mạnh thường phong thái, trận này ân đức ta Lưu Chính Khanh nhớ kỹ! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, đi trước cáo từ, ngày sau hẹn gặp lại!"

Dứt lời, cũng không hề làm nhiều kia mang ơn đích dáng dấp, xoay người rồi đi, rất có vài phần tiêu sái.

Sở Phong thấy thế, càng cảm thấy người này thú vị, nếu là có thể kết giao đích lời tự nhiên là không tệ sự tình, vì vậy khẽ cười lên.

"Hắn nếu không phải trả tiền, người thế nào?"

Văn Đoan tiên sinh đã sớm tò mò trốn ở màn cửa đằng sau nghe, thời điểm này xốc rèm đi ra, tò mò đặt câu hỏi.

Sở Phong hướng về phía Văn Đoan tiên sinh hơi hơi khom người thi lễ, cười nói: "Vay tiểu tử liền chậm chậm trả à nha, trước đây sinh nơi này công tác cái mười năm, hai mươi năm, tổng năng còn đích lên đi!"

Lục Văn Đoan nghe vậy cười ha hả.

...

...

Được Tô Thức đích "kinh tử thiếp" trên tay, Sở Phong sớm đã tâm ngứa khó nhịn, xin Trương Đại Ca ở phía trước trông tiếm, chính mình dùng hai tay cung cấp Thần Tiên tựa như bùng lầy, hấp tấp đích liền trở về nội viện trong phòng, vui thích đích thưởng ngoạn lên.

Lục Văn Đoan đã từng thấy qua tấm vẽ Tô Đông Pha đích bút tích thực, thời điểm này giúp đỡ giám định một phen, cũng hiểu được này trương là thật dấu vết (tích) đích tính khả năng thật lớn. Chỉ là đáng tiếc không có bồi, nếu như còn như vậy tùy ý kỳ rách nát hạ xuống, e rằng bảo tồn không được bao dài thời gian sẽ hư hao, quá mức đáng tiếc.

Chỉ là Sở Phong cùng Lục Văn Đoan cũng sẽ không bồi, hơn nữa thứ này rốt cuộc không phải là thuộc về hai người bọn họ, hiện nay chỉ có thể là mặc kệ nó, ngày sau lại nghị.

Sở Phong cùng Lục Văn Đoan này một già một trẻ, đều là khó được nhìn thấy tốt như vậy đích sách thiếp, hai người cứ chỉ điên rồi như vậy tiến đến một chỗ thưởng ngoạn, liền ngay cả lão Trương gọi hai người ăn cơm cũng như như không nghe thấy.

Lão Trương tại cạnh cửa nhìn, chỉ thấy được này hai cái đầu tiến đến một chỗ, một cái chim sáo đá, một thiếu niên lang, quả thực buồn cười. Lại vây quanh bên cạnh đi nhìn, hai người nhìn chăm chăm sách thiếp đích trong ánh mắt, đều để đó đã lang tựa như ánh sáng, lại càng là buồn cười đích không được, huyền nào lão Trương không nín được cười, cố nén đích uống một ngụm, ho khan.

"A lang! Sở lang quân! Chớ để lại nhìn! Sách này thiếp ngay ở chỗ này, trốn không thoát! Các người nếu là không còn ăn, hoa cúc rau tộ thật sự nguội lạnh!"

Lão Trương như thế cười nói. . .

Được "kinh tử thiếp" đích ngày hôm sau, Sở Phong bắt đầu viết viết phóng theo.

Tô Thức đích chữ là nổi danh tráng kiện hùng hồn, không thể dùng đồ trâu bầu nữ trang đích bút lông cừu, thích hợp dùng lang hào tả tợ. Bút lông kiêm hào, cũng chính là bút lông cừu, lang hào pha cái loại kia bút lông, là đời sau thường dùng, tỉ lệ trên có thể tự hành điều phối, kia thuyết pháp cũng rất nhiều.

Sở Phong chỉ là vì lâm tập luyện chữ, lại không phải là vì hàng nhái làm bộ, không cần phải xoắn xuýt bức này bé nhỏ đích đồ vật. Bởi vì là "kinh tử thiếp" là tự viết, kiểu chữ cũng không lớn, Sở Phong liền tuyển nhất cây ba tấc lang hào, trải rộng ra trang giấy, dùng cái chặn giấy trấn, tỉn tế viết phóng theo.

Viết phóng theo loại chuyện này, ban đầu học hình, kẻ học sau thần. Muốn từ giống nhau dần dần huấn luyện đến giống nhau, là một cái mười phần khó khăn, phức tạp quá trình.

Người Trung Quốc thích nói "Thần hồn", vạn vật đều có linh khí, thi họa tự nhiên cũng là như thế. Này cũng cũng không phải cái gì cố làm ra vẻ huyền bí đích đồ vật, nhân tâm thái tâm tình bất đồng thời điểm, cho dù là hơi nhỏ chênh lệch, cũng sẽ tạo thành trên người thật lớn đích khác biệt. Chân chính hảo thi họa, là muốn tự tập thiên thời, địa lợi, người cùng ba người tại nhất thể. Cho dù là giống như Vương Hi Chi, Tô Đông Pha bức này kẻ chuyện gia, cũng không phải từng chữ viết ra đều là tác phẩm xuất sắc. Bọn họ kỹ pháp đương nhiên không có vấn đề, cái gọi là khác biệt, chỉ ở tại tâm tình mà thôi. Này tâm tình, từ người bên ngoài xem ra, chính là "Thần hồn".

Giống như là đệ nhất thiên hạ hành thư "Lan Đình Tập Tự". Nghe nói, Vương Hi Chi từ Lan Đình Nhã Tập trên trở về nhà, cũng từng nhiều lần một lần nữa viết "Lan Đình Tập Tự" toàn văn, nhưng cuối cùng vô pháp phục khắc xuất lúc ấy đích chữ viết, lại càng không phải nói vượt qua. Cái gọi là thiên thời, địa lợi, người cùng người, bởi vậy có thể thấy được rõ ràng.

Đương nhiên, đơn giản đích viết phỏng theo cũng không cần nhiều như vậy đích chuẩn bị. Có điều kiện thì liền dùng hảo bút, hảo mực, không có điều kiện thì liền dùng tâm, dùng mắt, lấy tay, như thế mà thôi.

Sở Phong tại thi họa một đạo trên hơi có chút si ý, trước kia học họa thì như thế, hiện giờ được "kinh tửu thiếp" viết phỏng theo cũng là như thế.

Vì vậy năm sáu ngày sau, Sở Phong trừ ăn cơm ra, ngủ, cùng với sớm muộn gì hai thông bên ngoài Ngũ Cầm hí, chính là tập viết theo mẫu chữ, liền ngay cả chào hỏi khách khứa thời điểm đều hiển lộ có chút không yên lòng, nói chuyện cùng người ngoài thì thần du vật ngoại tựa như, phảng phất linh hồn xuất khiếu.

Văn Đuan tiên sinh nhìn nhìn buồn cười, lại là tán thưởng, lại là lo lắng. Hắn mấy ngày nay cũng làm tập mấy lần, nhưng đều là lướt qua triếp dừng lại, cũng không nghiên cứu vào trong đó đích sách nói, mà là tâm tâm niệm niệm hắn là như thế nào đem sách này thiếp bên trong đích khí khái vận dụng tại toàn khắc phía trên.

Văn Đuan tiên sinh đối với chính mình sách trên đường đích thiên phú là trong lòng biết rõ ràng, cho nên cũng không bắt buộc. Nhưng mình không có thiên phú cũng không đại biểu sẽ không Khán, sẽ không nhìn, hắn mấy ngày nay xem đã, chỉ cảm thấy Sở Phong mặc dù chỉ là đơn giản đích làm tập, có thể sách trên đường đích tiến cảnh đứng là tiến triển cực nhanh, người xem hải hùng khiếp vía.

Sở Phong mơ mơ màng màng đích ăn cơm ngủ, Du hồn tựa như làm lấy những chuyện khác, chỉ hữu tại cảm lấy bút đích một khắc này, cái kia một đôi điểm đen như mực nước sơn đích con mắt mới có thể khôi phục thần thái, tinh thần sáng láng.

Đương nhiên, Sở Phong cũng không phải là loại kia bế quan tỏa cảng người. Ngẫu nhiên gặp được một ít "Khó khăn hiểm trở", tự mình nghĩ không thông đích địa phương, hắn cũng sẽ chủ động đích đi thỉnh giáo Lục Văn Đuan.

Lão Tiên Sinh rốt cuộc lớn tuổi chút, kinh nghiệm phong phú chút, hơn nữa thường xuyên có thể từ toàn khắc đích góc độ nâng lên xuất chút mới lạ cách nhìn, làm Sở Phong được lợi không nhỏ. Bởi vì cái gọi là tam nhân hành tất có ta sư, đối với Văn Đuan tiên sinh lão sư này đích chỉ giáo, Sở Phong là mười phần cảm kích.

Cứ như vậy làm tập đến ngày thứ sáu, mặt trời lên cao thời điểm, Sở Phong bỗng nhiên đã nhận ra cái gì, cảm thấy cả kinh, trong tay cầm bút trực tiếp rơi xuống đất.

Văn Đuan tiên sinh lúc này đang tại bên cạnh đánh bóng khắc đao, cũng bị kinh ngạc một chút, nghiêng đầu thấy Sở Phong sắc mặt trắng, liền vội vàng hỏi: "Đây là thế nào?"

Sở Phong chớp hai mắt, có chút không lớn dám tin tưởng.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đích đem trước mắt đích "kinh tửu thiếp" cầm lên, hướng về phía dương quang vị trí cẩn thận nhìn lại Khán, sắc mặt biến được càng ngày càng ngưng trọng.

"Đến cùng làm sao vậy?" Văn Đuan tiên sinh ý thức được chuyện nghiêm trọng tính, nhíu chặt lông mày, đứng dậy.

"Tiên sinh ngài nhìn, " Sở Phong mím môi, đem "kinh tửu thiếp" đối với quang biểu hiện ra cho Lục Văn Đuan Khán, "Sách này thiếp, có phải hay không bị người vẽ nhệ tàng?"

Hôm nay có sự tình trì hoãn, truyện đích đã chậm, xin lỗi xin lỗi

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Đàm tiểu hồng nho

Cái gọi là "Nhệ tàng", là giấy quyền sách họa đích tàng kia nắm giấy.

Chắc hẳn mọi người khi còn bé đều có chỗ nhận thức, giấy chế phẩm tuy thoát nhìn hơi mỏng một tầng, nhưng nếu là hơi hơi dùng nước ngâm, dùng ngón tay đi xay nghiền, đều nghiền xuất một tầng lại một tầng chồng lên đích tầng thứ xuất ra.

Trang giấy phải không dùng lại một tầng, cho dù là thời cổ đại đích giấy chế phẩm cũng giống như thế.

Cổ nhân làm giả tranh chữ đích một loại biện pháp, chính là đem thi họa đích nguyên tác thông qua một loại xảo diệu biện pháp bóc tới một tầng, sau đó hơi hơi tăng thêm nhan sắc, vận thêm, tựu phục chế ra đệ nhị bức tác phẩm. Đó cũng không phải bịa đặt, mà là lấy nhất sanh nhị, cùng sinh vật học trên đích không tia phân liệt không sai biệt lắm.

Như vậy đích hai tầng nếu dùng thuật ngữ mà nói, một tầng gọi là "Mệnh giấy", bị bóc đi đích một tầng gọi là "Nhị tầng", cũng gọi là "Hồn từ".

Loại này vén nhị tầng làm giả tranh chữ biện pháp, Sở Phong từng nghe nói qua, từng nhìn thấy lại là lần đầu tiên, bị bóc đi đích lại là này dạng một bức Tô Đông Pha đích sách thiếp, thật sự để cho hắn trong lòng run sợ.

Lúc trước lâm tập thời điểm vẫn luôn không có phát hiện, rồi mới vừa vận ánh nắng mãnh liệt, sách thiếp bị xuân phong hơi hơi thổi lên, Sở Phong mới trong thoáng chốc nhìn thấy một ít không đúng đích địa phương, cả kinh hắn bứt lác.

Lục Văn Đoan nghe được Sở Phong những lời này, vội vàng qua tỉ mỉ đích nhìn, càng xem càng là kinh hãi, càng xem càng là lạnh tâm, không khỏi tức giận vỗ bàn một cái, nổi giận nói: "Đây là người nào đích thủ bút! Vậy mà làm bức này dơ bẩn đích sự tình, không muốn lương tâm sao!"

Giấy vốn bị bóc nhị tầng, thứ nhất là nguyên tác bản thân đích mực sắc hội nhạt nhẽo không ít, thứ hai, chính là cực bất lợi với thi họa đích bảo tồn, gần như có thể cùng "Tất ao bắt cá" đánh đồng. Như vậy tổn hại Tô Đông Pha đích bút tích thực, cũng khó trách Văn Đoan tiên sinh sẽ như thế tức giận.

Chỉ là nếu như Văn Đoan tiên sinh nói ra nói như vậy, như vậy nói cách khác, sách này thiếp tám chín phần mười là bị bỏ qua rồi. . .

Lão Tiên Sinh mười phần tức giận, chấp tay trong phòng không ngừng đích đi đi lại lại, một mặt đi một mặt mắng chửi kia vén nhị tầng đích tôn từ, gần như khí đích giận sôi lên.

Lão Trương xa xa chợt nghe đến nơi này biên đích động tĩnh, vội vàng qua nhìn, thấy nhà mình a lang tức khí không thôi, liên tục an ủi, sợ Lão Tiên Sinh thân thể xảy ra vấn đề gì.

Sở Phong cũng liền bận rộn đầu qua trà.

"Sở lang, lúc này ngươi thật là nhìn nhầm! Còn tưởng rằng người thư sinh kia là vật gì tốt sao! Sách này thiếp tám chín phần mười là bị hắn vén nhị tầng!" Văn Đoan tiên sinh cảm tức nói, "Đúng là cái ra vẻ đạo mạo đích mặt người dạ thú! Ngươi lại vẫn háo ý cho hắn ba mươi lượng bạc!"

Lão Trương thấy Lão Tiên Sinh sắc mặt phần nộ đỏ, hô hấp tăng nhanh, vội vàng vịn hắn ngồi xuống, liên tục an ủi, nhưng hiệu quả lác đác.

Sở Phong cũng nửa ngồi hạ xuống, khuyên nhủ: "Tiên sinh chớ để quá tức giận, chọc tức thân thể không đáng. Sự tình đã phát sinh, tức giận là không dùng được. Hơn nữa theo ta thấy, hắn không phải là thư sinh kia đích thủ bút."

"A! Nhân tâm không cổ, thế phong nhật hạ a! Kia đợi vườn đội mũ người đích đồ vật, ngươi một cái kinh nghiệm sống chưa nhiều đích tiểu tử đâu có thể nhìn ra được hắn đích lòng dạ hiểm độc tới!" Văn Đoan tiên sinh cười lạnh nói.

Sở Phong thấy thế liền không hề nhiều biện, cùng lão Trương một chỗ an ủi vài câu, lại để cho người sau ra ngoài xin lang trung trở về, mở an thần thánh thai đích chén thuốc ăn vào, Lão Tiên Sinh khẩu khí này mới xem như hơi hơi đích đề xuống một chút, vào đêm hành hạ ngủ.

Hai người thối lui ra khỏi Văn Đoan tiên sinh đích phòng ngủ, Sở Phong chuyện thứ nhất chính là hướng về phía lão Trương xin lỗi, thành khẩn nói: "Trương Đại Ca, chuyện này bởi vì ta lên, ta là đầu sỏ gây nên, hắn là xin lỗi." Dứt lời, thật sâu vái chào đến địa phương.

Lão Trương lại càng hoảng sợ, vội vàng nghiêng người né tránh đi đỡ, mở miệng nói: "Sở lang quân đây là nói cái gì hồ đồ lòi! Ta lão Trương tuy không biết chữ, nhưng đạo lý hay là hiểu. Chuyện này đích đầu sỏ gây nên là kia sát thiên đao làm giả tranh chữ, cùng lang quân ngài cũng không có mảy may quan hệ. Kỳ thật Sở lang quân ngài cũng không cần quá mức để ý, nhà của ta a lang tuổi tác lớn hơn, tính tình có chút gấp, không thiếu được ngẫu nhiên phát một phát hỏa khí, cùng Sở lang quân không quan hệ."

Sở Phong nghe vậy mỉm cười, không có theo này đáp lời, chỉ hỏi: "Trương Đại Ca cũng biết, Hàng Châu này nội thành còn có nơi đó có thi họa được sao? Nhà ai đích lớn một chút? Có hay không có cái Lý gia đích mặt tiền cửa hàng?"

"Theo ta được biết, Hàng Châu Thành bên trong thi họa đi cũng không phải quá nhiều, mười một mười hai gia a, đều tại đồ vật nhị thành thị. Lý gia kia cái ngược lại là cách chúng ta nơi này không xa, đi ra ngoài đến chợ phía Tây đích chủ trên đường, quẹo trái đi không hơn nửa nén hương cũng liền đến, Sở lang quân muốn làm gì?"

Sở Phong gật đầu nói: "Ngày mai lâm phiên Trương Đại Ca trông tiệm, ta muốn ra ngoài chuyển một lần, nhìn một cái những sách kia đồng ý trong có cái gì không danh gia thi họa, mua về tới cũng có thể khiến Văn Đoan tiên sinh vui vẻ một ít. Người xem như thế nào?"

"Như thế một cái chủ ý, ta cũng không hiểu những cái này, kia chỉ có thể lâm phiên Sở lang quân!"

Sở Phong cười nhạt nói câu "Điều nên làm", liền không nói thêm lời, ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh trăng, quay người trở về phòng.

Hắn như cũ không tin là kia bán chữ thư sinh vén nhị tầng, nếu như đoán không lầm đích, hẳn là liền thư sinh kia cũng bị người lừa mới đúng.

Mua danh gia thi họa là giả, hẳn muốn đem kia nhị tầng tìm trở về, vật quy nguyên chủ là thật!

...

...

Sự tình đại khái đích thủy chung, Sở Phong tại trong lòng có một cái đơn giản đích miêu tả, chỉ là không biết chính xác hay không.

Vén nhị tầng không phải là chuyện đơn giản như vậy tình, trừ phi là mười phần chuyên nghiệp làm giả tranh chữ đích hành gia, bằng không ngoại trừ đem tranh chữ làm hư ra, không có cái khác đích kết quả.

Hơn nữa, còn có nhất chuyện trọng yếu, chính là Sở Phong nghĩ tới thư sinh kia nói qua đích một câu —— Lý gia đích thi họa hành chi trước cầm lấy nhìn một đêm, bảo là muốn mười tám hai thu đi, ta không có đáp ứng!

Cầm lấy nhìn một đêm. . . Trong vòng một đêm, tuyệt đối có thể phát sinh rất nhiều chuyện, bao gồm vén nhị tầng!

Nếu quả thật chính là như vậy, đối mặt một cái đến bước đường cùng đích thư sinh, đối phương vậy mà đem sách thiếp lừa gạt đi giả tạo trả lại, loại này cử động, thực sự quá làm cho người tức lộn ruột.

Đương nhiên, việc này là Sở Phong đích suy đoán. Sự thật đến cùng là cái dạng gì nữa, hẳn cần chính mình đi xác minh.

Sáng sớm hôm sau, Sở Phong cùng Văn Đoan tiên sinh, Trương Đại Ca đánh âm thanh gọi, liền ra cửa.

Mởng ngày mới sinh, đầu mùa xuân đích dương quang cũng không có quá mức chói mắt đích sáng rọi, nhưng đã mang lên một chút đích tình cảm ấm áp, chiếu vào trên thân người ấm áp, xua tán khai mở trong không khí đích ẩm ướt bốc hơi chi khí, rất là thoải mái.

Trên đường người đi đường vắng lai, mua bán, tuy thời gian còn sớm, nhưng đã thấp thoáng hữu hảo nhiệt hương vị.

"Đồng Kinh mộng hoa lục" bên trong nói: Nam thông nhất ngõ hẻm, vị chi "Giới thân", cũng là vàng bạc màu tơ lụa giao dịch chỗ, nhà hùng tráng, bề ngoài rộng lớn, nhìn qua chỉ sâm nhưng. Mỗi một giao dịch, động tức ngàn vạn, làm cho người ta sợ hãi nghe thấy.

Sở Phong nơi ở cũng không phải Đồng Kinh Khai Phong phủ, cũng không phải vàng bạc màu tơ lụa giao dịch chỗ, nhưng Bắc Tống phồn hoa từ "Đồng Kinh mộng hoa lục" bên trong có thể thấy được rõ ràng.

Lấy Sở Phong tận mắt nhìn thấy, Bắc Tống thị trấn đích náo nhiệt cũng không so với đời sau đích thương nghiệp phổ chênh lệch quá nhiều, đồng dạng đường phố phồn hoa, tiếng rao hàng âm thanh. Nhất là bây giờ là buổi sáng dùng cơm đích thời gian, bên đường phố bán cháo, tiệm rượu tửu cò mọc lên san sát như rừng, một cỗ mùi thơm từ bên đường đích mặt tiền cửa hàng hoặc quầy hàng thượng truyền (*upload), tiếng rao hàng bên trong hỗn tạp lấy Hàng Châu bốn địa Quan thoại cùng với Ngô nông mềm giọng, dường như từng đám cây sợi tơ đồng dạng, tại đây dạng ấm áp đích dưới ánh mặt trời đan chéo thành một mảnh, náo nhiệt đem người hoàn toàn bao vây lại.

Sở Phong đã ăn cơm xong, nhưng như cũ nhìn không được bị bên đường chỗ bán đích cái ăn hấp dẫn ở. Tỉ mỉ đi nhìn, thủy com, làm mứt, bánh bao, đậu xanh súp, đồ tía. . . Phẩm loại không phải trường hợp cá biệt, tò mò đến hỏi giá, mỗi một phần bất quá mười bốn mười lăm tiền, dựa theo hắn bình quân một ngày bán ra một bức tranh chữ đích sạch thu vào mà nói, ăn uống là hoàn toàn đầy đủ, thậm chí còn có dư rất nhiều.

Bởi vì là sáng sớm, trên đường đích người đi đường cũng không tính nhiều, phần lớn là ở chỗ này bắt đầu làm việc đích người, các nơi mặt tiền cửa hàng tiểu nhị cùng bán hàng rong cũng đã quen biết, cười nói mua lấy sớm một chút, chào hỏi, vô cùng đơn giản, liền khắp đó xuất một mảnh tương hòa đích bầu không khí.

Sở Phong nhìn trước mắt mặt đường trên đích đủ loại, nghĩ thầm chỗ như thế, cảnh tượng như vậy, nơi nào sẽ làm cho người ta nghĩ đến Tống Triều tình trạng vô vọng nữa nha! Không có năng lực tự bảo vệ mình, mười dặm phồn hoa cuối cùng hư ảo a!

Tại trong lòng cảm khái một câu, Sở Phong chỉnh lý tâm tình, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Dựa theo Trương Đại Ca đích chỉ điểm, Sở Phong kéo dài lấy mặt đường hành tẩu, mọi nơi tìm kiếm, quả nhiên đang đi ra nửa nén hương bên cạnh đích thời gian, thấy được bên tay trái dựng lên một cái "Lý thị thi họa" đích dựng thẳng biển. Bảng này gạch nước son đen chữ vàng, dưới ánh mặt trời dưới chiếu sáng rạng rỡ, thoạt nhìn hơi có chút khí phách.

Tiến lên phía trước mảnh nhìn, sách này đồng ý dĩ nhiên là cái nhị tầng đích lâu nhỏ, phía trước mở ra ba phiến đại môn, nghênh môn chính là một mặt Mai Lan Trúc Cúc đích bốn phiến lụa tố bình phong, bình phong ngăn cách nhân vật ở bên trong lò mờ đích hiển lộ ra, rất là lịch sự tao nhã.

"Vị này lang quân là cần chọn lựa chút kim thạch tranh chữ, lại muốn mua một ít giấy và bút mực?"

Sở Phong chỉ là tại bên ngoài thoáng hơi đứng, liền có một người mười bốn mười lăm tuổi đích tiểu bộc tiến lên hỏi, hết sức ân cần.

"Ta muốn luyện chữ, muốn tuyển một ít sách thiếp lâm tập." Sở Phong thoáng suy nghĩ, "Tốt nhất là danh gia."

Tiểu bộc một chút dò xét Sở Phong đích ăn mặc, từ đáy lòng đoán định rồi đối phương đại khái đích tiêu phí trình độ, cười nói: "Vị này lang quân xin mời đi theo ta, chúng ta bên trong chọn lựa một phen, như thế nào?"

Sở Phong việc này chính là vì trước sân khấu thám thính hư thật, lúc này tự nhiên sẽ không chối từ, biết thời biết thế đích theo người này tiểu người tiếp khách đi vào.

Chuyển về nhà chồng trước bình phong, trai này trong các đủ loại càng rõ ràng lên. Đập vào mắt đích có chừng gần như mười người, niên kỷ đều cùng bên cạnh này tiểu bộc không sai biệt lắm, từng cái thanh y mũ quả dưa, từng người vậy nước quét nhà, thu thập, vui đùa không phải trường hợp cá biệt, thoát nhìn tuy náo nhiệt, nhưng cũng không ồn ào náo động.

Sở Phong không khỏi tán thưởng, Lý thị này đích thi họa luật lệ cách thực bất phàm, vật gì đó khác bất luận, chi cần là nhà này nghiệp đích lớn nhỏ chính là Văn Đoàn tiên sinh đích mặt tiền cửa hàng vô pháp so sánh.

Hơn nữa, không chỉ là thuê đích nhiều người. Làm cửa lâu hai treo lấy một khối tấm biển, lên lớp giảng bài "Đàm tiểu hồng nho" bốn chữ, từng chữ đều là bảng sách lớn nhỏ, nửa người đại đích chữ, khí độ phi phàm, vừa nhìn liền biết không tầm thường người tả tự.

Gọi Sở Phong đích tiểu bộc thấy hấn ngừng chân xem xét, liền ở một bên cười giải thích nói: "Đây là chúng ta Hàng Châu Thành bên trong Đại Nho Tề Thế Xương tiên sinh đích bản vẽ đẹp, đặc biệt vì chúng ta ông chủ tả. Lang quân mời theo ta lên lầu, ta bang lang quân trước tìm một cái chút sách thiếp tới đánh giá một phen."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Dấu Hữu Trục cùng giả Kinh tửu thiếp

Lý thị thi họa làm được lâu hai là nửa lâu các đích kiểu dáng, Điều Lan Ngọc Thế, hương án hương Huân, rất là cổ sơ phong nhã.

Đại khái là thời cơ còn sớm đích quan hệ, toàn bộ thi họa đi lâu hai hiện tại chỉ hữu Sở Phong một vị khách nhân. Hấn bị tiểu bộc chỉ dẫn, tại một mặt hương án trước ngồi vào chỗ của mình, tự hữu người đưa lên toàn là một màu nước trà trà bánh. Sở Phong cầm lấy một khối nếm nếm, phát hiện nơi này đích trà bánh cũng phải so với nhà mình tinh xảo không ít, không hổ là đại điểm, là nhà mình loại kia trong góc đích sách nhỏ đồng ý vô pháp so sánh.

Rồi mới năm đó ít đích người tiếp khách kỹ càng hỏi Sở Phong đích nhu cầu, Sở Phong không thể trực tiếp muốn "kinh tửu thiếp", bằng không dễ dàng đánh rần động cỏ. Vì vậy chỉ nói mình muốn hành thư đích sách thiếp, danh gia đích tốt nhất.

Không bao lâu, kia thanh y mũ quả dưa đích người tiếp khách liền thổi phồng ba quyển sách thiếp xuất ra, trước mặt Sở Phong nhất nhất triển khai, giải thích nói: "Này ba bức đều là vốn Địa Thư gia đích sách thiếp, bức mục không lớn, đều là một trăm chữ trên dưới, vừa vận thích hợp viết phòng theo. Lang quân muốn hành thư đích, hấn không phải là vì khoa cử a? Nếu chỉ là xưa nay phong nhã lâm tập, này bức Quảng Nguyên tiên sinh đích tác phẩm dùng để lâm tập tốt nhất. Ngài thỉnh nhìn kỹ, này khối, thừa, chuyển, hợp không nóng không vội, phong nhã phi phàm."

Sở Phong triển khai kia sách thiếp tỉ mỉ nhìn, thấy này bức hành thư đích sách thể học đích tựa hồ là mét phát đích "đức thâm thiếp", hành văn nhẹ nhàng trôi chảy, sáng khoái lâm li, bên cạnh khuynh đảo, hành vi phóng túng, rồi lại vừa đúng, cùng văn ý đạo pháp tương hòa tương sinh.

Đương nhiên, trước mặt đích này bức chữ học đích mặc dù là "đức thâm thiếp", nhưng tự nhiên là vô pháp đạt đến bức này cảnh giới. Có thể nghe này tiểu người tiếp khách nói, đối phương dù sao cũng là địa phương đích thi họa danh gia, Sở Phong tinh tế phẩm chơi, quả nhiên không tầm thường, nếu so với sách của mình pháp cao siêu trên rất nhiều.

Sở Phong nghĩ thầm, này bức chữ nếu là phóng tới ngàn năm, sợ là muốn đánh không ít sách họa hiệp hội đích hội viên đám người mặt, không biết so với bọn họ những cái kia cái gọi là danh gia tuyệt diệu trên ít nhiều.

Đương nhiên, cổ kim đích sách đạo là rất khó chân chính tiến hành tương đối. Rốt cuộc thư pháp là cổ nhân mỗi Thiên Đồ muốn tiến hành đích sự tình, coi như là không luyện chữ, bình thường cũng phải viết chữ. Không nói đến đời sau đời trước dùng bút máy, bút bi tới viết chữ, luyện tập mềm bút thư pháp đích người lác đác không có mấy, còn nữa, theo khoa học kỹ thuật đích phát triển, ngoại trừ đệ tử ra, đã có rất ít người còn có thể nhắc lại bút viết chữ. Cho nên thư pháp này một đạo đích xuống dốc đã thành tất nhiên, không có khả năng còn có hiện giờ bức này toàn dân thường thức thi họa đích phong nhã.

Ngàn năm về sau đích mặt người giới tự nhiên là cao, thế nhưng là khuyết thiếu luyện tập nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Hiện giờ đích người khả năng cũng chưa từng gặp qua quá nhiều danh gia chi tác, tầm mắt chưa đủ, thế nhưng luyện tập có thừa. Cái gọi là nghiệp tinh thông cần, đã là như thế.

Sở Phong nhìn trước mắt đích sách thiếp, nhin không được tán thưởng vài tiếng.

Tiểu người tiếp khách cũng thích người biết hàng, thời điểm này Khán Sở Phong tán thưởng đích biểu tình, mình cũng cảm thấy cùng hữu quang vinh yên, cười nói: "Mặt khác này hai bức, một bức là đi thảo, đồng dạng là Quảng Nguyên tiên sinh tả. Mặt khác một bức cũng là bản địa có chút danh tiếng đích một vị sách gia tả tự, chỉ là bút lực ý vị trên muốn tráng kiện chút, ta e rằng lang quân hội không thích, liền không có lấy thêm vị này đích sách thiếp."

Sở Phong bề ngoài thoạt nhìn ôn nhuận như ngọc, hơi có chút người khiêm tốn đích phong độ. . . Nói trắng ra là, chính là văn nhược. Sách cùng người tương hòa, người như Sở Phong, đích xác rất khó đi tả kia đợi vừa dừng hùng hồn đích chữ, cho dù là hạ xuống hoàn toàn đích công phu đi học tập, lâm phong chế, lấy được hồi báo cũng tất nhiên là có hạn.

Cái này giống như mặt có tâm sinh đồng dạng, thư pháp cũng như thế, tìm đến một cái cùng mình tính cách đợi nhân tố tận lực phù hợp đích sách thiếp, luyện tập lên tài năng làm ít công to.

Chỉ là cỗ nhân luyện chữ, nổi danh thiếp trên tay đã là không dễ sự tình, lại nơi nào sẽ cường cầu quá nhiều? lựa chọn sách thiếp, đều là trước lấy rất xấu làm đầu, về sau lại lấy phù hợp vì luận.

Có quan hệ Sở Phong đích văn nhược, đây là kia tiểu người tiếp khách nói gần nói xa ẩn hàm đích ý tứ, Sở Phong tự nhiên nghe hiểu, không khỏi tự giễu cười cười.

Tuy nói mấy ngày nay luyện tập Ngũ Cầm hí đã hơi có rất quen, nhưng thân thể tố chất đích cải biến không phải là đơn giản như vậy, giống như thư pháp cùng vẽ tranh đồng dạng, cần tích lũy tháng ngày.

Tinh tế đích đánh giá một phen, Sở Phong phát hiện mặt khác kia bức bút lực tráng kiện đích đi giai, phẩm đối với trên cùng này hai bức Quảng Nguyên tiên sinh đích chữ không sai biệt lắm, đều tại trên một tầng thứ, không kém chút nào, chỉ là phong cách khác lạ.

Thuận miệng hỏi giá tiền, ba bức sách thiếp đều là tám quan trên dưới đích giá cả, cũng liền không sai biệt lắm là tám lượng bạc, thật sự là không rẻ a!

Thấy Sở Phong mặt lộ vẻ do dự, tiểu người tiếp khách vẫn ở bên quan sát, suy đoán tâm tư của đối phương.

"Nói thật, ta là muốn mua tới đưa cho nhạc phụ. . . Bức này tráng kiện chỉ chữ tối đắc tâm tư của hần, chỉ là, hần xưa nay thích danh gia đích sách thiếp, rốt cuộc trên mặt mũi. . ." Sở Phong hơi cười nói, "Tiểu ca, có hay không tăng giá tiền không quá cao, kiểu chữ tương tự này một bức đích sách thiếp đâu này? Chỉ cần là danh gia đích là tốt rồi, sách thiếp lớn nhỏ ngược lại là tiếp theo."

Tiểu người tiếp khách nghe vậy bừng tỉnh, cười nói: "Nguyên lai là tặng người dùng, kia đích thực là đưa mọi người sách thiếp mới tốt nghe! Chỉ là, loại nhỏ không thiếu được hỏi một câu, lang quân ngài đại khái nghĩ muốn cái gì giá vị, rốt cuộc loại vật này, vì nhất Trương Thư thiếp vung tiền như rác đích cũng có khả năng. . ."

"Vậy dạng ta đây tự nhiên là mua không nổi." Sở Phong vội vàng khoát tay, cười nói, "Tốt nhất là hơn mười quan tiền liền có thể mua lại."

Tiểu người tiếp khách hơi trầm ngâm, nói: "Ngược lại không phải là mua không được, chỉ là bức mực trên có thể sẽ nhỏ một chút, không biết được hay không được?"

Sở Phong trong nội tâm khẽ nhúc nhích, biết đối phương khả năng muốn xuất ra chánh đề, nhưng hần trên mặt vẫn là tùy ý, suy nghĩ nói: "Nếu như không thể vẹn toàn đôi bên đích, hay là lấy danh gia làm trọng a!"

"Hảo! Lang quân đợi chút, tiệm chúng ta bên trong đích xác hữu mấy tấm tương tự đích sách thiếp, ta lấy xuất ra cho lang quân đánh giá một phen."

Tiểu người tiếp khách nói xong liền đi, Sở Phong vuốt vuốt trong tay đích không trà chén nhỏ, nội tâm có chút thấp thoáng đích chờ đợi.

Bên cạnh chuyên môn phụ trách bưng trà rót nước đích người đi tới, hỏi Sở Phong có cần hay không lại điền trà, Sở Phong gật gật đầu, cười tạ ơn.

Dưới lầu đích khách nhân dần dần nhiều hơn, quét vẩy đã hoàn tất, toàn bộ thi họa đi càng náo nhiệt. Sách này đồng ý không chỉ bán thi họa, còn bán giấy và bút mực. Từ lầu hai hướng phía dưới nhìn lại, chỉ cảm thấy y quan phiêu phiêu, vắng lai nho nhã, thật là có vài phần kia tâm biến trên chỗ viết đích "Đàm tiểu hồng nhỏ" đích hương vị.

Qua đại khái tiểu thời gian nửa nén hương, tiểu người tiếp khách bưng lấy hai dạng đồ vật đã đi tới, đối với Sở Phong cười nói: "Lang quân đợi lâu, ta đi trong kho phòng tìm một phen, nội tâm kỳ thật là nghĩ đến mặt quạt, thế nhưng là lại bỗng nhiên nhớ lại trước đó vài ngày tiệm chúng ta bên trong vừa mới được này một bộ bản chép tay, liền cùng nhau đưa cho lang quân đến xem nhìn lên."

Sở Phong bất động thanh sắc đích mỉm cười, nhìn nhìn kia tiểu người tiếp khách chậm rãi triển khai mặt quạt cùng bản chép tay, phí trước Sở Phong chỉ là thoáng nhìn mà qua, tay kia trát vừa mới triển khai một cái sừng nhỏ, trong lòng của hần chính là khẽ động, biết sự tình hữu quá mức!

Hần đã đem kia "kinh tửu thiếp" miêu tả trên trăm lượt, liếc một cái liền nhận ra sách thiếp.

Nhưng Sở Phong cũng không có trực tiếp nhìn kia sách thiếp, ngược lại dẫn đầu cầm lấy chuôi này quạt xếp vuốt vuốt, cũng tán thán nói: "Người tiếp khách quả nhiên tâm tư mẫn mẫn, nếu là danh gia tranh chữ cái giá tiền này thật sự rất khó khăn, có thể mặt quạt tự không giống với lúc trước, chữ ít lại tinh xảo, đích thực là tốt biện pháp."

Kia tiểu người tiếp khách nghe được Sở Phong đích tán dương, cũng lập tức cười nói: "Này mặt quạt là dấu tay của Bá Ích bút, dấu Bá Ích thiện chữ triện, này 'Thor lễ gia truyền' bốn chữ, vốn là dấu đại nhân tã cho bạn bè, hay là đi năm chúng ta ông chủ số tiền lớn cầu."

Dấu Bá Ích chính là dấu Hữu Trục, "Tuyên Hòa sách phổ" bên trong ghi lại hấn đích chữ triện là "Tự Lý tư triện pháp vong, nhi đắc nhất Dương băng, Dương băng đắc nhất từ huyền, nhi Hữu Trục tại huyền chi môn, kỳ do du, hạ dư", kỳ thu thập rộng rãi chúng gia chi trường đích năng lực có thể thấy được rõ ràng.

Ngần năm về sau đã không có dấu Bá Ích đích sách thiếp truyền lưu, nhưng căn cứ sách sử ghi lại, Diêm Lập Bản cực kỳ nổi danh đích "bước liền đồ" phía trên đích chữ triện, chính là do dấu Bá Ích tả tợ.

Sở Phong nghe xong đây là dấu thủ đoạn của Bá Ích, nội tâm chính là vui vẻ, vội vàng bung lên mặt quạt tới tỉ mỉ đích đi nhìn. Chỉ thấy này bốn cái chữ triện đoạn chính bảo mãn, uyển chuyển trôi chảy, trách không được bị người gọi "Ngọc trứ triện", quả nhiên giống như đũa ngà tron bóng nhu nhuận, không giống bình thường.

Sở Phong liên tục tán thưởng, yêu thích không buông tay.

Tiểu người tiếp khách thấy Sở Phong biểu hiện như thế, cũng không khỏi đắc hiệu ý cười cười, nói: "Lang quân, này quạt xếp tuyệt đối là tặng người đích hàng cao cấp, tuy chỉ hữu vô cùng đơn giản đích bốn chữ, nhưng ngụ ý hảo, lại là danh gia thủ bút, ai cũng tìm không ra tật xấu. Người xem góc dưới bên trái đích con dấu, cũng là dấu Bá Ích cá nhân đích tư ấn, tuyệt đối phẩm đối với phi phạm."

Sở Phong theo hấn nói đi nhìn, quả nhiên phát hiện mặt quạt góc dưới bên trái đích "Dấu" chữ dấu đỏ, cũng là đồng dạng chữ triện, tuyệt hảo đích chữ tốt.

Nội tâm khó tránh khỏi có chút ngửa, Sở Phong không thiếu được trong lòng khuyên bảo chính mình một phen: Sở Phong a Sở Phong, người là tới bất tặc, không phải là tới dạo phố được! Cũng đừng bởi vì những vật này đam mê lỡ chánh sự!

Vì vậy hít sâu một hơi, thoáng lảng lại tâm niệm, hỏi cái kia tiểu người tiếp khách nói: "Đây thật là danh gia chi tác, không biết muốn bao nhiêu tiền tài năng mua đắc?"

Tiểu người tiếp khách cười nói: "Mặc dù chỉ là một cái mặt quạt, nhưng dù sao cũng là dấu tay của Bá Ích bút, chúng ta ông chủ đích ra giá là 60 quan, người xem như thế nào?"

Sở Phong trầm ngâm cười nói: "60 quan, không nhiều lắm, nhưng là tuyệt đối không ít. Một chữ mười lăm quan, quả thật là chữ chữ châu ngọc. Kia mặt khác này một bức. . ."

Đem ánh mắt chuyển qua tiết mục cuối cùng đích "kinh từ thiếp", Sở Phong lập như không đếm xỉa tới.

"Này một bức là chân chính đích danh gia chi tác, " tiểu người tiếp khách chỉ vào "kinh từ thiếp" đích góc dưới bên trái lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), cười nói, "Mặc dù chỉ là một phong tự viết, lại là tay của Tô Đông Pha sách, này chữ viết bút pháp phẩm đối với cũng là không có chọn được! Bất quá ngài nếu là muốn gửi tặng thân hữu đích, ta còn là đề cử ngài đưa mặt quạt. Chỉ là ngài nói thích hành thư, ta liền cầm này một bức để cho ngài xem qua."

Sở Phong phỏng chế giống như mới gặp gỡ đồng dạng, đem "kinh từ thiếp" tinh tế thưởng ngoạn một lần. Tỉ mỉ đi nhìn, sách này thiếp tại một ít phiến nại đích cuối cùng quả nhiên có chút không lo chỗ, xem ra là vén nhị tầng một lần nữa diện sắc đích không thể nghi ngờ!

Đương nhiên, nếu như không có gặp qua "kinh từ thiếp" bắt đầu thiếp đích người, chỉ sợ là hoàn toàn nhìn không ra trong đó vấn đề. Những cái kia cuối cùng đích bé nhỏ khuyết điểm nhỏ nhất, cùng trang giấy hơi mang đích chóng mặt nhuộm không có cái gì quá lớn đích khác nhau, cho dù là hành gia tinh tế đi nhìn, cũng chưa chắc có thể nhìn ra vấn đề.

Sở Phong không phải không thừa nhận, tiệm này trong lâm phòng chế đích thủ đoạn, thật sự là cao minh a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nhất tiễn Hàn Mai

Người khác phân biệt rõ không ra đích thật giả, ở trong mắt Sở Phong lại trở thành mặt khác một phen bộ dáng.

Hắn dù sao cũng là tỉ mỉ lắm tập qua "kính tửu thiếp" người, kính tửu thiếp lác đác mấy chữ, trong đó khởi, thừa, chuyển, hợp hiện giờ giống như là ảnh chụp đồng dạng chiếu rọi tại Sở Phong trong đầu, dù cho chỉ là mờ mờ đích khác biệt, hắn hiện tại cũng phân biệt đích xuất.

Thời điểm này Sở Phong bắt động thanh sắc, nhìn nhìn này bức nhị tầng đích giả bảng chữ mẫu mỉm cười, nói: "Đồng Pha tiên sinh đích chữ tự nhiên huyền diệu vô cùng, chỉ là..." Nét cười của Sở Phong có chút vi diệu, "E rằng bán không hơn giá tiền a."

Tiểu người tiếp khách trong nội tâm khẽ nhúc nhích, cười lạnh nói: "Lang quân lời này là có ý gì? Mặc dù chỉ là một phong bản chép tay, thế nhưng tuyệt đối không có một chữ chỗ sơ suất, hoàn toàn là thượng giai chi phẩm, hơn nữa tư nhân thư từ qua lại càng hiển tùy ý..."

"Ý của ta là, " Sở Phong giờ tay ngừng lại tiểu người tiếp khách đích, mỉm cười nói, "Đồng Pha tiên sinh đích thân phận, e rằng có chút xấu hổ a?"

Tiểu người tiếp khách tuy tuổi còn nhỏ, nhưng ở thi họa đi bên trong đã công tác không ngắn ngủi thời gian, tự nhiên minh bạch Sở Phong trong lời nói đích đã hết ý tứ. Tô Thức tại văn nhân bên trong đích thân phận tự nhiên bất phẩm, là siêu phẩm nhập thánh đích danh khí. Thế nhưng là ở trong quan trường, còn một mực ở vào một loại hơi có vẻ xấu hổ đích trạng thái. Cũng chính bởi vì vậy, Tô Thức đích sách thiếp kỳ thật vẫn luôn không phải là đặc biệt bán chạy, làm quan đích người sợ hãi mua về gia bị "Lời kéo", tầm thường dân chúng lại xuất không nổi cái giá tiền này, hơi có chút nửa vùi đích ý tứ, cho nên thị trường vẫn luôn rất thành vắng vẻ.

Tiểu người tiếp khách tự nhiên cũng minh bạch đạo lý này, thời điểm này cười nói: "Chính là bởi vì như thế, cho nên này bức chữ cùng mặt quạt đích chào giá tương đồng, chỉ cần 60 quan. Rốt cuộc là như vậy mọi người, nói một câu bất kính đích, cùng dấu Bá Ích đích chữ là không thể so sánh nổi, lại muốn đồng dạng giá tiền..."

Dấu Bá Ích tuy cũng là thư pháp danh gia, thế nhưng là cùng tô hạt kê vàng Thái loại này mọi người đều biết đích đệ nhất lưu đại thư gia so sánh, tự nhiên cũng là có nhất định chênh lệch. Huống chi dấu Bá Ích thiện thi họa, nghe nói tại quần cò vui cười trên cũng rất có tâm đắc, thế nhưng đòi sau truyền lưu không rộng. Tô Đông Pha tự không giống với lúc trước, không nói ngàn năm về sau đích Người Trung Quốc như thế nào đi nữa, toàn bộ người Hoa giới đây đều là một cái không người không biết không người không hiểu đích danh tự a!

Chỉ có như vậy đích sách thiếp, lại cứ bởi vì phương diện chánh trị đích nguyên nhân, khiến cho dấu Bá Ích bốn chữ đích mặt quạt, cùng Tô Thức đích thư nhà ngang nhau giá tiền. Loại chuyện này, làm cho người ta chỉ cảm thấy tiếc hận, rồi lại bất lực.

Văn học nghệ thuật cuối cùng không phải là ngà voi tháp, không có khả năng không bị đến những vật khác đích ảnh hưởng. Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong cũng không khỏi hơi hơi thờ dãi,

Đứng dậy gõ gõ vạt áo, Sở Phong mỉm cười nói: "Thỉnh cầu Tiểu ca hỗ trợ đem hai thứ đồ này đều giúp ta lưu lại, ta trở về lấy tiền, lập tức tới bắt lấy."

Vừa mới mở cửa buôn bán liền làm trở thành như vậy một bút đại sinh ý, tiểu người tiếp khách tự nhiên kinh hỉ, mở miệng đáp ứng.

"Đúng rồi, các người ông chủ tại sao?" Sở Phong cười hỏi, "Ta trong chốc lát qua sẽ cùng hắn chém trà giá, như thế nào?"

Tiểu người tiếp khách cười nói: "Ông chủ là ở nhà, chỉ là lang quân cũng là phong nhã người, tự nhiên minh bạch sách này thiếp đích giá trị, muốn bớt nửa đã khả năng không lớn."

Sở Phong nghe vậy gật gật đầu, không nói thêm lời, cất bước rời đi.

Chỉ cần ông chủ tại trong tiệm là tốt rồi, những chuyện khác, Sở Phong tự có tính toán.

Không bao lâu liền trở lại nhà mình trong tiệm, Trương Đại Ca đang xem điểm, thấy Sở Phong vào cửa, lập tức tự tiến lên đón chào, hỏi có hay không được thứ tốt.

Sở Phong cười nói: "Hữu, dấu Hữu Trục đích một cái mặt quạt, Văn Đoan tiên sinh nhất định sẽ thích."

Trương Đại Ca nghe vậy vui mừng như rống mây, đại hi nói: "Cần bao nhiêu tiền bạc, ta cái này đi lấy!"

"Không cần cảm, ta có biện pháp tay không bộ đồ bạch lang. Nếu như bộ đồ không thành đích, lấy thêm tiền mua về không muộn." Sở Phong cười nói một câu, liền vén rèm cửa lên tiến vào nội viện, tiêu sái dị thường.

Trương Đại Ca kinh ngạc không thôi, không thể tin được Sở Phong nói, nhưng khi nhìn Sở lang quân kia phó đã tính trước đích thần thái, lại không giống như là đang nói xạo a!

Hắn rất muốn tiến vào tinh tế hỏi ý một phen, thế nhưng là hiện giờ mở ra điểm, không tốt rời đi, đành phải đem này nghi vấn thật sâu đè ép, nội tâm lại ngứa, tò mò không được.

Sở Phong vào cửa nhẹ chân nhẹ tay đích động tác, đi đến nội thất trước cửa đi đến bên trong nhìn, Văn Đoan tiên sinh quả nhiên đang tại ngủ yên nha. Đêm qua nửa đêm đều ngủ không được ngon giấc, hiện tại tuyệt đối không thể đánh quấy đến hắn.

Sở Phong tâm lý nắm chắc, thối lui đến gian ngoài, trải rộng ra giấy Tuyên Thành, động thủ mài mực, lại điều chu sa.

An tâm, định thần, chìm khí, Sở Phong không nóng không vội đích viết, vẽ lên một bức ba tác đích Hàn Mai Đồ.

Hắn học họa đến nay, am hiểu nhất chính là họa mai, Lăng Hàn ngông nghênh, đây cũng là hắn thích nhất khí khái. Lúc trước, lão sư cũng là liếc một cái nhìn trúng hắn đích mực mai đồ, mới có thể mở miệng kết luận mình nhất định năng thi đậu viện họa, chỉ là hiện giờ...

Sở Phong tự giễu cười cười, lắc đầu, không hề suy nghĩ nhiều, tâm niệm lấy họa mai kia đợi ngạo nghệ độc lập khí khái, đem trong nội tâm đích ba phần ngạo khí tất cả đều rơi tại bút, mấy cảnh hoành tà công tác liên tục, đầu cảnh ba bốn họa mai đóa, trên mặt đất lạc hồng một hai tiếng, không theo vết cũ.

Họa bỏ đi, Sở Phong nhìn nhìn cả bức họa đích dùng bút cùng bố cảnh, hài lòng gật gật đầu. Ánh mắt của hắn lại chuyển qua góc trái trên cùng đích trống rỗng, nội tâm hơi ngứa, nghĩ nghĩ, hay là thay đổi lang hào, dùng trước sở học tập đích "kinh từ thiếp" bút pháp, đem lục du đích cả thủ "bối toán từ. Vịnh mai" viết lên.

Sách bỏ đi, Sở Phong an tĩnh đích chờ đợi thủy mặc hong khô. Lúc này, liền nghe được nội thất có chút động tĩnh, Sở Phong không dám khinh thường, đi vào nhìn, thấy quả nhiên là Văn Đao tiên sinh tĩnh ngủ, chỉ là lông mày như trước nhíu chặt, có chút khó khăn đích đứng dậy.

"Tiên sinh, có muốn hay không uống chút nước trà?" Sở Phong liền vội vàng tiến lên đối với đỡ, "Chàng vắng đầu bằng không? Có hay không cần lại thỉnh lang trung đến xem nhìn?"

"Cầm chút thủy a, trà coi như xong." Văn Đao tiên sinh tại lũy giường đích lũy lang trên lại gần, thở dài một tiếng, "Người đã già, không còn dùng được. Tùy tiện kinh lịch chút sự tình liền muốn bệnh nặng một hồi. Ai! Bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ a!"

Sở Phong đáy lòng có chút tự trách, nghĩ thầm nếu như không là bởi vì chính mình gắng phải lưu lại kia bức "kinh từ thiếp" đích, Văn Đao tiên sinh hiện tại cũng sẽ không bởi vì khí trệ nhi ngã bệnh.

Lại không khỏi oán chính mình ăn nói vụng về, muốn an ủi vài câu đều muốn không ra từ lời, vì vậy đành phải vâng vâng đích ra ngoài, dựa theo Lão Tiên Sinh đích phân phó, bưng chút nước ấm đi vào.

Văn Đao tiên sinh quát hai phần thủy, thoáng như ý như ý khí, hỏi: "Bên ta mới nghe bên ngoài tuôn rơi có tiếng, là người tại tập viết?"

Sở Phong chỉ tiết đáp: "Chưa, chỉ là ngựa tay, liền làm một bức họa."

Nếu là Văn Đao tiên sinh nhìn thấy Sở Phong đích họa tác, không biết muốn chán kinh thành bộ dáng gì nữa.

Hắn vẫn cho là Sở Phong là tầm thường đích thiếu niên, chỉ là tại sách trên đường thoáng có chút thiên phú. Tại họa vẽ trên đích năng lực, Văn Đao tiên sinh không hỏi qua, Sở Phong liền cũng không có nói qua.

Nghe được Sở Phong đích trả lời, Văn Đao tiên sinh có chút kinh dị: "Hà? Nguyên lai Sở lang cũng sẽ vẽ tranh? Rất tốt, rất tốt, văn nhân tứ nghệ, cảm kỳ thư họa. Cho dù là cũng không am hiểu, ngẫu nhiên hơi bị cũng là nhả sự tình."

Sở Phong lên tiếng, đem Văn Đao tiên sinh trong tay đích không trà chén nhỏ tiếp nhận.

"Lão phu vẫn cảm thấy có chút bức mình, ai! Trong lòng không phải là cái tư vị, chán đến chết a! Sở lang, bên ngoài không lạnh a, người nếu có thì giờ rảnh rảnh, có thể hay không vịn lão phu ra ngoài chuyển một lần?" Văn Đao tiên sinh hơi hiền khách sáo mà hỏi.

Sở Phong cười nói: "Này vốn là văn bối ứng chuyện nên làm, tiên sinh hà tất khách khí?" Thoáng nghĩ nghĩ, lại nói, "Như vậy, tiểu tử trước đỡ ngài ra ngoài, sau đó lại trở về đem gian phòng này đích cửa sổ mở ra, để cho không khí lưu thông một chút. Không khí mới lạ đích, người đích tinh thần cũng sẽ tốt hơn nhiều, cũng tỉnh lấy người trong phòng thời điểm mở cửa sổ sẽ ngộp lạnh. Người xem như thế nào?"

"Rất tốt, không nghĩ tới Sở lang đối với phong thủy chi thuật cũng có nghiên cứu. Thủy chết thì không tôm cá, khí trệ thì người không vượng, chính là này lý." Lão Tiên Sinh vuốt cằm nói.

Sở Phong nghe vậy không nhịn được cười một tiếng, nghĩ thầm Trung Quốc cổ đại rất nhiều đồ vật đều là như vậy, kỳ thật hàm ẩn lấy hiện đại khoa học đạo lý, lại bởi vì trong đó pha một chút "Cổ làm ra vẻ huyền bí" đích ngôn từ, liền bị đời sau đích một số người coi như phong kiến bã. Trên thực tế, rất nhiều phong thủy chi học chính là đơn giản đích khoa học tự nhiên đạo lý, Sở Phong đã từng tùy ý lật xem qua một ít phong thủy học đích sách cổ, tương tự "Tùy chí" bên trong "chỗ ở lãnh dữ luận" tam thiên đã là như thế.

Đương nhiên, những chuyện này không nên cùng cổ nhân tính tế truy cứu là không có chút ý nghĩa nào, Sở Phong cũng không có "Khoe khoang" đích tất yếu, tựa như cùng hắn không có tận lực "Khoe khoang" chính mình họa vẽ cao diệu tất yếu.

Vì vậy Sở Phong chỉ là tiến lên đem Lão Tiên Sinh nâng dậy, lại hỗ trợ tìm kiện thiên dây áo ngoài mặc chỉnh tề, lúc này mới nửa vịn Văn Đao tiên sinh hướng hậu viện bên trong đi đến.

Từ trong phòng đến hậu viện, đương nhiên phải đi qua Sở Phong rồi mới vẽ tranh đích gian ngoài. Hắn vừa mới họa hảo Hàn Mai Đồ còn còn ở đó, Văn Đao tiên sinh đi ngang qua thời điểm tâm tư phiêu hốt, cũng không có chú ý tới.

Vịn Lão Tiên Sinh ở hậu viện vòng vo hai vòng, Lục Văn Đao tại ngựa vòng bên cạnh đứng, tiện tay lấy chút cỏ khô cho ăn. Lão Mã mỗi một lượt đích gom góp qua, thần sắc thân mật.

"Cái này tiểu súc sinh, người già rồi, ta cũng già rồi." Văn Đao tiên sinh cười vỗ vỗ lão Mã đích cái mũi, con ngựa thở ra một hơi, dầy đặc đích bờ môi

nhì run rẩy.

Sở Phong từ trong phòng bếp mang tới một cái ngựa con ghim, vịn Lão Tiên Sinh ngồi vào chỗ của mình, lại vào cửa mở nội thất đích cửa sổ, lúc này mới quay lại.

"Sở lang, người không cần quản ta cái lão nhân này, có chuyện gì liền đi bận rộn, ta trong chốc lát chính mình trở về phòng là tốt rồi. Bất quá là hơn mười bước đích cự ly, ta cái lão nhân này còn không đến mức vô dụng đến liên đường đều đi không được trình độ!" Văn Đoan tiên sinh cười nói.

Sở Phong nghe vậy, tỉ mỉ quan sát một chút sắc mặt của Lão Tiên Sinh, thấy quả nhiên cách khác mới tốt hơn nhiều, lúc này mới hơi hơi yên tâm, đồng ý.

Lý thị thi họa đi bên kia tuy đã định hảo, nhưng nếu là thời gian dài không qua, cũng không khỏi sẽ có biến số gì phát sinh. Sở Phong nghĩ nghĩ, liền vào cửa đem đã hoàn toàn hong khô đích họa tác cuốn, bố trí vào trong tay.

Cầm lấy họa tác đi ra ngoài, đi đến mặt tiền cửa hàng thì Sở Phong thông báo Trương Đại Ca một tiếng, liền trở ra cửa đi, một đường hướng Lý thị đích thi họa bước đi.

Rồi mới chiêu đãi qua Sở Phong đích tiểu người tiếp khách, xa xa tựa nhìn thấy hấn, lập tức mặt mũi tràn đầy tươi cười đích đón.

"Tiểu ca, làm phiền người rồi, phiền toái thỉnh các người ông chủ xuất ra gặp mặt, ta ngoại trừ ép giá ra, còn có một bức họa muốn bán." Sở Phong mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Làm gì cũng có luật lệ

Một cái lớn như vậy sản nghiệp đích ông chủ, lại là thi họa nghề, kỳ thật vì a chán vật nhi khom lưng kết giao khách nhân, cũng không là gió nào nhả đích sự tình.

Tiểu người tiếp khách nghe nói đối phương hữu họa muốn bán, liền coi như là tầm thường thư sinh đích phổ thông họa tác, cũng không để tâm, chỉ nói: "Lang quân không biết, chúng ta nơi này mua bán thi họa ra mặt, đều là trong tiệm đích quán gia. Lang quân mặc dù thật sự muốn giết giá, cùng quán gia nói giúp chính là."

Sở Phong cười lắc đầu: "Ta có cùng các người ông chủ kết giao ý tứ, này hơn 100 quan tiền sinh ý, chẳng lẽ còn không thể để cho ta gặp mặt một lần sao?"

Tiểu người tiếp khách nghe vậy có chút chần chờ, lại cũng không dám làm chủ, liền đi trước đem Sở Phong một lần nữa dẫn tới lầu hai thanh tịnh vị trí an tọa, thỉnh hấn đợi chút. Sau đó liền đi tìm trong tiệm quán gia, xa xa chỉ vào Sở Phong bên này, nói rõ nguyên do trong đó.

Kia quán gia là một bốn mươi tuổi trên dưới đích râu dài áo dài nam tử, thời điểm này theo tiểu người tiếp khách đích chỉ hướng nhìn qua, Sở Phong mỉm cười, nâng chén xa kính.

Quán gia cũng hơi hơi khom người ý bảo, nghĩ thầm: Thiếu niên này lang tuy quần áo mộc mạc, thể nhưng là khí độ bất phàm, nghe tiểu người tiếp khách thuyết pháp, ánh mắt cũng là rất cao minh, chẳng lẽ là cái nào suy bại danh môn đích hậu nhân? Nếu thật là như vậy, loại người này trên tay chỉ sợ sẽ có không tệ đồ vật, hơn nữa có thể hung hăng ép giá đâu, ngược lại là một bút có thể kiếm mua bán. . .

Vì vậy cũng không chối từ, cùng tiểu người tiếp khách đồng thời đã đi tới, chấp tay cười nói: "Vị này lang quân bình an, tại hạ họ Trịnh, là nơi này đích quán gia. Nghe nói lang quân hữu họa tác muốn mua? Không biết là người phương nào đích thủ bút?"

Sở Phong đối với chính mình đích họa vẽ vẫn có một ít tự tin, thời điểm này cũng không nhiều lời, trực tiếp đem kia Hàn Mai Đồ trải rộng ra, triển lãm cho Trịnh này quán gia nhìn.

Trịnh quán gia liếc thấy này bức Hàn Mai Đồ, con mắt chính là sáng ngời.

Đường triều thi họa phú quý bức người, thơ tác cũng là rộng lớn tiêu sái, chính là cái gọi là Thịnh Đường khí tượng. Tống Triều đích thi họa lại dần dần bắt đầu hướng văn nhân họa phương hướng biến thiên, thanh quý đáng mừng, thế hàn cũng động lòng người, đồ trang sức trang nhã hữu vị, đậm đặc bởi cũng có thể chơi. Chính là một trận muôn hoa đua thắm khoe hồng đích bầu không khí.

Đương nhiên, từ sau thế đích ánh mắt Khán, Tuyên Hòa trong năm đích góp lại người còn tại ở tranh sơn thủy, nhất là Vương Hi Mạnh " thiên lý giang sơn đồ " vừa ra, thật có thể nói là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Đây là mấy ngàn năm lấy đem cũng không thể so sánh đích có một không hai.

Bắt quá từ dân gian đến xem, các loại thi họa đều có nhân phẩm bình luận, thưởng ngoạn, ganh đua sắc đẹp, mười phần đáng mừng.

Sở Phong đích này bức Hàn Mai Đồ, tuy họa chính là thê hàn đích hoa mai, lại cũng không là một mặt đích nghèo nàn, thân cảnh hoành tà vị trí rất có vài phần cao chót vót đích ngạo khí. Nhất là bên trái đích xứng từ, tuy lược du đích " bói toán từ " mang theo tịch tịch mất hàn ý tứ, thế nhưng là Sở Phong dùng " kinh từ thiếp " kia tiêu sái không có kị đích bút pháp viết ra, lại rõ ràng từ giữa những hàng chữ bên trong bức ra ba phần khí khái hào hùng. Liên ngay cả "Linh lạc thành nê niên tác trần" cũng không lại là nguyên bản đích buồn bã uể, mà là "Chỉ có hương như xưa" đích cố chấp cùng cứng cỏi!

Chỉ là đơn giản đích biến đổi chữ viết, liên ngay cả thơ ca văn về đích hương vị cũng sẽ đi theo phát sinh cái biến. Đây, đại khái chính là thư pháp đích mị lực a!

Trịnh quản gia dù sao cũng là chìm đắm thi họa chi đạo mấy chục năm người, nơi nào sẽ nhìn không ra trước mắt sách này họa đích diệu dụng. Nhưng hẳn dù sao cũng là người làm ăn, trên mặt cũng không hiển, chỉ là thần nhiên nói: "Lang quân sách này họa không sai, chi nhìn lên cũng không phải là danh gia chỗ tác, có hay không lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), giá bán trên có thể sẽ đánh một ít chiết khấu."

"Thật sao?" Sở Phong mỉm cười, chỉ mình họa bên trong đích kia thủ " bói toán từ ", nếu có điều chi đích nói, "Lấy Trịnh quản gia đích ánh mắt, chẳng lẽ nhìn không ra chiều thức ấy chữ là từ đâu tới đích?"

Sở Phong không có khả năng xông vào Lý thị thi họa đi tự chỉ trích người khác làm bộ tranh chữ, rốt cuộc không biết đối phương lai lịch cùng thế lực, có thể ở trong Hàng Châu Thành mờ như vậy quy mô thi họa làm được người, tổng không phải là người bình thường. Cường long không áp địa đầu xà, huống chi hẳn Sở Phong cũng không phải cường long, tại loại này chưa quen cuộc sống nơi đây đích địa phương, Sở Phong nhiều nhất chỉ là một cái tiểu con giun mà thôi.

Huống chi, dưới cái nhìn của Sở Phong, làm bộ tranh chữ tổng không phải là cái gì giống trống khua chiêng việc cần làm, ngoại trừ sách này đồng ý đích cao tăng ra, những cái này nho nhỏ người tiếp khách tới tở hẳn là sẽ không biết.

Về phần trước mắt vị Trịnh này quản gia, thoạt nhìn hơi có chút thân phận, có thể thăm dò một phen.

Quả nhiên, không ra Sở Phong sở liệu, kia Trịnh quản gia theo Sở Phong chỉ, cẩn thận quan sát một chút " bói toán từ " đích chữ viết, nội tâm chính là xiết chặt, mục quang co rút lại, tiếp cận Sở Phong.

Sở Phong cảm nhận được trong ánh mắt kia đích hàn ý, cười nhạt nói: "Trịnh quản gia kính xin yên tâm, ta không phải là tới nháo sự, chi là muốn muốn gặp quý ông chủ mà thôi. Không đối gạt ngại nói, này " kinh từ thiếp " ta là từng có gặp mặt một lần."

Sở Phong lời nói này nói nhạt nhẽo, bên trong đích ý tứ Trịnh quản gia lại nghe đã hiểu, trong lúc nhất thời không khỏi có chút hãi hùng khiếp vía, không thiếu được tí mị, từ trên xuống dưới đích đánh giá Sở Phong vài lần.

Bên cạnh tiểu người tiếp khách lại không biết ý tứ trong đó, thời điểm này chỉ nghe hai người hàm hàm hồ hồ đích đối thoại, không hiểu chớp hai mắt.

Đối mặt với Trịnh quản gia đích dò xét, Sở Phong cũng không né tránh, rành rõi rành rõi đích đã ngồi, thường thức trà, khoe miệng mỉm cười.

"Vị này lang quân, xin mời đi theo ta."

Trịnh quản gia cảm thấy hữu phán đoán suy luận, đứng dậy hướng về phía Sở Phong chấp tay, lại đem hắn dẫn tới lầu hai bình Phong Hậu một cái phòng kế, thỉnh hắn đợi chút.

Này phòng kế bày biện càng thêm tinh mỹ, hương Huân xông vào mũi, rõ ràng cho thấy vị khách quý chuẩn bị.

Lại có người dâng nước trà, Sở Phong cũng không dám quất. Hiện giờ hẳn là xâm nhập hang hổ, làm đích lại là đâm người khác cột sống đích sự tình, vạn nhất một cái không cẩn thận bị người mê choáng luôn, mình cũng không có vị trí kêu cứu đi, không thể không đề phòng.

Cười tạ ơn, lại đứng dậy đem cửa sổ mở ra, khiến cho trong phòng đích mùi thơm tản ra. Bực này hun hương đích nhả sự tình, là Sở Phong có chút không thích ứng, hưởng thụ không đến.

Tiểu người tiếp khách ở bên cạnh tương bồi, thời điểm này Sở Phong không mở miệng nói chuyện, hẳn cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ là tò mò nhìn Sở Phong đích thân ảnh, nghĩ thầm vị này lang quân rốt cuộc là lai lịch gì, mới vừa cùng Trịnh quản gia nói những lời kia, lại đã ngọn nguồn là có ý gì đâu này?

Ông chủ mấy tháng năng thấy một vị khách nhân cũng không tệ rồi, thông thường mà nói, thấy đích cũng đều là Hàng Châu Thành trong có danh tiếng đích quan lại quyền quý. Thế nhưng là trước mắt đích tuổi trẻ lang quân, thấy thế nào cũng là một người bình thường a. . .

Tiểu người tiếp khách nội tâm khó hiểu, nhưng lại không dám hỏi nhiều, đành phải an an tĩnh tĩnh ở bên cạnh đứng hầu cùng đi, lại cũng không khỏi cảm thấy trong phòng đích bầu không khí có chút xấu hổ.

May mà vô dụng thời gian quá dài, Trịnh quản gia liền một lần nữa đi đến, cung kính đích hướng bên cạnh đứng hầu khom người, đón một vị 25-26,

thanh quý bức người, tay áo phiêu phiêu đích nam tử đi đến.

"Ông chủ!" Tiểu người tiếp khách liền vội hỏi an.

Sở Phong tìm theo tiếng quay đầu lại đi nhìn, thấy vị này bị gọi ông chủ đích nam tử, ăn mặc một bộ tơ vàng thêu biên Huyền Thanh sắc đích khúc lĩnh tay áo, bên hông hệ lấy một mảnh thanh la tơ lụa thêu lên ám văn đích đại mang, mang lên ngâm lấy một khóa lớn cỡ bàn tay đích Ngọc Hoàn thụ, hành tẩu thì bông bênh tiêu sái, cử chỉ đang lúc hơi có chút bề nghệ đích cao ngạo.

Thời điểm này hần nhìn thấy Sở Phong, khoe miệng hơi hơi giờ lên, trong tươi cười dẫn theo ba phần lãnh ý, cũng không chào hỏi, mà là thẳng vào phòng, đưa tay đem Sở Phong đích bức họa kia tùy ý triển khai, không đếm xỉa tới đích thoáng nhìn, hỏi: "Đây là người họa đích?"

Năng toàn thân mang ra như vậy đập vào mặt chi ngạo khí, Sở Phong vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Nhưng thú vị chính là, người này đích ngạo khí tuy nồng hậu dày đặc đến hướng nơi này vừa đứng trụ che kín gian phòng, thế nhưng là chẳng biết tại sao, lại cũng không làm cho người cảm thấy mâu thuẫn bức bối, ngược lại có một loại "Hần nên cao ngạo như vậy" đích cảm giác.

Sở Phong chính bằng cửa sổ mà đứng, thời điểm này thấy hần như thế, liền cũng không nghiêm túc, nghiêng người nghiêng đầu nhìn hần, mỉm cười nói: "Là thì như thế nào? Không phải là thì như thế nào?"

Này ông chủ rõ ràng rất ít bị người như vậy hỏi lại, không khỏi lập tức chọn lấy lông mi liếc xéo Sở Phong, trên người đích cuồng lựa chi khí càng dày đặc.

Phát phát tay, để cho Trịnh quản gia cùng với tiểu người tiếp khách lui ra.

Trịnh quản gia hơi có chần chờ, nhưng lại không dám không từ, khom người thì lễ lui ra ngoài, đem cửa mang lên.

"Ta là Lý Lương Ký, người tìm ta chuyện gì?" Này cao ngạo ông chủ tùy ý đã ngồi, ngẩng đầu nhìn Sở Phong, phía dưới xem, như trước ngạo nghệ.

"Tại hạ Sở Phong, Lý huynh. . ."

Nghe được xưng hô thế này, Lý Lương Ký lông mi lại chọn lấy một chút.

Sở Phong tác không thấy, thoáng chấp tay: "Lý huynh sách này đồng ý trần bảo không ít, không biết vài phần là thật, vài phần là giả?"

Lý Lương Ký nghe vậy không tiếng động cười lạnh: "Người lá gan không nhỏ, chạy đến nơi này của ta chỉ trích nhà của chúng ta thì họa đi?"

"Chỉ trích không thể nói, chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi." Sở Phong cầm lấy kia bức lâm bộ đích "kinh tửu thiếp", cực nhật cười cười, "Này vốn là một cái chán nản thư sinh muốn bán a, nghe nói các người đem kia nguyên bản đích sách thiếp lưu lại một đêm, về sau trả lại. Trong vòng một đêm vén nhị tầng, bất quá mấy ngày lại có thể làm được loại trình độ này, Lý huynh thủ đoạn quả nhiên rất cao minh, tại hạ bội phục."

Lý Lương Ký neho mắt lại, đánh giá cẩn thận Sở Phong một lần, cười lạnh nói: "Như thế vu oan hãm hại, người có gì chứng có?"

"Người trong nghề đều nhìn ra được, Lý huynh cũng là tiêu sái người, không nên làm loại này vô dụng đích miệng lưỡi chi tranh sao?" Sở Phong cười nói.

Lý Lương Ký thoáng trầm mặc, trên mặt vẫn là kiêu căng, một lát sau hỏi: "Hàng Châu trên đất ngoại trừ chúng ta bên ngoài Lý gia, cũng không có cái khác đích lâm phòng chế thế gia. Người họ Sở? Là nơi nào người? Không nên tới chúng ta nơi này đoạt sinh ý sao?"

Sở Phong cũng không nghĩ tới đối phương ngả bài đích như thế đơn giản, nghe Lý Lương Ký này nói gần nói xa đích ý tứ, là đem chính mình coi như người trong nghề. Vì vậy Sở Phong cũng không nhiều làm giải thích, lắc đầu nói: "Không có đoạt sinh ý đích ý tứ, chỉ là bởi vì này bức sách thiếp, hữu một vị Lão Tiên Sinh cảm thấy mười phần lòng chua xót, bị bệnh một hồi. Ta làm văn bối đích tuy vô pháp đem sách thiếp phục hồi như cũ, lại muốn làm một ít hết sức nỗ lực đích sự tình mà thôi."

Lý Lương Ký đứng dậy, tuy bị đâm phá môn đạo nhưng như cũ ngạo nghệ, thản nhiên nói: "Làm gì cũng có luật lệ, nếu như tài nghệ không bằng người, bị hành gia trong tay nhận ra, ta cũng không có có thể nhiều lời. Nghe ý tứ của người, là muốn đem này bức "kinh tửu thiếp" mang đi? Kia liền cầm lấy a! Tựa lúc chúng ta Lý gia đích lễ gặp mặt! Chỉ cần người không tại Hàng Châu Thành cùng ta gia đoạt sinh ý, người ta hai người nước sông không phạm nước giếng chính là. Bất quá, người cầm này bức thi họa tới là có ý gì?"

Đối phương vậy mà như thế sáng khoái, này sâu sắc vượt quá Sở Phong ngoài ý liệu. Nguyên bản chuẩn bị cho tốt đích nhất bụng Từ Uy bức lợi dụ chi từ cũng không còn tin tức manh mối, không khỏi khẽ cười một tiếng, càng cảm thấy trước mặt vị Lý Lương Ký này là một hay người.

"Này bức thi họa sao," Sở Phong cười cầm lấy kia trương dấu Hữu Trục đích mặt quạt, "Đương nhiên là dùng để đối này mặt quạt."

Chương 16: Nhà ai đệ tử nhà ai viện

"Ông chủ! Thế nào!"

Đem vị Sở Phong kia Sở lang quân đưa mắt nhìn, Trịnh quân gia nội tâm có chút khẩn trương, vội vàng đến hỏi Lý Lương Ký.

Lý Lương Ký nhìn nhìn Sở Phong đi ra ngoài thì theo sau lưng hắn đích trên đất dương quang, cười lạnh một chút, nói: "Phải người đi theo hắn, nhìn xem là lai lịch gì."

Trịnh quân gia vội vàng đáp ứng, tự đi gọi người.

Lý Lương Ký phản phó hoàn tất liền phát tay áo rời đi, mặt hữu vẻ không hài lòng, tay áo cảnh sắc phản phật, đem trong tiệm người tiếp khách gả sai vật dơi hù đích liên tục né tránh, đại khí cũng không dám ra ngoài.

Trở lại hậu viện, một cước đá văng cửa phòng, Lý Lương Ký cảm tức nói: "Lương Thần! Ngươi có thể nghe nói qua có cái người của họ Sở gia, cùng chúng ta đồng dạng làm lâm phong chế đích?"

"Anh đây là thế nào? Lớn như vậy đích hỏa khí?"

Một tiếng nhẹ nhàng tự nhiên đích thanh âm từ bên ngoài truyền tới, tuy là nữ tử đích thanh âm, ngữ khí cũng mang theo Ngô nông mềm giọng điệu đích nhu hòa, thế nhưng là lại cứ hữu một lượng kim ngọc tấn công đích trong trẻo nhưng lạnh lùng pha ở trong đó, làm cho người ta nghe nói liền cảm thấy mát lạnh, nếu như trong núi suối nước lạnh.

Lý Lương Ký nghe được thanh âm của muội muội, tâm cũng đi theo an tĩnh một chút, trong lồng ngực cảm tức cũng phai nhạt mây may, vẫn như trước tức giận lấy.

Xóc màn cửa, vượt qua bình phong, Lý Lương Ký liền nhìn thấy muội muội đích thân ảnh.

Ăn mặc một thân màu đen chật vật tay áo vẩy ngắn đích thiếu nữ, đang chuyên tâm gây nên chí đích bãi lộng cái gì.

Nàng đứng ở một chậu nước ấm bên cạnh, tay phải cầm một chuỗi tính chất đặc biệt đích bàn chải nhỏ dính chút nước ấm, nhi liền đánh giá hướng trên bàn tơ lụa trên chậm rãi đích bôi trét lấy.

Thiếu nữ nghiêng người đứng ở đó trong, hơi hơi xoay người cúi đầu, rũ xuống đích tóc đen ngăn trở khuôn mặt của nàng, mỹ lệ đích dáng người cũng bị một mạc y phục che lại, chỉ hữu mỏng eo đang lúc kia một vòng đường cong như ẩn như hiện lấy.

"Lương Thần, ngươi lại đang làm xưa cũ tơ lụa? Có cái gì tân đích thi họa muốn làm sao?" Lý Lương Ký thuận miệng hỏi một câu, nhưng như trước ép không được đáy lòng đích hỏa khí, vung lên ống tay áo nói, "Lúc trước ngươi diện sắc đích kia trương "kính tửu thiếp" bị người nhìn ra! Người kia gọi cái Sở Phong gì, ngươi có thể nghe nói qua?"

"Ta nguyên bản tự không thích vén nhị tầng loại công phu này, anh ngươi không nên nuốt vào kia trương sách thiếp, ta không có biện pháp mới làm. Bị người nhìn ra lại có cái gì ngạc nhiên đích?" Lý Lương Thần cũng không có ngăn đầu, như trước cẩn thận làm lấy trong tay đích sự tình, không nóng không vội, "Sở Phong sao? Chưa từng nghe qua. Nguyên lai Lâm Nghi bên kia ngược lại là có cái làm lâm phong chế đích Sở gia, thế nhưng cao tổ trong năm tay nghề này sẽ không rơi xuống, không có nghe nói còn có cái gì truyền lưu."

"Lâm Nghi?" Lý Lương Ký cười lạnh một tiếng, "Vây tiểu tử đích xác có chút Bắc Địa đích khẩu âm! Không chừng chính là bọn họ Lâm Nghi Sở gia không sai!"

"Tiểu tử?" Nghe được hai chữ này, thiếu nữ rốt cục hữu thêm vài phần hiếu kỳ, hơi hơi nâng lên lông mi, trên tay động tác cũng dừng một chút, "Bao nhiêu niên kỷ?"

Lý Lương Ký nói: "Xem ra hắn là mười bảy mười tám tuổi."

"Mười bảy mười tám tuổi đích thiếu niên lang, có thể nhìn ra ta lâm phong chế đích thủ đoạn?" Thiếu nữ rốt cục ngăn đầu lên, rũ xuống đích tóc đen chậm rãi dời, lộ ra một trương cực loại Kỳ huynh đích khuôn mặt. Nhưng Lý Lương Ký là kiêu căng, người này thiếu nữ khí chất lại càng thêm cùng loại với lạnh lùng.

Kiêu căng là vì xem thường người bên ngoài, lạnh lùng lại là bởi vì nàng căn bản không đem người bên ngoài để ở trong mắt. Cái gọi là canh hữu thậm giả, đã là như thế.

Thủ đoạn của mình bị hành gia trong tay xem thấu, đó cũng không phải cái gì chuyện không thể nào, huống chi, đối với Lý Lương Thần mà nói, vén nhị tầng nguyên bốn chính là gần như tại thiếu đạo đức đích sự tình, nàng không muốn hỏi bị. Kia bức "kính tửu thiếp", nàng chỉ là qua loa đích bóc, điền

sắc liền buông xuống, cũng không có quá mức dụng tâm, bị người xem thấu ngược lại thuộc về tầm thường sự tình.

Thế nhưng là... Kìa dù sao cũng là thủ đoạn của mình, làm sao có thể bị một cái tuổi còn trẻ đích thiếu niên lang nhìn ra? Mặc dù đối phương cũng là hành gia, cũng không phải!

Cho dù là nàng Lý Lương Thần tùy ý ứng phó ra đồ vật, cũng không có khả năng dễ dàng như vậy bị người xem thấu!

"Sự thật như thế, ta không gạt người. Hắn cầm đi kia bức "kinh tửu thiếp", càng làm dấu Hữu Trục đích mặt quạt mang đi, chỉ để lại như vậy một cái phá đồ vật." Lý Lương Ký nói qua nói qua, đã cảm thấy khi không đánh một chỗ, tiện tay đem Sở Phong đích "Hàn Mai Đồ" ném tới trên mặt bàn.

Lý Lương Thần so với hắn huynh trưởng muốn lãnh tĩnh rất nhiều, thời điểm này đi lên trước đem kia "Hàn Mai Đồ" triển khai nhìn, thoáng hơi lờm, khoe miệng liền giương lên một cái lạnh lùng đích góc độ: "Ta còn cho là cái gì nhân vật lợi hại! Huynh trưởng ngươi cũng là, không thể tí mĩ nhìn một cái lại nói tiếp sao? Kìa chân chính đích "kinh tửu thiếp" trong tay hắn, kẻ đàn cũng có thể nhìn ra chúng ta kia bức đích thật giả."

"Cái gì?" Lý Lương Ký cả kinh.

"Ngươi xem hắn này dùng bút, rõ ràng cho thấy lâm tập qua "kinh tửu thiếp"." Lý Lương Thần chỉ vào họa tác bên cạnh "bối toán tử", xem kỹ, "Chỉ là lâm tập đích thời gian hắn là không dài, chỉ phải chút hình thái, xem chừng lâm tập hai ba tháng a. Ngược lại là này thủ từ... 'Vô ý khổ Tranh xuân, nhất nhân quần phương đồ', ngược lại là nhất thủ hảo thơ, là người kia chính mình tả sao?"

"Quản lý hắn là không phải mình tả được!" Lý Lương Ký sớm đã đằng đắc một tiếng lửa cháy, trong phòng bước nhanh bồi hồi, "Ta còn tưởng rằng đó là người trong nghề, qua đánh cho Thu phong, cho nên mới thoải mái đích đem kia "kinh tửu thiếp" cùng mặt quạt đều cho hắn. Mẹ ôi! Dĩ nhiên là cái giả mạo sao! Hai cái thêm vào cũng là hơn 100 quan đích đồ vật, ta Lý Lương Ký lại bị người lừa rồi!"

Lý Lương Thần thấy huynh trưởng lại bắt đầu tại tiền bạc trên đảo quanh, liền cảm thấy không thú vị, chính mình cúi đầu nghiên cứu trong tay đích thi họa, nghĩ thầm: Này bức họa quy cách cực cao, bố cảnh, thiết lập sắc đều là thượng giai, chỉ là bút lực trên hơi hiển chưa đủ, Hàn Mai đích se lạnh kém ba phần. Tổng thể mà nói, không tính là thượng giai chi tác, nhưng cũng là trung phẩm đích họa tác. Khoản này chữ nếu so với họa tác bản thân bình thân vài phần, nhưng cũng không tệ, mấu chốt là này nhất thủ "bối toán tử", tuyệt đối là hảo thơ, không hề có tạo hình ý tứ, rồi lại chậm rãi nói. Chưa từng nghe người ta hát qua, hắn là nguyên sang [bản gốc] không giả... Họa vẽ, thư pháp, từ tác, nếu là mảnh cứu một phen, từ tác là tốt nhất phẩm, họa vẽ là trung phẩm, thư pháp xem như trung hạ phẩm a. Nếu như ba người chỉ hữu thứ nhất, kia tự nhiên không tính là lợi hại. Thế nhưng là, nếu như ba người này thật đúng từ một người chi thủ, thì người kia lại là mười sáu mười bảy tuổi thiếu niên đích... .

Nghĩ tới đây, Lý Lương Thần chỉ cảm thấy khả năng không lớn, buông xuống phê duyệt, lắc đầu.

"Ông chủ, phải đi đi theo đích người trở về."

Bên ngoài truyền đến Trịnh quản gia đích thanh âm, Lý Lương Ký nội tâm căng thẳng, vội vàng quay người ra ngoài hỏi thăm.

Lý Lương Thần cũng hiểu được có chút tò mò, hướng đại môn phương hướng cùng nhau vài bước, thế nhưng cũng không lượn quanh ra khỏi phòng bên trong đích bình phong.

Chỉ nghe bên ngoài, nhà mình huynh trưởng cấp thiết hỏi: "Nói mau! Đến cùng là đệ từ?"

"Cũng là một gian thi họa làm được! Ngay tại chúng ta chợ phía Tây trong, treo đích Lục thị đích bài từ, mặt tiền cửa hàng rất nhỏ."

"Tốt! Dám cùng hắn là ông nội ta khiêu chiến!" Lý Lương Ký nghiêng răng nghiêng lợi, "Khán gia gia ta như thế nào từng trệ hắn!"

...

...

Đã trở lại nhà mình thi họa làm được Sở Phong, thời điểm này nhìn nhìn trong sân mảnh liệt dương quang, nhận không được hắt hơi một cái.

Văn Đoàn tiên sinh đích thần sắc đã tốt hơn chút nào, ngồi trong sân đích hòn đá nhỏ trên ghế, tay cầm một quyển sách chính rành rồi rảnh rồi đích nhìn nhìn, thấy được Sở Phong đi tới, cầm trong tay đích đồ vật, không khỏi có chút tò mò.

"Tiên sinh, tuy hiện nay đã là mùa xuân, có thể thời tiết như trước mát, ghế đá bàn đá lại càng là thấm lấy hàn ý, không ai muốn ở chỗ này an vị, ta đỡ ngài trở về phòng tốt chứ?" Sở Phong dẫn đầu khuyên nhủ.

Văn Đoàn tiên sinh nghe vậy liền cười, chỉ trích nói: "Tuổi còn nhỏ, lại cứ so với ta cái lão nhân này còn có thể lải nhải, như thế không tiêu sái, quả thực không thú vị!"

Sở Phong cũng cười, trực tiếp tiến lên đi đỡ: "Không thú vị tự không thú vị a! Chung quy so với cảm lạnh ngã bệnh mạnh hơn."

Văn Lão Tiên Sinh vào phòng, lão giả không còn an nại kia ý tò mò, hỏi: "Tiểu tử ngươi trong tay là vật gì, tựa hồ là tranh chữ? Cảm về cũng không nhanh chút cho lão giả nhìn, một mực như vậy treo khẩu vị, quả thực đáng giận!"

Sở Phong cười nói: "Tiểu tử đây cũng là không thú vị lại là đáng giận, xem ra không có cái gì có thể lấy chỗ a! Đã như vậy, tiểu tử trong tay đích đồ vật

tất nhiên cũng là không thú vị đích đồ vật, tiền sinh không nhìn cũng thế!"

"Người tên tiểu tử thú, dám trêu đùa lão nhân gia!" Văn Đoan tiền sinh cười quát một câu, giờ lên trong tay quả trứng bay bỗng đích đập vào Sở Phong đích trên đùi, giả bộ cả giận nói, "Còn không mau cho lão đầu tử nhìn một cái!"

"Nào dám không từ!" Sở Phong cười ứng, đem kia dấu Hữu Trục đích mặt quạt đi trước triển khai, hai tay dâng.

Văn Đoan tiền sinh mặc dù mình đích bút lực không được, nhưng ánh mắt là thật đích độc ác, liếc một cái tựa nhìn ra trò, kinh ngạc nói: "Này. . . Này chẳng lẽ lại là dấu Hữu Trục đích văn chương? A! Mai này con dấu! Tất nhiên đúng rồi! Ta từng tại Đông Kinh nội thành đã từng gặp dấu Hữu Trục đích sách thiếp, lúc ấy rơi vào chính là cái này con dấu khoán! Ta tỉ mỉ nhìn một cái, đúng đúng đúng! Cương nghị chính trực, không sai chút nào, tuyệt đối giả không được!"

Lão Tiền Sinh mười phần vui sướng, trên mặt tuôn ra vài phần nhân nhật đích đồ ứng, rốt cục không hề hữu lúc trước đích bệnh trạng, Sở Phong để ở trong mắt, cũng hiểu được dị thường vui mừng, mình cũng vui vẻ.

Không dám thoả cái kích thích đến Văn Đoan tiền sinh, Sở Phong dẫn đầu cho Lão Tiền Sinh làm lấy chân đệm, cười nói: "Tiền sinh chó đẻ sót ruột, trong tay của ta còn có một vật, tiền sinh nhìn, có lẽ sẽ cảm thấy ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn) a! Chó đẻ quá mức kích động mới tốt."

Văn Đoan tiền sinh đích vui sướng tình cảnh còn đang đuôi lông mày, thời điểm này nghe lời của Sở Phong, không khỏi mở miệng cười mắng: "Thật là một cái hỗn tiểu tử! Lão già ta đi qua đích kiêu so với người đường đi qua còn nhiều, còn có chuyện gì có thể kinh đến ta? Thật sự là coi thường lão đầu tử!"

"Là liên quan đến kia bức "kinh tửu thiếp" đích đồ vật." Sở Phong giải thích nói.

Quả nhiên, Lão Tiền Sinh nghe vậy nhướng mày, đoán được cái gì, mắt lộ ra tinh quang, cả người đều khấn trương lên: "Ý của ngươi là. . ."

"Vâng, tiền sinh đoán không lầm." Sở Phong đem kia bức từ Lý thị thi họa đi tìm đến đích "kinh tửu thiếp" chậm rãi triển khai, "Đây là kia sách thiếp đích nhị tạng, tiểu tử tìm trở về."

Văn Đoan tiền sinh tiếp nhận, cúi đầu mảnh nhìn, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong lòng như là đồ ngũ vị đồ gia vị cái hộp, nửa ngày không nói chuyện.

Sở Phong vô pháp nhiều lời, nhẹ giọng thở dài.

Xuân phong không tiếng động thổi qua, lại cũng thổi không tan này trong phòng lưu luyến đích tâm tình.

"Vâng. . . Từ chỗ nào tìm đến đích?" Văn Đoan tiền sinh tái mở miệng thời điểm, tiếng nói rõ ràng hữu thêm vài phần ám ách, "Bỏ ra bao nhiêu tiền?"

Chương và tiết danh. . . Đương nhiên là "Thiên Long Bát Bộ" bên trong $O(\cap \cap)O$ mọi người đừng quên cất chứa đề cử σ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Này an tâm vị trí là ta hương

"Này. . . Là từ nơi nào tìm đến đích? Bỏ ra bao nhiêu tiền?"

Văn Đoan tiền sinh hỏi ra một câu này thời điểm, xuân phong chính từ từ đích thổi vào Thành Dương Châu.

Xuân phong giống như là một vòng thuốc màu, tung hoành tứ phía, đều bị nó chậm rãi đích bồi lên làm hiện cùng sáng rọi.

Nó thổi qua Hàng Châu Thành người ta đích mái cong vênh lên góc. Vì vậy kia dưới mái hiên đích Yến Tử liên linh hoạt đích bay ra sào huyết, xuất ngoại đi kiếm đồ ăn. Bởi vì cái gọi là tháng hai xuân phong giống như cái kéo.

Nó thổi qua Tây Hồ Tô Đề đích Dương Liễu. Vì vậy những Y Y đó đích cành liễu tựa như cùng nữ tử đích vòng eo gột rửa, từng chiều lung lay, triền miên không dừng lại. Bởi vì cái gọi là xưa kia ta quyết rồi, Dương Liễu Y Y.

Nó trôi qua bên Tây Hồ trên kia nhất Lũng Lũng trà điền. Vì vậy quán trà đích các cô nương sáng sớm khởi tu bỏ chạc cây, trên sơn đạo vui cười chơi đùa, ngẫu nhiên tiện tay hái chút trong núi đích hoa dại. Bởi vì cái gọi là mạch trên hoa nở, có thể chậm rãi về vậy.

Đây là Giang Tà đích đầu mùa xuân.

Đây là Hàng Châu đích đầu mùa xuân.

Cổ Long nói, kiếm hoa, mưa bụi, Giang Nam.

Đây là hân đối với cổ đại Giang Nam đích hướng tới.

Nhi Sở Phong ngay ở chỗ này, hữu xuân phong, hữu Dương Liễu, hữu mạch trên hoa nở sớm, hữu sách, hữu họa, đẩy cửa hữu phố dài lướt phồn hoa.

Đây là đơn độc thuộc về Sở Phong đích Giang Nam.

Là đầy đủ hân rong chơi, hưởng thụ rất nhiều năm Giang Nam.

Tại đây dạng đích xuân phong trong, chính là bao hàm lấy một khóa oán hận chi tâm, cũng sẽ bị này xuân ý thổi đi ba phần. Huống chi, Sở Phong chính là Sở Phong, tại thế giới của hân trong, nơi nào sẽ hữu nhiều như vậy đích tục sự, tục vật?

"Tiên sinh cũng đừng quản, chi là thuận tay đắc tới mà thôi, cũng không dùng tiền."

Đối mặt với Văn Đoan tiên sinh đích nghi vấn, Sở Phong trả lời đích mười phần nhạt nhẽo: "Bất kể thế nào nói, tiểu tử đi xác nhận một chút, đích xác không phải là ra bán sách thiếp vị kia thư sinh gây nên. Theo ta thấy, hân hiện tại hân là còn không biết chuyện này." Sở Phong thoáng thờ dãi.

Lục Văn Đoan nghe vậy không nói chuyện, hân ngẩng đầu quan sát Sở Phong hồi lâu, thẳng đến Sở Phong bị Khán đích có chút toàn thân không thoải mái.

"Tiên sinh?" Sở Phong cười rộ lên, ôn hòa bên trong dẫn theo chút nghi vấn.

"Người đưa nhò này. . . Thoạt nhìn ôn nhuận như ngọc, trên thực tế tiểu tâm tư rất nhiều a! Người sở dĩ không nói cho ta, là sợ hãi ta dưới sự tức giận đi cáo quan sao? Hay là sợ ta này lão cánh tay lão chân, đi đập phá cửa tiệm kia?"

Sở Phong cười hắc hắc, gãi gãi đầu, nói: "Tiểu tử tuổi còn nhỏ, đích xác không hiểu lắm những chuyện này. Chi là cảm thấy cảm thấy, cường long không áp địa đầu xà, bọn họ có thể làm loại này sinh ý đích người, sau lưng nhất định hữu đám đương. Chúng ta này cửa nhỏ nhà nghèo, đòi tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, thật sự không tốt cùng bọn họ làm nhiều tranh đấu. . . Đương nhiên, đây là tiểu tử đích tâm tư, đúng sai không biết, để cho tiên sinh chê cười."

Sở Phong nói "Cửa nhỏ nhà nghèo, đòi tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền" thời điểm, Văn Đoan tiên sinh đích lông mi hơi hơi động một chút, thế nhưng Sở Phong khi đó vừa vận buông xuống con mắt, cũng không có phát giác.

Nghe xong Sở Phong đích nghị luận, Văn Đoan tiên sinh vuốt vuốt râu mép, vuốt cằm nói: "Người thiếu niên thuần phác như ngọc, lại hơi hơi biết chút ít đạo lý đối nhân xử thế, đây là chuyện tốt tình. Người nói không sai, vén nhị tầng đích người, lão phu biết hay là không biết, kỳ thật đều không cái biến được cái gì. Ai! Tranh chữ tội gì! Đắc này vận mệnh!"

Dứt lời, lại bụng lấy kia bức lâm bộ đích "kinh tửu thiếp" thờ dãi một phen.

Việc này đến tận đây liền xem như bỏ qua, Sở Phong lại lần nữa trở lại nguyên bản trông tiệm, làm tập, thoải mái nhàn nhã đích cuộc sống gia đình tạm ổn trong.

Nội tâm tự nhiên cũng ghi nhớ lấy "kinh tửu thiếp" đích sự tình, nghĩ thầm đợi đến mấy ngày nữa thư sinh kia tới lấy thư trả lời thiếp thời điểm, mình rốt cuộc là đem sách này thiếp bị người làm bộ đích sự tình nói cho hân biết đâu, hay là cứ như vậy giấu diếm hạ xuống?

Ngược lại không phải là muốn ngầm chiếm kia bức giả vờ, chỉ nhìn đối phương bộ dáng, lúc trước cũng không có công nhận xuất ra. Nếu không phải biết chuyện này đích, thư sinh kia khả năng cả đời cũng sẽ không phát giác, càng sẽ không đối với cái này sự tình sản sinh cái gì buồn vui tình cảnh. Có thể nếu là biết, không khỏi sẽ làm bị thương hoài phần nộ, cũng không biết về sau hội dẫn phát xuất cái dạng gì đích sự cố.

Loại này làm bộ đích sự tình, từ xưa hữu chi. Đối với cái này đợi lâm phong chế chi tác. . . Nói thật, Sở Phong cũng không phải hoàn toàn đích phản đối.

Rốt cuộc niên đại không có in ấn đích kỹ thuật, thi họa tác phẩm muốn lưu truyền xuống đáng sợ là khó khăn trùng điệp. Tri thức quyền tài sản loại chuyện này đương nhiên rất trọng yếu, thế nhưng là đặt ở mấy ngàn năm đích góc độ nhìn lại, nếu như không phải là bởi vì rất nhiều lâm tập, hàng nhái kỹ thuật đích, rất nhiều rất nhiều quý trọng đích tranh chữ chỉ sợ sớm đã thất truyền.

Những thứ không nói khác, chỉ lấy "Lan Đình Tập Tự" nêu ví dụ. Đồi sau nắp trong cổ cung viện bảo tàng đích vờ, cũng không phải Vương Hi Chi đích nguyên tác, mà là Thần Long vốn, là đường Thần Long trong năm Phùng Thừa Tổ đích bản gốc. Đương nhiên, trừ đó ra, còn có Chữ Toại Lương, Ngu Thế Nam bản gốc đủ loại, truyền lưu hậu thế. Nhi Vương Hi Chi đích nguyên tác, sớm đã không biết tung tích.

Nếu như không có những cái này miêu tả đích phiên bản, " Lan Đình Tập Tự " sẽ chỉ là thi họa trình bày và phân tích bên trong đích mấy cái miêu tả tính văn tự mà thôi, nơi nào sẽ lưu lại hòm nay đích sách thiếp.

Đương nhiên, phổ thông đích viết phòng theo cùng làm bộ hàng nhái là có bản chất tính khác nhau đó. Tầm thường đích bản gốc là đơn thuần đích vì học tập, bảo tồn. Nhi làm bộ hàng nhái, nhất là tương tự " kinh tửu thiếp " bị người vén nhị tầng đích loại chuyện này, lại là đơn thuần đích thương nghiệp mục đích.

Tuy thương nghiệp mục đích là đồng thời, cũng nhất định trên ý nghĩa đích tăng cường thi họa đích truyền bá, có thể đạo đức trên là có bản chất văn đề, không thể đề xướng. Chỉ là nói thật, chân chính truyền lưu đến đời sau đích những chữ kia họa, đến cùng vài phần là thật, vài phần là giả, lại có ai rõ ràng đó!

Rất nhiều làm giả tranh chữ đích người, thủ đoạn cũng không so với thi họa danh gia thấp kém ít nhiều, chỉ là đơn thuần đích mượn có kỳ danh mà thôi.

Đây là một cái đề cho ngàn năm về sau đích mọi người mướn phần không hiểu đích sự tình, không chỉ là tranh chữ phương diện, liền ngay cả văn học, kinh nghĩa cũng là như thế. Cái gọi là nho học kinh điển, Đạo gia kinh nghĩa, có bao nhiêu là hậu nhân mượn có Tần Hán tiên hiền chỗ, không ai có thể biết được. Nhưng chỉ có những cái này mượn có đích cái gọi là "Hàng giả", cũng không thật sự chính đích "Chính phẩm" kém bao nhiêu, tái sinh đám người đích danh tự lại tiêu thất tại lịch sử trường hà, không khỏi không làm cho người bóp cổ tay thở dài.

Sở Phong đôi khi sẽ nhớ, tại một ít cổ nhân xem ra, tác phẩm cùng đạo lý, nếu so với cá nhân đích hưng suy vinh nhục, trọng yếu hơn a!

Đương nhiên, Sở Phong chính mình là không đạt được loại cảnh giới này. Hắn cũng thích danh lợi, chẳng qua là cảm thấy, tánh mạng con người bên trong không thể chỉ hữu này hai loại đồ vật mà thôi.

Đội đến ngày sau, mình cũng khả năng đi vật lộn độ sức thanh danh, lợi ích, tại loại người tài giỏi này xuất hiện lớp lớp đích thời đại danh lưu lại sử sách, kia tự nhiên là mỗi người đều tâm chỗ hướng đích sự tình a!

Chỉ là, chính như Đông Pha nói: Này an tâm vị trí là ta hương. Hiện tại, tại cái này lớn cỡ bàn tay đích trong tiểu điểm, Sở Phong qua vô cùng thoải mái, rất vui sướng, mỗi ngày còn có thể học được rất nhiều rất nhiều đích đồ vật, cảm nhận được rất nhiều ảm áp đích sự tình, đây đối với bây giờ Sở Phong mà nói, đã đầy đủ.

Nếu như cuộc sống như vậy qua ngắn, lại đi tìm kiếm đường ra không mượn.

Loại tâm tính này có lẽ thoát nhìn quá mức tán nạt an nhàn, nhưng đây thật là Sở Phong đích tính tình, nội tâm đích đồ vật, không có cách nào khác sửa.

Cái gọi là dương dương tự đắc, đã là như thế.

Về phần lúc trước dùng để đổi dấu Hữu Trục mặt quạt đích tranh chữ, Sở Phong cũng nghĩ qua lưu lại lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), rốt cuộc tác phẩm coi như phát huy không sai, nếu như có thể bị người xem xét mua bán đích, tựa hồ cũng có thể vì tự mình đề cao vài phần thanh danh.

Thế nhưng tỉ mỉ vừa nghĩ, này "Tay không bộ đồ bạch lang" đích sự tình dù sao cũng là cho Lý gia một cái uất ức quyền, người Lý gia không thể không tức giận. Nếu bọn họ dựa theo chính mình lưu lại đích lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) tìm tới chính mình, lại giận lây sang Văn Đoàn tiên sinh cùng lời của Trương Đại Ca, sự tình tự không đẹp. Vì vậy mới thôi.

Thế nhưng là Sở Phong nào biết đâu, hần dù sao cũng là ra đời không sâu đích mao đầu tiểu tử, quen ngoại trừ từ lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) trên tìm người ra, còn có đơn giản đích "Theo dõi" loại này thủ đoạn nhỏ.

Hiện giờ, Lý gia đích Lý Lương Ký, Lý Lương Thần sớm đã biết chỗ ở của hắn, còn không biết bọn họ trong nội tâm đang gổ lấy cái dạng gì đích bản tính kia!

Mưa gió sắp đến, cảnh sắc vẫn còn không có thổi qua, Sở Phong ngược lại là qua đích bình yên.

Về sau đích vài ngày, hắn giống như trước kia như vậy, lại lần nữa tiến nhập đến một loại si mê đích trạng thái.

Mỗi ngày rời giường, luyện tập Ngũ Cầm hí, trông tiệm, lâm tập " kinh tửu thiếp ", cộng thêm ăn cơm ngủ, đàn độn, u mê đích tự vượt qua bốn ngày.

Mấy ngày nay tập viết theo mẫu chữ tâm cảnh, cùng trước đó vài ngày hoàn toàn bất đồng.

Lúc ban đầu đích mấy ngày, vừa mới đạt được " kinh tửu thiếp ", Sở Phong hưng phấn ngoài càng có lo lắng ý tứ, tuy không ngừng khuyên bảo chính mình ngưng hơi thở yên ổn, có thể viết khó tránh khỏi sẽ có chút cấp thiết ý tứ, tuy nói tiến cảnh trên cũng là tiến triển cực nhanh đích tốc độ, cuối cùng mất những năm cuối đời.

Mà tới được hiện giờ lúc này, nội tâm không hề miễn ghi nhớ lấy còn quay về sự tình, tuy không tận lực suy nghĩ, đáy lòng cũng hiểu được sách này thiếp không phải là của mình đồ vật, lập tức muốn mất đi. Vì vậy lại viết thời điểm, cũng không khỏi hữu chút buồn vô có như mất đích tâm tình.

Sở Phong lắc đầu liên tục, Văn Đoàn tiên sinh ở một bên nhìn, cười an ủi: "Lo được lo mất chính là nhân chi thường tình, Sở lang hà tất quá mức trách móc nặng nề chính mình? Người sách này thiếp tuy mượn đọc mười ngày, thế nhưng là thư pháp đích tiến cảnh trên lại cùng người bên ngoài nửa năm bên cạnh đích nỗ lực không sai biệt lắm, đã rất làm cho người ta vui mừng, hà tất cường cầu quá nhiều."

Sở Phong nghe vậy, cũng hiểu được là đạo lý này, trên đời mọi sự vạn vật đều là như thế, không cưỡng cầu được, chính mình tuy tư chất coi như không tệ, nhưng cũng không thể nâng một ngum ăn thành cái mập mạp. Hiện giờ luyện thành như vậy đã rất tốt, chính mình hoàn toàn có thể lưu lại một trương làm tập đích tốt nhất sách thiếp, ngày sau lại chậm rãi nghiên cứu.

Còn nữa, hiện giờ trên tay mình còn có dấu Hữu Trục đích kia trương chữ triện mặt quạt, tuy chỉ hữu bốn chữ, có thể nếu là tinh tế nghiên nát, cũng là có thể đạt được rất nhiều tư vị.

Sách không đắt nhiều, trọng yếu nhất đích hay là hoàn toàn lợi dụng, tiêu hóa, mới là chính đồ.

Kết quả là, cuối cùng hai ngày này, Sở Phong thay đổi lúc trước đích táo bạo, cũng không hề khêu đèn đêm đọc, chỉ lấy lấy "kinh tửu thiếp" tinh tế đích phẩm, từ từ lâm, rốt cục tại đêm ngược ngày hôm sau đích buổi chiều, ra đến một bức coi như hài lòng bản gốc, liền đưa cho Văn Đoan tiên sinh bình luận.

Lão Tiên Sinh Khán bỏ đi đại khen: "Sở lang này bức chữ, đã được chín phần hình thái, ba phần khí khái. Mười ngày công, liền dừng ở này, rất là rất cao minh! Ngày sau nếu là lại dùng cái này bản gốc tinh tế lâm tập, tiến cảnh lâm cũng lại như là."

Sở Phong rốt cuộc còn trẻ, nghe được như vậy đích tán dương không khỏi sắc mặt ứng đỏ. Vì vậy nghĩ thầm: Cổ nhân nói muốn không quan tâm hơn thua, quả nhiên là một kiện rất khó chuyện cực kỳ khó khăn tình a!

Tối thứ mười một ngày sáng sớm, "kinh tửu thiếp" đích chủ nhân sáng sớm đến nhà.

Sở Phong đem người mời được nội thất tới nói chuyện, Lưu Chính Khanh tự nhiên nhận lời.

Chỉ là, vừa mới bước vào Sở Phong đích gian phòng, Lưu Chính Khanh nhìn nhìn đầy bàn đích "kinh tửu thiếp" cũng có chút ngẩn người. Đây. . . Đến cùng kia một bức mới là thuộc về mình đích bút tích thực đâu này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thương da thịt

"Xin lỗi, trong phòng cũng chưa kịp thu thập, để cho huynh đài chê cười."

Sở Phong nhìn nhìn trong phòng đích tán loạn, mình cũng có chút không có ý tứ, trước hết mời Lưu Chính Khanh đã ngồi, nhi tự hành thu lại đồ vật.

Lưu Chính Khanh nhìn nhìn trong tay hắn một trương lại một trương đích tập viết theo mẫu chữ, không khỏi tán thưởng: "Ta thật sự là nhìn sai rồi, nguyên bản còn tưởng rằng tiểu huynh đệ người chỉ là tiệm này bên trong đích một người tiểu người tiếp khách, không nghĩ tới. . . Những cái này viết phỏng theo đích sách thiếp, đều là người viết đích?"

"Vâng." Loại chuyện này không có cái gì không tốt thừa nhận, Sở Phong một mặt dọn dẹp, một mặt cười nói, "Trương tự Đông Pha "kinh tửu thiếp" như vậy thượng giai đích nguyên bản sách thiếp, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nội tâm yêu thích đích không được. Bằng không mà nói, lúc ấy cũng sẽ không không nên huynh đài lưu lại này thiếp."

Lưu Chính Khanh lắc đầu thở dài: "Vậy sách thiếp ở chỗ này của ta, coi như là người tài giỏi không được trọng dụng."

Mười ngày không thấy, Lưu Chính Khanh tuy mặc như cũ kia một thân hơi hiển chán nản đích dài váy, nhưng khí độ đã rõ ràng bất đồng.

Trên mặt không hề hữu nguyên bản đích tình cảnh bi thảm, Lưu Chính Khanh cả người thoát nhìn cao lớn thêm không ít, rồi mới Sở Phong dẫn hắn tiến nội thất thời điểm mới phát giác, vị Lưu Chính Khanh này vóc người cực cao, có chừng đôi sau 1m8 năm trên dưới. Tại cái này niên đại, tự nhiên rất không thấy nhiều.

Sở Phong tuy không lùn, thế nhưng là cùng Lưu Chính Khanh so sánh hay là thấp nửa cái đầu. Nhất là Sở Phong hơi gầy, Lưu Chính Khanh lại là cao Cao Trắng trắng. Lúc trước Lưu Chính Khanh xanh xao vàng vọt đích không có phát giác, thời điểm này Sở Phong mới phát hiện, chính mình hướng Lưu Chính Khanh bên cạnh vừa đứng, quả thực hiện lộ gầy yếu đến không còn. . . Khó tránh khỏi có chút hâm mộ.

Chỉ có như vậy đích chênh lệch, mười ngày lúc trước từ trên người Lưu Chính Khanh lại hoàn toàn không cảm giác được. Người chi tinh thần, trọng yếu như vậy.

Hai người lại hàn huyên vài câu, Sở Phong cũng không có đặc biệt đề cập kia ba mươi lượng bạc rỗng đích sự tình, rốt cuộc vật ngoài thân, còn hoặc là không trả, đối với Sở Phong mà nói cũng không có cái gì quá lớn đích khác biệt.

Về phần chuyện Lưu Chính Khanh có hay không đã giải quyết, Sở Phong cũng không có hỏi. Bởi vì nhìn thần thái của hắn, đã năng đoán ra 89%, hỏi chỉ vô dụng.

"Vị này chính là "kinh tửu thiếp" đích chủ nhân?"

Văn Đoàn tiên sinh ở trong phòng nghe đến động tĩnh bên ngoài, thời điểm này như trước bên hông không ghim bạc mang, mười phần tùy ý đích đi ra, đánh giá một phen Lưu Chính Khanh, gật gật đầu: "Khí độ rộng lớn, cũng là có thể tạo chi vật liệu."

Lưu Chính Khanh cũng không biết lão giả này là ai, chỉ là tính lễ tiết đích đứng lên, dùng tay kiểm đích ánh mắt nhìn hướng Sở Phong.

Sở Phong cười giới thiệu: "Vị này chính là chúng ta ông chủ, Lục Văn Đoàn Lão Tiên Sinh. Lúc trước kia ba mươi lượng bạc rỗng, chính là Lão Tiên Sinh xuất."

Văn Đoàn tiên sinh vuốt râu cười cười, nói: "Tiên sinh liền tiên sinh, không cần thêm cái lão chữ! Lại nói, tiền kia chỉ là ta cho người mượn, người nguyện ý lại cho mượn đi, tự cùng lão phu không quan hệ. Vị này. . . Gọi là Chính Khanh a?"

"Đúng vậy!" Lưu Chính Khanh thấy Lục Văn Đoàn khí độ bất phàm, lại là Sở Phong đích ông chủ, không dám lãnh đạm, liền vội vàng khom người thi lễ. Nghe nữa lấy kia ba mươi lượng bạc rỗng đích điển cố, nội tâm lại càng là kính cẩn, vội vàng nói, "Gặp qua tiên sinh." Quả nhiên y theo lấy Văn Đoàn tiên sinh đích luận đạo, trừ đi cái "Lão" chữ.

Văn Đoàn tiên sinh nghe vậy cười ha hả, gọi Lưu Chính Khanh đến bên cạnh bàn, cười nói: "Hay là người tiểu tử này nói ngọt, Sở lang đưa nhỏ này tính tình quá mức nhạt nhẽo, nhai lên đều cảm thấy không có gì tư vị, quả thực không thú vị. Ủ, Chính Khanh, người còn có tự?"

"Vâng, vẫn bối chữ nhỏ Nhất Minh, tiên sinh gọi ta 'Chính Khanh' là được." Lưu Chính Khanh kính cẩn trả lời.

"Ủ, nhất minh kinh nhân sao? Ngược lại tiêu sái." Văn Đoàn tiên sinh gật đầu cười nói, "Người ta nếu như bởi vì "kinh tửu thiếp" quen biết, không ngại chơi một cái trò chơi. Người xem một chút này đây bàn đích sách thiếp, khả năng phân biệt ra được cái nào là người kia trương nguyên bản đích "kinh tửu thiếp" sao?"

Trên mặt bàn ngoại trừ kia hai tờ thật giả "kinh tửu thiếp" ra, còn thật nhiều Sở Phong làm tập đích bản gốc. Tuy bản gốc cùng bắt đầu thiếp đã mười phần giống nhau, nhưng cuối cùng là bất đồng, bức này trò chơi cũng không hề rất khó khăn.

Sở Phong cũng hiểu được Văn Đoàn ý của tiên sinh, không khỏi cảm thấy than nhỏ, nghĩ thầm hay là lão giả anh minh, bằng không mà nói, chính mình không biết muốn tìm từ bao lâu, mới dám báo cho Lưu Chính Khanh này chân tướng.

Chỉ là. . . Bắt đầu thiếp bị hủy xấu, không biết Lưu Chính Khanh hội là dạng gì đích phản ứng.

Lưu Chính Khanh tự nhiên không rõ trò chơi này cử chỉ đích ý vị, thời điểm này theo Văn Đoàn tiên sinh đi lên trước, tình tứ đi nhìn, không khỏi tự đáy lòng tán thán nói: "Sở Huỳnh Đệ đại tài, này bất quá mấy ngày đích công phu, viết phỏng theo ra vở đã có thể lấy giả đánh thật."

Trong lời nói là có chút quá khen ngợi thành phần, Sở Phong cười nói âm thanh "Đầu".

Lưu Chính Khanh ngược lại không phải là kia đợi chỉ sợ vượt mong ngựa đích tục nhân, bằng không lúc này, khó tránh khỏi hội giả trang chọn sai tấm vé bản gốc, thảo nhân niềm vui. Thư sinh dù sao cũng là có chút khí phách cùng khí khái, Lưu Chính Khanh nhìn trước mặt đích sách thiếp, nội tâm thần phục cùng Sở Phong đích thiên tư anh bác ra, cũng không khỏi có chút tự ti mặc cảm. Không chỉ là thiên phú trên đích hồ thẹn, càng nhiều là cần cù trên đích xấu hổ.

Lưu Chính Khanh không khỏi nghĩ thầm, liền Sở Phong như vậy đích thiên tư, tập viết thời điểm đều dụng công như vậy. Chính mình đợi người bình thường, lại vẫn muốn lười biếng sao?

Lúc trước là vì trong nhà tục vụ, khiến cho hắn vô pháp tĩnh tâm đọc sách. Hiện giờ sự tình đã giải quyết, mình nhất định nhiều hơn hướng Sở Phong học tập, cần cù đi học!

Vừa nghĩ đến đây, Lưu Chính Khanh trầm hạ quyết tâm.

Tại trên mặt bàn hỗn tạp đích sách thiếp bên trong nhất nhất tìm, kỳ thật cũng không phải một kiện cỡ nào chuyện khó khăn. Chữ viết tương tự vẫn còn ở tiếp theo, chủ yếu là bắt đầu thiếp đã tàn xưa cũ, liền giấy vốn đích nhan sắc đều bất đồng, tự nhiên rất tốt phân biệt.

Chỉ là. . . Lưu Chính Khanh cầm lên nguyên bản đích "kinh tửu thiếp", vừa định cười nói cái gì đó, rồi lại nhìn thấy bên cạnh một bức đã bôi hao sách thiếp. Sách này thiếp ngoại trừ bôi ra, cái khác tất cả cùng bắt đầu thiếp cũng không có bất kỳ khác nhau. Cho dù là Lưu Chính Khanh tình tứ đi nhìn, kia chữ viết đích khỏi, thừa, chuyển, hợp cũng có thể cùng bắt đầu thiếp nhất nhất hòa cùng, cũng không có mấy may khác nhau!

Thế nhưng là, đây cũng làm sao có thể đâu này? Lưu Chính Khanh có thể xác nhận trong tay này một phần đích thực là bắt đầu thiếp, như vậy, trước mặt này một phần bôi hao sách thiếp, tại sao lại như thế giống nhau. . . Không! Đầu là giống nhau đó! Rõ ràng chính là giống như đúc, không có bất kỳ khác nhau a!

Lưu Chính Khanh thoáng hoảng loạn lên, bờ môi vi run.

"Lưu huynh. . ." Sở Phong nhìn nhìn hần dần dần bắt đầu trắng bệch đích sắc mặt, có chút không đành lòng, "Sự tình đã phát sinh, mong rằng người bắt quá quá mức suy nghĩ mới tốt. Sách này thiếp, người có phải hay không cấp cho Lý thị đích thi họa đi xem qua một đêm? Bọn họ bên kia vén nhị tầng, làm thành này trương tân đích thiếp mời, ta trước đó vài ngày đem sách thiếp muốn trở về, chỉ là. . ."

Lưu Chính Khanh cảm thấy trước mắt thoáng trắng bệch, Sở Phong đích thanh âm dần dần nghe không rõ.

Đội đến lại hồi thần thời điểm, Lưu Chính Khanh phát hiện mình ngồi ở trên mặt ghế, Sở Phong cùng Văn Đoàn tiên sinh đang tại dùng lo lắng ánh mắt nhìn chính mình.

Chậm rãi đích nhớ lại lúc trước đích chứng kiến hết thảy, Lưu Chính Khanh như trước có chút không dám tin tưởng, nhất thời có chút ngốc trệ.

Sở Phong bưng một chén trà nóng, để vào trong tay của hần. Hần theo bản năng nói tạ, chậm rãi quất hai phần, người đích cảm giác từ miệng kang chảy vào trong bụng, nhưng ý thức của hần dần dần thanh minh.

"Thật không nghĩ tới a! Kia Lưu thị thi họa giúp đỡ đại đích thanh danh, nguyên lai làm đích đúng là bức này hạ lưu đích hoạt động!" Nộ khí dần dần dâng lên, Lưu Chính Khanh nghiêng răng nghiêng lợi, đằng đằng một tiếng đứng dậy, "Ta muốn đi báo quan! Nhìn xem bọn họ làm giả đích đám người này như thế nào thoát tội trở mình!"

Nói qua, Lưu Chính Khanh muốn hướng ngoài cửa xông.

Sở Phong vội vàng nắm lấy tay áo của hần, cao giọng nói: "Lưu huynh! Người hữu chứng có sao!"

"Sách này thiếp không phải là chứng có!"

Sở Phong bị Lưu Chính Khanh đích động tác mang đích có chút lão đảo, sắc mặt nhưng như cũ là lãnh tĩnh, thanh âm cũng không lớn, nhưng bình tĩnh: "Nếu như Lưu gia nói không phải là bọn họ làm đây này! Người có biện pháp gì chứng minh!"

Lưu Chính Khanh nghe vậy càng thêm tức giận, bị Sở Phong bắt lấy tay áo đích tay trái dùng sức vung lên, nổi giận nói: "Cũng không thể cứ như vậy được rồi!"

Sở Phong thon gầy, bị hần như vậy vung lên, nhất thời lại không có đứng vững, thân thể hướng về sau bên cạnh nhoáng một cái, vai trái "Bành" đích một tiếng tựa đập lấy trên khung cửa, thanh âm thật lớn.

Lão Trương đã nghe được bên trong ồn ào đích động tĩnh, thời điểm này vội vàng quay lại đến xem, nhất rảo bước tiến lên nội viện tựa nhìn thấy như vậy một bức cảnh tượng, con mắt thoáng chốc chính là đỏ lên, đi từ từ hai bước tiến lên, một bả liền bắt lấy Lưu Chính Khanh đích cổ áo, chén đại đích nắm tay hướng về phía Lưu Chính Khanh đích mặt muốn đập xuống.

Lưu Chính Khanh cũng có chút choáng váng. Hần rồi mới bị nộ khí khiến cho váng đầu, hỏa khí dâng lên, ai ngờ lại làm bị thương Sở Phong, nhất thời trở mặt tại nơi này, liền lão Trương đích nắm tay không biết tránh né.

"Trương Đại Ca dừng tay!"

Sở Phong thoáng nhú mày, cao giọng la hét.

Một tiếng này giống như kim thạch ngọc chấn, lão Trương đích động tác thật đúng bị cả kinh một hồi, giờ nắm tay, đứng thẳng bất động tại nơi này.

Sở Phong chậm rãi đứng vững, sửa sang quần áo, mỉm cười nói: "Hiểu lầm, là chính ta không có đứng vững, không có quan hệ gì với Lưu huynh. Trương Đại Ca không cần quá mức khẩn trương."

...

...

Sở Phong xô cửa khung đích thanh âm lớn, kỳ thật thương thế ngược lại không nặng, chỉ là có chút máu ứ đọng mà thôi, điều dưỡng điều dưỡng sẽ hảo.

Bản thân hần lơ đãng, lại sẽ lo lắng trong sân đích những người khác.

Lưu Chính Khanh cảm thấy đây đều là trách nhiệm của mình, trước tiên chạy đi tìm lang trung, cầm lấy người ta năm qua năm mười tuổi đích đại phu hồng học đích hướng này trong tiểu viện chạy gấp, nhìn hần đích tư thế, nếu như kia lang trung chạy không nổi đích, Lưu Chính Khanh chỉ sợ cũng muốn chính mình tự mình đi cống.

Sở Phong nhìn trực vui cười.

Bỏ đi quần áo tì mi kiểm tra một phen, tuy vai trái đằng sau thanh ô một mảnh nhìn nhìn dọa người, thế nhưng không có làm bị thương xương cốt, chỉ là tụ huyết mà thôi.

Lang trung cho mở mấy uống thuốc, lão Trương đi theo đi tiệm thuốc bốc thuốc, trở về chế biến thức ăn không đề cập tới.

Ngược lại là Văn Đoàn tiên sinh cùng Lưu Chính Khanh, nhìn nhìn Sở Phong sau lưng đeo, ngoại trừ rồi mới va chạm xuất đích ứ tổn thương ra, còn có một đạo dài nhỏ đích vết sẹo, từ vai phải tốc hành trái nơi hông, tại Sở Phong thon gầy đích trên thân thể nhìn nhìn hơi có chút nhìn mà giật mình.

Tỉ mỉ đến hồi, Sở Phong mới hồi tưởng lại còn có như vậy nhất mảnh vụn (gốc).

Đây là khi còn bé cỡi xe đạp, cùng đồng học chơi đùa thì ngã. Lúc ấy toàn bộ phía sau lưng vừa vắn cộ qua một khối bén nhọn đích tảng đá, thương thể cũng không trọng yếu, thể nhưng may mười bảy mười tám châm. Cơ hồ là mười năm trước đích sự tình, miệng vết thương lại đang sau lưng đeo, bình thường nhìn không đến, Sở Phong gần như đều nhanh muốn quên. Hiện giờ vậy mà lại bị đề cập.

Chỉ là, này xe đạp, khâu vết thương các loại các loại sự tình, muốn như thế nào cùng hai người bọn họ giải thích đâu này?

p/s: Cha tác giả để họ lung tung, nhưng đọc thì sẽ hiểu nên mình không sửa, mất thời gian và làm bản cv lộn xộn

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trần Quý Thường cùng Vương Mậu Hoảng

Cái nào nam hài tử khi còn bé không bị thương nha.

Đầu gối rớt bể dài hảo, dài hảo đón lấy ngã. Cứ như vậy tới tới lui lui, một năm một năm đi qua, trên người không hề có cái gì đau xót, mình cũng tự trưởng thành.

Đa số người đích lớn lên là vì việc học đích ngày càng nặng nề, Sở Phong đích lớn lên, lại là bởi vì cha mẹ đích ly dị, cùng hấn đối với họa về đích truy tìm.

Họa về tại một cái thời gian thích hợp tiến nhập đến tánh mạng của hấn, đó là hấn mười bảy năm trong đời, nhất u ám đích một đoạn thời gian. Thủy mặc họa về đích hương vị lại vào lúc đó mờ mịt mà đến, mang theo chút ẩm ướt đích hơi nước, thấm vào nội tâm của hấn.

Từ khi đó bắt đầu, hấn liền một đầu ghim đến trong thế giới này, rốt cuộc vô pháp tự kèm chế.

Kỳ thật, từ loại nào góc độ mà nói, nếu như không phải là bởi vì cha mẹ đích ly dị, Sở Phong có thể sẽ không tại họa về con đường này trên đi quá xa.

Bọn họ đều là làm đến nơi đến chốn đích người bình thường, dưới cái nhìn của bọn họ, người nên đọc một cái đứng đắn đích chuyên nghiệp, nguyên lý học công nhân, tìm một cái lương cao đích công tác, con đường thực tế đích qua cả đời. Nghệ thuật gì gì đó, đó là phú quý người rảnh rồi mới có thể đồ chơi, cùng người bình thường không quan hệ.

Sở Phong khi còn bé liền bắt đầu học họa, lại không là vì cái gì nghệ thuật truy cầu, mà là đơn thuần đích vì cuộc thi học lên có thể thêm phần ra. Bất quá về sau, thêm phần ra chính sách cũng hủy bỏ, cha mẹ không có khả năng để cho hấn ghi danh nghệ trường học, quốc họa khóa đích số lần cũng liền dần dần ít đi.

Ngược lại là cha mẹ ly dị, không có ai lại đi quản lý hấn. Sở Phong dứt khoát gửi gắm tình cảm tại thủy mặc họa về, không hề có bất kỳ gông cùm xiềng xích, theo tính du dương, ngược lại thoáng loay hoay xuất một điểm nhỏ trò.

Lại đến trường cấp 3, hữu lão sư đích chỉ điểm sai lầm, Sở Phong nguyên bản đích thiên tư bị kích phát ra, họa tác cũng trở nên dần dần bất phàm, có thể hướng chuyên nghiệp đích trên đường đi. . .

Đương nhiên, tới hiện giờ toàn bộ hoàn cảnh, trước kia đủ loại tựa như cùng Kính Hoa Thủy Nguyệt, Giác Mộng Nam Kha, tuy hơi cảm giác phiền muộn, lại cũng chỉ năng yên lặng hồi ức.

"Khi còn bé chơi đùa thì bị thương, chỉ nhìn lấy dọa người, kỳ thật không nghiêm trọng lắm." Sở Phong nhìn trước mắt hai người lo lắng gương mặt, cười giải thích, thông dong đích cảm quần áo mặc xong.

Lục Văn Đoàn cùng Lưu Chính Khanh nghe lời giải thích này, nhìn chăm chú nhất nhãn, cũng không biết đến cùng có hay không tin tưởng.

Sở Phong âm thầm lú lờ, nghĩ thầm, kỳ thật hai người đích phản ứng ngược lại không phải là khoa trương. Lấy bây giờ chữa bệnh trình độ, nếu chính mình khi còn bé thương thể kia một lần nữa lần lượt một lần, có thể hay không cứu sống thật sự không nhất định. Rốt cuộc không có chất kháng sinh, chỉ có thể dựa vào người đích thân thể ngành kháng, lấy bản thân bây giờ đích thể trạng, e rằng. . .

"Sở Huỳnh Đề! Ngươi một mà tiếp, lại nhi ba đích cứu trợ cùng ta, ta Luru Chính Khanh lại hại ngươi bị thương! Thật sự là tội không thể tha thứ!"

Luru Chính Khanh bỗng nhiên nghiêm mặt vài chào đến đây, dọa Sở Phong nhảy dựng.

Liên vội vàng tiến lên đem Luru Chính Khanh nâng dậy, Sở Phong cười nói: "Đây là làm gì vậy? Đều là một ít sự tình mà thôi, Luru huynh hà về phần này?"

"Ồ nơi này là việc nhỏ!" Luru Chính Khanh nhìn nhìn Sở Phong đích vai trái, phảng phất có thể xuyên thấu qua y phục thấy được bên trong đích máu ứ đọng tựa như, sắc mặt trầm thống.

Sở Phong thật sự là bị hấn đích chăm chú lực làm cho nở nụ cười, lắc đầu nói, "Luru huynh nếu là không nên cho rằng đây là thiên lớn sự tình, ta cũng không có cách nào."

. . .

. . .

Sở Phong tự nhiên không nghĩ tới, hấn một câu này rõ ràng thanh mà lại thiên đích, đưa tới ít nhiều sự tình.

Từ nơi này ngày sau, Luru Chính Khanh liền mỗi ngày đến thi họa đi tới, mỗi ngày mang đến một ít canh gà, xương heo súp các loại các loại ôn bổ súp phẩm, không nên nhìn nhìn Sở Phong uống xong mới bằng lòng rời đi.

Sở Phong nhìn nhìn này nhất nôi lại nhất nôi đích súp, không khỏi nhớ tới vẫn còn ở ngàn năm về sau sinh hoạt lão sư, nội tâm ấm áp, không tiện cự tuyệt.

Kết quả, Luru Chính Khanh thấy Sở Phong thích uống, liền càng thêm tới hào hứng, mỗi ngày một hời không nặng dạng đích đưa, này nhất đưa sẽ đưa bảy ngày.

Sở Phong nhìn mình sắp bị nuôi cho béo đích xu thế, thật sự có chút không chịu nổi, rốt cục mở miệng, kinh ngạc mà hỏi: "Luru huynh là làm cái gì nghề nghiệp đích? Chẳng lẽ là đầu bếp sao?"

Luru Chính Khanh nghe vậy nghiêm mặt nói: "Không! Con trai tránh xa nhà bếp! Đây đều là nương tử của ta làm được!"

Sở Phong bừng tỉnh: "Nguyên lai Luru huynh đã kết hôn."

"Vâng, ngu huynh đã kết hôn hơn ba năm."

"Chị dâu thật sự là hảo thủ nghệ, Luru huynh có lộc ăn!" Sở Phong cười nói.

"Ách. . ." Luru Chính Khanh nghe vậy lại ửng đỏ mặt, "Nàng không thể nào cho ta nôi súp, xưa nay cũng sẽ không xuống bếp. Như không phải là vì ân nhân, nàng mới không chịu tự mình động thủ nha."

Sở Phong nghe vậy chớp hai mắt, nghĩ thầm Luru huynh này người cao mã đại, như thế nào đúng là cái vợ quân nghiêm sao? Vì vậy không khỏi nghiêng mặt qua, cười thầm

Nụ cười này đâu trốn được Luru Chính Khanh đích mắt, Luru Chính Khanh sắc mặt đỏ lên, lại cất cao giọng nói: "Ta cư dưới một người, thì tất cư trên vạn người! Sở Huỳnh Đề hà tất cười ta!"

Đây là thứ khách Chuyên Chư lưu lại. Nghe nói, đồ tể xuất thân Chuyên Chư, mười phần thiện chiến. Có một lần, chính triệt cánh tay kéo tay áo cùng người hỗn chiến, khí thế như cầu vồng. Đúng lúc này đợi, Chuyên Chư đích thê từ đến đây tìm hấn, gọi hấn về nhà. Chuyên Chư vậy mà không dám kháng mệnh, ngoan ngoãn đích lấy người về nhà. Viên Mai dẫn "càng tuyệt sách", thuyết Chuyên Chư là "Sợ vợ" chỉ ngọn nguồn, nguyên vốn không sai.

Một cái ở bên ngoài ** đại ca nhân vật, lại bị thê từ một câu gọi về gia. Chuyên Chư này tuy bị người cười nhạo, nhưng lưu lại một câu như vậy "Ta cư dưới một người, tất (vấn) cục trên vạn người" đích. Cuối cùng, Chuyên Chư chỉ đâm Vương Liêu, quả nhiên để cho hấn danh ghi vào sử sách.

Luru Chính Khanh này một lời, chẳng những rõ ràng chính mình "Sợ vợ" đích mũi, lại cũng chỉ ra đã tâm của mình, Sở Phong không khỏi tán thưởng, cười nói: "Luru huynh là muốn làm Trần Quý Thưởng? Hay là muốn làm Vương Mậu Hoàng?"

Trần Quý Thưởng chính là "Sư tử Hà Đông hồng" vị kia nhân vật nam chính, hấn khi còn trẻ thì trong triều làm quan, quan đến Thái Thưởng ít khanh, công bộ Thị Lang. Nói thật, chức quan cũng không nhỏ, thế nhưng hấn như trước cảm giác mình có tài nhưng không gặp thời, trong triều làm quan không thú vị, liền giận dữ "Hủy y quan, bỏ xe mã, ẩn cư núi rừng". Bất quá "Sư tử Hà Đông hồng" sợ dĩ như vậy trừ danh, còn là bởi vì Tô Thức bị giáng chức quan Hoàng Châu, cùng Trần Quý Thưởng giao du vắng lại, giúp nhau trong đó mười phần hiểu rõ. Hơn nữa, Tô Thức tả qua nhất thủ trừ danh đích thơ, thơ viết: Long khâu cư sĩ diệc khả liên, đàm không thuyết hữu dạ bất miên. Hốt văn Sư Tử Hà Đông hồng, trụ trượng lạc địa tâm mang nhiên.

Sư tử Hà Đông hồng chỉ đích tự nhiên là Trần Quý Thưởng đích thê tử. Bị thê từ một tiếng hồng, liền làm Trần Quý Thưởng thủ trượng lạc địa, tâm thần

mệnh môn nhưng, như thế uy lực, có thể thấy được rõ ràng. Trần Quý Thường này tự nhiên cũng là sợ vợ đích điển hình.

Về phần mặt khác một vị Vương Mậu Hoàng, chỉ chính là Đông Tấn thời kỳ danh sĩ Vương Đạo. Vương Đạo chữ Mậu Hoàng, xuất thân từ nhà cao cửa rộng đại tộc lang gia Vương thị, Vương Hi Chi chính là con cháu của hần bối (vừa nói là tổ tông bối phận, không mảnh khảo thi), theo như lời Đông Tấn đích "Vương cùng mã cộng thiên hạ" (lang gia Vương thị cùng Tư Mã Gia cộng đồng quản lý thiên hạ) chính là từ Vương Đạo chính sách quan trọng trị gia bắt đầu.

Vương Đạo đích sợ vợ, lai nguyên ở như vậy thứ nhất chuyện xưa. Nghe nói, Vương Đạo lưng mang chính thê ở bên ngoài nuôi dưỡng thiếp. Một ngày, thê tử không biết từ nơi nào lấy được tin tức, tìm đến Vương Đạo hưng sư vấn tội (*). Vương Đạo nguyên bản đang cùng người bên ngoài bàn suông biện luận, vừa nghe đến thê tử tới hỏi tội, bị hù hần tông cửa xông ra, tự mình lái xe bay nhanh. Bất quá Đông Tấn thời kỳ, cho dù là sĩ tộc đang lúc sử dụng cũng nhiều là xe trâu, đầu ngựa chạy trốn nhanh? Còn có Vương Đạo trong tay cũng không có cái gì quái lạ Ngưu đích công cụ có thể dùng, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể dùng chủ vĩ hành động. Chủ vĩ là Đông Tấn danh sĩ nhóm cầm trong tay đem đồ chơi, tương tự phát trần, đầu ngựa đuổi được xe đầu này? Vì vậy hình dạng cùng tinh thần trong đó tự nhiên mười phần chật vật, bị mọi người dẫn mỉm cười đàm.

Trần Quý Thường cùng Vương Đạo, đều là sợ vợ người. Sở Phong như vậy đặt câu hỏi lại có thâm ý.

Trần Quý Thường là ẩn dật ẩn sĩ, Vương Mậu Hoàng là sĩ hoạn nhân vật nổi tiếng. Sở Phong hỏi Lưu Chính Khanh muốn làm Trần Quý Thường hay là Vương Mậu Hoàng, trong đó hàm nghĩa là không nói cũng hiểu.

Lưu Chính Khanh nghe vậy lại là "Ồ" một tiếng, kinh hi nói: "Ta Lưu Chính Khanh thật sự là quá mức coi thường Sở Huỳnh Đệ, người tuổi còn nhỏ, vậy mà biết Trần Quý Thường cùng Vương Mậu Hoàng, đây đã là cực kỳ khủng khiếp đích sự tình. Mà còn biết rõ trong đó điển cố. . . Không nói gât người, ta là muốn tham gia năm nay thi Hương thi hương. Sở Huỳnh Đệ tài cao như thế, thư pháp lại là như vậy tình cảnh, chắc hẳn cũng sẽ đi tham gia a?"

Muốn tham gia thi hương thi Hương, đó chính là muốn chạy khoa cử đường cái đi. Xem ra Lưu Chính Khanh muốn làm chính là Vương Mậu Hoàng, đây cũng là một mảnh chính đồ. Đọc sách, làm quan, này nguyên bốn chính là thư sinh cơ bản nhất con đường.

Về phần Sở Phong, hẳn còn không sao cả cân nhắc qua về sau đích sinh hoạt. Khoa cử. . . Hẳn là sẽ không. Sách thánh hiền ngẫu nhiên đọc nhất đọc còn có thể, nếu là thật sự đích chui đồng giấy lộn đi nghiên cứu, tìm kiếm cả đời, kia đối với Sở Phong mà nói kỳ thật là một kiện thống khổ sự tình.

Hơn nữa, lúc trước hẳn tuy cũng không có chân chính tham gia kỳ thi Đại Học, nhưng bởi vì cuộc thi ngày đích tới gần, các loại bài thi không biết làm ít nhiều, sách tham khảo dày đặc đích nhất chòng chát tử, đã sớm tâm thần đều mệt, lại để cho hẳn tham gia khoa cử loại chuyện này, thật sự là hữu tâm vô lực.

Còn nữa, Sở Phong loáng thoáng đối với Tống Triều đích khoa cử có một cái ấn tượng, đó chính là cực kỳ khó khảo thi. Bởi vì cái gọi là "30 lão rõ ràng kinh, năm mươi ít tiền sĩ", nhi rõ ràng kinh khoa. . . Nếu như Sở Phong không có nhớ lầm, tựa hồ là tại Vương An Thạch biến pháp trước sau đã bị hủy bỏ, Tuyên Hòa trong năm nhất định là đã không còn. Đã không còn Đường triều khai mở mười Dư Khoa thủ sĩ đích rộng lớn nhiệt tình, Tống Triều đích khoa cử quả thật chính là truyền kỳ danh sĩ đích sân chơi, ngoại trừ Tô Thức, Âu Dương Tu, Tăng Công như vậy thuần túy đích thiên tài ra, những người khác muốn thi đậu thực sự quá khó khăn.

Đương nhiên, nói một cách khác, nếu như từ tỉ lệ nhìn lên, Đại Tống khoa cử tuyển chọn nhân tài đích tỉ lệ hay là cực cao. Hơn nữa không phải là Minh Thanh về sau loại kia chết đọc sách đích sĩ nhân, ngược lại đều là quan đảm nhiệm trên có thể trị lý một phương, tài học trên năng ghi tên sử sách đích nhân vật. Cũng không biết là Đại Tống khoa cử tuyển hiền dùng năng thật đúng cao minh như thế, hay là vừa vận Sao Văn Khúc che chở một cái triều đại.

Bất kể thế nào thuyết, Tống Sĩ cảnh sắc, lưu tuyệt đối không phải là một câu lời nói suông.

"Ta không nghĩ qua quá nhiều, chẳng qua là cảm thấy ở chỗ này làm người tiếp khách rất không tệ." Sở Phong mỉm cười, "Nếu như Văn Đoan tiên sinh không đuổi ta đi đích, ta muốn ở chỗ này một mực đợi hạ xuống."

Lưu Chính Khanh nghe vậy, lại không khỏi nhú mày, lắc đầu nói: "Sở Huỳnh Đệ, đi qua lúc trước đủ loại, ta nghĩ người ta trong đó nói chuyện cũng không cần tại có cái gì cố kỵ. Người quý hữu chí, người tuổi còn trẻ như thế nào chí hướng giống như này qua đi? A. . . Ta biết! Không ai không phải là bởi vì. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Sơn Âm Lục thị

"Không ai không phải là bởi vì, có cái gì khó ngôn chi ần?" Lưu Chính Khanh nhớ tới Sở Phong sau lưng đeo đạo kia làm cho người ta sợ hãi đích mệnh vết thương, nào đại động khai mở đích đoán đang suy nghĩ cái gì. . .

Chuẩn bị quá cao khảo thi đích người, là đều mình bạch loại kia mệt mỏi.

Sở Phong ôn tập đích những ngày kia, đôi khi đeo bọc sách đi qua bờ sông, nhìn nhìn bên cạnh luyện công buổi sáng đích lên tuổi tác đích đại gia bác gái, hội bỗng nhiên hâm mộ khởi đối phương sức sống.

Đích thực là bất đồng.

Trạng thái tinh thần, thân thể tổ chất. Cho dù là chính trực tuổi thanh xuân ít, vắng người, tại đã trải qua kỳ thi Đại Học đích một phen tẩy lễ, rất nhiều chuyện cũng không bằng lão nhân gia. Đây là mười phần bình thường sự tình.

Sở Phong không phải là loại kia thông minh đích hải tử, cũng không có đức trí thể mỹ lao toàn diện phát triển.

Hắn duy nhất một chút chút như vậy đích thiên tư đều tại thủy mặc họa vẽ lên, vật gì đó khác, nhất là học tập phương diện, ngoại trừ ngu ngốc, cứng rắn vui đầu khổ học ra, cũng không có cái khác đặc lợi ích biện pháp.

Người với người đích chênh lệch tuyệt đối là có, hơn nữa rất lớn. Đây là không thể phủ nhận đích sự tình.

Cấp ba đích kia đoạn, hắn nhìn lấy bên cạnh trong lớp bị áo thi đấu cử đi học đích những học sinh kia, nhìn nhìn những cái kia tùy tiện học liền có thể chen vào niên kỷ hàng đầu, lại nhạc khí, thể dục, bộ dáng, phong thái mọi thứ không tầm thường đích người, nội tâm hồn nhiên không phải là cái tư vị.

Nhưng này chính là sự thật. Đây là chênh lệch.

Sở Phong cần phấn đấu, cần nỗ lực, còn cần nhất định đích vận khí, tài năng thi đậu chính mình tha thiết ước mơ đích học phủ.

Thế nhưng cho tới bây giờ, hắn đến cùng có thể hay không thi đậu, đó của hắn chút chuẩn bị đến cùng hữu dụng hay không đồ, đã vô pháp nghiệm chứng.

Loại chuyện này kỳ thật có chút buồn bực.

Cái này như là đang tại chơi một cái trò chơi, chơi chính đỉnh phong, lập tức chuẩn bị đi khiêu chiến cuối cùng BOSS thời điểm, trò chơi đột nhiên tuyên bố quan ăn xong. . .

Đánh ra ngoài đích một cái quyền lập tức im bật, ngoại trừ bên tai phản phạt âm thanh xé gió ra, không còn cái khác.

Đối mặt tình cảnh này, Sở Phong cũng sẽ cảm thấy thoáng mang nhiên, bất quá rất nhanh, hắn liền nghĩ mình bạch rất nhiều chuyện.

Tại sao phải kỳ thi Đại Học? Bởi vì hắn muốn học họa. Tại tối chỗ lợi hại, học họa tốt nhất họa, học thuần túy nhất đích nghệ thuật.

Nhi hiện giờ, hắn mỗi ngày có thể đem tất cả thời gian đều tiêu phí trên nghệ thuật. Tập viết, vẽ tranh, hưởng Văn Đoàn tiên sinh lãnh giáo con cháu, cũng không tục sự lượn quanh lòng mang, rất có vài phần quy ần đích hương vị.

Hoàn cảnh như vậy, Sở Phong rất hài lòng, vì vậy liền chuẩn bị cứ như vậy dần xếp xuống. Về phần tương lai, biến hóa luôn là sẽ có, thế nhưng nếu như bây giờ còn có thể an ổn, hưởng thụ lấy, cần gì phải suy nghĩ quá nhiều đồ vật? Lo sợ không đâu?

Sở Phong đem loại ý nghĩ này đối với Lưu Chính Khanh thoáng giải thích một chút, người sau nhủ mảy nghe xong, cảm khái nói: "Sở Huynh Độ tuổi còn trẻ, thế nhưng là tựa hồ đối với công danh Khán vô cùng nhạt nhòa. Đây rốt cuộc là chuyện tốt đâu, hay là chuyện xấu đâu, ta là tham gia không thấu."

Sở Phong nghe vậy cười nói: "Tái ông mất ngựa, làm sao biết không phúc, hà tất suy nghĩ quá nhiều. " Lão tử " hữu ngôn: Tội mạc đại vu khả dục, họa mạc đại vu bất tri túc, cữu mạc đại vu dục đắc. Cổ tri túc chi túc, trường túc vĩ. Ta đây không phải thanh tâm quả dục đi!"

Lưu Chính Khanh nghe hắn liền " Đạo Đức Kinh " đều kéo ra tới, con mắt không khỏi trừng đắc căng tròn, chính nhìn thấy bên ngoài Văn Đoàn tiên sinh đi đến, liền vội vàng tiến lên bắt Lão Tiên Sinh đích tay áo, đầm ngực dậm chân nói: "Lão Tiên Sinh, ngài nghe thấy chưa? Tiểu tử này đến cùng là lai lịch thế nào? Năng thi văn, thiện thư pháp, thông điển cổ, biết lão Trang, điểm chết người nhất chính là tuổi còn trẻ, này còn để cho hay không chúng ta người bình thường sống?"

"Nào có Lưu huynh nói khoa trương như vậy?" Sở Phong cũng bị hắn này nhất đại thông chọc cười, cười nói, "Được rồi, ta nói thật. Kỳ thật ta chỉ biết như vậy ít đồ, hiện giờ một tia ý thức đích đều đổ ra ngoài, về sau chỉ có thể "Trần truồng gặp người". "

Sở Phong nghĩ thầm, kỳ thật Lưu Chính Khanh tán dương này của mình vài thứ, chỉ hữu thư pháp là mình. Thi văn gì gì đó không cần phải nói, lục du đích " bối toán tử " là sao tới, không tính năng lực của mình. Về phần điển cổ cùng lão Trang các loại các loại, đối với cái này cái niên đại đích người đến thuyết, có lẽ muốn biết được là tương đối chuyện khó khăn, rốt cuộc sách vở khó được. Thế nhưng là đến ngàn năm, đó chính là còn ở đó đích thịnh yển, bất luận là ai, nếu muốn biết, muốn học tập, tại trên mạng tùy tiện bay vùn vụt tìm xem liền có thể lấy được. Chỉ bất quá ở phương diện này ham học hỏi đích người xưa nay thiên ít mà thôi.

Thế nhưng Sở Phong bất đồng, tuổi thơ của hắn tựu thích nghe các loại chuyện xưa. Vừa bắt đầu chỉ là cha mẹ vì hắn đem một ít nhỏ bé nhanh nhẹn đích

thành ngữ chuyện xưa, sau khi lớn lên, hẳn liền thỉnh thoảng đích tìm kiếm chút điển cố đến xem. Rốt cuộc là danh nhân chuyện bịa, lại là trong lịch sử chân thật phát sinh qua đích (có chút tự nhiên hữu bịa đặt thành phần), chung quy so với rất nhiều tiểu thuyết, điện ảnh và truyền hình tác phẩm thú vị đích nhiều.

Phóng tới ngàn năm về sau nhìn, Sở Phong như vậy điểm tri thức không coi là cái gì, thế nhưng là bày ở Tống Triều, tựu hơi có chút cực kỳ khủng khiếp đích ý tứ.

Đương nhiên, cùng Bắc Tống trong năm đầy sao đồng dạng danh gia là không có cách nào so sánh. Cái khác không đề cập tới, tựu chỉ cần thuyết "Năm mươi ít tiến sĩ" đích chủ đề, liền năm mươi tuổi thi đậu Tiến sĩ đều xem như người trẻ tuổi, thế nhưng là đầu, Tô Thức 21 tuổi khảo trúng, đệ đệ của hắn Tô Triệt mười tám tuổi thay vì cùng bằng, Âu Dương Tu 23 tuổi tiến sĩ thi đậu, Tống Tử gia bên trong Tô Hoàng Mễ Thái đích Thái tương mười tám tuổi trèo lên Long Môn. . . niên đại, là chân chính vật Hoa Thiên bảo, Địa Linh Nhân Kiệt đích thời đại.

Cùng niên đại lập lòe óng ánh đích các đại gia so sánh, Sở Phong như vậy điểm tiểu thông minh, thật sự là ánh sáng đom đóm, không dám cùng Nhật Nguyệt tranh nhau phát sáng?

Văn Đoan tiên sinh nghe Lư Chính Khanh đích thuật lại, gật đầu vuốt râu cười nói: "Lão phu đã sớm thuyết tiểu tử này không biết tiến thủ, không hề có thiếu niên ngông cuồng, quả thực đáng giận! Nhất Minh, ngươi muốn tham gia thi hương thi Hương, đó chính là thuyết chuyện lúc trước đã xử lý hoàn tất sao? Còn có cái gì nỗi lo về sau không có?"

Lư Chính Khanh nghe vậy nghiêm túc một chút, hướng về phía Văn Đoan tiên sinh cung kính thi lễ: "Đa tạ tiên sinh lo lắng, lúc trước đụng phải một kiện quan tòa, hiện giờ đã bỏ qua. Như không phải là bởi vì tiên sinh đích ba mươi lượng bạc ròng, ta Lư Chính Khanh hiện tại e rằng liền lạc đầu đường đích tên ăn mày cũng không bằng! Tái tạo chi ân, cả đời khó quên!"

Lục Văn Đoan cười nói: "Lão phu đã sớm nói, vay tiền cùng ngươi chính là Sở lang tiểu tử này, cùng lão phu không quan hệ."

"Sở Huỳnh Đệ đích ân đức, tự nhiên cũng là ghi khắc." Lư Chính Khanh cười nói, "Này chợ phía Tây miệng hữu một nhà mời ta đi làm Tây Tịch, giáo một vị tiểu nương tử đọc sách. Tuy tiền công cho không nhiều lắm, nhưng rốt cuộc thanh nhân chút, ta đồng thời còn năng chuẩn bị thi Hương. Sở Huỳnh Đệ, tiền kia ta chỉ năng chậm rãi trả lại ngươi."

Sở Phong nói: "Cái này không vội, Lư huynh hữu tiền nhàn rồi sau lại cho không muộn."

"Vâng, ta cũng muốn được rồi ta còn không hơn tiền lúc trước, này "kinh tửu thiếp" tựu phóng tới Sở Huỳnh Đệ ngươi nơi này gửi lại a, coi như là làm thế chấp! Ha ha!"

Sở Phong chân chờ nói: "Lư huynh chuẩn bị thi hương cũng phải luyện chữ a? Không cần sách thiếp sao?"

"Không phải là còn có một bức giả sao!" Lư Chính Khanh cười ha hả, "Dù sao sách này thiếp nhị tăng cũng vén, ta nghĩ qua, thay vì vô cùng đau đớn, chẳng cực kỳ lợi dụng. Ngươi huynh đệ của ta hai người một người một phần, ngược lại là một chuyện tốt."

Sở Phong thoáng suy nghĩ, nói: "Lư huynh có thể đã thấy ra tự nhiên là một chuyện tốt. Chỉ là, kia bắt đầu thiếp hay là Lư huynh chính mình lưu lại tương đối khá, nhị tăng đích mượn cùng ta là tốt rồi. Rốt cuộc khoa cử mới là chính sự, kia nhị tăng đích sách thiếp tuy cũng rất tốt, thế nhưng tại thêm sắc vẫn có chút khuyết điểm nhỏ nhặt, rốt cuộc không bằng bắt đầu thiếp."

Lư Chính Khanh chớp hai mắt: "Nói với Sở Huỳnh Đệ câu lời nói thật a, ngươi nói những vật này, ta căn bản nhìn không ra a! Cho nên, đối với ta mà nói, hai người này cũng không có cái gì quá lớn đích khác nhau."

Sở Phong bắt đầu dĩ, cười lắc đầu.

...

...

Tại Sở Phong bên này chuyện trò vui vẻ thời điểm, Lý thị thi họa đi nội viện đích trong một gian phòng, Lý Lương Thần ngồi ở bên cạnh bàn bận rộn cái gì, một mặt lại nghe lấy Trịnh quản gia đích bẩm báo.

Trịnh quản gia cự ly Lý Lương Thần ba bước xa, bởi vì biết rõ tính tình của nàng, Trịnh quản gia không dám quá mức tới gần. Chỉ là vụng trộm đích liếc mắt nhìn, phát hiện nàng cầm lấy một cái ngăn nhỏ tinh xảo đích bút lông kiên hào tuôn rơi viết lấy cái gì, chữ viết cực tiểu, tựa hồ là cực nhỏ tiểu Khải.

Lý Lương Thần mặc một bộ màu xanh nhạt đích tố sắc váy ngắn, váy ngắn dắt dây, trên người nàng cũng không làm cho người ta cảm thấy ôn nhu, ngược lại hiện ra vài phần quanh quẩn.

Trịnh quản gia nghĩ đến lúc ban đầu nhìn thấy vị này nữ ông chủ đích hình ảnh, kia rõ ràng là giữa tháng bảy tới Diễm Dương cao chiếu đích, ve kêu om sòm đích không được, người đi dưới ánh mặt trời vừa đứng, trên mặt tựu một dãy chuồn đích xuống trời mồ hôi. Nhưng chỉ có tại như vậy đích trong cuộc sống, dưới ánh mặt trời, Lý Lương Thần đậm mặc đích mực quang quét mắt nhìn hẳn một cái, hẳn liền lập tức cảm thấy ngâm cái xuyên tim đồng dạng, trong tâm khảm đều chỉ còn lại có lạnh say sưa đích một mảnh.

Đối mặt với như vậy một vị nữ ông chủ, Trịnh quản gia thật sự là lại kính vừa sợ.

Lý thị lâm phong chế chi đạo từ đường không thì liền bắt đầu truyền lưu, đến nay và trên trăm năm hưng suy truyền thừa, hưng thịnh qua, cũng suy thoái qua. Hiện giờ người Lý gia mới tàn lụi, ông chủ Lý Lương Ký hữu tâm vô lực, chỉ có thể dựa vào như vậy một vị nữ ông chủ chịu đựng Lý gia đích lưng, thực sự quá gian khổ.

Trịnh quản gia là Lý gia đích lão nhân, từ mười một mười hai tuổi thời điểm ngay tại Lý gia tô vẽ, tới hiện giờ hơn ba mươi năm, sớm coi tự mình là người của Lý gia, cũng hết sức quen thuộc Lý gia trên dưới hơn...dậm đích trạng thái.

Lý gia làm giả, không phải là tầm thường đích làm giả. Lý gia làm được bản gốc, nhất định đều là đủ để loạn thứ tốt thật sự, liền hành gia trong tay đều chưa hẳn nhìn đến xuất lộ thùng.

Lý Lương Ký mặc dù là Lý gia đích nam chính, thế nhưng là thủ pháp không được, tâm tính cũng an không an tĩnh được, vô pháp gánh chịu lâm phong chế đích trách nhiệm, vì vậy đành phải làm một cái biểu hiện ra đối ngoại đích ông chủ. Nhi Lý Lương Thần lại vừa vận tương phản, tuy nàng là thân nữ nhi, trong lòng ngực khi phách lại cũng không hơn bất kỳ nam nhi lang... Đó cũng không phải cái gì nịnh nọt chi từ, Lý Lương Thần làm ăn mực thời điểm đích hảo phong cùng tiêu sái, là Trịnh quản gia cách xa xa nhìn, đều sẽ cảm giác đặc ngạc nhiên.

Đó là phun ra nuốt vào núi sông đích khí phách. Là không học được đích đồ vật.

Chỉ là đáng tiếc, nàng dù sao cũng là nữ tử... .

Thế đạo khó khăn a!

Trịnh quản gia nghĩ như vậy, hơi hơi thờ dài.

"Có việc, cũng sắp thuyết."

Lý Lương Thần gió mát đích mở miệng, mục quang cũng không có từ sách thiếp trên dờ, viết cũng không có mây may đích đình trệ.

Nàng rất chân thành.

Người nghiêm túc thời điểm đều nhìn rất đẹp.

Huống chi, nàng nguyên bản chính là nhất rất đẹp đích nữ tử.

"Vậ gia Lục thị thị họa làm được ông chủ, tra được." Trịnh quản gia thoáng bối rối lên, hần tình nguyện bị khấu trừ nghiêm chỉnh năm tiền công, cũng không dám chọc nữ ông chủ tức giận. Vội vàng thu liễm tâm tư, Trịnh quản gia tỉnh tể báo cáo, "Là một cái lão giả, họ Lục, gọi Lục Hồng, chữ Văn Doan, Sơn Âm Lục thị."

"Sơn Âm Lục thị?" Lý Lương Thần thanh đạm đích ngôn từ bên trong thoáng biểu lộ ra một tia mảnh khảnh hiếu kỳ, "Vậ dạng đại gia tộc đích lão giả, như thế nào chạy đến nơi đây mở như vậy một gian nhỏ nhỏ thi họa đi?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Từ trước đến nay si

Cái gọi là sĩ tộc môn phiệt, tại Tam quốc trong năm bắt đầu hưng thịnh, tại Đường triều võ chiểu thì đạt đến đỉnh phong, về sau lại đang vị này nữ hoàng đích chèn ép, dần dần đi về hướng tuổi xế chiều chi niên.

Trung Quốc cổ đại không phải là không có quý tộc. Công Hầu bá tử nam chi là đơn giản đích tước vị, chân chính đích sĩ tộc giai cấp, là có thể đủ tại Đông Tấn thời kì cùng Tư Mã Gia cộng trị thiên hạ đích lang gia Vương thị, là phi thủy sau khi chiến đấu có thể trong triều nói một không hai đích Trần quận Tạ thị. Nhi ngoại trừ "Trước đây Vương Tạ Đường trước yên" ra, còn có tại Đường triều xuất hiện 23 vị Tể tướng đích Thanh Hà Thôi thị, nhà Tùy năm đầu liền hoàng đế đều phải mượn giúp một tay đích Tiên Ti Độc Cô thị.

Thế gia đại tộc, tuyệt đối không phải là đường hoàng đích bốn cái đại tự, mà là chân chính trên ý nghĩa đích kiên thạch.

Bọn họ nhập có thể cải biến triều đình bố cục, xuất có thể ổn định địa phương an nguy. Bọn họ từ tôn phồn thịnh, thờ lễ gia truyền. Bọn họ hoặc cầm giữ quốc gia đích mạch máu, hoặc Phú Khả Địch Quốc.

Không có bất kỳ kẻ thống trị dám xem nhẹ những gia tộc này. Rốt cuộc đây là tam cương ngũ thường đích xã hội, vô cùng đơn giản "Gia tộc" hai chữ ẩn chứa đích đồ vật, thường thường là so với quốc gia còn muốn trầm trọng.

Son Âm Lục thị, tại cái này sĩ tộc giai cấp từ từ suy bại đích thế giới, như trước chiếm hữu một chỗ nhỏ.

Trịnh quản gia tự nhiên là nghe nói qua, Lý Lương Thần cũng như thế.

"Tại hạ đã phái người mảnh tra, hiện tại đến xem, vị Lục Hồng này hẳn là Hoài Tây Đề Cử Thường Bình Lục Chấn đích huynh trưởng, không biết như thế nào chạy đến Hàng Châu tới. Hơn nữa bên người chỉ dẫn theo một cái lão nô, lúc trước tới đích vị thiếu niên kia lang, tại kia thi họa đi bên trong chịu trách nhiệm người tiếp khách." Trịnh quản gia giải thích nói.

Đề Cử Thường Bình chính là quản lý trên đất thương lương thực, thủy lợi đời sự tình đích quan viên, Văn Đoàn tiên sinh thoát nhìn ôn hoà thân mật, chân thực nhiệt tình, không nghĩ tới dĩ nhiên là quan lại xuất thân của người ta.

Lý Lương Thần nghe Trịnh quản gia đích bẩm báo, thần nhiên nói: "Chuyện này, nói cho ta biết huynh trưởng sao?"

"Đã nói."

"Hắn nói mấy thứ gì đó?"

Trịnh quản gia cười khổ một cái: "Ông chủ tự nhiên là rất tức giận, nói vài câu ngoan thoại. Bất quá theo tại hạ xem, kỳ thật ông chủ rất rõ ràng dân không cùng quan đầu đạo lý, hẳn là nể nang hơn mấy ngày là tốt rồi."

Lý Lương Thần nghe vậy, khẽ gật đầu, liền không nói thêm lời.

Trong phòng đích bầu không khí lại dần dần trở nên ngưng trọng lên, Trịnh quản gia cảm giác được cửa sổ bên ngoài thổi vào hơi lạnh xuân phong, vì vậy theo bản năng rung mình một cái.

Lý Lương Thần không để cho hắn lui ra, cũng không có để cho hắn lưu lại.

Trịnh quản gia không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Hơi hơi ở chỗ này ngốc đứng trong chốc lát, Trịnh quản gia nhìn nhìn nữ ông chủ bên mặt quanh què đích dung nhan, cũng không lâu lắm, mặc dù cảm thấy hai gò má có chút run lên. Nghĩ nghĩ, hay là cất bước lui ra ngoài.

Lý Lương Thần cảm thụ được động tác của hắn, không có làm ra phản ứng chút nào.

Những cái này đều là không có quan hệ gì với nàng đích sự tình, nhi đối với những thứ này sự tình, Lý Lương Thần xưa nay đều là thờ ơ.

Cùng việc vật vĩnh so sánh, nàng càng thêm coi trọng là trước mắt đích trâm hoa tiểu giai, cùng với kia bức lai lịch của Hàn Mai Đồ.

Như vậy lại nói tiếp, kia bức "Hàn Mai Đồ" đích tác giả, rất có thể là vị kia gọi là Lục Hồng đích lão giả. Nhắc tới cũng là, nếu như như vậy đích họa tác từ một người thiếu niên. . . Ngược lại không phải là không có khả năng, chỉ là như vậy đích tài cao, tại một cái nhỏ nhỏ thi họa đi làm người tiếp khách, không khỏi quá mức nhân tài không được trọng dụng.

Lý Lương Thần yên lặng đích nghĩ đến, an tĩnh đích gấp sách thiếp.

Nàng cũng không thi phần trang điểm, nhưng như trước có được mỹ lệ đích dung nhan. Nàng đích lạnh lùng không hề giống là băng, bởi vì không phải là mãnh liệt như vậy, ngược lại như ngọc, thanh thanh gió mát, hồn nhiên thiện.

Tơ liễu bay tán loạn, từ ngoài cửa sổ từ từ thổi lạc, hữu một mai rơi vào nàng đích tóc đen, phiêu phiêu đờ đờ, cuối cùng thổi lạc trần ai.

...

...

Lưu Chính Khanh tuy còn không có khảo thi qua khoa cử, nhưng trên thực tế, tại Hàng Châu Thành trong hơi có chút tài danh, chỉ là Văn Đoàn tiên sinh cùng Sở Phong đều là mới tới nơi này, cho nên cũng không rõ lắm mà thôi.

Sở dĩ đề đó khoa cử chính đồ rất nhiều năm, là vì Lưu Chính Khanh cẩn tuân lễ phép, là cha mẫu giữ đạo hiếu. Năm nay vừa mới hiếu mãn, thi hương trên căn bản là mười phần ổn thỏa, cho nên cũng không có đặc biệt sốt ruột đích chuẩn bị.

Trước đó vài ngày bởi vì thân thích bắt hoà ăn một hồi quan tòa, bị người lừa bịp tổng tiền không ít tiền bạc. Lưu Chính Khanh mặc dù đối với tiền tài vật ngoài thân xem vô cùng nhạt, nhưng hướng người khác mượn đích Tiền tổng là muốn còn. Lúc này mới đã đáp ứng Phạm gia đích muốn mời, vì Phạm gia tiểu nương từ làm một hồi Tây Tịch.

Giáo sư nữ tử luôn là một kiện tương đối nhẹ khéo léo đích sự tình, Lưu Chính Khanh nghĩ đến, nếu như có thể mà nói, sẽ dạy đến thi Hương trước một tháng lại ngừng. Khi đó chính mình cực kỳ chuẩn bị một phen, thi hương bên trong đề hẳn không phải là vấn đề quá lớn.

Ngày hôm đó sớm, chính là đi Phạm gia dạy học đích ngày đầu tiên. Lư Chính Khanh sớm đích nổi lên, đẩy cửa nhìn nhìn phía ngoài Hồng Hà, nhin không được cười to ba tiếng, nghĩ thăm đây cũng là một đạo Hồng Vận vào đầu đích đêm lành!

Đặc biệt thay đổi một thân lấy được xuất thủ y phục. . . Lúc trước vì trù tiền, trong nhà không sai biệt lắm đích y phục tất cả đều cầm lấy trở thành, chỉ chứa một kiện để ngựa vạn nhất, không nghĩ tới hiện giờ thật sự phải lên công dụng.

Đây là một kiện xanh đen sắc đích áo mỏng, bên trong dẫn theo chút Huyền Thanh sắc đích ám văn, đậm kim sắc gấm đích câu biên, đai lưng cũng là đậm kim sắc, thoát nhìn rất có vài phần thanh quý chi khí.

Lư Chính Khanh đích thê tử Chu thị giúp đỡ hẩn sửa sang quần áo, lui lại một bước cẩn thận nhìn, ôn nhu cười nói: "Phu quân như thế, thật coi đắc 'Khí vũ hiên ngang' Bốn chữ."

"Vậy là tự nhiên!" Lư Chính Khanh cười ha hả, "Đối đãi ta 'Ngưỡng thiên đại khiêu xuất môn khứ', qua ít ngày cũng làm cho mọi người coi trộm một chút 'Ta bới há lại bông hao người' !"

Chu thị che miệng cười khê, mặt mày như vẽ: "Đối phương là đại gia tộc đích nữ lang, Chính Khanh, người tại bên kia hành sự phải cẩn thận chút, ngàn vạn chớ để va chạm người nào."

"Yên tâm đi." Lư Chính Khanh thở dài mà cười, "Lúc trước ăn lớn như vậy thiết thòi, chẳng lẽ ta còn có thể không thanh tỉnh không? Đúng rồi, thi họa làm được Văn Đoàn tiên sinh lấy, nhờ ta một sự kiện, người giúp ta hỏi một chút."

Chu thị tự nhiên cũng là biết Lục Văn Đoàn, Sở Phong đối với nhà bọn họ đích đại ân đại đức, thời điểm này thoáng kinh ngạc bên trong ngược lại hữu ba phần hiếu kỳ, hỏi: "Chúng ta năng giúp đỡ được gì? Nếu là có thể đích, tất nhiên muốn xuôi tuôn nhằm báo thù."

"Không có khoa trương như vậy." Lư Chính Khanh cười nói, "Là về ta kia chuyện Sở Huynh Đệ. Văn Đoàn ý của tiên sinh là, Sở Huynh Đệ cũng đến hôn phối chi niên, nhưng nhìn hẩn chính mình tựa hồ không có ý kiến gì, khả hẩn thân là trưởng bối, tổng không tốt tự thật sự như vậy mặc kệ. Nhưng lại sợ trực tiếp cùng hẩn nhắc tới đích, Sở Huynh Đệ hội cự tuyệt, cho nên. . ."

"Cho nên đề ta đi trước mọi nơi hỏi một câu, xem xét đích không sai biệt lắm lại cùng kia Sở lang quân nhắc tới, có phải hay không?" Chu thị Lan Tâm tuệ chất, nhất đoán phải trúng.

Lư Chính Khanh vỗ tay tán thưởng: "Là đạo lý này! Ta Lư Chính Khanh thật sự là có tài đức gì, đắc như thế hiền lương ở trong trợ. Sở Huynh Đệ nếu là biết được, e rằng muốn buồn bực."

"Lời này như vậy là sao?" Đằng sau câu kia, Chu thị không có nghe hiểu.

Lư Chính Khanh cười nói: "Chúng ta vì hôn sự của hẩn quan tâm đích thời gian lại dài, hẩn cũng tìm không được nhà của ta như vậy hảo thê tử, đương nhiên hội buồn bực."

Chu thị nghe vậy háy hẩn một cái, giống như giận không giận, dẫn theo ba phần phong tình.

Đem nhà mình phu quân ngày hôm trước liền chuẩn bị hảo sách hộp đưa cho hẩn, Chu thị suy nghĩ lấy nói: "Chính Khanh, người trước không vội lấy đi, ta có chuyện muốn hỏi. Tuy nói là Văn Đoàn ý của tiên sinh, chúng ta không tốt chối từ. Thế nhưng là, nghe ý tứ của người, kia lai lịch của Sở Huynh Đệ rất là mơ hồ a, xuất liên tục thân đất cũng không rõ ràng. . . Người như vậy, đừng nói vì hẩn tìm môi không dễ dàng, liền ngay cả phu quân người. . . Ai! Ta chỉ sợ hẩn hội không biết cái gì tội thân chi tử, thay tội chi thân. Nếu người là cùng hẩn kết giao quá sâu, ngày sau nếu là bị liên quan đến. . ."

Lư Chính Khanh cau mày nói: "Người nói gì vậy! Bất luận Sở Huynh Đệ lai lịch như thế nào, hẩn đều là chúng ta Lư gia đích ân nhân! Người đến đuổi như vậy nghị luận đã là không ổn, chẳng lẽ còn hi vọng ta cùng với ân nhân cắt đứt đoạn giao sao!"

Lư Chính Khanh là thực giận, dứt lời, vậy mà không đề ý tới nữa thê tử đích giải thích, hừ lạnh một tiếng, chiếm sách hộp, xoay người rời đi, tông cửa xông ra.

"Phu quân người. . ." Chu thị đuổi hai bước ra ngoài, thấy hẩn đã đi ra cửa sân, sợ hãi ra ngoài nói chuyện sẽ bị què nhà biết được, đây chẳng phải là càng thêm mất mặt đích sự tình sao!

Ai! Phu quân a phu quân! Quá vừa dễ dàng gãy, này là phụ thân người trước kia thường xuyên khuyên bảo người. Thế nhưng là cho tới bây giờ, người làm lên sự tình, như thế nào hay là như thế không đen tức bạch đó!

Chu thị vịn cửa sân đưa mắt nhìn nhà mình phu quân, đợi đến đạo kia bóng lưng chuyển ra hẻm nhỏ, mới thở dài một tiếng, quay người quay về hoàn.

Nhi Lư Chính Khanh bên này, sai bước đích đi sau một khoảng thời gian đi đến chợ phía Tây miệng, hẩn nhìn lấy vô cùng náo nhiệt đích thị trấn, tâm tình cũng đi theo tốt.

Phạm thị thi họa đi ngay tại chợ phía Tây miệng cách đó không xa, trên dưới tầng ba, thanh quý lịch sự tao nhã, là cả Hàng Châu Thành trong lớn nhất thi họa đi, cũng không phải là tầm thường chủ quán có thể so sánh.

Lư Chính Khanh đứng ở trước cửa đánh giá, không khỏi chắc chắn tán thưởng, nghĩ thăm tiệm này đích bố cục, sợ là nếu so với Văn Đoàn tiên sinh nhà

bọn họ lớn hơn không chỉ gấp mười lần. Hơn nữa, nghe nói này Phạm thị đích thi họa đi, Hàng Châu Thành đích này một nhà là nhỏ nhất, nhưng cũng là hiện giờ nhìn qua chỉ ngạc nhiên đích tình trạng. Cũng không biết cái khác thành trì, nhà bọn họ đích thi họa nghiệp đoàn {Guild} đại thành bộ đáng gì nữa.

"Vị này lang quân, là muốn thưởng ngoạn thi họa hay là mua chút đạo giấy bút mực? Còn có quen thuộc đích người tiếp khách sao?"

Trong tiệm đích người thấy Luru Chính Khanh đứng bên ngoài đầu dò xét, liền ngay cả bận rộn đi lên đón chào.

Luru Chính Khanh thu hồi ánh mắt, cười nói: "Các người tam lang quân khả ở nhà sao? Ta là đáp ứng lời mời mà đến, tới làm quý phủ đích dạy học tượng."

"Nguyên lai là mới tới đích Tây Tịch tiên sinh!" Tiểu bộc hiển nhiên là được cho biết qua, thời điểm này vội vàng đem Luru Chính Khanh hướng trong lầu thính, "Thật sự là không có từ xa tiếp đón. Chúng ta ông chủ hôm qua phân phó mấy lần, nói là ngài sau khi tới xin mời tiến nội viện đi dùng trà, hần lập tức tựu xuất ra."

Luru Chính Khanh hướng về phía tiểu bộc chấp tay, cười nói: "Đa tạ! Thính cầu Tiểu ca dẫn đường."

Một đường theo kia tiểu bộc đi vào, Luru Chính Khanh tự nhiên sẽ đi ngang qua lầu một đích phòng, nhìn kia rực rỡ muôn màu đích danh gia thi họa, nội tâm không khỏi tán thưởng, lại chưa phát giác ra nghĩ thầm: Một cái "kinh tửu thiếp" liền có thể đề cho Sở Phong tiểu tử kia si mê thành kia bộ hình dáng, hần nếu là tới nơi này cái địa phương, chẳng phải là muốn si trên bảy ngày bảy đêm đích? Đến lúc đó, e rằng muốn liền ăn cơm đều đã quên a!

Tinh tế suy nghĩ, thật sự là có thể là kia phó bộ dáng. Hơn nữa, liền Sở Phong đến lúc sau đích thần thái cũng có thể đoán ra ba phần tới!

Luru Chính Khanh vừa nghĩ đến đây, nhện không được cười ra tiếng.

Hần nào biết đâu, hần muốn dạy vị kia nữ lang, tại thi họa trên đích si mê nhiệt tình, cũng không so với Sở Phong chênh lệch ít nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: vi vũ yến song phi

Cám ơn mọi người đích khen thưởng, đề cử, cất chứa O(∩_∩)O

"Sở lang, lão phu muốn xuất một chuyến cửa, tới lui cũng không phải xa, xem chừng năm sáu ngày liền quay về. Người là đi theo ta đi, vẫn là ở lại trong tiệm?"

Ngày hôm đó sớm, Văn Đoan tiên sinh đem Sở Phong gọi tới, tỉ mỉ hỏi.

"Nhà của ta a lang hồi hương tế tổ, Sở lang quân nếu là cảm thấy tại trong tiệm lạnh lẽo không thú vị, đi theo khứ Sơn Âm đi dạo cũng không tệ." Lão Trương ở một bên nói.

"Không sai." Văn Đoan tiên sinh đã vuốt râu mà cười, "Sơn Âm một đường không xa, hơn nữa hiện giờ tiết, vừa lúc là hoa trên núi ban đầu rực rỡ, vi vũ kinh chim bói cá thời điểm, ven đường cảnh sắc đích xác rất tốt. Cái gọi là tình thơ ý họa, đã bắt quá chỉ như vậy."

Sở Phong nghe xong đối phương là phải hồi hương tế tổ, chính mình một ngoại nhân, nào dám nhiều trì hoãn công phu. Liền cười lắc đầu, chối từ nói: "Tiên sinh cùng Trương Đại Ca đi thôi, ta tựu không đi gom góp nào nhiệt, tốt cuộc trong tiệm cũng cần người. Nguyên bản tới chúng ta mặt tiền cửa hàng đích người tựu không nhiều lắm, nếu là lại đóng cửa mấy ngày, ngày sau chỉ sợ cũng không có người đến. Hơn nữa, nếu nói là cảnh xuân, tại Hàng Châu này nội thành cũng không năng nhìn thấy 'Hoa rơi người độc lập, vi vũ **' đích cảnh đẹp sao."

Văn Đoan tiên sinh đã minh bạch Sở Phong đích khúc mắc chỗ, lúc này liền đã không hề khuyên nhiều, cười nói: "'Mộng lâu thai cao tòa, tình rượu liêm mạc đề thù'. Xuân tới ứng say như chết, Sở lang mình cũng có thể độc chúc trải qua, chỉ là chớ để đem tiệm này bên trong đích tranh chữ đều đốt đi là tốt rồi."

Như vậy đích đối thoại, như là xuất hiện ở đời sau, nhất định bị người dùng "Đau hủ" hai chữ hình dung. Thế nhưng là tại đây con người tao nhã thâm chí đích Tuyên Hòa trong năm, lấy thơ lui tới, lấy từ trả lời, đây chỉ là văn nhân môn khách tới tầm thưởng bắt quá đích sự tình mà thôi.

"Con dấu đích tu tập, nếu ngươi là có tâm đích, một ngày khắc lên một hai cái chữ là được. Loại chuyện này gấp không được, khắc hơn nhiều, ngược lại dễ dàng trên tay pháp không cho phép thời điểm định hình, ngày sau muốn thay đổi tựu khó khăn. Ừ, nhiều hơn xem, suy nghĩ nhiều, sau đó lại viết." Văn Đao tiên sinh phân phó nói, "Ta chỉ cầm một mai con dấu tùy thân, còn dư lại chính ngươi tùy ý nhìn xem. Viết phỏng theo cũng có thể, tự nghĩ ra cũng thể, chỉ là đều muốn dùng nê ấn, bây giờ còn đường đột không được. Đứng rồi, khắc xong sau muốn khắc ở giấy, ta năm sáu ngày sau trở về muốn nhìn. Nếu là lão phu không hài lòng đích, ha ha, ngày sau lão phu liền không dạy! Dã tình lấy dạy dỗ tới một người thủ đoạn thường thường đích đệ tử, làm cho người ta không duyên có nhìn chê cười! Ha ha!"

"Vâng! Tiểu tử nhớ kỹ." Sở Phong nghe vậy trong nội tâm khẽ nhúc nhích, không dám lơ đãng, nhếch lên vạt áo trước quỳ xuống, cung kính đích được rồi bái sư chi lễ. Văn Đao tiên sinh lời này tuy chế nhạo đích thành phần chiếm đa số, thế nhưng là trong lời nói cũng đã chỉ ra, là thực muốn thu Sở Phong làm đồ đệ, Sở Phong tự nhiên kính hi, nghiêm mặt nói, "Tiểu tử nhất định dụng tâm học tập, không phụ ân thi danh tiếng!"

Văn Đao tiên sinh vuốt râu mà cười, giúp đỡ Sở Phong, vỗ bờ vai của hắn nói: "Lão phu gần đất xa trời thời điểm, vậy mà thu ngươi như vậy một cái đồ đệ. Ừ! Rất tốt, rất tốt! Bất quá lão phu chỉ là tại con dấu trên hơi có chút thể ngộ, cái khác thi họa sự tình, ta không bằng ngươi, ngươi chỉ có thể tự hành nghiên cứu. Đứng rồi, lão phu lần này hồi hương, mà là ngươi xem xét một bức sách thiếp. Kia "kinh tử thiếp" tốt thì tốt, chỉ là Đông Pha chi tiêu sái đảm nhiệm đàn cùng ngươi đích bản tính xuất nhập quá nhiều, có thể làm tập thường ngoạn, lại không thể chân chính dùng làm ngày thường viết chi bút pháp. Rốt cuộc tính tình không hợp, cái này như là vợ chồng không hài, cưỡng cầu không đến. Đợi lão phu vì ngươi tìm một bức thích hợp danh thiếp của ngươi, ngươi lại tự mi nghiên cứu, tiến cảnh tự nhiên phi phàm!"

Sở Phong đại hỉ, lại lần nữa vái chào đến địa: "Đa tạ tiên sinh!"

"Hà tất tạ!" Văn Đao tiên sinh cười nói, "Tiến lên người lấy thưởng thức đảm nhiệm có thể vì chuyện vui, hiện giờ lão phu coi như là cảm nhận được!"

Bữa sáng bỏ đi, Văn Đao tiên sinh hơi chút nghỉ ngơi liền lên xe ngựa, lão Trương đuổi mã mà ra.

Sở Phong tại cửa tiệm trước cáo biệt, cầm đệ tử lễ, đợi đến xe ngựa biến mất, Sở Phong lại đứng lên thật lâu, mới quay người đi trở về.

Nội tâm có chút cảm xúc, ngàn năm về sau đích lão sư rốt cuộc vô pháp nhìn thấy, không nghĩ tới đi tới đây, lại có thể gặp lại danh sư. Minh tuyệt đối không thể phụ tiên sinh đích tin cậy a!

Những thứ không nói khác, đối với chính mình như vậy một cái người lai lịch không rõ, tiên sinh vậy mà yên tâm đi chính mình một người lưu ở trong tiệm. Tiệm này mặt tuy không lớn, thế nhưng là trong đó thi họa cũng không ít, tiên sinh sẽ không sợ chính mình cuốn đồ đặc sở hữu đào tẩu sao?

Như vậy đích tín nhiệm, tuyệt đối không phải là có thể đơn giản hứa người, Sở Phong mui phân cảm kích.

Đưa đến hai người, Sở Phong liền quét vẩy sân mở cửa buôn bán.

Nhất thời cũng không người đến nhà, hắn liền lấy tiên sinh lưu lại đích con dấu, chọn lấy hai cái đầu Chính Bình trực đích hán lệ ti mi quan sát, nghiên cứu. Ngoại trừ trực tiếp quan sát con dấu đích bút pháp ra, Sở Phong còn nghĩ này hai mai con dấu ấn ra, so sánh lấy quan sát trong đó làm nổi bật, sâu cạn.

Văn Đao tiên sinh tuy để cho hắn học khắc ấn, lại cũng không để cho hắn học tập nôm ấn, chỉ làm cho hắn an tâm vụ con dấu chữ viết bản thân. Đây tự nhiên là bởi vì thi họa phía trên, chỉ thấy con dấu, không thấy nôm ấn. Con dấu bản thân có thể đem chơi, thế nhưng thật sự chính thể học hạ xuống, đó là cả đời đều nghiên cứu không rõ đích học vấn. Hơn nữa nôm ấn tuy tinh mỹ, nhưng từ Bắc Tống đích bố cục đến xem, lại khó tránh khỏi có vài phần tượng khí, e rằng sẽ bị cái khác thể tục văn nhân chỗ khinh thường.

Người Tây Dương đem điêu khắc với tư cách là một loại nghệ thuật, phương đông tuy đã như thế, nhưng không phải là cái gì thanh đất tiền đồ vật, cũng bị nhao nhao quy thành loại thợ thủ công chỗ ứng vì.

Sở Phong biết tiên sinh đích tâm tư, cảm thấy cảm động, không dám không nghe theo.

Hơn nữa một phương diện khác, Sở Phong mình cũng có chút tự mình hiểu lấy. Hắn tại điêu khắc lên đích thiên phú cũng không phong phú, đòi sau đích một ít điêu khắc triển lãm, hắn cũng từng xem qua, đối với loại kia xinh đẹp thể ngộ cũng không thâm thúy, càng thêm không rõ La Đan loại kia "Ta chỉ là đem dư thừa tảng đá xóa đi" đích huyền diệu chi từ.

Đây là thiên phú trên đích khác biệt, không có cách nào bù đắp.

Chỉ tiếc nhân sinh hơn mười năm, quả thực quá ngắn. Muốn nghiên cứu kỹ tất cả nghĩa lý đến cùng là chuyện không thể nào, Sở Phong chỉ có thể lựa chọn một hai cái tinh tế nghiên cứu, vật gì đó khác chỉ là hiểu kỳ thú vị, loại suy mà thôi.

Cẩn thận quan sát, miêu tả một phen, Sở Phong mới mang tới một khối chuyên môn dùng cho điêu khắc con dấu đích trong vát nê cùng Tiểu Đao, suy nghĩ một phen, rất nghiêm túc lạc đao.

Nê ấn tối mềm, dễ nhất vụ điêu khắc, thích hợp ban đầu học giả luyện đao. Văn Đao tiên sinh thuyết, để cho hắn trước dùng này trong vát nê luyện tập, về sau lại chậm rãi phát triển đến nhuyễn ngọc, ngạnh ngọc, thế cho nên tài liệu khác trên là tốt rồi.

Hơn nữa nê ấn có cái chỗ tốt, chính là có thể nhiều lần đích sử dụng. Khắc xong sau tại trên giấy ấn một chút, nhĩ một lần nữa rất nhỏ đun nóng vuốt ve liền có thể trở nên trơn bóng, lại lần nữa điêu khắc. Ban đầu học giả nhiều lần lợi dụng, cũng sẽ không lãng phí tài liệu.

Đương nhiên, này trong vắt nề kỳ thật cũng không phải tùy ý có được. Nghe Văn Đoàn tiên sinh thuyết, tài liệu lấy được là đường sông đích nước bùn, đi qua hơn mười đạo công nghệ tài năng đặc cùng một chỗ, cũng không phải tiểu hải tử ở bên ngoài tùy tiện đùa bỡn đích bùn.

Sở Phong nghĩ thầm, nghe nói đời sau làm giả con dấu, đều là trực tiếp tại củ cải trắng trên có khắc chương. Kỳ thật học tập bắt chước một chút đã rất tốt, khắc hết con dấu về sau còn có thể ăn, một chút cũng không lãng phí. .

Đem ý nghĩ này cùng Văn Đoàn tiên sinh nói, dẫn tới người sau cười ha hả, chỉ nói: "Củ cải trắng khắc ấn nhiều chất lỏng nhi thanh thúy, thật sự là cự ly bình thường ngọc ấn, sùng tề giác ấn. . . Chênh lệch quá xa chút, không thể sử dụng."

Sở Phong nghĩ thầm vậy thì, đời sau làm giả con dấu thuần túy là đồ cái thuận tiện, dễ dàng đi, cũng không phải là vì nghệ thuật mỹ cảm, không thể loạn học.

Chỉ là trong vắt nề nguyên liệu khó được, Sở Phong mỗi lần khắc chương thì cũng không khỏi cẩn thận từng li từng tí, mười phần dụng tâm.

Luyện tập hơn mười lần hạ xuống, Sở Phong đã bỗng nhiên đã minh bạch một ít đạo lý. Cái này như là đời sau rất nhiều người không tốn tiền khứ lòi của Gym, chính mình không có khả năng rèn luyện. Không có đại đích giai đoạn trước đầu nhập, cũng sẽ không có hậu kỳ đích dụng tâm a! Đây là kinh tế học trên cái gọi là chìm nhem thành phẩm a!

Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong hiểu ý cười cười. Cẩn thận khắc lại "Bảo phác" hai chữ, tại trên giấy ấn, thoáng hải lòng gật gật đầu.

Buông xuống Tiểu Đạo, Sở Phong mới cảm thấy cánh tay phải phải chỉ chua xót khó nhịn. Văn Đoàn tiên sinh điều khắc thì là cử trọng nhược khinh, chính mình dùng đến đơn giản nhất đích tài liệu, nhẹ nhất dễ dàng đích công cụ, làm lên tới lại là cử nhẹ như trọng, thật sự chênh lệch quá nhiều.

Đem trong vắt nề cực kỳ xử lý, lại đi xem sắc trời, vậy mà đã đến buổi trưa trước sau.

Đơn giản đích làm chút cái ăn, Sở Phong lại bắt đầu tập viết theo mẫu chữ luyện chữ, như cũ là kia bức "kinh tửu thiếp".

Tuy nói tiên sinh đã đáp ứng chính mình, muốn tìm một bức thích hợp sách của mình thiếp trở về. Nhưng đó là năm sáu ngày chuyện sau đó, thư pháp chi đạo một ngày không thể hoang phế, Sở Phong là biết rõ này lý. Hơn nữa Sở Phong lâm tập thời điểm thích thú, có thể thông qua một bức "kinh tửu thiếp" nhìn nay nhớ xưa, thông qua kia nhếch lên nhất nại xa nghĩ Tô Đông Pha kinh nghiệm bản thân đích đủ loại, lấy một chút quét ngang miêu tả Tô Đông Pha tâm tình đích biến hóa, loại kinh nghiệm này đối với Sở Phong mà nói, thật sự là một kiện mười phần hạnh phúc mà lại hưng phấn đích sự tình.

Sở Phong là cực yêu Đông Pha tử. Từ "Đại Giang Đông khứ" đến "Thập niên sinh tử lưỡng mang mang", từ "Dã vô phong vũ dã vô tình" đến "Trường hận tử thân phi ngã hữu" . . . Hắn biết mình làm không được Tô Đông Pha người như vậy, loại kia tiêu sái, đa tình, trêu tức cùng tài hoa hơn người, là Sở Phong không sở hữu, lại là hắn chỗ hướng tới.

Đôi khi, Sở Phong cũng không khỏi đặc đang suy nghĩ, dù sao đều xuyên việt rồi, làm sao lại không thể sớm vài năm, để cho hắn cũng có thể xem xem một chút Tô Đông Pha đích phong thái đó! Chỉ là chênh lệch vài năm đích thời gian mà thôi, thật là có chút đáng tiếc.

Bất quá đây đều là vui đùa, vận mệnh loại chuyện này, chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu, cần gì phải cưỡng cầu. Lại nói, hữu Đông Pha thời điểm không có Tuyên Hòa, hắn là thật sự thật là nhớ nhìn xem nguyên bản đích Tuyên Hòa bản mẫu tập vẽ, Tuyên Hòa sách phổ a! Còn có Tống Huy Tông đích gáy kim thể. . . Đó mới là thực rất chính trước không có người sau cũng không có người đích sách thể đó!

Chỉ là. . . Khoa cử loại chuyện này, Sở Phong biết mình là không có kia cái thiên phú. Kia trừ đó ra, đến cùng còn có cái gì biện pháp khác đâu này?

Sở Phong không biết đáp án, thoáng thờ dãi.

Buổi sáng khắc ấn, buổi chiều tập viết theo mẫu chữ, mặt trời mọc nhi tác, ngày nhập nhi hơi thở, cứ như vậy qua ba ngày, bán lưỡng bức thi họa ngoại, Sở Phong qua đích mười phần bình yên.

Tiên sinh cùng Trương Đại Ca rồi đi đích ngày thứ ba buổi sáng, dưới nổi lên vũ, chợ phía Tây phố dài đá xanh như tảo, trên đường thân ảnh lác đác, nhưng nghe thấy tiếng mưa rơi tuôn rơi, rất là thanh nhã u tĩnh.

Lưu Chính Khanh cũng không bung dù, đập đập đập hai ba bước rút vào trong tiệm, thấy được Sở Phong liền cười hi hi đích chào hỏi: "Văn Đoàn tiên sinh đâu này? Ta có chuyện quan trọng tìm hắn."

Hắn muốn nói, là vì Sở Phong làm mai mối đích sự tình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thủy mặc hội

"Tiên sinh hồi hương giờ tổ, còn muốn mấy ngày mới có thể trở về."

Sở Phong nhìn nhìn trên người Lưu Chính Khanh hướng phía dưới chân xuôi đích mưa, bắt đắc đi lác đàu: "Người làm gì thế đi ra ngoài không bung dù? Ta này vừa lau xong đích đấy, lại bị người làm ô ւế."

"Tốt lắm!" Lưu Chính Khanh nghe vậy trừng mắt nhìn con người, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn tới vui đùa, "Người không thể thương ta lần lượt tưới trở thành ướt sũng không nói, lại vẫn trách ta làm ô ւế người đích địa! Tốt xấu ta mấy ngày nay cũng là vì người bốn ba, người. . ."

"Vì ta bốn ba?" Sở Phong nao nao, không hiểu nhìn nhìn hắn.

"Ách. . ." Lưu Chính Khanh tự biết nói lỡ, mục quang xấu hổ đích trong phòng quét tới quét lui, nhất nhãn tự nhìn thấy Sở Phong đang tại điều khắc đích con dấu, vội vàng tiến lên phía trước cầm ở trong tay vuốt vuốt, "Nhé! Đây là người khắc đích? Tiến cảnh nhanh chóng a! Xem ra qua không được mấy ngày người sẽ đuổi kịp và vượt qua Văn Đoan tiên sinh? Lúc nào hữu nhân hạ, bang ca ca người ta khắc một mai a?"

Sở Phong thấy hắn không muốn nhiều lời, liền cũng không nhiều bức bách, lác đàu nói: "Còn kém xa lắm đâu, hiện tại ta chỉ năng khắc nề ản, chẳng lẽ người nghĩ mỗi ngày treo một mai nề ản rêu rao sao? Còn có, Lưu huynh người chớ để lại đi loạn, không nên đem ta điếm này sạch sẽ địa phương tất cả đều làm dơ không thể sao?"

Lưu Chính Khanh cúi đầu khừ nhìn, quả nhiên phát hiện toàn bộ trong phòng đã che kín chân của mình ản, không khỏi lặng lẽ cười hai tiếng, ngâm vịnh nói: "'Xuân, sắc ba phần, hai phần bụi đất, một phần nước chảy', huynh đệ, Giang Nam này ngày xuân bụi đất nhiều, người cũng không thể chỉ cần trách ta nha!"

Sở Phong cảm bức này vô liêm sỉ người xem như không có biện pháp, đành phải thở dài một tiếng, tự khừ quét sạch không đề cập tới.

Ngoài phòng vũ lâm linh, nhưng không có cái gì ve vờ đông thảm thương đích thu ý, mà là nhất phái đích xuân cùng cảnh rõ ràng.

Tiếng mưa rơi tự nhiên mười phần động lòng người, làm cho người ta lòng yên tĩnh. Lưu Chính Khanh đứng ở một bên cầm lấy khăn mặt lau mặt, nhìn nhìn Sở Phong tại nơi này vẩy nước quét nhà đích bộ dáng.

Bối cảnh là ngoài cửa bạc phơ đích mưa rơi, mái hiên dề thùy, vũ lạc như châu, nhạt nhèo đích như là một bức tẩy xưa cũ đích tranh sơn thủy. Sở Phong đứng tại phải dưới bên cạnh, hơi hơi xoay người quét dọn, ngẫu nhiên lộ ra đích tay cùng cánh tay bị nhàn nhạt đích quang sáng bao phủ, gần như sắp phát sáng.

Lưu Chính Khanh nhìn nhìn tình cảnh này, nghĩ thầm: Sở Phong chính là Sở Phong, liền làm loại này việc chân tay nặng nhọc mà tính, cử chỉ đang lúc cũng có thể như thế lịch sự tao nhã, cái gọi là "Chi Lan ngọc thụ", chỉ đích chính là người như vậy vật a! Chỉ tiếc lai lịch của hắn không thể nào thanh minh, vừa không có khoa cử chi tâm, bằng không đẹp như vậy thiếu niên, cái dạng gì đích nữ lang tìm không được đó! Thế từ thuyết, tìm mấy cái trung đẳng đích bà mối, đều mượn có từ chối. . . Kia nói gần nói xa đích ý tứ, rõ ràng là chỉ rõ Sở Phong chỉ là một cái sách nhỏ đồng ý đích người tiếp khách, lấy không được trung đẳng người ta đích nữ lang. Thế nhưng là, chẳng lẽ như vậy Chi Lan ngọc thụ đích nữ thiếu niên, muốn đi lấy đồ tể, kiểu phụ gia đích nữ từ làm vớ sao!

"Đồng Kinh mộng hoa lục" thảo luận: "Kỳ bà mối ít ỏi các loại, thượng đẳng mang khăn cô dâu" "Thuyết quan thân vườn ngự uyển ân trạch" "Trung đẳng mang mào". . . Nói chính là bà mối phân ra đủ loại khác biệt, theo như lời các nàng hơi bị nói giúp, cũng là đủ loại khác biệt đích người. Thượng đẳng bà mối chỉ nói hoàng tộc, quan lại người ta, trung đẳng thứ hai, hạ đẳng thứ ba.

Người với người đích đẳng cấp cuối cùng là bất đồng, đây là mặc dù không nói ra miệng, cũng là tất cả mọi người không phải không thừa nhận đích sự tình.

Nhi Lưu Chính Khanh tức giận, chính là nhân vật như Sở Phong, lại bị những cái kia bà mối đã coi như là hạ đẳng người. Đám người này thật sự là mù các nàng đích mắt chó, mắt chó nhìn người kém!

Thế nhưng là hiện giờ, này làm cho người lấy nào sự tình chỉ có thể Lưu Chính Khanh chính mình lưu ở đấy lòng sinh hờn dỗi, không thể cùng Sở Phong nói. Hắn lần này tới tìm Văn Đoan tiên sinh, vì cái gì cũng là sự tình này, không nghĩ tới lại chụp vào không khí.

Cưới vợ đích sự tình, Lưu Chính Khanh đã từng thăm dò qua Sở Phong đích ý, Văn Đoan tiên sinh cũng đã từng hỏi, nhưng nhìn lên Sở Phong cũng không có nhỏ tí tạo đích cưới vợ ý tứ, bọn họ liền không tốt nhiều lời.

Sở Phong đương nhiên không nóng nảy, hắn mới mười bảy tuổi, lại đòi sau xem ra cự ly pháp định kết hôn tuổi tác còn có đã nhiều năm, kết hôn đối với hắn mà nói thật sự là một kiện quá mức xa xôi đích sự tình.

Về phần yêu đương. . . Hắn còn không có đứng đắn đích nói qua. Thích nữ sinh tự nhiên là có, ở trường học thời điểm, tự nhiên cũng có nữ sinh thích nàng. Chỉ là hai người trong đó cũng không trùng hợp, vì vậy mặc dù có nhàn nhạt đích tình cảm trong không khí nổi lơ lửng, nhưng cuối cùng cũng không có tu thành cái gì chính quả.

Sở Phong ngược lại không biết là đây là cái gì đáng đau thương đích sự tình, ngẫu nhiên có chút ưu sầu, cũng bị hấn thổ lộ hết đến họa tác bên trong. Bất quá hấn phải không như thế nào họa người của tranh Trung Quốc vật, phác họa ngẫu nhiên hội họa nhất họa, này tự nhiên cũng là cùng tranh Trung Quốc bên trong nhân vật rất khó khăn thoát không được quan hệ. Người của tranh Trung Quốc vật chú ý khí khái ý vị, đó là một loại cần thấy được xương người từ bên trong đồ vật, cùng tranh Tây kia đợi trọng hình thái, quang ảnh đích mỹ học phải không cùng. Sở Phong tự hỏi không có kia đợi xem người đích ánh mắt, cho nên cũng không dám đơn giản thử.

Họa tự nhiên là họa qua mấy tấm, chỉ là kết quả cũng không thoả mãn, đã bị Sở Phong tiện tay đốt đi.

Ngược lại không đến mức là "Đốt bản thảo đoạn si tình", mà là đối với Sở Phong mà nói, đối với nữ hài tử đích tất cả lưu luyện si mê cũng không bằng họa về bản thân mà thôi.

Hấn hôm nay còn không biết tiên sinh cùng Lưu Chính Khanh đang tại "Muru đồ" đích sự tình, bằng không cũng không biết hội là dạng gì đích phản ứng. . .

"Lưu huynh hôm nay không cần dạy học sao? Như thế thanh nhàn?"

Sẽ bị Lưu Chính Khanh làm dơ đích mặt đất thu thập bảy tám phần, Sở Phong chuyện phiếm nói.

Lưu Chính Khanh cười nói: "Tốt xấu các người nơi này cũng là khai mở thi họa làm được, ngành sản xuất bên trong đích sự tình, các người tối thiểu nhất cũng chú ý một chút được không?"

Sở Phong nghe vậy có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn hấn.

"Hàng năm thanh minh tiết, Hàng Châu đích thi họa thủ đô lâm thời biết lái một hội thịnh hội, do ta đảm nhiệm dạy đích Phạm gia làm đội trưởng, toàn thành tất cả lớn nhỏ đích thi họa nghệ đều tham gia. Mỗi người cầm nhà mình trân tàng, tốt nhất thi họa tác phẩm khứ triển lãm, sau đó do tri châu đại nhân tới bình phán trên dưới hàng cao cấp. Tuy thắng đích chủ quán cũng không có cái gì quá nhiều ban thưởng, thế nhưng toàn thành đích sĩ tử văn nhân đều đến xem, thắng đích chủ quán cũng sẽ thanh danh lan truyền lớn, đến lúc sau tự nhiên là khách nhân khó phân, nói liền không dứt." Lưu Chính Khanh giải thích nói.

"Tri châu đại nhân thật có nhã hứng. Bực này sự tình tiếp tục rất nhiều năm sao?" Sở Phong nghĩ thầm, loại chuyện này ngược lại là cùng đời sau đích thi họa triển lãm không sai biệt lắm, chỉ là tư nhân cầm thi họa đánh nhau, còn kinh động lấy thị trường tới bình luận loại này, đời sau tự nhiên là không thể nào hữu như vậy quy mô.

Lưu Chính Khanh cười nói: "Nói đến hay là Đông Pha tiên sinh lưu lại đích tập tục, năm đó Đông Pha tiên sinh tại Hàng Châu Thông phán đảm nhiệm giờ lên làm qua mấy lần, chúng ta Hàng Châu người cũng hiểu được phong nhã, vì vậy liền gắng co hạ xuống. Dù sao đối với vu tri châu đại nhân, Thông phán đại nhân tới thuyết, đây cũng là cùng dân cùng vui cười đích thời cơ tốt đi!"

"Chỉ hữu thi họa nghiệp đoàn {Guild} tới đấu pháp sao? Nếu như ta đoán không lầm, nếu như loại chuyện này thanh danh huyền náo to lớn như thế, e rằng không thiếu được có một chút thi họa trên có chút năng lực văn nhân, cũng sẽ mượn cơ hội này mở ra thủ đoạn a?" Sở Phong hiểu kỳ nói.

"Lời này nói không sai." Lưu Chính Khanh vuốt cằm nói, "Chúng ta Hàng Châu Thành bên trong người, đều quần trần này đấu pháp gọi thủy mặc hội. Này thủy mặc hội cộng phân ra hai trận, một hội là thi họa giữa các hàng giúp nhau độ sức, thông thường mà nói, từng cái thi họa đi lấy ra đích đều là tất cả gia đích Trần Điểm Chi Bảo, chắc chắn, vậy cũng thực gọi là danh gia buổi lễ long trọng. Năm trước Phạm gia vậy mà lấy ra một bức Lý Tư Huân đích "biển Thiên Lạc theo đồ", chắc chắn, thật sự là kinh người a!"

Lý Tư Huân là Đường triều năm đầu vô cùng trứ danh đích tranh sơn thủy mọi người, đời Minh Đồng Kỳ Xương tôn sùng hấn vì "Bắc tông" chi tổ, đặt định bắc tông tranh sơn thủy đích cơ sở, có thể nói là chân chính đích lịch sử danh gia.

Bực này thủy mặc hội, lại có thể thấy được Lý Tư Huân đích bút tích thực, Sở Phong con mắt không khỏi sáng ngời.

Chỉ nghe Lưu Chính Khanh nói tiếp: "Mặt khác một hội chính là địa phương đích văn nhân sĩ tử, tự hành thi triển đắc ý của mình chi tác. Từ trước bởi vậy thủy mặc sẽ phải chịu thưởng thức đích người cũng số lượng cũng không ít, cũng có người bởi vậy thanh danh đại chấn, bởi vì thư pháp thật tốt bị tri châu đại nhân cam chịu số phận vì phủ quan đích có khối người. . . Đúng rồi, Sở Huỳnh Đệ, người muốn không muốn thử một chút? Sách của người pháp là rất không tệ, nếu là có thể tại tri châu đại nhân quý phủ đảm nhiệm cái chức quan, cho dù là người phụ trách văn thư, cũng phải so hiện nay ở chỗ này. . ."

Lưu Chính Khanh nhanh mồm nhanh miệng, nói đến đây, mới cảm thấy lời này tựa hồ đối với Văn Đoàn tiên sinh hữu hạ thấp ý tứ, vì vậy vội vàng ngừng miệng không đề cập tới.

Sở Phong nghe vậy mỉm cười, lắc đầu nói: "Tại tri châu đại nhân quý phủ nhậm chức, cũng bất quá chính là công văn lao hình a, nơi đó có trước đây sinh nơi này sống tự tại?"

Lưu Chính Khanh còn muốn tiếp tục khuyên, há to miệng, cũng không biết đến cùng ứng nên từ đâu Thuyết Khởi, vì vậy chỉ phải thờ dài một tiếng, mệt mỏi đích mà thôi.

"Từ nay trở đi chính là thanh minh, Phạm gia mấy ngày nay đều đang bận rộn còn sống, ta cũng không cần đi chỗ đó quý phủ giảng bài. Sở Huỳnh Đệ, nếu người là vô sự liền cũng đi nhìn một cái? Dù sao đến thanh minh ngày ấy, người sách này đồng ý cho dù là mở ra, cũng hoàn toàn không sẽ có người

tới." Luru Chính Khanh nói.

Nỗi danh thư nhà họa xem, Sở Phong tự nhiên sẽ không chối từ, lúc này đáp ứng.

Chỉ là nội tâm không khỏi đang suy nghĩ, nếu là tiên sinh cũng ở gia là tốt rồi, tối thiểu nhất có thể quyết định một chút có hay không muốn tham gia kia thủy mặc hội đích sự tình. Thế nhưng là nói thật, trong tiệm đích xác không có cái gì lấy được xuất thủ đồ vật a, trong tiệm điểm này đồ vật, ngoại trừ kia bức "kinh từ thiếp" ra, cái khác đích thi họa e rằng còn chưa kịp trình độ của chính mình. . . Lấy ra khứ e rằng hội mất mặt a! Nhưng "kinh từ thiếp" rốt cuộc không phải là trong tiệm tất cả, vô pháp thi triển.

Luru Chính Khanh tựa hồ nhìn ra tâm tư của Sở Phong, cười nói: "Ta kia "kinh từ thiếp" cho người mượn cầm lấy tham gia thủy mặc hội a, tựa xem như là sách này đồng ý đích Trần Điểm Chi Bảo như thế nào? Bất quá nói lại, này "kinh từ thiếp" mặc dù là tay của Tô Đông Pha sách, thế nhưng rốt cuộc đầu năm quá ngắn, phẩm đối với cũng bảo tồn đích không đủ hoàn hảo, hơn nữa, cũng không phải là Đông Pha tiên sinh thượng đẳng nhất đích tự viết, nghĩ đến trước vài người e rằng rất khó khăn. Bất quá đến cùng xem như danh gia đích đồ vật, chúng ta Hàng Châu Thành bên trong người đối với Đông Pha tiên sinh đều là mười phần kính ngưỡng, rốt cuộc, nếu như không có lời của Đông Pha, chúng ta Hàng Châu Thành còn không biết nếu gặp mấy lần lữ lự đó!"

Sở Phong tại ngữ văn khóa trên đã từng thoáng qua học qua, là liên quan đến kia thủ "Muốn đem Tây Hồ so với tây tử, đồ trang sức trang nhã đậm đặc bồi tông thích hợp" đích lịch sử bối cảnh, khóa trên thoáng nói qua có quan hệ Tô Thức tại Hàng Châu nhậm chức thì xây dựng chuyện Tô Đề, lúc ấy cũng không có quá mức đề ý, lúc này nghe xong lời của Luru Chính Khanh, mới biết được Tô Đề này không đơn thuần là cảnh sắc thật tốt, thực dụng giá trị cũng là bất thường.

"Sở Huỳnh Đề, thi họa làm được hàng triển lãm cầm "kinh từ thiếp", chính người đích hàng triển lãm, có phải hay không cũng có thể chuẩn bị một chút?" Luru Chính Khanh cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

chương 24: đoạn cầu vô tình gặp được

Thanh minh một ngày trước chính là hàn thực, Luru Chính Khanh thỉnh Sở Phong khứ nhà hấn ăn tết (quá tiết), bị Sở Phong từ chối.

Hàn thực là đời sau không thể nào gặp qua đích một cái ngày lễ, Sở Phong cũng hơi xấu hổ khứ nhà người ta quấy rầy, huống chi Luru Chính Khanh trong nhà còn có thê tử, giữa nam nữ đích cấp bậc lễ nghĩa còn ở đó, hà tất khứ nhà người ta lấy không được tự nhiên.

Sở Phong mượn cơ chính mình muốn đi ra ngoài đi dạo lấy tác chối từ, trên thực tế, hấn cũng là thật sự có chút tâm động, muốn nhìn xem thanh minh tiết đích Tây Hồ.

Nhớ năm đó, Hứa Tiên gặp được Bạch Nương Tử thời điểm, chính là Tây Hồ đoạn cầu đích thanh minh tiết a. Chính mình có thể bằng không gặp gỡ cái gì mỹ nhân đây?

Thanh minh tiết vũ nhao nhao, Sở Phong đẩy cửa nhìn lên trời trên tuôn rơi rơi xuống đích mê mông mưa phùn, không biết làm tại sao, tâm tình có chút sáng khoái, mỉm cười, bụng dù, lạc tòa mà đi.

Cái dù là giấy dầu cái dù, Sở Phong miễn cưỡng khen, một mình bàng hoàng tại kéo dài, kéo dài đích vũ ngũ hèm, lại cũng không cảm thấy tịch liêu.

Đi qua vô cùng náo nhiệt đích chợ phía Tây, đi đến xe ngựa dòng người đích phố dài, Sở Phong hơi có chút tự trách, nghĩ thầm đi tới đây cũng có không ngắn ngủi thời gian, như thế nào dĩ nhiên thẳng đến đều tại chợ phía Tây trong vòng, hiện giờ, đúng là chính mình lần đầu tiên chân chính đi đến Hàng Châu này thành bên trong.

Hàn thực đích bầu không khí thoáng trong trời nhưng lạnh lùng, lại cũng không hiển lộ thê hàn. Sở Phong đứng ở góc đường, nhìn nhìn hoa phục vắng lại, thân ảnh quanh quẩn một chỗ, nhìn nhìn cảnh liễu triền miên, mái cong vênh lên góc, nhìn nhìn đình đài lâu các, ngán cười cao rằng, nội tâm vì cảm giác rung động, lại có chút mặc danh kỳ diệu đích cảm động.

Hấn hỏi rõ Tây Hồ phương hướng, miễn cưỡng khen, chậm rãi thôn thôn đích đi tới, tâm trong lặng lẽ đích nghĩ đến Liễu Vinh đích kia thủ "Vọng Hải triều".

Đông nam địa thế thuận lợi, ba Ngô đều biết, Tiền Đường từ xưa phồn hoa.

Nói, chính là Hàng Châu Thành này a!

Nơi này có yên liễu họa kiều, hữu cảnh sắc mảnh vải thủy màn, hữu so le mười vạn người ta. Đây là Hàng Châu Thành đích phồn thịnh.

Nơi này còn có tam thu hoa quế, hữu mười dặm hoa sen, hữu hi hi lười câu tẩu liên em bé. Đây là Hàng Châu Thành đích thú thưởng.

Không chỉ đâu, nơi này, còn có Khương quân làm cho tỉnh, lãng ca hiện dạ, thừa lúc say nghe Tiêu cổ, ngâm thưởng Yên Hà đích phong nhã.

Đây là Hàng Châu Thành.

Đây là Liễu Vĩnh đích Hàng Châu Thành.

Là ngàn năm về sau thịnh cảnh bất đồng đích Hàng Châu Thành.

Sở Phong nội tâm không hiểu đích thoải mái, chớp mũi vậy mà vị chua lên. Không khỏi tự giễu cười cười.

Trần trọc không sai, ta sinh hà may mắn!

Mưa xuân vẫn tuôn rơi bay xuống, ngẫu nhiên đánh vào bụng dù đích trên tay, tỉnh tề dày đặc, ngứa, mười phần thú vị.

Chợ phía Tây cự ly Tây Hồ cũng không xa, bộ hành vền vền nửa giờ bên cạnh đích cự ly, Sở Phong ven đường hỏi đường, mua hai cái khô dầu ăn, không bao lâu liền thấp thoáng gặp được một mảnh mờ mờ đích ẩm ướt tại giữa không trung tràn ngập, khán bất chân thiết, nhưng hiển nhiên chính là Tây Hồ.

Tây Hồ mười cảnh đích nổi danh, tự Nam Tống trong năm bắt đầu hình thành, bây giờ còn không có khái niệm, nhưng nơi này đã trở thành tầm thường nhân gia du ngoạn, đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) đích địa phương tốt.

Hôm nay hàn thực, vốn nên có không ít du khách đến đây đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh), chỉ là bởi vì mưa phùn mê mông, tưới đi không ít người ta, toàn bộ Tây Hồ liền hiển lộ có chút lưa thưa hạ xuống.

Lưa thưa cũng không quanh quệ, tự hữu người ta tại Tây Hồ bên cạnh đích Tiểu Đình Từ trong du ngoạn, ngẫu nhiên còn có chút nóng òn ào đích đi từ lệnh, quan nhào đích thanh âm theo gió bay tới, trong chớp mắt lại bị mưa tách ra.

Giang Nam đích cảnh trí luôn là cùng "Yên" chữ thoát không khỏi liên quan. Khói bếp, mưa bụi, Yên Hà, mây khói, này yên tự nhiên không phải là đời sau PM2. 5 đích yên trần, mà là hồn nhiên đang lúc một loại Đạo gia tiêu sái mờ mờ đích hương vị. "lão từ " thuyết: Đạo chi vì vật, duy hoàng duy hốt. Hốt hề hoàng hề, kỷ trung hữu tượng. Hoàng hề hốt hề, kỷ trung có vật. Trong đó ý vị, chính là một loại Kính Hoa Thủy Nguyệt, hư vô mờ mờ đích Đạo gia nội hạch.

Cho nên, cổ nhân thích yên, nỗ bật yêu son thủy bên trong đích khói khí, nhất là tại các loại tranh sơn thủy, thể hiện đích càng rõ ràng.

Tựa như cùng Sở Phong đi đến Tống Triều lúc trước, chỗ lâm tập đích kia bức Phạm Khoan đích "Lâm Lư Độc Tọa Đồ ", chính là bởi vì trong đó Yên Hà tuân động thực hiện cảnh giới cao nhất, không có mấy chục năm công pháp là không học được.

Sở Phong Hành đến một tòa trên cầu, nhìn nhìn khắp tổ đích đầy trời mẫn địa đích sương mù bốc lên, nhớ lại kia bức "Lâm Lư Độc Tọa Đồ " bên trong đích Yên Hà chi khí, từ từ cũng có chút ngáy người.

Cách đó không xa, một tòa trong đình. Tiểu nha đầu Phi Bạch nhìn nhìn bên này cảnh trí, nhin không được che miệng cười trộm lên.

"Người cười cái gì?" Phạm Thu Bạch đang tại bóc lột một cái cây son trà trái cây, trái cây còn không có hoàn toàn thành thực, nhập khẩu cực chua, bóc lột một cái liền có thể từ từ ăn được rất lâu.

"Tiểu nương tử người xem, ta đang cười người kia!" Phi Bạch chỉ vào đứng tại đầu cầu đích Sở Phong, cười hi hi đích nói, "Người kia thoát nhìn si ngốc ngây ngốc, cũng không biết ở nơi nào nghĩ gì gì đó, đứng ở đó hơn nửa ngày cũng không động đây! Tiểu nương tử người nói, hần là không phải là cái kẻ ngu?"

Phạm Thu Bạch đem bóc lột hảo cây son trà thoáng cái nhét vào Phi Bạch đích trong mồm, nhẹ trách nói: "Người nha, trong miệng nói không nên lời lời hữu ích tới! Người cũng không nghĩ, người kia si ngốc đích tại nơi này ngu ngốc đứng, người lại đang nơi này ngu ngốc nhìn nhìn, cũng không biết rốt cuộc là ai ngu ngốc!"

Phi Bạch bị cây son trà chua đích nhe răng khóe miệng, vội vàng lấy tay cầm, cười nói: "Chua chết ta á! Tiểu nương tử người thật là xấu!"

Tuy nói qua chua, Phi Bạch rồi lại nhìn nhìn trong tay đích cây son trà xoạch xoạch cái miệng nhỏ nhắn, phảng phất hạ quyết tâm tựa như, hung hăng lại cắn một cái, nuốt vào trong bụng.

"A! Chua a! Chua chết được! Chua chết được! Chua ngược lại răng!"

Phi Bạch bụm lấy bên phải đích quai hàm chỗ cũ trực xoay quanh, xem đích Phạm Thu Bạch cùng với bên cạnh vú già nhóm cũng nhin không được cười, nhao nhao quở trách nặng: "Tiểu Thiếu Nữ cái gì cổ quái hảo, rõ ràng chua đích không được, rồi lại thêm này chua trái cây, cũng khó vì tiểu nương tử

không nên mua được cho người ăn!"

Phạm Thu Bạch che miệng cười đích trực không nổi thân, gất giọng: "Phi Bạch tiểu nha đầu này, cũng liền thời điểm này buồn cười buồn cười chút. Đây là trò hay đó! Không nhìn ngu sao mà không xem! Cùng lắm thì chúng ta đem Hàng Châu Thành trong chùa cây son trà tất cả đều mua về, để cho Phi Bạch ăn đủ!"

"Tiểu nương tử, ngài khả tha cho ta đi! Này nhất khung tự đủ ta ăn! Vạn nhất tiểu tỷ thật sự bị chùa chết được, ngài không trả đắc bị kiện!" Phi Bạch cười hi hi đích cầu xin tha thứ.

Trong đình mọi người đều vui cười.

Này hoan thanh tiểu ngữ theo gió bay ra, truyền vào Sở Phong đích trong tai.

Sở Phong hốt hoảng đích từ trước mắt đích trời quang mây tạnh bên trong hoàn hồn, theo bản năng quay đầu lại khứ nhìn, liền gặp được trong đình sáu bảy phu nhân, ngoài đình còn ngừng hai chiếc xe ngựa, thoát nhìn là nhà ai đích nữ lang đang tại đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) du dương.

Phảng phất tâm hữu linh tê tựa như, Phạm Thu Bạch cũng tại lúc này hướng hướng Sở Phong.

Mây mù, đoạn cầu, thiếu niên, giấy dầu cái dù, cười cười ngoái đầu nhìn lại.

Đập vào mắt, chính là một trương họa.

Không biết như thế nào, Phạm Thu Bạch nao nao, sắc mặt lại dần dần chuyển lên một chút đích đỏ ửng.

Khoảng cách hơi xa, Sở Phong chỉ có thể nhìn đến Phạm Thu Bạch tựa hồ nhìn về phía chính mình, lại thấy không rõ đối phương biểu tình, vì vậy mỉm cười thi lễ, liền quay người rời đi.

Nội tâm không khỏi lặng yên suy nghĩ, trách không được Cố Khải Chi thích họa cung nữ đồ, cổ đại cô gái này uyển chuyển hàm xúc thanh lệ chi động người, là cùng ngàn năm về sau hoàn toàn bất đồng. Ngược lại không phải là gắng phải phân ra cái gì ai cao ai thấp, chỉ là như vậy đình nghị mát ngồi chơi đích thanh Nhã Tư thái, nếu không phải bị bức họa lưu lại, thật đúng có chút đáng tiếc nha. . .

Chỉ tiếc mình tại nhân vật trên đích bút lực chưa đủ, bằng không sau khi trở về, thực hẳn là cực kỳ họa hạ xuống.

Nhi một mặt khác đâu, Phạm Thu Bạch nhìn trước mắt thiếu niên kia dần dần đi vào trong mây mù, tâm thần cũng đi theo khẽ động. Không khỏi âm thầm suy nghĩ: Cũng không biết đó là ai gia đích thiếu niên lang, như thế nào khí Vận Như này trong sáng sơ nhạt đâu này? Cái gọi là một cái nhân mảy một nụ cười có thể đẹp như tranh, chỉ, nên tự là lại là thiếu niên! Chỉ tiếc chính mình cho tới nay học tập đích gia truyền đích sơn thủy, bất thiện nhân vật, bằng không rồi mới kia ngoái đầu nhìn lại cử chỉ, nếu là có thể thay đổi bút pháp, thật là là thật đẹp đích một bức họa a. . .

Hai người đều có đắm chiều, đắm chiều quá sâu, đắm chiều quá mức thực, chỉ tiếc hiện giờ cũng không hiểu nhau.

Sở Phong tâm niệm không sai, buồn vô cớ như mất. May mà sau một lát, hần tự thấy được càng thêm mỹ lệ đích cảnh sắc, Tây Hồ cảnh đẹp nhất nhất bày ra ra, những cái này cảnh sắc còn không có đời sau nhiều người như vậy công nhân tạo hình, đều là tự nhiên đáng diệu thơ ngây, không khỏi làm Sở Phong càng thêm vui mừng. Trong lòng nghĩ lấy Đông Pha đích câu kia "Muốn đem Tây Hồ so với tây tử, đạm trang nùng mặc tổng tương nghi", rồi mới những cái kia nhân nhạt đích ưu tư, cũng rất nhanh đích tiêu tán ra.

Hiện giờ cảnh tượng trước mắt, chính là cái gọi là "Son sắc không mông vũ diệc kì" a!

Hôm nay nhìn thấy đích Tây Hồ, giống như là "Do bão tỳ bà nửa che mặt" đích nữ tử, che một tầng hơi mông đích khăn lụa, làm cho người ta nhìn không ra chân thật đích dung mạo, cũng đã đủ mỹ diệu đích nhìn mà giật mình.

Sở Phong là ưa thích tổn thương xuân thu buồn đích người, không phải là bởi vì mẹ pháo, mà là bởi vì thiện cảm.

Nghệ thuật cơ sở nhất đích yếu tố chính là "Thiện cảm". Không có hai chữ này, đồ công bộ không viết ra được "Cảm thì hoa tiên lệ, hận biệt điều kinh tâm", Liễu Tầm Biền không viết ra được "Hàn thiên thê thiết, đối trường đình văn, sâu vũ sơ hiết", Vương Dật Thiếu không viết ra được "Lan Đình Tập Tự", Hoàng Tử Cửu họa không ra "Phú Xuân Sơn Cư Đồ".

Chỉ hữu đối mọi sự vạn vật đích cảm ngộ dung nhập nội tâm, hóa thành văn chương, tài năng biểu đạt trong nội tâm đích sướng khoái lâm li. Cho nên, tổn thương xuân coi là đa sâu, thu buồn diệc tác thiện cảm. Đối với nghệ thuật gia cùng thi nhân mà nói, đó cũng không phải chuyện xấu, phản mà là một loại cơ bản đích nhu cầu.

Thiện cảm người lại tất hồ đa tình, chính như cùng thi nhân đích sinh hoạt cá nhân dễ dàng rực rỡ đồng dạng, chính là bởi vì trong mắt của bọn hần hữu quá nhiều thường nhân nhìn không đến đích mỹ lệ. Xinh đẹp loại này, đương nhiên không đơn thuần là đối với tự nhiên sơn thủy, còn có người bên cạnh vật.

Chính như cùng Tô Thức tại "Không suy nghĩ, tự khó quên" đồng thời, lại cũng hữu một vị "Trên cảnh tư liễu thối lại ít, thiên nhai nơi nào không phương thảo" đích tiểu thiếp Triệu Vân. Đó cũng không phải bởi vì hần chân chữ, nhi là bởi vì hần đích dùng tình cùng đa tình.

Thiện cảm, đa tình, đây chính là từng nghệ thuật gia đều thiết yếu đích cơ sở tình cảm, sinh mệnh cũng chính bởi vì chúng nhi trở nên phong phú, sáng lạn.

Sở Phong là thiện cảm đích người, cho nên hẳn có thể đối với lấy nhất tri sương mù lượn lơ đích hồ Thủy Tinh tình đích ngăn người, có thể tại ngăn ngăn đích thoáng nhìn, trong đầu liền tưởng nhớ dưới đạo kia thanh lệ uyển chuyển hàm xúc đích bóng hình xinh đẹp.

Tiu ngưu như mất, nếu có điều được, hoảng hoảng hốt hốt.

Nhìn nhìn Tây Hồ đích sơn thủy, Sở Phong tâm trạng khó yên, cảm thấy tay có chút ngứa.

Ngửa tay ứng tác họa, múa bút ứng từu hàm.

Sở Phong bước nhanh trở lại chợ phía Tây, đánh bạo từ một cái từu cờ tà trú đích tiệm rượu trong đánh một bầu rượu, trở lại nhà mình đích thi họa đi, uống trước hai phần, nhi triển lâm giấy, mài mực, cầm lấy một cái trường mũi nhọn thỏ vai bút lông nhỏ, đem mực sắc điệu đích cực nhạt, no bụng trảm múa bút nhi tự.

Họa tác sau khi hoàn thành đã là màn đêm thời gian, Sở Phong uống rượu đắc say sưa, lui lại một bước nhìn nhìn họa tác, hài lòng gật gật đầu. Nhi cảm trong tay bút tùy ý bỏ qua, nằm lăn cùng y nhi thụ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

chương 25: yên vũ cùng vân vụ

Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô.

Lưu Chính Khanh sớm đi ra ngoài tảo mộ, trở lại Hàng Châu Thành bên trong, còn chưa tới buổi trưa.

Bên cạnh vô sự, Phạm gia cử hành đích thủy mặc hội vừa nhanh muốn bắt đầu, Lưu Chính Khanh liền chưa có về nhà, trực tiếp đi tới Sở Phong nơi này.

Thấy phía trước mặt tiền cửa hàng cửa phòng cao tòa, Lưu Chính Khanh liền chuyển tới hậu viện khứ gõ cửa, nhất thời lại không có được cái gì trả lời thanh âm.

Cao giọng kêu hai lần, vẫn là như thế.

Lưu Chính Khanh mười phần khó hiểu, nghĩ thầm Sở Phong gia hỏa này rõ ràng cùng mình ước hẹn, muốn cùng đi thủy mặc hội, hiện giờ không ở nhà lại là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ lại là mình đi trước một bước? Hay hoặc là ra ngoài mua vật gì sao? Cần ta ở chỗ này chờ hẳn một hồi sao?

Ở trước cửa bồi hồi mấy lần, Lưu Chính Khanh cảm thấy chờ đợi loại chuyện này quả thực không thú vị, dứt khoát ý vào chính mình người cao mã đại, lại cầm khối xuống ngựa thạch đồ lột chuồng, trực tiếp từ trên tường lật ra đi vào.

Lúc rơi xuống đất vì vũ Vô Trần, Lưu Chính Khanh bên cạnh nhìn, thấy bốn bề vắng lặng, liền lại mở miệng hoán câu "Sở Huỳnh Đệ", như trước không người trả lời.

Chuồng ngựa trống không, đình viện nhỏ cũng là trống rỗng, chỉ hữu vì vũ rơi vào giếng nước đích trên tầng đá, ẩm ướt đất đất đích phản lấy ánh sáng lạnh.

Lưu Chính Khanh sờ lên cái ót, tổ cáo câu tội, tự hành nhập phòng khứ nhìn, không nghĩ tới vừa đi vào khứ, tựa dọ hẳn kêu to một tiếng.

Lại thấy Sở Phong ăn mặc áo ngoài nằm trên mặt đất, sinh tử không biết.

"Sở Huỳnh Đệ!"

Lưu Chính Khanh hù nhảy dựng, vội vàng chạy lên tiến đến đỡ, cầm lấy bờ vai Sở Phong loáng vài cái, mới phát giác xuất không đúng nhi.

Còn tưởng rằng đối phương là được cái gì bệnh cấp tính, xem bộ dạng như vậy. . . Rõ ràng là một thân mùi rượu, uống nhiều quá a. . .

Sở Phong vừa vịn vào lúc đó ní non vài câu, xoạch xoạch miệng, mồm miệng không rõ đích một giọng nói: "Hảo từu!"

Lưu Chính Khanh sắc mặt nhanh quay ngược trở lại trực biến, hoa khoe màu đua sắc, hết sức tốt xem.

Mắt thấy bên cạnh hai cái trống tròn đích bầu rượu, Luru Chính Khanh cầm lên lung lay, nghe nghe, không khỏi thờ dài lắc đầu, dờ khóc dờ cười mà nói: "Choai choai điểm đích thiếu niên gia, vậy mà học uống rượu? Uống thì uống a, này nhạt như nước đích Mỹ Nhân Túy cũng có thể để cho người say thành như vậy, là lại đến điểm đứng đắn đích Dương Hà tửu, người chẳng phải là muốn 'Trường say không còn nữa tỉnh' sao?"

Mỹ Nhân Túy là tô Chiết chi địa đích một đạo danh tửu, tửu nhạt, thế nhưng bởi vì nước suối thật tốt, cho nên có chút hơi quay về cam, là nữ nhi gia nhóm gặp nhau, vui đùa thường xuyên thích uống đích tiểu đồ chơi. Dương Hà tửu cùng Mỹ Nhân Túy là cùng xuất trên đất, lấy được nước suối đều là Thành Tô Châu ngoại mỹ nhân tuyển đích nước suối. Thế nhưng đồng xuất mà khác đối với, Mỹ Nhân Túy cực nhạt mà lại ngọt, Dương Hà tửu cực liệt mà lại cay, có thể nói là hai cái cực đoan.

Sở Phong sẽ không uống rượu, ngàn năm về sau tuy vụng trộm uống qua chút bia, nhưng là đều là vừa uống liền say, hơn nữa không có cảm giác ra cái gì tốt uống. Hôm qua nhất thời cao hứng, bỏ ra 20 văn tiền đánh hai bầu rượu, uống lên tới cảm thấy không có cái gì nồng nặc đích hương vị, liền đem trở thành đồ uống tới tuyết, không nghĩ tới sau một lát liền trực tiếp thụ ngã trên mặt đất, hiện giờ bị Luru Chính Khanh nhặt được chê cười.

Luru Chính Khanh đem Sở Phong ôm đến trên giường, nhìn nhìn gia hỏa này khó được toát ra đích dáng điệu thơ ngây, liền cảm thấy có chút buồn cười, nghĩ thầm: Thiếu niên này xưa nay quá mức đậm bạc chút, tuy đôi nhân xử thế đều là ảm, làm cho người ta như tắm gió xuân, khả nội tâm luôn là lộ ra một loại nhạt nhẽo như mùi vị của nước. Vẫn là như vậy say như chết bất tỉnh, mới ít nhiều năng toát ra chút thiếu niên đích hứng thú tư bay tới.

Sờ lên cái trán, thấy Sở Phong cũng không có cảm lạnh, Luru Chính Khanh liền hơi hơi thanh tỉnh lại. Vỗ Sở Phong đích khuôn mặt hoán hai tiếng, cũng không có có phản ứng gì, Luru Chính Khanh bắt đắc dĩ, mọi nơi nhìn nhìn tìm tới một mảnh khăn mặt, khư bên ngoài đánh một thùng nước giếng, thấm ướt, chuẩn bị dùng biện pháp đem Sở Phong kêu lên.

Nổi lên chút trêu đùa đích tâm tư, Luru Chính Khanh cười hắc hắc, bưng lấy ướt sũng đích khăn mặt liền hướng trong phòng đi, lại cứ khi đi ngang qua bàn học thời điểm, mục quang thoáng nhìn cấp trên đồ vật, không khỏi sững sờ ở chỗ đó.

Vội vã đích tiến lên khư nhìn, đây là một bức thủy mặc sơn thủy a, họa đích tựa hồ là Tây Hồ chi cảnh? Đúng rồi, này non sông tươi đẹp nhìn nhìn mười phần quen mắt, hẳn là đoạn cầu bên kia cảnh tượng. Dù sao cũng là ở trong Hàng Châu Thành, họa qua bức này cảnh sắc đích họa sĩ có khối người, bất quá này một bức, tựa hồ bất đồng. . . Là nơi nào bất đồng đâu này?

Luru Chính Khanh cũng không phải hiểu lắm thi họa, nhưng rốt cuộc sinh hoạt tại bức này phong nhã đích niên đại, lại là người đọc sách, mặc dù không có nghiên cứu qua, lại cũng hiểu được một chút. Thời điểm này cau lại lông mày tinh tế khư nhìn, vừa đang suy nghĩ cái gì, vừa sợ cảm giác trong tay mình còn cầm lấy ướt lạnh đích khăn mặt đâu, khăn mặt trên đích giọt nước chênh lệch sao từng chút một rơi vào bức họa.

Này không khỏi để cho Luru Chính Khanh cả kinh, liền tranh thủ khăn mặt ném sang một bên, ướt sũng đích hai tay tại trên quần áo cọ a cọ, sợ đem từng chút một đích bọt nước tiên đến tranh này tác.

Tranh này tác. . . Luru Chính Khanh quan sát một lát, rốt cục nhận rõ là nơi nào bất đồng. Nguyên lai là cái này sương mù mờ mịt đích hương vị! Trong bức họa kia rõ ràng chính là trong mưa đích Tây Hồ, trên hồ bao phủ một tầng hơi mỏng đích sương mù, Viễn Sơn cũng bị lấy sương mù bao phủ, khán bất chân thiết. Hết thảy cũng như cùng yên lung hàn thủy đồng dạng, nhân nhạt, nhẹ nhàng, mê mê mang mang, phảng phất mỹ nhân đích trên khuôn mặt đầy một tầng hơi mỏng đích màu sa, không chỉ không cho người cảm thấy không thú vị, ngược lại càng đích câu người, quả muốn lấy đưa tay vén lên kia nhất thoa đích yên vũ rèm, thấy rõ kia cảnh đẹp.

Tranh này, là người nào vẽ ra tới đích?

Vừa nghĩ đến đây, Luru Chính Khanh trái tim rò nhảy hai nhịp.

Hắn chán kinh nhìn về phía Sở Phong, người sau vẫn ngủ say, không hề có tỉnh ý.

Lúc trước nghe nói qua hán hội về tranh, chỉ là xưa nay đều là ngoài miệng nói đơn giản thuyết, cũng không có chăm chú để ý tới qua. Rốt cuộc về tranh loại vật này, nhập môn dễ dàng, xuất thành quả lại rất khó. Liền ngay cả mình cũng đều tiện tay vẽ xấu, cùng người bên ngoài nói chuyện phiếm thì nói mình "Hội về tranh" đích, cũng không phải là cái gì gạt người đích sự tình. Thế nhưng là, Sở Phong hẳn. . .

Chẳng lẽ thật sự là hán họa đích?

Nếu như không phải là hán, còn có thể là người nào?

Luru Chính Khanh làm nuốt nước miếng một cái, thoáng bối rối đích mọi nơi khư nhìn.

Trên mặt đất, trong ngược lại nghiêng lệch đích không bầu rượu, lung tung ném sang một bên đích bút lông. Trên mặt bàn, vẫn đặt ở bức họa hai sừng đích cái chặn giấy, đã khô cạn thế nhưng nổi bật hữu nét mực đích mực trì. Lại đi tinh tế xem Sở Phong, liền hán đích tay áo phải trên miệng, đều lưu lại chút nhiễm đích mực sắc. . .

Trừ hán ra, còn có thể là ai?

Luru Chính Khanh nghe được tim đập của mình xiết chặt, lại xiết chặt, miệng lưỡi khô khốc, biểu tình phức tạp.

Này. . . Gọi cái chuyện gì đâu này?

Hắn nhanh liệt tiến lên hai bước, muốn đem Sở Phong đánh thức, tỉ mỉ hỏi một phen.

Thế nhưng là tay vừa mới duỗi ra, Luru Chính Khanh lại bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, chần chờ.

Y theo lấy Sở Phong đích tính tình, hẳn có lẽ sẽ thoải mái đích thừa nhận, thế nhưng là tính tình nhát nhẽo đích hắn, chưa chắc sẽ đồng ý đem này bức họa cầm đến thủy mặc hội trên thi triển a? Nếu như, chính mình len lén đem tranh này tác cầm quá khứ, e rằng sẽ khiến không nhỏ đích gọn sóng mới đúng. Đến lúc sau Sở Phong đích họa vật liệu dương danh vu Hàng Châu Thành, cũng hẳn là ở trong tầm tay đích sự tình!

Nghĩ tới đây, Luru Chính Khanh liền không khỏi có chút tâm động. Thu hồi lại đích ngón tay nhịn không được nhẹ nhàng ngoéo ... một cái, nội tâm ngứa, thoáng khản trương lại có chút hưng phấn.

Đáng tiếc không có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) a! Sở Huynh Đệ mặc dù tại học tập khắc ấn, nhưng tựa hồ còn không có độc thuộc về hắn Sở Phong đích lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) ấn. . . Nhi chính mình bút thối chữ, nếu là giúp đỡ Sở Phong lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) đích, chỉ sợ sẽ làm cho tranh này tác thất sắc không ít. Đây cũng nên làm cái gì bây giờ?

Luru Chính Khanh nhất thời không nghĩ được đáp án, dứt khoát thôi. Tiến lên cẩn thận cầm chắc bức họa, lại lật tìm ra kia bức "kinh tửu thiếp", nhìn nhìn phía ngoài vì vũ, liền đem hai thứ này đều dùng có thể tránh mưa đích thùng hộp che, lúc này mới ôm ở trước ngực. Bung dù, quay đầu lại nhìn thoáng qua vẫn ngủ say đích Sở Phong, cười rồi đi.

"Sở Huynh Đệ, ngươi nếu như tùy tiện đích lưu lại như vậy một trương bức họa cho ta, ta đã có thể từ chối thì bất kính!"

Luru Chính Khanh thấp giọng lẩm bẩm, lại cười lên ha hả.

Dẫn tới trên đường người đi đường nhao nhao ghé mắt.

"Ồ? Đây không phải Tây Tịch tiên sinh? Ngài cũng là tới tham gia thủy mặc hội đích? Còn có tác phẩm muốn triển lãm?"

Luru Chính Khanh đến Phạm thị thi họa làm được thời điểm, tới tham gia thủy mặc hội đích người còn không có quá nhiều.

"Hửu." Luru Chính Khanh cười cười, "Lưỡng bức. Một bức cá nhân, mặt khác một bức là thi họa làm được bảo bối."

...

...

"Tiểu nương tử, ngươi ở nơi này ngăn người nghĩ gì thế?"

Mấy ngày nay Phạm gia trên dưới bận rộn đích không được, ngay tiếp theo Phi Bạch này tiểu nha hoàn cũng đi theo bận rộn, ngày từng ngày sáng sớm ngủ trễ, một đôi mắt dưới lại xuất hiện hơi mông đích quầng thâm mắt.

Một đoàn người đang tại tảo mộ trở về nhà đích trên đường, xe ngựa ồn ào náo động.

Phạm thị đích tổ chỗ ở cũng không tại Hàng Châu Thành, vì vậy tảo mộ chỉ là đơn giản đích ở ngoài thành tế tổ, mặt hướng tổ chỗ ở chỗ đích hướng tây bắc đi một ít lễ tiết, trò chuyện lấy an ủi mà thôi.

Này vừa đến vừa đi tuy đơn giản, thế nhưng là gia Trung Lang quân, nương tử xuất hành, trận chiến trên coi như là mộc mạc, muốn chuẩn bị sự tình cũng vô cùng đích nhiều.

Phi Bạch bị tuổi tác đại đích bà nhóm dằn dò lại dằn dò, sợ vũ Thiên Âm lạnh ẩm ướt hàn, để cho nhà mình tiểu nương tử tái sinh chứng bệnh, đến lúc sau đã có thể cái được không bù đắp đủ cái mất.

Thời điểm này, Phi Bạch ngáp một cái, nhìn nhìn đối diện chính si ngốc đích nhìn phía ngoài Phạm Thu Bạch, đem một cái lò sưởi tay nhét vào trong lòng Phạm Thu Bạch.

Phạm Thu Bạch hơi kinh hãi, thấy được trong tay mình nhiều ra tới đích đồ vật không khỏi cười cười: "Này đến lúc nào rồi, lại vẫn lấy tay lò? Không duyên cớ đích gọi người chê cười."

"Ai dám chê cười ta gia nương tử!" Phi Bạch nghe xong lời này tự tình thần tình táo, cái cổ duỗi ra, tức giận đích nắm nổi lên tinh bột quyền, "Ai dám chê cười một câu, Phi Bạch đem hắn đánh thành thịt bằm!"

Chuyện này bản thân có chút chuyện cũ, phần lớn cùng Phạm Thu Bạch khi còn bé thân thể yếu đuối, bị nguyên lai đích cùng tuổi thân thích chế nhạo có quan hệ. Phi Bạch ghi tạc nội tâm, hộ chủ sốt ruột, nhất nghe nói như thế tựa như cùng tạc mao đích con mèo nhỏ đồng dạng, vừa đáng yêu lại "Đáng sợ".

Phạm Thu Bạch nhịn không được cười, khuyên nàng hai câu, lại muốn chính mình ngàn không nên vạn không nên nhắc lại loại chuyện như vậy. Vì vậy đem chủ đề lách qua, chỉ vào bên ngoài xa xa trong núi đích vân vụ, nói: "Ngươi không phải hỏi ta chính còn đứng đó làm gì? Ta đang nhìn những cái kia vân vụ rầu~. Tổ phụ đích bút pháp lấy vân vụ vì tôn, cũng không biết ta lúc nào tài năng học được hội đó! Hay hoặc là. . . Như phụ thân nói, ta một kẻ nữ lưu, ngực không khe nứt, cả đời cũng học không được."

Phi Bạch thấy Phạm Thu Bạch lại bắt đầu gây người, thậm chí bắt đầu thương cảm, vội vàng khuyên nhủ: "Tiểu nương tử đừng có gấp đi! Người mới bao nhiêu? Bên ngoài những cái kia đại nam nhân, cả đời cũng chưa chắc có thể đạt tới nương tử người bây giờ đích công lực được!"

"Ừ." Phạm Thu Bạch nghĩ đến trong nhà kia nửa bức nhất được đích "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ", nghĩ đến bên trong hơi có chút mùi vị vân vụ chi khí, không khỏi tâm động: Thật muốn hướng người kia thỉnh giáo thỉnh giáo đó!

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

chương 26: nhất minh kinh nhân

Phạm Thu Bạch từ nhỏ là nhìn nhìn tổ phụ đích họa lớn lên.

Từ nàng còn sẽ không leo thời điểm, phụ thân sẽ ôm nàng đi đến tổ phụ đích bức họa trước, nghe phụ thân đồng chia chia, tây chia chia, "Chỉ điểm giang son".

Từ nhỏ, nàng cũng bị dạy "Thiên Hành Kiện, quân tử không ngừng vươn lên" đạo lý. Nàng tuy không phải là quân tử, lại cũng minh bạch chỉ hữu nỗ lực mới có thể có đoạt được đạo lý, vì vậy chìm đắm họa đạo hơn mười năm, trừ phi mang bệnh nói bút khó sách thời điểm, bằng không cũng không có qua một ngày đích trì hoãn.

Nàng là tại chân chính đích nỗ lực, dụng công, còn có gia đình có tiếng là học giỏi nguồn gốc, hiện giờ họa tác đích kỹ pháp sớm đã không thua kỳ phụ, chính là cùng thể hệ đích các huynh đệ tỷ muội cũng là vô pháp thay vì so sánh. Chỉ là nàng dù sao cũng là nữ tử, xưa nay không thể nào đi ra ngoài, người tiếp xúc sự tình cũng cực nhỏ. Kỹ pháp trên tuy rất có khả năng cứu đích địa phương, thế nhưng là tâm mắt chưa đủ, bức này chỗ thiếu hụt rơi xuống bút pháp, liền biến thành mười phần đòi mạng đích sự tình.

Phạm Thu Bạch họa tiểu bộ cục đích họa tác là thật đích hảo, một cây Mẫu Đơn, nhất cảnh không ra quả nha, kia đều là thiếu nữ xinh đẹp mịn màng đích lối vẽ tỉ mỉ, gió mát từ tới đồng dạng, người bình thường không thể đánh đồng.

Chỉ khi nào đến đại bộ cục đích đồ vật, cách khác sơn thủy, nhân vật, Phạm Thu Bạch đích bút liền biến thành vô nguyên chi thủy không vốn chi mộc, có thể bất chúc hình thái, bên trong đích thần hồn tự thường thường chưa đủ.

"Vắng vẻ, chỉ còn lại một cái bộ xương." Đây là phụ thân đối Phạm Thu Bạch sơn thủy đích đánh giá.

Phạm Thu Bạch xưa nay rất dụng công, "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" nàng viết phong theo vượt qua trăm lượt, nhưng hiệu quả lác đác. Phụ thân thuyết, xét đến cùng là vì nàng cũng không có chân chính gặp qua tự nhiên trong núi vân vụ bốc hơi. Chưa từng gặp qua đích đồ vật, vẽ ra tới đích đều là hư vô mờ昧, tự nhiên không có thể trở thành thượng phẩm.

Phạm Thu Bạch sống ở Phạm gia, tự nhiên cũng đã được nghe nói tổ phụ đích chuyện xưa. Nghe nói tổ phụ Phạm Khoan tại Chung Nam Sơn to như vậy xây nhà ẩn cư thời điểm, thường xuyên tại trong núi một tòa chính là cả ngày, nhìn chăm chăm trong núi đích những cái kia vân vụ nhìn, nhìn gần như mười năm, mới thành tựu "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" bên trong như vậy đích bút pháp ý vị.

Vì chuyện này, Phạm Thu Bạch đã từng thỉnh cầu phụ thân mang chính mình lên, thế nhưng bị cha mẹ một ngụm bác bỏ. Phạm Thu Bạch cũng minh bạch, Nhị lão là cố kỵ thân thể của mình. Loại chuyện này, không cường cầu được. . .

Chỉ là. . . Nội tâm cuối cùng là nghĩ, dù cho không phải mình từng khứ nhìn, nghe người ta cực kỳ thuật lại, thảo luận một phen cũng là hảo.

Thí dụ như kia cái "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" bản gốc đích tác giả, cái khác bất luận, chỉ nhìn một cách đơn thuần kia Yên Hà đích cảnh giới tự còn cao hơn tự mình hơn mấy phần ra. Mặc dù đối với vu đối phương là như thế nào nhìn thấy nguyên bản rất là khó hiểu, nhưng Phạm Thu Bạch mỗi lần nghĩ đến, đều cảm xúc tuôn động, nếu là có thể gặp mặt, sẽ có bao nhiêu hảo. . . Có thể vẽ ra loại cảnh giới này đích người, nhất định cũng xem qua không ít danh sơn sông rộng a! Thật sự là hâm mộ a!

Phạm Thu Bạch nhìn trước mắt đích vân vụ, mang một khóa thoáng lay động đích tâm, không bao lâu liền trở lại thành trung phủ trước.

"Tiểu nương tử người nhìn, chúng ta thi họa đi đã náo nhiệt lên." Phi Bạch vung trộm đích xóc rềm khứ nhìn, thấy trước cửa thân ảnh nhún, cười hi hi đích nói qua.

Phạm Thu Bạch cũng trốn ở màn xe đằng sau nhìn nhìn, hơi có chút hâm mộ nói: "Thật tốt a, y quan tụ tập, thoát nhìn chính là nhả sự tình. Nếu là có thể

đi theo khứ nhìn một cái sẽ có bao nhiêu hảo! Mỗi lần đều là sau đó nghe Tam ca giảng thuật, thật sự là khó hiểu thềm đó!"

"Ai nha! Tiểu nương tử nguoi nhìn, đây không phải là nhà chúng ta đích Tây Tịch tiên sinh sao?"

Phi Bạch mắt sắc, nhất nhãn tự nhìn thấy Lưu Chính Khanh. Lưu Chính Khanh chính cảm thấy nhảm chán, bởi vì cùng Phạm gia người quen biết, thời điểm này đang cùng trong tiệm đích quán gia cười nói luận mấy thứ gì đó.

Phạm Thu Bạch nhìn nhìn đạo nhân ảnh kia, nói: "Nhất Minh tiên sinh Văn Thái nổi bật không tầm thường, thể nhưng thư pháp cũng không tinh thông, cũng chưa từng nghe nói qua hần hội vẽ tranh, đoán chừng là tới tham gia náo nhiệt a, ngược lại không phải là chuyện ly kỳ gì."

Như vậy nói qua, Phạm Thu Bạch liền gặp được nhà mình Tam ca nghênh đón tới, cùng Lưu Chính Khanh đàm tiếu vài câu, nhĩ sắc mặt biến hóa, lộ ra vài phần kinh ngạc.

"Ai nha! Bọn họ đang nói gì đấy! Thật muốn biết nha! Hảo sốt ruột!"

Trong xe chủ tớ hai người đem hết thấy đều thấy rõ, lại cứ nghe không được lời của bọn hần. Phi Bạch tính tình khiêu thoát : nhanh nhẹn, sớm đã nhịn không được nói thầm lên tiếng.

Phạm Thu Bạch hé miệng cười yếu ớt, tuy nội tâm hữu hơi có chút hiếu kỳ, nhưng đối với nàng mà nói, nhất tưởng nhớ đích hay là những cái kia chân chính thi triển đích thi họa danh phẩm a! Rõ ràng là có thể chạm vào đích cự ly, lại vô pháp trực tiếp nhìn thấy, thật sự là tra tấn người đâu!

"Chúng ta trở về a." Phạm Thu Bạch phản phó một tiếng.

Phi Bạch có chút không muốn bỏ đích nhếch miệng, đáp ứng, phản phó lấy xa phu.

Xe ngựa bắt đầu hướng Phạm phủ đích hậu viện đi, không bao lâu, Phạm Thu Bạch đích Tam ca Phạm Thu Minh tự chạy tới.

"Thu Bạch, nguoi nói chuyện này buồn cười không tốt cười!"

Phạm Thu Minh cười một con ngựa cao lớn, mặc trên người tề tổ dùng đích bạch y quần áo trắng, đánh ngựa tiến đến thùng xe bên cạnh.

"Chuyện gì? Nhắm trúng Tam ca cao hứng như thế?" Phạm Thu Bạch đánh rèm đến hồi, thấy Tam ca thoải mái, trên mặt của nàng cũng mang lên ba phần tiếu ý.

"Tây Tịch của nguoi, vị Nhất Minh kia tiên sinh, nói là cũng cầm lưỡng bức thi họa bỏ ra triển lãm. Một bức sách thiếp, là cái Lục thị gì thi họa làm được Trần Điểm Chi Bảo, mặt khác một bức giấy vốn đích sơn thủy, lại là cá nhân đích tác phẩm, bảo là muốn lấy ra dương danh lập vạn." Phạm Thu Minh cười đích nhẹ nhõm tùy ý, rõ ràng cho thấy đem lời này trở thành chê cười nghe.

Phạm Thu Bạch ngược lại nhiều vài phần chăm chú, hỏi: "Nhất Minh tiên sinh hội vẽ tranh sao? Chưa từng nghe hần nói qua nha."

"Ừ, không phải là hần họa. Hần nói là bạn bè gây nên, chỉ bắt quá vị kia bạn bè uống rượu say, hần liền đem họa trộm qua. Ha ha! Nguoi nói thú vị bất hữu thú!" Phạm Thu Minh cười nói.

Phạm Thu Bạch nhẹ nhàng cười cười, nội tâm nhưng không khỏi đang suy nghĩ: Mấy ngày tiếp xúc hạ xuống, kia Nhất Minh tiên sinh mặc dù nói lời cũng không khiêm tốn, nhưng tựa hồ cũng không hề nói láo. Khả năng kia họa tác sơn thủy thật đúng không tầm thường cũng nói không chừng đấy chứ!

"Tam ca thấy được kia sách thiếp cùng họa tác sao?" Phạm Thu Bạch hỏi, một đôi mắt Thu Thủy tiến đồng tử.

"Không có, ta muốn xem, tên kia vậy mà không cho ta xem, bảo là muốn tất cả mọi người tới về sau lại triển khai, muốn nhất minh kinh nhân đó! Ha ha! Nhất Minh gia hỏa này quả thực thú vị, mặc dù hần không làm Tây Tịch của nguoi, ta Phạm Thu Minh cũng phải tới là bạn, coi như là nhất mừng rõ chuyện!" Phạm Thu Minh cười nói.

Phạm Thu Bạch nghe vậy cũng là cười cười, nội tâm thì không khỏi càng hiếu kỳ. Bất quá nghĩ lại, may mà Nhất Minh tiên sinh là Tây Tịch của mình, mình tới thời điểm muốn nhờ một phen, hần hần cũng hội đem kia sách thiếp, họa tác đưa cho ta xem một chút a!

Ai! Chỉ tiếc cái khác đích nhìn không đến. Ta đây coi là chưa tính là khát nước ba ngày, chỉ lấy nhất hồ lô uống?

Nghĩ đến cái này ví von, Phạm Thu Bạch không khỏi uyển chuyển cười cười.

"Tam ca, đại bình luận xuất một hai ba đại, cũng đừng quên đem tốt lắm đích thi họa mượn trở về để cho ta xem a!" Xe ngựa nhập môn, mấy cái vù già vịn Phạm Thu Bạch xuống xe, nàng xem thấy đang tại xuống ngựa đích Phạm Thu Minh, dặn dò một câu.

"Biết rồi! Ngày đều thứ bảy lượt á!" Phạm Thu Minh bắt đắc dĩ đích thở dài, "Tốt xấu ca ca nguoi ta lúc trước cũng chuẩn bị cho nguoi trở về " hàn lâm đồ ", như thế nào bây giờ còn quần quít lấy ca ca nguoi ta không tha đó!"

Phạm Thu Bạch sắc mặt ửng đỏ, làm nũng đích dậm chân, nói: "Ta đây là 'Hàn Tín dụng binh, càng nhiều càng tốt', Tam ca nguoi vừa vận sinh ghi nhớ, nếu là đã quên, Thu Bạch nhưng là phải tìm nguoi tính sổ được!"

Dứt lời, dẫn Phi Bạch trở về sân nhỏ.

Phạm Thu Minh đối cô muội muội này là lại sùng ái bất đắc dĩ, chỉ cần không phải hội thương tổn đến thân thể nàng đích yêu cầu, Phạm gia trên dưới đều là nểng thỏa mãn nàng liền thỏa mãn nàng.

Bất quá nói lại, Phạm Thu Bạch đại bộ phận đích yêu cầu đều cùng thi họa lượn quanh không ra quan hệ, hơn nữa yêu cầu cũng không nhiều. Về phần muốn lên xem Vụ các loại thỉnh cầu, nàng đề cập qua một lần bị phủ quyết, tự không còn có hỏi qua.

Thật sự là hiểu chuyện đến làm lòng người đau đích hài tử đâu! Phạm Thu Minh nghĩ như vậy.

"Ông chủ, Lý gia, Tôn gia đích ông chủ đều tới, đã mời được kính rõ ràng sảnh uống trà, ngài là qua đó, hay là trong chốc lát lại đi?"

Quản gia vội vàng tiến lên hỏi.

"Ta trở về đổi một bộ quần áo tự đi qua, trước giúp ta kêu gọi." Phạm Thu Minh dặn dò lấy.

...

...

Tò Đông Pha lần thứ hai tại Hàng Châu nhậm chức, là hơn bốn mươi năm trước đích sự tình. Thủy mặc hội từ khi đó bắt đầu cử hành, nhưng chân chính có hình có dạng tổ chức lên, cũng bắt quá hơn mười giới mà thôi. Trong chuyện này nguyên nhân, tự nhiên hữu ô đài thơ án đích quan hệ.

Tới hiện giờ, ít nhiều cảnh sắc, lưu đã bị mưa roi gió thổi khứ, Đông Pha đích thơ ca vẫn còn ở, thủy mặc hội cũng còn đang, từng tại này thi triển qua đích thi họa cùng nhất mình kinh nhãn đích đủ loại chuyện xưa còn đang, khả quên mất, đã sớm quên mất, truy tìm không đến.

Nước chảy hoa rơi nhân sự khứ, trải qua nhiều năm xuân sự tình cũng không tung.

Nhưng phần vinh cuối cùng là dễ dàng đạt được lực chú ý đích đồ vật, một hồi thủy mặc hội, nửa cái Hàng Châu Thành đều hơi bị lo lắng. Tiểu thương phiên nhóm thừa cơ hội này làm trên một ngày để bán bán, toàn bộ chợ phía Tây đều đi theo ánh quang. Không chỉ là cái ăn phương diện, liền ngay cả khách sạn cũng đi theo đầy mấy ngày. Đây tự nhiên là bởi vì thủy mặc hội đích thanh danh một năm vang lên một năm, liền quanh mình đích một ít hương trấn học sinh đều chạy tới thưởng ngoạn một phen, thuận tiện tìm một chút đường ra.

Rốt cuộc một hồi thủy mặc thịnh hội, đến đây phẩm Bình thư họa, ngoại trừ Hàng Châu Thành đích một ít thi họa bên ngoài mọi người, còn có Hàng Châu đích tri châu hoặc Thông phán. Thân phận như vậy địa vị, dù cho vẹn vẹn được một câu nhạt nhẽo đích tán dương, cũng đủ làm cho một kẻ thư sinh từ vô danh tiểu tốt, trở nên đề cho tên của mình tại trong dân chúng như sấm bên tai.

Người Tổng phong nhã, liền tầm thường dân chúng diệc lại như là. Đối với văn nhân cùng nghệ thuật gia mà nói, đây thật là tốt nhất thời đại.

Nhưng đây cũng là xấu nhất đích thời đại.

Tối thiểu nhất, đối với Phạm Thu Bạch mà nói là như vậy.

"Tuy nói nữ hài tử xuất đầu lộ diện không được tốt, thế nhưng là tiền triều thời điểm, nữ nhi gia đích thời gian nếu so với hiện tại sống khá giả nhiều, tối thiểu nhất có thể ra ngoài xem cái thủy mặc sẽ là không phải là!"

Nghe bên ngoài càng ngày càng náo nhiệt đích thanh âm, Phạm Thu Bạch khó được đích đùa bỡn một ít loại nhỏ tính tình.

"Tiểu nương tử ngươi đây là quyến luyến tiền triều, nếu là bị người bẩm báo quan phủ khứ, nhưng là phải hỏi chém đất!" Phi Bạch bùng một bàn điểm tâm đi vào, cười hi hi đích nói, "Hơn nữa, tiền triều vừa không có thủy mặc hội, tiểu nương tử ngươi làm sao biết khi đó nữ nhi gia liền có thể ra ngoài xem đích?"

"Ngươi a!" Phạm Thu Bạch lông mày cau lại, mặt lộ vẻ ba phần hờn dỗi, đưa tay liền nhéo Phi Bạch đích cái mũi nhỏ, "Đều lúc này, cần phải theo ta tranh cãi sao! Ngươi nghe kia phía ngoài náo nhiệt, thật sự là khiến cho ta tâm phiền ý loạn đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

chương 27: thủy mặc hội trên khởi mây khói

Tuyên Hòa lúc này, trình Chu lý học còn không có cao hứng, đối với nữ tử tam tông tứ đức, bó chân quần chân, đại môn không ra hai môn không vào đích quy củ, cũng không có chính thức hình thành.

Nhưng gia đình giàu có chung quy có gia đình giàu có đích quy củ, nhất là Phạm Thu Bạch như vậy đích niên kỷ, đã có chút miễn cảm, còn có nàng thể cốt lại yếu, thấy gió gục, người trong nhà tự nhiên là cẩn thận che chở, xưa nay không lớn sẽ để cho nàng xuất đầu lộ diện.

Phạm Thu Bạch cũng là an cư đích tính tình, dựa theo đòi sau đích lời mà nói, chính là chỗ ở. Lại nói Hàng Châu Thành đích Phạm phủ tuy không tính là đại, nhưng cũng là cái ba tiến ba xuất đích sân nhỏ, hậu hoa viên màu sắc và hoa văn trăm cảnh, ngược lại đầy đủ nàng xưa nay thường ngoạn.

Cho nên, Phạm Thu Bạch sẽ rất ít bởi vì không thể ra cửa đùa nghịch tính tình. Bất quá theo thường lệ đích hàng năm một lần, cũng đều là bởi vì như vậy một hồi thủy mặc hội.

Họa si họa si, yêu thích tranh thành si. Đối với Phạm Thu Bạch mà nói, nhất tường ngăn cách kia thủy mặc trong hội đích đủ loại thi họa, giống như là kẻ nghiện so với thuốc phiện mà nói, xa tận chân trời, thật sự là đánh nội tâm đích khó chịu a!

Phi Bạch từ nhỏ đi theo Phạm Thu Bạch cùng nhau lớn lên, đầu không rõ ràng lắm nhà mình tiểu nương tử bây giờ tâm tư. Thời điểm này bị Phạm Thu Bạch dắt mũi, A... A... Đích trực hừ hừ, ngoài miệng nói: "Ai nha! Đau quá đau quá! Tiểu nương tử người mau buông ta ra đích cái mũi, trong chốc lát nước mũi ra ngoài rồi!"

Phạm Thu Bạch nghe vậy bị hù thu tay lại, này mới kịp phản ứng là Phi Bạch này Xú nha đầu tại đùa chính mình, không khởi hoành nang nhất nhãn, lại đứng dậy, tại trong phòng của mình tới lui quanh quẩn một chỗ, ngồi nằm khó có thể bình an.

Nội tâm như dài quá thảo tựa như, trong chốc lát nghĩ đến năm nay không biết sẽ có cái mọi người gì tới lời bình, trong chốc lát vừa muốn Nhất Minh tiên sinh đích thi họa không biết đến cùng là cái dạng gì nữa, trong chốc lát lại suy nghĩ lấy những cái kia thượng phẩm đích thi họa, đại ca đến cùng có thể hay không mượn trở về để mình nhìn. . .

Phạm Thu Bạch trong phòng, càng nghĩ càng là nóng lòng, càng nghĩ càng là bức bối, lòng bàn chân sinh cảnh sắc tựa như nói tới nói lui, đem đang tại ăn vụng bánh đậu xanh đích Phi Bạch xem đích có chút cháng váng đầu.

"Ai nha! Tiểu nương tử chớ để lại chuyện á! Ta đã để cho Trường Sinh tiểu tử kia đi đằng trước, hẳn chắc chắn từng giây từng phút hướng chúng ta bẩm báo." Phi Bạch bắt đầu dĩ nói.

"Làm tốt lắm! Làm tốt lắm!" Phạm Thu Bạch nhãn tình sáng lên, "Như vậy tối thiểu nhất trò chuyện lấy an ủi a! Tuy nhìn không đến phía trước đích rầm rộ, có thể nghe được vài phần cũng là hảo! Phi Bạch, người thật đúng là cái đứa bé lanh lợi!"

Phạm Thu Bạch thập phần vui vẻ, lúm đồng tiền như hoa. Nhìn nhìn Phi Bạch dứt miệng đầy đích bánh đậu xanh, liền buồn cười, đi qua dứt khoát đem nghiêm chỉnh bàn đều nhét vào trước mặt Phi Bạch, cười nói: "Thường người, không ai với người đoạt, từ từ ăn, chớ để lại ghen đến!"

"Hắc hắc tiểu 凉 糕!" Phi Bạch cao hứng đích mặt mày hớn hở, một câu "Cảm ơn tiểu nương tử" bị nàng miệng đầy đích cái ăn khiến cho mơ hồ không rõ.

"Tiểu nương tử! Phi Bạch cô nương!"

Đúng vào lúc này, một cái mười ba mười bốn tuổi đích thanh y tiểu bộc đạp đạp đạp đích chạy vào phòng, màu da hơi đen, một đôi con ngươi cực sáng, đây là Trường Sinh.

"Tri châu đại nhân, Thông phán đại nhân đều đến, còn có Tề Thế Xương tiên sinh, Trình Nguyên tiên sinh đều dắt tay nhau tới, bên ngoài náo nhiệt không được, đám kia tuổi trẻ đích thư sinh con mắt đều tái rồi, biến đổi pháp đích hướng bọn họ mí mắt phía dưới xông đó!" Trường Sinh cùng thuyết thư người đồng dạng, nước miếng tung bay.

"Tề Thế Xương là Hàng Châu Thành đích Đại Nho, chắc là tri châu đại nhân đối với thỉnh mới bằng lòng. Trình Nguyên tiên sinh tuy thanh danh không có Tề Thế Xương tiên sinh vang dội, thế nhưng đang vẽ phẩm đi lên luận, e rằng toàn bộ Hàng Châu Thành cũng không có có thể cùng hắn đánh đồng rồi! Hai vị này một lá thư nhất họa, xem ra lần này, không có cái gì thi họa có thể đào thoát bọn họ nhị vị đích pháp nhãn!"

Phạm Thu Bạch cũng đi theo mơ hồ đích hưng phấn lên, một đôi mắt sáng sáng, nếu như Tinh thần: "Trường Sinh, người làm rất tốt. Nhanh đi lại xác minh bẩm báo a!"

"Được rồi!" Trường Sinh cũng gấp nhìn náo nhiệt, bộ dạng xun xoe tựu vãng ngoại bảo, hoạt bát hiếu động đích nhanh.

"Tiểu nương tử, vị Trình Nguyên kia tiên sinh, có phải hay không năm trước từ chối tam lang quân đích vị nào?" Phi Bạch nhớ ra cái gì đó, tò mò hỏi.

"Người ngược lại là tốt trí nhớ." Phạm Thu Bạch cười gật đầu, "Không sai, năm trước Hạ Thiên, Tam ca từng dẫn theo một xe đích bó tu lễ muốn đi báỉ sư, kết quả họa tác đưa lên, Tam ca liền người cũng không có nhìn thấy, đã bị kia Trình Tiên Sinh đích đứa bé giữ cửa cho ngăn cản trở về! Vì chuyện này, Tam ca thế nhưng là bức mình vài ngày đó!"

Phi Bạch vỗ tay cười nói: "Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi! Năm trước tam lang quân lúc trở lại tức giận, một cước đá lên hậu viện đá Thái Hồ, kết quả đá Thái Hồ chuyện gì cũng không có, tam lang quân giày của mình phá cái động không nói, còn chảy huyết, nuôi nửa tháng mới đưa điều dưỡng hảo! Cũng là bởi vì vị Trình Nguyên này tiền sinh, có phải hay không?"

Phạm Thu Bạch cũng nhớ tới chuyện ngày đó, thời điểm này nhớ tới chỉ cảm thấy buồn cười, che miệng cười khanh khách nói: "Không sai nha. Tam ca cũng là tự chuốc lấy khổ, kia Trình Nguyên tiền sinh là nổi danh thanh cao cao ngạo, bao nhiêu người muốn đi bá sự ăn canh cửa. Tam ca cho rằng dựa vào Phạm gia đích thanh danh, đối phương như thế nào cũng sẽ cho cái mặt mũi, kết quả mặt mũi vứt xuống gia."

"Vậy tiểu nương tử ngươi nói, tam lang quân lần này cùng Trình Tiên Sinh tại một chỗ tham dự này thủy mặc hội, chẳng phải là 'Cừ nhân gặp mặt hết sức đỏ mặt' sao!" Phi Bạch huy vũ lấy nắm tay nhỏ.

"Cái gì cừ nhân! Ngươi cô nàng này nghe nói sách tiên sinh đích thoại bản diễn nghĩa nghe được quá nhiều á..., tiểu đầu trong cũng không biết đều giả bộ mấy thứ gì đó!" Phạm Thu Bạch chọc chọc Phi Bạch đích cái trán, cười nói, "Trình Tiên Sinh là tiền bối, lại là danh gia. Tam ca coi như là muốn cùng hán đỏ mặt, cũng phải hữu tư cách kia không phải sao? Lại nói, Tam ca cũng không phải là kia đại bụng dạ hẹp hòi người, thủy mặc sẽ là phong nhã sự tình, nơi nào sẽ đem những vật này đặt tới trên mặt bàn khư thuyết? Lại nói, Trình Tiên Sinh chịu tới cũng đã là cho chúng ta Phạm gia mặt mũi, Tam ca vui vẻ trả lại không kịp nha."

Phi Bạch "A" một tiếng, nháy mắt mấy cái, cái hiểu cái không.

"Tiểu nương tử, Phi Bạch cô nương!" Trường Sinh lần nữa chạy vội qua, mưa làm ướt trên người hán đích thanh sam, lổm đơ lổm đốm, "Tất cả thư nhà đồng ý đều cầm danh thiếp danh họa, mấy vị đại nhân tiền sinh nhìn, cũng nói nhà chúng ta đích "Khê Sơn Hành Lữ Đồ " cao nhất hay trân quý đó!"

"Như thế trong dự liệu sự tình, cũng là tổ tông phúc âm, không đáng khoe." Phạm Thu Bạch khẽ gật đầu, trên mặt lại cũng khoát vài phần vui mừng, "Cái khác gia đâu này? Đều có chút cái gì danh gia chỉ tác?"

"Lý gia cầm một bức Vương Sĩ Nguyên đích "Tùng Hạ Nô Mã Đồ ", mọi người tán thưởng hảo một hồi." Trường Sinh Đạo.

"A! Vương Sĩ Nguyên sao. . ." Phạm Thu Bạch nói, "Thế nhân thuyết hán thiện sơn thủy, lại cực thiện họa mã, thuyết hán họa đích mã 'Cốt khí cao tì, da lông trên dưới, tuy bút sở định, giác không sai xử' . Ai! Thật là nhớ mụn đọc một phen a! Là Lý gia sao! Ủ, nếu như mụn không tới, ngày khác ta nhất định đến nhà tìm kiếm một phen. Còn có cái gì sao?"

"Cái khác đích thật cũng không cái gì quá mức xuất sắc đích thi họa. . . Đúng rồi! Tây Tịch tiên sinh cầm một bức Đông Pha bản chép tay đích "kinh từ thiếp ", Tề Thế Xương tiên sinh mười phần yêu thích, thế nhưng không biết vì cái gì, tri châu đại nhân cùng Thông phán đại nhân cũng không nói thêm gì." Trường Sinh nói qua, không hiểu gãi gãi đầu.

Quan viên đích thân phận, đối mặt với Tô Thức đích sách thiếp, tự nhiên là không tốt nói thêm cái gì. Phạm Thu Bạch nghe vậy là xong nhưng vu tâm, mỉm cười, dời đi chỗ khác chủ đề: "Nhất Minh tiên sinh cầm lấy "kinh từ thiếp "? Đúng rồi, hán thuyết cảm lưỡng bức thi họa, một bức là đại biểu chủ quán, một bức đại biểu cá nhân. Nay bức "kinh từ thiếp " tự nhiên là đại biểu chủ quán rồi nhưng đúng, đúng nhà ai mặt tiền cửa hàng đâu này? Tựa hồ không nghe tiên sinh nói qua."

Trường Sinh hồi ức nói: "Tựa hồ là người của họ Lục gia khai mở."

"Lục thị?" Phạm Thu Bạch chớp mũi đẹp mắt đích nhàu lên, lắc đầu, "Chưa từng nghe qua."

Nói thêm nữa vài câu, Phạm Thu Bạch liền lại lần nữa đuổi Trường Sinh khứ dò xét. Như thế tới tới lui lui hơn mười lần, tại đây khinh bạc đích mưa xuân, Trường Sinh trên trán đã ra một tầng tinh tế dây đặc đích mồ hôi, trên người đích thanh sam cũng bị hoàn toàn làm ướt, nhưng trên mặt như trước mang theo hi hi đích tiểu ý, tựa hồ làm không biết mệt.

Phạm Thu Bạch chú ý tới, mỗi lần Trường Sinh tới bấm báo thời điểm, một đôi lạnh lợi đích con ngươi luôn là ở trên người Phi Bạch chuyển. Phi Bạch chu một trương cái miệng nhỏ nhắn, ngẫu nhiên hướng về phía Trường Sinh làm một lần mặt quỷ, sẽ dẫn tới người sau hắc hắc đích cười ngây ngô.

Tình hình như vậy, một mực tiếp tục đến sắp tới thời gian, Trường Sinh hơi có chút cao hứng bùng bùng đích chạy về, hào hứng bùng bùng mà nói: "Tiểu nương tử! Phi Bạch cô nương! Cực kỳ khủng khiếp á!"

"Làm sao vậy? Làm sao vậy?" Lúc này, liền Phi Bạch đều tới hào hứng, gom góp qua, trừng mắt một đôi con mắt lớn.

Trường Sinh thấy thế, càng vui vẻ, học nổi lên đầu cầu giăng đùa giỡn đích tiên sinh, mặt mày hớn hở mà nói: "Nhà chúng ta Tây Tịch tiên sinh, tại sắp tan cuộc thời điểm gọi lại mọi người, lấy ra một trang giấy vốn đích tranh thủy mặc, nói là Thập niên khó gặp đích tuyệt diệu chi bút! Mọi người lúc ban đầu cũng không tin tưởng, tam lang quân cũng cười mắng Tây Tịch tiên sinh căn rờ, hỏi hán có phải hay không ở nơi nào uống nhiều quá, chạy qua tới trêu tức mọi người."

Nói đến đây, Trường Sinh lau một cái mồ hôi trên mặt thêm mưa. Phạm Thu Bạch cẩn thận đích đem khăn tay của mình đưa cho hán, Trường Sinh nào dám muốn, chỉ dùng tay áo tùy ý đích xoa xoa.

"Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Nói mau nha!" Phi Bạch cũng không khách khí với hán, vội vàng truy vấn.

Trường Sinh liền nói tiếp: "Tây Tịch tiên sinh cũng không nhiều giải thích, cười khẽ một tiếng, tự làm như có thật đích đem bức họa kia từ thùng trong hộp đem ra, nâng trên bảo tựa như nâng đến phòng ở giữa, cẩn thận từng li từng tí đích triển khai. triển khai một góc thời điểm, mọi người nhìn lên, dĩ

nhien là một bức chưa bồi đích họa tác, năng tốt hơn chỗ nào? Liền không khỏi hữu những cái kia khí bất quá đích thư sinh trách móc, cười nhạo vài câu."

"Những sách này sinh thật sự là kỳ quái! Bọn họ liền họa cũng không thấy, vì sao phải đi trước hạ thấp?" Phi Bạch trừng trừng mắt, hết sức không cam lòng.

Phạm Thu Bạch đi theo Lư Chính Khanh đọc sách, nàng với tư cách là thiếp thân đích tiểu tỷ tự nhiên cũng phải đi theo học tập. Phi Bạch biết Lư Chính Khanh là một người tốt, lại cùng nhà mình quan hệ thân cận, thời điểm này tự nhiên mà vậy đích vì kia kêu khỏi bất bình.

Trương Sinh cười giải thích: "Phi Bạch cô nương không biết, bọn họ những cái kia văn Nhân Thư sinh thoát nhìn cả ngày rung đùi đắc ý đích đọc thánh hiền văn về, trên thực tế cẩn thận nhất mắt. Tam lang quân tổng thuyết, văn nhân đối với nhẹ, nếu so với người buôn bán nhỏ lợi hại đích nhiều thế này! Những cái này mở miệng mĩa mai đích người, đều là một ít cảm tác phẩm, cũng không có đạt được những người lớn, các tiền sinh tán thưởng đích gia hỏa, bọn họ chính là đang ghen tỵ kia!"

"A! Thật sự là vô si!" Phi Bạch bình trực đích tâm tính, nghe vậy khí đích trực đậm chân, "Vậy Tây Tịch tiên sinh đâu này? Hữu không có tức giận? Hữu không có cãi lại thống mạ bọn họ một hồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

chương 28: Vương Dật Thiếu, Trương Bá Anh, cổ lai kỷ hứa lãng được

"Nhất Minh tiên sinh nhân vật như vậy, làm sao có thể cùng bọn họ những người kia thiếu kiến thức." Phạm Thu Bạch mỉm cười, mười phần tự tin.

Trương Sinh vỗ tay khen: "Tiểu nương tử đoán không lầm! Tây Tịch tiên sinh căn bản đem lời của bọn hắn trở thành gió thoảng bên tai, liền cãi lại cũng chẳng muốn còn. Bất quá như vậy nhất ồn ào, mọi người ngược lại đều tới hào hứng. Bắt đầu trận thủy mặc hội hạ xuống, tất cả mọi người cảm thấy có chút mỏi mệt. Thế nhưng là đến cuối cùng thời điểm, Tây Tịch tiên sinh lại lấy ra như vậy một cái 'Bảo bối', vì vậy liền ngay cả tri châu đại nhân đều cảm thấy thú vị, cười tùm tùm đích tiến lên khứ nhìn, còn cùng Tây Tịch tiên sinh thuyết, 'Chính Khanh, nếu ngươi là đám lừa gạt chúng ta, năm nay đích thi hương ngươi cũng chớ để tham gia'."

"A! Điều này cũng quá nghiêm trọng!" Phi Bạch kinh ngạc nói.

Phạm Thu Bạch cười nói: "Tri châu đại nhân độ lượng rộng rãi, nơi nào sẽ thật sự bởi vì loại chuyện này tước đoạt Nhất Minh tiên sinh tham gia thi hương đích tư cách? Bất quá vui đùa mà thôi, cũng chỉ có loại như ngươi đàn nha đầu hội thật đúng! Chỉ bất quá, nếu là Nhất Minh tiên sinh lấy ra đích họa tác thật đúng thói tục đích. . . Đối tiên sinh đích thanh danh đến cùng không phải là chuyện gì tốt."

"Đúng nha đúng nha! Trương Sinh ngươi đừng xâu người khẩu vị! Nói nhanh một chút hết!" Phi Bạch gấp đến độ đậm chân, mở miệng thúc giục.

"Hi hi!" Trương Sinh hắc hắc đích cười, nói tiếp, "Tây Tịch tiên sinh nơi nào sẽ sợ những cái này, hắn là ngực hữu trúc từ a. . ."

"Vậy gọi 'Hung hữu thành trúc' !" Phi Bạch tức giận đích trách móc.

"A! Hung hữu thành trúc!" Trương Sinh hi hi cười nói, "Tiên sinh hắn đem bức họa từ từ triển lãm, biên triển lãm vừa nói: 'Đây là của ta một vị bằng hữu nghe nói thủy mặc hội, trong vòng một đêm chỗ làm. Ta bằng hữu kia có cái thói quen, về tranh lúc trước tất nhiên hội say rượu, họa xong sau liền say như chết. Hiện giờ đang ở nhà bên trong túy lâm, ta liền cầm này họa quyền vội tới mọi người thưởng ngoạn thưởng ngoạn.'"

Phạm Thu Bạch nghe vậy không khỏi cười nói: "Đường hữu 'Diên trung túy tử', chẳng lẽ lại chúng ta Đại Tổng Triều này cũng phải xuất một cái lấy túy nổi danh đích đại họa sĩ sao?"

"Tiểu nương tử? Cái gì là 'Diên trung túy tử'?" Phi Bạch tò mò hỏi.

Phạm Thu Bạch giải thích nói: "'Diên trung' chính là Trương Húc, trên sử sách thuyết hắn 'Mỗi say mềm gọi 狂 đi chính là hạ bút, hoặc lấy đầu nhu Mặc nhi sách. Đã tỉnh, tự cho mình cho rằng thần không thể phục được. Thế hô trương diên'. Trương Húc cực thiện thư pháp, thế nhưng mỗi lần đều muốn uống được say mềm, khắp nơi kêu khóc bốn tẩu một phen mới có thể hạ bút. Thậm chí đôi khi đầu, lại dùng tóc của mình dính mực nước viết văn tự đó! Hắn thuyết, chính mình tỉnh rượu về sau lại không có loại kia sách đạo đích thần hồn. Cho nên, thế nhân đều gọi hô hắn làm 'Trương diên'."

"Trên đời vẫn còn có như vậy đích quá nhân!" Phi Bạch nghe vậy hi hi đích cười, "Nói như vậy, Hoài Tổ đó cũng là như thế sao? Bất quá hần cái tên này thật đúng là kỳ quái a! Họ hoài sao? họ thật đúng là hiếm thấy, là ngoại tộc người sao?"

"Hoài Tổ là tăng nhân." Phạm Thu Bạch cười nói, "Bất quá cùng trương điên đồng dạng, Hoài Tổ bị lúc ấy đích người xưng tác 'Tứ tăng', nghe nói đã từng một ngày cử túy. Mỗi lần túy, hần cũng sẽ nói bút múa bút, nghe nói lại một lần, hần túy đem chùa chiền bên trong mấy chục đang lúc hành lang đều tràn ngập, mới bằng lòng thôi. Lý Bạch đã từng làm thơ khen qua hần: Thiếu niên thượng nhân hào Hoài Tổ, thảo thư thiên hạ xưng độc bộ. Mặc tri phi xuất Bắc Minh ngư, bút phong sát tẫn Trung Sơn thố! Như thế tiêu sái phóng đảng, cổ kim khó cầu."

"Lợi hại như vậy!" Phi Bạch nghe được mở to hai mắt nhìn, chắc chắn tán thưởng.

"Không chỉ a!" Phạm Thu Bạch hé miệng cười yếu ớt, "Hoài Tổ đích cuồng ngạo, còn có thi tiên đích cuồng lay động, thế cho nên Lý Bạch thậm chí viết ra 'Vương Dật Thiệu, Trương Bá Anh, cô lai kỳ hứa lăng đắc danh' loại lời này! Vương Dật Thiệu chính là Vương Hi Chi, Trương Bá Anh chính là Trương Húc, Lý Bạch hai câu này, thế nhưng là đem hai vị đại thư gia hạ thấp đích thăm rồi!"

Phạm Thu Bạch giải thích, nội tâm cũng hiểu được có chút xao động chi khí tràn đầy, không khỏi âm thầm tán thưởng: Thi tiên đích bức này khí độ, đại khái là thật sự trước không có người sau cũng không có người a!

Trương Sinh thời điểm này nói tiếp: "Đúng rồi, ta nghe Tây Tịch tiên sinh chính là bức này ý tứ, tựa hồ là đang nói hần vị bằng hữu kia hơi có chút cuồng quyền đích tính tình, Thông phán đại nhân cũng nhắc đến 'Điên trương túy tổ', lúc ấy loại nhỏ nghe không hiểu, nguyên lai là cái này ọy ý tứ."

"Người đừng lè mề! Kia Tây Tịch tiên sinh tất nhiên đem kia họa tác triển khai đúng hay không? Bọn họ nhìn, có phản ứng gì nha! Rốt cuộc là hảo hay là không tốt! Người nói mau nha!" Phi Bạch gấp muốn chết, một trương khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhanh muốn nghẹn đỏ.

"Hi hi!" Trương Sinh cười nói, "Được không, ta rồi đi quá xa, cũng không thấy rõ. Dù sao nha, vị Trình Nguyên kia tiên sinh lúc ban đầu chỉ là xa xa thờ ơ lạnh nhạt, bức họa hoàn toàn triển khai, hần vậy mà hai ba bước đẩy ra người bên ngoài liền vọt tới bức họa phía trước, đánh giá nửa ngày, liền nắm chặt nhà chúng ta tam lang quân không buông tay, hỏi cái này họa có phải hay không Phạm gia người họa."

Phạm Thu Bạch lúc này cũng hồ đồ, khó hiểu nói: "Vì cái gì hỏi như vậy? Không phải là Nhất Minh tiên sinh cầm lấy đích họa sao? Cùng Phạm gia có quan hệ gì?"

Trương Sinh giải thích nói: "Tam lang quân cũng hỏi như vậy kia mà, sau đó Trình Nguyên tiên sinh cười lạnh một chút, thuyết 'Như thế vân vụ ý vị, ngoại trừ các người được hạn chế Trung Lập chân truyền đích Phạm gia đệ tử ra, còn có ai năng họa cho ra?' "

Hạn chế Trung Lập chính là Phạm Khoan, "Trung Lập" là Phạm Khoan đích chữ.

"Cái gì!" Phạm Thu Bạch nghe xong liền kinh đến, lại đứng lên. Nàng từ nhỏ đến lớn vẫn luôn họa không tốt đích vân vụ. . . Không, hần là nói như vậy, toàn bộ Phạm gia tự tổ phụ, tựu không còn được kỹ trung khí khái đích vân vụ, tại sao sẽ ở Nhất Minh tiên sinh trong tay xuất hiện?

"Trương Sinh, kia Trình Nguyên tiên sinh còn nói gì đó không có? Kia họa tác đến cùng hảo tới trình độ nào?" Phạm Thu Bạch một đôi Thu Thủy tiền đồng từ sóng quang triệt triệt, thanh linh đích trực tiếp xuyên vào nhân tâm.

Trương Sinh lắc đầu nói: "Hảo tới trình độ nào, Trình Nguyên tiên sinh cũng không nói, ta cũng không biết. Bất quá, tại tam lang quân phủ nhận, Tây Tịch tiên sinh thêm chút giải thích, Trình Nguyên tiên sinh suy nghĩ chỉ chốc lát, tựu nói một câu nói."

"Nói cái gì?" Phạm Thu Bạch cùng Phi Bạch chủ tớ hai người cùng nhau thúc hỏi.

Trương Sinh bị hai người đích khí thế lại càng hoảng sợ, rút lui nửa bước: "Ách, cái kia, Trình Nguyên tiên sinh thuyết —— ta muốn thu người này làm đồ đệ!"

...

...

Sở Phong khi tỉnh lại, đã là hoàng hôn thời gian.

Hần mở mắt mơ mơ màng màng đích nhìn, nhìn ngoài cửa sổ dưới mái hiên nhỏ xuống đích vũ mảnh vãi, nghe tuôn rơi tự nhiên đích tiếng mưa rơi, cảm thấy mười phần bình tĩnh.

Cửa sổ nghe vũ, này vốn là một kiện mười phần an nhàn đích sự tình.

Lý Thương Ân thuyết "Lưu đắc tàn hà thánh vũ thanh", đáng tiếc trong nội viện cũng không có lá sen, hiện giờ này mưa xuân cũng đánh không được tàn hà.

Nhưng âm thanh này cuối cùng là êm tai, cho dù là tại ngàn năm, Sở Phong cũng thường xuyên tại nghỉ thời điểm nghe tiếng mưa rơi phát trong chốc lát ngốc. Nhất là đêm khuya vắng người, đã không còn dòng xe cộ đích ồn ào náo động, tiếng mưa rơi càng thêm rõ ràng, liền cũng càng thêm động lòng người rồi.

Hần thích vũ, thích vũ mang theo đích trong núi vân vụ, thích mưa nhẹ nhàng liên tục rơi vào trên mặt nước, xao động xuất một tầng sa mỏng đích liêm

mặc.

Đương nhiên, mưa rơi thời điểm, tại trong phòng bình yên thường ngoạn tốt nhất, ở bên ngoài bùng dù độc lập cũng tốt. Nếu là gặp được không mái hiên nhà che mưa, không cái dù khả chống đỡ thời điểm, tuy nói thanh sam ẩm ướt cũng ít nhiều xem như kiện phong nhã đích sự tình, khả nếu là gặp được mưa to mưa to thời điểm, không khỏi sẽ có vài phần chật vật bên người. Loại như Tô Thức kia đội "Ngâm khiêu thả từ hành", cũng không phải là tầm thường lòng dạ có thể đạt tới.

Sở Phong nghĩ đến chính mình suốt ngày Tô Đông Pha, Tô Đông Pha đích treo nhớ kỹ, tư vị này ngược lại là cùng hoài xuân đích thiếu nữ không sai biệt lắm a! Vừa nghĩ đến đây, không khỏi mỉm cười.

Khởi động thân thể tới mới cảm thấy phía sau lưng đích xương cốt đau nhức, đầu cũng nhảy dựng nhảy dựng đích trường đau nhức.

Sở Phong có chút khó hiểu, nhìn quanh bốn phía đích chật vật, suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ lại lúc trước đến cùng xảy ra chuyện gì. . .

Chính mình đi xem xem Tây Hồ, mua chút tửu, trở về vẽ tranh, sau đó. . . Sở Phong nhìn ngoài cửa sổ chớp hai mắt, phát hiện chuyện sau đó đối với mình mà nói, trở thành trống rỗng.

Ách. . . Sở Phong gãi gãi đầu, mọi nơi khứ nhìn, văn chương đích xác tại, bút còn không có tẩy, phía trên còn dính miêu tả sắc, bất quá họa tác đi đâu? Rượu này trong bầu ngực lại nghiêng lệch đích cũng đã vô ích, là bị chính mình uống cạn sạch? Minh rốt cuộc ngủ bao lâu đâu này? Lưng eo như vậy đau lại là chuyện gì xảy ra?

Loại này lưng eo đích đau đớn. . . Giống như là khi còn bé cha mẹ cãi nhau, chính mình chạy đến đồng học gia ngã ra đất nghĩ đích loại cảm giác đó. Nhưng đó là bởi vì sàn nhà quá cứng rắn, cách được xương cốt đau làm ra. Rồi mới xem, chính mình rõ ràng là ngủ ở trên giường, vì sao còn sẽ có bức này cảm giác?

Chẳng lẽ lại, uống nhiều quá ngoại trừ đau đầu ra, còn sẽ có loại này toàn thân đau đích cảm giác? Không có nghe người khác nói qua a, trên sách cũng không có tả qua. . . Sở Phong khó hiểu, kinh ngạc đích gãi gãi đầu.

"Ồi! Người vậy mà tỉnh!"

Vừa lúc đó, dính nửa người mưa đích Lưu Chính Khanh đi đến, đem trong tay giấy dầu cái dù ở ngoài cửa thả, cười tủm tỉm đích đánh giá Sở Phong.

"Lưu huynh?" Sở Phong nhìn nhìn trong tay hắn đích thùng hộp, chớp hai mắt, "Trong viện tử này ngoại trừ ta không có người khác, ta không có khứ cho người mở cửa, người là vào bằng cách nào?"

Lưu Chính Khanh buông tay cười cười, trả lời đích vạn phần thần nhiên: "Đương nhiên là leo tường trở mình tiến vào rầu~."

Sở Phong lại lần nữa chớp hai mắt, không phải nói cái gì.

Lưu Chính Khanh đem kia thùng hộp tại trên mặt bàn thả, cười ha hả nói: "Khó được nhìn thấy người bức này hồ đồ ngu khờ đích bộ dáng, cuối cùng là để ta nhìn hữu chút thoải mái, không cảm giác mình với người đích chênh lệch lớn như vậy!"

Sở Phong không có quá nghe hiểu, ngược lại là nhớ tới một việc, hỏi: "Lưu huynh là tới tìm ta đi tham gia thủy mặc hội đích?"

Lưu Chính Khanh liếc mắt: "Thủy mặc hội cũng đã xong việc nhĩ, nếu chờ người tỉnh lại, gái trinh nữ đã thành đàn bà rồi!"

"Như vậy." Sở Phong nghe xong chính mình say rượu làm sự tình, không khỏi hơi hơi nóng mặt, nhưng ảo não cùng tức giận lại là không có, rốt cuộc với hắn mà nói, thủy mặc hội cũng không phải cái gì quá mức chuyện trọng yếu. Chỉ là, không thể nhìn xem kỳ trung thi triển tới đích danh gia thi họa, thật đúng có chút đáng tiếc.

"Ta nói, người tiểu tử này như thế nào như vậy không thú vị đâu này?" Lưu Chính Khanh vốn là muốn xem tốt hơn đùa giỡn, tỷ như Sở Phong đích oán trách, lo lắng các loại các loại, nhưng rất rõ ràng, cũng không có thực hiện được. Vì vậy Lưu Chính Khanh thở dài một tiếng, lại nghiêng ngả nói, "Sở Huỳnh Đề, lúc này người nên cực kỳ cảm ơn ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

chương 29: vi vũ dựa cửa

"A, ta vì sao phải tạ Lư huy?"

Lư Chính Khanh cười hắc hắc, cũng không nói thẳng kia bức Tây Hồ đích sơn thủy đồ, chú ý bên cạnh mà nói hần nói: "Tiểu tử ngươi uống say như chết, nếu không là ta đem ngươi đỡ đến trên giường, mãi cho tới bây giờ e rằng vẫn còn ở trên mặt đất nằm thi đó! Ngươi nói có nên hay không cảm ơn ta?"

Sở Phong nghe vậy liền đã minh bạch, thời điểm này rốt cục nhận thức đến "Uống rượu hồng việc" bốn chữ này đích hàm nghĩa, mình cũng cảm thấy buồn cười, liền làm như có thật đích hướng về phía Lư Chính Khanh chấp tay: "Nguyên lai Lư huy cao như thế nghĩa, tiểu đệ vậy mà không biết."

Lời này Lư Chính Khanh vậy mà cũng thân nhiên chịu chỉ, hào phóng khoát tay, giờ lên cái cằm rất trên cao nhìn xuống nói: "Người không biết không trách đi! Sở Huyễn Đệ không cần đề ý!"

Sở Phong buồn cười, lại có thể bày ra một bộ như có điều suy nghĩ đích bộ dáng: "Bất quá... Lư huy leo tường đi vào đỡ ta một hồi, rồi mới lại lật một hồi. Đây rốt cuộc là Lư huy hữu chí ở lại làm đầu trộm đuôi cướp, hay là thuyết, Lư huy ngươi sớm đã là này đạo bên trong người?"

"Ngươi tên tiểu tử thú, ta Lư Chính Khanh như thế giúp ngươi, ngươi lại vẫn chế ngạo ta sao!" Lư Chính Khanh chỉ vào Sở Phong cười mắng, thốt ra, "Nếu như không phải là ca ca ngươi lời của ta... Hắc hắc!"

Lời này nói đến đồng dạng, Lư Chính Khanh lại cảm thấy, trực tiếp đem thủy mặc hội trên đích sự tình nói ra quá mức không thú vị chút.

Lư Chính Khanh vốn là cái thích diễn dịch đích người, sử dụng đôi sau đích nói, chính là thích tác thanh tú. Phương diện khác, Lư Chính Khanh có lẽ rất là phổ thông, nhưng Đường Tổng đến nay yêu danh tranh công biện pháp, những cái kia cái gọi là danh nhân chuyện bịa, hần là nghiên cứu qua, cũng là rất có chút tâm đắc.

Hần biết hần là như thế nào đem một việc đích lực ảnh hưởng làm được lớn nhất. Giống như là Sở Phong đích bức họa kia tác, nếu là ở thủy mặc hội trên trực tiếp lấy ra, họa tác tuy hảo, nhưng cũng chỉ là không được hai tiếng tán thưởng, mọi người trong nháy mắt sẽ quên.

Nhưng bị cái kia dạng an bài xử lý, sự tình tự trở nên nhiều chút bấp bênh đích hương vị. Liền ngay cả tâm thưởng dân chúng tại đồng ruộng trên bàn, cũng có thể coi như chuyện lý thú dật nghe thấy mà nói trên vừa nói, bởi vậy, hiệu quả cuối cùng là bất đồng. Vậy đại khái, cũng chính là đôi sau theo như lời đích lãng xê.

Loại chuyện này cổ đại chẳng những có, hơn nữa rất nhiều, Đường triều cùng với Tống triều năm đầu đang lúc hơn.

Bởi vì khoa cử hệ thống tự nhà Tùy xác định hạ xuống, lúc ban đầu phải không hồ danh... Nói đơn giản, chính là thí sinh đích bài thi không phong, chấm bài thi quan nhất nhãn liền có thể biết này cái đề bài là cái nào thí sinh chỗ làm.

An bài như vậy, cũng không phải là bởi vì sơ sẩy. Mà là lúc ấy đích người cảm thấy, ngoại trừ thí sinh đích học vấn ra, cá nhân phẩm hạnh cũng là rất trọng yếu. Nếu quả thật đích "Chi cần có tài là cử", lấy bên trong về sau phát hiện người này tại hồi hương tiếng xấu rõ ràng, kia triều đình rốt cuộc là phân công hay là không phân công đâu này?

Loại này lo lắng nguyên bản đích suy tính tự nhiên là hảo, thế nhưng là tựa như cùng tiền xu đích hai mặt, mọi thứ cũng có nó tai hại. Không hồ danh thủ sĩ đích tai hại, ngoại trừ dễ dàng thu lấy hối lộ, hộp tối thao tác ra, còn có một chút, chính là đặc biệt dễ dàng bởi vì thí sinh đích thanh danh lớn nhỏ, nhi quyết định có hay không trúng tuyển.

Đây cũng là một kiện lẽ thường bên trong đích sự tình, rất cuộc, nếu như một người tại dân gian tài danh trác, chạm tay có thể bóng, tham gia khoa cử lại thi rất đích, liền ngay cả dân chúng đều tránh không được muốn nghị luận nghị luận. Đây là liên quan đến triều đình thể diện cùng khoa cử công bình đích vấn đề lớn, không thể không coi trọng.

Vương Duy đã viết "Ngồi xem thả câu người, đồ hữu ao ước ngư tình", hy vọng làm hướng Trung Thư Lệnh Trương Cửu Linh có thể dẫn tiến hần; Chu Khánh Dư đã viết câu kia "Trang bỏ đi bộ dạng phục tùng hồi vị hôn phu, hoa mi sâu cận hợp thời không" bài trên viên ngoại lang trương tịch, thậm chí lấy được "Đủ hoàn không là nhân gian quý, một khúc lãng ca địch Vạn Kim" bức này biểu thị chính mình thưởng thức kỳ tài hoa đích hòa cùng. Liền ngay cả Lý Bạch tại " trên An Châu Bồi Trường Sĩ sách ", cũng không khỏi tả một ít "Nguyên quân hầu huệ lấy đại gặp, Động Thiên tâm nhan, cuối cùng hồ trước ân, lại nhục anh miện" bức này a dua nịnh hót chi từ, huống chi là những người khác?

Đường người thậm chí đem bức này tìm kiếm nương nhờ, dẫn tiến đích thơ tác, chụp mũ "Xin yết kiến thơ" danh tiếng, kỳ tình trạng quá lớn đại có thể thấy được rõ ràng.

Kết quả là, muốn du ngoạn sơn thủy con đường làm quan, muốn học được bồi dưỡng danh tiếng của mình. Đường Tổng lấy đem, bức này thí dụ nhiều vô số, mặc dù tới Tuyên Hòa trong năm khoa cử sớm đã hồ danh lâu vĩ, nhưng loại này ra làm quan trước sau trước ở quê hương dương danh đích thói quen, nhưng như cũ truyền thừa hạ xuống.

Lư Chính Khanh nói như thế nào cũng là muốn muốn tham gia khoa cử đích người, đối với cái này loại sự tình có chỗ nghiên cứu đã là tất nhiên. Trên thực tế, những năm gần đây, hần ở trong Hàng Châu Thành cũng là thông qua tương tự biện pháp, khiến chính mình tiểu hữu chút danh khí. Bằng không mà nói, hần đích tài danh cũng sẽ không truyền bá đến Phạm gia, càng sẽ không làm Phạm Thu Bạch đích Tây Tịch tiên sinh.

Chỉ là Lư Chính Khanh càng nghĩ, thế nào thủ đoạn lợi hại, nhưng cũng biết hiểu năng lực của mình có hạn. Tạo thế chung quy hữu thế khả mượn, khả dựa vào, tài hoa của hần chỉ có thể đem thanh danh đề cử cho tới bây giờ tình trạng này, đối với cái này, Lư Chính Khanh đã rất hài lòng.

Thế nhưng Sở Phong không đồng nhất. Sở Phong tại thi họa trên đích tạo nghệ, để cho Lưu Chính Khanh kinh ngạc một chút, cũng làm cho hắn sinh ra tích tài tình cảnh. Lại là thiếu niên, cho dù bản thân hắn tính tình đậm bạc, "Không ôm chí lớn", chẳng lẽ thật sự muốn cho hắn một mực ở loại này nhỏ thi họa hành trướng này cả đời sao?

Huống chi, Lưu Chính Khanh còn nghĩ về kia ba mươi lượng bạc ròng đích tình cảm, hiện giờ hữu thủy mặc hội trợ giúp, vậy giống như thuận buồn xuôi gió đích theo gió vượt sóng đồng dạng, nơi đó có không thuận thể thực hiện đạo lý!

Bất quá, Lưu Chính Khanh nhìn trước mắt đích Sở Phong, bỗng nhiên nổi lên chút tình nghịch đích tâm tư, cảm thấy trực tiếp nói cho hắn biết thủy mặc hội đích rầm rộ quá mức không thú vị, hay để cho hắn chậm rãi giặt mình thật tốt, mình cũng năng nhìn một cái tiểu tử này giặt mình đích phản ứng! Ha ha!

Vì vậy hắn cũng không nóng nảy, vênh lên chân bắt chéo tại Sở Phong trong phòng đã ngồi, đông giặt nhẹ tây giặt nhẹ, chính là không nói thủy mặc hội trên đích sự tình, chỉ còn chờ Sở Phong chủ động tới hỏi.

Khả Sở Phong đích tính tình... Nói trắng ra là, thuộc về loại kia bí ẩn làm người ta phát bực, người không nói, ta tự không hỏi. Vì vậy hai người mất to từng đôi mắt nhỏ, nói chuyện tào lao nửa ngày, lượn thiên đại đích vòng tròn cũng không nói đến chính đề.

Kết quả, Lưu Chính Khanh dẫn đầu ngồi không yên.

Cọ đích một tiếng đứng dậy, Lưu Chính Khanh trong phòng liên tục dạo bước, chất vấn: "Ta nói tiểu tử ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu kỳ thủy mặc hội trên xảy ra chuyện gì sao?"

"Hiếu kỳ." Sở Phong cười gât đầu.

"Vậy sao ngươi không hỏi?" Lưu Chính Khanh trừng mắt.

Sở Phong tùy ý nhún vai: "Chung quy sẽ biết."

"Ngươi cái thằng này..." Lưu Chính Khanh biện không thể biện, cũng không thật sự là có chuyện như vậy, coi như là chính mình không cùng hắn nói, thời gian dài, chắc chắn sẽ có tin via hè truyền tới Sở Phong nơi này, "Thế nhưng là, ngươi cũng không sốt ruột sao? Sẽ không không thể chờ đợi được đích muốn biết?"

Sở Phong nghe vậy chớp hai mắt, tí mĩ mà nghĩ nghĩ, rất nghiêm túc trả lời: "Sẽ không nha."

Lưu Chính Khanh thiếu chút nữa khí đích ngất đi.

"A! A! Làm ca ca ta đây không chấp nhặt với ngươi!" Lưu Chính Khanh lấy tay nâng trán, "Ta đi thủy mặc hội, thay ngươi cầm đồ vật khứ."

Sở Phong đã sớm thấy được hắn cời xuống tới đích thùng hộp, sớm đã đoán được: Lúc này liền đứng dậy trình trọng thi lễ: "Uống rượu hồng việc, làm phiền Lưu huynh khứ nói Phạm thị thi họa hành tham gia thủy mặc hội, thật sự là đa tạ."

"Đây đều là việc nhỏ!" Lưu Chính Khanh tiếp tục trừng mắt, một chút cũng không bởi vì Sở Phong đích cảm tạ nhi vui vẻ, "Ta không chỉ cầm kia bức " kinh tử thiếp ", còn dẫn theo một bức họa khứ cho mọi người nhìn coi."

"Một bức họa?" Sở Phong rốt cục hơi hơi giãn mày, liếc qua bên cạnh cái bàn... Thật sự là hắn nhớ rõ, mình tại hoàn toàn say ngược lại lúc trước, là họa qua một bức họa...

"Xin hỏi, Sở lang quân ở nhà sao?"

Lúc này, bên ngoài viện tiếng đập cửa, tính cả lấy tiếng hô hoán này đồng thời vang lên.

"Lưu huynh đợi chút." Sở Phong đối Lưu Chính Khanh khẽ gật đầu, bụng dúi đi vào sân nhỏ, mở ra nhà mình đích cửa sau.

Mở cửa khứ nhìn, gọi cửa chính là một cái mười một mười hai tuổi đích tiểu nam hài, tuy nói chỉ là thanh y mũ quả dưa đích tiểu đồng cách ăn mặc, không biết như thế nào, giữa lông mày lại lộ ra vài phần ngạo khí.

"Ngươi chính là Sở Phong Sở lang quân?" Tiểu đồng bề nghệ lấy nhìn về phía Sở Phong, chỉ là niên kỷ có hạn, vóc người không cao, này một phần bề nghệ tổng hiện ra vài phần ngây thơ chất phác, quả thực thú vị.

"Là ta." Sở Phong cười ngồi xổm thấp thân thể, cùng hắn nhìn thẳng, "Có chuyện gì sao?"

"Vây! Cho ngươi!" Tiểu đồng một tay che dù, tay kia có chút khó khăn đích từ trong lòng lấy ra một trương danh thiếp, nhét vào trong tay Sở Phong, "Chúc mừng ngươi á! Nhà của ta lang quân muốn thu ngươi làm đồ đệ!"

Sở Phong khó hiểu, thò ra thân thể nhìn nhìn bốn phía, phát hiện tại hẻm nhỏ đích cách đó không xa ngừng một chiếc xe ngựa nào đó. Mưa xuân tuôn rơi lạc ở trên xe ngựa, đem phía trên đích nước sơn đen bóng mặt nhuộm đích càng thâm thúy.

"Hừ! Được nhà của ta lang quân đích thưởng thức còn không biết cảm ơn đi! Hừ! Thật sự là càn rỡ!" Tiểu đồng mặc danh kỳ diệu đích nhất bữu môi, có

hình có dạng đích đánh xuống tay áo, tới biểu thị chính mình đích không cam lòng.

Sở Phong chỉ cảm thấy thú vị, cười hỏi: "Thật sự là thất lễ. Xin hỏi nhà của người lang quân là vị cao nhân nào?"

Tiểu đồng nghe vậy, một đôi mắt ngược lại càng trừng càng lớn, lần này liền cảnh đều không để ý tới nữa, phần nhì bước nhanh đi.

Sở Phong kinh ngạc, chống cái dù trú cửa mà trông, thấy kia tiểu đồng quả nhiên đi tới kia bên cạnh xe ngựa, cùng trong xe đích người nói mấy thứ gì đó, sắc mặt còn có chút không cam lòng đích bộ dáng.

Kia tiểu đồng sau khi nói xong lại quay đầu trừng Sở Phong vài lần, sau đó chỉ cao khí ngang đích bò lên trên cang xe, xe ngựa liền dần dần đi xa.

Sở Phong cảm thấy kinh ngạc, lại cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm kia trong xe ngựa đoán chừng hẳn là một vị trưởng bối, vì vậy hơi hơi khom người thi lễ, đưa mắt nhìn mà đi.

Xe ngựa trong xe ngồi lên đích chính là Trình Nguyên, hần từ hơi hơi xóc lên đích màn xe thăm hỏi ra ngoài, nhìn nhìn vì trong mưa đạo kia Chi Lan ngọc thụ đích thân ảnh, hết sức hài lòng đích gật gật đầu.

Đợi cho xe ngựa dần dần từng bước đi đến, Sở Phong mới quay người quay về hoàn, nhìn nhìn trong tay kia trương phong hảo danh thiếp, nội tâm mười phần khó hiểu.

Đóng cửa trở lại, lại nhìn thấy Lưu Chính Khanh chính cười hi hi đích nhìn mình.

"Xem ra Lưu huynh biết trong cái này nguyên do?" Sở Phong cười hỏi.

"Đương nhiên biết." Rốt cục đợi đến Sở Phong chủ động nghe thấy, Lưu Chính Khanh đắc ý cười ha ha, "Bất quá ta sẽ không dễ dàng nói cho người! Người phải mời ta uống rượu, đổi đãi ta uống tận hứng, ta mới có thể đánh giá đánh giá, nhìn xem có muốn hay không báo cho người!"

Sở Phong cười đáp ứng: "Bất quá một hồi tửu thủy, đâu cần như thế ư hiếp? Chỉ là ta không thiếu được trước nói lên một câu, nếu là ta lại say, Lưu huynh cũng đừng quên đem ta nâng lên giường. Trên mặt đất ngủ, thật sự là cần được lưng eo đau nhức."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ngăn Lộ Hồ [LandRover]

Thanh minh ngày kế tiếp không vũ, Sở Phong cầm kia trương danh thiếp trên tay, lặc tóa đi ra ngoài.

Hôm qua cùng Lưu Chính Khanh tình té trò chuyện với nhau một phen, Sở Phong rốt cuộc biết thủy mặc hội trên chuyện đã xảy ra.

Trong lòng của hắn cũng không có gì dư thừa ý nghĩ, cũng không cảm thấy vui sướng, cũng không thấy được phần nộ, thanh danh loại chuyện này, hắn không có nhận thức qua, cũng không phải hiểu rất rõ. Nhưng cảm giác, cảm thấy, đây là một kiện không cần trốn cũng không cần cầu đích sự tình, không sao cả hảo cùng không tốt.

Nhi đối mặt Lưu Chính Khanh "Người họa vẽ trên đích cảnh giới cao như thế hay, vì sao chưa từng nói qua" bức này chất vấn, Sở Phong thoáng giải thích một chút, đại ý nói là, tự cảm thấy mình đích vẽ tranh trình độ chỉ là thường thường, không đáng khoe, cũng không có tận lực che dấu các loại các loại.

Này cũng cũng không phải Sở Phong khiêm tốn, cho dù là đặt ở thi họa đã trở thành không đạo đích ngàn năm, hần đích họa tác cũng chỉ là có thể thi đậu mỹ viện đích thành tích. Hơn nữa, này cũng đều là lão sư nói, không có trải qua chân chính đích cuộc thi, rốt cuộc là cái gì tình hình Sở Phong cũng không rõ ràng lắm.

Ngàn năm về sau đều là vừa có thể đi học bài học tập đích nước cờ đầu, tại loại này thi thư phong nhã đích Bắc Tống, tự nhiên lại càng là thường thường.

Đây là Sở Phong chỗ cho rằng.

Nhi Lưu Chính Khanh trở về chỗ câu kia "Cũng không có tận lực che dấu", nghĩ thầm còn giống như thật sự là như vậy cùng một loại, không khỏi có chút phần uất, chung quy có một loại bị chơi xỏ đích cảm giác. Khả nếu là thật sự đích khứ chất vấn, lại rõ ràng trở thành vô lý biện ba phần đích vô lý

đồ, vì vậy đành phải thôi.

Lưu Chính Khanh nói rõ Phạm gia vị kia học sinh nữ, muốn mượn Sở Phong đích họa tác vừa xem đích ý tứ, còn nói cái kia học sinh nữ là nổi danh họa sĩ, nếu như mình mượn không quá khứ, không chừng nàng sẽ bởi vì u oán nhi bệnh trên một hồi, ý ở ngoài lời, tựa là không cho phép Sở Phong không đồng ý.

Loại chuyện này, Sở Phong tự nhiên không có cự tuyệt đạo lý, lập tức ứng. Chỉ là nội tâm không khỏi đối yêu thích tranh thành si đích nữ tử có chút tò mò, cũng âm thầm tán thưởng, nghĩ thầm chính mình điểm bé nhỏ đích đạo hạnh cùng yêu thích, cùng thời đại này đích người so sánh quả thật là ăn mày gặp đại gia, còn cần nỗ lực a!

Thủy mặc hội đích đủ loại, Sở Phong sau khi nghe xong, nhất mừng rỡ đích còn tại ở có người muốn thu hấn làm đồ đệ chuyện này.

Nơi này cùng đời sau bất đồng, không có nhiều như vậy đích nhà bảo tàng, cũng không có Baidu, muốn làm tập một ít danh gia đích thi họa thật sự là một kiện cực kỳ chuyện khó khăn. Những ngày này, Sở Phong chỉ có thể căn cứ trí nhớ của mình cùng đối quanh mình hoàn cảnh đích cảm ngộ tới tiếp tục học tập, nhưng hiệu quả quá mức bé nhỏ, đây cũng là hấn thời gian dài như vậy đến nay chỉ làm lưỡng bức họa đích nguyên nhân.

Văn Đoàn tiên sinh chỗ đó, đối họa vẽ thật sự không có quá nhiều giải thích, chính mình vô pháp thỉnh giáo. Thỉnh Lưu Chính Khanh thuyết, vị Trình Nguyên này tiên sinh, là Hàng Châu Thành trong nổi danh đại họa sĩ, ẩn cư ngoài thành nhà tranh bên trong, ít nhiều quan lại quyền quý cầu hấn vẽ tranh đều sắc mặt không chút thay đổi, rất có vài phần Ngụy Tấn chỉ kị kẻ sĩ đích cuồng quyền chi khí.

Nghe nói Trình Nguyên tiên sinh đồng lứa chỉ lấy qua một cái đồ đệ, kia đồ đệ hiện giờ đang tại hoàng gia Tuyên Hòa viện họa bên trong làm họa sĩ, vãng lai đều quyền quý, hẳn nhiên quá Chu tử, tại Hàng Châu Thành trong coi như là một cái mọi người đều biết đích nhân vật.

Nghe được "Tuyên Hòa viện họa" bốn chữ, Sở Phong đích mí mắt tự nhiên thịch đích nhảy. Cũng không phải hấn đối vào triều làm quan, kết giao quyền quý cảm thấy hứng thú, chỉ là ngàn năm về sau lão sư đã từng đề cập đích chính là cái này địa phương, vì vậy, Sở Phong tại hiếu kỳ ngoài, cũng rất có vài phần hướng tới.

Hơn nữa, hiện giờ niên đại, thế gian lớn nhất nghệ thuật gia chính là hoàng đế Huy Tông bản thân a! Hấn đích tư nhân nhà bảo tàng chỗ bao quát đích đồ vật, là đời sau cổ cung viện bảo tàng mới có thể so với nghĩ [mô phỏng] a! Nếu quả thật đích có thể tại Tuyên Hòa viện họa trong làm họa sĩ đích, có phải hay không liền có thể thấy được những cái kia trân quý, đời sau đã thất truyền đích thi họa nha.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong đáy lòng hơi có chút kích động đích tâm tình.

Chỉ là không biết Tuyên Hòa viện họa muốn như thế nào mới có thể đi vào khứ, nhất định không phải là người bình thường có thể du ngoạn sơn thủy đích địa phương.

Hỏi Lưu Chính Khanh, Lưu Chính Khanh cũng không phải đặc biệt rõ ràng. Hấn đi dù sao cũng là khoa cử chính đồ, nói thật, đối với thi họa trên đích con đường nhỏ tuy thưởng thức, khả nếu là đơn thuần đích làm họa sĩ, họa tượng, Lưu Chính Khanh cảm giác, cảm thấy có chút. . . Không tốt.

Sở Phong hơi hơi mà cười, loại cảm giác này, cùng đời sau tự lựa chọn nghệ thuật sinh con đường này, ngẫu nhiên gặp đồng học đích bạch nhãn không sai biệt lắm. Tất cả mọi người cảm thấy đứng đắn đích tham gia kỳ thi Đại Học mới là chính đồ, cái khác nghệ thuật sinh, thể dục sinh các loại, bằng cái các người gì liền có thể thêm phân ra hay là giảm xuống phân số đâu, dưới cái nhìn của bọn họ, đại khái là rất không công bình a.

Thế nhưng là đâu, chính mình từ nhỏ ở hội họa trên hao phí đích thời gian tinh lực, lại đâu so với học tập nhẹ nhõm nha.

Chỉ là loại chuyện này, không có cách nào khác giải thích, thuyết cũng nói không thông. Hiện giờ đối mặt với Lưu Chính Khanh đích nghi vấn cũng cũng giống như thế, nói không rõ, cũng không sao.

Sở Phong chuẩn bị khứ tiếp một chút vị Trình Nguyên kia tiên sinh, về phần có hay không bá sư, Sở Phong còn có chút cảm bất định chủ ý.

Bá sư không phải là cái gì sự tình đơn giản a, này cùng trường học đích lão sư lại bất đồng, đi theo này một vị học tập, còn có thể đi theo các lão sư khác tiếp tục học tập. Tại hiện giờ niên đại, quả nhiên là một ngày vì sư cả đời là cha. Một ngày là lão sư, cả đời tựu đều là lão sư. Nếu là học được một nửa, lại phát hiện cái khác danh sư, chính mình hấp tấp đích chạy tới thỉnh giáo đích, tất nhiên sẽ làm cho người ta cảm thấy là "Khi sư diệt tổ", đến lúc sau ai cũng đắc tội một lần, mình cũng sẽ bị thế tục xem thường.

Cho nên, đối với Trình Nguyên tiên sinh đích thưởng thức, Sở Phong mười phần cảm kích. Thế nhưng là thật không nữa đích muốn bá hấn là, Sở Phong cũng không thể đơn giản dưới quyết định.

Nói đơn giản, muốn xem Trình Nguyên tiên sinh đích họa phẩm đẳng cấp a. Nếu như chỉ là cao hơn tự mình nhỏ tí tẹo, cái này loại sư phụ, không bá cũng thế, còn không bằng chính mình chậm rãi nghiên cứu. Bất quá. . . Sở Phong nội tâm cũng suy nghĩ, dám đối với địa phương quan viên đều sắc mặt không chút thay đổi đích nhân vật, hấn là vẫn có vài phần bồn sự đích a!

Mướn xe ra khỏi thành, chạy Trình Nguyên tiên sinh chỗ đích điền la thôn mà đi, một đường hành trình ước chừng gần nửa canh giờ.

Cùng xa phu một giọng nói "Xin đợi", Sở Phong cầm lấy danh thiếp xuống xe, mọi nơi khứ nhìn, thấy thế nào đều cảm thấy nơi này là một cái tầm thường đích thôn xóm nhỏ. Phòng ốc hai ba mươi, thôn nhân dệt trồng tướt vãng lai, cũng không có cái gì đặc dị đích cảnh tượng, cũng nhìn không ra kia một gian phòng đặc thù chút, là cao nhân ẩn cư chỗ.

"Vị này lão trượng. . ."

Sở Phong đi lên trước, khom người thi lễ đang muốn đặt câu hỏi, đối diện đang ngồi ở trên tầng đá lớn nghỉ ngơi đích lão Hán liền trực tiếp nói: "Tìm Trình Tiên Sinh đúng không? Từ nơi này đi thẳng, đếm ngược căn phòng thứ hai quẹo phải, xa hơn trước nhìn thấy viên kia hữu ngô đồng đích sân nhỏ, chính là Trình Tiên Sinh chỗ ở."

Xem ra mỗi ngày đến đây thăm tra theo Trình Nguyên người của tiên sinh quả thực không ít, các thôn dân vậy mà nhất nhãn liền có thể nhìn ra ý.

Sở Phong cười nói âm thanh "Đa tạ".

"Bất quá hôm nay kia tiểu Bạo Trượng đưa bé giữ cửa ở nhà, ngại sợ là thấy không đến chính chủ liền sẽ bị tiểu tử kia đuổi ra." Lão Hán lại bỏ một câu như vậy.

Sở Phong cảm thấy hiếu kỳ, tính tể đích thỉnh giáo.

"Cũng không có gì." Lão Hán cười nói, "Thế nhân đều cho rằng Trình Tiên Sinh ngạo mạn, kỳ thật kia trong sân tính tình lớn nhất là kia cái đứa bé giữ cửa Tiểu Lục Tử, tuổi không lớn lắm, tính tình so với trong hầm phân đích tăng đá đều cứng rắn. Bên trong làng của chúng ta đích đồng hương cũng gọi hần tiểu Bạo Trượng, hắc hắc, một chút liền. Kia tiểu Bạo Trượng mỗi gặp lần đầu tiên mười lăm muốn thay Trình Tiên Sinh khứ Cô Tô đích Hàn Sơn Tự kính hương, trôi qua bốn năm ngày. Cho nên nếu là muốn thấy lời của Trình Tiên Sinh, lần đầu tiên mười lăm trước sau tới bái phỏng, nhìn thấy mặt đích cơ hội sẽ nhiều hơn một chút, bằng không dễ dàng bị kia tiểu Bạo Trượng đánh ra ngoài. Vị này tiểu lang quân, lão đầu tử nhìn người thon gầy, còn khuyên người một câu, chớ để cùng kia tiểu Bạo Trượng nổi lên tranh chấp mới tốt. Chớ nhìn hần còn nhỏ, khí lực thế nhưng là đại đích làm cho người ta sợ hãi nha."

Sở Phong nghe nói chuyện đó, không khỏi nghĩ khởi hôm qua tiến đến gõ cửa truyền đạt danh thiệp đích tên thiếu niên kia, nghĩ thầm vị này lão trượng chỉ, hần phải là hần. Vì vậy không khỏi mỉm cười, nói đa tạ, liền cất bước hướng Trình Nguyên tiên sinh ngụ ở đâu xử đi đến.

Chỉ là vừa vừa phóng ra một bước, lại bị kia lão trượng giơ tay níu lại tay áo.

"Lão trượng còn có chuyện gì?" Sở Phong hơi nghiêng đầu.

"Hắc hắc." Lão Hán xoa xoa đôi bàn tay, cười thầm, "Lang quân, chúng ta nông dân lợi nhuận điểm sống tạm tiền cũng khó khăn, ngại nhìn tại lão đầu tử cho ngại chỉ đường lại chỉ ra nguy hiểm đích trên mặt mũi, có phải hay không hần là khen thưởng ăn chút gì tiền cơm a?"

Người này rõ ràng cho thấy lừa bịp tiền, Sở Phong không khỏi cau lại lông mày.

"Tiểu lang quân, ngại là một người tới a? Bất quá chính là hơn mười văn tiền liền có thể đuổi ta loại này lão đầu tử, này chưa quen cuộc sống nơi đây đích địa phương, ngại cần gì phải keo kiệt!" Lão Hán chà chà tay đứng dậy, trên mặt đích nụ cười càng sắc nhọn.

Sở Phong phát giác không đúng, mọi nơi khứ nhìn, nguyên lai bên cạnh hữu ba người trắng niên hán tử thời điểm này cũng dần dần xông tới, rõ ràng cho thấy động chút lừa bịp tổng tiền không thành liền trực tiếp ăn cướp đích ý niệm trong đầu.

"Xem ra loại chuyện này, lão trượng cùng mấy vị này huynh đài đã làm đích số lần không ít a." Sở Phong cười nhạt một tiếng, trong ánh mắt hiện lên một tia lạnh lùng, "Chỗ này đến thăm người của Trình Tiên Sinh, đều là mộ danh mà đến. Các người sẽ không sợ như vậy đích cản đường cướp bóc, đặc tội quan lại quyền quý sao?"

Kia lão Hán nghe vậy cũng cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra một chút dữ tợn tới: "Quan lại quyền quý lão tử xác thực gặp qua không ít, bất quá ngồi lên một cỗ mướn tới đích xe ngựa sẽ tới bái phỏng, như thế nào cũng sẽ không là cái gì quan lại quyền quý đích cái giá đỡ, lang quân ngại cứ nói đi?"

Lão Hán cười, còn lại mấy cái trắng niên đích hán tử cũng đi theo cười. Trong tay bọn họ từng người cầm lấy cái cuốc, cái xẻng các loại nông cụ, ý uy hiếp rất đậm.

Về phần kia lão Hán vì sao biết Sở Phong đích xe ngựa là mướn. . . Sở Phong quay đầu lại nhìn lên, không khỏi có chút tức giận.

Nguyên lai kia người phu xe kiến giá thế không đúng, đã sớm lên lên lút lút lên, liền tiền xe cũng không muốn, chỉ chừa Sở Phong một người tại đây hoang vắng đích điền la trong thôn. Nếu như không cho này mấy cái ngăn Lộ Hổ [LandRover] tiền tài đích, còn thật không biết sẽ phát sinh những chuyện gì.

"Lão trượng muốn bao nhiêu tiền?" Sở Phong cũng không có toát ra khiếp đảm.

Lão đầu tử cười hắc hắc: "Chúng ta tổng cộng bốn người, mỗi người như thế nào cũng phải cho hai trăm văn đích khen thưởng a! Nhận huệ, một xâu tiền."

Sở Phong không khỏi bật cười, chỉ vào cái mũi của mình hỏi: "Lão trượng có phải hay không quá mức để mắt tại hạ? Ngài cảm thấy, trên người ta mang rồi nhiều như vậy đích tiền? Ta có nhiều như vậy đích thân gia?"

"Có hay không nhiều tiền như vậy, huynh đệ chúng ta động thủ vừa sờ liền biết!" Lão đầu tử cười lạnh nói.

"Người yên tâm, nhiều tiền như vậy trên người ta tất nhiên không có. Bất quá, ta ngược lại là có thể mướn tới cho ngại." Sở Phong mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Một bút chỉ sư

"Vay tiền? Người từ nơi nào mượn?"

Lão trượng chưa gặp qua như vậy đích thư sinh, xưa nay lừa bịp tổng tiền đích những cái kia, không người nào không phải hơi hơi dọa một cái tự run như run rẩy đích?

"Ta tại đây trong thôn hữu quen biết đích người, có thể mượn một xâu tiền trước cho các người." Sở Phong thần nhiên nói.

"Quen biết đích người?" Lão trượng ngăn người, nghĩ thầm tho không ăn cỏ gần hang, sách này sinh muốn thật sự là trong thôn nhà ai đích thân thích, chính mình tất nhiên là đoạt không được, bằng không cùng thôn đích đồng hương còn muốn như thế nào ở chung? Chỉ là, không có nghe thuyết nhà ai ra cái đọc sách đích hạt giống a, chẳng lẽ lại là ai gia đích họ hàng xa?

Lão trượng nhíu mày, hỏi: "Người nhận thức nhà ai? Nay điền la thôn trong trong ngoài ngoài ta đây đều biết, chưa nghe nói qua người như vậy nhân vật số má, người tha nói nghe một chút!"

Sở Phong thấy nhất thời hù dọa, liền cười nói: "Chư vị mời đi theo ta."

Dứt lời, trực tiếp liền trong thôn đi.

Lão trượng cùng ba người khác hai mắt nhìn nhau, nhất thời có chút đoán không ra cái thằng này đích lai lịch, cũng không dám đơn giản động thủ. Khả lại không thể thật sự bỏ mặc này sắp tới tay đích một xâu tiền đã bay, vì vậy đành phải ngoan ngoãn đích ở phía sau xuyết, muốn nhìn xem sách này sanh ở đùa nghịch hoa chiêu gì!

Sở Phong cũng không sốt ruột, theo kia lão trượng lúc trước chỉ đích con đường, dễ dàng hướng Trình Nguyên tiên sinh đích chỗ ở đi tới, trước mắt lấy trong sân một gốc cây cây ngô đồng, liền mỉm cười, tiến lên gõ cửa.

"Ta cho rằng tiểu tử này đang đùa hoa chiêu gì! Dĩ nhiên là hướng Trình Tiên Sinh cầu cứu rồi sao! Ha ha! Thật sự là buồn cười đến cực điểm!" Lão trượng lạnh lùng cười cười, đôi cái khác ba người trẻ tuổi phân phó, "Chúng ta không tốt tại Trình Tiên Sinh trước cửa nhà nháo sự, đợi đến trong chốc lát tiểu Bạo Trượng đem sách này sinh đánh ra, thư sinh ăn canh cửa, chúng ta tự một loạt mà lên, đem cái thằng này đích áo trong đều cướp sạch mới tốt! Mẹ ời! Để cho hắn còn dám đùa nghịch ta đàn ông!"

"Được rồi!"

"Yên tâm đi!"

Mấy người nhao nhao đáp ứng.

Bọn họ lúc nói chuyện cũng không có tận lực đè thấp âm lượng, Sở Phong nghe được rõ ràng. Đáy lòng của hắn không khỏi trầm than, nghĩ thầm bất luận ở nơi nào đều có bức này cướp đường tiểu tặc, chiếm núi làm vua a! Đây đều là không thể tránh khỏi sự tình. Một kẻ trắng tay, thân không của nả nên hồn, đến cùng dễ dàng bị người khi nhục. Chỉ là... Coi như là một thân Chu tử, thậm chí khoác hoàng bào, chẳng lẽ, liền có thể không bị người khi dễ sao? Chẳng qua là tiểu tặc biến thành đáng Tranh, đạo phi biến thành địch quốc a!

Thế gian hỗn loạn, đến cùng không thú vị.

"Ai?"

Còn trẻ đích đưa bé giữ cửa nhô đầu ra, bên này đánh giá Sở Phong nhất nhãn, bên này vừa liếc nhìn xuyết tại cách đó không xa đích lão đầu từ bốn người.

"Phiền toái thông báo dưới Trình Tiên Sinh, Sở Phong tiếp." Sở Phong mỉm cười, hai tay đưa lên danh thiếp.

"Hừ! Còn tưởng rằng người nhiều thanh cao đâu, như thế nào cũng trước ngao mạn sau cung kính đích đến rồi!" Tiểu đồng quả nhiên không che đậy miệng, vừa lên tới liền ngôn từ va chạm. Ánh mắt của hắn quay tròn đích đạo qua một vòng, cười gian nói, "Ta nói, người bị những người kia để mất tới a! Người còn không mau một chút cầu ta? Nếu ta hiện vào lúc đó giữ cửa một cửa, người đã có thể thâm rồi! Bọn họ cần phải đánh người một hồi

không thể! Ngươi nhanh lên cầu ta, ta tự đem cửa mở ra! Để cho ngươi đi vào."

"Tiểu ca lời này nói ngược a?" Sở Phong cười nói.

"Cái gì?" Tiểu đồng nhân lại hỏi đầu.

Sở Phong nói: "Nếu như ta thật sự tại Trình Tiên Sinh trước cửa bị người đánh, cột chẳng phải là Trình Tiên Sinh đích mặt? Tại hạ nói như thế nào cũng là cũng bị thu làm đồ đệ đích người, Tiểu ca thấy chết mà không cứu được, Trình Tiên Sinh chẳng lẽ sẽ không đau buồn?"

"Ngươi uy hiếp ta?" Tiểu đồng mở to hai mắt nhìn, mười phần tức giận.

"Đâu có đâu có." Sở Phong xem này choai choai gấu hải tử chỉ cảm thấy thú vị, trước mắt đứa nhỏ này tuy khẩu khí thật lớn, nhưng cùng đời sau không có chuyện tự đập trên mũi mặt đích gấu hải tử so sánh, thật sự kém rất nhiều cấp bậc, không đáng để lo. Nhìn nhìn tiểu hải tử "Dùng râu trũng mắt" đích tư thế, Sở Phong cười nói, "Chỉ là theo tiểu lời nói của Ca nói đi xuống mà thôi."

Tiểu đồng khí bất quá, vịn khe cửa thở phì phì đích trũng mắt Sở Phong, trũng thật lâu, đóng cửa cũng không phải, thả hấn đi vào cũng không phải, thật là khiến nhân khí khó chịu!

Đang sau xuất lấy đích mấy cái ngăn Lộ Hồ [LandRover] lại càng là kinh ngạc, bọn họ xa xa nhìn, nghe không được bên này hai người đích đối thoại, chỉ là nghĩ thầm này tiểu Bạo Trượng hôm nay như thế nào đối tính, vậy mà cùng sách này sinh nói thời gian dài như vậy đích, cũng không động thủ đuổi người sao?

"Tiểu Lục, có người nào đó tới sao?"

Tiểu đồng bên này vẫn còn ở giằng co, lại nghe trong sân đầu truyền đến một tiếng hỏi.

Tiểu đồng nghe xong sắc mặt tự thay đổi, mười vạn cái không vui đích trũng Sở Phong nhất nhãn, nhi khô cần mà nói: "Vâng, Sở lang quân tới."

"Hả? Nhanh để cho hấn đi vào!"

Chủ tử đích phân phó, tiểu đồng nào dám không nghe? Thời điểm này đành phải không tình nguyện đích mở cửa, thả Sở Phong đi vào.

Sở Phong cười nói tiếng cảm ơn, quay đầu nhìn kia bốn người ngăn Lộ Hồ [LandRover] nhất nhãn, mỉm cười, ôm quyền.

Lão trượng bốn người này đã sớm xem choáng váng, lập tức tự biết mình đắc tội sai rồi người, đâu còn dám làm tiếp cái uy hiếp gì đích sự tình, vội tránh nhi, quay người tự tản.

Vào cửa chính là một gian bình thường đích nông hộ sân nhỏ, thoát nhìn cũng không có hữu chỗ đặc biệt nào, chỉ là sân nhỏ đích trong góc thả một ngụm vạc lớn, trong vạc hữu Mặc sắc, không biết là dùng làm gì.

Tiểu đồng tức giận đích trũng mắt Sở Phong, chỉ chỉ cửa phòng, ý bảo bản thân hấn tiến vào.

Sở Phong chỉ cảm thấy thú vị, nhất thời nhin không được đưa tay néo néo khuôn mặt của hấn, cười nói: "Ngoan á..., trêu chọc ngươi chơi, ca ca mua cho ngươi đườngkẹo bồi tội còn không được sao."

"Ta mới không cần ngươi đích đườngkẹo!" Tiểu đồng nghe vậy càng thêm tức giận, cái trán gân xanh ần hiện, "Nhà của ta a lang thuyết, không thể chịu tha đến từ ăn!"

"Khục, được kêu là của ăn xin." Sở Phong nhin không được uốn nắn.

Lần này, tiểu đồng thiếu chút nữa đem con mắt trũng xuất ra.

"Là Sở lang sao? Mau vào."

Trong phòng Trình Nguyên tiên sinh kêu một câu.

Sở Phong liền không dám làm nhiều tri hoãn, cười xõng tiểu đồng phát phát tay, nhắc chân đi vào.

"Ta muốn hoa quế đườngkẹo! Chợ phía đông Kỳ Lâm ngõ nhỏ nhà kia bán cái loại kia!"

Sở Phong vừa muốn cất bước vào cửa, còn cho là mình nghe lầm, quay đầu lại nhìn lên, kia tiểu đồng quả nhiên đỏ lên lấy khuôn mặt, tránh ra bên cạnh không dám nhìn hấn, rõ ràng cho thấy tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

"Yên tâm đi." Sở Phong cười thầm, không hề trêu chọc hấn, xốc rèm đi vào trong phòng.

"Sở lang, ngươi kia Tây Hồ thủy mặc ta tinh tế nhìn, khí độ lồng ngực là có, thế nhưng bút lực không vay. Yên Vân học chính là Phạm gia đích bút pháp a, đích xác có chút khí phách, thế nhưng sở dĩ không đủ không lồ, là vì dùng bút có vấn đề. Ngươi dùng chính là bên cạnh mũi nhọn a, cái chỗ này, kỳ thật hấn là cộng thêm một chút trung phong đích bút pháp, tài năng hiện ra cứng cáp. A..., lão phu họa một bút, ngươi tới nhìn một cái."

Sở Phong nhất nhãn tựu nhìn thấy đang tại nam cửa sổ dưới mưa bút đích tiên sinh, từ phía sau lưng xem, đối phương hẳn là bốn mươi năm mười đích niên kỷ, tóc hơi bạc, thân cao bảy xích ba phần trên dưới, vóc người khoan hậu, bờ vai góc cạnh hơi có chút quang minh chi khí.

Còn chưa kịp vấn an, Sở Phong chợt nghe đến hán đối với chính mình họa tác đích chỉ điểm, nghe nữa đến dùng bút đích địa phương, nội tâm chính là cả kinh, đầu còn có cái gì vấn an đích tâm tư, vội vàng nhảy lên tiến lên hai bước cúi đầu khứ nhìn.

Lại thấy Trình Tiên Sinh chỗ chấp chỉ bút bay bổng đích đang xuất, cũng không dùng sức, một bút thuốc lá xu thế đến cuối cùng, mới rồi đột nhiên chuyển bút đổi mũi nhọn, một đạo nét chữ cứng cáp đích thế bút nhất thời phát ra, không chút nào kéo dài, như báo vĩ nhanh chóng mà thành, thu thế như cầu vòng!

Gặp lại kia giấy văn vu, quả nhiên đã khinh bạc mờ mịt lại hồn nhiên khổng lồ, một bút roi xuống hai loại hoàn toàn tương phản đích kinh đạo, chính là này một bút, đã đầy đủ người bình thường nghiên cứu cả đời!

Sở Phong trong lòng thỉnh thích đích nhảy, nơi nào sẽ lại do dự, lúc này nhắc lên vạt áo trước nghiêm nghị ba bái, trịnh trọng nói: "Sư phụ tại thượng, thỉnh thu đồ đệ nhi cúi đầu!"

"Hào hảo hảo!" Trình Nguyên cười to nói, "Có khí độ, thật tinh mắt! Không hổ là đồ đệ của lão phu!"

...

...

"Muội muội người nói, kia Phạm gia đến cùng có cái gì mưu đồ, lại muốn như thế khứ nâng một cái tầm thường thiếu niên!"

Hàng Châu chợ phía Tây đích Lý thị thi họa hành trong, Lý Lương Ký từ lúc hôm qua từ thủy mặc hội trở về, tựu một mực khí tức không như ý, quát cả đêm khó chịu như cũ cảm thấy toàn thân không thoải mái, thời điểm này liền chạy đến Lý Lương Thần đích trong phòng nhắc tới lên.

"Đem từ chúng ta này lừa gạt đi kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ", lấy ra khứ triển lãm thì cũng thôi, dù sao cũng là đại biểu kia Lục gia đích thi họa làm được, chúng ta ít nhiều được cho Lục gia một cái mặt mũi. Thế nhưng là kia bức cái gì cái gì "Tây Hồ yên vũ đồ", ta coi lấy chính là cái lại tầm thường bất quá đích thủy mặc sơn thủy, đâu có chỗ tốt gì! Lại bị Trình Nguyên tiên sinh vừa ý, bảo là muốn thu Sở Phong đó làm đồ đệ! Hắc! Theo ta thấy, Trình Nguyên này cũng không công đích gánh chịu cái cuồng quyền chi sĩ đích danh tự, không chừng cùng bọn họ đã sớm thương lượng được rồi, muốn tại thủy mặc hội trên nhất cử thành danh đó!"

Lý Lương Ký khí không thể ách, trong phòng bên cạnh quanh quẩn một chỗ không chỉ.

Trịnh quán gia đội quen thuộc ông chủ tính tình đích nhân vật, thời điểm này sớm đã đi quang, nào dám ở bên cạnh cùng?

Trong phòng chỉ còn lại trong treo nhưng lạnh lùng như ngọc đích Lý Lương Thần, nhưng nàng đối Lý Lương Ký đích phản nản cùng tức giận cũng không có cái gì hứng thú, ngược lại là đối Sở Phong đó hết sức tò mò.

Nàng cũng không có từng nhìn thấy kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ", nếu như quả thật là có thể được Trình Nguyên thu làm đồ đệ đích bút pháp năng lực... Trình Nguyên đích họa tác, Lý Lương Thần không chỉ gặp qua, hơn nữa lâm phỏng chế qua. Năm đó xuất sư dùng chính là một bức Trình Nguyên đích tranh hoa điều, lấy giả đánh tráo bán đi, cho nên đến nay, lực lượng sấm đối Trình Nguyên đích bút lực đều ký ức hầy còn mới mẻ lấy.

Trình Nguyên lúc đầu đích tranh hoa điều còn hiểu học, hẳn là từ tranh hoa điều vào núi thủy, tranh sơn thủy thanh bích cũng họa thủy mặc. Thanh bích sơn thủy thì thanh quý dị thường, quý khí bức người. Thủy mặc sơn thủy thì tán nhạt xa xưa, xa không thể chạm.

Đây là nàng Lý Lương Thần cũng không thể với tới đích cảnh giới.

Có thể bị lớn như vậy họa sĩ thu làm đồ đệ, thật sự là một kiện chuyện may mắn.

Mấu chốt ở chỗ, vị Trình Nguyên này tiên sinh là nổi danh cao ngạo Bất Quần, thật sự sẽ như cùng huynh trưởng nói, cùng Phạm gia người hợp mưu như vậy vừa ra đùa giỡn tới diễn?

Đây là Lý Lương Thần chỗ không tin.

Nhưng nếu như sự tình là thực, nàng Lý Lương Thần tựu không thể không một lần nữa xem kỹ kia cái gọi là Sở Phong đích thiếu niên.

Đi đến bên cạnh trong tủ chén lấy ra kia bức "Hàn Mai Đồ", Lý Lương Thần đem tranh này triển khai tỉ mỉ nhìn, như có điều suy nghĩ.

"Lấy ra này bức họa đến xem cái gì! Thật sự là chương mất!" Lý Lương Ký cau mày phát tay áo nói.

"Vậy bức "Tây Hồ yên vũ đồ", huynh trưởng cũng nhìn kỹ sao? Cùng này bức "Hàn Mai Đồ" so sánh như thế nào?" Lý Lương Thần nhân nhạ hỏi.

"Tranh hoa điều cùng sơn thủy, muốn như thế nào so với?" Lý Lương Ký không tình nguyện đích nhếch miệng, nhưng vẫn là tiến lên nhìn nhiều hai mắt, lắc đầu, "Vậy sơn thủy học chính là Phạm Khoan đích Yên Vân, cùng này bức tranh hoa điều đích chênh lệch thật sự quá lớn chút."

Lý Lương Thần im lặng, thoáng suy nghĩ một lát: "Huỳnh trưởng, ngày mai khứ đem kia " Tây Hồ yên vũ đồ " mượn trở về nhìn một cái a!"

—— mọi người năm mới vui vẻ ơ~O(∩_∩)O

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Vì họa nhi họa

Đây là hàn thực về sau thật vất vả nghênh đón đích trời nắng, thái dương thẳng sau khi thức dậy liền lẳng chiếu vào đại địa, âm áp dị thường.

Tiểu Lục Tử sáng sớm khởi tựu trong sân chuyển, trong chốc lát theo lúa mạch đích mùi thơm khứ phòng bếp thềm thường một hồi, trong chốc lát lại leo đến trên tường viện lên lên lút lút khứ đủ bên cạnh trên cây chưa thành thực cây son trà trứng gà, trong chốc lát ngồi xổm chân tường hơi thấp dưới hướng con kiến trong ổ tưởi, trong chốc lát lại chạy đến trên nóc nhà lung tung phổ tán lấy cỏ tranh, huyền não trong sân gà bay chó chạy, rất náo nhiệt.

Bất quá nhà mình a lang vẫn còn ở yên giấc, Tiểu Lục Tử phải không dám ồn ào, chỉ là lặng lẽ sao âm thanh đích chơi đùa, ngẫu nhiên bị tuổi tác đại đích người chăn ngựa chỉ vào cái mũi từng trên hai mắt, rồi lại trống không tác dụng.

Trình Nguyên tiền sinh tại Hàng Châu Thành trên đất danh khí rất lớn, gia cảnh ngược lại tầm thường, ở chỗ này xây nhà ẩn cư về sau lại càng là hết thấy giản lược, ngoại trừ một cái tiểu bộc một cái người chăn ngựa, cũng không có thuê cái khác đích hạ nhân.

Người chăn ngựa là điền la thôn người địa phương, trong viện từ này đích thức ăn liền bao cho thê tử của hắn đi làm. Bọn họ đều là trung thực bản phận đích người, chủ nhà không có rời giường vô dụng món (ăn), bọn họ liền không dám ăn trước, con mắt ba ba chờ, uy mã, chuyện phiếm, nhìn lên trời. Chủ nhà vẫn khôì là mười phần tâm thường đích sự tình, bọn họ đã thói quen.

Nhưng Tiểu Lục Tử tuổi tác nhỏ, chính là vuron người thể thời điểm, cũng sớm đã đói bụng đến phải trước ngực dán cái bụng, vì vậy đây sản đích trên nhảy dưới tránh (*né đòn).

Đầu bếp nữ nhìn không được, liền cầm một khối đem qua còn dư lại lương khô cho hắn. Tiểu Lục Tử một bả nhét vào trong miệng, vô cùng cao hứng đích đi.

Vừa ăn hai phần, Sở Phong liền tới gõ cửa. Tiểu Lục Tử trong lòng nghĩ, nhà mình a lang nếu như bị người đánh thức đích, là không thiếu được ồn ào một hồi tỉnh tỉnh, người này làm sao tới đích như vậy không phải lúc.

May mà vừa đúng lúc này, Trình Nguyên tiền sinh cũng đã nổi lên, thính ra đến bên ngoài đích thanh âm, gọi Sở Phong tiến vào.

Tuy nói là từ Sở Phong chỗ đó lừa bịp tổng tiền đến hoa quế đường:kẹo lời hứa, khả đến cùng lúc nào tài năng thực hiện đâu này?

Tiểu Lục Tử nhớ lại hoa quế đường:kẹo cổ này tử ngọt hương vị ngọt ngào hương, ngồi ở môn nhi trên chịu đựng đau, nhịn không được chảy ra nước miếng.

"Sở lang tới thời điểm, có hay không gấp trong thôn những cái kia ác nhân đích xin khoan dung? Nếu là bị lừa gạt đi tiền tài, trong chốc lát để cho Tiểu Lục Tử khứ muốn trở về."

Cửa phòng không quan, Tiểu Lục Tử ngồi ở môn nhi, có thể nghe được trong phòng đích đối thoại.

Nghe được nhà mình a lang nói như vậy, Tiểu Lục Tử không khỏi nhếch miệng, cao giọng nói: "A lang, này Sở lang quân giáo hoạt vô cùng, cửa thôn đích Lục lão đầu cũng bị hắn hù, cũng không có lừa gạt khứ tiền tài."

Hồ bỏ đi, Tiểu Lục Tử nhỏ giọng đích nói thầm: "Nếu là thật sự đích lừa gạt đi, ta mới không giúp người muốn đó! Hừ!"

"Nguyên lai hữu bức này sự tình sao?" Trình Nguyên cảm thấy thú vị, thời điểm này lui lại nửa bước, cực kỳ đánh giá Sở Phong hai mắt, cười gật đầu, "Chẳng những có tài văn chương, còn có chút nhanh trí, như vậy rất tốt, rất tốt."

"Không dám nhận, nếu không phải tiểu ca nhi cứu trợ một bả, Sở Phong hiện tại không chừng bị người béo đánh một bữa." Sở Phong mỉm cười nhĩ ứng, chỉ là cảm thấy không khỏi hơi hơi do dự.

Trình Nguyên hơn bốn mươi tuổi, tuy cả đời cũng không sĩ hoạn, đâu nhìn không ra Sở Phong trong lời nói kia đã hết ý tứ, cười nói: "Sở lang là không

phải là muốn hỏi vì sự, nếu như biết được trong thôn những người kia đích đủ loại không thỏa đáng chỗ, vì sao không ra tay quản chế, có phải hay không?"

Sở Phong không nói gì, xem như chấp nhận.

Trình Nguyên cười cười, vừa muốn mở miệng, lại nghe bên ngoài Tiểu Lục Tử cách trong ngoài gian phòng hô: "Nào có dễ dàng như vậy sự tình! Người biết cái gì! Nhà của ta a lang bất luận đem đến chỗ nào khứ, chắc chắn sẽ có như vậy chuyện như vậy, không phải là mượn nhà của ta a lang đích danh hào phát tài, chính là đập vào a lang đích cờ hiệu giả danh lừa bịp được! Ngày nay mấy tên này đích động tĩnh loại nhỏ, mặc dù mở miệng ngăn lại, cũng chỉ là một lát đích công phu, về sau liền lại chứng nào tật nấy! Nhân tâm không cố, thế phong nhật hạ! Cũng không thể để ta gia a lang thật sự đem đến rừng sâu núi thẳm khứ ẩn cư!"

Sở Phong nghĩ thầm, sợ là đúng như là này tiểu đồng nói. Chỉ là đứa nhỏ này nói chuyện quả thực thú vị, lại vẫn dùng đến này "Nhân tâm không cố" đích lời bình, nội khí bên trong ngẫu nhiên xen kẽ vài tiếng than thở, thật là khiến người mỉm cười.

Trình Nguyên lắc đầu cười nói: "Đứa nhỏ này đích ngộ cuồng được lão phu ba phần chân truyền, người chó đẻ ỷ tới hần."

Sở Phong thi lễ nói: "Là Sở Phong cân nhắc không chu toàn, đích xác, ngoại nhân đích sự tình, cũng có thể hay không tùy ý quản được. Lão sư cũng là hữu tâm vô lực."

Trình Nguyên lắc đầu thở dài: "Kỳ thật đều là cùng khổ người... Mà thôi! Không đề cập tới bọn họ! Người thả đi theo ta. Ta hỏi người, người học họa là vì sao? Là vì vào triều làm quan, sĩ hoạn anh tuấn kiệt xuất, hay là vì phong nhã hứng thú, đối nhất Thế Vinh hoa?"

"Lão sư, vấn đề này, ta không nghĩ qua..." Sở Phong hơi hơi ngơ ngác một chút.

Hắn từ tiểu học họa, lúc ban đầu là vì thi cấp ba thêm phần ra, về sau là vì thông thả và cấp bách trong nội tâm uất ức, lại đến về sau, chính là đơn thuần đích vì nghệ khảo thi kỳ thi Đại Học, nhì nghệ khảo thi đích mục đích, lại là vì thi đậu mỹ viện có thể tốt hơn học tập hội họa...

Này đàn độn, u mê đích chính là một cái quanh co. Học hoạch định ngọn nguồn là vì cái gì? Vô cùng đơn giản đích một câu, lại đem Sở Phong hỏi khó.

Vào triều làm quan sao? Sở Phong tự hỏi không có kia cái chỉ số thông minh cùng tình thương lượng, hần là bày bất bình trên quan trường đủ loại phức tạp. Huống chi, bất quá là đơn giản đích họa vẽ hội họa mà thôi, lại không thể khoa cử, như thế nào làm quan? Sở Phong nghĩ mãi mà không rõ.

Như vậy, đối vinh hoa phú quý sao? Đối với tiền tài loại vật này, Sở Phong cảm thấy của nó thật sự là không thể thiếu, nhưng đồng thời cũng là nhiều vô dụng. Chính như câu nói kia nói: Nhà cao cửa rộng ngăn, dạ ngủ bất quá sáu xích. Eo quần bạc triệu, nhật thực bất quá ba bữa cơm. Sở Phong chỗ hướng tới, là Nhan Hồi như vậy "Nhất com ông, nhất hồ lô uống, tại ngõ hẹp, quay về cũng không thay đổi kỳ vui mừng đích tiêu sái cùng khoáng đạt, bực này truy cầu, tiền tài là tất yếu, nhưng tuyệt đối không phải là một loại hoàn toàn đích truy cầu.

Như vậy, là yêu danh sao? Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong không khỏi bật cười. Nói đùa gì vậy đâu, niên đại, từng cái nghệ thuật lĩnh vực đích mọi người tựa như cùng quần tinh lập lờ, trong chiều dài của lịch sử ánh sáng vô cùng, không thể vượt qua. Cùng bọn họ so sánh, hần Sở Phong giống như là bọt nước so với hải dương, hần phải như thế nào cùng bọn họ so sánh, như thế nào yêu danh?

Thế nhưng là, bất đồ danh, bất đồ lợi, hần Sở Phong học họa, đến cùng là vì cái gì đâu này?

"Chính là một loại... Hứng thú a." Sở Phong suy nghĩ, "Ta không dám nói gì không vẽ họa sẽ chết, bởi vì mặc dù không làm họa, ta cũng chỉ là sẽ cảm thấy tù ngục như mất mà thôi, sinh mệnh cũng không hề bởi vậy tiêu vong. Thế nhưng ta đích thực là rất thích hội họa. Về tranh thời điểm, ta có thể chân chính đích chuyên tâm, chân chính đích thân du vật ngoại, chân chính đích thấy rõ chính mình đích bản tâm. Ta sẽ cảm thấy thời gian trôi qua nhanh chóng, ta sẽ cảm thấy cái khác đích hết thảy phiền não đều như vậy biến mất. Có đôi khi ngắm lại, loại cảm giác này, đại khái cùng ăn thuốc phiện không kém bao nhiêu đâu. Ừ, hội họa loại chuyện này đối với mà nói, kỳ thật chính là độc phẩm, một loại tinh thần thắng lợi pháp mà thôi."

Sở Phong hơi hơi mà cười, hơi hiển ngại ngùng: "Nhi họa xong sau, ta lại có cảm giác rất có cảm giác thành tựu. Ừ, đúng vậy, loại kia cảm giác thành tựu là vô pháp thay thế, giống như là một loại sinh mệnh đích hoàn thiện. Họa được địa phương tốt, ta sẽ cảm thấy kiêu ngạo, thoải mái. Họa đích không địa phương tốt, ta lại kích động đích muốn lại họa một lần, vì vậy liền chậm chậm đích trở thành nghiện... Đúng rồi, với ta mà nói, vẽ tranh kỳ thật chỉ là một loại thành nghiện đích đồ vật mà thôi. Đại đích truy cầu, ta chỉ sợ là không có."

"Lão sư, ta cái dạng này, ngài sẽ sẽ không cảm thấy quá mức không thú vị sao?"

Trình Nguyên một bộ áo vải, đơn giản thanh lịch, tại cửa sổ trước tùy ý vừa đứng, chính là một bức kiệt ngạo người của Bát Quân vật đồ, làm cho người có phần có chút không dám nhìn thẳng cảm giác.

Nghe được lời của Sở Phong, Trình Nguyên tán thán nói: "Vì họa nhi họa, đại thiện đấy! Không nghĩ tới lão phu sinh thời vậy mà năng chịu như vậy một cái đồ nhĩ, quả thực hi vọng đến quá thay! Sở lang, người nghĩ học mấy thứ gì đó? Thả cùng vì sự nói một chút."

Sở Phong cười nói: "Lão sư, ta cái gì đều muốn học."

Trình Nguyên nghe vậy cười ha hả: "Thật sự là nhân tâm chưa đủ rắn nuốt voi! Tuổi còn nhỏ, lại ngộ cuồng như thế sao?"

"Chính là bởi vì tuổi còn nhỏ, cho nên thời gian có thể tùy ý hao phí, cho nên hiển lộ lòng tham." Sở Phong cười nói.

"Cũng tốt." Trình Nguyên thoáng suy nghĩ, "Họa đạo ba loại, sơn thủy, tranh hoa điểu, nhân vật. Lão phu là do tranh hoa điểu mà vào sơn thủy, tranh hoa điểu là nhỏ bố cục, sơn thủy là đại bố cục, ý vị bất đồng, độ khó tự nhiên cũng bất đồng. Ta xem người lúc trước đích kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ", là thiên gần viết chữ đơn ý đích dùng bút, Yên Vân học chính là Phạm Khoan đích bút pháp, nhưng đình đài lầu các lại dùng chút lối vẽ tỉ mỉ đích ý tứ, kết hợp lại hơi có chút khả nghiền ngẫm chỗ. Kết cấu bố cục là thượng giai, bút lực không thua, đây là người nhu cầu cấp bách cái tiến đích địa phương. Nhưng đó cũng không phải cái đại sự gì, bút lực có thể học tập, kết cấu bố cục lại là một loại trời sinh đích tầm mắt, cái này giống như "Trèo lên Thái Sơn nhi Tiểu Thiên dưới", tầm mắt loại chuyện này, chỉ có thể dụng tâm khư nhìn, rất khó chân chính bồi dưỡng. Thế nhưng người tự không cần ở phương diện này cố gắng, đây là cái gọi là thiên phú a!"

Sở Phong nghe vậy không khỏi có chút tự ti mặc cảm. Lòng hấn nghĩ, chính mình vốn có đích những cái này tầm mắt, kỳ thật cùng đời sau đích tin tức bạo tạc rất có quan hệ. Thấy hơn, tầm mắt tự nhiên không tầm thường, này cùng đọc thuộc lòng trong năm đích tin tức bết tắc là không có cách nào so sánh được. Cũng không phải cái gì chân chính đích thiên phú.

Chỉ nghe Trình Nguyên tiên sinh nói tiếp: "Người nếu như không vội mà làm chuyện gì, hay là tham gia viện họa đích viện khảo thí, như vậy bút lực trên đích sự tình có thể từ từ học. Như vậy, người lấy trước một bức họa tác trở về làm tập, cách mỗi ba ngày trở về một lần, mang theo nguyên bản cùng người làm tập đích tập làm văn cho ta coi nhìn lên, ta chỉ điểm người một ít. Nhi vi sự tại y theo lấy người đích tiến cảnh cho người mượn mặt khác một bức, tuần hoàn đền đáp lại, người xem thế nào?"

Sở Phong đại hỉ, hấn hiện giờ thiếu thốn nhất đích chính là như vậy có thể lời nói và việc làm đều mẫu mực đích lão sư, Trình Nguyên lại là bút lực cao siêu đích danh sư, đối với cái này dạng đích chỉ điểm, Sở Phong tự nhiên sẽ không chối từ, vì vậy vội vàng thờ dài nói lời cảm tạ.

Trình Nguyên rất hài lòng tên đồ đệ này, vuốt râu cười nói: "Người ta thầy trò, hà tất nói cảm ơn. Người kia sư huynh ta cũng là như vậy giáo sư, hiện giờ đang vẽ viện làm họa sĩ, bản thân hấn ngược lại yên tâm thoải mái. Kỳ thật vẽ tranh đích kỹ pháp muốn tinh tiến, quan trọng nhất là sưu tầm phong hòa minh ngộ, viện họa tuy vinh quang, nhưng dù sao là sĩ hoạn chỉ địa, đầu rơi vào chân chính đích thanh tịnh nha... Mà thôi, loại chuyện này cũng là người có chí riêng, không thể cưỡng cầu."

Sở Phong lúc trước liền thỉnh Lưu Chính Khanh nói Trình Nguyên tiên sinh đồ đệ đích sự tình, lúc này không khỏi càng thêm hiếu kỳ, hỏi: "Lão sư, thỉnh ý của ngài, kia triều đình đích viện họa là cuộc thi thi được khứ đích?"

—— lần đầu tiên vui vẻ ~ tất cả mọi người cướp được hồng bao sao $O(\cap \cap)O$

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Xuân đào cùng mượn họa

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 3131 thời gian cập nhật : 2016 02 09 11:55

"A, người không biết sao? Viện họa tự ung rộn ràng trong năm xây dựng, tựa một mực hữu chương trình, mỗi qua vài năm đều giống như khoa cử khai mở khoa thủ sĩ, chỉ là danh ngạch vẫn luôn rất ít. Chẳng qua hiện nay đích quan gia mười phần yêu thích thi họa chi đạo, đẳng cơ đến nay, viện họa cùng thư viện đều lái qua bốn lần cuộc thi, người kia không nên thân đích sư huynh, chính là năm năm trước thi đậu, hiện giờ liền đang về trong nội viện đảm nhiệm cái đợi chiếu đích chức quan."

Tuyên Hòa viện họa dưới cái nhìn của Sở Phong tự nhiên là tiếng tăm lừng lẫy, "thiên lý giang sơn đồ" đích Vương Hi Mạnh, "Thanh Minh Thượng Hà Đồ" đích Trương Trạch Đoan, đây đều là xuất thân từ Tuyên Hòa viện họa đích cung đình họa sĩ a! Kia Tuyên Hòa viện họa nên là như thế nào một cái ngoại hồ tàng long đích địa phương! Cho dù là khai mở khoa thủ sĩ, muốn đi vào cũng nhất định là rất khó rất khó.

Bất quá. . . Xem Trình Nguyên tiên sinh đích bộ dáng, tựa hồ là rất không thích cái địa phương kia. Đại khái là bản tính cuồng quyền, hữu ản sĩ phong độ, cũng không đã trèo lên Long Môn nhi vui sướng. Còn nữa, Tổng Triều đích sĩ phu bản thân liền có thanh quý khí, đối với quan gia, cũng chính là hoàng đế đích kính nể tình cảnh cũng không có đời sau sâu như vậy thúi. Ngẫu nhiên hữu Triều Trung Đại Thần bị hoàng đế giáng chức quan, đám đại thần không những sẽ không sợ hãi tầu chọc mũi họa đứng xa mà trông, mà là hội tiến đến uống rượu với nhau đưa tiễn, trên bàn rượu không thể thiếu kể một ít "Hoàng đế nhất thời ngu ngốc, không nhìn được hiền lương" các loại các loại chỉ trích ngữ điệu. . . Loại chuyện này, phóng tới đời sau Minh Thanh, hay là ngàn năm, đều là vô pháp tưởng tượng. Bắc Tống sĩ phu địa vị chí cao, có thể thấy được rõ ràng.

Cũng chính bởi vì vậy, người đọc sách tuy cũng đều ngóng nhìn nhảy trèo lên Long Môn, xuất đem nhập đối với, nhưng cũng không có Minh Thanh chỉ kịp đích nô tài đối với, từ quan quy ẩn, thụ quan không bị đủ loại cũng là tầm thường sự tình, hơi có chút Ngụy Tấn phong độ. Trình Nguyên tiên sinh đối với làm quan sự tình như thế xì mũi coi thường, cũng cùng này có quan hệ.

Bất quá lão sư vừa nói như vậy, Sở Phong lại không khỏi có chút tâm động.

Thứ nhất, là vì thế nhân cũng biết Tống Huy Tông trên tay giấu bao nhiêu đích thi họa bảo bối, hơn nữa đại bộ phận đều là đời sau thất truyền. Đây đối với yêu thích thi họa đích người đến thuyết, thật sự là một cái lớn lao lực hấp dẫn.

Thứ hai, Sở Phong ít nhiều lo lắng cuộc khởi nghĩa Phương Lạp đích sự tình. Hắn cũng không rõ ràng Phương Tịch đến cùng lúc nào sẽ khởi nghĩa làm hại, thế nhưng mơ hồ nhớ rõ Phương Tịch chi loạn cuốn toàn bộ Giang Nam. Quân tử không đứng ở nguy dưới tường, hắn không có lộ trình một mực lưu ở Giang Nam chờ đợi làm loạn.

Nếu như muốn ly khai Giang Nam Bắc thượng đích, khứ viện họa chỗ đó đồ cái sống yên phận đích vị trí, tự nhiên xem như một kiện rất không tệ sự tình.

Bất quá nói lại, lấy năng lực của mình, muốn thi đậu viện họa e rằng mười phần khó khăn a. . .

Hắn ở bên cạnh suy nghĩ, Trình Nguyên tiên sinh sớm đã tìm kiếm xuất một bức chiếu ngang đích tranh lụa, đưa cho Sở Phong: "Tuyên châu bút, Huy Châu Mặc, đó là văn nhân chí bảo, tựa như cùng bảo kiếm so với anh hùng, Sơn Phấn so với mỹ nhân, là không thể thiếu. Nhìn người này mặc quần áo cách ăn mặc cũng không giống là có tiền, đánh giá sao lấy mua không nổi. Lời nói thật nói cho người, lão phu cũng mua không nổi, cho nên không thể đưa người, ha ha ha!"

Sở Phong tiếp nhận kia họa trục, bị lời của lão sư trêu chọc đích vui lên.

Chỉ nghe Trình Nguyên tiên sinh nói tiếp: "Bất quá xưa nay họa tập làm văn, cũng không cần kia đợi quý trọng đích đồ vật, mặc mạc hơi bị là tốt rồi. Cái này như là luyện kiếm có thể dùng một kiếm, một khi luyện đến gia, lại thay đổi bảo kiếm chém sát như chém bùn tự nhiên thủ đoạn phi phạm, xưa nay ngược lại không nên cường cầu. Đây bức "hoa đào đồ" người thả cảm lấy làm tập, ba ngày ta muốn gặp người đích thành quả! A..., nếu như người đích tập làm văn không hợp lão phu tâm ý đích, lão phu tự. . ."

"Liên lấy thước đánh tay hắn bản!"

Bên ngoài thật lâu không tiếng động đích Tiểu Lục Tử, vào lúc đó lại hô một câu như vậy.

"Như thế tốt chủ ý!" Trình Nguyên tiên sinh cười to nói, "Bất quá chỉ có thể đánh tay trái, tay phải còn phải đón lấy về tranh, trừng phạt không được! Ha ha!"

Sở Phong cười nói: "Nghiêm sư xuất cao đồ, nếu như đồ nhi đích tập làm văn thật đúng để cho lão sư bất mãn hết sức ý đích, đánh đánh cũng là nên."

Trình Nguyên tiên sinh vuốt râu gật đầu mà cười, đối Sở Phong tên đồ đệ này thật sự là hoàn toàn đích thoả mãn.

Hắn lại nhắm vào này bức "hoa đào đồ" chỉ điểm Sở Phong một ít cần chú ý đích địa phương, mặt trời lên cao phía sau cảm thấy đói bụng, vì vậy gọi mọi người ăn cơm.

Sở Phong cảm thấy cảm thấy kinh ngạc, người Tống đều là chỉ là sớm muộn gì lưỡng món (ăn), lão sư vậy mà như thế khai sáng đích ăn ba bữa cơm sao? Hỏi mới biết hiểu, nguyên lai lão sư thích khêu đèn vẽ tranh, mỗi đêm đều là rạng sáng phương thủy, rồi giường đích thời gian thường thường gần tới buổi trưa.

Sở Phong nhất nhất ghi nhớ, nghĩ thầm lần sau lại đến, nhất định phải đợi đến sau giờ Ngọ thời gian, để tránh đường đột.

. . .

. . .

Cọ sau khi ăn xong, Trình Nguyên tiên sinh phân phó người chăn ngựa lái xe đưa Sở Phong trở về thành.

Lúc trước Sở Phong muốn tới đích kia cỗ xe ngựa đã bị dọa chạy, hơn mười dặm đường, Sở Phong nghĩ nghĩ, bất quá là bốn năm đứng địa đích cự ly, vì vậy từ chối, chuẩn bị đi trở về khứ, coi như là rèn luyện được rồi

Tiểu Lục Tử nghe nói quyết định của hắn về sau trực là lười, khinh thường trợn trắng mắt: "Người muốn là trên đường một mối gục xuống không ai có thể quản được!" Một mặt còn nói đến đây dạng đích ngồi chăm chọc.

"Ta muốn là một mối gục xuống, lần tới tới không được đích, sẽ không người mua cho người hoa quế đường kẹo." Sở Phong cúi người cười híp mắt nói.

Tiểu Lục Tử nghe xong sắc mặt tự thay đổi, nói quanh co hai câu còn nói cũng không được gì, vì vậy thôi, thờ phi phi đích rồi đi.

Trình Nguyên tiên sinh thấy thế cười ha ha, nói vậy hài tử là mười dặm tám thôn nổi danh gây tai họa tình, có rất ít người có thể giải quyết, không nghĩ tới Sở Phong vẫn còn có thủ đoạn như vậy.

Sở Phong nhưng cười không nói, nghĩ thầm này tiểu đồng cùng đời sau đích gấu hài tử so sánh, quả thật chính là ăn mỳ gặp đại gia, đều nhanh năng được xưng tụng "Ngoan khéo léo", hắn đương nhiên dễ dàng được.

Mất thấy ngày ảnh dần dần dời, Sở Phong liền không trì hoãn nữa, cáo từ hồi trình.

Trên đường đi xuân phong ẩm áp, cỏ cây mùi thơm vi huân, không khí thanh tân động lòng người, hơi có chút đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) đích hứng thú. Đây là đời sau trong thành thị khó được đích sự tình, Sở Phong quả nhiên là "Như tắm gió xuân", bước nhanh đi thân thể hơi hơi đỏ mồ hôi, cảm thấy hết sức thoải mái.

Trên đường vừa vận nhìn thấy vài gốc hoang dại hoa đào đứng tại bờ sông, Sở Phong liền dừng lên tiến đến, so sánh lấy bức họa trong tay nhìn nửa ngày, nếu có điều được, gặt đầu rời đi.

Chậm rãi tiếp cận Hàng Châu Thành, dòng người dần dần tăng nhiều, nội thành đích ồn ào náo động cũng hoảng hoảng hốt hốt đích truyền vào trong tai, phảng phất giống như cách một thế hệ.

Sở Phong nhàn nhả dạo chơi, khoan thai tự đắc, nhìn nhìn đi qua đích hồi hương dã thú, trước mắt đích mái cong vênh lên góc, đột nhiên cảm giác được, nhân sinh cứ như vậy, định dạng ở thời điểm này, cũng là một kiện chuyện hạnh phúc.

Một đường đi trở về chợ phía Tây, Lục thị thi họa làm được trước cửa lại dựng lên một người.

Sở Phong nhìn xa xa đã cảm thấy quen mắt, đi vào nhìn, nguyên lai là Lý thị thi họa hành vị kia từng có gặp mặt một lần đích Trịnh quán gia.

"Trịnh quán gia có chuyện? Thịnh bên trong nói chuyện?"

Sở Phong nhanh đi vài bước, bất kể thế nào thuyết, cấp bậc lễ nghĩa chung quy hết sức. Huống chi, tuy nói Lý thị thi họa hành làm đích nghề không lớn Quang Minh, nhưng Sở Phong lúc trước rõ ràng là chiếm nhà bọn họ đích tiện nghi, đối người của Lý gia chung quy khách khí khách khí.

"Ta ra khỏi thành đi, Trịnh quán gia nhất định chờ đợi đã lâu a! Mau mời tiến!" Sở Phong bận rộn đi mở cửa.

"Không cần, không cần." Trịnh quán gia mười phần khách khí, cười mỉm cung kính đích thi lễ, "Tại hạ hôm nay tới là có việc muốn nhờ, mong rằng Sở lang quân không muốn chối từ mới tốt."

"Xin mời ngài nói."

"Chúng ta ông chủ biết ngài đích kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ" tại thủy mặc hội trên đại phóng dị sắc, muốn mượn khứ thưởng thức mấy ngày, chẳng biết có được không." Trịnh quán gia thi lễ nói.

Sở Phong hơi hơi khó hiểu, hỏi: "Quý ông chủ. . . Chẳng lẽ không có tham gia thủy mặc hội?"

"Chúng ta Lý gia thi họa hành là cả Hàng Châu Thành đệ nhị đại, ông chủ tự nhiên hữu đi tham gia." Trịnh quán gia nói vậy vài câu thời điểm, thẳng lên sống lưng, rõ ràng có chút kiêu ngạo.

"Vậy, tại thủy mặc hội trên không phải là hẳn là nhìn qua sao? Vì sao còn muốn mượn nhìn?" Sở Phong nghi hoặc lấy hỏi.

"Này. . ." Lý thị thi họa hành hữu một vị nữ ông chủ đích sự tình, ngoại giới người biết cũng không nhiều, Trịnh quán gia trong lòng suy nghĩ, cảm giác, cảm thấy nói thẳng ra không được tốt, rốt cuộc nam nữ hữu biệt, khó tránh khỏi sẽ bị Sở Phong này hiểu lầm cái gì. Vì vậy sờ lên cái mũi, vì cảm giác lúng túng nói: "Chúng ta ông chủ lúc trước tại thủy mặc hội trên cũng không thấy rõ, muốn mượn khứ tỉ mỉ vuốt vuốt giám định và thưởng thức một phen. Đúng rồi, chúng ta ông chủ thuyết, nếu như Sở lang quân cho mượn, chúng ta Lý gia tự nhiên cũng có đáp lễ. Ngài kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ" chưa bôi a, chúng ta thi họa hành ngược lại là có phần thiện này nói, có thể hỗ trợ xử lý một phen. Này có qua có lại coi như là trao hạ xuống một bằng hữu, người xem như thế nào?"

Sở Phong gật đầu cười nói: "Quý ông chủ cao thượng, ta đích xác tại buồn bôi đích sự tình."

Trịnh quán gia nghe vậy vui vẻ: "Vậy ngài đây là đã đáp ứng?"

"Ta là muốn đáp ứng, thế nhưng xin lỗi, kia họa hiện tại cũng không trong tay ta." Sở Phong cười giải thích, "Phạm gia đích một người muốn nhìn, buổi sáng liền nhường cái đi."

Trịnh quán gia đầu chịu tin, coi này là là Sở Phong đích cố ý làm khó dễ. Điều này cũng đúng khó trách, rốt cuộc lúc trước tại Lý thị thi họa hành, vì kia bức "kinh từ thiếp", Sở Phong cùng Lý gia xem như đụng phải một lần, giúp nhau lưu lại vài phần kễ hở đều là khó tránh khỏi.

Hiện giờ tại nhìn Sở Phong cầm trong tay một xích(0,33m) họa trục, Trịnh quán gia liền theo bản năng cho rằng đó chính là "Tây Hồ yên vũ đồ". Điều cầm trong tay, lại cứ lại lừa gạt hẳn thuyết cho mượn đi, như vậy đích tình trạng để cho Trịnh quán gia cảm thấy mười phần làm khó.

Này dù sao cũng là nữ ông chủ muốn đồ vật, hẳn sao dám đơn giản vi phạm.

"Sở lang quân. . . Tại hạ chính là cái chân chạy, ngài tự hà tất làm khó tại hạ nha." Trịnh quán gia mặt lộ vẻ đắng chát, ngữ khí cũng mang lên ba phần đích cầu khẩn, "Chúng ta ông chủ đích tính tình. . . Ta này nếu là tay không trở về, còn không biết muốn như thế nào trừng trị ta đó! Ngài là được giúp đỡ, đem ngài kia họa cấp cho chúng ta a! Xin ngài yên tâm, phạm là kia họa tác hữu nửa phần đích tồn thương, tại hạ lấy tướng mệnh cùng!"

Trịnh quán gia lời này, lại đem Sở Phong hù nhảy dựng, hoàn toàn không rõ như thế nào đột nhiên tự tăng lên đến nhân mạng cao độ khứ, không khỏi bật cười nói: "Trịnh quán gia, tại hạ cũng không phải gạt người, đích thực là sáng nay liền lấy đi, ta cũng không có biện pháp gì. Đợi Phạm gia còn quay

về, ta Sở Phong tự mình đưa qua, người xem tốt chứ?"

Trịnh quân gia nơi nào sẽ tin tưởng lời này, coi như là từ chối chỉ từ. Lúc này thấy sự tình hoàn toàn không có đường sống vẹn toàn, đành phải một mồi đích ứng, thất hồn lạc phách đích rồi đi.

Sở Phong nhìn nhìn Trịnh quân gia liền đi đường đều có chút bất ổn bóng lưng, hơi có chút khó hiểu lắc đầu, chiết thân đi vào trong phòng.

Trong tay hắn còn cầm lấy lão sư đích họa, nội tâm ngứa đích có chút lo lắng, còn muốn lấy lập tức liền bắt đầu viết phòng theo đó!

Mà lúc này đây, Phạm gia nội viện đích trong khuê phòng. Phạm Thu Bạch xanh miết đích ngón tay nhu nhu triển khai "Tây Hồ yên vũ đồ", mực quang chạm đến, không khỏi phát ra một tiếng thờ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Xuân ý Trường Sinh

Mọi người nếu là cảm thấy cũng không tệ lắm, chớ quên cất chứa $\sigma \sim O(\cap _ \cap)O$

—— "Này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Phạm Thu Bạch có chút luống cuống, nàng vừa mới hoàn thành hôm nay đích chương trình học, đưa đến Tây Tịch tiên sinh, có chút nóng lòng đích triển khai kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ".

Tầm mắt đạt tới, chính là kinh hô.

Kinh hô không chỉ là bởi vì tranh này tác đích rất xấu, càng nhiều, là kinh hãi vu loại kia cảm giác quen thuộc.

Đúng rồi, lúc trước thánh Trường Sinh truyền lời thời điểm, chợt nghe Trình Nguyên tiên sinh nói qua, này bức họa học đích tựa hồ là tổ phụ họa mây khói đích bút pháp. Lúc ấy coi như là quá khen ngợi chỉ từ, thế nhưng là hiện giờ lại mãnh nhiên...

Phạm Thu Bạch trong nội tâm khê động, chợt nhớ tới cái gì, vội vàng khư một bên lục tung lên.

Phi Bạch vừa mới đi ra ngoài đưa tiễn Lưu Chính Khanh, thời điểm này vòng trở lại, vừa đẩy cửa tự nhìn thấy lần này cảnh tượng.

Một cái nương đích thi họa bị nhà mình nương tử lật ra cái ngọn nguồn nhi chỉ thiên, lung tung đích trải ra trên mặt đất. Bên cạnh mấy cái nương hòm, ngăn tủ cũng đều được mở ra, từ ngoài cửa sổ thổi vào đích xuân phong phủ nổi lên sa mỏng đích màn che.

Phạm Thu Bạch ăn mặc một bộ màu trắng nhạt đích váy ngắn, thời điểm này rất có vài phần bất nhã đích quỳ ở nơi đó, nửa người trên tham tiến trong tủ chén, cẩn thận tìm kiếm lấy cái gì. Cửa tủ nửa mở, che đầy nửa người trên của nàng, chỉ hữu móng eo đích đường cong tại váy đích bao bọc dưới như ẩn như hiện, tuôn rơi đích động tác lấy.

"Tiểu nương tử ngài đây là tìm cái gì!" Phi Bạch mở to hai mắt nhìn, liền vội vàng tiến lên.

"Phi Bạch, người có nhớ hay không bức họa kia đặt ở kia sao?" Phạm Thu Bạch nghe tiếng nhô đầu ra, cái mũi cùng bên trái đích trên hai gò má cọ lên hai đạo tro ngắn, hiện ra vài phần dí dỏm.

"Cái gì họa a?" Phi Bạch nhìn không được xuy xuy đích cười, "Tiểu nương tử người có phải hay không lại bắt đầu phạm ngây dại? Vì tìm một cái bức họa, đều nhanh thành con mèo nhỏ."

"Ai! Chính là kia một bức, không có họa hết đích kia cái." Phạm Thu Bạch có chút gấp, một mặt tiếp tục lật tới lật lui, một mặt lo lắng quở trách Phi Bạch, "Người nhanh chút giúp ta tìm, ai! Đến cùng thả đi nơi nào đó!"

"Hào hảo hảo! Phi Bạch đương nhiên sẽ giúp lấy tìm được!" Phi Bạch an ủi, "Thế nhưng là nương tử, ngài dù sao cũng phải nói rõ rốt cuộc là bức họa kia a! Trong nhà chúng ta tối đa chính là thi họa, cũng không thể như vậy dần dần, u mê đích tìm, một bức một bức đích nhìn nha!"

Phạm Thu Bạch gấp khó dần nổi: "Chính là kia cái đi! Ai! Người dần nha dần, như thế nào còn nghĩ không ra! Chính là chúng ta trên đường nhặt đích kia một bức!"

"Ai! Nguyên lai là kia trương, ngài sớm thuyết chẳng phải được!" Phi Bạch bắt đắc dĩ đích cười, nhảy đáp đến phòng ngủ phía tây, từ trong tủ chén lấy ra một cái dài mảnh đích hộp mở ra, tìm kiếm xuất ra, "Tiểu nương từ ngài nhìn một cái, nói có đúng không là?"

Phạm Thu Bạch vội vàng triển khai khứ nhìn, thấy quả nhiên là ngoài thành nhật được đích kia hé mở "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" không sai, không khỏi đại hi. Cũng không hề khứ quản bị nàng trở mình được bữa bãi lộn xộn đích gian phòng, vội vàng một lần nữa làm trở lại án thư bên cạnh, lưỡng bức họa so sánh lấy nhìn.

Phi Bạch nói thầm nửa ngày, phản nản nói: "Tiểu nương từ ngài thật đúng là, đặc biệt đề cho Phi Bạch phóng tới nơi này, chính ngài đến còn cấp cho đã quên. Lúc này càng làm đồ vật trở mình được như vậy loạn, ta còn phải từng điểm từng điểm trở về thu."

Phạm Thu Bạch đang lờm một đôi con mắt lớn tí mỉ đích xem họa, nơi nào sẽ nghe được này Tiểu Thiếu Nữ đích phản nản, hoàn toàn như gió thoảng bên tai.

Phi Bạch bắt đắc dĩ, đáng thương đích động tác, bỏ ra lưỡng nén hương đích thời gian nhất nhất thu thập xong.

Những sách này họa đều là nhà mình tiểu nương từ đích bảo bối, cũng không dám để cho cái khác hạ nhân loạn đụng. Vạn nhất thiếu đi cái biên cạnh góc góc, làm ô uế một chút, hoặc là một loại kiện thi họa làm sai địa phương đột nhiên tìm không được, nhà mình nương từ cần phải gấp xuất cộng lông bệnh không thể!

Những vật này từ trước đều là Phi Bạch qua tay, hiện giờ bị Phạm Thu Bạch làm rối loạn, cũng phải chính nàng hao phí thời gian tỉ mỉ đích chỉnh lý.

Thật vất vả khiến cho không sai biệt lắm, Phi Bạch dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, lại đi xem tiểu nương từ, hay là lúc trước đích cái tư thế kia, trên mặt mang theo vài phần hiếu kỳ cùng si ý, tựa hồ là lại xem ngây người.

"Tiểu nương từ!"

Gọi một tiếng, không có phản ứng.

"Tiểu nương từ!"

Phi Bạch tiến đến Phạm Thu Bạch bên người khứ gọi, như trước không có phản ứng.

"Tiểu ~ mẹ ~ từ ~~~~~"

Phi Bạch kéo dài âm điệu, gần như áp vào Phạm Thu Bạch còn bên cạnh đi lên gọi, lúc này mới rốt cục lấy được một tia đích phản ứng.

Phạm Thu Bạch như trước nhìn chằm chằm kia lưỡng bức họa nhìn, hoảng hoảng hốt hốt đích nhỏ giọng ứng một câu "Ừ ——".

Không dám để cho Phạm Thu Bạch ngây người thời gian quá dài, quá hao phí tâm huyết. Trước kia đang lúc tiểu nương từ thân thể không tốt, tìm lang trung đến xem, mở miệng chính là tám chữ —— suy nghĩ quá nặng, tâm huyết thiệt thời hư.

Phi Bạch ngẩng lại vậy thì, nhà mình nương từ một khi phạm khỏi si chứng, có thể liên tục mấy cái ngày đêm không ngủ. Điểm này khả ưu hoài toàn bộ Phạm phủ trên dưới.

Một khi tiểu nương từ vừa ý cái gì họa tác, người khác không chịu chuyển nhượng, nàng nhất định sẽ mấy ngày mấy đêm đích tui ngưu như mất, ăn cũng ăn không vô, thực cũng ngủ không ngon. Khả nếu là thật sự đích số tiền lớn cầu được nữa nha, theo lý thuyết cái này nên xong chưa? Thế nhưng là hết lần này tới lần khác lại bằng không thi. Một khi thật sự lấy được cái gì tuyệt hảo đích họa tác, nàng lại không biết ngày đêm si ngốc ngày ngốc đích khứ nhìn, kết quả như cũ là cơm nước không vào.

Được cũng như thế, mất cũng như thế.

Phạm gia người thật sự là không có biện pháp.

May mà Phạm Thu Bạch lớn tuổi chút, cũng dần dần hiểu chuyện, không giống như trước kia như vậy làm cho người ta lo lắng. Nhưng nàng loại này "Hiếu chuyện" ít nhiều là giả vờ, trong nội tâm đích si ý kỳ thật chính ở chỗ này, chỉ là nỗ lực đích khắc chế, tận lực không bị người nhà phát giác là tốt rồi.

Nàng không muốn cho nhà người thêm gây phiền toái.

Nhưng khắc chế là khắc chế, có cuối cùng là có. Tựa như hiện tại, nàng nhìn trước mắt đích lưỡng bức họa, đột nhiên cảm giác được chính mình có chút xem không hiểu, vì vậy lại khởi xướng si.

"Phi Bạch người nói, này lưỡng bức họa có phải hay không một người gây nên?" Phạm Thu Bạch chớp mũi cau lại, có chút động lòng người.

Phi Bạch nghe được tiểu nương từ chịu mở miệng nói chuyện chính là vui vẻ, này có thể so sánh một thân một mình ngẩn người tốt hơn nhiều! Vì vậy vội vàng đem đầu gom góp qua nhìn: "Nhìn nhìn không giống a! Này nửa bức "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ" khối khí như thế chi nùng, vẽ ra tới đích mây khối đều nhanh cùng tầng đá không sai biệt lắm. Thế nhưng là Tây Hồ này cái gì cái gì đồ, mây khối rất nhạt a, thoạt nhìn ngược lại là thực cùng Tây Hồ trên

đích cảnh sắc không sai biệt lắm."

"Không hiểu cũng đừng nói lung tung!" Phạm Thu Bạch gắt giọng, "Vậy chỉ là dùng Mặc đích khác nhau a, bút pháp trên rõ ràng là tương đồng. Nếu trong núi vân vụ cùng Tây Hồ đích yên vũ đều dùng cùng một loại Mặc sắc đích, người này cũng đừng vội lại tiếp tục vẽ tranh."

"Vốn không hiểu đi! Còn không phải tiểu nương tử ngài không nên ta nói được!" Phi Bạch thè lưỡi, lại chợt phát hiện cái gì, kinh ngạc nói, "Nương tử người xem! Đây bức họa đích địa phương, dường như chính là chúng ta hàn thực đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) đích vị trí kia đó! Đúng rồi đúng rồi! Đoạn cầu, cô sơn đường, chính là cái địa phương kia đi! Người xem, chúng ta an vị tại mặt sau đích trong đình. Ai nha! Như thế nào không có đem chúng ta về lên khứ đó!"

Phạm Thu Bạch bị nàng phen này trách móc khiến cho bật cười, nói: "Cũng không biết này bức họa ra sao thì chỗ họa, chúng ta cũng chính là hàn thực cùng ngày khứ trong đình đã ngồi ngồi mà thôi, cùng người bên ngoài vẽ tranh có quan hệ gì."

"Thú vị đi!" Phi Bạch cười nói, "Ta đang suy nghĩ a, không chừng chúng ta lúc ấy liền gặp được họa sĩ đó! Nếu lúc ấy nhận thức là tốt rồi. Thỉnh Tây Tịch tiên sinh thuyết, tranh này sư là một tuổi trẻ đích lang quân đâu, cũng không biết lớn lên anh tuấn hay không."

Thỉnh nàng nói tới chỗ này, Phạm Thu Bạch nhưng không khỏi trong lòng khẽ động, bỗng nhiên liền nhớ tới hàn thực ngày ấy đoạn cầu trên kia cái nhạ nhẽo sơ lãng đích thân ảnh.

Khi đó, bọn họ một người tại đoạn cầu, một người tại trong đình, xa xa nhìn nhau, nhìn nhau thì lẽ... Nói thật, ngay cả mặt mũi cho cũng không có xem rõ ràng, nhưng chẳng biết tại sao, Phạm Thu Bạch lại cảm thấy trái tim của mình rung động một chút, lại không biết đến cùng là bởi vì nguyên nhân nào.

Nội tâm nhin không được tự hiện ra một cái ý niệm trong đầu... Nếu như vẽ tranh đích người là hắn, là tốt rồi...

Vừa nghĩ đến đây, liền Phạm Thu Bạch chính mình giật nảy mình.

"Trên đời nào có trùng hợp như vậy đích sự tình!" Phạm Thu Bạch tự giễu cười cười.

"Tiểu nương tử nói cái gì?" Phi Bạch không nghe thấy.

"Ta là thuyết a!" Phạm Thu Bạch cười nói, "Người ta họa sĩ lớn lên anh tuấn hay không, cùng người lại có quan hệ gì đó! Người mới bao nhiêu, chẳng lẽ lại đã động xuân tâm sao! Người muốn là đúng người khác động tâm, kia Trường Sinh vẫn không thể khóc chết?"

Phi Bạch trừng mắt một đôi con mắt lớn, khuôn mặt khó hiểu: "Ta đúng hay không người khác động tâm? Cùng Trường Sinh có quan hệ gì a?"

"Người a!" Phạm Thu Bạch vô pháp đem việc này vạch trần, chỉ là âm thầm vì Trường Sinh thở dài.

Phi Bạch niên kỷ quá nhỏ, đâu hiểu được cái gì tình yêu nam nữ. Đối với Trường Sinh, nàng đại khái là thích, nhưng chỉ giới hạn trong huynh muội cái loại kia thích, nhưng Trường Sinh đối với nàng là lại bất đồng. Khả liên đích Trường Sinh, lúc nào tài năng tu thành chính quả đó! Hắn như vậy vây quanh một cái Phi Bạch xoay quanh, rốt cuộc là lòng chua xót đau, hay là ngọt ngào đó! Đại khái là như chính mình xem họa đồng dạng, lo được lo mất, có được có mất a!

Phạm Thu Bạch cười thầm.

Nụ cười này trốn chỗ nào qua được Phi Bạch đích hai mắt, thế nhưng là Phi Bạch xem không hiểu, một đôi con mắt lớn nháy a nháy, chính là không rõ nhà mình tiểu nương tử này nụ cười quỷ dị đích ý tứ. Hối liên tiếp vài câu, lại đều không chiếm được cái gì đáp án, đành phải mệt mỏi thôi.

"Tiểu nương tử, người cũng rất tò mò họa sĩ a, chúng ta lúc nào đi xem hắn một chút được không!" Phi Bạch nhìn trên bàn đích "Tây Hồ yên vũ đồ", đề nghị.

Phạm Thu Bạch sắc mặt ửng đỏ: "Nam nữ hữu biệt, đâu có thể nói nhìn tự nhìn đây này."

"Sợ cái gì!" Phi Bạch kích động nói, "Dù sao Tây Tịch tiên sinh không phải nói sao, vị này họa sĩ là Lục thị thi họa làm được người tiếp khách nha. Đều tại chợ phía Tây, cách chúng ta điều này cũng không xa. Ta sao coi như là khứ dạo phố, thuận tiện tự nhìn đi! Hi hi! Tuổi còn trẻ, lại có thể vẽ ra như vậy đích họa tác, họa sĩ nhất định lớn lên rất tuấn nỹ a! Tiểu nương tử người nói, có thể hay không so với tam lang quân khá tốt xem?"

"Người một nữ hài tử gia, cứ như vậy giống trống khua chiêng đích đàm luận nam tử dung mạo, cũng không xấu hổ sao!" Phạm Thu Bạch hai gò má ửng hồng, hơi có vẻ ngại thẹn thái độ.

"Hiện tại chỉ hữu hai người chúng ta nha, sợ cái gì!" Phi Bạch cười hi hi đích nói, "Ta là thật sự rất ngạc nhiên a! Đồng dạng họa sĩ không đều là Trình Nguyên tiên sinh dài như vậy bối nha, thật vất vả hữu người trẻ tuổi đích lang quân Công Tử, đương nhiên rất muốn nhìn xem á!"

Phạm Thu Bạch bật cười, nín lấy Phi Bạch đích lỗ tai quả trách: "Lời này của người a, đừng vội ra ngoài nói lung tung. Chẳng lẽ lại Trình Nguyên tiên sinh đánh sinh ra tới chính là cái trưởng lão, từ trước đến nay không có tuổi trẻ qua sao!"

Trong phòng một mảnh oanh oanh yến yến, hoan thanh tiểu ngữ. Nữ nhi gia đích tâm ý tại đây dạng đích xuân phong bên trong nặng nề phù phù, phiêu phiêu dang dang, không biết bay về phía phương nào.

Chính viết phỏng theo "hoa đào đỏ" phút cuối cùng một nửa Sở Phong đột nhiên hắt hơi một cái, nghĩ thầm, là ai tại nhắc tới chính mình đâu này? Đại khái là Văn Đoàn tiên sinh sắp trở về a! Cũng không biết Lão Tiên Sinh nghe nói chính mình bái sư, có thể hay không mất hứng đó!

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Từng không biết lão chi tướng đến

Toàn bộ Lục thị thi họa hành tính toán hạ xuống, chỉ hữu ba người.

Văn Đoàn tiên sinh là ông chủ, Trương Đại Ca là làm việc lật vật, Sở Phong là người tiếp khách.

Sở Phong cùng Trình Nguyên tiên sinh thương lượng, cách mỗi ba ngày liền đi Điền La thôn bái phỏng một lần, bởi vậy, chậm trễ trong tiệm đích sinh ý là khó tránh khỏi. Đây cũng là Sở Phong một mực mơ hồ lo lắng sự tình.

Y theo lấy Văn Đoàn tiên sinh đích tính tình, tự nhiên sẽ không nói thêm cái gì, ngược lại sẽ bởi vì Sở Phong có thể lấy được danh sư nhi vui vẻ, thế nhưng là Sở Phong chính mình không khỏi có chút xấu hổ.

Được ân cứu mạng, lại năm lần bảy lượt đích phiền toái, ở chỗ này ở lại không nói, tại khác đâu, hai người trong đó không có danh thầy trò lại đã có thầy trò chi thực. . . Nhiều vô số, Sở Phong không biết đựng Văn Đoàn tiên sinh ít nhiều ân tình, đâu có thể không báo?

Nguyên bản suy nghĩ tại thi họa làm được trên phương diện làm ăn ít nhiều giúp đỡ, nhưng nếu là cách mỗi ba ngày một cái tới lui, bên này sinh ý tự nhiên cũng sẽ trì hoãn.

Điền La thôn tuy không xa, nhưng tới lui ít nhất cũng phải nửa ngày, nếu là gặp được vũ tuyết ngày, e rằng hao phí đích thời gian còn có thể càng dài. Chính mình sao điểm bé nhỏ đích đạo hạnh, đến cùng hẳn là như thế nào báo ân nha. . .

Mấy ngày nay tuy lại là hàn thực thanh minh, lại là thủy mặc hội, Sở Phong đích tu tập lại không có rơi xuống.

Như cũ là mỗi ngày sớm muộn gì lưỡng thông Ngũ Cầm hí, "kinh tửu thiếp" cũng là sớm muộn gì tất cả lâm tập một lần. Đồng thời còn hữu nê chương đích khắc chữ, Văn Đoàn tiên sinh thuyết sau khi trở về muốn kiểm tra, Sở Phong tự nhiên cũng không dám quên.

Hôm nay vì khứ Điền La thôn chậm trễ một sự tình, Sở Phong viết phỏng theo hết một lần "hoa đào đỏ" thời điểm, đã ngày ảnh ngả về phía tây. Hắn xoa xoa hơi đỏ lên đích ngón tay, không dám làm nhiều trì hoãn, liền đón lấy vô dụng hết đích mực nước đem "kinh tửu thiếp" lại lâm tập một lần.

Đến tận đây, "kinh tửu thiếp" Sở Phong đã lâm tập không dưới trăm lượt, trong lòng ngực hơi có chút đoạt được, viết phỏng theo thời điểm cũng càng thuận buồm xuôi gió. Chỉ là chính như cùng bất cứ chuyện gì đều lại bình cảnh kỳ đồng dạng, Sở Phong hiện tại cũng gặp phải vấn đề như vậy.

Mấy ngày nay tuy cũng là chăm chú lâm tập "kinh tửu thiếp", nhưng tiến cảnh đã không lớn, hơn nữa bởi vì thẩm mỹ đích mỗi một, trong tiềm thức ít nhiều hữu chút tạo bạo tâm cảnh, điều này làm cho Sở Phong mười phần không thích. Hẳn là nội tâm đích hoàn mỹ chủ nghĩa người, nếu là hao tâm tổn trí có sức tổn thời gian đích viết phỏng theo một lần, rồi lại không chiêm được cái gì thành quả đích, tự sẽ khiến hắn vạn phần đích không thoải mái.

Nhu cầu cấp bách đột phá bình cảnh kỳ, thế nhưng, đến cùng có biện pháp nào đâu này?

Bên cạnh cũng không lão sư chỉ điểm. Sở Phong càng nghĩ, chợt nhớ tới ngàn năm về sau sư phụ của mình đích một câu —— nếu là ngày nào đó cảm thấy viết phỏng theo nào đó trương sách thiếp quá nhiều lần, thế nào nhiều lâm tập cũng không hề có tác dụng đích, tự thử dùng lưng (vác) lâm phương pháp.

Lưng (vác) lâm cùng đối lâm tương đối. Đối lâm chính là phổ thông đích viết phỏng theo, chiếu vào sách thiếp hay là họa tác tiến đến tập miêu tả, tới truy cầu tự mình đích đề thăng. Nhi lưng (vác) lâm, tựa như cùng viết chính tả. Chẳng những muốn viết chính tả hạ xuống sách thiếp đích văn tự, còn muốn truy cầu dùng bút dùng Mặc cùng bắt đầu thiếp hoàn toàn tương đồng, cái này cần lưng (vác) lâm người càng nhiều năng lực cùng kỹ xảo.

Nghĩ tới đây, Sở Phong trong nội tâm vui vẻ, không nhiều lắm làm trì hoãn, lúc này lại bắt đầu "kinh tửu thiếp" đích lần đầu tiên lưng (vác) lâm.

Tại lưng (vác) lâm, Sở Phong quả nhiên cảm thấy cùng đối lâm đích bất đồng, mỗi lần cảm thấy cái nào đó chữ đã trong đầu lắng đọng ngàn vạn lần, thế nhưng là thật sự đến việc nhỏ không đáng kể đích địa phương, rồi lại không khỏi chần chờ. điểm có hay không quay về câu? dụng thẳng là treo châm hay là rũ xuống lộ? Nhiều vô số đích vấn đề càng ngày càng nhiều, Sở Phong lại cảm thấy càng vui sướng!

Quả nhiên, phương pháp như vậy là chính xác. Nếu như chỉ là một mặt đích đối lâm, thư pháp trên đích tiến bộ nhất định sẽ có chỗ tri tri. Lưng (vác) lâm tuy hao phí đích thời gian tính lực càng nhiều, nhưng lấy được có ích cũng càng lớn, hơn nữa vừa vận thích hợp đến bình cảnh kỳ đích chính mình!

Sở Phong không nóng không vội, vững vàng đích đem trọn bức "kinh tửu thiếp" lưng (vác) lâm hoàn tất, đem bắt đầu thiếp một lần nữa triển khai, từng chữ từng chữ nhất nhất xác minh, xem chính mình đầu tả đích không đúng, cái nào chữ viết đích có vấn đề, không khỏi có một loại bình tĩnh đại ngộ cảm giác.

Nhi, Sở Phong cũng không có như vậy thôi. Mà là mang theo lưng (vác) lâm đích đủ loại vấn đề, một lần nữa lại tỉ mỉ đối phút cuối cùng một lần. Cái này như là lưng (vác) từ đơn tựa như, cần tại vừa mới học thuộc lòng là gia thêm ấn tượng, tài năng lâm ít công to.

Bởi vậy, tuy hao phí đích thời gian là nguyên bản đích gấp đôi, phần ngoại lệ pháp trên đích đoạt được lại xa cao hơn gấp đôi, Sở Phong mười phần mừng rỡ.

Nhân sinh trên đời, tối họa đích không phải là vô danh vô lợi, mà là vô tri a!

Về phần hội họa phương diện, Sở Phong cũng rất có đoạt được.

Kiếp trước vì chuẩn bị nghệ khảo thi, hần hai ba năm bên trong đích công phu cơ bản toàn bộ dùng tại phác họa cùng bột nước. Đây cũng là không có cách nào đích sự tình, bởi vì tuy Sở Phong muốn khảo thi chính là tranh Trung Quốc chuyên nghiệp, nhưng đại bộ phận trường học chiêu sinh cuộc thi khảo thi đích lại là phác họa đại khoa mục. Nay đương nhiên cũng cùng quốc họa bản thân đích suy thoái có quan hệ.

Thủy mặc họa về tự nhiên cũng là không rời tay, nhưng cùng lúc ban đầu hoàn toàn bởi vì hứng thú múa bút so sánh, theo cuộc thi thời gian đích từ từ tới gần, Sở Phong vẽ tranh đích thời gian đã càng lúc càng ngắn.

Sở dĩ lúc trước trở về lâm tập kia bức nhà bảo tàng đích "Lâm Lưu Độc Tọa Đồ", còn là bởi vì tháng sau muốn tham gia cuộc thi đích kia sở học trường học, rất khác người đích tại trúng tuyển cuộc thi thi tăng thêm tranh Trung Quốc này hạng nhất. Bằng không rất có thể toàn bộ cấp ba Sở Phong đều muốn cùng thủy mặc họa vẽ vô duyên.

Tại hội họa, Sở Phong đích thiên phú là có, nhiều năm như vậy đích chìm đắm hạ xuống, năng lực cũng là có. Nhưng bởi vì điều kiện kinh tế đích hạn chế, Sở Phong cũng không có trải qua chân chính trên ý nghĩa đích một đối một chỉ tiết phụ đạo. Ngoại trừ đời sau đích lão sư thường xuyên hội chỉ điểm hần vài chỗ ra, trường kỳ tỉ mỉ đích chỉ điểm là không có. Nhi hiện giờ như vậy lâm tập, chỉ đạo, lại đến tập, lại chỉ đạo, hoàn toàn là Sở Phong tha thiết ước mơ nhưng lại một mực chuyện cầu cũng không được tình. Hiện giờ tự nhiên gấp đôi quý trọng.

Trình Nguyên tiên sinh vì hần lựa chọn đích "xuân đào đồ" bút pháp trên cũng không tính khó, là nhỏ bộ cục đích họa, hơn thước đích vuông tranh lựa, đào Chi Đào hoa, cũng không phải cây đào đích toàn cảnh. Đây là tranh hoa điều đích cơ sở.

Mặc dù là cơ sở, Sở Phong cũng không dám coi thường, hần biết rõ cơ sở đích tầm quan trọng, cũng đồng dạng minh bạch, Trình Nguyên tiên sinh vì hần lựa chọn này bức họa đích dụng ý. Nay viết chữ đơn ý đích "xuân đào đồ", tại hoa đào đích họa pháp dùng trên ngòi bút, cùng họa văn vụ hữu cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Lão sư như vậy an bài, là vì để cho hần bởi vậy và kia, tình tế nhận thức.

Viết phỏng theo sách thiếp, bức họa, lại dựa theo kia bức chương Hữu Trục đích mặt quạt điều khắc hai chữ thêm ấn.

Sở Phong như vậy bận rộn, tự bận đến vào đêm thời gian.

Buổi chiều cũng không phải là không có khách nhân đến vào xem, nhưng chỉ là đi dạo vườn bách thú đích đi vào nhìn một vòng, liến lần lượt rồi đi, cũng không có người nào thật sự hội mua đồ. Chỉ là những người này nhìn về phía Sở Phong đích mục quang đều rất kỳ lạ, hoặc là xa xa dò xét, hoặc là xem kỹ lấy bất chuyển, trong nội tâm tựa hồ cũng dẫn theo mấy thứ gì đó tựa như. Sở Phong cảm thấy mình bạch, những người này, nhất định là tại thủy mặc hội nghe nói cái gì, coi như là "Mộ danh mà đến" a.

Nhưng một phương diện khác, trực tiếp đi lên tự hỏi Sở Phong có phải là ... hay không kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ" tác giả đích người, một cái cũng không. Điều này cũng quy kết vu Sở Phong còn quá trẻ, thấy thế nào cũng không giống là thi họa trên đường đích nhân vật. Tuy kia Lưu Chính Khanh nói một câu "Họa sĩ rất tuổi trẻ" nói như vậy, nhưng đại đa số người nghĩ đến, cảm giác, cảm thấy này dù sao cũng là có thể vào khỏi Trình Nguyên tiên sinh pháp nhãn nhân vật, cái gọi là tuổi trẻ, cũng đại khái là tại 30 trên dưới a.

Chuyện này bản thân tự nhiên cũng cùng Sở Phong là thi họa hành người tiếp khách có quan hệ. Cho dù ai, cũng sẽ không đem một cái nhỏ nhỏ nhân viên phục vụ, cùng họa sĩ liên lạc với cùng đi. Đây là nhân tính cho phép.

Cho nên, phần lớn là đích người cười ngựa xem hoa tựa như đi tới đây, đi vào mọi nơi vừa ý vừa nhìn, hỏi một câu "Các người trong tiệm còn hay không có người khác", hoặc là "Các người ông chủ khả tại" các loại các loại, đạt được chối bỏ đích trả lời, mọi người liền cảm thấy một chuyện tay không, lác đầu thờ dài rồi đi, đều lấy không thấy đến thực phật nhi thoát đích buồn bức.

Sở Phong có thể đoán được ý đồ của bọn hần, nhưng cũng không thể gặp người đã nói "Người tìm" Tây Hồ yên vũ đồ " đích tác giả là a? Ta chính là" các loại, này không khỏi quá mức lúng túng.

Huống hồ bản thân hần cũng là có chút tư tâm. Sở Phong nguyên bản đối với náo nhiệt tự không quá yêu thích, đối với công danh lợi lộc lại hứng thú lác đác, nếu là thật sự đích tại quanh mình khiến cho vậy xem, bản thân hần nhất định sẽ không thoải mái.

Có ít người từ nhỏ chính là đèn tự quang ở dưới nhân vật, nhưng rất tiếc, Sở Phong cũng không cái loại người này.

Sở Phong mới phát hiện gia hỏa này tuy mặt ngoài ngạo mạn đích làm cho người ta hàm răng ngứa, khả đánh đay lòng lại là một cái người rất tốt, vì vậy không khỏi xưng huynh gọi đệ vài năm.

Trường cấp 3, kia bạn thân đây đã bị trong nhà an bài lấy đi nước ngoài học trung học, có khi sai, lại giúp nhau đều bận rộn việc học (đối phương hẳn là vội vàng tán gái đánh nhau các loại), vì vậy hai người ở giữa liên quan đến liên dần dần thiếu đi. Nhưng ký ức cuối cùng là ký ức, quên mất không được, liên lưu ở đáy lòng, ảnh hưởng con người khi còn sống.

Ở trong mắt Sở Phong, hẳn theo bản năng đem Lý Lương Ký đã coi như là đồng dạng nhân vật, vì vậy đối mặt với hắn đích vô lễ thỉnh cầu mỉm cười, nghiêng người giờ tay, đem Lý Lương Ký hướng trong phòng thỉnh.

Lý Lương Ký cho là có đùa giỡn, mừng rỡ ngoài lại cảm thấy Sở Phong không cho Trịnh quân gia mặt mũi, rất không mà nói, vì vậy hung hăng tròn mắt nhìn Sở Phong hai mắt, lúc này mới đi vào Lục thị thi họa hành.

Sở Phong vô duyên vô cớ đã trúng hai phát mắt đao, cũng không có hiểu rõ nguyên do, vì vậy đành phải lắc đầu cười cười, không đi truy cứu.

"Như thế nào như thế chặt chẽ!"

Tôi tớ hạ nhân lưu ở bên ngoài, Lý Lương Ký đi một mình đi vào, lòng mày chính là nhú một cái, hận không thể cầm tay áo che miệng mũi. Tay áo mang lên một nửa, lại phát hiện này gian phòng tuy chặt chẽ chút, lại sạch sẽ sạch sẽ, ngược lại cũng không có cái gì bụi bặm cùng khó nghe đích hương vị, vì vậy nhếch miệng, thu tay về cánh tay.

"Vốn nhô sinh ý, cùng Lý huynh là không có cách nào so sánh được." Sở Phong đưa hắn đích hết thấy động tác thu hết vào mắt, không khỏi cười cười.

Lý Lương Ký nghe lời này đã cảm thấy khó chịu, Sở Phong này rõ ràng chính là đang tỏ khổ nhà bọn họ đích "Lâm phong chế" sinh ý đi! Nói như vậy không rõ ràng, liền cho rằng ta nghe không hiểu sao! Vì vậy nhú chặt mày, lại háy hắn một cái.

Sở Phong mặc danh kỳ diệu, chớp hai mắt.

"Họa đâu này?" Lý Lương Ký không muốn ở loại địa phương này nhiều góc nửa khắc, không kiên nhẫn đích hướng về phía Sở Phong ngoắc ngón tay.

"Không trong tay ta, cho mượn đi." Sở Phong mỉm cười, chi tiết đối với bẩm.

Lý Lương Ký một đôi mắt trừng được căng tròn: "Người lừa gạt ai!"

Sở Phong hào tính tình lắc đầu, cười cười, quay người khử châm trà: "Ai cũng không có lừa gạt."

Lý Lương Ký khí đích gần như khua lên. Thật sự hừ đi phòng ở hắn là không dám, không nói vương pháp còn ở đó, coi như là Sơn Âm Lục thị hẳn cũng đắc tội không nổi. Thế nhưng là một bụng tức giận, thật sự rất muốn tìm biện pháp biểu đạt a! Bằng không chính mình cần phải bị tức nổ không thể!

Lúc này, Sở Phong đem một ly trà đưa tới Lý Lương Ký trước mắt.

Lý Lương Ký liền hoành trà chén nhỏ nhất nhần.

"Vậy ta nếu phải người lục soát, cũng lục soát không được bức họa kia rồi?"

Sở Phong khó hiểu, lắc đầu: "Lý huynh không phải là đi thủy mặc hội đương trường? Vì sao còn muốn mượn họa? Kia họa hiện giờ tại Phạm gia nương tử đích trên tay, Lý huynh như là không tin, không nên lục soát trên vừa tìm cũng không có gì không thể, chỉ là đừng vội đem đồ vật làm cho loạn chính là."

Đối mặt ngang ngược can rõ đích nhị thế tử, Sở Phong cũng không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Lúc này, có một cái bụng phê đích trung niên nam tử đi đến, cái cầm giờ lên được vậy mà còn cao hơn Lý Lương Ký một cái góc độ, trên trán một mảnh không có một ngọn cỏ, trong tay quạt xếp tại đây dạng đầu mùa xuân đích trong cuộc sống rất nhanh lắc lư liên tục.

"Đây là Lục thị thi họa được sao! Thật sự là cái rầm đại điểm đích địa phương! Ta nói kia cái ai, các người đánh lên đại vận, đem kia cái Tây Hồ gì cái gì cái gì đồ lấy ra, nhà của ta lang quân muốn mua!"

Hôm qua cũng có một cái muốn mua "Tây Hồ yên vũ đồ" đích người, coi như để nói chuyện, bị Sở Phong từ chối. Nhưng hiện giờ hùng hổ đích này một vị... Sở Phong không khỏi nhú mày.

Vừa muốn nói gì, bên cạnh Lý Lương Ký lại dẫn đầu nổi giận.

Lý Lương Ký trực tiếp quơ lấy Sở Phong trong tay đích trà chén nhỏ, ba đích hướng về phía mập mập này hất lên, đổ hắn khuôn mặt nước trà.

"Mẹ ôi! Ai dám cầm thủy phun đại gia mày!" Mập mập vừa sợ vừa giận, nổi trận lôi đình.

"Gia gia của người ta!" Lý Lương Ký cũng không cam chịu yếu thế, đi từ từ tiến lên hai bước tựu nắm chặt mập mập kia đích cổ áo, cười lạnh nói, "Mở ra mắt chó của người nhìn một cái gia gia là ai! Gia gia của người vật của ta muốn, tôn từ người vậy mà muốn cùng ta đoạt? Là không muốn sống nữa

sao!"

Mập mạp thỉnh âm thanh này đã cảm thấy quen thuộc, thời điểm này lau một cái trên mặt đích thủy nhìn chăm chú khứ nhìn, nhất nhãn vừa mới thấy rõ, mập mạp đích hai chân tựa mềm nhũn, cả người đích khí thế đều uest oải hạ xuống.

"Ồi mẹ của ta ơi! Nguyên lai là Lý Nhị Lang! Thực con mẹ nó là mù chó của ta mất, này trong phòng ánh sáng hôn ám, loại nhỏ rồi mới vậy mà không nhìn ra! Lý Nhị Lang ngài xin bớt giận, coi như là mượn mười cái lá gan, loại nhỏ cũng không dám từ ngài trên tay giặt đồ a! Loại nhỏ cái này cút! Cái này cút! Ngày khác tất làm đến nhà tạ tội!"

Lý Lương Ký khinh thường "Sách" một tiếng, trên tay vừa đẩy, cười lạnh nói: "Ngươi cho ta ngựa không dùng vỗ đích cút! Trở về báo cho các ngươi ông chủ, Lý thị này thi họa làm được đồ vật ta bao hết, có một cái tính một kiện! Về sau muốn từ hần này mua đồ, thỉnh trước hỏi qua ta Lý Lương Ký!"

"Dạ dạ dạ! Loại nhỏ nhất định truyền đạt! Nhất định truyền đạt!"

Mập mạp nguyên bản tựa mồ hôi nóng say sưa, lúc này lại mồ hôi lạnh như mưa, khúm núm, sợ chết khiếp đích từ trong cửa chen lẩn ra ngoài, mất tung ảnh.

Sở Phong ở một bên xem cuộc vui, chỉ cảm thấy buồn cười. Đồng thời lại không khỏi đối Lý Lương Ký này hữu một cái khác tăng nhận thức, vốn cho là chỉ là một cái làm lâm phong chế thi họa làm được ông chủ, bây giờ nhìn lại, chỉ sợ là tại Hàng Châu Thành trong hoi có chút thanh danh.

"Nho nhỏ vài bố thương lượng cũng muốn học học đòi văn vẻ, thật sự là nhảm chán cực độ!" Lý Lương Ký lại mắng một câu, lúc này mới chuyển quay đầu nhìn lại Sở Phong. Nghĩ thầm Sở Phong ngươi văn nhược thư sinh, rồi mới đích tư thế tổng nên sợ tới mức ngươi hai cổ run run, nói lệ chảy đầy a! Minh cũng xem như thật vất vả năng trước mặt ngươi khoe cái uy phong!

Thế nhưng là tỉ mỉ khứ nhìn, Sở Phong như trước tựa ở quầy hàng bên cạnh hơi hơi mà cười, nào có nửa điểm sợ hãi sợ hãi đích ý tứ.

Lý Lương Ký tự nhiên là xem nhẹ Sở Phong, hần nghĩ làm Sở Phong loại này mảnh cây gây trúc tựa như gia hỏa, thoát nhìn tựa văn văn nhược yếu, đầu xem qua như vậy đích trận chiến, nhất định sẽ kinh hồn bạt vía. Nhưng Sở Phong dù sao cũng là chín năm chế tổ chất giáo dục bồi dưỡng ra đệ tử, cái nào trường học, cái nào bé trai còn trẻ thì không có đánh giặc nha... Lưỡi dao từ chém người loại chuyện này Sở Phong ngược lại là không có làm qua, phổ thông đích quyền đâm cước đá, hần còn là ít nhiều trải qua một chút. Có bao nhiêu lợi hại, tự nhiên không thể nói, chỉ là đơn thuần đích sẽ không quá qua sợ hãi mà thôi.

Không có được xứng đáng đích phản ứng, Lý Lương Ký cũng không cao hứng lắm, không khỏi lại lẩn nữa hoành Sở Phong nhất nhãn.

Sở Phong rất vô tội.

"Thực cấp cho Phạm gia sao?" Lý Lương Ký liếc xéo lấy nhìn hần.

"Vâng" Sở Phong cười nói, "Lừa ngươi làm cái gì, bắt quá một bức họa mà thôi."

"Mấy ngày năg còn?"

"Cũng không nói rõ qua."

"Còn sau khi trở về, năg cho ta mượn trở về nhìn một cái không?"

"Đương nhiên."

"Hành!" Lý Lương Ký bễ ngễ lấy tiêu sái đi ra ngoài, khẽ vỗ ống tay áo, mang đi nhất tay áo gió mát, "Vậy ngươi này phá mặt tiền cửa hàng ta tựa không hủy đi! Đúng rồi, nếu là còn có rồi mới cái loại người này qua, muốn mượn đi hay là mua đi, ngươi tựa trên báo danh hào của ta. Dám cùng gia gia giặt đồ, thật sự là không muốn sống nữa!"

...

...

Là hoàng hôn, từ Việt Châu Sơn Âm trở về xe ngựa, chậm rãi đích lái vào Hàng Châu Thành.

Lão Trương tại lái xe đến cửa hậu viện miệng, dẫn đầu hét quát to một tiếng.

Sở Phong trong phòng nghe thấy, vui mừng trong bụng, vội vàng ra ngoài mở cửa, quả nhiên nhìn thấy dưới được xe tới đích Văn Đoan tiên sinh.

"Tiên sinh, một đường vất vả!" Sở Phong liền vội vàng tiến lên khứ nghênh, mặt lộ vẻ vui mừng.

Văn Đoan tiên sinh gật đầu mà cười: "Tới lui bất quá hơn một trăm dặm đường, vất vả gì gì đó không tính là. Ngược lại là khổ cực này thất lão Mã, giúp đỡ lão phu đã không ít đồ vật trở về. Lão Trương, đừng vội dỡ hàng viên, trước đem này lão Mã cái chốt, đem thùng xe những vật kia chuyển ra."

"Được rồi!" Lão Trương lên tiếng, đem lão Mã ở trước cửa đích mã cái chốt cửa buộc lại, liền triệt tay áo, hướng về phía Sở Phong lên tiếng chào, đem

nửa người tham tiến trong xe, dọn dẹp khỏi đồ vật.

"Ta cũng tới hỗ trợ." Sở Phong tiến lên, cười nói, "Tiểu tử mấy ngày nay Ngũ Cầm hí cũng không hoang phế, Văn Đoan tiên sinh cùng Trương Đại Ca thả nhìn một cái, ta là không phải là cường tráng thêm vài phần."

Nói qua liền tiến lên lấy một cái hộp gỗ tử thối phòng, vào tay mười phần trăm trọng, nhưng còn có thể thừa nhận, cũng không biết bên trong chút gì đó này nọ.

Văn Đoan tiên sinh thấy thế cười nói: "Quả nhiên cường tráng chút. Rất tốt, rất tốt."

Lão Trương vai chọn lấy một cái đòn gánh, hai đầu treo cùng Sở Phong trong tay đồng dạng hộp gỗ, thời điểm này đánh giá Sở Phong một phen, cười hòa cùng: "Vâng, Sở lang quả nhiên cường tráng."

Sở Phong nhất thời không dám nhiều lời, trước muru đủ khí lực trước đem kia hộp gỗ chuyển vào trong phòng cất kỹ, lúc này mới cười nói: "Trương Đại Ca cười ta là a, ta khả nghe ra a!"

"Ha ha ha!" Lão Trương cũng đem trên bờ vai đích đòn gánh cời, cười to nói, "Sở lang quân nếu là so với lão nô còn cường tráng đích, chẳng phải là muốn đoạt lấy lão nô đích bát cơm đi!"

Sở Phong lắc đầu cười nói: "Tiểu tử sinh thời sợ là không thể."

Văn Đoan tiên sinh cười hỏi chút tình hình gần đây, lão Trương cời lập tức xe, cứ làm com.

"Tiểu tử ngại thả đến xem nhìn, lão phu cho ngại dẫn theo chút vật gì tốt trở về." Văn Đoan tiên sinh hướng về phía Sở Phong vẫy vẫy tay, cười không ngớt.

"Cho ta mang đích đồ vật?" Sở Phong hơi sững sờ, tiến lên phía trước.

Văn Đoan tiên sinh cười nói: "Tại quê nhà thời gian dài, suy nghĩ tùy tiện tìm vài thứ, đàn lợn, u mê đích tự làm như vậy nhất đại đẩy trở về. Ngươi thả nhìn một cái, có yêu mến đích thì lấy đi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bắc Tống tứ đại gia

"Ngươi yêu thích sách nói, cũng không thể đơn thuần đích tập viết theo mẫu chữ, học tập một ít kinh nghiệm của tiền nhân giáo huấn cũng mười phần trọng yếu. Chỉ là lão phu cũng không có như vậy đích công lực, không có cách nào chỉ điểm ngươi, cho nên ta từ quê nhà cầm chút tàng thư trở về. A..., Vệ Hăng đích "tứ chi sách thể", Thái Ung đích "bút luận", "cửu thể", Vương Hi Chi đích "sách luận", tuy từng người độ dài cũng không trường, nhưng dù sao cũng là mọi người nói như vậy, tí mĩ nghiên cứu nhất định có thể có chỗ tiến bộ."

Văn Đoan tiên sinh mở ra hộp gỗ, từ bên trong lấy ra mấy quyển sách, đưa tới Sở Phong trong tay.

Sở Phong nghe nói chính là vui vẻ, những sách này cuốn đều là đời sau tiếng tăm lừng lẫy đích thư pháp luận, mặc dù có chỗ truyền lưu, thế nhưng hẳn chưa từng xem qua. Hiện giờ đi theo tập viết theo mẫu chữ sự tình cùng nhau nghiên cứu, tự nhiên là tại thích hợp bất quá.

Sở Phong không khỏi tự đáy lòng cảm kích, thật sâu vái chào: "Đa tạ tiên sinh!"

Văn Đoan tiên sinh về râu mà cười, lại từ mặt khác nhất hộp trong hộp lấy ra một cuốn bồi qua đích quyền trục, đưa cho Sở Phong: "Vi sư lúc trước nói qua, kia "kinh từu thiếp" mặc dù là thượng giai đích danh thiếp, nhưng Đông Pha chữ ý tiêu sái không có kỳ, cùng tính tình của ngươi cũng không phải là mười phần ăn khớp. Ngược lại không phải nói luyện tập không được, chỉ là nếu như muốn hữu tạo nên đích, cần kiểu chữ cùng tính tình gần tương đương tài năng tương đối dễ dàng đích dung hợp quán thông. Ta hồi hương về sau nghĩ nghĩ, thẳng đến hôm qua mới nhớ tới này bức. Đây hành thư ôn thuận uyển mĩ, rất có người khiêm tốn phong thái, cùng ngươi mà nói chính là mười phần phù hợp."

Sở Phong nghe xong nhiều như vậy, không khỏi hiếu kỳ, vội vàng triển khai kia quyền trục khư nhìn.

Chỉ thấy mở sách chính là "Trương Khải" hai chữ, Sở Phong chính là sững sờ. Lại cả bức triển lãm, quả nhiên cũng là một phong thư từ, đằng sau đích lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) tả đích cũng là "Trương trên" hai chữ, không khỏi trong lòng xiết chặt, sắc mặt đều bởi vì hưng phấn mơ hồ

đích chuyến đó.

Văn Đoàn tiên sinh xem vào trong mắt, cười to nói: "Sở lang khả đoán ra ai vậy người đích văn chương sao?"

"Tiểu tử ngu dốt, bất quá này 'Trương' chữ. . ." Sở Phong có chút khản trương, mím môi, "Chẳng lẽ không phải Thái Trương?"

"Chính là Phủ Dương cư sĩ!" Văn Đoàn tiên sinh gật đầu cười nói.

Sở Phong nghe được chính mình trái tim bang bang nhảy lên hai cái. Chính mình là đi cái dạng gì đích Hồng Vận! Bắc Tống thư pháp tứ đại gia, Tô Hoàng Mễ Thái. Tô Thức đích "kinh từ thiếp" hẳn đã lâm tập một tháng, cho rằng đây đã là lớn lao may mắn cùng vinh quang. Thế nhưng là hiện giờ, Thái Trương đích sách thiếp thư từ vừa bày ở trước mặt mình!

Cảm giác được hai tay của mình bởi vì kích động nhĩ có chút lạnh cả người, Sở Phong không khỏi có chút không có ý tứ, vạn phần cảm kích nhìn Văn Đoàn tiên sinh, kêu một tiếng "Tiên sinh", cũng không biết đạo ứng nên nói những gì.

Tô Hoàng Mễ Thái, theo thứ tự là chỉ Tô Thức, Hoàng Đình Kiên, Mễ Phát cùng Thái Trương. Còn có một loại thuyết pháp, nói là "Thái" chữ chỉ chính là Thái Kinh, nhưng bởi vì về sau Thái Kinh đích thanh danh quá kém, liền dùng mặt khác một vị danh gia Thái Trương tới làm thay thế. Nhưng bất luận loại này thuyết pháp là thật hay giả, Thái Trương có thể tại Bắc Tống loại nhân vật này cảnh sắc, lưu đích niên đại được người xưng là Tứ đại sách gia nhất, kỳ sách trên đường đích lợi hại tự nhiên là có thể thấy được rõ ràng.

Bốn người này, Hoàng Đình Kiên là Tô Môn bốn học sĩ nhất, thư pháp đích phong cách cũng có phần chịu Tô Đông Pha đích ảnh hưởng, hữu tiêu sái phóng khoáng ý tứ. Mễ Phát, bị thế nhân gọi Mễ Điện, hành sự điên cuồng điên đảo, thư pháp, nhất là tả cuồng thảo thời điểm, lại càng là trái lệch ra phải tả, mặc danh kỳ diệu, tựa như cùng bản thân hẳn trên đường say mềm bôn tẩu kêu khóc. Hết lần này tới lần khác là như vậy một mảnh tùy tiện trong, lại dẫn những người khác vô pháp với tới đích hài hòa cùng mỹ cảm. Nhân vật như vậy, thiên cổ lác đác.

Thái Trương cùng với khác ba người so sánh, đời sau bảo tồn đích danh khí tương đối nhỏ một chút, cũng không đại biểu sách của hắn pháp tạo nghệ không bằng ba người khác. Thái Trương làm người công chính thanh cùng, cả đời tại quan chức trên chỉ dùng người mình biết, dư dân ân đức, Nam Tống ban thưởng thụ hào "Trung tuệ", trước mộ câu đối vân: Bốn giá kinh bang, ngày xưa phượng hành thụ sử sách; vạn an tế chúng, kim triều cổ đạo túc quan chiêm.

Cuộc đời của hắn không bằng Tô Thức thay đổi rất nhanh đặc sắc tiêu sái, cũng không có Hoàng Đình Kiên "Đào lý xuân phong một chén rượu, giang hồ dạ vũ thập niên đăng" đích thi văn cảnh sắc, lưu, càng không có Mễ Phát điên cuồng thành tánh đích tin đồn thú vị cùng thoát tục. Thái Trương đích nhân sinh cuộc sống tựa như cùng hắn dưới ngòi bút hùng hậu đoan trang, thuần nhạt uyển xnh đẹp tiêu giai, ôn nhã đích giống như xuân phong, nhuận vật mảnh không tiếng động đích, lại theo Hồng Nhạn lặng yên không một tiếng động đích rời đi, chỉ để lại can khôn sáng sủa, trên đất xuân phong.

Thái Trương giống như là trường học trong lớp kia cái học tập trung-thượng đẳng, thế nhưng tính tình bình thân thanh lịch đích hài tử. Bọn họ thường thường không chiếm được lão sư đích chú ý, cũng không cách nào trở thành trong đám bạn học đích "Minh tinh", thế nhưng là rất nhiều năm, không ai có thể chối bỏ thành tích của bọn hắn cùng thành tựu.

Thái Trương đích khai thư đoan chính thanh tú nhã, hắn đích hành thư ôn thuần thanh mị, hắn đích thảo thư phong vân tán nhạt. Hiện giờ bày trước mặt Sở Phong, chính là Thái Trương đích một bức hành thư thư từ, tinh tế khứ nhìn, chỉ thấy trên đó viết:

Trương Khải: Nắng nóng, không kịp thông yết, khổ sở nghĩ đã bình phục. Ngày đêm cảnh sắc ngày khóc phiền, không chỗ tránh được, nhân sinh cương tỏa như thế, đáng tiếc đáng tiếc! Tinh trà mấy mảnh, không đồng nhất nhất. Trương, Công Cần. Cổ tê tác từ một bộ, khả trực bao nhiêu? Dục nắm đánh giá, người bán muốn trăm năm mười ngàn.

Sở Phong hai tay bùng thư từ, chỉ cảm thấy tâm trạng thật lâu khó bình. Như vậy tâm cảnh, tại bùng lấy "kinh từ thiếp" thời điểm hẳn đã từng cảm thụ qua, nguyên lai tưởng rằng số lần nhiều sẽ dần dần chuyển hướng bình thân, ai ngờ hiện giờ tay nâng này thiếp đích cảm giác, như trước giống như trẻ con đồng dạng, kính nể, kích động, cảm khái, thờ dài nhất nhất hiện lên trầm xuống, khó có thể qua đi.

Thái Trương khổ sở nghĩ đích vì sao?"Nhân sinh cương tỏa" vì sao? Có hay không cùng tâm cảnh của mình tương thông đâu này?

Vương Dật Thiệu thuyết, "Mỗi lần xưa kia người hưng Cảm chi do, như hợp nhất khế, chưa từng không lâm văn ta điệu, không thể hơn so với hoài", trong cái này cảm khái, làm tay nâng bút tích thực sách thiếp, sẽ càng thâm thúy, muốn ngừng mà không được.

"Quê nhà xưng hô này trương vì "Thử Nhiệt Thiếp", trước kia đang lúc tổ tiên giả cao mua về, trong gia tộc ngược lại vô dụng, bị đem gác xó. Ta ngày hôm trước ban đêm nhớ tới này bức sách thiếp, làm cho người ta đi tìm, còn tưởng là thực tìm được. Đây cũng là người cùng sách này thiếp đích duyên phận a!" Văn Đoàn tiên sinh cười nói.

Sở Phong cảm khái thật lâu, cảm thấy một cái "Ta" chữ có thể biểu đạt đích hàm nghĩa quả thực quá ít chút. Cảm thấy đồng thời không khỏi hiện ra một cái ý niệm trong đầu: Văn Đoàn tiên sinh trong nhà tựa hồ hơi có chút thi họa đích giấu vồn, chẳng lẽ lại bổn gia cũng là làm thi họa nghệ đích? Kia vì sao tiệm này bên trong bản thân lại không có cái gì tinh phẩm có thể bán đâu này?

Nhưng này dù sao cũng là người ta đích gia thế, Sở Phong cũng không hề chủ động hỏi.

Chỉ nghe Văn Đoàn tiên sinh nói: "Thái Trương này ngoại trừ thư pháp là đương thời nhất tuyệt, còn tả qua "trà lục" cùng "cây vài phổ", lão phu trong nhà đều có tồn vồn, nếu người là cảm thấy hứng thú, lần sau lão phu hồi hương thì liền mang tới để cho người lật xem lật xem."

Điểm này là Sở Phong chỗ không biết, đối với Tống Triều đích trà, Sở Phong tự nhiên là đã uống. Lục thị thi họa hành bản thân cũng sẽ đối khách nhân cung ứng. Sở Phong là bác người, cũng không phải hiểu lắm trà, nhưng là biết hiện giờ đích trà nghệ cùng đòi sau là một trời một vực. Bác Tống uống trà phần lớn là điểm trà, cùng đòi sau đích tươi pha có thể nói là khác hẳn bất đồng.

Điểm này trà. . . Nói trắng ra là, cùng ngàn năm về sau Nhật Bản đích trà đạo mười phần tương tự, là đem lá trà bản thân nghiền nát từ đứng sau nhập trong chén, dùng vì nước sôi xông điểm mà thành, cùng đòi sau đích Nhật Bản mặc trà có chút tương tự. Đương nhiên, loại phương pháp này bản thân chính là Đường triều thi truyền vào Nhật Bản, chỉ là ngày sau hơi có nhanh nhạy mà thôi.

Sở Phong kiếp trước các loại trà đều uống qua một chút, hơi có hiểu rõ, thế nhưng cũng không tinh thông, nhưng tối thiểu nhất biết rất nhiều thứ là không đồng dạng như vậy.

Lục thị thi họa hành loại tiểu điểm này mặt, buôn bán nhỏ, điểm trà pháp tuy bị người Tống coi như là mười phần lịch sự tao nhã có thể chịu được nghiền ngẫm phương thức, nhưng rốt cuộc tốn thời gian cố sức, tại loại này thương nghiệp nơi là không hợp thích lắm. Bọn họ nơi này chủ yếu là pha trà, lấy trà bánh tách ra tiếp theo khối trực tiếp nấu chín, kỹ thuật còn có thể thả một ít hành tây khương, quất da, muối một loại đích gia vị, nói là trà, kỹ thuật cùng súp không sai biệt lắm. Đây đại khái là Đường Tống người thường xuyên xưng hô nước trà vì "Cháo bột" nguyên nhân.

Sở Phong đối trà đạo bản thân hơi có chút hứng thú, đương nhiên cũng không vội ở nhất thời, ngày sau chậm rãi lĩnh hội chính là.

Lão Trương đem cơm tối chuẩn bị thỏa đáng, liền gọi hai người tới ăn.

Văn Đoàn tiên sinh rốt cuộc lên tuổi tác, sau khi ăn xong liền hiện ra vài phần uể oải ý tứ, nguyên bản còn muốn kiểm tra một chút Sở Phong mấy ngày nay toàn khắc đích công phu như thế nào, cũng đã ngáp liên tục, đề không nổi tinh thần.

"Lão phu đi trước an gối, sáng sớm ngày mai liền muốn mảnh nhìn. Nếu ngươi là rơi xuống việc học, cũng chớ để nghĩ đến đêm nay bỏ túc. Có phải hay không trong vòng một đêm mà thành, lão phu cũng là năng nhìn ra được được!" Văn Đoàn tiên sinh chủ nhiệm lớp tựa như nói thăm một câu liền trở về phòng, không bao lâu, an ổn đích tiếng hít thở tựa truyền ra.

Sở Phong mỉm cười, cùng lão Trương cùng nhau nhẹ chân nhẹ tay đích thu thập bát đĩa.

"Sở lang quân thỉnh khử an giấc a! Mấy ngày nay trong tiệm chỉ hữu chính ngài chăm sóc, nhất định mười phần vất vả! Thật sự là đa tạ!" Lão Trương triệt nổi lên tay áo rửa chén, nhìn nhìn Sở Phong cười nói.

Sở Phong tùy ý ngồi ở ngựa con ghim thượng tướng chiếc đĩa tí mĩ chà, nghe vậy cười nói: "Nói ra thật xấu hổ. Hàng Châu Thành đích thanh minh ngày hội tổ chức thủy mặc hội, cho nên sách này đồng ý trước sau thêm vào ba ngày không có mở cửa, một nhọc là hoàn toàn không có."

"Thủy mặc hội?" Lão Trương cũng chưa từng nghe nói qua chuyện này, lập tức tò mò hỏi.

Sở Phong tí mĩ giảng giải, lão Trương nghe xong cảm thán nói: "Nhà của ta a lang cũng không biết bản địa còn có bức này phong tục, bằng không mà nói. . . Ai! Thi họa trọng yếu! Tế tổ cũng rất trọng yếu a! Cũng không biết a lang sang năm hội lựa chọn như thế nào!"

Sở Phong cũng không có chủ động đề cập "Tây Hồ yên vũ đồ" đích sự tình, chỉ nói Lưu Chính Khanh cho mượn "kinh tửu thiếp" coi như Lục thị thi triển đích tín tức.

Lão Trương nhớ tới chuyện lúc trước, thuần phác đích cười ngây ngô hai tiếng, nói: "Lúc trước còn tưởng rằng hần là cái người xấu, thiếu chút nữa đem hần đánh. Hiện giờ xem ra, vị Lưu này lang quân cũng là chơi được người a!"

Lại hỏi vài câu tới lui trên đường bình an hay không các loại việc vặt, Sở Phong giúp đỡ Trương Đại Ca đem đồ vật thu thập thỏa đáng, liền bị người sau đẩy vào phòng, không cho Sở Phong làm tiếp loại này ô ô đích việc.

Sở Phong vận bất quá, cười thờ dài, đành phải trở về phòng mượn ngọn đèn tới tới lui lui, tí mĩ nhìn kia "Thư Nhiệt Thiếp", yêu thích không buông tay, nửa đêm phương ngủ.

Ngày thứ hai, Sở Phong như trước luyện Ngũ Cảm hí, tập viết theo mẫu chữ, toàn khắc không đề cập tới. Văn Đoàn tiên sinh gần buổi trưa phương lên, dùng qua cơm, tích lũy đủ tinh thần, liền bụng một chiếc trà đi đến đằng trước mặt tiền cửa hàng từ từ ăn.

Chỉ là, Văn Đoàn tiên sinh có chút không hiểu phát hiện. . . Hôm nay đích lưu lượng khách, như thế nào trở nên nhiều như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ân sâu công lao cùng danh

Phạm Thu Bạch giương một đôi Thu Thủy rực rỡ đích đôi mắt, ôn nhả nhưng lại mang theo vài phần tò mò nhìn Lục thị thi họa làm được nho nhỏ cửa mặt, hai tay tại trước ngực nhanh nắm chặt, chẳng biết tại sao, có chút khẩn trương.

Tiểu nha hoàn Phi Bạch cũng từ trên xe ngựa nhảy xuống, linh hoạt đích đi đến Phạm Thu Bạch sau lưng nửa bước đứng hầu, con mắt nháy a nháy đích chung quanh dò xét, thấp giọng cùng Phạm Thu Bạch nói thầm: "Tiểu nương tử, cái chỗ này thật nhỏ a!"

Phạm Thu Bạch cảm thấy xiết chặt, vội vàng đưa tay bấm véo Phi Bạch đích bắp chân một bả, lại nghiêng đầu trừng nàng nhất nhãn.

"Ta nhỏ như vậy đích thanh âm, bọn họ nghe không được đúng á!" Tiểu nha hoàn nghịch ngợm đích cười nói.

"Tìm Sở lang quân?" Lão Trương nghe lời của Lưu Chính Khanh, hơi có chút nghi hoặc, không rõ trước mắt vị này nương tử đích ý đồ đến, theo thực đáp, "Lưu lang quân muộn một bước, Sở lang quân vừa mới mướn xe ra khỏi thành, chẳng biết lúc nào mới sẽ trở lại."

"Ra khỏi thành sao?" Lưu Chính Khanh nghe vậy khẽ giật mình, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, "Không ai không phải là đi Trình Nguyên tiên sinh bên kia bái sư?"

Lão Trương nói: "Bái sư đã đã lạy, ngày hôm đó khứ tựa hồ là ước hẹn, lão nô cũng không phải hiểu lắm."

"Hắn chưa nói kỹ thì có thể trở về?" Lưu Chính Khanh truy vấn.

Lão Trương lắc đầu: "Cũng không có nói."

Lưu Chính Khanh có chút lo lắng, nghiêng đầu nhìn Phạm Thu Bạch.

Phạm Thu Bạch sắc mặt trắng, tay phải nắm chặt trước ngực đích vật liệu may mặc, rõ ràng mười phần thất vọng.

"Phạm nương tử, nếu không, chúng ta ngày khác lại đến?" Lưu Chính Khanh hỏi dò.

Phạm Thu Bạch bắt đầu dĩ cười cười, vừa định mở miệng nói cái gì đó, lại bị tiểu nha hoàn Phi Bạch đoạt lấy bạch: "Tiên sinh, chúng ta nương tử thật vất vả mới có thể đi ra ngoài một hồi, cũng không thể vừa tới cái này rồi đi a! Vị kia Sở lang quân không phải là ở chỗ này sao? Chúng ta chờ lâu hắn nửa ngày, tổng sẽ trở lại a!"

Lưu Chính Khanh nghe vậy, trong nội tâm không khỏi có chút chần chờ.

Chính mình danh nữ đệ tử đích thể cốt, hẳn là ít nhiều rõ ràng một chút. Đích xác, trong nhà trông giữ đích nghiêm, như vậy đích chợt ảm còn hàn thời điểm, nếu không phải được thời tiết tốt, trong nhà không dám để cho nàng đi ra ngoài. Hết lần này tới lần khác mấy ngày nay nhiều mưa xuân, nếu là bỏ lỡ hôm nay, cũng không biết ngày nào đó còn có thể lại đến.

Lại đi xem Phạm Thu Bạch, quả nhiên thấy mặt nàng trên khoác chút hướng tới đích thần sắc, ngoài miệng lại nói: "Không ngại sự tình không ngại sự tình, tiên sinh không cần cần nhắc ta. Tất cả mọi người ở trong Hàng Châu Thành, bái phỏng lên đích xác không phải là việc khó gì. Còn nữa, tiên sinh chính mình sợ là còn có chuyện muốn làm, sao có thể cứ như vậy hao phí nửa ngày đi theo ta nha."

Phi Bạch người sáng khoái nói chuyện sáng khoái: "Chúng ta chính mình đợi là tốt rồi nha, dù sao nơi này không phải là thi họa hành đi!"

Phạm Thu Bạch cảm thấy lời này rất không xuôi tai, nhất thời tựa nhào cái mặt đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn Phi Bạch nhất nhãn, lại có chút lo lắng nhìn về phía Lưu Chính Khanh.

Lưu Chính Khanh cười nói: "Ta là người rảnh rồi một cái, Phạm nương tử không cần cố kỵ ta, ta. . ."

"Khục! Mấy vị lang quân, nương tử, nếu không phải ngại tiểu điểm chật chội, không bằng vào nhà trò chuyện với nhau? Ở bên ngoài trúng gió không được tốt a."

Lão Trương thấy bọn họ thảo luận nhất thời định không dưới chủ ý, liền giả ho một tiếng, mở miệng đề nghị.

"Đứng rồi! Là ta hồ đồ! Tôi thiếu nhất hẳn là tiến vào tiếp một chút Văn Đoan tiên sinh." Lưu Chính Khanh lại quay đầu hướng Phạm Thu Bạch nói, "Phạm nương tử, Văn Đoan tiên sinh là nơi này đích ông chủ, lại là Sở Phong đích ân sư, người có phải hay không cũng tiếp một chút?"

Phạm Thu Bạch mở to một đôi con mắt lớn, tò mò hỏi: "Sở lang quân đích họa vẽ, chính là đi theo vị Văn Đoan này tiên sinh học sao?"

"Cũng không phải." Lưu Chính Khanh cười nói, "Văn Đoan tiên sinh hảo là toàn khác chỉ đạo, Sở Phong đi theo học tập."

"Nguyên lai như thế." Phạm Thu Bạch gật đầu ứng, nội tâm tự hành suy nghĩ lấy: Vị này Sở lang quân thật sự là lợi hại a! Ngoại trừ vẽ tranh bên ngoài lại vẫn hội toàn khác. Đem so sánh ra, ta như vậy điểm bé nhỏ đích đạo hạnh thật sự quá không đáng nhắc tới.

Mấy người hẹn nhau tiến vào trong phòng, lão Trương đi trước hậu viện thông báo, ba người khác liền chờ tiến vào tiếp.

Không bao lâu, lại thấy lão Trương dẫn đầu đi ra, cung kính đích giúp đỡ vung lên rèm, một cái lão giả râu tóc bạc trắng khuôn mặt hiền lành đích đi ra.

"Nhất Minh, người đã đến rồi. Mấy ngày không thấy, tinh thần bùng bùng, rất tốt. A..., này một vị chính là Phạm gia nương tử a?" Văn Đoàn tiên sinh về râu mà cười.

Mấy người liền vội vàng tiến lên thăm hỏi.

"Lão Tiên Sinh mới đứng, tinh thần càng quá thục." Lưu Chính Khanh khom người thi lễ.

Lúc trước Lưu Chính Khanh giúp đỡ thoát giới thiệu một chút, Phạm Thu Bạch mang theo Phi Bạch cung kính khẽ chào, nói: "Lục Lão Tiên Sinh bình an, ta Thiêm Tây Hoa Nguyên thị Phạm Thu Bạch, Lão Tiên Sinh gọi ta 'Thu Bạch' chính là."

"Hoa Nguyên Phạm thị?" Văn Đoàn tiên sinh nhớ ra cái gì đó, suy nghĩ nói, "Phạm Trung Chính là gì của người?"

"Chính là gia tổ."

"Nguyên lai là Phạm gia đích nữ lang." Văn Đoàn tiên sinh ngạc nhiên nói, "Ta nhớ kỹ Phạm thị tựa hồ một mực ở Đông Kinh, Tây Kinh vắng lai, lúc nào đem đến Giang Tả này chi địa sao?"

Phạm Thu Bạch thính Văn Đoàn tiên sinh nói gần nói xa tựa hồ cùng bốn gia mười phần quen biết, nhất thời không dám lãnh đạm, kính cẩn hồi đáp: "Lão Tiên Sinh nói không sai, Phạm gia đại bộ phận nhân khẩu đều tại Bắc Địa, chỉ là tại Hàng Châu này nội thành cũng mở thư nhà đồng ý, cho nên nô xuân thu tiết ngẫu nhiên sẽ đi qua ở một thời gian ngắn."

"Nguyên lai như thế." Văn Đoàn tiên sinh gật đầu, lại thấy Phạm Thu Bạch mơ hồ hữu mê hoặc ý tứ, liền cười giải thích nói, "Lão phu cùng quý tông tộc đích Phạm Thanh Phạm Kinh Châu hiểu nhau, cho nên đối với quý tông tộc có biết một ít."

"A! Phạm Thanh chính là nô đích bá phụ." Phạm Thu Bạch một đôi mắt sáng sáng, vừa mừng vừa sợ, lại cuống quýt liếm thi lễ, "Cũng không biết hữu trưởng bối tại thành, bằng không định tới bái phỏng được! Đúng rồi, ta nhớ được bá phụ đã từng đề cập tới một vị cố nhân, nói là ngày đó đồng liêu, lui tới sướng khoái, xuất thân Sơn Âm Lục thị. . . Lão Tiên Sinh ngài chẳng lẽ không phải. . ."

Văn Đoàn tiên sinh nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, cười nói: "Hả? Nguyên lai cái lão này là như thế ở sau lưng thuyết ta sao! Không sai, đó chính là lão phu. Cũng không biết Phạm Thanh tên kia như thế nào? Mấy năm trước hần thăng chức, ta hướng Đông Kinh khứ tín, mang tín người trở về thuyết Phạm Thanh từ quan du dương sơn thủy đi, không biết hành tung. Ta lại sai người hướng các người Hoa Nguyên lão nhân hỏi, cũng không có được cái gì trả lời."

"Bá phụ mấy năm trước đích xác tại tùy ý đi đi lại lại, năm trước mới trở về Hoa Nguyên, nghĩ là này có qua có lại bỏ lỡ!" Phạm Thu Bạch vui vẻ nói, "Vãn bối trở về tựa cho trong nhà khứ tín, định có thể giúp đỡ lấy Lão Tiên Sinh liên hệ với."

"Rất tốt! Rất tốt!" Văn Đoàn tiên sinh cười nói, "Đúng rồi, người thay lão phu hỏi một chút hần, này rồi đi rồi cuộc là chuyện gì xảy ra! Liền cái cố nhân cũng không muốn đề ý tới sao! Lúc trước hần còn nắm ta vì hần khắc một mai Hàn Sơn Thạch Ấn, cái kia con dấu ta cũng đã khắc hảo ba tái, nếu là hần không còn tới bắt, ta liền muốn tùy ý tặng người."

Phạm Thu Bạch cảm thấy lão nhân gia này mười phần hòa ái dễ gần, cười trò chuyện vài câu.

Ngược lại là Lưu Chính Khanh ở một bên nghe, âm thầm kinh hãi. Vốn cho là vị Lục Văn Đoàn này Lục tiên sinh chỉ là một cái tầm thường lão nhân, trên tay có mấy cái tiền nhân rồi liền mở như vậy một nhà thi họa hành đường lão. Không nghĩ tới, hần dĩ nhiên là xuất thân từ Sơn Âm Lục thị lớn như vậy tộc?

Đúng rồi, chẳng trách trước đó vài ngày Lão Tiên Sinh muốn thanh minh hồi hương tế tổ. Năm sáu ngày đích lộ trình, tới lui tính hạ xuống, hần phải là quay về Sơn Âm.

Như vậy một gian nhỏ nhỏ thi họa hành, người tiếp khách là thi họa lưỡng không tầm thường đích thiếu niên anh tài, ông chủ là Sơn Âm Lục thị như vậy đích trên đất gia tộc quyền thế. Thật có thể nói là là ngoại hồ tàng long!

Lão Trương ở một bên nhìn thấy nhà mình a lang cao hứng, trên mặt liền cũng đi theo lộ ra sắc mặt vui mừng, thời điểm này vội vàng chiêu đãi nước trà trà bánh, cười ngây ngô lấy lui sang một bên, thời khắc cùng chờ đợi bọn họ phân phó.

Mấy người chuyện phiếm bên trong nói rõ ý đồ đến, Văn Đoàn tiên sinh không khỏi ngạc nhiên nói: "Trước phát hiện trong tiệm thật nhiều người tìm đến Sở Phong tiểu tử này, hần không nói rõ thân phận của mình, những người kia liền hậm hực đích đi. Tuy nói bị Trình Nguyên thu làm đồ đệ đích thực là một kiện rất đáng được khoe đích sự tình, thế nhưng là các người này đôi mắt - trông mong đích đến xem, tựa hồ không có có cần gì phải a?"

Lưu Chính Khanh cùng Phạm Thu Bạch nhìn chăm chú nhất nhãn, bỗng nhiên đã minh bạch cái gì.

"Văn Đoàn tiên sinh, ngài là không phải là không rõ lắm thủy mặc hội trên chuyện đã xảy ra?" Lưu Chính Khanh cười hỏi.

"Hả? Chuyện gì?" Văn Đoàn tiên sinh khó hiểu.

"Quả nhiên là không biết." Lưu Chính Khanh cười lắc đầu, "Ta Sở Huỳnh Đệ này, đầu đều tốt, chính là làm người đích tính tình quá mức nhạt nhẽo. Nguyên bản còn tưởng rằng hần là trở ngại mặt không có ý tứ, bây giờ nhìn lại, những cái này danh lợi sự tình, e rằng thật đúng nhập không được mắt của hần a!"

Dứt lời, đem ngày đó thủy mặc hội trên phát sinh đích đủ loại nhất nhất nói, vừa cười tranh công nói: "Văn Đoan tiên sinh, chuyện này nói như thế nào cũng là Chính Khanh một tay trù tính ra. Ngài nói một chút, Sở Phong tiểu tử này vậy mà không chút nào cảm kích, nhẹ nhàng đích tạ ơn thì thôi, ngài thuyết có tức hay không người!"

"Thậm chí có bức này sự tình, lão phu cùng hần đồng nhất dưới mái hiên sinh hoạt nhiều ngày như vậy, hần vậy mà cũng không có nói cho ta biết! Ha ha! Tiểu tử ngu ngốc này, quả thực đáng giận!" Văn Đoan tiên sinh như vậy nói qua, trên mặt lại không khỏi lộ ra thỏa mãn cùng vẻ đắc ý.

Đắc ý tự nhiên là bởi vì chính mình đích đồ đệ dài quá mặt, dù cho cũng không phải tại toàn khắc chỉ đạo, nhưng như vậy đích danh lợi cuối cùng là hảo, không cần chối từ. Về phần thỏa mãn, chính là thỏa mãn vu tâm tình của Sở Phong.

Nếu là thay đổi thiếu niên khác lang, sợ là từ lúc chính mình trở về trước tiên, liền không nhận được muốn đem đây hết thủy sự tình Thiên Hoa Loạn Trụ đích tự nói với mình biết được. Khả hần Sở Phong, bất luận là bái Trình Nguyên vì sư đích sự tình, hay là thủy mặc hội đích sự tình, đều là phong đạm vân khinh không ngoào vu hoại.

Là thật tâm cảm thấy không đáng nhắc tới cũng thế. Là trong nội tâm kiêu ngạo thế nhưng có thể kiềm chế đích ở cũng thế. Đây đều là người thiếu niên mười phần khó có thể làm được sự tình, thế nhưng Sở Phong lại làm được.

Văn Đoan tiên sinh không khỏi nghĩ thầm, đây là tiến lên người cái gọi là "Độ lượng rộng rãi".

Phạm Thu Bạch ba người tự nhiên cũng là vừa mới biết bức này sự tình, nàng thời điểm này nội tâm cũng không khỏi yên lặng đích nghĩ đến, như vậy "Ân sâu công lao cùng danh" đích thiếu niên lang, tựa hồ thập phần thành thực, cùng huynh trưởng bọn họ cũng không tương đồng đó!

Chẳng biết tại sao, sắc mặt hơi hơi đỏ ửng lên.

"Hôm nay cũng là ta đích không phải, nguyên bản Phạm gia cùng nơi này rồi đi cũng không xa, ta sớm hỏi một câu là tốt rồi, cũng tránh khỏi Phạm nương tử một chuyến tay không." Lưu Chính Khanh tự trách nói.

Hần mặc dù là Phạm gia đích Tây Tịch tiên sinh, nhưng trước mặt Phạm Thu Bạch cũng không thật sự lấy sư trưởng tự cho mình là, cho nên như trước xưng hô nàng là "Phạm nương tử".

"Đây cũng không phải cái đại sự gì, Phạm lục hai nhà coi như là bạn cũ, vốn nên lui tới." Phạm Thu Bạch ngại ngùng cười cười, "Hôm nay coi như là không thấy được vị kia Sở lang quân, có thể tiếp lục Lão Tiên Sinh cũng là rất tốt đích hào hùng."

Thuyết tuy nói như vậy, nhưng Phạm Thu Bạch chính mình đáy lòng lưu lại một phần nhẹ nhàng đích tâm tư, trong đầu cũng vụng trộm đích phác họa lấy thiếu niên lang đích thân ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Phong hồ vũ vu

Xuân đã lão, xuân phục kỷ thi thành. Khúc thủy lãng thấp tiêu điệp ổn, vũ vu phong mềm trĩu la khinh hàm vịnh nhạc thái bình.

Vĩ vũ qua, nơi nào không thôi canh. Bách thiết vô ngôn đào lý tẫn, chá lâm thâm xử bột cô minh. Xuân sắc chúc vu tình.

Trước mặt Sở Phong, chính là như vậy nhất phái cảnh trí.

Hần nhìn lấy cửa sổ ngoại đích đủ loại, chỉ cảm thấy từ đông tây nam bắc mỗi một mặt cửa sổ nhìn ra ngoài, đã chứng kiến đều là một bức hoàn toàn không cần tạo hình đích bức họa. Mặt phía nam thấy sơn, phía tây thấy thủy, phía đông thấy ruộng tốt. Sở Phong bỗng nhiên minh bạch, vì cái gì mặc dù Điền La trong thôn hữu ác nhân nháo sự bắn khoăn, Trình Nguyên tiên sinh cũng không muốn lại dọn nhà nguyên nhân.

Đem lời này hỏi ra lời, Trình Nguyên tiên sinh liền cười nói: "Chuyển luôn là muốn chuyển, rốt cuộc nếu là ở một chỗ ẩn cư đích thời gian dài, 'Ân' chữ liền cũng không có."

Trình Nguyên tiên sinh phải không thích tục vật đích nhân, chán ghét nhất chính là nhân tình vãng lai, lá mặt lá trái, loại chuyện này với hắn mà nói, e rằng so với sinh tử còn khó chịu hơn chút.

Hiện giờ lúc này, ngoài phòng xuân phong lượn quanh hành lang gấp khúc, giữa mũi miệng tràn đầy lấy một lượng hỗn tạp hoa đào cùng Lý hoa đích mùi thơm, tại hỗn tạp lấy trong phòng đích Mặc Hương, rất có vài phần văn nhân đích lịch sự tao nhã.

Trình Nguyên tiên sinh phương lên, trên người tùy ý mặc một kiện vải thô áo dài, thời điểm này ngồi ở chỗ kia, cẩn thận nhìn nhìn Sở Phong trao đi lên đích bốn bức họa tác.

Sở Phong đứng hầu một bên, mơ hồ có chút khản trương.

Bốn bức họa tác đều là hấn chỗ lâm tập đích "xuân đào đồ", căn tuân sư mệnh, mỗi ngày một bức họa, dụng tâm dùng chính là mười phần, chỉ là không biết lạc ở trong mắt lão sư sẽ như thế nào bình phán.

Tiểu Lục Tử vào lúc đó đẩy cửa bùng nước trà đi vào, con mắt ba ba tại kia mấy tấm vẽ lên vừa chuyển, trên mặt toát ra vài phần khinh miệt đích biểu tình, lại quay đầu trông Sở Phong vài lần, trong ánh mắt kia rõ ràng có vài phần tha thiết chờ đợi.

Sở Phong đầu không rõ hấn tại muốn hoa quế đường kẹo, thời điểm này mỉm cười làm cái an tâm một chút chớ vội đích thu thập, vừa chỉ chỉ chính mình đích tay áo túi.

Tiểu Lục Tử lúc này mới tính yên lòng, nhưng như cũ cao ngạo hừ lạnh một tiếng, giờ lên cầm nhỏ hấp tấp đích lui xuống.

"Sở lang, ngươi mấy tuổi bắt đầu học họa đích? Lúc ban đầu sư thừa người phương nào?" Trong phòng yên tĩnh, Trình Nguyên tiên sinh đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Sở Phong nghĩ nghĩ, khom người đáp: "Lúc ban đầu chỉ là chính mình bồi bồi lên mực, chính thức bắt đầu học đích, hấn là năm sáu tuổi a. Đều là gia phụ dạy, cũng nói không hơn cỡ nào chính quy, chỉ là ngẫu nhiên rảnh rỗi liền dạy ta họa lưỡng bút."

"Hắc!" Trình Nguyên tiên sinh nghe vậy mỉm cười một cái, liền không nói gì nữa, tiếp tục nhìn kia mấy tấm họa.

Sở Phong bị một tiếng này cười lạnh khiến cho có chút tâm thần bất định. Khi còn bé bồi bồi lên mực ai cũng từng có, hấn là bốn năm tuổi bắt đầu học phác họa, về sau mới từ từ chuyển đến quốc họa. Sở dĩ cùng Trình Nguyên tiên sinh thuyết năm sáu tuổi, là vì cổ nhân tính tuổi mụ, đời sau nhân tính một tuổi, kém nhất tuổi, ngược lại không thể nói là nói dối.

Về phần gia phụ. . . Tự nhiên là mượn cớ. Chẳng qua là khi còn bé bị đưa đến hứng thú lớp đi học tập, lão sư họ quá mức danh ai đã sớm đã quên. Chỉ là loại chuyện này, không có cách nào cùng thời điểm này đích nhân giải thích, đành phải như thế giả tá.

"Người kia phụ thân, bây giờ đang ở họa đạo trên sự là không bằng người à?" Trình Nguyên tiên sinh thỉnh linh đích lại mạo một câu như vậy.

"Này. . ." Cho tiểu hải tử vỡ lòng đích bức họa lão sư, đương nhiên không có cái gì cao thâm đích thủ đoạn, Sở Phong suy nghĩ lấy cười khổ nói, "Đồ nhi cũng không phải rất rõ ràng."

"Không rõ ràng lắm?" Trình Nguyên tiên sinh nghe vậy ngược lại là khẽ giật mình, lúc trước trên mặt đích khinh miệt tán, quay đầu nhìn về phía Sở Phong, "Không là phụ thân người giáo sư sao? Phụ thân người hiện giờ hội họa như thế nào, người. . . Không biết?"

"Ừ." Sở Phong mỉm cười, "Đã rất nhiều năm chưa từng thấy."

Này cũng cũng không phải nói dối, trường cấp hai thời điểm, phụ thân cùng chính mình hàng năm lễ mừng năm mới thời điểm còn có thể gặp mặt một lần, trường cấp 3 về sau đưa tới liền chỉ còn lại nuôi dưỡng phí.

Trình Nguyên tiên sinh ý thức được cái gì, chỉ là hiểu lầm vì phụ thân của Sở Phong chết sớm, tự biết nói lỡ, nhử mày, cũng không nhiều hơn nữa làm an ủi.

Sở Phong ngược lại không để ý, cũng biết lão sư không phải là loại kia hội an an ủi nhân đích tính tình, còn nữa, hấn cũng cũng không cần người khác đồng tình.

"Tuy nói lời này khả năng đối với người phụ thân bất kính, nhưng ta là đích cũng nhất định phải nói." Trình Nguyên tiên sinh nhìn nhìn kia bốn bức họa tác, nhử mày đầu, "Người viết động đích sớm, theo đạo lý thuyết, chưa đủ sáu bảy tuổi đích hải tử, bất luận là thư pháp hay là họa đạo, cũng không trả lời nên đơn giản viết. Tiểu hải tử cốt yếu, bắt đầu học tập thời điểm nhất định lực đạo chưa đủ, vậy cần dùng những vật khác khử bỏ, thường dùng nhất, chính là tư thế. Cầm bút đích tư thế không hoàn thiện, vận dụng lực đạo trên tự nhiên sẽ có vấn đề. Nếu như chỉ là người bình thường thì cũng thôi, người nếu là muốn đang vẽ trên đường tinh tiến, đây là một cái không thể sửa đổi đích vấn đề. Sở lang, người cầm bút thời điểm, rõ ràng ngồi bút hội hơi hơi hữu khuynh, đây là ngón tay thì lực chưa đủ, dùng cánh tay tới bổ cứu đích kết quả."

Từ họa tác trên liền có thể nhìn ra chính mình cầm bút tư thế đích vấn đề, Sở Phong trong nội tâm thần phục ngoài, cũng không khỏi mặt già đỏ lên.

Cổ nhân tại đây một chút trên cùng đời sau người rất không tương đồng. Ngàn năm, các cha mẹ hận không thể bọn nhỏ sinh hạ tới sẽ viết chữ, cũng sẽ lấy chính mình hải tử ba tuổi sẽ tả ít nhiều ít nhiều cái chữ về vang. Thế nhưng hiện giờ niên đại đích cổ nhân, từ xưa nay sẽ không cổ vũ bọn nhỏ trước thời gian dùng bút.

Dưới cái nhìn của bọn họ, nhi đồng sáu bảy tuổi bắt đầu tập viết tốt nhất. Ngược lại không phải là bởi vì cái gì khác, chỉ là hài tử ba bốn tuổi, bốn năm tuổi thời điểm, ngón tay, thủ chương, cánh tay đủ loại các đốt ngón tay cơ bắp còn không có phát dục hào, thời điểm này viết chữ tự nhiên sẽ bỏ lỡ rất nhiều hình dạng cùng tinh thần đích đồ vật. Hơn nữa một khi hình thành thói quen, ngày sau lại càng thêm khó có thể sửa lại. Nhi điểm này, cũng chính là Sở Phong phải đối mặt đích vấn đề.

Vấn đề này hẳn là biết, ngàn năm về sau đích vị lão sư kia cũng chỉ ra qua, nhưng hẳn kia lúc sau đã nóng lòng tham gia nghệ khảo thí, trong lúc nhất thời đích sinh kéo cứng rắn bản là uốn nắn bắt quá tới, chỉ muốn ngày sau lại sửa đổi không muộn.

Hơn nữa, nói thật, hẳn cầm bút đích tư thế tuy không quá tiêu chuẩn, nhưng chỉ là có chút vi đích chênh lệch mà thôi, ấn Sở Phong đích ý nghĩ, hẳn là sẽ không có vấn đề gì tri hoãn, không nghĩ tới, hiện giờ lại bị Trình Nguyên tiên sinh bắt vừa vặn.

"Đây không phải việc nhỏ, tay người chỉ thi lực chưa đủ, cổ tay đích chống đỡ sẽ hơi có vẻ cứng nhắc, không đủ giãn ra trôi chảy. Bất quá nhắc tới cũng kỳ, người kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ" vì sao muốn tốt rất nhiều, ta lúc ấy từ bức họa kia trên cũng không nhìn ra. . ." Trình Nguyên tiên sinh trầm ngâm nói.

Sở Phong nghe vậy, theo bản năng nhớ lại một chút cùng ngày vẽ tranh trước sau phát sinh đích tất cả mọi chuyện, thỉnh linh nghĩ tới một nguyên nhân, trong lúc nhất thời sắc mặt càng đỏ. Cũng nói không rõ rốt cuộc là hẳn là xấu hổ, hay nên cười bỏ qua. Không khỏi có chút xấu hổ đích đồ mặt, ngượng ngùng đích sờ lên cái mũi.

"Như thế nào?" Trình Nguyên tiên sinh thấy thế khẽ giật mình, "Xem ra người cũng biết đích? Không ngại nói nghe một chút."

"Ách. . ." Sở Phong gãi gãi đầu, nhớ lại ngày đó tình trạng, có chút ngượng ngùng, "Vây thiên về tranh lúc trước. . . Quát chút rượu, không biết cùng có quan hệ hay không."

Trình Nguyên cũng sờ, tiếp theo vỗ tay cười to nói: "Thú vị! Thú vị! Cũng nói tửu tráng tung nhân đảm, người đích dũng khí không có tráng, bất quá trên cổ tay đích thực là buông lỏng rất nhiều! Nguyên lai như thế, xem ra Sở lang là uống say về sau rất có vài phần hết sức lỏng bông chi khí, đều biểu đạt tại bút pháp."

"Tửu tráng tung nhân đảm", này làm sao thánh cũng không phải một câu lời hữu ích, lại cứ bị lão sư dùng tại trên người mình, Sở Phong nghe, không khỏi cười cười xấu hổ.

Bất kể thế nào thuyết, chưa thành nhân uống rượu tổng là không đúng nha. Tuy nói niên đại không có cất thủ đoạn, tửu đích rượu còn hàm lượng đều là cực thấp, bất quá tửu lượng của mình. . . Hắc hắc.

Chỉ nghe Trình Nguyên tiên sinh nói tiếp: "Dùng tửu khứ buông lỏng cổ tay chỉ có thể giảm bớt nhất thời, lại không thể sửa đổi một đời. Người nếu như bái ta làm thầy, đầu tiên ta muốn người sửa đích tự là sự tình này. Nếu người là sửa không thành, về sau đích đồ vật, ta cũng không có cách nào truyền thụ cho."

Sở Phong thấy lão sư nói trịnh trọng, nào dám không nghe, lập tức trịnh trọng ứng. Nội tâm cũng không khỏi được lặng yên nghĩ, bởi vì cái gọi là nghiêm sư xuất cao đồ, Trình Nguyên tiên sinh đối với chính mình yêu cầu nghiêm khắc chính là một chuyện tốt.

Dứt lời, Trình Nguyên tiên sinh cũng không làm trì hoãn, trực tiếp dứt lông hút bút ở trong tay Sở Phong, để cho Sở Phong tùy ý tả họa mấy thứ gì đó cho mình xem.

Sở Phong ứng, cũng không dính Mặc, chỉ ở trên mặt bàn đã viết cái "Vĩnh" chữ.

Trình Nguyên tiên sinh vuốt cằm nói: "Vĩnh chữ Bát Pháp, nhưng từ nơi này trên nhìn, người tại thư pháp trên cũng hẳn là có chút tạo nghệ. Thế nhưng chính người nhìn xem, rất rõ ràng, tay phải của người ngón giữa cầm bút đích vị trí quá mức thiên gần cán bút trung ương, chính là bởi vì như thế, thi lực thời điểm mới có thể hiển lộ chưa đủ, không thiếu được lấy tay cổ tay, cánh tay lực lượng khứ bổ sung đầy đủ, kết quả là hữu chút hữu khuynh đích ý tứ."

Dứt lời, Trình Nguyên tiên sinh đem Sở Phong cầm bút đích tư thế nhất nhất uốn nắn, thoả mãn về sau gật gật đầu.

"Có thể, người đi đi."

"A?" Sở Phong nao nao.

Trình Nguyên tiên sinh tùy ý phát phát tay: "Một tuần này vì sự liền không cho người lưu lại viết phòng theo đích họa tác, người chỉ cần sửa lại một kiện sự này là tốt rồi. Lúc nào cầm bút tu chỉnh hảo một lần nữa động thủ vẽ tranh, nếu như người thỉnh khuyên, thư pháp cũng là đồng dạng đạo lý, trước tạm ngừng dừng lại."

"Tiểu tử minh bạch." Sở Phong đáp ứng, nhưng không khỏi có vài phần chần chờ, "Tuy nói là một lần nữa uốn nắn bút pháp, thế nhưng, không cần kết hợp lấy sử dụng một chỗ luyện tập sao? Bằng không viết vẫn sẽ cảm thấy không thoải mái a?"

Trình Nguyên tiên sinh nghe vậy nghiêng qua hẳn nhất nhãn, tuy một câu chưa nói, Sở Phong nhưng nhìn ra bên trong đích ý tứ. . . Người lợi hại như vậy, còn bái sư làm gì vậy?

Sở Phong không khỏi bật cười, nhận sai, không dám nhiều lời.

"Vi sư cũng không phải cái gì người thông minh, cho nên dạy người biện pháp cũng mười phần vụng về. Trong mắt của ta, chỗ nào không đúng tự sửa chỗ nào, sửa đích phương pháp cũng rất đơn giản, tựa như cùng này cầm bút đích tư thế, bung bắt động cũng chính là." Trình Nguyên tiên sinh khòe miệng hơi hơi giờ lên, toát ra vài phần nguội lạnh đích tự đắc, "Người cứ như vậy cầm lấy, liền ngay cả lúc ngủ cũng chó để buông lỏng, cách ba ngày sau người lại đến vi sư nơi này, ta muốn nghiệm thu thành quả."

Sở Phong nội tâm nhảy dựng, lúc ngủ cũng không thể buông lỏng. . . Cũng chính là, muốn cầm lấy cán bút ngủ sao? Kia thời gian khác, còn cần thuyết?

Trình Nguyên tiên sinh nhìn nhìn Sở Phong trên mặt đích cười khổ, háy hẩn một cái, cười lạnh một tiếng: "Người đừng chê ta quản đích nghiêm. Người nếu như làm đồ đệ của ta, không thể ném đi thanh danh của ta. Nếu như ngay cả chút việc nhỏ này cũng làm không được đích, người cũng không cần lại đến chỗ của ta."

Sở Phong nào dám có cái gì dị nghị, vụng trộm đích thè lưỡi, cười khổ ứng.

Đương nhiên trong lòng là minh bạch, Trình Nguyên tiên sinh như vậy nghiêm khắc đích dạy bảo chính mình, cũng là đối với chính mình chịu trách nhiệm. Chỉ là người với người ở giữa chênh lệch còn tưởng là thật không nhỏ, Văn Đoan tiên sinh e rằng vĩnh viễn sẽ không làm chuyện như vậy tình.

Thừa dạ đáp ứng, Sở Phong đã bị lão sư lấy bỏ ngủ làm lí do đánh ra gian phòng.

Tay phải như trước cầm lấy kia cây cán bút, Sở Phong nhìn nhìn tay phải của mình, lại nhìn một chút can khôn sáng sửa, không khỏi than nhẹ một tiếng.

"Đáng đời!" Tiểu Lục Tử không biết từ chỗ nào chui ra, hướng về phía Sở Phong đắc ý nhần mặt.

Sở Phong cười thờ dài: "Người cẩn thận ta không cho người đường:kẹo ăn."

Tiểu Lục Tử một lần liền thay đổi sắc mặt, tức giận trừng mắt Sở Phong: "Dựa vào cái gì không cho ta? Người lần trước cũng đã đã đáp ứng!"

"Hào hảo hảo! Nhanh nhanh cho!" Sở Phong cười dụ dỗ nói, "Bất quá hoa quế đường:kẹo tại ta bên trái đích tay áo trong túi quần, ta cái tư thế này bất tiện, chính người tới bắt a."

Tiểu Lục Tử nghe vậy, liền vội vàng tiến lên đi lấy, triển khai bọc giấy nhìn lên, mặt mày hớn hờ.

Cầm một khối nhét vào trong miệng, Tiểu Lục Tử cảm thấy mỹ mãn, nhớ ra cái gì đó: "Đúng rồi, có người ở bên ngoài chờ người nha."

—

Buổi chiều còn có chương một

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chỉ lo thân mình

"Có người đợi ta?" Sở Phong nghe vậy hơi hơi khó hiểu, "Là người nào?"

"Lúc trước cán đường đích những người kia." Tiểu Lục Tử dứt miệng đầy đích hoa quế đường:kẹo, nói chuyện đều có chút mơ hồ không rõ.

Sở Phong nhú mày, nghĩ thâm, đạo kia những người kia như thế khó chơi, chuyện cho tới bây giờ còn muốn từ chính mình đây lừa gạt chút tiền tài sao?

Cầm lấy bút đích tay phải rũ xuống, tay áo rũ xuống, vừa vịn phủ lên cán bút hai đầu, nếu không phải nhìn kỹ, là sẽ không nhìn ra cái gì kỳ quái mình đường.

Đối phương ý đồ đến đến cùng như thế nào, đoán giao vô dụng, đồ nhiều nhân tâm. Đã như vậy, còn không bằng không đi suy nghĩ nhiều, trực tiếp hội trên một hồi.

"Ta đi nhìn xem." Sở Phong thần nhiên nói.

"A... A...!" Tiểu Lục Tử chính hết sức chuyên chú đối phó nhất khối lớn hoa quế đườngkẹo, nơi đó có thời gian nói chuyện?

Đẩy cửa, Sở Phong quét ngang nhất nhãn, quả nhiên nhìn thấy ngày đó căn đường đích những cái kia hương dân, thời điểm này đang tại trước cửa hoặc đứng hoặc ngồi đích nói chuyện phiếm, nhìn thấy cửa mở, bọn họ lập tức đều đứng lên.

"Chư vị tìm ta?" Sở Phong nhàn nhạt đặt câu hỏi.

"Sở lang quân! Máy người chúng ta là tới cho ngài bồi tội được!"

Cầm đầu đích trưởng lão vội vàng đi lên trước, vẻ mặt bi thống tự trách, hướng về phía Sở Phong liên tục thi lễ. Cái khác đích người trẻ tuổi cũng liền bận rộn theo tới, nhắm mắt theo đuôi.

Sở Phong không muốn chịu trưởng lão lễ, nghiêng người tránh đi.

"Sở lang quân, chúng ta là có mắt không nhìn được Thái Sơn, lúc trước cũng không biết ngài là Trình Tiên Sinh đích cao đồ, bằng không quả quyết không dám làm bực này sự tình được! Ngài đại nhân hữu đại lượng, tha chúng ta a!" Cầm đầu lão già khúm núm.

Trước ngạo mạn sau cung kính người, Sở Phong xưa nay là xem thường. Nhưng hắn cảm thấy không cần phải cùng người bậc này thiếu kiến thức, thời điểm này thật sự ý vào thân phận điều võ dương oai các loại, cũng là hắn chỗ khinh thường.

Vì vậy Sở Phong nhạt nhẽo cười cười, nói: "Chư vị lúc trước bắt quả là một phen vui đùa, hà tất quan tâm. Sở Phong cũng không phải là bụng dạ hẹp hòi người, chư vị cũng không cần lo lắng."

Dứt lời, cũng không cùng mấy người bọn họ nhiều lời, quay người trở về sân nhỏ.

Người ở bên ngoài hai mặt nhìn nhau, nhất thời không hiểu rõ Sở Phong đích thái độ, rồi lại không cách nào nữa hỏi. Nhìn nhìn cửa phòng đóng chắc nắn nả trong chốc lát, liền từng người đi.

Sở Phong quay lại thì nhìn nhìn còn đang chuyên tâm ăn hoa quế đườngkẹo đích Tiểu Lục Tử, cười nói: "Đườngkẹo gì gì đó mặc dù ăn ngon, thế nhưng không thể ăn nhiều, bằng không hội trường sâu răng."

"Cái gì gọi là sâu răng?" Tiểu Lục Tử trừng trừng mắt nhìn hắn.

"Chính là răng sâu." Sở Phong nổi lên vài phần chế ngạo đích tâm tư, trêu chọc nói, "Người nghĩ a, đườngkẹo loại vật này, không đơn thuần là người thích ăn, cái khác đích tiểu côn trùng con kiến các loại đều thích. Người ăn đườngkẹo lưu lại tại trong kẽ răng, đến buổi tối, tiểu côn trùng gì gì đó sẽ thừa dịp người lúc ngủ, tiến vào trong miệng của người, tại hàm răng của người trong an cư lạc nghiệp, người đích răng tự biến thành răng sâu."

Tiểu Lục Tử nghe được làm cho người ta sợ hãi, một đôi mắt trừng trừng được căng tròn căng tròn: "Người gạt người! Ta đích răng cũng không phải trống không, vừa không có động, côn trùng như thế nào ở đích tiến vào!"

Sở Phong chớp hai mắt, tình nghịch nói: "Không có động bọn họ có thể toàn (chui vào), không phải là trống không bọn họ có thể từ từ trống rỗng nha."

Tiểu Lục Tử mãnh liệt che hàm răng, không thể tin hỏi: "Đây chẳng phải là cũng bị đau chết."

"Đúng vậy a," Sở Phong đưa tay bấm véo bóp hắn đích khuôn mặt nhỏ nhắn, "Chẳng lẽ người chưa thấy qua đau răng đích nhân sao?"

Tiểu Lục Tử trừng mắt nhìn Sở Phong, cũng không nói chuyện, chỉ là tại trong đầu phác hoạ lấy Sở Phong chỗ miêu tả đích cảnh tượng. Thật sự là càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng sợ hãi, rồi lại không muốn trước mặt Sở Phong rụt rè, vì vậy hung ác đích trừng mắt Sở Phong, nửa ngày không nói chuyện.

"Được rồi, ta hỏi người, vừa rồi tới đích những người kia, người có biết hay không lai lịch của bọn họ? Khả đã làm cái gì rất thích tàn nhẫn tranh đấu đích sự tình sao?" Sở Phong hỏi.

"Không biết!"

Tiểu Lục Tử trừng mắt hắn, vung ra ba chữ, tự một dây Yên nhi đích chạy.

Sở Phong bắt đắc dĩ cười khổ, đành phải đi trước thôi, không đi quản những cái kia tục sự.

Lúc này thái dương đã dần dần tây chìm, toát ra vài phần hoàng hôn.

Sở Phong thấy lão sư đích cửa phòng đóng chặt, thoát nhìn là thật sự ngủ, liền không dám đi quấy rầy, chỉ cùng Tiểu Lục Tử cùng xa phu cáo biệt.

Xa phu xem Sở Phong muốn đi, liền chủ động muốn đưa, cũng giải thích nói: "Lúc trước tiên sinh cũng phân phó qua, bảo là muốn ta cách mỗi ba ngày phụ trách đưa đón Sở lang quân tới lui, lần này vừa vận đi theo lang quân cùng đi, nhận thức chút đường."

Sở Phong tới Điền La thôn, bao lớn tiểu bao lấy dẫn theo một đồng đồ vật, rốt cuộc lúc trước bá sư vội vàng, liền bó tu cũng không từng chuẩn bị, điểm này để cho Sở Phong có chút bất an tâm, vì vậy lần này bổ sung, lúc này tất cả đều phóng tới trong phòng bếp. Không có cái gì quý trọng đồ vật, Trình

Nguyên tiên sinh bản thân cũng có thể đoán giao đến Sở Phong gia cảnh tâm thường, cũng không coi trọng những cái này.

Tối thời điểm mướn xe, bởi vì không biết lại ở chỗ này gốc bao lâu, trước hết sắp sửa phu xe kia đuổi rồi. Dù sao đến Hàng Châu Thành bên trong bắt quá mười dặm đường, đi lên cũng không khó khăn, hơn nữa ven đường phong cảnh lại rất không sai, cảnh đẹp ý vui, Lương Thần cảnh đẹp, khả đáp vào mắt, khả đẹp như tranh.

Đối với xa phu đích đề nghị, Sở Phong muốn chối từ, thế nhưng xa phu lại là cái thẳng tính, đã đáp ứng Trình Nguyên tiên sinh đích sự tình thì nhất định phải làm được, cứng rắn đích không chịu tiếp nhận Sở Phong đích cự tuyệt.

Ngược lại là xa phu đích thê tử, cũng chính là đầu bếp nữ thời điểm này cũng từ phòng bếp đi ra, chất phác đích phu nhân hướng về phía Sở Phong thấy lễ, cười nói: "Sở lang quân, nhà tôi ăn nói vụng về, nói không rõ ràng. Kỳ thật đưa ngài tới lui cũng không phải đơn độc sự tình, chúng ta thỉnh thoảng cũng phải từ nội thành mua một ít đồ vật trở về, xưa nay cũng đều là nhà tôi lái xe đi tới đi lui. Nay cùi gạo đầu muối tương dầm chua trà, thiếu một thứ cũng không được, ba ngày hai đầu đích dù sao cũng phải vào thành một chuyến, tốt xấu là tiện đường, Sở lang quân cần gì phải chối từ nha."

Sở Phong nghe xong, lúc này mới thôi, cười tạ ơn.

"Sở lang quân cũng đừng có gấp đi, vẫn ăn lập tức liền làm hảo, ngài ăn cơm xong trở về nữa. Nhà tôi cũng cùng theo một lúc dùng, cũng tránh khỏi ta sau khi trở về lại nóng một hồi, ngài nói có đúng hay không?" Đầu bếp nữ lại nói.

Sở Phong nhìn nhìn ở một bên cười ngây ngô đích xa phu, không khỏi cười lắc đầu: "Liễu Đại nương Lan Tâm tuệ chất, thật sự là mười cái nam nhân đều nói không lại."

Đầu bếp nữ vốn họ Liễu, Sở Phong lợi dụng "Liễu Đại nương" xưng hô.

Kỳ thật này liễu đầu bếp nữ bất quá 25~26 tuổi đích niên kỷ, khuôn mặt không thể nói mỹ, thế nhưng thuần phác bên trong lộ ra vài phần quê cha đất tổ mùi vị linh động, nhất là một phen trong phòng bếp đích hảo thủ nghệ, cũng được xưng tụng là một trong thôn đích danh nhân.

Dùng "Liễu Đại nương" xưng hô như vậy không khỏi đem người gọi già rồi, thế nhưng là hiện giờ phong tục như thế, hơn nữa nàng lại là đã lập gia đình đích phu nhân, Sở Phong tổng không tốt lấy "Ty" xưng chi.

Nghe Sở Phong đối với mình gia thê tử đích tán dương, xa phu không khỏi cười hắc hắc, gãi gãi đầu nói: "Vâng, miệng ta đàn, may mà cưới nàng."

Sở Phong cũng không hề chối từ, cùng mọi người cùng nhau tại phòng bếp dùng cơm tối. Liễu đầu bếp nữ hơi có chút không có ý tứ, cảm thấy Sở Phong dù nói thế nào cũng là lang Quân Công Tử, không nên cùng bọn họ những cái này hạ nhân cùng ăn. Thế nhưng là tiểu trong sân nhỏ cứ như vậy mấy gian gian phòng, Trình Nguyên tiên sinh vẫn còn ở yên giấc, ngoại trừ phòng bếp bên ngoài cũng không có kỳ gian phòng của hắn có thể ăn cơm.

Sở Phong cũng không thêm để ý, liễu đầu bếp nữ lại là lần nữa đích xin lỗi, phản đến khiến cho Sở Phong có chút ngượng ngùng.

"Liễu Đại nương, ngài nếu lại khách khí như vậy hạ xuống, về sau ta cũng không tại nơi này ăn cơm đi." Sở Phong mỉm cười nói.

"Đúng rồi, đây là ta nghĩ đích không đúng!" Liễu đầu bếp nữ cười nói, "Sở lang quân là Trình Nguyên tiên sinh đích đồ đệ, kia tự là chúng ta đích nửa cái chủ tử. Tất cả mọi người là người một nhà, nguyên bản tự không cần quá mức khách khí, đúng hay không?"

Sở Phong cười nói: "Chủ tử gì đó không tính là, người một nhà ngược lại là thật sự."

Mọi người đàm tiếu tà tà đã ăn xong một hồi cơm tối, Tiểu Lục Tử ngược lại là ăn cực nhanh, lượng cơm ăn cũng đại. Nhất chén lớn cơm liền chút rau súp nguyên lành nuốt, hai cái quai hàm cô cổ đích trùng Sở Phong nhất nhãn, liền vội vàng đích chạy tới chơi.

"Đứa nhỏ này xưa nay tính tình đại, bất quá xem ra cùng Sở lang quân ở chung rất tốt nha." Liễu đầu bếp nữ cười nói.

Sở Phong ngạc nhiên: "Gọi như vậy không sai đâu này?"

"Đúng vậy a!" Xa phu cười nói, "Sở lang quân không biết, tiểu gia hỏa này nếu gặp gỡ loại kia chương mắt đích gia hỏa, dùng nói mất lạnh, động thủ sẽ đánh người. Nếu là không có Trình Nguyên tiên sinh trông coi, kia được mỗi ngày nhảy lên đầu lật ngói!"

"Đứa nhỏ này là từ nhỏ liền theo Trình Nguyên tiên sinh đích?" Sở Phong có vài phần hiếu kỳ.

"Không thể nói, thế nhưng so với chúng ta tới được sớm." Xa phu nhớ lại nói, "Trình Nguyên tiên sinh là hai năm trước đem đến chúng ta Điền La thôn, khi đó Tiểu Lục Tử không làm sao nói, Trình Nguyên tiên sinh đích tính tình. . . Lại càng là không thích nói chuyện, hai người tự cường lấy. Khi đó tuy nói trong sân cộng thêm vợ chồng chúng ta hai cái cũng là bốn người, thế nhưng là đặc biệt quanh què."

"Vâng, Tiểu Lục Tử cũng không cùng trong thôn cùng tuổi bọn nhỏ chơi, chỉ là chính mình lác quắc lác lại lấy cái gì. Trong thôn hài tử chủ động tới tìm hắn, hắn cũng đi theo chơi vài ngày, thế nhưng không có hai ngày liền đem cái đứa bé kia đánh, về sau cũng không có hài tử dám cùng hắn chơi." Liễu đầu bếp nữ thở dài một tiếng, "Vây hài tử khí lực đại, ta suy nghĩ, cũng chưa chắc chính là thật sự lấy người đánh nhau. Sợ là tùy ý xô đẩy hai cái mà thôi, chỉ là đứa nhỏ này da mặt kỳ thật rất mỏng, cứ như vậy cũng tại chỗ đó nha. Quả thực cô đơn."

"Tiểu hài tử nha, lớn lên chút đánh giá sao lấy là tốt rồi." Xa phu ngu ngơ nói.

Liều đầu bếp nữ thân là nữ nhân muốn miễn cảm chút, thời điểm này thờ dài một tiếng: "Hi vọng như thế a!"

Sở Phong liền không muốn hỏi nhiều, chỉ là liền nghĩ tới lúc trước tới tạ tội đích lão giả, mở miệng hỏi lai lịch của bọn hắn.

Xa phu cùng liều đầu bếp nữ hai mặt nhìn nhau, chần chờ nói: "Vậy là trong thôn đích một phương bá chủ, nghe nói trước kia đang lúc đã làm thổ phi, bị quan phủ thu thập qua, hiện giờ lớn tuổi, cũng không vào nhà cướp của, chỉ là ngẫu nhiên còn có thể làm chút những chuyện tương tự."

"Bất quá Sở lang quân không cần lo lắng, " liều đầu bếp nữ nói, "Trình Nguyên tiên sinh đích danh khí đại, liền ngay cả tri châu đại nhân đều muốn cấp vài phần mặt, bọn họ nào dám đụng. Ngài là Trình Nguyên tiên sinh đích môn sinh, bọn họ tự nhiên cũng không dám đơn giản chọc giận. Bọn họ những người này, tôi thường việc làm chính là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, ai là quả hồng mềm, ai là xương cứng, tự nhiên phân rõ số."

Sở Phong hơi trầm ngâm: "Thôn các người trong nhân, chắc hẳn cũng sẽ bị hắn quấy rầy a?"

Xa phu cười khổ nói: "Đây là chuyện thường xảy ra nhi, bất quá khá tốt, mỗi tháng hiệu kính mấy cái tiền, cũng liền đổi lại. . ."

Xa phu bị liều đầu bếp nữ đập một cước, vì vậy nói được một nửa, lập tức im bật. Xa phu nháo cái đồ thăm mặt, liều đầu bếp nữ trên mặt cười đích khó khốc.

Sở Phong thấy thế, liền không nói thêm lời, mỉm cười, chọn lấy chút đồ ăn như thế nào đi nữa đích lời ong tiếng ve nói, đem chủ đề quay vòng mở đi ra.

Nho gia thuyết, đặt thì kiêm tế thiên hạ, cùng thì chỉ lo thân mình.

Chính mình dạng tình cảnh, đến cùng lại có thể làm mấy thứ gì đó, nên làm những gì nha.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Vài phần hệ xuân buồn

Màn đêm cúi xuống, lạc hoa đèn, trà không thu.

Nước trà nấu một lần lại một lần, cho đến vô vị.

Thảo sắc yên quang ánh tà dương trong, Phạm Thu Bạch nhìn trước mắt nửa chén nhỏ vô vị trà xanh, không tiếng động thờ dài.

"Tiểu nương tử, trong nhà người tới thúc dục, chúng ta hay là trở về a."

Phi Bạch nhìn lên lấy tiểu nương tử sắc mặt, vì cảm giác thấp thòm.

"Thật sự là ta không tốt, không nên như vậy lỗ mắng sẽ tới." Lưu Chính Khanh nhìn không được tự trách, "Nguyên lai tưởng rằng tiểu tử này mỗi ngày đều tại trong tiệm, không nghĩ tới, ai... Phạm nương tử chờ để đợi thêm nữa, vào đêm phong là lạnh, tuy đường xá không xa, thế nhưng đối thân thể không tốt, huống chi tam lang đã phái người tới thúc dục."

"Tam ca rất hoan hỉ nhìn ta, so với cha mẹ còn có thể nói đầu đầu chút." Phạm Thu Bạch cười ứng một câu, lại nói, "Xem ra hôm nay là không thể nhìn thấy, bất quá ngược lại không sao, có thể cùng lục Lão Tiên Sinh trò chuyện với nhau cũng là ta làm văn bồi đích phúc khí đó! Nhất Minh tiên sinh nói cũng đúng, chúng ta tùy thời cũng có thể lại đến, ngày sau gặp lại không muộn."

Ngoài miệng như vậy nói qua, Phạm Thu Bạch cười ngọt ngào, đứng dậy hướng về phía Văn Đoan tiên sinh làm văn bồi lễ, nói đừng, lúc này mới lui ra ngoài.

Leo lên xe ngựa, Phạm Thu Bạch xúc rèm nhìn phía tây đích chập tối ráng chiều, nội tâm trống trơn tự nhiên, nếu có điều mát.

Cầu kiến không được thấy, như vậy đích cảm hoài, có tính không chỉ xích thiên nhai đầu này?

Ráng chiều như là từng tầng bày vẽ thuốc màu đích nước chảy, thường thường đích bày ra, lại hiện ra tầng tầng lớp lớp sâu cạn đích biến ảo. Lại cứ kia biến ảo lại phẳng phất là lưu động, làm cho người ta nhìn lên một cái sẽ mê muội tựa như, rốt cuộc không dời được.

Phi Bạch xưa nay biết nhà mình nương tử đích si ý, thời điểm này ở một bên nhìn, nội tâm không khỏi có chút lo lắng.

Phạm Thu Bạch bên cạnh đích dung nhan bị ráng chiều nhu hòa đích quang sáng phác họa, tĩnh hảo nếu như sương mai.

"Tiểu nương tử người nói, vị kia Sở lang quân, có thể hay không lớn lên rất xấu rất khó coi?"

Phi Bạch đột nhiên toát ra một câu như vậy, để cho đắm chìm tại nhân nhật ưu thương bên trong đích Phạm Thu Bạch nao nao: "Tại sao nói như thế?"

"Loại chuyện này chính là suy đoán nha." Phi Bạch thấy tiểu nương tử bị lời của mình hấp dẫn, liền càng khoa trương nói, "Thiếu niên lang cũng chưa chắc tự lớn lên đẹp mắt, dù sao vẫn là lớn lên bình thường thôi đích tương đối nhiều râu~. Ta đoán a, không chừng cái gì Sở lang quân vốn là ở nhà, chính là đích lớn lên quá khó nhìn, cho nên không dám ra tới gặp tiểu nương tử đó! Đúng rồi đúng rồi! Bằng không hẳn như thế nào còn không chính mình đi tham gia thủy mặc hội đâu này? Hay để cho Nhất Minh tiên sinh cảm hẳn đích họa tác thay hẳn tham gia! Khẳng định là bởi vì hẳn đích khuôn mặt quá mức khó coi, sợ hãi người khác chế nhạo hẳn, liền nghĩ ra như vậy một cái chiêu số!"

Phi Bạch càng nói càng vui vẻ, cảm giác mình đặc biệt thông minh, lại có thể đem hai chuyện tình kết hợp lại suy nghĩ, không chừng thật sự nói đến một chút từ lên!

Vì vậy đón lấy khuyên như: "Cho nên a tiểu nương tử, ngài ngàn vạn không muốn chờ đợi đích quá cao a!"

"Chờ đợi cái gì?" Phạm Thu Bạch bị nàng trêu chọc đích bất đắc dĩ, cười nói, "Ta là muốn cùng vị kia Sở lang quân thảo luận họa tác đó a, lại không phải là vì cái gì khác. Sở lang quân là luôn ít, là nam hay là nữ, là tốt xem hay là xấu xí, cùng ta lại có quan hệ gì nha."

Lời nói đến đây tự không thú vị, Phi Bạch liền thề lười, không cần phải nhiều lời nữa.

Phạm Thu Bạch đích suy nghĩ ngược lại là bị nàng chọc cho tốt hơn chút nào, thời điểm này nhìn nhìn ngoài cửa sổ xe đích ráng chiều biến ảo, tâm tư theo sau phiêu phiêu miểu miểu, không biết muốn phiêu hướng phương nào.

Nội tâm không tự chủ được đích suy nghĩ theo như lời Phi Bạch đích, vị kia Sở lang quân đích tướng mạo... Tuy nói là không liên quan đến mình, thế nhưng là không biết như thế nào, Phạm Thu Bạch nhìn nhìn kia bức "Tây Hồ yên vũ đồ", chung quy sẽ nhớ tới hàn thực ngày ấy tại trong đình thấy hình ảnh.

Đoạn cầu, yên vũ, giấy dầu cái dù, nhẹ nhàng ngoài đầu nhìn lại gập đầu đích thiếu niên lang..

Ngày xuân du, Hạnh Hoa thôi đầu đầy. Mạch trên nhà ai còn trẻ tức anh tuấn kiệt xuất...

Vừa nghĩ đến đây, Phạm Thu Bạch đích tâm bang bang đích rạo rức, cơ hồ là hoảng hốt đích thu hồi ý niệm trong đầu.

Hai má của nàng lại sớm đã ứng đỏ.

Lại không biết vài phần bởi vì vẫn theo.

Vài phần hệ xuân buồn.

...

...

Về sau đích mấy ngày, Sở Phong qua vô cùng là vất vả.

Trên tay đích bút là không bỏ xuống được, mỗi ngày ngoại trừ mặc quần áo, ăn cơm bức này phải như vậy thời điểm sẽ thả dưới ra, tại những lúc khác trong, hẳn đành phải một mực quán triệt lấy Trình Nguyên tiên sinh đích giáo huấn, bảo trì chính xác cầm bút tư thế.

Văn Đoàn tiên sinh nhìn nhìn thú vị, lại cảm thấy vị Trình Nguyên này làm người sư phụ quá mức nghiêm khắc chút. Nhưng rốt cuộc nghiêm sư xuất cao đồ, hẳn cũng không nên nói thêm cái gì. Chỉ là không khỏi cười trêu chọc hai câu: "Vậy Trình Nguyên là thầy của người, lão phu cũng đồng dạng. Người nếu như mấy ngày nay chậm trễ vì sư an bài xong xuôi đích đồ vật, qua ít ngày cũng cần bổ sung ah."

Sở Phong nghe vậy chỉ phải cười khổ đáp ứng, trong lúc nhất thời lại có chút một lần nữa trở lại cấp ba đích cảm giác. Như thế nào số học lão sư chiếm một tiết khóa thể dục, Anh ngữ lão sư cũng phải câu chiếm lấy một tiết khác một tiết đó!

Nhưng rốt cuộc những cái này đều là vì việc học tinh tiến, Sở Phong cảm thấy lý giải, chính mình lại là chủ động muốn học, tự nhiên sẽ không kêu khổ kêu mệt.

Lời nói thật mà nói, Sở Phong là một cái rất thích học đồ vật đích nhân.

Đến trường cùng học tập thường thường là hai việc khác nhau. Đến trường đích mục tiêu rõ ràng, chính là cuộc thi, khảo thi hảo như thế nào đã thành, khảo thi đích không tốt, người học được đồ vật nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng. Nhưng học tập lại bất đồng, học nhì thì tập, này học đích có thể là cùi gạo dầu muối, cũng có thể là đao thương côn bổng, có thể là cầm kỳ thư họa, cũng có thể là thuyết học trêu chọc hát, thậm chí, có thể chỉ cần học được chút mất sạch như thế nào nhanh hơn, đánh xe như thế nào khung viên, như thế mà thôi.

Học tập phải không phân ra cao thấp sâu cạn, có thể theo tính du dương, cái này chính là Sở Phong yêu thích đồ vật.

Thư pháp, hội họa, toàn khác, đây đều là Sở Phong yêu thích đồ vật. Dùng những vật này cho hết thời gian, lại có danh sư từ bên cạnh chỉ điểm, tuy ven đường khả năng nghiêm khắc chút, vất vả chút, thế nhưng lại có cái gì đáng sợ đây này.

Vương Quốc Duy đã từng thuyết, nghiên cứu học vấn hữu ba loại cảnh giới. Đệ nhất cảnh giới là: Đêm qua gió tây điều bích thụ, một mình lên cao ốc, nhìn qua tảo Thiên Nhai Lộ. Đây là mục tiêu. Cảnh giới thứ hai là: Dây thắt lưng dần dần rộng cuối cùng đứt khoát, vì y tiêu biết dùng người tiêu tụy. Đây nói chính là cố chấp. Đệ Tam Cảnh giới là: Chúng trong tìm hần trăm ngàn độ, bỗng nhiên quay đầu, người kia cũng tại ngọn đèn dầu hết thời xử. Đây nói, chính là tìm tìm kiếm kiếm về sau đích được mất.

Sở Phong tự biết bản thân bây giờ đích tất cả hành động, chính là tại "Dây thắt lưng dần dần rộng cuối cùng đứt khoát" đích trên đường, tuy trên đường có chút khó khăn hiểm trở, cũng đánh không lại trong nội tâm hướng tới cùng vui sướng. Ngược lại chính là bởi vì những cái này một chút đích khó khăn, để cho hần cảm thấy càng thêm thú vị, càng thêm muốn ngừng mà không được.

Đôi khi, Sở Phong cảm giác mình giống như là sa vào vu mạng lưới nghiền đích thiếu niên, cả ngày mình tư khổ tương, thấy Chu Thành Bích. Sĩ chi đam mê, cũng không khả thoát vĩ.

Về phần chuyện Phạm Thu Bạch, Sở Phong trở về thời điểm thánh Văn Đoan tiên sinh nói, nghe nói đối phương một nữ hài tử gia, đau khổ đợi chính mình đến buổi chiều, nội tâm liền có chút bồn chồn.

Hiếu kỳ là lau không đi, rốt cuộc hần đi tới nơi này Tuyên Hòa trong năm đích thời gian dài như vậy trong, Sở Phong chưa chân chính tiếp xúc qua thế gia đại tộc đích nữ hài nhi, cũng không biết rốt cuộc là cái bộ dáng gì. Là "Mẫu Đơn đình" bên trong Đỗ Lệ nương thanh lệ uyển lộng mây không thiếu quả cảm *dùng cảm quả quyết, hay là "Tây Sương Ký" trong thời Oánh Oánh như vậy đích cố chấp không sợ ôn nhu thiện lương? Hay hoặc là, nếu như cùng "Hong Lâu Mộng" bên trong đích những cái kia khuê bên trong truyền kỳ, Thiên Hình Vạn Trạng, tất cả hữu cao chót vót đầu này?

Trong nội tâm khẽ nhúc nhích, Sở Phong không khỏi nhớ tới hần thực ngày ấy xa xa thấy trong đình đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) nữ tử. Bảy tám danh nữ quyến tại trong đình nói giỡn, kia vì vũ thúy trong đình, hữu như vậy một đạo hết sức nhỏ an bình đích bóng hình xinh đẹp, cách trùng điệp vũ mảnh vải màn khói xa xa đích nhìn về phía chính mình, mỹ lệ đích nếu như Cổ Khải Chi dưới ngời bút đích cung nữ đồ...

Cái gọi là "Nhã nhận lịch sự thì như kiều hoa theo thủy", chi, chính là như vậy đích hương vị a!

"Tiên sinh, để cho nữ hài tử chạy tới chạy lui có phải hay không không được tốt? Ta là không phải là hần là tìm cái thời gian đến nhà bãi phóng đầu này?"

Sở Phong không hiểu rõ hiện giờ giữa nam nữ đích đủ loại lễ tiết, sợ hãi phạm sai lầm, không khỏi thỉnh giáo một câu.

Văn Đoan tiên sinh hơi hơi mà cười, có chút hăng hái: "Sở lang cũng là tâm tư mịn màng người, hơi có chút thương hoa tiếc ngọc đích ý tứ."

"Tiên sinh cười ta sao?" Sở Phong nhìn nhìn trên tay mình như trước cầm lấy đích bút lông, cười nói, "Chỉ nhìn, dù sao cũng phải mấy ngày sau. Cũng không thể cầm lấy một cọng lông bút khứ tiếp người ta."

Văn Đoan tiên sinh về râu cười nói: "Người cũng không cần quá mức để ý, đối phương mấy ngày nữa nhất định còn trở lại."

Vì vậy nói hai nhà thoả qua có chút giao tình, bên này Phạm thị thi họa làm được thiếu đông gia Phạm Thu Minh nhất định sẽ tùy ý bãi phóng đích sự tình.

"Đến lúc sau người nữ kia lang cũng nhất định sẽ đi theo, thuận tiện thấy không muộn." Văn Đoan tiên sinh nói.

"Nguyên lai như thế." Sở Phong nghe xong liền gật đầu, không hề suy nghĩ nhiều.

Văn Đoan tiên sinh nói: "Người mấy ngày nay nếu như không thể viết, cũng không thể toàn khác, cũng không nên cứ như vậy chi ngây ngốc đích nhàn rỗi. Đúng lúc ta có một mai con dấu muốn khắc, người đứt khoát ở bên nhìn nhìn, coi như là học tập."

Sở Phong tự nhiên đại hi, hần đi theo Văn Đoan tiên sinh học tập đến nay, còn không có xem qua con dấu điều khắc đích hoàn chỉnh quá trình, đây tự nhiên là một loại hiếm có đích kinh nghiệm.

Văn Đoan tiên sinh lần này chương đao dùng chính là Tiểu Diệp Tử Đàn, vật liệu gỗ là từ Sơn Âm trong nhà cầm lại. Có khiếu chất vải là thật tốt đích có khiếu chất vải, thế nhưng phía trên hữu vài vòng tông tuyến tông mất, vuốt vuốt cũng khá, khả nếu là thật sự đích toàn khác thành con dấu, tự không khỏi muốn phí chút vượt mức đích công phu.

"Kỳ thật tất cả có khiếu chất vải, bất luận là vật liệu gỗ hay là ngọc, hoặc là sừng tê giác, nê chương, chi cần là điều khắc, chú ý đích liền đều là thuận thế thực hiện. Người xem này một khối Tiểu Diệp Tử Đàn, chúng ta muốn điều khắc thời điểm, nếu như nghịch phía trên đích đường vân tông tuyến khứ đi, sẽ phá hư mất đường vân đích thú thưởng không nói, cũng sẽ dễ dàng tan vỡ, đây là rất không khả lấy. Cái này cùng ăn thịt thời điểm không sai biệt lắm, muốn theo thịt đích da thịt hoa văn thiết cát mới dễ dàng, bằng không hội mười phần khó khăn."

Văn Đoan tiên sinh vì Sở Phong nhất nhất giảng giải, lại từ như thế nào lấy bình, phác hoạ phản chữ, tuyến khắc đao đủ loại tỉ mỉ phương pháp đều thoả qua nói, một đường vừa nói vừa động tác, để cho Sở Phong cảm thấy được lợi không nhỏ.

Thiết kế cũng không so với viết nhẹ nhõm, Văn Đoan tiên sinh nói vậy con dấu hần là như thế nào điều khắc, khắc cái gì chữ cái gì thế, hần suy nghĩ mấy

thắng đích quang cảnh, lần này mới xem như nghỉ kỹ, bắt đầu động đao.

Lạc đao ngày thứ hai, Sở Phong như trước ở một bên tỉ mỉ đích nhìn nhìn, kết hợp lấy chính mình lúc trước kia nề chương toàn khắc đích kinh nghiệm, bỗng nhiên trong nội tâm liền có cái nghi vấn.

"Tiên sinh, ta có chút khó hiểu." Sở Phong hỏi, "Này khắc gỗ đích con dấu chất liệu cũng khá, không tính là cứng rắn, khả nếu là ngọc chương, sừng tê giác chương các loại, bắt đầu điều khắc khó tránh khỏi khó khăn. Vì sao không làm cho một cái ê-tô, đem con dấu đích có khiêu chất vải cố định, sau đó lại điều khắc, chẳng phải là càng thêm hết sức chăm chú sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ta gia tàng thư ba vạn sách

Sở Phong đích ý nghĩ rất đơn giản trực tiếp.

Toàn khắc con dấu thời điểm, mà nói, là tay trái cầm chương tay phải cầm đao, một khi dùng sức thời điểm, tay trái rất có thể hội dẫn đo không ngừng, cho dù là rất nhỏ đích lay động, cũng sẽ ảnh hưởng con dấu cuối cùng đích thành hình.

Cho nên Sở Phong không khỏi nhớ tới đời sau đích đủ loại cỗ máy các loại, bao gồm những cái kia tự động hoá lắp ráp đích Chip, đều là đem bản thể cố định tại máy tiện, sau đó lại hành gia công, dĩ nhiên là không có vấn đề như vậy.

Tuy nói niên đại không có những cái kia hiện đại hoá đích đồ vật, nhưng nếu là tùy tiện dùng hai cái có phân lượng đích đồ vật đem con dấu bản thân kẹp thực, cố định, cũng không phải là là việc khó gì, vì sao không nên cầm trong tay toàn khắc đầu này?

Văn Đoàn tiên sinh nghe vấn đề này, không khỏi mỉm cười: "Sở lang đầu óc linh hoạt, đây là chuyện tốt tình, nhìn nhiều suy nghĩ nhiều, cũng không phải bảo sao hay vậy, như vậy rất tốt. Thế nhưng người nói cái biện pháp là không thể thực hiện được."

Văn Đoàn tiên sinh giải thích nói: "Dùng nề chương khắc ấn thời điểm khả năng còn không biết là, nhưng đến bằng gỗ, ngọc chất đích có khiêu chất vải, xúc cảm tự biến thành một loại mười phần chuyển trọng yếu. Dưới đao đích độ mạnh yếu, không đơn giản cần nhờ cầm khắc đao đích tay phải khứ cảm giác, còn cần tay trái, cũng chính là cầm chương đích tay tới cảm thụ, bằng không nhẹ thì kiểu chữ tán nhĩ không ngưng, nặng thì phá hủy tài liệu, đó chính là lãng phí. Hơn nữa như vậy đích cố định biện pháp, dưới đao viết thì dễ dàng bị câu nề ở, khó tránh khỏi hội mất hương vị."

Sở Phong nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, liền xưng "Thụ giáo".

Văn Đoàn tiên sinh mỗi ngày toàn khắc đích không lâu sau, buổi sáng nửa canh giờ liền dừng lại nghỉ ngơi, buổi chiều cũng là chừng nửa canh giờ.

Sở Phong nhìn nhìn Văn Đoàn tiên sinh tay trái cầm chương đích tay, nhất là ngón cái cùng ngón trỏ, mười phần tráng kiện hữu lực, chẳng trách có thể chặt chẽ đích cố định trụ con dấu bản thân. Lại tinh tế khứ nhìn, khớp ngón tay trên quả nhiên cũng không thiếu được vài đạo thật sâu nhẹ nhàng đích vết sẹo, chắc hẳn đều là dùng khắc đao thì không cẩn thận vạch đến rồi.

Nội tâm không khỏi cảm khái, bất luận là cái nào môn đạo đích hành gia trong tay, sau lưng đều hạ xuống người bình thường chỗ không biết khổ công a! Chính mình không khỏi lại động viên một phen.

Lão Trương mấy ngày nay nhìn nhìn này một già một trẻ, lại bắt đầu đầu tiên đến một chỗ đích tinh tế nghiên cứu, không khỏi cảm thấy buồn cười. Nhất là buồn cười chính là Sở lang quân trên tay còn nắm chặt một ống bút, lúc nào cũng không buông lỏng, bên này lại vẽ mặt thành thật đích nhìn chăm chăm nhà mình a lang trên tay đích con dấu, hình ảnh quả thực có vài phần buồn cười.

Ngày thứ ba buổi chiều, Lưu Chính Khanh lại lần nữa đến nhà, nhất lục lỗ liền nhìn thấy Sở Phong trong tay áo căng phồng, cảm thấy kỳ quái. Lập tức hỏi, Sở Phong liền nhắc lên tay áo đưa cho hắn nhìn, nói là chịu Trình Nguyên tiên sinh đích an bài, trong vòng ba ngày không cho phép buông lỏng.

Lưu Chính Khanh thấy thế ngạc nhiên, lập tức chính là cười ha ha, đồng tình đích vỗ vỗ bờ vai Sở Phong: "Trình Nguyên tiên sinh là nổi danh cao ngạo, đối đãi địa phương quan viên đều là lấy 'Mạnh mẽ vô lý' bốn chữ lấy xưng, xem ra dạy đồ đệ đích thủ đoạn cũng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Sở Huỳnh Đệ, xem ra người muốn chịu khổ."

"Như thế việc nhỏ, nên uốn nắn đích đồ vật tổng nên uốn nắn." Sở Phong mỉm cười nói.

Mấy người đàm tiếu ngoài tự nhiên Thuyết Khởi Phạm gia vị kia tiểu nương tử đích sự tình, Lưu Chính Khanh giận dữ nói: "Vị Phạm nương tử sợ là

tới nơi này ngày ấy gặp mát, hiện giờ lại bị bệnh, sợ là lại mấy ngày không thể ra cửa cũng không thể đãi khách. Ta Tây Tịch này cũng làm đích không thú vị, lại được mấy ngày rảnh rồi."

Sở Phong nghe vậy hơi sững sờ, theo bản năng liền có vài phần tự trách: "Trình Nguyên tiên sinh bên kia, để ta cách mỗi ba ngày liền đi qua một chuyến, chuyện này ta nguyên bản cũng có thể sớm đích thông báo Lưu huynh. Nếu là sớm đi nói với Lưu huynh, cũng không đến mức để cho vị Phạm kia nương tử chụp vào không khí."

Lưu Chính Khanh khua tay nói: "Vậy vị Phạm nương tử thể cốt yếu, động một tí sẽ sinh bệnh, người cần gì phải tự trách. Đúng rồi, ngược lại là vị kia thiếu đồng gia Phạm tam lang để ta thay hắn dâng bái thiếp, nói là từ nay trở đi muốn tới tiếp. Cũng nói vậy mấy ngày bởi vì hắn muội muội đích bệnh tình chậm trễ, thật sự thất lễ, hi vọng lục Lão Tiên Sinh không muốn trách cứ mới tốt."

Dứt lời, từ trong lòng lấy ra danh thiếp, hai tay đưa cho Văn Đoàn tiên sinh.

Văn Đoàn tiên sinh nhận, cười nói: "Xem bệnh mới là chuyện quan trọng, ta lão đầu từ này ngay ở chỗ này, trốn không thoát, lúc nào tới đều được. Người thả truyền đạt, gọi hắn không cần sốt ruột."

"Vâng, Văn Đoàn tiên sinh thông cảm vẫn bối, thật sự là rộng lượng." Lưu Chính Khanh cười nói, "Đúng rồi, Chính Khanh lúc trước mất vụng về, vậy mà không có đoán được tiên sinh ngài là Sơn Âm xuất thân của Lục thị. Biết về sau không khỏi có chút khiếp đảm, đem thường ngày trước đây sinh trước mặt đích hành vi đều lật suy tư đích một phen, tựa hồ không có cái gì thất lễ đích địa phương a? Nếu là đâu thất lễ, mong rằng tiên sinh rộng lòng tha thứ mới tốt."

"Người tiểu tử này vậy mà cũng sẽ bực này đường hoàng đích lí do thoái thác sao!" Văn Đoàn tiên sinh về râu cười nói, "Cái Sơn Âm gì Lục thị, Sơn Dương Lục thị, bất quá là cái xuất thân mà thôi, hà tất lo lắng?"

Sở Phong ở một bên nghe được như lọt vào trong sương mù, cũng không minh bạch cái Sơn Âm gì Lục thị, xuất thân các loại đến tột cùng là tại chỉ cái gì.

Lưu Chính Khanh thấy Sở Phong vẻ mặt茫 nhiên, không khỏi hơi sững sờ, hỏi: "Chẳng lẽ Sở Huỳnh Đệ cũng không biết sao?"

"Biết cái gì?" Sở Phong khó hiểu.

Lưu Chính Khanh giải thích nói: "Văn Đoàn tiên sinh họ Lục, là xuất thân Sơn Âm đích Lục thị đại tộc. Thế nhân thuyết Sơn Âm Lục thị tàng thư ba vạn sách, thiên hạ này đang lúc có thể so với qua được, chỉ hữu hoàng gia. Chẳng lẽ Sở Huỳnh Đệ vậy mà không biết?"

"Ba vạn sách bất quá là khoa trương nói như vậy, nơi nào sẽ hữu nhiều như vậy." Văn Đoàn tiên sinh ha ha cười cười, nhưng trên mặt nhàn nhạt đích kiêu ngạo tình cảnh là che lấp không dưới.

Sở Phong không khỏi chần động. Hắn tự nhiên biết cổ nhân tàng thư đích khó khăn, tuy nói lúc này đã có được in-tô-pi thuật, nhưng in ấn sách vở đến cùng không phải là giống như đời sau sự tình đơn giản. Huống chi niên đại đích sách vở nguyên bản tự không nhiều lắm, ba vạn sách, quả thực là một không giống bình thường đích số lượng.

Chẳng trách Văn Đoàn tiên sinh hồi hương trở về vì chính mình dẫn theo mấy quyển sách, lại đều là Lục thị đích tàng thư sao.

Hơn nữa, Sơn Âm Lục thị... Sở Phong cảm giác, cảm thấy ở nơi nào nghe qua, rồi lại nhất thời nhớ không ra thì sao.

Thấy được Sở Phong trên mặt hiện ra đích vẻ giật mình, Lưu Chính Khanh cũng không khỏi sững sờ, ngược lại bật cười nói: "Nguyên lai Sở Huỳnh Đệ thật đúng không biết. Văn Đoàn tiên sinh, nguyên bản Chính Khanh còn muốn oán ngài dấu diếm ta, hiện giờ xem ra, vậy mà liền ở lại ngài dưới mái hiên đích gia hỏa cũng không rõ ràng thân phận của ngài, ta cũng liền bình thường trở lại, ha ha!"

Sở Phong chớp hai mắt, kỳ thật, thế gia đại tộc gì gì đó, hắn không có một cái khái niệm, nhưng chân chính có nhiều lực ảnh hưởng, Sở Phong là cũng không rõ ràng. Rốt cuộc đời sau cũng không tồn tại chân chính đích đại gia tộc, Sở Phong đối với thế gia lý giải, giới hạn vu "Trước đây Vương Tà Đường trước yến, bay vào tầm thường dân chúng gia", giới hạn vu "Phòng ốc sơ sài không nhà, năm đó hốt mất giường", nhưng chân chính là dạng gì đích phồn hoa, hắn cũng không rõ ràng.

Cho nên, mặc dù biết, Sở Phong cũng không có Lưu Chính Khanh như vậy đích chán kinh, cũng sẽ không sinh ra quá nhiều kính nể ý tứ, chỉ là đơn thuần đích kinh ngạc mà thôi.

Văn Đoàn tiên sinh nhìn nhìn Sở Phong đích phản ứng, trên mặt nhàn nhạt, nội tâm lại hết sức hài lòng. Thân phận của hắn, ngày xưa một khi lộ ra, nịnh bợ, nịnh nọt người rất nhiều. Thế nhưng trước mặt đích hai người này, Lưu Chính Khanh còn có chút kính nể, nhưng hành sự đang lúc như trước sơ lãng, cũng không có cái gì trước ngạo mạn sau cung kính hay là a dua nịnh hót ý tứ, như vậy đã so với người bình thường tốt hơn nhiều. Nhi Sở Phong, tại không rõ ràng lắm thân phận của mình trước bị bắt làm đồ đệ đích gia hỏa, vậy mà biểu hiện càng thêm lạnh nhạt, điều này làm cho Văn Đoàn tiên sinh cảm thấy mười phần sáng khoái.

Văn Đoàn tiên sinh vốn cũng không phải là dung tục người, đối những... này nhân tình tục sự lại càng là chán ghét. Cũng chính bởi vì vậy, hắn mới có thể treo ấn từ quan, lại chạy đến Hàng Châu bức này địa phương không mở ra đường nhỏ vắng vẻ đích nho nhỏ thi họa hành, không vì cái gì khác, chỉ là muốn muốn tìm tìm một phen thanh tĩnh, an độ lúc tuổi già mà thôi. Bởi vì cái gọi là đại mơ hồ vu thành phố, Lão Tiên Sinh cũng muốn nhận thức một phen.

Thu cái đồ đệ thuần túy là niềm vui ngoài ý muốn, nguyên bản hẳn cũng là có chút do dự, nhưng cùng Sở Phong càng tiếp xúc, liền không khỏi càng mừng rỡ, cảm thấy đứa nhỏ này phẩm tính tài hoa đều là thượng giai, nếu là chôn vùi đích xác đáng tiếc.

Về phần gia tộc của mình đối đứa nhỏ này đích ảnh hưởng. . . Nếu như đứa nhỏ này thật đúng đáng tài bồi đích, dùng gia tộc của chính mình đích năng lực đưa hẳn đoạn đường, kỳ thật cũng là nhân sinh nhất mừng rỡ chuyện. Tiến lên nhân cái gọi là hay thường, chắc hẳn chính là như thế.

Nhi Lư Chính Khanh này, tuy không bằng Sở Phong, nhưng cũng là một nhân tài, ngẫu nhiên kết giao cũng rất có chút ý tứ.

Chỉ là hiện giờ tự nhận thân phận, cuộc sống sau này không khỏi gặp qua đích chẳng nhiều dạng thanh tĩnh. . . Ai! Cam lòng cam lòng, hữu bỏ mới có được, hiểu được tất có bỏ, đã là như thế a!

Nếu như thân phận đã thuyết khai mở, Văn Đao tiên sinh liền cũng không hề giấu dốt, hỏi Lư Chính Khanh gần nhất đang tại chuẩn bị thi hương, lại chỉ điểm vài câu trường thi nên chú ý đích sự tình. . ., Lư Chính Khanh mười phần mừng rỡ, liên tục nói lời cảm tạ.

"Tiên sinh cũng từng tham gia khoa cử sao?" Sở Phong ở một bên nghe, cảm thấy mười phần thú vị, thời điểm này tìm cái khe hở hỏi một câu.

"Lão phu là Sùng Ninh Nhâm Ngộ khoa đích tiến sĩ, tuy nói đã đầu năm rất xưa, bất quá những kinh nghiệm này nói vậy thôi a!" Văn Đao tiên sinh vuốt râu cười nói.

Lư Chính Khanh nghe vậy cũng cười: "Văn Đao tiên sinh thật sự là quá mức khiêm tốn, những kinh nghiệm này giáo huấn là thiên kim khó cầu, Chính Khanh có thể nghe được thật sự là lớn lao phước khí!"

Nguyên lai Lão Tiên Sinh vậy mà là như vậy người tài ba, lần này, liền Sở Phong không khỏi chắc chắn tán thưởng vài tiếng. Bất quá chính mình cũng không muốn đi khoa cử đích con đường, bằng không có thể thỉnh giáo một phen, đích thực là một kiện rất tốt đích sự tình.

"Người tiểu tử này, cũng đừng tưởng rằng thuận miệng nói tạ hai tiếng như vậy đủ rồi." Văn Đao tiên sinh nhìn nhìn Lư Chính Khanh, ý hữu sở chỉ (*), "Lão phu lúc trước phân phó chuyện của người đâu này? Nay đều thời gian dài bao lâu, như thế nào còn một câu trả lời cũng không có đó!"

Dứt lời, Văn Đao tiên sinh như có như không đích lườm Sở Phong nhất nhãn.

"Lão Tiên Sinh, chuyện này. . ." Lư Chính Khanh mặt lộ vẻ khó khăn, nhìn bên cạnh Sở Phong nhất nhãn, muốn nói lại thôi, "Ai! Thế sự khó khăn a!"

Sở Phong nghe được không hiểu ra sao, nhìn nhìn hai người, chớp hai mắt.

"Ách, kia cái. . ." Lư Chính Khanh hắng giọng một cái, quả thật chính là giấu đầu lòi đuôi, "Văn Đao tiên sinh khoa cử đích kinh nghiệm quả thực làm tiểu sinh kính nể, hôm nay sắc trời đã tối, Chính Khanh ngày mai lại đến Hướng tiên sinh ngài thỉnh giáo, mong rằng tiên sinh có thể không tiếc chỉ giáo!"

Ngày mai chính là Sở Phong muốn đi Điền La thôn phục sứ mệnh đích, hai người này đến cùng muốn? Cần phải lưng mang chính mình đâu này?

Sở Phong nhìn nhìn Văn Đao tiên sinh, lại nhìn một chút Lư Chính Khanh, không hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Treo giá chi

Hôm sau buổi trưa, Sở Phong đuổi lấy bút lông đi ra ngoài, lão sư gia đích xa phu đã tại cổng môn chờ.

Chân trước vừa mới phóng ra cửa, Sở Phong tự nhìn thấy Lư Chính Khanh đang tại hơn mười trượng bên ngoài đích địa phương thò đầu ra nhìn, lộ đầu ra ngó, làm tặc. Thấy được Sở Phong xuất ra, Lư Chính Khanh cười hắc hắc, đi tới cùng hẳn lên tiếng chào.

"Muốn đi Trình Nguyên tiên sinh nơi đó?" Lư Chính Khanh thoáng nhìn tay phải của Sở Phong, liền nhất thời khẽ giật mình, cau mày nói: "Người cái này xem như cẩn tuân sứ mệnh, cũng không đến mức như vậy liều mạng a? Ngón tay đều từ, vạn nhất xảy ra sự tình khả thể nào?"

Lư Chính Khanh không nói, Sở Phong còn không có chú ý tới. Lúc trước chẳng qua là cảm thấy đau buốt như đích một mồi, từ buổi sáng bắt đầu tự không có cảm giác gì, nguyên lai là chết lặng.

Thời điểm này mãnh nhìn, quả nhiên trên ngón tay hiện ra một tầng màu đỏ tím sẫm, đầu ngón tay bản thân cũng có sưng lên một vòng, không khỏi bật

cười.

Hắn cũng không phải cái gì cổ hủ người, thời điểm này liền trực tiếp buông lỏng tay, đem bút lông hướng trong lòng nhất ước lượng, xoa xoa ngón tay, hỏi: "Luru huynh chẳng lẽ không phải tại trốn ta? Tại chỗ này chờ đợi đã lâu rồi sao?"

"Xem như thế đi, " Luru Chính Khanh cười híp mắt nói, "Bất quá ta cũng là có chút sợ hãi Văn Đoan tiên sinh a, hôm nay gặp mặt nhất định sẽ mắng ta, cho nên lúc này quanh quẩn một chỗ không tiến. Ai! Thật sự là tra tấn nhân a!"

"Luru huynh rốt cuộc là đang giúp tiên sinh làm chuyện gì tình? Như thế làm khó sao?" Sở Phong tò mò hỏi.

"Làm khó ngược lại không thể nói, chỉ là chính giữa không khỏi có chút gập ghềnh mà thôi. Sở Huynh Đệ không cần lo lắng, người ngày sau chung quy sẽ biết." Luru Chính Khanh cười hắc hắc.

Sở Phong nhìn hắn cười đích gả tặc, nội tâm không khỏi khê động, nghĩ thầm nhất định là cùng mình chuyện có liên quan đến, chỉ là không biết rốt cuộc là cái gì.

"Mà thôi mà thôi! Lão Tiên Sinh ước ta buổi trưa qua, nếu trong chốc lát đã chậm, không thiếu được lại được bị mắng! Ai! Ta Luru Chính Khanh thật đúng là mệnh khổ a!" Dứt lời, nhếch lên vạt áo trước nhấc chân đi.

Sở Phong cười thờ dài, lắc đầu, cũng đạp xe mà đi.

"Vương Đại Ca, chúng ta đi trước phía trước mua vài món đồ tái xuất thành a." Sở Phong nói.

"Được rồi." Xa phu tại phố xá sầm uất bên trong chậm rãi đích đánh xe, cười hỏi, "Sở lang quân là muốn cho Tiểu Lục Tử mua chút ăn vặt a?"

"Vâng." Sở Phong cười đáp.

Nhì Luru Chính Khanh bên này, hoàn toàn không có Sở Phong đích nhân nhả tự tại.

Vào cửa đã bị Văn Đoan tiên sinh hoành nhất nhân, Luru Chính Khanh hấp tấp đích tiến lên vấn an, cũng không có được cái gì tốt sắc mặt.

"Người vẫn còn biết." Văn Đoan tiên sinh cũng không nhiều nhìn hắn, chỉ đi uống trà.

Luru Chính Khanh cười nhẹ một chút, vô cùng có nhãn lực giá đích tiến lên điền trà, ở một bên đứng hầu, cao lớn đích vóc người, lại cũng năng hiện ra vài phần cúi đầu khom lưng đích bộ dáng.

"Tiên sinh minh xét, Chính Khanh đây không phải tới phục mệnh đích nha." Luru Chính Khanh da mặt dày đích cười.

Văn Đoan tiên sinh lời nói mang chế ngạo: "Hà? Vậy người ngược lại là nói một chút, lão phu phó thác cùng chuyện của người, người làm thành bộ dáng gì nữa?"

"Tiên sinh an bài sự tình, Chính Khanh nào dám roi xuống? Ngày đó để cho vợ hỏi, chỉ là... Kỳ thật tiên sinh cũng có thể minh bạch, khi đó Sở Huynh Đệ chỉ là quý trong tiệm đích một cái tiểu người tiếp khách, thanh liêm không nói, liền lai lịch đều có chút vấn đề. Ngày sau đích con đường phía trước lại càng là mù mịt. Những cái kia bà mỗi đều là xem nhân dưới rau cái đĩa nhi..."

Văn Đoan tiên sinh nghe vậy cũng không nói chuyện, chậm rãi đích uống hớp trà, tựa hồ tại suy nghĩ mấy thứ gì đó.

Luru Chính Khanh cười nói: "Sở Huynh Đệ có thể được tiên sinh tử tôn tựa như đối đãi, thật sự là tam sinh hữu hạnh. Kỳ thật, thủy mặc hội, chuyện Sở Huynh Đệ, tự không cần sốt ruột."

"Như vậy là sao?" Văn Đoan tiên sinh hơi hơi nhướn mày.

"Bổn chữ, " Luru Chính Khanh tự tin cười cười, "Treo giá. Sở Huynh Đệ tuổi còn nhỏ quá, tuy nói đã đến đàm hôn luận gả đích niên kỷ, nhưng rốt cuộc còn không có gấp gáp như vậy. Mấu chốt nhất chính là, hiện giờ Sở Huynh Đệ là danh tiếng chính thịnh thời điểm. Thủy mặc hội trên ra như vậy một lần sự tình, thanh danh chuyện chính đích dư luận xôn xao. Nếu là Sở Huynh Đệ cũng không đại tài thì cũng thôi, thế nhưng lấy năng lực của hắn, ngày sau tự nhiên sẽ tốt hơn. Đến lúc sau, đạo kia còn sợ không lấy được người trong sạch đích nữ hài nhi sao?"

...

...

"Một cái nho nhỏ họa tượng, làm cái gì 'Tim ẩn giả không gặp' đích điệu, bất quá chính là tại thủy mặc hội trên ra chút danh tiếng, tự thật sự nghĩ treo giá sao!"

Phạm thị thi họa làm được hậu viện, Phạm Thu Minh vừa mới nghe xong lang trung đối muội muội bệnh tình đích báo cáo, lúc này nhớ tới Thu Bạch nhiễm phong hàn đích ngọn nguồn, nộ khí liền không đánh vừa xuất ra.

"Tam lang quân ngài nhỏ giọng chút, chúng ta nương tử đích lỗ tai rất tinh minh! Nếu để cho đầu kia đã nghe được, tình không được lại là roi xuống một

cái tâm bệnh!"

Thôi quân gia bưng trà, thời điểm này liền vội vàng tiến lên vài bước, đem nước trà tại bên tay Phạm Thu Minh thả, không ngừng đích trấn an.

Phạm Thu Minh tuy khí trệ, lời này lại vẫn là nghe lọt được. Thời điểm này bưng trà chén nhỏ trên tay, thoáng giảm thấp xuống thanh âm: "Ta chính là chứng mất kia cái gì gọi Sở Phong. Nghe nói chưa tới là mười bảy mười tám đích niên kỷ, chính là bị Trình Nguyên thu làm đồ đệ mà thôi, thật sự tự lúc tự mình là người một đường vật sao? Ngay cả ta muội muội cũng không trông thấy? Hắn còn muốn làm mấy thứ gì đó?"

Thôi quân gia nghe vậy, nội tâm gương sáng.

Trình Nguyên tiền sinh tại nhà mình tam lang quân trong nội tâm vẫn là một cái tâm bệnh. Lúc trước tam lang quân vô cùng náo nhiệt cầm mấy xe đích bó tu chi lễ muốn khử bái sư, Trình Nguyên tiền sinh lại đóng cửa không thấy, mọi người chỉ phải xám xịt đích rời đi. Chuyện này, người biết tuy không nhiều lắm, nhưng là tuyệt đối không ít... Hàng Châu Thành đích người trong nghề gần như đều nghe nói qua, tam lang quân hay là hảo da mặt đích niên kỷ, tự nhiên cảm thấy mất mặt, qua hơn mấy tháng mới dần dần đích quay lại.

Bất quá khúc mắc nhưng vẫn là có, chỉ là ngày thường không hiện.

Thế nhưng là hiện giờ cục diện này, kia Sở Phong ngay cả mặt mũi cũng không có thấy đâu, đã bị Trình Nguyên tiền sinh thu làm đồ đệ... Tam lang quân không khí hẳn mới là lạ.

Tuy nói kỷ trung ít nhiều có chút giận chó đánh mèo đích ý tứ, động lòng người tính như thế, người bên ngoài cũng không có cái gì có thể ngăn cản đích đường sống.

Từ đáy lòng thở dài một hơi, Thôi quân gia nói: "Nghĩ kia Sở Phong hẳn là thật sự không ở nhà, bằng không liền Lục gia đích Lão Tiên Sinh đều xuất ra đãi khách, hẳn nào dám lấy cái gì cái giá đỡ?"

Nhắc tới Lục gia Lão Tiên Sinh, Phạm Thu Minh đích khí tức hoà thuận hơn nhiều: "Vị tuyệt đối không thể thất lễ, nghe nói vốn là Việt Châu Thông phán, tự xưng thân thể không tốt tài trí sĩ. Nguyên lai tưởng rằng hội hội hương, không nghĩ tới vậy mà đến Hàng Châu này nội thành không mở ra nhỏ mặt tiền cửa hàng."

"Lục Lão Tiên Sinh tại chuyện nơi đây, tuyệt đối không muốn truyền đi." Phạm Thu Minh phân phó, "Phi Bạch cái tiểu nha đầu kia, còn có ngày đó đi theo khử đích những cái kia vú già gì gì đó, đều báo cho các nàng, chó đẻ đi ra bên ngoài loạn tước đầu lưỡi. Lục Lão Tiên Sinh nếu như thời gian dài như vậy không sáng rõ ràng thân phận, nhất định là muốn ẩn cư, không hy vọng bị thể nhân quấy rầy, chúng ta tuyệt đối không thể đem tin tức này khiến cho ai ai cũng biết."

Thôi quân gia đáp ứng, lại suy nghĩ lấy hỏi: "Lang quân, kia tri châu đại nhân, Thông phán đại nhân đầu kia..."

"Đó là một khó giải quyết đích công việc." Phạm Thu Minh thoáng thở dài, "Không có cách nào khác, đợi tiếp hết lục Lão Tiên Sinh, nhìn xem phản ứng của đối phương a. Ngày mai khử thời điểm động tĩnh cũng không thể huyền náo quá lớn, ta lãnh mấy tiểu bộc đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ hảo, không muốn quá mức làm người khác chú ý. Nếu như Văn Đoàn tiền sinh không có tận lực cho thấy thái độ đích, ta liền đi phủ nha bái phỏng một lần, nói một chút. Không nói cũng không được a! Bằng không ngày sau ai ai cũng biết, hai vị đại nhân còn không phải muốn trách đến trên đầu của ta?"

"Vâng, chuyện này không dễ làm, hai bên đều là đại nhân vật, lang quân vừa muốn phí công." Thôi quân gia cười an ủi.

Phạm Thu Minh phát phát tay, biểu thị vô sự. Xưa nay sinh ý vắng lai, những chuyện này hẳn còn là ứng phó được.

Chỉ là cảm thấy cuối cùng không bỏ xuống được muội muội đích sự tình, đối với Sở Phong đó, nội tâm không thể nói là đồ là ao ước hay là oán, cuối cùng vài phần táo bạo, lại oán giận vài câu, liền cũng thế.

An bài lấy Thôi quân gia cực kỳ chiều cố Phạm Thu Bạch đích thân thể, phía trước gã sai vật liền tới bẩm báo có khách đến nhà, Phạm Thu Minh liền người tiếp khách đi.

Thôi quân gia y theo lấy ý tứ của Phạm Thu Minh, đem ngày đó đi theo tiểu nương tử khử đích vú già nhóm dẫn dò một trận, lại khử tiểu nương tử chỗ đó thăm hỏi hỏi ý.

Vừa tới trước cửa tự nhìn thấy Phi Bạch tại cổng môn trên bậc thang ngồi lên, thật xa đích tự hướng về phía hẳn ước lượng cái chó có lên tiếng thủ thế.

Thôi quân gia biết đây là tiểu nương tử ngủ, không dám quấy nhiễu, chỉ ở chỗ cũ đứng, xa xa hướng về phía Phi Bạch vẫy vẫy tay.

Phi Bạch nhẹ nhàng linh hoạt không tiếng động đích chạy qua.

"Tiểu nương tử vừa nằm ngủ?" Thôi quân gia hỏi.

"Vâng, ăn chút điểm tâm uống thuốc, giăng co một hồi, lúc này mới mới vừa ngủ." Phi Bạch nhu thuận đích trả lời.

"Thế nào, vừa vận chút ít?"

"Tốt hơn nhiều, hôm qua Dạ Hiểu mới tự không nóng lên. Lang trung thuyết, hẳn là trước đó vài ngày lên hỏa khí, lúc trước lại bị gió lạnh thổi, tự nhiên

phong hàn. Nói đúng không vương bận, lại nuôi dưỡng vài ngày nên được rồi "

"Ai!" Thôi quân gia thở dài một hơi, "Tốt xấu hữu nguoi trông nom, ta coi như là có thể an tâm chút. A lang thật xa đích đem tiểu nương tử đưa qua, chính là sợ Bắc Địa quá lạnh, dễ dàng mất. Kết quả đến bên này hay là như thế, ta này một lòng cũng đi theo níu lấy, thật sự là khó qua!"

Phi Bạch cười nói: "Thôi quân gia không cần sốt ruột, chúng ta nương tử thể cốt yếu là đánh loại nhỏ sự tình, một năm nay nhuộm cái ba bốn lần phong hàn đều là tầm thường sự tình, mà nói cũng là không quan trọng, ngài không cần khẩn trương như vậy. Tiểu nương tử da mặt mỏng, nếu biết tất cả mọi người bởi vì nàng đích chứng bệnh đi theo bối rối đích, không thiếu được vừa muốn tự trách."

"Vâng, lời này của nguoi không sai." Thôi quân gia cười gật đầu, "Chúng ta bên này tuy cũng đều là quý phủ đích lão nhân, nhưng biết rõ tiểu nương tử tính tình đích chỉ hữu nguoi một cái. Nguoi cũng chớ để khách khí, có chuyện gì, cần đích liền trực tiếp nói với ta. Chúng ta tam lang quân cũng là lấy tiểu nương tử làm trọng, ngàn vạn không muốn bởi vì da mặt mỏng chậm trễ sự tình."

"Yên tâm đi!" Phi Bạch hi hi cười cười, "Ta này da mặt khá dày lấy kia! Muốn cái gì sẽ trực tiếp cùng Thôi quân gia ngài đưa tay được!"

"Vậy hảo!" Thôi quân gia cười nói.

Lục Dương yên ngoại Hiểu Hàn nhẹ, Phạm gia đích trong sân, bởi vì tiểu nương tử đích chứng bệnh, tới tứ bọn hạ nhân hành sự bước chân đều là nhẹ nhàng tự nhiên, dù cho đầu cành đích Hồng Hạnh thế nào náo nhiệt, bọn họ cũng không dám hữu nửa phần đích ồn ào náo động.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa hạo quyền* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lương Thần cảnh đẹp làm gì được thiên

Vì Sở Phong làm mai mối sự tình nếu như Lưu Vân, trước đó vài ngày tự tập, những ngày này lại dần dần phiêu tán mờ.

Sở Phong từ Lưu Chính Khanh đích hành sự đang lúc thoảng qua đoán xảy ra điều gì, nhưng nếu như đối phương không có nói tí mĩ, Sở Phong liền sẽ không treo vu hoài, chỉ là hơi hơi đoán giao, cười trừ.

Hắn đương nhiên không có cái gì hiện tại tự kết hôn đích ý định, cổ đại loại này môn đăng hộ đối đích hôn nhân. . . Nói như thế nào đây, Sở Phong cũng không cảm thấy hảo hoặc là không tốt.

Tựa như cùng Hồ Thích tiên sinh khởi xướng cả đời đích tự do yêu đương, chính mình lại là ép duyên hơn nữa sinh hoạt mười phần hài hòa hạnh phúc. Sở Phong cảm giác, cảm thấy, loại chuyện này, người bên ngoài không có cách nào khác nói, hảo cùng không tốt, chỉ dựa vào kinh doanh.

Nhưng bỗng đánh uyên ương gì gì đó Sở Phong tự nhiên sẽ không đồng ý, chỉ là rốt cuộc thực tế thì sự thật, tương tự "Lương Chúc "" Mẫu Đơn đình "" hoa đào phiến " như vậy đích tên vở kịch, nói trắng ra là, phần lớn là cổ đại kịch gia đích một loại ý, dâm mà thôi. Nữ tử vừa thấy nam tử liền tâm hồn thiếu nữ ám độ, vừa gặp đã thương, sinh tử đối với hứa, trên dưới tận bích lạc dưới Hoàng Tuyền đích đi theo, loại sách này sinh vị cực kỳ nồng đậm đích ý, dâm, nói trắng ra là, từ Tây Hán trong năm đích Tư Mã Tương Như cảm chọn Trác Văn Quân lại bắt đầu, mãi cho đến đời Thanh " liêu trai chí dị " bên trong những cái kia "Thổ nữ lang", đầu đuôi quán triệt, quyết chỉ thể bất thay đổi. Đương nhiên không thể nói không tốt, chỉ là quá mức đơn điệu.

Chính như " Hồng Lô Mộng " trong Cổ mẫu nói, đại gia tộc đích nữ quyến đi ra ngoài không nguoi nào không phải tiền hô hậu ủng, nơi nào sẽ có cái gì nam nữ một mình gặp nhau, dạo chơi công viên kinh mộng các loại sự tình phát sinh, kia đùa giỡn cuốn bên trong đích đủ loại, bất quá là bình dân dân chúng đối đại gia tộc đích một loại đoán giao mà thôi.

Đại gia tộc đích nữ lang. . . Sở Phong đáy lòng đích ý nghĩ, phải không đại muốn kết hôn như vậy đích nữ tử. Ngược lại không hoàn toàn đúng bởi vì cốt khí, sợ hãi ở rõ các loại, chỉ là hiện tại nghĩ đến, đơn thuần đích cảm thấy phiền toái.

" Hồng Lô Mộng " cuộc sống như vậy, Sở Phong tự hỏi là không biện pháp tiêu thụ. Hải Đường thi xã đích lịch sự tao nhã có lẽ làm cho người hướng tới, thể nhưng loại thời gian cuối cùng là ngán ngủ, càng nhiều hay là một ít lưu luyến mây khói âm thầm buồn, thực sắc tính đã a!

Ánh mắt của hắn như trước thích đặt ở thi họa, hiện giờ hứng thú đi chơi say sưa đâu, đâu có thể được lừa gạt đến nơi khác đây?

Từ Trình Nguyên tiên sinh chỗ đó trở về, Sở Phong cảm lấy một bức tân đích bức họa, lại nhìn một chút chính mình như trước có chút tím xanh đích tay phải ngón tay, nghĩ thầm mấy ngày nay đích khổ, cuối cùng là không có phí công lần lượt.

Cầm bút đích tu chính xem như đã qua một đoạn thời gian. Thế nhưng lão sư như trước khuyên bảo hắn, thuyết hơn mười năm đã thành thói quen là rất

khó hoàn toàn sửa lại, nếu là ngày sau tái phạm, nhất định không thể thiếu trách phạt.

Sở Phong nào dám vì phạm, vâng vâng cười khỏ đáp ứng.

Lần này cảm về đích như cũ là một bức tiểu bố cục đích tranh hoa điều, vẽ lên là ba gốc Hải Đường, kiêu diễm ướt át.

Lão sư an bài vẫn là một ngày làm tập một lần, ba ngày sau lại cảm đến lão sư nơi nào đây giám định bình luận. Sở Phong xem như lĩnh giáo lão sư đích nghiêm khắc, liền một chút đích lười biếng xuân thung chi tâm cũng bị tưới tắt.

Cầm bút đích tư thế mặc dù chỉ là hơi hơi đích điều chỉnh, nhưng chân chính viết thời điểm hay là ảnh hưởng rất lớn, bất luận là tập viết theo mẫu chữ hay là vẽ tranh, Sở Phong đều cần một lần nữa thích ứng, vì vậy làm lên tới vô cùng đích chậm chạp.

May mà Sở Phong bản thân cũng không có chuyện gì phải làm, sáng sớm khởi về sau tất cả mọi chuyện đều nhất nhất gạt ra đi tới, vì vậy chỉ cảm thấy thời gian giống như nước chảy chậm rãi mà qua, đến giống như nghỉ phép.

Đến cùng ngoài cửa sổ xuân quang hảo, Sở Phong nhìn, cũng hiểu được tâm tình rất tốt.

Sau giờ Ngọ Phạm Thu Minh tới chơi, do Lưu Chính Khanh cùng, Sở Phong tự nhiên lấy lễ đối đãi, lại xin Văn Đoàn tiên sinh xuất ra thay vì gặp mặt. Nói một hồi lời ông tiếng ve, Sở Phong lúc này mới chợt nhớ tới cái gì, hơi sững sờ, cùng đang ngồi mấy người tổ cáo tội.

"Tiên sinh, hai vị hiền huynh, ta chợt nhớ tới có kiện sự tình quên làm, muốn đi ra ngoài một chuyến, không thể tương bồi."

"Sở lang tự khứ bận rộn, nơi này có lão phu đãi khách là tốt rồi." Văn Đoàn tiên sinh tự nhiên không có điều gì dị nghị.

"Sở Huynh Đệ thủy mặc hội trên thanh danh đại chấn, hiện giờ tự nhiên là vạn nhân trông mong mà đối đãi, vốn cũng không nên cùng chúng ta bực này không quan trọng đích khách nhân. Mau mời tự tiện a!" Phạm Thu Minh ăn mặc một thân gấm vóc đích tơ xanh, thời điểm này ngồi ở chỗ kia, giống như cười mà không phải cười đích nhìn nhìn Sở Phong.

Không biết như thế nào, Sở Phong rõ ràng từ lời kia lời nói bên trong cảm giác được vài phần thâm tối, cảm thấy cảm thấy nghi hoặc, rồi lại không tốt hỏi nhiều cái gì, vì vậy cáo từ.

Về phòng trước cảm đồ vật, Sở Phong liền dọc theo chợ phía Tây hướng Lý thị thi họa hành tẩu.

Trên đường không khỏi lẩm bẩm chính mình đích dễ quên, lúc trước cũng đã đã đáp ứng Lý Lương Ký, đợi đến Phạm gia đem "Tây Hồ yên vũ đồ" còn quay về liền đưa cho hắn, tại sao lại bị hắn vong đến sau đầu sao?

May mà trì hoãn đích thời gian không coi là nhiều, hôm trước vừa mới còn quay về, cách một ngày đưa qua, tên kia chắc có lẽ không quá mức tức giận mới đúng chứ?

Chỉ nói là đi đến ngọn nguồn là kỳ quái. Phạm này gia tướng họa nhường cái khứ, là vì cho nữ quyến xem. Lý Lương Ký này rõ ràng chính mình đi tham gia thủy mặc hội, hội trên đều xem qua đích đồ vật, vì sao còn phải lại mượn một hồi đầu này? Tổng không phải là vì lăm phông chế, dù sao mình bực này thủ đoạn bút pháp, cự ly danh gia đích chênh lệch thật sự quá lớn đích chút, quả thực không có phông chế đích tất yếu.

Hay hoặc là, là vì cho người khác nhìn? Kia là ai? Đại khái là bằng hữu của Lý Lương Ký a.

"Đây không phải Sở lang quân? Như thế nào hữu nhân rồi qua? Thật sự là không có từ xa tiếp đón! Mau mời tiến! Mau mời tiến!"

Sở Phong vừa mới đi vào Lý thị thi họa hành, vừa định cùng cạnh cửa đích tiểu người tiếp khách nói cái gì đó, mắt sắc đích Trịnh quản gia thật xa tựu nhìn thấy hắn, thời điểm này vội vàng tiến lên đón chào.

"Trịnh quản gia bình an, " Sở Phong cười nói, "Xin hỏi quý ông chủ khả tại sao? Ta tìm đến hắn."

"Tại được! Tại được!" Trịnh quản gia vội vàng hoán gả sai vật đi gọi, cười nói, "Chúng ta ông chủ đã sớm phân phó qua, đợi vài ngày, xem như đem Sở lang quân ngài cho trông!"

Sở Phong nghe vậy cảm thấy có chút áy náy, đều do chính mình đem việc này quên, vì vậy không thiếu được xin lỗi một phen.

Này áy náy Trịnh quản gia phải không dám lĩnh, vừa định thuyết chút lời khách khí, một bộ màu đỏ tia sắc cảm bào, tạo sắc khăn vấn đầu Lý Lương Ký đã hấp tấp đích vọt ra.

Sở Phong xa xa Lý Lương Ký vái chào, không đợi mở miệng hỏi an, liền bị hắn một phát bắt được cánh tay, quay người liền đem hắn hướng nội viện mang, vừa đi còn biên nói: "Đi mau đi mau! Mẹ ngươi, xem như đến rồi! Ngươi muốn là không còn, trên người ta xương cốt cũng phải bị cời thành sáu mươi sáu khối!"

Sở Phong cũng không hiểu vì sao là sáu mươi sáu khối không phải là 67 khối, chính là bị Lý Lương Ký cầm lấy hướng trong sân đi, hấp tấp đích cũng không thấy rõ cảnh vật trước mắt, quay đầu đã bị Lý Lương Ký đặt tại hành lang gấp khúc đích trong đình, ôm đồm qua kia họa hộp, liền hướng bên cạnh một cái không tầm thường đích trong phòng toàn (chui vào).

Nghiêng tai lắng nghe, bên trong cũng không truyền ra thanh âm gì, Sở Phong không khỏi có chút kinh ngạc.

Mọi nơi khứ nhìn, đó là một vườn phân u tinh đích sân nhỏ, trong nội viện cũng không có hòn non bộ, hồ nước một loại đích trang trí, chỉ hữu lưỡng gốc ôm hết kích thước đích cây liễu, tại xuân phong dưới chú ý tự theo theo.

Thân ở đích hành lang gấp khúc chính là lượn quanh cây này nhi kiến, chỉ hữu hơn mười bước đích dài ngắn, cũng không có quá nhiều rường cột chạm trở đích trang trí, nhưng hiển lộ mười phần thanh tĩnh u nhã, làm cho người thấy chỉ tâm tĩnh, táo bạo ý tứ tan hết.

Trong phòng không âm thanh âm, cũng không biết bên trong là cái dạng gì nữa, lại có người nào đó tại nơi này.

Xem ra Lý Lương Ký muốn chính mình đích phê duyệt, quả nhiên không phải là vì chính mình thưởng ngoạn, mà là cho người khác xem. Nhưng này là ai? Tại cái nhà này trong cư trú, kia nhất định là người Lý gia a? Xem kia Lý Lương Ký rồi mới khẩn trương như vậy đích bộ dáng, chẳng lẽ lại là Lý gia đích một vị trưởng bối?

Lý Lương Ký trở ra, kia gian phòng phòng cửa cũng không có khóa, chỉ là nửa đẩy lấy. Nhưng bên trong đập vào mắt chính là một cái bình phong, xa xa nhìn không đến bên trong đích quang cảnh.

Sở Phong ở bên cạnh lung tung suy nghĩ, không bao lâu, bên kia dần dần hữu tiếng người, một đạo bóng hình xinh đẹp đẩy cửa, xa xa thấy được Sở Phong địa phương, liền chân thành đã đi tới. Lý Lương Ký lúc ban đầu tựa hồ muốn khuyên can, hai tay vừa mới vươn ra, lại hậm hực đích rút về, vì vậy nhắm mắt theo đuôi đích đi theo phía sau.

Sở Phong thấy tới đích tựa hồ là nữ tử, liền bận rộn đứng lên, đối đối phương đi tới gần, mới phát hiện tới chính là người trẻ tuổi đích nữ lang, trên người chỉ mặc mộc mạc thiên tro đích vài bộ váy, trên mặt không lấy phấn trang điểm, trên đầu cũng chỉ là vô cùng đơn giản đích quán cái theo vân búi tóc, một tia trang trí cũng không. Nhưng cô gái này lang khí độ cực kỳ không tầm thường, như vậy nhặt nhẻo đích vài bước, để cho nhân cảm thấy có cỗ lạnh ngọc chi khí, không dám đơn giản cường hiếp khinh thường.

Không biết đối phương là lai lịch thế nào, Sở Phong liền vái chào thi lễ.

"Người chính là Sở Phong?" Lý Lương Thần nhàn nhạt đích đánh giá hẩn một phen.

Sở Phong mỉm cười: "Chính là tại hạ."

"" Tây Hồ yên vũ đồ " là người họa đích?"

"Vâng."

"Vậy bức " Hàn Mai Đồ ", cũng là người họa a?"

"" Hàn Mai Đồ "?" Sở Phong nao nao.

Lý Lương Thần khẽ nhếch khóe miệng, cười đích cực kỳ nhặt nhẻo: "Chính là người hoán đổi đi chương Hữu Trục mặt quạt đích kia một trương."

Sở Phong lúc này mới nhớ tới, lúc ban đầu cùng Lý Lương Ký quen biết, đúng là hẩn cầm một bức " Hàn Mai Đồ " hoán đổi đi đối phương " kinh từ thiếp " cùng chương Hữu Trục đích mặt quạt. Chỉ là không nghĩ tới, đối phương vậy mà hội đem này đâm phá.

Trước mặt vị cô nương này, là thật đứng nhìn ra được, hay là suy đoán đầu này?

"Đích xác." Sở Phong mỉm cười, "Vị này nương tử hảo nhân lực."

Lý Lương Thần cũng không như thế nào để ý người khác lấy lòng, chỉ là tiếp tục đặt câu hỏi: "Vì sao không có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ)?"

Sở Phong cười nói: "Danh khí quá kém, sợ một khi lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) tự bán không được."

"Thùy mặc hội trên Sở lang quân dương danh Hàng Châu Thành, còn xem như danh khí tiểu sao?" Lý Lương Thần nhặt nhẻo cười cười, chuyện đột chuyển, "Sở lang quân là bắc nhân a?"

Sở Phong nao nao, theo thực trả lời: "Vâng."

"Tề Lỗ chi địa hữu một vị mọi người họ Sở danh Văn Quân, Sở lang quân cũng biết?" Lý Lương Thần mục quang gió mát đích nhìn về phía Sở Phong đích hai mắt, phảng phất muốn xem thấu hồn phách của hẩn.

"Sở Văn Quân?" Sở Phong có chút khó hiểu, lắc đầu, "Cũng không nghe nói qua."

"Thật sao." Lý Lương Thần nhàn nhạt đáp lại, rõ ràng cho thấy không tin tưởng lắm.

Nàng nhìn thoáng qua trong nội viện đích liễu bông vài, hơi hơi phúc lễ, quay người rồi đi.

Lý Lương Thần lúc xoay người, Sở Phong thấy được nàng thùy tại thân thể hai bên đích tay, không khỏi trong nội tâm khẽ động, thốt ra: "Vị này nương tử, kia bức "kinh từ thiếp", chính là bị ngài vén nhị tầng a?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vãng lai Chu tử

Hướng phi mộ cuốn, mây tía (Vân Hà) thùy hiên. Mưa bụi phong mãnh, Yên Ba họa thuyền.

Có người đặt bút ôm thẳng cánh, có người viết tổ tâm sự.

Cũng có người, giờ lên bút làm ăn Mặc, bày vẩy khai mở, là hoa khoe màu đua sắc cùng cảnh tượng đồ nát.

Lý Lương Thần là tại Lương Thần cảnh đẹp bên trong sinh ra, nhi nàng mỗi lần viết về xuất, cũng đều là hoặc Lương Thần hoặc cảnh đẹp đích bức họa.

Nàng đích dưới ngòi bút đã từng vẽ qua cường thịnh phồn hoa đích "Hàn Hi tái dạ yến đồ", cũng từng vẽ ra qua hoang vắng lạng lẽo Tịch Lãng đích "giang sơn tuyết ngấm". Nàng năng vẽ ra thanh quý lịch sự tao nhã đích kim bích sơn thủy, cũng có thể vẽ ra mờ mịt khó tìm đích Ngô mang lâm phong.

Nàng là Lý Lương Thần.

Lương Thần cảnh đẹp làm gì được thiên đích Lý Lương Thần.

"Vị này nương tử, kia bức "kinh từ thiếp", chính là bị ngài vén nhị tầng a?"

Sở Phong hỏi ra những lời này, nội tâm đột nhiên nhảy một chút.

Hắn có chút khấn trương, đề phòng. Đây dù sao cũng là tại nhà người ta đích trong sân, hỏi ra đích lại là này dạng trực chỉ nhân tâm đích, hắn cũng không biết đối phương sẽ có phản ứng như thế nào, lại đối mình làm ra những chuyện gì.

Này dù sao cũng là Lý gia đích tài lộ, hơn nữa, là một mảnh không lớn sáng rọi đích tài lộ.

Sở Phong cho rằng Lý Lương Thần hội quay người, Lý Lương Ký sẽ động thủ.

Thế nhưng, ngoài dự liệu của hắn.

Sự tình gì, cũng không có phát sinh.

Tơ liễu âm thầm bay múa, vì bước vãn sinh trần.

Lý Lương Thần phảng phất không có cái gì nghe được tựa như rời đi, Lý Lương Ký ngẩng đầu nhìn mái nhà cong một lát, nhi phảng phất vừa mới phục hồi tinh thần lại tựa như, muốn mời Sở Phong khứ trong sảnh uống trà.

Trà là phân ra trà, Lý Lương Ký tự tay chấp hũ điểm rót, nước sôi từ trên cao đi xuống rót vào trong chén, trà vụn chìm nổi tách ra, một ly trà chén nhỏ bên trong, muôn màu tung sinh thời.

Người Tổng lại xưng phân ra trà vì "Trà tạp kỹ", muốn xem, chính là này rót thủy đích trong nháy mắt, cháo bột tại trà chén nhỏ bên trong đích thay đổi bất ngờ.

Loại này cái chén nhỏ bên trong đích biến ảo thật là làm cho người mê muội, chú ý cũng rất nhiều, Sở Phong cũng không phải hiểu lắm, Lý Lương Ký cũng rõ ràng không phải là trong đó cao thủ, hơi hơi nhìn ra ngoài một hồi tử, lại dùng kích lút quấy, liền đưa tới Sở Phong trước người.

Sở Phong hơi hơi khom người, nói tạ.

"Son Âm Lục thị như thế nào cùng các người Sở gia đáp trên quan hệ? Hiện giờ các người quê quán trong còn có người sao?" Lý Lương Ký thỉnh linh đích hỏi một câu như vậy.

Sở Phong nghe vậy liền giật mình.

Son Âm Lục thị chỉ đích tự nhiên là Văn Đoàn tiên sinh, nhưng này cái "Sở gia" chỉ đích lại là chuyện gì xảy ra? Tuy nói chính mình là họ Sở, nhưng Lý Lương Ký chỉ, tự nhiên không phải là ngàn năm về sau đích ba mẹ.

Rồi mới Lý Lương Thần cũng thoáng nói ra một câu, nói gì đó Tề Lỗ chi địa đích sở Văn Quân...

"Lý huynh cùng rồi mới vị kia nương tử có phải hay không nhận lầm người? Ta mặc dù là bắc nhân, nhưng cũng không phải là Tề Lỗ khu." Sở Phong chỉ có thể nghĩ vậy dạng đích nguyên do, hẳn là nhận lầm người a!

Muốn nói rõ chỉ tiết vừa nói, ai ngờ Lý Lương Ký tựa hồ cũng không có nói chuyện đích ý tứ, giống như cười mà không phải cười đích lên tiếng, liền vòng vo chủ đề.

"Hiện giờ Sở lang quân thanh danh lan truyền lớn, chắc hẳn đến nhà báỉ phòng người nhất định nói liền không dứt sao? Trình Nguyên tiên sinh tại thủy mặc hội đã nói muốn thu người làm đồ đệ, người đi báỉ sư sao?"

Sở Phong thoáng qua ứng vài câu, sau đó, hai người tựu lâm vào một loại xấu hổ đích trầm mặc.

Không có ai lại khơi mào câu chuyện.

Sở Phong phải không phải nói cái gì, cùng người lui tới, hẳn nguyên bản chính là cực không am hiểu. Về phần Lý Lương Ký, là đơn thuần đích chẳng muốn nhiều lời, không có lời lúc nói, hẳn cũng không cảm thấy hữu tâm nói đích tất yếu.

Đạo đãi khách, đừng cho nhân cảm thấy lạnh nhạt các loại các loại, dưới cái nhìn của Lý Lương Ký, đều là sự tình vô dụng.

Xưa nay trên phương diện làm ăn cũng là như thế, Lý Lương Ký chưa bao giờ như tầm thường khách thương như vậy doanh doanh cầu thả cầu thả, bốn phía xu nịnh. Dưới cái nhìn của hắn, sinh ý loại chuyện này, nhất là kim thạch tranh chử đích sinh ý, hữu năng lực liền đi làm, chỉ cần trong tay hữu hàng tốt, giá cả hợp lý, tựu không lo bán. Nếu là trong tay không có đồ vật, coi như là như thế nào đập người khác mã thí tăng bốc, cũng là uống công. Đã như vậy, cần gì phải khư xu nịnh cái gì?

Chỉ là hiện giờ cục diện này, hai người trong đó không quá mức có thể nói, chỉ có thể khô cần đích uống trà, quả thực xấu hổ không thú vị chút.

Lý Lương Ký loại người này đối "Xấu hổ" loại này tâm tình chỉ sợ là cảm giác không được, thời điểm này chỉ cảm thấy dần dần vô vị, nhìn Sở Phong nhất nhãn lại nhất nhãn, cuối cùng mở miệng nói: "Sở lang quân còn dẫn theo kia bức "kinh từ thiếp", là vì lúc trước bồi đích hứa hẹn a? Kính xin yên tâm, mấy ngày nữa bồi được rồi, tự nhiên phái người đưa về."

Sở Phong nói đa tạ, mọi nơi suy tư một phen cảm thấy quả nhiên tại không có cái gì có thể nói, vì vậy đứng dậy cáo từ.

Lý Lương Ký cũng không tiễn, ngược lại là Sở Phong đi đến chính sảnh cửa thời điểm, bỗng nhiên hỏi một câu: "Rồi mới vị kia, là tôn tỷ?"

"Vâng" Lý Lương Ký không có phủ nhận.

Sở Phong gật gật đầu, quay người đi.

Hắn sở dĩ có thể xác nhận "kinh từ thiếp" đích nhị tằng là bị vị nữ tử kia vén, nguyên nhân ngay ở chỗ người nữ kia lang đích một đôi tay. Kia hai tay cùng tầm thường đích khuê bên trong nữ tử bất đồng, rõ ràng dẫn theo chút cái kén cùng anh khí, nói một cách khác, cùng Văn Đoàn tiên sinh kia hai tay hữu cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Nàng kia rõ ràng là luyện qua (tập võ) toàn khác, hơn nữa nhìn, luyện tập đích đầu năm e rằng cũng không ngắn ngủi, bằng không trên ngón tay cũng sẽ không sinh ra cái kén.

Chỉ là nàng kia thoát nhìn bất quá là hai mươi mấy tuổi đích niên kỷ, thật sự sẽ có cao minh như vậy đích thủ đoạn, cho dù là tồn tại nghiệp ở trong, hẳn cũng xem như nhất lưu đích nhân vật a!

Tề Lỗ chi địa đích Sở gia... Cũng không biết bọn họ này tỷ đệ hai người, rốt cuộc là coi tự mình là thân phận gì.

...

...

Dur đích mấy ngày, Sở Phong qua đích thanh thanh đạm đạm.

Như cũ đích tập viết theo mẫu chữ, tập họa, khắc ấn, đủ loại sự tình, cũng không đáng nói thuyết sự tình.

Rốt cuộc học tập loại vật này bản thân chính là như vậy. Hứng thú là có, thế nhưng phần lớn là tại nhân tâm, chợt có đoạt được cái loại kia cảm ngộ, cũng là quanh quẩn tại trong lòng, chưa đủ vì ngoại nhân đạo.

Sở Phong cũng muốn khư Phạm gia báỉ phòng, rốt cuộc dẫn tới vị Phạm gia gia nương tử sinh bệnh đích trên sự tình, Sở Phong là dẫn theo vài phần khúc mắc.

Thương hoa tiếc ngọc loại này từ có lẽ không dùng đến trên người Sở Phong, nhưng hẳn cuối cùng cảm thấy nam nữ hữu biệt, nữ hài từ trời sinh ờ vào yếu thể, chính mình tổng nên từ tể. Huống hồ đối phương lại là bởi vì chính mình nguyên nhân gặp mất nhiệm phong hàn, tuy nói cùng mình không có trực tiếp liên quan, thế nhưng là tổng nên tần một phần tâm lực.

Chỉ là cảm thấy nghĩ như vậy, trên thực tế rồi lại làm không là cái gì.

Mình cùng Phạm gia duy nhất đích ràng buộc chính là Lưu Chính Khanh, thế nhưng là bởi vì Phạm Thu Bạch nhiễm bệnh đích quan hệ, Lưu Chính Khanh mấy ngày nay giảng bài đích sự tình cũng ngừng, vì vậy liền lần lượt lời đích năng lực cũng không.

Ngược lại là thông báo Lưu Chính Khanh, để cho hẳn lúc nào đón đến Phạm gia đích thông báo, có thể đi giờ học đích, chính mình liền tùy ý khứ bái phỏng một phen, cũng tránh khỏi lại để cho kia vì cô nương chạy tới chạy lui động.

Lời này nói ra miệng, không thiếu được đưa tới Lưu Chính Khanh đích một phen trên chọc. Sở Phong cười trừ.

Như thế qua năm ngày, Sở Phong buổi sáng như cũ đích khứ cời ván cửa, mở cửa, đã bị trước mắt đích trận thế lại càng hoảng sợ.

Đập vào mắt đích chính là hai chiếc đẹp để quý giá xe ngựa, bên cạnh theo thứ tự gạt ra tạo y bội đao phủ lại hơn hai mươi người, yên tĩnh tại đường đi hai hàng đứng, thoạt nhìn cũng có chút làm cho người ta sợ hãi đích tư thế.

Thấy Sở Phong mở cửa, liền có một người trung niên nam tử từ từ càng xe trên dưới, cười mỉm đích đi lên trước, hòa ái mà hỏi: "Xin hỏi Lục tiên sinh khả đứng dậy? Hóa ra Tiểu ca thông báo một tiếng, đã nói là tri châu đại nhân, Thông phán đại nhân đến bái phỏng."

Nam tử này thái độ ảm áp, nhưng không biết tại sao, Sở Phong luôn là có thể cảm giác được một lượng trở lên đợi ở dưới thái độ, phảng phất loại kia hòa ái là một loại bố thí tựa như, để cho hẳn cảm thấy có chút không thoải mái.

Người này ý tứ trong lời nói ngược lại là nghe rõ, tri châu, Thông phán... Sở Phong mơ hồ nhớ rõ, năm đó Tô Thức tại Hàng Châu nơi này làm đích chức quan chính là tri châu, Thông phán gì gì đó, đại khái cùng với đời sau đích thị trường không kém bao nhiêu đâu.

Thị trường tới chơi, trên mặt mũi luôn là muốn cấp.

Nhưng nam tử này đích thái độ làm cho Sở Phong không phải là rất thoải mái, vì vậy Sở Phong nhìn nhìn kia hai chiếc xe ngựa, đối nam tử trước mặt cười nhạt một tiếng: "Chư vị kính xin đợi chút, ta đi xem đã Văn Đoan tiên sinh có hay không tỉnh."

Dứt lời, liền quay người vén rèm từ tiền vào nội thất, đem phía ngoài một đám người gạt tại chỗ đó.

Nói chuyện cùng Sở Phong đích nam tử thấy thế gần như đem con mắt trừng xuất ra, này quan phụ mẫu tới chơi, không kinh sợ thì cũng thôi, thậm chí vẫn không biết nhanh chút đem người mời đến trong phòng uống trà sao!

Nội tâm không hiểu chính là vài phần hỏa khí, nam tử khẽ vỗ ống tay áo, trở lại bên cạnh xe ngựa, sắc mặt khó chịu, trong giọng nói lại là vạn phần đích kính cẩn: "Phủ quân, tiểu tử kia ngạo mạn, nói là trở về xem Lục tiên sinh có hay không rời giường, liền đem chúng ta gạt tại nơi này."

Trong xe ngồi chính là Hàng Châu tri châu, thời điểm này dứt khoát xốc màn xe xuống xe, cười nói: "Là Lục tiên sinh đích tiểu bộc sao? Ngược lại có chút ân sĩ trước cửa xứng đáng đích phong phạm."

Thông phán thấy thế cũng từ trong xe ngựa đi xuống, sửa sang trên người đích áo bào.

Nhi vị đại nhân việc này đều mặc lấy y phục hàng ngày, nhưng thân Thượng Quan khí tự nhiên mà vậy, che lấp cũng che lấp không đi.

"Đại nhân cùng ta bàn về tới cũng xem như Lục tiên sinh đích văn bối, hơi hơi chờ một chút sợ cái gì. Nếu là quá nhiều lão nhân gia nghỉ ngơi, đó mới là ngàn không nên vạn không nên đích sự tình." Thông phán đại nhân cười nói.

"Vâng, vẫn bản biết ta." Tri châu đại nhân mỉm cười.

Nhì Sở Phong bên kia, đi vào hậu viện, liền nhìn thấy đang gõ quét đình viện đích lão Trương.

"Trương Đại Ca, tiên sinh khả đã dậy chưa?"

"Tựa hồ còn không có, ta thỉnh bên trong không âm thanh âm, sẽ không dám vào khứ nhìn." Lão Trương giảm thấp xuống thanh âm cười nói, "Sở lang quân cũng biết, nhà của ta a lang buổi tối ngủ không ngon, buổi sáng luôn là muốn bỏ một giấc. Đây là có chuyện gì?"

"Ừ, bên ngoài hữu quan viên tới bái phỏng. Trương Đại Ca, ngươi là tiên sinh bên người đích người cũ rồi, ngươi nói có nên hay không đem tiên sinh tỉnh lại đâu này?" Sở Phong hỏi.

"Quan viên tới chơi?" Lão Trương nhú mày, "Xem ra tin tức là truyền ra ngoài, a lang nếu là biết, e rằng hiểu ý phiền. Chỉ là chúng ta rút cuộc tại Hàng Châu Thành trong, nếu là đắc tội địa phương quan viên cũng không quá tốt... Mà thôi, lão nô đi trước lặng lẽ sao âm thanh đích liếc mắt nhìn, nếu là a lang đã tỉnh, mọi sự đều tốt thuyết, cũng không cần chúng ta hai người ở chỗ này tâm phiền."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Trường hận tử thân phi ta có

Mùi thơm ngát lượn lờ.

Phương trà đãi khách.

Hơi ẩm chật chội đích nhỏ nhỏ thi họa hành bên trong, cũng thoáng qua hiện ra vài phần thơ lễ trầm anh đích hương vị.

Lúc này, sắc trời trong sáng, Lưu Vân tiêm ca, xa xa sơ lãng, này đầu xuân tiết đích sáng sớm, cũng rõ ràng mang ra vài phần ngày mùa thu đích thiên Cao Vân nhật.

Dương quang chưa nóng bỏng, xa xa lập lờ, mang đến chút mờ mịt đích tình cảm ấm áp, tựa dường như say rượu đích vi huân, hun đến du khách, giày vài cũng đi theo chảy lười.

Lý thị thi họa hành tuy khai mở tại Hàng Châu Thành chợ phía Tây đích cơ gác góc, nhưng hiện giờ tiểu 20 danh phủ Nha Soa đích đứng ở trước cửa, chính là không muốn để người chú ý cũng không được.

Bên cạnh mấy nhà cửa hàng sớm đích tựa chú ý tới, lúc ban đầu còn tưởng rằng là xảy ra chuyện gì, bị hù nhao nhao đại môn đóng chặt. Thế nhưng là ghé vào khe cửa trên tinh tế đích quan sát trong chốc lát, mới lại phát giác xuất không đúng, vì vậy càng tò mò nhìn náo nhiệt.

Người qua lại con đường cũng bị phần này trận thế bị hù dừng lại, ngược lại hữu vậy có chút kiến thức đích dân chúng, thời điểm này xa xa nhìn thấy bên cạnh xe ngựa vượt qua đạo hoành lập đích thân ảnh, vỗ trán, báo cho bên cạnh mọi người: "Các người nhìn, đó là tri châu đại nhân bên người đích Lưu phủ sự tình, đây chính là tri châu đại nhân bên cạnh thân đích đệ nhất võ quan, xe ngựa này trong ngồi là ai, có thể nghĩ!"

Mọi người nghe vậy không khỏi có chút kinh ngạc, nếu là thật sự, nhỏ nhỏ này đích thi họa hành vì hà sẽ có lớn như vậy nhân vật tới vào xem đầu này?

Cũng có kia gan lớn, thời điểm này chưa đủ vu xa như vậy xa đích xem xét, liền đánh bạo tiến lên phía trước, hỏi cái kia tới cạnh ngoài đích nha dịch.

"Ta nói vị này công sai, bên trong làm cái gì vậy đầu này?"

Kia nha dịch cũng không đáp lời.

Ngược lại là lên tuổi tác đích phu nhân da mặt dày chút, thời điểm này như trước cười hỏi: "Ngài cũng cho vài câu. Nếu thật là bên trong phạm vào sự tình, chúng ta xưa nay cũng tha cho lấy điểm đi có phải hay không? Cũng tình lấy lại cho các ngài gây phiền toái không phải sao?"

Nha dịch thấy đây rõ ràng là không dứt đích tư thế, liền hoành phụ nhân kia nhất nhãn, cứng rắn mà nói: "Tri châu đại nhân thẩm tra theo, người không có phạm sự thôi lui!"

"Thật đúng là tri châu đại nhân tới sao?" Được câu chuyện, phu nhân còn nơi đó có đẩy ra đích ý tứ, thời điểm này càng nhiều dân chúng bu lại, đều nghị luận, "Ta nói công sai đại nhân, nhỏ nhỏ này thi họa hành trong đến cùng hữu vật gì tốt? Vậy mà dẫn tới tri châu đại nhân tới nhìn sao? Ngài cùng chúng ta nói một chút, chúng ta về sau cũng thường, dính điểm chư vị đại nhân quan khí nhi cũng là hảo."

Tuổi trẻ đích nha dịch không nghĩ tới dân chúng đích đập trên mũi mặt, thời điểm này hô quát cũng không phải, trầm mặc cũng không phải, đứng ở nơi đó, sắc mặt xanh mét.

"Người không có phạm sự lui ra!"

Bên này ồn ào cuối cùng quá nhiều đến Lưu phủ sự tình, hấn đã đi tới, hai mắt quét ngang hơn người bảy, một câu, tựa nhắm trúng những cái này phu nhân đầu gấu cam như hén.

"Nếu là nhao nhao đến bên trong mặt đích đại nhân, ta Lưu Chính bình đánh phải theo lễ công bằng làm!" Lưu phủ sự tình mở miệng, trong giọng nói mang theo lãnh đạm.

Tầng ngoài người xem náo nhiệt nhìn điệu bộ này, không dám lần nữa nhìn nhiều náo nhiệt, nhìn một cái đích liền tản. Ngược lại là đằng trước này mấy cái gan lớn đích phu nhân, thời điểm này không thiếu được thấp giọng phun hai câu, Lưu phủ sự tình chỉ làm không nghe thấy.

Gặp người bày tan hết, Lưu phủ sự tình cho trẻ tuổi đích nha dịch một cái xem kỹ đích ánh mắt. Tuổi trẻ nha dịch đứng thẳng lên bộ ngực thẳng tắp đích đứng, chỉ có sắc mặt trắng đến đỏ bừng.

Lưu phủ sự tình bên hông tà vác lấy trường đao, cánh tay phải rảnh rồi rảnh rồi đích xanh tại trên vỏ đao, nhưng như trước làm cho người ta thoát nhìn rất có vài phần uy hiếp Cẩm, không dám ở trước mặt hấn lỗ mũi.

Chỉ là những cái kia chúng phụ nhân nội tâm đích nghi vấn, Lưu phủ sự tình chính mình đáy lòng cũng là đang suy nghĩ. Nho nhỏ này đích thi họa hành, đến cùng có nhiều đại nhân vật, vậy mà nhắm trúng tri châu, Thông phán hai vị đại nhân sáng sớm đích sẽ tới bái phỏng, còn không dám giống trông khua chiêng, khiến cho lại cùng làm tắc.

Nghĩ là bị càn xe, mã lung bộ đồ trôi buộc đích lâu rồi, một thót lòi kéo đích mã bắt an đích đánh cái mũi vang, đập đập chân. Lưu phủ sự tình đi qua, vỗ mả cái cổ giúp đỡ thư thả hai cái.

Từ góc độ này, Lưu phủ sự tình có thể thấy được trong phòng tình hình.

Hai vị đại nhân ngồi đối diện đích tựa hồ là cái lên niên kỷ đích lão giả, thoát nhìn rất là phổ thông, xa như vậy xa đích nhìn, đại khái khí chất là không tầm thường, chỉ là không biết thân phận. Nhưng nhìn hai vị đại nhân đối lão nhân kia gia cung kính đích bộ dáng, chính mình là tuyệt đối không dám đắc tội.

Lưu phủ sự tình nội tâm suy nghĩ, những người lớn bái phỏng xong sau, chính mình có phải hay không cũng có thể tìm cái thời gian tới bề ngoài nhất tở tâm ý? Ngày chợ phía Tây thu thuế các loại nhân sự, cũng không biết lúc trước có hay không va chạm qua tiệm mì này, nếu là có chuyện gì động lại hạ xuống, chính mình không biết, thời điểm này nếu lại bị cáo trên nhất hình dáng đích, cuộc sống sau này e rằng muốn khổ sở, không thể thiếu muốn đến nhà nhận lỗi bồi thường một phen.

Bất quá mặt khác, coi như là không có cái gì đắc tội qua đích sự tình, chính mình với tư cách là tri châu đại nhân sĩ quan phụ tá, cũng có thể đến nhà tới bề ngoài tở thái độ. Chỉ là không biết mạo muội đến nhà được không, tay không nhất định là không được, thế nhưng là như vậy khai mở thi họa làm được lão nhân gia, chính mình hấn là điểm này vật gì nha...

Lưu phủ sự tình ở chỗ này xa xa đứng ngoài quan sát, nội tâm ngược lại là rung động không ngừng.

Đôi mắt - trông mong đích nhìn trong phòng bên cạnh đứng hầu đích Chu phủ sự tình, Lưu phủ sự tình trong nội tâm đích tâm tình lại càng là phức tạp. Mọi người đồng dạng đều là phủ sự tình, thế nhưng thân phận địa vị chênh lệch đích thật sự quá nhiều. Khỏi cần phải nói, người ta Chu phủ sự tình hiện giờ liền có thể tiến dần từng bước, thế nhưng là chính mình đâu, chỉ có thể thấy ngu chưa tức ở bên ngoài ngồi chờ. Đây là quan văn cùng võ quan đích khác biệt a!

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác tình, ai bảo chính mình còn trẻ thời điểm tự vụng về, đọc sách đọc không thông đó!

Mà thôi! Ngày hôm nay dưới đều là trọng văn khinh võ, chính mình một cái nho nhỏ nhân vật còn có thể có biện pháp nào? Ngày đến nhà thăm hỏi đích sự tình, trong tay đầu hấn là cầm một điểm gì đó cấp bậc lễ nghĩa, chỉ có thể chờ thỉnh giáo Chu phủ sự tình...

Nhi hiện giờ đích Chu phủ sự tình đáy lòng, cũng không phải là Lưu phủ sự tình tưởng tượng đích như vậy đường làm quan rộng mở.

Hấn đứng hầu ở một bên, vì hai vị đại nhân cùng Văn Đoan tiên sinh thêm trà rót nước, thỉnh thoảng đích nói vài câu vui đùa lời giảm bớt một chút bầu không khí, nguyên bản đều là hảo hảo.

Hấn đã sớm nghe nói Văn Đoan tiên sinh đích thân phận, nghe nói là tiên đế thi đích tiến sĩ xuất thân, làm quan 30 tái, chân chính đích con đường làm quan tiên bối, không có ai dám can đảm coi thường. Nhưng trọng yếu nhất đích lại là đối phương gia tộc xuất thân, Sơn Âm Lục thị a, đây chính là ít nhiều người làm quan trăm phương ngàn kế muốn đáp trên, hấn một cái nho nhỏ phủ sự tình, nào dám không coi trọng?

Đang ngồi mấy người nhẹ nhàng đích đàm luận, nói đều là một ít văn chương kiểu cách, đơn giản ôn hàn, cũng không có cái gì dinh dưỡng đích đồ vật.

Chu phủ sự tình ở một bên nghe, ngẫu nhiên cười xen vào.

Sở Phong bụng chuẩn bị cho tốt đích nước trà các loại đưa lên, thấy Chu phủ sự tình nhìn hấn, liền mỉm cười gật đầu, quay người rời đi.

Chu phủ sự tình nhìn nhìn Sở Phong bóng lưng khẽ nhíu mày. Hấn không thích Sở Phong Hành sự tình trong đó loại kia phong phạm văn khinh đích cảm giác, rõ ràng chỉ là một cái thiếu niên lang, trong tiệm đích tiểu nhân vật, vì sao ở trước mặt mình cũng không có cái gì kính sợ đích ý tứ?

Điểm này, để cho tiếp nhận đã quen người bên ngoài kính nể ý tứ đích Chu phủ sự tình rất không thoải mái.

Trong lòng của hấn nghĩ đến, mặc dù người là lục Lão Tiên Sinh gia đích nhân, cũng rút cuộc chỉ là một cái nho nhỏ hạ nhân, chẳng lẽ đối mặt chính mình thời điểm, không nên kính sợ sao? Vì vậy nội tâm không khỏi hữu chút khúc mắc, nghĩ đến làm như thế nào dạng tìm kiếm cơ hội, thoáng đích trừng trị một chút.

"Tiên sinh thích thi họa, lúc trước tại sao không có đi tham gia kia thủy mặc hội?" Tri châu đại nhân rảnh rồi rảnh rồi đích hỏi, kỳ thật là biết rõ còn cố hỏi.

"Thanh minh phải hồi hương tế tổ, bằng không Hàng Châu Thành đích việc trọng đại, lại là nhị vị đại nhân tự mình tham dự, nơi đó có không đi tham dự đạo lý." Văn Đoan tiên sinh mỉm cười.

"Đúng rồi, ta lại không nghĩ tới tầng này." Tri châu đại nhân cười nói, "Văn Đuan tiên sinh lượt lãm danh gia thi họa, không thể tham dự lời bình, thật sự là địa phương văn nhân nhà sĩ đích tôn thất."

"Không dám, không dám..."

Mấy người liền nói như vậy những cái này lời ông tiếng ve, giúp nhau lấy lòng vài câu.

Chu phủ sự tình nghe bọn họ Thuyết Khởi thủy mặc hội, lại xem Văn Đuan tiên sinh mở chính là thi họa hành, không khỏi nhớ ra cái gì đó, hỏi: "Lục Lão Tiên Sinh, hai vị đại nhân, nếu như hạ quan nhớ rõ không sai, kia thủy mặc hội, tựa hồ cũng có một nhà gọi Lục thị thi họa làm được chủ quán tham dự, không biết là trùng hợp hay là cái gì?"

"Người vừa nói như vậy, ta cũng có ấn tượng." Thông phán đại nhân nói, "Đúng rồi, tựa hồ là Luru Chính Khanh thư sinh kia cầm lấy đích?"

Tri châu đại nhân cũng nhớ lại chút, hỏi: "Cái kia Luru Chính Khanh, chữ là Nhất Minh a? Tựa hồ có chút tài học? Khoa cử qua sao?"

Chu phủ sự tình cười nói: "Đại nhân thật sự là bác văn cường ký-tính thông đủ loại sách, kia Luru Chính Khanh là địa phương đích một người thư sinh, ngược lại có chút tài danh. Lúc trước giữ đạo hiếu, chậm trễ thi hương. Ta coi năm nay thi hương đích ứng thiếp trên có tên của hắn, hắn là kỳ thi mùa xuân hội tham gia."

Tri châu đại nhân nghe vậy gật đầu: "Như vậy rất tốt, tuổi trẻ tài tuấn, không được chậm trễ. Đã không bỏ sót hiền, cũng là chúng ta quan viên địa phương đích nghĩa vụ."

Mọi người nghe vậy tự nhiên nịnh nọt một phen, mới tính thôi.

"Lục lão cùng kia Luru Chính Khanh là như thế nào quen biết đích? Kia hậu sinh văn bối nếu như có thể cầm lấy "kinh tửu thiếp" đại biểu Lục thị thi họa hành, xem ra cùng Lục lão cũng là quan hệ phi phạm đích?"

Đối với Văn Đuan tiên sinh cùng Luru Chính Khanh hai người quan hệ trong đó, đang ngồi mấy người đều là cảm thấy tò mò, hơn nữa lại nhắc đến kỳ thi mùa xuân, mấy người không khỏi cũng bắt đầu yên lặng đích nghĩ đến, người này là bằng không dính đến cần đề điểm đích đủ loại sự tình. Chu phủ sự tình là nhân tình nhân vật tâm thường, cũng biết nhị vị đại nhân đại đích tâm tư, vì vậy nhìn như rảnh rỗi rảnh rỗi đích hỏi ra một câu như vậy.

Nếu như kia Luru Chính Khanh thật đúng cùng Văn Đuan tiên sinh quan hệ không tâm thường, lại tỏ vẻ ra là loại này ý hướng, kỳ thi mùa xuân phía trên đề điểm một ít, là được bọn họ văn bối ứng tấn đích nghĩa vụ, cũng là bán cho Văn Đuan tiên sinh đích một đạo nhân tình.

Chỉ là nhân tình chừng mực này sự tình, xưa nay rất khó nắm chắc.

Nhị vị đại nhân phải không hảo trực tiếp hỏi của ra, Chu phủ sự tình những lời này, vừa vặn hỏi tại trong lòng bọn họ. Nhị vị đại nhân đối với Chu phủ sự tình đích cảm thấy khen ngợi, không khỏi càng nhiều vài phần.

Văn Đuan tiên sinh cũng là ở trong quan trường trà trộn rất nhiều năm nhân, đầu không rõ này nói gần nói xa đích ý tứ.

Một lời có thể hưng nhân, một lời cũng đủ để phế nhân.

Như vậy lật tây làm mây che tay làm mưa đích cảm giác, cũng chính là rất nhiều nhân đều đem suốt đời tinh lực, vui đầu vào quyền lực phân tranh bên trong đích nguyên do a!

Chính mình từ quan quý ẩn, bắt luận trốn đến đâu, đến cùng thoát không đi chính là loại này đạo lý đối nhân xử thế, gông xiềng đồng dạng, thật sự nhét biết dùng người không chỗ có thể trốn. Đây rốt cuộc cũng là một loại bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Trục đem Hàng Châu tác Biện Châu (thượng)

Giang Nam (ký) ức, tối (ký) ức là Hàng Châu. Sơn tự giữa tháng tìm hoa quế, quận đình trên gối xem triều đầu. Ngày nào nặng hơn du.

tiết đích Hàng Châu Thành, chính là nhất phái "Mấy chỗ sớm oanh Tranh ẩm thụ, nhà ai tân yến mở xuân nê" đích cảnh trí, liền xuân phong bên trong đều

mang theo xuân nê cùng Xuân Hoa đích khí tức, người biết dùng người ám áp đích toàn thân thoải mái, chỗ Vị Phong cùng nhật lệ, bắt quá chi như vậy.

Sáng sớm, ngày ảnh nghiêng nghiêng, người nào đó gia đích trong sân bắt đầu dựng lên khói bếp.

Kia khói bếp cũng là lười biếng, từ lúc ban đầu tinh tế mảnh mang tựa như, chậm rãi đích mới biến thành càng ngày càng hữu tầng thứ, càng ngày càng hữu yên trầm khí, cuối cùng tại triều hà bên trong bị nhuộm xuất nhân nhạ đích nhan sắc, lại phảng phất sông núi sông lớn bên trong đích Tiên Trần đồng dạng, tại đây xuân phong bên trong dương dương sái sái đích thổi mở đi ra.

Khói bếp theo dốc đứng đích mái hiên thổi lạc, mang theo hương ăn đích mạch mùi thơm, nhắm trúng ăn mặc quần yếm đích hải đồng ngồi trên Ma Bàn(cối xay) đôi mắt - trông mong đích nhìn thấy.

Khói bếp lại theo gió bay là tả, tò khắp tại đây uyên bác vừa nóng òn ào đích Hàng Châu Thành trên không, bị phần này òn ào não động đích não nhiệt dẫn dắt, cuối cùng bị gió thổi đến một khối. Cuối cùng cuối cùng, hay là hóa thành Tây Hồ trên mặt hồ đích bạch sáng sớm, hay là hóa thành pháo hoa trong ngõ nhỏ các cô nương trang điểm kính trên đích sương khí, hay hoặc là, chỉ là hóa thành phố xá sầm uất bên trong một ngọn gió trần, cùng xuân sắc một phần ba lên, hóa thành điểm một chút thiếu người lệ.

Ngày xuân đích dương quang ám áp đích phơi nắng lấy Hàng Châu Thành đường phố đường nước chảy đích nhanh nhẹn biến ảo, cũng phơi nắng lấy này tập phim thành phố đích vô cùng não nhiệt.

Từ Lục thị thi họa làm được mặt tiền cửa hiệu trong, loáng thoáng có thể nghe được chợ phía Tây chủ nhai đích òn ào não động. Nghiêng tai lắng nghe, thấp thoáng có thể nghe được bên trong xen lẫn đích thanh âm, đó là bánh nướng, đường kẹo nước đọng đích rao hàng thét to thanh âm, còn có đám trẻ con quần quít lấy đại nhân khóc thanh âm huyền ảo đủ loại.

Chỉ là những âm thanh này đều giống như cách một tầng cái gì, rơi xuống trong tai hoảng hoảng hốt hốt, tựa hồ nghe đến, lại nghe không đúng cắt, chỉ là thỉnh linh đích một tiếng lại một tiếng đích vang lên. Nếu là trong lúc rảnh rỗi, sợ là có thể cứ như vậy câu được câu không đích nghe, lại xen lẫn mỗi ngày đích Tiếng Chuông Buổi Sáng Tiếng Trống Hoàng Hôn, liền đủ để này cuối đời.

Cái này chính là cái gọi là thanh thân.

Bờ nước thính Chung Thất mười năm, Văn Đoàn tiên sinh nghe bên ngoài loáng thoáng đích òn ào não động cùng òn ào, đoán giao lấy hiện giờ lọt vào tai đích tiếng chuông, đến cùng thật sự là Tiếng Chuông Buổi Sáng Tiếng Trống Hoàng Hôn, hay là lão nhân gia tự hữu đích ù tai, trong lúc nhất thời, không khỏi hơi hơi xuất thần.

Nghiêng nghiêng đích dương quang từ ngoài cửa vẩy đem đi vào, rơi vào mềm mại đích chiếu, lại lấy chậm rãi tốc độ về phía trước lan tràn.

Quang ảnh đích biến ảo, thường thường tới làm cho người mê muội.

Dương quang đích mũi nhọn chính là nho nhỏ án mấy, đồ liễu mộc đích có khiêu chất vãi, vô cùng đơn giản, cũng không có quá nhiều tạo hình cùng khắc gỗ, hơi hiển cổ sơ đơn giản đích bộ dáng.

Đường triều bắt đầu mọi người liền bắt đầu thói quen cái bàn, chuyện cho tới bây giờ, như trước hữu văn nhân thích loại Lưỡng Hán này Ngụy Tấn thì mới dùng đích giường chỗ ngồi, hương án, cảm thấy phong nhã, phong cách cổ đạt dào. Văn Đoàn tiên sinh cũng thích bức này hương vị, vì vậy tại nhà mình đích mặt tiền cửa hàng trong, cũng dựa vào xuất như vậy một khối nho nhỏ phòng kê, chột có nhà khách đến nhà, cũng có thể nâng ly cạn chén, con người tao nhã thâm đến.

Chỉ là như vậy đích nhà khách, đến cùng khó tìm. Này khối nho nhỏ, bị bốn phía bình phong cách xuất đích Thiên Địa, càng nhiều tác dụng, hay là Văn Đoàn tiên sinh cùng Sở Phong hai người chuyện phiếm, tình uông đích địa phương.

Xuân phong gõ cửa sổ như khách qua đường, đến cùng quá vội vàng.

"Khục..." Chu phủ sự tình lấy quyền che miệng, thanh ho một tiếng.

"Xin lỗi xin lỗi, " Văn Đoàn tiên sinh phục hồi tinh thần lại, cười nhìn nhìn đối diện đích ba người, "Tuổi tác lớn hơn, không còn dùng được, luôn là động một chút lại thất thần, mấy vị đừng nên trách mới phải."

"Đâu có đâu có." Tri châu đại nhân cười nói, "Là chúng ta làm văn bồi đích thất lễ, hẳn là thông bẩm sau lại. Lúc trước thính kia tiểu bộc thuyết, tựa hồ chậm trễ lục Lão Tiên Sinh đích an nghỉ? Thật sự là không nên."

"Tiểu bộc?" Văn Đoàn tiên sinh nao nao, chột hiểu được bọn họ nói tới ai, vì vậy vuốt râu cười cười, "Chư vị trong miệng chính là Sở Phong a? Tiểu tử kia là lão phu đích đồ nhi." Dứt lời, hướng về phía nội viện kêu một tiếng, "Sở lang, mau tới cùng nhị vị đại nhân chào."

Chu phủ sự tình ở một bên nghe, mí mắt chính là mãnh liệt nháy dựng.

"Thật sự là tuổi tác lớn hơn, liền bức này sự tình vậy mà đều quên, thật sự là thất lễ." Văn Đoàn tiên sinh cười nói, "Các người lúc trước nói Lưu Chính Khanh, cũng chính là Nhất Minh, chính là đồ nhi này của ta đích một vị bạn bè. Ngẫu nhiên tới đi vòng một chút, cũng tình lấy ta đồ đệ này tuổi còn trẻ, suốt ngày chỉ có thể đối mặt ta cái lão nhân này, không có cam lòng."

Sở Phong nghe vậy xúc rèm xuất ra, đến gần, kêu một tiếng "Tiên sinh".

Văn Đoàn tiên sinh cũng không đứng dậy, đưa tay giới thiệu: "Vị này chính là Phủ Hàng Châu đích tri châu đại nhân."

"Tri châu đại nhân vất vả." Sở Phong tự nhiên khom người thi lễ.

"Vị này chính là Thông phán đại nhân."

"Thông phán đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu." Sở Phong khoe miệng mỉm cười, hành đến đang lúc hào phóng hữu lễ, cũng không có tầm thường thị tỉnh tiểu dân nhìn thấy quan viên đích khăn trương cũng không liệ.

Hai vị đại nhân này gọi Văn Đoàn tiên sinh một tiếng tiền bối, thời điểm này cùng Sở Phong chính là ngang hàng bên trong nhân. Chỉ là rốt cuộc Sở Phong là trắng tay, cũng không có cái gì chức quan, hai vị đại nhân chung quy có chút quan uy, vì vậy chỉ là khom người, mỉm cười hoàn lễ.

"Vị này..." Văn Đoàn tiên sinh lại chỉ hướng Chu phủ sự tỉnh, có chút dừng lại, "Chưa thỉnh giáo?"

"A! Tại hạ chu tỉnh an, chữ thi rõ ràng, lục Lão Tiên Sinh gọi ta tỉnh an chính là." Chu phủ sự tỉnh một bụng đích khó chịu, thời điểm này trên mặt mũi ngược lại bài bố đích ân cần.

Hắn nguyên bản vẫn còn ở nội tâm âm thầm ý định, như thế nào tìm cơ hội dọn dẹp một chút không biết trời cao đất rộng đích "Tiểu bộc". Thế nhưng là này "Tiểu bộc" quay người biến đổi, vậy mà biến thành Văn Đoàn tiên sinh đích cao túc! Ở nơi này là hắn dám đơn giản đắc tội đích nhân vật?

Ban đầu một lời lừa gạt không chỗ phát tiết, rõ ràng thai nghén trở thành, vận sức chờ phát động, rồi lại vào lúc đó bị sống sờ sờ đích bóp chết tại trong bụng. Loại này nửa vùi đích cảm giác, quả thực khó chịu.

"Nguyên lai là Chu phủ sự tỉnh, hạnh ngộ." Sở Phong như trước khom người thi lễ, chỉ là thân phận còn ở đó, lần này cũng không có hai lần trước đối nhị vị đại nhân như vậy vãi chào đến địa phương.

Này cũng cũng không phải Sở Phong lấy quyền xem nhân, chỉ là lễ phép như thế, thân phận bất đồng, tự nhiên không thể cùng lễ đối đãi, bằng không mới thật sự là đích thất lễ.

"Không dám không dám." Chu phủ sự tỉnh dù sao cũng là trên quan trường đắm chìm lâu ngày đích nhân, tuy nội tâm mười phần không thoải mái, thời điểm này nhưng như cũ cười đến mặt mày hớn hở, cũng đúng Sở Phong khê khom người đáp lễ, cười nói, "Văn Đoàn tiên sinh đích cao túc, kia nhất định là người bình thường vô pháp so sánh, khả ứng khoa cử không có?"

"Tiểu tử không lớn đọc sách, trong bụng lùm cò mà thôi, không dám đi thi." Sở Phong đầu không cảm giác được Chu phủ sự tỉnh kia loáng thoáng đối kháng ý tứ, rốt cuộc chuyện lúc trước, bản thân hắn cũng là đương sự người.

"Hả?" Chu phủ sự tỉnh cảm thấy khê động, tự cho là tìm được đùa nghịch một bả bắn lên đích con đường, vì vậy bày ra một bộ khuyên nhủ đích bộ dáng, ngữ khí thành khẩn, "Người trẻ tuổi lại muốn lấy việc học làm trọng, khoa cử chi đạo mới là chính đồ. Thỉnh Sở lang đích khẩu âm, tựa hồ là bắc nhân? Giang Nam chi địa đích xác phồn hoa mềm mại đáng yêu, đối người trẻ tuổi mà nói hấp dẫn thật lớn, nhưng tuyệt đối không thể đã quên bản tâm mới phải."

Sở Phong nghe vậy mỉm cười, nói: "Sở Phong đích xác bất thiện đọc sách, coi như là thật sự tham gia khoa cử, cũng chỉ là tăng thêm trò cười mà thôi. Còn nữa, 'Gió mát hun đến du khách túy, trực đem Hàng Châu tác Biện Châu', hiện giờ chính là như vậy nhân gian hảo tiết, tiểu tử lại ở vào bức này phong, lưu khu vực, nào dám đơn giản phụ lòng hảo thiếu quang."

"Trực đem Hàng Châu tác Biện Châu", câu này thơ, vốn là châm chọc ý tứ. Chỉ là hiện giờ hay là Bắc Tống, còn không có Tĩnh Khang si nhục, Hàng Châu Thành này vẫn là không có sửa đổi danh tự tác "Lâm An". Cho nên hiện giờ nghe tới, lời này ngược lại trở thành đối Hàng Châu đích quá khen ngợi chi từ. Một cái Phủ Châu có thể cùng dưới chân thiên tử Đồ thành đánh đồng, đương nhiên là tán thưởng không thể nghi ngờ.

Sở Phong chỉ là thuận miệng nhớ tới đã nói, rốt cuộc câu này thơ là đời sau gần như mỗi người cũng có thể ngâm tụng đích câu. Thế nhưng là lời này rơi vào đối diện mấy người đích trong tai, rồi lại vô cùng bất đồng.

Thơ tác bản thân rất xấu là một mặt, càng trọng yếu hơn, lại là về trong đó hàm nghĩa.

Đem Hàng Châu Thành cùng kinh đô Biện Lương làm như vậy tương đối, thậm chí cho ra hai người trong đó cũng không có cái gì khác nhau đích kết luận, này không đơn thuần là đối Hàng Châu Thành quan viên đích tán dương, hơn nữa cơ hồ là tán dương đến bầu trời, cái nào quan phụ mẫu hội mất hứng?

Càng mấu chốt chính là, một cái này vô mộng ngựa đích chẳng những sáng khoái, thậm chí còn cực kỳ phong nhã. Tri châu, Thông phán hai vị đại nhân cơ hồ là kinh hi rồi một chút, nhĩ liếc nhau, đều từ đối phương đích trong đối mắt nhìn ra khoe khoang cùng tán dương ý vị.

Đồng dạng là quan viên, Chu phủ sự tỉnh đầu thỉnh không ra một cái này không tiếng động vô mộng ngựa đích nếu như hạn hán đã lâu trời hạn gặp mưa rào, lập tức sắc mặt cũng có chút bất lực, nội tâm lộp bộp một thanh âm vang lên.

"Không hồ là lục Lão Tiên Sinh đích cao đồ, xuất khẩu thành thơ a!" Thông phán đại nhân cười nói, "'Gió mát hun đến du khách túy, trực đem Hàng Châu tác Biện Châu', hảo câu, hảo câu! Chỉ là không biết có hay không hữu toàn bộ thơ có thể quan chiêm?"

Văn Đoàn tiên sinh sớm liền nhìn ra một ít Chu phủ sự tình đích tiểu tâm tư, thời điểm này lại tuân theo lấy vì Sở Phong tìm một cái chút đường ra đích tâm tư, biết thời biết thế mà nói: "Sở lang, nếu như mấy vị đại nhân hỏi, ngươi liền đem toàn bộ thơ đều viết ra a. Hai vị đại nhân cũng là sách trên đường đích danh gia, ngươi cũng nên cho những người lớn chỉ điểm một ít."

"Nguyên lai Sở lang quân chẳng những Văn Thái phong, lưu, mà còn có phần thiện sách đạo sao?" Tri châu đại nhân cười nói, "Lục Lão Tiên Sinh nơi này quả nhiên là Tàng Long Ngọa Hồ được! Như thế thiếu niên tài tử, lục Lão Tiên Sinh như thế nào vẫn cứ một mực che giấu? Ta nếu là sớm biết Lục Lão Tiên Sinh bên người hữu lại là thiếu niên lang, đã sớm gọi vào quý phủ nhậm chức, đâu chịu để cho hắn không là triều đình xuất lực đó!"

Điều này cũng như cũ là thuận nước giong thuyền, ngược lại không phải là dùng người không khách quan, chỉ là trong quan phủ có một số việc, nói trắng ra là, là một nhân liên có thể làm. Bên cạnh muốn tìm người tới làm, sao không làm nhân tình ra ngoài, ngược lại xem như nhất cử lưỡng tiện.

Tri châu đại nhân tự nhiên là có phần thiện này đạo đích nhân vật, thời điểm này chậm rãi mà nói, trên mặt rất có vài phần được nhân tài đích sắc mặt kinh hi, này đương nhiên cũng là cùng này Sở Phong một cái này cũng không phải là tận lực thực hiện đích mà thí tăng bốc lên quan.

Về phần sách đạo gì gì đó, nhị vị đại nhân tự nhiên không biết là hắn Sở Phong thật có thể thể hiện ra cái gì, chỉ bất quá nếu là Văn Đoàn tiên sinh tận lực nói ra, trong chốn lạt nhẹ nhàng đích ca ngợi một phen, đề điểm trên hai câu thì cũng thôi.

Đây đều là quan trên mặt đích đồ vật, người ở chỗ này, ngoại trừ bên ngoài Sở Phong, sớm đã làm đích rất quen thuộc nhắm, trở thành dung nhập nội tâm đích đồ.

Sở Phong đích thư pháp... Còn lại ba người đều theo bản năng nghĩ đến, một thiếu niên lang mà thôi, lại là không có danh tiếng gì, năng có nhiều thư pháp đáng nói đâu này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trục đem Hàng Châu tác Biện Châu (bên trong)

Khoa cử đến Tuyên Hòa thế hệ này, đã trên cơ bản hình thành cố định hệ thống phương thức.

Ngoại trừ cơ bản nhất hồ danh để ngừa ăn gian ra, còn có "Sao chép" nhất pháp, tới lần thứ hai ngăn cản làm rối ki cương án đích phát sinh.

Khoa cử đích cái gọi là sao chép, chính là tại các thí sinh đáp hết bài thi, sẽ có chuyên gia tới đăng sao một lần, lấy cam đoan kiểu chữ cùng nguyên bản viết thí sinh đích bất đồng.

Này tự nhiên cũng là vì phòng ngừa người quen ăn gian, rớt cuộc, chữ viết loại vật này mỗi người đều là bất đồng, có người ở chữ viết hoặc là một ít góc héo lảnh đích mặc điểm các loại làm văn, liền có thể dùng loại phương pháp này tới che đậy.

Lúc ban đầu truyền đạt pháp lệnh thời điểm, rất nhiều thí sinh là mười phần mừng rỡ. Không đơn thuần là bởi vì có thể hữu hiệu đích ngăn cản làm rối ki cương phát sinh, một phương diện khác, cũng là bởi vì loại phương pháp này, biến tướng đích cho các thí sinh một cái buông lỏng đích không gian, đó chính là: Không cần lại khổ luyện thư pháp!

Rớt cuộc không phải là mỗi người đều tại thư pháp chỉ đạo trên có tài hoa. Rất nhiều người, dù cho cầm lấy bút tới khổ luyện cả đời, thư pháp trên đích tạo nghệ như trước chỉ là thường thường mà thôi. Rất nhiều nhân chính là ăn thư pháp trên thiệt thòi, cho dù là trong bụng tài trí hơn người, cũng như trước vô pháp trường cấp 3.

Loại chuyện này, ngàn năm về sau cũng là như trước. Nhân dù sao cũng là thị giác động vật, nhất thiên văn vẽ lấy tới, đệ liếc mắt nhìn qua, xem chính là tinh tế hay không; đệ nhị mắt lại nhìn, chính là chữ viết như thế nào.

Chữ viết so với văn vẽ, tựa như cùng nhan giá trị so với nhân loại. Tuy người đọc sách cũng biết "Trông mặt mà bắt hình dong, mặt chi từ vũ" đạo lý, nhưng biết là một chuyện, có làm hay không là một chuyện khác. Rớt cuộc chân chính làm được tri hành hợp nhất, là gần như vu thánh nhân đích cao độ.

Khoa cử cùng đời sau đích viết văn không sai biệt lắm, muốn cảm cao phân ra, trước luyện chữ. Nếu như chữ không tốt, coi như là văn vẽ thế nào Phụng thủ heo bụng báo vĩ, cũng không có khả năng lấy được cái gì tốt thứ tự. Đây là từ xưa giống nhau đạo lý, cũng là tất cả lấy khoa cử làm mục đích đích đám học sinh, đều rõ ràng nhất đích "Quy tắc ngầm".

Chính là bởi vì như thế, tại lúc ban đầu tuyên bố tăng thêm như vậy một mảnh "Sao chép" đích quy củ, rất nhiều thư pháp trên không được tốt đích đám sĩ tử hưng phấn không thôi, nhì những sách kia pháp trên rất có thiên tư năng lực đích đám sĩ tử rồi lại tức giận bất bình.

Chuyện này náo loạn một đoạn thời gian, trên triều đình cũng biện luận một đoạn thời gian, kết quả sau cùng, hay để cho những cái kia bất thiện vu sách đạo đích đám sĩ tử thất vọng.

Triều đình cuối cùng đích ý tứ là: Thư pháp lại muốn xem, dù sao lấy phải phê duyệt công văn, thậm chí tả sổ con tốc hành Thiên Thỉnh, nếu thư pháp trên không có quá tốt đích tạo nghệ, đừng nói đương kim thiên tử, liền ngay cả các đồng liêu nhìn công văn cũng sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái. Cho nên, biện pháp ở chỗ, nên sao chép đích sao chép, trúng tuyển, lúc sau mấy vị quan viên liên hợp thẩm tra, loại bỏ mất những chữ kia dấu vết (tích) thật sự khó coi đích bài thi.

Kết quả là, nhón nháo hò hét, vô cùng náo nhiệt một vòng hạ xuồng, nên luyện chữ đích vẫn phải là trở về luyện chữ, nên vui vẻ đích như trước vui vẻ, cũng không có cái gì quá nhiều biến hóa.

Khoa cử đã là như thế, không chỉ thư pháp chữ viết, lớn lên quá xấu, không hoàn chỉnh đợi đều là không cho tham gia, hoặc là thứ tự sẽ bị loại bỏ. Về phần đủ loại nguyên nhân, tự nhiên là vì để cho quan gia đang nhìn cả triều quan lại thì xem đích sáng khoái, tối thiểu nhất, tâm tình phải tốt. . . Đương nhiên, đây đều là lời nói với người xa lạ.

Tri châu, Thông phán hai vị đại nhân, đều là khoa cử một đường đi ra đích nhân, thư pháp trên có lẽ không có quá cao đích tạo nghệ, nhưng tự nhiên cũng là có nhất định đích tài học, vì Sở Phong chỉ điểm bình phán một phen, ngược lại không phải là cái gì chuyện khó khăn.

Chỉ là Sở Phong mơ hồ ngạc nhiên một chút, một lát sau mới hồi tưởng lại câu này thơ đích xuất xứ, nguyên lai là Nam Tống đích thi nhân lâm thắng tả, hiện giờ sợ là còn không có sinh ra, cuối cùng bị chính mình lấy trộm.

Đi đến Tuyên Hòa trong năm, Sở Phong cũng nghĩ qua dùng trong trí nhớ đích thơ ca kinh sợ một phen. . ., nhưng là chân chính suy nghĩ, Đường Tống phong, chảy đến Tuyên Hòa lúc này, cũng trên cơ bản bị biểu đạt đích không sai biệt lắm, Đường Tống Bát đại gia đích thơ ca vẫn về thể nhân đã đều biết, muốn lại buồn bán xuất ít đồ, cũng không phải quá mức sự tình dễ dàng.

Về phần Nam Tống đích thơ ca, phần lớn là thương tiếc, nóng lạnh, nếu là lúc này lấy ra dùng, thật sự cùng mọi nơi đích tình trạng bất phân hợp, ngoại trừ bị đánh ra, chỉ sợ sẽ không hữu kỳ kết quả của hấn.

Nguyên khúc, Minh Thanh bên trong đồ vật tự nhiên có thể lấy ra dùng, thế nhưng thứ nhất Sở Phong biết cũng không nhiều, thứ hai, hấn cũng không phải rất hi vọng tại loại này trên phương hướng bày ra quá nhiều đồ vật. Rốt cuộc trong bụng là lùm cỏ, ngẫu nhiên phun ra vài câu câu hay thì cũng thôi, rốt cuộc tung Quan Đường toàn bộ thơ, Tống toàn bộ từ, rất nhiều người đều là như thế, cả đời chỉ để lại nhất thủ danh tác tới mà thôi.

Chỉ là, nếu quả thật đích xuất thủ chính là mấy thiên kinh thể đích thơ ca vẫn về, biểu hiện ra quá mức hoa lệ, trong bụng nguyên bản lại trống không đích chân thật chỉ sợ cũng phải bị người phát giác đích càng thêm triệt để. Mặc dù tại niên đại rong chơi đích thời gian không lâu lắm, nhưng Sở Phong cũng hoặc nhiều hoặc ít (*) đã nghe qua một ít sau lưng đích sự tình. Viết thay, sao chép, đây đều là không cách nào tránh khỏi, chỉ ở vu sao mua ít nhiều, cũng có người hay không truy cứu mà thôi.

Cái loại gì trình độ độ thi làm cái đó dạng đích sự tình, đây là Sở Phong chỗ chấp nhận đích giá trị quan.

Về phần này nhất thủ "Đề Lâm An Đề", tại Bắc Tống không mất đi lúc trước nói đến, càng giống là ca công tụng đức đích thơ tác, rốt cuộc thiếu đi tầng kia ai thán cùng phần nộ kỳ không Tranh, thơ đích ý vị trên tự còn kém hơn rất nhiều. Mỹ thì mỹ vĩ, chỉ là thiếu đi loại kia bi phần than thở, là được nhất thiên thượng giai cũng không thật tốt đích thơ tác.

Như vậy đích tăng thứ, Sở Phong mượn mà đến, cũng coi như vừa phải.

Vì vậy cần tuân Văn Đoan tiên sinh đích, Sở Phong khom người thì lễ, mỉm cười, chuyển khúc bên cạnh quầy hàng bên cạnh mài mực.

Mặt khác mấy người là sẽ không thật sự đứng dậy khứ mãnh nhìn, liền ngồi ở chỗ cũ tiếp tục chuyện phiếm chút việc vặt, bạn cũ. Ngược lại là kia Chu phủ sự tình, đàm tiếu tả tả thỉnh thoảng đích lờ mờ hướng Sở Phong, nội tâm tính kế lấy cái gì.

Nếu là trong chốc lát kia thư pháp lấy tới, tốt thì cũng thôi, nếu như không tốt đích, chính mình ứng nên nói như thế nào từ, tài năng cũng không gây nhị vị đại nhân phiền chán, lại đem Sở Phong này nói thành một cái không người phiên dịch vật, trong bụng lùm cỏ đích vô dụng lang đâu này? Nay chùng mực sợ là muốn hảo hảo dẫn đo, không thể nặng, bằng không nhị vị đại nhân chẳng những hiểu ý trong không thoải mái, cũng sẽ nhắm trúng lục Lão Tiên Sinh không thích.

Nhưng nên phải hồi đích chung quy thuyết, bằng không chính mình một khóa nửa vùi đích tâm, treo ở giữa không trung quả thực khó chịu. Giống như là ngực trong chặn một hơi đồng dạng, không biểu đạt ra ngoài, thật sự là không đủ sáng khoái được!

Một cái tuổi còn trẻ đích thiếu niên lang, bày ra một bộ thanh cao đích bộ dáng thì cũng thôi, lúc trước ngâm xuất như vậy nhất bài thơ, còn không phải tại đập nhị vị đại nhân mã thí tăng bốc? Một cái nịnh nọt đích gia hỏa mà thôi, thật sự là cho là hấn nếu so với chúng ta những cái này đi theo làm tùy tùng đích trực [đục] lại thanh cao ít nhiều sao! Những thứ không nói khác, riêng là Sở Phong này mặt người dạ thú đích khí độ đã làm cho người ta khó chịu!

Đúng rồi. . . Một lát nữa đợi Sở Phong này đem kia thơ lấy ra thời điểm, ta chỉ khoa trương kia thơ tác, thuận tiện nói lên nhị vị đại nhân thống trị có phương pháp. Về phần thư pháp gì gì đó, tự nhiên có thể nói bóng nói gió đích cười nhạo vài câu. Hàaa...! Để cho thiếu niên này lang cũng ha ha quất, tỉnh lấy không lý do nuôi dưỡng xuất này vài phần ngạo khí tới! Đây cũng là vì thiếu niên này gia suy nghĩ, hiện giờ hấn gặp được chính mình, vẫn chỉ là bị gõ gõ. Nếu là ngày sau còn như vậy hết sức lông bông hạ xuồng, khó tránh khỏi sẽ đắc tội đến hấn đắc tội không nổi đích nhân, đến lúc sau thua thiệt, còn không là chính bản thân hấn?

Hàaa...! Ta coi như là đánh đòn cảnh cáo, không chừng cũng tích hạ xuống một hồi công đức không phải sao?

Chu phủ sự tình cảm thấy hữu so đo, cảm thấy thần sắc hết sức sáng khoái, chỉ còn chờ xuất thủ một kích.

"Lục Lão Tiên Sinh đích cùng bằng chính là hạ quan đích tiền nhiệm, hiện giờ đã thăng tiến chiêu văn quán. Vị đại nhân kia thật sự là ta bối mẫu mực, tri tiếp theo phái thanh minh, chúng ta tiếp nhận hạ xuống cũng là lấy, nhờ phúc khí của hân. . ."

"Lục Lão Tiên Sinh gia đình có tiếng là học giỏi nguồn gốc, nghe nói trong phủ tàng thư đã hơn ba vạn? Thật sự là ao ước sát nhân a! Ta nghe người ta nói hữu một quyển kỳ thư, không biết Lão Tiên Sinh trong nhà có hay không có giấu vốn. . ."

Mấy người đàm tiếu Nghiên Nghiên, lui tới đang lúc đều là loại này đích lời nói.

Sở Phong ở bên mai mực thì nhất nhất nghe xong, không khỏi mỉm cười.

Mặc mai hảo, hân cũng không vội lấy viết, mà là đem lâm thăng đích cả thủ "Đề Lâm An Đề" cực kỳ tại trong lòng nắn nà mấy lần, đem trọn cá nhân đích tâm trạng điều chỉnh đến tương ứng đích trình độ, mới nhặt bút, dính mực, lặc sách.

Này nhất thủ do hân hiện tại tả, điều tự nhiên cùng than thở, vô cùng đau đớn không quan hệ, mà là một mặt đích thái bình cùng hưởng thụ, thậm chí mơ hồ có chút xa hoa dâm dăng đích hương vị mới là tốt nhất. Bởi vì cái gọi là "Đá gà đầu chó (*chơi bởi lêu lổng) khinh bạc nhĩ", đây là chỉ hữu thịnh thế thơ văn hoa mỹ phía dưới mới có thể sinh ra chơi bởi lêu lổng đích hương vị.

Son ngoại thanh son Lâu Ngoại Lâu, Tây Hồ ca múa kỳ thi thôi.

Hàng Châu chính là như vậy phồn hoa thánh địa, giương mắt nhìn lên, nơi này có thừa son, nhi tốt son về sau còn có tiên son, cho dù có cả đời đích hảo thiêu quang, lại đâu có thể dễ dàng chạy thường ngoạn đích đầy đủ hết. Cao ốc bên ngoài nhưng hữu cao ốc, có rất nhiều lưng (vác) gió tây từ cò tà đứng thẳng, có rất nhiều măn lâu Hồng Tụ chiếu, như vậy đích thịnh tình thịnh cảnh, rượu ngon mỹ nhân, lại đâu là cả đời có thể nhắm nháp hoàn toàn.

Tây Hồ đã là tây tử đích hóa thân, mà ở trong hồ đích thuyền hoa trong, chúng mỹ nhân lại bắt đầu ca múa, bắt đầu cười nhẹ nhàng, hình ảnh như vậy, chưa bao giờ từng ngừng, cũng vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng. Đây là Tây Hồ, tràn đầy mỹ nhân đích Tây Hồ, hồ nước đích gọn sóng tựa như cùng mỹ nhân đích xiêm y, tầng tầng lớp lớp đích gột rửa mờ đi ra, tại kinh hãi khẽ múa bên trong rõ ràng gọn sóng ngàn vạn, rồi lại lặng yên không một tiếng động. . .

Gió mát hun đến du khách tụy, trực đem Hàng Châu tác Biện Châu.

Chính là tại xinh đẹp như vậy đích địa phương, trước mắt ôm đồm lấy người xinh đẹp như vậy nhi, trời lại chịu tốt, đem ngày xuân đích gió mát thổi nhẹ thổi tới, vào khỏi miệng mũi, là được vì một vỏ Trần Nhưỡng, nơi nào bắt động nhân, nơi nào không say nhân.

Như vậy đích cảnh trí, như vậy đích phong nhã, như vậy đích phồn hoa, du khách nhóm chỗ đó còn được chia thanh nơi này rốt cuộc là Hàng Châu Thành, hay là Biện Lương thành đâu này?

Hai mươi tám cái chữ, Sở Phong làm ăn bút, một lần là xong.

Sách bỏ đi, hân nhìn lấy giấy chữ viết, không khỏi tự giễu cười cười.

Đồng dạng nhất bài thơ, tả tại Nam Tống hay là Bắc Tống, hương vị thật sự là kém quá nhiều.

Đồng dạng là Hàng Châu Thành, đồng dạng là như vậy mùa xuân. Này trong thơ nguyên bản đích bi thương cùng oán giận, thật đúng sẽ ở vài năm về sau tự biến thành sự thật sao?

Coi như là phồn hoa hư hóa, như vậy biến hóa nghiêng trời lệch đất, cũng thực sự quá làm cho người cảm khái.

Sở Phong hơi hơi suy nghĩ, nhìn nhìn ngoài cửa phô thiên cái địa đích xuân, quang.

"Xem ra Sở lang quân là viết xong? Nhanh để cho chúng ta tới nhất nhìn đã mắt a!" Chu phủ sự tình mở miệng, hào hứng bừng bừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trục đem Hàng Châu tác Biện Châu (hạ)

Mộng vũ phiêu lâm

Nhân sinh chỗ theo đuổi rốt cuộc là cái gì.

Vấn đề này, hỏi một ngàn cá nhân, chỉ sợ cũng tìm được một ngàn cái bất đồng đích trả lời. Thậm chí, tại mỗi người trong đời bất đồng đích thời gian đoạn trong, trả lời cũng nhất định là không giống nhau.

Chỉ là, đối với hiện ở thời điểm này đích Chu phủ sự tình mà nói, hấn chỗ theo đuổi đồ vật rất đơn giản —— để cho Sở Phong xấu mặt.

Như thế mà thôi.

Nhi Chu phủ sự tình đạt tới loại này mục đích là thủ đoạn cũng rất đơn giản, bốn chữ, biết thời biết thế.

Thư pháp loại vật này, trừ phi thật sự hảo tới trình độ nhất định, bằng không người với người đích thưởng thức bất đồng, ai cao ai thấp, là tốt hay xấu, kỳ thật rất khó nói quải niệm.

Cái này như là tiến lên nhân cực yêu Vương Hi Chi, nhi nhẹ giáng chức Vương Hiến Chi. Mà tới được đời sau, Vương Hiến Chi lại lần nữa chịu thưởng thức, thậm chí rất nhiều người cho rằng Vương Hiến Chi đích thư pháp muốn so với phụ thân hấn Vương Hi Chi khá tốt. Như thế những chuyện tương tự, cũng không dừng lại một kiện.

Nhân đích thẩm mỹ là theo thời đại đích biến cách không ngừng thay đổi. Cái này như là hoàn phi yến gầy, đều có các đích mỹ lệ, chỉ là thời đại bất đồng, thưởng thức mục quang tự nhiên cũng bất đồng.

Thư pháp lại càng thêm như thế, ngoại trừ những cái kia chân chính tại quần tình lập lòe đích Tinh thần bên trong tách ra khác thường ánh sáng đích màu mè, hoặc là những cái kia chân chính đi qua Đại Lăng Đào Sa sàng lọc tuyển chọn ra kết tinh, rất nhiều thứ, đều chỉ là lịch sử đích một loại tích lũy, nghệ thuật đích một loại trầm tích mà thôi.

Mỹ có thể hữu ngàn vạn loại giải thích, thư pháp lại càng là như vậy.

Ôn nhu xinh đẹp đích chữ viết, người có thể nói nó không đủ hữu lực; nét chữ cứng cáp đích chữ viết, người có thể nói nó linh động chưa đủ. Tiêu sái long xà đích chữ viết, người lại có thể thuyết nó quá mức lưu vu mặt ngoài. . . Lại kiên cường đích sự tình đều có nó đích phá giải pháp tắc, hướng chỉ, thư pháp loại sự tình này, nguyên bản chính là một kiện "Trăm ngàn chỗ hở" đích sự tình.

Chu phủ sự tình sớm đã chuẩn bị cho tốt, miệng lưỡi bén nhọn đích hấn, trà trộn vu Hàng Châu Thành đích tri châu phủ ba năm có thừa, nơi nào sẽ tại loại chuyện nhỏ nhặt này trên bại té ngã?

"A, Sở lang đã viết xong sao? Lấy ra để cho nhị vị đại nhân xem một chút đi, cũng làm cho vi sư nhìn một cái." Văn Đao tiên sinh hòa ái cười.

"Vâng, lục Lão Tiên Sinh đích cao đồ, chúng ta nhất định phải cực kỳ đánh giá đánh giá." Hai vị đại nhân cười đích nhẹ nhõm, nội tâm suy nghĩ, bất quá là văn chương kiểu cách, ứng phó rồi sự tình.

Sở Phong đem thơ tác cầm, cười đi tới, hai tay dâng.

Nhi, thối lui nửa bước, mỉm cười mà đối đãi.

"Mặc kệ thi văn như thế nào, thư pháp như thế nào, chỉ cần là xem Sở lang quân này một thân không kiêu ngạo không siểm nịnh đích khí độ, liền không phải sống nhân dưới người a! Lục thủ đoạn của Lão Tiên Sinh thật sự là cao minh, liền đồ đệ đều đi theo ngài lây dính vài phần thể ngoại cao nhân đích khí tức." Tri châu đại nhân nhận lấy kia trương thơ tác, cười nhẹ, tán thưởng một câu.

Thông phán đại nhân cũng mặt lộ vẻ nụ cười, muốn tiếp một câu, vừa mở miệng, lại thoáng nhìn kia giấy chữ viết, hơi hơi ngơ ngác một chút, lời muốn nói cũng bị nghẹn tại trong cổ họng.

"Son ngoại thanh sơn Lô Ngoại Lô. . ." Thông phán đại nhân dưới ý bảo đích niệm một câu, nội tâm có chút kinh ngạc, không khỏi ngẩng đầu nhìn Sở Phong nhất nhãn.

Sở Phong như trước đứng hầu ở một bên, khẽ mỉm cười, phảng phất khiếm tốn hữu lễ, lại rõ ràng dẫn theo vài phần xuất trần đích không có kỳ chi khí.

"Tây Hồ ca múa kỳ thi thôi." Thông phán đại nhân lại đón lấy niệm một câu, lần này, hấn nhìn hướng Văn Đao tiên sinh.

Văn Đao tiên sinh hít một hơi, tiểu ý từ khóe mắt đích nếp nhăn trong phóng ra xuất ra. Hiển nhiên là rất hài lòng bộ dáng, nhi đồng thời biểu hiện ra, cũng không có cái gì kinh ngạc đích tâm tình, ngược lại có chút đương nhiên.

Đặng sau hai câu, Thông phán đại nhân cũng không có lại niệm, bởi vì mọi người cũng đã biết.

Trong phòng hãm vào một hồi ngắn ngủi đích trầm mặc. Này trầm mặc đích thời gian rất ngắn, nhưng lại bao hàm ngàn vạn suy nghĩ, cũng bao hàm ngàn

vạn phức tạp tình cảm.

Xuân phong thổi vào cửa hiên, vượt qua bình phong, mang đến một cỗ Hạnh Hoa đích mùi thơm.

Một mai tơ liễu theo sau Hạnh Hoa đích hương vị bay là tả đi vào. Cũng không biết là tơ liễu đuổi theo Hạnh Hoa hương, hay là Hạnh Hoa đích mùi thơm bám vào tại tơ liễu đích trên người.

Tơ liễu rơi vào trên giấy, khó khăn ngăn trở "Hàng Châu" đích "Hàng" chữ, lại đang trong gió nhẹ hơi hơi rung động.

"Này chữ. . ." Trong lúc nhất thời, tri châu đại nhân không biết nên phản hồi xuất cái dạng gì đích tâm tình.

"Đồ nhĩ này của ta coi như là vô sự tự thông (*không thầy cũng tự thông tỏ), thư pháp học chính là Thái Tương đích "Thử Nhiệt Thiếp", chỉ là lâm tập đích không lâu sau, gần nửa tháng mà thôi. Sách đạo ta là không hiểu lắm, đồ nhĩ này của ta vừa khổ vu không sư, nhĩ vị đại nhân cũng là bên trong cao thủ, nếu như có ý kiến gì không, còn hy vọng có thể xem tại lão phu đích chút tình mọn, không tiếc chỉ giáo mới tốt." Văn Đoàn tiên sinh cười nói.

"Nhỏ, nửa tháng. . ." Tri châu đại nhân lặp lại, khóe miệng theo bản năng co quắp một chút.

Văn Đoàn tiên sinh trong miệng nói ra, hẳn không phải là vui đùa. Chỉ là, nửa tháng, có thể chỉ cần từ tập viết theo mẫu chữ trung học tập xuất như vậy đích chữ viết tới? Này thực sự quá không thể tưởng tượng chút! Huống chi, không đơn thuần là sách này pháp, còn có bài thơ này a!

Bài thơ này nhìn nhìn đơn giản tùy ý, khả rõ ràng chính là cử trọng nhược khinh! Ở nơi này là tâm thường thiếu niên lang có thể đạt tới cao độ?

Hắn chìm đắm thơ ca nửa đời người, hiện giờ có thể viết ra đích đồ vật, cũng chỉ là "Phồn hoa theo vũ trời qua, quay đầu quỳnh lâu, tịch mịch ánh quanh quẩn một chỗ" các loại câu. Như vậy nhìn như tùy ý đích cử trọng nhược khinh, là mỗi cái văn nhân đều muốn với tới đích cao độ.

Thơ ca văn vẻ, thư pháp họa vẽ, cho dù là văn nhân hào khách, có thể thông suốt một trong số đó đã không dễ, huống chi là như vậy tại thơ, trên sách đều đã có vài phần tạo nghệ đích?

Nhi để cho tri châu đại nhân vô pháp tiếp nhận, hay là Văn Đoàn tiên sinh đích câu kia "Lâm tập nửa tháng bên cạnh".

Ai cũng là từ khoa cử cuộc thi tới, ai không có lâm tập qua sách thiếp? Ngẫu nhiên trên tay đạt được một trương danh thiếp cũng không kỳ lạ, mấu chốt nhất chính là, vền vẹn dùng thời gian ngắn như vậy, liền đạt đến hiệu quả như vậy, đây là làm cho người lú lỏi, thậm chí làm cho người cảm thấy bất khả tư nghị.

Tri châu đại nhân nhìn nhìn Sở Phong, nhìn nhìn đứng hầu ở một bên, sắc mặt lạnh nhạt đích thiếu niên lang, tâm trạng phù động phiêu khởi, lại chậm rãi đích rơi xuống.

Hắn nhìn xem bên cạnh Thông phán đại nhân, lại nhìn một chút ngời đối diện đích Văn Đoàn tiên sinh, cười khề lên.

"Giang sơn đại hữu tài tử xuất, xem ra mấy người chúng ta đều đã già." Tri châu đại nhân tự giễu cười nói.

Còn bên cạnh, đồng dạng đứng hầu đích Chu phủ sự tình lại không khỏi sắc mặt có chút xám ngắt. Hắn coi như là như thế nào vụng về, cũng dù sao cũng là người đọc sách xuất thân, đối với trước mắt thấy được ngọn nguồn là dạng gì đích đồ vật, hắn tự nhiên là xem đích thông thấu.

Như vậy đích thư pháp. . . Vậy mà so với chính mình còn tốt hơn rất nhiều, hẳn Chu phủ sự tình nếu là còn dám tùy tiện mở miệng, vậy không phải là thiếu dè dặt chuyện, mà là khoa trương.

Huống chi, tri châu đại nhân một câu, đã đặt định quá nhiều nhạc đạo. Hắn một cái nho nhỏ phủ lại mà thôi, nào dám cùng người lãnh đạo trực tiếp ôm theo tới?

Chu phủ sự tình là người thông minh, biết sự tình gì phải làm, sự tình gì không nên làm. Nhưng nhân một khi quá thông minh, cũng tránh không được muốn sợ đầu sợ đuôi, một phương tâm trạng khó có thể biểu đạt, ngăn ở ngực nửa vời đích khó chịu lấy.

Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, hắn còn có thể làm cái gì đấy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa hạ quyển* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Ngọa hổ tàng long

"Ta trước kia đang lúc gặp qua Thái Tương đích sách thiếp, vẫn là tại Lạc Dương Viên công phủ, cũng là một phương thư từ đích hành thư, đích xác thanh nhã uyển chuyển, rung động lòng người. Thiếu niên gia bút lực rất tốt, mấy chữ này là có thể nhìn ra được, sách trên đường là hình dạng cùng tình thần gồm nhiều mặt. Nhưng ở bốn quan xem ra, thiếu niên lang đáng giá nhất tán dương, là này một phần không kiều không nóng nảy đích khí độ. Rất tốt, rất tốt." Thông phán đại nhân nhìn nhìn Sở Phong, cười tùm tùm đích gật đầu.

Sở Phong cũng bảo nhất cười, nói câu "Không dám nhận", khom người hoàn lễ.

"Này " Thử Nhiệt Thiếp " xem ra cũng là lục Lão Tiên Sinh trong nhà đích trân quý? Thiếu niên này cũng là hi vọng, có thể bá tại lục Lão Tiên Sinh đích danh nghĩa, không đơn giản năng đi theo tu tập toàn khắc phương pháp, còn có thể mượn đọc Lục gia đích danh thiếp, tàng thư, chắc chắn, suy nghĩ một chút đã cảm thấy hâm mộ." Tri châu đại nhân tán thán nói.

"Vâng, " Thông phán đại nhân cười phụ họa, "Đại nhân cũng biết một ít thư sinh giữa dòng truyền qua một câu, gọi là 'Giang Nam thư viện dạy học tượng, không bằng Lục phủ người giữ cửa', cái gọi là gia đình có tiếng là học giỏi nguồn gốc, gần thủy lâu đài, e rằng đúng là như thế."

"Như thế nào lại có như vậy đích lời đồn sao? Thật sự là quá mức khoa trương." Văn Đoan tiên sinh nghe vậy, cười lắc đầu.

Tri châu đại nhân cười nói: "Đã có lời ấy, đương nhiên không phải là không có lý thì sao có khối, lục Lão Tiên Sinh hà tất quá mức khiêm tốn. Đúng rồi, không biết kia " Thử Nhiệt Thiếp " có hay không tại quý phủ? Chúng ta nói như thế nào coi như là khách nhân, có thể hay không đảo khách thành chủ, nói cái yêu cầu quá đáng, mượn đọc vừa xem, nhất nhìn đã mất đầu này?"

"Đây đều là việc nhỏ." Văn Đoan tiên sinh cười phát phát tay, đối Sở Phong nói, "Sở lang, đem " Thử Nhiệt Thiếp " lấy ra thỉnh nhị vị đại nhân thưởng ngoạn a."

"Vâng " Sở Phong hơi hơi khom người, quay người mà đi.

Thông phán đại nhân nhìn nhìn Sở Phong rồi đi đích thân ảnh, gật đầu tán thưởng: "Cái gọi là Chi Lan ngọc thụ, lẽ ra như thế."

Bên cạnh Chu phủ sự tình, khuôn mặt đã cứng ngắt đã lâu.

Chuyện sau đó, nước chảy mây trôi.

Mọi người như trước nói qua chút cùng chính sự, quan trường không liên quan gì đích lời ong tiếng ve, thanh thần phong nhã lấy.

"Thử Nhiệt Thiếp " bị lấy ra vuốt vuốt tán thưởng, Sở Phong lại bị phân phó lấy dùng Tô Đồng Pha đích hành thư kiểu chữ đã viết nhất thủ " ằm trên hồ Sơ Tĩnh vũ ", mọi người lời bình, tán thưởng không đề cập tới.

Ăn cần như vậy một phen, tri châu đại nhân tựa hồ nghĩ tới điều gì, hỏi Sở Phong nói: "Qua ít ngày chính là thi hương chi kỳ, Sở lang tựa hồ cũng không chuẩn bị trở về nguyên quán tham dự?"

"Vâng, vẫn bồi không thể nào hội đọc sách." Sở Phong cười nói.

"Nhân tài như vậy, không tham dự con đường làm quan ít nhiều có chút đáng tiếc. Năm nay xem ra là thuyết bất động Sở lang, chỉ là, Sở lang tả đích một tay chữ tốt, nếu không phải vì mình sử dụng, ta làm cha mẹ quan, luôn là cảm thấy không có cam lòng a." Tri châu đại nhân sang sảng đích nở nụ cười một tiếng. "Sở lang nếu là kia mấy ngày vô sự đích, không ngại tới quý phủ, bang bốn quan sao chép bài thi như thế nào? Thủ lao tuy không nhiều lắm, nhưng may mà thời gian không dài, cũng chính là hai ba ngày đích công phu. Lục Lão Tiên Sinh, ta mượn cao đồ dùng một lát, ngài có chịu không?"

Bên cạnh quá khen ngợi chi từ vây quanh Sở Phong tới lui đích lưu chuyển, Sở Phong nội tâm không phải là không có gợn sóng.

Không quan tâm hơn thua, cũng không phải hấn cái tuổi này hiểu rõ, thế nhưng hấn sở dĩ có thể đứng ở một bên mỉm cười lắng nghe, là bởi vì hấn mình bạch đạo lý trong đó. Những cái này tán thưởng, là có đối bản thân mình, nhưng càng nhiều, hoặc là thuyết, năm chừng sáu thành, còn là bởi vì Văn Đoan tiên sinh.

Nâng nhân tổng không thể thiếu đồng thời khứ nâng bên người đích đủ loại, cái gọi là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, liền cùng loại chuyện này hữu cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Sách của mình pháp tạo nghệ đến cùng như thế nào, Sở Phong chính mình đối với chính mình là có định vị.

Coi như là như thế nào hữu thiên phú đích nhân, tập viết theo mẫu chữ loại chuyện này cũng không phải nửa tháng là có thể thấy công lực, hướng chi, hấn tại thư pháp trên đích tư chất chỉ là tầm thường. Có lẽ làm tập đích nếu so với người bên ngoài lược hảo một ít, nhưng là chỉ là lược hảo mà thôi, không đáng nói thêm cái gì.

Nếu như không có Văn Đoan tiên sinh đích nhân tố, người bên ngoài tự nhiên sẽ không đối với cái này tán thưởng mấy thứ gì đó.

Sở Phong thật là lãnh tình đích nhân, cũng là rất có tự mình hiểu lấy đích nhân, cho nên rất khó bị phía ngoài hư nâng ngôn từ rung chuyển. Nâng giết người loại chuyện này, trong lịch sử phát sinh vô cùng nhiều, bất luận là tại bất kỳ đích trong xã hội, đều không ngừng đích tại tái diễn lấy. Sở Phong là

người thông minh, tự nhiên sẽ không rơi vào như vậy đích viên đạn bọc đường đích cam bẫy.

Bên tai đích những lời này, có thể lọt vào tai, lại không thể nhập tâm. Kỳ thật mọi người ở đây đều đối với cái này sự tình trong lòng biết rõ ràng, chỉ là không có nhân hội vạch trần mà thôi.

Đương nhiên, nếu như nói Sở Phong người này đích nhược điểm. . . Chính là đối suy đoán của mình quả thực nông cạn chút. Hẳn cho là mình cũng không xuất chúng đích thư pháp, họa vẽ các loại, trên thực tế, nếu so với bản thân hắn đích dự đoán tầng thứ cao hơn như vậy hai ba phân ra. Hai ba phân ra tuy không nhiều lắm, thế nhưng xét thấy tuổi của hắn, lạc ở trong mắt người ngoài, cũng có thể dùng "Không tầm thường" hai chữ đích hình dung.

Rất nhiều thứ, là dung tiến vào Sở Phong nội tâm. Ngần năm về sau đích ánh mắt mang cho kinh nghiệm của hắn cùng tầm mắt, đến cùng cùng bây giờ nhân bất đồng. Loại này hình mà lên đích đồ vật có lẽ rất khó nói rõ ràng, rồi lại là một loại thật sự tồn tại đồ vật, có thể ảnh hưởng đến rất nhiều viết thi đích chi tiết.

Nhi những chi tiết này, Sở Phong có lẽ chú ý không được, thế nhưng đối với cái này cái niên đại đích những người khác mà nói, lại có thể cảm nhận được một loại khác người đích khí chất, cái này chính là cái gọi là phong độ.

Chính là bởi vì những cái này đủ loại đích chấn động, Chu phủ sự tình đối với Sở Phong phác họa hảo chèn ép thủ đoạn, mới tại không có thi triển thì liền hoàn toàn hành quân lặng lẽ. Nhưng đây là một cây gai, chôn ở Chu phủ sự tình đích đáy lòng, ngày sau cũng không biết còn có thể kết xuất cái dạng gì đích trái cây. . .

Về phần kia tri châu đại nhân đưa ra đích đề nghị, Sở Phong còn tại suy nghĩ "Khoa cử đẳng sao" đích ý tứ, Văn Đoan tiên sinh liền đi trước đồng ý.

Văn Đoan tiên sinh chính hi vọng Sở Phong hữu bức này tiến thân chi giai, tự nhiên sẽ không chối từ: "Đồ nhi bất hảo, có thể được tri châu đại nhân coi trọng cũng là phúc khí của hắn. Chỉ là tiểu tử này chưa bao giờ ở bên ngoài đã làm sự tình, nếu là gây xảy ra chuyện gì, mong rằng tri châu đại nhân còn nhiều tha thứ mới tốt."

"Lục Lão Tiên Sinh đây là nơi nào đích, có thể mời được Sở lang làm lần này đích đẳng sao, chính là chúng ta những cái này phê duyệt quan đích vận khí. Xưa nay đẳng sao đích chữ thoát nhìn đều là nhạt như nước ốc, ăn vào vô vị, năm nay hữu Sở lang Chấp Bút, này thăm chấm bài thi tông cũng không lại là khổ sai chuyện!" Thông phán đại nhân hòa cùng nói.

Sở Phong ở một bên nghe, nội tâm đối với cái gì khoa cử, đẳng sao các loại sự tình, mơ hồ hữu chút ít rõ ràng. Đối với tại quan phủ nhậm chức loại chuyện này, Sở Phong cũng không có cái gì quá nhiều rất xấu cảm giác, cảm thấy là sao cũng được đích sự tình. Hắn đối với lúc này loại sự tình cũng không có cái gì kỳ vọng, cảm giác, cảm thấy cái loại địa phương đó quá mức "Tàng Long Ngọa Hổ", cổ này từ quan gia khí phái, là hắn học không được cũng không muốn nhiều học.

Chỉ là Văn Đoan tiên sinh như thế đề cử chính mình, này đẳng sao đích sự tình, Sở Phong tổng không tốt từ chối nữa.

Trong lòng của hắn nghĩ đến, bất quá cũng chính là hai ba ngày đích sự tình, đẳng sao bài thi mà thôi, hắn cũng không có quá nhiều nhân tế vãng lai, có thể so với giác khinh tòng (lòng). Hơn nữa hữu tiền công có thể cảm. . . Tuy Sở Phong hiện tại ở lại Văn Đoan tiên sinh nơi này ăn uống không lo, nhưng hắn mỗi người đàn ông nội tâm đều kiêu ngạo vu tự lực gánh sinh, Sở Phong tự nhiên sẽ không ngoại lệ.

Đang ngồi mấy người cũng không có phát hiện, Chu phủ sự tình đích sắc mặt tại trong thời gian thật ngắn biến ảo nhiều lần lắm, quả thực có chút buồn cười.

"Đúng rồi, ta chợt nhớ tới thủy mặc hội trên đích một trận sự tình." Thông phán đại nhân thỉnh linh đích nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Sở Phong. "Lư Chính Khanh lúc ấy đại biểu Lục thị thi họa hành, ngoại trừ lấy ra một bức "kinh tửu thiếp" ra, còn cầm một bức cá nhân họa tác, ta nhớ kỹ họa bên trong chỗ họa chính là Tây Hồ đích non sông tươi đẹp, lúc ấy Trình Nguyên tiên sinh đã nói muốn thu tranh này tác đích họa sĩ làm đồ đệ. Y theo lấy Lư Chính Khanh nói, kia họa tác là hắn đích bạn bè chỗ họa, ta có chút nhớ không rõ tên, chỉ là, tựa hồ cũng là họ Sở đích? Chẳng lẽ lại, chính là. . ."

Văn Đoan tiên sinh nghe vậy vuốt râu cười cười, vuốt cằm nói: "Đại nhân quả nhiên dễ nhớ tính, như vậy lông gà vô tội đích việc nhỏ cũng giắt ở trong lòng. Đúng rồi, Sở lang không chỉ có là đệ tử của ta, hiện giờ cũng ở vị Trình Nguyên kia tiên sinh môn hạ học tác họa về."

"A!" Mọi người một mảnh kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thi hương gần

Về sau đích một đoạn, kỳ thật mười phần bình thân.

Kỳ thi mùa xuân gần tới, Lư Chính Khanh bên kia liền trước ngừng vì Phạm Thu Bạch giảng bài đích sự tình, trong đầu buồn bực ở nhà thư xác nhận học tập. Hắn ngẫu nhiên cũng trở về Sở Phong nơi này chuyển vừa chuyển, hai người trong đó giúp nhau nghiên cứu thảo luận một chút thư pháp trên đích đồ vật, hay là ngẫu nhiên làm cho chút đơn giản đích rượu và thức ăn uống xoàng một phen, coi như là thư rõ ràng một chút khăn trương tâm cảnh.

Hoàn toàn không khăn trương là không thể nào. Tuy nói thi hương đối với Lư Chính Khanh mà nói, hẳn là lấy đồ trong túi đồng dạng tồn tại, thế nhưng là cuộc thi dù sao cũng là cuộc thi, ngoại trừ thực lực, vận khí cũng là tương đối trọng yếu một bộ phận. Trường thi trên sẽ phát sinh cái dạng gì tình huống, hẳn có thể hay không ứng đối tự nhiên, đây đều là không có cách nào dự liệu đích sự tình, e rằng ngoại trừ Thần Tiên ra, ai cũng nói không rõ. Người phạm tục có thể làm được, cũng chỉ là tấn nhân sự thánh thiên mệnh mà thôi.

Không chỉ là Lư Chính Khanh, bởi vì thi hương tới gần nguyên nhân, toàn bộ Hàng Châu Thành cũng tùy theo càng náo nhiệt lên. Đến đây dự thi đích nơi khác đám sĩ tử nhao nhao tiến vào khách sạn, tửu quán, trà bát chấp mọi thứ bên trong đích các thực khách cũng bởi vậy nhiều hơn rất nhiều, thậm chí ngay cả những cái kia nạp đề giấy, bán đánh giá y đích mặt tiền cửa hàng trong, đều so với ngày xưa nhiều ba phần náo nhiệt.

Lại càng không phải nói tất cả thư nhà đồng ý, chỉ ngăn ngừa đích một đoạn thời gian, không biết ít nhiều giấy và bút mực bị bán ra ngoài, liền ngay cả xưa nay một ít không được tốt bán đích hàng cao đẳng, cũng bị đầu óc nóng lên đích đám sĩ tử nhao nhao vung tiền cầu mua. Nói trắng ra là, đại mọi người đều mình bạch, số tiền lớn mua được văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) không có khả năng trực tiếp đổi lấy trên bảng nổi danh, sở dĩ mua về, chỉ là vì cầu được một cái tâm lý an ủi mà thôi.

Chính là bởi vì như thế, liền ngay cả Lục thị thi họa hành mấy ngày nay đích sinh nhật cũng đi theo nước lên thì thuyền lên. Ngoại trừ một ít thư phòng đồ dùng ra, Sở Phong suy nghĩ lấy đã viết tám vé bằng phẳng quy củ đích chữ nhỏ, hướng trên mặt bàn bãi xuống, vậy mà thật sự cũng bị một ít sĩ tử mua khư, coi như sách thiếp lâm tập chỉ dụng.

Thậm chí ngay cả Lư Chính Khanh mình cũng cầu một trương, dựa theo Lư Chính Khanh thuyết pháp, Sở Phong đích Khai thư mặc dù tại nghệ thuật mà nói không đủ xuất sắc, thế nhưng trung quy trung củ, cũng khá có thể ngoạn, ứng phó thi hương loại này cấp bậc cuộc thi là dư xài, cho nên để hắn lấy về lâm tập.

Lư Chính Khanh cũng nghe nói Sở Phong đi làm thi hương đằng sao đích sự tình, chợt nghe việc này, không khỏi có chút kinh ngạc. Phần này kinh ngạc ngược lại cũng không phải là đến từ chính nhị vị đại nhân đến nhà báỉ phỏng, mà là nguyên vốn vu bản thân đối thi hương đích tham dự.

"Ta Lư Chính Khanh sống nhiều năm như vậy, lần đầu đụng phải có thể làm rối ki cương đích cơ hội. Thế nhưng là lại cứ lấy tài hoa của ta mà nói, trận này cuộc thi lại căn bản không cần làm rối ki cương... Loại này lại vẫn đang tìm không được đích vô dụng công lao, người nói ca ca ta là muốn hay là không muốn?"

Sở Phong nghe xong lời này, cũng không nhịn được cười một tiếng.

Lư Chính Khanh đích chữ viết, tương đối tầm thường, muốn từ thi hương đích tuyết rơi đồng dạng bài thi trong tìm kiếm xuất ra, e rằng mười phần khó khăn. Khả nếu là thật sự đích tại bài thi phía trên làm một ít tay chân, đến Sở Phong nơi này đằng sao, an bài một chút đích, lấy Văn Đoan tiên sinh cùng nhị vị đại nhân quan hệ, tự nhiên cũng có thể đi cái cửa này đường.

Bất quá Sở Phong cũng mình bạch, Lư Chính Khanh lời này hoàn toàn là vui đùa.

Lấy Văn Đoan tiên sinh đích làm người, nếu là Lư Chính Khanh thật sự đưa ra như vậy đích thỉnh ý, hẳn có lẽ sẽ đáp ứng, thậm chí giúp đỡ an bài một phen. Nhưng chuyện này làm thành, nhất định sẽ cùng Lư Chính Khanh phân rõ giới hạn.

Vì đem một việc đích chín thành tỷ số thắng đề cao đến mười thành, nhị giá lớn là muốn mất đi Văn Đoan tiên sinh như vậy nhân vật thưởng thức... Chỉ cần là đầu óc bình thường nhân, chắc hẳn cũng sẽ không làm tương tự đích quyết định.

Bất quá Văn Đoan tiên sinh ở chỗ này, nên thỉnh giáo đích đồ vật luôn là muốn thỉnh giáo. Bất kể thế nào thuyết, đối phương cũng là tiến sĩ xuất thân, tại khoa cử con đường này trên "Thần kinh bách chiến", tự nhiên hữu quá nhiều kinh nghiệm cùng tiểu kỹ xảo có thể truyền thụ.

Văn Đoan tiên sinh cho Lư Chính Khanh nói việc này thời điểm, Sở Phong khi rảnh rồi người ở một bên nghe, thỉnh thoảng chặc chặc tán thưởng.

Dù sao cũng là chuẩn bị quá cao khảo thi đích nhân, trên thực tế, kia đoạn thời gian cự ly bây giờ Sở Phong cũng không phải rất xa, tuy cách ngàn năm, nhưng trên lớp học tất cả khoa lão sư ngữ khí thành khẩn đích giảng tố đáp đề kỹ xảo đích hình ảnh cùng cảm giác, như trước quanh quẩn tại trong lòng Sở Phong.

Văn Đoan tiên sinh lúc nói, Sở Phong cũng không khỏi được sẽ nhớ khởi chính mình chuẩn bị kỳ thi Đại Học đích kia đoạn, hứng thú tư phi ngoài, cảm thấy lại cảm thấy tiu nghỉu như mất, khả lại đang phần này mất đi, lại cứ lại dẫn theo vài phần vui vẻ hiểu được. Được mất, nhân quả, văng lai, đủ loại đan chéo cùng ngực, khó có thể quên.

Thỉnh thoảng đích cũng sẽ chọc vào câu miệng, đem đời sau cuộc thi tổng kết đích kia phần kinh nghiệm thuận miệng nói một chút.

Lư Chính Khanh ở một bên nghe, cười nói Sở Phong là lý luận suông, một cái tiểu gia hỏa mà thôi, lại không có tham gia qua khoa cử, nói vậy chút e rằng đều là vô dụng.

Nhưng rất rõ ràng, Văn Đoan tiên sinh lại cũng không cho rằng như vậy. Hắn đem Sở Phong nói tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nhú nhú mày, hỏi: "Sở lang

cũng không khoa cử qua, tại sao lại đổi những chuyện này biết chỉ quá mức mạnh? Sở lang theo như lời đích những vật này... Không thể nói hoàn toàn có thể sử dụng, nhưng rất nhiều điểm là tốt, thoáng tu chính là được, hơn nữa liên khoa giờ nhiều năm như vậy đích lão phu cũng không nghĩ tới. Những chuyện này, Sở lang lại là từ chỗ nào biết được đây này?"

"Trước kia đang lúc ở quê hương trên tư thực, vị kia tư thực đích giáo viên dạy học tuy đơn độc trong đó thi hương, thế nhưng tham gia đích số lần cũng không ít, cho nên đối những vật này hơi có chút tâm đắc nhận thức." Sở Phong cười giải thích, "Chỉ là khi đó ta còn nhỏ, nhớ rõ khả năng không chính xác, tiên sinh ngài nói vậy thôi, nếu là có chỗ không đúng mong rằng chỉ ra chỗ sai."

Văn Đoàn tiên sinh vuốt râu gật đầu: "Nguyên lai như thế."

Lưu Chính Khanh nghe vậy không khỏi liên giạt mình, chợt cười giờ tay, vui đùa lấy nện cho Sở Phong một quyền: "Vậy người tiểu tử quả thực đáng giận! Như thế nào sự tình gì cũng biết chút! Xem ý tứ của Lão Tiên Sinh, liền ngay cả khoa cử thứ này, người đều hơi có chút tâm đắc, có không ít khả lấy chỗ sao? Thật sự là làm giận a! Cùng loại người như người lui tới, thật đúng là tự ti mặc cảm đó! Ha ha!"

Hắn tuy nói qua "Tự ti mặc cảm" mấy chữ này, nhưng trên thực tế, lại không có toát ra mấy may đích tự ti. Đây cũng là mười phần bình thường sự tình, rốt cuộc đây là "Trong sách tự hữu Nhan Như Ngọc, trong sách tự hữu Hoàng Kim Ốc" đích niên đại. Coi như là thi họa thế nào nhân vật lợi hại, chỉ cần không phải khoa cử, quan viên xuất thân, tại thể nhân xem ra, cuối cùng là không sánh bằng "Khoa cử xuất thân" bốn chữ.

Sở Phong tại thi họa trên có trường mới, Lưu Chính Khanh cũng tại khoa cử trên rất có tự tin, đem so sánh ra, hai người trong đó coi như là chẳng phân biệt được sản sản nhau, tự nhiên là có thể giúp nhau thương thức, giúp nhau học tập.

Giữa bằng hữu đã là như thế, chung quy mọi người tài học năng lực không kém quá nhiều. Bằng không sẽ dần dần từ ngang hàng quan hệ, biến thành thượng hạ cấp quan hệ. Chỉ là tự nhiên mà vậy, chuyện không cách nào tránh khỏi.

"Có một việc, Sở Phong cảm thấy nghi hoặc, còn muốn thỉnh giáo một phen." Sở Phong nhớ ra cái gì đó, hỏi.

Văn Đoàn tiên sinh cười gật đầu: "Cứ nói đừng ngại."

"Ta thỉnh người bên ngoài thuyết, này thi hương vốn là trời thu tổ chức, cho nên gọi là thi Hương. Hiện giờ chính là đầu xuân tiết, thời điểm này tổ chức, tựa hồ không hợp quy củ a?" Sở Phong nhớ rõ ngàn năm lúc trước đích lịch sử lão sư, nói là qua có quan hệ Tổng Triều khoa cử công việc, cảm thấy nghi hoặc, mới có này hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa hạ quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ung dung chúng khẩu khả thước kim

"Thi hương nguyên bản hẳn là tại mùa thu, chỉ là năm trước Hằng Châu Thành trời thu náo loạn lũ lụt, rất nhiều nơi khác đích sĩ tử căn bản vô pháp chạy đến, năm nay mới tại mùa xuân lại thiết lập trận này kỳ thi mùa xuân, xem như bổ túc chỉ dụng." Lưu Chính Khanh nói, "Ta coi như là may mắn người, năm trước thi Hương thời điểm vẫn còn ở hiếu kỳ, vô pháp tham gia. Vốn là muốn lấy năm nay tại tham gia thi Hương, không nghĩ tới còn nhiều thêm trận này kỳ thi mùa xuân có thể tham gia. Nếu như trận này lấy không hơn đích, trời thu còn có thể thi lại một lần, ngược lại cũng không có cái gì tri hoãn, ha ha! Áp lực nhỏ hơn rất nhiều, thật sự là chuyện tốt tình."

Bình thường mà nói, Tổng Triều thủ sĩ cũng cùng đời sau Minh Thanh không sai biệt lắm, ngoại trừ ba năm nhất thi đầu, ngẫu nhiên có ân khoa ra, phía dưới phân thành thi hương, phủ thử hai tầng. Thi hương là mỗi năm trời thu cử hành, tục xưng thi Hương. Nếu như thi hương bên trong đệ, năm đó liền có thể tiếp tục tham gia mùa đông cử hành đích phủ thử.

Ba năm nhất thi đầu đích chế khoa cuộc thi, cũng chính là cao cấp nhất đích cuộc thi, cũng là mùa xuân cử hành, đây là đám dân chúng tục xưng đích kỳ thi mùa xuân. Thế nhưng loại này chế khoa cuộc thi không chỉ là số lần ít, ba năm mới có thể khảo thi một lần, hơn nữa lấy bên trong đích nhân lại càng là ít đến thương cảm, mà nói, một lần cuộc thi lấy bên trong đích sĩ tử không cao hơn 20 nhân. Ba năm 20 nhân, có thể thấy kỳ trung độ khó.

May mà ngoại trừ chế khoa cuộc thi ra, còn có thỉnh thoảng thêm khai mở đích ân khoa. Ân khoa chia làm rất nhiều khoa, cách khác Tô Thức Tô Triệt huynh đệ đã tham gia "Hiền lương ngay ngắn nói thẳng cực giản" khoa, còn có tương tự "Kinh học ưu thâm có thể thực hiện học", "Ti mi rõ ràng lại lý có thể làm cho từ chính". . .

Ân khoa cuộc thi đích phạm vi rất rộng, chỉ hữu một số ít là cho phép phủ thử bên trong đệ người tham dự, đại bộ phận mà nói, đều là lấy chúng rất rộng, thậm chí ngay cả một ít áo vải xuất thân thư sinh cũng có thể tham gia. Nhưng trên thực tế, lời tuy nhưng nói như vậy, có thể tham gia ân khoa trên cơ bản đều cần triều đình trọng thần đích tiến cử. . . Cho nên, kỳ thật mà nói kiếm không được tầm thường dân chúng trên đầu.

Lưu Chính Khanh cũng là có tự mình hiểu lấy đích nhân, tự nhiên sẽ không chờ đợi tham dự như vậy đích ân khoa cuộc thi, hay là thận trọng từng bước, thi hương phủ thử thi đình tầng tầng mà lên, mới đến đích chu chính.

"May mà thiếp kinh cùng mặc nghĩa cũng đã hủy bỏ, bằng không một hồi thi hương hạ xuống, sợ là ba bốn ngày không chỉ." Lưu Chính Khanh cảm khái nói, "Bây giờ suy nghĩ một chút, các tiền bối thật đúng là khó khăn a, lúc ấy nhất khảo thi chính là bốn năm ngày, suy nghĩ một chút đã cảm thấy khó chịu."

Văn Đoàn tiên sinh cười nói: "Vậy đều là hồi lâu sự tình trước kia, lão phu cũng không có trải qua."

Sở Phong có chút nghe không hiểu bọn họ nói chuyện, không khỏi mở miệng thỉnh giáo.

Văn Đoàn tiên sinh cười giải thích: "Thần Tông lúc trước đích tiến sĩ khoa cuộc thi, là muốn khảo thi rất nhiều đồ vật. Khi đó có cái về thuận miệng, nói chính là chuyện này, gọi là 'Thi phú luận sách năm đạo, thiếp mười thiếp mặc mười mảnh'. Mở ra mà nói, chính là tiến sĩ khoa đích trong cuộc thi cho. Thơ, phú, luận tất cả nhất thiên, sách năm đạo, thiếp 'Luận Ngữ' mười thiếp, đối 'xuân thu' hoặc 'lễ ký' đích mặc nghĩa mười mảnh. Nếu là thật sự đích tinh tế đáp xong, đích xác cần bốn năm ngày đích công phu."

"Thiếp" tự cùng loại với đời sau đích cổ văn viết chính tả, "Mặc nghĩa" tự nhiên cùng loại với đời sau đích cổ văn phiên dịch.

"Thiếp kinh cùng mặc nghĩa, bao gồm thi sách, tại Thần Tông trong năm liền từ tiến sĩ Khoa Lý hủy bỏ." Lưu Chính Khanh đón lấy giải thích, "Này cơ bản đều là học bằng cách nhớ đích đồ vật, có thuộc không sẽ dùng cũng không có bất kỳ chỗ tốt. Nguyên lai sắp đặt 'Mình kinh khoa' thời điểm, những cái này đều là rõ ràng kinh khoa đích đầu to, tiến sĩ khoa không nhìn trúng."

"Lời tuy nói như thế, nhưng Tứ thư Ngũ kinh là hồn phách, tuy không khảo thi, có thể thực hiện sách viết văn đâu ít được nó? Nói trắng ra là, chỉ là thay đổi mặt khác một loại cuộc thi đích hình thức mà thôi." Văn Đoàn tiên sinh chỉ giáo nói.

Lưu Chính Khanh khom người đáp: "Vâng, tiên sinh chỉ giáo đích có lý."

Sở Phong ở một bên nghe xong cái bảy tám phần, không khỏi lú lẫm, cười nói: "May mà là đề mục cái đích thiếu đi, bằng không chúng ta những cái này làm đằng sao, chẳng phải là muốn sao đến sang năm tài năng sao hết?"

Hai người nghe vậy mừng rỡ, Văn Đoàn tiên sinh chỉ vào Sở Phong cười mắng: "Cái này mỗi một lười đích tiểu tử, chúng ta ở chỗ này nói nửa ngày, trong đầu hẳn suy nghĩ, dĩ nhiên là đằng quơ lấy tới phí không uống phí lực! Nhất Minh, người nói tiểu tử này làm giận không làm giận?"

Lưu Chính Khanh cười hòa cùng: "Đâu là làm giận, thật sự là tức chết nhân đấy!"

...

...

Ngoại trừ Lưu Chính Khanh ngẫu nhiên hướng Văn Đoàn tiên sinh lĩnh giáo, ăn chực, Phạm Thu Minh cũng dẫn theo chút lễ vật tới lần nữa tiếp một phen.

Phạm Thu Minh dù sao cũng là việc buôn bán đích nhân, hành sự cực kỳ thoả đáng, tự nhận là tại tri châu, Thông phán chuyện của người lớn tình trên có chút áy náy, vì vậy vào cửa liền dâng một bức tác tình đích chương thảo. Tác tình là Tây Tấn trong năm đích thảo thư mọi người, nặng như vậy lễ, Văn Đoàn tiên sinh tự nhiên là yêu thích không buông tay.

Sở Phong tự nhiên cũng mười phần mừng rỡ, đãi khách thời điểm liền không nhịn được tình tế đích nhìn kia sách thiếp, liền đối nhân xử thế các loại sự tình đều có chút chất phác.

Chỉ là hoảng hốt trong đó, không biết làm tại sao, cảm giác, cảm thấy Phạm Thu Minh này tựa hồ đối với đời chính mình mười phần lãnh đạm, thậm chí dẫn theo vài phần địch ý, không khỏi có chút kinh ngạc, rồi lại không tốt hỏi.

Phạm Thu Minh chuẩn bị lúc rời đi, Sở Phong nhớ tới Phạm gia vị kia nương tử đích sự tình, truy đuổi hơn mấy bước, tại nhà mình cửa hàng công môn hỏi: "Phạm huynh, nghe nói lệnh muội lúc trước nhiễm phong hàn, không biết hiện giờ vừa vãn chút ít? Lúc trước ta không ở trong nhà, đi ngoài thành đích Trình Tiên Sinh gia đình có tiếng là học giỏi họa, khiến lệnh muội không công đợi nửa ngày, quả thực không nên. Vốn là muốn lấy đến nhà vấn an, lại nghe lệnh muội bị bệnh, không dám tiến đến quấy rầy, chẳng biết lúc nào tài năng. . ."

"Sở huynh tại thủy mặc hội trên thanh danh đại chấn, lại bị Trình Nguyên tiên sinh thu làm đồ đệ, thật sự là song hỷ lâm môn a!"

Phạm Thu Minh đang chuẩn bị đạp xe, bị Sở Phong gọi lại. Lời nghe được một nửa, Phạm Thu Minh liền lãnh đạm đích mở miệng, cắt đứt Sở Phong muốn đến nhà tiếp đích ý niệm trong đầu.

Sở Phong bị bất thành linh đích lạnh lùng khiến cho có chút khó hiểu.

Hắn nào biết đâu, Phạm Thu Minh đã từng mấy xe đích lễ bái sư kéo đến Trình Nguyên tiên sinh trước cửa, rồi lại bị cự chi môn, trở thành trò cười.

Chuyện này, bởi vì thi cách vài năm, đã dần dần bị người quên lãng. Thế nhưng là lúc trước bởi vì Trình Nguyên tiên sinh thu đồ đệ đích sự tình, lại lần

nữ bị người tìm kiếm xuất ra, ngoại trừ có người sau lưng nói một chút ra, thậm chí còn có chút nguyên bản tự cùng Phạm gia hữu kẻ hờ địch nhân, ở trước mặt chế ngạo Phạm Thu Minh một phen. Việc này đều bởi vì Sở Phong lên, hiện giờ đối mặt hắn, người này lại vẫn năm lần bảy lượt đích điểm ra hắn và Trình Nguyên tiên sinh đích quan hệ, Phạm Thu Minh tự nhiên sẽ không có cái gì tốt sắc mặt.

Chỉ là Sở Phong nào biết đầu chuyện này, không duyên cớ đích nguy rồi vài cái mất đao, nội tâm kinh ngạc muốn chết, rồi lại không có cách nào khác trực tiếp đến hỏi.

"Em gái của ta thể cốt đánh tiểu tự yếu, bốn ba khiến lạnh chỉ tạt đích số lần rất nhiều, cũng không phải đơn thuần bởi vì Sở huynh lên, Sở huynh không cần quá mức để ý." Phạm Thu Minh đứng ở cang xe, trên cao nhìn xuống bề ngễ lấy Sở Phong.

Mấy ngày nay đã dần dần hữu đồn đại, nói là Phạm gia nữ lang bởi vì câu kiến Sở Phong không được, hoạn tương tư chỉ tạt, bệnh nặng một hồi. Trong cái này các loại đồn đại rơi vào Phạm Thu Minh trong tai, tự nhiên để cho hắn nổi trận lôi đình, khóe mắt.

Sở Phong người bắt quá là một cái liên công danh cũng không có đích thiếu niên, vậy mà vì nổi danh, chẳng những tại thủy mặc hội trên diễn trò, còn muốn cảm muội muội ta yêu danh, thật sự là rất không phải cần mặt mũi! Dưới cái nhìn của hắn, những vật này rõ ràng chính là Sở Phong trừ tính hảo, không chừng những cái này lời đồn đều là Sở Phong chính mình tạo nên!

Một người vì nổi danh, vậy mà hành bức này hạ lưu sự tình! Thật sự làm cho người ta lòng đầy căm phẫn, tức sùi bọt mép!

Phạm Thu Minh thậm chí đem việc này giận chó đánh mèo đến trên người Lưu Chính Khanh, mặc dù hắn cùng với Lưu Chính Khanh nguyên bản tự quen biết, hiện tại từ lâu hạ quyết tâm, không định để cho Lưu Chính Khanh làm tiếp muội muội mình đích Tây Tịch. Chỉ nhìn tại nguyên bốn bằng hữu một hồi đích trên mặt mũi, Phạm Thu Minh chuẩn bị đợi đến thi hương về sau sẽ cùng Lưu Chính Khanh thuyết lúc này, đến lúc sau, tự nhiên muốn cùng bức này người của Trữ Trữ Vi Ngược vật cắt đứt đoạn giao được!

Phạm Thu Minh nội tâm "Giương sáng" đồng dạng, tự nhận là sớm đã nhìn thấu trước mắt người này đích tâm địa, vì vậy nhìn về phía Sở Phong đích mục quang càng lạnh lùng.

Sở Phong cảm thụ được loại này địch ý, còn tưởng rằng đối phương là bởi vì vị kia nương tử sinh bệnh nhi tức giận chính mình. Hắn đối với Phạm gia nương tử nhiễm bệnh đích sự tình, nguyên bản cũng là có ba phần tự trách. Chính mình đích nguyên nhân. . . Tuy không phải là trực tiếp nguyên nhân, cũng chung quy gánh chịu một bộ phận gián tiếp trách nhiệm, lấy Sở Phong đích tính tình, tự nhiên sẽ không từ chối.

"Phạm huynh, ta Sở Phong ngày khác nhất định đến nhà tạ tội. . ."

"Không cần!" Phạm Thu Minh chỉ cảm thấy nửa câu không hợp, nếu lại tán gẫu hạ xuống, hắn không chừng đều muốn đánh người!

Vì vậy tay áo vung lên, nhìn cũng không hề nhìn Sở Phong nhất nhãn, cười lạnh nói: "Trình Nguyên tiên sinh đích cao đồ, lại là lục Lão Tiên Sinh đích môn sinh, ngài cao như vậy đích thân phận, đầu là chúng ta cửa nhỏ nhà nghèo có thể treo đích khởi được! Không dám lao ngài đại giá!"

Dứt lời, một đầu đâm vào thùng xe bên trong.

"Lão Lưu! Hồi phủ!"

Trong xe một tiếng gầm lên, kinh lạc bên đường nhất thụ Lê Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa hạ quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tử không nói (thượng)

Ngoại trừ Lưu Chính Khanh ngẫu nhiên hướng Văn Đoan tiên sinh lãnh giáo, ăn chức, Sở Phong đích thời gian qua đích có thể nói là sóng yên biển lặng.

Mỗi ngày bắt quá là luyện chữ, tập họa, toán khác, đọc sách, tuy mộc mạc, nhưng lại như trước hào hứng bừng bừng.

Lưu Chính Khanh vẫn như cũ là cách mỗi ba ngày liền đi Trình Nguyên tiên sinh ở đâu tới hướng một lần, ngoại trừ bản thân đích tiến cảnh, vắng lai trên đường nhìn nhìn một đường cảnh sắc đích từ từ biến ảo, cũng là một kiện mười phần mỹ diệu đích sự tình.

Thời gian nước chảy mây trôi mất đi, đảo mắt liền đến tháng tư không kỳ thi mùa xuân thi hương đích thời gian.

Các lộ tiểu thương tụ tập Hàng Châu Thành, ăn mặc ở dùng hành một mực đích sinh ý đều bởi vì thi hương nhi náo nhiệt lên. Liền ngay cả xưa nay quanh quẽ đích ba sao★ đầu cầu đường thủy, đều nhiều hơn mấy cái nhỏ nhỏ thuyền bè, mỗi ngày hữu ngư dân đích cô nương đứng cả thuyền cả thuyền đích đài sen ra bán.

Giang Nam khả suu tầm liên, lá sen Hà Điền điền. Tới lúc này, xuân ý chính là tới nùng, phong, hoa, nguyệt, ảnh đều thấm vào đến mùa xuân đích nội tâm, phảng phất nghiền nát, đốt sạch, đều hút ra không đi kia cái "Xuân" chữ tựa như... Tại đây dạng đích trong hơi th, ai có thể không (kỳ) ức Giang Nam?

Thi hương cử hành đích địa phương, là tại thành nam thái bình phường đích ba kiều nhai bên cạnh.

Từ lúc ba ngày lúc trước, nhân khí liền bắt đầu tại đây phụ cận tụ tập lại. Cùng đời sau thi cấp ba, kỳ thi Đại Học tương đồng, rất nhiều thí sinh đều cần tới trước nhìn một chút trường thi, rốt cuộc đại bộ phận năm nay đến đây tham gia bổ lục kỳ thi mùa xuân đích học sinh, cũng không phải Hàng Châu Thành người địa phương, cho nên sớm tới trước tìm kiếm đường thật là cần phải.

niên đại đối nhau ý đích quản lý mười phần nghiêm ngặt, ngoại trừ từng thành thị quy định hảo thị trấn ra, là không người nào dám đang tìm thường đích mặt đường trên bày quầy hàng việc buôn bán, bằng không rất nhanh liền sẽ bị phủ lại bắt đi.

Cho nên, mặc dù bên này càng đích tiếng người huyền náo, ba kiều trên đường cũng không có đồ vật lưỡng thành phố loại kia vắng lai mua bán đích cảnh tượng nhiệt náo, càng nhiều là sĩ tử trong đó trao đổi lẫn nhau nghị luận, đủ loại không phải trường hợp cá biệt.

Thi hương là một ngày tự so với xong, đám sĩ tử không cần tại trong trường thi dừng chân, cho nên chuẩn bị đồ vật cũng không quá nhiều.

Cuộc thi đích một ngày trước, Luru Chính Khanh là sớm đích chịu qua Văn Đoan tiên sinh dạy bảo đích nhân, cần mang vào khứ đích đồ vật sớm đã chuẩn bị cho tốt, nhưng ngày hôm đó như trước yêu lấy Sở Phong tại đồ vật lưỡng thành phố đi dạo, một là buông lỏng một chút tâm tình, thứ hai, là mọi nơi nhìn xem chính mình có cái gì không quên chuẩn bị, sẽ đi bỏ tức.

Lúc này lại mua đồ đã rất không có lợi nhất, đại bộ phận đích thương phẩm cũng đã nâng giá, nếu là lúc này lại mua, vậy cũng thật sự sẽ trở thành coi tiền như rác.

Luru Chính Khanh đích trong nhà nguyên bản tự cũng không giàu có, tự nhiên sẽ không làm những chuyện tương tự, vì vậy sớm chuẩn bị thỏa đáng, chỉ kém cuộc thi ngày đó đích đồ ăn còn chưa xử lý tốt, nhưng đó chính là bản thể từ đích sự tình. Nếu như dựa theo Luru Chính Khanh cá tính của mình mà nói, ngẫu nhiên vài bữa cơm không ăn cũng là đói không đến, kỳ thật không sao cả.

Thi hương tuy thời gian chỉ hữu một ngày, nhưng buổi sáng bởi vì muốn hạc nghiệm thân phận, soát người các loại sự tình, yêu cầu khứ đích thời gian vô cùng sớm, trên cơ bản giờ dần tự yêu cầu các vị sĩ tử tự vị. Nếu như tại tính cả trên đường đích thời gian, chuẩn bị thời gian, rồi giường trên căn bản là tại giờ Tý không khác, ngược lại thực ứng câu kia "Canh [3] ngọn đèn đầu canh năm gà, chính là nam nhi đọc sách thi" đích cách ngôn, chỉ bất quá đọc sách biến thành cuộc thi mà thôi.

Chính là bởi vì như thế, điểm tâm biến thành một kiện lấy hay bỏ chuyện giữa. Hoặc là sáng sớm dùng cơm, hoặc là vẫn khởi thể nhưng đói bụng lại có tinh thần, ngư cùng bản chân gấu không thể kiềm được, thế nhưng là lại cứ chung quy có như vậy quan tâm phu quân đích thể tử, không nên tìm kiếm nghĩ cách đồng thời làm được.

"Vợ chuẩn bị để ta mang theo trên đường ăn, xe đều muốn được rồi, nói là đến lúc sau nàng sáng sớm làm tốt, ta trên xe ăn tới hay là nóng hổi." Luru Chính Khanh nhìn nhìn chợ phía đông đích tiếng người huyền náo, chen vai thích cánh, dùng so với xưa nay nói chuyện lớn hơn lưỡng độ đích âm lượng nói qua.

Quanh mình thực sự quá náo nhiệt, phồn hoa lẫn át tiếng người, tiếng người lại lẫn át phồn hoa.

Bờ vai Sở Phong bị người không cẩn thận đụng phải một chút, thân thể hơi nghiêng, đi mau hai bước, lúc này mới một lần nữa truy đuổi trên Luru Chính Khanh đích bước chân.

"Chị dâu thật sự là hiền lương thực đức, Luru huynh may mắn như vậy."

Nghe Sở Phong đích tán thưởng, Luru Chính Khanh cười hắc hắc hai cái, lại nói: "Đây cũng chính là phu nhân chi thấy, chúng ta cách ba kiều nhai mới rất xa một chút? Còn không nên mượn xe. Đến lúc sau hướng bên kia khứ đích xe ngựa cũng không biết sẽ có bao nhiêu, đều chắn đến kia một đầu, đánh giá sao lấy còn phải dùng đi. Muốn ta thuyết, còn không bằng dứt khoát liền đi lấy."

Không nghĩ được kẹt xe loại này "Rầm rộ" cũng sẽ ở Tuyên Hòa trong năm phát sinh, Sở Phong tưởng tượng thấy kia cái hình ảnh, buồn cười mà nói: "Vậy ngược lại là khó gặp đích cảnh tượng, ta đến lúc sau nhất định phải đi nhìn một cái."

Luru Chính Khanh nghe vậy sững sốt một chút: "Ồ? Ngươi không biết sao?"

"Cái gì?"

"Các ngươi những cái này cùng thi hương có quan hệ đích nhân, đẳng sao, hồ danh, chấm bài thi, buổi tối hôm nay phải khứ ba kiều nhai bên kia ở lại, một mực phải chờ tới yết bảng mới có thể lại bị thả ra." Luru Chính Khanh giải thích nói, "Nếu không vì huynh vì sao hôm nay gọi ngươi xuất ra, này thi hương mặc dù nói không hơn phồn thịnh, không có phủ thừa như vậy đánh đích quy mô, nhưng trước trước sau sau từ bắt đầu đến yết bảng, như thế nào cũng phải gầy vò cái năm sáu ngày. Ngươi đến lúc sau thật có thể đích trở thành trong miếu đích hòa thượng, ngoại trừ khô ngồi tham thiền ra, không có

bất kỳ sự tình khác có thể làm. Cho nên a, hôm nay nhất định phải xuất ra chuyển vừa chuyển, cũng tình lấy mấy ngày nữa bị ép điên."

Sở Phong thế mới biết còn có bức này quy định. Ngược lại nghĩ thầm, bất quá năm sáu ngày mà thôi, luôn là dễ dàng đuổi, chỉ cần có thể luyện chữ, tập họa, đến cùng đang ở nơi nào đối với hắn mà nói cũng không phải đặc biệt trọng yếu.

Chỉ là Lưu Chính Khanh câu nói kế tiếp, đánh nát Sở Phong đích ý muốn...

"Đúng rồi, các ngươi những người này cùng chúng ta không sai biệt lắm, vì phòng ngừa làm rối kỉ cương án, tiến vào lúc trước cũng là cần nghiệm minh chính bản thân, lục soát tiêu diệt hành lý vật phẩm. Thi họa các loại là không thể nào đi đến bên trong mang, giấy và bút mực cũng đồng dạng, đều là bên trong chuẩn bị cho tốt. Chỉ là may mà cái ăn gì gì đó có người hướng bên trong đưa, không cần chính các ngươi nổ súng. Hắc hắc!"

Lưu Chính Khanh nói đến về sau một hồi cười trộm, như thế nào thỉnh đều có một lượng vui sướng trên nỗi đau của người khác đích hương vị.

Sở Phong sắc mặt trắng, cái gì cũng không cho mang đích, mấy ngày nay hắn là như thế nào đuổi?

Bản thân hắn liền không phải một cái giới về xã giao đích nhân, đem mấy cái không người quen biết nhốt vào một cái sân trong không cho đi ra ngoài, như thế nào thỉnh đều có một lượng chân nhân thanh tú đích hương vị nha... Ai! Mà thôi! Việc đã đến nước này, muốn đẩy ra phần này công tác là không thể nào, đi một bước tính một bước, đến lúc sau lại nói a!

Hai người đi xuyên qua đám người, dạo qua một vòng, xác định không có đồ vật gì cần lại mua, liền thẳng đến Không miếu mà đi.

Hàng Châu Thành đích Không miếu tại thành đông trong nhân phường mặt phía bắc đích bình tân kiều dọc theo sông trên đường cái, đây cũng là Hàng Châu Thành phủ học đích chỗ. Tự Đường Thái Tông Trinh Quán trong năm đã hàng, các nơi học phủ đều thiết lập Không miếu tế điện trước Thánh Tôn sư, Hàng Châu Thành này đích phủ học được từ nhưng cũng không ngoại lệ.

Lưu Chính Khanh còn trẻ thì cũng ở đây phủ học lý đọc sách, về sau gia đạo sa sút, cảm không ra tiền đi học, lúc này mới đổi thành ở nhà chính mình nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tử không nói (bên trong)

Thính ý tứ của Lưu Chính Khanh, Hàng Châu Thành này đích phủ học cũng là không thể coi thường, hắn năm đó đích cùng trường, hiện giờ làm quan đích cũng số lượng cũng không ít, thông qua thi hương đích lại càng là không thể đếm. Cho nên phủ học đích chỉ tiêu tuy hơi hiển đắt đỏ, nhưng chỉ cần là Hàng Châu Thành phụ cận đích đám học sinh, trong nhà không sai biệt lắm, đều nghĩ hết biện pháp đem hài tử nhà mình hướng phủ học bên trong đưa.

Đương nhiên, chân chính đích thư hương môn đệ là sẽ không gom góp náo nhiệt. Người ta hữu tư học làm trọng, không cần tiếp nhận như vậy đích quan học giáo dục.

Sở Phong nghe, không khỏi chắc chắn tán thưởng, nghĩ thầm nguyên lai niên đại đích giáo dục cùng ngàn năm về sau cũng không có quá lớn đích khác nhau. Không chỉ là mọi người cướp hướng học lên tỉ lệ cao đích trong trường học lách vào, hơn nữa còn có tư nhân, công lập đích khác nhau, cũng không biết những cái này học đường bên trong lớp phân hay không phân ban phổ thông, thí nghiệm lớp các loại. . . Hàng Châu Thành này đích phủ học, đoán chừng tựu tương đương với tình trọng điểm a. . .

Bừa bãi lộn xộn đích nghĩ đến, Sở Phong không khỏi vùng trộm đích trực nhạc. Lưu Chính Khanh ở một bên nhìn, hoàn toàn không rõ theo như lời tự mình đích những vật này đâu buồn cười, vì vậy trừng mắt một đôi mắt không hiểu nhìn nhìn hắn.

Sở Phong thấy thế ho nhẹ hai tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác, chỉ chỉ bên cạnh xếp hàng lão dài đội mũ: "Lưu huynh, mọi người muốn mời hương đích đều ở đây biên xếp hàng đầu, ngươi còn không mau đây vô? Bỗng không mặt trời lặn thời gian đều không tới phiên ngươi rồi a?"

Lưu Chính Khanh bắt đầu dĩ, hắn làm người tuy hết sức lông bông chút, nhưng cuộc thi lúc trước tới Không miếu tế bái đích lễ phép phải không dám đơn giản rách nát, vì vậy nhìn Sở Phong nhất nhãn, hỏi: "Như thế nào, ngươi không theo ta một chỗ bái cúi đầu?"

"Không được, ta lại không tham gia, hà tất tại đây nhiều người thời điểm tham gia náo nhiệt, không duyên có chậm trễ người khác công phu." Sở Phong cười nói, "Lưu huynh ngươi thỉnh tự tiện, ta tại Không miếu này trong chuyển vừa chuyển, trong chốc lát lại tới tìm ngươi."

"Hảo, chờ đi ném đi là được." Lưu Chính Khanh vui đùa một câu, phất phất tay, tự khử xếp hàng.

Sở Phong trong lúc rảnh rỗi, liền ở trong Không miếu chạy lên.

Ngàn năm về sau gia hương đích Không miếu hẳn đi qua rất nhiều lần, thời điểm này so sánh lấy đến xem, phát hiện đại bộ phận đích bố cục đều không sai biệt lắm, xem ra phát triển đến Bắc Tống trong năm, toàn bộ Không miếu đích tế tự quy chế đã định ra tới. Nói ví dụ đồ vật cổng chào đích "Đạo quan cổ kim" "Đức xứng Thiên Địa", vào cửa đích phán Nguyệt Trì, đại thành cửa, đại thành điện, đồ vật vũ các loại, đều tất cả nhĩ tức.

Chỉ là có chút chi tiết đích địa phương cũng không tương đồng, rõ ràng nhất chính là toàn bộ Không miếu đích tiên hiền bài vị số lượng, so với đời sau vui đi rất nhiều. Sở Phong đi vào từ mi khứ nhìn, đại thành điện cung phụng đích ngoại trừ Không Phu Tử bản thân, hai bên chính là bốn xứng mười triết, mà không phải đời sau đích mười hai triết.

Đây cũng là mười phần bình thường sự tình, hiện giờ đích Chu Hi còn không có sinh ra, còn không có sáng lập xuất trình Chu lý học, tự nhiên còn không có tiếp nhận hậu nhân kính ngưỡng cung phụng đích tư cách.

Trừ đó ra, đồ vật vũ đích bài vị cũng không bằng đời sau đích nhiều, nguyên nhân trong đó tự nhiên cùng Chu Hi không sai biệt lắm.

Không miếu bên trong người đến người đi, thế nhưng tiếng người cũng không ầm ĩ, tự nhiên là bởi vì không có học sinh dám ở Chí Thánh tiên sư trước mặt làm càn.

Sở Phong tại trong miếu dạo qua một vòng, đến đại thành cửa đại điện nhìn lên, Lưu Chính Khanh còn xếp thật xa, cần chờ đợi đích thời gian còn dài.

Chính suy nghĩ còn làm mấy thứ gì đó, Sở Phong lại thỉnh linh đích phát hiện tây cổng chào đích ngoài cửa tụ tập không ít nhân, thoạt nhìn cũng không so với đại thành trước cửa điện quanh quệ, cũng không biết trong những người này tăng ba ba tăng ngoài đích đang làm những gì.

Cảm thấy hiếu kỳ, Sở Phong liền đi tới. . .

Thi hương, phủ thủ thời kỳ, chính là Hàng Châu Thành nào nhiệt nhất thời điểm nhất, nhưng bực này nào nhiệt lại cùng Nguyên tiêu, Trung thu các loại vạn dân cùng khánh rất không tương đồng.

Loại này sĩ tử tụ tập đích nào nhiệt bên trong mang theo một loại khăn trương Cẩm, tựu phảng phát đời sau mỗi đến kỳ thi Đại Học kia mấy ngày, liền ngay cả trên đường đích người đi đường đều đi ngang qua địa điểm thi trường học, cũng không khỏi vì công môn chờ đợi đích các gia trưởng mướt mồ hôi. Ít nhiều vinh hoa phú quý từ ngón tay chạy đi, ít nhiều Kim Bảng Đề Danh có thể được hai tay nắm ở, kỳ trung đủ loại cạnh pháp chuyện xấu, là không ai có thể hiểu thấu đáo.

Nào nhiệt cùng khăn trương ngay tại lúc này, liền biến thành như hình với bóng đích hai loại đồ vật. Cho dù là thế nào tài trí hơn người học phú năm xe đích nhân, cũng tuyệt đối không dám cam đoan chính mình tựu nhất định sẽ tại khoa cử bị lấy. Khoa cử bản thân chính là đã bao hàm quá nhiều đồ vật, khảo thi trường học đích không đơn thuần là tài học, giống như kỳ thi Đại Học đồng dạng, còn có vận khí, cùng với tâm tính.

Vô pháp cam đoan kết quả, vì vậy mỗi người đích một lòng đều hoặc cao hoặc thấp đích treo ở giữa không trung.

Ở trong Không miếu, tất cả đám học sinh dựa vào lễ phép cầu phúc, nói là một loại cấp bậc lễ nghĩa, càng nhiều, lại là đang tìm kiếm một loại an ủi.

Nhân tại vô pháp phán đoán tương lai xu thế thời điểm, hăm vào mang nhiên thời điểm, sẽ tự chủ vì chính mình tìm kiếm một loại ký thác tinh thần. Tại Tây Phương, đó là tôn giáo. Tại phương đông, tôn giáo có lẽ có chi, nhưng đối với cổ đại những cái này người đọc sách mà nói, nhất tin cậy đích ký thác tinh thần, tự nhiên là Không Phu Tử.

Chỉ là, từ không nói quái lực loạn thần, từng văn kiện đến miếu đích nhân đều chỉ nói là tới cầu phúc, vì chính mình tăng thêm vài phần linh khí, mạch văn, không người nào dám thuyết đây là một loại khăn cầu, tâm thành thì linh các loại sự tình, là không thể nào tại văn miếu loại địa phương này phát sinh. Thiên Hành Kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên. Nho gia chú ý, là chuyện như vậy.

Ngôi lưu ly, nhật thành cung, tường trong cũng không có bàn đu dây, ngoài tường lại tự nhiên hữu người đi đường nôi.

Trên đường có người, thậm chí tụ tập không ít nhân. Sở Phong đứng xa xa nhìn, vậy mà cảm thấy tường trong ngoài tường đích nhân số tựa hồ chênh lệch không xa, nhĩ trên mặt của mỗi người, cũng gần như đều tràn đầy đồng dạng thần thái.

Trong ngoài đều là sĩ tử, có một chút nhân mới vừa từ đại thành điện cầu phúc hoàn tất, liền hết sức quen thuộc đích đi đến nơi này, mọi nơi tìm sao, dựa vào kinh nghiệm hoặc là mắt cạnh, tìm kiếm một cái nho nhỏ quầy hàng.

Quầy hàng rất nhiều, bên đường xếp đặt, xa xa địa lan tràn mờ đi ra, lại bị lấy rậm rạp chằng chịt đích đám người ngăn trở, cũng không biết đến cùng nơi nào mới là phần cuối.

Có quầy hàng nhiều người, ba tầng trong ba tầng ngoài, từ trong đám người ngẫu nhiên nặn đi ra đích nhân, trên mặt hoặc là tinh thần bừng bừng, hoặc là mặt sắc thái vui mừng, diệc hoặc hoang mang khó hiểu các loại, đủ loại biểu tình, không phải tường hợp cá biệt.

Sở Phong ở một bên nhìn, mục quang vô pháp xuyên qua tầng tầng lớp lớp đích đám người, cho nên không biết mọi người đến cùng tại vậy xem, chờ đợi mấy thứ gì đó. Vì vậy hắn vượt qua đám người, đi phía trước phương đi đi, mọi nơi nhìn nhìn, cuối cùng từ ít người đích địa phương nhìn ra vài phần trò.

Hai bên đường đích quầy hàng, có người thật nhiều, có người ít chút. Trước cửa đích vị trí kia, rõ ràng cho thấy người nhiều nhất, so với cái khác đích

quầy hàng muốn tốt rất nhiều.

Sở Phong xuyên thấu qua ít người đích quầy hàng khứ nhìn, loáng thoáng thấy được hai khối vải bạt, một mặt viết "Nhất cây cây thăm bằng trúc biết sinh tử", mặt khác một mặt sách lấy "Ba miếng đồng tiền hồi tiền đồ" .

Mặc dù Sở Phong chưa bao giờ coi số mạng mấy, thời điểm này xa xa nhìn, cũng minh bạch những cái này quầy hàng đều là làm gì.

Đọc theo đường phố vòng vo hai vòng, Sở Phong phát hiện, chỉ cần là từ văn miếu bên trong đi ra đích đám học sinh, có rất ít không đến nơi đây tính nhất quẻ. Nhiều người đích địa phương lách vào không vào, ít người đích quầy hàng, Sở Phong đại khái đứng ở một bên tùy ý thính trong chốc lát, phát hiện chỉ cần là mà tính, tám chín phần mười đều là trên ký, không đủ nhất cũng là trúng thăm, tựa hồ cũng không có cái gì dưới ký đáng nói.

Cảm thấy chính cảm thấy kinh ngạc, vừa vặn thời điểm này nghe được có người kêu tên của hắn, tìm theo tiếng khứ nhìn, quả nhiên là Lư Chính Khanh đã cầu phúc hoàn tất, đi ra.

"Huynh đệ, cùng ca ca khứ ăn bữa ngon, sau đó lại hướng kia khảo thi uyển trong toàn (chui vào) a! Ngươi tại bên trong nhất ở chính là vài ngày, sợ là trong miệng dễ dàng nhạ ra trúng đài." Lư Chính Khanh bước đi, cười nói.

"Lư huynh không ở nơi này tính nhất quẻ?" Sở Phong tùy ý hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tử không nói (hạ)

Tử không nói, quái lực loạn thần.

từng cái đọc qua "Luận Ngữ" đích nhân, đều biết được.

Không Tử phải không đồng ý bình luận tử vong đích nhân, hắn đã từng nói "Không biết sinh, làm sao biết chết", bởi vậy, có thể thấy được rõ ràng.

Chỉ là, hiện giờ cái chỗ này, hồi hà đích văn miếu bên trong, đứng trước lấy Không Phu Tử đích tôn tượng, nhưng chỉ hữu nhất tường ngăn cách đích trên đường phố, rồi lại đeo đầy như là "Nhất quẻ tính toán tường tận can khôn" các loại các loại trường phiên. Đây không thể không nói, là một loại lớn lao phung phí.

Càng thêm châm chọc là, từ Không miếu bên trong cầu phúc hoàn tất đích thư sinh đám sĩ tử, tám chín phần mười hội trực tiếp đi tới đây quan chiêm một phen, tìm một cái ngưỡng mộ trong lòng đích quầy hàng, ném mấy đồng tiền, hoặc điều ký, hoặc ném tiền, hoặc phê chữ bát (八), hoặc sờ cốt xem tướng, đủ loại đối mới đích hoa dạng văn vẽ, chung quy là vì hỏi một câu tiền đồ.

Nho đã cầu, lại đến nơi này hỏi một câu nói, không biết ở chỗ này hỏi xong quẻ mấy, còn hay không muốn đi ngoài thành Viễn Sơn đích trong miếu tại phật trước cầu trên nhất cầu.

"Đại bộ phận đều phải làm như vậy, chỉ là mà nói, sẽ ở lần đầu tiên hoặc mười lăm thời điểm kính hương, thừa dịp mấy ngày nay lại đi đích nhân cũng rất ít." Lư Chính Khanh nghe Sở Phong đích nghi vấn, cười giải thích một chút.

Sở Phong hơi hơi kinh ngạc, có chút vô pháp tiếp nhận.

Lư Chính Khanh nhìn nhìn nét mặt của hắn, trên mặt đích nụ cười càng vui vẻ, vỗ tay cười nói: "Như thế nào, rốt cục có một việc là Sở Huỳnh Đệ ngươi không biết sao! Chẳng lẽ các ngươi của Bắc Địa sẽ không như thế?"

Sở Phong nghĩ nghĩ chính mình trước kia đích đồng học, gật đầu nói: "Cuộc thi lúc trước cầu phúc nhất định là có, tại văn miếu bái cúi đầu, hoặc là khứ chùa miếu trong cầu nhất cầu, thế nhưng nho thích đạo Tam Gia ăn sạch, thật đúng là. . . Nếu như tín tưởng phương diện này đích đồ vật, như thế lung tung tế bái, sẽ không sợ Tam Gia đích Thần Tiên 'Tranh giành tình nhân' sao?"

"Ha ha!" Lư Chính Khanh chưa từng nghe qua bức này ngôn luận, không khỏi cười ha ha một phen, mới nói, "Sở Huỳnh Đệ lời này ngược lại là thú vị, chỉ là không thể khiến những người này nghe được, bằng không nhất định muốn đối với ngươi trợn mắt nhìn."

Hắn lắc đầu, lại nói: "Tử không nói quái lực loạn thần, tất cả mọi người là học nho xuất thân nhân, kỳ thật có mấy cái là chân chính tín tưởng những vật này đích? Sở dĩ hiện giờ đi khắp hang cùng ngõ hẻm đích tế bái, xem bói, đâu là thực cầu cái gì trường cấp 3, nói trắng ra là, chỉ là cầu vài phần an tâm

mà thôi. Kỳ thật ta cũng đồng dạng, nếu như hôm nay không đi ra đi dạo đích, trong nhà e rằng muốn càng thêm khó chịu. Đọc sách cũng đọc không vào, vui đùa lại tâm hệ không sai, đủ loại khó chịu, mới thật sự là muốn chết. Thay vì như thế, chẳng tới nơi này tùy ý tìm chút sự tình làm. Liền ngay cả xếp hàng cũng có thể giết thời gian có phải hay không? Hôn nữa quanh mình đều là đồng dạng nhân vật, ôm ấp lấy tương đồng đích tâm tư, nhìn nhìn bọn họ trên mặt đích lo nghĩ cùng thấp thòm, cũng liền không cảm giác mình như thế nào khác loại. Nói trắng ra là, tới nơi này, bất quá chính là vì cầu cùng mà thôi."

Lưu Chính Khanh như vậy nói qua đích làm miệng, ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít quen thuộc đích nhân tiến lên lên tiếng kêu gọi, hỏi han ân cần một phen, kể một ít "Lưu huynh tài cao, lần này nhất định Kim Bảng Đề Danh" các loại các loại Cát Tường. Lưu Chính Khanh liền mỉm cười nhất nhất ứng, cũng nói chút hợp với tình hình đích, người tới ta đi, ngược lại đôi được nhất phái xuân cùng cảnh mình.

Tường bên trong ngoài tường đều là nhao nhao đích náo nhiệt, tại đây dạng đích xuân, quang trong, nghịch quang khứ nhìn, đập vào mắt đích đều là khe hở đồng dạng cảnh trí. Các thư sinh rộng lớn đích tay áo tại dương quang trong phát phát nhiều, trong tay đích quạt xếp hoặc khai mở hoặc hợp chỉ điểm giang sơn, chỉ là khuôn mặt bên cạnh biên đích tiền ảnh trong, kia nhếch đích bờ môi ngẫu nhiên sẽ tiết lộ xuất khẩu trương, ngược lại hữu sực sôi sục tại chỉ trích phương từ bên trong thấp thoáng đích vụ xuân phong bên trong thổi qua, đơn độc rơi xuất vài phần chỉ thuộc về tuổi thanh xuân ít đích hương vị.

Lúc này, lên tuổi tác đích sĩ tử sẽ thờ ơ lạnh nhạt, hoặc từ trên mặt, đáy lòng bay ra một phần cười lạnh. Như vậy đích thanh xuân, cuối cùng là dùng để bị đánh vỡ, ngược lại sẽ không làm nhân cảm thấy đáng tiếc.

Lưu Chính Khanh bản thân đã qua hiện nay Vô Trần đích niên kỷ, nhưng trong lòng của hắn như cũ mang theo người đọc sách đích ngạo khí. Tài học loại chuyện này, bản thân hắn ngay cả có, tuy nói không cần phải tại một ít mặt người trước làm ra cái gì kiêu ngạo bộ dáng, nhưng đáy lòng là có chín thành lực lượng, vì vậy tại giữa đám người, cuối cùng toát ra vài phần khác người đích khí chất xuất ra.

Về phần Sở Phong, hắn nguyên bản chính là một cái khách qua đường, chỉ là tò mò nhìn trước mắt đích đây hết thấy, than thở nhớ tới một câu —— Thiên Thu một tác tâm.

Này một tác tâm không đơn thuần là thơ Đường Tống tử, cũng không đơn thuần là Chu Nhữ Xương tiên sinh đích Hồng học khảo cứu. Tựa như cùng tình cảnh trước mắt, đọc sách cuộc thi, cổ xưng khoa cử, vì học lên, đám học sinh ôm ấp, kỳ thật đều là một khóa "Ta mệnh do ta không do trời" đích tác lòng mà thôi.

Thiên Thu một tác tâm, nguyên lai nơi đây diệc như thế.

"Kỳ thật đều là một ít gạt người đích đồ vật," Lưu Chính Khanh nhìn nhìn Sở Phong ánh mắt tò mò, thấp giọng cười giải thích, "Người xem nhà này người nhiều nhất đích sạp hàng, hàng năm đều là ba tầng trong ba tầng ngoài đích vây quanh, vì cái gì? Cũng bởi vì năm trước đích đứng đầu bảng ở chỗ này tính qua một hồi, được rồi cái tốt nhất ký, quả nhiên trúng, vì vậy càng nhiều người ở chỗ này vùng tiền như rác, kỳ thật chỉ là lấy cái miệng màu mà thôi."

Nói đến đây, Lưu Chính Khanh hướng về phía Sở Phong chớp chớp mắt, thanh âm ép tới càng thêm thấp: "Này chủ quán là người thông minh, người xem cái kia ông thẻ trong, chỉ hữu trên ký cùng trúng thăm hai loại, căn bản cũng không có dưới ký."

Sở Phong nghe vậy cảm thấy khó hiểu, hiểu kỳ hỏi: "Vậy nếu là có người rút trúng trên ký, lại không có khảo trúng đích. . . Năm thứ hai hắn còn ở nơi này, sẽ không sợ có người tới xóc hắn đích sạp hàng?"

"Đương nhiên sẽ không!" Lưu Chính Khanh hưng phấn nói, "Người nghĩ vừa nghĩ, nếu là mình thật không có bên trong, ai còn không biết xấu hổ chạy đến loại địa phương này trên nhảy dưới tránh (*né đòn)? Đây chẳng phải là đem chính mình đích vụ tai tiếng quảng nhi thông báo sao!" Nói đến đây, Lưu Chính Khanh lắc đầu, nửa cười nửa thán, "Người đọc sách, chú trọng nhất đích bất quá một trương da mặt mà thôi, đến cùng bách không một dùng."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thời điểm này sớm đã vượt qua ba tầng trong ba tầng ngoài đích đám người, hướng ở xa thanh tịnh xử đi đến.

Sở Phong chính suy nghĩ lấy những cái kia "Thư sinh" "Mặt mũi" các loại, chợt nghe vài tiếng ồn ào tại vang lên bên tai.

"Người đạo sĩ kia như thế nào nói như thế! Không hiểu quy củ sao!" Một người thư sinh vẻ mặt xanh mét, oán hận đích trừng mắt nhìn một thiếu niên đạo sĩ, tay phải cầm lấy đạo sĩ đích cổ áo.

"Người trả thù lao, ta phê tướng mạo. Người ẩn đường mây đen không ngưng không tiêu tan, hai má lồm nhồm không được vinh hoa, ta nói người cử động lần này tất không trúng, có vấn đề gì?" Thiếu niên đạo sĩ cũng không phải dễ bắt nạt nhục, thời điểm này lông mày nhướng lên, tay áo vung lên, đầy được thư sinh kia một cái lão đảo.

Thiếu niên đạo sĩ nhìn nhìn thư sinh kia xanh trắng đích sắc mặt cười lạnh hai tiếng, cao giọng nói: "Nếu người là kim triều có thể bên trong, ta bạch nham phong liền buông tha này y quan, đến quý phủ trước cửa lấy hết y phục cho người khẩu trừ 800 cái khẩu đầu! Các vị đi ngang qua đích cũng theo đó giúp ta làm chứng nhận! Đến lúc sau nhìn xem ta Long Hồ Sơn Bạch Ngạn Phong, đến cùng phải hay không hư danh nói chơi hạng người!"

—— hôm qua Thiên Đô ăn chè trôi nước sao ~O(∩_∩)O

Chương 56: Một câu thành sấm

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 982 thời gian cập nhật : 206 02 23 5:3

"Nếu ngươi là kim triều có thể bên trong, ta Bạch Ngạn Phong liền buông tha này y quan, đến quý phủ trước cửa lấy hết y phục cho ngươi khấu trừ 800 cái khấu đầu! Các vị đi ngang qua đích cũng theo đó giúp ta làm chứng nhận! Đến lúc sau nhìn xem ta Long Hồ Sơn Bạch Ngạn Phong, đến cùng phải hay không hư danh nói chơi hạng người!"

Thiếu niên đạo sĩ một phen nói đích âm điệu mạnh mẽ, bị hấn tiện tay đẩy đi ra đích người kia thư sinh, sắc mặt sớm đã từ xanh mét chuyển đến trắng xám.

Thư sinh hoảng sợ nhưng, nhìn nhìn bốn phía càng ngày càng nhiều đích mục quang, nghe nữa lấy đối diện "Long Hồ Sơn" đích danh hào, kia còn có cái gì tiếp tục dây dưa đích tâm tư, vội vàng về mặt xấu hổ và giận dữ đích che mặt mà đi.

"Uy! Ngươi đừng chạy! Mau nói cho ta biết ngươi ở lại nơi nào!" Thiếu niên đạo sĩ đâu chịu đơn giản bỏ qua, thời điểm này xông lên vài bước, lại bị tầng tầng lớp lớp đám người xem náo nhiệt ngăn trở. Không buông không bỏ đích búng đám người khư nhìn, rồi mới người kia sớm đã mất tung ảnh, không biết giấu đến Hàng Châu Thành đích cái nào yên liễu họa kiều phía dưới.

Đem đạo bào đích tay áo liệt liệt vung lên, thiếu niên đạo sĩ hàm hừ đích quay lại, trong miệng vẫn không quên lầm bầm: "Cái gì chó má thư sinh! Thật sự là tức chết bốn tiên sư!"

Thiếu niên lầm bầm lời này thời điểm, Lưu Chính Khanh đang tại bên cạnh, lời nói này rõ ràng đích rơi vào trong tai. Nghe thiếu niên lang vậy mà tự xưng "Bốn tiên sư", Lưu Chính Khanh không nhịn được chính là vui lên.

"Ngươi cười cái rắm!" Thiếu niên đạo sĩ tai thính mất tinh, dừng lại tự trừng mắt Lưu Chính Khanh, tựa hồ không định đơn giản từ bỏ ý đồ.

Lưu Chính Khanh ngược lại là bị trừng đích thân nhiên, tiêu sái cười nói: "Tự nhiên là đang cười kia cái bỏ chạy đích thư sinh, chặt vật như thế, thật sự bất nhả, ha ha!"

Thiếu niên đạo sĩ nghe xong lời này, liền tin là thật, đối giận thành vui, lớn tiếng nói: "Lời này của ngươi nói không sai! Hấn cũng dám thuyết ta tính toán không cho phép! Ta Bạch Ngạn Phong, nói như thế nào cũng là Long Hồ Sơn thứ ba mươi đại Trương Thiên Sư tọa hạ đệ tử, hấn vũ nhục ta, chính là đang vũ nhục Trương Thiên Sư!"

Nói đi, vị này gọi là Bạch Ngạn Phong đích thiếu niên đạo sĩ đánh giá Lưu Chính Khanh một phen, vỗ tay nói: "Quả nhiên, ngươi mới là nay khoa tất trúng người, không nói đến tướng mạo như thế nào, chỉ nhìn ngươi quanh thân nhân nhạ tím xanh khí, tự nhất định là hữu quý nhân tương trợ!"

Lưu Chính Khanh vốn chỉ là cảm thấy thiếu niên này đạo sĩ tính tình thú vị, thuận miệng trêu ghẹo vài câu, không nghĩ tới đối phương vậy mà nói ra "Long Hồ Sơn Trương Thiên Sư tọa hạ đệ tử" nói như vậy, sắc mặt không khỏi trì trệ. Nghe nữa đến đối phương nói mình nay khoa tất trúng, lại có quý nhân tương trợ các loại, lại càng là trợn mắt há hốc mồm lên.

Hấn không khỏi nghĩ thầm, nghe nói Đương Kim Thánh Thượng cực kỳ hết lòng tin theo Đạo giáo, hiện giờ này đại đích Trương Thiên Sư, trong triều khoác trong đó tán đại phụ đích chức suông, ngẫu nhiên hội tiền cung vì hoàng thượng diễn giải. Hiện giờ trước mặt mình này tính tình quái đản đích thiếu niên, thật sự sẽ là Trương Thiên Sư đích tọa hạ đệ tử?

Hấn còn nói chính mình nay khoa tất trúng. . . Về phần quý nhân, cũng không biết hấn chỉ chính là vì chính mình giảng thuật rất nhiều kinh nghiệm đích Văn Đoàn tiên sinh, hay là bên cạnh muốn đi làm đằng sao đích Sở Phong. . .

Lưu Chính Khanh coi như là tính tình thế nào tiêu sái, này cơ bản đích được mất tâm vẫn là vô pháp hoàn toàn ném lại, thời điểm này không khỏi hơi hơi trở mắt tại đương trường.

Đương nhiên, không chỉ là hấn, người bên cạnh đã nghe được "Long Hồ Sơn Trương Thiên Sư" sáu cái đại tự, cũng không khỏi ồn ào, đối thiếu niên này đạo sĩ nhất thời sinh ra vài phần kính nể chi tâm, thậm chí ngay cả liên sợ tới mức rút lui nửa bước, bởi vậy có thể thấy Long Hồ Sơn đối tầm thường dân chúng đích lực uy hiếp.

Thế nhưng là Sở Phong lại không rõ ràng cho lắm, thời điểm này kinh ngạc đích nhìn nhìn phản ứng của mọi người, không hiểu nhiều lắm đến cùng xảy ra chuyện gì, trên mặt tự nhiên cũng không có sinh ra cái gì kính nể ý tứ.

Hấn ở chỗ này bất động thanh sắc, tại bức này tình trạng, lại trở thành hạc giữa bầy gà.

Thiếu niên đạo sĩ Bạch Ngạn Phong thấy thế liền mặt lộ vẻ vui mừng, từ trên xuống dưới tả tả hữu hữu nhìn chăm chăm Sở Phong nhìn nửa ngày, tán thán nói: "Thú vị! Thú vị! Ta Bạch Ngạn Phong duyệt vô số người, đến nay lại chưa gặp qua bức này tướng mạo. Vị này lang quân cái cảm vi tiêm, ý vị ít ỏi, rõ ràng là phúc mỏng đoản mệnh chi tướng. Thế nhưng là mặt khác, rồi lại cốt cách thanh kỳ hữu quý ý, nhìn qua khí thi thanh nhi cực sáng, hữu văn nhân quý khí, ngày sau tất cư triều đình chí cao. . . Như thế mâu thuẫn, thú vị thú vị!"

Dứt lời, lại như là phát hiện cái gì đồ chơi đồng dạng, tiến đến Sở Phong bên cạnh đông nhìn xem tây nhìn một cái, cự ly chi gần, gần như treo đến trên người Sở Phong.

Sở Phong hơi cảm giác xấu hổ, một phương diện khác rồi lại cảm thấy này cùng tuổi đạo sĩ mười phần chất phác khả ái, hi vọng đều hiện ra sắc, không chút nào làm giả, đích xác rất có bất đồng thường nhân đích khí khái.

Nhưng nghe lời của hắn, Sở Phong lại trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng, nghĩ thầm chính mình ngàn năm về sau đích mệnh cách chết sớm, cũng không chính là đoản mệnh chi tướng sao? Cũng không biết đạo sĩ kia là thực tính ra, hay là vừa vận dụng phải cái trùng hợp.

"Hắc! Thú vị thú vị! Ngươi cũng là ngày mai muốn tham gia thi hương đích nhân sao?" Thiếu niên đạo sĩ nhìn hồi lâu, đột nhiên hô to một tiếng, vỗ tay cười nói, "Không cần quá lo lắng! Ngươi lần này nhất định cao trung không thể nghi ngờ!"

Sở Phong cùng Lưu Chính Khanh nghe xong lời này, đối với đối phương trong miệng nói đích chuẩn xác hay không, liền lập tức biết được.

Hai người trong đó giúp nhau đưa mắt ra ý qua một cái, cũng không chuẩn bị tại trước mặt mọi người vạch trần đối phương, vì vậy chỉ là cười tạ ơn, Lưu Chính Khanh từ tay áo trong túi quần lấy ra mấy đồng tiền tới đưa cho hắn.

Thiếu niên đạo sĩ thấy thế lại nhú mày, phát tay áo nói: "Ta vì các ngươi xem tướng nhìn qua khí, chẳng qua là cảm thấy bèo nước gặp nhau, lại có cạnh pháp mà thôi. Cũng không phải là vì tiền! Nhị vị xem bộ dáng là không tin ta nói, đã như vậy, tiền này, ta không muốn cũng thế! Nhị vị thỉnh tự tiện a!"

Dứt lời, thật sự tay áo vung lên, quay người trở về gian hàng của mình, ngay tại chỗ ngồi xuống, nhắm mắt lại, cũng không chào hỏi khách khứa.

Sở Phong cùng Lưu Chính Khanh hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy thiếu niên này đạo sĩ rất có chút ý tứ, nhưng theo như lời hắn đích, tự nhiên là không thể tin.

Sở Phong căn bản sẽ không đi tham gia khoa cử, chỉ là làm một cái thi hương đích đăng sao mà thôi, nơi nào sẽ bên trong đây này? Loại này lời tiên đoán tự nhiên là hoang đường.

Nhưng bọn họ đều là phúc hậu người, không có khả năng lập tức vạch trần thiếu niên này đạo sĩ, bằng không tự cùng đoạn người bên ngoài tài lộ không có cái gì khác nhau.

Chỉ là nội tâm không khỏi yên lặng đoán giao, thiếu niên kia cũng không biết rốt cuộc là nơi nào đến đích lòng tin, thuyết đi lúc trước vị kia thư sinh. Nếu là thư sinh kia thật sự cao trung, chẳng lẽ lại thiếu niên này đạo sĩ thật sự muốn cời sạch y phục, đi chỗ đó thư sinh trước cửa đập đầu sao?

Càng nghĩ, chỉ có thể là thiếu niên kia đạo sĩ đang cùng thư sinh đóng kịch, có lẽ chỉ là vì hấp dẫn nhân đích ánh mắt mà thôi. . . Thế nhưng là thủ pháp này không khỏi quá mức kì quái chút.

Thời điểm này đích Sở Phong cùng Lưu Chính Khanh tự nhiên không biết, cái gì, gọi là một câu thành sấm.

—— tên Tiểu Đạo Sĩ sửa lại, còn nhiều hơn Tạ Thư hữu hay Mộc Đạo Nhân đích chỉ ra chỗ sai ~ vùng hoa ~ một bên viết chữ còn có thể một bên trường tri thức, đây là Văn nhi chỗ theo đuổi sự tình. Cũng hi vọng các bạn đọc về sau còn có thể tiếp tục không tiếc chỉ giáo, O(∩_∩)O cảm ơn rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Khảo thi uyển đêm dài

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 208 thời gian cập nhật : 206 02 24 0:07

Sở Phong cùng Lưu Chính Khanh tại Thiên Hương Lâu trong ăn xong cơm tối, trở lại thi họa làm được thời điểm, tri châu phủ đích một vị phủ lại đã đợi đợi đã lâu.

Này phủ lại đã bị tri châu đại nhân tự mình phân phó qua, đối Sở Phong không dám lãnh đạm, cung kính đích hỏi an, liền thỉnh hắn hướng khảo thi uyển

dời bước.

Sở Phong hỏi khảo thi uýễn đích quy củ, sau khi nghe ngóng, quả nhiên là vật gì cũng không thể đi đến bên trong mang, vì vậy thôi. cùng Văn Đoàn tiên sinh, Trương Đại Ca cáo từ một phen, liền hộ tống phủ lại đạp xe, hướng khảo thi uýễn xử bước đi.

Lúc đó đã vào đêm sắc, trên đường rơi xuống đẹp và tĩnh mịch. Khảo thi uýễn bản thân lại càng là nghiêm túc chi địa, trước sau không nghe thấy phổ phùng âm ỉ, chỉ hữu chút trùng gọi ếch kêu, tại đây dạng đích xuân ban đêm, ngược lại càng hiện ra vài phần u tĩnh.

Phủ lại thấy Sở Phong đã dùng qua com, liền trực tiếp dẫn hấn hướng sương phòng, một mặt chỉ vào mặt phía bắc đích tường viện giới thiệu: "Vây biên chính là khảo thi uýễn đích chánh điện, ngày mai đám sĩ tử chính là tại nơi này đáp lại. Ngày mai trông giữ đích có thể sẽ nghiêm khắc chút, may mà không giống phủ thử như vậy dài dòng, một ngày liền thôi. Nếu là Sở lang quân có chuyện gì gấp, đại khả cùng loại nhỏ thuyết. Những cái kia trông coi đích năng phu, nếu là nhất thời mất chỗ đui mù có cái gì chỗ đắc tội, mong rằng Sở lang quân đại nhân không ký tiểu nhân qua, cùng loại nhỏ nói một tiếng, loại nhỏ tự nhiên cực kỳ giáo huấn một phen."

Sở Phong cười nói âm thanh "Khách khí", nghe nữa phủ lại nói dưới hấn là chú ý đích địa phương, liền theo hấn một chỗ tiến vào một gian sương phòng.

Sương phòng sớm đã quét sạch sẽ, ngọn đèn cũng đã điểm hảo, chính đám người.

Sở Phong mọi nơi dò xét, phát hiện này sương phòng sáng sủa sạch sẽ, so với chính mình tại Lục thị thi họa hành chỗ ở còn muốn rộng rãi không ít, liền hết sức hài lòng.

Phủ lại lén lấy sắc mặt của Sở Phong, thời điểm này cũng không khỏi thở ra một hơi, cười nói: "Chúng ta Hàng Châu Thành tuy nhân khẩu không ít, thế nhưng khảo thi uýễn lần trước sửa chữa là hơn ba mươi năm trước đích sự tình, nơi đây thật sự không thể nói rộng rãi. Sở lang quân cũng là thông tình đạt lý người, ở chỗ này làm khó vài đêm, chắc hẳn sẽ không truy cứu đích a!"

Sở Phong cười xỏ này phủ lại chấp tay: "Ngài thật sự là quá khách khí, tại hạ bất quá là qua tô về mà thôi, có cái chỗ an thân tự nên nói lời cảm tạ. Huống chi nơi này rất tốt, so với ta chính mình chỗ ở còn tốt hơn chút."

Phủ lại đương nhiên sẽ không đem những lời này thật đúng, nhưng trong lòng vẫn là thở ra một hơi. Đây chính là tri châu đại nhân tự mình điểm danh muốn chiếu cố đích nhân, cũng không biết đến cùng là dạng gì đích thân phận, dù sao tất nhiên phải không tục. Này phủ lại từ tiếp lấy tời về sau liền bắt đầu hoảng hốt, sợ không cẩn thận đắc tội vị đại nhân vật này, lại ồ ào tiến tri châu đại nhân trong tai, đã đoạn chính mình đích sinh cơ.

Vì vậy sớm đích sai người chuẩn bị cho tốt, lại sớm đích khư quý phủ tiếp, không nghĩ tới mình làm vài ngày đích chuẩn bị tâm lý, vị này tuổi còn trẻ đích lang quân lại vẫn rất tốt hầu hạ. Đối Sở Phong đích cảm nhận, này phủ lại vẫn cảm thấy rất không tệ.

Sở Phong lại đến vài tiếng tạ, nhớ ra cái gì đó, hướng về phía phủ lại chấp tay: "Đúng rồi, chưa thỉnh giáo. . ."

"Tại hạ họ Vương, Vương Kế, ngày nay tại đây khảo thi uýễn bên trong quản cái tiểu viện này từ đích việc vặt vãnh. Ngài nếu đang có chuyện tìm ta, tùy tiện bất cá nhân hỏi ta tính danh chính là." Phủ lại Vương Kế nói.

"Nguyên lai là Vương đại nhân, thất kính." Sở Phong hơi hơi cúi người hành lễ.

"Ồ! Thi không dám!" Vương Kế vội vàng nghiêng người né tránh, cười nói, "Ta chính là một cái nho nhỏ phủ lại mà thôi, nào dám xưng cái gì đại nhân? Ngài hay là gọi tên của ta a, cái này mới khiến ta cảm thấy được an tâm chút."

niên đại ở trước mặt xưng hô người khác tính danh, cùng mắng chửi người là không có cái gì trực tiếp khác nhau. Sở Phong nghe vậy cười cười, tiếng gọi "Vương Đại Ca", xem như thôi.

Vương Kế có chút được sủng ái mà lo sợ đích ứng, nghĩ thầm trước mắt vị này nhất định là cái gì nhà cao cửa rộng đại tộc đích quý công tử, bằng không hành sự đang lúc nơi nào sẽ hữu như vậy đích phong nhã khí độ, quả nhiên là cửa nhỏ nhà nghèo đích xuất thân không thể so với.

Về phần tại sao nhà cao cửa rộng đại tộc xuất thân nhân muốn tới nơi này làm một cái đẳng sao, Vương Kế đích kiến thức cũng coi như không ít, tự nhiên có thể đoán giao đến đạo lý trong đó. Nhất định là đọc sách không được, muốn thông qua phương pháp này tại tri châu phủ trong mưu cái xuất thân. Nơi này đích nho nhỏ đẳng sao, tự nhiên chỉ là một cái tiền thân chi giai, ngày sau không thể nói trước còn muốn cùng một chỗ xử lý chút công vụ, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, tự nhiên không dám đơn giản đắc tội.

Sở Phong tự nhiên không biết Vương Kế trong nội tâm đích đủ loại, lại thoáng qua ôn hàn hai câu, Vương Kế liền mười phần biết điều đích lui ra ngoài, một đêm không có chuyện gì xảy ra không đề cập tới.

Tối ca đêm giờ Tý trước sau, Sở Phong mơ mơ màng màng bị phía ngoài thanh âm đánh thức, phê y đứng dậy khư nhìn, lại thấy cách một đạo tường đích chủ trong nội viện đã đèn đuốc sáng trưng, ngẫu nhiên có chút thanh âm truyền đến, cũng là vang nhĩ không loạn, tựa hồ là vô quan đích vắng lại.

Vương Kế mất sắc, xa xa nhìn thấy Sở Phong từ trong cửa xuất ra, liền ngay cả vội vàng cười đón.

"Sở lang quân, có phải hay không bị quấy nhiễu đến? Xin lỗi xin lỗi. Bên ngoài sắp bắt đầu nghiệm minh chân thân, quân nhân làm việc, khó tránh khỏi sẽ có chút âm ỉ. May mà chỉ hữu ngày hôm đó, ngày mai sẽ được rồi"

Sở Phong nghe vậy gật gật đầu, cách tường viện nhìn ra xa khảo thi uýễn ra, nghĩ thầm Lưu Chính Khanh hẳn cũng phải ở kỳ trung chờ đợi, cũng không

biết đến cùng có hay không ăn được điểm tâm. Vừa nghĩ đến đây, không khỏi mỉm cười.

Thời điểm này lại có mấy người hướng Vương Kế hỏi sự tình, Vương Kế nhất nhất đáp, lui tới trong đó ngược lại hơi có chút uy phong, cùng đối đãi Sở Phong thì đích kính cần phải không cùng.

"Vương Đại Ca có chuyện tự khứ bận rộn, không cần ở chỗ này của ta trì hoãn." Sở Phong nói.

Vương Kế chần chờ một chút, gật đầu nói: "Cũng tốt, ta chỗ này việc vặt nhiều, cũng khó tránh khỏi ảnh hưởng đến Sở lang quân ngài đích nghỉ ngơi. Giờ mọo chính khác, tri châu đại nhân cùng Thông phán đại nhân là muốn tế tự, cầu phúc, đến lúc sau chúng ta tất cả mọi người cần phải đi chính viện lắng nghe răn dạy. Sở lang quân nếu là bây giờ có thể đủ an giấc, là hơn thụy một hồi. Nếu là ngủ không được cũng không sao, hôm nay ban ngày vô sự, lang quân có thể tự hành an giấc."

"Đa tạ Vương Đại Ca nhắc nhở." Sở Phong cười nói tạ.

Vương Kế một giọng nói "Không dám", liền chính mình bận rộn đi.

Sở Phong liền đứng ở chỗ cũ, đưa mắt lắng nghe nửa ngày, muốn từ kia nóng dần dần ồn ào âm ỉ đích tiếng người, công nhận xuất Lưu Chính Khanh đích thanh âm.

Mình cũng biết đây cơ hồ là chuyện không thể nào, nghe xong một hồi, liền cũng thôi.

Đang chuẩn bị trở về phòng híp, lại cảm thấy biệt ánh mắt của người. Theo khứ nhìn, lại thấy là đứng mặt trong sương phòng đứng hai người, trường y nho mang, thoát nhìn cũng là thư sinh đích bộ dáng, chắc hẳn cũng là cùng Sở Phong đồng thời tới đăng dò xét.

Nghĩ tiến lên tiếp một phen, lại cảm giác mình hiện giờ bộ dạng này bộ dáng, lần đầu gặp mặt không khỏi khinh bạc chút, đối phương cũng là như thế, không bằng hững đông về sau lại tỉnh tể giới thiệu không muộn. Vì vậy hướng về phía đối diện chấp tay, liền quay người trở về phòng.

"A! Chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng!"

Sở Phong tự nhiên nghe không được đối diện đích lời nói.

"Có thể khiến Vương Kế như thế nịnh nọt, cũng không biết đến cùng là nhân vật nào."

"Năng là nhân vật nào? Bất quá chính là cái liên khoa cử cũng không được đích phế vật mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Duy có đọc sách cao

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 28 thời gian cập nhật : 206 02 24 4:56

Thiên tử trọng anh hào, văn chương giáo nhĩ tào.

Vạn bản giai hạ phẩm, duy có đọc sách cao.

Thiếu tiểu tu chăm học, văn chương có thể lập thân.

Cả triều Chu tử quý, tấn thị người đọc sách.

Đây là Bắc Tống uông thù viết đích " thần đồng thơ " khúc đạo đầu hai câu.

Mặc dù chỉ là vô cùng đơn giản đích bốn mươi chữ (ta đếm ba lần, không sai a. . . Chột dạ), lại đã nói rõ toàn bộ thời đại đích giá trị quan.

Bắc Tống phong, lưu lịch sự tao nhã, tối thoát ly không ra chính là "Đọc sách" hai chữ, nhi đọc sách là vì cái gì, tự nhiên là vì "Đứng thẳng", vì trở thành "Cả triều Chu tử quý" bên trong đích một thành viên. Nhi đọc sách đứng thẳng đích tiến thân chi giai, tự nhiên là thoát ly không ra khoa cử.

Thế nhưng Bắc Tống đích khoa cử cũng không đơn giản, vất vả và cả đòi lại vô pháp bên trong đích đích có khối người, nhất là tại Vương An Thạch biến

pháp, khoa cử hủy bỏ minh kinh khoa đời đơn giản đích hạng mục, chỉ còn lại tiến sĩ nhất khoa. Cái này khiến cho ít nhiều sĩ tử thanh đăng hoàng cuốn, đầu bạc cùng kinh, nhưng như cũ không chiếm được một chút đích chức quan có thể thực hiện.

Nhất định đọc sách loại chuyện này phân ra thiên phú, rất nhiều người thế nào liễu mạng, tư chất như thế, cố gắng nữa cũng là không chỗ hữu dụng. Khoa cử không còn là đường cái, tự nhiên muốn từ phương diện khác tìm môn đạo. Tại trong quan phủ làm phủ lại chính là cái không tệ lựa chọn, ngẫu nhiên tại khoa cử bên trong làm một cái hồ danh, đăng sao, chính là rất nhiều người bước vào công môn đích bước đầu tiên.

Tựa như cùng tại tri châu đại nhân bên người nhậm chức đích Chu phủ sự tình, mặc dù chỉ là một kẻ trắng tay, nhưng phát phát ổng tay áo đồng dạng muốn khiến cho Hàng Châu Thành đều chấn trên ba phần. Nếu là so sánh khoa cử mà nói, thậm chí nếu so với Thập niên gian khổ học tập đối một cái nho nhỏ huyện cấp quan viên tốt hơn rất nhiều.

Nhưng tất cả mọi người rõ ràng, chân chính khoa cử chính đồ xuất thân nhân, cùng Chu phủ sự tình loại này làm phủ lại xuất thân nhân, cuối cùng là bất đồng.

Làm phủ lại loại chuyện này. . . Sở Phong tới nơi này làm đăng sao, tự nhiên không có bảo ý nghĩ như vậy, chỉ là mặc danh kỳ diệu bị xếp vào tại trên vị trí này, không tốt chối từ, cũng thuận tiện có thể qua được thêm kiến thức, có sao mà không làm.

Hắn là như thế, những người khác cũng không cho rằng như vậy. Thi hương đích đăng sao tổng cộng bốn vị, ngoại trừ bên ngoài Sở Phong, còn lại ba vị, một cái là đi Chu phủ sự tình đích môn đạo, mặt khác hai cái, một cái là tri châu đại nhân tiểu thiếp gia đích thế hệ con cháu, một cái khác, nghe nói là cùng Thông phán đại nhân tình bạn cố tri.

Ba vị này đều là đọc sách không thành, khoa cử không thành, may mà thư pháp còn xem như lấy được xuất thủ, vì vậy bên cạnh nương nhờ đi tới đây, chạy "Phủ lại" hai cái dùng sức nhì. Nhi tại trong con mắt của bọn họ, Sở Phong tự nhiên cũng là như thế.

"Năng là nhân vật nào? Bất quá chính là cái liên khoa cử cũng không được đích phế vật mà thôi!"

Kỷ trung vị kia tẩu tri châu đại nhân tiểu thiếp gia đích thế hệ con cháu mười phần gầy, đầy mắt hai khối dày đặc đến lau không đi đích tím xanh, rõ ràng cho thấy bị tử sắc lấy hết thân thể.

Hắn nói ra một câu nói như vậy, cũng không có được bên cạnh người đích hòa cùng, ngược lại làm bên cạnh hơi mập đích thư sinh có chút xấu hổ, quay đầu sờ lên cái mũi.

Chính mình hai người chẳng lẽ không phải "Khoa cử không thành đích phế vật", đối phương một câu, nặng chữ người thì cũng thôi, như thế nào lại cứ đem mình cũng đặt đi vào, thật sự không thú vị.

Chỉ là đối với Sở Phong. . . Bất luận là hắn đi tới đây đích đãi ngộ, hay là kia Vương Kế thái độ đối với hắn, bọn họ đều là vạn phần đồ kỵ, lời này mặc dù là giết địch một vạn tự tổn tám ngàn, khả nghe cũng ít nhiều có chút hạ gặt đích hiệu dụng, chỉ là không nhiều lắm mà thôi. . .

Hai người này lại thuận miệng nói vài câu, lại cảm thấy đêm dài dài đằng đằng quả thực không thú vị, vì vậy từng người quay người trở về phòng đi ngủ đây.

Đợi đến trời tờ mờ sáng, thấp giọng tiếng người giống như tuôn rơi đích hoa rơi đồng dạng, trường thi trọng địa, không người nào dám cao giọng ồn ào.

Sở Phong rửa mặt đứng dậy, vừa ra khỏi cửa tựu nhìn thấy chính trong sân huấn thoại Vương Kế. Nghe được sau lưng tiếng mở cửa, Vương Kế vội vàng đón, cười nói: "Sở lang quân khởi đích chính là thời điểm, chúng ta cái này khứ chính viện tham gia tế tự, trở về lại dùng đồ ăn sáng. Người xem như thế nào?"

Sở Phong gật đầu, chấp tay nói: "Toàn bộ bằng Vương Đại Ca an bài."

Vương Kế cười tùm tùm đích ứng, lại dẫn Sở Phong hướng chính giữa đi vài bước, hướng hắn nhất nhất giới thiệu: "Ba vị này theo thứ tự là Lô lang quân, Lý lang quân, Lưu lang quân, cùng Sở lang quân đồng dạng, đều là lần này thi hương đích đăng sao. Bên này hai vị là lần này thi hương đích hồ danh, chư vị mấy ngày nay đều cư ngụ ở nơi này viện lạc, có chuyện gì trực tiếp nói với ta là tốt rồi, đừng làm như người xa lạ mới phải."

Mấy người nghe vậy liền vội vàng khom người đáp lại: "Nào dám đơn giản quấy rầy."

Sở Phong ở một bên nhìn nhìn, mới phát giác xuất vài phần không đúng. Những người này đối với Vương Kế đích thái độ mười phần kính cẩn không nói, hơn nữa. . . Sở Phong nhìn hai bên một chút, chính mình chẳng phải là cái cuối cùng tới? Lúc trước Vương Kế rõ ràng đã tự nói với mình giờ mọ bên cạnh liền bắt đầu tế tự, chính mình vậy mà lúc này mới, để cho mọi người chờ mình, thực sự quá vô lễ chút!

Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong vội vàng hướng về phía mọi người xin lỗi.

"Sở lang quân thật sự là quá khách khí, " vị kia họ Lô đích đăng sao niên kỷ tuy lớn, thế nhưng mười phần hòa ái, thời điểm này cái thứ nhất đáp lại nói: "Chúng ta là qua giờ Tý liền ngủ không được, nội tâm cùng những cái kia sĩ tử đồng dạng, cùng dài quá thảo đồng dạng, khó có thể an giấc. Sở lang quân lại là tuổi trẻ tài cao, đối với cái này đợi đại sự cũng có thể phong đạm vân khinh mà đối đãi chi, quả nhiên là ta bối mẫu mực."

Sở Phong bị phen này khích lệ khiến cho có chút sờ không tới đầu óc, may mà tế tự thời gian sắp đến, mọi người không tốt lại tại nơi này nói thêm cái gì, tại Vương Kế đích chỉ dẫn dưới lý chính y quan, từ thiên sảnh vào chánh đường.

Tất cả tham dự thi hương đích nhân, thời điểm này đều cần tại chính sảnh tham gia tế tự. Nay tế tự tự nhiên là nhằm vào Chí Thánh tiên sư Khổng lão phu tử, còn có đương kim thánh nhân. Tế tự do địa phương tối cao trưởng quan, cũng chính là tri châu đại nhân chủ trì, hiện giờ lúc này, tham gia thi hương đích đám sĩ tử sớm đã tại sân nhỏ đích chính giữa nhao nhao nghiêm túc đứng hầu, Sở Phong những cái này người tham dự cũng ở bên cạnh kính cẩn đích dựng lên, chỉ chờ những người lớn đến.

Trong sân đích nhân ô áp áp một mảnh, lại cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Sở Phong mọi nơi nhìn coi, phát hiện ngoại trừ thí sinh cùng bọn họ những công việc này nhân viên ra, cũng không có thiếu ăn mặc áo giáp đích võ tướng binh sĩ chia làm tại bốn phía, mỗi năm bước một người, cảm trường thương đứng thẳng, đại khái cũng là làm giám thị chỉ dụng.

Sở Phong mặc dù không có trải qua chính thức kỳ thi Đại Học, nhưng toàn thị đích mô phỏng quả thật tham dự qua rất nhiều lần, thời điểm này nhìn trước mắt đích trận chiến, cũng không khỏi lú lờ. Tối thiểu nhất kỳ thi Đại Học đích giám thị các sư phụ, không có ai trong tay là lấy lấy vũ khí. . . Hiện giờ trận chiến, tựa phảng phất nếu người nào dám ăn gian, đi lên bắn một phát tựa như, chỉ là này hàn quang Thiết Giáp đích vừa đứng, cũng đủ để dọa phá mấy người đích là gan.

Thừa dịp tế tự chưa bắt đầu, Sở Phong ở một bên vụng trộm đích nhìn, quả nhiên thấy mấy cái thí sinh sắc mặt hiển lộ trắng xám, cũng không biết là sợ tới mức, hay là nội tâm có quỷ.

Thi hương thí sinh đại khái một trăm 7-80 nhân, đem trọn cái phòng đứng cái trần đầy. Sở Phong trong đám người tìm tìm kiếm kiếm, rốt cục tại trên góc Tây Bắc thấy được Lưu Chính Khanh đích thân ảnh, Lưu Chính Khanh cũng không thấy được hắn.

Từ nhỏ đến lớn không biết tham gia qua bao nhiêu lần cuộc thi, trở thành cuộc thi đích nhân viên công tác, đối với Sở Phong mà nói còn là một cái mười phần mới lạ đích tự nghiệm thấy.

Lúc này, Tiếng Chuông Buổi Sáng vừa vang lên, đã tới giờ mẹo. Bước chân vật liệu may mặc xung đột thanh âm tuôn rơi tới, chính là mấy vị đại nhân đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chiêu văn quán Trục học sĩ

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhĩ số lượng từ: 285 thời gian cập nhật : 206 02 25 0:2

Nhị vị đại nhân chưa hiện thân, tự nhiên có người cao giọng phụ xướng, mọi người tại đây vội vàng thờ dài bái kiến, không dám lơ đãng.

Đợi đến một hồi rì rào vang động, tri châu, Thông phán hai vị đại nhân bên cạnh đứng nguyên tại, phụ xướng người mới hát một tiếng "Chư học sinh đứng dậy".

Sở Phong hộ tống mọi người một chỗ ngừng đầu khứ nhìn, lúc này mới nhìn thấy phía trước chính vị lại đứng hơn hai mươi người, từng người quan phục, công phục, hình dung nghiêm túc,

Cùng lần trước nhìn thấy hai vị đại nhân bất đồng, lần này là chính quy nơi, tri châu, Thông phán hai vị đại nhân đều mặc hồng sắc la bào váy, sắc trắng bạch hoa la bên trong đơn đích triều phục, bên hông dùng cách mang buộc lại, phương nội tâm lĩnh, lụa trắng vớ da đen lý, eo bên cạnh gắm thụ, mang tiến hiện quan, xa xa xem chi, liền cảm thấy thông dong lịch sự tao nhã, thái độ quan liêu phong, lưu, không phải là nhân vật tầm thường.

Nhi đề cho Sở Phong ngoài ý muốn chính là, hai vị đại nhân lại không có đứng ở chính giữa, mà là một trái một phải bảo vệ xung quanh lấy một người Bạch Phát Lão Giả, mười phần tôn kính bộ dáng.

Ba người nói vài câu cái gì, Sở Phong đứng ở đằng xa góc hẻo lánh, thỉnh không đứng cắt. Chỉ thấy mọi người đang trên tiếng xột xoạt một phen, tri châu đại nhân hướng về phía trong lúc này đang lúc đích lão giả khom người thi lễ, nhĩ tiến lên hai bước, nhìn chung quanh phía dưới hơn trăm danh học tử, gật gật đầu, nghiêm túc mở miệng.

"Tự thái tổ đến nay, triều đình của ta khai mở khoa thủ sĩ, không có một năm dám can đảm hoang phế. Vì sao? Kì thực quốc không thể không hiền, dân không thể không ngưỡng. Mây bối giai hiền lương chi sĩ, hoặc lương nhân đề cử, hoặc tài danh lan xa, chúng ta người làm quan tuyển hiền dùng năng, chính là vì triều đình thi tuyển ngay ngắn chi sĩ, vì dân chúng mưu cầu trên đất chi phúc. Năm ngoái lũ lụt Hàng Châu, khiến thi hương trì hoãn. Bốn quan mặc dù không rảnh rỗi, không có khiến cho Hàng Châu đã không bỏ sót hiền chi năng, lại cũng không muốn làm chư vị hữu châu ngọc bị long đong chi kiếp. Vì vậy bên cạnh thương lượng quyền, trên dưới chờ lệnh, may mắn công văn trên đạt Thiên Thánh, quan gia thánh minh, đến nay ngày bổ khai mở

thi hương ân khoa, đề cử hiền lương."

Tổng Triều người xưng hoàng đế vì "Quan gia", Sở Phong trong góc nghe, nội tâm không khỏi kinh ngạc, nghĩ thầm nơi này thi lại đích sự tình cũng phải kinh động đến hoàng đế chỗ nào? Cũng không biết là thật hay giả.

Chỉ là những người khác tự nhiên là mười vạn cái tin tưởng, Sở Phong vùng trộm đích khứ nhìn trong sân đích đám sĩ tử, chỉ thấy có người đích trên mặt thật đúng hiện ra vài phần cảm động đến rơi nước mắt, phảng phất muốn lập tức thịt nát xương tan, đền đáp gia nước.

Thân là ngàn năm về sau đích linh hồn, Sở Phong là không thể nào đối hoàng đế hữu quá nhiều kính nể chi tâm. Nhất là đối với Tống Huy Tông, ngày sau sẽ bị kim nhân tù binh, đã chết tại Bắc Địa đích số khổ hoàng đế, tại Sở Phong trong nội tâm, đối với tình cảm của hắn chỉ là "Đáng tiếc" hai chữ.

Đương nhiên, này đáng tiếc cũng đã bao hàm rất nhiều ý tứ. Một là cảm khái hắn thời vận bất lực, sanh ở này hồ lang hoàn tự chi cảnh địa phương. Hai là thật đáng buồn hắn ngu ngốc Vô Đạo, trọng dụng thân tử chi bằng bản thân chi vui mừng ác. Ba là thương hại hắn thi họa ngạo thế, lại sai sinh thành một cái hoàng đế mệnh. Bốn là thờ dài mạng của hắn đồ làm nhiều điều sai trái, nửa đời trước quang vinh Hoa Thiên, cũng không cách nào sửa chết không có chỗ chôn đích vận mệnh bi thảm.

Tống Huy Tông đối với Sở Phong mà nói, là một cái lịch sử sách giáo khoa trên đích hôn quân, cũng là một cái nghệ thuật sử thượng bị thương thê lương rồi lại lực lượng mới xuất hiện đích kinh tài tuyệt điểm.

Nhân vật như vậy, có thể làm Sở Phong cảm khái, lại vô pháp làm hắn kính nể.

Tri châu đại nhân cao giọng thuyết giáo một phen, căn cứ khoa cử đích quy củ, mọi người ngồi xuống lúc trước, trước muốn tế tự Không Phu Tử.

Khoa cử đích tế lễ tự nhiên sẽ không giống lúc khác phức tạp như vậy, tuy cũng chia thành nghênh thần, sơ hiến, hon kém hiến, cuối cùng hiến đợi trình tự, thế nhưng lễ nghi trên cũng không rườm rà, kia Bạch Phát Lão Giả sơ hiến, tri châu, Thông phán theo thứ tự hiến tế, mọi người cung kính thi lễ, tế tự liền coi xong thành.

"Này một vị là lần này thi hương đích quan chủ khảo, chiêu văn quán Trục học sĩ Lưu Chính hồng Lưu Công."

Tri châu đại nhân cung kính đích giới thiệu bên cạnh Bạch Phát Lão Giả, cử chỉ đang lúc mười phần tôn kính.

Sở Phong cũng không biết chiêu văn quán rốt cuộc là một cái dạng gì đích chỗ, thỉnh là nghe qua, chỉ là "Trục học sĩ" . . . Hắn nghe nói qua "Đại học sĩ", lại cũng không rõ ràng. Chỉ nhìn hai vị địa phương quan viên đối Lưu Chính này hồng cung kính như thế, chắc hắn thân phận đối phương hẳn là không tầm thường.

Vì vậy Lưu Công tiến lên nói vài câu động viên đích, chỉ là mơ hồ lực lượng chưa đủ, dù sao cũng là lên niên kỷ đích người, thanh âm tại xuân phong bên trong hơi hơi phiêu hốt, nhưng đám sĩ tử nào dám buông lỏng.

May mà không lâu sau, lần này tế điện, khuyến khích liền coi xong kết. Vương Kế hướng về phía Sở Phong mấy người nhẹ nhàng vẫy tay, lặng lẽ vô sinh hơi thở đích lui ra, xuyên qua Thiên điện, chỉ nghe bên kia một tiếng chuông vang, hẳn là bắt đầu cuộc thi.

Hi vọng Lưu Chính Khanh có thể khảo thi tốt thành tích a!

Sở Phong nghĩ như vậy.

"Hôm nay liền vô sự, chỉ là đến buổi tối giờ lên đèn, không thiếu được làm phiền hai vị hồ danh đích lang quân."

Trở lại chính mình đích sân nhỏ, Vương Kế cười nói.

Kia hai cái phụ trách hồ danh người đều là trung niên trên dưới, nghe vậy vội vàng kính cẩn đích đáp ứng.

Vương Kế gật gật đầu, rồi hướng Sở Phong bốn người nói: "Thông thường mà nói, hồ danh đều là tại giờ Tý bên cạnh chấm dứt, bốn vị lang quân ngày mai sáng sớm liền muốn bắt đầu khổ cực. Hôm nay ngược lại là rảnh rồi, không biết mấy vị lang quân an bài như thế nào, nếu như cần ta chuẩn bị mấy thứ gì đó, không cần thiết khách khí mới tốt."

Này tầm thường đích mấy người nào dám để cho Vương Kế vất vả, liền nói không cần.

Vương Kế liền vừa cười hỏi Sở Phong: "Sở lang quân đầu này? Có cái gì không cần ta chuẩn bị ở dưới?"

Sở Phong thấy hắn một mình hỏi mình, liền cảm thấy có chút hơi xấu hổ, chỉ là trong lòng nghĩ lấy kia không gian phòng trống rỗng, ban ngày vô sự khả qua đi, hay là nhin không được hỏi một câu: "Có cái gì không sách giải trí có thể xem đích? Thật sự không được, làm cho chút văn chương luyện chữ cũng tốt."

Vương Kế nghe vậy hơi sững sờ, chợt cười nói: "Ta nghe nói Sở lang quân ái sách, thiện sách, hôm nay vừa thấy, quả là thế. Chuyện này thuyết khó không khó, thuyết đơn giản cũng không đơn giản. . . Ta thử nhìn một chút a!"

"Vây đa tạ Vương Đại Ca." Sở Phong cảm thấy vì vui mừng, cười chấp tay.

Vương Kế hướng về phía mọi người hơi hơi chấp tay rồi đi, kia phụ trách hồ danh đích hai người cũng cáo từ đi, chỉ còn lại Sở Phong đợi bốn cái đảng sao người, đứng ở chỗ cũ mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Hơn nữa, bởi vì Sở Phong mới vừa cùng Vương Kế ở giữa đối thoại, mặt khác ba người lúc này đều nhìn nhìn hắn.

Sở Phong bắt đầu vốn cũng không phải là giỏi về giao tiếp người, mạnh vì gạo, bạo vì tiền gì gì đó, hắn là hoàn toàn không có cái năng lực. Nếu là tầm thường thời điểm, một ít người rảnh rồi hắn còn có thể ứng phó, hiện giờ đối phương loại này "Nhìn chăm chăm" đích mục quang, Sở Phong đã cảm thấy có chút không thoải mái.

Hơn nữa. . . Tuy nói hắn bất thiện giao tiếp, cũng không đại biểu hắn không cảm giác được đối phương trên người tản mát ra đích mơ hồ địch ý.

Vị kia hơi lớn tuổi Địch Lô lang quân đến không có cái gì, chỉ là còn lại nhị vị, hướng chỗ đó vừa đứng, mục quang phảng phất muốn đem Sở Phong xuyên thấu tựa như, loại cảm giác này, thật sự để cho Sở Phong cảm thấy rất không thoải mái.

Sở Phong càng nghĩ, cũng nhớ không nổi mình rốt cuộc là nơi nào đắc tội hai người kia, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Trong sân bầu không khí vi cương, may mà Lô lang quân xuất ra giảng hòa, ha ha nở nụ cười hai tiếng: "Mọi người mấy ngày nay cộng sự, nếu là Sở lang quân, Lý lang quân đích gọi thật sự khó chịu. Ta Lô Lâm, chữ nhất định chỉ, trong nhà hành bảy, mọi người gọi ta Lô bảy là tốt rồi. . . Chúng ta nhân rồi cũng là nhân rồi, tại Sở lang quân muốn tới sách giải trí văn chương lúc trước, chúng ta không bằng dời bước khứ trong phòng uống trà chuyện phiếm, như thế nào? Ha ha."

"Hắc!" Lời của Lô Lâm ân tiết cứng rắn đi xuống, tuổi còn trẻ, vóc người gầy gò đích Lý lang quân liền cười lạnh một tiếng. Hắn mắt lé đánh giá Sở Phong, giễu giễu nói: "Lô Thất ca hà tất nóng mặt dán lạnh bờ mông, người ta lớn như vậy đích lai lịch, đâu chịu hạ mình tại chúng ta chật chội đích phòng nhỏ trong uống trà đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Hư danh nói chơi

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 959 thời gian cập nhật : 206 02 25 4:58

"Lô Thất ca hà tất nóng mặt dán lạnh bờ mông, người ta lớn như vậy đích lai lịch, đâu chịu hạ mình tại chúng ta chật chội đích phòng nhỏ trong uống trà đó!"

Lý lang quân đỡ đòn hai cái quãng thâm mất, trong tay cầm một cái chiết phiến vuốt vuốt. Hắn hướng về phía Sở Phong nghiêng người mà đứng, xem Sở Phong thời điểm cũng không nhìn thẳng vào hắn, mà là khoi mào khoe mắt liếc xéo, mười phần vô lý.

Sở Phong xưa nay là giúp mọi người làm điều tốt, nhớ không nổi chính mình như thế nào đắc tội hắn, cũng không muốn như vậy vô duyên vô cớ đích cùng hắn phát sinh xung đột. Vừa chấp tay, muốn nói cái gì đó, chỉ nghe vị kia hơi mập đích Lưu lang quân cũng cười nhẹ một tiếng, như có như không đích hòa cùng một câu: "Lô Thất ca, việc này không ổn. Nếu quả thật đích muốn uống trà, là đem Sở lang quân mời được chúng ta trong phòng đâu này? Hay là chúng ta khứ Sở lang quân trong phòng đâu này?"

Lô Lâm đâu thỉnh không ra trong lời nói đích thâm, nhưng hắn như trước cười ha hả đích giảng hòa: "Ồ nơi này là cái đại sự gì, tất cả mọi người là tới nơi này làm đảng sao, hà tất phân ra cái gì lẫn nhau."

"Chúng ta cũng không muốn chia, thế nhưng là có ít người trời sinh chính là tài trí hơn người, liền gian phòng chỗ ở đều so với chúng ta rộng rãi đích nhiều." Lý lang quân cười lạnh nói.

Sở Phong nghe được như lọt vào trong sương mù, cũng cuối cùng nghe rõ cái gì, khó hiểu hỏi: "Chư vị, tại hạ nếu là có cái gì chỗ đắc tội, trực tiếp nói chính là, ta Sở Phong hữu thì cái chi không thì thêm miễn. Ta thỉnh chư vị rồi mới đích ý tứ, nói là chỗ ở của ta cùng chư vị bất đồng sao?"

Lý lang quân cười nhạo một tiếng: "Người cần gì phải suy đoán mình Bạch Trang hồ đồ? Rốt cuộc là đồng nghiệp bất đồng mệnh, liền Vương Kế đều đối với người cung kính, cũng không biết là đi người nào đích phương pháp, đút bao nhiêu tiền, mới đổi về như vậy cái đảng sao tới? Nói trắng ra là, này thi hương đích khu vực ngược lại cùng khách sạn không sai biệt lắm, hoa đích tiền bạc nhiều, ở chính là phòng trên! Cái gì tế lễ, tấu cáo Thiên Địa, bắt quá chỉ như vậy!"

Đến tận đây, Sở Phong rốt cục nghe rõ trong chuyện này đích môn đạo, đối với cái này đợi không hài lòng đích nhân, Sở Phong cũng lười nhiều lời, vì vậy chấp tay, thần nhiên nói: "Vị này lang quân không nên như thế tác tượng, ta Sở Phong cũng không có chút nào biện pháp, uống trà sự tình, hảo ý ta

Sở Phong tâm lĩnh, thế nhưng như vậy thôi a! Cáo từ."

Nói đi, quay người trở về phòng.

"A, bị người vạch trần muốn chạy sao! Người ngược lại là nói rõ, rốt cuộc là đi người nào đích phương pháp. Nếu là thật đích thanh bạch, chúng ta tự ồn ào đến tri châu đại nhân chỗ đó bình phán bình phán!" Lý lang quân thấy Sở Phong rời đi, còn tưởng rằng là hấn sợ hãi, vậy mà cao hứng, nổi lên không buông không bỏ đích tính tình.

Chỉ là hấn một câu nói kia, cùng Sở Phong không thể làm gì, lại đâm chọt bên cạnh hai gã khác đẳng sao đích tâm khảm nhi, nhịn không được tự giặt thót một cái.

"Khục! Lý lang, hà tất cùng người bậc này thiếu kiến thức! Chúng ta chính mình trở về uống trà! Uống trà!" Kia hơi mập đích Lưu lang quân vội vàng cầm lên cánh tay của hấn, đem hấn hướng trong phòng túm, "Ta nói Lý huynh, người khả nghe nói hôm nay âm Nguyệt lâu mới tới đích một vị hay bộ dáng? Nghe nói thi từ ca phú không thua nam tử, lại cứ lại sinh đích một bộ hảo tử da..."

Sở Phong nghe sau lưng đủ loại, cũng không nghĩ nhiều hơn suy nghĩ, chỉ là nội tâm không khỏi hơi hơi thở dài, rốt cuộc là nơi thị phi, không nên ở lâu... Xem ra, chính mình thật sự không thích hợp loại địa phương này. Đến đến nơi đây chuyện, về sau hay là chớ để sẽ cùng quan phủ các loại địa phương giao tiếp.

Còn bên kia mặt, Sở Phong nhìn quanh trước mắt gian phòng của mình, không khỏi nghĩ lấy lúc trước vị Lý kia lang quân đích... Thoạt nhìn thật sự là cho mình đích đãi ngộ bất đồng, cách làm như vậy, Sở Phong cũng không cảm thấy thoải mái. Hấn từ trước đến nay cũng không phải đặc quyền giai cấp, thời điểm này lại bởi vì Văn Đoàn tiên sinh đích quan hệ, được an bài đãi ngộ như vậy...

"Sở lang quân, tại hạ Lô Lâm, không biết có thể hay không mượn một bước nói chuyện?"

Ngoài cửa tiếng đập cửa vang lên, Sở Phong mở cửa đón khách.

"Lô huynh." Trước mắt vị này chính là một mực hoà giải đích người hiền lành, Sở Phong đối với hấn đích cảm nhận cũng không tệ lắm, "Mời đến cửa nói chuyện."

"Đa tạ, đa tạ. Vậy quấy rầy." Lô Lâm ý cười đầy mặt, hướng về phía Sở Phong chấp tay, đi vào cửa.

Sở Phong vì hấn châm trà, trực tiếp hỏi: "Lô huynh, ta hỏi một câu, bọn họ đối với ta đích đãi ngộ, thật sự cùng chư vị bất đồng sao?"

Lô Lâm không nghĩ tới Sở Phong là như thế này một cái bụng dạ thẳng thắn đích nhân, nhất thời bị hỏi đích có chút xấu hổ.

Sở Phong thấy thế gật gật đầu: "Là ta không đúng, không nên hỏi người trong cuộc. Chờ một lát Vương Đại Ca trở về, ta hỏi lại hỏi hấn."

"Ai! Sở lang quân đây cũng là hà tất!" Lô Lâm nghe vậy vì kinh, vội vàng khuyên nhủ, "Ngài là tri châu đại nhân tự mình muốn tới đích nhân, cùng thật sự của chúng ta bất đồng, đãi ngộ hơi có chút chênh lệch cũng là nên. Không có ai kể toán giác những cái này. Vị Lý kia lang quân... Rốt cuộc là trẻ tuổi chút, tính tình cũng quá ngay thẳng, rồi mới va chạm Sở lang quân ngài, ngài tự đại nhân không ký tiểu nhân qua, bỏ qua a!"

Sở Phong nghe vậy, nhìn Lô Lâm nhất nhãn.

Lô Lâm sờ lên cái mũi, lặng lẽ cười một tiếng: "Không dối gạt ngài thuyết, ta cùng với Thông phán đại nhân hữu cùng trường chi thích hợp, khoa cử không thành, hoang đường nửa đời, đến bước đường cùng liền tới chế cái phương pháp. Ta thỉnh Thông phán đại nhân nói kia 'Trực đem Hằng Châu tác Biện Châu' đích câu thơ, Sở lang quân thật là lớn mới a! Nghe nói lại là thi thư họa tam tuyệt đích? Nhân vật như ngài vì sao không tham gia khoa cử, ở chỗ này đích thực là nhân tài không được trọng dụng."

Sở Phong nghe vậy thân nhiên nói: "Hư danh nói chơi mà thôi, Thông phán đại nhân cũng là quá mức cất nhắc tại hạ."

Nghe đến đó, Sở Phong cũng đã minh bạch, vị Lô Lâm này Lô huynh sở dĩ đối với chính mình khách khí như vậy, vẹn vẹn là bởi vì hấn biết mình chi tiết xuất thân mà thôi, e rằng cùng người phẩm bản thân không quan hệ. Chỉ là giờ tay không đánh khuôn mặt tươi cười nhân, đối phương ân cần như vậy, Sở Phong tự nhiên cũng không nên nói thêm cái gì.

Lô Lâm lại cùng lấy khách sáo vài câu, nói chút lời ong tiếng ve, Sở Phong liền đều là bắt ôn bắt hòa đích đáp lời.

Chưa tới nửa giờ sau, Vương Kế gõ cửa mà vào, sau lưng người đem giấy và bút mực đưa đi vào.

"Sở lang quân, a, Lô lang quân cũng ở trong đây. Ta đi hỏi thăm, sách vở thật sự là không tốt hướng nơi này cầm, giấy và bút mực ngược lại là sớm tự chuẩn bị tốt, chư vị làm đích nguyên bản chính là đẳng sao đích công sự, sớm một chút lấy ra cũng không có quan hệ gì, nếu là có thể để cho chư vị lang quân rảnh rồi tới giờ giờ gian, cũng là một kiện vẹn toàn đôi bên đích chuyện tốt."

Sở Phong tự nhiên nói lời cảm tạ, cảm thấy mừng rỡ. Cùng người ở chung, thế nào cũng không có cùng thi họa ở chung thoải mái.

"Lô lang quân, ngài đích này một bộ thư phòng, ta là gọi người đưa về người ngài trong phòng, hay là..."

"Tự phóng tới nơi này a." Sở Phong đột nhiên mở miệng, ngữ khí tuy nhạt nhẽo, rồi lại mùi phần kiên định.

Vương Kế cùng Lô Lâm đều nao nao.

Sở Phong cười nhạt nói: "Tự mình một người thật sự quá nhiều cô tịch chút, ta thấy gian phòng này rộng rãi, dứt khoát yêu Lô huynh tới làm bạn. Không biết Lô huynh có chịu hay không tương bồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Uy phong

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 888 thời gian cập nhật : 206 02 26 0:3

Sở Phong đích tính tình, cũng không thích cùng người tranh chấp.

Nhưng vấn đề hiện thật ở chỗ, bất luận hắn có thích hay không, chỉ cần trong đám người sinh hoạt, liền chắc chắn sẽ có như vậy, chuyện như vậy phát sinh.

Dựa theo ngàn năm về sau đích quan điểm mà nói, hắn còn chỉ là một cái chưa mãn mười tám tuổi đích chưa thành nhân. Tuy từ xa xưa tới nay tự mình một người đích sinh hoạt ma luyện tính cách của hắn, nhưng ở đạo lý đối nhân xử thế phương diện, hắn cuối cùng chỉ là một trương giấy trắng, thậm chí rất hi vọng mình có thể một mực như vậy dưới tờ giấy trắng.

Hắn không thích cái gì "Thế sự hiểu rõ giai học vấn, nhân tình thạo đòi tức văn chương" đích điệu. Tuy Sở Phong cũng thừa nhận, nhân vật như vậy tự nhiên hữu sự lợi hại của hắn cùng mị lực, thế nhưng loại người, cũng không phải Sở Phong muốn trở thành đích nhân vật.

Ngàn năm về sau đích những ngày kia, hắn đối với chính mình tương lai đích quy hoạch mười phần đơn giản.

Vẽ tranh, học họa, đón lấy vẽ tranh. Chỉ cần bán họa đích tiền đầy đủ hắn ăn cơm, đối với hắn mà nói, cũng đã đủ rồi.

Hắn là cái người rất đơn giản, đơn giản đích gần như trong suốt, vừa nhìn tựu thấu. Chỉ là loại này đơn giản thuần túy đích thông thấu, tại người có ý đích trong mắt, ngược lại trở thành một loại tận lực hơi bị đích tạo hình. Truy cứu nguyên nhân, kỳ thật bất quá chính là "Nhân giả thấy nhân, dân giả thấy dân" mà thôi.

Trên cái thế giới này, vĩnh viễn không cải biến được đích một chút, chính là "Suy bụng ta ra bụng người".

Lý lang quân xem Sở Phong, liền cảm thấy hắn cùng chính mình đồng dạng, đều là bỏ ra tiền, kéo nhân tình tới nơi này mưu cầu một ra thân.

Lô lang quân xem Sở Phong, liền cảm thấy hắn cùng với chính mình đồng dạng, là biểu hiện ra bày ra một bộ người khiêm tốn giúp mọi người làm điều tốt đích bộ dáng, trong bụng sợ là không biết như thế nào chửi mề.

Sở Phong xem bọn họ, lúc ban đầu cho rằng mọi người cùng mình tương đồng, đều là bởi vì tại thư pháp trên hơi có chút bản lĩnh, vì vậy bị gọi tới làm mấy ngày đích người làm công.

Chuyện cho tới bây giờ, biểu hiện ra một tầng hơi mỏng đích cửa sổ bị đâm phá, Sở Phong mới hiểu được trong những người này tâm ẩn núp đích bách điệp ngàn quay về, cùng với kỳ trung những cái kia tung hoành mương máng đích ý muốn.

Minh Nguyệt theo mương máng, tự nhiên theo không ra cái gì bạch ngân cùng chân kim.

Sở Phong đích xác không thông đạo lý đối nhân xử thế, cũng không đại biểu hắn nhìn không ra.

Cùng người bên ngoài lảng giềng nhi cư, lại cứ chính mình vừa muốn bởi vì Văn Đoàn tiên sinh đích thân phận nhi tài trí hơn người, đây là Sở Phong làm không được, lòng có bất an.

Thật sự để cho hắn giả trang tể tướng phủ trong năng chống thuyền, cùng rồi mới kia ác ngôn đối với hướng đích Lý lang quân là bạn, chuyện trò vui vẻ, đây cũng là hắn làm không được đích sự tình.

Càng nghĩ, hắn chỉ có thể để cho trước mắt vị Lô Lâm này đem đến chính mình đây. Bởi vậy, từng gian phòng đều là hai người cùng ở, cũng liền bộ phận cái gì cao thấp trên dưới.

Sở Phong là phúc hậu nhân, tự nhiên sẽ không nói thẳng ra nguyên do trong đó, giả tá cô tịch trong treo nhưng lạnh lùng đủ loại, đưa ra cái đề nghị này.

Về phần Lô Lâm, hẳn nguyên bản chính là tận lực muốn đáp trên Sở Phong con đường này đếm được, hiện giờ Sở Phong chủ động đưa ra cơ hội như vậy, hẳn nơi nào sẽ không đồng ý, tự nhiên liên tục không ngừng đích đáp ứng.

Ngược lại là Vương Kế, hẳn là tại trong quan phủ lẫn lộn lâu rồi, sớm đã nhìn ra kỳ trung sự tình nhất định không phải như vậy đơn giản. Chỉ là này dù sao cũng là việc nhỏ, nếu như người trong cuộc như thế thân thiện, Vương Kế tự nhiên sẽ không nói thêm cái gì, lúc này cười ứng, lại gọi người đem Lô Lâm đích hành lý chặn nệm đổi qua.

Hết thấy an bài thỏa đáng, Vương Kế rời khỏi sân nhỏ, lúc này mới chiều kia dọn dẹp chặn nệm đích người đến, tình tế đích hỏi.

"Vậy vị Lý lang quân nói chút không dễ nghe đích. Nói là Lô lang quân dày lấy một trương mặt mo, so với chính mình tiểu nhiều người như vậy đều có mặt đi đứt lốt, các loại các loại."

Vương Kế nghe xong, lập tức đã minh bạch một ít, cười lạnh nói: "Đã sớm nghe nói vị Lý này lang quân ngu ngu ngốc, hôm nay vừa thấy quả nhiên. Cũng khó vì chúng ta đại nhân, xem tại là mình tiểu thiếp đích trên mặt mũi, mới đem chất nhĩ làm ra. Bất quá như mau chóng xem ra, hẳn ngoại trừ tự tìm đường chết ra, thật cũng không cái gì ý nghĩa."

Vương Kế nghĩ nghĩ, phân phó nói: "Bực này nhân sự từ nào đó hẳn ồn ào, tự nhiên có người trừng trị hẳn. Bất quá người xem Sở lang quân đích sắc mặt, nếu là thật đích nổi giận, vội vàng phái người tới nói cho ta biết. Bất kể người khác, vị này mới là tổ tông. Tri châu đại nhân điểm danh phân phó hạ xuống muốn chiếu cố đích nhân vật, không được tại chúng ta nơi này chọc sự cố."

Người kia lập tức ứng, rồi lại có chút khó hiểu, hỏi: "Có muốn hay không tìm người đề điểm kia Lý lang quân hai câu? Cần gì phải cứng rắn hưởng hòng súng đạn lên? Đối với mọi người cũng không có chỗ tốt."

Vương Kế nghe vậy cười lạnh một tiếng: "Vậy là một bần nhão đỡ không nổi tường đích đồ vật, người cho rằng người nói cái gì sẽ hữu dụng sao! Trước kia đang lúc đã nghe nói qua, không nghĩ tới so với đồn đại còn muốn bất hảo chút. Không cần chúng ta sốt ruột, tôi sốt ruột chính là cùng hẳn một cái phòng đích Lưu lang quân. Kia Lưu lang quân là Chu phủ sự tình đích phương pháp, tổng nên so với Lý lang quân biết chút sự cố nặng nhẹ. Còn nữa... Kia Sở lang quân cũng là nhân vật có thân phận. Hẳn nếu là thật sự đích muốn run run lên uy phong, chúng ta nếu ở phía trước làm xong, hẳn còn nơi đó có kia cái tình cảnh khử sĩ diện? Chúng ta a, chờ xem kịch vui a!"

Gã sai vật vỗ tay báo hay, bưng tỉnh đại ngộ: "Là như vậy cái lý! Hay là ngài anh minh!"

...

...

Sở Phong làm người đích tính tình, tự nhiên không có cái gì gặp chuyện muốn xuất thủ run uy phong quan niệm tại.

Chịu sâu thăm hậu sự mỗi người ngang hàng đích giáo dục tư tưởng xuất thân hẳn, mười phần khinh thường một chút, chính là cảm thân phận khử áp nhân.

Hơn nữa, nói thật, Sở Phong cho tới bây giờ đối thân phận của mình nhận thức cũng cũng không hoàn toàn.

Dưới cái nhìn của hẳn, Văn Đoan tiên sinh coi như là như thế nào lợi hại, cũng chỉ là một cái về hưu cán bộ kỳ cựu mà thôi. Đề về hưu, quan viên địa phương đến đây tiếp, hẳn là chỉ là cho vài phần mặt mũi mà thôi. Đối với Văn Đoan tiên sinh chân thực vốn có đích lực ảnh hưởng, là Sở Phong vô pháp suy đoán, so sánh.

Đương nhiên, Văn Đoan tiên sinh đích lực ảnh hưởng cũng không chỉ cần ở chỗ hẳn bản thân mình, càng trọng yếu hơn là cả Sơn Âm Lục thị.

Hiện giờ Sơn Âm Lục thị trong triều người làm quan có thể nói là nhiều vô số kể, chân chính đích "Hốt mã giường", cái gọi là thơ lễ thâm anh chi tộc, đâu là tầm thường quan lại đơn giản dám đắc tội đích?

Mình mặt chiếm giữ triều chính nhiều năm đảng Đông Lâm, lúc ban đầu chỉ là Đông Lâm thư viện xuất thân cùng trường cửa bảo đoàn sười ầm, cuối cùng lại phát triển trở thành như thế bộ dáng. Huống chi gia tộc đích ràng buộc nếu so với cùng trường chi thích hợp chắc chắn bền chắc đích nhiều, sau lưng không có chèo chống đích quan viên, nhìn thấy loại này xuất thân quan viên, cho dù là quan hàm so với chính mình thấp, chi sợ cũng là không dám không dùng lễ đối đãi.

Sở Phong hiện tại, là chiếm giữ Kim Sơn mà không biết.

Chỉ bất quá, nói thật, lấy tính tình của hẳn, mặc dù biết, cũng chưa chắc hội thật sự như thế nào coi trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Se lạnh

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 994 thời gian cập nhật : 206 02 26 5:00

Thế nhưng, trên thế giới này, luôn là có thật nhiều chuyện là như vậy.

Người cũng không coi trọng thậm chí xỉ mũi coi thường đích đồ vật, lại là những người khác chỗ truy đuổi, làm lễ chi vật.

Tại Lục thị thi họa làm được thời điểm, Sở Phong đối với cái này cũng không có quá nhiều cảm xúc. Thứ nhất là bên cạnh tiếp xúc người ít lại càng ít, thứ hai, là những người này rất ít lấy thế tục vì niệm, liền ngay cả Lưu Chính Khanh, đều là thế tục bên trong đích một cái trường hợp đặc biệt, trên người kèm theo thêm vài phần tiêu sái khí độ, vì vậy tại đối mặt Văn Đoàn tiên sinh thời điểm, cũng không có loại kia nịnh nọt đích đáng đáp.

Nhưng hôm nay, lại bất đồng. . .

Lô Lâm lòng tràn đầy vui mừng đích chuyển vào Sở Phong gian phòng, thu thập thỏa đáng, nhìn Sở Phong, liền phát hiện này một vị thật đúng tại trên thư án lác quắc lại lấy cái gì.

Rốt cuộc đi là Thông phán đại nhân phương pháp, có quan hệ chuyện Sở Phong, Lô Lâm là mấy người này bên trong rõ ràng nhất.

Đã sớm nghe nói thiếu niên này thư pháp trên rất có tạo nghệ, tựa hồ lại cực thiện họa vẽ. . . Thủy mặc hội cái danh từ này, Lô Lâm thỉnh Thông phán đại nhân đề cập qua, nhưng hẳn cũng không phải là Hàng Châu người địa phương, cho nên kia rốt cuộc là cái gì tầng thứ đích tồn tại, hẳn là cũng không rõ ràng. Chỉ là Thông phán đại nhân nói qua, hẳn liền nghe, ngẫu nhiên tán thưởng phụ họa vài tiếng, như thế mà thôi.

Đồng dạng còn có Trình Nguyên tiên sinh đích danh hào. . . Trình Nguyên tiên sinh cũng không như thế nào rời núi, xuất thủ họa tác cũng xưa nay có hạn, một khi ngẫu nhiên hữu nhất thiên chảy ra, hoặc là bị người giấu sâu ở trạch viện ở trong, hoặc là bị bốn địa thân hào nông thôn nhà sĩ cạnh muốn nhờ mua cất chứa, cho nên, ra Hàng Châu Thành, Trình Nguyên tiên sinh đích thanh danh đích xác không thể nói vang dội.

Nhưng thanh danh cùng năng lực nguyên bản chính là hai loại hoàn toàn bất đồng đích đồ vật, vô pháp nói rõ Trình Nguyên tiên sinh đích thủ đoạn không được.

Thế nhưng là một phương diện khác, nhân cuối cùng là một chủng tập quán vụ "Tin via hề" đích động vật. Lô Lâm nghe những lời này, suy nghĩ suy nghĩ tượng bên trong cái gọi là địa phương danh sĩ xứng đáng đích bộ dáng, cũng liền theo bản năng đối Trình Nguyên tiên sinh đích năng lực đoán chừng chưa đủ.

Nội tâm cũng khó tránh khỏi đã nghĩ ngợi lấy: Cái Sở Phong gì không Sở Phong, cũng bất quá chính là vận số hảo, kéo lên Sơn Âm Lục thị lớn như vậy thụ. Về phần tài hoa gì gì đó, có lẽ là có vài phần, nhưng nhất định không nhiều lắm, chẳng qua là hoa kiêu hoa tử mọi người giờ lên mà thôi.

Hắn Lô Lâm tuy chưa bao giờ từ chính, lại có không ít cùng trường lúc này dòng nước xiết, hơn nữa tuổi tác còn ở đó, một chút đạo lý hay là hiểu được.

Hắn cũng nghe ngóng đích mình bạch, hiện giờ Hàng Châu đảm nhiệm trên vị này tri châu đại nhân, là vì trong triều đắc tội nhân, mới bị thả ngoại đảm nhiệm. Hiện giờ chính ***** đích tìm phương pháp, hướng Biện Lương nội thành toàn (chui vào), hiện giờ thật vất vả đáp lên Sơn Âm Lục thị này phương pháp, tự nhiên là sẽ không dễ dàng buông tay.

Tính như vậy, Sở Phong thật sự là tốt mệnh số đích nhân. Đã bái cái hảo lão sư không nói, còn vừa vận trên quán như vậy thuận buồn xuôi gió đích sự tình tốt.

Lô Lâm tại trong lòng thờ dài lại thờ dài, chỉ có thể cầu Bồ Tát cao tổ tông, hi vọng chính mình lúc nào cũng có thể đi một chuyến như vậy vào đầu đích Hồng Vận.

Nội tâm suy nghĩ lấy những cái này có không có, Lô Lâm ho nhẹ một tiếng, tiến lên phía trước, cười nói: "Chẳng trách cũng nói Sở lang quân thi họa phong, lưu, thanh niên tài tử, nguyên lai lang quân là như thế này khác khổ người, quả nhiên là ta bối hắn là. . ."

Nói được một nửa, Lô Lâm liền cũng đến gần. Sở Phong viết đích chữ viết, rõ ràng rõ ràng đích rơi vào trước mắt.

Kia từng cái một chữ cũng không lớn, hiện giờ lại giống như lần lượt đích bàn tay đồng dạng, vỗ vào trên mặt của Lô Lâm. Chẳng qua là trong nháy mắt đích sự tình, Lô Lâm đích mặt mày vậy mà đỏ đến nhà.

Sở Phong nghĩ đến không duyên cớ vô sự, cũng không thể cứ như vậy ngăn người tri hoãn. Vì vậy dứt khoát cùng thường ngày, làm một ít tập viết theo mẫu chữ, vẽ tranh đích sự tình. Chỉ bất quá trong tay không có sách thiếp, hẳn đành phải mặc lăm. Hay là Thái Tương đích "Thư Nhiệt Thiếp", như vậy mười mấy cái chữ, hay là hẳn lần đầu tiên tiến hành mặc lăm, quả nhiên phát hiện mấy cái ngày xưa chú ý không được đích địa phương, trong lòng mừng

thăm, chuẩn bị sau khi trở về cho dù tốt sinh nghiên cứu, đúng lúc Lô Lâm liền đến đây đáp lời.

Ngừng bút ngừng đầu, Sở Phong đảo mắt liền thấy được Lô Lâm trưởng hồng trưởng hồng đích mặt, cũng không khỏi nao nao.

"Lô huynh đây là thế nào, mặt hồng như vậy? Chẳng lẽ không phải đêm qua xuân hàn se lạnh, nhiễm phong hàn?" Sở Phong mặc dù đối với vụ Lô Lâm cũng không hợp ý, nhưng là không thể nói chán ghét. Mắt thấy cuộc sống khác bệnh nhi không quan tâm, vút tới một bên, ngược lại không phải là Sở Phong có thể làm chuyện xảy ra.

Vội vàng Cháp Bút đứng dậy, Sở Phong giờ tay lên, khứ sở Lô Lâm đích cái trán.

"A! Không có việc gì không có việc gì!" Lô Lâm từ trong lúc khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, rút lui nửa bước, mặt hữu vẻ xấu hổ, ngoài miệng bịa chuyện, "Rồi mới muốn hắt cái xì hơi, nhân nhin nửa ngày lại đánh không ra, kết quả là nháo cái đồ thâm mặt, Haaa...! Thật sự mất mặt!"

Sở Phong nghe vậy bán tín bán nghi, nhưng hấn cũng nghĩ không ra cái gì cái khác giải thích, trên dưới dò xét một phen Lô Lâm đích bộ dáng, cũng đích xác không giống như là sinh bệnh, vì vậy đành phải gật gật đầu: "Xuân phong tuy nhu hòa nhưng là tinh nghịch chút, Lô huynh hay là chú ý thân thể tốt."

"Đa tạ, đa tạ." Lô Lâm xấu hổ đích đồng ý.

Vụng trộm phui nhất nhần Sở Phong trên thư án đích chữ viết, Lô Lâm nội tâm tránh không được lại là run lên.

Không nhìn lầm a, thật sự là trước mắt tiểu gia hòa này tả. . . Người này mới bao nhiêu, cái gì lại cứ có thể viết ra như vậy bộ dạng thủy mị đích chữ viết, thật là khiến người. . . Lô Lâm đích lòng có chút rối loạn, nhất thời vậy mà không biết hấn là dùng cái gì ngôn từ để hình dung trước mắt đích chữ viết.

Sở Phong nơi nào sẽ nhìn không đến ánh mắt của hấn, thời điểm này mỉm cười: "Tien tay về xấu, Lô huynh chê cười."

"Đâu có đâu có." Lô Lâm nhin không được toát ra một vòng cười khổ, "Sở lang quân thật sự là tài cao, chúng ta những người này là không có cách nào so sánh được. Ngài khoan này pháp. . ."

"Là học Thái quân mô đích "Thử Nhiệt Thiếp", tả đích không tốt, Lô huynh làm vui đùa xem a." Sở Phong lời này nói mười phần thành khẩn, rốt cuộc hấn lâm tập "Thử Nhiệt Thiếp" đích thời gian ngắn ngủi, rất nhiều tinh túy căn bản còn không có cảm nhận được.

Thế nhưng là lời này rơi vào Lô Lâm trong tai, lại trở thành mặt khác một loại hương vị. Trong nội tâm đáng chất mờ mịt, Lô Lâm phân biệt rõ nửa ngày, chỉ có thể đối được thờ dài một tiếng.

Hấn nhìn lấy kia trên thư án đích chữ viết, càng xem càng là kinh hãi, càng xem càng là ý chí qua đi. Nội tâm nguyên bản đối Sở Phong đích điểm này xi mũi coi thường, cũng theo đó tan thành mây khói, còn dư lại chỉ là một loại núi cao ngưỡng dừng lại đích kính nể Cảm.

Người với người điểm chết người nhất đích chênh lệch, cũng không phải thân phận cùng địa vị. Loại vật này còn có thể dựa vào hậu thiên đích vận thế cùng nỗ lực khứ bù đắp, thế nhưng là thiên phú loại chuyện này, lại là cả đời định ra đích mệnh số, vĩnh viễn không có khả năng thay đổi. . .

Lô Lâm nhìn nhin thiếu niên ở trước mắt lang, nghĩ thăm lấy chính mình đích thiên phú, cho dù lại dốc lòng luyện chữ hai mươi năm, cũng chưa chắc có thể hữu thành tựu như vậy. Không cam lòng ngoài, lại là nồng đậm đích phiền muộn, ngăn ở nội tâm điều hòa, hỗn tạp, cuối cùng cuối cùng, cùng này xuân phong nhất lẫn lộn, hóa thành một luồng yên trầm, như vậy tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tai vách mạch rừng

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2066 thời gian cập nhật : 206 02 27 0:00

Lô Lâm chỗ kinh lịch đích đủ loại tâm tình, Sở Phong tự nhiên là không rõ ràng lắm.

Về phần thiên phú... Lô Lâm cảm thấy Sở Phong đích thiên phú đã đủ để ỉnh hấn núi cao ngưỡng dừng lại, thế nhưng là đối với Sở Phong mà nói, hấn từ trước đến nay cũng không cho là mình tại thư pháp trên có cái gì chân chính đích thiên phú.

nhận thức đích chênh lệch, nói thật, một là từ ngàn năm đích chênh lệch mà đến, chính là cái gọi là tầm mắt. Thứ hai, lại là bởi vì tương tự đích đám người bất đồng.

Lô Lâm là đem Sở Phong cùng mình tư chất bình thường đích người bình thường so sánh nghĩ [mô phỏng], thế nhưng là Sở Phong xem, lại là nghệ thuật lĩnh vực đích chuyên nghiệp nhân tài.

Hắn là từ nhỏ liền quyết định muốn đi đường này, cho nên ánh mắt thả vô cùng cao, nhi cái gọi là thiên phú đích khác biệt, tự nhiên cũng là cùng cùng loại người bên trong nhìn.

Cũng chính là, Sở Phong trong mắt đã chứng kiến nhân, đều là đã trải qua một phen sàng lọc tuyển chọn rồi. Đòi sau chỉ cần muốn thi nghệ thuật viện trường học, không người nào không phải từ nhỏ tựu sẵn sàng ra trận, thậm chí rất nhiều lại càng là sinh ra ở nghệ thuật thế gia, trong đó khác biệt cùng phổ thông đại chúng so sánh, tự nhiên rất lớn.

Sở Phong cái gọi là tư chất thường thường, thật sự này một loại người bên trong tư chất thường thường. Cái này như là tại cửa tất trong câu lạc bộ, nói mình chỉ là chỉ số thông minh trung đẳng... Kia tối thiểu nhất cũng là chỉ số thông minh 30 đích cao nhân, đầu là người bình thường có thể hay không so sánh đích?

Đương nhiên, này cũng cũng không phải Sở Phong cỡ nào đích vô lễ thậm chí lấp xiên. Hắn chính là mười bảy tuổi, ghé mới sinh không sợ cộp, trong lòng nghĩ đích hay là Vương Dật Thiệu, Trương Bá Anh, muốn phân cao thấp đích hay là hoàng công nhìn qua, Ngô Đạo Từ...

Đây là tốt nhất niên kỷ, bởi vì con đường phía trước khá xa, ai cũng không biết mộng tưởng đến cùng có thể hay không thực hiện. Đây là tốt nhất niên kỷ, một bả hùng tâm tráng chí, thiên nga cao ngất, rồi lại sẽ không làm nhân xì mũi coi thường.

Học đi học tốt nhất thi họa, làm liền làm danh lưu lại sử sách đích mọi người... Đây là người thiếu niên mới có thể có đích chí khí, người bình thường so sánh không bằng.

Như vậy đích chí lớn, có lẽ buồn cười, có lẽ ngây thơ, rồi lại là mỗi người thiếu niên thời đại đích nhân đều mặc sức tưởng tượng trôi qua đồ vật. Chỉ là tại đại bộ phận tánh mạng con người trong, cuối cùng, đều là thắm eo Phan tóc mai tiêu ma...

Thế nhưng là chung quy có như vậy một ít nhóm người, rất ít, thậm chí cực kỳ bé nhỏ. Bọn họ chẳng những có thiên phú, còn hiểu được kiên trì, lại có thể tại tối chuyện chính xác gặp chính xác nhất đích sự tình cùng nhân. Thiên thời, địa lợi, nhân cùng, bọn họ chiếm toàn bộ, cố gắng, cuối cùng cuối cùng, hóa thành một đạo mười vạn ngàn dặm mới tìm được một đích thành toàn.

Người như vậy cũng không nhiều, nhưng may mà, hữu.

Sở Phong là thiếu niên không biết buồn tư vị đích niên kỷ, cũng là người không biết không sợ đích niên kỷ. Hắn còn không có nhận rõ thế giới đích hàng rào, nhưng như trước có thể dựa theo trong lồng ngực một cỗ chí khí, lẻ loi độc hành lấy.

Này, đại khái chính là thiếu niên chỉ có đích nhiệt huyết cùng mỹ học...

Xuân Hoa Thu Nguyệt nhập bút pháp, rét cắt da cắt thịt là bình thường.

Sở Phong "Ngu ngốc" đích cảm thụ được rét cắt da cắt thịt, nhưng như cũ bình thần chịu đựng gian khổ. Theo thường lệ tập viết, vẽ tranh, một ngày thời gian mà thôi, đuổi đích quá mức đơn giản.

Họa hay là lúc trước Trình Nguyên tiên sinh để cho hắn lâm tập đích kia một bức, lúc này giống như sách thiếp đồng dạng, hắn chỉ có thể là mặc lâm.

Mặc lâm cũng không đại biểu có thể đơn giản tùy ý, Sở Phong ngược lại càng thêm chăm chú. Hắn đem cho nên trong trí nhớ có chút mơ hồ đích địa phương nhất nhất nhớ kỹ, chuẩn bị sau khi trở về cho dù tốt sinh học tập, thành giáo.

Mặc dù là tuổi thanh xuân thiếu, lại cũng không thể đem thời gian tùy ý qua đi.

Trong lúc này, Lô Lâm ngẫu nhiên ở một bên nhìn nhìn, thật sự là càng xem càng kinh hãi, cũng là càng xem càng không thể làm gì, cuối cùng đành phải tán thưởng vài tiếng, thuận tiện xa (kỳ) ức mình một chút đích thanh xuân tuế nguyệt.

Nếu như mình lúc còn trẻ, cũng là như vậy dụng công đọc sách, bây giờ kết cục có thể hay không sáng rọi một ít?

Trên cái thế giới này dọa người nhất đích cũng không phải người thông minh, mà là người thông minh vẫn còn ở khắc khổ đích nỗ lực...

Người như tự mình, lại phí thời gian quá nhiều tuổi thanh xuân thiếu.

Lô Lâm thở dài lại thán, hắn nhìn lấy Sở Phong như thế, mình tại trong phòng quanh quẩn một chỗ nửa ngày, vậy mà cũng hiểu được toàn thân không thoải mái. Cuối cùng hướng Sở Phong cho mượn tự viết, nói là mình cũng muốn thừa dịp vô sự lâm tập học tập một phen.

Sở Phong nghe nói Lô Lâm hướng chính mình mượn sách bản thảo, không khỏi nao nao, không khỏi lại có chút làm khó.

Lô Lâm thấy thế vội vàng nói: "Ta chỉ là thuận miệng nhắc tới, Sở lang quân nếu là làm khó, tự nhiên không cần đối với mượn. Loại vật này dù sao cũng là dạy và học chi mật, không thể đơn giản dẫn ra ngoài đích, ta cũng rất có thể hiểu được..."

"Lô huynh, ta không phải là ý tứ này." Sở Phong lắc đầu, cười giải thích, "" Thử Nhiệt Thiếp " ta lâm tập đích không tốt, không được hòa hậu, nếu là Lô

huynh trực tiếp cầm bắt đầu dán khư lăm tập là một chuyện, cầm thư tay của ta nhìn đích, không khỏi hội quá mức sai lệch, đối Lô huynh đích sách đạo tạo nghệ e rằng cũng không có chỗ tốt gì."

Sở Phong nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Lô huynh xưa nay học chính là sách gì thế?"

Lô Lâm vội hỏi: "Nào có cái gì sách thế Bất Thư thế đây này, chỉ là học một ít hương dã thất phu đích chữ, có thể khiến nhân nhận thức là được."

"Lô huynh nếu không phải keo kiệt chỉ giáo đích, có thể hay không trước tùy ý tả mấy chữ, để ta thưởng thức một chút?" Sở Phong thành khẩn nói.

"Không dám xưng thưởng thức, nếu là khó coi đích, Sở lang quân chớ để cười nhạo là tốt rồi." Lô Lâm vì kính, nghĩ thầm chẳng lẽ Sở Phong thật sự đối với cái này sự tình như thế đề tâm?

Lúc này tiếp nhận Sở Phong bút trong tay, nghĩ nghĩ, viết dùng hợp quy tắc đích Khai thư đã viết nhất thiên "Trịnh phong. Ngoài đồng có cỏ đại".

Sở Phong ở một bên tỉ mỉ nhìn, liền cảm thấy Lô Lâm đích kiểu chữ công chính quy củ, nhưng mơ hồ có vài phần cao chót vót chỗ, mặc dù nói không hơn hảo, nhưng vẫn là có thể lấy chỗ.

"Bêu xấu." Lô Lâm nhìn nhìn chữ của mình, lại nhìn một chút bày ở một bên đích Sở Phong tự viết, sắc mặt chính là đỏ lên.

Sở Phong cười nói: "Lô huynh thật sự là quá mức khiêm tốn. Lô huynh đích chữ cốt khí coong nhưng, chỉ cần điểm này, ta chính là so ra kém."

Hắn như thế lời nói thật, bởi vì cái gọi là "Tam nhân hành tất có ta sư", mỗi người đích thư pháp đều có vài phần khả lấy chỗ, muốn trở thành đại thư gia, đương nhiên phải học được học rộng khắp những điểm mạnh của người khác.

Thế nhưng là lời này rơi vào Lô Lâm trong tai, lại làm cho sắc mặt hắn càng đỏ lên.

"Lô huynh, như vậy đi. Thái quân mô đích "Thư Nhiệt Thiếp" tuy rất tốt, nhưng thứ nhất là ta lăm tập đích chênh lệch quá nhiều, thứ hai, Thái quân mô đích chữ quá mức xinh đẹp tuyệt trần chút, tựa hồ không thích hợp lắm Lô huynh người. Sở Phong bắt tài, trước đó vài ngày một mực ở lăm tập Tô Đông Pha đích "kinh từ dán", tuy lăm tập đích cũng không tốt, nhưng thoát nhìn dường như thích hợp Lô huynh người tới học tập." Sở Phong suy nghĩ lấy cười nói, "Ta trước viết ra, Lô huynh nhìn một cái, nếu là thích, liền đi trước cầm lấy tùy ý vui đùa một chút. Nếu là thật sự đích hợp ý, ngược lại không ngại tại thi hương về sau khư ta chỗ đó gập mặt. Bắt đầu dán đang ở nhà, tuy không phải là ta đích tất cả vật, nhưng nếu là Lô huynh có tâm, ngẫu nhiên khư lăm tập một phen vẫn có thể."

Lô Lâm không nghĩ tới, Sở Phong dĩ nhiên là như vậy khiêm tốn hữu lễ, tại đây dạng việc nhỏ trên đều vì chính mình tưởng tượng chu đáo đích nhân, nhất thời lại cảm động hết sức, cái mũi vị chua. Lại tương đối chính mình lúc trước đích câu thả chỉ tâm, Lô Lâm trong nội tâm lại là hồ then tự trách, lại là kích thán tán thưởng, trong khoảng thời gian ngắn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hai người bọn họ lại không biết, ngoài cửa sổ hữu tai, đang căn răng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tiểu nhân trường ưu tư

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2053 thời gian cập nhật : 206 02 27 5:00

"Cái gì chó má đích đồ vật! Học đòi văn vẻ! Đi tới đây làm nho nhỏ đẳng sao mà thôi, thực mẹ nó lúc tự mình là một đòi thư pháp danh gia sao!"

Lý lang quân đẩy ra cửa phòng ngủ của mình, một cước tự đạp lật ra một cái hàng tre trúc đích ghé, cả kinh ở bên cạnh nhảm chán uống trà Lưu lang quân thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Làm cái gì vậy? Thính góc tường nghe ra lớn như vậy đích hòa khí." Lưu lang quân nguyên bản tại chán đến chết đích lo pha trà tạp kỹ, thời điểm này nhìn nhìn Lưu lang quân đích bộ dáng, không khỏi nhú nhú mày lông mày.

Lý lang quân khí bất quá, đem rồi mới nghe được cái gì đều một tia ý thức đích nói, chợt đón lấy mắng: "Thật sự là một đám vô liêm sỉ đích đồ vật, cũng không biết ai so với ai khác cao quý chút? Kia cái gì gọi Lô Lâm, chó săn tựa như hướng người ta trong phòng toản (chui vào). Chui vào, lại mẹ nó hầu hạ tổ tông tựa như hầu hạ. Lúc này vừa vặn, giúp nhau thôi phòng đích đều nhanh thành thần tiên trên trời! Còn người tới ta đi, không biết xấu hổ! Làm **** còn ***** lập đền thờ, thật sự là không chê buồn nôn!"

Lưu Lang quân nghe hắn nói đích thô bỉ, trong lòng cũng là có vài phần không thích. Nhưng hắn đi là Chu phủ sự tình đích phương pháp, đối Sở Phong này hơi có chút nghe thấy, biết Chu phủ sự tình đối Sở Phong cũng là hơi có chút hiềm khích, chỉ là kia nói gần nói xa đích ý tứ, là mình không thể xuất đầu làm cái gì, bằng không dễ dàng đắc tội đại nhân vật.

Lưu Lang quân cũng là người thông minh, đầu sỏ không tới Chu phủ sự tình đích tâm tư, thời điểm này thấy Lưu Lang quân như thế, nội tâm đã sớm có chút so đo. Mình không thể động thủ, mượn đao giết người, tựa hồ cũng là không tệ lựa chọn.

Về phần đao sao... Trước mắt cũng không liên có một bà?

Vì vậy trong nội tâm cười đắc ý, trên mặt lại ra dấu chó có lên tiếng, cau mày nói: "Nhỏ giọng chút! Đây trong trong ngoài ngoài cũng bắt quá vài chục bước đích cự ly, người cao như vậy âm thanh đích ồn ào, khó bảo toàn bên kia nghe không được!"

"Đã nghe được lại thế nào lấy! Con mẹ nó, ta chính là muốn cho bọn họ biết biết, biệt tại vậy người tình ta nguyện đích diễn kịch, cho rằng người khác đều là mù lòa đó! Lão tử một đôi áp phích hay là sáng như tuyết sáng như tuyết, cùng mẹ nó lâu tử trong gian phu ***** tựa như, còn ở nơi này giả trang thanh cao đích lừa gạt ai đó!"

Bị lời này một kích, Lý Lang quân đích điệu lại lập tức nâng cao lưỡng độ.

Lưu Lang quân ở một bên nhìn, nội tâm không khỏi thầm mắng: Thật là một cái rối rắm đích ngu xuẩn, miệng đầy pháo hoa ngô ngô đích ô ngôn uế ngữ, thật sự là cho là mình là Liễu Tam Biến kia đội bạch y khanh đối với sao?

Trên mặt lại nóng nảy, bước lên phía trước bắt Lý Lang quân đích tay áo, dậm chân nói: "Tiểu tử tông của ta, ngài khả kiểm chế điểm! Coi như là đối diện thế nào không phải người, ngài cũng suy nghĩ suy nghĩ đây là cái gì khu vực! Bên cạnh chính là thi hương đích trường thi, người những lời này nếu rơi vào mấy vị đại nhân tai, phản người một cái nhiễu loạn thi hương đích tội danh, coi như là ngài vị kia cô mục không còn biện pháp nào bảo toàn người a!"

Lý Lang quân nội tâm là một túng hàng, thời điểm này nghe kỹ trung lợi hại, sợ tới mức co rút lại cái cổ, không dám lên tiếng.

Lưu Lang quân nội tâm thầm mắng một câu, đón lấy "Nhệ lời khuyên bảo": "Chúng ta hà tất tại ngoài sáng trên cùng bọn họ kia đám người bố trí khí, tốt xấu nghĩ cái biện pháp, để cho mấy vị đại nhân thu thập bọn họ, mới xem như cao điệu chiêu số. Người nói đúng hay không?"

"Không sai! Chính là như vậy cái lý!" Lý Lang quân nghe vậy nhân tình sáng lên, vỗ đùi, "Cũng làm cho mấy vị đại nhân cảnh giác cao độ nhìn một cái, kia Sở Phong rốt cuộc là cái gì mặt hàng! Bất quá ta thuyết Lưu huynh, đạo lý là đạo lý này, chúng ta đến cùng phải nên làm như thế nào đâu này?"

Lưu Lang quân cười đắc ý, nội tâm tự nhiên sinh ra một lượng bày mưu nghĩ kế đích hào hùng.

"Người mới vừa rồi là không phải nói, bọn họ tại tập sách về tranh?"

"Đúng vậy!" Lý Lang quân đáp, "Vậy Lô Lâm cho Sở Phong thôi phòng đích Thiên Tiên tựa như. Muốn ta thuyết, kia Lô Lâm nếu nữ nhân, thời điểm này toàn (chui vào) đích tựu không đơn thuần là Sở Phong đích phòng, mà còn muốn toàn (chui vào) Sở Phong bị ô!"

Lưu Lang quân tại trong lòng mắng một tiếng "Thô bỉ", nói tiếp: "Ta có một cái biện pháp, chúng ta như thế như vậy..."

Hai người đưa lỗ tai mưu đồ bí mật, kỹ trung đủ loại, chỉ hữu chính bọn họ nghe được.

"Lưu huynh quả nhiên cao minh!" Nghe được cuối cùng, Lý Lang quân kích động đích gần như nhảy lên, mặt mày hớn hở, "Bởi như vậy, kia Sở Phong nhất định sẽ đụng vào mấy vị đại nhân trên tay! Đến lúc sau đừng nói tiền đồ, không hỏi tội đều là nhẹ được! Lưu huynh a Lưu huynh! Người quả thật chính là ta Hàng Châu Thành đích Chu công căn a!"

Lưu Lang quân nghe hắn đích thôi phòng, tuy cảm thấy xem thường, nhưng nội tâm lại cảm thấy sáng khoái. Trong thoáng chốc thật sự cho là mình là quạt lông khăn chút đầu đích chu lang, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân đích xương cốt đều nhẹ ba lượng, lâng lâng người.

Quân tử bằng phẳng lay động, tiểu nhân trường ưu tư.

Tuy cùng chỗ một cái sân, nhưng đồ vật hai bên chái nhà phòng đích quang cảnh lại là hoàn toàn bất đồng.

Sở Phong dựa vào ký ức, mặc phút cuối cùng một bức "kinh tửu dân", lần lượt dư Lô Lâm vuốt vuốt.

Lô Lâm nhìn nhìn Sở Phong Hành sách đích chữ viết, du tẩu cùng thanh mị uyển chuyển cùng quang minh tiêu sái trong đó, càng thêm cảm thấy Sở Phong thâm tàng bất lộ, không thể biết kỹ chi tiết.

Vì vậy thán và thán, nhìn nhìn Sở Phong chăm chú nói với tự mình mình "kinh tửu dân" kỹ trung đủ loại môn đạo đích bộ dáng, năm qua ba mươi tuổi đích Lô Lâm, vậy mà lại lần nữa sinh ra đọc sách, tập viết đích tâm tư cùng kích tình. Thậm chí không khỏi nghĩ thầm, nếu là mình sớm Thập niên gặp Sở Phong này, chính mình hiện giờ sợ là cũng không hội lẫn lộn thành hiện tại tại bộ dạng này bộ dáng.

Vừa nghĩ đến đây, Lô Lâm mở miệng hỏi: "Sở Lang quân, ngài năm nay tuổi vừa mới bao nhiêu?"

Sở Phong còn đang suy nghĩ Lô Lâm tập viết hắn là chú ý đích sự tình, nghe vậy nao nao, chi tiết đáp: "Nhanh mười chín, nhược quán chi niên."

Cổ nhân dùng đích tự nhiên là tuổi mụ, một tuổi mà tính, Sở Phong hay là mười bảy.

Lô Lâm truy vấn: "Sở lang quân tuổi còn trẻ, coi như là ngẫu nhiên khoa cử thất bại, cũng không phải như vậy buông tha cho nha. Lấy người đích tài học, nhất định có thể thi đậu."

Sở Phong nghe lời này, biết Lô Lâm là hiểu lầm, cho là mình là khoa cử không thành, mới đến nơi đây mưu cái đường ra.

Điều này cũng khó trách, rốt cuộc thế nhân đều thích suy bụng ta ra bụng người, đây là nhân gốc rễ tính, khó có thể thay đổi.

Trực tiếp phủ nhận, khó tránh khỏi sẽ làm bị thương Lô Lâm đích tâm. Như thế tiếp xúc hạ xuống, Sở Phong phát hiện Lô Lâm cũng là một cái có thể kết giao đích nhân, có lẽ quá mức lá mặt lá trái chút, nhưng bản chất là tốt, không cần cự nhân xa ngàn dặm bên ngoài. Vì vậy cười nói: "Nhân có chí riêng a. Hơn nữa ta là thật sự không có đọc qua mấy Thiên Thư, Tứ thư Ngũ kinh ta là hoàn toàn không hiểu."

Lô Lâm đầu tin tưởng nói như vậy, chỉ nhận vì thiếu niên này đoán chừng là bị khoa cử đích ngẫu nhiên thất bại tổn thương thấu tâm, vì vậy mới sinh ra ý nghi như vậy.

Nhớ năm đó chính mình còn không phải như vậy, hơn hai mươi năm thanh đăng hoàng cuốn, sáu lần thi hương không trúng, vì vậy như vậy bỏ qua.

Chỉ là hiện giờ khắp nơi tìm kiếm đường ra, mười sau vài năm, vẫn là như thế chán nản lạnh. Bây giờ nhìn hạ xuống, năm đó cùng trường, chân chính làm ăn cũng không tệ, còn phải là những cái kia khoa cử xuất thân mọi người. Bằng không, mình cũng sẽ không dày lấy một trương mặt mo cầu đến Thông phán đại nhân nơi này.

Sở Phong đưa nhò này... Mà thôi! Thiếu niên tính tình khó tránh khỏi cực đoan chút, ngày sau nếu là có cơ hội, lại chậm rãi an ủi a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ráng chiều cô vụ

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 983 thời gian cập nhật : 206 02 28 0:29

Tuy nói thi hương chỉ hữu một ngày kỳ hạn, Phù Sinh trộm được một ngày rảnh rỗi, thế nhưng đối với trong sân đích bốn vị đẳng sao mà nói, một ngày này thật sự phát sinh không ít sự tình.

Lô Lâm tìm tìm kiếm kiếm nhiều năm, lại lần nữa dấy lên đọc sách, khoa cử đích ý niệm trong đầu, cổ nhân nói 30 mà đứng, bản thân bây giờ cố gắng nữa có lẽ đã chậm chút, nhưng cả đời cũng không thể cứ như vậy tiếp tục hoang phế hạ xuống.

Đây là hấn từ trên người Sở Phong thấy đồ vật, cũng là hấn đã từng có được, hiện tại lại vừa mới truy hồi đích đồ vật.

Mà đối thành ngoại đích trong phòng, Lưu lang quân, Lý lang quân cũng không có sống uống thời gian. Bọn họ đem đã chuẩn bị cho tốt đích kế hoạch tiếp tục trừ tính, hoàn thiện, hy vọng có thể mượn đao giết người, giải trừ chính mình trong lòng đối Sở Phong đích đủ loại oán niệm.

Trên cái thế giới này, luôn là hữu như vậy một số người. Bọn họ không những mình không nguyên ý trên sự nỗ lực tiến, không ngừng vươn lên, vẫn cứ một mực không cho phép người khác phần đầu không chỉ. Không nên hành một ít phá hư sự tình, mới có thể cảm thấy thư thái. Không nên đem bên cạnh tất cả mọi người kéo tụ lại chính mình đích trình độ, mới có thể cảm thấy thế giới thanh tịnh.

Đối với Sở Phong, Lưu Lý hai vị lang quân chính là ý nghĩ như vậy. Đương nhiên, trong chuyện này còn xen lẫn đối Sở Phong hậu trường đích ghen ghét, cùng với Chu phủ sự tình ngoài sáng ngầm đích thái độ.

Gió giạt trước lúc bão về, chỉ là gió này thổi tới Sở Phong nơi này, liền chỉ còn lại có Xuân Hoa Thu Nguyệt, văn chương phong, lưu.

Một ngày nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn.

Sở Phong dựa theo mình tại thi họa thịnh hành đích an bài, luyện tập "Thư Nhiệt Thiếp", lại mặc phút cuối cùng một lần Trình Nguyên tiên sinh lần này lấy ra đích tranh họa điều đồ.

Như cũ là tiểu bố cục đích lối vẽ tỉ mỉ, Sở Phong lúc trước lâm tập ba lượt, nội tâm đích ấn tượng là có, nhưng không phải là rất sâu, vì vậy tại ký không

chỗ ở tùy ý phát huy bổ túc, chỉ còn chờ sau khi trở về làm tiếp so sánh học tập.

Đồng thời nội tâm cũng không khỏi nghĩ đến, thi họa mặc dù là một nhà, thế nhưng cuối cùng vô cùng tương đồng. Sách thiếp có thể trên dưới một trăm năm như một ngày đích viết phỏng theo danh thiếp, thế nhưng họa tác cũng không thể "Từ một... mà... Cuối cùng".

Rốt cuộc sách là do tâm nhi phát, nhân đích chữ viết trải qua nhiều năm khó biến, thế nhưng là họa sĩ lại như là tính tình bất định đích hải tử, ngẫu nhiên trong mắt tràn đầy tổn thương xuân thu buồn, ngẫu nhiên lại nhất phái đích xuân cùng cảnh minh, cho nên bút vẽ phía dưới đều là biến hóa ngàn vạn, không thể "Nhất lấy quan chi".

Đương nhiên, trong chuyện này đích phân chia cao thấp đích không có.

Họa tác là nhất thời cảm giác, thư pháp là linh hồn rồi ngộ. Linh hồn va chạm vào khách quan hiện trạng mới kích phát ra cảm khái, cảm khái lại đang biểu đạt về sau phản chiếu linh hồn.

Cái gọi là hỗ trợ lẫn nhau, ứng lại như là.

Lô Lâm nhìn nhìn Sở Phong đích họa tác, không thiếu được lại là cảm khái vài câu, càng cảm thấy thiếu niên này bất đồng phạm tục, nếu là chỉ ở nơi này châu phủ trong chìm đắm, thực sự quá không biết trọng nhân tài chút.

Từng người trong nội tâm đều loại, tùy thời đang lúc chảy xuôi, một ngày chỉ kỳ chậm rãi mà qua.

Đang lúc hoàng hôn, nửa giang lạnh rung nửa Giang Hồng đích hương vị bày vầy toàn bộ Hàng Châu Thành đích thủy vực. Ở Bồng thuyền đích bên cạnh mở một lấy một tầng hơi mỏng đích màn sáng, lại đang sóng nước đích vận luật, trùng điệp lóe ra. Trong lúc rảnh rỗi đích thuyền đàn bà một ít tiến đến một chỗ nói giỡn, giờ lên tay áo lau đi trên trán tinh tế đầy đặc đích mồ hôi. Hơi loạn đích lộn tóc tại mờ nhạt lại dần một chút màu cam đích dưới vàng sáng mướt phản chột mắt, theo gió khinh động, mang theo một lượng tuổi trẻ nữ lệ đích khí tức.

Tiếng Chuông Buổi Sáng Tiếng Trống Hoàng Hôn.

Xa xa lầu canh, toàn bộ đích tiếng trống không nhanh không chậm đích vang lên, trên Hàng Châu Thành không lan tràn ra.

Tiếng trống lọt vào tai, thuyền đàn bà liền cười nói dừng, từng người trở về nhà. Cửa hàng nhóm liền thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bình an vãn cửa.

Tiếng trống toàn bộ, ung dung du dương đích truyền vào thi hương đích khảo thi uyển bên trong. Tự hữu nhân tiến lên xin chỉ thị quan chủ khảo, đợi đến quan chủ khảo sau khi gật đầu, một tiếng kéo lấy trường âm đích "Cuộc thi xong", liền hát ra.

Một tiếng tới, trường thi bên trong đích đám sĩ tử sắc mặt khác nhau.

Có người tình cảnh bi thảm, có sắc mặt trắng xám, có đường làm quan rộng mở, có thấp thỏm bất an.

Lưu Chính Khanh từ lúc hai canh giờ trước tựu đã hoàn toàn đã làm xong đề mục, thời điểm này nghe được Tiếng Trống Hoàng Hôn thanh âm, cảm thấy vui mừng đích không được, nghĩ đến cái mộng này đã sớm bởi vì ngôi lâu nhi đau gần chết, còn như vậy chờ đợi cần phải sinh ra loét điết...

Cách cao cao đích tường viện, nhìn khảo thi uyển đích bên trong. Lưu Chính Khanh một mặt thu thập văn chương một mặt nghĩ đến, Sở Phong tiểu tử này cũng không biết ở bên trong như thế nào, cùng những người khác có hay không ở chung vui vẻ.

Đối với mình đích cuộc thi, Lưu Chính Khanh nội tâm đã có chín thành đích nắm chắc, không cần phải nửa để ý. Chỉ là suy nghĩ, tối nay không thể thiếu ra ngoài tiêu sái, chỉ tiếc không có biện pháp mang theo Sở Phong chơi.

Sở Phong tiểu tử này tuổi còn trẻ, thoạt nhìn lại là cái không dính tử sắc, cũng không biết đến cùng khứ không có đi qua pháo hoa ngõ nhỏ. Hàng Châu Thành loại này phong nguyệt bảo địa, kia trong ngõ nhỏ đích cô nương đều là thủy tổ, nếu không phải đi xem một chút, thực sự quá uống công chút.

Chỉ là còn thiếu Sở Phong ba mươi lượng bạc ròng đích trưởng không trả, chính mình mặc dù tại Phạm gia đích Tây Tịch đảm nhiệm trên buôn bán lời chút, cũng không nên như vậy tiêu xài. Cần thận tính một chút trưởng, Lưu Chính Khanh không khỏi ai thán một tiếng, nghĩ thầm chính mình hay là nhẫn nại nữa vài ngày, đợi đến Sở Phong bị thả sau khi đi ra, lại đi lầu tử trong đùa nghịch chơi thích hơn.

Một đồng tiền làm khó anh hùng hán, cổ nhân thật không lừa ta!

Lưu Chính Khanh cung kính đứng ở quan chủ khảo trước mặt đưa lên bài thi thời điểm, trong đầu suy nghĩ chính là những cái này hồ thất tám hồng bết đích đồ vật.

Quan chủ khảo theo lệ gật đầu, động viên vài câu. Lưu Chính Khanh lại hướng về phía bên cạnh tri châu, Thông phán hai vị đại nhân khom người thi lễ, liền cung kính đích lui xuống.

Cất bước đi ra khảo thi uyển thời điểm, ráng chiều bay xéo roi, tựa như vậy mực trời cao.

Lưu Chính Khanh trong nội tâm một cổ thoải mái lại, lại không tốt tại chúng thí sinh lúc trước biểu đạt, vì vậy trước nhẹ nhàng đích cùng người quen xa xa gật đầu ứng phó vài câu, liền bước nhanh đi ra chỗ thi phi này. Đi vào nhất mảnh ngõ nhỏ, thấy bốn bề vắng lặng, Lưu Chính Khanh cuối cùng nhịn không được đại khiếu ba tiếng.

"Phu quân!" Chu thị buổi trưa sơ khắc liền đi tới khảo thi uyển ngoại chờ đợi, rồi mới nhìn thấy nhà mình phu quân vội vàng rời đi, vội vàng chạy tới.

Lưu Chính Khanh nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn lên, không khỏi hơi kinh hãi: "Sao người lại tới đây?"

Chu thị ngại ngùng cười cười: "Trong nhà đợi đích nóng lòng, đứng ngồi không yên, dứt khoát cứ tới đây nhìn một cái." Nàng đánh giá Lưu Chính Khanh nụ cười trên mặt, trên mặt đích sung sướng cũng càng bay bổng lên, "Là được rồi?"

Lưu Chính Khanh tự nhiên biết nàng hỏi chính là cái gì, vì vậy mỉm cười gật đầu: "Tám chín phần mười. Áp đúng rồi đề, chuẩn bị qua, hẳn là không có gì vấn đề quá lớn."

Chu thị cảm thấy vui sướng không thôi, không biết làm tại sao, cái mũi cũng đi theo vị chua lên: "Lão thiên gia có mắt! Nhà chúng ta coi như là khổ tận cam lai (*thời kỳ cực khổ đã qua)!"

Đề cập cổ sự, Lưu Chính Khanh cũng không khỏi thoáng an tĩnh lại.

Hắn tiến lên một bước, đưa tay ngăn cản Chu thị run nhẹ đích bờ vai, ngẩng đầu nhìn phi hà cùng mái cong vênh lên góc, nội tâm bấp bênh đích giống như Tiền Đường đích thủy triều, không biết qua bao lâu, mới chậm rãi đích bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Bày mưu nghĩ kế

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 20 thời gian cập nhật : 206 02 28 5:00

Dù sao cũng là châu phủ nha môn tổ chức đích thi hương, đối đãi tham dự nhân viên đích bố cục cùng đãi ngộ, luôn là sẽ không quá kém.

Sở Phong nhìn trước mắt đích thức ăn, hết sức hài lòng đích gật gật đầu.

Cổ nhân chú ý chính là ăn không nói ngủ không nói, xưa nay dùng cơm thời điểm tuy không đến mức như vậy đích nghiêm khắc, nhưng tương tự đòi sau tùy tiện gọi cái ngoại bán, đầu đến chính mình trong phòng vừa ăn một bên bilibili, tự nhiên khả năng không lớn.

Khảo thi uyển dù sao cũng là quan phủ đích địa phương, Sở Phong những cái này tới nơi này làm hồ danh, đăng sao đích nhân, tuy không giống Vương Kế đồng dạng, đã có được trong quan phủ đích chân chính chức vụ, nhưng bọn họ lần này dù sao cũng là làm quan phủ làm việc, rất nhiều chuyện tình không thể khinh suất thực hiện.

Nếu là thật sự đích trong phòng dùng cơm, khó tránh khỏi quá mức khinh bạc. Vì vậy toàn bộ tiểu viện từ đích nhân cùng nhau ăn cơm, vây quanh cái bàn, chỉ là bởi vì vào ban ngày phát sinh đích một sự tình, khiến toàn bộ bầu không khí ít nhiều có chút xấu hổ.

May mà Vương Kế trung tâm điều đình, Lưu Lý hai vị lang quân lại sớm đã bày ra "Tuyệt diệu" đích kế sách, một bữa cơm thật cũng không ăn lật bàn chữmẹ.

Sở Phong ăn rất tốt, trong lòng của hắn thần bằng phẳng lay động, vốn không có cái gì cần cố kỵ đích sự tình.

Lô Lâm cảm thụ được trên bàn cơm kia tia không nặn không nhạt đích bầu không khí, có chút xấu hổ đích xoa xoa mồ hôi trên trán, cuối cùng coi như là không nặn không nhạt đích ăn một bữa.

Lưu lang quân là trong nội tâm sớm đã có so đo, rất nhiều chuyện tình cũng không vội vụ nhất thời, lấy hắn đích thông minh, tự nhiên cũng sẽ không cùng Sở Phong đám người ở trước mặt trở mặt mặt.

Đề cho Vương Kế có vài phần kinh ngạc ngược lại là Lý lang quân. Vương Kế sớm đã chuẩn bị cho tốt thật sự không được, tự mở miệng gõ gõ đích ý nghĩ. Ai ngờ, Lý lang quân cũng không có tại trên bàn cơm nói năng lỗ mãng, chỉ là giữa đường ra ngoài dễ dàng một chút, về sau ngoại trừ ngẫu nhiên nhìn nhìn Sở Phong cười lạnh hai tiếng ra, cũng không có cái khác quá mức đích hành vi.

Vương Kế chỉ cảm thấy kỳ lạ, nghĩ thầm tiểu tử này chẳng lẽ không phải suy nghĩ minh bạch, còn là người nào giáo dục hắn?

Bất quá bất kể thế nào thuyết, Lý lang quân bức này hành vi là tất cả mọi người hi vọng kiến sự tình, một bữa cơm vội vàng đã ăn, tự nhiên cũng

không có cái gì nâng ly cạn chén đích sự tình. Hồ danh đích hai vị sau khi ăn cơm xong lập tức bắt đầu công tác, Vương Kế nói "Vất vả", mọi người tự từng người tần.

Hồ danh phải ở sáng sớm ngày thứ hai lúc trước hoàn thành, này cũng cũng không phải đặc biệt gì vất vả việc cần làm. Cùng đòi sau đích phong bài thi không sai biệt lắm, cầm mấy cái giấy vàng dán, phong kín, coi như là hoàn thành.

Tuy đơn giản, nhưng trên thực tế, rất nhiều nói đều là từ nơi này bắt đầu. Nếu là thật sự đích có người mua được giám khảo, hay là đã thông trong đó cái nào đó các đốt ngón tay, hồ danh thời điểm, muốn tại bài thi trên làm một cái đăng trước ký hiệu, để tiếp sau đích mọi người nhận ra.

Này ký hiệu cũng là phẩm loại đa dạng, trực tiếp tại bài thi góc hẻo lánh điểm mặc điểm các loại đều là đơn giản nhất đích chiêu số. Có rất nhiều đặc biệt dùng song tầng đích giấy vàng hồ danh, có rất nhiều tại đơn độc cái nào đó chữ trên làm văn, dù loại tình hình, vậy thật có thể nói là là hoa dạng phồn xuất, không phục không được.

Cuối cùng chỉ là một câu —— chân chính muốn đi cửa sau đích nhân, mặc kệ trên chế độ như thế nào đích hạn chế, cũng luôn là hữu tương ứng biện pháp.

Bởi vì cái gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách, chính là như thế.

Cái này giống như ngàn năm về sau kỳ thi Đại Học nhập học cũng có thể mạo danh thể thân đồng dạng, tại tin tức thiếu thốn, lưu thông không khoái đích Bắc Tống làm loại chuyện này, tự nhiên muốn càng thêm đơn giản nhẹ nhõm một ít.

Đương nhiên, bên ngoài mà nói, vì lần tránh đủ loại khoa cử hộp tối thao tác đích hiểm nghi cùng phương pháp, trên triều đình vẫn làm rất nhiều nỗ lực cùng quy định. Nói ví dụ, giám khảo phải ở hồ danh, đăng sao đích trong quá trình, thỉnh thoảng đích dò xét, kiểm tra thí điểm. Nhưng đây đều là để phòng được quân tử phòng không được tiểu nhân đích phương pháp, đạo vô quýt dày móng tay nhọn, những lời này cũng không phải vô cùng đơn giản đích ngôn thuyết.

Sở Phong tại trước khi tới đây, chợt nghe nghe thấy Văn Đoan tiên sinh nói chút trong đó môn đạo. Văn Đoan tiên sinh cũng là người từng trải, tham gia qua khoa cử, cũng ở địa phương trên chủ trì qua khoa cử, tự nhiên minh bạch đạo lý trong đó.

Văn Đoan tiên sinh mặc dù không có nói rõ, nhưng Sở Phong nghe được thanh minh. Lão ý tứ của người ta là, nước quá trong ắt không có cá, muốn hoàn toàn ngăn chặn loại chuyện này là không thể nào, nhưng nếu là quá mức hung hăng ngang ngược, đó chính là hãm quan gia vào bất nghĩa, hãm sĩ tử tư vụ bất công.

Nói ngắn lại một câu: Năng quân thì quân, nếu là thật sự đích gặp rung chuyển không được đồ vật, cũng không cần phải lấy trứng chọi đá, rốt cuộc quân tử không dụng ở nguy dưới tường.

Những lời này, Sở Phong nghe được rõ ràng. Hắn cũng rất tò mò, đến cùng những cái kia ăn gian đích nhân sẽ như thế nào thao tác.

Nhi hấn ở chỗ này hiếu kỳ, suy nghĩ thời điểm, mặt khác trong một gian phòng đích Lưu Lý hai vị lang quân, cầm trong tay từ Sở Phong trong phòng lên ra tới đích đồ vật, trên mặt hiển lộ ra đắc chí vừa lòng đích thần sắc.

"A! Tập viết thì cũng thôi, lại vẫn tại nghiêm túc như vậy đích địa phương vẽ tranh. Chúng ta vị này Sở lang quân, thật đúng là phong nhã đích nhanh đó!" Lưu lang quân nhìn nhìn trong tay đích họa tác, cười lạnh hai tiếng.

"Hắn đây là tự tìm chết, đã như vậy, chúng ta cũng không nên gây mặt mũi của người ta, ha ha!" Lý lang quân xoa tay, trong hai mắt lóe ra hưng phấn đích hào quang. "Lưu huynh, người nói chúng ta như thế nào làm? Là trực tiếp đem tranh này giao cho Vương Kế, để cho hắn theo lẽ công bằng xử lý. Hay là đợi đến mấy vị đại nhân dò xét thời điểm, chúng ta đem họa tác đưa lên, để cho những người lớn nghiêm trị kia Sở Phong?"

Lưu lang quân nghe vậy, cảm thấy xem thường, trên mặt thần nhiên nói: "Vậy Vương Kế cùng Sở Phong là một con đường mấy trên đích đồ vật, giao cho hắn lại có thể có làm được cái gì? Về phần giao cho đại nhân, thứ nhất là khó tránh khỏi chính diện cùng Sở Phong đối nghịch, thứ hai, nếu kia Sở Phong tại đại nhân trước mặt bị cản ngược lại một cái, hỏi cái này đồ vật chúng ta là từ đâu có được, chúng ta chẳng phải là lường bại câu thương? Lại nói, những người lớn đến cùng có thể hay không qua, hay là không biết số lượng."

"Vậy phải làm thế nào?" Lý lang quân có chút nóng nảy, "Ta thật vất vả thừa dịp mọi người ăn cơm, mới đưa thứ này lên ra. Nếu không phải sử dụng đến, ta chẳng phải là không duyên cớ đích làm trên cửa quân tử?"

Được kêu là đầu trộm đuôi cướp... Lưu lang quân đích khoe miệng co quắp động hai cái, cảm thấy cùng như thế ngu xuẩn làm bạn, thật sự là quá mức tự hạ thân giá, về sau kiên quyết không thể làm tiếp bức này sự tình!

"Người sợ cái gì!" Lưu lang quân nói, "Chúng ta tới nơi này là làm cái gì? Là đăng sao! Đợi đến minh hai ngày đăng sao thời điểm, chúng ta đưa hắn tranh này tác hướng bài thi trong kẹp lấy! Những người lớn bắt đầu chấm bài thi, chợt phát hiện bên trong lại vẫn xen lẫn họa tác, đến lúc sau tự nhiên sẽ làm khó dễ được! Đâu cần chúng ta tự mình động thủ!"

"Cao minh a Lưu huynh!" Lý lang quân mắt bốc lên kim quang, vỗ tay tán thưởng, "Lưu huynh, nếu người sinh ra sớm năm trăm năm, được thiên hạ đích liên không phải Tào Mạnh Đức! Ngõ quốc chu lang cũng không bằng người, ha ha ha!"

Lưu lang quân rảnh rồi rảnh rồi ứng, nghĩ thầm: Năm trăm năm trước đều là Tùy sơ, cùng Tam quốc có cái gì liên quan...

Cùng kẻ ngu dốt văng lai, thật là lớn không dễ a!

Lưu lang quân nghĩ như vậy, đưa tay phui phui vạt áo trước, tiêu sái phong lưu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Bích ảnh trang sức màu đỏ

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 202 thời gian cập nhật : 206 02 29 :58

Khoa cử qua đi ngày thứ hai đích sáng sớm, mưa xuân tại Hàng Châu Thành tuôn rơi rơi xuống.

Mưa khinh bạc như sương khí, mặc dù rơi vào nhân đích trên da thịt, cũng không thấy được trầm trọng, ngược lại sắp tới đồng dạng, nhẹ nhàng du dương, tùy ý rơi tại chỗ đó.

Như vậy đích mưa phùn rơi vào trên mái hiên, rất lâu sau đó tài năng ngưng kết thành một giọt thành hình đích giọt nước.

Ngày hôm đó sớm, toàn bộ Hàng Châu Thành chợ phía Tây vẫn còn ở yên tĩnh thời điểm, liền có như vậy một giọt thủy, lặng yên không một tiếng động đích từ mái hiên xối rơi xuống, hù dọa bên cạnh túp lều bên trong một cái Phi Yên, cũng ở một cái giấy dầu trên dù, phát ra gần như không thể phát giác đích lạch cạch một tiếng.

Này giấy dầu cái dù từ Hàng Châu Thành danh điểm đích thủ bút, phía trên phác họa Hải Đường đích đồ án, cũng không biết dùng cái gì không truyền ra ngoài đích bí pháp khứ mờ mịt, vô luận mưa thế nào không lồ, này giấy dầu cái dù cái dù trên mặt đích đồ án cũng sẽ không tan rã.

Như vậy đích cái dù, lịch sự tao nhã cực kỳ, cũng quý trọng đích nhanh. Tầm thường nhân gia đích nữ hài nhi là khó thể thực hiện, cho dù là quan lại người ta đích nữ quyến, tại chân chính mưa về lúc trước cũng khó tránh khỏi muốn tiếp theo lần quyết tâm.

Chỉ có như vậy đích cái dù, hiện giờ đột nhiên xuất hiện ba cái.

Tuổi còn trẻ đích tiểu nha hoàn dùng tay trái chịu đựng, tay phải dẫn theo mép váy, nhẹ nhàng linh hoạt đích lướt qua bàn đá xanh lốm xù gộp nhặt ở dưới vũng nước đọng, nhảy tới dưới mái hiên.

Trên mái hiên rơi xuống một giọt ngưng kết mà thành bọt nước, lạch cạch một tiếng.

Vừa vặn lúc này, chải lấy song hoàn búi tóc đích tiểu nha hoàn cũng ba ba đích đập vang lên cửa phòng.

Cửa phòng lên tiếng nhĩ khai mở, nghĩ là bên trong đích nhân sớm đã được tin tức, sớm đích sẽ ở cửa chờ.

Tiểu nha hoàn cười hi hi đích hỏi an, nghiêng đi thân khứ, quay đầu lại khứ nhìn chủ tử mình.

Chỗ đó cũng có hai thanh quý trọng đến làm cho người bất an đích giấy dầu cái dù, tiểu nha hoàn đích chủ tử chính mình tự mình chống một chuỗi. Thời điểm này, đại khái lại cảm thấy mưa rơi thật sự quá nhỏ, vươn tay đến cái dù ngoại cảm chịu một chút, vì vậy quyết định cái gì, đem đỉnh đầu của mình đích cái dù thu về, đưa cho người bên cạnh.

Cái dù hợp lại, cái dù ở dưới dung nhan cũng liền hiển hiện ra.

Đó là một trương bất luận dùng cái dạng gì đích quá khen ngợi chỉ từ để hình dung, đều sẽ không cảm thấy quá mức đích mặt. Tất cả mỹ lệ cùng động lòng người cũng bị năng thu nạp đi vào, lại bị linh hồn của nàng gột rửa, dung hợp với, lúc này mới chậm chậm đích thành tựu một trương gần như làm cho người không thể nhìn gần đích mặt.

Không chỉ là nàng đích dung nhan, còn có tư thái của nàng. Mặc dù chỉ là đơn giản như vậy đích vừa đứng, tại đây dạng đám sương đích mưa xuân, ăn mặc nhậm bích sắc đích thân ảnh, tựu phảng phất một trương tẩy cũ đích tranh thủy mặc, nhạt nhẽo, nhẹ đỏ, rồi lại mỹ lệ đích rung động lòng người.

Nàng cơ hồ là mỗi người đàn ông nội tâm đều tồn nhập cái loại kia mỹ nhân. Có lẽ xa không thể chạm, có lẽ không đủ chói mắt, thậm chí có chút hư vô mờ mịt. Thế nhưng là như vậy một đạo thân ảnh, lại vĩnh viễn đích khắc sâu tại đáy lòng đích trong một góc khác, Thập niên, hai mươi năm, cả đời, đều sẽ không quên đích bóng hình xinh đẹp.

Nhặt nhèo, rồi lại khắc cốt ghi tâm.

Ít như vậy nữ tiện tay lấy ra quý báu đích giấy dầu cái dù, người bên cạnh tự nhiên bị nàng cử động như vậy lại càng hoảng sợ, bên cạnh nha hoàn liền tranh thủ trong tay mình đích cái dù hướng thiếu nữ đỉnh đầu dõn đi.

Một ít tinh tế dày đặc đích thanh âm cách mưa phùn đích liêm mạc truyền tới, đều là chút "Vũ hàn" "Chú ý thân thể" các loại các loại lè tè từ ngữ.

Thiếu nữ rất rõ ràng cũng không thêm để ý, cũng không có nhìn đỉnh đầu đích cái dù, trực tiếp hướng kia bên trong cửa viện đi đến.

Sau lưng đích mấy người bị lập tức bỏ rơi, không khỏi lại là cả kinh, vội vàng đi theo.

Thu cái dù, nhập viện, vấn an, ôn hàn, bắt quả một lát đích công phu, hẻm nhỏ đích cửa sân lần nữa bị đóng lại.

Mưa bay bổng đích rải tại nước son hồng sắc đích trên cửa viện, cũng chảy xuôi tại khối lớn khối lớn đích bàn đá xanh.

Tường trắng lông mày ngói bàn đá xanh, bích ảnh trang sức màu đỏ vũ không tiếng động.

...

...

"Như thế nào liền tóc đều ướt? Không có bung dù sao?"

"Tỷ tỷ biết ta không thích bung dù, huống chi chỉ là nho nhỏ này đích mưa bụi."

"Cầm Tú phùng đích cái dù, ngày bình thường bách kim khó cầu, ngươì ngược lại là liền hiếm có cũng không hiếm có."

"Vô sự mà ân cần đưa tới đồ vật, tỷ tỷ nếu là thích, đưa ngươì vài thanh."

"Ta lại không thể nào đi ra ngoài, tặng cho ta vô dụng." Lý Lương Thần mỉm cười.

Nàng tới, Lý Lương Thần tranh luận được đích thu những cái kia giấy và bút mực, chuẩn bị một chiếc trà xanh đãi khách.

"Ngươi gần nhất cũng không bận rộn không? Như thế nào có công phu đến chỗ của ta chuyên?" Lý Lương Thần thuận miệng hỏi.

"Mấy ngày nữa vừa muốn bắt đầu bận rộn, thật vất vả được thanh nhàn, tự nhiên muốn trên tỷ tỷ ngươì nơi này đến xem nhìn." Thiếu nữ đáng đáp mười phần thanh thản, rõ ràng cùng Lý Lương Thần rất quen, "Thi hương hôm qua vừa mới chấm dứt, mấy ngày nữa yết bảng xong việc, tự nhiên là chúng ta kia pháo hoa trong ngõ nhỏ bận rộn nhất loạn thời điểm. May mắn cao trung đích sĩ tử không thiếu được chơi đùa ăn mừng, thi rớt đích nhân cũng muốn đi uống hoa tửu giải buồn, đến lúc sau muốn vụng trộm đích chạy ra ngoài chỉ sợ cũng khó khăn."

Lý Lương Thần nghe gật gật đầu, nhớ ra cái gì đó: "Tây Hồ ăn uống tiệc rượu lại muốn ngươì đi?"

"Vâng." Thiếu nữ nở nụ cười, chột như một đêm xuân phong, "Đạn đánh đàn, trò chuyện, thuận tiện nhìn xem tân khoa đích đám sĩ tử có cái gì không phong nhã đích nhân, ngẫu nhiên đùa mấy cái ngại ngừng đích thư sinh, ngược lại thú vị."

Lý Lương Thần nghe vậy cũng mỉm cười, lập tức cúi đầu uống trà, không nói thêm lời.

Không nói lời nào cũng không đại biểu không hài lòng, mà là rất nhiều thứ, không cần nói nhiều.

Thiếu nữ cả đời đều sinh hoạt tại kia bán rẻ tiếng cười chi địa, nói qua đích đồ vật đã rất nhiều, nàng tuy tuổi còn trẻ, lại hiểu thêm, ngôn ngữ, là một kiện cỡ nào vô lực, hư không đích đồ vật.

Ngồi đối diện thính vũ thanh, đối với nàng mà nói, đã là một loại tốt nhất tiêu khiển.

Hữu xuân phong nhập cửa sổ, vô cơ loạn lật sách.

"Tỷ tỷ gần nhất lại làm cái gì tốt thi họa, thà hứa ta xem một chút có được hay không."

Thiếu nữ làm nũng, sáng sủa như vẽ, liền Lý Lương Thần cũng không thể cự tuyệt.

Lý Lương Thần lấy ra tám vé thi họa, hay là thi họa hành tân thu, hay là chính nàng tân làm, cho thiếu nữ đến xem.

Thiếu nữ con mắt lóe sáng sáng, nhìn nhìn những sách kia họa, chắc chắn tán thưởng.

"Ồ? Đây một bức là cái gì?" Thiếu nữ bỗng nhiên thoáng nhìn trong góc đích một bức chữ, cảm cả bức đến xem, lại phát hiện là họa tác xứng từ ngữ, rất có có thể ngoạn chỗ, "Dịch trạm ngoại Bên Đoạn Kiều, tịch tịch khai mở vô chủ. Đã là hoàng hôn một mình buồn... Ô? Đây tên điệu là... Bối toán tử? Vô ý khổ tranh xuân, nhất nhãn quần phương đồ. Linh lạc thành nề niên tác trần, chỉ có hương như xưa..."

Thiếu nữ nhẹ nhàng nỉ non, đọc bỏ đi, hơi hơi phát một hồi ngốc.

"Tỷ tỷ, này từ..." Thiếu nữ cảm giác đích trái tim đập mạnh hai nhịp.

Lý Lương Thần cười nhạt một tiếng: "Thu lại, thư pháp không tính là hảo, họa phẩm còn có khả mà nói xử. Nếu ngươi là ưa thích, liền lấy tâu."

"Thật sự?" Thiếu nữ mười phần mừng rỡ, hai con ngươi Trung Hoa màu lưu chuyển, dịu dàng như nước, "Vậy này thủ từ, ta có thể không thể cầm lấy dùng a? Linh lạc thành nê niễn tác trần... Thật đẹp." Thiếu nữ nhẹ nhàng ngâm nga, uyển chuyển động lòng người.

"Tùy ý a." Lý Lương Thần thần nhiên nói, "Người kia không qua, tranh chữ đều bán, ai còn truy cứu cá biệt cái thơ ca nha."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Làm rồi ki cương

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2073 thời gian cập nhật : 206 02 29 5:00

Một hồi mưa phùn tấy xuân trần, Sở Phong để bút xuống, xoa xoa ửng đỏ đích đầu ngón tay, nhìn ngoài cửa sổ đích mưa phùn liên tục, nghĩ thầm nếu là trận mưa này ở dưới liên miên, Trình Nguyên tiên sinh cư trú đích nhỏ nhỏ cỏ tranh phòng, cũng không biết có hay không kinh được.

"Sở lang quân, hơi hơi nghỉ một chút a."

Vương Kế bung trà mà đến, cười tủm tỉm đích đưa đến bên tay Sở Phong.

"Đa tạ Vương Đại Ca." Sở Phong nói lời cảm tạ tiếp nhận, uống một hớp.

Bên tai nhưng hữu bút âm thanh tuôn rơi, đó là ba người khác đang tại đăng sao.

Vì để tránh cho làm rồi ki cương, thi hương đăng sao đích bốn người đang làm việc thì cũng bị an bài tại một cái phòng, lại từ Vương Kế giám sát dò xét, để tránh có một chút mờ ám sẽ phát sinh.

Tổng cộng tham gia thi hương đích tổng cộng có 160 hơn người, bốn người một phần, chính là một người đăng sao hơn bốn mươi phần, số này lượng, thuyết nhiều hay không, thuyết thiếu, kỳ thật cũng không ít.

Chỉ nói sách luận nhất đề, ít thì mấy trăm chữ, nhiều thì dương dương sái sái mấy ngàn ngôn. Bọn họ là làm đăng sao, không thiếu được mỗi một bút đều muốn cẩn thận chặt chẽ, tinh tế tả tợ, như vậy viết chữ, tự nhiên muốn so với tâm thường viết muốn chậm chạp rất nhiều.

Thời gian đích yêu cầu tại là ngày mai sáng sớm lúc trước hoàn thành, hiện giờ đã là buổi chiều, Sở Phong vừa mới đăng sao hoàn tất 20 phần, còn có hơn một nửa đích bài thi cùng chờ đợi hần đích sao chép.

Lưu Chính Khanh đích chữ, Sở Phong là nhận thức, cũng không có tại chính mình phụ trách bài thi trong thấy được, chắc là phân ra đến trong tay người khác đi.

Bài thi đều là tùy ý phân ra, nếu là thật sự đích muốn làm rồi ki cương, tự nhiên muốn ở chỗ này làm văn, chỉ là Sở Phong cũng không nhìn thấy, cũng không biết bên trong đích môn đạo đến cùng còn có bao nhiêu.

Một ngày này quân đích ngược lại nghiêm ngặt, ngoại trừ dùng cơm cùng đi ngoài, đăng sao đích bốn người là không thể tùy ý xuất gian phòng này. Liền ngay cả đi ngoài cũng phải có người tương bồi, bởi vậy, ngược lại thật sự là cùng đời sau kỳ thi Đại Học đích thí sinh không sai biệt lắm.

Ngẫu nhiên tả một môi, ngồi một môi, cũng có thể đi vòng một chút, chỉ là không thể ra gian phòng này. Đàm tiểu uống trà các loại là không người quân, dù sao đối với bọn họ mà nói, có thể vào ngày mai nặt trời mọc lúc trước hoàn thành những chuyện này, cũng đã đủ rồi.

Vương Kế bản thân xem như giám thị người, nói trắng ra là, nếu so với Sở Phong bốn người bọn họ đăng sao cao hơn nhất cách. Chỉ là tư thái của hần bày đích cũng không cao, nguyên nhân trong đó, tự nhiên là vì đối bọn họ bốn vị đích lai lịch xuất thân hiểu rõ, ngày sau có lẽ hay là đồng liêu, không cần phải khiến cho quá mức cứng nhắc lại.

Nhưng uy nghiêm cũng luôn là phải có chút, giám sát trên cũng phải đứng chỗ. Bằng không nếu là thật đích xảy ra chuyện gì, lôi kéo xuất làm rồi ki cương

địch bản án, hần Vương Kế cũng là thoát không khỏi liên quan.

Hần cũng là cái rất nghiêm túc nhân. Đêm qua hồ danh, Vương Kế tự một mực ở trong phòng cùng Hùng đông về sau đăng sao bắt đầu, Vương Kế cũng không có chút nào đích lười biếng, nhìn chăm chăm một đôi quầng thâm mắt, từng giây từng phút đích ở chỗ này nhìn chăm chăm.

"Vương Đại Ca thật sự là khổ cực." Sở Phong nhìn nhìn Vương Kế hơi hiển than chì đích sắc mặt, đánh đay lòng thở dài một câu.

"Ngẫu nhiên chịu đựng nhất chịu đựng, không ngại sự tình." Vương Kế cười nói, "Lại nói, ta chỉ là ở một bên nhìn mà thôi, chân chính vất vả chính là các người."

Trong phòng người nghe những lời này, không thiếu được lại người một lời ta một câu đích khách khí vài câu, Vương Kế nhất nhất ứng, mỉm cười mang qua.

Sở Phong tính toán, mọi người nếu sớm một chút đăng sao xong, không những mình có thể sớm đi nghỉ ngơi, liền Vương Kế cũng có thể sớm một chút đi ngủ. Nếu là thật đích lại cùng mọi người chịu đựng trên một đêm, Vương Kế này không thiếu được muốn hơn ba mươi cái giờ đồng hồ không ngủ không nghỉ, cho dù là chính mình loại thiếu niên này nhân cũng chịu không được.

Vì vậy trong nội tâm âm thầm so đo, không hề nghỉ ngơi nhiều, một lần nữa viết đăng sao.

Chỉ là này đăng sao đích công tác chính là không nghe đích viết chữ, thế nào quyết định, tứ chi trên cuối cùng sẽ cảm thấy vất vả.

Sở Phong ngẫu nhiên bởi vì bài thi trên các thí sinh biểu đạt đích luận điểm nhi tán thưởng hoặc tối cười, một mỗi thời điểm tự đứng dậy, uống chút trà, nói hai câu, nặn một cái ngón tay.

Tại hoàng hôn trước sau đích một lần nghỉ ngơi, Sở Phong vừa vịn đứng ở bên cửa sổ xem vũ, dư quang lại thoáng nhìn cách đó không xa đích Lưu lang quân.

Kia Lưu lang quân mười phần lên lút đích nhìn chung quanh, sau đó tại một trương đăng sao hảo bài thi góc trái trên cùng, dùng ngòi bút nhẹ nhàng điểm một cái.

Sở Phong trong nội tâm khẽ động.

Lưu lang quân là có tật giật mình, thời điểm này vội vàng ngẩng đầu lại nhìn quanh một chút xung quanh.

Sở Phong ở trường học cũng là tác qua tề đích đệ tử, thời điểm này đầu không rõ Lưu lang quân đích tâm tư, trong nội tâm âm thầm cười cười, dứt khoát cúi đầu xuống, loay hoay bên hông mình đích đai lưng, chỉ dùng một chút đích dư quang nhìn động tác của hắn.

Thời điểm này, Lưu lang quân mới điềm nhiên như không có việc gì, đem chọn mặc điểm đích bài thi phóng tới tay trái bên cạnh, cùng với khác bài thi lẫn lộn đến cùng nhau.

Vũ thanh tuôn rơi, ngẫu nhiên có lẽ sao đích mưa bụi bay xéo mà vào, đánh vào trên tay, cổ tay đầu, rậm rạp đích ngứa.

Sở Phong nghĩ đến lương tâm của mình, xem trong chốc lát dưới mái hiên đích Yến Tử, mỉm cười.

"Lưu lang quân, chúng ta trước kia là không phải là đã gặp nhau ở nơi nào đích?" Sở Phong tiến lên phía trước, nhìn nhìn Lưu lang quân mỉm cười.

Lưu lang quân bỗng nhiên bị người kêu một tiếng, nội tâm đập mạnh một chút, bút trong tay vì run, gần như làm ô uế bài thi.

"Sở, Sở huynh từ đâu Thuyết Khởi?" Lưu lang quân giả bộ trấn tĩnh về, sắc mặt lại hơi hiển cứng ngắc.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm giác được Lưu lang quân có chút quen mắt." Sở Phong thuận miệng bịa chuyện, đến gần, cúi đầu xuống, nhìn hần rồi mới chọn mặc điểm đích bài thi, "Lưu lang quân đích chữ vừa Chính Bình cùng, quả nhiên là vô cùng tốt, chẳng trách sẽ bị tuyển đến nơi đây làm đăng sao."

Ngồi ở trên mặt ghế, thiếu chút nữa ngủ đích Vương Kế cũng bị quấy nhiễu đến. Hắn nhìn trước mắt đích một màn, nghĩ thầm Sở Phong này nghĩ như thế nào lên muốn cùng Lưu lang quân sửa bảy đích? Thật sự là kỳ quái. Nhịn không được, nghiêng mặt qua dùng tay áo ngăn cản, đánh cái sâu sắc đích ngáp.

"Đầu có đầu có." Lưu lang quân sắc mặt trắng xám, hai tay hơi hơi run rẩy, vội vàng đề cây viết trong tay xuống, khoanh tay dùng tay áo che đậy, trên mặt khó coi đích cười, "Sở lang quân tuổi còn trẻ, còn không phải theo ta đồng dạng, lại nói tiếp, hay là ta hẳn là mặc cảm."

Lưu lang quân theo bản năng khứ lờm điểm này mặc điểm đích bài thi, trái tim đều rò ròi nhảy mấy nhịp.

"Lưu lang quân đích chữ, học chính là Âu Dương Tuấn sao? Lập luận sắc sảo, thật sự là chữ tốt." Sở Phong từ trên xuống dưới đích đánh giá, xác định này cái đề bài ngoại trừ góc trái trên cùng đích mặc điểm ra, cũng không có cái gì cái khác đặc biệt đích ám hiệu.

"Nào dám học cái gì danh gia." Lưu lang quân giờ lên tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, trong tươi cười nhin không được mang lên khổ ý, "Chỉ là từ Tiểu Hồ loạn học, vay mượn khắp nơi mà thôi."

"Dĩ nhiên là tự học thành tài? Luru lang quân thật sự là lợi hại."

Thời điểm này, hai người ở giữa đối thoại đã kinh động đến không ít nhân, Lô Lâm cũng ở chỗ ngồi của mình xa xa liếc qua, mở miệng tán thưởng vài câu.

Vương Kế cũng cười mở miệng: "Bốn vị đều là lợi hại người, bằng không lại đầu lại ở chỗ này chịu lần này mệt nhọc? Mọi người tự không nên tự coi nhẹ mình! Bằng không mà nói, chúng ta những cái này không thể sách, không thể đọc đích nhân, chẳng phải là muốn mặt đều không có sao?"

Mấy người nhao nhao xác nhận, Sở Phong thừa cơ trở lại vị trí của mình.

Hắn không phải là không có nghĩ đến qua làm rồi kì cương đích sự tình, chỉ là không có nghĩ đến, loại chuyện này, thật sự tại trước mắt mình phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Vật không công lý khiến ... kêu la

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 205 thời gian cập nhật : 206 03 0 09:48

Thi hương loại chuyện này, hướng lớn hơn thuyết, đó là sự việc liên quan ngàn vạn sĩ tử con đường phía trước vận mệnh, triều đình nhân tài thay đổi biến hóa đại sự, ít nhiều ánh mắt tha thiết chờ mong, dù cho ra một chút xíu đích độ lệch, đều có thể tạo thành rất nhiều người vận mệnh thay đổi sự tình.

Khả nếu là hướng nhỏ hơn thuyết, thi hương bất quá là một cái nhỏ nhỏ cai quản địa phương hàng năm đều tổ chức đích cuộc thi mà thôi. Từng cái thi hương tuyển ra lẽ tề nấy người, hàng năm giai như thế, từ Chấp Chính Quan đích thị giác đến xem, điều này cũng đều là một ít làm theo phép đích sự tình.

Y theo lấy quy củ của triều đình mà nói, thi hương hơn một trăm phần bài thi, là cần do giám khảo nhất nhất thẩm duyệt. Chỉ là có chút quan viên, nhất là chủ khảo đích quan viên, đều là chút hữu học thức danh vọng, khó tránh khỏi tuổi già sức yếu, choáng váng, hơn 100 phần ra bài thi tuy không tính là nhiều, nhưng thật sự muốn tìm đáng dạ đọc, nhất nhất bình phán, cũng là một kiện quá mức mệt mỏi sự tình.

Chính là cần nhắc đến cái này sự tình, triều đình chú ý đến những quan viên này đích thân thể, liền hạ lệnh phê chuẩn đại thẩm duyệt chế. Đơn giản mà nói, chính là ngoại trừ giám khảo chấm bài thi ra, nếu như tại giám khảo không thể tự thể nghiệm thời điểm, cũng có thể thỉnh sinh địa phương từng có khoa cử bên trong đích kinh nghiệm đích Đại Nho danh sĩ, thay thẩm duyệt. Thế nhưng do giám khảo đốc thúc, cũng không khả đơn giản buông lỏng.

Nói một cách khác, này cũng trong đại học lão sư không muốn giám thị, phê cuốn, liền an bài nghiên cứu của mình sinh thay xử lý đồng dạng. Chỉ là đại học đích cuộc thi như thế nào đi nữa, là sẽ không ảnh hưởng đến quá nhiều đồ vật, cùng thi hương loại này cuộc thi vô pháp giống nhau mà nói.

Nhưng quy củ loại chuyện này, luôn là như thế, một khi mở một cái lỗ hồng, tự phảng phất tiết Hồng đồng dạng, bất luận là Hồng Thủy Mãnh Thú hay là tia nước nhỏ, đều sẽ là chảy qua.

Có người dám tạ quy củ, có người lợi dụng quy củ, ngàn năm lấy hàng, xưa nay như thế. Rất xấu tại nhân, cùng quy củ bản thân không quan hệ.

Chỉ là bất luận từ góc độ nào mà nói, có thể cho chính mình nhẹ nhõm chút đích biện pháp, mọi người tự nhiên mà vậy sẽ đi dùng. Chân chính cần chính đích nhân không phải là không có, chỉ bất quá tại trong con mắt của bọn họ đích đại sự, cùng tầm thường dân chúng sĩ tử trong mắt đại sự, là hoàn toàn không thể so sánh nổi. Cái gọi là thân phận, cái gọi là tâm mắt, cái gọi là bờ mông quyết định đầu, hết thầy hết thầy, căn nguyên như thế.

Gần như tất cả quan viên địa phương, cũng bắt đầu phân công dân bản xứ chấm bài thi, kỳ trung đủ loại, cũng chính là có thể minh bạch rồi. Bực này sự tình, mọi người cảm thấy rất xấu đã vô dụng, bởi vì cho nên nhân đều làm như vậy, như vậy đích xã hội hành vi tình dục, bản thân đã thoát ly rất xấu thiện ác đích tiêu chuẩn, hình thành một loại chung nhận thức.

Chung nhận thức thường thường là một loại mùai phản nguy hiểm đích đồ vật. Chính là bởi vì nó không tồn tại rất xấu đích phán đoán suy luận, cho nên tất cả mọi người cảm thấy, hần hần là là như vậy.

Giống như là kéo dài mấy ngàn năm đích phụ hệ thị tộc, chế độ đa thê. Tại hiện giờ đích niên đại có thể nói là phổ thông đến không thể lại phổ thông, tầm thường đến không thể lại tầm thường đích sự tình, thế nhưng là phóng tới ngàn năm, liền lại trở thành đề cho nữ nhân xì mũi coi thường, làm cho nam nhân trong lòng còn có tượng tượng đích chế độ.

Ngàn năm, một chồng nhiều vợ là sai đích thái quá đích đồ vật. Thế nhưng hiện giờ mà nói, này chỉ là một cái tập tục mà thôi, nên là như vậy như vậy, không sao cả đúng sai.

"Hắn là" hai chữ này, đôi khi, chính là "Vạn ác chi nguyên".

Cái này như là đời sau đích bức hôn, bức sinh đồng dạng, không phải là cái gì nguyên nhân khác, cuối cùng, chỉ là hai chữ —— hắn là.

Mảnh tư, này kỳ thật một kiện không hề có đạo lý đích sự tình. Cái gì là hắn là, cái gì là không nên, miệng nhiều người xói chảy vàng, dư luận giết người, đây là dư luận xã hội chỗ không thể tránh khỏi sự tình, cũng là dư luận xã hội nhất hạn chế phát triển đích cảm cố.

Tựa như cùng Sở Phong hiện tại vị trí đích địa phương đồng dạng, Thi hương đích từng khâu, đều là như thế. Hồ danh, đăng sao, thẩm duyệt, yết bảng... Hết thấy hành vi sở dĩ làm như vậy, chỉ là bởi vì mọi người cảm thấy "Hắn là" làm như vậy, vì vậy cứ như vậy.

Bọn họ không có nghĩ qua, đến cùng như thế nào chấm bài thi tài năng chân chính đích ngăn chặn làm rối kỉ cương, địa thành phố giao nhau phê cuốn cũng tốt, ra đề mục nhân xuất hết đề mục về sau đã bị "Nuôi nốt" lên cũng tốt... Đây hết thấy đời sau kỳ thi Đại Học thường dùng đích phương pháp, không phải là lúc này đích nhân không nghĩ tới đích năng lực, mà là bọn họ không cảm giác mình hắn là nghĩ vấn đề như vậy.

Không có ở đây không mưu kỳ chính, đây là một loại trí tuệ, cũng là một loại bi ai..

Đương nhiên, Sở Phong cũng là có tự mình hiểu lấy đích nhân. Hắn biết mình hiện giờ đích thân phận địa vị rốt cuộc là cái gì, cũng rõ ràng ảnh hưởng của mình lực đến cỡ nào đích cực kỳ bé nhỏ. Đừng nói cái thiện toàn bộ khoa cử chế độ, coi như là hiện giờ nhìn thấy làm rối kỉ cương đích bản án tại phát sinh trước mắt, hắn có thể việc làm kỳ thật cũng là rất ít.

Tuy nói bởi vì Văn Đoàn tiên sinh đích quan hệ, hắn có lẽ thật sự có thể trực tiếp đem Lưu lang quân bắt được, chất vấn hắn bài thi trên đích mặc điểm là dụng ý gì. Nhưng tình thế suy nghĩ, Lưu lang quân tự nhiên có thể giải vây là mình không cẩn thận tay run nhỏ lên, cùng làm rối kỉ cương cái gì hoàn toàn không có liên quan, đến lúc sau chỉ có thể đối được lấy giỏ trúc mà mức nước công dã tràng mà thôi.

Coi như là hướng phương diện tốt suy nghĩ, Vương Kế thật sự bắt đầu điều tra, đưa tới mấy vị đại nhân chú ý, rút sạch toàn bộ nhất mảnh làm rối kỉ cương đích con đường... Chuyện này, lại đã ngọn nguồn nên tra được chỗ nào thôi?

Cho dù là Sở Phong cũng muốn trở nên rõ ràng sở, nếu như Lưu lang quân dám làm như thế, có thể làm như vậy, vậy nói rõ bài thi tại hồ danh thời điểm, đã làm một ít tay chân. Nói một cách khác, chính là hồ danh đích nhân cũng tất nhiên tham dự ở trong đó. Mà ở này, chấm bài thi đích nhân cũng nhất định nhận được trong đó chỉ điểm chú ý, biết khư tìm kiếm bài thi trên đích mặc điểm... Đó cũng không phải một người có thể làm được sự tình, trong đó dây xích, đến cùng lôi kéo bao nhiêu... Đối phương lợi hại nhất vị kia nhân vật, đến cùng phải hay không Văn Đoàn tiên sinh như vậy một cái đã về hưu lão nhân gia có thể rung chuyển... Đây hết thấy đích hết thấy, đều là Sở Phong cần suy tính sự tình.

Nhiếp án cuối cùng, tự nhiên cũng là rõ ràng rành rành...

Sở Phong không muốn cùng Văn Đoàn tiên sinh thêm phiền toái, giả tá người khác uy nghiêm làm sự tình, mặc dù làm chính là chuyện tốt, cũng không tránh khỏi sẽ cho người khác trên chọc tai họa.

Chỉ là, đối với Sở Phong mà nói, đã thấy sự tình lại để cho hắn nhìn như không thấy, cũng là khả năng không lớn.

Hắn không có tu luyện tới loại trình độ đó, cũng không có khả năng thật sự bỏ qua rồi mới chuyện đã xảy ra. Vì vậy hắn chuẩn bị nghĩ một cái vện toàn đôi bên biện pháp, coi như là làm không là cái gì xốc lên toàn bộ làm rối kỉ cương án đích chuyện lớn, cũng tổng nên làm những gì...

Không phải là vì thanh danh, cũng không phải là vì thiện ác, càng không phải là vì khiển trách.

Chỉ là bởi vì, Lưu Chính Khanh cũng tham gia lần này đích thi hương, hơn nữa, rồi mới đích kia cái mặc, không chỉ có rơi vào tuyết trắng đích cuốn trên mặt, cũng rơi vào trong lòng Sở Phong.

Vật, không công lý khiến ... kêu la.

Vì vậy Sở Phong nghĩ nghĩ, yên lặng đăng sao. Mà ở cuối cùng hoàn thành thời điểm, hắn cũng học Lưu lang quân rồi mới đích bộ dáng, tại bài thi đích góc trái trên cùng, nhỏ một giọt mặc điểm.

Như thế già 21.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Liễu xuống... Làm ăn

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2045 thời gian cập nhật : 206 03 0 5:00

Chu phủ sự tình rửa mặt, cảm lấy bên cạnh ẩm áp đích khăn mặt, che ở trên mặt, qua nửa ngày, mới lấy xuống.

Ấm ướt đích cảm giác vẫn còn ở, nhiệt khí cùng ẩm ướt hỗn tạp cùng một chỗ, bị cửa sổ ngoại trời giặt từ từ bay vào đích gió thổi qua, cũng liền bốc hơi đi, vì vậy trên mặt đích da thịt liền lại quanh quẩn lên một loại cảm giác mát, tại đây dạng đích xuân phong trong, vô cùng đích thoải mái.

Chu phủ sự tình súc súc miệng, uống một hớp trà, phát hiện là lạnh, liền nhũu mảy.

Muốn mở miệng nểng chửi một câu, lúc này mới nhớ tới chính mình địa phương là khảo thí uyển, hôm nay đã đến thăm chấm bài thi tông đích, như vậy đích kham khổ là không cách nào tránh khỏi.

May mà năng lợi nhuận chút thân mật, cũng tỉnh lấy như vậy gặp không may tội...

Chu phủ sự tình nghĩ như vậy, một mặt thay quần áo, một mặt tính toán chính mình một lần đáp ở dưới phương pháp, tổng cộng thu bao nhiêu tiền, lại dựa vào lệ cũ hẳn là cho những người khác ít nhiều, bởi vậy một hồi, trong tay có thể còn lại ít nhiều.

Trong lòng tính toán xuất đáp án, Chu phủ sự tình có chút hài lòng gật gật đầu. Hắn nghiêng đầu nhìn nhìn ngoài cửa sổ đích cảnh xuân, cũng hiểu được cang xuân cùng cảnh sáng tỏ.

Điều này tuyến đường, hồ danh, đăng sao đích nhân, đều là hắn tự mình an bài xong xuôi, đây đều là thông qua hắn mới có tiến thân chi giai, chính như cùng Lưu lang quân loại người này, vì chính mình tấn một phần tâm lực đều là hắn là bốn phần đích sự tình, cùng có lợi cùng có lợi, tự nhiên không cần phải nữa hành chuẩn bị.

Chỉ là chấm bài thi bên kia không thể bạc đãi, đây là từ trên xuống dưới đích sự tình, nếu như Thông phán đại nhân yêu cầu hắn tới làm, hắn tự nhất định phải đem sự tình làm được thật xinh đẹp, bằng không cũng sẽ thật xin lỗi Thông phán đại nhân thưởng thức...

Chu phủ sự tình câu được câu không đích nghĩ đến, lại nghĩ tới vị này Thông phán đại nhân cũng là cửa người của Thanh nhi vật. Đông không tìm tây không tìm, chỉ gọi chính mình dạng một thân phận đích tới làm chuyện này. Đây nguyên nhân trong đó... Tự nhiên là bởi vì chính mình cùng Thông phán đại nhân ngày thường giao hảo, thứ hai, chắc hẳn kia Thông phán đại nhân cũng là mang thai chút tâm tư. Chính mình dù sao cũng là tri châu đại nhân môn hạ, làm lên rất nhiều chuyện tình tới đều mười phần thuận tiện, hơn nữa rơi vào người khác trong mắt, tự nhiên cũng sẽ để cho mọi người cho là mình là nhận được tri châu đại nhân bản thân đích bày mưu đặt kế...

Trong chuyện này đủ loại, thật sự là một môn học vấn.

Chu phủ sự tình nghĩ tới đây, không khỏi tự đắc cười cười. Ngẫm lại nguyên bản chính mình cùng trường đích những người kia, thiếu niên thì đều là chui đồng giấy lộn, hiện giờ chân chính tại khoa cử hữu tạo nên đích lại có mấy người?

Cho dù là thi hương, châu thử tầng tầng qua, lẫn lộn đích tốt nhất, cũng chỉ là một cái hương huyện đích tiểu quan, bất quá chính là mang một cái coi như dễ nghe quan hàm mà thôi, nơi đó có chính mình dạng đích tiêu dao cùng thủ đoạn?

Phiền thủ vi văn phúc thủ vi vũ, hiện giờ tại Hàng Châu Thành này trên đất, mình cũng xem như có chút trong đó hương vị.

Chu phủ sự tình nhớ lại năm đó đủ loại, vừa muốn những năm nay chính mình khổ tâm kinh doanh ra đủ loại thành tựu, cảm thấy khoái hoạt, nhện không được hừ khỏi tiểu khúc.

Đi ra ngoài lại là Diễm Dương cao chiếu, Chu phủ sự tình tính toán, hôm nay chấm bài thi sẽ hoàn tất, ngày mai kiểm tra thực hư, từ nay trở đi yết bảng, mình cũng xem như có thể rồi đi lòng giam đích phá địa phương.

Yết bảng, những người lớn theo lệ là muốn trên Tây Hồ yến ẩm cao trung chi sĩ tử, đến lúc sau ngược lại cần một hồi chiếu cố loạn. Khả kia đều là chuyện thú vị, lại có thể thỉnh trong ngõ nhỏ đích các cô nương tới đùa nghịch ngoạn, cũng không phải cái gì khổ sai sự tình.

Đó của mình cái thân mật, phi thuyết cũng phải tại Tây Hồ bữa tiệc khoe khoang... Như thế cái gọi người phiền não đích sự tình, nàng thật sự là cho là mình khúc nghệ ca mia cái nào xuất chúng sao? Nếu là thật đích để cho nàng đi lên cùng Hàng Châu Thành này đích hành thủ cảm thao cùng sân khấu, đây mới thực sự là đích lạc chiều bài đó!

Nếu không nói như thế nào nữ nhân chính là ngu ngốc đó! Tóc dài kiến thức ngắn, thật sự là cho là mình có vài phần tư sắc, liền có thể cùng cảm thao so sánh với sao? Nàng cũng không nghĩ, người ta cảm thao là bán nghệ không bán thân đích thanh quan, lại là kia quan lại thế gia đích xuất thân, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, sợ là so với không học vấn không nghề nghiệp đích nam tử đều muốn lợi hại vài phần, đâu là nàng kia cái chỉ ở trên giường còn có chút tư vị đích đàn bà nhi có thể so sánh được!

A! Không thể thiếu chính là mưa cho nàng chút đồ trang sức đuổi rồi, cũng làm cho nàng đã quên này nhất mảnh vụn (gốc) là tốt rồi!

Chu phủ sự tình dương dương đắc ý, thầm nghĩ như là chính mình, tình yêu sự nghiệp cả hai cùng có lợi người, cũng là mặt khác một loại nhân gian Long Phụng.

"Xem kia muôn hoa đua thắm khoe hồng đầu vô cùng, nhất là nhân gian điều kiện nhạc trường du. Bể thông rộng tòng (lòng) linh nhi xuân tươi đẹp sắc, con ong lượn cúi đích quá vất vả cần cù..."

Chu phủ sự tình hừ phát chút phù lãng đích đâm từ điểm khúc, chậm chạp đích từ gian phòng của mình đi vào chấm bài thi quan nhóm làm việc đích địa phương.

Chấm bài thi nhóm lúc này tự nhiên không dám đơn giản buông lỏng, thời điểm này thấy Chu phủ sự tình đi tới, liền vội hỏi hảo.

"Không dám quấy rầy mấy vị, ta chỉ là tới nhìn một cái chư vị có cái gì không cần, ta bỏ đi phân phó." Chu phủ sự tình thân thiện cười cười, mọi người đều thuyết không dám.

Mọi người lại ôn hàn vài câu, liền tiếp theo các tư kỳ chức. Chu phủ sự tình tùy ý đảo lộn một cái, coi trộm một chút, nhìn trong góc một người chấm bài thi vài lần, thấy đôi phương thần sắc khác thường, hướng về phía chính mình nháy mắt, nội tâm không khỏi hơi hơi giật mình. Trên mặt rồi lại bình thường đích nói chút lời khách khí, liền đi ra cửa.

Cách khá xa viễn đích tại một gốc cây cây liễu phía sau đứng nguyên tại, Chu phủ sự tình cảm thấy thoáng thấp thỏm đích suy nghĩ, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhắm trúng người kia như thế kinh hoàng?

Chắc hẳn bắt quá là chút lòng gà vô tội đích việc nhỏ, không có đi qua gió lớn lãng đích nhân, liền cho rằng là muốn lật thuyền đích đại sự! Cũng đúng, như chính mình rất có rèn luyện, không quan tâm hơn thua người thật sự không nhiều lắm, thủ hạ những lũ tiểu nhân này vật, lại muốn chính mình nhiều hơn dẫn dắt...

Vừa nghĩ đến đây, Chu phủ sự tình đích tâm tình lại lần nữa bình tĩnh trở lại. Hắn tự tay phui phui vạt áo trước, dưới cây liễu nhẹ nhàng phát tay, tiêu sái lịch sự tao nhã.

Không bao lâu, cửa phòng mở ra, rồi mới kia cái mặt lộ vẻ khó khăn đích chấm bài thi người, thời điểm này vội vàng đích chạy ra.

Hắn bên cạnh nhìn coi, mắt sắc đích phát hiện Chu phủ sự tình đang tại cây liễu đằng sau xông chính mình phát tay, tâm lý sốt ruột đến không còn, vội vàng nhắc chân liền lao đến.

"Chu Đại Nhân! Chu Đại Nhân! Xảy ra chuyện lớn!" Người này vội vàng hấp tấp mà nói.

Chu phủ sự tình thân nhiên nói: "Gấp cái gì, từ từ nói tới."

Người kia nơi đó có Chu phủ sự tình như vậy bình tĩnh, vỗ bắp chân, khuôn mặt vận vẹo đích khe rãnh ngang dọc: "Chu Đại Nhân! Bài thi không có cách nào khác tìm! Đề là mặc điểm!"

"Cái gì đều là mặc điểm?" Chu phủ sự tình lông mày cau lại, cảm thấy không vui.

Người kia nhanh chóng trực dặm chân, bên cạnh nhìn nửa ngày, xác định bốn bề vắng lặng, mới gom góp qua, lo lắng nói: "Chu Đại Nhân! Chúng ta lúc trước không phải là thương lượng hảo sao, lấy bài thi góc trái trên cùng đích mặc điểm vì ký hiệu. Thế nhưng là bên ta mới nhìn, kia bài thi trên đều là mặc điểm a!"

Chu phủ sự tình không kiên nhẫn mà nói: "Ta nghe không hiểu, ngươi cực kỳ nói chuyện, cái gì gọi là 'Bài thi trên đều là mặc điểm'?"

"Đều thấy được hơn hai mươi trương!" Người này gấp đến độ gần như quát lên, "Hơn hai mươi cái đề bài đích góc trái trên cùng, cũng bị giọt mặc điểm! Chúng ta căn bản phân ra không ra từ nào mới là bỏ ra tiền a!"

Cảnh liễu thướt tha, Chu phủ sự tình đích sắc mặt cũng không còn nữa rồi mới đích phong nhã.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa hạ quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Vững nước đục

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhĩ số lượng từ: 2020 thời gian cập nhật : 206 03 02 0:3

Chu phủ sự tình mặt đen lên, liễu ở dưới tư thế oai hùng đã vô pháp an ủi tâm linh của hắn.

"Làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy!" Chu phủ sự tình vừa giận vừa vội, đi qua đi lại, "Người hãy nhìn đúng? Không muốn hù ta!"

"Tiểu nhân coi như là hữu lá gan lớn như trời, cũng không dám ở bức này sự tình trên vui đùa a!"

Chu phủ sự tình cũng biết mình một câu này hỏi được quả thực vô dụng, chỉ là nội tâm còn sót lại một chút chút như vậy đích kỳ gửi, hiện giờ cũng bị một chậu nước lạnh tưới tắt.

"Đại nhân, chúng ta nên làm thế nào cho phải?" Người tới nhìn nhìn Chu phủ sự tình khuôn mặt trời u ám, chính mình cảm thấy cũng thấp thỏm bất an lắm.

"Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây!" Chu phủ sự tình khí không đánh một chỗ, hắn trong nhảy mắt nghĩ tới quá nhiều đồ vật, quan trên đích trách tội, phía dưới những người kia đích chất vấn, trung tâm những người này chỗ tốt. . . Chu phủ sự tình cái trán đích gân xanh không ngừng đích nhúc nhích.

"Chu Đại Nhân! Chu Đại Nhân! Ngài còn chưa đi? Thật tốt quá!"

Vừa đúng lúc này đợi, một người khác chấm bài thi cũng lao ra cửa, chính làm bộ lao ra sân nhỏ tìm người, chưa từng nghĩ cũng tại dưới cây liễu gặp được Chu phủ sự tình đích thân ảnh.

"Ồ? Từ Hưng như thế nào cũng ở trong đây?"

Chu phủ sự tình cũng là có vài phần nhanh trí đích nhân, vì bên cạnh chấm bài thi giải vậy nói: "Từ Hưng trong nhà hữu lão nhân ốm đau, hắn mấy ngày nay không được chiếu cố, liền vụng trộm đích hỏi ta tình hình. Từ Hưng, người không cần lo lắng, trong nhà người ta đã phái người khứ chiếu cố, thân thể của Lão Thái Thái rất tốt, biết người tới vì châu phủ làm việc, tâm tình cũng sang sảng vô cùng."

"Nguyên lai như thế, thật sự là vất vả Chu đại nhân!" Đây mới tới đích chấm bài thi mặt hữu hảo sắc, không dám làm nhiều tri hoãn, "Chu Đại Nhân, rồi mới tại bài thi trong phát hiện một bức họa, chúng ta không biết cần phải xử lý như thế nào. . ."

"Vật gì?" Chu phủ sự tình nhìn không được dùng ngón tay đề lên mi tâm, đây cũng là mặc điểm lại là họa, rốt cuộc là muốn.

"Một bức họa, xen lẫn tại bài thi trong." Chấm bài thi giải thích nói, "Chúng ta cũng không hiểu nhiều lắm, đây là không cần thận trà trộn vào khứ, hay là cái nào đó thí sinh đích làm kỳ quái lời nói và việc làm. Thế nhưng là theo đạo lý mà nói, nếu thật là thí sinh làm được, đẳng sao bên kia hắn có chỗ phân biệt mới đúng, lúc ấy nên báo cáo nhanh cho chư vị những người lớn biết được. Khả nếu không phải cần thận trà trộn vào khứ, lại là lúc nào trà trộn vào đây này. . ."

Chu phủ sự tình linh quang lóe lên, nghĩ tới điều gì, vội trấn nhĩ: "Đây là đại sự! Chúng ta không thể tùy ý xử trí! Ta cái này đi gọi mấy vị đại nhân tới nhìn, người đi vào trước báo cho chư vị chấm bài thi một tiếng, đi trước ngừng bút, chờ để cử động nữa bài thi. Còn có, đem Vương Kế đầu kia đích nhân cũng gọi tới! Hồ danh, đẳng sao, cũng gọi đến nơi đây đang chờ. Đến cùng ứng nên xử trí như thế nào, đối đãi ta xin chỉ thị mấy vị đại nhân, làm tiếp định đoạt!"

...

...

Chu phủ sự tình dưới chân sinh phong, hắn đột nhiên cảm giác được chính mình lại làm một kiện vạn phần cơ trí đích sự tình.

Cái gì họa tác không vẽ tác, Chu phủ sự tình cũng không thêm để ý. Rốt cuộc là ai họa, họa tác pha tại bài thi trong đến cùng là dụng ý gì, những chuyện này, cùng hắn không hề có quan hệ.

Thế nhưng hắn cần mượn này làm văn, hắn muốn đem sự tình ồn ào đại.

Bởi vì chỉ hữu như vậy, hắn có thể mượn cơ hội này nhìn thấy chính mình tuyển thượng đích hồ danh, đẳng sao, hỏi một câu bọn họ, kia mặc điểm đích sự tình, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Cũng chỉ có như thế, hắn có thể lén lút xin chỉ thị Thông phán đại nhân, nhìn xem đối phương tại hiện giờ bức này dưới tình hình, muốn xử lý như thế nào, chính mình lại nên làm những gì. . .

Tính toán cũng là mấy chục vạn tiền liên quan, bản thân hắn là không dám đương nổi.

Vì vậy nhân cơ hội này, Chu phủ sự tình đi đến mấy vị đại nhân chỗ ở đích viện lạc, thông bình đem sự tình tỉ mỉ nói, lại thêm mắm thêm muối mà nói: "Loại nhỏ suy nghĩ, họa tác lẫn vào loại chuyện này, kỳ thật nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Chỉ là như tình tế suy nghĩ, không khỏi muốn liên lụy đến không ít vấn đề. Là người nào làm họa, tranh này tác lại là như thế nào lẫn vào bài thi bên trong, vì sao đẳng sao người không có phân biệt xuất ra, phản đến chấm bài thi người trong tay mới bị phát hiện. . . Như thế đủ loại, e rằng không thể đơn giản bỏ qua. Kính xin mấy vị đại nhân xuất thủ, lấy Chính Phong khí."

Y theo lấy thi hương đích quy củ, Chu phủ sự tình loại này quản lý chấm bài thi đích thân phận, phải không có thể cùng mấy vị người phóng khoáng lạc

quan một mình gặp mặt. Mặc dù hiện tại tổ Thuyết Khôi phục tác phẩm sự tình, cũng là đồng thời đối mặt ba vị đại nhân, mới dám nói thuyết. Bằng không một mình thấy một người trong đó, tựa không khỏi hữu làm rối loạn cương chỉ ngại, đây là ai cũng không dám làm.

Chu phủ sự tình thừa dịp họa tác phẩm sự tình, vội vàng châm ngòi thổi gió, rốt cục dễ dàng được ba vị đại nhân không dám khinh thường, đem tất cả hồ danh, đẳng sao, chấm bài thi kêu lên, lại đem cuốn Tông Toàn đều điều, bắt đầu xử án, hỏi.

Tri châu đại nhân nhìn nhìn quan chủ khảo Lưu khai sắc mặt của Lưu Đại Nhân, thấy người sau hít thở, trên mặt cũng không cái gì thần sắc, vì vậy chủ động gánh chịu trách nhiệm này, mở miệng hỏi.

"Các người là ai phát hiện họa tác phẩm vào đích? Kìa họa tác lại đang nơi nào? Thả tiến lên đây, do bốn quan tình tế hỏi." Tri châu đại nhân một bộ quan phục, quan Uy Hách hách, không giận tự uy.

Phát hiện họa tác phẩm chấm bài thi vội vàng đi lên trước, lại đứng phải kia họa tác trên tay, hai tay đưa lên: "Là tại hạ phát hiện, họa tác lúc này."

Sở Phong đám người bị gọi tới, lúc ban đầu cũng không biết là bởi vì chuyện gì. Thời điểm này nghe được "Họa tác" hai chữ, như trước cảm thấy hoang mang, không hiểu nhiều lắm thì hương cùng họa tác có cái gì liên quan.

Chỉ là loại địa phương này, tình cảnh, tự nhiên là vô pháp đặt câu hỏi. Vì vậy Sở Phong đám người trong góc an tĩnh đứng, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Tri châu đại nhân tiếp nhận kia họa tác, triển khai nhìn, nao nao, lại vội vàng thu liễm tâm thần, đưa cho ngồi ngay ngắn chủ vị đích Lưu Đại Nhân, cung kính nói: "Nhị vị đại nhân cũng coi trọng một chút."

Thông phán đại nhân tiến lên tiếp nhận, không dám nhiều tác trì hoãn, quay người tại Lưu khai trước mặt cung kính triển khai.

Lưu khai nguyên bản nửa hít thở, thời điểm này nhẹ nhàng liếc mắt một cái, nửa thùy đích hai con người vẫn không khỏi được hơi hơi sáng ngời. Chỉ là hần khẽ cúi đầu, không có ai phát hiện mà thôi.

Kìa họa tác xa xa không thấy rõ, chỉ là Sở Phong trong góc nhìn, chỉ cảm thấy kia họa tác che bóng thời điểm lộ ra vài phần đại khái, tựa hồ cùng mình lúc trước họa đích kia một bức cây thước được không sai biệt lắm, không khỏi trong nội tâm khẽ động.

Nhi đứng ở một bên Lưu Lý hai vị lang quân, sớm đã biết sự tình đích tiền căn hậu quả, thời điểm này chỉ còn chờ Sở Phong xấu mặt, cảm thấy dính dính không khỏi tự vui mừng lên. Lưu lang quân khá tốt, còn có chút dưỡng khí công phu, trên mặt là không hiện. Thế nhưng là Lưu lang quân, lại nhìn không được vui mừng như vậy, nếu không là bị bên cạnh Lưu lang quân đập một cước, sợ là lập tức muốn ngưỡng thiên đại khiếu ba tiếng.

"Vương Kế, mấy vị đẳng sao, các người tại đẳng sao bài thi thời điểm, có hay không gặp được này bức họa tác?" Tri châu đại nhân theo lẽ công bằng làm việc, trầm giọng hỏi.

Vương Kế cảm thấy khẩn trương, mặc kệ hôm nay chuyện này tra thành bộ dáng gì nữa, chính mình một phần đích trách nhiệm sợ là đào thoát không hết! Vì vậy vội vàng ra khỏi hàng, khom người thì lễ lĩnh tội: "Mấy vị đại nhân bớt giận, chuyện này tiểu nhân đích xác kiếp trước liên quan, cam nguyện lĩnh phạt!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Mò cá

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2009 thời gian cập nhật : 206 03 02 5:04

Chu phủ sự tình cũng là thông thấu người, tại trong loạn quân lấy thượng tướng thủ cấp, đục nước béo cò các loại sự tình, hẳn tại đại lộ trên cũng là đã làm, thậm chí làm được mười phần không sai, rất có vài phần tâm đắc.

Mặc điểm đích sự tình, từ lúc ban đầu đích hoảng hốt tới hiện tại, Chu phủ sự tình đã dùng mười phần xinh đẹp đích thủ đoạn hóa giải ba phần.

Hiện giờ, ánh mắt của mọi người tự nhiên cũng bị kia họa tác hấp dẫn, Chu phủ sự tình nhìn mình bố trí xuống đích cục diện, cảm thấy hết sức hài lòng.

Đương nhiên, hoàn toàn không khẩn trương cũng là khả năng không lớn. Rốt cuộc sự tình vẫn chưa hết thành, cùng Thông phán đại nhân, Lưu lang quân thông khí đích sự tình còn không có làm.

Thế nhưng Chu phủ sự tình cũng là có phong độ của một đại tướng đích nhân, biết loại chuyện này hiện tại không thể sốt ruột, một khi cấp thiết ngược lại dễ dàng lộ ra chân tướng. Bên cạnh nhiều như vậy đích con mắt chính nhìn chăm chăm nhìn, tuy nói xem đích đều là bức họa kia tác, khả nếu là mình quá mức đường hoàng đích cùng Thông phán đại nhân, Lưu lang quân đối thoại, rất nhiều chuyện, cũng liền không tốt giải thích.

Độc nước béo cò, nhất định phải đợi đến này đầm nước đầy đủ hồn, mới có thể tiếp tục mò cá.

Chu phủ sự tình cũng không sốt ruột, hẩn âm thầm quan sát đến trận đang lúc tình hình, nội tâm từ từ tính kế lấy.

Hẩn nhìn lấy Vương Kế xuất ra lĩnh tội, cũng không có quên liền vội vàng tiến lên vì hẩn biện hộ: "Chư vị đại nhân, Vương đại nhân mặc dù tại lần này thi hương trên thống lĩnh hồ danh, đăng sao đợi sự tình, nhưng hẩn rốt cuộc không có khả năng đem tất cả mọi chuyện đều thân lực thân vi, mặc dù có vài phần lừa thừa, cũng là không thể tránh khỏi sự tình. Còn nữa, tranh này tác là tại ta cai quản đích khu vực trên bị phát hiện, nếu là thật sự chính truy cứu hạ xuống, thoát ly không ra liên quan chính là tại hạ mới đối với, cùng Vương đại nhân không quan hệ. Thỉnh chư vị đại nhân minh giám."

Wương Kế tự nhiên toát ra vài phần vẻ cảm kích, hai người vẫn diễn tập không đề cập tới.

Tri châu đại nhân đánh giá bọn họ nửa ngày, từ nào đó hai người đem trình diễn đã xong, mới làm ăn tay áo nói: "Sự tình còn không có hiểu rõ, nếu là thật sự đích không duyên cớ truy cứu trách nhiệm, đó mới là ngu xuẩn hành trình vì. Hai người các ngươi đi trước đứng dậy, bổn quan còn có chuyện muốn hỏi mấy vị hồ danh cùng đăng sao."

Nói đi, tri châu đại nhân đến gần vài bước, mục quang tại Sở Phong đợi sáu người trên người nhất nhất dò xét mà qua.

Cho dù là Sở Phong, cũng không khỏi cảm giác được cái gì gọi là chân chính đích quan uy, nghĩ thầm này năm này tháng nọ tại trên thân thể góp nhặt xuống khí độ cùng uy nghiêm, cuối cùng là cùng người bình thường bất đồng.

Chỉ là Sở Phong dù sao cũng là "Gặp qua đại các mặt của xã hội" đích nhân, ngược lại không phải nói hẩn tiếp xúc qua thân phận gì trọng yếu đại nhân vật, mà là bởi vì lấy, nhờ ngàn năm về sau khoa học kỹ thuật phát triển đích phúc lợi, cho nên hẩn gặp qua không ít nguyên thủ quốc gia đích cử chỉ.

Gặp qua, chưa thấy qua, này thoát nhìn có lẽ chỉ là một kiện chuyện rất nhỏ tình, không cải biến được cái gì, nhưng trên thực tế, lại là một loại tầm mắt phi thăng.

Cái này như là từ xưa đến nay, Kinh Thành đích dân chúng luôn là nếu so với địa phương khác đích nhiều người vài phần dương dương tự đắc. Không phải là bởi vì bọn họ như thế nào tự phụ, mà là tại Kinh Thành loại này khu vực, trung đăng quan viên thật sự là quá nhiều, mở cửa liền có thể nhìn thấy. Kể từ đó vừa đi có lẽ không coi vào đâu, thế nhưng năm này tháng nọ đích xem đã, đối với nhân đích khí chất cùng nhận thức, cuối cùng là hữu thay đổi một cách vô tri vô giác đích ảnh hưởng.

Các nơi đích tài xế xe taxi giai ái rảnh rỗi khản, thế nhưng năng khản thành Kinh Thành lái xe loại kia khí quan núi sông, nhìn xa trông rộng, chỉ có bọn họ chỗ này khu vực.

Đời sau đích kiến thức đối với Sở Phong đích ảnh hưởng, tựa như cùng trong kinh thành đích tài xế xe taxi đồng dạng, đây là dung tiến vào nội tâm đích đồ vật, bản thân hẩn có lẽ không biết sự hiện hữu của nó, thế nhưng là những người khác lại có thể mười phần khắc sâu cảm nhận được.

Này kỳ thật, cũng là tri châu, Thông phán hai vị đại nhân, tại Lục thị thi họa hành lúc ban đầu tự đối Sở Phong mười phần coi trọng đích một trong những nguyên nhân.

Học văn hiếu học, khí chất khó cầu.

Nhất là tại hiện giờ niên đại, độc vạn dặm sách là cùng hành ngàn dặm đường có thể tương thông, cái gọi là tầm mắt cùng kiến thức đích khó được, thật sự là ngàn năm về sau tin tức bạo tạc đích mọi người, chỗ khó có thể lý giải đích đồ vật.

Đương nhiên, đối với hai vị đại nhân mà nói, dưới cái nhìn của bọn họ, Sở Phong đích phong độ tự nhiên nguyên vốn vu Văn Đoàn tiên sinh. Bọn họ cũng không biết Sở Phong cùng Văn Đoàn tiên sinh kỳ thật quen biết không lâu sau, theo bản năng cho rằng Sở Phong từng theo theo Văn Đoàn tiên sinh sĩ hoạn, e rằng gặp qua không ít quan viên, nhân vật nổi tiếng, cho nên mới dưỡng thành trên người bây giờ đích phần này không kiêu ngạo không siểm nịnh đích khí độ.

Loại này khí độ, lúc ban đầu nhìn thấy thì như thế. Hiện giờ, Sở Phong đứng ở tất cả hồ danh cùng đăng sao, loại Hạc Lập này bây giờ đích cảm giác cũng liền càng rõ ràng.

Tri châu đại nhân mục quang đảo qua mọi người, ngoại trừ thấy được Sở Phong đích lạnh nhạt, tự nhiên cũng nhìn thấy Lý lang quân kia gần như đáng lên muốn ra đích dương dương tự đắc, cùng với sắc mặt Lô Lâm trắng.

Hẩn trong lòng âm thầm suy nghĩ lấy kỳ trung đủ loại, tuy đoán không được chân tướng, lại cũng loáng thoáng đã nhận ra một tia dị số.

"Các ngươi tại hồ danh, đăng sao thời điểm, có hay không tại hồ sơ trong gặp được như vậy một bức họa tác?" Tri châu đại nhân mở miệng đặt câu hỏi.

Mọi người tự nhiên ứng bằng không.

"Nếu như các ngươi cũng không có nhìn thấy, chẳng lẽ lại này bức họa là mình đã mọc cánh bay vào được sao?" Tri châu đại nhân hai mắt híp lại, tự hữu uy nghiêm.

"Đại nhân xin bớt giận!" Lư Lang quân ho nhẹ một tiếng, muốn tới một tay biết thời biết thế, thì lễ nói, "Đại nhân, có thể hay không để cho chúng ta cũng nhìn một chút bức họa kia tác đích bộ dáng, để cho chúng ta cực kỳ hồi ức một phen?"

Tri châu đại nhân hồ nghi nhìn hán một cái, quay đầu lại phát phát tay.

Tự nhiên hữu người hầu từ Thông phán trong tay đại nhân thỉnh qua bức họa kia, đứng ở tri châu đại nhân bên cạnh, hướng về phía vài người hồ danh cùng đẳng sao triển khai.

Kia họa tác triển khai một góc, Sở Phong đã phân biệt ra. Hán liên tưởng lấy lúc trước Lư Lang quân đích biểu hiện, vừa liếc nhìn bên cạnh Lý Lang quân đích biểu tình, nội tâm hữu so đo.

Lô Lâm cũng nhận ra bức họa kia, rốt cuộc bọn họ tại đồng nhất trong phòng, Sở Phong vẽ tranh thời điểm, Lô Lâm là tận mắt nhìn thấy, thời điểm này không khỏi sắc mặt trắng xám.

Y theo lấy quy củ mà nói, hồ danh cùng đẳng sao tại khảo thí uyển bên trong, hành nghiêm túc sự tình, chấp công vụ chi thân, đương nhiên là không thể tùy ý làm cái gì chuyện tiêu khiển. Nếu là tương tự mà nói, này cùng đòi sau đích công vụ nhân viên trong thời gian làm việc chơi game không sai biệt lắm, tuy nói ai cũng khả năng thỉnh thoảng đích mở đào ngũ, nhưng chân chính bị người bắt được hiện hành, tự khó tránh khỏi trở thành thái độ cùng trách nhiệm vấn đề.

Hướng chỉ, loại chứng cứ này đồng dạng đích đồ vật, hiện giờ vậy mà lại hỗn tạp đến bài thi bên trong. Cái này như là kỳ thi Đại Học đích bài thi trong, bỗng nhiên lẫn vào nhất Trương mỗ trò chơi đích qua cửa tiến công chiếm đóng... Kỳ nghiêm trọng trình độ tuy cũng không thâm thúy, khả nếu là tính tế khứ tìm tòi nghiên cứu toàn bộ mạch lạc: Tờ giấy này đích chủ nhân là ai, như thế nào dẫn vào trường thi, lại là như thế nào hỗn tạp đến bài thi bên trong lại vì sao không có bị lúc trước thẩm duyệt người phát hiện... Dù loại đủ loại, liền biến thành một kiện hết sức phức tạp, khổng lồ đích vấn đề.

Lô Lâm sở dĩ sợ hãi, cũng là bởi vì hán biết, tờ giấy này đích chủ nhân là ai.

"Ồ? Đây bức họa..." Lý Lang quân thừa thắng xông lên, giả bộ kinh ngạc chi thần sắc, "Thoạt nhìn có chút quen mắt!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 209 thời gian cập nhật : 206 03 03 0:4

Có quan hệ này bức họa tác đích đủ loại sự tình, Lư Lý hai vị Lang quân sớm đã thương lượng hào đầy đủ đối sách.

Đẳng sao về sau đích hai ngày này, hai người có thể nói là chấp tử chi thủ, cảm được soi nói chuyện trong đêm, ưu tư nhưng không biết thương lượng ít nhiều chiêu số, muốn đạt tới hiệu quả, chỉ là vì để cho bao phục run được ngoan độc, đủ vang dội, đầy đủ nhắm trúng mấy vị đại nhân nộ khí bùng bùng, chính mình lại không đến mức dẫn lửa thiêu thân.

Lư Lang quân sở dĩ làm như vậy, truy cứu bản chất nguyên nhân, là chính bản thân hán nghĩ làm lấy được Chu phủ sự tình đích chỉ thị.

Hán đi là Chu phủ sự tình đích phương pháp, hai người đích quan hệ coi như là thân cận, lúc trước một hồi tiệc rượu, Chu phủ sự tình tụy đem Lục thị thi họa hành bên trong gặp được chuyện Sở Phong nói chút, lên án mạnh mẽ một hồi kia Sở Phong đích khốn nạn chỗ, lại nói đến Sở Phong cũng bị tuyển nhập đẳng sao nhất đích sự tình. Lư Lang quân như vậy lạnh lợi đích nhân, tự nhiên cho rằng đây là Chu phủ sự tình đối với chính mình đích lên an bài, sớm đã âm thầm ghi nhớ, chỉ còn chờ đến lúc sau tìm cơ hội làm khó dễ.

Nhưng đáng tiếc chính là, thứ nhất, Chu phủ sự tình căn bản lại không có mượn hán chi thủ thu thập ý tứ của Sở Phong. Thứ hai, Chu phủ sự tình tụy tuy nói cho hán biết Sở Phong làm cho người ta ghi hận đích đủ loại, lại quên nói cho hán biết thân phận Sở Phong cùng bối cảnh.

Chính là bởi vì như thế, Lư Lang quân mới làm ra bức này dưới cái nhìn của hán "Hiện ngang lẫn lộn", trên thực tế, lại hơi có chút lấy trúng chơi đá đích cử động.

Đây là Lư Lang quân đích bị ai.

Về phần Lý Lang quân... Nói thật, Lý Lang quân cũng không phải cái gì người xấu, chỉ là làm người đơn thuần chút, háo sắc chút, bạn nhậu rất nhiều, bên

tai tử mềm, thỉnh phong chính là vũ.

Lưu lang quân là hán sớm đã nhận thức, hoa tửu một chỗ ăn không biết bao nhiêu lần, một chỗ măm măm kỹ nữ đích giao tình, tự nhiên là bị hán dẫn là tri kỷ. Cho nên, Lưu lang quân nhìn không quen đích nhân, hán Lý lang quân tự nhiên cũng phải chú ý vài phần huynh đệ nghĩa khí, đi theo hán một chỗ công kích mới phải.

Tiếp theo, Lý lang quân cũng là tự cho là thanh cao đích tính tình. Loại này thanh cao tự nhiên cùng người đọc sách bất đồng, chỉ là bởi vì có cái thân cận đích cô cô là tri châu đại nhân tiểu thiếp, liền thật sự cho là mình có thể tại Hàng Châu Thành xông pha, vì vậy đối hết thầy so với chính mình còn chán chứ nhân tự mười phần chán ghét.

Đi tới đây làm đằng sao, chính mình ở ba người, kia Sở Phong vậy mà ở một cái nhà một gian! Đơn chỉ cần điểm này, cũng đã đầy đủ để cho vị Lý này lang quân sinh lòng kẻ hở. Còn có Lưu lang quân ở bên hóng hóng gió, Lý lang quân thật sự là hận không thể xông lên trước tiện tay xé Sở Phong, mới xem như được thông khoái.

Nói ngắn gọn, Lý lang quân chính là như vậy một người đơn giản.

Hiện giờ tại tri châu đại nhân trước mặt nói lên một câu "Này bức họa nhìn nhìn quen mắt", cũng là Lưu Lý hai vị lang quân nghĩ sâu tính kỹ đích kết quả. Lý lang quân cũng là tự cho mình siêu phàm đích nhân, tại chính mình cô phụ trước mặt tùy tiện nói mấy câu, cô phụ cũng luôn là muốn cấp chính mình mặt mũi.

Về phần có hay không quá mức đắc tội với người, quá mức đối địch với Sở Phong các loại sự tình, Lý lang quân cũng không có suy nghĩ nhiều... Trên thực tế, mặc dù thật sự suy nghĩ, hán cũng sẽ không thay đổi quá nhiều.

Chính mình đích cô phụ là Hàng Châu đích tri châu, còn có người nào đuổi động thủ trên đầu Thái Tuế sao!

Đây là Lý lang quân tự tin đích tồn tại.

Chính là bởi vì như thế, Lưu lang quân lựa gạt vài câu, thổi phồng vài tiếng, tự nhắm trúng Lý lang quân cuối cùng nói ra một câu nói như vậy.

Lời vừa nói ra, mọi người ồn ào, sắc mặt Lô Lâm càng trắng xám, thậm chí mơ hồ đích phát xanh. Vương Kế cũng bỗng nhiên đã minh bạch cái gì, quay đầu lại hung hăng đánh giá Lưu lang quân nhất nhãn, Lưu lang quân thấy được, lại có mắt không trông.

Việc đã đến nước này, Vương Kế tự nhiên minh bạch hai người kia đánh đích là dạng gì đích trò. Hán mơ hồ có chút hối hận, nếu là lúc ấy nghe xong khuyên bảo, chính mình ra mặt để cho hai người này thanh tỉnh thanh tỉnh là tốt rồi, cũng không đến mức hiện giờ mới bộc phát ra chuyện như vậy bùng tới. Hiện giờ chuyện này, không đơn thuần là hướng trên người Sở Phong khấu trừ bỏ ia tử, liền ngay cả mình cũng nhất định cũng bị liên quan đến... Sở lang quân thì cũng thôi, xem tại Văn Đoàn tiên sinh đích trên mặt mũi, mặc dù ở trước mặt mọi người thêm chút khiển trách, nhưng cũng không hề ảnh hưởng quá nhiều đồ vật, mấy ngày này đi qua, mọi người đem chuyện này quên, cũng liền có thể coi như không có phát sinh qua.

Thế nhưng là chính mình đâu, mấy năm này đích khổ tâm kinh doanh, xu nịnh cầu thả, chẳng lẽ lại muốn như vậy mặc danh kỳ diệu đích ngã vào đây?

Vương Kế nội tâm vừa hận vừa giận, chỉ là hiện giờ bức này tình trạng, hoàn toàn vô pháp phát tác.

Lưu lang quân tự nhiên cũng nhìn được Vương Kế đích ánh mắt, tuy trên mặt không có cái gì, nội tâm cũng ít nhiều có chút thấp thỏm. Lúc trước hán quên Vương Kế này mảnh vụn (gốc), một chuyện nhỏ chỗ lời kéo đích các mặt, thật sự là hán vô pháp cân nhắc chu toàn đích sự tình.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, khai mở cung không quay đầu lại tiền, Lưu lang quân ngoại trừ cắn răng kiên trì hạ xuống ra, cũng không có cái gì biện pháp khác. Hán hiện giờ chỉ có thể gặt gao ôm lấy Chu phủ sự tình đích bắp chân, hi vọng Chu phủ sự tình có thể bảo đảm hán đích bình an cùng tiền đồ.

"Quen mắt là có ý gì? Chớ để tại mấy vị đại nhân trước mặt làm càn! Mau mau nói tới!"

Tri châu đại nhân nhìn nhìn Lý lang quân, khuôn mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép, sắc mặt trên hơi hơi đích tức giận cũng không phải là hoàn toàn giả vờ.

Lý lang quân hơi hơi rút cổ một cái, lại không chịu bỏ qua, ý vào kẻ sách an bài tử mị xác thực, vỗ trán, nói: "A! Đúng rồi! Ta nói như thế nào nhìn quen mắt! Lúc trước trong sân, Sở lang quân thuyết chán đến chết, vì vậy muốn văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) vẽ tranh kia mà! Ta mặc dù không có mảnh nhìn, liền hơi nhìn hai mắt, này một bức tựa hồ chính là Sở lang quân làm về lên!"

"Lý lang quân, nói chuyện phải chịu trách nhiệm đảm nhiệm. Sở lang quân đích họa tác, ta còn chưa bao giờ thấy qua, vì sao ngươi lại nhận ra được?" Thời điểm này không từ chối còn đợi khi nào? Vương Kế đem quyết định chắc chắn, nói một câu như vậy.

Một câu này là trực đâm đau nhức điểm, họa là từ Sở Phong trong phòng lên ra tới, theo đạo lý mà nói, ngoại trừ Sở Phong cùng bên ngoài Lô Lâm, không có khả năng hữu những người khác gặp qua.

Sở Phong trong nội tâm sớm đã đã minh bạch đạo lý trong đó, thời điểm này cũng không vội lấy phản bác, chỉ chờ nhìn đối phương còn có cái gì chiêu số lấy ra.

Bị như vậy vừa hỏi, Lý lang quân quả nhiên có chút lời nói trệ, cầu trợ đích quay đầu lại nhìn Lưu lang quân nhất nhãn.

Tri châu đại nhân nhìn hấn đích mờ ám, hai mắt không khỏi híp lại, lập tức tự mình bạch đồ hấn trưởng lại bị người khác lợi dụng! Thật sự là cho bọn quan mất mặt!

Lưu Lang quân sớm đã chuẩn bị cho tốt lý do thoái thác, thời điểm này tiến lên một bước, thì lễ cười nói: "Lý huynh quên sao? Sở Lang quân làm xong họa, trước mặt chúng ta cảm thán vài câu di hiền không cảm quyền, không người thương thức, cho nên đem họa tác biểu hiện ra cho chúng ta xem qua. Lý huynh lúc ấy buồn ngủ, tùy ý ứng phó, chắc là quên."

"Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi! Đích thực là như vậy cùng một loại!" Lý Lang quân lập tức lên tiếng.

Lưu Lý hai vị lang quân, sớm tự chuẩn bị xong hết thảy ứng đối kế sách. Nếu như Sở Phong đánh chết không thừa nhận này là chính bản thân hấn đích họa tác đích, dứt khoát để cho hấn lập tức về lên một bước. Bọn họ tuy không hiểu cái gì họa tác, khả ở đây đích những người lớn lại đều không phải là mất trọn. Cái dạng gì đích bút pháp, chẳng lẽ bọn họ còn nhận thức không ra sao!

Tri châu đại nhân sắc mặt thâm trầm, cũng không biết rốt cuộc là ẩn phần nộ, hay là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hấn nhân nhạ đích quét qua trước mắt mọi người, mục quang cuối cùng rơi xuống trên người Sở Phong.

"Sở Lang, người khả nói gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Lĩnh phạt

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2034 thời gian cập nhật : 206 03 03 5:00

Đối mặt với tri châu đại nhân chất vấn, Sở Phong lắc đầu.

"Hỏi bẩm đại nhân, tại hạ không có gì có thể nói."

Tri châu đại nhân khẽ nhú mày, Lý Lang quân vui mừng nhường mày.

"Vậy người đây là thừa nhận?" Tri châu đại nhân nhìn nhìn bên cạnh bức họa, lắc đầu, "Này một bức quả thật là người chỗ họa?"

"Vâng."

"Người cũng biết tại khảo thi uyển bên trong, mặc dù không có mệnh lệnh rõ ràng cấm, nhưng cũng không phải làm bức này cùng các người bản chức công tác không quan hệ đích sự tình?" Tri châu đại nhân truy vấn.

"Biết." Sở Phong mỉm cười, "Vương Kế đại nhân đã từng nói."

"Vậy người vì sao biết rõ rồi mà còn cố phạm phải!" Tri châu đại nhân nghiêm túc lên.

Sở Phong biết thời điểm này làm nhiều giải thích là vô dụng, hơn nữa nói cho cùng, chính mình đích thực là biết rõ rồi mà còn cố phạm phải không thể nghi ngờ. Vì vậy thật sâu vái chào đến địa: "Sở Phong biết sai, cam nguyện lĩnh phạt. Chuyện này, Vương Kế đại nhân cũng không cảm kích, tại hạ chỉ là đi trước hỏi Vương Kế đại nhân muốn văn chương, lấy tập viết chỉ do, hành vẽ tranh sự tình, quả thực không nên."

Vương Kế nghe vậy, cảm thấy cảm động, liền vội vàng tiến lên nửa bước, khom người nói: "Loại nhỏ hữu giám thị chi trách, lại vẫn chưa xong giám thị chi thực, kỷ trung trách nhiệm, không dám từ chối."

Tri châu đại nhân đối với Sở Phong đích chủ động nhận làm, vẫn là hết sức thương thức, vì vậy gật gật đầu, ngữ khí thoảng hòa ái chút: "Về tranh là nhất tội, chúng ta về sau hỏi lại. Bọn quan lại hỏi người, tranh này tác lại là như thế nào trà trộn vào hồ sơ bên trong?"

Sở Phong cũng không vội lấy trả lời, mà là cười quay đầu lại nhìn Lưu Lý hai vị lang quân nhất nhãn, tiếp theo khom người nói: "Việc này, Sở Phong cũng không biết."

Lý Lang quân bị Sở Phong cái nhìn này xem đích khó chịu, giờ chân nói: "Sở huynh đây là ý gì? Vì sao rồi mới như vậy xem chúng ta? Chẳng lẽ lại là cảm

thấy hai người chúng ta đem họa tác lẫn vào hồ sơ sao!"

Lưu Lang quân sắc mặt tối sầm, hận không thể lúc này vung Lý Lang quân một cái bàn tay. Lý Lang quân một câu nói như vậy, chẳng phải là đem chính mình hai người lâm vào vạn phần xấu hổ đích hoàn cảnh sao! Tuy trong tay người khác cũng không có chứng cứ, thế nhưng này cũng tự nhận chịu tội có cái gì khác nhau chứ!

Quả nhiên, mọi người thời điểm này đều đại khái hiểu đạo lý trong đó, nhìn về phía Lưu Lý hai vị lang quân đích mục quang cũng có chút không đúng.

"Khục ——" tri châu đại nhân đầu không rõ chính mình một cháu trai làm chuyện gì tốt, thời điểm này vì tránh hiềm nghi, đầu còn dám nói thêm cái gì. Vì vậy ho nhẹ một tiếng, nghiêm nghị trở lại, hướng về phía ghế trên đích quan chủ khảo Lưu Khải thật sâu vái chào, nói: "Lưu Đại Nhân, Sở Phong này mặc dù là bốn địa đẳng sao, nhưng rốt cuộc ngài mới là chủ khảo, hẳn là như thế nào định đoạt kính xin ngài một nhọc!"

Lưu Khải bắt đầu trực đều tại mở một nửa nhắm nửa con mắt nhắm mắt dưỡng thần, thời điểm này chậm rãi mở mắt, đem trong thánh đường ngoại quét mắt một phen, khẽ gật đầu.

Tri châu đại nhân thấy thế thở ra một hơi, vội vàng lui sang một bên.

Lưu Lang quân sắc mặt xanh mét, Lý Lang quân dương dương đắc ý, Vương Kế mặt lộ vẻ khó khăn, Lô Lâm sắc mặt tái nhợt. Chỉ hữu Sở Phong, như trước không kiêu ngạo không siểm nịnh lại khiêm tốn hữu lễ đích đứng ở nơi đó, thậm chí tại Lưu Khải mục quang đảo qua hẳn thời điểm, còn khẽ khom người thi lễ, cung kính ôn hòa.

"Y theo "Tống luật", chuyện này ứng nên xử trí như thế nào?" Lưu Khải chậm rãi mở miệng, thanh âm hơi có vẻ già nua.

Thông phán đại nhân là thông pháp lệnh, bận rộn kính cẩn trả lời: "Bẩm đại nhân, theo "Tống luật", nhiễu loạn khoa cử giả, si mười lăm, suốt đời không được tuyển dụng."

Si chính là cây roi hình.

Lưu Khải khẽ gật đầu, nhìn về phía Sở Phong, hỏi: "Đã nghe được sao?"

Sở Phong nghĩ nghĩ, cảm giác mình này tiểu thân thể tuy không đủ cường tráng, nhưng mười lăm cây roi hẳn cũng không đến mức như thế nào đi nữa. Về phần suốt đời không được mướn người các loại, hẳn là càng thêm không quan tâm, nguyên bản chính mình lại không có khoa cử đích ý định, mướn người không mướn người, cùng hẳn cũng không bắt cứ ý nghĩa gì.

Vì vậy Sở Phong gật đầu, hồi đáp: "Đã nghe được."

Đối Sở Phong biểu hiện ra đích lạnh nhạt, Lưu Khải cảm giác mười phần thú vị, vuốt râu nói: "Ý tứ của ngươi, là chuẩn bị lĩnh roi sao?"

Tri châu đại nhân cùng Thông phán đại nhân tại một bên ngừng lại, nội tâm cũng không khỏi được khản trương lên. Là hai người bọn họ tại Văn Đoan tiên sinh trước mặt đưa ra muốn mời, muốn Sở Phong tới làm đẳng sao, nếu là thật sự đích bởi vậy Sở Phong bị quất roi, Văn Đoan tiên sinh sẽ như thế nào tác tưởng, hai người bọn họ vị cũng là không muốn lĩnh giáo.

Chỉ là tri châu đại nhân vì tránh hiềm nghi, không tốt nhiều lời, âm thầm cho Thông phán đại nhân đưa mắt ra ý qua một cái.

Vì vậy Thông phán đại nhân cười nói: "Lưu Đại Nhân, như vậy phán đích lời có thể hay không quá mức nghiêm khắc chút?"

Lưu Khải nghe vậy giờ tay làm cái an tâm một chút chứ vội đích động tác, cười nhạt nói: "Đương sự người cũng không có dị nghị, nhị vị hà tất chú ý."

Tri châu, Thông phán hai vị đại nhân nghe vậy nội tâm run lên, nhao nhao nhìn về phía Sở Phong. Sở đưa nhỏ này có chút cái gì mặc danh kỳ diệu đích khí khái, một kích phía dưới thật sự cam nguyện lĩnh phạt.

Nhưng lo lắng của bọn hắn rõ ràng cho thấy quá lo, Sở Phong là có trách nhiệm không muốn từ chối đích tính tình, cũng không đại biểu hẳn là có thể bị người tùy tiện dẫn đo.

Thời điểm này nghe Lưu Khải đại nhân, Sở Phong khẽ cười nói: "Chư vị đại nhân, Sở Phong chỉ hỏi một câu, tại hạ này bức họa, có hay không thật đúng hữu nhiễu loạn khoa cử chi ảnh hưởng? Nay bức họa tuy trà trộn vào hồ sơ, thế nhưng thứ nhất không có lệnh một loại mai châu ngọc bị long đông, thứ hai không để cho một loại vị không học vấn không nghề nghiệp đồ bên trong. Sở Phong xin hỏi một câu, tại sao nhiễu loạn chỉ tội?"

Tri châu Thông phán hai vị đại nhân nghe xong lời này, lập tức thở ra một hơi, vội vàng phụ họa vài câu, thỉnh Lưu Khải người phóng khoáng lạc quan từ nhẹ xử lý.

Lưu Khải cười nhạt một tiếng, nhìn không ra hi nộ, mở miệng đặt câu hỏi: "Nguyên lai cũng là giáo biện đồ sao? Lão phu kia lại hỏi ngươi, ngươi tại khảo thí uyển về tranh có hay không hẳn là? Tranh này tác lẫn vào hồ sơ có hay không ứng phạt?"

"Không nên, cũng ứng phạt." Sở Phong khom người cười nói, "Hai điểm này, Sở Phong thì nhận ra. Chỉ là tại hạ thư sinh, tay trái gà không chặt, nếu như có thể thừa cơ lấy được vài phần nhẹ nhàng tha thứ, tại hạ tự nhiên muốn dốc hết sức."

"Ha ha! Thú vị! Thú vị!" Lưu Khải chợt cười to, đứng dậy đi đến Sở Phong bên người, chấp trên tay của hắn dưới dò xét một phen, khen, "Trình Nguyên

tiểu tử kia gởi thư cho ta, nói là thu một cái hảo đồ đệ, tính tình nhát nhẽo nhưng không mất đảm nhiệm đàn giã ngao, hiện giờ vừa thấy, quả là thế."

Sở Phong nghe vậy liền giật mình, trợn đang lúc mọi người cũng là hai mặt nhìn nhau, có chút không hiểu đến cùng xảy ra chuyện gì.

Lưu Khải đối Sở Phong giải thích nói: "Người tranh này, lão phu nhất nhãn liền nhìn ra. Thủy mặc cây thước được, ngược lại có khác một phen tư vị. Đây một bức ta từng ở Trình Nguyên tiểu tử chỗ đó gặp qua, cảnh giới của người rất tốt, không thua mọi người, chỉ là bút lực hơi kém, cũng không gấp, có thể chậm rãi bỏ tức."

Lưu Khải vuốt râu cười nói: "Đương nhiên, những cái này đều là bé nhỏ kỹ pháp, làm người ngay ngắn mới là chính đồ. Người rất tốt, lão phu rất thích. Ha ha! Trình Nguyên cùng lão phu quen biết hơn mười năm, lúc trước nhận lấy một cái kỳ tài làm đồ đệ, lão phu cũng rất hâm mộ hắn. Không nghĩ tới, hắn thậm chí có như vậy đích phúc phận, lại thu người tiểu gia hỏa này làm đồ đệ. Sự phụ người ở nơi nào ân thân? Như thế không mặt mũi gặp người sao? Đợi thi hương chấm dứt, lão phu nhất định phải đi lấy cười giễu cợt hắn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Yết bảng

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 994 thời gian cập nhật : 206 03 04 0:00

Xuân phong cố ý, hoa lạc không tiếng động.

Tại đây tháng tư không đích Hàng Châu Thành trong, huyền não, lại là tiếng người.

Trương đối trước đó vài ngày thi hương đích nào nhiệt, hiện giờ khảo thi uyển ngoại nam tường đích mấy con phố trên đường, vậy mà so với ngày đó còn muốn chỉ có hơn chứ không kém chút.

Quan lại vắng lai, bạch y tụ tập, Ngô mang phiêu phiêu, chen vai thích cánh.

Thời điểm này, bất luận là sĩ tử thân hào nông thôn, hay là tô vẽ tên ăn mày, đều không thiếu được đi tới đây gom góp chút nào nhiệt.

Bọn họ chỗ này cũng không phải là vì cái khác, chỉ là vì nhìn một cái kia khảo thi uyển nam trên tường dán đích một bộ bảng cáo thị.

Bảng cáo thị không hề dài, không có gì ngoài phía trước dương dương sải sải mấy trăm ngôn ra, đằng sau, chính là lần lượt đích danh tự.

Hữu hảo thư từ đích hải đồng, tại những người lớn đích giữa hai chân chui tới chui lui, đây bụi đất lại hào hứng bùng bùng đích chui vào đằng trước, sau đó mở to một đôi tò mò con mắt, nhìn kia bảng vàng trên hoàn toàn không nhận ra đích mấy trăm chữ.

May mà chữ tuy không nhận ra, nhưng mấy luôn là nhận thức, rất nhiều người trưởng thành cũng là như thế.

Đồng đường phố từ bên trong thanh tẩu vác lấy nhất rổ trứng gà, theo sau dòng người không ngừng đích đi đến bên trong đầu lách vào, nhìn nhìn nào nhiệt. Nàng cũng cùng cái khác đại bộ phận không biết chữ đích nhân không đồng nhất, sở dĩ như vậy mà liều đập, không chỉ là vì tham gia nào nhiệt, vì so với những người khác sớm mấy khắc chung biết được có quan hệ bảng vàng trên đích tin tức. Nàng trong lòng ngầm lấy ý muốn, nếu không phải sớm đi biết được, nội tâm nhất khối Đại Thạch đầu tranh luận lấy lạc địa.

Nàng che chở trong giỏ xách đích trứng gà, thỉnh thoảng bóp cuống họng cao giọng nhắc nhở hai câu, sợ nát một quả trứng gà, đó mới thực gọi đau lòng.

Thanh tẩu có chút hối hận, đã sớm biết hôm nay là thi hương yết bảng đích, rồi mới nên sớm đích. Nghe xong được tin tức, sau đó lại khur cho đầu kia đưa trứng gà mới là đúng lý. Hiện giờ ngược lại tốt rồi, muốn chen vào khur thật sự là quá khó khăn chút.

Bất quá hối hận là ngắn ngủi, thanh tẩu như trước lo liệu lấy một phần mềm dẻo đích tính tình, không đạt mục đích không bỏ qua. Vì vậy càng hộ khẩn rồ, nhìn đứng thân ảnh khe hở, cá cách đồng dạng, vèo được chọc vào không chui vào.

Tà phía sau đích nhân va chạm, thanh tẩu thiếu chút nữa bỏ nhào vào phía trước đích trên đất trống khur, may mà bị một cái quan sai đỡ.

"Cảm ơn quan gia! Cảm ơn quan gia!" Thanh tẩu sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán, vội vàng nhìn vai phải mình trên vượt qua đích rồ, thấy bên trong đích trứng gà đều tại tiểu bông vải chần nệm dưới hồn nhiên vô sự, lúc này mới sâu sắc đích thở ra một hơi.

Quan sai có chút không kiên nhẫn nhìn nàng một cái, cao giọng nói: "Đều cho gia gia ta sau này chút! Xa hơn trước lách vào, tường cũng có thể bị các người lách vào sập rầu~!"

Quan sai hô được ra sức, lại hiệu quả quá mức bé nhỏ, đám người như trước hướng bên này tụ tập, cũng không có nửa điểm tiêu tán đích ý tứ.

Thanh tẩu mở to hai mắt khư nhìn kia bảng vàng, kia rậm rạp chẳng chịt đích chữ, nàng là xem không hiểu. Chỉ là nội tâm đếm lấy kia bảng danh sách phía sau đích danh tự, nhất, nhị, ba... Tổng cộng mười bảy cái..

"Quan gia! Quan gia! Phiền toái ngài giúp đỡ nhìn một cái, có hay không nhà của ta lang quân đích danh tự, nhà của ta lang quân họ Lưu, gọi Lưu Chính Khanh." Thanh tẩu cao giọng nói.

"Đều tại trên bảng dán kia! Chính mình nhìn!" Quan sai không kiên nhẫn mà nói.

"Ta đây không phải không biết chữ đi!" Thanh tẩu cười làm lạnh lấy nói.

"Cút cuộn cuộn! Không biết chữ đi phía trước lách vào cái gì nhiệt tình!" Quan sai chau mày, cái cằm về phía tây biên dương một chút, "Vây đầu hữu hát danh, không biết chữ đích chính mình khư thỉnh, thôi muốn ở chỗ này tham gia nào nhiệt!"

Thanh tẩu nghe xong, cảm thấy chính là vui vẻ, vội vàng nói tiếng cảm ơn, liền từ người bên cạnh thiếu đích địa phương tha ra ngoài, nhanh đuổi chậm đuổi đích tìm thấy kia quan sai theo như lời đích địa phương.

Quả nhiên, một cây đại cây hòe, một cái đồng dạng quan sai cách ăn mặc đích nhân đứng ở tạm thời dựng đích tiêu trên bình đài, đang cùng người bên cạnh câu được câu không đích nói chuyện phiếm.

"Vị này quan gia, thế nhưng là ở chỗ này hát bảng sao?" Thanh tẩu cao giọng hỏi.

"Là này, người đừng nhao nhao, này không lập tức muốn niệm sao!" Người bên cạnh nhắc nhở nàng.

Thanh tẩu tỉ mỉ khư nhìn, quả nhiên thấy kia quan sai cầm trên tay trang giấy, phía trên cũng không biết đã viết mấy thứ gì đó.

Kia cái bàn nhỏ trên đích quan sai ngồi xỏm một cái bàn biên giới, từ phía dưới đồng liêu trong tay tiếp nhận một chén nước giềng, ừng ực ừng ực đích quất, đem cái chén không lần lượt quay về, lại cùng kia đồng liêu cười mắng nói vài câu cái gì, liền đứng dậy, triển khai trong tay đích giấy, chuẩn bị hát tên.

Thanh tẩu thấy thế, vội vàng ngậm miệng, không dám lần nữa ồn ào. Nàng nghe xung quanh đích tiếng huyền ảo, thời điểm này hận không thể đem những người khác đích miệng đều ngăn chặn mới tốt, đám người này a, như thế nào nói chuyện lên tới lớn tiếng như vậy! Trục làm cho nhân tâm phiền!

"Tuyên Hòa một năm, Hàng Châu Thành thi hương cao trung bảng —— "

Quan sai cao giọng hét to một câu, đưa tới vô số người nhao nhao vây xem

"Trên đường trần triều Trí Kiệt —— bên trong thái hương tế phi sao —— Hàng Châu Lưu Chính Khanh..."

Thanh tẩu nghe được "Lưu Chính Khanh" ba chữ, trong đầu tựa ồng đích một thanh âm vang lên, nửa ngày không có phục hồi tinh thần lại.

Đội đến đằng sau đích danh tự chậm rãi truyền vào trong tai, thanh tẩu mới kích động đích toàn thân run rẩy, vội vàng bắt người bên cạnh, vội vàng hỏi: "Người nghe chưa? Rồi mới nói có đúng không là Lưu Chính Khanh?"

"Không biết! Không biết! Người đừng phiền ta! Ta chính nghe kia!"

Người bên ngoài đầu bắt kẻ nàng.

Thanh tẩu nội tâm thấp thỏm, hai tay hai chân đều trong nháy mắt bị người rút hết huyết mạch tựa như, băng lãnh đích không giống bộ dáng.

Tổng cộng chỉ hữu mười bảy cái danh tự, quan sai hát tụng lên cực nhanh, tuy kéo dài lấy âm cuối nhị, từ đầu tới cuối, cũng chỉ là trong thời gian ngắn đích công phu.

Hát bỏ đi, quanh mình có ít người nghị luận tán đi, lại có nhân dần dần tụ tập qua.

Thanh tẩu cũng không có rời đi, nàng ngược lại thừa dịp nhân rồi thời điểm chen đến đằng trước, chỉ còn chờ thỉnh vòng tiếp theo đích hát danh.

Hát danh một phút đồng hồ hát báo một lần, thanh tẩu căng thẳng thần kinh, dựng thẳng lấy lỗ tai khư thỉnh, thẳng đến nàng nghe xong được lần thứ tư, mới yên lặng đích đi ra đám người.

Hai tay của nàng có chút run, thế cho nên trên vai phải vác lấy đích rỏ cũng không giống như...nửa lúc trước như vậy vững chắc.

Không biết là mang một loại gì dạng đích tâm tình trong đám người đi ra, thanh tẩu có chút hoảng hốt xúc lên tiểu bông vải chặn nệm nhìn nhìn, phát hiện trong giỏ xách quả nhiên hữu một quả trứng gà đánh nát, vì vậy có chút đau lòng.

Nước mắt mạc danh kỳ diệu đích rơi xuống, cũng không biết rốt cuộc là bởi vì đau lòng trứng gà, hay là đơn thuần đích kích động đích nước mắt.

Lau một cái mặt, thanh tẩu nắm chặt rổ, bước nhanh hướng tây vừa đi.

Tại kia hát báo đích mười bảy cái danh tự trong, thanh tẩu chỉ nhìn chăm chăm "Lư Chính Khanh" ba chữ khứ thỉnh, kỳ tên của hắn, đều hoàn toàn bị nàng bỏ qua.

Nàng tự nhiên không có chú ý, tại kia mười bảy cái danh tự bên trong đích cái cuối cùng, gọi là Sở Phong.

Mà lúc này đây, Sở Phong tay thuận cầm tiểu kiếm đao, hết sức chuyên chú đích điều khắc trong tay đích một phương nê án.

Chỉ là suy nghĩ bay tán loạn, ngẫu nhiên cũng sẽ lưu chuyển đến mấy ngày trước đích quang cảnh.

Hắn nhớ lại khi đó đích đủ loại, nội tâm chỉ cảm thấy giống như thực giống như huyền, quả thực quá mức bất khả tư nghị chút.

Nếu là thật sự đích đi truy cứu... Lúc ấy văn miếu bên cạnh đích Long Hồ Sơn đó Tiểu Đạo Sĩ, thật đúng là một câu thành sấm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đồng hương kiểm tra xong thân

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2049 thời gian cập nhật : 206 03 04 5:00

"Chiêu văn quán Trục học sĩ, kia đã là tương đối lợi hại đích quan chức. Hiện giờ Đại học sĩ đều là Tể tướng kiêm nhiệm, Trục học sĩ tại trong quán có thể nói là dưới một người, có thể có được như vậy một vị học sĩ đích thưởng thức, cũng là phúc khí của ngươi."

Văn Đoàn tiên sinh thấy Sở Phong hơi hơi ngần ngại, liền biết trong lòng của hắn nghĩ cái gì, vì vậy cười bồi thêm một câu: "Có thể như vậy đạt được một cái đồng hương kiểm tra xong thân đích thân phận, cũng là khó được đích tạo hóa."

"Tiên sinh đây là giễu cợt ta." Sở Phong nghe vậy cười khổ một tiếng, lắc đầu thờ dài, "Trên cái thế giới này, vèn vèn bởi vì vẽ lên mấy tấm họa, đã viết mấy tấm chữ liền được khoa cử thân phận, e rằng số lượng không nhiều lắm..."

Văn Đoàn tiên sinh đại khiêu vài tiếng, vỗ Sở Phong bờ vai: "Năm đó Cao Thái Úy bị quan gia thưởng thức, cũng chỉ là bởi vì hắn xúc cức đá đích hảo mà thôi."

Sở Phong nghe xong, càng thêm xấu hổ. Chính mình bỗng nhiên bị cầm lấy cùng Cao Cầu như vậy đích gian thân tới tương đối, như vậy đích so sánh... Minh rốt cuộc hắn là cao hứng, hay nên oán giận nhà...

"Sở Huỳnh Đề, hiện giờ làm miêng, ngươi lại vẫn trong nhà ở lấy toàn khác?"

Lư Chính Khanh không biết lúc nào tới thi họa hành, lúc này từ ngoài cửa dò xét đầu đi vào nhìn, cười nói: "Giang hồ nhiều mưa gió, hiện giờ chuyện của ngươi cũng bị nhân truyền đồn rồi. Không biết bao nhiêu người muốn nịnh nọt ngươi, lại có bao nhiêu nhân muốn đem ngươi đánh thành tàn tật, ngươi ngược lại là ngồi cao tăng lâu, sừng sững bất động a!"

Sở Phong cười lắc đầu, đứng dậy đón chào, hỏi: "Như thế khoa trương sao? Như vậy Lư huynh, ngươi là tới sợ ta mã thí tăng bốc, hay là tới đánh ta sao?"

"Ha ha! Vì huynh coi như là muốn vượt mộng ngựa, cũng phải tới đập Văn Đoàn tiên sinh loại này chính chủ được! Ngươi bức này dầu muối không tiền đích gia hỏa, ta vỗ cũng không có chút ý nghĩa nào!" Lư Chính Khanh đại khiêu.

Văn Đoàn tiên sinh cười gật đầu, hỏi phía ngoài tình trạng.

Lư Chính Khanh cũng không khách khí với bọn họ, trực tiếp từ Sở Phong tay bên cạnh cầm một chiếc trà, ngửa đầu quất, mới cười nói: "Lục Lão Tiên Sinh, không phải là ta vui đùa, rồi mới nói đều là thật sự. Từ khi ngày hôm trước Sở Phong đám người trở về nhà, Sở Phong bị quan chủ khảo ban thưởng đồng hương kiểm tra xong thân đích sự tình lập tức nhĩ đã bị truyền ra, thậm chí nếu so với đến cùng ai khảo thi đầu bảng đầu danh còn muốn rộng khắp chút. Hiện giờ khảo thi uyển tường ngoài yết bảng, càng nhiều sĩ tử được tin tức, e rằng không cần bao lâu, các ngươi sách này đồng ý sẽ bị

nhân giấu súp! Lão Tiền Sinh có muốn hay không ra cửa trước tránh một chút?"

Văn Đoàn tiên sinh lắc đầu cười nói: "Việc nhỏ mà thôi, hà về phần tư."

Sở Phong cũng có chút bất đắc dĩ đích thờ dài: "Luru Đại Nhân ngày đó đích quyết định, cũng là có chút quá mức gấp gáp. Trời tối ngày mai Tây Hồ yên ả, ta muốn thỉnh Luru Đại Nhân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

"Như vậy sao được!" Luru Chính Khanh hù nhảy dựng, một đôi mắt trừng được căng tròn, "Đây chính là trăm năm khó được nhất ngộ đích chuyện tốt, tuy nói là quan chủ khảo hữu quyền lực này, nhưng chân chính dùng đích cũng không nhiều. Đây là giai thoại a, ngươi cần gì phải chối từ?"

Sở Phong cười khò nói: "Ngày đó Luru Đại Nhân phạt ta vẽ tranh mười bảy trương, lúc ấy đã nói rồi, chỉ là vị triệt tiêu tội danh, ai biết lại bởi vậy sinh ra chuyện như vậy. Của chính ta tài học... Ta là rõ ràng. "Luận Ngữ" đều lưng (vác) không xuống, nói cái gì đồng hương kiểm tra xong thân, thật sự là chê cười."

"Đúng rồi, ngày đó đích sự tình đến cùng như thế nào, ta đều là ở bên ngoài tin via hè, ngươi hãy nói cho vi huynh nghe một chút." Luru Chính Khanh nói.

"Cũng không phải cái đại sự gì." Sở Phong lắc đầu, bất đắc dĩ tình tế nói.

Nguyên lai ngày đó duy trì trật tự họa tác thời điểm, Luru Khải Luru Đại Nhân nói ra mình cùng Trình Nguyên tiên sinh tình bạn cố tri, sự tình tự trở nên có chút... Không giải quyết được gì.

Cùng quan chủ khảo có quan hệ đích nhân, bản thân phạm phải đích cũng không phải cái gì chuyện giết người phóng hỏa tình, tự nhiên không có khả năng lại đi truy cứu cái gì. Luru lang quân là người biết chuyện, lúc ấy tự gây người, sắc mặt hồi bại, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào mới phải.

Về phần Lý lang quân, hắn coi như là hồ đồ, thời điểm này cũng đã minh bạch hành vi của mình chính là lấy trứng chọi với đá, vĩnh viễn đều không thắng được. Tuy lòng đầy căm phẫn, lại bị tri châu đại nhân trừng vài lần, cũng không dám có kêu gào.

Nhưng Luru Đại Nhân cũng là tuân theo pháp luật người, tự nhiên sẽ không thật sự như vậy không đáng truy cứu. Hắn nghĩ nghĩ, liền gọi Sở Phong họa mười bảy bức họa quyền xuất, coi như trừng phạt.

Như vậy đích trừng phạt biện pháp, chẳng những cho Văn Đoàn tiên sinh mặt mũi, lại thành tự ý tứ của Luru Đại Nhân, tri châu, Thông phán hai vị đại nhân nơi nào sẽ không từ, vô cùng cao hứng đích ứng.

Chỉ là bọn họ hai vị đại nhân trong nội tâm cũng không khỏi được than thở, Sở Phong tiểu tử này mệnh số thật tốt quá chút, hai cái sự phụ đích thân phận cũng không đồng dạng, tại Hàng Châu Thành trong, muốn không thành danh cũng không thể nào.

Thế nhưng liền hai vị đại nhân này cũng không nghĩ tới, quan chủ khảo Luru Đại Nhân tại gặp được Sở Phong đích mười bảy bức họa tác, vậy mà trực tiếp mở miệng, lợi dụng quyền lực trong tay đem Sở Phong điểm làm thi hương thứ mười bảy danh, cho cái đồng hương kiểm tra xong thân!

Đây chính là tự cao tổ đã hàng gần như chưa bao giờ phát sinh qua đích sự tình, hiện giờ một món đồ như vậy thiên đại hảo sự, vậy mà đập vào trên đầu Sở Phong. Điểm này, liền gian khổ học tập khổ đọc lên thân đích tri châu, Thông phán hai vị đại nhân, đều đối Sở Phong không ngừng hâm mộ.

Luru Đại Nhân tự nhiên là có ý tốt, thế nhưng là tại Sở Phong đến xem... Hắn bắt đầu vốn cũng không có đập khoa cử xuất thân ý tứ, hiện giờ bức này sự tình phát sinh ở trên người mình, nói thật, ngoại trừ khiến cho hắn dựng ở cái đích cho mọi người chỉ trích ra, tựa hồ cũng không có cái gì cái khác chỗ tốt.

Chính là bởi vì như thế, Sở Phong tại Luru Đại Nhân chỗ trao tặng đích lập tức tự từ mà không bị, thế nhưng là Luru Đại Nhân kiên trì, mặt khác hai vị đại nhân lại không ngừng khuyên bảo, Sở Phong đành phải đáp ứng.

Thế nhưng là tới hiện giờ, trở về nhà, Sở Phong càng nghĩ càng cảm thấy không được tốt. Cùng Văn Đoàn tiên sinh nói, tiên sinh chỉ là cười trừ, cảm thấy đây là Sở Phong nên được, không cần để ý.

Khả Sở Phong chính mình nhưng như cũ muốn chối từ.

Nhưng mấy ngày nay thi hương vừa mới chấm dứt, Luru Đại Nhân sự tình bận rộn, Sở Phong một lát không thấy được. Hỏi những người khác, Sở Phong mới biết được Hàng Châu Thành đích tập tục, là tại yết bảng đích ngày thứ hai, quan viên cùng bên trong bảng đích đám sĩ tử ăn uống tiệc rượu Tây Hồ. Vì vậy âm thầm hạ quyết tâm, chuẩn bị đến lúc sau hướng Luru Đại Nhân chờ lệnh, gọi hắn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra mới tốt.

Như thế như vậy đích nói một trận, Luru Chính Khanh tình tế nghe xong, một phương diện cảm khái tạo hóa trên người, một phương diện khác lại không khỏi vì Sở Phong lo lắng, nói: "Sở Huỳnh Đề, vi huynh tuy rất nhiều phương diện cũng không bằng ngươi, nhưng lần này chuyện này, không thiếu được muốn khuyên ngươi một câu, chớ để lại đối Luru Đại Nhân nói."

Luru Chính Khanh nói trịnh trọng: "Ngươi cũng là thông tình đạt lý người, ngươi thả ngầm lại, Luru Đại Nhân bốc lên như vậy đích mạo hiểm, giúp ngươi đập một ra thân. Nếu như ngươi ở trước mặt mọi người chào từ giả, đó chính là liền Luru Đại Nhân mình cũng hội trên mặt không ánh sáng. Nếu như hắn không đồng ý, ngươi này một trận trần tình tự uống phí khí lực, còn nhắm trúng Luru Đại Nhân trong lòng không khoái. Nếu như hắn đồng ý, này chẳng phải là nay Tần mai Sở (trảo trở bất thường), thay đổi xoành xoạch? Ngoại trừ đồ gây đàm tiếu ra, đối Luru Đại Nhân đích thanh danh cũng là không tốt... Sở Huỳnh Đề, ngươi tỉ mỉ suy nghĩ một chút, có phải như vậy hay không đạo lý."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa bức họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đã là hoàng hôn một mình buồn

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 909 thời gian cập nhật : 206 03 05 0:00

"Sở lang, chuyện này, các người không cần nghĩ đích quá mức phức tạp."

Nghe hai người đích nghị luận, Văn Đoan tiên sinh lên tiếng. Hắn hít mắt cười cười, vuốt râu nói: "Vay vị Luru Khải Luru Đại Nhân, ta tại nhiệm thì cũng là có nghe thấy, hành sự mười phần đoan chính, tuyệt đối không có cái gì đi quá giới hạn ngả nón đích địa phương. Luru Đại Nhân nếu như cho Sở lang người một cái đồng hương kiểm tra xong thân, tự tự nhiên hữu dụng ý của hắn, các người ngày sau liền biết, không cần lúc này nhiều hơn suy nghĩ?"

Sở Phong nghe, cảm thấy đích xác là như vậy đạo lý, thế nhưng cảm thấy cuối cùng có chút bất an, đối với cái này loại mặc danh kỳ diệu đích tình cảm, tựa như cùng trong lúc bất chợt trùng số đồng dạng, Sở Phong như vậy hữu tự mình hiểu lấy đích nhân, là khó có thể thân nhiên chịu chỉ.

Bất quá Luru Chính Khanh đích kia lời nói, cũng thật thật thực thực đích rơi vào trong lòng Sở Phong, để cho hắn cảm thấy không phải không có lý.

Xem ra trước mặt mọi người chỗi từ là tuyệt đối không được, bằng không đối Luru Đại Nhân đích thanh danh cũng có tổn hại, đối phương dù sao cũng là có hảo ý, chính mình vạn không thể lấy oán trả ơn. Chỉ là nội tâm đích bất an cuối cùng phải có khai thông chỉ nơi đi, Tây Hồ yến ẩm, thuyết hay là nói, xem ra đến lúc sau muốn tìm tìm cái lên đích cơ hội... Sở Phong nghĩ như vậy.

"Nhất Minh, người là xem hết yết bảng trở về?" Văn Đoan tiên sinh chợt nhớ tới cái gì, hỏi một câu.

Luru Chính Khanh cười lắc đầu: "Còn không có."

Sở Phong nghe vậy cũng là nao nao, khó hiểu nói: "Chuyện lớn như vậy, người như thế nào không nóng nảy đi xem một chút?"

Luru Chính Khanh cười khoát tay: "Người không biết, mỗi lần yết bảng thời điểm, khảo thí uyển kia nam tường đích ngõ nhỏ đều chen lẫn cùng cái gì tựa như, không có vài phần thân thủ căn bản lách vào không vào."

Văn Đoan tiên sinh bị chọc cho vui lên, hỏi: "Người như vậy đích khổ người, còn sợ lách vào bất quá những cái kia điều dân?"

Luru Chính Khanh mặt lộ vẻ khó xử, tựa hồ chân tâm thật ý đích suy nghĩ trong chốc lát, thành khẩn nói: "Khó!"

Lập tức lại tiêu sái cười nói: "Ta là không nóng nảy, nếu là trùng, tự nhiên có người sẽ đi nhà của ta cho ta biết. Nếu là không có, ta đi gom góp kia cái náo nhiệt cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Cần gì phải khư liêu thể lực?"

Sở Phong mười phần thương thức Luru Chính Khanh tính tình bên trong đích tiêu sái, khen ngợi nói: "Luru huynh độ lượng rộng rãi vô cùng."

"Ta cũng không phải tiến lên nhân, sẽ không chỉ cần dựa vào một cái độ lượng rộng rãi đã bị tuyển chọn trở thành quan lại được! Ha ha! Muốn chi vô dụng!" Luru Chính Khanh cười nói.

Sở Phong thành khẩn nói: "Đây là lời nói thật, nếu là ta, thời điểm này sợ là sớm đã thấp thỏm bất an, đứng ngồi không yên. Nhất định lách vào đi qua xem yết bảng."

Đây thật là lời nói thật, tại ngàn năm về sau đích thời đại trong, một khi kỳ thi Đại Học đích điểm phóng ra, tất cả mọi người hội trước tiên tra phân ra. Thậm chí tại điểm công bố trước một đêm trắng đêm khó ngủ đích nhân cũng không thiếu, có mấy người sẽ có Luru Chính Khanh như vậy đích tê dạt tiêu sái.

Sở Phong đặt mình vào hoàn cảnh người khác đích nghĩ, nếu như là chính mình nghệ khảo thi thành tích công bố đích, mình cũng không có khả năng như Luru Chính Khanh như vậy không ngạo vu hoài. Mấu chốt nhất chính là, Luru Chính Khanh đối với khoa cử là nhất định phải có được, hắn đem thi hương xem vô cùng trọng, thế nhưng là tại hiện giờ đích tình trạng dưới còn có thể như thế thông suốt. Nay cùng những cái kia tham gia kỳ thi Đại Học chính là vì tùy ý chơi một chút đích tâm tính, là hoàn toàn bất đồng.

Mười phần coi trọng, rồi lại có thể không bị kỳ gông cùm xiềng xích. Đây là Sở Phong chỗ thương thức địa phương, cũng là hắn muốn học tập đích lòng dạ...

Lưu Chính Khanh tại thi họa hành nơi này vừa rồi rảnh đã ngồi một hồi, đem ngày đó khảo đề nói ra, hướng Văn Đoàn tiên sinh thỉnh giáo một chút, học tập một phen, mới tính thôi.

Rốt cuộc thi hương chỉ là xa xôi thiên lý hành trình đích bước đầu tiên, những vật này lại muốn tiếp tục cố gắng, Lưu Chính Khanh cũng không hề hoàn toàn buông lỏng chính mình.

Tối hoàng hôn thời gian, Lưu Chính Khanh chuẩn bị cáo từ rời đi, thê tử của hắn Chu thị đứng lúc vội vàng đích chạy tới.

"Phu quân!" Chu thị hai mắt rung rung, vịn thi họa làm được ngoại môn khung quanh thân nhẹ nhàng run rẩy, "Chúc mừng cao trung!"

...

...

"Thanh tẩu qua báo cho, ta trong nhà khổ đợi, phu quân cũng không trở về. Ta thật sự có chút chờ không được, liền tự hành ra ngoài tìm kiếm, phu quân chớ có trách ta mới tốt."

Nửa đêm thi thắm, Lưu Chính Khanh nhìn nhìn Chu thị tại ánh nến bên trong ứng đồ đích hai gò má, nội tâm tràn đầy phức tạp tư vị.

"Thanh tẩu trôi qua được chứ?" Lưu Chính Khanh tại trong lòng thở dài một tiếng.

"Nhìn nhìn khá tốt. Đúng rồi, thanh tẩu còn đưa nhất rô trứng gà qua." Chu thị nói, "Thanh tẩu vốn là muốn muốn cấp phu quân thăm hỏi, thế nhưng là đợi lâu không đến, nàng thuyết trong nhà còn có chuyện muốn lo liệu, trước hết hành trở về."

"Ah." Lưu Chính Khanh nhàn nhạt đích lên tiếng, "Cải Minh Nhi đi xem một chút nàng."

Chu thị đầu thỉnh không ra nhà mình phu quân trong giọng nói đích sơ nhạt, nội tâm có chút không thoải mái, muốn nói cái gì đó, lại cảm thấy hiện giờ chính là phu quân Kim Bảng Đề Danh đích hảo thời điểm, tựa hồ không nên nói những cái kia phá hư bầu không khí đích sự tình, không khỏi có chút làm khó, vì vậy cúi đầu, câu được câu không đích ăn trong chén đích cơm.

Lưu Chính Khanh nhìn nhìn Chu thị do mang vết đỏ đích hai mắt, gạt mình, nhắc tới chiếc đĩa, cho nàng gấp một khối thịt muối để vào trong chén.

Chu thị nao nao, hai mắt ngay sau đó lại là đỏ lên, liền tranh thủ kia thịt muối một lần nữa kẹp cho Lưu Chính Khanh, cười nói: "Ta không ăn cái này, kỳ quái chán nhân."

Lưu Chính Khanh đầu không biết nàng là không nỡ bỏ, không khỏi cảm thấy vị chua.

Chậm rãi đích đem thịt muối để vào Chu thị trong chén, Lưu Chính Khanh nhật nhề nhề kiên định mà nói: "Về sau loại vật này còn nhiều, rất nhiều, không có thêm."

Lời kia vừa thốt ra, Chu thị lập tức đỏ mặt vòng, cũng nhịn không được nữa, nước mắt ba thác ba thác đích rơi đi xuống.

"Phu quân..." Chu thị dùng tay áo lau lại lau, nước mắt lại như thế nào cũng ngăn không được, đã đoạn tuyến đích hạt châu tựa như xuống, "Ta là, vui về... Rất vui về..."

Lưu Chính Khanh chậm rãi đứng dậy, đi đến Chu thị bên cạnh, mang nàng ôm vào lòng.

Chu thị cảm thụ được Lưu Chính Khanh trong lòng cổ này kiên định đích ấm áp, cảm xúc sục sôi, rồi lại nghẹn ngào vô ngôn.

"Yên tâm đi, " Lưu Chính Khanh nhẹ nhàng nói qua, "Lúc trước đích, về sau, lại cũng sẽ không có."

Hắn nhìn lấy ánh nến, phảng phất chỗ đó tràn ngập hồi ức tựa như.

Lưu Chính Khanh yên lặng đích nghĩ đến... Thanh tẩu, đại ca, thật sự là xin lỗi đâu, Chính Khanh nhất cử thành công, Kim Bảng Đề Danh, e rằng, muốn cho các người thất vọng rồi a!

Vừa đúng lúc này đợi, Tây Hồ đồng nam đích thuyền hoa phía trên, tại một mảnh đèn rực rỡ sơ theo đích náo nhiệt, cảm thao ngồi nghiêm chỉnh, trên chọc dây đàn thử âm.

Bên cạnh của nàng để đó một trương họa tác, trên có Hàn Mai vài điểm, tiểu tử nhất thủ.

Lê tề trong đó, có thể tại bên ngoài đích hoan thanh tiểu ngữ trong, ngẫu nhiên nghe được cảm thao dứt quãng đích tiếng ca...

"Đã là hoàng hôn một mình buồn... Vô ý khổ tranh xuân..."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Vãn nhi số lượng từ: 2098 thời gian cập nhật : 206 03 05 5:00

Mộng vũ phiêu lâm

Hàng Châu trên đất, trái Giang Hữu hồ, không thiếu hụt nhất chính là hồ thuyền thuyền hoa, thuyền con Ô Bồng.

Dân chúng ngày thường xuất hành, thưa chu tổi đa, bộ hành tiếp theo, xe ngựa thứ hai. Cái gọi là Giang Nam nhiều thủy vực, Hàng Châu tuy không kịp Thái Hồ kia dơi Yên Ba Hao Miếu, hòn đảo như sao, lại cũng giãv giữa mà không thoát Giang Nam này vùng sông nước đích hương vị.

Nhi Hàng Châu đích thủy, có một không hai tự nhiên tại Tây Hồ.

Tây Hồ du thuyền, không dưới mấy trăm. Đại gia khả dung nạp một hai trăm nhân, tiểu gia nhất thuyền lá nhỏ mà thôi.

Giang Nam giàu có và đông đúc, cho dù là đơn giản đích du thuyền tạo đích cũng không vội vàng, mà là từng người rường cột chạm trổ, không phải trường hợp cá biệt, đường hoàng hào hoa xa xỉ, phú quý bức người, đủ loại tinh xảo mịn màng chỗ, không thể viễn xem, chỉ có thể tinh tế phẩm chơi.

Thuyết Khởi Tây Hồ thượng du thuyền thuyền hoa đích phẩm loại nhiều, kia thật muốn dùng "Không thể đếm" bốn chữ hình dung. Khởi cần phải nói, chỉ nói ngoại trừ cơ bản nhất chống đỡ mái chèo thủy thuyền ra, còn có một loại ụ tàu, trong tự đôi sau trong công viên đích nhân lực thuyền, hết thấy toàn bộ nhờ chân đạp, bánh xe chân đạp mà đi. Nếu là cùng một nhị tri kỷ giả này một thuyền, rong chơi Tây Hồ trên nước, xem nửa ngày đích Yên Ba lưu luyến, cũng là nhân sinh nhất rất may chuyên.

Tây Hồ trên đích những thuyền này, hữu nhà nước, cũng có cá nhân, kỷ trung trừ danh giả cũng không thừa sót.

Tỷ như một mực đồ tại Tây Hồ bên cạnh bờ, gần như sắp lâu năm thiếu tu sửa đích một chiếc hồ phẳng, tên là "Ô Long", chính là toàn bộ Tây Hồ thương trung nổi danh nhất đích một chiếc thuyền ô.

Ô Long đích nổi danh không phải là bởi vì nó đích hoa lệ hoặc khổng lồ. Ô Long này là địa phương phú thương Triệu đoạn trai chỗ tạo, hao phí vàng bạc, công trọng không biết phồn mấy, tại hạ thủy một ngày, lại phong ba đại tác, ngồi lên bất an. Nếu là chỉ cần một lần thì cũng thôi, nghe nói Ô Long tổng cộng xuống nước bốn lần, mỗi một lần xuống nước, đều không ngoại lệ đều là mặt hồ từ phong đạm vân khinh biến thành rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy. Vì vậy không đơn thuần là Ô Long người trên thuyền đứng ngồi không yên, liền ngay cả Tây Hồ trên đích cái khác đội thuyền đều đi theo gặp không may hại. Đến tận đây, liền cũng không có ai còn dám khửng ngồi như vậy một chiếc thuyền, vì vậy mặc cho thứ nhất trực đỗ tại nơi này.

Trong hồ đội thuyền ngoại trừ du ngoạn ra, mua bán thuyền nhỏ cũng mườì phần nhiều. Canh thang, thi quả, tửu thủy, quả sô, trà bánh, quả vỏ cứng ít nước. . . , đều có thể tìm ra đích địa phương. Nhi ngoại trừ những cái này, còn có một loại thuyền bị gọi "Chân nhỏ thuyền", chuyên môn chở khách một ít làm xiếc người. Hát khúc, đùa nghịch lăm, Hoang Cổ bản, nhào thanh khí, ném thẻ vào bình rượu đánh đàn, diệc hoặc một ít tư sắc bình thường đích kỹ nữ, đều tại kỳ trung. Những cái này làm xiếc đích đội thuyền thường thường không hề từ trước đến nay, quán quít lấy cái khác đích thuyền nhỏ không dễ dàng buông tay, nếu không phải dùng tiền tìm niềm vui một phen, không thiếu được bị bọn họ nói móc giễu cợt. . . Diêm này, ngược lại là cùng đời sau đích ép mua ép bán không sai biệt lắm. Chẳng qua là khi địa nhân du ngoạn thì đều có trong đó xảo diệu tới tránh đi bọn họ, đấu trí so dũng khí, hơi có chút hứng thú.

Đương nhiên, Tây Hồ phía trên, không có gì ngoài du thuyền, còn có thuyền hoa.

Cái gọi là "Thuyền hoa", lúc ban đầu chỉ chính là tại mép nước chi địa kiến thiết, về ngoài cùng loại với đội thuyền đích đình đài. Cũng chính là, thuyền hoa trên thực tế là lục địa đích kéo dài tới, cũng không phải một chiếc chân chính đích thuyền.

Nhưng không biết từ lúc nào lên, thuyền hoa cũng dần dần biến thành du thuyền đích gọi thay. Nhi Tây Hồ đích du thuyền, động một tí ba bốn tầng lầu, gần như trăm trọng, cờ màu hoa đăng, chập chòn theo gió, kỳ đẹp dễ quý giá xinh đẹp, mấy ngoài trăm thước liền có thể đập vào mắt, vô pháp đơn giản bỏ qua.

Những cái này thuyền hoa thường thường thân hình khổng lồ, mặc dù thật sự Di Động, cũng chỉ là xuôi dòng vu bên cạnh bờ chậm rãi mà động, xuôi theo hồ xem bờ, ngược lại thanh thân ưu nhĩ.

Bức này thuyền hoa chi địa, văn nhân mặc khách nhiều vãng lai, vì vậy lại vì tranh này phảng nổi lên cái nhĩ hào, gọi là "Không cài thuyền", hơi có chút lịch sự tao nhã hương vị.

Mà ở này không cài trong đồ, tự nhiên cũng có đủ loại nữ tử, ca múa di nhân, đẩy chén bán rở tiếng cười, chính là nhân gian nhất đẳng đích phong, lưu

xử.

Bởi vì cái gọi là "Pháo hoa nổ hém mạch, theo ước đàn thanh che chắn", tại bức này địa phương, tìm một ít có thể thăm tra theo đích ý trung nhân, vì vậy "Thân cận nữ sắc", hưởng trải qua "Bình sinh sướng" đích "Phong, lưu sự tình", kia đợi công danh lợi lộc, hư danh tục vật, đại khái thật sự có thể xua đuổi như rác lý.

Hiện giờ chính là tại đây xử địa phương, một chiếc gọi là "Âm nguyệt" đích thuyền hoa, Cầm Thao làm cho cầm điều dây cung, nghĩ đến "bói toán tử" đích điệu, nội tâm suy nghĩ bắt tay vào làm đầu đích này nhất thủ, đến cùng hẳn là dùng cái dạng gì đích biến hóa tương đối khá một ít.

Cầm Thao xuân xanh mười sáu, chính là nữ nhi gia tốt nhất thì giờ:tuổi tác, hướng chỉ, là nàng như vậy hữu một trương kinh tâm động phách dung nhan đích như hoa mỹ quyền.

"Cầm Thao" vốn là Đông Hán Thái Ung đích một quyền khúc đàn chế tác, một cái Tây Hồ bờ thuyền hoa trên đích nữ tử, có thể dùng như vậy đích danh tự, đã nói rõ nàng đích kiến thức chỉ quảng bác. Trên thực tế, Cầm Thao là Thư Hương quan lại thế gia xuất thân, phụ thân lạc tội mới lưu lạc không sai, dùng tên giả Cầm Thao, làm một cái bán nghệ không bán thân đích thanh quan, bởi vì khúc đàn phi phạm, dung nhan tuyệt mỹ, tại Hàng Châu Thành đích phong nguyệt trong, là đệ nhất lưu đích nhân vật.

Nàng thân phận như vậy, đang vẽ phảng bên trong coi như là có thể sống yên phận. Tối thiểu nhất vắng lai trong đó đều là sĩ hoạn nhân vật nổi tiếng, thân phận địa vị cùng tầm thường nữ tử bất đồng, vì vậy tự nhiên cũng sẽ không chịu bắt buộc, ngược lại trở thành xuất nước bần nhi không nhiễm đích nhất cảnh. Cũng chính là trên người nàng loại này khí độ, lại cũng khiến cho thanh danh của nàng càng thêm hưng thịnh chút.

Rất nhiều thư sinh đều lấy cùng Cầm Thao kết giao vắng lai về vang, nghe nói Cầm Thao chẳng những đánh đàn được vô cùng tốt, hơn nữa thi văn cũng phi phạm, không thua nam nhi. Chỉ tiếc vận mệnh không do người, lưu lạc đến tận đây, quả thực có thể thương.

Trời tối ngày mai chính là nay khoa thi hương bên trong đệ đích đám sĩ tử ăn uống tiệc rượu Tây Hồ đích, đến lúc sau địa phương đích những người lớn cũng phải đi, Cầm Thao cũng sẽ ở ngày mai hiển khúc, cho nên hôm nay ma ma đặc biệt an bài nàng nghỉ ngơi, không dám mệt nhọc nàng.

Cầm Thao đích gian phòng là thuyền hoa bên trong nhất đẹp và tĩnh mịch, nhưng cách thật xa, như trước hữu náo nhiệt tiếng cười đùa truyền vào trong tai. May mà Cầm Thao đã thành thói quen, cũng không như thế nào để ý.

Nàng để ý nhất đích hay là trong tay đích này nhất thủ "bói toán tử", lúc ban đầu từ Lý Lương Thần tỷ tỷ chỗ đó đòi, chẳng qua là cảm thấy này thủ từ sáng sủa độc thuộc lòng, cũng không có quá nhiều tạo hình, đánh bóng đích tận lực, hết sức thoải mái. Còn có Hàn Mai vài điểm hơi có chút khí khái, Cầm Thao cũng không suy nghĩ nhiều, mở miệng muốn.

Lý Lương Thần cũng là tiêu sái người, cũng không chậm trễ chút nào trệ ý tứ, lập tức tự cho.

Cầm Thao cảm thấy vui mừng, lại cũng không có cơ nào đích vô cùng cao hứng, rốt cuộc chỉ là một trương không có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) đích họa tác xứng từ, không phải là cái gì danh gia chi tác, nếu là dựa theo giá tiền khứ tính, cũng đáng không được quá nhiều.

Chỉ là cảm về trong ngày hôm ấy ban đêm, Cầm Thao nửa ngủ nửa tỉnh thời điểm, trong đầu liền không nhịn được nhớ lại những cái kia từ ngữ. Câu được câu không, càng nghĩ càng là kinh hãi, càng nghĩ càng là động phách, cho tới hôm nay giờ tay làm cho dây cung điều lấy điệu, lại có chút vô pháp tự kiềm chế đích hương vị.

"Ta đích hảo tỷ tỷ! Ngài này đều đôi mắt - trông mong đích nhìn mấy ngày! Hay là nhanh lên nghỉ ngơi một chút a!"

Chải lấy song nha búi tóc đích tiểu nha hoàn bụng nước trà vào cửa, thấy được Cầm Thao còn bảo trì chính mình ra ngoài thì cái tư thế kia, cái miệng nhỏ nhắn tự tít lại.

"Cầm tỷ tỷ nhanh đừng nhìn nữa! Ngài nếu lại nhìn, ta liền đi báo cho ma ma, để cho ma ma tới răn dạy người á!"

Cầm Thao kỳ thật là Tô Thức kia cái niên đại đích nhân, thật sự là thương thức, ta thấy vừa yêu vừa thương, vì vậy tại văn trong để cho nàng vẫn sinh vài chục năm

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: 20 cao danh động đô thị

Tiêu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 225 thời gian cập nhật : 206 03 06 0:00

"Tiểu thư" xưng hô thế này, tại Tổng Triều chỉ cần là xưng hô kỹ nữ.

Cầm Thao vừa bắt đầu bị như vậy kêu gọi cũng không thoải mái, chỉ là hiện giờ bao nhiêu năm đi qua, nàng cũng đã dần dần thói quen.

Rốt cuộc người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Cầm Thao bên người đích thiếp thân tiểu nha đầu gọi là Tăng Loan, tên là nàng cấp cho, bên trong có một chút không thể cùng người ngôn đích ý tứ.

Quê hương của nàng tại Hoa Đình, cự ly Hàng Châu không tính viễn, lại cách mấy trọng sơn. Tăng Loan Tăng Loan, đó là Cầm Thao không nhìn hết tầm mắt, lại khó có thể trở lại đích địa phương.

"Người đừng hồ đồ, " Cầm Thao nhìn nhìn bầu trời đích Tăng Loan, nhin không được đưa tay khư bóp nàng tức giận phình đích khuôn mặt, cười đùa, "Đây là ta trời tối ngày mai muốn hát đích khúc, hôm nay không còn chuẩn bị cho tốt, còn đợi khi nào?"

"A? Cầm tỷ tỷ muốn hát này nhất thủ?" Tăng Loan mười hai mười ba tuổi đích niên kỷ, từ nhỏ bị mua vào âm nguyệt phường, mưa dầm thấm đất, một sự tình luôn là hiểu được. Nàng lại đôi mắt - trông mong nhìn một chút kia thủ từ, vò đầu nói, "Có thể hay không quá thê lương chút, ngày mai dù sao cũng là náo nhiệt cao hứng đích, hát không được tốt a?"

Cầm Thao cười nói: "Cũng không phải chỉ cần này nhất thủ, sợ cái gì. Nhiều chuẩn bị mấy thủ, cũng tỉnh lấy đến lúc sau bêu xấu. Lại nói, này nhất thủ chợt lấy lạnh lẽo, thế nhưng là càng là ngấm ngấm càng hữu hương vị nha. Người nói, này 'Linh lạc thành nê niên tác trần', chẳng lẽ không có một loại cao chót vót đích ngông nghênh sao?"

Tăng Loan vừa nghĩ, cũng đúng là đạo lý này, vì vậy cười nói: "Dù sao tiểu thư thuyết cái gì cũng có đạo lý, ta là nói không lại á. Chỉ là buổi tối hôm nay nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt a, cửa sổ ngàn vạn không thể khai mở, bằng không dễ dàng mát. Hiện giờ lúc này, chợt âm còn hàn, dễ dàng nhất nhuộm phong hàn nha. Nếu chậm trễ ngày mai đích ăn uống tiệc rượu, ma ma vẫn không thể đã đoạn chân của ta!"

"Biết, người mười phần quan tâm đích tiểu gia hòa!" Cầm Thao đưa tay bóp chóp mũi của nàng nhi, thờ dài nói, "Người a, tuổi còn nhỏ liền bắt đầu lái nhai. là lớn tuổi, còn không biết muốn lái nhai thành cái gì bộ dáng!"

Tăng Loan nghe vậy giận dữ đích trừng mắt một đôi tròn vo đích con mắt, tức giận mà nói: "Hừ! Tăng Loan muốn một mực đi theo Cầm tỷ tỷ! Đến lúc sau Tăng Loan bộ dáng gì nữa, Cầm tỷ tỷ tự nhiên cũng biết rồi!"

Cầm Thao hiểu ý cười cười, không hề trêu chọc nàng, chỉ dùng chút nước trà trà bánh, tiếp tục cúi đầu làm cho cầm.

Tăng Loan ở một bên đôi mắt - trông mong đích nhìn, thỉnh thoảng đích hỏi hơn mấy câu.

"Cầm tỷ tỷ người nói, tranh này họa đích hảo hay là không tốt?"

Cầm Thao một mặt điều cầm một mặt nói: "Lúc ấy Lương Thần tỷ tỷ cũng nói, này một bức, thơ tác là thượng phẩm, họa tác là trung phẩm, thư pháp là trung hạ phẩm. Lương Thần tỷ tỷ là một bên trong cao thủ, nàng chỗ bình phán, tự nhiên không có vấn đề."

"Họa tác là trung phẩm a." Tăng Loan xoạch xoạch miệng, tò mò để sát vào khư nhìn, nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra phía trên này đích họa cùng mình quạt tròn trên đích hoa mai thêu thùa có cái gì thuộc về đích khác nhau, dứt khoát bỏ qua, quay đầu nhìn góc trái trên cùng đích chữ.

Bởi vì đi theo Cầm Thao mưa dầm thấm đất, Tăng Loan biết chữ, viết chữ đều là Cầm Thao tay bắt tay giáo, hiện giờ Tăng Loan tuy học còn không nhiều, nhưng xưa nay đích thường dùng chữ là cũng có thể nhận thức cũng có thể tả. Thư pháp tuy không tính là, nhưng đối với thư pháp đích rất xấu, luôn là có thể xem mình bạch một ít.

"Ta đích thật tốt a, như vậy cũng chỉ là trung hạ phẩm sao?" Tăng Loan cảm khái lấy.

Cầm Thao cười nói: "Lương Thần tỷ tỷ là lấy nàng trong tiệm đích đồ vật tới so sánh, chiêu thức ấy chữ, nếu là cùng người bình thường so với tự nhiên là rất tốt, chỉ là tại thi họa hành cái loại địa phương đó mà nói, cùng mọi người so sánh, đương nhiên còn có rất lớn đích xuất nhập."

"Như vậy a." Tăng Loan gật gật đầu, tò mò truy vấn, "Vậy Cầm tỷ tỷ chữ của người đâu này? Nếu cùng những mọi người đó so sánh như thế nào đây?"

Cầm Thao hơi kinh hãi, nhin không được quay đầu lại dùng ngón tay đâm trán của nàng, nói: "Xú nha đầu thật sự là không biết sâu cạn, ta kia một bút chữ cũng thật sự là có thể được nhân nhận thức mà thôi, đâu được xưng tụng sách gì pháp a! Về sau tuyệt đối không thể ra ngoài nói bậy, không duyên cớ đích bị người chê cười."

"Ai nha, Tăng Loan biết, cũng không dám có á!" Tăng Loan bụm lấy cái trán hướng phía sau trốn tránh, cười hi hi đích nói, "Ta cảm thấy được Cầm tỷ tỷ chữ viết rất tốt xem a, đặc biệt thanh tú, đúng rồi, tri châu đại nhân không phải là còn khen ngợi quá đáng Cầm tỷ tỷ chữ hữu linh khí sao?"

"Vậy loại tình cảnh lời người cũng tin tưởng? Cũng không biết người những năm nay tại âm nguyệt phường trong đến cùng đều nhìn ra cái gì tới." Cầm Thao

bất đắc dĩ đích thờ dài. Nàng lại nhìn một chút kia nhất thủ " bói toán tử ", khách quan nói, "Kỳ thật này chữ hay là rất không tệ, rất có khí khái, đây là người bình thường làm không được. Chỉ tiếc không có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), cũng không biết là người nào tã. . . Ai! Mầu chốt là này thủ từ, điền đích thật tốt a!"

...

...

Nhân gian hữu Tử Hi.

Hạn hán đã lâu gặp cam lộ, tha hương ngộ cố tri. Đêm động phòng hoa chúc, Kim Bàng Đề Danh.

Một ngày này, chính là Kim Bàng Đề Danh đích cùng hạ chi vui mừng, vui mừng tại Tây Hồ ụ tàu, nửa là hồng nhan nửa là sách.

Hồng nhan là Hằng Châu Thành phong nguyệt ngõ nhỏ, thuyền hoa trên thuyền đích như hoa mỹ quyến, cầm ca chưa phát giác ra nhiều tiếng chậm, vừa vận xứng những 20 này cao danh động đô thị đích như nước năm xưa.

Sở Phong đã sớm biết chính mình muốn tới tham gia bữa này ăn uống tiệc rượu, chỉ là lúc ban đầu, hấn cho là mình tới đây đích thân phận là cuộc thi nhân viên công tác, thế nhưng là bởi vì cái gọi là nhân hữu sớm tới họa phúc, bất quá vô cùng đơn giản nấy ngày đích khác biệt, hấn đi tới đây thời điểm, lại trở thành một vị đồng dạng Kim Bàng Đề Danh đích sĩ tử.

Nhưng mặc dù cùng là Kim Bàng Đề Danh, cá nhân trong đó cũng luôn là không có cùng.

Chính như Sở Phong hiện tại cùng Lưu Chính Khanh đồng thời lên thuyền, ánh mắt của mọi người liền "Vạn chúng chú mục" đích tụ tập không sai, từng người đều nghị luận.

"Ta nói là dạng gì đích người phong lưu, nguyên lai bất quá chỉ như vậy!"

Mọi người mục quang nhao nhao ở trên người Sở Phong ngừng chân vây xem, tuy hơi xấu hổ trực tiếp dò xét, nhưng thì thâm to nhỏ luôn là ngăn không được.

Sở Phong nghe bên tai đích rảnh rồi ngôn toái lời nói, nhìn trước mắt đích "Ba tâm lay động, Lãng Nguyệt không tiếng động", đáy lòng nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

"Đa tạ lão trượng!"

Yến ảm đích thuyền phảng tại Tây Hồ trong hồ thả neo đỗ, đồ cái thanh tĩnh. Sở Phong cùng Lưu Chính Khanh là đáp thuyền đánh cá tới, thời điểm này Lưu Chính Khanh từ trong tay áo lấy ra mấy mai tiền, giao cho ngư dân trên tay.

"Không dám thu! Không dám thu!" Kia ngư dân cười nói, "Chư vị đều là nhân trung long phượng, Sao Văn Khúc chuyển thế, lão đầu tử bữa này người bình thường, có thể chờ khách đoạn đường đã dính phúc khí, nào dám lấy tiền kia! Ha ha!"

Dứt lời, ngư dân liền chèo thuyền đi xa.

Sở Phong hai người cao giọng nói tạ, nhi bị trên thuyền đích tới tớ dẫn, hướng lầu hai lên thuyền.

"Nhị vị lang quân xin mời đi theo ta, xin hỏi một câu tính danh?"

"Nguyên lai nhị vị đều là nay khoa bên trong đệ đích lang quân, chúc mừng chúc mừng!"

Sở Phong hai người nhất nhất cáo tri, người này lập tức đáp ứng, chỉ là nhện không được nhìn nhiều Sở Phong nhất nhãn, Sở Phong chỉ làm không thấy.

Đem hai người dẫn tới lầu hai, lại đem hai người đích vị trí báo cho biết: "Thỉnh nhị vị vu tay trái bên cạnh tùy ý ngồi, tri châu đại nhân nói, tối nay chỉ là tùy ý ăn uống tiệc rượu, không cần chú ý quá nhiều, mọi người tận hứng là tốt rồi."

Dứt lời, người này liền vẫn đi.

"Khúc! Sở Huynh Đề, người đừng quản bọn họ, đám này chưa thấy qua các mặt của xã hội đích đồ vật, người coi như xem không lấy!"

Đừng nói Sở Phong, liền ngay cả Lưu Chính Khanh dọc theo con đường này cũng bị ven đường đích ánh mắt nhìn đích khó chịu. Thời điểm này xem mọi nơi ít người, nhện không được cúi đầu trấn an một câu.

Chương 80: Cây có mọc thành rừng

Tiêu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2034 thời gian cập nhật : 206 03 06 5:00

"Khục! Sở Huynh Đệ, người đừng quản bọn họ, đám này chưa thấy qua các mặt của xã hội đích đồ vật, người coi như xem không lấy!"

Sở Phong nghe vậy mỉm cười nói: "Luru huynh kính xin yên tâm, mọi người bắt quá là hiếu kỳ mà thôi, tùy ý nhìn xem, trên người ta ngược lại cũng không thiếu được thịt, không sao."

Luru Chính Khanh đánh giá Sở Phong nhất nhãn, thấy hắn đích tư thái đích xác bằng phẳng, lời nói này cũng không phải gượng chống nói, không khỏi tán thưởng đích gật gật đầu: "Nếu như ta là người, thời điểm này không khỏi như ngồi trên đồng lửa, ta không bằng người."

Sở Phong cười lắc đầu.

"Sở lang quân, ta xa xa nhìn đã cảm thấy như, quả nhiên là người. Chúc mừng a chúc mừng!"

Thời điểm này, Lô Lâm cũng vừa vừa lên thuyền, bị người dẫn đến nơi này. Hắn liếc mắt liền thấy được Sở Phong, liền vội vàng tiến lên chúc mừng.

"Lô huynh bình an." Sở Phong mỉm cười ứng, thi lễ, vì bên cạnh Luru Chính Khanh giới thiệu một phen, "Luru huynh, này một vị là ta tại đẳng sao thi đích bạn cùng phòng Lô Lâm, một bút Khải thư ngay thẳng hữu lực, ta không bằng." Lại hướng Lô Lâm giới thiệu, "Vị Luru Chính Khanh này, tại hạ đích hảo hữu, nay bằng đích thi hương bên trong đệ nhất."

"Nguyên lai là Luru huynh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Lô Lâm liền vội vàng khom người thi lễ, vừa khổ cười chối từ nói: "Sở huynh như thế nào còn khoa trương sách của ta pháp? Tại hạ nào dám cùng Sở huynh so sánh với, thật sự là quá hổ thẹn. Sở huynh cùng vị Luru huynh này là bạn bè, hiện giờ lại là cùng bang, đây là thật đáng chúc mừng."

Sở Phong cười lắc đầu: "Hắn là đứng đắn đích thí sinh, ta chỉ là mặc danh kỳ diệu đích mệnh số, không thể tương đối."

"Sở huynh lời này thật sự là quá mức khiêm tốn..."

Tương tự đích đối thoại, từ nơi này bắt đầu, phát sinh rất nhiều lần.

Cùng Sở Phong quen biết đích nhân, cũng chính là ban đầu ở khảo thi uyển bên trong với tư cách là cuộc thi nhân viên công tác đích những người kia, lần này ăn uống tiệc rượu, đều dự họp.

Bọn họ dự họp tự nhiên không có trùng đệ đám sĩ tử như vậy phong quang, nhưng dù sao cũng là vì triều đình, vì thi hương ra một phần lực, về tình về lý, thời điểm này cũng khó có khả năng ném lại sự hiện hữu của bọn hắn.

Thi hương về sau ăn uống tiệc rượu Tây Hồ, đây là địa phương quan viên cùng dân cùng nhạc đích điển hình, nếu là chỉ hữu bên trong đệ đích sĩ tử, không khỏi quá mức phạm vi nhỏ chút, cũng không thú vị chút.

Dạng này tính hạ xuống, bên trong đệ đích sĩ tử mười bảy nhân, cộng thêm Lô Lâm như vậy phía sau màn người tham dự hơn mười người, còn có ba vị đại nhân, toàn bộ ăn uống tiệc rượu đích nhân số, tại 35 nhân.

Hoa đăng màu cái đĩa phổ tử, ti trúc chén rượu quang trù, tại đây dạng đích minh trong đêm trăng, cũng là một phen náo nhiệt thanh thoát đích cảnh trí.

Sở Phong chưa bao giờ tham dự qua niên đại đích yến ẩm, nhưng hắn xem qua "Hàn Hi tái dạ yến đồ", xem qua kia bức họa bên trong kia thanh sắc giấu kín, tân khách tận tình đích náo nhiệt, thời điểm này thật sự rõ ràng đích tại thực địa cảm thụ được, càng thêm cảm thấy không tầm thường.

Mắt thấy không biết ít nhiều hạ nhân tới tới vãng lai không tiếng động, nhẹ chân nhẹ tay đích an bài lấy đủ loại đồ vật, đặt mua lấy các loại nhân đích nhu cầu. Bọn họ lặng yên không một tiếng động đích xuyên toa vu tân khách, ngẫu nhiên mở miệng, nghe vậy lời nói nhỏ nhẹ, nếu như xuân phong, cũng không nhiều nhân, vừa nhìn liền biết là nghiêm chỉnh huấn luyện, so với đời sau cao cấp từ điểm đích nhân viên phục vụ chỉ có hơn chứ không kém.

Luru Chính Khanh cùng người bên ngoài đàm tiếu đích khoảng cách, thấy được Sở Phong đích mục quang, cười thấp giọng giải thích: "Những cái này đều là đại nhân trong nhà kèm theo đích tôi tớ, ta coi lấy mấy cái quen mắt, hắn là tri châu đại nhân từ trong nhà an bài, đây cũng là một loại phong tục. Những cái này thuyền hoa nếu là trực tiếp thuê đích, thuyền hoa đích chủ nhân cũng là có thể trực tiếp an bài tôi tớ, thế nhưng cũng có rất nhiều người sợ hãi sử dụng tới không thuận tay, không biết nhà mình đích quy củ, vì vậy để cho nhà mình hạ nhân tới hầu hạ, cũng mười phần thấy nhiều."

Sở Phong nghe vậy có chút hiểu, chẳng trách những người này cũng như này đích nghiêm chỉnh huấn luyện, cử chỉ đang lúc cũng đúng đắn đang lúc đích mọi người không có quá nhiều kính nể chi tâm, nguyên lai đều là gặp qua chút các mặt của xã hội đích nhân vật.

"Người không cần phải lo lắng, một mực đi theo ta là tốt rồi." Lưu Chính Khanh thấp giọng nói, "Loại chuyện này ta thoáng tham dự qua mấy lần, quy củ gì gì đó biết đại khái chút, người đi theo ta làm, một lát sẽ không phạm sai lầm."

Lưu Chính Khanh hướng về phía Sở Phong chớp chớp mắt, lại nói: "Tối nay những người lớn cũng sẽ không chỉ trích quá nhiều, trong này bao nhiêu người đều là lần đầu tiên tham gia loại hình này ăn uống tiệc rượu, xấu mặt, bắt nạt chỗ e rằng sẽ rất hơn, không cần để ý."

Sở Phong kỳ thật cũng không nghĩ tới tầng này, chỉ là thời điểm này nghe lời của Lưu Chính Khanh, gật đầu cười, ứng âm thanh "Hảo".

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ.

Sở Phong trong lòng biết chính mình cũng không phải gì đó thanh tú mộc, thế nhưng bởi vì Lưu Đại Nhân nguyên nhân, thời điểm này thật sự hấp dẫn quá nhiều ánh mắt của người. Trong những người này, chỗ hoài đích tâm tư chỉ sợ là tuyệt đối Thiên Thiên, không phải trường hợp cá biệt. Ghét ghét hữu chí, khó hiểu hữu chí, phần uất, hăm mộ, thậm chí cảm thấy được có thể có lợi, a dua nịnh hót đích đủ loại đều là.

Sở Phong đại khái có thể hiểu rõ loại tâm tình này, cái này cùng người của đời sau nhóm trên Microblogging bình luận danh nhân chính là phi không sai biệt lắm. Có người thì nào tàn phần hồng, bất luận phát sinh cái gì đều muốn ủng hộ. Có người thì vừa vận tương phản, bất luận như thế nào cũng phải đi khai thác danh nhân sau lưng đích bầu không khí không lành mạnh. Kỳ thật nói thật, giữa hai người này cũng không có cái gì bản chất khác nhau, chỉ là đơn thuần đích đang tìm cầu một loại nội tâm biểu đạt đích con đường mà thôi.

Đương nhiên, Sở Phong là sẽ không đạt tới đời sau những cái kia danh nhân đích cao độ, hiển hiện giờ cái gọi là "Danh nhân", chỉ là tại đây một chiếc thuyền hoa, có chút quá mức hấp dẫn bên cạnh ánh mắt của người mà thôi.

Mọi người giúp nhau ở giữa ôn hàn vẫn còn tiếp tục.

Sở Phong giúp đỡ Lưu Chính Khanh giới thiệu khảo thí uyển bên trong đích đủ loại nhân vật, hồ danh, đẳng sao. . ., còn có Vương Kế, thời điểm này đối đãi Sở Phong càng thêm nóng lạnh.

Lưu Chính Khanh bang Sở Phong giới thiệu một ít cùng bảng đích sĩ tử, hẳn dù sao cũng là tại thử sinh trong hội trà trộn hồi lâu đích nhân, này mười bảy danh cùng bảng không có gì ngoài hai người bọn họ ra, Lưu Chính Khanh không nhận ra, cũng chỉ có năm người mà thôi. Nhi này mặt khác đích năm người, cũng ở người bên ngoài đích giao nhau giới thiệu dần dần biết được.

Tỉ trúc không hưng, đèn đuốc sáng trưng, rượu và thức ăn phiêu hương, chỉ chờ khách quý.

Một bộ tập kích áo dài thanh tay áo nhanh nhẹn lịch sự tao nhã, lui tới trong đó chỉ, hồ, giả, đã, xa xa nhìn qua, đến cùng có vài phần quyền sách đích cổ hủ nhưng phong nhã hương vị đập vào mặt.

Tầng Loan xa xa nhìn lên nửa ngày, hi hi cười cười, chạy về gian phòng đi tìm nhà mình Cẩm tỷ tỷ.

"Cẩm tỷ tỷ, ta coi thấy Vương lang quân, còn chứng kiến Triệu lang quân. Thật sự là thật nhiều người kia! Thật náo nhiệt!" Tầng Loan đóng lại cửa phía sau, cười hi hi đích nói qua.

Cầm Thao chính cảm thấy không thú vị, tại trong phòng khách cầm một quyển sách rảnh rỗi rảnh rỗi đích xem, thời điểm này nhân nhạ đáp lại nói: "Hai vị lang quân đều là lần này đích bên trong đệ người, hôm qua vừa mới phân phó người phái người đưa hạ dán khứ, thời điểm này nhìn thấy, lại có cái gì kỳ lạ? Thật sự là ngạc nhiên."

"Thú vị đi!" Tầng Loan cười đùa nói, "Triệu lang quân thật đúng là lợi hại, lúc này mới 14 tuổi ở giữa thi hương, ta xem hẳn vóc người tuy không đủ, thế nhưng tại trong những người này phong dụng cụ cũng không hề thua đó!"

Tầng Loan tiện tay cầm một bả hạt dưa ăn, thuận miệng nói: "Đúng rồi Cẩm tỷ tỷ, người có hay không nghe nói qua một cái tên là người của Sở Phong?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Thông đồng làm bậy

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 972 thời gian cập nhật : 206 03 07 0:00

"Sở Phong?" Cầm Thao hơi hơi nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, "Cái tên này có chút quen tai, cũng là nay bảng đích sĩ tử?"

"Vâng, bất quá ta thính bọn họ thuyết, dường như rất có ý tứ đâu, không phải mình thi đậu." Tăng Loan trừng mắt một đôi con mắt lớn, thoạt nhìn có chút bất quá đích bộ dáng.

"Đây là ý gì?" Cầm Thao không khỏi khẽ giật mình.

"Ách, nói đúng là. . ." Tăng Loan kiếm lấy từ ngữ, tay trái ở giữa không trung quơ quơ, cuối cùng lại có chút tiếc nuối đích rơi xuống, "Ta cũng không có quá nghe hiểu á..., dù sao ta thính bọn họ thuyết, dường như là đi như thế nào năm nay quan chủ khảo đích phương pháp, trực tiếp bị điểm trở thành đồng hương kiểm tra xong thân, liền cuộc thi đều không có tham gia qua."

Cầm Thao nghe vậy, lông mày chính là nhăn lại, nghiêm nghị nói: "Lời này không được nói lung tung!"

Tăng Loan bị đột nhiên nghiêm túc lên đích Cầm Thao lại càng hoảng sợ, liền trong tay hạt dưa đều mất hai hạt.

"Ta không phải là vui đùa, lời này là tại lên án năm nay quan chủ khảo đại nhân tuần tư vũ tề (làm việc thiên tư), đâu là có thể đủ tùy tiện nói được!" Cầm Thao lông mày nhẹ chau lại, dù cho là vẻ mặt như thế, cũng làm cho nàng tăng thêm vài phần thanh lệ.

Tăng Loan vội vàng đứng dậy, luống cuống tay chân đích hướng về phía Cầm Thao khẽ chào lễ, hơi hiển hoảng hốt đích đáp ứng: "Tăng Loan biết, cũng không dám có nói lung tung."

Cầm Thao khẽ gật đầu, nội tâm lại không khỏi nhớ tới một ít ngày cũ đích sự tình, nhất thời, trong lòng vì loạn.

Tăng Loan có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời, tiến thoái lưỡng nan.

Tại giữa thuyền trong phòng khách có thể ảm ảm nghe đến sóng nước phát thân thuyền đích thanh âm, âm thanh này giàu có vận luật, lại mười phần ít ỏi, phảng phất tiếng hít thở.

Cầm Thao đích suy nghĩ duy trì trong nháy mắt, một vòng tiểu ý từ khóe miệng giờ lên, để cho nàng cả người đều xinh đẹp lung lay lên.

"Bất quá người vừa nói như vậy đích, Sở Phong cái tên này, đích xác có chút quen tai, tựa hồ ở nơi nào nghe qua." Cầm Thao đem trong tay sách buông xuống, chống cằm hồi ức, trong lúc nhất thời rồi lại nghĩ không ra.

Như vậy đích suy nghĩ, không chỉ là nàng, trên boong thuyền đích tân khách đám sĩ tử, cũng đều dụng tâm suy nghĩ lấy.

"Sở Phong, danh tự cảm giác, cảm thấy quen tai. . ."

Xa xa rồi đi Sở Phong, Lưu Chính Khanh chỗ đứng lập đích địa phương, đám sĩ tử tốp năm tốp ba đích gom lại một chỗ bàn về, thỉnh thoảng đích quay đầu lại xem Sở Phong nhất nhãn.

"Vâng, cảm giác, cảm thấy ở nơi nào nghe nói qua. Bởi vì họa tác bị cất nhắc thành đồng hương kiểm tra xong thân, loại chuyện này, thực sự quá. . . Vận khí."

Rốt cuộc là chỗ như thế, mặc dù nội tâm có chút không cam lòng, cũng không có khả năng nói thẳng ra miệng.

"Sở Phong, Lưu Chính Khanh, hai cái này danh tự. . . Đúng rồi, có phải hay không cũng là cùng sách gì họa có quan hệ à?"

"Giao huynh vừa nói như vậy. . . A! Ta nhớ ra rồi! Thủy mặc hội! Chư vị còn nhớ hay không được, thủy mặc hội trên Trình Nguyên tiên sinh thu cái đồ đệ đích sự tình!"

"Trình Nguyên tiên sinh? Đây không phải là chúng ta Hàng Châu Thành trong nổi danh đích đại họa sĩ sao? Nghe nói liền hai vị đại nhân đều muốn cho vài phần mặt mũi?"

"Đúng là hần, nghe nói Trình Nguyên tiên sinh tính tình cao ngạo, cả đời chỉ lấy qua một người đồ đệ, ẩn cư ở hương dã trong đó, xưa nay muốn gặp mặt một lần đều là mười phần khó khăn. Thế nhưng lòng mang bá sự chỉ tâm đích nhân cũng không thiếu, chỉ là thứ nhất là tìm không được, thứ hai là mặc dù tìm được Trình Nguyên tiên sinh bản thân, đối phương cũng từ trước đến nay cũng không thu. Thế nhưng lần trước thủy mặc hội, Trình Nguyên tiên sinh cũng tại trước mặt mọi người thu cái đồ đệ, ta nhớ kỹ tựa hồ chính là gọi Sở Phong."

"Trùng hợp như vậy? Kia đến cùng đều là một người, hay là vừa vận trùng tên sao?"

"Trùng tên chắc có lẽ không a, nơi nào sẽ hữu như vậy trùng hợp đích sự tình? Xuyt —— bọn họ chạy tới!"

"Sở Huỳnh Đề, này một vị chính là hương chúng ta thử đích đứng đầu bảng, trên đường Triều Trí Kiệt." Lưu Chính Khanh cười vì Sở Phong giới thiệu.

Sở Phong cười thi lễ: "Nguyên lai là Triều huynh, ngưỡng mộ đã lâu." Nội tâm lại không khỏi đang suy nghĩ, dòng họ cũng không thấy nhiều, cũng không biết trước mắt này một vị cùng Triều Cái có cái gì không quan hệ. . .

"Triều huynh, vị này chính là Sở Phong, hảo huynh đệ của ta. Về sau hai người chúng ta cũng không thiếu được chịu người dẫn dắt!" Cho dù là nói lời như vậy, Lưu Chính Khanh cũng cười đích thân bằng phẳng lay động, cũng không có nửa điểm a dua nịnh hót đích hương vị.

Triều Trí Kiệt màu da hơi đen, thoát nhìn ngược lại thuận phác, thời điểm này lại sắc mặt ứng đỏ, đáp lễ nói: "Không dám không dám, cái gì đứng đầu bảng, chỉ là may mắn mà thôi."

Mọi người gom lại nơi này, không thiếu được lại là một hồi đàm tiếu, nửa ngày rồi mới dần dích tản ra.

Thấy Sở Phong, Lưu Chính Khanh hai người vừa đi, rồi mới nghị luận dích chủ đề liền lại vòng vo trở về.

"Là hần không sai, Nhất Minh tuy giao hữu uyên bác, thế nhưng từ lúc. . . Ách, hần ăn quan tòa, cùng rất nhiều người cũng không lại đến hướng. Sở Phong này, xem chừng là hần lúc đó đáp trên dích con đường. Khi đó vì Sở Phong tại thủy mặc hội giờ lên danh, đại khái là hai bên trong đó ước định chỗ tốt gì, cũng chưa biết chừng."

"Giao huynh, như vậy tự mình đoán bừa, có hay không có chút không lớn quân tử. Khả năng bọn họ thật sự là quân tử chỉ giao, giúp nhau thương thức cũng không nhất định."

"Ha ha! Ta chỉ là tùy ý nói một chút, nói bừa mà thôi, các người hà tất thật đúng." Người này cũng tự giác nói lỡ, đánh cái ha ha, muốn mơ hồ đi qua.

cái vòng nhỏ hẹp dích bầu không khí, đến tận đây, không khỏi hơi có vẻ xấu hổ.

Triều Trí Kiệt thanh ho một tiếng, cười nói: "Mọi người chỉ là hồi ức một chút vị này xuất thân của Sở Huỳnh Đệ mà thôi, cũng không phải cái gì nghiêm trọng dích sự tình. Theo ta nói, nếu là vị Sở Huỳnh Đệ này dích họa tác thật đúng có thể có được Trình Nguyên tiên sinh dích thưởng thức, vậy nói rõ nhất định là mười phần không tám thường, tự nhiên có thể lấy chỗ. Triều đình khai mở khoa thủ sĩ, nguyên bốn chính là không bám vào một khuôn mẫu hàng nhân tài, cao như vậy mới nếu là thật sự dích di hiền không cầm quyền, cũng chưa hẳn là triều đình dích phúc phận."

"Đứng đầu bảng lời ấy có lý."

Mọi người nghe vậy, nhao nhao phụ họa.

Triều Trí Kiệt nghe xong "Đứng đầu bảng" hai chữ này tự nhiên không khỏi xấu hổ, rồi mới mở miệng chỉ là vì giải vây, thời điểm này không dám lần nữa nhiều lời, giả tá cùng người chào hỏi, bứt ra đi.

Ba người còn lại nhìn nhìn Triều Trí Kiệt rồi đi dích thân ảnh, không biết là ai, đi trước phát ra một tiếng cười nhạo.

"Rốt cuộc là đứng đầu bảng, quả nhiên khác người."

Hai người khác cũng hòa cùng lấy.

"Ta xem hần cũng chưa chắc sạch sẽ, bất quá là cái ở nông thôn dích người đọc sách, liền phủ học cũng không có xảy ra, vậy mà năng cảm đến đứng đầu bảng, ai biết trong chuyện này có cái gì không mờ ám."

"Chúng ta vị này 'Đứng đầu bảng' như thế bảo vệ kia Sở Phong, không chừng đi là đồng dạng dích con đường, như vậy đạo lý, chẳng lẽ lúc chúng ta tất cả mọi người là mù lừa sao!"

"Trận này khoa cử thật sự rất không phải sạch sẽ! Muốn ta thuyết, chúng ta hẳn là khứ cáo trên nhất cáo!"

"Không thể gấp gáp, chúng ta này mặc dù là thi hương, thế nhưng dù sao cũng là Hàng Châu Thành dích thi hương, do tri châu đại nhân trực tiếp giám thị, coi như là muốn cáo, ngoại trừ đến Biện Lương nội thành tố tụng ra, cũng không có lựa chọn khác. Vừa đi mấy trăm dặm, cáo dích lại là này dạng ba vị quan viên, tuyệt đối không thể quá mức tùy ý."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Si tửu Lâm Giang

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 259 thời gian cập nhật : 206 03 07 20:54

Thượng Kinh thành cáo điều khiển hình dáng dích sự tình, mọi người ở đây tuy như vậy nói qua, nhưng nội tâm đều là minh bạch.

Bất quá là thuận miệng nói một chút, đồ một cái miệng lưỡi đích thống khoái mà thôi. Thứ nhất là không có chứng cứ, thứ hai là không hữu kia cái năng lực, lại nói, không người nào nguyện ý tại này kiện sự tình mắc lừa chìm đầu đần. Vì vậy đành phải tùy ý nhắc tới nhắc tới, mắng trên hai câu, tỏ vẻ ra là vài phần mình cùng Sở Phong những người này đích bất đồng cùng thanh cao, Dã như vậy đủ rồi.

Đối với so với chính mình nhân vật lợi hại, tương tự Lưu Chính Khanh, Triều Trí Kiệt như vậy, người bình thường đối đãi, hoặc là hâm mộ, hoặc là ghen ghét, chân chính có thể bình tĩnh mà đối đãi đích ít lại càng ít.

Mà đối với Sở Phong như vậy nửa đường giết ra đích Trình Giảo Kim, nói thật, e rằng luân ai cũng muốn đứng ở một bên nghiêng nghiêng đích dò xét, xem kỹ hai mắt, truy cứu nguyên nhân, phần lớn ở chỗ nội tâm đích không thoải mái, cùng với một câu thả chỉ tứ hải giai chuẩn "Dựa vào cái gì".

Dựa vào cái gì hân hữu như vậy đích gặp gỡ, nhi ta không có. Bằng cái chúng ta gì muốn gian khổ học tập khổ số ghi mười năm, đầu bạc cùng kinh, nhi hân lại có thể trong vòng một đêm thanh danh lên cao, danh lợi song thu.

Vật không công lý khiến ... kêu la, điểm này, tự nhiên là đối tất cả mọi người thành lập đích chuẩn tắc.

Sở Phong tự nhiên mình bạch như vậy đạo lý, cho nên, tại hân ngẫu nhiên nghe được bên cạnh rảnh rồi ngôn toái lời nói, cùng với những cái kia có chút chói tai đích ngôn luận, như trước có thể cười trừ.

Lúc này, gió mát từ, sóng nước không thịnh hành.

Sĩ tửu Lâm Giang, hoành giáo làm thơ.

Đây là văn nhân mặc khách nhóm gom lại một chỗ, khó tránh khỏi ném vảy ra đích vài phần chua hủ đích hương vị.

Chỉ là hiện giờ, yến hội không khai mở, tửu thủy không hàm, mọi người ở giữa kết giao còn nhiều dừng lại tại ôn hàn cùng thân thiện, giúp nhau đích nhận thức cùng quen thuộc, âm thầm suy nghĩ lấy đối phương học sĩ cùng danh vọng, ngày sau có thể hay không dùng tới dùng một lát các loại sự tình.

Chính là bởi vì căn cứ tâm tư như vậy, trong lúc này tới Sở Phong, Lưu Chính Khanh bên này chào hỏi đích người cũng không tính thiếu.

Lưu Chính Khanh tại học sinh bên trong coi như là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, thời điểm này trọn vẹn có thể ngăn cản một mặt, đơn giản đích đàm tiếu tà tà đem quanh mình tất cả mọi người lôi kéo tiến phần này náo nhiệt bên trong, liền ngay cả Sở Phong như vậy xã giao năng lực rõ ràng chưa đủ đích nhân, cũng có thể tại hân đích lo liệu bên trong cảm nhận được vài phần yến hội đích náo nhiệt cùng thú vị, không thể không nói, Lưu Chính Khanh ở phương diện này, đích thực là chân chính đích nhân tài.

Hữu Lưu Chính Khanh, Sở Phong liền cũng có thể thanh tĩnh lại, không cần đầu óc đích dây cung căng thẳng, từng giây từng phút chuẩn bị ứng phó người khác đối đáp.

Này một phương diện đích đồ vật, hân thật sự là không am hiểu. Đại khái là không có biện pháp, tình thương lượng thấp, từ nhỏ trong gia đình đã khuyết thiếu phương diện này đích giáo dục, mới biến thành hân hiện giờ đích bộ dáng.

May mà Lưu Chính Khanh là mình bạch Sở Phong đích nhược điểm, thời điểm này từng giây từng phút đích trông nom, lại cũng để cho hết sức không thích loại trường hợp này đích Sở Phong, cảm nhận được vài phần như tắm gió xuân. . .

Náo nhiệt như vậy dần dần cao hứng, Dã dần dần đạt tới một cái bình đài kỳ, như vậy ổn định lại.

Chủ khách chưa tới, cho nên mới hướng trong đó cũng không có tửu thủy đích tồn tại, cũng không thiếu nước trà, trà bánh đích cung ứng.

Chúng các tân khách tốp năm tốp ba đích tụ họp cùng một chỗ, hoặc đàm tiếu, hoặc ngâm tụng chút thơ ca văn chương, cũng có chút hiểu học, giúp nhau nói chuyện đàm minh tại thi hương bên trong đích văn chương cùng phá đề phương pháp, hay là nói một chút gần nhất được cái dạng gì hào tranh chữ đồ cổ các loại việc vặt, mười phần thú vị.

Đương nhiên, nam nhân tại một chỗ luôn là không thể thiếu đàm luận nữ nhân. Chỉ là hiện giờ trên yến tiệc những người này, cũng có chút thân phận địa vị, trùng thi hương, thân phận tự nhiên càng thêm không tầm thường, trực tiếp mở miệng đàm luận nữ tử không khỏi khinh bạc chút, thế nhưng là nên, phải hỏi luôn là muốn nói, chỉ nói là đích chậm chạp nhi không rõ ràng, dần dần đem chủ đề dẫn tới.

"Nghe nói, tới nay tới chính là âm nguyệt phảng đích vị Cẩm Thao kia cô nương, năm ngoái hoa đăng thời điểm xa xa gặp qua nhất nhãn, thật sự là tài mạo kinh người, không dám nhìn gần."

"Vâng, vị Cẩm Thao này cô nương đích thân giá, nói là Hằng Châu Thành đứng đầu cũng không đủ quá đáng. Chủ yếu không đơn thuần là hình dạng như thế nào đi nữa, mấu chốt là tài tình, tài đánh đàn cùng thơ ca đều là có một không hai, không thể coi thường chỉ."

"Người vừa nói như vậy, ta ngược lại là nghĩ tới. Một câu kia 'Mưa phùn ẩm ướt đem Hồng Tự ý, tân vu thâm cùng thúy lông mây thấp' (rót), có phải hay không rằng ta đích câu?"

"Trịnh huynh nói không sai, những thứ không nói khác, ta dám nói nói bằng phẳng, chỉ cần là chiêu thức ấy điền từ đích năng lực, tại hạ là so ra kém. Làm một ít văn chương kiểu cách có lẽ còn có thể, nhưng bức này Bạch Y Khanh đối với đích hương vị, đích xác không phải là ta am hiểu."

"Hà huynh cũng là quá mức khiêm tốn, Bạch Y Khanh đối với tuy hảo, khả kia phụng chỉ điền từ, đầu bì kịp được 'Học thành văn võ nghệ, bán cho Đế

vuông gia' nha. Sở huynh, người nói có đúng hay không?"

Sở Phong nguyên bản vẫn còn ở sẽ vì lấy câu kia "Mưa phùn ẩm ướt đem Hồng Tụ ý" đích thanh nhã, lại nghe đến bên tai đột nhiên nhớ tới tên của mình, không khỏi nao nao, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy đối diện một cái 30 ra mặt nam tử, cầm trong tay một cái chiết phiến vuốt vuốt, thời điểm này giống như cười mà không phải cười, nghiêng ngẫm đích nhìn nhìn hắn.

Lúc trước nghe xong Lưu Chính Khanh đích giới thiệu, biết này một vị là họ Trịnh, vì vậy chấp tay cười nói: "Xin lỗi, rồi mới đi thân, không nghe thấy Trịnh huynh đích, hỏi cái gì sao?"

Trịnh thư sinh hơi hơi nhàu mày, có chút không thích. Hắn triển khai quạt xếp phong nhã lại không có dùng đích quạt hai cái, thần nhiên nói: "Đã không có gì, chỉ là nhắc lên vị Bạch Y Khanh kia đối với, muốn hỏi một câu Sở huynh tối đề ý, là kia nhất thủ từ."

Lời này rõ ràng nhất là khảo thi trường học, Lưu Chính Khanh ở một bên nghe, nội tâm tự nhiên sáng tỏ.

Bất quá hắn cũng không lo lắng, mà là cười thầm kia Trịnh thư sinh quả thực thú vị, thật sự cho rằng Sở Phong là loại kia không học vấn không nghề nghiệp hạng người sao? Vậy mà cầm loại này tăng thứ đích đồ vật khảo thi trường học hắn, thật sự là làm trò cười cho người trong nghề.

Bạch Y Khanh đối với chỉ đích tự nhiên là Liễu Vĩnh, ngữ văn khóa trên đều học qua đích đồ vật, Sở Phong không có không biết đạo lý, vì vậy mỉm cười: "Thế nhân giai khen một câu 'Hàn thiên thê thiết, đối trường đình văn, sâu vũ sơ hiết', ta lại thích câu kia 'Chưa đạt phong vân liễn, tranh không tứ du cuồng đăng. Không cần luận được tang'. Thắng thắng không kiêu, bại không nản, này sáu chữ nói đến đơn giản, chân chính làm đích tiêu sái người, lại lác đác không có mấy. Trịnh huynh cảm thấy thế nào?"

Khảo thi trường học các loại sự tình, Sở Phong cũng không như thế nào để trong lòng. Đối phương vì cái gì khảo thi chính mình, đây là dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được đồ vật. Nếu là thật sự chính đặt mình vào hoàn cảnh người khác đích suy nghĩ, nếu như Sở Phong đứng ở vị trí của bọn hắn, chỉ sợ cũng phải làm ra những chuyện tương tự, cho nên không cần đề ý quá nhiều.

Đối phương hiện giờ đích tâm tư, chỉ là muốn muốn đem chính mình học thức bạc nhược, đơn thuần chính là ý vào bối cảnh thâm hậu mới đập cái xuất thân tình huống xé mở, cho thấy, cho nên mới làm ra đủ loại sự tình.

Sở Phong mình cũng thừa nhận, mình cùng những người ở trước mắt so sánh, học vấn trên nhất định yếu rất nhiều. Hắn rốt cuộc không có hệ thống đọc qua Tứ thư Ngũ kinh, không có khả năng như những người trước mắt này như vậy đọc lâu lâu, cho nên tài nghệ không bằng người, mặc dù thua cũng là không mất mặt.

Chỉ là đối phương xuất đích vấn đề, vừa vận khảo thi tại kiến thức của mình dự trữ, ngược lại xem như may mắn.

"Ha ha! Hào một câu thắng thắng không kiêu, bại không nản!"

Lúc này, một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến, làm mọi người ở đây đều dừng lại tiếng động.

Mưa phùn ẩm ướt đem Hồng Tụ ý, tân vu thâm cùng thúy long mây thấp: Xuất xứ là Minh mạt Tần Hoài tám tuổi đẹp bên trong Liễu Như Thị đích từ, nguyên văn như sau

Người đi,

Người đi Phụng Thành Tây.

Tê vũ thấp tương Hồng Tụ ý,

Tân vu thâm dữ thúy mi đề,

Hồ điệp tối mê ly.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Giống như đã từng quen biết Yên Quy Lai

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2044 thời gian cập nhật : 206 03 08 0:00

Tri châu đại nhân thanh âm, không phải là mỗi người đều phân biệt đích xuất ra, nhưng chung quy có một ít người hiểu chuyện, hoặc là thuyết, tương đối chịu ở phương diện này dưới công phu đích nhân, hội tận lực đích khứ phân biệt rõ một phen.

Cho nên, tại một câu đơn giản đích lời nói truyền đến, rất nhiều người đều vội vàng quay người thi lễ, những người khác ở một bên nhìn, cũng giật mình xuất một sự tình, vì vậy nhao nhao thi lễ vấn an.

"Đứng dậy đứng dậy, chúng ta hôm nay đồng du cùng nhạc, tuy hai mà một, lại càng không phân ra cái gì đại nhân không lớn nhân."

Tri châu đại nhân ngôn từ ôn hòa, vẻ râu mà cười.

Ba vị đại nhân là cùng đi, quan chủ khảo Lý Đại Nhân như trước đi ở đằng trước, tri châu đại nhân tại trái ra tay lui lại nửa bước đi theo, Thông phán đại nhân tại phải.

"Sở Phong, người những lời này rất tốt, tuy lời tháo, liền bình dân dân chúng đều biết hiểu, thế nhưng lý không tháo. Các người những cái này vừa tấn cấp thi hương đích sĩ tử đều hẳn là mình Bạch Thăng không kiêu đạo lý, thi hương cũng không phải cái gì không được đích sự tình, có lẽ người nhà của các người mấy ngày nay hội tương các người nâng đến bầu trời, nhưng các người muốn thời khắc ghi khắc 'Thăng không kiêu' ba chữ kia, tài năng đi cao xa chút. Lý Đại Nhân, ngài nói đúng hay không?"

Lý Đại Nhân cười gật đầu, lại nói: "Tri châu đại nhân cũng chớ để quá mức chèn ép người trẻ tuổi mới tốt. Ta xem Tiền Đường quả nhiên là Địa Linh Nhân Kiệt đích nơi tốt, trước mắt những cái này các huynh đệ, nơi đó có cái gì kiêu xa đích phù sóng vỗ? Tri châu đại nhân thật sự là quá mức quan tâm."

"Ha ha! Người trẻ tuổi sao, hay là nhiều bị giáo huấn một chút mới là chuyện tốt, bằng không vẫn không thể cuồng đến bầu trời? Bất quá hữu nhị vị đại nhân tại này, bọn họ tự nhiên minh bạch nhất sơn cang có nhất núi cao đạo lý, chắc hẳn không học khiếm tốn cũng không được." Thông phán đại nhân đánh cái ha ha, cười nói.

Mọi người nghe vậy nhao nhao đồng ý, ba vị đại nhân đàm tiếu lấy ngôi vào vị trí.

"Nhất Minh, như thế nào cũng không quay về nhìn xem."

Sở Phong nghe được thanh âm này cách gần đó, lại là gọi Lưu Chính Khanh, không khỏi có chút tò mò, nghiêng người khứ nhìn. Lại thấy trước mắt người này có chút quen mắt, một thân đoàn đả đích lưu loát cách ăn mặc, bên hông vác lấy một bả trường đao, cho dù là tại nơi này rảnh rồi rảnh rồi đích vừa đứng, lưng cũng thẳng tắp, vừa nhìn liền biết là chân chính đích người luyện võ.

Lại tinh tế khứ nhìn, tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào, mặt này cho lại có năm phần như Lưu Chính Khanh. . . Trong lúc nhất thời, Sở Phong có chút làm không rõ tình huống.

Lại nghe bên tai Lưu Chính Khanh cực kỳ trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, mở miệng thanh âm không lớn, lại là Sở Phong chưa từng nghe qua đích lạnh lùng: "Lưu Phủ Sự nhân đồ thị phi nhiều, ta một cái tiểu dân chúng, nào dám trèo ngai cảnh cây cao."

Chỉ thấy này khoá đao đích hán tử về mặt cười khổ, lắc đầu thở dài: "Nhất Minh, hồi lâu không thấy, người như thế nào hay là tính nết, vì huynh ta. . ."

"Lưu Phủ Sự, đuôi thuyền đầu kia ngài giúp đỡ nhìn nhất nhãn!"

Một người mặc tạo y đích phủ lại bước nhanh đi tới, hướng về phía khoá đao hán tử ôm quyền thi lễ, quang minh sạch sẽ.

". . . Hào." Khoá đao hán tử có chút bất đắc dĩ, hướng về phía Sở Phong ôm quyền, "Sở lang quân, hồi lâu không thấy, thay ta Lưu Chính Bình hướng lục Lão Tiên Sinh vấn an. Nhất Minh, người ta sự tình. . . Ai! Mà thôi! Ngày sau hãy nói a!"

Dứt lời, liền theo kia phủ lại đi.

Sở Phong không hiểu nhìn nhìn người kia bóng lưng rồi đi, suy nghĩ một lát, mới nghĩ tới đối phương rốt cuộc là đâu quen thuộc.

Ngày đó tri châu, Thông phán hai vị đại nhân khứ Lục thị thi họa hành báiphong, đi theo đích ngoại trừ vị kia Chu phủ sự tình ra, tựa hồ còn có vị một mực giữ ở ngoài cửa đích Lưu Phủ Sự, tựa hồ chính là này một vị.

Chỉ là. . . Lưu Chính Bình? Vị Lưu Phủ Sự này, dĩ nhiên là Lưu Chính Khanh đích huynh trưởng sao?

Tò mò nhìn bên cạnh Lưu Chính Khanh nhất nhãn, lại thấy đối phương sắc mặt hơi trầm xuống, lại mang theo một lượng nói không rõ đích trọng lượng.

"Chư vị tùy ý ngồi là tốt rồi, tối nay không cần chú ý quá nhiều."

Thủ tọa trên đích những người lớn đã an vị, cười mở miệng, mọi người nhao nhao xác nhận.

Lưu Chính Khanh chậm rãi phục hồi tinh thần lại, hướng về phía Sở Phong xấu hổ đích nở nụ cười một chút, dặt dẹo tay áo của hắn vu một bên đã ngồi, lúc này mới một lần nữa tương chính mình dung nhập này một mảnh náo nhiệt bên trong.

Rượu và thức ăn ngồi vào vị trí, ti trúc lui tới, chân chính đích náo nhiệt dữ vui sướng rốt cục bày biện ra.

Từ qua ba tuần, Lưu Chính Khanh nhìn trước mắt nữ tử bay lên đích mép váy, mới nghiêng đầu đối Sở Phong nói: "Sở Huỳnh Đề, có một số việc. . . Là gia sự, ta không muốn nhiều lời, cho nên. . ."

Sở Phong đưa tay đề lại cánh tay của Lưu Chính Khanh, mỉm cười, giọng tay vì hắn chạm một bầu rượu.

"Cho dù ai đều có chút bí ẩn, người ta trong đó, không cần cố kỵ quá nhiều, đều là nam nhân, bà bà mẹ lại là hà tất. Ta Sở Phong nói câu nào, Lưu huynh nếu đang có chuyện cần ta giúp đỡ, cứ mở miệng, về phần tiền cần hậu quả. . ." Nói đến đây, Sở Phong lại là cười cười, "Nói thật, mặc dù Lưu huynh người có hứng thú giang, ta Sở Phong cũng chưa chắc có hứng thú thính."

Lưu Chính Khanh nghe vậy lại cuồng hống xiết chặt, trở tay bắt cánh tay của Sở Phong, hơi hơi dùng sức, nửa ngày, hít một câu: "Hảo huynh đệ! Ta thật sự là, có tài đức gì. . ."

Sở Phong cười nói: "Lưu huynh là thi hương danh thứ ba đích năng lực, đương nhiên là hữu đại năng nhĩ."

Lưu Chính Khanh cười ha hả, tương Sở Phong cho hắn ngược lại đích từ uống một hơi cạn sạch, cười nói: "Người khác nói thuyết còn chưa tính, người cái tên này cần gì phải trêu ghẹo ta. . ."

Hắn đang muốn nói gì nhiều, dư quang lại thoáng nhìn một đạo bảo cảm mà vào đích lệ ảnh, không khỏi đoán được cái gì, nao nao, vội vàng hướng về phía Sở Phong đánh cái chớ có lên tiếng thủ thế, chỉ chỉ đạo thân ảnh kia.

Không chỉ là hắn, toàn bộ yến hội bên trong đích nhân, vậy mà đều bởi vì này đạo thân ảnh đích đi vào nhi dần dần an tĩnh lại, bất quá là đơn giản đích vài bước bước liên tục nhẹ nhàng, đã hấp dẫn mọi ánh mắt.

"Ba vị đại nhân bình an, chư vị lang quân bình an."

Cầm Thao buông xuống cầm, mỉm cười, hướng về phía mọi người nhẹ nhàng khẽ chào, tự nhiên hào phóng, không hề có nịnh nọt thái độ.

Nàng mặc một thân thiên bích sắc váy ngắn, cao cao đích eo phong phác hoạ lấy mỹ lệ đích kích thước lưng áo dữ đường cong, một đôi linh động đích con ngươi phảng phất ngưng toàn bộ Tây Hồ đích thủy đồng dạng, tại đây dạng ánh nến, lóe khác thường đích màu mè.

Thanh âm của nàng rất êm tai, phảng phất lạnh ngọc tấn công, mang theo một loại thấu triệt đích sạch sẽ.

Rất khó tưởng tượng như vậy đích nữ tử vậy mà xuất thân thuyền hoa thanh lâu, Sở Phong nhìn nhìn nàng, bỗng nhiên đối thuyền hoa cái loại địa phương đó dâng lên hết sức hiếu kỳ, rất muốn chính mình khứ coi trộm một chút.

Không phải là hoàn toàn vì sắc đẹp, còn vì nhìn một cái, đến cùng có bao nhiêu Tế vũ thấp tương đích Hồng Tụ, bị giam cầm ở kỷ trung.

Chính là cái gọi là ta thấy vừa yêu vừa thương.

"Ta Cầm Thao, vì chư vị đại nhân, lang quân đàn hát một khúc "hoán kê cát "."

Dứt lời, chân thành mà ngồi, giọng tay khôi thế.

Vô cùng đơn giản đích một động tác, lại phảng phất trong lúc nhất thời, tất cả ánh nến cũng bị nàng quanh thân hấp thụ tựa như, chỉ hữu kia cụp xuống đích khuôn mặt, nhỏ nhắn xinh xắn ngạo nghễ ưỡn lên đích cái mũi dữ nhẹ nhàng đóng mở đích đôi môi, có chứa hấp lực đồng dạng, hấp dẫn lấy mọi người mục quang.

"Nhất khúc tân từ từ nhất bôi, khứ niên thiên khí cự đình thai. Tịch dương tây hạ kỳ thi hồi. . ."

Cầm Thao gảy hồ cầm, thiên châm đề hát.

Phảng phất vô cùng đơn giản, chất phác tự nhiên, rồi lại rõ ràng Câu Hồn Nhiếp Phách lấy.

"Vô khả nại hà hoa lạc, tự tăng tương thức Yến Quy Lai. Tiểu viên hương kính độc Bồi hồi. . ."

Chương 84: Tịch tịch khai vô chủ

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 27 thời gian cập nhật : 206 03 08 5:00

niên đại đích thơ ca, đương nhiên là dùng để hát, nói trắng ra là, dữ đời sau đích ca khúc được yêu thích không sai biệt lắm, chỉ bất quá bất luận là từ chiều sâu hay là chiều rộng mà nói, thơ ca dữ ca khúc được yêu thích đều không thể so sánh nổi mà thôi.

Thơ ca dù sao cũng là văn nhân mặc khách đích đồ chơi, ngâm gió ngội trăng, ngâm thơ làm cho khúc, nhìn như nhẹ nhõm tùy ý, hạ bút thành văn, kỳ trung vừa muốn đi qua ít nhiều nghiền ngẫm dữ cân nhắc, biết rõ ít nhiều bằng trắc dữ âm điệu, đó là chỉ hữu chân chính chìm đắm ở trong đó đích nhân, mới có thể minh bạch đích đồ.

Trung Quốc đích thơ ca là mang theo xiềng chân đích vũ đạo, âm vận, âm điệu, điển cố thiếu một thứ cũng không được. Đây là một loại lịch sự tao nhã đến cực hạn đích mỹ học, tương một lời tình cảm dữ học thức đều đưa ra mấy văn tự, cầm bút nhẹ nhàng phác họa, cử trọng nhược khinh lấy.

Trung Quốc đích làn điệu cũng giống như vậy, nó dữ Tây Phương đích khuôn nhạc bất đồng. Khuôn nhạc ghi lại quá nhiều chi tiết đích đồ vật, nhịp, trọng âm, lên xuống điệu, rất nhiều đích đồ vật bị quy định, hạn chế, trên thực tế, đối với biểu diễn giả mà nói, có thể chân chính tự do phát huy đích địa phương thật sự là quá ít quá ít, điển tấu, khó tránh khỏi hữu liên miên bất tận đích cảm giác.

Nhi từ phương đông mà nói, bất luận là Đường đại hình thành Yển Nhạc nửa chữ phổ, hay là đời Thanh lưu hành đích công xích phổ, đều là đối người trình diễn đích phát huy không chút nào câu nệ, thậm chí thấp thoáng trong đó cổ vũ sáng tạo cái mới đích tồn tại.

Phương đông đích âm nhạc chưa bao giờ chú ý thống nhất tính, khả phục chế tính, nó chú ý đích nhân mỗi người một ý, người với người đích bất đồng thói tục.

Cái gọi là Dương Xuân Bạch Tuyết, tiết mục cây nhà lá vườn, khác nhau đích chỗ, khả năng cũng không phải khúc đích bất đồng, có lẽ chỉ là người trình diễn đích tăng thứ bất đồng mà thôi.

Cầm Thao lấy " Cầm Thao " vi danh, chỉ lạc dây đàn không biết bao nhiêu lần, mới tạo ra được lần này làm cho người xem đủ rồi, lượn quanh lưng ba ngày đích tài nghệ.

Tiếng đàn lượn quanh lưng, tiếng ca làm cho người ta không biết vị thịt, cái gọi là tuyệt diệu giả, đúng là như thế.

Đây là Sở Phong lần đầu tiên nghe được ngàn năm lúc trước chân chính đích cổ khúc, loại kia khác nhau dữ đời sau khúc nhạc đích linh động dữ hồn nhiên thiên thành, thậm chí là loại kia trẻ trung, đều làm hắn có một loại không hiểu đích cảm phục.

Hắn cũng không quá hiểu âm nhạc, lại sâu sâu bị loại này chưa từng thưởng thức qua đích hương vị hấp dẫn.

Sở Phong nhìn nhìn kia trương hắn chưa bao giờ thấy qua đích đàn cổ, nhìn nhìn đánh đàn người, rất lâu sau đó, cũng không có dời mục quang.

Cầm Thao nhất thủ hát bỏ đi, hướng về phía mọi người hơi hơi khom người, dư quang nhìn quanh, tự nhiên chú ý tới Sở Phong chăm chăm ở trên người mình đích mục quang.

Nhưng như vậy đích mục quang, Cầm Thao mỗi ngày đều tiếp xúc đến rất nhiều, cho nên, nàng cũng không có để ý.

" . . . Cầm Thao cô nương Nhất khúc động lòng người, lão phu lại phảng phất nghĩ được tiểu viên đích hương hoa. Ai! Đây khúc ứng có ở trên trời a!" Lý Đại Nhân dẫn đầu tán thưởng một phen, mọi người nhao nhao phụ họa.

Lưu Chính Khanh vùng trộm thoáng nhìn bên cạnh Sở Phong đích mục quang, nhin không được cúi đầu chính là vui lên, đưa tay chọc chọc hắn một chút, cười nhẹ nói: "Tiểu tử ngươi phạm cái gì hoa si, đây thật là chưa thấy qua tiểu mỹ nhân. Ngươi muốn là có ý tứ, cái Minh Nhi cầm một trương sách của ngươi họa khứ âm nguyệt phảng. Nghe nói vị Cầm Thao này cô nương cũng là rất thích thi họa, không chuẩn ngươi muốn là được Cầm Thao cô nương đích coi trọng, cũng có thể cho ngươi đi làm nạp mần chi tân!"

Sở Phong nghe vậy, cười lắc đầu: "Ta cũng không có tiền. Bất quá vị Cầm Thao này cô nương, quả nhiên không tầm thường."

Nghe nói như thế, Lưu Chính Khanh lập tức liếc mắt: "Người ta đường đường hành thủ, tại ngươi nơi này vậy mà chỉ phải cái 'Không tầm thường' đích đánh giá. Lời này của ngươi nếu để cho những cái kia phù lã từ đệ nhóm nghe xong khứ, cần phải đem ngươi tiểu tử không biết trời cao đất rộng đánh cho tàn phế không thể."

Sở Phong cười cười, vừa muốn nói gì, lại nghe chủ vị đích Lý Đại Nhân mở miệng nói: "Sở lang, Thuyết Khởi này tiểu viên hương kính, ngươi hẳn là rất có chút hứng thú. Thầy của ngươi Trình Nguyên tiên sinh trước kia đang lúc cực thiện tranh hoa điều, ta xem ngươi vẽ tranh thì đích bút pháp, cũng là học tranh hoa điều đích nhiều. Lão phu nhìn ngươi ngồi cũng không thú vị, không ngại lập tức vì Cầm Thao cô nương làm một bức họa đem tặng, cũng là một đoạn giai thoại, như thế nào?"

Chuyện này hơi có chút đột ngột, chỉ là đại nhân lên tiếng, Sở Phong tự nhiên không có không đáp ứng đạo lý. Vì vậy đứng dậy thì lễ đáp ứng, lại danh nhân chuẩn bị văn chương, quay đầu tiến lên vài bước, hỏi cái kia Cầm Thao nói: "Không biết cô nương thích gì hoa?"

Cầm Thao lâu tại phong nguyệt trận, một lòng vị chi Thất Khiếu Linh Lung cũng là không chút nào khoa trương. Nàng thấy vị kia chưa từng gặp mặt đích quan chủ khảo đại nhân đặc biệt chọn vị trẻ tuổi này vẽ tranh, thiếu niên này lang lại là họ Sở, vì vậy đối với thân phận Sở Phong cảm thấy lập tức hiểu rõ, liền mỉm cười hỏi: "Lang quân am hiểu họa cái gì hoa đâu này?"

Sở Phong nghĩ nghĩ, không khỏi cười cười, thành thật trả lời: "Kỳ thật cũng không đại am hiểu."

Cầm Thao liền gạt mình, không nghĩ tới chính mình cho đối phương bậc thang, đối phương lại không chút nào cảm kích.

"Ta đi theo Trình Nguyên tiên sinh học tranh hoa điều đích không lâu sau, cho nên vẽ ra tới đích đồ vật rất có thể không được cô nương đích pháp nhãn, mong rằng cô nương chớ để tức giận mới tốt." Sở Phong cười giải thích.

Cầm Thao hơi hơi phúc lễ: "Lang quân thật sự là quá khách khí."

Hai người ở bên cạnh đàm tiếu thương lượng, thanh âm tự nhiên không lớn. Hình ảnh như vậy, rơi vào những người khác đích trong mắt, khó tránh khỏi để cho người có ý sinh ra vài phần ghen tỵ.

"Nhất cầm ngăn cách, Kim Đồng Ngọc Nữ, như thế một phần hảo nhân duyên." Tri châu đại nhân đứng xa xa nhìn, dữ bên cạnh Lý Đại Nhân nói giỡn một câu, "Lý Đại Nhân thật là có tâm, chẳng những tại con đường làm quan nâng lên mang theo tiểu tử này, còn muốn bang tiểu tử này an bài chút việc tư sao? Ha ha! Quả thực thú vị!"

Lý Đại Nhân nghe vậy cười nói: "Tiểu tử này thoát nhìn phong nhã, thế nhưng ta cũng nhìn ra, e rằng chuyện nam nữ trên rất có vài phần chất phác, lão phu nếu không phải giúp đỡ đẩy một cái, tiểu tử này sợ là muốn 'Ngủ ngủ tư phục' rất nhiều năm!"

Sở Phong hai người bên này, tự nhiên là nghe không được các trưởng bối đích trên ghẹo.

Sở Phong mười phần cẩn thận suy tư một chút, lập tức nhớ ra cái gì đó, cười nói: "Như vậy đi, cô nương nếu thật sự không có cái gì đặc biệt thích hoa cô đích, ta chỉ bằng lấy ý nghĩ của mình, vì cô nương họa một bức a. Tại theo suy nghĩ nông cạn của tôi, xinh đẹp nhất đích hoa, tự nhiên là vô chủ Chi Hoa. Dịch ngoại đoạn kiều, tịch tịch khai vô chủ. . . Cô nương khí chất như lan, không bằng để ở dưới họa một bức hoa lan tốt chứ?"

Nghe được câu kia "Dịch ngoại đoạn kiều, tịch tịch khai vô chủ", trái tim của Cầm Thao mãnh liệt nhảy dựng, chỉ là đối mặt với Sở Phong đích hỏi, theo bản năng gạt gạt đầu.

Sở Phong không có chú ý tới Cầm Thao sắc mặt biến hóa, mỉm cười quay người, mài mực đi.

Cầm Thao lại có chút luống cuống, nàng không rõ, trước mắt đích thiếu niên này lang, tại sao lại lưng (vác) xuất kia một bức thi họa trên đích từ ngữ. . .

"Cầm Thao cô nương, Sở lang quân vẽ tranh phải cần một khoảng thời gian, không bằng lại vì chúng ta biểu diễn Nhất khúc?"

Có người đề nghị lấy.

"Vậy là tự nhiên." Cầm Thao cười đáp ứng, trong tay áo đích hai tay lại có chút rất nhỏ đích run rẩy.

Trong nội tâm vì loạn, Cầm Thao nhìn nhìn Sở Phong ở một bên vẽ tranh đích hình mặt bên, trên tay gẩy dây cung, chính là nhất thủ "mãn đình phương".

"Son mặc vi vân, thiên liên suy thảo, họa góc thanh đoạn tà dương. . ."

Một câu vừa mới hát bỏ đi, trong bữa tiệc mọi người nhao nhao phát giác không đúng, ồ âm thanh một mảnh.

Liền ngay cả Cầm Thao chính mình, cũng bừng tỉnh bừng tỉnh, sắc mặt trắng.

Nguyên lai, này nhất thủ "mãn đình phương" là Tần Quan đích từ, bắt đầu câu là "Son mặc vi vân, thiên liên suy thảo, họa góc âm thanh đoạn tiểu cửa".

Nàng Cầm Thao, vậy mà hát sai rồi đằng sau hai chữ!

Chương 85: Ngọn đèn dầu đã mờ nhạt (thượng)

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2003 thời gian cập nhật : 206 03 09 0:00

Muốn đem Tây Hồ bi tây tử, đậm trang nùng mạc tổng tương nghi.

Nhi trên thực tế, trên cái thế giới này, chân chính có thể "Đậm trang nùng mạc tổng tương nghi" đích nữ tử cũng ít khi thấy.

Có chút nữ tử nùng mạc không khỏi quá mức đẹp đẽ, có chút nữ tử đậm trang thì không khỏi nhạt nhẽo không thú vị. Đương nhiên, kéo dài qua 2000 năm thời gian, bốn Đại Mỹ Nhân cũng bắt quá bốn người mà thôi, đa số đích chúng mỹ nhân hay là tìm kiếm lấy vẻ đẹp của mình, hoặc đậm trang, hoặc nùng mạc, bảo toàn một phần vừa đúng.

"dê xồm háo sắc phú " bên trong thuyết: Ông chủ chi tử, tăng nhất phân ra thì quá dài, giảm nhất phân ra thì quá ngắn; lấy phần hồng thì quá bạch, thi Chu thì quá xích.

Đơn giản như vậy đích mấy câu, chỗ hình dung, chính là kia một phần vừa đúng.

Hồn nhiên thiên thành, không thi phần trang điểm liền có thể khuynh quốc khuynh thành đích mỹ nhân cũng không phải là không có, chỉ là quá mức rất hiếm chút, bất luận là cô kim nội ngoại, thật sự rất khó khăn tìm.

Còn nữa, bởi vì cái gọi là người tốt vì lụa mã dựa vào yên, coi như là như thế nào hào quang vạn tượng đích mỹ nhân, một khi trên mặt nhiễm bùn đất Hắc Thủy, mặc trên người tên ăn mày đích y phục, cũng khó khăn miễn phải đổi thành bị long đong đích châu ngọc, vô pháp bị người phát giác.

Trang điểm cũng không phải lỗi, lỗi đích sự tình, là rất nhiều nữ tử cũng không minh bạch vẻ đẹp của mình rốt cuộc muốn trang điểm tới trình độ nào, mới có thể vừa đúng.

Đây là một cái nói đến đơn giản, rồi lại cần một cái nữ tử cuối cùng cả đời lo lắng, suy nghĩ đích sự tình. Ngu dốt chút, hoặc là cũng không quá đem tâm tư thả ở trên mặt này đích nữ tử, chỉ sợ cả đời cũng không thể tìm đến chính mình tới mỹ lệ đích một mặt.

Này đương nhiên không phải là cái gì đáng được thờ dài hoặc là có chấp đích sự tình, đòi sau hữu xong Thục Mẫn đồ hộp chỉ thiên, hiện giờ cũng có quá nhiều nữ nhi gia không thi phần trang điểm. Đây đều là các nàng lựa chọn chọn đích con đường, tự nhiên cũng là đáng được khẳng định thậm chí tán thưởng.

Nhưng thân phận như Cầm Thao, về tình về lý, nàng cũng không thể lựa chọn như vậy một con đường.

Nàng thân ở âm nguyệt phảng, ngược mắt dê con mắt bất quá hát rong bán rẻ tiếng cười, trước người sau lưng tấn thị vui mừng trận văn chương. Nếu như muốn ở cái địa phương này sống thái bình, sống sạch sẽ, nàng tự phải "Trở nên nổi bật", dù cho loại chuyện này muốn từ trang điểm bắt đầu.

May mà Cầm Thao là một cái cực thông minh đích nữ tử, này một phần thông minh không đơn thuần là chỉ thơ ca hoặc là ca nhạc, còn bao gồm rất nhiều phương diện.

Người thông minh luôn là có thể tại rất nhiều đồ vật trên tìm đến bí quyết, bao gồm như thế nào cách ăn mặc mới có thể xuất trần thoát tục, như thế nào trang điểm mới có thể vừa đúng.

Cầm Thao đương nhiên đem đây hết thảy làm đích đều rất tốt, thậm chí được xưng tụng hoàn mỹ. Nàng từ trước đến nay cũng sẽ không thi quá mức nồng nặc đích son phấn, trên người cũng không có quá mức tươi đẹp xinh đẹp mùi thơm, thậm chí tồn tại vì cử chỉ, cũng sẽ không giống như cái khác đích hành thủ, hoa khôi đồng dạng, nhất cử nhất động, sẽ khiến cho rất nhiều rất nhiều người đích ngừng chân dừng thở dài.

Cầm Thao biết mình mỹ lệ, cũng minh bạch mình tuyệt đối không phải là xinh đẹp cái loại kia loại hình, nàng thậm chí rõ ràng minh bạch, chính mình cũng không có cái khác đồng hành bọn tỷ muội loại kia mạnh vì gạo, bạo vì tiền, tại nam nhân bên trong như cá gặp nước đích tư thái dữ năng lực.

Nàng Ái Cầm, nàng ái thơ ca, cũng ái một phần tự do.

Nội tâm, nàng như cũ mong mỗi một ngày nào đó có thể thoát ly cái chỗ này. Dựa vào ngưỡng mộ trong lòng đích nam tử cũng tốt, dựa vào chính mình đích góp nhặt cũng thế, đây là nàng nhất định sẽ đi đến đích con đường. Về phần gã cho phú thương làm thiếp các loại sự tình... Bởi vì cái gọi là thương nhân lãi nặng nhẹ biệt ly, độc thuộc lòng Bạch Nhạc thiên kinh điển đích nàng, e rằng vĩnh viễn sẽ không lựa chọn như vậy đích con đường.

Cho nên, Cầm Thao hội tương chính mình cách ăn mặc vô cùng mỹ, còn chưa có sẽ không cách ăn mặc vô cùng tươi đẹp.

Mỹ là một loại an tĩnh đích tự mình thưởng thức, tịch mịch khai vô chủ. Tươi đẹp lại là một loại ồn ào náo động chói mắt đích đáng đáp, chúng phương điều roi đích huyền nghi.

Đồng dạng hoa, lại chung quy có bất đồng đích hương vị.

Nếu như Cầm Thao là hoa lan, nàng nhất định là kia một cây không cóc đích U Lan. Yên lặng mỹ lệ, không cần người xem, cũng không cần ủng hộ, chất

vốn khiết tới còn khiết. Vô cùng đơn giản, như thế mà thôi.

Chính là bởi vì như thế, Sở Phong nhìn nhìn Cầm Thao đích dung nhan, theo bản năng, nghĩ tới hoa lan.

Về phần "Tịch tịch khai vô chủ", đây chẳng qua là một loại thuận miệng nói ra lời nói, hẳn không nghĩ quá nhiều đồ vật, thậm chí trong khoảnh khắc đó sớm đã quên câu này từ đích xuất xứ, càng thêm vô pháp muốn gấp kia bức tranh chữ vậy mà hội lưu lạc đến trong tay của nàng.

Nhưng sự tình chính là như vậy phát sinh, giống như hoa nở hoa tàn, nhặt nhẻo đích không chút động tĩnh, rồi lại tại cái nào đó đêm khuya vắng người thời điểm, sáng sủa tách ra ra.

Một tia tách ra, tâm thần về run rẩy, đổi về, lại là Cầm Thao hát khúc thì đích một tiếng sơ sẩy.

Nàng tương "Tiểu cửu" hát trở thành "Tà dương".

Đây là thiên sai lầm lớn, lại cứ hát sai đích lại là một câu sa sút vận đích hai chữ, nhìn như đơn giản, lại cứng rắn phá hết nguyên bản từ ngữ đích vận chân.

Dựa theo "mãn đình phượng" đích cách luật, song điều chín mươi lăm chữ, trước mảnh bốn bình vận, mảnh năm bình vận, một khi một cái vận chữ cái biến, cả thủ từ đích vận chân tự đều trở nên mười phần khác thường.

Không bị phát hiện là không thể nào.

Cầm Thao hát từ thời điểm, đơn giản đích một cái sai lầm, cũng đã rơi xuống quá nhiều người đích trong tai.

Trong sân mọi người liên tiếp phát ra tiếng kêu kinh ngạc, thấp giọng nghị luận, nhìn về phía Cầm Thao đích mục quang trở nên có chút kỳ lạ.

Trong truyền thuyết cực thiện thơ ca đích nhân, vậy mà sẽ ở trọng yếu như vậy đích bàn tiệc, tương Tàn Quan Tàn Thiệu Du đích từ hát sai, chuyện như vậy nếu là truyền đi, đập phá Cầm Thao đích chiêu bài mặc dù nói không hơn, nhưng một ít chỉ trích luôn là có.

Cầm Thao trong nội tâm khẽ run, hai gò má dâng lên một tia nhàn nhạt đích đỏ ửng.

Thông phán đại nhân thương hoa tiếc ngọc, dữ Cầm Thao cũng là gặp qua vài lần, còn có chút giao tình, thời điểm này ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị mở miệng, vì Cầm Thao giải vây.

Sở Phong trong tay mài mực đích động tác hơi hơi dừng lại, có chút khó hiểu thậm chí thương tiếc đích nghiêng đầu, nhìn Cầm Thao nhất nhãn, nội tâm phát ra một tiếng nhàn nhạt đích thờ dài.

Cầm Thao đích phải phía sau, quy củ quý ở nơi đó đích tiểu tỷ Tăng Loan, hai gò má trướng đến đỏ bừng đỏ bừng, một đôi gấu ở trong tay áo đích tay nắm thật chặt váy của mình, trong ánh mắt thậm chí mơ hồ phát ra lệ quang.

Nàng không biết nhà mình đích Cầm tỷ tỷ làm sao vậy, tại sao lại tại đây dạng đích nơi dưới phạm phải lớn như vậy sai. Đây là từ trước đến nay đều chưa từng phát sinh qua đích sự tình, thế nhưng là hiện giờ lại phát sinh.

Tăng Loan không biết loại tình hình này như thế nào giải quyết. Là dừng lại xin lỗi, một lần nữa đã tới? Hay là đâm lao phải theo lao, giả trang không có cái gì phát sinh, cứ như vậy hát hạ xuống?

Không, giả trang không có hát sai là không thể nào. Nếu như là tại ả nguyệt phảng loại kia hơi có vẻ âm ỉ, nhân xạ hỗn tạp đích địa phương, có lẽ còn có thể che dấu đi qua. Thế nhưng là hiện giờ, xung quanh đích đều là một ít gì nhân a, tất cả mọi người nghe được Cầm tỷ tỷ sai lầm, điều này sao có thể giả trang không có phát sinh qua?

Tăng Loan đích hai tay, bởi vì khẩn trương nhi trở nên lạnh buốt, thậm chí cả người đều khẽ run lên.

Cầm Thao đánh đàn đích tay cũng run lên một cái, lại mỉm cười, gần như không hề có tri tri, tiếp tục làm cho dây cung, vẫn sinh ca.

"Tạm dừng chính bí, liêu cộng âm ly Thương..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Đăng hoa đã mờ nhạt (hạ)

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2228 thời gian cập nhật : 206 03 09 5:00

"Đa thiếu Bồng Lai cự lữ, tần hồi thủ yên ái mang mang."

"Cô thôn lý, Hàn Yên vạn điểm, lưu thủy nhiều tường đồ."

"Hồn thương đương thử tế, khinh thân la đãi, ám giải hương nang, mạn doanh đắc thanh lâu bạc hạnh danh cuồng."

"Thử khứ hà thi kiên cũng? Khâm tự trên không có thừa hương."

"Chỗ thương tâm, Trường Thành vọng đoạn, đăng hoa đã mờ nhạt. . ." (rót nhất)

Tiếng ca lạc xuất, không người lộ ra.

Không người nào dám lộ ra.

Sở Phong hơi hơi đích phát ra giạt mình, nửa ngày nửa ngày.

Hắn một mực nghiêng đầu nhìn nhìn cự ly chính mình ba bước viễn đích cô gái kia.

Nàng kia ăn mặc một bộ thiên bích sắc gần như không chút nào thu hút đích y phục, thời điểm này giờ lên cổ tay, ngồi yên, một phen động tác làm đích nước chảy mây trôi, lại thanh lịch đậm bạc.

Kia một đôi cổ tay trắng tại gần ngửi khoảnh khắc trần trụi ở mờ nhạt đích đăng hoa, phảng phất trong suốt đồng dạng, hết sức nhỏ nhu hòa, vừa đúng.

Nàng đích bên mặt tại Lăng Nguyệt đích chiếu rọi, mơ hồ một tầng nhàn nhạt đích quang sáng, phảng phất là nguyệt đích ngân sắc, hoặc như là ánh nền đích thiên hoàng, tầng tầng lớp lớp đích rơi vào nàng nhu hòa đích trên da thịt, khinh bạc đích làm cho người ta không dám hô hấp.

Nàng nhẹ nhàng cười, giờ lên mi ngồi yên, vô cùng đơn giản đích động tác, lại đủ để cho Sở Phong quên Cháp Bút.

Không có người nói chuyện, bởi vì không người nào dám nói chuyện.

Tất cả mọi người giống như Sở Phong đồng dạng nhìn qua nàng, nhìn nhìn sân khấu trung ương đích nữ tử, hoảng hoảng hốt hốt, nhớ lại nàng rồi mới chỗ ngâm xướng đích từ khúc.

Bọn họ có chút phản ứng không kịp, rồi mới đến cùng xảy ra chuyện gì, bọn họ, lại thấy chứng nhận cái gì.

Ánh trắng như nước, hồ nước ánh trắng.

Tầng Loan mở ra bởi vì khăn trương nhi gần như co lại thành một đoàn đích con mắt, kinh ngạc đích nhìn nhìn vẻ mặt của mọi người, không rõ trước mắt rốt cuộc là như thế nào cùng một loại.

Cầm tỷ tỷ nhất định là hát sai rồi, này nhất thủ từ, chính mình nghe qua thiệt nhiều thiệt nhiều lượt, liền nàng Tầng Loan cũng có thể dưới lưng tới đích câu, hướng chỉ là trận đang lúc những cái này thi hương bên trong đệ đích học sinh.

Hơn nữa, Cầm tỷ tỷ rồi mới không đơn giản hát sai rồi mở đầu đích hai chữ, thậm chí ngay cả đằng sau đích "Mang mang", "Tường đồ" gì gì đó, toàn bộ đều hát sai rồi!

Nếu như nói, lúc trước hai chữ sai lầm còn có thể có thể bị nhân bỏ qua mắt đích, này toàn bộ thiên sai lầm, là nhất định sẽ bị chú ý tới được!

Thế nhưng là, Cầm tỷ tỷ nàng, vì sao làm như vậy?

Tầng Loan khó hiểu, vạn phần khó hiểu.

Nàng gần như tuyệt vọng mở mắt, thấy, lại là mọi người hết sức kỳ lạ đích biểu tình.

Cự ly nàng người gần nhất trung niên nam tử, tựa hồ xem ngây người, nửa há hốc mồm, có chút khờ ngu ngốc đích bộ dáng. Hắn người bên cạnh. . . Tựa hồ so với hắn không khá hơn bao nhiêu, một đôi mắt trũng đặc phát tròn, khoe miệng còn hơi hơi đích co quắp, phảng phất nhận lấy cực kỳ khủng khiếp đích kinh hãi. . .

Lại nhìn những người khác, cách gần đó, cách khá xa một chút, tất cả mọi người lặng yên không tiếng động, rồi lại phảng phất đang tại vì vật gì nhi giật mình lấy.

Là giạt mình dữ Cầm tỷ tỷ đem trọn thiên "mãn đình phương" đều hát sai rồi sao?

Đúng rồi! Tất nhiên là như vậy!

Này nên làm cái gì bây giờ?

Về sau, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Tăng Loan lại lần nữa hăm vào bối rối, rồi lại rất nhanh đích trấn định lại.

Bởi vì ánh mắt của nàng thoáng nhìn ở một bên mài mực đích Sở Phong, nhi Sở Phong, nhìn nhìn nàng, cười ôn hòa một chút. Nụ cười kia trong, hữu che dấu không đi đích tán thưởng.

Tán thưởng?

Tại sao lại là tán thưởng?

Tăng Loan khó hiểu.

Vạn phần khó hiểu.

Nhi hiện giờ đích trên yến tiệc, không hiểu, không chỉ là nàng một người.

Nhẹ nhàng ba đào vỗ thân thuyền, mạn thuyền đích Kết kệt đích thanh âm truyền vào trong tai.

Gió đêm như hôm qua, thoáng đích lạnh bên trong mang theo một tia đích hơi nước, nhẹ nhàng thổi lướt lấy Cầm Thao đích y phục, cũng thoáng nhiễu loạn lấy mái tóc dài của nàng.

Ba. Ba.

Hữu tiếng vỗ tay vang lên.

Vỗ tay chính là bên cạnh Sở Phong.

Cầm Thao bên cạnh thủ ngược mắt, đối mặt với Sở Phong tán thưởng đích mục quang, nhẹ nhàng cười cười, vuốt cằm nói tạ.

Chỉ là dòng suy nghĩ của nàng như trước hơi hơi loạn, đôi mắt nhẹ chuyển, lại nhìn không thấu thiếu niên ở trước mắt lang.

Phảng phất xúc động cái gì chột mờ đồng dạng, theo tiếng vỗ tay đích vang lên, toàn bộ yến ẩm đều bởi vì này vài tiếng vỗ tay mà nặng tâm linh hoạt lên.

Có người thật dài thở ra một hơi, cũng có người hai mắt nhìn nhau.

Có người tức cười đang lúc nói "Này thủ từ. . ." Ba chữ, lại không biết nên tiếp tục nói cái gì đó, vì vậy âm thầm đoạn tại nơi này.

Cũng có người, giống như Sở Phong đồng dạng, vỗ tay, tán thưởng.

"Son ký lung linh thủy diệp thanh (rót nhị), an đắc nữ tử lộng từ anh? Hàng Châu trên đất, quả nhiên là Địa Linh Nhân Kiệt. Lão phu lúc này lác đác mấy ngày, chẳng những nhìn thấy nhân trung chi long, còn gặp được nhân trung chi phượng! Chuyển đi này không tệ a!"

Lý Đại Nhân thở dài một tiếng, vỗ tay cảm khái.

Rất cực, theo một tiếng này than thở, sự tình phảng phất bị người định ra nhạc đạo đồng dạng, trận đang lúc mọi người tất cả tâm tình, đều tại lúc này ồn ào bùng nổ.

Tất cả mọi người đích nghị luận Cầm Thao chỗ cải biên đích từ ngữ, văn chân trên, ý cảnh trên, tất cả đơn giản lại phức tạp đồ vật, cũng bị nàng rồi mới dùng tối cử trọng nhược khinh phương thức diễn dịch xuất ra.

Bởi vì hai chữ hát sai rồi, Cầm Thao liền dứt khoát đâm lao phải theo lao, đem trọn thủ từ đằng sau đích văn chân hoàn toàn cải biến. (đào) bảo khứ, bốp, cải tạo, khả kết quả sau cùng, lại là như vậy hồn nhiên thiên thành, không hề có tạo hình cảm giác.

Cho dù là đang ngồi những cái này thi hương bên trong đệ đích đám sĩ tử, cũng không có ai có thể cam đoan chính mình có thể đủ tương nhất thủ từ đích văn chân, cải biên đích như vậy hoàn mỹ, lại như vậy đích mê người.

Huống chi, là tại như vậy thời gian ngắn ngủi bên trong.

Rồi mới Cầm Thao hát sai từ ngữ đích thoáng bối rối, tất cả mọi người vào mắt, thậm chí có nhân đã bắt đầu chuẩn bị bốp cổ tay thở dài, có người đã chuẩn bị vì nàng mở miệng giải vây.

Thế nhưng là Cầm Thao cũng không cần trợ giúp của bọn hắn, nàng chỉ là an nhĩ ở tâm tình, mỉm cười, cổ tay trắng nhẹ chuyển, gấn bó trọng khai, biến ảo chính là toàn bộ từ thiên.

Đây là quá mức cử trọng nhược khinh địch cử động, khả ở đây đích tất cả mọi người, đều minh bạch trong đó tối nghĩa dữ khó khăn.

Tất cả tâm tình đều trong nháy mắt này bị điểm đốt.

Kinh ngạc, khó hiểu, tán thưởng, kích động, không thể tin. . . Tất cả tâm tình cũng bị tập trung lại, trong chớp mắt phóng thích ra.

Tăng Loan hoàn toàn vô pháp minh bạch trước mắt tình hình, nàng dụi dụi con mắt, nhìn nhìn ánh mắt của mọi người dữ biểu tình, thời gian dần qua đã minh bạch cái gì.

Nàng mười phần khó hiểu, thậm chí vô pháp lý giải đến cùng xảy ra chuyện gì. Thế nhưng nàng nhìn ra cục diện đích tốt đẹp, nhìn ra, chính mình rồi mới chỗ lo lắng sự tình, hoàn toàn sẽ không phát sinh!

Tăng Loan nhìn nhìn phía trước đích Cầm tỷ tỷ, nhìn nhìn kia hơi mỏng đích ánh nến tại nàng bóng lưng độ trên một tầng nhàn nhạt đích ánh sáng, kia bị gió đêm thổi trúng vì loạn đích sợi tóc nhẹ nhàng phiêu đảng, cái mũi, mạc danh kỳ diệu đích môi.

Mọi người quá khen ngợi chi từ bắt đầu tăng nhiều, cũng bắt đầu cao giọng lên.

Cầm Thao ngồi ở chỗ kia, yên lặng mỉm cười nghe, trên mặt lại không có quá nhiều kiêu xa đích thái độ, ngược lại trước sau như một đích thanh nhã, tự phảng phất từ phía xuân phong không có quan hệ gì với ta.

Sở Phong nhìn nhìn nàng, mỉm cười.

Không hổ là Không Cốc U Lan.

Hắn nghĩ như vậy, dính mặc, viết.

Rót nhất: Tàn Quan đích " mẫn đình phương ", nguyên văn là môn chữ vận, bị Cầm Thao đổi thành Dương chữ vận, này hệ lịch sử chuyện thật.

Tàn Quan nguyên văn như sau: Sơn mạc vi vân, thiên liên suy thảo, họa góc thanh đoạn tiểu môn. Tạm đình chinh trạo, liêu cộng âm ly tôn. Đa thiếu Bồng Lai chuyện xưa, không hồi thù yên ái nhao nhao. Tà dương, hàn quạ vài điểm, lưu thủy nhiều cô thôn. Tiêu hồn đương thử tế, hương nang ám giải, la đài khinh thân, mạn doanh đặc thanh lâu bạc hạnh danh tôn. Thử khứ hà thi kiến, khâm tị trên không hữu đề ngân. Thương thế, cao thành vọng đoạn, đăng hoa đã hoàng hôn.

Rót nhị: Này nhất bài thơ vốn là dân quốc, Úc Đạt Phu, Lâm Ngữ Đường cùng Phan Quang Đán đồng du lung linh sơn muốn tìm Cầm Thao mộ nhi không được, Úc Đạt Phu tác thơ đích vịnh ngâm. Bắt đầu thơ như sau:

Sơn ký lung linh thủy diệc thanh, Đông Pha từng này phóng vân anh. Như hà tám cuốn Lâm An chí, không ký Cầm Thao một đoạn tình.

Ngàn năm thờ dài như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tiểu nhân đặc chí

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2025 thời gian cập nhật : 206 03 0 0:00

Cổ nhân nói, hoa bên trong tứ quân tử, mai, lan, trúc, cúc.

Lại cứ cổ lai họa tranh hoa điều, họa này tứ quân tử đích nhân từ trước đến nay cũng không nhiều, nếu là hỏi vì cái gì, kỳ thật cũng rất đơn giản, chỉ là bởi vì quân tử quá mức bên trong Chính Bình nhã, không bằng cái khác màu sắc và hoa vẫn tươi đẹp mỹ.

Họa tươi đẹp mỹ về là dẹt hoa trên gấm, họa hoa bên trong quân tử lại là chỉ có thể truy cầu khí khái. Đơn giản mà nói, chính là tại kéo ra da thịt chỉ nhìn khí khái đích họa tác trong, họa phẩm đích rất xấu, tự nhiên hết sức dễ dàng bị người nhận ra.

Hoa mai, gàu hoa còn dễ dàng chút, rốt cuộc hơi có chút nhan sắc khả họa, có vài phần da thịt có thể bỏ khuyết. Thế nhưng là cây trúc. . . Từ xưa đến nay chân chính lấy họa trúc được gọi là mọi người, tự nhiên chỉ hữu Trịnh Bản Kiều, Ngô Trần Đăng lác đác mấy người mà thôi. Khả nếu là Thuyết Khôi hoa lan. . . Thật sự là hơi có chút không thể nào nói đến đích ý tứ.

Bất quá Sở Phong nếu như dám họa hoa lan, tự nhiên là lòng có chỗ niệm, nào dám hoàn toàn cứ thế khứ suy nghĩ?

Hắn trước kia đang lúc nhìn kỹ qua đòi Minh họa sĩ Lý Lưu Phương đích "Xuân Lan đồ", rồi mới thấy được Cầm Thao thời điểm, tự nhiên mà vậy nhớ tới bức họa kia, chỉ cảm thấy ý vị cực loại, không thể không họa.

Từ bút pháp ý cảnh mà nói, Sở Phong đương nhiên không có khả năng đạt tới "Xuân Lan đồ" đích cao độ, thế nhưng nếu như xem qua, lâm tập qua, cuối cùng là bất đồng.

Hơn nữa, Lý Lưu Phương đích "Xuân Lan đồ" dữ hiện hành đích tranh hoa điều họa rất là bất đồng. niên đại đích tranh hoa điều phần lớn là lối vẽ tỉ mỉ họa, cũng chính là tinh tế đích văn chương từng điểm từng điểm phác họa ra tới, Trình Nguyên tiên sinh dạy thụ đích cũng giống như vậy. Thế nhưng này một bức "Xuân Lan đồ" lại là thật đích viết kếp ý, tuy xích bức không lớn, cũng tại lác đác mấy bút đang lúc hiện ra một mảnh tuần dật hào tung, quả thực làm cho người tán thưởng.

Đây cũng không phải thuyết lối vẽ tỉ mỉ dữ thoải mái ai cao ai thấp, rốt cuộc chỉ là hai loại bất đồng đích phương thức biểu đạt, nói thiên bạch chút, cùng nghị luận văn, văn tường thuật loại này văn thể đích thuộc loại không sai biệt lắm, cũng không có cái gì cao thấp có khác. Chỉ là có chút nhân tính tình hào nhanh, không có khả năng ngồi xuống đến buổi chiều tinh tế dày đặc đích phác họa nhỏ hẹp đích đường cong. Cũng có một số người tính tình hết sức nhỏ chút, đối loại kia sang sáng hào hùng đích múa bút khó có thể nắm giữ mà thôi.

Đương nhiên, y theo lấy học tập đích quản lý mà nói, đều là trước lối vẽ tỉ mỉ nhĩ thoải mái. Lối vẽ tỉ mỉ có chút cùng loại với Tây Phương họa phác họa đích cơ sở khóa, rất nhiều dùng bút đạo lý phải ở lối vẽ tỉ mỉ bên trong theo thứ tự học được, về sau đến thoải mái chỗ đó, tài năng chân chính đích "Thăng thần phát biểu suy nghĩ trong lòng".

Nếu là điên đảo lấy, ngược lại không phải không hành. Chỉ là thoải mái sơ kỳ đích học tập khả năng nhẹ nhõm vui sướng, khả nếu là không có lối vẽ tỉ mỉ đích cơ sở chần chệ, trung hậu kỳ đích tiến cảnh sẽ lập tức chậm lại.

Thoải mái họa, Sở Phong làm đích cũng không nhiều, chẳng qua hiện nay viết, cầu được là thần kỳ bước phát triển mới, ngược lại không phải là hoàn toàn tài nghệ đích khảo thí trường học, tự nhiên không cần quá mức cẩn thận.

Còn nữa, Sở Phong đối với Lý Lưu Phương "Xuân Lan đồ" đích bố cục là cực kỳ tân nhiệm. Bố cục giống như là họa tác đích khung xương, một người chỉ cần lớn lên khung xương không sai, như vậy bất luận là hoàn phi yển gậy, cuối cùng sẽ không quá kém. Họa tác cũng là đồng dạng đạo lý.

Thời điểm này, đang lúc mọi người đều đắm chìm tại có quan hệ "mãn đình phương" nghị luận đích làm miệng, Sở Phong thu liễm tâm thần, tỉ mỉ viết vẽ tranh.

Quanh mình là sôi trào đồng dạng náo nhiệt, rất nhiều đích quá khen ngợi chỉ từ ở giữa không trung nổi lơ lửng, lại vô pháp tiến nhập Sở Phong đích trong tai.

Lý Đại Nhân tại đây mảnh náo nhiệt, dữ bên cạnh hai vị đại nhân uống rượu, thời điểm này nhìn Sở Phong nhất nhãn, xa xa nhìn thấy cái kia một bộ "Tâm viễn địa tự thiên" đích biểu tình, hết sức hài lòng đích gật gù đầu.

Lưu Chính Khanh sớm đã bị Cầm Thao đích cải biến khiến cho kích động không thôi, liên tiếp ba chén quỳnh tương vào trong bụng, sắc mặt đỏ bừng, tiện tay cầm lấy người bên cạnh nghị luận nóng không ngừng.

Cầm Thao thỉnh thoảng đích hồi vài câu khiêm tốn đích lời nói, mục quang lưu chuyển, ngẫu nhiên ở trên người Sở Phong ngừng chân.

Nàng đích sai lầm là bởi vì hắn, những cái này tán thưởng, tự nhiên cũng là nguyên ở hắn.

Tâm thần của Cầm Thao như trước có chút như nước chảy đích nhiều loạn, sóng tâm dâng, không biết hướng phương nào.

Mà ở xa xa, một cái đối với yến hội trung ương hơi hiển quạnh quẽ đích địa phương. Chu phủ sự tình ngồi ở ánh nến hôn ám đích trong góc, nhìn nhìn cự ly Cầm Thao không xa đích Sở Phong, mười phần dùng sức nắm tửu chén nhỏ, mãnh liệt gợn tay, rót vào yết hầu.

"Tiểu nhân đắc chí!"

Tại Chu phủ sự tình đích bên cạnh, chính là lúc ấy dữ Sở Phong đối lập vị kia đẳng sao Lưu lang quân.

Lưu lang quân nhìn nhìn bộ dáng Sở Phong, nghiêng răng nghiêng lợi đích mắng một câu.

"Hóa đều nhanh đốt tới lông mi! Người ngược lại là còn có rỗi rảnh để ý loại người này?" Chu phủ sự tình mười phần khó chịu, hung hăng tròn mắt nhìn Lưu lang quân nhất nhãn, "Tiền đều gom góp đích thế nào? Ta khả báo cho người, đây đều là Thông phán ý của đại nhân, nếu người là dám có một chút đích ngỗ nghịch, lão tử cũng bảo vệ không được người!"

Lưu lang quân nghe vậy nội tâm chính là run lên, cười lạnh nói: "Đã khứ kiểm tiền, còn kém ba quan, tiểu nhân tự nhiên là đập nổi bán sắt đều muốn đựng lên."

Chu phủ sự tình mặt âm trầm, hẩn nhìn trước mắt đích não nhiệt, tâm tình nhưng như cũ là mây đen rậm rạp: "Đây đều là món tiền nhỏ, ai bảo ngươi hoa đích nhanh, cũng là đáng đời!"

Lưu lang quân khóc không ra nước mắt, nửa thán nửa bi đích lên tiếng.

"Hai người, một người nắm quan, thu tiền không có hoàn thành sự tình, chẳng lẽ ngươi thật sự là đích nghĩ híp mắt dưới hay sao! Người ta đều là dạng gì đích thân phận, Thông phán đại nhân tự mình ra mặt an bài, ngươi lại có thể đem sự tình hoàn thành như vậy, coi như là chính ngươi bồi thường tiền đều là đáng đời!" Chu phủ sự tình mắng.

Lưu lang quân đẩy mình đích ủy khuất, nào dám cãi lại. Chỉ là nội tâm không tự chủ được đích nghĩ đến, kia mần bài thi đích mặc điểm lại không phải mình đốt khứ, tại cuốn mặt đích góc trên bên phải tích(giọt) mực, này còn không phải ngài lúc ấy tự mình nghĩ đoạt huy chương ý? Hiện giờ gây ra rủi ro, vậy mà lại kỳ quái đến trên đầu của ta! Ta thật sự là muốn chết oan được!

Hơn nữa, ta tổng cộng chỉ lấy mười quan tiền, đối kia phú hộ mọi người nói đến tính mấy thứ gì đó, ngài vậy mà để ta đem nuốt vào trong bụng đích tiền lại nhỏ ra!

Nếu ta có thì cũng thôi, thi hương lúc trước uống hoa tửu đều hoa đích không sai biệt lắm, hiện giờ lại đây tìm, đâu dễ dàng như vậy, không thiếu được một hồi chấp và lung tung! Ngài cho rằng tất cả mọi người cùng ngài Chu phủ sự tình tựa như, eo quần mười vạn quan sao!

Lưu này lang quân đẩy mình đích ủy khuất cùng không được tự nhiên, khả ngoại trừ oán thán ra, không có bất kỳ thổ lộ thật lòng con đường.

"Máu chốt của sự tình không tại ở lần này như thế nào đi nữa, mà là chúng ta này thật vất vả đáp lên đích tài lộ chỉ sợ cũng này đã đoạn." Chu phủ sự tình nhìn về phía trước, khỏe miệng rất nhỏ co quắp, "Lần này sự tình không có hoàn thành, về sau tìm đến người của chúng ta tất nhiên sẽ ít đi rất nhiều. Thông phán đại nhân rất tức giận, ngươi muốn biết, đa thiếu lửa giận đều là ta thay ngươi chịu đựng được! Bằng không đâu từ nào đó ngươi lẫn lộn đắc dễ dàng như vậy!"

"Vâng! Là! Chu Đại Nhân cao thượng, loại nhỏ đâu không biết!" Lưu lang quân vội vàng khúm núm đích thi lễ, nội tâm lại thầm mắng một câu —— thả ngươi mẹ ôi chó má!

Chu phủ sự tình cũng không để ý tới trong lòng của hẩn suy nghĩ, ngược lại tại trước mắt đích một mảnh não nhiệt, xa xa nhìn chăm chăm Sở Phong, buồn bã nói: "Ngươi nói kia mặc điểm đích sự tình là tiểu tử này làm, đến cùng có mấy thành nắm chắc?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Nâng sát dữ mưu đồ

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2028 thời gian cập nhật : 206 03 0 5:00

"Ngươi nói kia mặc điểm đích sự tình là tiểu tử này làm, đến cùng có mấy thành nắm chắc?"

Chu phủ sự tình nhìn cách đó không xa Sở Phong đích thân ảnh, nội tâm dao động, tâm tình cũng hết sức phức tạp.

Lưu lang quân cũng nhìn không được nữa hướng bên kia nhìn thoáng qua, quang ảnh nhàn nhạt đích phác họa lấy đạo kia vài thô thanh sam đích thân ảnh, rõ ràng rất đơn giản đích hình ảnh, lại rõ ràng tại đây mảnh não nhiệt bên trong hiện ra vài phần bán ra, đơn chi cần điểm này, đã để cho hẩn không lớn vui vẻ.

Người so với người giận điên người, đây là Lưu lang quân từ nhỏ chột nghe nói lý, chỉ là sống nhanh ba mươi năm, tới hiện tại, cũng tránh thoát không ra này một phần chính mình vì chính mình chế tạo đích ràng buộc dữ gông xiềng.

"Mười được không dám nói, nhưng này mấy **** tình tế đích hồi tưởng, cảm giác, cảm thấy lúc ấy đằng sao đích nhân, cũng chỉ có hẩn đích hiềm nghi lớn nhất." Lưu lang quân suy nghĩ, thấp giọng tương ngày đó chuyện đã xảy ra tình tế đích nói.

Chính mình rơi xuống kia mặc điểm thời điểm, Sở Phong là như thế nào đi đến bên cạnh mình tùy ý đàm tiếu, như thế nào đích biểu tình bộ dáng, như thế nào đi nữa, tất cả đều một tia ý thức đích nói ra.

Thêm mắm thêm muối có lẽ không có, nhưng đơn giản, chọn lựa đích trần thuật, cũng đủ để luận chứng rất nhiều đồ vật.

Nhân đích chủ quan ý thức từ trước đến nay là một loại mười phần yếu ớt hệ thống, chỉ cần trong đầu kết luận một việc đích chính xác hay không, trong mắt thấy đích đồ đặc sở hữu, mọi người sẽ chọn lựa những cái kia chứng thực chính mình cái nhìn đích sự tình làm luận chứng.

Đây là nhân tính đích cố chấp.

Lưu lang quân suy đi nghĩ lại, cảm thấy mình bị Sở Phong chơi một vỏ. cái nhìn một khi sinh ra, hắn liền bắt đầu từ đầu tới cuối đích chải vuốt toàn bộ thi hương đích quá trình. Từ vừa bắt đầu dữ Sở Phong đích tương thức đến chấm dứt, hắn lấy ra đủ loại hình ảnh dữ chi tiết khứ tình tế đích nghĩ, vì vậy càng nghĩ càng cảm thấy chứng thực cái nhìn của mình, cũng càng muốn, lại càng đối Sở Phong này hận thấu xương.

Nhưng Lưu lang quân dù sao vẫn là thanh tỉnh đích nhân, hắn biết mình thân phận không có khả năng đối Sở Phong tạo thành cái gì chân chính trên ý nghĩa đích rung chuyển hoặc là ảnh hưởng. Lúc trước muốn vu oan hãm hại, đều biến thành đem đá nện chân của mình. Hiện giờ Sở Phong đã là đồng hương kiểm tra xong thân đích nhân vật, lại bị quan chủ khảo như vậy rõ ràng trông nom, hắn Lưu lang quân coi như là hữu thiên đại đích năng lực, cũng không dám lần nữa làm kia đọai chuyện ngu xuẩn.

"Loại nhỏ suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy sự tình đích chân tướng hắn là cái dạng này." Lưu lang quân nhìn xa xa chỗ ngồi chính giữa trên đích ba vị đại nhân nhất nhãn, chậm rãi nói, "Vậy Sở Phong hắn là đã sớm là Lý Đại Nhân đích môn sinh, lần này xếp vào đi vào, e rằng sớm có mục đích, chỉ là chúng ta bốn địa nhị vị đại nhân chưa hẳn hoàn toàn rõ ràng. Ta suy nghĩ, tri châu đại nhân biết đích tính khả năng e rằng rất lớn, có lẽ là sau lưng đã nghe được Thông phán đại nhân tại thi hương bên trong việc buôn bán đích sự tình, thông qua loại phương pháp này, thoáng gõ gõ, cũng không phải là không thể được đích sự tình. Chu Đại Nhân, ngài nói đúng không?"

Chu phủ sự tình nghiêng qua hắn nhất nhãn, hai mắt híp lại: "Vậy nếu là dựa theo cách nói của ngươi, tri châu đại nhân đến ngọn nguồn có biết hay không ta ở trong đó hành động đích nhân vật đầu này?"

Lưu lang quân đầu không cảm giác được Chu phủ sự tình quanh thân tàn mát ra đích lạnh lùng, nhất thời ý thức được mình nói sai, giật thót một cái, vội hỏi: "Loại nhỏ chỉ là phỏng đoán nói bừa, làm không được chuẩn."

"Cho dù là phỏng đoán, cũng chung quy là có chút tính khả năng." Chu phủ sự tình lạnh lùng cười cười, "Nếu là dựa theo cách nói của ngươi, tri châu đại nhân gỗ, đã có thể không đơn thuần là Thông phán đại nhân một người. Ta một cái tri châu đại nhân bên người đích quan văn, cũng không nghĩ tới những chuyện này. Lưu hiền đệ, ngươi hiện giờ công nhận nhân tâm đích bốn sự, thật là càng ngày càng lưu loát!"

Lưu lang quân bị sợ muốn chết, sắc mặt ảm đạm.

Chu phủ sự tình cười lạnh nhìn hắn nửa ngày, chợt quay đầu, nhìn nhìn trận đang lúc như trước đích náo nhiệt, nghe bên tai gần như sẽ không ngừng đích đối Cẩm Thao đích tán dương thanh âm, mặt không biểu tình.

"Bất kể thế nào thuyết, Lý Đại Nhân tại Hàng Châu một ngày, Sở Phong này, liền có thể uy phong một ngày."

Chu phủ sự tình đích khuôn mặt tại ánh nền đích chiếu rọi, lúc sáng lúc tối.

"Miệng nhiều người xói chảy vàng, ba người thành hồ. Uy phong của hắn, chưa hẳn có thể hưởng thụ quá mức lâu dài." Chu phủ sự tình lạnh lùng đích Tiểu Tiểu, "Thạch xuất phát từ bờ, lưu tất thoan chi. Hiện giờ đích Sở Phong chính là bờ sông kia một khối là đặc biệt nhất đích tảng đá, hiện tại Lý Đại Nhân bùng lấy hắn càng cao, mọi người hoa kiệu hoa từ mọi người giờ lên đích càng cao, qua ít ngày, hắn rồi, tự nhiên cũng liền càng đích lợi hại."

"Thi hương đích sự tình, tạm thời trước không cần đi quản. Tiền ngươi cực kỳ đích khứ gom góp, đây là sự việc liên quan Thông phán đại nhân thể diện đích sự tình, tuyệt đối không cho phép làm hư hại."

"Sở Phong người này, sớm muộn gì hội từ bây giờ đích trên vị trí té xuống. Ngươi xem một chút xung quanh những cái tượng người này ngươi xem ánh mắt của hắn, đối với hắn, cái nào gian khổ học tập khổ đọc lên thân đích sĩ tử, sẽ không từ trong nội tâm bùng bùng xuất vài phần hận ý đầu này?"

"Lý Đại Nhân có lẽ cho là mình đang giúp trợ Sở Phong, nào ngờ, hắn phen này cử động thành tự, không có gì hơn hai chữ —— nâng sát."

"Hắn Sở Phong để cho chúng ta không thoải mái, ngày sau, không cần chúng ta động thủ, tất cả Hàng Châu Thành đích đám sĩ tử, đều hảo hảo đích để cho hắn cảm thấy không thoải mái."

"Loại người này, một khi ngã xuống, nhất định sẽ chết đích thảm nhất. Đến lúc sau mọi người như ong vỡ tổ đích công kích hắn, chúng ta, sẽ có một hồi trò hay nhìn."

Nói đến đây, Chu phủ sự tình phảng phất thấy được như vậy đích hình ảnh, trong tay quạt xếp mở ra, cười ra tiếng.

Lưu lang quân liên tục xác nhận, thời điểm này vụng trộm liếc qua Chu phủ sự tình sắc mặt, thấy hắn sắc mặt chuyển biến tốt đẹp, một khóa treo lấy đích tâm mới thanh tỉnh lại.

Về phần Chu phủ sự tình chỗ về phác thảo đích tương lai...

Lưu lang quân nghĩ đến thi hương ngày đó đích đủ loại, lại ngừng đầu nhìn đang ở nơi đó múa bút vẽ tranh đích Sở Phong, cảm giác, cảm thấy, rất khó suy nghĩ kiên đối Phương Tường ngược lại mọi người đẩy đích cái ngày đó.

Nếu như có, tự nhiên là hảo, đến lúc sau mình cũng có thể lật bàn, thậm chí có thể gia nhập chế ngao Sở Phong đích hàng ngũ, xuất nhất khẩu ác khí.

Thế nhưng là nếu như không có... Không! Tất nhiên sẽ có! Chu phủ sự tình nói cũng đúng! Nếu như quan chủ khảo Lý Đại Nhân rời đi Hàng Châu Thành, chỉ cần dựa theo một cái hơi có chút thanh danh đích Trình Nguyên, cùng với cái Lục gia gì đích lão gia tử, có thể giữ được hần nhất thời, cũng không có khả năng giữ được hần một đời!

Đến lúc sau, hoặc là tự mình động thủ, hoặc là tổn kém chút mua hung, muốn trút giận biện pháp thật sự rất nhiều, rất nhiều chuyện, đích xác không vội ở này nhất thời.

"Qua ít ngày, Lý Đại Nhân hồi kinh báo cáo công tác, người tìm những người này, tại trong phố xá truyền một ít lời." Chu phủ sự tình quật xếp nhẹ lay động, khỏe mỗi khẽ nhếch, "Không cần quá mức thấu triệt, chỉ nói chút Sở Phong không học vẫn không nghề nghiệp, dù quan phủ quen thuộc các loại sự tình là tốt rồi, vô cùng đơn giản đích kích động một ít tiếng gió, chuyện còn lại tự không cần quản. Trợ giúp đích sự tình, tự nhiên sẽ có thật nhiều đích ngu dân thay chúng ta đi hoàn thành."

"Chu Đại Nhân thật sự cao minh!" Lưu lang quân tự đáy lòng than thở.

Lúc này, Sở Phong vẫn còn ở một mảnh não nhiệt, an tĩnh đích viết múa bút, hồn nhiên không biết bọn họ mưu đồ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Nhân không nhẹ cuồng uống thiếu niên

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 4343 thời gian cập nhật : 206 03 0:00

Đào lý xuân phong cái nút xong, đến cùng ai giống như một chậu lan.

Như Băng thủy hảo không đối với đồ, uống cùng hần nhân tác đàm tiếu.

Này, là " Hồng Lâu Mộng " trong Lý Hoàn đích bản án.

Lý Hoàn khí chất như lan, sâu thẳm không tĩnh, tại toàn bộ chuyện xưa, phảng phất một đạo như có như không đích nhân nhạ mùi thơm, tồn tại hay không, làm cái gì, tựa hồ cũng không trọng yếu, rồi lại làm cho người ta tại cuối cùng dấu cuốn, mông lung đích hiện ra nàng đạo kia nhạ nhẹo kéo dài đích bóng hình xinh đẹp.

Cầm Thao cũng là khí chất như lan đích nữ tử, thế nhưng dữ Lý Hoàn so sánh, đa thiếu muốn chói mắt một ít.

Nhưng những cái này chói mắt đều là biểu hiện ra đích đồ vật. Thân thể chính là thân thể, đã phát sinh, còn ở đó. Mặc dù thế nào năm lãng còn trẻ tranh nhiều vấn đề, Nhất khúc lựa đồ không biết mấy, hữu rất nhiều thứ, cuối cùng là không cải biến được.

Lý Hoàn là cam chịu số phận đích nhân, nhi Cầm Thao, biểu hiện ra, nàng từ lâu cam chịu số phận, thậm chí tại âm nguyệt phảng có ích chính mình đích tài tình làm ra nhất phái tiên tài xây đích văn chương. Nhưng nội tâm, tại những cái kia đêm khuya vắng người, nửa đêm tỉnh mộng đích thời khắc, người thiếu nữ này đích trong nội tâm cũng không phải ao tù nước đọng, mà là có một chút điểm thiên châm đề hát đích tinh linh tại kêu gọi.

Sở Phong chỗ họa đích lan, không phải là lỗi vẽ tỉ mỉ tinh tế phác họa ra đích khuê phòng Mỹ Quyên, mà là tả ý roi xuất đích tiêu sái dữ lạnh nhạt.

Hần cùng với Cầm Thao chỉ là mới gặp gỡ, liếc thấy thấu nhân tâm đích bốn sự, hần là không có, e rằng tu luyện nửa vài chục năm cũng chưa chắc có thể thành công.

Nhưng mỹ học lại là tương thông, văn học trên, thi họa trên, bao gồm mỹ nhân dữ rượu ngon, đều là một ít có thể vừa đúng bị giúp nhau tương đối, so sánh, từ nơi này một chút mà nói, Sở Phong đa thiếu là có vài phần thưởng thức thi họa đích năng lực, loại năng lực này kéo dài tới ra, là được vì thưởng thức xinh đẹp năng lực.

Mỹ học là một loại tại ngàn năm về sau đích giáo dục bên trong thường xuyên bị xem nhẹ đích học vấn, rồi lại thật sâu nhất thiết đích quán triệt tại nhân sinh đích các mặt bên trong.

Không có gì ngoài Chu Quang Tiềm, Trương Huân như vậy trên mặt bàn đích mỹ học gia, còn có Bắc Dã Vũ, Côn Đình bạo lực như vậy mỹ học đích thực tiễn giả, cùng với tương tự Gothic loại này từ vong mỹ học đích đại danh từ.

Lại nói tiếp, Trung Quốc bản thổ đích tử vong mỹ học cũng là một loại vất ngang mấy ngàn năm đích mỹ diệu. Cổ xưa đến xuân thu thời kỳ vĩ sinh giữ lời, gần đến mỹ học mọi người Vương Quốc Duy nhảy xuống nước tự tử Vị Danh hồ. . . Có thể nói đắm đầu xuống hồ, chìm hồ, thế nhưng không thể nói nhảy hồ. Trong chuyện này vì diệu đích mỹ học sai biệt, chính là một loại rời xa chữ Hán đích người không thể nhận thức đích ý cảnh.

Mỹ học là một cái rất rộng hiện đích sự tình, cũng chính bởi vì rộng rãi, cho nên mới có thể tương thông.

Tựa như cùng Sở Phong có thể tương trước mắt đích mỹ nhân dữ hoa cỏ luyện tập cùng một chỗ, nói tục khí chút, này chính là bởi vì hắn có một đôi giới về phát hiện mỹ lệ đích con mắt.

Cầm Thao cười dữ quanh mình mọi người trả lời, thỉnh thoảng đích nhìn một chút Sở Phong phương hướng, thậm chí, muốn cách cũng không xa khoảng cách xa, thấy được Sở Phong trên giấy đích đồ vật.

Nhưng Sở Phong là đứng vẽ tranh, nàng lại là ngồi lên đánh đàn, nàng có thể thấy được Sở Phong đích bút tuôn rơi huy động, lại vô pháp thoáng nhìn kia bức họa trên đích mây may.

Nội tâm vi ngửa, muốn biết hắn hội vẽ ra vật gì.

Càng nhiều một chút tình ý vẫn là tại kia thủ "bối toán tử", hắn cùng với kia thi họa đích quan hệ, như hà biết được, kia tranh chữ lại là như hà chạy đến Lương Thần tử tử nơi nào đây. . . Trong nội tâm nàng đích nghĩ vẫn rất nhiều, thế nhưng là tại tình cảnh này, lại chỉ năng chôn ở đáy lòng.

Bao quanh quá nhiều quá khen ngợi dữ tán thưởng, Cầm Thao độ sức ứng phó, vừa cười bắn nhất thủ "Thủy Điều Ca Đầu", Sở Phong đích họa tác mới xem như hoàn thành.

Lưu Chính Khanh tự nhiên sẽ không lo lắng quá nhiều, cái khác đích bất luận, đối với Sở Phong tại thi họa trên đích tạo nghệ, hắn là không có may may hoài nghi.

Về phần cái khác đích sĩ tử các tân khách, bọn họ sớm đích liền dùng xem kỹ đích mục quang đang nhìn Sở Phong, đối với cái này cái không có đi khoa cử chính đồ, lại lấy được dữ bọn họ đồng dạng đãi ngộ đích "Người ngoại lai", mỗi người đích tiềm thức, đều có được lấy hoặc nhiều hoặc ít đích khinh thường dữ xem kỹ.

Tất cả mọi người muốn biết người này thi họa đến cùng đạt tới cái loại gì trình độ, mới có thể khiến đắc một kẻ quan chủ khảo lợi dụng đặc quyền chiêu nạp. Mỗi người đều tốt kì, cùng chờ đợi, trong chuyện này, tự nhiên không bài trừ một ít muốn xem Sở Phong chế cười đích nhân.

Chu phủ sự tình uống một hợp tửu, đứng xa xa nhìn Sở Phong.

Hắn nhìn qua Sở Phong đích chữ, lại chưa từng gặp qua Sở Phong đích họa.

Nhưng hắn nghe nói qua thủy mặc hội trên đích kia bức "Tây Hồ mây khói đồ", cho nên Chu phủ sự tình rất rõ ràng, hiện giờ đích biểu hiện ra, ngoại trừ đề cho Sở Phong thi họa song tuyệt đích thanh danh bị ngồi thực ra, cũng không hề hữu loại tình huống thứ hai phát sinh.

Sở Phong viết, ngừng đầu, nhìn về phía ba vị đại nhân chỗ phương hướng.

Tri châu đại nhân gật đầu mỉm cười, nhất phái dẫn dắt văn bối đích trưởng lão phong độ. Thông phán đại nhân trước tiên mở miệng, cười hướng bên cạnh Lưu Đại Nhân xin chỉ thị lấy: "Đại nhân, xem ra Sở lang đã vẽ tranh hoàn tất, không bằng đề cho hắn lấy tới biểu hiện ra một phen như hà?"

"Hà? Đã họa đã xong sao? Nhanh lấy tới đề cho lão phu nhìn một cái." Lưu Đại Nhân cười tùm tùm đích vuốt râu, nhìn về phía Sở Phong, mui phần hòa ái đích gật gật đầu.

Theo bọn họ mở miệng, trên yến tiệc đích tất cả mọi người cũng dần dần an tĩnh lại.

Cầm Thao đề lại dây đàn đích hơi hơi rung động, ánh mắt của mọi người tất cả đều chậm rãi đích tập trung đến trên người Sở Phong.

Không biết như thế nào, Sở Phong bỗng nhiên có một loại. . . Ngay trước toàn lớp đồng học mặt, trao bài thi đích cảm giác. . . Hơn nữa, các học sinh đích biểu tình tựa hồ muốn nói: Người như thế nào sớm như vậy đáp đã xong, rốt cuộc là nộp giấy trắng, hay là thật sự toàn bộ đều làm tốt rồi?

Nghĩ tới đây, Sở Phong không khỏi cười khê, nghĩ thầm, rốt cuộc là Thiên Thu một tác tâm, nhân tính đến lúc nào, đều là vô pháp thay đổi.

"Xuân Lan đề "tiểu phẩm, mong rằng vào khỏi ba vị đại nhân pháp nhãn." Sở Phong hai tay dâng họa tác, cung kính khom người.

"Trình Nguyên tiên sinh đích cao đồ, chẳng lẽ còn hội vẽ ra vụng về chi vật sao?" Thông phán đại nhân cười trên ghẹo, nhận lấy Sở Phong trong tay đích họa, tại Lưu Đại Nhân trước mặt biểu hiện ra, không đợi Lưu Đại Nhân xem đích vững vàng, Thông phán đại nhân liền dẫn đầu đại khen một câu, "Hảo họa! Quả nhiên hảo họa! Lấy tả ý họa U Lan, mới nghe lần đầu! Thấy những điều chưa hề thấy!"

"Cái gì? Tả ý đích họa lan? Đây thật là kỳ quặc quái gở!" Tri châu đại nhân cũng cảm khái một tiếng.

Điều này cũng đúng khó trách đích sự tình, tả ý tranh họa điều tuy sớm đã có chi, nhưng thứ nhất là tả ý loại này họa pháp bản thân đích hưng dậy rất trẻ, chân chính đích thành hình trên căn bản là Tống Triều, dữ văn nhân họa đích dân sinh cũng là cùng một nhịp thở. Nói một cách khác, Sở Phong hiện tại

về ra đích tả ý tác phẩm, là một loại rất mốt đích sự tình.

Thứ hai, nhằm vào tranh hoa điều đích tả ý, chân chính đích cường thịnh thời kì phải chờ tới Minh Thanh hai đời, bắt đại sơn nhân, từ vị, Trịnh Bản Kiều đám người đích tiêu sái dùng bút, mới đưa tranh hoa điều tả ý đích lịch sự tao nhã đầy hướng đình phong.

Cho dù là này một bức Sở Phong tham khảo kết cấu đích "Xuân Lan đồ" đích tác giả Lý Lư Phương, cũng là Minh triều nhân. Từ đó có thể thấy được rõ ràng.

Đương nhiên, Sở Phong viết thời điểm, kỳ thật cũng không có suy nghĩ quá nhiều chuyện. Sáng tạo tả ý tranh hoa điều, mở ra một đời khơi dòng các loại các loại sự tình, Sở Phong biết mình không thể nhìn, là không thể nào hoàn thành.

Hắn chỉ nhìn lấy Cầm Thao thời điểm trong lòng nghĩ đến hoa lan, vừa vận duy nhất tinh tế nghiên cứu qua đích hoa lan họa tác, cũng chỉ có "Xuân Lan đồ" một bức mà thôi.

Về phần có quan hệ nghệ thuật sử thượng đích đủ loại, hần thân là phương diện này đích đệ tử, tự nhiên là biết, nhưng chân chính đích chi tiết, hắn cũng không có rất sâu thүй đích nghiên cứu qua. Vì vậy tự nhiên cũng không hiểu, hiện giờ chỉ là vô cùng đơn giản đích phác họa, rốt cuộc là một loại lớn cỡ nào đấy, thậm chí hiển lộ có vài phần cuồng vọng đích cử động.

Lư Đại Nhân nhìn nhìn họa, lại nhìn một chút Sở Phong, lông mày cau lại.

"Sở lang, lão phu đang ở Trục học sĩ chi vị nhiều năm, tuy thoảng qua đọc qua mấy quyển sách, cũng không dám thuyết tại thi họa trên có cái gì tạo nghệ. Nói một cách khác, kỳ thật tại thi họa chi đạo, lão phu kỳ thật là cái thường dân." Một mảnh nhìn chăm chú bên trong, Lư Đại Nhân suy nghĩ, chậm rãi mở miệng, "Thế nhưng, lão phu đích tuổi tác rốt cuộc bày ở nơi này, quan gia lại là ái thi họa, cho nên mấy năm này tại triều đình, hoặc nhiều hoặc ít (*) dài quá chút kiến thức, mở khai nhãn giới, cho nên, đối với thi họa trên đích môn đạo, tuy xưng không hơn hiểu, lại hoặc nhiều hoặc ít (*) biết vài phần."

"Lư Đại Nhân lời này, thật là làm cho hạ quan nhóm xấu hổ." Tri châu đại nhân vội vàng nói, "Nếu là liền Lư Đại Nhân cũng đều không hiểu đích, đừng nói hiện giờ những người trước mắt này, khắp thiên hạ hiểu được, còn có thể hữu mấy người!"

Mọi người nhao nhao phụ họa.

Lư Đại Nhân phát phát tay, ý bảo bọn họ không cần như thế, sắc mặt như trước hàm chứa nghiêm túc nói: "Sở lang, ta có chút lời muốn nói cùng ngươi thỉnh. Tuy nói ngươi hữu sự phụ vì ngươi chỉ ra chỗ sai, dạy bảo, thế nhưng ta loại này thường dân đích thanh âm, cũng hi vọng ngươi đa thiếu có thể nghe lọt một ít."

Sở Phong xưa nay tin tưởng câu kia "Tam nhân hành tất có ta sư", huống chi hiện giờ lại là như vậy Đại học sĩ tự mình chỉ giáo, hắn nơi đó có không ủng tâm tiếp nhận đạo lý, vội vàng trịnh trọng đích vái chào đến đây, thành khẩn nói: "Kính xin đại nhân không tiếc chỉ giáo mới tốt!"

Lư Đại Nhân khẽ gật đầu, nghĩ nghĩ, nói: "Ta lại hỏi ngươi, này lấy tả ý chi bút pháp làm tranh hoa điều đạo lý, là ngươi kia sự phụ dạy ngươi?"

Lư Đại Nhân trong miệng đích "Ngươi kia sự phụ", chỉ đích tự nhiên là Trình Nguyên tiên sinh. Sở Phong cẩn thận nhớ lại một chút, không chỉ là mình đã làm tập qua đích họa tác, còn có tiên sinh chỗ đó hắn nhìn qua đích họa tác cũng đều tinh tế suy nghĩ một phen, lắc đầu nói: "Cũng không phải."

"Như vậy, là chính ngươi suy nghĩ ra tới đích?" Lư Đại Nhân hơi hơi giãn mày, truy vấn.

Sở Phong nghe đến đó, rốt cuộc hiểu rõ cái gì.

Cổ kim nội ngoại đích bối cảnh bất đồng, thẩm mỹ tự nhiên cũng là có chênh lệch. Hiện đại đích mỹ nhân thả lại ngàn năm lúc trước chưa hẳn đẹp mắt, phản lại cũng giống như vậy, chân chính nhìn thời cổ đại đích bốn Đại Mỹ Nhân, cũng chưa chắc tựu thật sự có kia đại kinh tâm động phách đích mỹ cảm. Loại này thẩm mỹ không chỉ là đối với dung nhan, thi họa, văn chương, thậm chí có thể nói là tất cả tác phẩm nghệ thuật, đều hoặc nhiều hoặc ít hội bởi vì thời gian đích cải biến nhi biến hóa thẩm mỹ đích đẳng cấp. Đây là không thể nào thay đổi sự tình.

Cho dù là đến ngàn năm, Trung Quốc và Phương Tây phương vô cùng đa nghệ thuật còn không thể cộng dung, thậm chí giúp nhau chường mắt, càng không nói đến Sở Phong chỗ thân ở đích niên đại.

Bị Lư Đại Nhân như vậy điểm tỉnh, Sở Phong rốt cuộc hiểu rõ đối phương ý tứ. Tả ý loại này bút pháp tại cái này niên đại đã tính tác mười phần hiện đại đích sự tình, huống chi là tả ý tranh hoa điều loại chuyện này!

"Ngược lại không phải mình nghĩ ra được, " Sở Phong trả lời, "Đã từng thấy qua có chút làm như vậy, cảm thấy thú vị, liền chính mình nắn nà một hồi."

Lư Đại Nhân nghe vậy chậm rãi gật đầu, sắc mặt hơi nguội: "Ngươi cái tuổi này, bút lực. . . Nói thật, hiện giờ này một bức tiểu phẩm, cũng là rất có chút khí khái, thế nhưng, không khỏi quá mức khác loại chút. Nếu như tranh này là sự phụ ngươi chỗ họa, bút lực, ý cảnh đều đạt đến trình độ kia, có thể sẽ rất có hứng thú khả phẩm, thậm chí bị người cạnh đối với truy đuổi. Nhưng ngươi chỉ là một cái nhược quán chi niên đích thiếu niên lang, trong lòng ngực khe nứt không, bút lực không đăi, rất nhiều chuyện làm lên tới e rằng hội lực bất tòng tâm. Hơn nữa, ngươi như vậy lung tung vẽ tranh, không thiếu được bị người cài lên một cái hết sức lông bông đích mũ. Nếu là thật sự đích tại sĩ lâm đang lúc để lại như vậy đích thanh danh, ngày sau muốn tẩy thoát e rằng không dễ. Sở lang, ngươi khả rõ chưa?"

Sở Phong tinh tế nghe xong, cung kính thi lễ: "Vâng! Sở Phong thụ giáo!"

"Nơi đó có nghiêm trọng như vậy, cái gì hết sức lông bông không nhẹ nhàng. Lư Đại Nhân lời ấy cũng không khỏi quá mức nghiêm trọng chút." Tri châu đại nhân kiên bầu không khí quá mức nghiêm túc, bận rộn ra mặt đánh cái ha ha, cười nói, "Ta xem Sở lang này bức họa cũng rất tốt, mặc dù chỉ là một bức tiểu phẩm, thế nhưng lúc đắc mấy bút, bút phong hiển thị rõ, vận tức ý trường, rất có hương vị. Nơi đó có Lư Đại Nhân nói như vậy không chịu nổi?"

Thông phán đại nhân cũng cười nói: "Lư Đại Nhân là từng quyền chi tâm, đem Sở lang coi như thể hệ con cháu đối đãi, cho nên mới phải hữu bức này nghiêm khắc đích yêu cầu. Nếu là tầm thường nhân gia đích thiếu niên có thể hữu Sở lang bức này bút lực, đã sớm cao hứng đích dâng hương lễ Phật, đâu còn có thể như vậy yêu cầu cao."

Lư Đại Nhân vuốt râu, trên mặt cũng nhiều chút tiểu ý, gạt Sở Phong phương hướng, cười nói: "Dù sao cũng là Trình Nguyên tiểu tử kia đích đồ nhi, nếu là thật sự đích tính toán ra, ta đích thực là Sở lang đích trưởng bối, ngẫu nhiên nói vài câu, cũng là nên. Huống chi, lão phu lần này tự mình đề bạt hân đồng hương kiểm tra xong thân, đợi đến hân đi Biện Lương thành viện họa bên trong, nếu như còn làm ra bức này ly kinh phản bội đạo đích cử động. . . Nếu là những cái kia đồng liêu thường thức thì cũng thôi, cần phải phải không thường thức, lão phu cũng phải vì mặt của mình suy tính, các người nói có đúng hay không đạo lý này. Ha ha!"

"Hay là Lư Đại Nhân nghĩ đích chu toàn." Tri châu Thông phán hai vị đại nhân cười hòa cùng.

Lư Đại Nhân một phen lời hơi hốt, Sở Phong lại nhạy cảm đích bắt được kỳ trung lẽ tẻ đích mấy chữ, cảm thấy không khỏi khẽ động, thi lễ hỏi: "Lư Đại Nhân, ngài mới vừa nói Biện Lương viện họa?"

"Vâng, quan gia đích viện họa." Lư Đại Nhân cười híp mắt nói, "Tuy nói là cho người một cái đồng hương kiểm tra xong thân, nhưng dù sao bị những người khác nhiều một cái 'Cùng' chữ, kỳ trung đủ loại, tự nhiên bất đồng. Cái khác sĩ tử lấy kinh, sử, tử, tập, sách luận trả lời nhập con đường làm quan, ngày sau còn có phủ thử, thi đình đủ loại, thế nhưng loại như người đồng hương kiểm tra xong thân đích nhân, về sau muốn đi đích tự nhiên là mặt khác một con đường."

"Mặt khác nhất mãnh?" Sở Phong có chút khó hiểu.

Lư Đại Nhân cười nói: "Chính là cùng người sư huynh."

"Sư huynh của ta?" Sở Phong nao nao, "Đại nhân chỉ, là Trình Nguyên tiên sinh đích một người khác đồ đệ?"

"Trừ hân ra Phó Nhạc Hòa còn có ai?" Lư Đại Nhân bật cười, "Phó Nhạc Hòa hiện giờ đang vẽ trong nội viện đảm nhiệm hàn Lâm Chi chức, một mực chuẩn bị chịu quan gia ưu ái. Nếu người là cùng người sư huynh đồng dạng, có thể vào khỏi viện họa đích. . . Trình Nguyên cả đời chỉ lấy hai cái đồ đệ, hai cái đồ đệ nhưng đều là viện họa nhậm chức, đây cũng là một đoạn giai thoại."

Tri châu đại nhân cũng cười nói: "Trình Nguyên tiên sinh đích thực là một đời danh gia, Sở lang người có thể được vị tiên sanh nào nhất nhân nhìn trúng, đã là chúng ta Hàng Châu Thành ai ai cũng biết đích chuyện xưa. Hiện giờ lại được Lư Đại Nhân chỉ điểm, này thật sự là người bình thường thấp hương báai Phật đều cầu không được đích chuyện tốt. Bất quá Lư Đại Nhân, nếu theo hạ quan thuyết, hiện giờ Sở lang này một bức "Xuân Lan đồ" cũng chưa chắc nhập không được viện họa những cái kia các họa sĩ đích pháp nhãn. Lối vẽ tỉ mỉ tranh hoa điều coi như là như thế nào nhập tình Nhập Cảnh, đã thấy nhiều cũng đều là tầm thường tục vật, chẳng thật sự như vậy một bức hết sức lông bông đích tả ý đưa lên khứ, cũng đủ làm cho nhân kinh hi rồi, ngài nói đúng không?"

"Ha ha! Kinh có lẽ có, vui mừng hoặc là không thích, liền không phải lão phu nói được rồi." Lư Đại Nhân cười sang sảng nói, "Bất quá hết sức lông bông đích xác không phải là chuyện xấu, rốt cuộc Sở lang còn tuổi trẻ, nhân không nhẹ nhàng uống thiếu niên a!"

Hai chương hợp nhất chương. Ba ngàn chữ chương một tả thói quen, 2100 chương có chút nắm chắc không tốt tiết tấu, ba ngàn lượng càng đích lời lại không viết ra được. Bốn ngàn chương một thử một lần ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Viện họa đủ loại, buồn ngủ nặng nề

Tiêu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 3987 thời gian cập nhật : 206 03 2 0:00

Âm Hương phù động nguyệt hoàng hôn.

Hiện giờ đích nguyệt hay là thiên thượng kia một vòng, Âm Hương đích ngọn nguồn lại là mùi rượu dừ Sơn Phấn hương.

Đang tại phát sinh đích đối thoại tuy chỉ ở bốn người trong đó, khả rơi vào, lại là mọi người tai.

Không đơn thuần là Sở Phong, ngay tiếp theo cái khác đám sĩ tử cũng theo đó bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai "Đồng hương kiểm tra xong thân" là như vậy ý tứ, lấy thi họa tùy từng nhân, rốt cục dừ đọc sách thành tài đích nhân không thể so sánh nổi.

Xem đã minh bạch điểm này, mọi người đối với Sở Phong đích kia vài phần không thoải mái dừ không phục, cũng dần dần thoải mái ra.

Lưu Chính Khanh ngược lại không để ý đặc khổ sở, thậm chí càng thêm Sở Phong cao hứng một ít.

Hắn là biết Sở Phong cũng không làm loại kia chết chuyện đi học, để cho Sở Phong khứ lung (vác) Tứ thư Ngũ kinh, học sách luận văn chương ứng phó phủ thử, e rằng hội yếu mạng của hắn!

Khả thi họa lại bất đồng, này bản thân chính là Sở Phong cực yêu đồ vật, lại là hắn cực kỳ am hiểu. Đồng hương kiểm tra xong thân, chạy hoàng gia đích viện họa khứ đánh bóng, học tập, đây đối với Sở Phong mà nói, nhất định là một kiện đáng vui vẻ lại có mười phần ý nghĩa sự tình, hắn Lưu Chính Khanh tự nhiên là vì Sở Phong cao hứng.

Chính là giờ này khắc này, trên mặt của Lưu Chính Khanh đều phát ra tiểu ý.

"Sở lang, quan gia mấy năm này cố ý mở rộng viện họa, cho nên mới tại cả nước tuyển chọn hiền lương chi tài, ngươi là có năng lực như thế, hơn nữa quý tại tuổi trẻ. Ngày sau tiến vào kinh, chớ để để cho lão phu thất vọng mới tốt." Lưu Đại Nhân lại cười nói, "Nếu là về sau ngươi đi Kinh Thành, mang một cái 'Đồng hương kiểm tra xong thân' đích tên tuổi, so với những người khác đều kém hơn một mảng lớn đích, cũng chớ để lại nói là ta nhỏ điều đích ngươi rồi. Vậy cũng quá mức thật xấu hổ chết người ta rồi!"

Sở Phong biết đây chỉ là vui đùa, nhưng bên trong cũng có bảy tám phần thật sự, vì vậy không dám khinh thường, khom người ứng.

Lưu Đại Nhân gật đầu nói: "Hảo, ngươi trước tạm về ngồi. Tranh này làm vợ cả gia có thể truyền đọc một phen, thưởng thức cũng tốt, phê bình cũng thế, đều đại có thể cùng Sở lang thảo luận một phen. Các ngươi những người này mặc dù là đọc Tứ thư Ngũ kinh xuất thân, nhưng cho dù là quan viên, cũng tuyệt đối không thể quá mức công văn lao hình, thi họa trên đích phong nhã luôn là phải hiểu được vài phần."

Trận đang lúc mọi người vội vàng nhao nhao đứng dậy, ồn ào đồng ý.

Sở Phong lui về giữa đám người, một lần nữa tại Lưu Chính Khanh bên cạnh đã ngồi, tâm tư lại hơi hơi phân loạn lên.

Lưu Chính Khanh cười đùa cho Sở Phong rót rượu, nghiêng người dựa bờ vai của hắn, cười nói: "Tiểu tử ngươi thật sự là đi Hồng Vận! Hàn Lâm bức họa viện a! Đây chính là các ngươi những cái này loay hoay thi họa đích trong lòng người đích thánh địa, như thế nào hiện giờ tự dựa vào ngươi mở đạo cửa nhỏ! Đầu như chúng ta những khổ này mệnh đích gia hỏa, còn phải phủ thử, thi đình từng tầng đích khảo thí, mặc dù nhìn đến Bạch Phát cũng chưa chắc có thể lấy trên cái gì công danh. Chắc chắn! Lần này từ, ngay cả ta đều muốn hâm mộ ngươi rồi!"

Sở Phong nhìn nhìn trước mắt mình đích tửu, nhớ tới trước đó vài ngày túy họa "Tây Hồ mây khói đồ" đích đi qua, nhìn nửa ngày, đến cùng không dám nâng chén.

"Làm sao vậy? Chuyện tốt như vậy còn mặt mày ủ rũ đích?" Lưu Chính Khanh chính mình uống liền năm sáu chén nhỏ, lúc này mới nhìn ra Sở Phong đích không đúng, kinh ngạc lấy đặt câu hỏi.

"Tiên sinh hắn..." Sở Phong trù trù, chằm chằm dừng từ, "Tựa hồ không thích ta lắm sư huynh tiến viện họa đích sự tình."

Lưu Chính Khanh nao nao.

Sở Phong nhìn nhìn cái chén nhỏ bên trong lay nhẹ đích trong quỳnh tương chiếu rọi xuất đích ánh nến: "Tiên sinh cảm thấy, viện họa quan liêu khí quá nặng, không thích hợp lắm chúng ta loại người này."

"Ách..." Lưu Chính Khanh đã minh bạch ý tứ của Sở Phong, trong lúc nhất thời sắc mặt cũng trở nên có chút xấu hổ.

niên đại, chú ý chính là một ngày vì sự cả đời là cha, chú ý chính là tam cương ngũ thường quân vi thân cương phụ vi tử cương. Một mặt là quân thân thân thể to lớn, một mặt là tình thầy trò, như vậy kể hồ đồng dạng tình cảnh, cho dù là Lưu Chính Khanh, này đợi cũng không biết ứng nên nói những gì.

Sở Phong cười cười: "Bất quá chuyện này hiện tại cân nhắc gắn liền với thời gian còn sớm, còn không biết ngày sau đến cùng như hà, lấy năng lực của ta, muốn tiến viện họa e rằng so với lên trời còn khó hơn, hiện tại suy nghĩ e rằng buồn lo vô cơ chút. Lưu huynh, hôm nay là ngươi chúc mừng Kim Bàng Đề Danh đích tốt, chớ để bởi vì ta khiến cho trầm trọng."

"Ta đây đều là việc nhỏ, ngươi muốn lo lắng sự tình, kỳ thật không phải không có lý." Lưu Chính Khanh vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, "Sở Huỳnh Đề, muốn ta thuyết, chuyện này có cơ hội ngươi còn là cùng Trình Nguyên tiên sinh cực kỳ nói một chút, Trình Nguyên tiên sinh rốt cuộc cũng là phi phạm đích nhân vật, chưa hẳn tự..."

"Nhị vị, trốn ở chỗ này không cùng chúng ta vãng lai sao? Sở huynh, tại hạ vừa mới nhìn kia bức "Xuân Lan đồ", cái gọi là sinh hoa bút pháp thần kỳ, e

rằng bát quá như thế!"

Thời điểm này, yến hội lại lần nữa náo nhiệt lên.

Có người cử tửu vãng lai nói giỡn, cắt đứt Sở Phong dữ Lư Chính Khanh ở giữa đối thoại.

"Trương huynh, ta cùng với Sở Huỳnh Đệ mê rượu, muốn lên lên lút lút uống nhiều mấy chén, vậy mà nhanh như vậy đã bị người phát hiện, là muốn cảm chúng ta hồi tội sao!" Lư Chính Khanh cười đứng dậy, dữ Sở Phong một chỗ sáp nhập vào này một mảnh náo nhiệt bên trong.

Ăn uống linh đình, ti trúc khó phân, lui tới trong đó nhất phái náo nhiệt cảnh trí.

Chúng học sinh người tới ta đi ngoài, cũng không vong thay phiên khứ ba vị đại nhân chỗ đó mời rượu, những người lớn thoảng qua nâng chén, lướt qua triếp dừng lại, đàm tiếu tà tà nâng ly cạ chén, ngũ sắc lưu quang.

Ca cơ hát bỏ đi, Vũ Cơ tới cùng.

Trải qua thay phiên trôi qua, hơn phân nửa tân khách đã có men say, bóng đêm cũng đã đầy đủ đích thâm trầm.

Nguyệt treo bên trong thiên, thân ảnh Bồi hồi.

Ba vị đại nhân công vụ bên người, sớm đã mượn cớ rời đi. Dữ dân cùng nhạc loại chuyện này, cũng không có khả năng thật sự làm đến cùng. Hơn nữa, bọn họ cũng mòi phần rõ ràng, đã không còn bọn họ trói buộc, những cái này vừa mới đã trải qua nhân sinh hi sự đích đám sĩ tử, tài năng vui đùa càng thêm thoải mái.

Cầm Thao ôm cầm, tới lại khứ, đi lại đây.

Thời điểm này, đã có sĩ tử ngưỡng thiên nhi nằm, mơ hồ tiếng ngáy.

Sở Phong nguyên bản tự không thắng tửu lực, mặc dù có Lư Chính Khanh tận tâm tận lực đích vì hấn ngăn cản tửu, chuyện cho tới bây giờ, cũng tránh không được vài chén rượu hạ đồ, thời điểm này cũng mở to một đôi mắt nhắm nhắm con mắt, buồn ngủ.

Yến hội đã nhanh nhập khâu cuối cùng, Cầm Thao nhìn trước mắt đích một mảnh chén bàn đồng bữa bọn, lại nhìn một chút ở một bên dùng cánh tay chịu đựng đầu, mơ mơ màng màng đích Sở Phong, nhin không được không tiếng động cười cười.

Lúc này lại lộng dây cung hát khúc, lại làm gì còn có nhân thính.

Nhưng cuối cùng muốn hát, dù cho vì yên giấc.

Trục xoay gẩy dây cung ba lượng thanh âm, chưa kịp trừ tình, một tia nhân nhạ đích tâm trạng lại cuốn lên trong lòng.

Cầm Thao nhìn nhìn Sở Phong, mỉm cười, tấu khởi kia thủ năng mấy ngày nay một mực ở luyện tập đích "bối toán tử".

"Dịch ngoại Bên Đoạn Kiều, tịch tịch khai vô chủ..."

Sở Phong nửa ngủ nửa tỉnh trong đó, loáng thoáng đã nghe được này quen thuộc hát từ, cùng với hoàn toàn chưa từng nghe qua đích làn điệu, nội tâm khẽ nhúc nhích.

"Đã là hoàng hôn một mình buồn, càng lấy phong hòa vũ..."

Trong lúc mơ mơ màng màng, hấn muốn mở mắt, dùng hết toàn thân khí lực, lại cuối cùng vô pháp.

"Vô ý khổ tranh xuân, nhất tươi đẹp quần phương đồ..."

Cảm giác, cảm thấy này tiếng nói có chút quen thuộc, vắt hết óc đích suy nghĩ, đầu óc lại phẳng phất ngưng kết, trống rỗng, cái gì đều nghĩ không ra.

"Linh lạc thành nê triển tác trần, chỉ có hương như xưa..."

Âm thanh tự nhiên.

Sở Phong nghĩ như vậy, cuối cùng, ngủ thật say.

...

...

Hào vũ biết tiết, làm xuân chính là phát sinh.

Sở Phong say rượu mơ mơ màng màng đích tỉnh lại, lại phát hiện sắc trời như trước hôn mê lấy.

Còn buồn ngủ đích khứ nhìn, nguyên lai chẳng biết lúc nào, đã trở lại gian phòng của mình bên trong. Trên chóp mũi dưới nhấp nhô hơi hơi đích ẩm ướt, tỉnh tề khứ thính, quả nhiên hữu Tế vũ gõ cửa sổ đích thanh âm, chỉ là quá mức mờ mờ, gần như không được nghe thấy.

Cẩn thận khứ nghe thấy, này ẩm ướt bên trong tựa hồ ẩn chứa một ít vật gì đó khác, tựa hồ là mùi com chín, thế nhưng là bên trong thấp thoáng lại xen lẫn một chút mặn tươi sống đích hương vị, câu đích nhân ngón trở đại động.

Chỉ là hiện giờ này rõ đoạn nhân sơ tỉnh thời điểm, tại sao có thể có nhân vào lúc đó nấu com đâu này?

Có chút kỳ quái, ngoài cửa sổ lại thấp thoáng truyền đến tiếng người.

"Sở lang quân còn không có khởi kia? Bữa com này thế nào? Một mực bị đói có thể làm sao?" Thanh âm nghe như là Trương Đại Ca.

"Do hần, mình biết mình tử lực có nhiều kém, uống thành kia cái như gấu từ bị người trả lại, bần nhảo đồng dạng, hiện giờ cho dù là đói bụng đến cũng là đáng đòi."

Này đạo thanh âm rõ ràng mang theo nghiêm khắc, Sở Phong đầu thính không ra là Văn Đao tiên sinh, lập tức mặt chính là đỏ lên.

Chính mình là bị ai trả lại đích? Hiện giờ vậy mà hoàn toàn không có nhớ, đoán chừng là Lưu Chính Khanh, bản thân hần cũng uống rất nhiều, cũng không biết nơi nào đến tỉnh lực đưa chính mình trở về.

Ồ? Như vậy lại nói tiếp cũng không lớn đúng, hiện giờ bên ngoài còn tối như mực, Văn Đao tiên sinh chắc có lẽ không dậy sớm như vậy mới đúng, chẳng lẽ lại... Chính mình lại ngủ một ngày một đêm?

Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong cảm thấy cả kinh, vội vàng đứng dậy, ai ngờ vừa mới va chạm vào trên mặt đất, hai chân chính là mềm nhũn, lao đảo một phen, đụng vào bên cạnh cái bàn, phát ra một đạo chói tai đích tiếng vang.

Môn tại trong chóp mắt bị đẩy ra, Sở Phong phảng phất bị bắt đến hiện hành đích tội phạm đồng dạng, mặt đỏ tới mang tai.

"Cái kia, tiên sinh, ta... Uống nhiều quá. Thật sự là xin lỗi." Sở Phong xấu hổ, gãi gãi đầu.

Văn Đao tiên sinh tròn mắt nhìn hần, cười lạnh một tiếng: "Tuổi tác không dài, Sở lang đích tử lực ngược lại là tăng trưởng a! Người thiếu niên ở bên ngoài thơ tử phong, lưu, chúng ta loại này lão nhân gia nào dám chỉ trở đầu này?"

Sở Phong biết tiên sinh là bởi vì chính mình say rượu mà tức giận, nội tâm nhất thời vừa ngọt vừa chua, bách vị tạp trần, đồng thời lại không khỏi luống cuống tay chân, hoàn toàn không biết làm như thế nào dạng an ủi hần.

Hơn nữa Văn Đao tiên sinh nói xong xoay người rồi đi tiến vào gian phòng của mình, hoàn toàn không cho Sở Phong mở miệng đích thời gian.

Trương Đại Ca ngoài cửa đầu ôm cánh tay xem náo nhiệt, nhin không được bên cạnh mặt, vụng trộm đích nhạc.

"Trương Đại Ca, ngươi cũng cười ta." Sở Phong cười khổ một tiếng, hướng cổng môn đi vài bước. Ánh mắt của hần lướt qua sân vườn mái hiên thoáng nhìn một mảnh đích Tinh quang, không khỏi hơi sững sờ, "Ta còn thực ngủ một ngày một đêm a?"

Lão Trương vươn ngón tay cái, tự đáy lòng tán thưởng: "Ta nói Sở lang quân, lão Trương ta cả đời gặp qua không ít nhân uống say. Thuyết mê sáng đích hữu, đi đây đường nhảy đáp đích hữu, khóc lớn đại náo đích hữu, ngã đầu đi nằm ngủ đích cũng có. Bất quá ngài loại này dính chút rượu Tinh nhi liền có thể mười hai canh giờ xoay tròn thụ, ngài vẫn là thứ nhất!"

Sở Phong xin lỗi sờ lên cái mũi: "Trương Đại Ca hà tất trêu ghẹo ta... Xin hỏi một câu, là Lưu huynh đưa ta về sao?"

Lão Trương nghe vậy, vội vàng đưa tay dựng lên cái chớ có lên tiếng thủ thế, lại hướng về phía phòng trong đưa mắt ra ý qua một cái, giảm thấp thanh âm nói: "Nhà của ta a lang cũng là bởi vì chuyện này tức giận, lang quân ngài hay là thiếu nói chút."

Sở Phong hoàn toàn không rõ Bạch Phát đã sinh cái gì.

Lão Trương cười hắc hắc, dùng một loại nam nhân trong đó mới hiểu đích mục quang đánh giá Sở Phong nhất nhãn, lén lén lút lút thụ cái ngón tay cái, tự đáy lòng nói: "Sở lang quân thật sự là làm cho người bội phục, bất quá là cả đêm công phu, vậy mà tự lấy được âm nguyệt phảng hành thủ đích ái mộ. Riêng là chiêu thức ấy công phu, chỉ sợ cũng muốn nhắm trúng toàn bộ Hàng Châu Thành đích nam nhân đều không khoái!"

"Chỗ nào cùng chỗ nào a?" Sở Phong vô đầu, "Âm nguyệt phảng hành thủ, nói chính là vị Cầm Thao kia cô nương?"

"Chính là nàng!" Lão Trương cười thầm, "Là Cầm Thao cô nương đích thiếp thân nha đầu dẫn theo nhân, tương lang quân ngài trả lại, nói là Cầm Thao cô nương chính miệng phân phó chuyện kể tiếp tình."

Sở Phong nhớ lại đạo kia Không Cốc U Lan đích thân ảnh, trong đầu không hiểu đích hữu một đoạn như có như không đích tiếng đàn quanh quẩn.

"Có lẽ là Cầm Thao cô nương thiện tâm, phân phó nhân đem chúng ta những cái này say đích bất tỉnh nhân sự đích gia hỏa Đô hộ trả lại a." Sở Phong cười lắc đầu, "Ta cùng với vị cô nương kia tổng cộng cũng không nói mấy câu, không có cái gì chiếu cố mới đúng."

"Hắc hắc." Lão Trương nhưng cười không nói.

Sở Phong cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy hẳn là theo như lời tự mình đích đạo lý này không sai, vì vậy đối mặt Trương Đại Ca đích mục quang cũng có thể lạnh nhạt xử chi.

"Bất kể thế nào thuyết, nhà của ta a lang là không thích lắm người thiếu niên chơi gái, còn có Sở lang quân người một thân từ khí chính là trở về, thuy đến lúc này..." Lão Trương giải thích.

Sở Phong bùm lấy trán của mình, cảm thấy đỉnh đầu đích mạch máu vẫn còn ở thỉnh thoảng bang bang đích nhảy, nhin không được phát ra thờ dài một tiếng.

Lão Trương cười nói: "Nhà của ta a lang nguyên bản chờ lang quân một chỗ dùng điểm tâm, kết quả không đợi đến, hiện giờ com tối lúc sau, ngài mới tỉnh lại. Đứng rồi! Nhìn ta, thật sự là già nên hồ đồ rồi. Lang quân hiện giờ sợ là đói bụng lắm, hôm nay khó được mua chút mới lạ đích măng mùa xuân, ta lấy thịt khô đuổi việc, cái này đầu qua cho mọi người nếm thử."

Dứt lời, lại cố ý đề cao ba phần giọng nhĩ, hướng về phía nội thất nói: "Ta vừa rồi làm đồ ăn đích làm miệng vụng trộm đích ném một khối, chắc chắn, tươi sống muốn chết, thiếu chút nữa đem đầu lưỡi đều nhai tiến vào bụng! Ta cái này khứ bụng lên!"

Quay người trước khi rời đi, lão Trương vẫn không quên hướng về phía Sở Phong chớp chớp mắt.

Sở Phong cảm thấy buồn cười, hẳn nghe nói qua Văn Đoàn tiên sinh thích ăn măng mùa xuân, chỉ là Trương Đại Ca này vừa ra đùa giỡn, đa thiếu có chút trêu chọc tiểu hài từ ý tứ, cũng không biết Lão Tiên Sinh đến cùng có thể hay không mắc câu.

Động thủ thu xếp lấy cái bàn bát đĩa, vừa quay người, quả nhiên nhìn thấy Văn Đoàn tiên sinh sắc mặt nghiêm túc đi ra, không giống lắm là tới ăn com, giống như là muốn thẩm vấn phạm nhân.

Sở Phong vui mừng trong bụng, vội vàng mở miệng, nói sang chuyện khác: "Tiên sinh, Lưu Đại Nhân nói chút viện họa đích sự tình, ta nghĩ tìm ngài thương lượng."

"Viện họa?" Văn Đoàn tiên sinh hơi hơi giãn mày.

"Vâng." Sở Phong khiêm tốn thỉnh giáo, "Vị quan chủ khảo Lưu Đại Nhân thuyết, sở dĩ ban thường ta đồng hương kiểm tra xong thân, kỳ thật là quan gia muốn mở rộng viện họa, cho nên tại cả nước ở trong tìm mưu nhân sự. Kìa viện họa, ta nghe nói là hoàng gia giấu trữ danh gia thi họa đích địa phương, thế nhưng là cụ thể còn có một ít cái gì chức quan, chức trách các loại cũng không rõ ràng, cho nên muốn Hưởng tiên sinh ngài thỉnh giáo!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Lướt lãm danh gia họa vẽ nguyên

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhĩ số lượng từ: 3074 thời gian cập nhật : 206 03 3 4:2

"Viện họa đích toàn xưng vì 'Hàn Lâm đồ họa viện', lúc ban đầu đích hình thành có thể truy tố đến thời Ngũ Đại thời kì, đến chúng ta hiện giờ đích niên đại, coi như là trong nội cung đích một loại thể chế. Trước kia đích họa sĩ, ở trong đó tuy đảm nhiệm lấy 'Hàn Lâm' 'Đội chiếu'. . . Chức quan, nhưng nói thật, địa vị cũng không hề quá cao. Ngược lại là đến chúng ta quan gia thế hệ này, các họa sĩ đích địa vị mới dần dần tăng lên."

Dùng qua com tối, Văn Đoàn tiên sinh bưng một bình trà xanh trên tay, cửa sổ nhỏ, dữ Sở Phong chậm rãi nói.

Đối với Sở Phong say rượu dữ chơi gái đích sự tình, Văn Đoàn tiên sinh đích vị phiền muộn vẫn là có. Nhưng Lão Tiên Sinh cũng không phải loại kia không chịu trách nhiệm đích nhân, nghe nói ăn uống tiệc rượu trên ý tứ của Lưu Đại Nhân, bưng tỉnh đại ngộ ngoài, tự nhiên cũng sẽ đối Sở Phong tình tế nói rõ một phen.

Trong miệng lưu lại đích măng mùa xuân thịt khô đích tư vị, bị một chiếc trà xanh dần dần xông nhạt lấy.

Ngoài cửa sổ hơi yếu biết thanh thỉnh thoảng đích kêu to, lại đột nhiên đích âm đậm hạ xuống, phảng phất biểu thị ngày mùa hè đích tới gần.

Trong phòng đích cửa sổ đã đóng lại, chỉ là ngẫu nhiên chạy bằng khí thời gian, cũng sẽ đem cửa sổ linh thổi trúng khẽ động, phát ra một hồi nhẹ vang

lên. Lúc này, ngọn đèn đích hóa điểm khả năng cũng sẽ lay động một phen, trên tường đích thân ảnh liền cũng đi theo chập chòn, chiếu ra vài phần mờ mịt dữ hù vò.

Đêm yên tĩnh thật dài cảm được soi du, gấp rút đầu gối trường đàm cũng là một loại niềm vui thú.

"Vị Lữ Chính hồng Lữ Đại Nhân nếu là không có nói, ta cũng có chút đã quên, còn có như vậy nhất việc sự tình. Lão phu nhớ kỹ, tại quan gia đăng cơ năm đầu thời điểm, đã từng có một lần thiên hạ họa sĩ đích ****, ứng chiêu giả hơn ba ngàn nhân, lúc ấy cũng là một phen rầm rộ. Về sau đích vài năm, ngẫu nhiên cũng sẽ tuyển họa sĩ đẹp như tranh viện, nhưng quy mô trên tự nhỏ hơn rất nhiều. Y theo lấy ý tứ của Lữ Đại Nhân, hẳn là quan gia muốn lần nữa thí sinh."

Văn Đoàn tiên sinh nhớ lại có sự, gật gật đầu: "Năm đó Trương Trạch Đoàn, Vương Hi Mạnh đám người, đều là một năm kia tuyển đi vào, quan gia tự mình điều, giáo, phù chính, mới có bọn họ hiện giờ đích thành tự. Không thể không nói, thiên cổ lấy hàng, có thể tại thi họa trên đạt tới cảnh giới như thế đích Đế vương, quan gia e rằng là người thứ nhất."

"Vây là tự nhiên." Sở Phong lập tức hòa cùng, trong lòng nghĩ, Tống Huy Tông tại nghệ thuật trên đích tạo nghệ, đầu chỉ là tiền vô cổ nhân, sớm đã đạt tới hậu vô lai giả đích trình độ.

Văn Đoàn tiên sinh nói tiếp: "Cho nên, có thể trúng cử tiến Tuyên Hòa viện họa đích họa sĩ, có thể nói, cũng có hơn người chỉ tài. Nghe nói, viện họa đích cuộc thi, thường thường là quan gia chính mình sàng lọc tuyển chọn phân biệt, có thể vào khỏi quan gia coi trọng đích người mới sẽ bị chọn trúng. Đối với chúng họa sĩ mà nói, này không đơn thuần là một loại vinh quang, cũng là một loại thưởng thức dữ thừa nhận, cho nên học họa người, đều coi đây là quang vinh, thậm chí coi đây là mục tiêu."

"Ý của tiên sinh là, ngoại trừ tương tự Lữ Đại Nhân như vậy tại địa phương sàng lọc tuyển chọn ra, muốn nhập viện hay là cần tiếp nhận cuộc thi đích?" Sở Phong hỏi.

"Không sai, Lữ Đại Nhân đích sàng lọc tuyển chọn chỉ là bước đầu tiên. cái gọi là đồng hương kiểm tra xong thân, kỳ thật chính là hẳn đơn phương thừa nhận người tại họa vẽ trên đích công lực, cảm thấy người tiến nhập viện họa hữu đánh cược một lần đích cơ hội. Nếu như lão phu chỗ ký không tệ, viện họa đích cuộc thi hẳn là tại trời thu cử hành, đến lúc sau giống như khoa cử đồng dạng, người đích năng lực đến cùng như hà, tự hữu công luận."

Sở Phong nghĩ thầm, này kỳ thật dữ đời sau đích nghệ khảo thi cũng không xê xích gì nhiều. Từng cái trường học chiêu sinh cuộc thi thời điểm cũng có thể đi tham gia, thế nhưng về sau cũng đồng dạng muốn tham dự tâm thưởng đích kỳ thi Đại Học văn hóa khóa, chỉ định một cái phân số xuất ra. Song trọng đích sàng lọc tuyển chọn, tài năng cuối cùng xác định dưới danh ngạch. Chỉ là viện họa đích cuộc thi càng giống là một loại hai tầng đích sàng lọc tuyển chọn, nhì tầng thứ nhất loại này "Đồng hương kiểm tra xong thân", nói chung chỗ căn cứ vào, chính là quan chủ khảo đối thí sinh đích quen thuộc trình độ.

Nếu như không phải là Lữ Chính hồng Lữ Đại Nhân dữ Trình Nguyên của mình sự phụ quen biết đích, chuyện này e rằng lạc không được trên người mình.

Văn Đoàn tiên sinh nhìn nhìn nét mặt của hắn, phảng phất đoán được hắn đích đắm chiêu suy nghĩ, cười nói: "Người cũng không cần đoán chừng quá nhiều, cái gọi là họa tác đích rất xấu cao thấp, nói thật, bút lực đến trình độ nhất định, người ngoài nghề là rất khó phân chia. Ta bản thân liền không phải họa vẽ đích người trong nghề, vị Lữ Chính kia hồng Lữ Đại Nhân cũng giống như vậy. Khoa cử quan chủ khảo cái chức này hàm, lão phu cũng từng làm qua, chẳng qua lúc ấy cũng không có dưới triều đình làm tuyển chọn họa sĩ mà thôi. Bất quá đặt mình vào hoàn cảnh người khác đích suy nghĩ, cho dù là thật sự muốn chọn, cũng chỉ có thể căn cứ địa phương họa vẽ giới đích thanh danh, phong bình luận đủ loại tuyển chọn. Hàng Châu trên đất mặc dù là Địa Linh Nhân Kiệt, nhưng chân chính có danh đích đại họa sĩ, ngoại trừ bên ngoài Trình Nguyên, đích thực là lác đác không có mấy. Người trước đó vài ngày vừa mới tại thủy mặc hội trên nâng ra vài phần danh khí, lại là Trình Nguyên đích đồ đệ, mặc dù Lữ Chính hùng vĩ người cùng Trình Nguyên cũng không giao tình, hẳn cũng sẽ ưu tiên cân nhắc người. Cho nên, không cần quá mức để ý. Lại nói, người đối với họa vẽ đích thân thiện, lão phu cũng là đề ở trong mắt. Cơ hội tốt như vậy, chắc hẳn người cũng là cầu còn không được, cần gì phải lo trước lo sau cân nhắc quá nhiều. Người thiếu niên a, mấu chốt chính là nghĩ đến cái gì liền đi làm, nói chung như vậy tài năng không lãng phí này tuổi thanh xuân."

Sở Phong cười ứng, lại nghĩ tới sự tình khác tới: "Tiên sinh, nếu quả thật đích khứ viện họa làm họa sĩ đích, xưa nay đều muốn làm nhất những chuyện gì đầu này? Trương Trạch Đoàn đích "Thanh Minh Thượng Hà Đồ", Vương Hi Mạnh đích "thiên lý giang sơn đồ", đều là tại viện họa hoàn thành a? Nếu như ta loại tư chất này thường thường đích người đi, cũng có thể như vậy tùy ý vẽ tranh sao?"

"Vẽ tranh có thể, thế nhưng bằng không tùy ý, nói thật, lão phu cũng không có trải qua, chỉ có thể nói thuyết nghe thấy mà thôi." Văn Đoàn tiên sinh nói, "Theo đạo lý mà nói, viện họa các họa sĩ đích nhiệm vụ thiết yếu, chính là vì các vị vương công quý tộc nhóm vẽ tranh, trong chuyện này tới đa đích chính là bức họa. Nhưng trong kinh thành đích quý nhân mặc dù nhiều, thế nhưng đã có mấy, ai cũng không có khả năng mỗi ngày bức họa, cho nên đây chỉ là trong đó một chuyện nhỏ. Mặt khác còn có nhất chuyện trọng yếu, chính là vì danh họa làm phó bản. Rất nhiều thi họa tới hôm nay, cũng đã truyền lưu mấy trăm tải, thậm chí rất nhiều rất nhiều đều thất truyền. Viện họa cũng là quản lý hoàng gia họa vẽ cất chứa đích trọng địa, đương nhiên, bảo tồn, bồi dưỡng sự tình hữu chuyên gia xử lý, bất quá họa vẽ thư pháp loại vật này từ trước đều là bản đơn lẻ, một khi hữu cái gì hư hao mất đi, vậy không đơn thuần là chúng ta thế hệ này nhân đích đau xót, cũng là hậu nhân đích bi ai. Cho nên, các họa sĩ chỉ có thể là bị vì danh họa làm phó bản, tận khả năng đích khứ bảo tồn nguyên tác đích diện mạo, để bảo tồn."

Sở Phong nghe vậy bừng tỉnh, gật đầu nói: "Ta hiểu được, chính là tương tự đệ nhất thiên hạ hành thư đích "Lan Đình Tập Tự", Đường triều thi cung đình lưu truyền xuống bản gốc rất nhiều, Phùng Thừa Tổ đích Thần Long vốn, Âu Dương Tuân đích định võ vốn, tương truyền đều là do năm Đường Cao Tông mệnh lệnh bọn họ viết phỏng theo, vì vậy chúng ta hiện tại, mới có thể tại bút tích thực thất truyền dưới tình huống, từ các loại bản gốc bên trong nhìn trộm bút tích thực đích dung nhan."

"Đúng là như thế." Văn Đoàn tiên sinh vuốt râu gật đầu, "Tuy không đủ chân thật, nhưng chung quy bị hoàn toàn không có đỡ một ít. Hơn nữa mỗi người

đích mô Bản Đặc điểm bất đồng, cũng có thể từ bên trong tán mát ra bất đồng đích mỹ cảm, đây cũng chính là bản gốc đích ý nghĩa."

Sở Phong trầm nghĩ: Hiện giờ niên đại, vô pháp photocopy cũng không có ảnh chụp, tìm mọi người tiến đến mô bảo tồn, đây đã là có thể làm được tốt nhất sự tình. Nói lý, hay là khoa học kỹ thuật mới thật sự là đích thứ tốt, nếu là ảnh chụp kỹ thuật sớm một chút dân sinh ra, "Tuyên Hòa bản mẫu tập vẽ" trên đích đủ loại họa tác, cũng không cần đòi sau nhân lại từ giữa những hàng chữ tới suy đoán ý đảm.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong không khỏi nao nao, nhớ ra cái gì đó, hỏi: "Đúng rồi, tiên sinh, kia viện họa ngoại trừ vì quan lại quyền quý nhóm vẽ tranh, vì danh họa làm bản gốc ra, có phải hay không còn cần giúp đỡ chỉnh lý trong nội cung đích họa vẽ đồ cất giữ đâu này?"

"Đây là tự nhiên." Văn Đoan tiên sinh cười nói, "Quan gia quá mức ái họa vẽ, ở phương diện này là mười phần chịu dưới công phu, cho nên trong nội cung đích họa vẽ đồ cất giữ số lượng rất nhiều, nhiều đồ như vậy, tự nhiên là phải có nhân chỉnh lý. Người nói không sai."

Sở Phong gật đầu nói: "Nói như vậy, viện họa đích các họa sĩ chủ yếu làm ba sự kiện, vẽ tranh, tác bản gốc, chỉnh lý họa tác."

"Sở lang nói thật là." Văn Đoan tiên sinh cười gật đầu, "Những chuyện này tại cái khác nhân thoát nhìn có lẽ có chút không thú vị, thế nhưng đối với Sở lang người tới thuyết, chỉ sợ là vô cùng có lực hấp dẫn đích sự tình."

Sở Phong nghe vậy cũng cười: "Tiên sinh biết ta, ta đời này không có cái gì quá lớn đích lý tưởng hào hùng, chỉ là muốn muốn lượt lãm danh gia họa vẽ, mình cũng vẽ ra mấy tấm có thể đập vào mắt đích họa tác mà thôi."

Văn Đoan tiên sinh cười to nói: "'Lượt lãm danh gia họa vẽ', đơn chỉ cần điểm này, đã là thường nhân làm không được đích chí khí. Về phần họa mấy tấm có thể đập vào mắt đích họa, Sở lang cần gì phải khiêm tốn, lấy tư chất của người, nếu là tinh tế học tập, nghiên cứu kỹ kỹ trung đạo lý, cuối cùng hữu một ngày, cũng là có thể vào khối mọi người các loại."

Sở Phong tự nhiên không dám nhận, hần nghĩ đến Trương Trạch Đoan, nghĩ đến Vương Hi Mạnh, cảm thấy mình dù bọn họ so sánh bất quá là trần thế một tí đồng dạng đích tồn tại, huỳnh tinh chỉ quang, nào dám dử Nhật Nguyệt tranh nhau phát sáng đâu này? Trở thành danh lưu lại sử sách đích mọi người các loại, hần là không dám suy nghĩ. Chỉ là, nếu như có thể tại viện họa bên trong lượt lãm họa vẽ bức họa. . . Chuyện này, chỉ là đơn thuần đích vụng trộm đích nghĩ như vậy đích may may, cũng đã đầy đủ để cho Sở Phong tìm đập rộn lên. Huống chi, hần còn nhớ chính mình trước khi tới đây, lão sư đã từng nói với hần đích những lời kia. . . Hần hôm nay, đã không cách nào nữa là lão sư hoàn thành thi vào mỹ viện đích mộng tưởng, như vậy, có thể hay không cách ngàn năm đích trần ai, thay thế lão sư khứ Tuyên Hòa viện họa nhìn một cái trong đó phong quang đâu này?

Tìm đập đích có chút nhanh, Sở Phong thật sâu đích hô hấp, nhưng như cũ ngăn không được hai tay tại trong tay áo đích hơi hơi rung động.

"Kỳ thật những chuyện này, người tới hần là hỏi đích người cũng không phải là ta, mà là Trình Nguyên." Văn Đoan tiên sinh trong trong chén cuối cùng một miệng nước trà uống cạn, cười nói, "Trình Nguyên mới là tại họa vẽ trên cực kỳ có tạo nghệ đích nhân, hơn nữa thính ý tứ của người, người vị kia sư huynh cũng là tại viện họa bên trong nhậm chức đích? Đây cũng là làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, kỹ càng tình hình, người hần là hỏi nhiều hỏi vị lão sư kia."

Nhắc đến những lời này, Sở Phong không khỏi khẽ cười khổ lên.

"Tiên sinh, không dối gạt ngài thuyết, Trình Nguyên tiên sinh chỗ đó. . . Kỳ thật hần đã sớm theo ta đau nhức Trần qua một sự tình."

"Sự tình gì?" Văn Đoan tiên sinh hơi hơi kinh ngạc.

"Ách. . ." Sở Phong vô đầu, "Cùng loại với, dốc lòng nghiên cứu họa vẽ đích nhân không nên đẹp như tranh viện các loại."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Nhất giang xuân thủy nhất Giang Nguyệt

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 349 thời gian cập nhật : 206 03 4 07:5

Tiêm vân lộng xảo, phi tình truyền hận.

Hiện giờ tiết, tuy cự ly đêm thất tịch rất xa, nhưng là không ngại thiếu nữ trong mắt trong bầu trời đêm, tách ra một chút đích ôn áp tình cảm.

Cầm Thao sớm đã cời trang cho đủ đẹp để quý giá đích quần sam, chỉ mặc một bộ tổ sắc đích bên trong áo quần trắng, trong lúc rảnh rỗi đích dựa vào

tại cửa sổ bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Thủy Thiên nhất thống đích dạ sắc.

Dạ sắc như nước, thủy như dạ sắc.

Tây Hồ đích chậm rãi gợn sóng dữ xuân, dạ đích lưu luyến giúp nhau dung hợp, phảng phất nồng đậm đích mực nước ở trong Thanh Thủy dần dần hòa tan đồng dạng, chẳng biết lúc nào, rốt cuộc thoát ly không ra.

Tĩnh quang rải đầy Tây Hồ, yên tĩnh đích làm cho người ta gần như quên hô hấp.

Cầm Thao đập vào đi chân trần, nhìn nhìn phía ngoài cảnh đẹp, nhớ tới khi còn bé đích sự tình.

Nàng nghĩ nghĩ, hơi hơi cắn cắn môi dưới, quyết định tựa như, dùng cánh tay chịu đựng một chương rộng đích bệ cửa sổ nhẹ nhàng nhảy dựng, cả người liền nhẹ nhàng linh hoạt đích ngồi xuống thượng cấp.

Không đến vớ giày đích hai chân tựa như vậy lưu lạc tại làn váy đích bên ngoài, trong phòng ánh nến đích làm nổi bật, tản mát ra gần như trong suốt đích quang sáng.

Hai chân nhẹ lay động, nhàn nhạt, không biết là tên là gì đích hồi hương bài dân ca bị nàng hừ nhẹ xuất ra.

Cầm Thao hai mắt đái cười đích nhìn ngoài cửa sổ đích mặt hồ, đưa tay mang trên đầu đích trâm (cài tóc) đầu gối xuống, mềm mại đích tóc đen liền như vậy tản mát ra.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, tóc đen khẽ nhếch, quần sam lay nhẹ.

Quý trọng đích trâm (cài tóc) đầu bị nàng tiện tay dứt bỏ, so với quý báu đích trân bảo, nàng càng thêm thích, là phía trước cửa sổ đích thiên thượng dữ trong nước đích hai mặt Tĩnh quang.

"Năm ngoài hoa nở sớm, đẹp tuyệt tìm mai không. Một cái xuân dục thả, ngày nay nông trước người. Dám Vấn Thiên thượng nguyệt, Lưu lang an tại giới?"

Nàng hát gia hương đích tiểu khúc, khẩu âm tràn đầy dữ Hàng Châu Thành bất đồng đích mềm điều, dí dỏm vừa mềm mềm, câu đích trong lòng người ung dung du dương đích đi lại.

Cũng không phải hát cho ai thính, hiện giờ nàng đích xung quanh, cũng không có những người khác. Nàng là tại hát cho mình, nhớ lại qua lại đích, nhớ lại những cái kia kéo dài kéo dài đích hém nhỏ, cùng với miễn cưỡng khen xem qua đích Tuyết Mai.

Đôi khi, nàng cũng sẽ nhớ tới Ngụy Tấn thời kỳ lục cơ. Lục cơ cảm khái qua "Hoa Đình hạc kêu cự khả văn", cùng hân so sánh, chính mình, đến cùng có gì chênh lệch.

Chỉ là mất đi, cuối cùng là mất đi.

Nàng là rất cứng cỏi đích nữ tử, phảng phất ba búi tóc đen, dù cho nhìn như mềm mại mịn màng, khả nếu là muốn hoàn toàn đoạn tuyệt, cũng luôn là có chút khó khăn.

Nhất giang xuân thủy nhất Giang Nguyệt, nửa điểm Sơn Phấn nửa điểm buồn.

Nhưng phần này về u sầu cũng chỉ là quá mức nhạt nhẽo đích một bộ phận, tuy tuổi của nàng còn nhỏ, thế nhưng là nàng sớm đã nhìn qua quá nhiều lòng người dễ thay đổi. Tìm kiếm rảnh rồi buồn rất nhiều vô dụng chỗ, nên còn sống chung quy còn sống, nên như thế nào chung quy như hà.

May mà mặc dù kinh nghiệm của mình thế nào nhấp nhô thoải mái, trong núi gió mát không thay đổi, nhất lăng Minh Nguyệt không thay đổi, này, cũng đã là có thể cho nàng triển khai cười cười đích sự tình.

Két két một tiếng vang nhỏ, Tăng Loan đẩy cửa đi vào, nhất đực lỗ tựa nhìn thấy Cầm Thao ngồi ở cửa sổ linh trên đích đáng dấp, không khỏi lại càng hoảng sợ, vội vàng trở lại tương cửa phòng đóng cái cực kỳ chặt chẽ.

"Ta đích hảo tỷ tỷ, lại không sợ lạnh!" Tăng Loan cười đùa tiến lên, dứt một chén trà nóng ở trong tay Cầm Thao, lại đứng ở phía trước cửa sổ cảm thụ trong chốc lát, cảm thấy phía ngoài xác thực không có cái gì lạnh phong, lúc này mới hơi hơi yên tâm lại.

Tăng Loan rốt cuộc cũng là khiêu thoát : nhanh nhẹn đích niên kỷ, nhìn nhìn Cầm Thao như thế, trong nội tâm vậy mà cũng sinh ra vài phần hâm mộ. Trông mắt vụng trộm đích đi lòng vòng, hi hi cười cười, dứt khoát cũng thoát khỏi vớ giày, linh hoạt đích trở mình, đồng dạng ngồi xuống trên bệ cửa sổ.

Ngoài cửa sổ chính là Tây Hồ đích thủy, nếu là một cái không cẩn thận, khó tránh khỏi hai người muốn một đầu trồng đến trong nước. Nhưng thanh xuân chính là nghĩ đến cái gì liền đi làm, nguy hiểm hay không, có ý nghĩa hay không, đều bị phóng tới một bên. Chỉ cần lúc ấy muốn, cảm thấy vui sướng, cũng đã đủ rồi.

Cầm Thao cùng Tăng Loan nhìn chăm chú cười rộ lên, Tăng Loan bướng bỉnh, xích lỏ đích bàn chân nhỏ giẫm lên Cầm Thao đích mu bàn chân, thấp giọng nghịch ngợm đích cười. Cầm Thao trừng nàng nhất nhãn, cũng hào không keo kiệt đích đáp lễ thoáng cái, hai người thiếu nữ vui cười dữ đùa giỡn, cứ như vậy tại dịu dàng vài thước đích trong phòng thân thiện lên.

Tiếng cười như chuông bạc nhẹ nhàng bao quanh, một loại xuân giang hoa Nguyệt Dạ đích bầu không khí, tại đây dạng loại nhỏ trong không gian quanh quần như gió.

"Cầm tỷ tỷ, ta vừa rồi thỉnh các nàng thuyết, từ lúc đêm qua " trâm (cài tóc) đầu Phượng " đích sự tình phát sinh, thanh danh của ngươi khả càng ngày càng lớn. Hiện giờ chuyện kia tất cả đều truyền ra, không biết đa thiếu vương tôn công tử muốn tới ảm nguyệt phảng thấy phượng cho kia! Hi hi!" Tăng Loan cười nói.

Những cái này đều là Cầm Thao có thể đoán được đích sự tình, thời điểm này thỉnh Tăng Loan như thế nói qua, đáy lòng ngược lại không có quá nhiều ý nghĩ, kích động, kinh hi các loại, cũng không có hiện ra.

Cầm Thao qua lại đích thanh danh. . . Không thể nói là không hòa, thế nhưng tại Hàng Châu Thành loại này tiêu kim thực cốt đích khu vực trong, thật sự hữu quá nhiều các hữu vận Thiên Phong tư đích tiểu mỹ nhân quanh quần, cho nên Cầm Thao đích thanh danh mãi cho đến không được cực hạn. Nói danh tự nhiên là không thể phủ nhận, nhưng là chỉ là cực hạn tại nhất định đích bố cục, rất nhiều người biết nàng, cũng chỉ là bởi vì Cầm Thao đích đánh đàn đích vô cùng tốt mà thôi.

Dung mạo đích kinh diễm tại các nàng trong hội này, thật sự là một loại mười phần tâm thường đích sự tình. Huống chi, Cầm Thao đích mỹ lệ là dịu dàng thanh lệ, không có loại Mẫu Đan kia đích chọc mắt dữ khuyh quốc khuyh thành, cho nên một khi mang nàng phóng tới tiểu mỹ nhân như mây đích địa phương, chưa chắc sẽ đạt được quá mức chú ý đích mục quang.

Đánh đàn dễ nghe, chân chính đạt tới Cầm Thao trình độ, khu phải không nhiều, nhưng là không phải là hoàn toàn không có. Kết quả là, càng nhiều những khách nhân là thường thức nàng, nhưng chân chính tán thưởng thậm chí sùng bái các loại, tựu khoảng cách có một chút xa.

niên đại đích thanh lâu thuyền hoa, cuối cùng dữ ngàn năm về sau bất đồng. Các nam nhân ở chỗ này lưu luyến cũng không phải chỉ cần vì như vậy một tia nguyên thủy đích dục, nhìn qua, càng nhiều, là một loại thường thức.

Ôm ấp lấy thường ngoạn đích thái độ nhìn mỹ nữ trước mắt như mây, ôm ca ngợi đích tâm tư khứ xem xét đủ loại cảm quân cò đàn hát. Loại này nghiêng ngã, cũng cuối cùng hội dần dần thoát ly xuất nam nhân vòng tròn, lan tràn đến nam nữ già trẻ tất cả mọi người bên trong.

Cái này như là hàng năm đích Nguyên tiêu, Trung thu đội ngày lễ, rất nhiều đích hành thủ sẽ ra ngoài đàn hát, diễn xuất, trong đó những cái này hành thủ nhóm, bị tâm thường dân chúng gia đích nữ tử thường thức cũng là mười phần bình thường sự tình, thậm chí là một loại hành thủ diễn xuất thì hóa một loại chưa bao giờ thấy qua lại hết sức xinh đẹp đích trang cho, sẽ khiến cho toàn bộ thành thị đích đảng hoàng bọn nữ tử cạnh đối với bất chúc.

Hành thủ, hoa khôi, những từ ngữ này trong cũng không có đời sau mắt người bên trong như vậy đích không chịu nổi dữ thấp hèn, ngược lại hỗn tạp chút ngàn năm về sau đích minh Tinh quang hoàn ở trong đó.

Cầm Thao tại một ít nhân bên trong là có chút danh khí, chỉ là tại " trâm (cài tóc) đầu Phượng " đích sự tình phát sinh, theo các lộ đám sĩ tử đích phủ lên dữ đủ loại diễn dịch, bất quá một ngày đích thời gian, đã có quá nhiều người biết được chuyện này. Cho nên Cầm Thao đích danh khí, cũng bắt đầu một đường hướng lên đi đến.

Nếu như là thuyền hoa bên trong cái khác đích nữ tử, e rằng thời điểm này sớm đã hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Thế nhưng Cầm Thao nghe lời của Tăng Loan, chỉ là cười nhạt một tiếng, một lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ đích Tây Hồ.

"Cầm tỷ tỷ, nổi danh không tốt sao?" Tăng Loan có chút khó hiểu, chớp hai mắt hỏi nàng.

Cầm Thao cười nhẹ trả lời: "Cao xử bất thặng hân (ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, ở càng cao thì đá càng xa). Lại nói, ta chỉ nghĩ an an ổn ổn đích tích lũy một ít tiền tài, vì ngươi ta hai người chuộc thân là tốt rồi. Hiện giờ như vậy nhất ồn ào, chuộc thân đích tiền e rằng vừa muốn tăng. Hơn nữa. . . Tới tìm ta đích nhiều người, nếu ứng nghiệm trà đích sự tình sẽ trở nên càng nhiều. Ngươi cũng biết tính tình của ta, kỳ thật không thích lắm những cái kia vang lải."

Tăng Loan đã minh bạch, đưa tay kéo Cầm Thao đích ống tay áo: "Cầm tỷ tỷ ngươi yên tâm đi, Tăng Loan nhưng những năm qua, sẽ giúp tỷ tỷ ứng phó rất nhiều chuyện."

Cầm Thao cười cười, không có trả lời. Nội tâm lại không khỏi yên lặng đích nghĩ đến: Thật là kỳ quái từ đâu, tỷ tỷ sợ nhất, chính là ngươi sẽ lớn lên a! Nơi này dù sao cũng là ảm nguyệt phảng, ngươi lớn lên, chẳng lẽ ma ma còn có thể tùy ý ngươi cả đời ở bên cạnh ta sao. . .

Nàng nghĩ như vậy, nhưng loại lời này, tự nhiên không có khả năng nói với Tăng Loan.

Cầm Thao nhìn nhìn Tăng Loan từ từ phát dục khỏi đích bộ ngực, thuận miệng nói: "Mấy ngày nay chúng ta bên này e rằng muốn rồi ren một ít, vị kia Sở lang quân, đại khái cũng sẽ không quá mức nhẹ nhõm. Tăng Loan, ngươi giúp ta nhớ kỹ chút, nếu như được không, ngươi tự mình giúp ta đi một chuyến, hỏi một chút kia bức tranh chữ đích lai lịch."

"Hảo!" Tăng Loan nhu thuận đích ứng, lại nhớ lại đêm qua phát sinh đích đủ loại sự tình, chưa phát giác ra hi hi cười cười, "Cầm tỷ tỷ, vị kia Sở lang quân lớn lên thật đúng là tuấn mỹ đó! Lại có tài hoa, vẽ tranh lại tốt như vậy xem. Hắn đem Cầm tỷ tỷ ngươi so sánh hoa lan, nhất định cũng là đối tỷ tỷ ngươi hữu hảo cảm đó!"

Cầm Thao nhớ tới Sở Phong đạo kia Chi Lan ngọc thụ đích thân ảnh, bên tai phảng phất lại nghe đến hắn lạnh ngọc tán công đích tiếng nói, trong lúc nhất

thời không khỏi hơi hơi đỏ mặt.

Nàng giống như giận giống như phần nộ đích chọc chọc Tăng Loan một bà, cười mắng: "Ngươi Tiểu Thiếu Nữ còn dám chế ngạo ta, ta xem a, là ngươi xem trướng vị kia Sở lang quân còn kém không nhiều lắm. Bất quá nói lại, ngươi có thể đi hỏi, thế nhưng nhất định phải đem sự tình khiến cho đơn giản chút, chớ để bị những người khác nhìn thấy mới tốt."

"Vì cái gì?" Tăng Loan khó hiểu, một đôi mắt mở sâu sắc.

Cầm Thao giải thích nói: "Ta xem vị kia Sở lang quân, phải không thích náo nhiệt, vắng lai đích nhân, nếu là ngươi quang minh chính đại đích đi, khó tránh khỏi ngoại giới muốn truyền ra ta cùng với hắn ở giữa nghị luận. Thứ nhất là hắn e rằng hội một môi ứng phó, một mặt khác, cũng có thể sẽ ảnh hưởng thanh danh của hắn."

Tăng Loan kiến thức nửa vồi, gật đầu ứng.

...

...

Thi hương ăn uống tiệc rượu đích ngày thứ hai sáng sớm, Sở Phong y theo lấy lúc trước đích ước định, sớm đích đi tới phủ nha đích bên cạnh cửa sách gỗ cửa.

Bọn nha dịch đã sớm được phân phó, thời điểm này nghe được Sở Phong thông báo tính danh, liên tục không ngừng đích đón vào. Chỉ là trong lúc này, nha dịch cũng nhịn không được nữa nhìn nhiều Sở Phong hai mắt, nghĩ thâm này Sở Phong ngược lại thật sự là tuổi trẻ tài cao, thuyết thư các tiên sinh cũng nói nào đó người nào đó lỗi lạc phong, lưu, thiếu niên trước mắt này lang đại khái cũng làm vượt được như vậy bình luận.

Dẫn Sở Phong vào thiên sảnh chờ đợi, nha dịch giúp đỡ lên trà, cười theo mặt: "Sở lang quân xin đợi, Lưu Đại Nhân ở lại đồng mái hiên, tiểu nhân cái này đi mời."

Sở Phong nói tạ, mỉm cười nói: "Đa tạ, ngược lại không nóng nảy. Lưu Đại Nhân lớn tuổi, nếu là chưa đứng dậy, cũng chớ để bởi vì ta quấy nhiễu. Ta tới trước cũng là vô sự, chờ lâu đợi trong chỗ lát không sao."

Nha dịch lên tiếng, quay người đi.

Lưu Khải Lưu Đại Nhân tuy nói dữ Trình Nguyên là quen biết cũ, nhưng là đã hồi lâu không thấy qua mặt. Lúc trước tại thi hương đích khảo thí uyển trong, Lưu Đại Nhân liền cùng Sở Phong nói, muốn do hắn dẫn đường khứ Trình Nguyên chạy đi đâu động một phen, Sở Phong tự nhiên không dám chối từ.

Chỉ là thi hương về sau mấy ngày, Lưu Đại Nhân một mực bận lấy đồ vật việc vặt vãnh, tới hôm nay mới được rảnh rỗi, chuẩn bị rút sạch kết bạn, lúc này mới hữu Sở Phong đích đến nhà.

Tùy ý uống hai hớp trà, ngoài cửa liền đi tiến một người.

Sở Phong giương mắt khứ nhìn, phát hiện dĩ nhiên là Lưu Chính Khanh đích huynh trưởng Lưu Chính Bình, không khỏi nao nao, đứng dậy đón chào.

"Sở lang quân không cần phải khách khí, ta chính là thỉnh bọn họ nói ngươi tới, nghĩ đến qua gặp mặt." Lưu Chính Bình dữ Lưu Chính Khanh không hổ là hai huynh đệ, vóc người là không sai biệt lắm đích cao lớn. Đại khái hay bởi vì tập võ đích quan hệ, Lưu Chính Bình đích dáng người nếu so với Lưu Chính Khanh thuần túy đích văn nhân cường tráng không ít, thoát nhìn hơi có chút uy thế.

Lưu Chính Bình hướng về phía Sở Phong ôm quyền, trong tươi cười thoáng dẫn theo vài phần xấu hổ: "Lúc trước gặp mặt đều mười phần vội vàng, liền thật dễ nói chuyện cũng không thể, thậm chí cũng không có rất nghiêm túc tự giới thiệu qua. . . Tại hạ Lưu Chính Bình, hiện giữ tri châu phủ phủ sự tình, Nhất Minh hân. . . Chính là tại hạ đích em ruột."

Sở Phong cười đáp lễ nói: "Lưu Phủ Sự an khang."

"Không dám nhận, không dám nhận!" Lưu Chính Bình sắc mặt đang lúc toát ra vài phần xấu hổ, tựa hồ rất có do dự ý tứ, "Không dối gạt Sở lang quân, tại hạ lần này mảy dạn mặt dày qua, kỳ thật còn là bởi vì nhà mình điểm này việc vặt. . ."

Lưu Chính Bình xấu hổ đích sờ lên cái mũi của mình: "Có quan hệ chuyện Nhất Minh."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Người cùng Lưu Vân ngàn vạn giống như

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 4308 thời gian cập nhật : 206 03 5 4:40

"Nhất Minh hân, đối với ta làm huynh trưởng đích có chút thành kiến. Tính tình của hân... Sở lang quân nếu là bằng hữu của Nhất Minh, chắc hân cũng là rõ ràng một ít. Mặc dù ta đến nhà nhìn hân, tiểu tử này cũng là thật đúng có thể tương ta cự chi môn ngoại."

Lưu Chính Bình xấu hổ đích sờ lên cái mũi.

Sở Phong đoán không được hai người trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là như vậy chợt thoát nhìn, vị Lưu Chính Bình này tựa hồ cũng không phải là cái gì người xấu. Nhưng hân đối với Lưu Chính Khanh càng thêm hiểu rõ một ít, nếu như không phải là bị cái gì nguyên tắc tính vấn đề làm tức giận đích, Lưu Chính Khanh hân cũng sẽ không làm đích như thế dứt khoát.

Chỉ là đến cùng xảy ra chuyện gì, hân Sở Phong dù sao cũng là một ngoại nhân, không tốt trực tiếp đặt câu hỏi.

"Cái kia, Nhất Minh hân gần nhất qua đích được không?"

Cao Tráng đích hân tử vậy mà cũng sẽ hiện ra vài phần nhún nhó.

"Cũng không tệ lắm." Sở Phong gật gật đầu, tình hình thực tế trả lời.

"Đúng rồi!" Lưu Chính Bình chợt nhớ tới cái gì, từ trong lòng móc ra một cái tiểu túi gấm, nhét vào Sở Phong trong tay, "Hân gia hòa kia, coi như là khoản cùng đến ăn khang nuốt rau, cũng không có khả năng xông ta lấy tiền bạc hoa. Điềm này vụn vặt bạc, xin ngài giúp ta giao cho hân, chỉ là chớ để nói là ta cho, đã nói... Đã nói... Ai! Nhìn ta này đầu óc, nhất thời vậy mà cũng nghĩ không ra lí do thoái thác."

Sở Phong nhìn kia túi tiền bạc nhất nhãn, không có tiếp nhận, an ủi: "Lưu Phủ Sự không cần lo lắng. Nhất Minh bây giờ thời gian ngược lại không tính là túng quẫn. Những số tiền này, ngài nếu để cho ta thay truyền đạt, chẳng ngài tự mình đưa qua. Huynh đệ trong đó, có lời gì khó mà nói nha."

Lưu Chính Bình chần chờ một chút, nghĩ nghĩ, vẫn là đem túi tiền nhét vào trong tay Sở Phong, cười khổ nói: "Huynh đệ chúng ta chuyện giữa có chút phức tạp, ta xem Sở lang quân ngài là người tốt, cho nên mới câu đến ngài nơi này. Rốt cuộc mọi người cũng nói việc xấu trong nhà không ngoài dương, ta Lưu Chính Bình nếu như dám như vậy cùng Sở lang quân người tới hướng, chính là biết ngài sẽ không giống những người khác như vậy trước thiết đầu căn tử... Ta là người là một người thô kệch, cũng không lớn rất biết nói chuyện. Chỉ là chút tiền ấy, ngài cần phải giúp ta giao cho Nhất Minh trong tay, về phần là cái gì mượn cớ, ai! Tự làm phiền Sở lang quân giúp ta suy nghĩ suy nghĩ."

Lưu Chính Bình đề xuống tay của Sở Phong, không cho hân đem tiền túi trở về đưa.

Quân nhân đích lực tay nhi rốt cuộc tại nơi này, Sở Phong từ chối không được, dứt khoát thôi.

"Hảo, nếu như Lưu Phủ Sự tin tưởng ta, ta Sở Phong nhất định không có nhục sứ mạng." Sở Phong trịnh trọng ứng.

Lưu Chính Bình nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, cười nói: "Nhất Minh tiểu tử này mặc dù là nhân cao ngạo tự cho là chút, nhưng vẫn là rất biết kết giao bằng hữu, hân có thể làm quen Sở lang quân loại người này Long Phụng, cũng là vận khí của hân. Chỉ là ta không nghĩ tới hôm nay gặp được Sở lang quân, bằng không nhiều chuẩn bị dưới chút tiền bạc tới trao đi qua, coi như là có thể làm cho ta an ủi một phen. Ai! Ta đối Nhất Minh vẫn có chỗ áy náy, chỉ là... Mà thôi, hân đời này cũng chưa chắc hội tha thứ ta."

Mấy lần tiếp xúc hạ xuống, Sở Phong đối Lưu Chính Bình đích cảm nhận coi như không tệ, cảm thấy hân cũng không phải loại kia quan khí rất nặng đích nhân, trong khi nói chuyện cũng không có làm cho người không thoải mái đích địa phương. Cũng không biết này hai huynh đệ cái trong đó, đến cùng là bởi vì chuyện gì gây ra lớn như vậy đích mâu thuẫn. Ngày khác nếu là có cơ hội, ngược lại không ngại làm người trung gian điều hòa điều hòa...

Bất quá nói một cách khác, chính mình một nhân tế vãng lai đích năng lực, cũng không biết đến cùng có thể hay không đưa đến tác dụng.

"Sở lang quân... Ô, Lưu Phủ Sự cũng ở, Lưu Phủ Sự bình an."

Rồi mới vì Sở Phong dẫn đường đích nha dịch đi vào cửa, kiên Lưu Chính Bình lúc này, vội vàng thi lễ.

Lưu Chính Bình ý bảo hân đứng dậy, giúp đỡ Sở Phong hỏi: "Đại nhân khả nổi lên? Dừng qua com sao?"

"Đã dậy rồi, cái này kêu là Sở lang quân đi qua." Nha dịch cung kính bẩm báo.

"Hảo, người dẫn Sở lang quân đi qua, tuyệt đối không thể chậm trễ, mình bạch chưa?" Lưu Chính Bình nghiêm túc nói, "Sở lang quân không đơn thuần là những người lớn trước mặt đích người tâm phúc, cũng là ta đích một vị huynh đệ. Người thả thay ta truyền lời hạ xuống, tại Hàng Châu này nội thành, nếu ai dám tìm Sở lang quân đích phiền toái, chính là tại ép buộc Lưu Chính Bình! Rõ chưa?"

"là! Là! Xin ngài yên tâm, tiểu nhân cái này truyền lời hạ xuống, nhất định khiến các huynh đệ cũng biết." "Vây nha dịch trịnh trọng ứng, vừa cười nói, "kỳ

thật Luru Phủ Sự ngài cũng là quá quan tâm, hiện giờ Sở lang quân tại chúng ta toàn bộ Hàng Châu Thành đều là nơi đầu sóng ngọn gió nhi trên đích nhân vật, cái nào còn dám tới tìm Sở lang quân đích không thoải mái đó! Bất quá hữu Luru Phủ Sự ngài một câu nói như vậy, chắc hẳn nguyên bản hơi có chút bên cạnh đích tâm tư lữ tiểu tử, lúc này cũng biến thành co lại đầu đích con rùa."

Luru Chính Bình nghe vậy trừng kia nha dịch nhất nhần, cười mắng: "tại Sở lang quân trước mặt, đem ngươi cổ này tử du côn luru mạnh đích nhiệt tình thu hồi khứ! Cũng không sợ hữu nhục nhã nhần!"

"dạ dạ! Loại nhỏ không dám!"Nha dịch cười ứng, lại hướng về phía Sở Phong khom người xếp đặt cái thỉnh thủ thế, cười nói, "Sở lang quân thả theo loại nhỏ đến đây đi."

Luru Chính Bình cũng gật đầu nói: "Sở lang chó đẻ đâm đẻ lỗ chánh sự mới tốt, chó có đẻ cho đại nhân đợi lâu."

Sở Phong mỉm cười gật đầu, nhìn thật sâu Luru Chính Bình nhất nhần: "Luru Phủ Sự kính xin yên tâm."

Theo như lời hắn, tự nhiên là chuyện Luru Chính Khanh. Sở Phong cảm thấy suy tư, cảm thấy chuyện này Luru Phủ Sự nhất định không hy vọng dưới tay mình quá mức rõ ràng, cho nên đặc biệt hàm hồ áp đảo.

Luru Chính Bình đầu không rõ, cảm thấy cảm động, trừng điệp ôm quyền.

Kia nha dịch mang theo Sở Phong hướng trong quan phủ viện đi đến, vượt qua hai đạo môn, vượt qua hành lang gấp khúc, lúc này mới nhìn thấy một gian sân nhỏ bị năm sáu người trông coi, đại môn mở rộng, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong bàn đá ghế đá bên cạnh vây quanh nhân.

"Vị này chính là Sở lang quân a, đại nhân nhà ta chờ đợi đã lâu, mời đi theo ta."

Xa xa nhìn thấy nha dịch mang theo Sở Phong qua, bên kia sớm đã có nhân về mặt tươi cười đích đón, đối Sở Phong thi lễ.

"Không dám, chính là tại hạ." Sở Phong theo lễ khom người.

"Là Sở lang sao? Mau vào. Có thể dùng quá sớm cơm sao?"

Luru Đại Nhân trong sân xa xa đã nghe được bên này động tĩnh, ngồi ở trên mặt ghế đá hướng bên này nhìn, trong tay còn cầm lấy chiếc đũa, cười xông Sở Phong vẫy tay.

"Luru Đại Nhân sớm, ta đã dùng qua cơm." Sở Phong cười tiến lên vài bước, đánh trúng vật áo trước vượt qua môn nhi, khom người thi lễ.

...

...

"Ngươi trước kia đang lúc rẽ vào đệ tử của ta nhập quan trường, hiện giờ vừa muốn lão phu giẫm lên vết xe đổ sao."

"Ngươi người này nói như thế nào không thông đó! Phó Nhạc Hòa tiểu tử kia là không phải mình nguyện ý khứ, ngươi làm lão sư đích còn có thể không rõ ràng lắm? Bản thân hắn tới kéo ta đích phương pháp, ta cũng là xem tại mặt mũi của ngươi trên giúp đỡ đẩy một bả. Hiện giờ ngược lại tốt rồi, ngươi một tia ý thức đích đem chuyện này đẩy tới trên người của ta thì cũng thôi, còn nhất oán chính là bảy năm. Ta xem ngươi là sống vô dụng rồi lớn tuổi như vậy, thì phi chăng phân biệt được được! Thật sự là tức chết lão phu!"

"A! Nói thật dễ nghe! Năm đó phải trả không phải là quan gia hạ chỉ ý, yêu cầu cả nước trong phạm vi tuyển chọn anh tài đích? Ngươi muốn không phải là muốn leo lên quyền quý, tại quan gia trước mặt luru lại chút ấn tượng đích, nơi nào sẽ gấp gấp như vậy đích khứ nâng Phó Nhạc Hòa!"

"Hắc! Ngươi không biết phân biệt đích lão đầu tử! Lão phu vì tiểu tử kia đi đa thiếu phương pháp, nói đa thiếu, mới đưa hắn Phó Nhạc Hòa nhét vào viện hoà, hiện giờ tiểu tử kia nhìn thấy lão phu còn không phải mang ơn đích? Ngươi ngược lại tốt rồi, ta dụng ngươi đích đồ nhi, ngươi ngược lại oán tại lão phu đích trên đầu!"

"Bắt đầu vốn cũng không phải là ta muốn đích sự tình! Ngươi đi theo lẫn vào mấy thứ gì đó náo nhiệt..."

Trong phòng đích tiếng cãi vã vụn vặt rõ ràng đích truyền tới, đứng ở trong sân đích mọi người khuôn mặt xấu hổ.

Tiểu Lục Tử không biết từ nơi nào làm ra hạt dưa, giả bộ chính mình trên quần áo tràn đầy nhất túi, leo tới sân nhỏ trong góc đích cang xe, cười hi hi đích xem náo nhiệt.

Một cái đi theo Luru Đại Nhân đích những cái kia phụ thuộc quan cùng bọn thị vệ, chưa bao giờ thấy qua nhà mình đại nhân thất thố như thế qua. Thời điểm này ô áp áp một mảnh thủ trong sân, xông vào ngăn lại khẳng định không được, đẩy tới bên ngoài viện lại không khỏi mất chừng mực, khả nếu là một mực đứng ở chỗ này... Bên trong đích cãi lộn thật sự là nghe được rõ ràng, hải hùng khiếp vía, đều khiến nhân có một loại "Phi lễ chó thỉnh" đích cảm hoài.

Thế nhưng là hết lần này tới lần khác đâu, không phải mình muốn nghe, một câu này câu nhảy đầu nhi lớp đích ngôn luận phẳng phát sống tựa như, không ngừng đích hướng chính mình trong lỗ tai toàn (chui vào), đuổi cũng không đi, ngăn cũng ngăn không được. Vì vậy khiến cho mọi người ở đây tất cả đều toàn thân khó chịu lấy.

Nhì Sở Phong, tự nhiên là trận này nói chuyện trong nơi đầu sóng ngọn gió trên đỉnh nhân vật.

Quanh mình mọi người nhin không được khừ nhìn hần, lại phát hiện trên mặt của Sở Phong cũng không có quá nhiều xấu hổ cùng không thoải mái, ngược lại nhất phái thần nhiên đứng ở nơi đó, càng giống là đang nhìn mái hiên phía dưới đích nhất ỗ Yên Từ ngắ người.

Mọi người không khôì có chút cảm khái, rốt cuộc là Lư Đại Nhân nhìn trứg đích nhân vật, khí độ trên quả nhiên bất phàm, lại có thể tại bực này tình trạng chỗ nghỉ tạm biến không sợ hãi.

Tiểu Lục Từ ngược lại là lơ đễnh, nhìn Sở Phong nhất nhần, hừ một tiếng, nghiêng đầu đi, răng rắc cắn khai một hạt hạt dưa.

Giấu ở kho củi trong lén đích xa phu có chút gấp, trán nhì sớm đã xuất hiện một tầng tinh tế dày đặc đích mồ hôi. Hần nhin không được tương người trước mắt đếm một lần lại một lần, trong lòng tính toán, là lưu lại ăn cơm, này đặc chuẩn bị đa thiếu đồ ăn a!

Tất cả mọi người đều có lấy tâm tư, trong chuyện này, kỳ thật bao gồm Sở Phong.

Hần nhìn lấy dưới mái hiên chờ đợi cha mẹ trở về chim yến con, suy nghĩ một lần lại một lần.

Hần người này không có cái gì quá lớn đích ý đồ tâm, cũng không có cái gì không thực tế đích lý tưởng.

Cánh tay kéo thiên nghiêng? Tại cái khác đích niên đại có lẽ có thể thử một lần, nhưng hôm nay đã là Tuyên Hòa, cự ly Tĩnh Khang chỉ hữu vài năm đích thời gian. Muốn cải biến Bắc Tống bại vong đích kết cục, không phải là hần như vậy đích văn nhược thư sinh có thể làm thành đích sự tình.

Cứu vớt lê dân bách tính, thiên hạ muôn dân trăm họ, tùy tiện vung tay một cái liền đem Kim quốc người xâm nhập đánh cho tan thành mây khói, đây có lẽ là tha thiết ước mơ đích sự tình, cũng không phải hần chân chính có thể làm được sự tình.

Ngắm lại dữ sự thật, có tồn tại khoảng cách cực lớn.

Sở Phong cảm giác mình giống như là kia dưới mái hiên nho nhỏ chim non, quá mức nhỏ yếu, quá mức tầm thường, ngoại trừ hô lên vài đạo thanh âm ra, căn bản làm không là cái gì sự tình.

Chim non hô lên đích thanh âm, rất ít còn có cho ăn đích cha mẹ sẽ đi lắng nghe. Như vậy chính mình đâu này? Mặc dù tự mình biết lịch sử hướng đi, mình bạch Tống Triều đích phát triển, thế nhưng là hần thế nào bôn tẩu kêu khóc, lớn tiếng kêu gọi, như cũ là không có ai sẽ tin tưởng hần, lắng nghe hần.

Bởi vì hần quá mức không quan trọng gì.

Nhân đích hèn mọn, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Huống chi, Sở Phong vẫn cảm thấy, hiện giờ đích Bắc Tống là một cái gia tốc đến cực cao trình độ đích đầu tàu. Coi như là chính mình báo cho mọi người, để cho tất cả mọi người đã tin tưởng phía trước cũng không phải son động, mà là vách núi điểm này. Coi như là toàn bộ Đại Tống Vương Triều cứ như vậy nỗ lực đích phản lại, quán tính, cũng sẽ tiếp tục khu trì lửa cháy đầu xe tiến lên phương hướng.

Hết thấy vấn đề căn bản nguyên vốn vu chế độ, nhì trước mắt đích chế độ, đã thâm thực mấy trăm năm. Vương An Thạch đã từng muốn cải biến, lại đã thất bại. Chính mình, lại dựa vào cái gì bì bọn họ lợi hại chút?

Sở Phong thừa nhận sự bất lực của mình, cũng dám nhìn thẳng chính mình đích vô lực.

Nhưng hần cũng không định cho Bắc Tống vương triều đưa đám ma, chỉ là không khôì nghĩ, nếu như không có Tĩnh Khang hồ thẹn đích phát sinh, Huy Tông hoàng đế nếu không bị bắt đến xa xôi đích a Thành, có lẽ, hần còn có thể làm tiếp xuất một ít nghệ thuật sử thượng đích kỳ tích...

Đương nhiên đây có lẽ là Sở Phong đích một loại rất ích kỷ đích ý nghĩ, nhưng cũng là hần chân thật đích ý nghĩ.

Nếu có năng lực, hần đương nhiên sẽ không keo kiệt tiếc vu cho Trung Nguyên một mảnh yên ổn. Khả nếu không phải năng, hần đương nhiên muốn thủ bảo hộ một ít đồ vật...

Nói thí dụ như người bên cạnh, cùng với Hoàng Cung Đại Nội, những cái kia chân chính lập lòe quang huy đích kim thạch tranh chữ.

Trước kia lúc đi học, nhớ kỹ lão sư đã từng nói qua Lý Thanh Chiếu dữ Triệu Minh Thành đích chuyện xưa, nói qua bọn họ như thế nào khó phân đích chiến hòa bên trong cứu giúp kim thạch tranh chữ, thế nào ném lại gia sản của mình, tình nguyện ăn糠 nuốt rau, cũng phải bảo toàn một bức họa đích truyền lưu, cũng nói qua "kim thạch lục" đích lai lịch...

Đây là Sở Phong chỗ tán thưởng đích sự tình, cũng là hần nội tâm sự tình muốn làm.

Hần không biết kim nhân xuôi nam, Tuyên Hòa viện họa, trong thư viện đích đủ loại của quý, đến cùng đã trải qua cái dạng gì đích cướp sạch dữ độc hại. Hần vô pháp tương tượng tại chiến hòa, những sách kia gia, họa sĩ nhóm dốc hết tâm huyết giao phó linh hồn đích trang giấy, tơ lụa, lại là như hà hồi phi yên diệt.

Có lẽ, hết thấy sự vật đích tan rã đều là một loại tất nhiên. Thế nhưng là Sở Phong muốn làm, chính là trọn khả năng, bảo lưu lại một ít gì.

Khả năng chỉ là mấy tấm chữ, mấy tấm họa, đang tìm thường nhân thoát nhìn hào vật không ra gì, dưới cái nhìn của người ngoài, có thể sẽ cảm thấy khó hiểu, thậm chí khinh thường, thế cho nên hỏi ra: Núi sông đều phá toái, còn muốn nghệ thuật có làm được cái gì? Loại vấn đề này.

Thế nhưng là đối với Sở Phong mà nói, trong lòng của hắn hữu một câu nói như vậy.

Những lời này có lẽ lạnh lùng, có lẽ lãnh huyết, nhưng lại là thật tình.

Nhân sẽ chết, gia hội tiêu thất, núi sông hội tan vỡ, Cửu Châu hội trầm luân... Nhưng chân chính lưu lại, chỉ hữu tư tưởng dữ nghệ thuật.

Đương nhiên, tư tưởng, nghệ thuật, đây cũng là hội tan rã đích đồ vật, phóng tới thời gian đích đại chừng mực trong, nhân loại đích tồn tại cũng chỉ là một cái chớp mắt, huống chi là những người này sở sáng tác sự vật.

Nhưng dữ rất nhiều thứ so sánh, những cái này, cũng đã là vĩnh hằng.

Tất cả thi họa, thơ ca, tác phẩm nghệ thuật, đều là các tác giả hao phí tâm huyết dữ khí lực, thậm chí hao phí linh hồn dữ sinh mệnh, ngưng kết xuất đích một giọt thủy.

Một giọt này thủy có lẽ rất nhẹ, rất mỏng, rất không có ý nghĩa. Tuy nhiên lại có thể làm cho thấy được một giọt này thủy đích nhân, tại nào đó trong nháy mắt, đột nhiên cảm giác được cái gì.

Có lẽ, có lẽ có lẽ, đang ở đó trong nháy mắt, mọi người có thể vượt qua ngàn năm, vạn năm đích chừng mực, cảm nhận được phương này thi họa, bài thơ này từ, cái này điều khắc đích các tác giả cảm thụ được, cảm giác giống nhau dữ tìm đập.

Đó là một loại đủ để vượt qua thời gian, không gian đích đồ vật.

Đây không phải lực hút.

Chỉ là cách xa nhau Thiên Thu đích một tác tâm.

Là tuy nhỏ bé, lại có thể làm cho người ta tại qua trong giây lát lệ rơi đầy mặt đích chung cùng dung.

Loại cảm giác này, Sở Phong cảm thụ qua. Cho nên, hắn hữu một phần tư tâm, chính là muốn cho càng nhiều nhân cảm nhận được...

Trong phòng đích cãi lộn còn đang tiếp tục, Sở Phong tương chính mình mực quang từ Yên Từ Oa bên trong dãi, hướng lên, nhìn nóc phòng, phía chân trời đích một luồng Lư Vân.

Hắn nhìn lấy kia một tia mỏng, gần như lập tức sẽ bị gió thổi tán đích Lư Vân, nhẹ khẽ nở nụ cười.

Người cùng Lư Vân ngàn vạn giống như, phong qua liền vô tung.

Sở Phong nghĩ như vậy, đi lên trước, có chút vô lễ đích đẩy cửa vào.

"Lão sư, Lư Đại Nhân, ta có chút lời muốn nói."

Đề cử một bộ phim, THEBIGSHO RT(như tựa đề), Trung văn dịch thành " đại không đầu ". Thích hợp không hiểu kinh tế đích nhân xem hiểu Mĩ Quốc khủng hoảng cho vay... Tuy xem xong rồi ta cũng không sao cả mình bạch (*^__^*) nhưng vẫn là không rõ cảm giác lệ đâu ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Tư liễu kinh hoa phong dữ bạch

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 4395 thời gian cập nhật : 206 03 6 0:47

"Lão sư, ta nghĩ khứ viện họa."

Thanh âm cũng không lớn đích một câu, cùng với một tiếng tằm ván gỗ môn đích Kết kệt thanh âm, để cho một đoạn lửa nóng đích cái lộn lập tức im bật.

Lưu Đại Nhân nhìn về phía Sở Phong, Trình Nguyên tiên sinh cũng nhìn về phía hắn, hai người đích biểu tình dữ mực quang từng người bất đồng, rồi lại đồng dạng phức tạp.

"Người nói cái gì?" Trình Nguyên tiên sinh lấy tay nâng trán, thân thể lay nhẹ, đỡ bên cạnh cái bàn.

Sở Phong cảm thấy chưa xót, đối bên cạnh Lưu Đại Nhân vãi chào đến địa: "Lưu Đại Nhân, có thể hay không..."

Lưu Đại Nhân là hạng người gì vật, thời điểm này sớm đã minh bạch tâm tư của Sở Phong, vội vàng trách móc nói: "Các người thầy trò chuyện giữa, ta ngoại nhân tự không tham dự. Ta đi bên ngoài uống trà, uống trà! Các người chậm rãi liệu!"

Dứt lời, có chút ít lo lắng nhìn Sở Phong nhất nhãn, đi ngang qua bên cạnh hắn thì nhẹ nhàng thở dài, trùng điệp đích vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Cửa mở môn bế, chớp mắt trong đó.

Trong phòng đích ánh sáng trùng điệp đan chéo biến hóa, ngoài cửa thổi tới đích một hồi gió mát, để cho trên bàn trang giấy phát ra một hồi tuôn rơi đích động tĩnh, nhi lại chậm rãi đích an tĩnh lại.

Mọi nơi không tiếng động, trong sân Tiểu Lục Tử ăn hạt dưa đích thanh âm, trong thoáng chốc cũng có thể truyền vào trong tai.

Sở Phong nhìn nhìn Trình Nguyên tiên sinh dần dần trắng xám đích sắc mặt, bắn ra vạt áo, quỳ xuống.

"Lão sư, ngài có thể nghe ta một lời?"

Trình Nguyên tiên sinh cũng không đáp.

"Lão sư, " Sở Phong dùng vạn phần khẳng định ngữ khí mở miệng, hắn tương thanh âm áp vô cùng đề, lại đầy đủ kiên định, "Giang Nam tất loạn!"

Trình Nguyên liền giật mình, hắn cho rằng Sở Phong nói một phen khoác lác, hiểu chỉ lấy động tĩnh chỉ lấy lý các loại sự tình, lại không nghĩ rằng là một câu như vậy.

Hắn không hiểu nhìn nhìn Sở Phong.

"Lão sư, ta nghĩ ngài những năm nay tuy ẩn cư hương dã, nhưng thế gian đã phát sinh đích đủ loại, ngài cuối cùng hắn là biết. Đá hoa cương làm loạn Giang Nam, dân chúng thụ nhiều quấy rầy, hơn nữa trên có chỗ hảo dưới tất quá mức yên, Hàng Châu tình hình chỉ là một góc của băng sơn, đá Thái Hồ cuối cùng là nhất đại họa nguyên. Đám dân chúng bởi vậy tiếng oán than dậy đất, sơn dã trong đó đạo phi giân giũa, dưới tình hình như vậy, giống như là một phòng đích củi khô. Một khi bởi vì một chút sự tình kích phát ra Hỏa Tinh nhi, e rằng hội trong chớp mắt biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ xu thế..."

Sở Phong tận khả năng đích nhớ lại chính mình trên sách học sở học đích đồ vật, có quan hệ sách lịch sử trên đối với Bắc Tống những năm cuối cuộc khởi nghĩa Phương Lạp đích căn do, đương nhiên, kỷ trung tự nhiên cũng bao gồm một chút "Thủy Hử Truyện " bên trong đích miêu tả dữ lời bình.

"Hiện giờ Giang Nam đích hình thức, một khi tao ngộ một chút Hỏa Tinh, như là nạn đói, lũ lụt các loại, nếu là có người từ bên cạnh chăm ngòi thổi gió, tất nhiên sẽ thành thế. Mặc dù đến lúc sau không đến mức cuốn Trung Nguyên, nhưng Giang Nam chi địa, nhất định bảo vệ chịu độc hại. Cho nên, ta muốn mang theo lão sư, cùng với Văn Đoàn tiên sinh rời đi nơi này. Địa phương tai họa coi như là phân loạn, kinh đô chi địa tối thiểu nhất vẫn có thể đủ bảo toàn. Ta đến cũng không phải không tin tri châu Thông phán nhị vị đại nhân, chỉ là... Ta Tống Triều đích quân lực... Lão sư tự nhiên là minh bạch."

Tại Sở Phong nói chuyện đích thời kỳ, Trình Nguyên vẫn nhìn hắn, mực quang biến đổi liên tục.

Hắn không rõ trước mắt cái tuổi này nhẹ nhàng thiếu niên, là như thế nào thấy được phù hoa phía dưới đích cảnh hoàng tàn khắp nơi, cũng không hiểu hắn tuổi còn nhỏ, làm thế nào dạng quan sát được Đại Tống quân lực thiếu thốn, Giang Nam nhân tâm bất ổn.

Đây không phải hắn cái tuổi này đích thiếu niên hắn là nhìn thấy đích sự tình, cũng không phải hắn như vậy chuyên tâm vụ thi họa người hữu lòng dạ thanh thần hội nghiên cứu đích sự tình.

Khả Sở Phong chính là thấy rõ, xem sáng tỏ, nhìn thấu. Sau đó lại trước mặt mình, nhẹ nhàng nhẹ nhàng, lại vạn phần khẳng định nói ra lời nói này.

Loại cảm giác này, giống như là... Hắn đã thấy được tương lai.

Đương nhiên, này là chuyện không thể nào.

Đá hoa cương đích sự tình khiến cho dư luận xôn xao, đây thật là tồn tại sự thật, tuy nói ngẫu nhiên đang lúc có thể nghe nói, có người gia bởi vì trong nhà đích một khối đá Thái Hồ huyền ảo cửa nát nhà tan, thế nhưng rốt cuộc đều là mười phần hiểm thấy đích sự tình, cũng không đến mức như Sở Phong nói như vậy nghiêm trọng.

Đã hoa cương Bắc thượng đích phí chuyên chờ... Đích thực là trầm trọng chút, thế cho nên các nơi quan phủ đều tại tăng thêm thuế phụ, đám dân chúng đích xác có một chút oán hận, nhưng là không đến mức tự đơn giản như vậy đích tạo phản. Nay dù sao cũng là rơi đầu đích sự tình, tầm thường dân chúng không có thể làm như vậy...

Trình Nguyên tiên sinh nghĩ như vậy.

Nội tâm, Trình Nguyên là thật đích văn nhân. Hắn có thể trông coi phòng ốc sơ sài không đường an ổn sống qua ngày, sẽ không vì năm đấu gạo khom lưng. Dưới cái nhìn của hắn, trên thế giới đích đại đa số nhân hắn là cùng hắn đồng dạng, cũng có văn nhân khí tiết, không có khả năng đơn thuần đích vì sinh tử, tiền tài, liền làm xuất một ít không ngờ nghĩa đích sự tình.

Nhưng hắn đã quên một câu —— người vì tiền mà chết, Chym chết vì ăn.

Người bình thường chính là người bình thường, mọi người không có khả năng cũng giống như Trình Nguyên tiên sinh như vậy sinh sống. Vì bảo trì một phần nghệ thuật đích thuần túy, tình nguyện buông tha cho quan to lộc hậu, tình nguyện tránh đi phố xá sầm uất đám biển người như thủy triều, đề nhập trần ai đích sống cả đời, lại từ trần ai bên trong khai ra hoa...

Hắn lựa chọn chọn đường, dù sao cũng là quá ít quá ít đích nhân, mới có thể đi đường.

Chỉ là dưới cái nhìn của hắn... Tại hắn quá mức thuần túy đích văn nhân xem ra, không chỉ là hắn, Sở Phong, Phó Nhạc Hòa đợi có được phương diện này tài hoa đích nhân, cũng có thể cùng hắn đi đến nhất mảnh đồng dạng con đường.

Điểm này, cơ hồ là văn nhân quên hết tất cả đích cố chấp.

Vạn bản giai hạ phẩm, duy có độc sách cao.

Lại cứ tại Trình Nguyên tiên sinh xem ra, liền độc sách đều là một loại chịu dưới công phu là có thể hoàn thành sự tình, nhưng họa về trên đích tuyệt diệu dữ thiên phú, chính là một loại tạo hóa rải tại nhân gian lẻ tẻ đích bố thí mà thôi.

Có được tài hoa, tự không nên lãng phí, nên bảo trì ở này một phần nghệ thuật đích thuần túy.

Này, chính là Trình Nguyên cách nhìn.

Về phần ngoại bộ đích đủ loại... Thế giới, triều đình, Giang Nam, Hàng Châu Thành, dưới cái nhìn của hắn, thái dương phía dưới không tân sự tình, quá nhiều đồ vật dữ sự tình đều tại cổ nhân đích thi họa mà biểu hiện qua. Sinh lão bệnh tử, hi nhạc vô thường, trong cuộc sống nguyên bản chính là như vậy cùng một loại, không cần phải lo lắng quá nhiều, suy nghĩ quá nhiều.

Thậm chí, hữu như vậy một loại khả năng. Chính như cùng đời sau đích Chiến Địa phóng viên môn, bốc lên nguy hiểm tánh mạng khứ trên chiến trường tìm chân thật. Nội tâm, Trình Nguyên hoặc Hứa Chính tại mong mỗi một hồi tai biến đến. Bởi vì quốc gia bất hạnh thơ gia may mắn, càng là hận biệt điều kinh tâm đích trong năm tháng, mới có thể dẫn sinh ra thực tại mỹ lệ đích họa vẽ.

Đây là Trình Nguyên đích si, cũng gần như vu mê.

Sở Phong minh bạch lão sư đích tâm, thậm chí đồng ý loại quan niệm này, chỉ là dưới cái nhìn của hắn, còn sống, mới là nghệ thuật sáng tác đích điều kiện tiên quyết.

Một đạo sinh mệnh có lẽ hèn mọn, có lẽ bay bổng, khả chính là này sinh mệnh bút trong tay, phác họa phác họa ra một ít đồ vật.

Có chút thời điểm, Sở Phong cũng đang nghĩ lấy. Vì cái Trình Nguyên gì tiên sinh như vậy đích văn chương phong thái, ngàn năm về sau cũng không còn có tên hắn hoặc tác phẩm đích truyền thừa dữ tụng hát? Đến cùng là bởi vì hắn cả đời ẩn cư hương dã, còn là bởi vì người của hắn dữ tác phẩm, đều tại chiến hỏa bên trong khai làm cuối mùa xuân đích đồ mi đầu này?

Đương nhiên, có lẽ tại Trình Nguyên tiên sinh xem ra, hắn chỉ phụ trách nghệ thuật đích sáng tác, bảo trì nghệ thuật đích thuần túy dữ mỹ học, người khác có hay không xem tới được, lý giải được, đều là không có quan hệ gì với hắn.

Trình Nguyên tiên sinh chỉ là một cái đơn thuần đích phát ra giả, đây là hắn nhận thức tác sứ mạng, có lẽ làm cho người khó hiểu, lại mang theo một loại sinh tử khê rộng rãi đích mỹ học.

Sở Phong bội phục Trình Nguyên tiên sinh. Không đơn thuần là bởi vì đối phương tại họa vẽ trên đích công lực, cũng là bởi vì đối phương đối đãi họa vẽ loại kia gần như thánh khiết đích thái độ. Cũng chính bởi vì loại thái độ này, lão sư đích họa, tài năng như thế không cùng thói tục đối với loại.

Chỉ là... Sở Phong dù sao cũng là ngàn năm về sau đích linh hồn, hắn đối với nghệ thuật cách nhìn, còn có được một ít dữ Trình Nguyên tiên sinh vô cùng tương đồng đích địa phương. Nói ví dụ —— các thời kỳ tác phẩm nghệ thuật đích truyền thừa dữ bảo tồn.

"Lời của ngươi, có lẽ không phải không có lý, thế nhưng quá mức nói chuyện giạt gân chút." Trình Nguyên tiên sinh sắc mặt hơi nguôi, "Ngươi đơn thuần vì tránh họa mà đi viện họa làm quan, không chỉ là buồn lo vô cơ, e rằng còn có chút vô cùng không thật a."

"Vâng." Sở Phong cũng không muốn nói xạo, thông dong trả lời, "Lão sư, ta muốn hỏi một câu. Nếu như ta vào viện họa, có thể tùy thời chào từ giả

sao?"

Trình Nguyên nao nao.

Sở Phong cẩn thận nhớ lại một chút trong ý nghĩ đích lịch sử tri thức, thế nhưng là như trước vuốt thuận không rõ quá nhiều mạch lạc dữ niên đại đích vắng lai: "Ta nghĩ, ta cho dù là thật sự tiến vào viện họa, hẳn cũng sẽ chỉ ở viện họa bên trong ngốc ba năm năm a."

Coi như là lên cái đại học, đợi đến Phương Tịch chi họa lắng lại, một lần nữa trở lại Giang Nam là tốt rồi. Rốt cuộc điều ước bất đắc dĩ, Trình Khang si nhục loại chuyện này, trừ phi thật sự có nhân có thể ngăn con sóng dữ, bằng không Sở Phong phải không muốn hôn thân kinh lịch.

"Ba năm năm thời gian, ta nghĩ, hẳn là đầy đủ ta cẩn thận xem hết trong nội cung đích những cái kia giấu cuốn, học tập một ít cung đình đặc hữu đích kỹ pháp. Đến lúc sau, lại thăng lợi trở về." Sở Phong chậm rãi nói.

Trình Nguyên tiên sinh nghe đến đó, nhin không được phát ra một tiếng cười nhạo tới: "Biện Lương thành đích phồn hoa giàu có và đông đúc, quan lại quyền quý đám người kia đợi xa Watson sống, đâu là loại như người nhỏ nhỏ thiếu niên lang có thể tưởng tượng rồi đích? Bởi vì cái gọi là do kiếm nhập xa dễ dàng, do xa nhập kiếm khó. E rằng đến lúc sau, người đánh chết đều rồi đi kia hoàng cung viện họa."

Sở Phong nghĩ thầm: Hiện giờ niên đại rốt cuộc không có điện không có mạng lưới, lại như thế nào vật chất thật lớn phong phú, cùng xa cực dục, dữ đòi sau so sánh, đều là quá mức ăn mầy gặp đại gia đích sự tình. Bởi vì Biện Lương thành đích đời sống vật chất mà chảy liền, nói thật, e rằng ở trên người Sở Phong là vĩnh viễn không có khả năng chuyện đã xảy ra.

Đương nhiên, loại lời này, không có cách nào trực tiếp dữ lão sư nói.

"Cho nên lão sư, " Sở Phong thành khẩn nói, "Ngài năng theo ta cùng nhau khứ Biện Lương thành, nhìn ta sao? Nếu như đến lúc sau ta thật sự ý lại Biện Lương thành không đi, ngài đem ta đánh gãy xiu kéo tầu cũng tốt, đánh tỉnh ta cũng thế. Bất luận như hà, ta cuối cùng là sẽ rời đi cái địa phương kia. Kỳ thật ngài cũng hiểu rõ tính tình của ta, cái loại địa phương đó nếu thật là lục đục với nhau đích chỗ, ta cũng sẽ không thích, thích ứng. Hôn nữa..."

Sở Phong nhẹ nhàng cười cười: "Lão sư ngài đích họa, tranh hoa điều sơn thủy đều ở bút pháp, khả nếu để cho ngài thật sự vẽ ra Trương Trạch Đoan kia đội " Thanh Minh Thượng Hà Đồ " đồng dạng tranh cung đình, chỉ sợ cũng chưa hẳn..."

"Lão phu đó là khinh thường! Mà không phải không thể!" Những lời này thật sâu đích chọc trúng Trình Nguyên tiên sinh đích chỗ đau, để cho hắn mãnh liệt tròn tròn tròn mắt.

Sở Phong cười khê, vừa đứng đích "A" một tiếng.

Trình Nguyên trong chớp mắt đã bị khí nở nụ cười, chỉ vào Sở Phong đích cái mũi mắng: "Người này tên tiểu tử thú, chẳng những được tiện nghi khoe mẽ, lại vẫn muốn dùng phép khích tướng tới kích thích lão phu? Lão phu cái tuổi này, chẳng lẽ còn năng chịu tiểu tử người đích khích tướng sao?"

"Đồ nhi không dám." Sở Phong cười nói.

...

...

Thế gian đích sự tình đến cùng như hà, xin khuyên đích lời nói có hay không có hiệu quả, vấn đề tương tự, cuối cùng không phải là trong thời gian ngắn liền có thể thấy được thành quả.

Sở Phong biết mình không phải là Xuân Thu Chiến Quốc thi đích chia rẽ chi sĩ, đèn cầy chi vô lui Tàn sư cái này đích sự tình, hẳn sinh thời là không thể nào làm được.

Cho nên, đối với Trình Nguyên tiên sinh đích tỏ thái độ dữ khuyến khích, Sở Phong đã hết sức nỗ lực, về phần chuyện sau đó đến cùng như hà, vậy cần chờ đợi ngày sau đích phản hồi. Cũng không vội vu nhất thời.

Sở Phong nghĩ tới, chuyện này xấu nhất đích kết quả, chính là mình bị Trình Nguyên tiên sinh trục xuất sư môn... Đây thật là một kiện rất tiếc đích sự tình, rốt cuộc từ lão sư chỗ đó học được đồ vật vẫn chỉ là da lông, đột nhiên mất đi một vị danh sư đích dạy bảo, luôn là một kiện làm cho người thất vọng đích sự tình.

Ngoại trừ này một phương diện ra, có lẽ cũng sẽ sản sinh một ít thanh danh đích vấn đề, bị người chế ngạo, cười nhạo các loại. Đây cũng không phải Sở Phong nội tâm nhớ đích sự tình, người khác cái nhìn, xưa nay không có quan hệ gì với hắn, cũng không trọng yếu.

Chỉ là, mặc dù Trình Nguyên tiên sinh thật sự làm ra lần này cử động, mình cũng dù sao cũng phải nghĩ những biện pháp khác tương lão sư lấy tới phương bác khứ. Phương pháp rốt cuộc là cái gì, Sở Phong còn còn không nghĩ tới. May mà thời gian còn rất dài.

Một đường dữ Lưu Đại Nhân cùng nhau về thành, Lưu Đại Nhân sợ Sở Phong nghĩ không ra, đứng ở trường bối đích góc độ trên an ủi một phen, làm Sở Phong cảm kích.

"Sở lang, người lão sư kia tuy tính tình trên kỳ lạ chút, nhưng cũng không phải là hồ đồ ngu xuẩn mất linh đích người bảo thủ. Chỉ là có chút thời điểm, hẳn không khỏi nói chuyện quá mức ngoan lệ chút, người chớ để quá mức để ý là tốt rồi."

Cáo từ lúc trước, Lư Đại Nhân xốc lên xe ngựa đích màn xe, mở miệng an ủi. "Lão phu ngày mai cũng phải hồi kinh báo cáo công tác, nếu ngươi là có chuyện gì, lấy nhân cho ta lần lượt tin là tốt rồi. Hưng bình, ngươi đem chúng ta quý phu đích địa chỉ cho Sở lang tá một phần đưa qua."

"Vâng." Một vị tôi tớ đồng ý.

"Đa tạ Lư Đại Nhân!" Sở Phong thật sâu vái chào đến địa phương.

Hắn đứng ở chỗ cũ, một mực đợi đến xe ngựa lẩn vào dòng người dòng xe cộ, không còn nữa thấy, lúc này mới quay người rời đi.

Đi vào chợ phía Tây, trở lại nhà mình thi họa hành công môn, một chiếc xe ngựa cũng ở bên cạnh hắn chậm rãi đích ngừng lại.

"Nương tử ngươi dừng ra, ta trước tạm tiến vào hỏi một câu. Vạn nhất không có tại đích, chẳng phải là lại không duyên có giằng co một chuyến!"

Thanh Hạnh nhi chưa xót không quen thuộc đích tiểu nha đầu từ cang xe trên nhảy xuống tới, đại khái bởi vì tuổi thanh xuân thiếu nguyên nhân, ngữ nhanh chóng có chút nhanh.

"Nói gì vậy, coi như là vị kia Sở lang quân như cũ không ở, lục Lão Tiên Sinh lại muốn tiếp."

Dịu dàng đích thanh âm truyền tới, lập tức mà đến, còn có một cái hết sức nhỏ trắng nõn phảng phất không có xương đích cánh tay, bay bổng đích vén lên vải dây thêu hoa đích cửa xe.

Sở Phong theo bản năng vong tiến vào, chỉ thấy một vị mặc tám bức thêu váy lụa màu, trực lĩnh thân đối vật áo cái gửi đích mỹ nhân, dần dần hiện ra dung nhan.

"Ồ? Ngươi là nơi nào đến đích dê xồm! Vì sao trực câu câu đích nhìn chăm chăm nhà của ta nương tử nhìn!"

Phi Bạch sớm đã chú ý tới bên cạnh Sở Phong, thời điểm này trùng khởi một đôi con mắt lớn, nắm khởi đôi bàn tay trắng như phấn xiên lấy eo, trùng mắt nhìn Sở Phong.

Sở Phong nao nao, lúc này mới nhớ tới chính mình dạng trực nhìn chăm chăm cô nương gia xem, đích thực là có chút không hợp lễ phép. Chỉ là như vậy mở miệng nói xin lỗi, lại khó tránh khỏi ngồi thực rình coi đích hiềm nghi, vì vậy nhân nhặt nở nụ cười, khom người hướng về phía Phạm Thu Bạch đỡ Phi Bạch theo thứ tự thất lễ.

"Ngươi người này thật kỳ quái, ta như thế nào cảm thấy, ngươi vừa rồi dường như một mực ở đi theo nhà của chúng ta nương tử đích xe ngựa đó! Đúng rồi! Ta từ mới vừa lên xe ngựa tựu thấy được ngươi rồi, chẳng trách cảm thấy ngươi quen mắt! Ngươi dê xồm, đến cùng có cái gì mưu đồ!"

Phi Bạch chính nghĩa ngôn từ, khéo léo đích thân hình cũng không trở ngại nặng tán mát ra đích nhỏ nhỏ uy nghiêm.

"Phi Bạch, chớ để lung tung vu hãm người bên ngoài."

Phạm Thu Bạch đi xuống xe ngựa, nhẹ giọng khiển trách Phi Bạch một câu, liền hướng về phía Sở Phong liếm cựa phúc lễ: "Tiểu bộc vô lý, vị này lang quân kính xin chớ để ý mới tốt."

Dứt lời, Phạm Thu Bạch ngẩng đầu lên, nhìn thẳng mặt mũi Sở Phong, cũng trong lòng không khỏi nhẹ nhàng run lên.

Người này... Đúng như là cùng theo như lời Phi Bạch, tựa hồ là đã gặp nhau ở nơi nào...

Đêm qua thanh tiêu không buồn ngủ, đã viết thủ Tiểu Thi, không thông cách luật, dữ chur quân bình luận:

Thanh tiêu chuyện gì thôi nhân lão, hoa nở hoa tàn hựu nhất niên.

Sơ tình cự Tuyệt Hoa đình hạc, tuần thái lư ngư quý ưng ngọt.

Phù Sinh trở lại đường phương nào?

Nhất thoa yên vũ, thuyền nhỏ phong thế, không đi kiếm sâu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Nhất là vậy, nhất cúi đầu đích ôn nhu

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2380 thời gian cập nhật : 206 03 7 2:45

Yến Tử nhẹ phi không tiếng động, tơ liễu nhạt lạc Vô Ngân.

Chính là tại đây dạng đích tiết trong, Sở Phong nhìn nhìn thiếu nữ trước mắt, hơi hơi giật mình.

Cảm giác, cảm thấy, đã gặp nhau ở nơi nào...

Cảm giác giống nhau, quanh quẩn tại hai người đích trong lòng.

Vô cùng đơn giản đích nhất nhãn nhìn chăm chú, trong thoáng chốc nhẹ hồng Lộng Ảnh, ngàn vạn sự tình trong lòng lưu chuyển mà qua.

Một mảnh tơ liễu từ hai người trong đó bay qua, chớp mắt rồi biến mất, như có như không.

"Nương tử hà tất cùng người như hấn chào hỏi, ta xem hấn nhất định là người xấu!" Phi Bạch có chút tức giận, nho nhỏ quai hàm tức giận, tràn ngập xuất vài phần đồ ừng. "Nương tử ta không có lừa ngươi, bên ta mới đích xác tại chúng ta Phạm thị thi họa làm được công môn nhìn thấy qua hấn được! Đây chợ phía Tây trong nhân nhiều như vậy, lại cứ thời điểm này lại đang nơi này lại lần nữa gặp, đây không phải hấn dè xòm cố ý theo tới, còn có thể là cái gì! Chu đại thúc, kính xin ngươi hỗ trợ đưa hấn đuổi đi thôi!"

Lời nói xong lời cuối cùng, Phi Bạch hàm hừ đích kêu xa phu, kiên định đích muốn cấp trước mắt cái tên xấu xa này một cái đẹp mắt!

Sở Phong nghe lời của Phi Bạch, tự nhiên bắt được kỳ trung "Phạm thị thi họa hành" mấy chữ, nội tâm khẽ nhúc nhích, hữu chút so đo, cười nói: "Vị cô nương này, ta là từ chợ phía Tây miệng đi đến bên này, đích xác dữ các ngươi cùng đường không sai..."

"Ngươi xem! Tiểu nương tử! Liền bản thân hấn đều thừa nhận! Hấn nhất định là người xấu!" Phi Bạch mở to hai mắt nhìn, tiến lên một bước, đem so với nàng vóc người còn cao nửa cái đầu đích Phạm Thu Bạch hộ tại sau lưng, đối Sở Phong trợn mắt nhìn lấy.

Phạm Thu Bạch sắc mặt ửng đỏ, ngược lại không phải là bởi vì Sở Phong nguyên nhân, mà là Phi Bạch luôn mồm đích nói qua câu kia "Dè xòm", chẳng phải là đem nàng cũng rót vào bên trong, điều này thực làm cho người thẹn thùng.

Hơi đỏ mặt, Phạm Thu Bạch khẽ quát nói: "Phi Bạch, không muốn lại hồ đồ! Chu đại thúc, ngươi cũng chưa nghe Phi Bạch nói lung tung. Đây chợ phía Tây bên cạnh chỉ hữu nhất mảnh đường cái, chúng ta là từ đông đến tây đích tầu, vị này lang quân tự nhiên cũng giống như vậy, một đường đi xuống lại có cái gì kỳ quái. Vị này lang quân, thật sự là xin lỗi..."

"Sở lang quân trở về, mấy vị này là bằng hữu của ngài sao? Ồ? Không đúng, vị này chính là... Phạm nương tử?"

Lúc này, Trương Đại Ca tại trong tiệm thính ra đến bên ngoài đích tiếng ồn ào, đi ra, không khỏi bị trước mắt đích một màn khiến cho có chút như lọt vào trong sương mù.

"Trương Đại Ca."

"Trương Đại Ca, nhiều ngày không thấy."

Sở Phong dữ Phạm Thu Bạch hai người, đồng thanh đích hoán một câu.

"Hắc hắc." Trương Đại Ca nâng lên cánh tay gãi gãi cái ót, cười thầm, "Dù thế nào? Nguyên lai Sở lang quân cùng Phạm nương tử đã nhận thức sao? Một hồi trước Phạm nương tử đặc biệt tới các loại, lại dữ Sở lang quân gặp thoáng qua. Lão nô còn suy nghĩ, có phải hay không mấy ngày nữa khứ Phạm gia chạy cái chân, cùng Phạm nương tử ngươi nói một chút chúng ta Sở lang quân đích tình trạng, cùng với ở nhà đích thời gian... Nguyên lai là lão nô suy nghĩ nhiều sao? Hai người nguyên lai đã nhận thức a!"

Lão Trương đích lời chậm rãi nói ra, Phạm Thu Bạch một đôi Thu Thủy tiến đồng từ đích con mắt, lại không chịu được dần dần càng mở càng lớn.

Bên nàng quay đầu lại, lần nữa cẩn thận nhìn thoáng qua khuôn mặt của Sở Phong.

Sở Phong cũng nghiêng đầu xem nàng, mỉm cười, khom người vái chào, phong độ nhanh nhẹn: "Nguyên lai cô nương chính là Phạm nương tử, ngưỡng mộ đã lâu."

Phạm Thu Bạch chẳng biết tại sao, hai má của mình càng ngày càng bị phồng, đối diện đạo kia Chi Lan ngọc thụ đích thân ảnh, cơ hồ khiến nàng không dám nhìn gần.

Đúng rồi! Đều là Phi Bạch này Tiểu Thiếu Nữ gây ra họa loạn!

Chính mình là muốn thỉnh giáo vị này Sở lang quân kỹ năng về, hiện giờ đối phương lại bị Phi Bạch mắng làm "Dê xòm", còn lặp đi lặp lại nhiều lần đích mắng thiệt nhiều lần! Chính mình thân là chủ nhà, xấu hổ cũng không xấu hổ!

Đây thật là quá tệ! Kia " Tây Hồ yên vũ đồ " trong mờ mịt lưu động đích kỹ pháp, đối phương e rằng không còn khả năng đối với chính mình tinh tế ngôn nói!

Vừa nghĩ đến đây, Phạm Thu Bạch trong nội tâm e ẩm, khẽ cắn môi dưới.

...

...

Trên thế giới đích sự tình, thường thường tựu là trùng hợp như vậy.

Người tới không hy vọng đắc tội đích nhân, khả năng tại lúc ban đầu đích một hồi trong lúc gặp mặt đã bị đắc tội đích triệt triệt để để.

Đương nhiên, tại hiện giờ niên đại trong, vốn không quen biết, cũng không thân thích quan hệ nam nữ bản thân, cùng xuất hiện cũng không tính nhiều, khả nếu là ngẫu nhiên gặp, giúp nhau bỏ qua, một phương là mỹ thiếu nữ xinh đẹp, lại đem một phương đã coi như là dê xòm, tự nhiên liền trở thành nhất đối đích đích một loại cục diện.

Phạm Thu Bạch nằm mơ cũng không ngờ tới đích sự tình, không nghĩ tới lại đã trở thành nàng đích ác mộng.

Tuy vị kia Sở lang quân thoải mái đích nói qua vô sự, cười nhạt phát phát tay, dễ dàng đích bộ dáng, nhưng trong lòng Phạm Thu Bạch hay là nhất phái đích khó chịu tự trách.

Ngược lại cũng không phải là hoàn toàn kỳ quái tại trên đầu Phi Bạch. Phi Bạch dù sao cũng là nàng đích thiếp thân nha hoàn, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mẫu thân đã sớm nói chính mình có chút quá mức nuông chiều nàng, hiện giờ xem ra, có lẽ thật sự là như vậy... Vô lễ như vậy, rốt cuộc là chậm trễ đại sự.

Chỉ là... Đổi lại góc độ suy nghĩ, Phi Bạch đích xác cũng là sợ hãi chính mình thua thiệt, cho nên mới gượng chống lấy bày ra một bộ lợi hại đích bộ dáng xuất ra. Rồi mới nàng ở trước người tự mình như vậy ngăn chặn, bảo hoàn toàn không dám động là không thể nào, thể nhưng là... Như thế nào lại cứ đối phương không nên là hấn đó!

Phạm Thu Bạch di hận đích nghĩ đến, nâng lên con người vụng trộm đích liếc mắt nhìn, chỉ thấy đối diện vị kia Sở lang quân như cũ cười yếu ớt, đang cùng Phạm Lão Tiên Sinh đang nói gì đó.

"Sở lang, chuyện này đích thực là lỗi của người, người không thể không nhận thức."

Phạm Lão Tiên Sinh cười tủm tỉm, Phạm Thu Bạch trong lúc nhất thời không có đại nghe hiểu theo như lời Lão Tiên Sinh đích.

"Vâng, tiên sinh nói không sai." Sở Phong cười hạ thấp người, rồi hướng Phạm Thu Bạch nói, "Chuyện này đích thực là ta suy tính không chu toàn, nguyên bản sớm đích nên khư quý phủ tiếp, chỉ là lúc trước nghe nói Phạm nương tử nhiệm phong hàn, cần nghỉ ngơi, liền không có dám đi quý phủ quấy rầy. Về sau lại bị thi hương đích sự tình ràng buộc, lúc này mới trì hoãn hạ xuống. Lại nói tiếp, ta Sở Phong cũng có thể cho Phạm nương tử ngài chịu tội."

Phạm Thu Bạch sắc mặt ửng đỏ, nào dám đáp ứng: "Sở lang quân nói chỉ vậy, nguyên bản chính là ta mình muốn hướng ngài thỉnh giáo vấn đề, ta tới đi đi lại lại tự nhiên cũng là nên. Đúng rồi, nghe nói Sở lang quân chẳng những khư thi hương ứng đẳng sao đích chức vụ, mà còn bị thi hương đích quan chủ khảo đại nhân nhỏ điều trở thành đồng hương kiểm tra xong thân, ngày sau muốn đi Biện Lương thành đích viện họa dự thi. Sở lang quân quả nhiên là nhân trung long phượng, chẳng trách ngày đó thủy mặc hội, Trình Nguyên tiên sinh nhất nhãn tựu chọn trúng."

Sở Phong không nghĩ tới chuyện này truyền đích nhanh như vậy, hơi kinh ngạc ngoài cũng lắc đầu cười nói: "Chỉ là may mắn mà thôi, Hàng Châu Thành trong bị tại hạ họa công lao người tốt có khối người, ta cũng chỉ là làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật."

"Sở lang quân lời này thật sự là quá mức khiêm!" Thuyết Khởi thi họa, Phạm Thu Bạch ngược lại tinh thần tỉnh táo, kích thước lưng áo thẳng tắp, chăm chú nhìn Sở Phong, nghiêm túc nói, "Sở lang quân đích tại thủy mặc hội trên kia một bức " Tây Hồ yên vũ đồ ", ta là tỉ mỉ xem qua rất nhiều lần. Bất kể là dùng bút hay là thiết lập sắc, cũng có thể xưng là tiến dần từng bước đích cảnh giới, Sở lang quân tại sao có thể dùng 'Gặp may mắn' hai chữ để hình dung công lực của mình đó!"

Này nói gần nói xa đích ngữ khí, gần như vu chất vấn.

Sở Phong nghe, cũng không khỏi đắc nao nao.

Văn Đoan tiên sinh bưng trà chén nhỏ ở một bên nhìn náo nhiệt, cười không ngớt.

Lão Tiên Sinh đích tiếng cười tuy nhẹ, lại cũng để tỉnh Phạm Thu Bạch. Phảng phất Hồng Hà vẫn theo đồng dạng, Phạm Thu Bạch đích mặt trong chớp mắt đỏ lên, Phấn nộn như xuân phong bên trong phiêu tán đích hoa đào.

"Sợ lang quân xin đừng trách móc, ta, ta..." Phạm Thu Bạch xấu hổ cúi đầu, tóc đen từ trên bờ vai chảy xuống, nhất là kia nhất cúi đầu đích ôn nhu.

"Ta biết rồi đồ vật, kỳ thật thật sự không nhiều lắm." Sở Phong cười mở miệng, ngữ khí ôn hòa, "Nếu như Phạm nương tử thật sự muốn hỏi, tại hạ nhất định là tri vô bất ngôn (không biết không nói) ngôn vô bất tẩn (biết gì nói nấy), thi họa trên đích sự tình, mọi người một đạo nghiên cứu thảo luận là tốt rồi, không thể nói cái gì thỉnh giáo không mời giáo. Nếu như gặp tại hạ cũng không hiểu nhiều lắm đích địa phương, ta đây liền đi thỉnh giáo Trình Nguyên tiên sinh, bởi vậy nhất hướng, coi như là mọi người cộng đồng học tập đích hảo con đường. Phạm nương tử, ngươi cứ nói đi?"

Vừa mới thất tình, thời điểm này tả cảm tình phản diện, trong nội tâm thật sự là bách vị tạp trần... Tâm tình cần điều chỉnh, hôm nay càng đặc thiếu đi, kính xin chư vị chớ trách chớ trách.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q2: - C1

Chương 1: Sợ lang phán đoán, nô mặt không bằng hoa mặt hảo

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 5266 thời gian cập nhật : 206 03 8 3:8

Tuyên Hòa năm đầu tháng sáu đích thời gian trong, trọn nửa tháng đích, toàn bộ Hàng Châu Thành gần như cũng bị một lượng màu xám đích sắc điệu bao phủ.

Loại này màu xám ngược lại là dữ Vụ mai không quan hệ, chỉ là đơn thuần đích âm trầm, liên tiếp không ngừng, phảng phất vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng đích mưa dầm cứ như vậy tung tích, làm cho người ta đích trong lòng đều bao phủ khỏi một tia nhàn nhạt đích ưu sầu.

Loại này ưu sầu, nếu là chỉ cần tại trong sân có lẽ sẽ không quá qua khó qua, khả nếu là đẩy cửa đi lên đường cái, nhìn nhìn kia phố xá Việt Hoa tụ họp càng nhiều đích dân chạy nạn, nạn dân, trong lòng bao phủ đích u ám cũng sẽ trở nên càng thêm thâm trầm vài phần.

Vũ thanh loại vật này, chột nghe thì khả năng cảm thấy ưu mỹ, thậm chí êm tai, thanh tâm. Cần phải là ngay cả lấy nửa tháng đều chưa từng ngừng một lát đích, loại này quá mức triển miên đích dây dưa, liền biến thành một loại làm cho người ta bức bối đích đồ.

Loại này thỉnh giác đích bức bối dữ trước mắt đích bi thương hỗn tạp tạp, mạn tố tại đây một mảnh mưa dầm mùa đích trong không khí, làm cho người ta chớp mũi trong ngực được, đều là mục nát đích khí tức.

Sở Phong bung dù đi ở trên đường, đi ngang qua một cái trong lòng ôm hài tử đích chạy nạn mẫu thân, nửa ngồi xồm người xuống, buông xuống mấy đồng tiền.

Mẫu thân đã ôm hài tử ngủ rồi, thời điểm này lại bởi vì đồng tiền phát ra đích rất nhỏ tiếng động nhi bỗng nhiên tỉnh hình, mở to hai mắt nhìn, gần như không dám tin nhìn nhìn Sở Phong buông xuống đích tiền tài.

Sở Phong nhẹ vô cùng đích nở nụ cười, đứng dậy rồi đi.

Một mạc đích áo dài dữ dù che mưa, rất nhanh bị tầng tầng đích vũ mảnh vải che phủ lên, rốt cuộc thấy không rõ.

Gây như que củi đích mẫu thân cuống quýt trong những cái kia đồng tiền nhét vào trong lòng, cử động như vậy, tự nhiên đánh thức nàng trong lòng đích hài nhi.

"Không khóc, không khóc, nghe lời á."

Mẫu thân dụ dỗ hài tử, cảm quần áo khó hiểu, đem **** nhét vào hài nhi đích trong miệng, hữu hiệu tổ chức hài nhi đích bạo phát.

Nhưng loại này ngăn cản thường thường là ngăn ngại, bởi vì cơ thể mẹ khuyết thiếu dinh dưỡng, dòng sữa của nàng đã không nhiều lắm. Nàng chỉ có thể dùng nha môn xà xuất đích cháo tới dứt nuôi dưỡng hài tử, nuôi sống mẹ con bọn hắn hai người. Thế nhưng là mấy ngày nay hạ xuống, cháo cũng đã càng ngày càng hiếm.

Ngẩng đầu nhìn thiên, thái dương tại tro mai đích trong áng mây phóng ra một tia nhàn nhạt đích kim Biên nhi. Mẫu thân trong lòng đoán giao lấy đại khái

đích thời cơ, ôm hài tử đứng dậy, hướng xà cháo đích dư hàng trong môn tà kiều nam đi đến.

Chỗ đó cự ly bên này có chút cự ly, nhưng nàng như cũ kiên trì mỗi ngày tại chợ phía Tây nơi này tìm mái hiên tránh mưa du đãng. Nàng đương nhiên không nguyện ý tẩu quá nhiều đường tới tiêu hao thể năng, thế nhưng là thứ này lưỡng thành phố, tuyệt đối là Hàng Châu Thành trong có khả năng nhất đủ đòi hỏi đến tiền tài đích địa phương.

Có chút không yên lòng trong lòng mấy cái tán toái đích đồng bạc, nàng lại đưa tay như trong lòng cẩn thận sờ lên, vụng trộm, mang theo nội tâm chờ mong đích tình tề đếm lấy... Mười ba cái, có thể mua ba cái bánh nướng.

Trong lòng của nàng nổi lên một tia ngọt ngào.

Cũng không có tới kịp đối kia vì trả thù lao đích nhân tự mình nói lời cảm tạ, thật sự là, quá không nên.

Phật tổ phù hộ, nguyện ngày khác đại Phú Đại Quý, sống lâu trăm tuổi a!

...

...

Sở Phong đích mục quang xuyên qua người đi đường, rơi vào Phạm thị thi họa hành trước cửa kia hai tòa điều khắc tinh mỹ đích sur từ bằng đá thượng cấp.

Dân chạy nạn nhiều hơn nữa, nên làm sinh ý cũng chung quy như cũ. Cửa người tiếp khách nhóm vẫn còn ở hướng bên trong mời người, nụ cười như trước, chỉ là nhìn ra được, nơi này đích sinh ý đích xác thanh đạm không ít.

Điều này cũng đúng thi họa làm được cự lệ, mỗi đến mưa dầm mùa trước sau, các gia đích sinh ý cũng phải có vài phần hồi điều.

Thứ nhất là mưa càng nhiều, rất nhiều người không lớn nguyện ý ra cửa. Thứ hai, sách này họa tới tới lui lui đích cảm lấy cũng sẽ trở nên vô cùng bất tiện.

Cũng có người đặc biệt tại mưa dầm quý lúc trước, tương nhà mình đích thi họa cảm đến tin được đích thi họa hành phó thác. Rốt cuộc mùa này đích ẩm ướt âm u thật sự bất lợi với thi họa đích bảo tồn, hơi hơi không chú ý sẽ có nấm mốc điểm, nếu như là tầm thường thi họa thì cũng thôi, vạn nhất thị danh gia đích Truyền Thế Chi Bảo nhiệm nấm mốc, này chỉ sợ là làm cho người vô cùng đau đớn đích sự tình.

May mà từng cái thi họa thủ đồ làm thời hữu từng người bảo tồn thi họa đích bí quyết, thông gió đích gian phòng bố cục, đối không khí khô ráo ẩm ướt đích điều tiết, lựa vải bố, trang giấy các loại tài liệu đích đem không, bọn họ đều là chuyên nghiệp, cũng là có thể cam đoan phẩm chất.

Cho nên bảo tồn phí có lẽ xa xỉ, nhưng chân chính cất giấu danh gia thi họa đích nhân, cũng sẽ không vì vậy mà tiếc rẻ.

Mưa dầm mùa lợi nhuận một ít bảo tồn thi họa đích tiền, điều này cũng trở thành ngành sản xuất bên trong cự quy củ. Cho nên, nhất thời đích sinh ý thanh đạm, ngược lại ảnh hưởng không được quá nhiều.

"Sở lang quân tới? Mau mời tiền, mau mời tiền!"

Cửa tiểu người tiếp khách mất sắc, xa xa tựa nhìn thấy Sở Phong, cười đón: "Tây Tịch tiên sinh sớm hơn một canh giờ đến, chắc hẳn này lúc sau đã nói khóa. Sở lang quân tới đích vừa vặn."

Thi hương, Lưu Chính Khanh ngoại trừ ôn tập chuẩn bị sắp đến nơi đích phủ thử ra, như trước tới Phạm gia nơi này tiếp tục làm Tây Tịch tiên sinh.

Này cũng cũng không phải là hoàn toàn vì sống tạm kiếm tiền, Lưu Chính Khanh phát hiện, Phạm gia vị này tiểu nương tử tuy tuổi không lớn lắm, nhưng đối với sách văn, sự tình tự hữu chính mình đích một phen giải thích, có một chút thuận miệng nói xuất đích đồ vật vậy mà sẽ để cho Lưu Chính Khanh đều hơi bị kinh ngạc. Cho nên, mấy tháng này giáo sư hạ xuống, Lưu Chính Khanh ngược lại cảm giác mình đối Tứ thư Ngũ kinh trên đích một ít đồ vật, hữu chút vượt mức đích lý giải dữ nhận thức. Chẳng những kiếm tiền, còn thuận tiện lấy học được vài thứ, đây thật là một kiện rất khó tìm đến đích chuyện tốt, Lưu Chính Khanh tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Huống chi, trừ đó ra, Lưu Chính Khanh còn có thể thừa cơ học tập đến một ít những vật khác...

Sở Phong từ cửa kia miệng đích người tiếp khách cười nói vào cửa, nhất lục lỗ tựa nhìn thấy đang tại chính sảnh trong chỉ huy mọi người giặt băng hiệu đích Phạm Thu Minh.

"Phạm chương quỹ thật hăng hái, muốn một lần nữa thu thập thi họa được sao?" Sở Phong đi lên trước, cười bắt chuyện.

Phạm Thu Minh đối đãi Sở Phong đích thái độ... Đã nói không được tốt lắm, rốt cuộc trong lòng là có chỗ khúc mắc. Bất quá nếu là xấu, ngược lại đích xác không tính là, rốt cuộc là nhà mình muối muối nhận thức chuẩn họa vẽ lão sư, lại nói tiếp cùng thân phận Lưu Chính Khanh không sai biệt lắm, tựa xem như là một cái không cần dùng tiền mời đích Tây Tịch. Còn có Sở Phong cùng Văn Đoàn tiên sinh đích quan hệ, Phạm Thu Minh như vậy khôn khéo đích người làm ăn, tự nhiên sẽ không ở trước mặt cùng hấn khởi cái gì xung đột.

Chỉ là nội tâm đa thiếu có một chút không thoải mái đích đồ vật, Phạm Thu Minh lúc này nghe lời của Sở Phong, quay đầu lại nhìn hẳn một cái, gật gật đầu, đáp: "Thừa dịp thời điểm này khách nhân thiếu, đem những này quanh năm giặt đích tấm biển, thi họa các loại đều quét dọn một phen."

Phạm Thu Minh trong lúc lơ đãng thoáng nhìn Sở Phong vì thấp đích tay áo phải miệng, khẽ nhủ mảy: "Sở huynh đây là lại cho tên ăn mày trước rồi?"

Sở Phong gật đầu cười nói: "Phạm huynh tuệ nhãn như đuốc."

"Cần gì chứ." Phạm Thu Minh thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói, "Người nghèo quá nhiều, cho dù là gia tài bạc triệu, người cũng là bang bất quá tới. Sở huynh có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng Giang Nam nơi này mỗi đến mùa dầm mưa, cơ hồ là mỗi năm đều gặp lũ lụt. Tô Đề tu kiến hào lúc trước, Hàng Châu Thành cũng bị nạn qua bao nhiêu lần... Đây là quá mức tầm thường đích sự tình, người bình thường làm không là cái gì. Chúng ta người bình thường mặc dù quyền xuất nhiều hơn nữa đích đồ vật, dữ triều đình xuất thù so sánh, chung quy là sợi lông trên chín con trâu."

Tương tự loại ý nghĩ này, bất luận là hiện tại, hay là ngàn năm về sau đích xã hội hiện đại, rất nhiều người cũng sẽ có. Rốt cuộc theo như lời bọn họ, cũng không phải cái gì hoàn toàn không có đạo lý đích sự tình, cho nên, Sở Phong tuy cũng không chấp nhận, nhưng cũng sẽ không xảy ra ngôn phản bác.

Sở Phong nghe vậy mỉm cười, nói: "Trả thù lao ngược lại không phải là vì tương trợ cái gì, rốt cuộc những số tiền kia quá ít, có thể đưa đến đích tác dụng đích xác có hạn. Nói thật, cho bọn họ tiền, chỉ là vì đồ một cái chính mình đích an tâm mà thôi."

Loại này lý do thoái thác... Ngược lại là Phạm Thu Minh lần đầu tiên nghe nói. Hắn hơi hơi ngơ ngác một chút, tò mò nhìn Sở Phong nhất nhãn, không phải nói cái gì.

"Phạm chương quỹ đón lấy bận rộn, ta đi trước đằng sau." Sở Phong cười hướng hắn chấp tay, rồi đi.

Từ cửa sách tiến nội viện, vượt qua tường xây làm bình phong ở cổng nhập môn hành lang, hướng đông vượt qua viện bước đi, lại đi tiến đắc lương gốc cây đào doanh môn, nơi này chính là Phạm phủ đích thư phòng.

Nơi này Sở Phong đã tới quá nhiều lần, kia người tiếp khách giúp đỡ vào bên trong thông bẩm một tiếng, liền lui xuống.

Lưu Chính Khanh đã nghe được thanh âm đi ra ngoài tới đón, xa xa nhìn thấy Sở Phong, nở nụ cười: "Người thời gian này đây nắm chắc đích vừa vặn, chúng ta vừa nói "Mạnh Tử? Ly lâu dưới", uống xong trà, người đã tới rồi."

Sở Phong cười đi lên trước, vừa vặn Phạm Thu Bạch cũng đứng dậy tới đón, thấy được hắn, vì xấu hổ đích cúi đầu khẽ chào lễ: "Sở lang quân bình an."

"Phạm nương tử bình an." Sở Phong cười đáp lễ, khom người vái chào.

Lưu Chính Khanh cười hi hi đích ở bên cạnh ôm cánh tay nhìn hai người, một đôi ánh mắt gian tà, cũng không biết sắp xếp mấy thứ gì đó dạng đích tâm tư.

"Sở lang quân hảo! Bên này mặc vừa mới mới hảo, chúng ta là hiện tại liền bắt đầu, hay là hơi hơi nghỉ một chút?"

Chải lấy hai cái túi xách đầu đích Phi Bạch thời điểm này mắt mờ to, nhẹ nhàng đích bật đi ra, chuẩn chuẩn lướt nước tựa như phúc lễ, con mắt ngọt trở thành trắng lười lười.

"Phi Bạch không muốn không hiểu chuyện, Sở lang quân vừa tới, chung quy hơi hơi nghỉ một chút. Còn không mau khứ dâng trà." Phạm Thu Bạch khẽ cau một tiếng.

"A! A!" Phi Bạch bừng tỉnh, vội vàng chạy tới bưng trà.

Mấy người nhập tọa, Sở Phong cười nói: "Nguyên lai tổng cho rằng Giang Nam lâm viễn khúc chiết hữu vị, nhất là hành lang gấp khúc lan tràn đến bốn phương tám hướng, cảm giác, cảm thấy là vì văn nhân ý cảnh. Hiện giờ ở bên cạnh đã trải qua mưa dầm quý, mới hiểu được lúc này hành lang thậm chí có lớn như vậy đích tác dụng. Bằng không tại trong nhà mình tới tới lui lui đích đều muốn bưng dù, suy nghĩ một chút đã cảm thấy khó chịu."

"Vâng, Biện Lương bên kia cũng sẽ không có nhiều như vậy đích hành lang gấp khúc quanh quẩn, rốt cuộc mưa muốn giảm rất nhiều." Phạm Thu Bạch đỡ Sở Phong nói đùa thời điểm, trên mặt đều một mực mang theo một tia như có như không đích ý xấu hổ, mui phần động lòng người, "Huynh trưởng thuyết năm nay Giang Tô mưa quá nhiều, đề ta qua ít ngày tựu Bắc thượng về kinh. Sở lang quân cũng muốn đi Biện Lương thành chuẩn bị viện họa đích cuộc thi a? Chúng ta thuê thuyền Bắc thượng, Sở lang quân nếu như không ngại đích, có thể cùng chúng ta một đạo tầu."

Này ly biệt đích, nói có chút đột nhiên, khiến cho Sở Phong đỡ Lưu Chính Khanh đều nao nao.

"Mấy ngày nữa liền đi? Vội vã như vậy?" Lưu Chính Khanh khó hiểu, "Ta từ nhỏ ở Hàng Châu lớn lên, lũ lụt không biết kiến qua bao nhiêu lần, năm nay tình hình này nếu so với những năm qua tốt hơn nhiều, nếu như là bởi vì sợ, lo lắng, trong mắt của ta, ngược lại là đại cũng không tất. Điều này cũng kì, Phạm Thu Minh tên kia tại Hàng Châu Thành cư trú đích thời gian cũng không ít, chẳng lẽ lại còn có thể bị như vậy một chút xíu đích mưa nhỏ hù đến?"

Phạm Thu Bạch còn chưa mở miệng giải thích, sắc mặt đã nhưng xấu hổ.

"Nếu bình thường đích niên đại, nhà của ta nương tử lúc này đã sớm hồi kinh á!" Phi Bạch vào lúc đó bưng trà qua, hi hi cười nói, "Thông thường mà nói, nhà của ta nương tử chỉ ở Hàng Châu bên này ở một cái mùa xuân, Biện Kinh thiên khí trở nên ẩm áp sẽ trở về. Bất quá lần này, lại có Tây Tịch tiên sinh, lại có Sở lang quân, nhà của ta nương tử mới ở bên cạnh nhiều chậm trễ mấy tháng. Nhà của ta chủ mẫu cũng đã gởi thư rất nhiều lần thì thăm, nếu nương tử còn không trở về, chủ mẫu sợ là muốn chủ động giết qua, đến xem nữ nhi bảo bối của nàng."

"Phi Bạch!" Mắt thấy Phi Bạch này Tiểu Thiếu Nữ càng nói càng hừ không tương nổi, Phạm Thu Bạch nhìn không được dậm chân, oán trách lấy nghiêng qua nàng nhất nhãn.

Phi Bạch cười hi hi đích vội vàng ngừng lại câu chuyện, hai tay che miệng của mình, lại che không ngừng khanh khách đích tiếng cười từ giữa kẽ tay truyền tới.

"Thì ra là thế này." Lưu Chính Khanh gật gật đầu, nội tâm hữu chút so đo, trong ánh mắt dần theo trêu chọc đích nhìn Sở Phong nhất nhãn.

Sở Phong lại không có nghe được trong đó chỉ, thời điểm này chỉ chọn đầu nói: "Cha mẹ, không xa du, du tất có phương. Đã có thân nhân nhớ thương. Phạm nương tử đích xác hay là sớm đi trở lại tốt. Về phần chính ta hà thì Bắc thượng đích sự tình... E rằng còn phải trở về cùng tiên sinh, lão sư đều thương lượng một chút, trong lúc nhất thời không thể trả lời Phạm nương tử."

"Như vậy a." Phạm Thu Bạch mặt lộ vẻ vài phần thất lạc, lại vội hỏi, "Không quan hệ, còn có mấy ngày đích công phu, Sở lang quân thả trở về thương lượng một chút, không nóng nảy trả lời, dù sao bất quá là tiện thể đoạn đường mà thôi, đều là việc nhỏ. Chỉ là ta nghĩ, kinh đô kia viện họa đích cuộc thi, mặc dù đối với vu Sở lang quân như vậy đích tài học mà nói e rằng không coi là cái đại sự gì, nhưng đa thiếu chung quy chuẩn bị một chút. Sớm một chút qua bên kia, coi như là làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật. Đúng rồi... Nếu như Phạm Lão Tiên Sinh, Trình Nguyên tiên sinh cùng đi đích, đại khái có thể ở lại nhà của chúng ta, hữu nhân vật như vậy đến nhà, gia nghiêm từ thân tới cũng nhất định sẽ quét dọn giường chiếu đón chào, cảm thấy vẻ vang cho kẻ hèn này."

Phảng phất sợ hãi mất đi lúc nào, Phạm Thu Bạch ngữ nhanh chóng nhanh chóng đích tương lời nói này nói ra, trong nội tâm lưu lại vài phần tha thiết chờ đợi.

"Nào dám quá mức quấy rầy nha." Sở Phong cười nói, "Bất quá Phạm nương tử lần này nhiệt tâm, Sở Phong nhất định sẽ nhất nhất truyền đạt."

Phạm Thu Bạch nghe được "Nhiệt tâm" hai chữ, sắc mặt lại là đỏ lên, dùng con muỗi đại đích thanh âm, ứng cái "Ừ" chữ.

Như ốc như ốc, lo được lo mất.

Tâm trạng của Phạm Thu Bạch tựa phảng phất Tiền Đường thủy triều đích lên xuống, cuốn biến ảo liên tục, khó có thể an tĩnh.

Từ ngày đó chân chính gặp mặt, Phạm Thu Bạch đã cảm thấy, chính mình một mực ở như vậy hào không an tĩnh tâm tư hạ sinh còn sống.

Trong lòng của nàng nhớ lấy quá nhiều chuyện... Tới lúc mới gặp mặt đích xấu hổ Sở Phong có thể hay không chú ý? Chính mình ngày đó trong lúc bối rối đựng đồ nước trà hẳn hội sẽ không cảm thấy chính mình vụng về? Hôm nay búi tóc sơ đích có chút tán loạn, hẳn hội sẽ không cảm thấy chính mình khó coi?

Rất nhiều đích vấn đề, bắt đầu quanh quẩn tại trong lòng của nàng, để cho nàng thì bi thì vui mừng, thì chua thì ngọt lấy.

Lúc ban đầu đích kia đoạn, Phạm Thu Bạch cũng không có biết rõ ràng mình rốt cuộc là thế nào.

Dù cho ngẫu nhiên đi ngang qua, nghe được huynh trưởng đang tại đàm luận có quan hệ chuyện Sở Phong... Không! Dù cho chỉ là đang đàm luận Lục thị thi họa hành, thậm chí lục Lão Tiên Sinh, Trình Nguyên tiên sinh đích sự tình, chỉ cần là một chút xú dữ Sở Phong có quan hệ, nàng cũng nhìn không được hội nghiêng tai lắng nghe một phen.

Mỗi lần nàng họa hết một bức họa, đều lập tức vô cùng cao hứng đích muốn cho Sở Phong nhìn một cái, bình luận một phen, thế nhưng là tính tế suy nghĩ, lại cảm giác mình đích họa nơi này không tốt, chỗ đó cũng không nên, không quá phận hào đích thời gian lưu chuyện, nàng liền cảm giác mình đích họa bách kẻ vô dụng.

Mâu thuẫn như vậy dữ gãy dựa, một mà tiếp, lại nhi ba đích xuất hiện ở cuộc sống của Phạm Thu Bạch trong.

Trong lúc nhất thời, nàng trở nên có chút mang nhiên, không biết mình trên người đến cùng xảy ra chuyện gì, tại sao lại khẩn trương như vậy lại mâu thuẫn, vô pháp tự kiềm chế.

Biết có một ngày, Phi Bạch nhẹ nhàng hừ phát nhất thủ cười nhỏ.

Đó là Dịch An Cư Sĩ đích nhất thủ "giảm chữ Mộc Lan hoa".

Bán hoa gánh vác, mưa dầm nhất cảnh xuân dục thả. Lệ nhuộm nhẹ đều đặn, do đài đồng hà liễu lộ ngân.

Sợ lang phán đoán, nô mặt không bằng hoa mặt hảo. Tóc mây tà trăm, đồ muốn dạy lang bi cũng xem.

Vô cùng đơn giản đích mấy câu, lại giống như ký mềm nhũn đích uất ức quyền đồng dạng, kiên hết thấy căn nguyên triển khai đến trước mặt Phạm Thu Bạch.

Nàng xoát đích một chút đỏ mặt, tim đập đích phảng phất nổi trống, bất luận như hà, cũng rốt cuộc yên ổn không xuống.

Đúng rồi... Chẳng trách chính mình muốn lo trước lo sau, lo được lo mất.

Hết thấy căn nguyên, không có gì hơn một câu này "Sợ lang phán đoán, nô mặt không bằng hoa mặt hảo" mà thôi.

Thiếu nữ hoài xuân, khuê bên trong suy nghĩ... Nói như vậy vốn chuyện xưa, Phạm Thu Bạch từng tại trà lâu, đùa giỡn trong nghe qua, ai từng muốn, hiện giờ, vậy mà phát sinh ở trên đầu của mình...

Nàng hi vọng Sở Phong biết mình tâm tư, đồng thời lại sợ hãi hẳn biết được.

Phạm Thu Bạch tâm loạn không thôi.

Nàng không biết mình phải làm gì.

Mẫu thân thúc giục nàng mau chóng hồi kinh đích thư từ tổ thiếp, tới một đạo lại một đạo, phen này từng quyền chi tâm đích thúc giục, bị "Mạch trên hoa nở chậm rãi về", không biết lợi hại gấp bao nhiêu lần!

Thế nhưng là nàng hết lần này tới lần khác không muốn đi, nhi trong đó chiều cố, cũng chỉ là bởi vì cách mỗi hai ngày, nàng liền có thể nhìn thấy Sở Phong một mặt mà thôi.

"Phạm nương tử đích bút pháp lại tinh tiến, nhất là tranh hoa điều, so với ta lợi hại quá nhiều."

Sở Phong nhìn kỹ trước mắt đích bức họa, tự đáy lòng than thở.

"Làm sao như vậy được, Sở lang quân tại thật sự là thái quá khen." Phạm Thu Bạch đỏ mặt, bởi vì hẳn đích một câu tán dương, nội tâm ám áp.

"Ta nói là sự thật, tranh hoa điều, ta không bằng Phạm nương tử nhiều vĩ, phải không dám lung tung giáo sư." Sở Phong lại nhìn một chút trên bàn mặt khác một bức họa, thành khẩn nói, "Ngược lại là này một bức Yên Vân đích tiểu phẩm, ta tùy tiện nói một ít cái nhìn của mình, Phạm nương tử cũng tùy ý nghe, coi như là chê cười a."

"Đâu, Sở lang quân đích chỉ giáo là chữ chữ châm ngôn, ngay cả ta huynh trưởng cũng nói, mấy tháng này ta tại sơn thủy trên đích bút lực đột nhiên tăng mạnh đó!" Phạm Thu Bạch con mắt lóe sáng sáng, phảng phất mãn thiên Tinh quang đều tại bên trong.

"Nơi này đích mây khói, hay là Trình Nguyên tiên sinh chỉ điểm ta, không thể dùng bên cạnh mũi nhọn, mà là dùng trung phong đến vẽ. Ta cho ngươi làm mẫu một chút... Chính là như vậy, thế nhưng nơi này đích mặc sắc nhất định phải chú ý, căn bản là xen vào nhạt mặc cùng cực nhạt ở giữa, quá nồng thì mất linh khí, quá nhạt thì không có khí khái."

"Nguyên lai như thế! Trách không được ta cuối cùng cảm thấy nơi này có chút không đúng nhi đích địa phương... A, đúng rồi! Như vậy dùng bút quả nhiên đã khá nhiều! Ta biết, kia cái chỗ này kỳ thật cũng là không sai biệt lắm, tuy một cái là sơn, một cái là vân, nhưng dùng đích bút pháp tương đồng, chỉ là mặc sắc bất đồng, đúng hay không?"

Sở Phong cười tán thưởng: "Cái gọi là loại suy, suy một ra ba, theo như lời chính là Phạm nương tử nhân vật như vậy."

Phạm Thu Bạch nghe vậy, sắc mặt lại lần nữa ửng đỏ.

Mấy tháng này đến nay, Sở Phong tự vượt qua lấy cuộc sống như vậy.

Luyện chữ, học họa, toán khác, thỉnh thoảng đi về phía Trình Nguyên tiên sinh thỉnh giáo, lại ngẫu nhiên tới Phạm Thu Bạch nơi này cộng đồng học tập.

Hoàng hoàng hốt hốt, hẳn cảm giác mình phảng phất trở lại ngàn năm về sau đích thời còn học sinh, một loại quen thuộc lại là lẫn đích cảm giác, tràn ngập trong lòng của hắn.

"Đúng rồi, Sở lang quân, " Phạm Thu Bạch nghĩ tới điều gì, tò mò đặt câu hỏi, "Nhà của ta tổ tông đích " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ ", ngươi có từng gặp qua sao? Sở lang quân ngươi viết đích hương vị dữ " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ " mười phần tương tự đâu, thế nhưng là tranh này gần như chưa bao giờ truyền ra bên ngoài qua, trùng hợp như thế, thật đúng kỳ quái."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tình cảm

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2292 thời gian cập nhật : 206 03 9 08:56

Sở Phong dữ Phạm Thu Bạch lần đầu tiên gặp mặt thời điểm...

Tuy sự tình đã qua hai tháng có thừa, thế nhưng là mỗi lúc Phạm Thu Bạch nhớ lại khi đó đích sự tình, như trước sẽ cảm thấy xấu hổ.

Này xấu hổ dữ e lệ tự nhiên là kém một cấp bậc, rốt cuộc hai người trong đó cũng không có cái gì vừa thấy đã yêu đích ý tứ, hảo cảm có lẽ có một ít, thế nhưng cũng vèn vèn dừng ở một loại lướt qua triếp dừng lại đích trên tầng thứ, càng thêm cùng loại với thiếu niên thiếu nữ trong đó loại kia hiện ra ánh sáng đích tình cảm, dữ chân chính trên ý nghĩa đích **** không quan hệ.

Như vậy phản quang tán ra hào quang đích hình ảnh, đối với thiếu nam thiếu nữ đích mới gặp gỡ, kỳ thật cũng coi là một loại mười phần mỹ diệu đích hoàn cảnh.

Thế nhưng rất tiếc, lại cứ như vậy đích hoàn cảnh, hữu vài câu Phi Bạch đích trách móc, cùng với vài tiếng "Dê xôm" đích thăm hỏi. Sự tình tự hơi hơi thay đổi chút hương vị, nguyên bản mười phần duy mỹ đích cảnh vật, cũng bắt đầu hướng buồn cười, hoang đường đích lộ tuyến trên kéo dài ra ngoài.

Đương nhiên, Phi Bạch về sau là nói xin lỗi, hết sức trình trọng chuyện lạ, gần như giống như hai nước chính khách ký hiệp ước đích nghiêm túc.

Sở Phong chính mình tự nhiên là sẽ không tương bức này sự tình để trong lòng, nhân không biết thì không hờn, đây là đạo lý đơn giản nhất, tuy có thể làm được cũng không có nhiều người, nhưng Sở Phong cũng không ngừng như vậy yêu cầu chính mình. Chuyện cho tới bây giờ đích, đại sự e rằng còn thiếu không được phải có chút giận dữ, nhưng loại này bị khả ái nữ hài tử chỉ trích chuyện nhỏ, chung quy có thể làm được cười trừ.

Nhưng sự tình thường thường chính là rất có ý tứ. Sở Phong biểu hiện càng không để ý, càng lớn độ hào phóng, Phạm Thu Bạch ngược lại sẽ càng ngày càng cảm thấy xấu hổ.

"Dê xôm" ba chữ kia tuy không phải là nàng tự mình nói, nhưng Phi Bạch dù sao cũng là nha hoàn của nàng, nàng thân là chủ tử, tự nhiên muốn đối nha hoàn đích lời nói và việc làm chịu trách nhiệm. Đây là bởi vì như thế, Phạm Thu Bạch bởi vì chuyện này tình cũng từng trình trọng đích xin lỗi qua rất nhiều lần, dù cho Sở Phong thế nào phong phạm vẫn khinh đích thuyết "Vô sự" "Không cần để trong lòng", chuyện này hay là đã trở thành Phạm Thu Bạch trong lòng đích một cái kết, rất khó cởi bỏ.

Đương nhiên, chuyện này bản thân cũng là có niên đại đích nhân tố tồn tại.

"Dê xôm" loại lời này, tại hiện giờ đích mọi người xem ra, đã là đầy đủ vũ nhục nhân đích từ ngữ. Nếu là dùng loại này từ ngữ tới chỉ trích cái khác người đọc sách, e rằng đối phương hội lập tức tức sùi bọt mép, trách mắng vài câu "Người mới là dê xôm, cả nhà người đều là dê xôm" các loại lời, đã bình ổn hơi thở chính mình lửa giận trong lòng.

Thế nhưng là tại Sở Phong nghe tới, loại lời này thật sự không coi là cái gì. Lướt lăm "Thủy Hử Truyện", trách mắng vài tiếng "Lão cẩu trùng" (lén nuôi dưỡng hán tử đích phu nhân), "Mã đồ sáu" (xấp xỉ vu ma cô), cũng đã là mười phần đặc sắc đích địa phương. Dữ đời sau loại kia động một chút lại thăm hỏi một phen trực hệ, phải dùng một tiếng "Tất ——" tới che giấu đích thô tục tới tương đối, Đường Tổng chỉ kịp đích thô tục càng giống là một loại gãi ngứa ngứa đồng dạng mưa bụi, hoàn toàn không coi là cái gì.

Có thể thấy quốc gia của ta lịch sử bắt nguồn xa, dòng chảy dài, thô tục hệ thống phát triển đích tốc độ, vẫn là tại Minh Thanh chỉ kịp có chỗ giờ lên... Đây cũng không phải hoàn toàn đích vui đùa. Nguyên khúc bên trong "Tây Sương Ký" "Mẫu Đơn đình" gần như tìm không được cái gì chân chính trên ý nghĩa đích thô tục, có thể hữu một câu "Cùng người đem linh Khẩu Nhi tòng (lồng), dây thắt lưng rộng, tự sao nhi uẩn lấy răng nhi dính cũng", cũng đã là rất không kiện đồ của Khang, chỉ có như vậy nhất thủ nội dung dính chút hơn kém khỏe mạnh nội dung đích "cây đào núi đỏ", khúc dạo đầu cũng không quên hữu một câu "Là người như hoa mỹ quyền, như nước năm xưa", như vậy đích thiên cổ danh ngôn.

Nhi xa hơn đến Minh triều, "Thủy Hử Truyện" trong thông thiên đích mắng chửi người lời tuy nhưng không ít, nhưng tình tế truy cứu, tuy bị nguyên khúc lợi hại hơn chút, lại cũng cũng nói không hơn lộ cốt.

Về phần phát triển đến Thanh triều... Thoại bản tiểu thuyết không đi nói, chỉ cần thuyết một quyền "Hồng Lâu Mộng", xem qua đích nhân e rằng cũng biết, bên trong đích mắng chửi người lời thật sự là biến đổi hoa hình đáng đích chơi, gần như đến ngữ không sợ hãi nhân chết không ngớt đích tình trạng. Chỉ là cuốn này sách, đã có thể thoáng nhìn hiện đại nói linh tinh Hán ngữ đích thô tục thành chỉ số thức tăng trưởng bỗng nhiên khuynh hướng.

"Hồng Lâu Mộng" như vậy đích sách, rất xấu tự nhiên không cần phải nói, rõ như ban ngày. Khả đơn thuần từ thô tục cái sùng này độ mà nói, như vậy đích sách, lại bị về vì trung học tất đọc... Đây là một kiện mười phần có ý tứ đích sự tình.

Sở Phong không tính là cái gì tốt đệ tử, nhưng Từ đại có tên may mà là xem qua. Ngược lại không phải là vì học đòi văn về các loại, mà là cao trung thời điểm tự học khóa, ngoại trừ bình thường học tập, tác nghiệp ra, có thể việc làm thật sự có hạn, rốt cuộc hữu lão sư nhìn nhìn. Chơi điện thoại sẽ bị tịch thu, đọc tiểu thuyết hội bị mắng, ngược lại là công khai đích thu được một quyền "Hồng Lâu Mộng", quang minh chính đại đích nói mình là tại đề cao ngữ văn bản lĩnh, thành tích... Tuy lão sư rất có thể cần nhìn quái vật đích mục quang xem kỹ một phen, nhưng mà nói, là sẽ không phản đối. Nhất là làm chủ nhiệm lớp là lời của Ngự Văn Lão Sư, không chừng còn có thể tích cực cổ vũ một phen.

Cho nên, may mắn hoặc là bất hạnh, tuổi còn trẻ đích Sở Phong đã tiếp nhận qua "Hồng Lâu Mộng" đích tẩy lễ. Chớ nói chi là hán tại ngàn năm về sau thế giới trong, nghe được đều là dạng gi lộ cốt thô tục, một câu "Dê xôm" với hán mà nói, thật sự là quá mức đồ chơi cho con nít.

Chỉ là Phạm Thu Bạch lại gây khó dễ nội tâm cái hồ này nhi, nói xin lỗi một lần lại một lần. Cuối cùng, hay là Sở Phong bất đắc dĩ, đành phải cười nói một câu: "Nếu như Phạm nương tử thật sự bận khoản, không bằng cho ta một cái đặc quyền, để ở dưới có thể đọc đã mất một lần Phạm gia nơi cất giấu

đích thi họa, để mà chuộc tội bỏ đi".

Phạm Thu Bạch nghe vậy tự nhiên sững sờ ngơ ngác một chút, chợt vui vẻ tiếp nhận.

Phạm gia nơi cất giấu thi họa nhiều, tự nhiên không phải là một hai lần là có thể xem hết. Cũng chính bởi vì một câu nói như vậy, một cái muốn mời, hai người gặp mặt đích số lần càng ngày càng nhiều, cảm rở từ đáy lòng đích kia một hạt nho nhỏ hạt giống, cũng dần dần từ trong đất bùn chui ra, tàn mát ra thân nhiên sinh cơ đích lục ý.

Đương nhiên, đây hết thấy đích cử động rơi vào rất nhiều người đích trong mắt. Văn Đoan tiên sinh, Lưu Chính Khanh đám người, cơ hồ là nhạc kiên kỳ thành. Về phần Phạm Thu Minh chỗ đó, trong lòng đích khó chịu đa thiếu là có, hắn cũng từng muốn nói qua, để cho nhà mình muối muối chú ý một chút nam nữ miêng lưỡi sự tình các loại vấn đề. Thế nhưng là mỗi lần thấy được Phạm Thu Bạch trên mặt tăng kia nhàn nhạt đích vui sướng, với tư cách là huynh trưởng đích hắn, liền lại cảm thấy đau lòng, sợ hãi chính mình câu nói kia nói không đúng, làm thương tổn mất cảm đích muối từ.

Đương nhiên, Phạm Thu Minh trong lòng cũng là nghĩ đến, Thu Bạch mấy ngày nữa phải trở về kinh. Hai người đích cự ly một khi kéo ra, sự tình tự nhiên giải quyết dễ dàng, không cần bản thân bây giờ quá mức để trong lòng.

Một phương diện khác, cũng là bởi vì Phạm Thu Minh đã từng tham dự qua hai người ở giữa thi họa thảo luận, hắn không phải không thừa nhận, hai người kia cùng một chỗ đích xác trong sạch, thật đơn giản, ngoại trừ thi họa ra, những chuyện khác gần như một mực không đề cập tới, đơn giản thuần túy đích gần như trong suốt, vì vậy càng thêm yên lòng.

Nếu như Sở Phong muốn con cóc ăn thịt thiên nga, hắn làm huynh trưởng đích tự nhiên muốn hảo hảo trừng trị Sở Phong một phen, cho hắn biết một chút lợi hại!

Bất quá như vền vẹn dừng bước tại hiện giờ như vậy đích lui tới... Mỗi lần thảo luận, Lưu Chính Khanh, Phi Bạch đều tại một bên, bên cạnh tôi tớ hạ nhân cũng tới hướng không dứt... Loại này phô trương đích xác dữ một người khác Tây Tịch tiên sinh không khác, ngược lại không cần cân nhắc quá nhiều.

Phạm Thu Minh dù sao cũng là người làm ăn, sự tình đích lợi và hại, rất xấu, cục diện như hà, hắn tự nhiên là có thể đủ thấy rõ ràng mình bạch, cho nên đối với hai người bọn họ chuyện giữa hữu tám phần đích yên tâm.

Chỉ là, hắn mặc dù lại khôn khéo, rất nhiều thật sâu vùi giấu ở đáy lòng đích đồ vật, đích thực là quá khó nhìn rõ ràng.

Rất nhiều tình cảm phương diện đích đồ vật, liền Sở Phong, Phạm Thu Bạch mình cũng lộn không rõ lắm, huống chi là người bên ngoài?

Hơn nữa Phạm Thu Minh hiện tại cũng không biết, muối muối của mình, đã đối Sở Phong đưa ra cùng nhau Bắc thượng đích mời...

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lũ lụt Giang Nam

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 3485 thời gian cập nhật : 206 03 20 0:46

Nhân nói ra, liền có như tát nước ra ngoài, muốn thu hồi là không thể nào.

Hôm nay đêm xuống, Phạm Thu Minh dữ muối muối cùng nhau ăn cơm, Thuyết Khởi ban ngày đích sự tình, lúc này mới nghe nói có quan hệ kia dữ Sở Phong đám người theo thuyền cùng nhau Bắc thượng đích mời, nhất thời không khỏi sắc mặt phát xanh.

"Ta là không phải, nói sai nói cái gì sao?"

Phạm Thu Bạch tâm tư nện mắng mắng cảm, nhìn nhìn nhà mình huynh trưởng sắc mặt, chính mình liền có chút tự trách, nhẹ nhàng buông xuống đôi đũa trong tay.

"Sai' cái chữ này không khỏi quá nặng đi, ngược lại không đến mức." Phạm Thu Minh hơi có vẻ cứng ngắc cười cười, trừ trừ lấy lựa chọn dùng từ, "Theo lý thuyết, muối muối tuổi của người kỳ thật cũng không nhỏ, chuyện nam nữ... Ta cũng minh bạch người trên thực tế không có lòng này tư, thế nhưng người cũng nên biết, có ít người, thỉnh phong chính là vũ, thậm chí không có gió thời điểm, cũng có thể tương kia một trận mưa miêu tả đích rất sống động. Người cùng vị kia Sở lang quân, rốt cuộc đều là tuổi tác, tuy không đến mức dẫn phát xuất cỡ nào lớn sự tình, khả nếu là có người trước thiết đầu căn từ, ta sợ sợ muối muối người nghe xong, nội tâm hội khó chịu."

Phạm Thu Minh đặc biệt tránh đi những cái kia trầm trọng đích từ ngữ, khả cho dù là như vậy dụ dàng đến nơi, hấn cũng phát hiện mình muối muối đích sắc mặt lập tức tái nhợt.

Nội tâm mãnh liệt chính là xiết chặt, Phạm Thu Minh vội vàng nói: "Đương nhiên đương nhiên, vì huynh cũng chỉ là phòng ngừa chu đáo mà thôi, cũng không phải thuyết hiện tại đã có người loạn như vậy nói. Muối muối người không cần phải lo lắng, đừng nói nhà chúng ta không người nào dám tùy ý thuyết chủ nhà đích lời ông tiếng ve, cho dù là hữu như vậy một cái hai cái, ta cũng nhất định phải bọn họ đẹp mắt! Ai dám nói lung tung, gia pháp hầu hạ!"

Phạm Thu Bạch nghe vậy, Thu Thủy đồng dạng đồng tử từ từ nhìn về phía hấn, vô lực cười cười, sắc mặt lại vẫn là như trước đích trắng xám.

Phạm Thu Minh có chút không liệu, tại sinh ý trên trận khôn khéo đích đánh đầu thắng đó đích nhân vật, đối với mình muối muối trên người chuyện đã xảy ra, luôn là cảm thấy vô khả nại hà. Hấn không khỏi đang suy nghĩ, chính mình dạng một phen có lẽ có đích giả thiết, có phải hay không đã thương muối muối đích tâm? Chính mình dạng lung tung nói chuyện, có thể hay không để cho muối muối cho là mình không tín nhiệm nàng?

Hấn nào biết đâu, Phạm Thu Bạch sắc mặt đích cải biến, cũng không đơn thuần là những cái này vô vị đích suy đoán, càng nhiều, lại là bởi vì tâm tư của nàng, bị một câu như vậy nhắc nhở đích lời nói vạch trần.

Trái tim gần như muốn từ cổ họng nhảy ra ngoài, hai tay lạnh cả người, gần như có chút rất nhỏ đích run rẩy.

Đây là Phạm Thu Bạch chưa bao giờ cảm giác qua đích khẩn trương, hiện giờ, rồi lại thật sự phát sinh ở trên người của nàng.

"Muối muối, ta nói lung tung mà thôi, người đừng quá làm chuyện quan trọng." Phạm Thu Minh trong nội tâm tự trách không thôi, đứng dậy Bồi hồi, "Ai! Đều là ta không tốt! Không có chuyện nói vậy chút lời ông tiếng ve làm cái gì! Tất nhiên là bị mấy ngày nay liên miên đích mưa rơi làm cho hôn mê đầu óc, mình cũng rối loạn!"

"Không sao, kỳ thật Tam ca không nên tự trách."

Phạm Thu Bạch ấn định tâm thần, cười lớn nói, "Ta cũng biết đạo lý này, chỉ là trước kia chưa tới kịp nghĩ tới, hiện giờ bị huynh trưởng điểm tỉnh, trên thực tế, ngược lại sống khá giả bị những người khác đích tin đồn thuyết giáo."

"Này... Có lẽ chỉ là vì huynh suy nghĩ quá mức, người dữ vị kia Sở lang quân đích vắng lai, vì huynh cũng đều thấy rõ, đích xác không thể nói đi quá giới hạn, người... Cũng không cần quá mức để ý." Phạm Thu Minh kiên muối muối đích sắc mặt hơi có hòa hoãn, một lòng cũng dần dần an định lại.

"Ừ." Phạm Thu Bạch cúi đầu xuống, hai gò má hơi hơi hiện ra đỏ ửng, "Biết."

Chính mình một muối muối, từ nhỏ tự hiểu chuyện đích làm cho đau lòng người, Phạm Thu Minh thời điểm này thấy thế như thế, còn nào dám lại nói thêm cái gì, vội vàng cười nói: "Kỳ thật muối muối chiêu thức ấy, cũng là một kiện chưa từng không thể đích sự tình. Kia Sở Phong coi như xong, lại nói tiếp cũng chỉ là cái anh tuấn một ít, hơi hơi có một chút tài văn chương đích thiếu niên lang, loại nhân vật này tại Hàng Châu Thành có lẽ còn có thể có vài phần thể diện, khả nếu là bỏ vào Biện Lương nội thành, vậy cũng thật sự là một tảng đá đập xuống liền có thể thả ngược lại ba cái, thật sự không coi là cái gì. Bất quá, nếu là chúng ta một chuyến này Bắc thượng, có thể yêu đến lục Lão Tiên Sinh, Trình Nguyên tiên sinh người như vậy đồng hành, rất nhiều chuyện, đã có thể không giống với lúc trước..."

Phạm Thu Minh nội tâm nghĩ lại nghĩ tới đây, nội tâm không khỏi có chút vi ngứa, từ lúc trước đích kháng cự, biến thành mơ hồ muốn thúc đẩy chuyện này.

Kia Sở Phong thật sự là một cái quá mức không quan trọng đích tồn tại, tại chu thuyền trên đích, đa thiếu ánh mắt nhìn chăm chăm đầu, lượng hấn cũng không dám làm xảy ra chuyện gì. Lại nói, chỉ cần hấn hơi hơi hữu một phần đích tự mình hiểu lấy, cũng có thể minh bạch hấn là không xứng với ta Phạm gia. Bất quá là ý vào **** vận, không duyên có đích đã bá hai vị lão sư mà thôi. Khả hấn dù sao cũng là tư chất bình thường người, coi như là có danh sư dẫn đường, cũng chưa chắc liền có thể học thành cao đồ...

Phạm Thu Minh thái độ đối với Sở Phong... Từ Trình Nguyên thu Sở Phong làm đồ đệ một khắc này tự định ra tới.

Phạm Thu Minh đích niên kỷ cũng coi như không hơn đại, hai mươi hai ba mà thôi, mặc dù nói đã tại sinh ý trên trận lẫn lộn vài năm, càng đột hiện nhất phải nhỏ thương lượng phong độ, khôn khéo đều có đích bộ dáng, nhưng tâm tính trong, rốt cuộc vẫn không thể hoàn toàn thoát ly khai thiếu niên đích bản tính.

Đối Sở Phong đích hâm mộ là chôn sâu ở đáy lòng của hấn đích một khóa đậu hà lan, chỉ là dùng dây đặc đích mấy tầng chắn bông bao lấy, giả trang không tồn tại. Nhưng chính hấn nội tâm kỳ thật rõ ràng, viên kia đậu hà lan sớm đã tại bị tấm đệm phía dưới mọc rễ nảy mầm, lan tràn xuất làm cho người ta không thể bỏ qua đích dây leo. (đậu hà lan là trường đằng mạn đích thực vật à? Coi như là a ^ ^)

Hấn không ngừng muốn khinh thường Sở Phong đích tồn tại, cũng khinh thường lấy Sở Phong đích tài hoa, thậm chí, cũng khinh thường lấy muối muối mình đối Sở Phong đích giác quan.

Phạm Thu Minh thậm chí mười phần tự nhiên tưởng tượng thấy, chính mình đối Sở Phong như vậy chừng mắt, muối muối tự nhiên cũng giống như vậy. Rốt cuộc trong ký ức của hấn, muối muối cũng không có chân chính đích lớn lên, tựa hồ hay là kia cái đi theo chính mình phía sau cái bóng, "Tam ca Tam ca" dùng mềm nhu nhu đích thanh âm hô chính mình đích tiểu theo đuôi, chỉ là chẳng biết tại sao, thời gian lưu chuyển, nàng đã trở mã trở thành hiện giờ bộ dạng này đại cô nương đích bộ dáng.

Nội tâm không có cảm khái là không thể nào. Chỉ là đối với muội muội hội hoài xuân, tương tư cái này sự tình, Phạm Thu Minh cơ hồ là theo bản năng kháng cự. Muội muội như vậy thông thấu đích phảng phất cùng điền ngọc đồng dạng trong suốt tâm tư, tại sao có thể có ý nghĩ như vậy? Đây thật là quá mức buồn cười đích ý niệm.

Hắn đương nhiên không biết, Phạm Thu Bạch chẳng những đã bắt đầu động tâm, hơn nữa phần này tâm niệm, tựa như cùng ngày xuân thối mẫn can khôn đích tơ liễu đồng dạng, rốt cuộc đuôi không ra.

...

...

"Trận mưa này là không biết ngày đêm đích, hàng năm đều như vậy, chi là nói thật... Năm nay đích nạn dân, tựa hồ vô cùng thật nhiều."

Bụng dù đi ở trên đường, Lưu Chính Khanh nhìn nhìn chợ phía Tây bên trong dưới mái hiên tránh mưa đích các nạn dân, tâm tình cũng bắt đầu trở nên tro mại.

"Đồ vật lưỡng thành phố coi như đỡ một ít, quan phủ tại thành đông đích dư hàng trong môn tà kiều nam thả mét giúp nạn thiên tai, chỗ đó mới thật sự là nạn dân nhóm tụ tập đích địa phương."

Lưu Chính Khanh nói qua, than ra một hơi.

"Nghe nói quan phủ đích xà cháo cũng càng ngày càng mỏng manh, một chén bên trong không có bao nhiêu thớ. Phú thương nhà giàu tựa hồ cũng có xà cháo đích?"

Nghe Sở Phong đích hỏi, Lưu Chính Khanh gật gật đầu: "Một mình dựa vào quan phủ đích, tài năng cứu tế mấy người. Đa thiếu nạn dân ở ngoài thành vây quanh, không cho dẫn dụ đến. Đây cũng là chuyện không có cách nào khác tình, Hàng Châu Thành đích mét có bao nhiêu, đây là cố định. Nếu là bên này mặc kệ chế nạn dân đích, tất cả nạn dân nghe xong tin tức, đều hướng Hàng Châu Thành trong tuôn. Đến lúc sau đừng nói xà cháo, sợ là mét thủ đồ lâm thời sẽ bị cướp đoạt không còn. Quản chế đích nghiêm một ít, liền có thể để cho nạn dân nhóm tận khả năng đích đa phần tán một ít, toàn bộ Giang Đông chư phủ huyện đích áp lực cũng sẽ bị giảm bớt, chia đều một ít... Nếu là thật sự đích có chút năng lực nạn dân, nhìn nhìn Giang Nam này tình hình không tốt, khứ phương Bắc, phía tây nương nhờ họ hàng dựa vào hữu đích nhân cũng có khối người. Ai! Đây đều là không có cách nào đích sự tình. Lại nói tiếp có lẽ vô tình nhân, nhưng nếu quả thật đích tình tế suy nghĩ, nhân cũng chính là như vậy đạo lý, không bị bức bách tới trình độ nhất định đích, là sẽ không cần nhắc những đường ra khác."

Sở Phong nghe lời nói này, cảm giác, cảm thấy nội tâm vị chua, không đúng chỗ nào, thế nhưng là tình tế nghĩ đến, lại cảm thấy dựa theo hiện giờ tin tức truyền bá, cứu tế nạn dân đích năng lực mà nói, biện pháp như vậy, có lẽ thật sự là lựa chọn tốt nhất.

Cửa son rượu thịt thối, đường hữu xương chết cứng. Đây là ngàn năm về sau cũng như trước tồn tại vấn đề.

Nhân loại dùng mấy ngàn năm đích thời gian, còn vô pháp nghiên cứu ra giải quyết loại vấn đề này đích chế độ, huống chi là bây giờ mọi người.

Đòi sau giúp nạn thiên tai đích, đa thiếu có thể đỡ một ít. Rốt cuộc kỹ thuật đến nơi đó, viện trợ vật phẩm đích đưa, thư từ qua lại phương tiện đích hoàn thiện, tin tức kỹ thuật đích đề thăng, đều vì ngàn năm về sau đích giúp nạn thiên tai giải quyết xong rất nhiều kỹ thuật trình độ đích đồ vật.

Nhưng là hữu rất nhiều vấn đề như trước tồn tại. Nói ví dụ Địa Trung Hải phụ cận đích Syria dân chạy nạn nguy cơ, nhiều như vậy đích Tây Phương phát đạt quốc gia, ai cũng không dám chân chính đích rộng mở đại môn. Hiện giờ Hàng Châu Thành loại này đóng cửa thành, hạn chế nạn dân vào thành đích biện pháp, kỳ thật dữ đòi sau quốc gia phương tây đích lựa chọn, không có cái gì quá lớn đích khác nhau.

Đòi sau phát sinh tình hình tai nạn, là một phương gặp nạn bát phương trợ giúp. Thế nhưng là tại tin tức bế tắc, vận chuyển con đường thừa thớt đích hôm nay, quan phủ có thể việc làm, thật sự không thể nói nhiều.

Tiết Hồng, sơ tán nạn dân, thả gãy lương thực khoản, xà cháo cứu tế... Đây một loạt đích phương pháp, không thể nói hiệu suất cao, lại cũng chỉ là hiện tại niên đại có thể đạt tới tốt nhất thủ đoạn. Đại tai về sau dễ dàng sinh ôn dịch, thảo dược đích phân phối, cấp cho, nạn dân đích sơ tán, dàn xếp, rất nhiều đích đồ vật cần suy tính, chiếu cố. Những chuyện này, như không phải chân chính thân ở vụ sự kiện như vậy, rất nhiều thứ, là không tưởng tượng nổi.

Tại nạn loại chuyện này, Sở Phong tại sách vở trên nhìn thấy qua, điện ảnh và truyền hình tác phẩm trên nhìn thấy qua, tin tức trên nhìn thấy qua. Thế nhưng đều là cách xa nhau khá xa, mặc dù thế nào nhìn mà giật mình, dữ tự mình kinh lịch đích sự tình, luôn là vô pháp đánh đồng.

Đương nhiên, hắn hiện tại cũng không có cảm nhận được không nhà để về, bụng ăn không no đích thế lương, nhưng hắn đã gặp được, với tư cách là một cái bình thường nhân loại, tâm linh không bị đến rung động là không thể nào, nhưng càng nhiều, lại là một loại vô lực dữ bất đắc dĩ quanh quẩn tại trong lòng.

Loại cảm giác này, không đơn thuần là bản thân hắn, từ trên người Lưu Chính Khanh, Sở Phong cũng có thể cảm thụ được.

"Bất kể thế nào thuyết, Hàng Châu Thành còn xem như giàu có và đông đúc chút, cho nên phủ cổ thương lượng hộ nhóm trong tay luôn là có một chút lương thực trữ hàng, xà cháo đích sự tình ngược lại không ít, tựa xem như là làm chút việc thiện, tích một chút âm đức." Lưu Chính Khanh nhẹ nhàng thờ dài, "Phạm gia đích thi họa hành cũng ở cửa sau bên kia không mở ra xà cháo trận, ta trước đó vài ngày còn khứ nhìn thoáng qua, xếp hàng lĩnh cháo

đích cũng có gần trăm mười nhân. Chỉ là trật tự không tốt quân, rất nhiều tiểu thương gia cũng là hữu tâm vô lực."

"Lời này như vậy là sao?" Sở Phong có chút khó hiểu.

Lưu Chính Khanh cười khổ một cái: "Người suy nghĩ một chút, những cái kia đều là cả tháng không ăn trên một hời cơm no đích người, cho không đích cái ăn, ai không muốn. Chỉ là nhiều người, thông thường mà nói, một người chỉ cấp một chén cháo. Khả chung quy có những người này muốn lợi dụng sơ hở, nhiều dây mấy lần, thậm chí, trực tiếp đem bên cạnh không có dưới nồi đích mỡ lưng cướp đi... Đây đều là ở trong thành phát sinh qua đích sự tình. Muốn không có mấy người tay có thể tại một bên chăm sóc đích, này chuyện tốt tất nhiên là làm không được. Bất kể thế nào thuyết, Phạm gia coi như là nhân thủ phong phú. Mùa này sinh ý nhạt nhẽo, tập kết nhân thủ làm một ít việc thiện, coi như là có thể chiếu ứng lấy tình cảnh. Nhưng toàn bộ đồ vật lương thành phố mà nói, có thể có Phạm gia năng lực như vậy, đích xác không nhiều lắm..."

Sở Phong nghe, có chút đã minh bạch.

Nhân tính luôn là ích kỷ, nhất là tại loại này thiên tai chi niên, tự nhiên sẽ hữu quá nhiều âm u đích bản tính bị khai thác xuất ra. Đây là không có cách nào ngăn chặn đích sự tình, tổng nên ngăn lại biện pháp.

"Có người là hữu tâm vô lực, có người là có lực vô tâm... Có cái gì không phương pháp, có thể cho này hai loại người hơi hơi đích kết hợp một chút đâu này?" Sở Phong suy nghĩ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhân họa Hoa Thạch Cương

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 327 thời gian cập nhật : 206 03 20 2:5

"Người này vấn đề quá cao thâm, ta đáp không được." Lưu Chính Khanh khẽ cười một cái, "Đây là quan phủ tài năng nghĩ đích sự tình, chúng ta mặc dù nghĩ ra được, chứ vị đại nhân cũng chưa chắc chịu tiếp thu, người ngược lại là ưu quốc ưu dân."

Sở Phong tự giễu cười cười, lắc đầu: "Chỉ là tùy ý suy nghĩ, đến bị người nói trên cương thượng tuyền. Cư triều đình chí cao thì lo kỳ dân, xử giang hồ xa thì lo kỳ quân. Ta tuy không đạt được bậc này cảnh giới, nhưng khi nhìn đến chuyện trước mắt, muốn có thể làm ra một ít đủ khả năng đích sự tình. Lại nói, chỉ là muốn nghĩ mà thôi, giống như lời người nói, chứ vị đại nhân cũng chưa chắc hội tiếp thu, vậy coi như tùy ý động động đầu óc, lại có làm sao."

Lưu Chính Khanh cười nói: "Hảo hảo, ta nói bất quá người, bất quá những chuyện này, ta cũng nghĩ không ra được."

Đi ngang qua đích dưới mái hiên, một cái gian khô khi lập nghiệp đích tên ăn mày co lại trong góc. Đối diện đích người môi giới, đến bước đường cùng đích phụ thân đang chuẩn bị bán đi con của mình.

Lưu Chính Khanh ngẩng đầu, lướt qua cái dù mái hiên nhà đích biên giới, nhìn về phía bầu trời âm trầm, sâu kín đích thở dài: "Cũng đều là Hoa Thạch Cương huyền ảo, nguyên bản tự khiến cho không biết bao nhiêu người cửa nát nhà tan, xa xứ, thiên tai cộng thêm nhân họa, luôn là sẽ rất không xong."

Chuyện Hoa Thạch Cương, xem qua "Thủy Hử Truyện" đích nhân tự nhiên đều hiểu rõ một ít.

Tổng Huy Tông yêu thích tranh hoa điều kì thạch, Thái Kinh cầm quyền thời điểm, vì lấy Huy Tông đích niềm vui, dữ cả nước trong phạm vi đại lượng trưng thu những vật này, nhất là Giang Nam trên đất, không biết đa thiếu đá Thái Hồ các loại đồ chơi bị vơ vét mà đi, tai họa châu huyện có thể nói là nhiều vô số kể.

Đương nhiên, cũng sẽ có nhân cảm thấy kỳ quái, chỉ là từ dân gian thu thập một ít kỳ hoa dị thạch, tại sao lại tạo thành lớn như vậy đích tai nạn.

Trên thực tế, chuyện này muốn phân thành hai phương diện đến xem. Thứ nhất là "Trên có chỗ hảo dưới tất quá mức yên", hoàng đế thích đồ vật, lại từ Tể tướng hỗ trợ đại lực vơ vét, cho nên ở phía dưới đích quan viên địa phương xem ra, cái này không đơn thuần là cái gì lấy hoàng thượng niềm vui đích sự tình, mà là bị bọn họ đã coi như là chiến tích tới bắt đích đại sự. Kết quả là, không chỉ là dã ngoại, trong hồ những cái kia vô chủ đích tảng đá, liền ngay cả rất nhiều cá nhân trong nhà đã bày đặt hảo Thạch Lâm, hòn non bộ, đều thường thường bị đám quan chức coi là vơ vét đích đối tượng. Từ trên sử sách ghi lại đích thí dụ đến xem, bởi vì quan viên nhìn trúng người nào đó trong nhà đích một tảng đá, trực tiếp đào ba thước đất móc xuất, thậm chí bởi vì tảng đá quá lớn không Pháp Thông quá lớn môn, nhi đơn giản thô bạo tương nhà người ta đích môn tường dỡ bỏ đích ví dụ, có thể nói là nhiều vô số kể.

Thứ hai, hiện tại niên đại, cũng không có cái gì xe lửa dữ đường cái, tuy toàn bộ xã hội đích chế độ không ngừng hoàn thiện, nhưng chân chính trên ý nghĩa đích vận chuyển thủ đoạn, còn dừng lại tại một cái rất thấp đích trục hoành. Từ Giang Nam đến mở ra, trên cơ bản chỉ có thể dựa vào xe ngựa hoặc là thuyền, nhi vận chuyển Hoa Thạch Cương lớn như vậy hình đích vật, vận chuyển đường bộ trên căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành, chỉ có thể dựa vào vận tải đường thủy tới hành sự. Nhưng ở Giang Nam vợ vết đích tranh hoa điều còn dễ nói, một khi Thuyết Khởi đá Thái Hồ lớn như vậy vật. . . Nói thật, cho dù là phóng tới ngàn năm, muốn từ nam đảo bắc đích hoàn chỉnh vận chuyển một khối đá Thái Hồ, cũng là cần hao phí thật lớn đích trắc trở, huống chi là tại Bắc Tống này trong năm. Trên sử sách thậm chí ghi lại qua, vì vận chuyển một khối thật lớn đích đá Thái Hồ, thậm chí một lần nữa dựa theo tảng đá đích lớn nhỏ cùng nước ăn tạo một chiếc thuyền, kỳ trung tiêu phí đến cùng có bao nhiêu, có thể thấy được rõ ràng.

"Tổng lịch sử" bên trong thuyết: Hoa Thạch Cương chi họa, Lưu Độc châu huyện giả đạt hai mươi năm.

Kỳ trung ảnh hưởng, e rằng nếu so với hậu nhân như vậy cứ thế đích tưởng tượng, còn lợi hại hơn đích nhiều.

Người như Hoa Thạch Cương họa, còn có thiên tai, tạo thành tai nạn, cứ như vậy hiện ra ở Sở Phong đích trước mắt.

Hắn đột nhiên cảm giác được có chút mê mang, sách vở đến trường đến đích đồ vật không chỗ thi triển, trong lòng nguyên bản kia một chút đối thi họa đích si mê, cũng từ nội tâm phát ra một cái nghi vấn đích mằm rễ.

Sở Phong còn không có nhìn thấy người chết đói khắp nơi đích cảnh tượng, cũng không có nhìn thấy Thần Châu Lục Trầm đích hình ảnh. Nhưng trước mắt đích đồ vật, những người này dữ sự tình, đã để cho hắn cảm thấy sinh mệnh đích trầm trọng dữ lỗ màng.

Vô cùng đơn giản, dễ dàng liền có thể biến mất đích sinh mệnh, đến cùng, hắn là dùng cái dạng gì đích đồ vật khứ trần đây?

Sở Phong có chút mê mang, có chút khó hiểu.

"Nhà của ta nếu không phải bởi vì chuyện Hoa Thạch Cương, cũng sẽ không. . ." Lưu Chính Khanh đón lấy cảm khái một tiếng, nói được đồng dạng, rồi lại cứng rắn ngừng lại.

Sở Phong thấy được Lưu Chính Khanh dần dần nhấn lại đích lông mày, phảng phất đá Thái Hồ trên thật sâu đích nếp uốn đồng dạng, thâm thúy đích gần như muốn phá xuất cái rách ra.

"Mà thôi!" Lưu Chính Khanh gần như lạnh lùng đích làm ăn tụt, "Không đi nói nó."

Sở Phong nội tâm đông đông rạo rạo, hắn nhớ tới Lưu Chính Bình nói qua với tự mình đích một ít da lông, còn có Lưu Chính Khanh hiện giờ này tán toái đích lời nói. . . Bất kể thế nào thuyết, trên cơ bản có thể kết luận, này hai huynh đệ cái chỉ sợ cũng là bởi vì chuyện Hoa Thạch Cương, mới ôn ào trở thành hiện giờ bộ dạng này bộ dạng.

Lúc trước Lưu Chính Bình để mình chuyển giao đích tiền bạc, Sở Phong nói là quan phủ cho chức vị thi hương bên trong đệ giả đích ban thưởng, giao cho trong tay Lưu Chính Khanh. Chỉ là lấy cớ này tại Lưu Chính Khanh cùng với khác cùng bằng nói chuyện phiếm, tự nhiên là tự sụp đổ. Lưu Chính Khanh là người thông minh, biết đại khái tiền này đích lai lịch. Hắn không hề giống tương Sở Phong đặt tới huynh đệ bọn họ trong đó kia cái xấu hổ đích hoàn cảnh đi lên, vì vậy cũng không có nhiều lời, chỉ yên lặng đích nghĩ đến, lần sau gặp lại Lưu Chính Bình, đem tiền trả lại cho hắn là được.

Sở Phong cũng không thiện xử lý người khác mâu thuẫn. . . Nói thật, hắn liền người của mình tế quan hệ xử lý còn không tốt, lại càng không cần phải nói người khác. Nhưng ở hắn đối này huynh đệ hai người đích tiếp xúc mà nói, cảm giác, cảm thấy hai cái này đều không phải người xấu, hai người ở giữa ngăn cách, e rằng hay là hiểu lầm các loại nhiều hơn một chút, nếu như hắn có thể đến giúp gì đó, Sở Phong hay là muốn tận nhất tận bản thân lực lượng.

Như vậy dừng lại, đoán chừng mâu thuẫn khẳng định dữ Hoa Thạch Cương thoát không khỏi liên quan. Lưu Chính Khanh này bên trong quật cường đích tính tình, muốn từ miệng hắn hỏi ra lời tới thật sự không dễ, lần sau nếu là có thể nhìn thấy lời của Lưu Chính Bình, hay là hỏi hỏi hắn tương đối khá.

Sở Phong nghĩ như vậy.

"Người ngày mai khứ Trình Nguyên tiên sinh chỗ đó, đừng quên giúp ta đãi tốt."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu liền trở lại Lục thị thi họa làm được trước công chính.

Lưu Chính Khanh nói: "Nếu như có thể nói, tốt nhất để cho Trình Nguyên tiên sinh bản hồi nội thành ở a. Một khi tào ngộ tai năm, hương dã trong đó đạo phi mọc lan tràn, Trình Nguyên tiên sinh bên người cũng không có cái gì giữ nhà hộ viện đích nhân vật, vạn nhất xảy ra chuyện gì tình, đó mới gọi là cái được không bù đắp đủ cái mất. Lại nói, phía ngoài đường sông cũng ở trần lan, nếu là thượng du bên kia tiết Hồng, đường sông lại đột nhiên thay đổi tuyến đường cũng nói bất định. Quân tử không dựm ở nguy dưới tường, Trình Nguyên tiên sinh hẳn không phải là như vậy không biết nhanh nhạy đích nhân a?"

Sở Phong cũng hiểu được lời nói này có lý, gật gật đầu: "Vâng, ta ngày mai tất nhiên muốn khuyên một lời. Văn Đoan tiên sinh cũng nói như vậy, luôn là để cho Trình Nguyên tiên sinh vào thành cùng ở, hai người cũng có thể giúp nhau nhờ một chút, điều tra. Chỉ là Trình Nguyên tiên sinh một mực sợ người bên ngoài quấy rầy, hiện giờ này lũ lụt đích mụm cỏ, cũng là một cơ hội."

Lưu Chính Khanh nhìn thoáng qua Lục thị thi họa làm được trong môn, dần dần cười rộ lên: "Hiện giờ lúc này, kỳ thật Trình Nguyên tiên sinh hoàn toàn không cần lo lắng loại vấn đề này. Tại chúng ta Hàng Châu Thành trong, người nào không biết người Sở Phong mới là danh tiếng chính thịnh đích gia hỏa.

Cầu chữ, cầu họa đích đều chạy ngơoi tới đâu, về phần Trình Nguyên tiên sinh. . . Ha ha, lời nói đại bất kính đích, hiện giờ đã là đồ cổ!"

Sở Phong quay đầu lại khừ nhìn, quả nhiên nhìn thấy trong tiệm tụ tập năm sáu người, bị Trương Đại Ca kêu gọi, nhưng tựa hồ cũng không có cái gì mua bán thi họa đích ý tứ, chỉ là làm uống trà, nói chuyện phiếm, đàm người.

Bất đắc dĩ đích cười khổ, Sở Phong thở dài lắc đầu: "Ta là đa thiếu có chút đã mình bạch Trình Nguyên tiên sinh đích khổ não, như vậy cả ngày lẫn đêm đích đến cửa cầu tranh chữ, đích thực là một kiện mười phần vất vả đích sự tình."

"Ha ha! Ngươi không biết tốt xấu đích gia hỏa!" Lưu Chính Khanh cười sang sảng nói, "Trên đời bao nhiêu người cầu đích chính là như vậy một phần thanh danh, ngươi ngược lại bởi vì khổ sở, đại cau mày, thật là làm cho nhân phần hận. Bất quá đây cũng là chuyện không có cách nào khác tình, ai bảo âm nguyệt phảng đích Cẩm Thao cô nương đại khen chữ của ngươi họa, Phạm gia lại cho ngươi mặt mũi, tương đương của ngươi một bức " yên vũ đoạn kiều đồ " bán cái giá cao đó! Liền ngay cả tri châu, Thông phán hai vị đại nhân đều giúp đỡ ngươi tạo thế, ngẫu nhiên khen hơn mấy câu. Như vậy đích nâng giờ lên, coi như là không học vẫn không nghề nghiệp đồ cũng sẽ đỡ cực nhất thời, huống chi là ngươi như vậy chân chính học phú năm xe đích gia hỏa! Ha ha! Khó được thấy được ngươi bởi vì chuyện gì mà chảy lệ ra về bất đắc dĩ, thấy được ngươi như thế, ta thậm chí có một loại vui sướng đích cảm giác! Kì quá thay! Nhạc quá thay! Làm uống cạn một chén lớn!"

Sở Phong bất đắc dĩ nói: "Lưu huynh, ngươi đây là đem mình đích vui vẻ xây dựng tại sự thống khổ của người khác phía trên, như vậy thật không tốt."

"Vây ta cũng mặc kệ, này khó được đích việc vui, ngươi còn có thể đuổi ta tẩu hay sao!" Lưu Chính Khanh cười hi hi đích nói, "Được rồi được rồi, ngươi mau vào đi thôi! Ta xem Trương Đại Ca trán nhĩ trên đích mồ hôi đều nhanh nhỏ xuống tới, ngươi muốn là không còn đi qua ứng phó, cẩn thận Trương Đại Ca hôm nay không cho ngươi com ăn!"

Sở Phong nghe vậy cũng cười, hỏi: "Ngươi không lưu lại dùng com lại đi?"

"Không được, " Lưu Chính Khanh lắc đầu, cười cáo từ, "Vợ ở nhà chuẩn bị tốt đồ ăn."

"Giúp ta cùng chị dâu vấn an." Sở Phong cười nói.

Đưa mắt nhìn Lưu Chính Khanh rời đi, Sở Phong quay người vào cửa, hợp cái dù lập đến cạnh cửa.

"Trương Đại Ca, ta đã trở về." Sở Phong mỉm cười.

"Ai ôi!!! Sở lang quân! Ngài xem như trở về! Vị này chính là phủ lang quân, nói là trương lang quân đích bạn cũ, đã đợi đợi đã lâu. . . Còn có hai vị này, là từ trên ngu đường xa mà đến, đặc biệt tiếp Sở lang quân, muốn cầu một bức chữ. . . A, đúng rồi, còn có này một vị, nói là trong nhà lão già sinh nhật. . ."

Rất nhanh, Sở Phong bị thân thiện đích mọi người bao vây lại, mỉm cười bắt đầu rồi một ngày này đích công tác.

"Nguyên lai là Trương huynh đích cố nhân, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu. Trương huynh mấy ngày nay đã hoàn hảo? Lúc trước nghe nói có chút cốt đau nhức, dụng, không biết bây giờ vừa vận chút ít sao?"

"Nhị vị từ trên ngu đường xa mà đến, thật sự là khổ cực. Kỳ thật tại hạ tài sơ học thiển, cũng không có quá nhiều đồ vật có thể lấy được xuất thủ, nhị vị sợ là phải thất vọng."

"A, sinh nhật sao? Tả hạ dán đúng không, bằng sách sao? Hay là cái gì? Có cái gì cụ thể yêu cầu?"

". . ."

Bận rộn đích hương vị tại Lục thị thi họa hành dần dần triển khai.

Ngoài phòng, liên miên không dứt đích mưa rơi như cũ đang tiếp tục, thiên không đích mù mịt chẳng biết lúc nào mới có thể chân chính đích tiêu tán.

Có người cửa son thêu hộ trang điểm kính, có người cửa nát nhà tan mọi chuyện buồn bã.

Hữu tai, hoặc là không làm thịt, đây hết thảy đều tại không ngừng phát sinh.

Ngàn năm lúc trước, hoặc là vạn năm, những chuyện này vĩnh viễn cũng sẽ không cái biến.

Sinh lão bệnh tử, văn chương văn chương, củi gạo dầu muối, oán tắng hội, ái biệt ly, cầu không được. . . Hết thảy tất cả đều tại tiếp tục lấy, chỉ cần sinh mệnh vẫn còn ở kéo dài, tất cả đây hết thảy, tựu cũng sẽ không ngừng.

Chương 5: Màn mưa nhẹ nhắc lên là đỏ nhạt

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 68 thời gian cập nhật : 206 03 2 0:59

Từ tháng tư đích thi hương tới hiện giờ, hai cái đích thời gian lưu chuyển đi qua, không lâu lắm, nhưng là rốt cuộc không tính là ngắn.

Sở Phong như trước bảo trì ngày xưa đích thói quen, mỗi ngày sáng sớm về sau đánh một trận Ngũ Cầm hí, sau khi ăn cơm xong mở ra thi họa làm được đại môn, hơi hơi thu thập một phen, tiếp đãi đến nhà đích khách hàng.

Sớm muộn gì lâm tập sách thiếp đích công phu tự nhiên là sẽ không đặt ở dưới, "Thử Nhiệt Thiếp" cũng từ lúc ban đầu đích đối lâm, biến thành hiện tại buổi sáng lưng (vác) lâm, buổi tối uốn nắn tính đích đối lâm, làm như vậy lên tuy tiêu phí đích thời gian muốn trường một ít, nhưng chân chính trên ý nghĩa đích tiến bộ cũng là mười phần rõ ràng. Văn Đoan tiên sinh tự nhiên cũng sẽ ngẫu nhiên cho ra vài câu ý kiến cùng đề nghị, Sở Phong liền suy nghĩ một phen, xét cải tiến.

Họa vẽ, như cũ bảo trì thi hương lúc trước đích bộ dáng. Cách mỗi ba ngày khứ Trình Nguyên tiên sinh chạy đi đâu một chuyến, mang lên chính mình lâm tập đích tác phẩm để cho lão sư bình phán, cũng thuận tiện lại đối mặt khác một bức họa lâm tập. Chỉ là từ tháng trước bắt đầu, Trình Nguyên tiên sinh yêu cầu Sở Phong tại đơn thuần đích lâm tập họa tác ra, còn muốn y theo lấy lâm tập họa tác đích đề tài, chính mình lại sáng tác một bức. Bởi vậy tự biến thành ba ngày bốn bức họa tác, tuy đều là tiểu phẩm, nhưng Trình Nguyên tiên sinh yêu cầu cao, Sở Phong tự nhiên cũng không dám lãnh đạm, hao phí đích thời gian tự nhiên là mười phần khả quan.

May mà Trình Nguyên tiên sinh đích thực là danh sư, đối với Sở Phong họa tác trên đích vấn đề, thường thường tuệ nhãn như đuốc, nhất nhãn liền có thể nhìn ra, cũng cũng không tiếc rẻ chỉ giáo, cho nên Sở Phong đích kỹ năng vẽ cũng ở vững bước đề thăng bên trong. Đương nhiên, dựa theo Trình Nguyên tiên sinh đích nói, nếu như hần thật sự muốn thi vào viện họa đích, hiện tại loại này tăng thứ hay là xa xa không đủ.

Điểm này, Sở Phong ngược lại có thể suy đoán đích đến. Mặc dù nói từ học họa sĩ mấy tỉ lệ đích góc độ mà nói, bây giờ nhân tự nhiên là xa xa so ra kém đời sau đệ tử. Nhưng Tuyên Hòa viện họa đích địa vị, đó là nối thẳng hoàng gia, tương đương với đời sau lợi hại nhất nghệ thuật học viện. Hơn nữa, một khi thi được viện họa, thân phận cũng không phải là đời sau loại kia thuần túy đích đệ tử. Phải nói, là đệ tử, lão sư, nhân viên công vụ tam vị nhất thể, sự tình tuy vụn vặt, nhưng từ thân phận địa vị mà nói, dùng một câu "Đàm tiểu hồng nhỏ, vắng lai Chu tử" để hình dung, cũng không hề có phân hào đích khoa trương.

Muốn thi được chỗ như thế, kỳ độ khó, có thể nghĩ.

Còn nữa, còn có một chút dữ đời sau vô cùng tương đồng, chính là thí sinh đích niên kỷ.

Đời sau đích các đại mỹ thuật học viện, tuy cũng có người là hơn hai mươi, ba mươi mấy tuổi còn như trước cố gắng nữa khảo thi học, nhưng như vậy, dù sao cũng là số ít, gần như có thể leo lên tin tức đích sự tích. Khảo thi nghệ trường học phần lớn hay là người trẻ tuổi đích hoạt động, thành công hoặc là thất bại, thông thường mà nói ngay tại một hai năm trong đó, học lại hai lần đích đã rất ít kiên.

Thế nhưng tại hiện tại thời đại trong, khảo thi hoàng gia viện họa trên thực tế dữ khảo thi khoa cử không có quá lớn đích khác nhau. Trên thực tế, thỉnh Trình Nguyên tiên sinh nói qua, viện họa cuộc thi chế độ thiết lập mới bắt đầu, chính là dữ khoa cử cùng nhau cuộc thi, chỉ bất quá khoa mục bất đồng mà thôi. Chỉ là tại Vương An Thạch biến pháp, minh kinh khoa, minh tính khoa như vậy đích khoa mục bị thủ tiêu, viện họa đích cuộc thi tuy còn giữ lại, cũng không sẽ cùng phổ thông đích tiến sĩ khoa cuộc thi đồng bộ, mà là mặt khác tự xưng một cái hệ thống ra ngoài.

Có thể nói đến cùng, viện họa đích cuộc thi như cũ là khoa cử chế độ lưu truyền xuống một bộ phận, vậy dính đến một cái dữ đời sau khảo thi học bất đồng thật lớn —— bất luận cái gì niên kỷ, cũng có thể tới khảo thi.

Tựa như cùng mọi người thường xuyên nói câu kia "30 lão minh kinh, năm mươi thiếu tiến sĩ" đồng dạng, năm mươi tuổi thi đậu tiến sĩ còn xem như tuổi còn nhỏ, bởi vậy có thể thấy tham dự tiến sĩ khoa cuộc thi đích mọi người, phần lớn tại cái dạng gì đích tuổi trẻ.

Viện họa đích cuộc thi cũng không có quá lớn đích khác nhau, hơn nữa từ loại nào góc độ mà nói, càng là lớn tuổi đích họa sĩ, tầm mắt dữ bút lực tự nhiên muốn nắm gần đây người tuổi trẻ lợi hại một chút. Có được loại thời giờ này thâm nuôi dưỡng dưới cho ra đích công lực, dĩ nhiên đối với vu ứng phó cuộc thi mà nói, cũng phải nhẹ nhõm một ít.

Đương nhiên, nếu như đơn thuần đích từ tầm mắt đi lên tương đối, có thể thắng được người của Sở Phong e rằng cũng không nhiều, điểm này, tự nhiên là Sở Phong đích ưu thế.

Nhưng Trình Nguyên tiên sinh cho rằng Sở Phong đích bút lực còn không đạt được viện họa đích yêu cầu. Lão sư dù sao cũng là đã từng bồi dưỡng được một cái viện họa họa sĩ đích nhân, đối với viện họa yêu cầu hiểu rõ, đương nhiên còn cao hơn tự mình xuất rất nhiều.

Sở Phong là quyết tâm tự muốn vào viện họa, tự nhiên ***** đích học tập, khắc khổ không thôi. Nhi Trình Nguyên tiên sinh đích thái độ...

Nói thật, cũng không có quá nhiều chuyển biến tốt đẹp. Nhưng Trình Nguyên tiên sinh cũng là một cái hay nhân, cũng không hề bởi vì chính mình nội tâm

hỏi hời dĩch khúc mắc, tự đặc biệt không hảo hảo giáo sư Sở Phong đồ vật. Này đương nhiên cũng cùng niên đại dĩch truyền thống có quan hệ, dĩ dĩ sau dĩch lão sư bất đồng, niên đại, chân chính nhận thức tác lão sư, quả nhiên là một ngày vì sư cả đời là cha, không có khả năng tồn tại cái gì cho tiền lại không tốt hảo giảng bài dĩch tồn tại.

Bất quá trực xuất sư môn các loại luôn là có. Tự như cùng Sở Phong dĩch kia cái sư huynh, hiện giờ tại viện hoạ bên trong làm hoạ sĩ, Trình Nguyên tiên sinh e rằng thấp thoáng có chút không nhận tên đồ đệ này dĩch ý tứ, chỉ là hiện nay cũng không có làm ra hành động.

niên đại, trực xuất sư môn dĩch trực xuất tông tộc gần như là giống nhau, đó là cả đời dĩch vết nhơ. Trừ phi thật sự làm cái gì đại nghịch bất đạo dĩch sự tình, bằng không thân là trưởng bối, ngược lại không đến mức làm loại chuyện này.

Đối với Sở Phong dĩch quan điểm, cái nhìn, Trình Nguyên tiên sinh nghe hẳn tính tế dĩch giải thích qua, cũng không thể hoàn toàn tán thành, nhưng một mặt khác, cũng không có toàn bộ dĩch chối bỏ, tương tự ở vào một loại lập lờ nước đôi dĩch cảnh giới bên trong.

Vì vậy những ngày này hạ xuống, nên giáo sư dĩch chương trình học lại muốn giảm, nên chỉ điểm dĩch địa phương tự nhiên cũng không thể giả trang nhìn không đến. Chỉ là không thể thiếu để cho Sở Phong chịu chút tiểu khổ, họa tác trên dĩch tiểu chỗ thiếu hụt nhi đồ ập xuống dĩch mắng một hồi, giả trang Sở Phong tới chậm phạt hẳn hỗ trợ thu thập gian phòng các loại, nhưng đây đều là quá mức thật nhỏ sự tình, Sở Phong cười đáp ứng, ngoan ngoãn nhận phạt.

Đem so sánh ra, Văn Đoàn tiên sinh bên này tự nhiên muốn ám áp dĩch nhiều. Toàn khác dĩch công phu cũng là mỗi ngày đều tại giáo, nên chương đã không cần, này thầy trò hai người làm chút phổ thông dĩch vật liệu gỗ tới điêu khắc, khắc hết dĩch con dấu vô dụng về sau còn có thể dùng để làm củi lửa thiêu, có sao mà không làm.

Đương nhiên, con dấu bản thân thổi lửa nấu cơm lúc trước, vẫn sẽ tại trên giấy lưu lại một cái ngọn nguồn. Thứ nhất là lưu lại một cái kỷ niệm, thứ hai, cũng có thể tương mỗi lần điêu khắc dĩch con dấu lưu lại giúp nhau so sánh, nhìn xem đâu cần tiến bộ tăng cường, có hay không có chút tiến triển.

Văn Đoàn tiên sinh đối với Sở Phong là cổ vũ thức dạy học, mà là chương trình học trên thường thường an bài mười phần tùy ý, cũng không yêu cầu Sở Phong dưới quá nhiều công phu, ngược lại đốc thúc Sở Phong tỉ mỉ luyện họa mới tốt. Rốt cuộc ngày mùa thu muốn khảo thí chính là họa tác họa vẽ, dĩ dĩ con dấu không quan hệ.

Thư pháp trên Văn Đoàn tiên sinh ngược lại là sẽ cảm thấy trọng yếu một ít, rốt cuộc thi họa không phân biệt, dựa theo hiện giờ thời đại này văn nhân họa phát triển dĩch trạng thái, vẽ lên có một chút thơ ca dĩch đề bạt cũng là một kiện mười phần lịch sự tao nhã dĩch sự tình.

"Sở lang, người tại thi thư vẽ lên cũng có tạo nghệ. Viện hoạ chỉ cần khảo thí họa tác này hạng nhất, dựa theo người bây giờ dĩch công lực... Nói thật, e rằng khó khăn hơn một ít. Đương nhiên, luyện thêm cái ba năm năm năm luôn là hội có chỗ thành tựu, nhưng nhìn ý tứ của người, tựa hồ năm nay tự đặc biệt tương nhớ nhất cử bên trong đệ, như vậy, tự nhất định phải xuất hiện ở kì bước phát triển mới phương diện dưới công phu."

"Viện hoạ dĩch cuộc thi, phần lớn là mệnh đề thức, này sau vài năm, tùy ý tìm một cái thủ thơ Đường dĩch câu, tới yêu cầu mọi người vẽ tranh một bức dĩch quy cách tương đối nhiều. Ví dụ như xuất một câu 'Thuyền cô độc thoa nón lá ông, độc lữ câu hàn Giang Tuyết', đồng dạng một bức họa, yêu cầu là cảnh giới cùng bút lực. Hai điểm này, cảnh giới của người là đầy đủ cao, nhưng đôi khi không khỏi hội nói như rồng leo, làm như mèo mửa một ít, cũng chính là bút lực không vay. tuy có thể luyện, nhưng hiện tại xem ra, chưa hẳn tới kịp. May mà người còn có thể tận khả năng lợi dụng một chút sách của mình pháp..."

"Lão phu dĩch ý tứ là, mặc dù không có rõ ràng dĩch quy định cần tương câu kia thơ viết lên, thế nhưng lấy người thư pháp trên dĩch tạo nghệ, nếu như viết lên dĩch, tự nhiên là sẽ không giảm phân ra. Đương nhiên, nếu như người có thể lại lợi dụng một chút chính mình dĩch thi tài, thuận tiện coi đây là đề tác thơ nhất thủ, đó chính là thêm phân ra bên trong dĩch thêm phân ra! Muốn biết rõ, nhân tại một cái phương hướng trên nghiên cứu đến phần cuối để dàng, khả nếu là mọi thứ người tài năng, đó chính là khó lường dĩch sự tình!"

Đây là Văn Đoàn tiên sinh đã từng nói qua với Sở Phong dĩch một phen chỉ giáo.

Sở Phong tự nhiên là thỉnh ở trong lòng, chỉ là không khỏi cười khổ: "Tiên sinh thật sự là quá coi trọng ta. Sách của ta pháp như hà, tiên sinh ngài là đề ở trong mắt, kỳ thật thật sự không coi là cái gì, muốn mượn này nhất minh kinh nhân thật sự là khả năng không lớn dĩch sự tình. Về phần thi tài, vậy thật sự là gần như vu không."

Giải thích như vậy, Văn Đoàn tiên sinh tự nhiên cười trừ. Nhi Sở Phong cũng chỉ hảo tiếp tục cố gắng.

Ngoại trừ hằng ngày như vậy dĩch học tập an bài ra, ngẫu nhiên mấy ngày đi một chuyến Phạm gia, dĩ dĩ Phạm gia tiểu nương tử, Lưu Chính Khanh cùng nhau nán nã, thảo luận một phen thi họa phương diện dĩch sự tình, đây cũng là Sở Phong rất thích một việc.

Thi họa lúc trước, hữu mỹ mang theo du. Cái này giống như hồng tự thêm hương dạ đọc sách đồng dạng, chỉ sợ là từng từng hôm nay khêu đèn dạ đã học qua nam tử đều mười phần hướng tới dĩch sự tình. Mặc dù là vị nào Hồng Tự cũng không hiểu cái gì thi từ ca phú, thậm chí ngay cả chữ cũng không nhận ra, điều này cũng đã là một bức rất mỹ diệu dĩch hình ảnh.

Huống chi, hiện giờ cùng mình có lời mời đồng phẩm thi họa dĩch nhân, không đơn thuần là người trong đồng đạo, thậm chí tại tranh hoa điều trên dĩch bút lực còn còn mạnh hơn tự mình. Dĩ dĩ Phạm Thu Bạch vắng lai, không đơn giản có thể cảnh đẹp ý vui, còn có thể học được rất nhiều đồ vật...

Nữ tử dĩch tâm tư rốt cuộc mịn màng chút, rất nhiều dùng bút phương diện dĩch cửa nhỏ pháp, bí quyết nhi, nói chung cũng chỉ có nàng dạng như vậy Lan Tâm tuệ chất dĩch thiếu nữ tài năng nghĩ ra được.

Mỗi lần nghĩ đến phương đó bóng hình xinh đẹp, Sở Phong cũng không khỏi muốn hiểu ý cười cười.

Mở cửa tiệm, rèn luyện, thư pháp, họa vẽ, toán khác, vắng lai, đây là Sở Phong mỗi ngày đều tại làm, lại còn thích thú đích sự tình.

Trừ đó ra, còn có một ít không dứt vụ sọi đích việc vặt, luôn là quanh quẩn tại Lục thị này thi họa làm được trong ngoài.

Đó chính là những cái kia chạy tới cầu tranh chữ đích nhân.

Lúc ban đầu, này một loại người đích nhân số cũng không nhiều. Mọi người tuy nghe nói Sở Phong đoạn đường này nhân vật, khả phần lớn đều là cảm thấy hiếu kỳ, chạy đến nơi đây đến xem nào nhiệt mà thôi.

Loại tình huống này kỳ thật rất sớm liền bắt đầu phát sinh, rốt cuộc thủy mặc hội, Lưu Chính Khanh đích cử động cho quá nhiều người để lại ấn tượng, còn có Trình Nguyên tiên sinh thu đồ đệ đích sự tình, trực tiếp tương Sở Phong đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Từ lúc đó bắt đầu, đã có người ở Lục thị thi họa hành công môn thờ đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó, hoặc là giả trang tới nơi này mua lấy một ít giấy và bút mực đích Tiểu chút chút, thuận tiện vụng trộm đích dò xét Sở Phong một phen, nhìn xem người này rốt cuộc là một cái dạng gì đích gia hỏa.

Người như vậy, cô đơn chiếc bóng mà đến hữu, tốp năm tốp ba đích cũng có khối người. Sở Phong ngược lại không phải là rất để ý loại chuyện này, dù sao trên người mình một phen huyết nhục xương cốt, xem hữu xem không xấu, mọi người tùy ý xem là được, thuận tiện còn có thể tăng trưởng một chút trong tiệm đích thu vào, đây cũng là có sao mà không làm đích sự tình.

Thế nhưng là chờ đến thi hương, Sở Phong cực kỳ đột ngột bị quan chủ khảo Lưu Đại Nhân điểm vì đồng hương kiểm tra xong thân. Sự tình, liền bắt đầu dần dần cái biến vài phần hương vị.

Đi đến Lục thị thi họa làm được nhân dần dần tăng nhiều, hơn nữa mọi người xem hướng Sở Phong đích mục quang, cũng bắt đầu dần dần biến thành xem kỹ, khinh miệt, thậm chí còn có mấy phần khinh thường. Lớn mật đến trực tiếp mở miệng kể một ít không dễ nghe ngôn luận, cũng không phải là không có. May mà ngược lại không phải là rất nhiều, chỉ là mọi người bày ra một bộ đứng ở đạo đức điểm cao đích bộ dáng, kể một ít "Sở lang quân coi như là một cái hơi có chút tài hoa đích nhân, hà tất làm bực này mua danh chuộc tiếng sự tình, thật sự hữu nhục nhả nhục" các loại. Như vậy, còn xem như dễ nghe.

Thậm chí có một số người, cũng trực tiếp tại trước mặt Sở Phong, chỉ vào cái mũi của hắn nắc nắc một câu "Hữu nhục nhả nhục" "Không biết đi cái dạng gì không thể cho ai biết đích phương pháp" nói như vậy ngữ. Đôi khi, lão Trương ở một bên nhìn nhìn đều cảm thấy rất không thoải mái, đi lên trước ôm cánh tay rộng to vài tiếng, cũng liền bị hù những cái này văn Nhân Thư sinh tất cả nhĩ tán.

Sở Phong đối đãi loại chuyện này, ngược lại không thể nào để ý. "Nhân không biết thì không hèn" là một cái phương diện a, nói thật, hắn cũng không phải "Như cát như tha, như mài như mài" đích quân tử, loại kia hoàn toàn cao thượng đích phẩm hạnh, hắn là làm không được.

Loại này không để ý, càng nhiều, giống như là một loại môi một lưỡi. Chẳng muốn dữ những người này nói thêm cái gì, bởi vì xác thực nói cũng vô ích, ngoại trừ cho đối phương phản hồi, khiến cho bọn họ phảo oanh càng thêm có ý tứ ra, cũng không có cái gì dư thừa giá trị.

Đầu nhập sản xuất vạn thành kém xa đích sự tình, không cần phải làm.

May mà tương tự sự tình tiếp tục đích thời gian cũng không có rất dài, tại Tây Hồ ăn uống tiệc rượu, Sở Phong đích "Đồng hương kiểm tra xong thân", chỉ là cho thi đậu viện họa người tiến thân chỉ giải đích giải thích truyền ra, mọi người đối với Sở Phong đích dịch ý, tự nhiên cũng nhanh chóng đích tiêu giảm hạ xuống.

Hướng chi, Tây Hồ ăn uống tiệc rượu đêm đó thời gian chuyện đã xảy ra, mọi người càng nhiều để ý chính là có quan hệ Cầm Thao sửa lại văn chân đích "mần đình phương". Mọi người kinh dị vụ tài hoa của nàng, kinh diễm vụ mỹ mạo của nàng. Hữu như vậy đích châu ngọc phía trước, Sở Phong đích những chuyện kia, tự phảng phất ngày mùa hè đến nơi về sau đích đồ mi hoa đồng dạng, chân chính "Chạy đến đồ mi tình hình ra hoa".

Nhưng bất kể thế nào thuyết, đã trải qua phen này mưa gió, Sở Phong liền biến thành toàn bộ Hàng Châu Thành đích người một đường vật. Tại cái này giải trí điều kiện khuyết thiếu đích niên đại, ngẫu nhiên kết bè kết đội đích tới tiếp một chút Sở Phong, cũng đã thành một kiện mọi người trà dư tửu hậu, vui vì chỉ đích sự tình.

Chỉ là hữu một ngày sáng sớm, có người đi đến Lục thị thi họa làm được thời điểm, thấy được Sở Phong đang tại tập viết theo mẫu chữ, vì vậy này dạn mặt dày mở miệng, hướng Sở Phong cầu một bức chữ. Sở Phong cảm thấy không tiện cự tuyệt, liền đã viết trao đi qua.

Người này ngày thứ hai đưa tới một con gà, nói là coi như nhuận bút. Sở Phong nghĩ nghĩ, cảm thấy nhận lấy cũng là có thể, liền để cho Trương Đại Ca cầm lấy, buổi tối nấu canh.

Sở Phong tự nhiên không nghĩ tới, đến tận đây, sự tình tự trở nên có chút... Một phát không thể thu thập.

Càng ngày càng nhiều đích nhân bắt đầu tới nơi này hướng Sở Phong cầu tranh chữ, mang đến đích nhuận bút phí, cũng bắt đầu nước lên thì thuyền lên.

Bất quá, quá mức phức tạp thi họa Sở Phong sẽ không nhận, quá mức quý trọng đích nhuận bút hắn cũng sẽ không muốn. Ai ngờ bởi vậy vừa đi, lại vẫn dần dần vì chính mình đập ra một cái "Giản ngạo" đích thanh danh, Sở Phong liền cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Chỉ là sự tình đến tận đây, muốn phản lại đã không có khả năng. May mà thi họa chỉ đạo nguyên bản chính là cần cù vì trên, mọi người lấy ra đích nhuận

bút phí, cũng có thể duy trì mình cùng Văn Đoàn tiên sinh, Trương Đại Ca đích sinh kế, Sở Phong ngược lại cảm thấy có sao mà không làm, đại đa số đích sự tình cũng không hề chối từ.

Đến đoàn ngộ trước sau, Sở Phong cơ hồ là bị tới cầu chữ mọi người khốn trụ, từ tháng năm bắt đầu đích ngày đầu tiên, tựu lần lượt có người đến cửa cầu chữ. Nhi đợi đến đoàn ngộ đích một ngày trước, Sở Phong cũng rần là cả ngày đều cơ hồ bị người đặt tại trước bàn đầu, không sao cả chuyển qua địa phương...

Đây là bởi vì Hàng Châu Thành lúc này hữu như vậy đích tập tục, tháng năm xuất năm phải ở trong nhà giặt một bức văn thơ đối ngẫu, dùng chu sa ở phía trên viết "Tháng năm năm ngày thiên bên trong đoạn, nói linh tinh tiêu hết diệt" tới lấy cái may mắn.

Quan lại người ta, thư hương môn đệ các loại, tự nhiên sẽ nhà mình viết xong. Nhưng tầm thường dân chúng liền biết chữ cũng không thể, chỉ có thể khắp nơi cầu sách, cũng không biết là ai cái thứ nhất lớn hơn trần đầu, cầu đến Sở Phong nơi này, vì vậy cái khác dân chúng cũng bắt đầu cạnh đối với bắt chước lên.

Tầm thường dân chúng năng kia đạt được đích nhuận bút tự nhiên là có hạn, may mà Sở Phong thấy gió tục như thế, liền cũng chỉ cho là làm việc thiện, cũng không yêu cầu cái gì, ai đến cũng không có cự tuyệt.

Kết quả ngày đó hạ xuống, tới buổi chiều, toàn bộ thi họa thứ mấy hồ bị lông gà, lông ngỗng, mạch tuệ, rau dại các loại đồ vật bao trùm, thậm chí trong góc còn tán toái lấy một ít chong chóng tre, đầu hồ giấy, nữ tử dùng đích thêu hoa quạt tròn các loại vật lý kỳ cổ quái... Về sau cũng bị Sở Phong tiện tay tặng người.

Tuy nói là một ngày đích hỗn loạn, nhưng ngày hôm đó qua đi, Sở Phong đích thanh danh tại Hàng Châu Thành có thể nói càng ngày càng lớn, tầm thường đám dân chúng đều khen hấn một cái chữ tốt. Chuyện này về sau truyền đến tri châu đại nhân trong tai, cười khen câu "Phẩm hạnh ngay ngắn", sau đó phát tay liền đã viết như vậy một phương tấm biển, gọi người bồi đưa đến Lục thị thi họa hành.

Chuyện này giao cho Lưu Chính Bình đi làm, Lưu Chính Bình tự nhiên xử lý chính là hoàn toàn dụng tâm, phong quang thể diện, khuê chiêng gõ trống đích mang theo tám biển đạo phổ, huyền nào nữa cái Hàng Châu Thành đều biết hiểu, mới đưa tấm biển đưa đến Sở Phong trong tay.

Chính là như vậy một phen làm âm ỉ, Sở Phong đích thanh danh càng thêm như mặt trời ban trưa.

Danh lợi loại vật này, Sở Phong sẽ không hao hết tâm tư cường cầu cái gì, nếu là thật sự chính vô cùng đơn giản thậm chí mặc danh kỳ diệu đích tới, hấn ngược lại sẽ không giả bộ từ chối cái gì, chỉ là đơn giản đích tiếp nhận hạ xuống.

Nhưng Sở Phong cũng không biết là đây là cái gì khó lường đích đồ vật, bị người thổi phồng đến đám mây các loại, cũng không phải chuyện tốt lành gì, điểm này, Sở Phong là một mực thanh tỉnh.

Đương nhiên, này tự nhiên cũng cùng hấn cũng không có chân chính hưởng thụ quá nhiều danh lợi mang đến chỗ tốt có quan hệ, làm cho người ta đi túc hấn sâu đích đồ vật, từ trước đến nay cũng không phải đột nhiên xuất hiện sự kiện. Rốt cuộc đóng băng ba thước, phi một ngày chi hần.

Chuyện cho tới bây giờ, Sở Phong sở được đến đích danh lợi, kỳ thật hết sức đơn giản.

Trên lợi ích, cũng chỉ là một ít nhuận bút phí, nói thật, hấn rốt cuộc còn chỉ là một cái người thiếu niên, thi họa trên tuy lấy được một ít quan viên vài câu đích tán thưởng, nhưng cự ly chân chính trên ý nghĩa đích "Mọi người" còn kém cách khá xa, cho nên nhuận bút cao không đi nơi nào. Có thể chỉ vào những cái này nhuận bút ăn cơm, nhưng muốn bởi vì những sách này họa đại Phú Đại Quý, vẫn rất có độ khó.

Nhi thanh danh phương diện, Sở Phong chân chính cảm nhận được đích kỳ thật cũng không nhiều.

Mấy cái rõ ràng biến hóa... Thứ nhất, là trên đường rất nhiều người đều biết hấn, có ít người sẽ chủ động tới chào hỏi, thời điểm này, Sở Phong liền cười khách khí vài câu, nói thật, loại cảm giác này ngược lại là đi theo trong sân trường hành tẩu không sai biệt lắm, đều là rất tùy ý, cũng không có cái gì thân phận địa vị đích chênh lệch.

Tiếp theo đích một chút, có lẽ hơi hơi rõ ràng chút, chính là Sở Phong dần dần hội đón đến một ít danh thiếp cùng thiếp mời, muốn mời hấn ăn uống tiệc rượu các loại sự tình.

Sở Phong cũng không nghĩ hao phí quá nhiều thời gian tại đây loại trên sự tình, cho nên đại đa số liền khách khách khí khí thoái thác. Bởi vậy ngược lại không khỏi đạt được vài câu oán hận, "Thật sự là cho là mình là vật gì" cái này đích, Sở Phong cũng là đã nghe qua, nhưng cũng làm làm gió thoảng bên tai, cũng không thèm để ý.

Bằng hữu chân chính tiểu tụ hợp Sở Phong tự nhiên là sẽ không chối từ. Lưu Chính Khanh bên này cũng mang theo hấn tham gia mấy lần đám sĩ tử đích yến hội, đều là dữ Lưu Chính Khanh rất quen thuộc nhấm, cho nên bàn tiệc trên cũng tùy ý chút, cũng không có quá nhiều xấu hổ, nịnh nọt các loại đồ vật, đàm tiếu lên cũng hết sức thoải mái.

Âm nguyệt phảng về sau lại đi qua một lần, dữ Cầm Thao cô nương thấy, nhưng chỉ là nhỏ bần nhất thủ khúc liền rời đi. Nghe nói Cầm Thao cô nương gần nhất chính vinh quang tột đỉnh, một buổi tối không biết muốn quay vòng dữ đa thiếu tình cảnh trong đó, quả nhiên là thời gian là vàng bạc.

Sở Phong đứng xa xa nhìn nữ tử kia, chỉ cảm thấy nàng như trước đích tinh nhả xuất trần, bất luận như thế nào thế tục trung bình đẳng, quanh thân đều dường như trần thế không nhiễm đồng dạng, sạch sẽ đích làm cho người tán thưởng.

Hắn nào biết đâu, Cẩm Thao lên lút đã phải người, khứ Sở Phong chỗ đó cầu rất nhiều lần tranh chữ. Những chữ kia họa hiện giờ đều tại Cẩm Thao đích trong phòng yên lặng bày đặt, cung cấp năng tại ngẫu nhiên được nhân thời điểm, lấy ra ma Toa thưởng thức...

Thời gian trôi qua vội vàng, ngược lại hữu tư hữu vị.

Một ngày này, Sở Phong tương Phạm gia nương tử mấy ngày nữa liền mướn thuyền Bắc thượng, muốn mời mấy người bọn họ đồng hành đích sự tình dữ Văn Đao tiên sinh nói. Văn Đao tiên sinh nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này chủ yếu còn phải xem Trình Nguyên tiên sinh kia một bên đích ý nghĩ.

"Ngày mai người ra khỏi thành, lão phu cũng với người đồng hành. Trình Nguyên cũng là nhà sĩ, chỉ là không khỏi quá buồn bực chút, thả xem lão phu như hà khuyên hân!" Văn Đao tiên sinh vuốt râu mà cười, thoát nhìn Hưng hữu thành trúc.

Sở Phong tuy không dám hoàn toàn tin tưởng, nhưng hữu Văn Đao tiên sinh những lời này, một khóa treo lấy đích tâm coi như là buông xuống ba phần.

Dùng qua điểm tâm, mở ra cửa tiệm, Sở Phong liền nhìn thấy một cái bụng dù mà đứng đích thân ảnh.

Một bộ hồng sắc đích vũ dùng áo choàng che phủ lên thân hình của nàng, lại vô pháp che đậy kín nàng nội tâm tản mát ra đích hơi hơi lãnh ngạo. Đây hồng sắc đích áo choàng có không ít địa phương bị mưa nhuộm dần qua, toát ra một loại hơi cũ đích dấu vết, phảng phất dữ trước mắt này một mảnh màu xám đích điệu dung hợp đến một chỗ tựa như.

Vũ mảnh vải rậm rạp muốn chết, mười bước bên ngoài đích đồ vật đã thấy không rõ. Đối diện đích mái hiên loáng thoáng đích phác họa ra nhất điều tuyến, lại phảng phất gió nhẹ thổi liền sẽ bị thổi chạy tựa như.

Nàng chống một bả màu vàng nhạt đích giấy dầu cái dù, đưa lưng về phía cửa phòng, an tĩnh đích đứng vững, phảng phất muốn dung nhập này một mảnh mưa bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cười lớn còn vô vị

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 5302 thời gian cập nhật : 206 03 22 3:58

"Lý nương tử, sớm như vậy?"

"Ngày đã Nghiên Nghiên, không còn sớm."

"Vũ mảnh vải che lấp mặt trời, đâu xem tới được thái dương? Không biết Lý nương tử đại giá quang lâm có gì chỉ giáo?"

"Thình người làm một bức họa." Lý Lương Thần tương một cái cái miệng túi nhỏ đưa tới Sở Phong trong tay, ngữ khí thanh đạm đích tựa như cùng đánh vào quanh thân đích Lãnh Vũ, "Đây là nhuận bút."

Như vậy đích đối thoại, phát sinh ở Tuyên Hòa năm đầu tháng sáu hạ tuần đích Hàng Châu Thành, phát sinh ở một hồi kéo dài nửa tháng có thừa đích mưa trong.

Trên đường gần như không có người đi đường, mặc dù ngẫu nhiên có người đi ngang qua, cũng đều là dáng vẻ vội vàng.

Nguyên bản mặt đường trên thường thường vắng lai đích tiểu thương, những cái kia phụ giúp xe con bán sớm một chút đích gương mặt quen, cũng đã thời gian rất lâu không có ở xuất hiện.

Mưa để cho cuộc sống của bọn hắn bắt đầu chậm rãi rơi vào quần cảnh, phổ thiên cái địa đích mưa bụi cùng với vì một ngụm cái ăn có thể trộm đoạt đích nạn dân nhóm, ngăn cản lấy bọn họ duy nhất đích đường sống.

Lớn như vậy đích chợ phía Tây trong, dần dần hiện ra một cổ Từ Tiêu mảnh đích ảo giác.

Mưa rất lớn, dần dần dục mê người mắt.

Lý Lương Thần tựa hồ đứng ở chỗ này lập thật lâu, thế cho nên màu đỏ nhạt áo choàng trên đều lấy dính không ít vệt nước.

Sở Phong nghiêng người để cho để cho, ý bảo nàng vào cửa ngồi tạm.

Lý Lương Thần chỉ làm không thấy. Hay hoặc là, thật không có nhìn thấy.

"Về tranh bắt quá là tiện tay đích sự tình, Lý nương tử phần này nhuận bút quá nặng đi, ta không dám thu." Sở Phong mỉm cười, nhìn nhìn Lý Lương Thần mang theo hơi mỏng hàn ý đích khuôn mặt, tương tui tiền lần lượt trở về, "Ta họa đích đồ vật e rằng không kịp Lý nương tử một ít, nếu là Lý nương tử không chê, Sở Phong tự nhiên cũng không dám giấu dốt."

Lý Lương Thần nhìn tiền kia túi nhất nhãn, cũng không có giờ tay đi lấy.

Nàng một mực đứng ở ngoài cửa, mái hiên không có cách nào hoàn toàn che khuất nàng đích cái dù mặt, nhi giấy dầu trên dù rồi mới góp nhặt xuống mưa, thời điểm này cũng chậm rãi đích nhỏ xuống hạ xuống, rơi vào hơi cũ, mang theo vô số đạo thật nhỏ mải ngân đích môn nhi.

"Ta muốn một bức thủy mặc đích sơn thủy, sơn muốn hiểm trở chút, dùng sắc yếu tố nhạt một chút, tiểu phẩm là được." Nàng thuyết.

Sở Phong nghiêng đầu hơi hơi suy nghĩ một chút, gật đầu: "Đây cũng không phải việc khó gì."

Lý Lương Thần như có như không đích gật đầu, mặt không biểu tình đích nói câu "Đa tạ", sau đó liền đi vào một mảnh yên vũ bên trong.

"Lý nương tử, có thể hỏi một câu tranh này có làm được cái gì sao?" Sở Phong vượt qua môn nhi, đuổi theo ra một bước, thanh âm vừa mới phiêu tán đến mái hiên, lại rất nhanh đến bị màn mưa cọ rửa hạ xuống.

Lý Lương Thần cũng không trả lời. Nàng giả trang không nghe được, hay hoặc là, là thật không có nghe được.

Nhặt hồng sắc thân ảnh dần dần dung nhập tầng tầng lớp lớp vũ mảnh vải, phảng phất không ngừng bị xông nhạt, lại xông nhạt, giống như là nước rửa qua đích họa về bức họa.

Sở Phong bắt đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng thở dài.

Mưa bụi bị gió thổi lên, ngẫu nhiên vài tia rơi vào trên mặt của Sở Phong, hơi lạnh.

...

...

"Kỳ thật đều là Hoa Thạch Cương huyền ảo. Sở lang quân có biết hay không, Nhất Minh hần trước đó vài ngày chọc một môn quan tòa đích sự tình?"

Hoàng kim tiêu tẫn một đêm tụy.

Mặc dù phía ngoài nạn dân nhiều hơn nữa, Tây Hồ bờ đích thanh lâu thuyền hoa cũng phảng phất Vĩnh động cơ đồng dạng, vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng.

"Lúc ban đầu nhìn thấy thời điểm, nghe nói qua một ít, thế nhưng, Nhất Minh kia tính tình, những vật này cũng không chịu nhiều lời."

Sở Phong nhớ lại lúc trước dữ Lưu Chính Khanh đích lần đầu tiên gặp mặt, kia cái chán nản bên trong lại không mất ngạo khí đích tính tình, cùng với chết đói không bị của ăn xin đích khí khái, không khỏi hơi hơi phát ra thở dài một tiếng.

Lưu Chính Khanh là loại kia chân chính nội tâm đích văn nhân, có lẽ nhìn mặt ngoài lên cười hi hi, lại rất giỏi về giao tiếp, khả hần cùng với đại đa số nhân đích vắng lai đều là quân tử chi giao, một khi trên người mình đã tạo ngộ chuyện gì, là sẽ không hưởng các bằng hữu cầu trợ, thậm chí ngay cả nhắc tới cũng sẽ không.

Hắn là Bá Nha Từ Kỳ, giới tử đầy người như vậy. Cũng chính bởi vì vậy, Lưu Chính Khanh cũng không hề hưởng bằng hữu kể ra hần đích thăm trạng dữ kinh lịch đích nhấp nhô, càng thêm không cần người khác tương trợ hần chia sẻ cái gì.

Đối với cái này một chút, Sở Phong không thể không bội phục hần. Bởi vì hần tự hỏi làm không được tình trạng như vậy.

Không vì năm đầu gạo khom lưng, đây có lẽ là khả năng đích sự tình, bởi vì Sở Phong rất rõ ràng, quan trường sinh hoạt không có khả năng thích hợp chính mình dạng tình thương lượng để đích nhân, cho nên không muốn cũng thế. Thế nhưng là, tại sắp chết đói thời điểm, người khác đưa tới trước mắt đích cơm cũng không chịu ăn... Vì cốt khí nhi buông tha cho sinh mệnh... Loại lựa chọn này, đối Sở Phong mà nói, quá nặng nề.

Sở Phong đương nhiên bội phục loại người này, cũng không cho rằng, chính mình có thể đủ làm được thành loại người này.

Nói cho cùng, hần cuối cùng là một cái chịu sâu thấm hiện đại giáo dục, cảm thấy tự do, sinh mệnh quý giá nhất đích nhân. Không có trải qua quá nhiều chuyện dữ gọn sóng, mặc dù thật sự nghị luận xuất cái gì tình trạng ở dưới đạo đức quan niệm hần là như thế nào đi nữa, nhưng chân chính gặp được loại kia tình huống đích, không chừng sẽ cải biến chính mình đích nhận thức cũng nói bất định.

Hắn không bằng Lưu Chính Khanh cố chấp, cũng không có Lưu Chính Khanh như vậy đích ngộ nghĩnh, cho nên hần rất bội phục Lưu Chính Khanh.

Chỉ là, tại loại vấn đề này... Sở Phong tình nguyện Lưu Chính Khanh tên kia, đem kinh lịch đích nhấp nhô cùng vấn đề đều từ đầu chí cuối đích nói ra, cũng tránh chính mình mọi nơi đoán, cuối cùng còn phải tìm đến Lưu Chính Bình nơi này tới nghe hần đích giảng thuật.

Lưu Chính Bình uống một chén rượu, chính mình đầy vào, bắt đầu dĩ cười khổ: "Nhất Minh từ nhỏ chính là cái này tính tình, hữu việc vui mọi người phân ra, hữu khổ chính mình khiêng, người khác rất khó cạy mở miệng của hần. Hần đôi khi, bướng bỉnh chút... Nói như thế nào đây, nói chung xem sự tình rất rõ, phi đen tức bạch, kết quả, chung quy chọc một ít phiền toái không cần thiết chuyện. Ta quan hệ với hần, kỳ thật từ nhỏ mà nói hay là rất không tệ, dù sao cũng là thân huynh đệ. Nếu không phải đi năm chuyện kia..."

Nói đến đây, Lưu Chính Bình hung hăng nhũ mầy, giương một tay lên liên tiếp ba chén rượu mạnh vào trong bụng, trên mặt đích biểu tình mới dần dần hòa hoãn lại.

Quanh mình là náo nhiệt. Quá mức Chí Nhiệt ồn ào đích có chút ồn ào náo động.

Đây là âm nguyệt phảng lầu một đích đường lớn, chính giữa một cái khung cao đích mặt bàn, có chút trúc áo lưới đích nữ tử tại trên đài tấu khúc chậm vũ, cười hát thướt tha.

Vây quanh mặt bàn thiết lập hơn mười cái cái bàn, hiện giờ những cái này cái bàn cơ bản cũng đã ngồi đầy, các tân khách uống rượu cười đùa, lui tới lằng la, phi thường náo nhiệt.

Sở Phong dữ Lưu Chính Bình bàn này cũng không có muốn nữ tử tương bồi, chỉ là hai người bọn họ, một cái là gần nhất Hàng Châu Thành trong danh tiếng chính thịnh đích tài tử, một cái khác là tri châu quý phủ hơi có chút thủ đoạn đích người tài ba, không khỏi hấp dẫn không ít mục quang.

Cho dù là tại hai người nói chuyện phiếm đích làm miệng, cũng có không ít người đến đây mời rượu, vấn an, trong chuyện này tự nhiên bao gồm lui tới âm nguyệt phảng đích ân khách, cũng có âm nguyệt phảng trong nghe nói qua nhị vị đại danh đích các cô nương.

May mà lâu tại vui mừng trên trận lẫn lộn đích nhân, đến cùng có thể nhìn ra được người bên ngoài sắc mặt. Vấn an, mọi người kiến Lưu Chính Bình sắc mặt biến thành màu đen, lông mày nhăn lại, liền tại chào hỏi không dám nhiều hơn dừng lại, cười lui xuống. Chỉ là thối lui đến chính mình đích trên mặt bàn, không khỏi cười nói đàm luận chút Sở Phong, chuyện Lưu Chính Bình, cũng tò mò lấy hai cái này một văn một võ thoát nhìn hần là không chút nào liên quan đích nhân, tại sao lại gom lại một chỗ, hơn nữa nhìn lên cảm tình tựa hồ còn rất tốt.

"Cái kia Lưu Chính Khanh, chính là thủy mặc hội trên giúp đỡ Sở Phong ra một bả danh tiếng đích thư sinh, tựa hồ chính là vị Lưu Phủ Sự này đích em ruột. Xem ra này hai nhà đích nguồn gốc vô cùng."

"Lưu Chính Khanh? Chính là kia cái vừa mới trúng thi hương đích thư sinh sao? Ta đã từng thấy qua hần một mặt, chỉ là ta như thế nào nghe nói, hần cùng với huynh trưởng của hần hơi có chút khúc mắc đích? Tựa hồ khứ niên bởi vì một sự tình ồn ào đến phân gia, thật không tốt xem."

"Còn có chuyện như vậy? Kia Sở Phong này làm người cũng rất kì quái, biệt việc nhà của người ta, chẳng lẽ cũng phải tham dự sao..."

Như vậy đích nghị luận, tại âm nguyệt phảng đường lớn đích trong góc, dần dần bắt đầu lan tràn lên.

Những lời này truyền không được Sở Phong đích trong lỗ tai, mặc dù truyền đến, hần cũng sẽ không như thế nào để ý.

Muốn biết rõ bằng hữu đến cùng đã trải qua cái gì, muốn biết rõ mình rốt cuộc hần là như hà tương trợ hần. Đây đối với quanh mình đích người đến thuyết, có lẽ là một kiện không ứng hơi bị đích vụn vặt việc tư, việc nhà của người khác, không nên quản. Thế nhưng là đối với Sở Phong mà nói, lại là một kiện hần phải muốn biết rõ ràng, muốn nỗ lực tương trợ bù đắp đích sự tình.

Nhưng tương trợ cũng chung quy có chút kỹ xảo. Tựa như cùng Lưu Chính Khanh đã từng chán nản đến khứ chính mình chỗ đó bán "kinh tửu thiếp". Loại chuyện này, lấy Lưu Chính Khanh đích tự tôn, không có khả năng hi vọng chính mình huynh trưởng biết được, cho nên Sở Phong cũng hiểu được sẽ không nói.

"Sở lang quân dữ Nhất Minh là như thế nào nhận thức?"

Lúc Sở Phong mặt đối với vấn đề này thời điểm, hần đơn giản trả lời: "Hần thường xuyên khứ tiệm chúng ta bên trong đi dạo, thường xuyên qua lại đích liền cũng quen thuộc."

Lưu Chính Bình gật gật đầu, lại âm một chén rượu.

"Nhị vị nhận thức thời gian tựa hồ không coi là trường, huynh đệ chúng ta hai cái đích sự tình, ai! Ứng nên từ đâu Thuyết Khởi... Đúng rồi, Nhất Minh bị kiện đích sự tình, Sở lang quân cũng biết?"

"Hơi có nghe thấy, thế nhưng hần chưa từng nói rõ chi tiết qua."

Lưu Chính Bình thở dài một tiếng: "Kỳ thật nói cho cùng, chuyện này còn là bởi vì ta lên. Một hồi quan tòa, kỳ thật... Ai! Nói ra đa thiếu có chút khó nghe, còn hi vọng Sở lang quân không muốn bởi vậy xem thường chúng ta Lưu gia mới tốt. Bất quá chuyện cho tới bây giờ, cũng không có cái gì hảo xấu điểm rồi. Quan tòa đích căn do là vì phân gia. Nhất Minh muốn phân gia, ta không chịu, kết quả là nháo cái bị thẩm vấn công đường đích tình cảnh."

Phân gia loại chuyện này, tại ngàn năm về sau gần như không thấy bên tai nghe thấy, mặc dù ngẫu nhiên nghe nói tổ bị người đã từng phân gia như thế nào đi nữa, cũng sẽ không cho rằng là một kiện cỡ nào lớn sự tình. Rốt cuộc niên đại bất đồng, rất nhiều thứ cách nhìn cũng đều có chỗ cải biến.

Trên thực tế, cổ nhân coi trọng nhất chính là tông tộc đích quan niệm, một khi có người bởi vì một sự tình bị tông tộc đuổi ra, vậy cơ hồ là lưu vong đồng dạng giá cao.

niên đại đích nhân, phần lớn là toàn bộ tông tộc nhiều thế hệ truyền lưu, ở tại một chỗ. Như "Hồng Lâu Mộng" bên trong đích đại gia tộc, người Hẹ nhân đích thổ lâu, thậm chí là Văn Đoan tiên sinh xuất thân Sơn Âm Lục thị, đây đều là gia tộc tụ tập đích điển hình thí dụ.

Chân chính trên ý nghĩa nhà đơn cư trú đích nhân khẩu là mười phần thừa thốt, mà ở không có đại gia tộc che chở trong hoàn cảnh, muốn không gặp ngoại nhân đích khi nhục cũng là một kiện mười phần chuyện khó khăn.

Đời sau phí hiệu thông tiên sinh tại "quê cha đất tổ Trung Quốc" trong, phác họa cái toàn bộ cơ sở xã hội đích chủ yếu đặc thù. Loại này đặc thù đích chủ yếu cơ cấu, mặc dù tại đời sau cơ bản chỉ ở nông thôn truyền lưu, nhưng trên thực tế đích ****, cũng sớm đã tại **** Tây Chu đích thời đại trong dần dần thành hình, tràn ngập dữ Bắc Tống trong năm đích toàn bộ xã hội đẳng cấp.

Mỗi người đều là loại này đẳng cấp bên trong đích một thành viên, bất luận là người buôn bán nhỏ hay là quan to hiển quý, đều là như thế. Lưu Chính Bình, Lưu Chính Khanh hai người tự nhiên cũng đồng dạng.

Hai người là thân huynh đệ, lại bởi vì một ít không thể điều hòa đích mâu thuẫn nhi ồn ào đến phân gia đích tình trạng. Loại chuyện này người ở bên ngoài xem ra, đã đến "Việc xấu trong nhà" đích trình độ. Người trong nước chú ý chính là việc xấu trong nhà không ngoài dương, thế nhưng là lại cứ Lưu Chính Khanh vậy mà đem chuyện này chọc đến quan phủ khư, tố cáo Lưu Chính Bình nhất hình đáng, huyền nào toàn thành đều biết.

Chuyện này, thật sự xử lý đích rất khó xem

Lưu Chính Bình cười khổ một cái, nói tiếp: "Chuyện sau đó, ta nghĩ Sở lang quân mình cũng có thể đoán được. Bất kể thế nào thuyết, ta mặc dù chỉ là một cái nho nhỏ võ quan, nhưng rốt cuộc tại trong nha môn hơi có một chút thanh danh, những người lớn cũng là trông nom. Tri châu đại nhân kỳ thật cũng thường thức Nhất Minh đích tài hoa, vụ án này, cuối cùng các đánh năm mươi đại bản, đè ép hạ xuống. Đại nhân nguyên bản còn muốn khuyên một lời, thế nhưng Nhất Minh tính tình bướng bỉnh, cuối cùng huyền nào tui bụi, đành phải dựa vào ý nghĩ của hần phân ra gia..."

"Ta là con trai trưởng, y theo lấy "Tống luật", là không thể nào cùng hần chia đều. Trong nhà đích đông Tây Nguyên vốn cũng không nhiều, ruộng đồng các loại hần một mực không muốn, chỉ cần chút phụ thân lưu lại đích tranh chữ bảo tồn, cùng với trong thành một tòa phòng ở cũ. Gây những vật này đích giá tiền khư tính, hần còn thiếu ta mấy mươi lượng bạc. Đương nhiên, ta là không thể nào hướng hần muốn, thế nhưng là tiểu tử này ngu đồng dạng đích tính tình, không nên còn."

"Hần qua nhiều năm như vậy một mực đọc sách, công việc quản gia đích sự tình nào biết đâu. Cũng không biết hần đến cùng là từ đâu làm chút ngân lượng tới trả lại cho ta, ta mọi nơi nghe ngóng, nghe nói hần tại Phạm gia đích quý phủ vì một vị nương tử làm Tây Tịch tiên sinh, chắc hần đại khái là Phạm gia cấp cho hần đích a! Ai! tự chuốc lấy khổ đích đồ vật!"

Lưu Chính Bình dùng đến như vậy đích từ ngữ, trên mặt lại không khỏi hiện lộ ra thương tiếc đích thần sắc.

Sở Phong yên lặng nghe, nội tâm đối trận này quan tòa hữu đại khái đích so đo, thế nhưng là lại không khỏi nghi hoặc.

Lưu Chính Khanh cũng không phải loại kia bình địa gió bắt đầu thổi lẳng đích nhân, nếu như không có cái gì trên nguyên tắc đích sự tình chọc giận tới hần, hần chắc có lẽ không làm ra dữ nhà mình huynh trưởng ân đoạn nghĩa tuyệt đích sự tình.

Sở Phong khẽ nhíu mày, tìm từ đặt câu hỏi: "Lưu Đại Nhân, huynh đệ các người hai người, đến cùng là bởi vì chuyện gì, mới có thể dẫn xuất lớn như vậy đích mâu thuẫn đâu này?"

Lưu Chính Bình nhìn hần một cái, cười khổ một tiếng, cúi đầu xem tửu chén nhỏ.

"Cho nên nói, chuyện này, cuối cùng hay là trách ta."

Lưu Chính Bình muốn cho mình rót rượu, bầu rượu bóng nửa ngày, lại chỉ đổ ra nửa chén.

Cười thầm một chút, Lưu Chính Bình nói: "Đều là bởi vì ta tham đồ phú quý, gây ra kia kiện chuyện Hoa Thạch Cương."

"Quan gia yêu thích đá Thái Hồ, cho nên các nơi quan viên tranh nhau quyền phụng. Chuyện này, Sở lang quân cũng biết?"

"Hơi có nghe thấy."

Lưu Chính Bình lặng lẽ cười một tiếng, nửa người trên hướng về sau dựa vào ghế trên lưng, có chút vô lực đích bộ dáng.

"Năm đó ta cũng là quý mê tâm hồn, muốn mượn cơ hội này lấy cái niềm vui... Hoa Thạch Cương này, vừa bắt đầu vẫn chỉ là tại Kinh Thành lan tràn, những cái kia những đại quan lần lượt trong nhà mình nơi cất giấu đích kì thạch, kỳ quái mộc đều vơ vét xuất ra, hiến cho quan gia. Quan gia có khi mừng rỡ, lập tức liền đem dâng kỳ hoa dị thạch người quan thăng cấp ba đích sự tình cũng không ít phát sinh, kết quả là, chuyện này cũng liền càng ồn ào càng lớn, không chỉ có tại Biện Lương nội thành hưng thịnh."

Lưu Chính Bình tương thanh âm giảm thấp xuống một ít, ngón trỏ phải nhẹ nhàng chỉ chỉ cái bàn: "Giờ này khí lan tràn đến chúng ta Giang Nam bên này tốc độ cực nhanh. Lúc ban đầu những đại nhân kia nhóm chỉ là lấy chính mình gia giấu đích đồ vật tiến cống, thế nhưng là mắt nhìn lấy có người bởi vậy

thăng quan phát tài, những người khác tự nhiên trông mà thèm đích không được, vì vậy nhao nhao chạy đến Giang Nam tìm đến tìm đá Thái Hồ các loại đồ vật, gió này khí cũng liền bị như vậy dẫn theo qua."

"Trên một vị tại Hàng Châu Thành làm Thông phán đích vị đại nhân kia, cũng là bởi vì cho quan gia hiển một khối xinh đẹp đích đá Thái Hồ, được quan gia đích thưởng thức, hiện giờ tại Thượng Thư tỉnh làm phái Phó Xạ, có thể nói là đồ cực nhất thời. Đây chính là bởi vì hữu châu ngọc phía trước, này Giang Nam đích quan viên tất cả đều mưu đủ khí lực khắp nơi tìm kiếm Hoa Thạch Cương, này trên làm dưới theo, bầu không khí cũng liền phô thiên cái địa đích lan tràn mờ."

Sở Phong tuy cũng thấp thoáng biết Hoa Thạch Cương chi loạn đích mối họa kéo dài, nhưng như vậy từ trên xuống dưới lan tràn đích nguyên do từ con đường, vẫn là lần đầu tiên như vậy nghe người ta kỹ càng đích Thuyết Khởi, nhất thời không khỏi chân chính nhận thức được cái gì gọi là "Trên có chỗ hảo dưới tất quá mức yên".

Lưu Chính Bình nói tiếp: "Ta ba năm trước đây tại tri châu quý phủ làm một cái nói hạt, quản một ông tri châu quý phủ đích chọn mua tạp vụ, bây giờ suy nghĩ một chút, kỳ thật coi như là không tệ. Khả lại cứ nhân tâm chưa đủ rắn nuốt voi, ta nghe nói chuyện Hoa Thạch Cương, nhớ tới nhà mình trong sân liền có một phương đá Thái Hồ, nội tâm liền động chút không nên có đích ý niệm trong đầu... Phụ thân trước kia đang lúc thể cốt liền có chút yếu, trong nhà phương đó đá Thái Hồ, là tổ nghiệp lưu lại, tự nhiên không cho ta động. Ta lúc ấy cũng là quý mê tâm hồn, cứng rắn tìm trong nhà môn đích người đến hỗ trợ, đem kia đá Thái Hồ móc ra. Vì vận chuyển xuất ra, còn lấy người một chỗ hủy đi trong nhà đích đại môn. Bây giờ suy nghĩ một chút, là thực con mẹ nó*** khôn nản!"

Nói đến đây, Lưu Chính Bình song quyền nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt sung huyết. Mặc dù cách một mặt cái bàn, Sở Phong cũng có thể cảm nhận được Lưu Chính Bình đối phần nộ của mình.

"Lão ba bởi vì ta đích bất hiếu, trong con tức giận tự phạm vào bệnh, nằm trên giường ba bốn nguyệt tự mất. Ngược lại là, ta dùng kia một phương đá Thái Hồ đổi lấy sự tình đích chức quan. Bất quá bây giờ ngẫm lại, ha ha, tính là cái quái gì! Kết quả là che bị người chèn ép hay là bị người chèn ép, nên xem người khác sắc mặt đích cũng như trước muốn xem! Hơn nữa, trong nha môn mỗi người cũng biết ta Lưu Chính Bình làm thế nào leo đi lên, thực mẹ nó một cái sống sờ sờ thương thiên hại lý đích chó chết, lại có ai có thể chân chính cao liếc lấy ta một cái! Con mẹ nó chứ coi như là thật sự suy nghĩ mình bạch, chó má! Toàn bộ con mẹ nó chó má! Thường lão ba, không có huynh đệ! Kết quả là tiến đến bên người, tất cả đều là một đám lang tâm câu phé đích điệu bộ, bất quá là nhìn ta đỉnh phủ sự tình đích tên tuổi, muốn từ trên người ta mưu cầu điểm chỗ tốt mà thôi! Nguyên lai ta bốn phía luôn cúi, doanh doanh cầu thả cầu thả, có được chính là như vậy một phen kết cục! Thật sự là đáng đời!"

Một giọt nước mắt từ Lưu Chính Bình đích vành mắt trong chảy xuống, hắn cuống quýt dùng tay áo lau, ha ha cười cười: "Rượu này nhiệt tình thật sự là mẹ nó đại! Ha ha! Sở lang quân không uống rượu sao? Dùng bữa a! Dùng bữa! Nơi này đích thiếu vật là nhất tuyệt, Sở lang quân nhất định phải hảo hảo nếm thử!"

Sở Phong nhẹ giọng ứng, nội tâm không biết là cảm giác gì. Hắn chỉ cảm thấy, trước mắt người này thật sự là lại đáng hận vừa đáng thương, chính mình tựa hồ ứng nên nói cái gì, thế nhưng là lời đến bên miệng, chỉ còn lại thờ dài một tiếng.

Thời điểm này, lại có ba người bung từ chén nhỏ tới kính. Lưu Chính Bình cùng không có việc gì nhân đồng dạng, đứng dậy đàm tiếu vài câu, rồi hướng những người kia giới thiệu Sở Phong, cười sang sảng một phen, mới tính bỏ qua, từng người đi.

Một lần nữa ngồi xuống, Lưu Chính Bình nhìn về phía Sở Phong, tự giấu cười cười: "Chắc hẳn Sở lang quân đến bây giờ cũng nhìn ra, ta Lưu Chính Bình chính là một cái lang tâm câu phé đích đồ vật! Cho nên Nhất Minh không tha thứ ta, kỳ thật cũng là hợp tình lý đích sự tình. Sở lang quân nghe xong được chuyện này đích ngọn nguồn, lại vẫn không có phần nhi rồi tiếc, ta Lưu Chính Bình đã mười phần cảm tạ! Bất quá Nhất Minh đích cách làm không có sai, con người của ta, ha ha, luân lạc tới tình cảnh như vậy, cũng bất quá đều là gieo gió gặt bão mà thôi, không có gì đáng đồng tình được! Sở lang quân nếu là không có ý tứ rồi đi, hiện tại cũng không cần nhần nại nữa. Lưu lại ta một người ở chỗ này tìm cô nương, uống chút rượu là tốt rồi. Sở lang quân thỉnh tự tiện a!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Khanh sinh ta không sinh

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 5838 thời gian cập nhật : 206 03 23 7:48

Tây Hồ ven bờ đích một loạt thuyền hoa, cơ hồ là quanh năm nghỉ trưa.

Này một phần nào nhiệt từ hàng năm đích cửa ải cuối năm tính lên, có lẽ sẽ thanh nhàn mấy ngày, chỉ là đến Nguyên tiêu ngày hội chính là một hồi cao điểm, từng cái phẳng đang lúc các xuất tiết mục, đầu hát đầu vũ khoe sắc danh, đây là toàn bộ Hàng Châu Thành đều hơi bị truyền xướng hồi lâu đích

giai thoại.

Náo nhiệt như vậy có lẽ sẽ tại hoa đăng gặp qua sau có sơ qua đích thu liễm, nhưng là hội theo xuân giang thủy ẩm đích ý cảnh lần nữa chậm rãi đích quanh quẩn, giờ lên lên. Thi hương qua đi, đám sĩ tử hoặc thoải mái phóng túng, hoặc mượn rượu giải sầu đích phóng túng; cuối xuân ngày, thương nhân giàu có và đông đúc nhóm theo lệ vu thuyền hoa đích tiệc rượu xử lý... Từng tràng đích náo nhiệt vắng lại ở giữa, Tây Hồ này đích thuyền hoa tựa như cùng Tây Hồ bản thân đồng dạng, quanh năm suốt tháng đều có được vô cùng vô tận đích mỹ lệ, không một thi không người hỏi thăm chi khả năng.

Tối nay, cũng cùng thường ngày. Tây Hồ bờ đích náo nhiệt, cũng không phải là khỏi từ này chút âm nguyệt phảng, hắc y phảng đích đại tình cảnh, đại địa phương, mà là nguyên vốn vu đông nam góc những cái kia thoát nhìn hơi hiền keo kiệt đích tiểu tiệm rượu trong.

Trong tay không đủ xa xỉ, rồi lại cũng muốn nhất giải phong tình đích bọn nam tử, sẽ ở trên ánh trăng ngon liễu thời điểm sớm đích đi đến Tây Hồ đông nam trên bờ, nhìn nhìn lui tới đích tiểu Tiểu Ô cột buồm thuyền tuyến chọn, suy nghĩ một phen, đề sát vào hỏi một câu giá tiền, nhi thi vừa bước thuyền, thả thuyền trên hồ.

Như vậy Tiểu Ô cột buồm trên đích các cô nương, thường thường cũng đều là hơi có tư sắc đích nữ tử. Các nàng cũng không có cái gì tú bà đích trời buộc, xem như chính mình làm một mình, nhưng là cũng không dễ dàng. Người cầm lái, làm rượu và thức ăn sự phó, thậm chí phục thị đích bà tử, đều muốn dựa vào chính nàng một người nuôi sống. Cho nên, như vậy đích Tiểu Ô cột buồm thuyền thu đích phí tổn tuy không kịp nổi âm nguyệt phảng, nhưng trên thực tế cũng nói không hơn tiện nghi. Đêm thoát nhìn có chút kinh tế thực lực khách nhân trôi đến trong Tây hồ, giết chết đoạt tiền nhi đi, cũng không phải là không có qua đích sự tình. Đó chính là cái gọi là đen thuyền.

Chỉ là trên cái thế giới này, chung quy có một ít nam nhân là gan lớn. Có lẽ ý vào chính mình đáng người kiện trắng, có lẽ cho là mình không có cái gì dư thừa tiền đáng người khác ham các loại, cho nên, đông nam góc Tiểu Ô cột buồm thuyền đích sinh ý cũng không quanh quẩn, thậm chí tại hiện giờ này phảng phát sẽ kéo dài trăm năm, ngàn năm đích mưa dầm quý trong, đến đây tiểu Vĩnh Trú đích các nam nhân cũng liên nhiều hết mức chút.

Hơi hơi hướng mặt phía bắc tới một chút, thuyền hoa đích tầng thứ cũng liên dần dần cao cấp một chút, vắng lại đích nhân vật cũng đều nhiều chút phong độ nhẹ nhàng đích bộ dáng, đương nhiên, cũng không thiếu bụng mẫn tràng phi đích kia một loại, chỉ là tiêu dùng lên tới ngọn nguồn xa xỉ chút.

Kém như vậy đừng, càng ven bờ hướng phương Bắc tẩu cũng liên càng rõ ràng, tới tới phương Bắc đích âm nguyệt phảng, hắc y phảng loại địa phương này, ngẫu nhiên là có thể đủ thấy được Chu tử quan phục. Đương nhiên, quan viên tới chỗ như thế, cũng sẽ không ăn mặc quan phục như vậy đích mất hứng, chỉ là ngẫu nhiên công vụ bề bộn, không thể có thay quần áo, đến phảng trong tìm một cái tốt nhất đích gian phòng thay quần áo, coi như là chuyện thường ngày đích sự tình.

Tới loại này tầng thứ đích địa phương, tiệc rượu đích bàn tiệc gần như từ lúc nửa tháng trước liền sẽ bị dự định ra ngoài. Mọi người tới nơi này, hoặc là học đòi văn vẻ đích ngâm thi tác đối, hoặc là đàm tiếu trong đó tới một hồi sinh ý trên trận đích tranh đấu gay gắt... Tóm lại, đều là một ít ngoài sáng ngầm có chút chú ý đích câu đương. Việc vui tự nhiên cũng là muốn tìm, thể nhưng bề ngoài trên nhiều một tầng tượng mô tượng dạng (*copy coi như được sơ sơ) đích túi da, thoát nhìn chung quy tốt hơn rất nhiều, thoải mái trên rất nhiều.

Chính bởi vì nơi này đều là sớm dự định ra ngoài đích bàn tiệc, cho nên, tới nơi này đích những khách nhân ngược lại cũng không sốt ruột. Có lẽ cũng đúng là quý nhân có nhiều việc, cũng không có đông nam góc những nam nhân kia, vừa mới vào đêm liền không nhìn được hướng nữ nhân trong chân toản (chui vào) đích nhân hạ thoải mái.

là chỗ như thế, tuy nói là cần sớm nửa tháng có thừa dự định, nhưng trên thực tế mà nói, rất nhiều thứ đều muốn tại tình lý bên trong.

Rốt cuộc đều là sinh ý trên trận đích nhân vật, thuyền hoa loại địa phương này, nhất là những cái này làm đích đặc biệt lớn, đặc biệt trừ danh đích thuyền hoa, thường thường chủ nhà lão bản đích bối cảnh đều rất không tầm thường.

Về phần kinh doanh loại địa phương này đích nhân, cũng chính là nơi này đích tú bà, hoặc là gọi ma ma. Nói trắng ra là, kia đều là phần hồng bên trong anh hùng, chỉ cần "Mạnh vì gạo, bạo vì tiền" bốn chữ đều không cách nào hình dung sự lợi hại của các nàng. Rốt cuộc tới đích đều là nam tử, vì nào đó một cô nương, giống đực Hormone phát tác, tranh chấp không dưới thậm chí vùng tay đánh nhau, cũng không phải cái gì thừa thốt đích sự tình. Lại cứ tới người tới chỗ này vật đều là thân phận phi phạm, như hà đề cho bọn họ tâm bình khí hòa hạ xuống, không tương này lửa giận giận chó đánh mèo đến thuyền hoa, các cô nương đích trên người, vậy đều muốn dựa vào tú bà đích thủ đoạn. Đây tự nhiên không phải là cái gì sự tình đơn giản.

Mà ở những cái này tú bà đích kinh doanh học lý mặt, kỳ trung rất trọng yếu đích nhất mảnh, chính là đối đãi quan phủ quan lại đích thái độ. Tri châu, Thông phán lớn như vậy quan viên không cần phải nói, vậy cơ hồ là quanh năm suốt tháng cũng kiên không hơn một mặt, chung quy hảo hảo khoản đãi, tuyệt đối không dám lãnh đạm. Mà đối với nhân vật như Lưu Chính Bình, chúng nương nương cũng biết rõ "Quan huyện không bằng hiện quản" đạo lý. Nhân vật như vậy mở miệng, thuyết phải ở âm nguyệt phảng uống xoàng một phen, âm nguyệt phảng đích ma ma tự nhiên liên tục không ngừng đích đáp ứng, còn đâu quản cái gì hẹn trước không hẹn trước đích sự tình, trên mặt vô cùng cao hứng đích đáp ứng, lập tức khư an bài.

Tất cả việc buôn bán đích nhân cũng biết, cho dù là thể nào lửa nóng đích tràng tử, chủ quán trong tay chung quy lưu lại một hai cái bàn tiệc với tư cách là quay vòng. Hôm nay Sở Phong cùng Lưu Chính Bình sơ dĩ cang đủ ăn được âm nguyệt phảng đích tửu thủy, chính là nguyên nhân này.

Đường lớn trên mặt bàn đàn hát đích các cô nương vừa mới hạ xuống trận, chảy ra một chút khó được đích náo nhiệt. Lui tới đích những khách nhân tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng đồng dạng, thậm chí có lâu hai khách nhân nghe nói Lưu Chính Bình ở chỗ này, mặt mày hơn hớn đích đến đây mời rượu, thuận tiện tìm hiểu mình một chút trước đó vài ngày muốn làm đích chuyện kia, Lưu Phủ Sự an bài như thế nào.

Tại đây dạng ngư long hỗn tạp đích địa phương, sự tình tự nhiên không có khả năng nói quá mức thấu triệt, người trong cuộc minh bạch cũng liền được rồi

Vừa mới còn vẻ mặt trầm trọng đích Lưu Chính Bình, thời điểm này mạnh mẽ chịu đựng cố nặn ra vẻ tươi cười, nói chút "Người ta hai người huynh đệ đồng dạng đích quan hệ, không cần cân nhắc quá nhiều" "Tuy khó khăn chút, nhưng nếu là huynh đệ người mở miệng, mặc dù ngàn khó vạn hiểm ta Lưu Chính Bình chung quy giúp một tay đích" các loại lời.

Sở Phong ở một bên nghe, nội tâm có chút thất vọng, nói không rõ là cái gì tư vị.

Cái gọi là nhân sinh nhân sinh, rốt cuộc là như người nước uống, ẩm lạnh tự biết.

"Cho các người giới thiệu một chút, vị Sở Phong này Sở lang quân, chính là mấy ngày nay tới giờ tại Hàng Châu Thành trong thanh danh đang sáng đích thiếu niên tài tử." Lưu Chính Bình hướng người kia giới thiệu Sở Phong.

Ánh mắt người nọ nhất thời sáng ngời, cười đỡ Sở Phong lên tiếng chào: "Quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt. Ta đã sớm nhận thuyết, Sở lang quân đích phong độ dữ tài tình, là Hàng Châu Thành trong thiếu niên trong đồng lứa cực hạn nhi. Hiện giờ xem ra, chỉ cần là Sở lang quân này một thân khí độ, sợ là Hàng Châu Thành trong đa thiếu danh nho quan nhân đều muốn không bằng."

Một phen khách sáo, ước chừng giằng co thời gian một chén trà công phu, người kia mới cảm thấy mỹ mãn đích rồi đi.

Lưu Chính Bình hướng về phía Sở Phong xin lỗi cười cười, giờ tay uống rượu, chén giờ lên giữa không trung, lại dừng lại.

Sở Phong thấy hấn sắc mặt tái nhợt một cái chớp mắt, không khỏi có chút lo lắng: "Lưu Đại Nhân có phải hay không uống rượu uống đến quá nhanh? Hay là chớ để lại uống."

"Không phải." Lưu Chính Bình đích tiếng nói ám ách, vài tiếng trống rỗng đích tiểu ý từ yết hầu thâm xư phát tán xuất ra.

Hắn chậm rãi buông xuống chén rượu, trên mặt đích biểu tình giống như cười mà không phải cười, giống như khóc phi khóc, rất là khó coi.

"Ta chỉ là chợt phát hiện, ta vậy mà đã tẩu hỏa nhập ma đến tình trạng như vậy." Lưu Chính Bình một tiếng cười thâm, chỉ vào rồi mới người kia rồi đi phương hướng, "Sở lang quân, ta sợ là không có thuốc chữa. Rồi mới người kia, là câu ta xử lý một sự tình, chuyện kia... Dữ các người văn nhân vòng tròn liên quan. Ta sợ dĩ đem người giới thiệu cho hấn, là bởi vì người chính là kia trong hội đích nhân. Cho nên, hấn đang nghe nói, cũng đúng ta hoàn thành chuyện kia càng thêm có lòng tin."

Lưu Chính Bình dùng trào phúng đích thanh âm cười nhạo chính mình: "Chỉ là muốn cùng người thảo luận chuyện Nhất Minh mà thôi, hiện giờ lại tiện tay lợi dụng người một phen... Sở lang quân, mà thôi, người cần gì phải giúp ta. Kỳ thật Nhất Minh nói không sai, ta đích thực là cái lang tâm cầu phế đích đồ vật, đại khái vẫn hồi cực kỳ khủng khiếp."

Sở Phong nghe vậy liền giật mình, tâm trạng nhất thời có chút phức tạp.

Hắn cũng không khỏi đang suy nghĩ, Lưu Chính Bình hiện giờ đối mặt này của mình dạng bộ dáng —— ảo não, thống khổ, sám hối, khả liên, có lẽ đều là giả vờ, cũng chưa biết chừng. Vì tranh thủ chính mình đích đồng tình, nhờ vào bản thân lực lượng một lần nữa văn hồi Lưu Chính Khanh đích tình huynh đệ, cùng với lợi dụng chính mình như thế nào dĩ nữa... Những cái này, đều là không thể bài trừ đích tính khả năng.

Đương nhiên, chính mình nguyên bản cũng không phải chân chính nhân vật lợi hại, lợi dụng chính mình kỳ thật cũng phải không được chỗ tốt gì. Nếu như đơn thuần là vì điểm này, vị Lưu Đại Nhân này khả năng cuối cùng chỉ có thể cái được không bù đắp đủ cái mất.

Về phần Lưu Chính Khanh, nói thật ra, hấn tuy hiện tại thông qua thi hương, thoát nhìn con đường phía trước coi như Quang Minh. Nhưng tương lai phủ thử, thi đình tầng tầng lớp lớp, đến cùng có thể đến cái loại gì trình độ, có thể hay không làm quan, đây đều là không biết đích sự tình. Coi như là muốn tiềm lực đầu tư cô, thời điểm này liền bắt đầu ra tay, cũng không tránh khỏi quá sớm chút.

Sở Phong đại bộ phận đích tâm tư là tin tưởng Lưu Chính Bình đích sám hối, hơn nữa, hấn có thể việc làm chỉ là đáp cầu dất mồi mà thôi, hai huynh đệ cái đến cùng có thể hay không bù đắp kẻ hở, còn cần xem biểu hiện của Lưu Chính Bình, cũng phải nhìn Lưu Chính Khanh đích thái độ.

"Nếu như Lưu Đại Nhân không ngại đích, ta muốn hỏi một câu. Nếu như Nhất Minh đã sớm bởi vì chuyện Hoa Thạch Cương, dữ Lưu Đại Nhân ngại huyên não rất không vui sướng. Kia vì sao ba năm trước đây không đề xuất phân gia đích sự tình, mà là trước đó vài ngày mới nói ra miệng đâu này?" Sở Phong cũng không có để ý lời nói của Lưu Chính Bình, phối hợp hỏi ra chính mình nghi ngờ trong lòng.

Lưu Chính Bình nao nao, không rõ Sở Phong vì sao không có chỉ vào cái mũi của mình thống mạ một hồi, sau đó rồi đi. Chỉ là hấn trong chớp mắt tựu suy nghĩ minh bạch Sở Phong quyết tâm đến giúp ngọn nguồn đích tâm tư, làm bằng sắt đích hấn tử, vậy mà cũng cái mũi đau xót, ửng đỏ hốc mắt.

Hắn vội vàng lấy tay nâng trán, ngăn trở Sở Phong đích tầm mắt: "Nhất Minh vì gia phụ giữ đạo hiếu ba năm, nghĩ đến phải không nghĩ tại hiếu kỳ ở trong là được loại chuyện này, để tránh gia phụ thương tâm a!"

Sở Phong gật gật đầu, đại khái có thể minh bạch cổ nhân đích tâm tư.

"Ta nói câu nào, tâm ý của Lưu Đại Nhân ta đều đã minh bạch, chỉ là, Nhất Minh huynh đích tính tình, chắc hấn Lưu Đại Nhân là tối hiểu không qua. Muốn hấn chậm rãi tiếp nhận những vật này, e rằng cần một đoạn không ít thời gian." Sở Phong nghĩ nghĩ, vẫn là đem xấu nhất đích kết quả nói ra, "Hon nữa, cũng chưa chắc có thể thành công."

"Những chuyện này, ta tự nhiên là đều minh bạch." Lưu Chính Bình tịch liêu cười cười, "Ta là tự chuốc lấy khổ, chẳng trách người khác."

Sở Phong suy nghĩ nói: "Kỳ thật... Ta nghĩ Lư Đại Nhân cũng có thể minh bạch, ta như vậy nghe tới, chỉ cảm thấy hết thảy vấn đề đều bởi vì 'Phủ sự tình' chức quan lên. E rằng, chỉ cần Lư Đại Nhân ngài tại đây phủ sự tình trên vị trí một ngày, Nhất Minh huynh hần cũng sẽ không đơn giản đích tha thứ ngài a."

Lư Chính Bình cười khổ một tiếng: "Sở lang quân có chỗ không biết, ta bây giờ là trên phòng rút bậc thang, muốn gỡ từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang đã hoàn toàn không thể nào."

Sở Phong thấy hần nói tuyệt đối, mặc dù có chút khó hiểu, nhưng là chậm rãi đích gật đầu.

Quan phủ đích sự tình hần là không hiểu, nhưng chắc hần chung quy có chút không rõ ràng không thể đối với người ngôn đích đồ vật ở trong đó, theo như lời Lư Chính Bình đích "Trên phòng rút bậc thang", đại khái chính là này một loại đích đồ.

Mãn lâu Hồng Tự chiêu. Trong lúc nhất thời, không biết là cái gì duyên cớ, toàn bộ âm nguyệt phảng trong hành lang đích những khách nhân, bầu không khí dần dần leo lên đi lên, tựa hồ chuẩn bị nghênh tiếp cái gì đại tình cảnh, nhao nhao chuyển hướng về phía chính giữa sân khấu ca đài phương hướng.

Lầu hai khách nhân cũng đều nhao nhao đi ra, tại sân vườn bên cạnh tìm lấy thật tốt đích vị trí, đối với phía dưới ca đài chỉ trở, trên mặt hiện lên một tầng sắc mặt vui mừng.

Bọn sai vật bưng trà rót nước đích động tác tăng nhanh chút, tựa hồ là không muốn tại về sau quấy rầy đến quá nhiều người. Nguyên bản người tiếp khách đích các cô nương sắc mặt khác nhau, không thiếu hữu tranh giành tình nhân hạng người, tại khách nhân bên người nhàn nhò một phen, đôi bàn tay trắng như phấn đầm nhẹ vài cái, bạch hần hướng kia không có một bóng người đích trên mặt bàn bay qua.

"Cầm Thao cô nương muốn xuất ra đánh đàn."

Lư Chính Bình cười cười, cũng đứng lên, tương cái ghế chuyển qua đỡ Sở Phong ngang bằng đích trên vị trí, đối diện lấy mặt bàn.

"Nghe nói ngày ấy thi hương đích ăn uống tiệc rượu, Sở lang quân vì Cầm Thao cô nương vẽ tranh, Cầm Thao cô nương vì Sở lang quân đánh đàn. Văn đây cung ca biết nhĩ ý, tài từ giai nhân, rốt cuộc là một đoạn giai thoại." Lư Chính Bình cười nói.

Nhớ tới đạo kia Không Cốc U Lan đồng dạng thân ảnh, Sở Phong cũng trong lòng không khỏi khẽ động, trong lòng tuôn ra vài phần tán thưởng.

Thuận miệng liền có thể cải thơ ca văn chân đích huệ chất Lan Tâm, lại là như vậy đích tuổi trẻ thiếu nữ, e rằng không có ai hội không là chi tán thưởng.

"Cũng không có cái gì đây cung ca nhĩ ý đích giai thoại, e rằng đều là ngoại nhân đích bịa đặt. Họa ngược lại là hữu họa, nhưng cũng là bởi vì lúc ấy quan chủ khảo phân phó của đại nhân. Cầm Thao cô nương ngược lại hữu đánh đàn, nhưng cũng là bởi vì những người lớn đích phân phó mà thôi, chân chính cũng không có nói mấy câu." Sở Phong cười giải thích, "Chỉ là Cầm Thao cô nương đích phong thái đích xác không loại phạm tục, ta như vậy đích phạm phu tục tử, phải không dám suy nghĩ nhiều gì gì đó."

Lư Chính Bình kiên Sở Phong như thế, liền cũng không hề giải trí cùng hần, đương nhiên, này cũng là bởi vì Lư Chính Bình hiện nay không có như vậy đích tâm tình.

Náo nhiệt đến phồn thịnh, tất nhiên là Cầm Thao cô nương lên đài.

Chỉ thấy Cầm Thao cô nương ăn mặc một bộ hồ lam sắc đích quần trang, trên mặt son phấn nhẹ thi, bước liên tục nhẹ nhàng, trần trọc hướng về phía mọi người thi lễ, vô cùng đơn giản đích nói vài câu tình cảnh, cũng không nhìn thấy Sở Phong.

Có người đưa lên Ngọc Cầm, Cầm Thao lại lần nữa thi lễ, đỡ cầm trước đã ngồi, trực xoay gậy dây cung, nghĩ nghĩ, một đoạn phảng phát ngâm vịnh thơ dài đích điệu, dần dần vạch trần xuất dung nhan.

Sở Phong ở phía dưới nghe khúc đàn, đã cảm thấy có chút quen tai, nhất thời lại muốn không nổi ở nơi nào nghe qua. Đợi đến Cầm Thao dùng Kim Âm ngọc chất đích thanh âm hát ra từ khúc, Sở Phong lại càng là nao nao.

"Dịch đường Bên Đoạn Kiều, tịch tịch khai vô chủ. Đã là hoàng hôn một mình sầu..."

Sở Phong nghĩ hoặc khó hiểu, không rõ chính mình tiện tay sao ra câu, tại sao lại bị nàng hát ra.

Hơn nữa, vì sao này khúc âm đích điệu, lại như vậy đích quen tai, chính mình phảng phát ở nơi nào nghe qua tựa như.

Là nghe qua cái từ này bài?

Ti mi ngẫm lại, mình tại niên đại nghe qua đích khúc thật sự có hạn, khả năng không lớn.

Lại nói, loại này quen tai đích cảm giác, không đơn thuần là đối khúc nhạc đích quen thuộc. Đối với cái này cái tiếng nói thay vì bên trong trần trọc đích cường độ âm thanh điệu, Sở Phong cũng đồng dạng là quen thuộc.

Chỉ là vắt hết óc, Sở Phong cũng nhớ không nổi mình rốt cuộc là ở nơi nào nghe qua.

Trận đang lúc không người nói chuyện, không người dám mất hứng. Ngoại trừ Cẩm Thao cô nương đích tiếng đàn dừ tiếng ca ra, không có mấy may kỳ thanh âm của hân.

Tất cả mọi người như si mê như say sưa đích nghe, nhìn nhìn. Các nam nhân suy nghĩ, đến cùng dùng cái dạng gì đích phương pháp thủ đoạn tài năng đạt được năng. Các cô nương nghĩ đến, đến cùng dùng cái dạng gì đích giá lớn mới có thể trở thành năng.

Cẩm Thao đánh đàn, vịnh ngâm giả hà.

Nhất khúc hát bỏ đi, Cẩm Thao cũng không nhiều làm dừng lại, lại lần nữa thi lễ một phen, mọi người ở đây nhất phái giữ lại, rất là tiếc đích trong ánh mắt đi.

Âm nguyệt phẳng đích ma ma xuất đề giải thích một chút, nói là thành nam có người hoa số tiền lớn đối với thỉnh, khách hàng cũ, không tốt từ chối, cho nên Cẩm Thao cô nương còn cần khứ đi chợ, hi vọng mọi người bỏ qua cho mới tốt. Lại mỗi bàn đưa một bình rượu đậm hương đích quỳnh tương, lúc này mới xem như thoả qua an định dân tâm.

"Năm nay Trung thu lại chọn hoa khô, chi sợ cũng sẽ rơi xuống vị Cẩm Thao này cô nương đích trên đầu. Đến lúc sau Cẩm Thao cô nương thân giá tăng vọt, cũng không biết cuối cùng hội tiện nghi người nào." Lưu Chính Bình vừa cười vừa nói, nghiêng đầu khứ nhìn Sở Phong, lại thấy hân về mặt suy nghĩ sâu xa, không khỏi cười nói, "Như thế nào, xem ra Sở lang quân cũng động tâm?"

Sở Phong hơi hơi hoàn hồn, nhìn thấy Lưu Chính Bình trên mặt đích trên chọc ý tứ, ngược lại không quá mức khả che dấu, gật đầu thừa nhận: "Như vậy đích cô nương, sợ là không có ai sẽ không tán thưởng. Lưu Đại Nhân, ta hỏi một câu, rồi mới Cẩm Thao cô nương hát đích kia nhất thủ khúc, người có từng nghe qua sao? Không biết là người phương nào chỗ làm?"

Lưu Chính Bình nghe vậy khẽ giật mình, lắc đầu cười nói: "Sở lang quân, ta một cái người thô kệch, người hỏi ta vấn đề như vậy, thật sự là quá mức làm khó ta. Bất quá không sao, ta ngược lại là có thể giúp người hỏi trên vừa hỏi."

Dứt lời, Lưu Chính Bình tiện tay gọi tới một cái tiểu bộc, phân phó vài câu cái gì, kia tiểu bộc biết thân phận của hân, không dám lãnh đạm, vội vàng lĩnh mệnh đi.

"Không cần không cần!" Sở Phong thấy hân như thế huy động nhân lực, vội vàng nói, "Nếu quá mức phiền toái, thì không cần, chỉ là nhất thời hiếu kỳ mà thôi."

Lưu Chính Bình phát phát tay, cười nói: "Không ngại sự tình."

Không bao lâu, rồi mới tại trên mặt bàn vì mọi người giải thích Cẩm Thao nơi đi đích tú bà, thời điểm này mang theo hai cái nha hoàn chân thành đã đi tới.

"Lưu Đại Nhân! Khó được ngài nể mặt qua, như thế nào cũng không gọi hai cái cô nương, ở chỗ này uống thanh tửu đầu này?"

Này tú bà hơn ba mươi đích niên kỷ, cũng không có đời sau điện ảnh và truyền hình tác phẩm bên trong loại kia bà mỗi đồng dạng đáng đáp, ngược lại vô cùng có bộ dạng thủy mị, dừ đời sau cái gọi là thực nữ so sánh, đây mới gọi là làm nữ nhân chân chính vị nhi.

Nàng nói chuyện lên tới cũng không có loại kia ninh nọt ninh nọt đích đáng đáp, ngược lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, mang theo một loại làm cho người ta như tắm gió xuân đích thoải mái, chừng mực đo đích mười phần vừa vặn, không khỏi làm nhân tán thưởng.

"Dừ vị này Sở lang quân đàm chút sự tình, rất nhàm chán, sợ các cô nương ghét bỏ, nào dám gọi." Lưu Chính Bình cười nói.

"Lưu Đại Nhân đây là nơi nào đích, có thể phục thị ngài, đã là các cô nương đích phúc khí." Tú bà cười ứng một câu, lại lui lại nửa bước đánh giá Sở Phong hai mắt, hỏi, "Vị này lang quân họ Sở... Chẳng lẽ không phải, vị kia nội thành huyền nào dư luận xôn xao đích Sở Phong Sở lang quân sao?"

Sở Phong đứng dậy, hướng về phía tú bà chấp tay: "Không dám nhận, tại hạ Sở Phong."

Tú bà thấy hân đứng dậy thi lễ, không khỏi ngẩn người, lại liền vội vàng tiến lên thỉnh giúp đỡ tay của Sở Phong, đưa hân bay bổng đích ấn hời trên mặt ghế, cười khanh khách nói: "Sở lang quân nhưng chớ có giữ lễ tiết, ta một cái bán rẻ tiếng cười đích nhân, đâu làm đắc khởi Sở lang quân đích cấp bậc lễ nghĩa! Lưu Đại Nhân đặc biệt muốn thỉnh đích nhân, dẫn đi dẫn lại, ta làm là dạng gì đích đại nhân vật, nguyên lai là ngài Sở lang quân. Chẳng trách! Sớm biết Lưu Đại Nhân muốn thỉnh chính là ngài, ta như thế nào cũng vì ngài nhị vị tìm kiếm cái lầu hai vị trí tốt."

Nàng những lời này nói cực kỳ gấp may, thứ nhất thoỉ phòng Sở Phong, thứ hai lại âm thầm chỉ ra Lưu Chính Bình đối Sở Phong đích đề tâm, gấp may đích bán tốt, có thể nói là một mũi tên trúng hai con nọ.

"Tốt! Ta liền biết người này bà nương chưa cho ta lộ thực ngọn nguồn, quả nhiên, nhìn thấy người ta Sở lang quân có vẻ như Phan An, chẳng lẽ lại lại động xuân tâm?" Lưu Chính Bình trên đưa một câu, rồi hướng Sở Phong nói, "Vị ma ma này họ Tần, Cẩm Thao cô nương kỳ thật xem như theo nàng một nửa dòng họ, người gọi nàng Tần tỷ là tốt rồi."

"Tần tỷ." Sở Phong nghe vậy gật đầu, kêu một tiếng.

"Ồ! Đừng nghe Lưu Đại Nhân hồ đồ, ta đâu làm đắc khởi như vậy đích cách gọi, Sở lang quân gọi tên của ta Tần khanh cũng chính là." Tú bà Tần khanh cười nói.

Sở Phong nao nao: "Tần khanh? Là 'Khanh sinh ta không sinh' đích khanh?"

Sở Phong vốn là muốn hỏi, là này Tần khanh có phải là ... hay không "Tần Khả Khanh" đích Tần khanh. Lờn đến bên miệng, lại nghĩ tới tới đây thời điểm đích nhân nào biết đâu Tần Khả Khanh là ai, vì vậy liền theo bản năng hỏi một câu "Khanh sinh ta không sinh" . Chỉ là lời vừa mới hỏi ra lời, Sở Phong đã cảm thấy có chút không ổn.

Tần khanh nghe cũng không khỏi che miệng bật cười, hướng về phía Sở Phong đã bay một cái giống như giận giống như phần nộ lại dẫn bảy phần phong tình đích bạch nhãn, đối Lưu Chính Bình nói: "Tốt! Còn tưởng rằng vị này Sở lang quân là cỡ nào trẻ trung đích thiếu niên lang, nguyên lai đúng là cái động một tí sẽ đùa giỡn nhân. Cái gì 'Khanh sinh ta không sinh', không nên thiếp thân tiếp một câu 'Ta sinh khanh đã lâu' sao? Lưu Đại Nhân ngài cũng cho bình luận phân xử, ta đây là nên cao hứng đâu, hay là nên bởi vì Niên lão của mình sắc suy nhi thờ dài đâu này?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đa thiếu tâm hồn thiếu nữ giao lưu thủy

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 3220 thời gian cập nhật : 206 03 24 3:2

"Lưu Đại Nhân ngài cũng cho bình luận phân xử, ta đây là nên cao hứng đâu, hay là nên bởi vì Niên lão của mình sắc suy nhi thờ dài đâu này?"

Tần Khanh đích một phen, điệu trong mở miệng liền dẫn ba phần Ngô nông mềm giọng đích thướt tha, còn có kia một tia như có như không đích thiêu đậu, gần như có thể cho đại đa số nam nhân không thể tự kiềm chế, quỳ gối tại vậy quả lự hạ xuống.

Mặc dù những lời này đích vai chính cũng không phải Lưu Chính Bình, thế nhưng là hấn ở một bên nghe, cũng không khỏi con mắt hơi hơi sáng ngời, trong thân thể một loại tia mạch lạc lung lay, ngứa, câu đích nhân khó chịu.

Liền hấn lâu tại vui mừng trợn lẫn lộn đích nhân, đều cơ hồ chịu không nổi bức này thiêu đậu, huống chi là bên cạnh vị này Sở lang quân?

Nghiêng qua con mắt vụng trộm khứ nhìn, quả nhiên phát hiện Sở lang quân đích sắc mặt hơi hơi dẫn theo chút đỏ ửng, còn có thú chính là, này đỏ ửng bên ngoài lại không có quá nhiều xấu hổ hay là động tình đích ý tứ. Tầm thường thiếu niên lang quân, chợt vừa thấy được Tần Khanh như vậy đích nữ tử, chớ nói cái gì ngôn từ hỗn loạn, liền ngay cả thoáng cái xem ngây người, toát ra vài phần trò hề các loại, đều là mười phần tầm thường đích sự tình.

Rốt cuộc trên người Tần Khanh đích xinh đẹp loại này, là dữ tầm thường đích "Mỹ lệ" bất đồng, mà là một loại xấp xỉ vu xinh đẹp đích tình cảm, cũng không phải niên đại phổ thông trên người cô gái có thể nhìn thấy đích đồ vật.

Người thiếu niên vừa vận tại cái này ngây thơ đích niên kỷ, đột nhiên nhìn thấy trên người Tần Khanh đích loại này gợi cảm, còn có thể chân chính bình tĩnh nhân thật sự không nhiều lắm. Từ trước tại đây âm nguyệt phảng, trước mặt Tần Khanh gây ra chế cười đích lang quân cũng là không ít,

Càng là thường ngày ngây thơ đích thư sinh, càng dễ dàng trước mặt Tần Khanh toát ra một ít không thể nhận ra nhân đích bản tính, điều này cũng đúng mười phần bình thường sự tình.

Lưu Chính Bình là bao nhiêu muốn nhìn xem Sở Phong đích phản ứng, dưới cái nhìn của hấn, thiếu niên này hấn tự nhiên là kính nể, rốt cuộc được công nhận họa vẽ bút pháp thần kỳ, ngày sau muốn đẹp như tranh viện đích nhân, thiên tư bất phàm, khuôn mặt lại là như vậy tuấn lãng, xưng là "Thiên chi kiêu tử" e rằng không quá đáng.

Động lòng người tính từ nhỏ chung quy có như vậy một tia đích bầu không khí không lạnh mạnh, muốn khai thác xuất người khác không chịu nổi. Ngược lại không phải là đơn thuần đích vì thỏa mãn chính mình đích âm u các loại, cũng là cảm thấy thú vị chút, thú vị chút, tựa như cùng Lưu Chính Bình đối đãi Sở Phong, cơ hồ là một loại đùa hài từ đích thái độ.

Tần Khanh đối đãi Sở Phong đích cảm nhận cũng kém không nhiều lắm, thoát nhìn chính là tuổi trẻ da mặt mòng đích thư sinh, ngẫu nhiên đùa một phen, đích thực là một kiện mười phần thú vị hơn nữa có thể thể hiện ra chính mình mị lực đích sự tình. Đây tự nhiên là nàng vui vì chỉ rồi.

Không muốn cho đối phương xấu mặt các loại, bất luận là Lưu Chính Bình hay là Tần Khanh, đến không có loại ý tứ này. lúc Sở Phong là một choai choai đích hài tử, mặc dù ngẫu nhiên toát ra vài phần mặt đỏ tới mang tai, nhất thiết thừa dạ đích đáng đáp, cũng sẽ không ảnh hưởng Sở Phong đích phong bình luận.

Bọn họ suy nghĩ, tựa là chuyện như vậy.

Quanh mình đích trên bàn rượu, sớm đã có nhân chú ý tới Tần Khanh đích xuất hiện. Nàng dù sao cũng là nơi này đích ma ma, lại là phong tình vạn chủng đích đáng đáp, có thể nói, tại âm nguyệt phảng bên trong vẫn rất có chút thị trường, rất khả năng hấp dẫn ánh mắt.

Muốn nàng chân chính người tiếp khách tự nhiên khả năng không lớn, nhưng ngẫu nhiên bồi tửu, nói giỡn một phen, cũng là một kiện có thể cho những khách nhân trường mặt mũi sự tình.

Thời điểm này, không ít ánh mắt của người tụ tập qua, tay cầm chén rượu đối với nơi này chỉ tro, cười nói một ít đồ vật. Trong lời nói nhắc đến "Lư Phủ Sự" "Sở Phong" các loại nhân cũng không ít, nội tâm không khỏi có vài phần tò mò, không biết hai người kia như thế nào tiến tới cùng đi, lại thế nào được lớn như vậy đích mặt mũi, liền Tần Khanh đều tới chào hỏi.

Cách gần đó một chút trên bàn rượu, tự nhiên thấy được Sở Phong ứng đồ đích gương mặt, lúc này không khỏi ngẫm hiểu, lập tức minh bạch thiếu niên này là bởi vì chuyện gì nhi xấu hổ, không khỏi nở nụ cười.

"Trước kia đang lúc Tà gia đích tam lang cũng là Hàng Châu Thành trong số một số hai tài tử phong lưu, nhã ý vô cùng, có thể lần đầu nhìn thấy Tần Khanh Tần mẹ thời điểm, lại ghen hòng nhìn trần trối, một chữ cũng nói không ra. Ha ha! Chuyện này đến bây giờ còn là một đoạn 'Giai thoại'."

"Người nói này đều không coi vào đâu. Người cũng biết khứ niên hữu một vị mặt phía bắc tới đích Triệu lang quân, 15~16 đích bộ dáng, nghe nói ngay tại chỗ là như thế nào đi nữa đích lợi hại, lần chịu địa phương quan viên tán thưởng. Thế nhưng là năm ngoái ở chỗ này châu mẫn, này Tần ma ma chỉ là ngồi yên ở trên mặt hân nhẹ nhàng khẽ vỗ, kia Triệu lang quân lập tức bị câu tam hồn lục phách, cả người nhào tới ôm lấy Tần ma ma không chịu buông tay. Cuối cùng huyền não rất là khó coi, thật là có nhục nhã nhận."

"Vậy là người phương bắc chưa thấy qua đại các mặt của xã hội, chúng ta Giang Tà đích nữ nhi nhu tình như nước, giường mắt thoáng nhìn liền có thể đem người đích xương cốt xem hóa. Bất quá nghe nói Sở Phong này cũng là bắc nhân, cũng không biết có thể hay không cũng toát ra vài phần trò hề. Nếu thật sự là như thế, chúng ta ngày sau cũng có sự có thể ra ngoài khoe khoang, ha ha!"

Mọi người nhân ngôn toái ngữ truyền không được Sở Phong đích trong tai, rốt cuộc cự ly hân gần đích nhân, thời điểm này đều đề thấp lấy thanh âm, thấp giọng toái toái lâm lâm. Nhưng ở vào ngoại vi đích nhân vật liền muốn lớn mặt một ít, cao giọng cười nói, chờ xem một ít chê cười hoặc là oán nhiệt, trong ngôn ngữ thậm chí xen lẫn một chút dơ bẩn đích chữ, có chút khó nghe.

Tăng Loan trốn ở bên cạnh trầm trọng màn che đích đằng sau, thời điểm này xóc lên một cái nhỏ nhỏ lỗ hồng ra bên ngoài nhìn, mục quang chạm đến đến Sở Phong bên kia, không khỏi thè lưỡi, vội vàng chạy về.

"Cầm tỷ tỷ, kia Sở Phong sợ là muốn xấu mặt á!"

Tăng Loan vượt qua trụ tường, chạy hướng về sau đài, đối đang tại mặc đồ ngoại giả bộ Cầm Thao nói.

"Cầm cô nương, phía ngoài thuyền đã chuẩn bị tốt, tùy thời có thể tẩu." Một quản gia cách ăn mặc đích trung niên nhân hướng về phía Cầm Thao thi lễ, cười tủm tỉm vô cùng là cùng khí.

"Đa tạ Chu quản gia, ta phân phó bọn họ một câu, cái này xuất phát." Cầm Thao cười nói.

"Không vội, không vội." Quản gia kia ha ha cười nói, "Có thể mời được cầm cô nương đã chúng ta quý phủ đích vinh hạnh. Nhà của ta a lang đặc biệt phân phó qua, hết thấy đều ần cô nương đích thuận tiện, tuyệt đối không dám lung tung thúc giục."

Cầm Thao cười nhẹ lại lần nữa nói lời cảm tạ, quay người hỏi Tăng Loan: "Hồ đồ mấy thứ gì đó, không thấy lấy phải lên đường sao? Hà? Sở Phong? Người nói là kia cái Sở lang quân?"

"Đúng rồi, chính là hân!" Tăng Loan tương chính mình rồi mới đích chứng kiến hết thấy cũng nói, che miệng hi hi cười nói, "Cũng không biết chúng ta ma ma là tính thế nào, vậy mà ra ngoài cùng kia Sở lang quân gặp mặt một lần, nói đùa vài tiếng. Ta coi lấy kia Sở lang quân đích sắc mặt phiếm hồng đầu, cũng không biết hội sẽ không làm cái gì chuyện ngu xuẩn."

Cầm Thao nghe được "Sở Phong" hai chữ, một trái tim hơi hơi nhẹ rạo rạo. Trong phòng nàng còn có mấy tấm vụng trộm cầu tới đích tranh chữ, trong lòng của nàng còn nghĩ về kia thủ "Linh lạc thành nê niên tác trần" đích xuất xứ. . . A! Đúng rồi! Rồi mới mình tại trên đài đàn hát chính là kia Nhất khúc, kia Sở lang quân tự nhiên là đã đã nghe được, không biết hội tác hà phản ứng đâu này?

Lúc trước tại Tây Hồ đích ăn uống tiệc rượu, mình cũng đã từng đàn hát qua này Nhất khúc. Thế nhưng là khi đó, hân đã hoàn toàn túy ngược lại, e rằng bất tỉnh nhân sự, đại khái cũng không có ấn tượng gì a. . .

"Cầm tỷ tỷ, có muốn hay không nhìn nhiều trong chốc lát?" Tăng Loan tò mò mở to một đôi con mắt lớn, chớp chớp, đưa tay vụng trộm đích kéo Cầm Thao đích mép váy.

"Không được hồ đồ." Cầm Thao nhẹ khiển trách một câu, nội tâm cũng mang theo vài phần nhẹ nhàng đích không muốn bỏ. Nàng đích con mắt quang nhẹ chuyển, rơi xuống bên cạnh cười ha hả chờ đợi đích Chu quản gia trên người, cảm thấy vị chua, thùy con người. Mở miệng một câu, cũng không biết rốt cuộc là khích lệ Tăng Loan, hay là khích lệ chính mình, "Muốn lấy khách nhân làm trọng nha."

"Ah."

Tăng Loan mân mê cái miệng nhỏ nhắn, mọi cách không vui đích ứng một câu, lại cũng không dám lần nữa làm tri hoãn.

Dời thuyền gần tương đương yêu gấp nhau đích tàu chở khách sớm đã thả neo ngừng hào, chỉ còn chờ Cầm Thao dời bước lên thuyền.

Dưới ánh trăng Tây Hồ tổng vô ngôn, đa thiếu tâm hồn thiếu nữ giao lưu thủy, một đêm sóng tâm tố tâm sự.

Cầm Thao nhẹ nhàng thở dài, ngẩng đầu, cười khẽ, bảo cầm nhi tẩu: "Chu quản gia, xuất phát a."

...

...

Nhi đường lớn bên này, có người chờ xem cuộc vui, có người chờ gom góp thú.

Sở Phong đối mặt với Tần Khanh gọi cảm trên chộc đích hồi ý, trái tim nhẹ nhàng nhảy dựng, sắc mặt ửng đỏ.

Hoàn toàn không có phản ứng là không thể nào, hẳn dù sao cũng là cái bình thường nam tử, lên hay là còn trẻ thanh xuân chính thịnh đích niên kỷ.

Chỉ là, nếu là nói thật lập tức đã bị tù binh, chuẩn bị làm Tần Khanh cô nương đích dưới váy chi thân, điểm này, e rằng khả năng không lớn.

Sở Phong là phát dục hoàn chỉnh đích thiếu niên, ngàn năm về sau đích trong cuộc sống, hẳn tại trên mạng xem qua đích đồ vật. . . Không coi là nhiều, bất quá cũng tuyệt không tính thiếu.

Nên hiểu được đã sớm đã hiểu, không nên cũng hiểu đại khái đã hiểu một ít. Thực tiễn ngược lại là không có, rốt cuộc lúc ấy vẫn còn ở đọc sách, tuy nói bây giờ nữ hài tử hữu một bộ phận rất mở ra, nhưng ở cao trung thật sự liền có rất nghiêm trọng tử chi tiếp xúc, theo Sở Phong biết, kỳ thật cũng không nhiều.

Sở Phong cũng ở vào nước chảy bèo trôi đích kia đại bộ phận nhân vật bên trong, dữ nữ sinh khiến dặt tay, hôn khuôn mặt ngược lại là từng có, bất quá rất tiếc. . . Kia đều là nhà trẻ đích sự tình.

Hắn trên miệng không nói, nhưng trên thực tế, từ khi cha mẹ ly dị, thi họa liền biến thành hắn đích cảnh tránh gió, rất nhiều cùng người giao lưu đích sự tình cũng bị gác lại hạ xuống. Lấy hắn đích tướng mạo bộ dáng, còn có làm nghệ thuật đích nhãn hiệu, nữ sinh cho lần lượt đích thư tình là tiếp nhận, chỉ bất quá bị Sở Phong dùng mười phần uyển chuyển mặt khác một phong thơ cự tuyệt. Trong thư biểu thị ra mình một chút hiện giai đoạn đích chủ yếu mục tiêu, chính là nỗ lực đích học họa, cuộc thi các loại các loại, những chuyện khác, trước mắt còn không nghĩ nhiệm các loại.

Kia cái niên đại đích nữ sinh, chủ động ngược lại là thật sự, hơn nữa dữ quỷnh dao kịch trong kia chút động một chút lại vừa khóc nhĩ òn ào ba thất cô đích nữ hài nhi nhóm một trời một vực. Bị Sở Phong cự tuyệt, nữ hài nhi nhóm thường thường càng thêm thích hắn, cảm thấy hắn rất khóc rất có lần điệu các loại, đối lựa chọn của hắn biểu thị yên lặng đích duy trì, không quấy rầy nữa hắn. Đây không khỏi để cho Sở Phong có chút áy náy, nhưng cũng có chút cảm kích.

Chỉ là trên tình cảm đích sự tình, Sở Phong còn không có chân chính đích gặp được qua, nếu như gặp, hẳn e rằng thật sự không biết cần phải xử lý như thế nào.

Đơn nếu là đơn thuần gọi cảm trên đích sự tình. . . Xin lỗi, không thể không nói, tuy trước mắt Tần Khanh đích nhất cử nhất động đích xác trên người, gần như mạng theo mị cốt, khả nếu là thật sự đích dữ đời sau so sánh với đích, sợ là liền Victoria Secret cũng không bằng, lại đâu có thể thật sự rung động đến Sở Phong nói không ra lời?

"Cầm tỷ, hà tất trên chộc ta, chỉ là tùy ý hỏi một câu mà thôi." Sở Phong cười nhẹ, sắc mặt theo dần theo một tầng chất chất đích đỏ ửng, cử chỉ trong đó nhưng như cũ nhẹ nhõm tự tại, giống như nước chảy mây trôi, "Lại nói, Cầm tỷ bất quá là hai mươi mấy tuổi đích thì giờ/tuổi tác, đâu được xưng tụng một cái 'Lão' chữ đâu này?"

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, liền Tần Khanh cũng không khỏi nao nao, nhin không được lại lần nữa đánh giá Sở Phong hai mắt, đối Lưu Chính Bình cười nói: "Tốt xấu cũng theo ta thấu cái thực ngọn nguồn nhĩ, như thế nào thiên nói vậy vị Sở lang quân là một chim non? Ta coi lấy ngược lại là cái tình trường cao thủ một loại đích nhân vật! Tuổi còn nhỏ liền có thể nói ra như vậy dễ dàng nữ nhân đích lời, thật sự là không được! Lưu Đại Nhân ngài cùng tiếp thân cực kỳ nói nói, lời này, đến cùng phải hay không ngài giáo?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa hạ quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bằng lại phong quang sự tình bất đồng

Tiêu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 3430 thời gian cập nhật : 206 03 25 :5

"Muốn hỏi cái kia thủ khúc? Chính là rồi mới Cầm Thao cô nương hát đích kia nhất thủ?"

Tần Khanh có chút khó hiểu, tới cái chỗ này đích nhân, học đòi văn về đích có khôi người, nhưng chân chính đem mình kêu đến, chính là vì hỏi một câu từ khúc lai lịch, đích xác cũng ít khi thấy.

Nhìn nhìn Sở Phong đích mục quang, lại không giống giả bộ, Tần Khanh không khỏi kinh ngạc đích nở nụ cười: "Nói như thế nào đây, lúc này nhị vị khả khó đến ta. Cô nương này thường ngày luyện tập đích khúc đàn rất nhiều, theo đạo lý mà nói, đại bộ phận ta đều là nghe qua, cũng biết lai lịch. Thế nhưng là này nhất thủ, ta đích xác chưa từng nghe qua, hẳn là tân điền. Về phần là ai điền đích từ... Cô nương kia chưa từng đề cập qua, ta cũng không nên nói."

Lưu Chính Bình nghe vậy gật gật đầu, cười nói: "Bất quá thuận miệng vừa hỏi mà thôi, dựa theo Cầm Thao cô nương đích từ công nhân, này thủ từ có lẽ là Cầm Thao cô nương chính mình điền đích cũng chưa biết chừng. Bất quá, sở dĩ yêu Cầm tỷ người hỏi tới, chân chính đích nguyên do, cũng chỉ là hỏi lâu không thấy được Cầm tỷ người, cho nên mượn cơ hội này thấy phong thái mà thôi."

"Phi!" Tần Khanh nhẹ gật một cái, liếc Lưu Chính Bình nhất nhãn, mị thái xong hiện, "Lời này a, Sở lang quân nói ra ta là tin. Lưu Đại Nhân ngài trong miệng kia đồ ngon đồ ngọt, muốn lừa gạt ai đó! Bất quá phía trước kia nửa câu ngược lại không sai, nếu là nhị vị thật sự hiểu kỹ, cái Minh Nhi ta hỏi một chút là được."

"Không ngại sự tình, chỉ là nhất thời hiểu kỳ mà thôi, biết dữ không biết, kỳ thật không sao cả." Sở Phong cũng vừa cười vừa nói.

Tần Khanh lại nói đùa vài câu, kính hai người một chén rượu, lập tức phối hợp chiếu cố đi.

Đường lớn đích náo nhiệt vẫn còn tiếp tục, chỉ là rồi mới muốn xem trò hay đích người cũng không nhìn thấy, không khỏi cảm thấy chuyện bên này quá mức không thú vị, liền chút cao, triều cũng không có, liền nhẹ nhàng nhàn nhạt đích gác lại xuống, quá mức nhàm chán.

Có chút tò mò đích nhân tự hợp qua, hỏi rồi mới đối thoại đích nội dung. Lưu Chính Bình nhẹ nhàng đích nói ra vài câu, chỉ nói là có quan hệ Cầm Thao cô nương kia thủ hát từ, những chuyện khác tự nhiên sẽ không nhiều lời.

"Vậy dạng hảo từ ngữ, lại không thỉnh Cầm Thao cô nương nói là người phương nào chỗ điền, chắc là chính nàng viết không thể nghi ngờ."

"Rốt cuộc là nổi tiếng Hàng Châu Thành đích tài nữ, 'Linh lạc thành nề miễn tác trần, chỉ có hương như xưa', như vậy tuyệt mỹ đích văn chương, liền đọc lên tới đều cảm thấy hữu mùi thơm tại mồm miệng đang lúc quanh quẩn, thật sự là hảo thơ, hảo thơ a!"

Sở Phong ở một bên nghe những cái này nhân ngôn toái ngữ, mỉm cười.

Hắn cũng không có cái gì chạy đến thừa nhận chính mình là tác giả đích ý tứ, nguyên bản cũng không phải mình tả đích từ, nếu là có thể phóng tới một cái huệ chất Lan Tâm đích cô nương trên người, ngược lại là một chuyện tốt.

Sự tình tại mọi người đích thảo luận trong đó dần dần tản đi, này Nhất khúc "bối toán từ. Dịch ngoại Bên Đoạn Kiều" là Cầm Thao tự mình điền từ thuyết pháp, cũng càng lúc càng thâm nhập nhân tâm, bị mọi người khẳng định nhận thức hạ xuống.

Trận này khó phân đích náo nhiệt trung tâm, cuối cùng từ trên người Sở Phong dòi, cũng không khỏi làm hắn nhẹ nhàng thở một hơi, thanh tĩnh lại.

"Sở lang quân còn nhiều tha thứ, vốn là muốn tìm thanh tĩnh đích địa phương trao đổi, chỉ là tạm thời này lòng tham, rất nhiều thanh tịnh địa lại cũng tìm không thấy vị trí." Lưu Chính Bình hướng về phía Sở Phong chấp tay.

"Không ngại sự tình, ta chưa từng tới loại địa phương này, qua mở mang tầm mắt cũng hiểu được rất tốt." Sở Phong cười nói.

"Sở lang quân chưa từng tới?" Lưu Chính Bình nao nao, có chút không dám tin tưởng. Chưa từng gặp qua Tần Khanh nữ nhân như vậy, như thế nào còn có thể có thể tại như vậy đích dưới sự trêu đùa không có động tĩnh đầu này? Điều này thật sự là một kiện làm cho người ta cảm thấy ly kỳ sự tình, chẳng lẽ lại trên cái thế giới này thật đúng hữu Liễu Hạ Huệ người như vậy sao?

Sở Phong mỉm cười, nói: "Chuyện Nhất Minh, lần này ta coi như là từ đầu tới cuối lý giải qua, rất nhiều chuyện tình e rằng muốn chậm rãi đích mưu cầu, Lưu Đại Nhân e rằng muốn tiếp theo phen công phu. Bất quá Sở Phong tự nhiên là hội tận lực giúp đỡ, điểm này, Lưu Đại Nhân có thể yên tâm. Ngược lại là còn có một chuyện khác tình, tại hạ muốn hỏi trên một câu. Có thể sẽ nhầm lẫn Lưu Đại Nhân bật cười, mong rằng đại nhân không tiếc chỉ giáo mới tốt."

"Sở lang quân chẳng quản đặt câu hỏi, Lưu Chính Bình tự nhiên tri vô bất ngôn (không biết không nói)!" Lưu Chính Bình hào sảng nói.

Sở Phong gật gật đầu, nghiêm mặt nói: "Là liên quan đến cứu tế đích vấn đề, ta lại một ít ý nghĩ, không biết có thể hay không chân chính dùng cho thực tiễn..."

"Cứu tế?" Lưu Chính Bình nghe vậy nao nao, vì chính mình châm một chén rượu, tùy ý cười nói, "Sở lang quân thật đúng là ưu quốc ưu dân."

Lời này ngữ trong đa thiếu là có chút kinh ngạc, khó hiểu, thậm chí thấp thoáng khinh thường đích hương vị tại, Sở Phong đầu nghe không hiểu.

Nhưng hắn cũng không phải rất để ý, rốt cuộc, đang suy nghĩ vấn đề này thời điểm, hắn đã nghĩ tới. Cổ nhân chú ý chính là "Không có ở đây không mưu kỳ chính", "Cư triều đình chí cao thì lo kỳ dân" loại chuyện này, niên đại đích văn nhân có lẽ sẽ nói một chút, cùng nhau thảo luận, cảm khái một phen, nhưng chân chính làm như vậy đích nhân, là ít lại càng ít.

Kỳ thật đòi sau nói chung cũng là như thế, mặc dù có rất nhiều quảng cáo không ngừng lặp lại "Bảo hộ hoàn cảnh mỗi người hữu trách" như vậy đích điệu, nhưng chân chính xuất thủ làm ra hành động đích nhân, cũng ít khi thấy.

Chỉ là ở phía sau thế mà nói, dù sao cũng là có được như vậy một ít tổ chức. Tia nước nhỏ không thành thương hải, nhưng hội tụ, cũng cuối cùng hội âm chứa xuất vài phần lực lượng. Đây là đòi sau đích tín ngưỡng dữ hạnh phúc.

Tuy Luru Chính Bình cũng không tương lời của Sở Phong coi như cùng một loại, nhưng Sở Phong như trước đại khái tương chính mình mấy ngày nghĩ đến đích một ít đồ vật tí mĩ nói.

Hắn nói chuyện tâm, ngẫu nhiên dùng ngón tay trạm một ít tửu thủy, tại trên mặt bàn họa một ít gì, để giải thích ý nghĩ của mình.

Cho nên hắn cũng không có chú ý tới, Luru Chính Bình đích biểu tình, từ vừa bắt đầu đích buồn cười, khinh thường, dần dần trở nên có chút phức tạp, thế cho nên kinh ngạc, khó hiểu, tới cuối cùng trở nên chăm chú nghiêm túc lên.

"Đại khái chính là những thứ này." Sở Phong bổ sung: "Đương nhiên, những cái này đều là ta lý luận suông đích đồ vật, chân chính nếu thực tiễn, nhất định sẽ có chút vấn đề. Chỉ là như vậy đại khái đích ý nghĩ, nếu là quá mức vớ vẩn đích, Luru Đại Nhân tự xem như là chê cười, cười trừ a."

Sắc mặt Luru Chính Bình có chút xoắn xuýt, thời điểm này nhìn nhìn Sở Phong, lại nhìn một chút trên mặt bàn dần dần khô cạn hạ xuống đích vết nước, vậy mà không biết chính mình ứng nên nói những gì.

Sở Phong thấy thế chát nờ nự cười một chút, hỏi: "Có phải hay không quá mức ngây thơ sao? Ta nghĩ vậy thì, những vật này đều chỉ là một cái rất thô thiển đích ý nghĩ, nghĩ đến hắn là rất dễ dàng. Nhiều như vậy các bậc tiền bối quan viên, nhất định đều muốn lấy được, sở dĩ không có như vậy áp dụng hạ xuống, nhất định là bởi vì hữu sự thật đích lực cản. Ta thật đúng là múa rìu qua mắt thợ, Luru Đại Nhân không muốn bị chê cười mới tốt."

"Không không không! Sở lang quân không cần thiết hiểu lắm, không phải là ý tứ này!" Luru Chính Bình vội vàng dè xuống tay của Sở Phong, trừ trừ nói, "Nói như thế nào đây, ta chỉ là có điểm... Chấn kinh. Sở lang quân những ý nghĩ này, là thật đúng mới nghe lần đầu, thấy những điều chưa hề thấy. Ta cũng không biết những ý nghĩ này, đến cùng năng không thể làm ra, khả năng là thật sự đích làm được, không chỉ là đối với nạn dân, đối với Hàng Châu Thành bên trong đích mỗi một vị dân chúng, e rằng cũng có lợi. Những năm qua đang lúc bởi vì không chịu nổi nạn dân quấy nhiễu, làm ra cực đoan đích sự tình tới kỳ thật cũng không ít kiên. Rốt cuộc tất cả mọi người muốn sinh hoạt, nạn dân tràn vào thành đích, trị an là nhất định sẽ hạ thấp. Một khi đến sống chết trước mắt, mỗi người đều trở thành bỏ mạng đồ... A! Đây đều là việc nhỏ không đáng kể đích sự tình, nếu như Sở lang quân đích những ý nghĩ này thật có thể đủ có hiệu quả đích, bất luận đối với ai tới thuyết, đều nhất định là chuyện tốt."

Luru Chính Bình đầu còn dám khinh thường Sở Phong, cẩn thận nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Như vậy, Sở lang quân đem chuyện này tình tổ chức một chút, viết ra cái chương trình. Ngày mai ta phái người khứ quý phủ lấy, sau đó đưa đến tri châu đại nhân chỗ đó, để cho đại nhân bình phán một phen. Sở lang quân ngươi xem thế nào?"

Ý nghĩ của mình lấy được người khác khẳng định, Sở Phong tự nhiên là mừng rỡ, nhưng hắn như trước mười phần lãnh tĩnh, tính toán một phen, nói: "Ta cảm thấy đặc, chuyện này hay là do Luru Đại Nhân tự hành đưa ra tương đối khá."

"Như vậy là sao?" Luru Chính Bình mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

Sở Phong cười nói: "Ta Sở Phong dù sao cũng là một kẻ thư sinh mà thôi. Lời nói không dễ nghe, liền thư sinh cũng không tính, sách cũng không có đọc qua vài ngày, chỉ là một cái vẽ tranh, bởi vì bề bộn đích sự tình hơi hơi có vài phần thanh danh mà thôi. Người như ta, vậy mà muốn tại cứu tế đích vấn đề trên biểu đạt giải thích, nói thật, cho dù là chính ta nghe, cũng hiểu được quá mức càn rỡ. Nhưng Luru Đại Nhân lại bất đồng, ngài dù sao cũng là tri châu phủ đích phủ sự tình, những chuyện này nguyên bản ngay tại chức trách ở trong, hơn nữa nhiều năm qua tại cứu tế trên tính gộp lại đích kinh nghiệm cũng nhiều, ngài nghĩ ra được biện pháp, người khác cũng tự nhiên sẽ mười phần dụng tâm lắng nghe, tán thành. Ngài nói đúng hay không?"

Luru Chính Bình nhú chặt mày: "Sở lang quân đích ý tứ là, nếu như là người viết ra chương trình, mặc dù ta đưa lên, tri châu đại nhân cũng có thể hội cười trừ, cũng không lật xem?"

"Là đạo lý này." Sở Phong cười gật đầu, "Nhưng nếu là Luru Đại Nhân ở trước mặt đưa ra đích đề nghị, hiệu quả tự nhiên bất đồng."

"Thế nhưng là..." Luru Chính Bình có chút do dự, "Nếu bởi vậy, bắt đầu vốn phải là Sở lang quân đích công lao, chẳng phải là tự mặc danh kỳ diệu đích rơi xuống trên đầu của ta? Ta Luru Chính Bình có tài đức gì, đâu có thể gánh chịu đắc khởi? Đúng rồi! Chờ đến tình hình tại nạn bình định hạ xuống, ta lại báo cho mọi người, những cái này chiêu số đều là Sở lang quân ngài nghĩ ra được chỉ điểm ta đấy! Đến lúc sau công lao hay là Sở lang quân ngài được!"

"Cái gì công lao không công lao, ta chỉ là động động mồm mép mà thôi, nào dám kể công." Sở Phong cười lắc đầu. Đằng sau còn có nửa câu, Sở Phong cũng không nói ra miệng: Mặc dù đến lúc sau thật sự trở thành sự tình, lại nơi đó có nhân sẽ để ý là ai ra chủ ý đâu này? Kết quả là bất quá đều là tri châu, Thông phán hai vị đại nhân đích chiến tích mà thôi, điểm này, hắn cũng là minh bạch.

Luru Chính Bình tự nhiên cũng rõ ràng đạo lý này, những lời này tuy xuất phát từ chân tâm, nhưng cái khó miễn có chút tình cảnh đích hương vị.

Lần nữa đỡ Sở Phong tỉnh tề nghiên cứu thảo luận một phen trong đó đủ loại chi tiết, Lưu Chính Bình suy nghĩ lấy chính mình hẳn là như hà đối tri châu đại nhân giảng giải, chậm rãi đích làm theo lấy trong đó Logic.

Càng là hướng thâm xử nghĩ, Lưu Chính Bình liền càng là cảm thấy kinh tâm động phách.

Hắn không ngừng đánh giá Sở Phong, không rõ trước mắt thoát nhìn mười phần tầm thường, thậm chí hiển lộ trẻ trung đích thiếu niên, vì sao có thể nghĩ ra nhiều đồ như vậy, điều này thật sự là quá mức không thể tưởng tượng.

Đương nhiên, Lưu Chính Bình cũng không biết, những vật này đối với Sở Phong mà nói, là chân chính đích lấy ra chủ nghĩa. Bất quá là đời sau cứu tề đích một ít cơ bản con đường, Sở Phong xem ra, nghe được một ít đồ vật, chỉ là nhằm vào lấy hiện giờ tình hình đại khái sàng lọc tuyển chọn một phen, lại nói cùng hắn Lưu Chính Bình biết được mà thôi.

Về phần sau khi chuyện thành công, này một phần công huân đến cùng hội ghi tạc ai đích trên đầu, nói thật, Sở Phong đích thực là không lớn để ý.

Hắn chỉ là có chút không nhìn nổi trước mắt như vậy đích cảnh tượng, mặc dù không có đến đường hữu người chết đói đích tình trạng, khả quá nhiều trôi giạt khắp nơi đích nhân tại trước mắt, mua bán nhi nữ đích thảm trạng các loại, là Sở Phong với tư cách là một cái hiện đại đích linh hồn không có cách nào tiếp nhận sự tình.

Hắn muốn làm chút gì đó, nhưng Sở Phong cũng minh bạch, lấy năng lực của mình, hẳn có thể việc làm thật sự ít đến thương cảm.

Cung cấp một chút xú đích ý nghĩ cùng giải thích cho những người khác, đây đã là hẳn có thể làm được cực hạn.

Âm nguyệt phảng trong, quá nhiều nhân tại rất nhiều rất nhiều đích rơi tiền bạc, những cái này đối với bọn họ mà nói chỉ là vui đùa trong đó liền có thể tùy ý ném vấy đích đồ vật, đối với nạn dân nhóm mà nói, khả năng chính là một phần có thể cứu sống người cả nhà tánh mạng đích tiền tài.

Giàu có đích sai biệt vĩnh viễn là tồn tại, máu chó đích vấn đề ở chỗ, như hà lợi dụng mọi người nội tâm, tồn tại kia một phần thiện ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cô giang thả câu nguyền giả hà

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 4026 thời gian cập nhật : 206 03 26 07:59

Về sau đích mấy ngày, ngăn ngừa mấy cái ngày đêm trong, Hàng Châu Thành bên trong đích mưa vẫn còn tiếp tục, quan phủ giúp nạn thiên tai đích hành động theo lấy cự lệ, thoát nhìn cũng không có cái gì quá biến hóa lớn.

Chỉ hữu người trong cuộc biết được, rất nhiều chuyện đang tại từ từ thâm thấu, thử thăm dò.

Biến hóa từ trước đến nay cũng không phải một lần là xong đích sự tình, nhất là dính đến Thiên Địa dân sinh đích đồ vật, người làm quan nhiều hơn suy nghĩ một phen, bên cạnh so sánh một lát, đều là mười phần bình thường sự tình.

niên đại đích quan viên, tư tâm tất nhiên là có, nhưng là dù sao cũng là sống ở Bắc Tống loại này chính trị coi như thanh minh đích trong hoàn cảnh. Vì Thiên Địa lập tâm, mà sống dân lập mệnh, vì hướng thánh kế tuyệt học, vì muôn đời khai thái bình. Này một loại đích chí nguyền to lớn, kỳ thật nội tâm hoặc nhiều hoặc ít cũng có một chút.

Quan phụ mẫu quan phụ mẫu, người trong nước quan tướng thành viên coi như cha mẹ, mà không phải Tây Phương chính quyền loại kia dân chúng đích mặt đối lập. Một chút như vậy khác nhau, cũng chính là đông tây phương chính trị sai biệt đích cơ sở.

"Chuyện này đích xác có vài phần đạo lý, thế nhưng không thể sốt ruột làm việc, thả từ từ đồ chỉ, nhìn một cái hiệu quả như hà." Đây là Lưu Chính Bình nói rõ sự tình, tri châu đại nhân huấn đạo đích một phen lời: "Người trước tạm khư mấy nhà giàu chỗ đó hỏi một câu ý kiến. Đã đang tại xà cháo đích người ta ngược lại không cần, bọn họ sợ là chướng mắt. Chỉ cần hỏi cái kia chút trung đẳng giàu có và đông đúc đích người ta, hỏi một câu ý, trở về bẩm ta."

Lưu Chính Bình lúc này đáp ứng, tự khư bày tiệc rượu mời người vắng lai, việc vất nặng nề...

Nhi Sở Phong bên này, ngược lại như trước nhẹ nhõm tự tại. Những chuyện này hẳn đưa ra một cái ý nghĩ, đến cùng hẳn là an bài như thế nào, khai triển, có thể đạt tới cái dạng gì đích hiệu quả. Đối với Sở Phong mà nói, kia đều là quá mức chuyện phức tạp. Hắn không có kia cái trù tính chấp hành

đích bốn sự, chỉ có thể thuận miệng kể một ít khả năng thực hiện đích biện pháp mà thôi. Vậy cũng là từ góc độ của hần tới tấn một phần tâm lực.

Bên đường nhìn thấy nạn dân, như trước bỏ thí một ít tiền tài.

Nói cho cùng, Sở Phong tự mình một người có thể việc làm, đích xác không nhiều lắm.

Lưu Chính Bình bên kia đã nói mình bạch, ở giữa còn có một ít nghĩ mãi mà không rõ đích chi tiết khâu, hần sẽ đi đến Sở Phong nơi này, ở chỗ hần tính tế đích lãnh giáo.

Kỳ thật Sở Phong đối cái này sự tình vô cùng nhiều chi tiết cũng là biết lác đác, đại khái có thể vẽ phác thảo xuất toàn bộ sự tình đối ngoại bày biện ra đích biểu tượng mà thôi, kỳ trung chi tiết như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể dựa theo tưởng tượng cùng Logic tới suy đoán. May mà Lưu Chính Bình cũng có thể thông qua hần nhiều năm làm phủ sự tình đích kinh nghiệm tới tham tường một ít, như vậy nghiên cứu đến, thật sự là bị hai người bọn họ làm ra một thứ đại khái đích hệ thống, thoát nhìn cũng là tượng mô tượng dạng (*copy coi như được sơ sơ).

"Nghe nói Sở lang quân mấy ngày nữa liền muốn mượn thuyền Bắc thượng, những chuyện này sợ là không thể hỏi lại đến, cho nên mấy ngày nay nhiều hơn quay rầy chút, còn hi vọng Sở lang quân chớ để chú ý mới tốt."

Nói đến đây, Lưu Chính Bình hơi hơi thở dài: "Sở lang quân ly biệt ngày đó, ta tự không đi. Nhất Minh tiểu tử kia nhất định sẽ khứ, nếu là ta đi nữa, khó tránh khỏi cùng hần làm ra không tốt đích bầu không khí, ngược lại bố trí người chủ nhân này vụ bất an chi cảnh."

Sở Phong vội vàng khuyên bảo, thuyết ngẫu nhiên đích gặp mặt có thể là huynh đệ bọn họ hai người quan hệ giảm bớt đích hảo con đường. Đáng tiếc Lưu Chính Bình đã quyết định chủ ý, tự hỏi hiểu rõ đệ đệ đích tính tình, đúng là vẫn còn thôi.

Lưu Chính Bình cảm chút tiền đưa lễ liêu tỏ tâm ý, rồi hướng Sở Phong nói: "Sở lang quân đích những ý nghĩ này, ta nhất định sẽ tận lực khứ phổ biến. Tới Bệ Lương thành, Sở lang quân chớ để đã quên cho ta gởi thư, đến lúc sau ta biết địa chỉ, cũng tốt đem sự tình kết quả thư gửi khứ, hảo gọi Sở lang quân biết được."

Sở Phong tự nhiên cười đáp ứng.

"Sở lang quân cùng a lang đồng dạng, đều là thiện tâm người." Lão Trương cũng là bị tai lưu lạc, thời điểm này không khỏi xúc cảnh sinh tình, thật sâu thở dài một tiếng, "Thiên hạ này gian khổ đích quá nhiều người, toàn bộ bang là bang bất quá tới. Sở lang quân cũng chớ để quá mức ưu thương."

Sở Phong đỡ Lưu Chính Bình chỗ trao đổi đích nội dung, lão Trương nói chung có thể nghe hiểu một bộ phận, nhưng là đích xác không coi là nhiều. Điều là một ít vì giúp nạn thiên tai đích suy tính, đối nạn dân là có lợi. Điểm này, hần ngược lại nghe được thanh minh. Vì vậy, liền chất phác đích lão Trương cũng cuối cùng nhin không được mở miệng, an ủi vài câu.

Sở Phong cười tạ ơn.

Đích xác, sự tình chính là như thế, có thể làm một ít hiện thực liền làm một ít, nếu như không thể, chỉ là không tưởng, rốt cuộc là vô dụng.

Hoàn hồn vẽ lên Lý Lương Thần cô nương muốn họa, tuy nội tâm có chút khó hiểu, nhưng Sở Phong như trước dụng tâm đích vẽ lên, nhi bung dù đưa đến Lý thị thi họa hành.

Lý thị thi họa làm được sinh ý cũng đang thanh đạm, lại không có như Phạm thị bên kia tựa như tu chính tồn kho, ngược lại phân phát đại bộ phận đích già sai vật người tiếp khách, chỉ chờ năm sáu cái ứng phó trong tiệm đích sự tình.

Sở Phong đi tới đây thời điểm, Lý Lương Ký chính làm một phương cái ghế ngồi ở trong hành lang, vênh lên chân bắt chéo uống trà.

Mọi nơi đã không còn ngày xưa đích náo nhiệt, bị hần như vậy hướng chính giữa một tòa, ngược lại hiện ra vài phần vắng vẻ.

"Ôi, Sở huynh như thế nào rồi rảnh tới nơi này?"

Nhìn thấy Sở Phong, Lý Lương Ký cũng không nổi thân, lười biếng giơ lên con người giường lên cái cằm, xem như đánh thanh gọi.

Sở Phong nhìn nhìn bốn phía hơi có vẻ vắng lặng đích thi họa hành, tỉ mỉ hỏi những cái kia già sai vật người tiếp khách đích nơi đi.

Lý Lương Ký mút một ngụm trà nóng, tư bóng bẩy, thanh âm cũng không nhỏ, gần như tại toàn bộ trong hành lang gây ra tiếng vang. Hần cũng không nóng nảy trả lời Sở Phong đích vấn đề, nửa ngày mới nói: "Những người kia đại bộ phận đều là ở nông thôn xuất thân, thời điểm này mặc dù tại trong tiệm ở lại đó, cũng là người đối diện tâm tâm niệm niệm, sợ trong nhà cũng bị này lũ lụt các loại các loại. Sinh ý cũng làm không tốt, chán chường. Ta coi lấy khó chịu, liền đem bọn họ tất cả đều đuổi rồi, để cho bọn họ lũ lụt lui lại chạy trở về."

Sở Phong nghe vậy liền giật mình, chợt cười nói: "Lý huynh đây là tại làm việc thiện a, như thế nào nói như thế, giống như là người ông chủ trời sinh tính lương bạc."

"Ai biết làm cái gì việc thiện." Lý Lương Ký sâu sắc đích liếc mắt, đối Sở Phong loại này cách nói rất rõ ràng đích xỉ mũi coi thường, "Vậy những người này đều là bồi dưỡng ra thành tay, thi họa hành bồi dưỡng được tới một người khó khăn, sao có thể thuyết buông tay tự buông tay đích? Ở chỗ này nhàn rỗi còn ngại lão tử mất, không nên đi đâu đích xéo đi mới là chính đồ."

Lý Lương Ký chính là như vậy ngạo kiều đích cá tính. Sở Phong nghĩ như vậy, mỉm cười.

"Đây là khác tỷ phó thác xuống họa tác, ta ngay cả dạ về lên, cũng không biết Lý Cô Nương nàng có thể hay không để mắt." Sở Phong mở ra cây kẹp vẽ, tương nhất Phương Doanh xích đích tiểu phẩm đưa cho Lý Lương Ký.

Lý Lương Ký nghe vậy mặc danh kỳ diệu đích nhìn hấn một cái, kinh hãi nói: "Ta tỷ tỷ nắm người về tranh?"

"Vâng." Sở Phong sờ lên cái mũi, đánh trong đáy lòng có chút không có ý tứ, "Cũng không biết như thế nào phó thác đến nơi này của ta, ta nội tâm của mình cũng ít nhiều có chút hoảng hốt. Ta điểm này bản lĩnh, thật sự không dám ở cao thủ trước mặt khoe khoang. Bất quá nếu là Lý Cô Nương mời, ta cũng liền kiên trì về lên. Nếu là có không lên được trên mặt bản đích đồ vật, mong rằng Lý Cô Nương không nên tại ý mới tốt."

"A —— ah." Lý Lương Ký rõ ràng cho thấy đoán được Lý Lương Thần đích dụng ý, thời điểm này hơi có vẻ xấu hổ đích ứng, nói quanh co hai câu, nói tạ.

Đội đến Sở Phong rời đi, Lý Lương Ký lập tức nhì buông xuống trong tay đích trà chén nhỏ, cầm lấy kia bức Sở Phong đích sơn thủy tiểu phẩm, vọt vào nội viện Lý Lương Thần đích trong phòng.

"Ta nói đại tỷ, người đây là lại khởi cái gì yêu thiêu thân? Như thế nào muốn Sở Phong tiểu tử kia về tranh, không phải là muốn..."

Nói được một nửa, Lý Lương Ký liền phát hiện sắc mặt Lý Lương Thần lạnh xuống, thoát nhìn tâm tình cũng không phải quá tốt, vì vậy vội vàng ngừng lại này chất vấn đích tư thế, dừng lại một chút, thanh hắng giọng, hắc hắc cười làm lạnh nói: "Cái kia, a tỷ, người để cho Sở Phong tiểu tử kia họa đích sơn thủy, hấn tự mình cho đã lấy tới."

Lý Lương Thần tựa hồ tại chòng ghẹo một ít nhan sắc, nghe vậy nhàn nhạt đích "Ừ" một tiếng, cũng không có ngừng đầu nhìn hấn.

Lý Lương Ký sờ lên cái mũi, nhẹ chân nhẹ tay đích đi lên trước, tương bức họa kia thả đi qua.

Sau đó lui lại một bước, muốn mở miệng hỏi, rồi lại có chút khiếp đảm đích bộ dáng.

Bên ngoài vũ thanh tuân roi Tiêu Tiêu, không biết tại sao, mỗi lần đi vào Lý Lương Thần đích trong phòng, cái này cũng không thu hút đích vũ thanh sẽ trở nên hết sức thanh minh.

"Hàng năm vừa đến mưa dầm quý, này chu sa cũng không đủ đỏ, làm cự cũng biết không ra xứng đáng đích bộ dáng." Lý Lương Thần mi phong cau lại, tiện tay tương kia điều chế thuốc màu đích ngọc mảnh gác lại, thông thả, quay đầu nhìn Sở Phong đích họa tác.

Cầm trong tay đánh giá một phen, sắc mặt Lý Lương Thần không thay đổi, chỉ là khẽ gật đầu: "Người này đích bút lực, bi ngày xuân thời điểm muốn tinh tiến rất nhiều. Quan trọng nhất là, hấn vẽ ra tới đích đồ vật khí độ thông dong, cho dù là họa tiểu phẩm, cũng hơi có chút đại bộ cục đích hương vị. Tuổi trẻ tài cao, đích thực là cái khả tạo chi vật liệu."

Lý Lương Ký ở một bên nghe, nội tâm phát ra vài phản tư vị không tốt, lại cũng như trước cười làm lạnh nói: "Hắc hắc, ta nói a tỷ, người muốn kia Sở Phong về tranh, tổng không phải là... Không phải là muốn muốn..."

Lý Lương Thần thần nhiên nói: "Ta muốn lâm phòng chế đích kia một bức " cô giang thả câu đồ ", Viễn Sơn đích kia một vòng Yên Vân luôn là họa không tốt. Nguyên bản ôm bụng bụng một cái vận khí ý định, không nghĩ tới, Sở Phong này đích tài nghệ quả nhiên tại trong thời gian ngắn tinh tiến rất nhiều, này một bức tiểu phẩm là có thể dùng."

Lý gia làm lâm phòng chế, tự hữu gia truyền đích rất nhiều tuyệt diệu tài nghệ. Ngoại trừ cơ bản nhất phòng chế, làm cự ra, thích hợp không lọt dấu vết mà liễu tiếp, cũng là một loại trong đó.

Đương nhiên, thông thường mà nói, mười phần đột ngột mà liễu tiếp thường thường hội đánh vỡ cả bức họa tác đích tinh liên tục, trừ phi là cao thủ, bằng không không dám đơn giản sử dụng.

Lý Lương Thần là kẻ tài cao gan cũng lớn, còn nữa, nàng cảm thấy Sở Phong đích Yên Vân đích xác nếu so với chính mình họa đích hảo, không cần đáng tiếc.

Loại trình độ nào đó mà nói, nàng là một cái đối đãi chính mình mười phần nghiêm khắc đích hoàn mỹ chủ nghĩa giả, vì một bức thi họa không ngu không nghĩ bảy tám ngày là mười phần tâm thường đích sự tình, nhất là nếu là gấp tính phẩm, liền càng thêm đề ý.

Lý Lương Ký mặc dù tại lâm phòng chế đích tài nghệ trên dù gia tỷ khác khá xa, nhưng nên hiểu đích đồ vật luôn là hiểu được. Thời điểm này nghe nhà mình tỷ tỷ nhẹ nhàng nhàn nhạt đích, mí mắt liền bắt đầu thỉnh thoảng nháy không ngừng.

Cười khan hai tiếng, Lý Lương Ký có chút ít lo lắng nói: "A tỷ, như vậy thật sự được chứ? Kia Sở Phong đến cùng phải hay không chúng ta dòng dõi bên trong nhân, chúng ta còn không rõ ràng lắm. Nếu như là đích, thì cũng thôi, tất cả mọi người là làm lâm phòng chế, giúp nhau cho điểm tiểu ân tiểu Huệ, tài nghệ đi lên hướng bỏ tức một phen cũng là chuyện tốt. Nhưng nếu như không phải... Kia Sở Phong nếu là biết chân tướng, biết chúng ta dùng hấn đích họa làm liễu tiếp lâm phòng chế, sợ là không biết sẽ làm ra cái dạng gì đích phản ứng..."

Lý Lương Thần cũng không như thế nào lo lắng, trên mặt như cũ là nhàn nhạt, quay đầu lại lại lần nữa cầm lấy ngọc mảnh, mài điều khởi chu sa đích nhan sắc tới: "Vậy Sở Phong, không phải là qua ít ngày muốn vào kinh khảo thí viện họa sao? Nếu như rời đi Hàng Châu Thành, chúng ta đích họa tác mặc dù

bán đi, hần vài năm ở trong cũng là nhìn không đến. Dù cho vài năm về sau như vậy trùng hợp bị hần nhìn thấy, chắc hần hần cũng đã quên, có cái gì có thể đảm nhận lo đích?"

Lý Lương Ký vội la lên: "Hần là muốn đi khảo thi viện họa không giả, thế nhưng là, liền lấy bản lãnh của hần, vạn nhất không có thi đậu, lại hỏi Hàng Châu tới."

"Viện họa không phải là ngày mùa thu mới có thể cuộc thi sao?" Lý Lương Thần nhàn nhạt đích hỏi.

"Lời là không sai, khả mặc dù dạng này tính hạ xuống, đến lúc này một hồi cũng bắt quá mấy tháng đích công phu, khó bảo toàn hần dụng không thấy!."

Lý Lương Thần cầm bút dính một chút chu sa, tại tờ lụa trên nhẹ nhàng đích thử một chút, này chu sa đích nhan sắc, cuối cùng là hài lòng chút. Nàng trưng bút một lần nữa treo hồi giá bút, cũng không ngừng đầu lên: "Vậy chẳng phải được. Đợi cho ngày mùa thu, hần nhất định sẽ thi đậu."

"Sách, chỉ bằng hần?" Lý Lương Ký nơi nào sẽ tin tưởng, cười nhạo một tiếng.

Lý Lương Thần quay đầu, cực kỳ nhạ nhẹo đích nhìn hần một cái.

Lý Lương Ký bị hù giật thót một cái.

"Người đến cùng có hay không xem thật kỹ qua bức họa kia?" Lý Lương Thần hướng về phía vừa mới đưa tới tiểu phẩm giương nhẹ cái cầm, "Người thân là Lý gia đích ông chủ, coi như là không thể thật sự mình làm ra một ít đồ vật, nên có ánh mắt lại muốn có. Người ti mỉ nhìn bức họa kia đích bút lực, còn muốn nghĩ lúc trước thủy mặc hội trên kia một bức "Tây Hồ yên vũ đồ" đích bút lực, hai người so sánh, là không thể so sánh nổi. Không phải không thừa nhận, Trình Nguyên tiên sinh đích kỹ pháp quả thực tuyệt diệu, nhi Sở Phong này đích thiên tư cũng thật sự làm cho người ta yêu thích và ngưỡng mộ. Chỉ cần hần dựa theo loại này phát triển phương thức tiếp tục nữa... Không, cũng không cần, đại khái duy trì cái sáu bảy thành là được. Tới thi Hương ngày, hần nhất định sẽ thi vào viện họa."

Lý Lương Ký nghe vậy, làm nuốt nước miếng một cái, thử thăm dò đặt câu hỏi: "Hữu như vậy xác định?"

Lý Lương Thần lạnh lùng cười cười, làm ăn tự phần phật sinh phong: "Nghe nói viện họa cuộc thi đích cuối cùng tài quyết, là Đương Kim Thánh Thượng. Nếu là thánh thượng liền Sở Phong đích họa may mà nơi nào đều nhìn không ra đích, hần cũng nói xằng ngôn gió nào, lưu thiên từ."

Đây chính là một câu đại bất kính đích, Lý Lương Ký hù nhảy dựng, liền vội vàng tiến lên khuyên lại, thờ dài cuống quýt: "Ta đích hảo tỷ tỷ, ngài hãy nhìn tại chúng ta Lý gia tự thừa ta một gốc cây dòng độc đinh đích phân, cẩn thận chút nói chuyện a!"

Lý Lương Thần khinh miệt đích liếc mắt nhìn hần, cười nhạo một tiếng.

Nàng cảm giác mình đích búi tóc có chút tán loạn, dứt khoát rút ra trâm gài tóc, tùy ý ba búi tóc đen tiét, nhi sau lại độ gờ tay, một lần nữa vô cùng đơn giản đích nhất trâm co lại. Động tác nước chảy mây trôi, thanh nhã phong chất.

"Người nếu như biết sự việc liên quan tông tộc, tự chớ để lại tại kia pháo hoa trong ngõ nhỏ pha trộn. Ta lấy thế suốt đời không xuất giá, Lý gia đích huyết mạch tự nhiên muốn dựa vào người tới kéo dài. Ta xem, kia Phạm gia đích nương tử chính là tốt nhất, nếu người là thẹn thùng, cải Minh Nhi ta tự thay người đi tìm bà mối tới hỏi thân. Nếu là muốn nạp thiếp, Cầm Thao muội muội cũng là thật tốt đích nhân tuyển. Đương nhiên, lấy Cầm Thao đích tài hoa cùng tướng mạo, chưa hẳn chịu gả cho cùng người..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lãnh Vũ vào lòng hóa cuồng quyền

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 262 thời gian cập nhật : 206 03 27 3:42

"Sở lang quân, không nóng nảy. Đây là chúng ta chính mình thuê đích thuyền, nếu thật sự không được, ngày mai lại đi cũng không muộn."

Đào mắt chính là hẹn nhau chi kỳ, mưa vẫn là tuôn rơi đích tung tích, chỉ là một ngày này mà nói, tựa hồ đã bị tầm thường nhỏ đi rất nhiều.

Trên mặt nước lan tỏa ra một tầng hơi mỏng đích khói khí, theo gió phiêu hốt linh động, giống như Tiên Trần.

Cái gọi là yên lung hàn thủy, nói chung như thế.

Phạm Thu Bạch đứng ở mạn thuyền bên cạnh, mặt chứa ý cười đích nhìn nhìn trên bờ đích Sở Phong.

Phi Bạch ở phía sau vì nàng miễn cưỡng khen, đại khái là cảm thấy đám người loại chuyện này quá mức không thú vị, vì vậy vụng trộm đích đưa tay đón cái dù cốt ngẫu nhiên rũ xuống tới đích giọt mưa, ngẫu nhiên vui cười lên.

Sở Phong cảm thấy có chút áy náy, không làm lo lắng nói: "Phạm nương tử hay là trước hành hồi buồn nhỏ trên tàu a, chớ để dính ướt thân thể, lại dẫn xuất chứng bệnh."

"Một cơn mưa nhỏ mà thôi, không ngại sự tình." Phạm Thu Bạch nhẹ nhàng đích cười, con mắt ngọt thành trăng lưỡi liềm, hiện ra vài phần thiếu nữ linh động dừ dỉ dỏm, "Lại nói, chủ nhân đón khách chính là lễ thường, chẳng lẽ còn có thể khiến khách nhân một mình lên thuyền sao?"

Văn Đoàn tiên sinh dừ lão Trương cũng sớm đã tiến vào buồn nhỏ trên tàu, hiện giờ đang đợi, chính là Trình Nguyên tiên sinh.

Sớm đi thời gian, Văn Đoàn tiên sinh tự mình dừ Sở Phong cùng đi Trình Nguyên đích chỗ ở, nhị vị tuổi tác thân phận tương tự đích nhân nhắm lại cửa phòng nói chuyện gần nửa canh giờ, cũng không biết Văn Đoàn tiên sinh dùng cái dạng gì đích chia rẽ chi thuật, vậy mà thật sự tương Trình Nguyên tiên sinh thuyết phục, đáp ứng cùng mọi người cùng nhau thừa chu Bắc thượng.

Chỉ là hiện giờ đến hẹn nhau ngày, ước định hảo buổi trưa đã qua, độ khẩu bên cạnh nhưng như cũ không thấy Trình Nguyên tiên sinh đích thân ảnh.

Sở Phong nội tâm không khỏi có chút bồn chồn, nghĩ thầm chẳng lẽ không phải Trình Nguyên tiên sinh trong lúc nhất thời đổi ý, thật sự chuẩn bị không đến?

"Trình Nguyên tiên sinh đích tính tình tuy cổ quái chút, nhưng đã nói rồi đấy sự tình chắc có lẽ không bỏ mặc. Sở huynh, nếu không hai người chúng ta trước đi phía trước nghênh nhất nghênh, Phạm nương tử cũng lại về trước đi, trong chốc lát nhanh đến ta lại sớm đi qua thông báo, Phạm nương tử lại đến đón khách không muộn." Ở một bên tiến đưa đích Lưu Chính Khanh nói.

"Như vậy cũng là ý kiến hay. Phạm nương tử, theo người thì sao?" Sở Phong quay người hỏi Phạm Thu Bạch.

Phạm Thu Bạch nhìn nhìn Sở Phong kia một đôi điểm nước son đích con ngươi, trái tim chính là phù phù nhảy dựng, vội vàng thấp đầu, hai má sinh ra một vòng đỏ ửng tới: "Hào, vậy chịu khó giúp cho Lưu lang quân."

"Ha ha! Bất quá là thuận tay hơi bị mà thôi, nào có cái gì chịu khó giúp cho không chịu khó giúp cho thuyết pháp." Lưu Chính Khanh ha ha cười cười, tùy ý đích phát phát tay.

Phạm Thu Bạch liếc thi lễ, mang theo Phi Bạch cùng nhau lui về buồn nhỏ trên tàu, lưu luyến không rời đích nhìn nhìn Sở Phong rồi đi phương hướng.

Phi Bạch thấy thế, phốc chính là cười cười, hi hi nói: "Ta nói tiểu nương tử a, chúng ta là dừ Sở lang quân đồng hành, kia Lưu lang quân mới là tổng biệt đích nhân. Lưu lang quân cũng không có 'Cầm tay nhìn nhau hai mắt đầm lệ, không gây ngữ ngưng nghen' đâu, hiện giờ bất quá là tạm biệt, sợ là thời gian một chén trà công phu muốn gặp nhau, nương tử người như thế nào ngược lại hiện ra vài phần không muốn bỏ tới!"

Phạm Thu Bạch nghe vậy, trên mặt giống như là ráng đỏ đồng dạng, đằng địa một tiếng đỏ lên nhất mảnh lớn.

Bên cạnh kiên bốn bề vắng lặng, nàng mới hơi hơi thở ra một hơi, nhin không được đưa tay khư bóp Phi Bạch đích khuôn mặt nhỏ nhắn, quát nói: "Tốt, thật sự là lá gan càng lúc càng lớn. Ngay cả ta đích chê cười cũng dám nói, xem ta về sau như thế nào trừng trị người!"

Tâm của thiếu nữ tự tựa như cùng tơ liễu đồng dạng, tại đây dạng liên miên không dứt đích yên vũ trong, lưu luyến lấy bay về phía phương xa.

Mà tới được Sở Phong chỗ đó, nội tâm đích tiu nghu là quả thật, vô pháp giả bộ, cũng không cách nào xóa đi.

Khi còn bé đọc "Đa tình từ xưa thương ly biệt", đọc "Hoàng hôn tình rượu người đã viễn, mẫn Thiên Phong trời mưa tây lâu" thời điểm, Sở Phong cảm giác, cảm thấy có vài phần đáng về kịch cỡm. Bất quá là ly biệt mà thôi, cũng không phải sanh ly từ biệt, ngày sau tự nhiên còn có thể gặp nhau, vì sao phải sinh ra như vậy tửu nhập khổ tâm đích tình cảm tới?

"Hồng Nhạn truyền thư" "Ngư truyền mẫu ghi chép", như vậy đích tâm tình, tại ngàn năm về sau đích thời đại, là một loại không người có thể nhận thức đích tình cảm.

Rốt cuộc khoa học kỹ thuật thủ đoạn tại nơi này, điện thoại, mạng lưới, xem tân, Chat Messenger, rất nhiều đích đồ vật trong thời không đều phá toái."Cố định ngày hành tàm vạn trong" cũng không lại là muốn nghĩ đích thế giới trong, muốn nhận thức loại này ly biệt đích cảm xúc, thật sự là một kiện lý luận suông đích sự tình.

Rất nhiều chuyện, nói chung chỉ hữu chính mình tự mình đã trải qua, tài năng phân biệt ra trong đó bắt đặc dĩ dừ thờ dài tại sao lên, lại tại sao nhi kéo dài không dứt lấy.

"Thử khư Biện Kinh, sợ là phải được năm không thấy. Sở huynh, ta nghĩ người lần này đi thi viện họa, hẳn là lấy đồ trong túi. Mặc dù thật sự gặp được cái gì việc vật, nhất khảo thi không thành, ngược lại không sao. Hồi Giang Nam tới cũng hảo, tại Biện Kinh ở lại cũng thế, ta cũng là sớm muộn gì muốn đi qua, đến lúc sau tự nhiên đi tìm người." Lưu Chính Khanh cười nói, "Nếu là khi đó người thăng chức rất nhanh, chớ để quên ta lão bằng hữu mới tốt. Ha ha! Cầu tha phú quý, chớ đối với vong."

Sở Phong bung dù đỡ Lưu Chính Khanh sóng vai mà đi, mỉm cười nói: "Phú quý sợ là không thể. Nếu là thật sự đích vào viện hoa, làm người không chừng càng thêm si một ít, Lưu huynh chớ để ghét bỏ mới tốt."

Lưu Chính Khanh cười sang sảng nói: "Tiến lên nhân hữu Cổ Khải Chi si tuyệt lấy mình thế, ta nếu là có một vị có thể tới sánh vai đích bằng hữu, đó cũng là nhân sinh nhất rất may chuyện!"

"Nào dám cùng tiên hiền sánh vai?" Sở Phong cả kinh, vội vàng khoát tay, "Lưu huynh đây là tiết độc thánh hiền, này phong không thể trường!"

"Ha ha! Ngươi người này a, đầu đều tốt, chính là lại như vậy một lượng thiếu niên anh hào đích ngông cuồng! Cũng thế, nghe nói Biện Kinh trong ngoài nhiều 'Đá gà đầu chó' (*chơi bởi lêu lổng) khinh bạc nhĩ, nếu ngươi là không công việc học, cũng là chỗ tốt của ngươi!"

Sở Phong lắc đầu mà cười: "Lưu huynh hà tất cười ta. Lấy ngươi đích tài học, phủ thủ cũng chỉ là tầm thường việc nhỏ, tất nhiên có thể thông qua. Đến lúc sau thi đình luận anh hào, ta tại Biện Lương chờ ngươi."

"Hảo! Quyết định vậy nha!" Lưu Chính Khanh nhân tình sáng lên, đưa tay tại bờ vai Sở Phong trên tròng điệp đích vỗ hai cái, "Đến lúc sau ngươi huynh đệ của ta hai người, một xu nhất họa vẽ, tung hoành Biện Lương thành! Chẳng phải là hã hê lòng người sự tình! Ha ha! Việc này làm uống cạn một chén lớn, đáng tiếc không từ khả ẩm, tiếc quá thay! Tiếc quá thay!"

Độ khẩu bên cạnh, cũng không phải là đồ vật nhị thành phố, nhất thời muốn mua rượu là không thể nào.

Sở Phong ngắm nhìn bốn phía, mỉm cười: "Uống rượu cất cao giọng hát, ngược lại không phải là hoàn toàn không chịu năng đích sự tình. Chỉ là rượu này thúi, không khỏi thiên trộn mắt nhìn chút, không biết Lưu huynh có chịu hay không hạ mình uống cạn."

Dứt lời, đi đến một góc hẻo lánh đích dưới mái hiên, cùng một cái chán nản đích tên ăn mày nói hai câu cái gì.

Tên khất cái kia dùng mười phần không hiểu ánh mắt nhìn Sở Phong nhất nhãn, tương cái chén không đưa tới.

Sở Phong nói lời cảm tạ tiếp nhận, bụng miệng xuôi theo tròng mắt so le đích đất thó chén, cười đi về hướng Lưu Chính Khanh.

Đối mặt với Lưu Chính Khanh ánh mắt nghi hoặc, Sở Phong cười tương kia đất thó chén duỗi ra cái dù, tràn đầy tiếp một chén mưa, đầu đến trước mặt, cười nói: "Lấy vũ đại tửu, không biết Lưu huynh có chịu hay không ẩm?"

Dứt lời, cử chén dương tay uống cạn. Lãnh Vũ vào lòng, thông khoái lâm li.

Lưu Chính Khanh sững sờ qua đi chính là đại hi, cũng không để ý bên đường ánh mắt của mọi người, ngưỡng thiên đại khiêu một phen. Lại đang quanh mình người qua đường xem cuồng nhân đích trong thân sắc, đỡ Sở Phong đồng dạng, tiếp một chén Lãnh Vũ, ngửa đầu uống cạn, một giọt không để lại.

"Lãnh Vũ nhập ngực. Ngày sau, này đầy trời mẫn địa đích mưa chính là ngực Trung Hào tình. Lưu huynh, Thiên Địa vào lòng, khả cường quyền bằng không?" Sở Phong cười nói.

Lưu Chính Khanh nghe vậy, chỉ cảm thấy ngực Trung Hào tình xao động, ngàn vạn ngôn ngữ, cuối cùng hóa thành nện vào Sở Phong đầu vai đích một quyền. Lại nặng nói: "Cái chết tiểu tử, bình thường thoát nhìn văn văn nhược yếu, như thế nào lại cứ nói ra lời như vậy. Đây không phải cứng rắn muốn đem ta bị hạ xuống sao? Thật sự là quá khinh người! Đáng giận!"

Sở Phong cũng cười, lại nói: "Ta tại chị dâu chỗ đó lưu lại điểm tiền bạc... Ngươi yên tâm, không phải là đưa cho ngươi, chỉ là gửi lại ở chỗ của ngươi. Ta nếu là thi không đậu viện hoa, tổng không tốt cầm lấy tiền tài chạy tới chạy lui a, như vậy cũng không an toàn. Phóng tới ngươi chỗ đó, ngươi giúp ta bảo quản lấy. Chính ngươi nếu là nhất thời trong tay quay vòng không ra, cầm lấy quay vòng cũng thuận tiện... Ha ha, yên tâm đi. Lúc này đều là ta tranh chữ đưa ra ngoài đích nhuận bút tiền, không có Lưu Phủ Sự."

Nhắc đến Lưu Chính Bình, Lưu Chính Khanh đích lòng mảy mảy chưa phát giác ra nhú lại.

Sở Phong hơi hơi thở dài, nói: "Ta lúc trước đỡ Lưu Phủ Sự tại ẩm nguyệt phảng uống rượu đích sự tình, bằng hữu của ngươi nhiều như vậy, tự nhiên là đã sớm biết. Ngươi cũng chưa từng hỏi qua ta, ta liền biết ngươi đỡ Lưu Phủ Sự đích khúc mắc sâu. Huynh đệ các ngươi chuyện giữa, kỳ thật ta một ngoại nhân, đích xác bất tiện hỏi đến. Nhưng ta cuối cùng nhiều nói ít đi một câu, ta này có qua có lại đích tiếp xúc hạ xuống, kia Lưu Phủ Sự đích thực là hữu hối cái chi tâm."

Lưu Chính Khanh chau mày, nửa ngày mở miệng: "Ngươi huynh đệ của ta phân biệt, hà tất nói hấn."

Sở Phong cũng biết đây không phải một sớm một chiều sự tình, nghe vậy mỉm cười, liền cũng thế.

Vừa vặn lúc này xa xa nhìn thấy một chiếc xe ngựa, xốc lên tầng tầng vũ mảnh vải cang chạy cang gần, kia ngồi ở cang xe trên, quả nhiên là Tiểu Lục Tử không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12:

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 979 thời gian cập nhật : 206 03 28 2:49

"Sở lang quân, Trình Nguyên tiên sinh để ta kia lưỡng bức họa khứ cho hần nhìn. Ta nhất thời không biết hần là chọn cái nào, người mau giúp ta khiêu một cái a."

Hoành thuyền Bắc thượng, một đường yên sóng lớn, không có gì ngoài mới ra Hàng Châu Thành thì gặp gỡ mưa gió, hơi hơi đã trải qua chút ba đào ra, còn lại đích lộ trình ngược lại mười phần bình tĩnh.

Thừa chu mà lên đến Biện Lương thành, đi là nhà Tùy đã kiến thiết hảo Kinh Hàng Đại Vận Hà, chuẩn bị đến Từ Châu sau lại chuyển đường bộ, như vậy không chỉ tốc độ nhanh một ít, mà còn miễn đi không ít rắc rối.

Phạm Thu Bạch đích thân thể, sợ nhất đích chỉ sợ sẽ là rắc rối. Những cái này cân nhắc, tự nhiên là trong nhà sớm đã vì nàng làm tốt.

Những năm gần đây, nàng hàng năm đều muốn tẩu một cái tới lui, đối với ven đường đích đủ loại ngược lại là đã quen thuộc. Từ lúc trước khi rời đi, Phạm Thu Bạch liền đặc biệt vì Sở Phong đã viết một cái bản chép tay, ghi chú rõ trên đường đi cần tùy thân mang theo đích đồ vật, cùng với không cần mang theo, ven đường liền có thể mua được đích đủ loại, phẩm loại mười phần tường tận, cũng làm cho Sở Phong chuẩn bị lên thuyền thuận xuôi gió. Không thể không nói, thiếu nữ cẩn thận, là nam nhi vĩnh viễn đều so ra kém.

Không phải là không có ra khỏi nhà đi xa, chỉ là tại cái này niên đại trong, xuôi theo kênh đào mà lên đối với Sở Phong mà nói, quả thực là một kiện mười phần mới lạ đích sự tình.

niên đại, máy chạy bằng hơi nước còn không có phát minh, thuyền đích vận hành cơ bản dựa vào sức gió cùng nhân lực. Chỉ là kênh đào rốt cuộc không giống với hải dương, sức gió mặc dù có, thế nhưng không nhiều lắm, cho nên bọn họ áp chế đích này một chiếc, thỉnh thoảng cũng phải dựa vào người kéo thuyền kéo chèo chèo.

Sở Phong tại trên boong thuyền nhìn nhìn, cảm giác, cảm thấy có chút không thoải mái. Rốt cuộc ngàn năm về sau kia cái niên đại, xuất năng như vậy thể lực đích nhân tuy không đến mức không có, nhưng hai mắt là rất khó trực tiếp nhìn thấy, huống chi là vì mình tại bên ba. Bọn họ dưới thuyền đổ máu chảy mồ hôi, mình tại trên thuyền tiêu sái thưởng thức trà, loại cảm giác này, Sở Phong nhất thời gian không dài có thể thích ứng, nội tâm đích áy náy là một mực có, rất khó tản ra mở đi ra.

"Sở lang quân là không đi như thế nào qua đường thủy a. Kỳ thật cũng không cần quá mức chú ý, bọn họ những cái này người kéo thuyền, nếu không là trong nhà thật sự không có khẩu phần lương thực ăn ăn, cũng sẽ không tới làm chuyện như vậy. Vất vả là vất vả chút, thế nhưng kiếm không ít, coi như là một loại đền bù. Nếu không, bọn họ liền phần này tiền công cũng làm không được, sợ là cả nhà đều muốn đi theo đói bụng." Thuyền lão đại đối Sở Phong cười nói.

Sở Phong nghe xong, khẽ gật đầu. Nội tâm không khỏi thương tiếc, nếu chính mình hiểu một ít liên quan kỹ thuật đích, có lẽ có thể phát minh điểm vật gì xuất ra, hơi hơi tương trợ một chút những người tài giỏi này hảo. Đáng tiếc chính mình ngoại trừ thi họa ra, hội đích đồ vật thật sự ít đến thương cảm, kỹ thuật người tài ba là làm không được, phát minh sáng tạo các loại thật sự không quá thực tế.

Chỉ nhìn lấy kia người kéo thuyền phát trong chốc lát ngốc, Sở Phong không khỏi nhớ tới đời sau kia bức trứ danh đích bức tranh " Sông Volga trên đích người kéo thuyền ", nội tâm không khỏi khẽ động, có chút ngửa ngửa, trở về phòng Cháp Bút chòng ghẹo lên.

Bức tranh đích thực là hồi lâu chưa từng vẽ lên, nguyên bản đều chỉ là vì cuộc thi tài học, cũng không như thế nào thích. Nhưng Sở Phong không thừa nhận cũng không được, Tây Phương tại bức tranh quang ảnh trên đích ý vị, đích thực là Đông Phương Họa tác so sánh không được.

Kỳ thật đời sau nghệ thuật học viện cuộc thi cũng là buồn cười, dù cho khảo thi chính là tranh Trung Quốc chuyên nghiệp, cuộc thi đích khoa mục lại cũng thoát ly không được vệt sáng. Liền cuộc thi khoa mục đều mù quáng đích Tây Hóa, cũng khó trách quốc họa từ từ suy vi.

Nếu là thật sự đang từ yêu thích đích góc độ tới phán đoán suy luận, đối với " Sông Volga trên đích người kéo thuyền " loại này chủ nghĩa hiện thực họa phái, Sở Phong xưng không hơn đặc biệt thích. Hần thiên vị ấn tượng họa phái loại kia sáng ngời đích quang ảnh, tuy loại kia sáng ngời dưới tổng mang theo một loại nhàn nhạt đích ưu thương, thế nhưng dưới cái nhìn của Sở Phong, đây mới thực sự là đích ý vị.

So ra mà nói, chủ nghĩa hiện thực họa phái đích đồ vật thường thường quá mức trầm trọng, nhất là " Sông Volga trên đích người kéo thuyền " này một bức, phẳng phát một cái thiên đại đích trọng lượng nặng nề đích áp lực tại ngực tựa như, cơ hồ khiến nhân không thở nổi.

Chỉ là chợt nhớ tới, lại thời gian quá dài không có họa qua bức tranh, cho nên không khỏi có chút ngứa tay. Sở Phong toàn (chui vào) hội chính mình đích thuyền nhỏ khoang thuyền, nhắm lại cửa phòng, chòng ghẹo xuất một ít nhan sắc, nghĩ nghĩ, chọn lấy nhất cây xấp xỉ vu bức tranh bút ngắn bút lông sồi,

thích hợp tại lụa trên vải làm lên họa.

Phạm Thu Bạch gõ cửa mà vào thời điểm, Sở Phong đang tại lén lén lút lút về tranh.

"Ồ? Sở lang quân đang tại về tranh sao? Có thể cho ta đứng ngoài quan sát sao?" Phạm Thu Bạch con mắt lóe sáng sáng, thành khẩn đích bộ dáng, rất khó làm cho người ta cự tuyệt, "Sở lang quân lại họa chính là cái gì? Thoạt nhìn có chút kỳ quái nha."

"Ách..." Sở Phong vừa mới dùng ngón bút lông sói đánh dưới bản nháp, thời điểm này xem Phạm Thu Bạch đi vào, tựa phảng phất làm chuyện xấu bị bắt đến đồng dạng, hơi có chút xấu hổ.

"A, không thể nhìn sao? Thật sự là xin lỗi á..., ta cái này ra ngoài." Phạm Thu Bạch xem Sở Phong sắc mặt khẽ biến, tưởng rằng Sở Phong không thích về tranh thì có người đứng ngoài quan sát, thời điểm này liền ngay cả bận rộn đứng dậy, hơi đỏ mặt, trông mất đi ra ngoài.

"Cũng không phải, " Sở Phong vội vàng đứng dậy, truy đuổi trên hai bước, chần chờ nói, "Ta muốn họa đích đồ vật... Nói như thế nào đây, khả năng có chút kỳ quái. Phạm nương tử không muốn cười ta mới tốt."

Phạm Thu Bạch đích biểu tình lập tức lung lay, hai gò má nổi lên màu hồng phấn đích Phấn nộn, ngẩng đầu lên dùng sáng ngời đích hai con ngươi dữ Sở Phong đối mặt lấy: "Sở lang quân đích kỹ năng về lợi hại như vậy, làm sao có thể biết cười người đó! Ta chỉ sợ người không cho ta tiến dần từng bước!"

Sở Phong bị này đôi mắt xem đích tâm tình thịch nháy, thoáng bối rối đích trở lại, vụng trộm đích hít sâu một hơi, mới mỉm cười nói: "Được rồi, bất quá ta về ra tới đích đồ vật khả năng kỳ quái một ít, chớ đề nói với lão sư. Ta sợ lão sư thấy được về sau muốn đánh ta."

"Nào có như vậy dọa người?" Phạm Thu Bạch khanh khách đích cười, "Ta xem Trình Nguyên tiên sinh đích tính tình rất tốt a, luôn là cười tủm tỉm, căn bản không có người cùng Tam ca nói như vậy dọa người."

Sở Phong cười nói: "Lão sư là đứng nữ tử hiền lành, đối nam nhân hung hãn. Nhất là đối đãi ta loại này đệ tử, một khi đâu làm đích không xong, là thật đứng đó ập xuống đích mắng, nửa điểm tình cảm cũng không lưu."

Phạm Thu Bạch che miệng cười khẽ, thân thể bởi vì tiếng cười nhi nhẹ nhàng run run. Loại cảm giác đó, giống như là Thần Lộ rơi vào nhất cảnh mềm mại đích hoa trên cành, nhắm trúng hoa cành run rẩy. Quanh thân phảng phất mang theo một tầng hơi mỏng đích quang sáng đồng dạng, rất là động lòng người.

Sở Phong hơi hơi ngơ ngác một chút, lại vội vàng hoàn hồn, một lần nữa viết.

Văn chương rơi vào tơ lụa trên phát ra mùi phấn thật nhỏ gần như vu không đích thanh âm, Sở Phong có thể cảm nhận được Phạm Thu Bạch tại sau lưng đích thô khí như lan, loại kia hơi hơi đích nhiệt độ cùng khí tức, tại hần đích tại phải bên cạnh nhẹ nhàng quay lại, phảng phất nhẹ nhàng.

Một tia như có như không đích mùi thơm quanh quần tại quanh thân, không phải là hun hương, cũng không phải Sơn Phấn khí, chỉ là thiếu nữ trên người nhàn nhạt đích tốt đẹp đích khí tức, nếu như trên mặt nước khói khí đích lưu luyến, thỉnh thoảng lay động lấy tiếng lòng của Sở Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đăng hoa mờ nhạt bên trong đích ám mưu

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 24 thời gian cập nhật : 206 03 29 4:34

"Như vậy đích họa pháp thật kỳ quái a, chưa từng có gặp qua nha."

"Ừ, là quê nhà ta đích một loại họa pháp, dữ bình thường văn chương cách dùng đều không quá tương đồng." Sở Phong nhìn nhìn bút trong tay, "Bút nếu lại bẹp một ít là tốt rồi, như vậy về ra tới đích hiệu quả không phải là đặc biệt hảo. Đợi ta họa hết này một bức mình làm một cái a, đây là bút lông sói, nhưng là quê hương của chúng ta cái loại kia bút vẽ, đại bộ phận dùng chính là lông mao lợn."

"Lông mao lợn?" Phạm Thu Bạch dùng giặt mình đích ánh mắt nhìn nhìn hắn, "Lông mao lợn nhiều cứng rắn a, đường cong đích phiêu dật Cảm há không phải là không có sao?"

"Vâng, cho nên loại này họa, theo đuổi không phải là đường cong, mà là quang ảnh cùng bao nhiêu đích biến hóa. Người xem, nơi này đích dùng bút các loại đều là rất không tương đồng." Sở Phong lác đác mấy bút vẽ phác thảo xuất một trương gương mặt, hựu tế tế đích đánh bóng khỏi kia khuôn mặt

đích bóng mờ.

Phạm Thu Bạch tán thán nói: "Thật sự là quá giống, cảm giác cả người đều muốn từ trong tấm hình sống lại tựa như. Chính thống họa pháp làm sơn thủy đình thai cũng có tương tự đích hiệu quả, Viễn Sơn gần thủy đích bút pháp, thể nhưng là tại nhỏ như vậy chừng mực, một trương mặt người cũng có thể vẽ ra lỗi lổm, thật sự là rất thần kỳ đích bút pháp đó!"

Sở Phong cười nói: "Ta tùy ý họa, người đứng ra bên ngoài nói lung tung. Bằng không lão sư chỉ sợ sẽ không nhẹ nhàng tha thứ ta."

"Ta cảm thấy đắc không biết a, loại này họa pháp quả nhiên là thấy những điều chưa hề thấy, mới nghe lần đầu đó! Trình Nguyên tiên sinh sáng suốt như vậy đích nhân, hẳn sẽ mười phần kính hi, hấp thu trong đó sở trường a!" Phạm Thu Bạch nói.

Sở Phong cười khê: "Đây đều là nói không chính xác đích sự tình. Có thể cho lão sư xem, bất quá này một bức coi như xong a. Bút không đúng, vết sáng cũng không đúng nhiệt tình, vẽ ra tới đích đồ vật kém không ít, rất nhiều thứ thể hiện không đi ra. Ủ, ta cũng đã lâu không vẽ này một loại đích đồ, đối đãi ta họa hết này một bức cẩn thận suy nghĩ một chút, rất nhiều phần cứng trên đích đồ vật, cần phải xử lý như thế nào, cảm vật gì thay thế..."

Phạm Thu Bạch ở một bên nghe, không phải là rất năng nghe hiểu, nhưng như cũ mười phần chăm chú.

Sở Phong vẽ tranh, nàng liền ở một bên lẳng lặng xem. Nhất thời xem họa, nhất thời xem nhân, nội tâm vui thích, một loại chưa từng từng có đích sung sướng Cảm quanh quần tại trong lòng, hận không thể này thời gian trôi qua chậm một chút, chậm một chút nữa, thậm chí vĩnh viễn cũng không muốn trôi đi là tốt rồi.

Bỗng nhiên ý thức được loại này quyền luyện Cảm đích lý do vì sao, Phạm Thu Bạch đích hai gò má xoát đích một chút đỏ lên. Phảng phất lửa đốt sáng mắt tựa như, nàng gần như không dám nhìn tới Sở Phong, thừa dịp đối phương không chú ý, vụng trộm, vụng trộm đích nâng lên con người, kinh hoàng đích phiệt trên nhất nhân, nhi, một loại vui sướng đích tình cảm tựa như cùng sống nước đồng dạng, tại trong lòng đích trong hồ nước từng vòng đích nhộn nhạo mở đi ra, hóa thành tầng tầng rung động.

Thử hỏi nhân sâu đều kỷ hứa? Nhất thoa yên vũ, toàn thành phong nhứ, Mai tử hoàng thì vũ...

Sở Phong họa " Sông Volga trên đích người kéo thuyền ", tự nhiên không thể hoàn toàn dựa theo từ đầu chí cuối đích bộ dáng đến vẽ. Thứ nhất là hẳn không nhớ được, thứ hai, phía trên kia không thiếu tóc vàng mắt xanh đích nhân vật, nếu là thật đích vẽ ra, e rằng cũng bị quanh mình người nhận thức thành quỷ thần.

Nguyên bốn chính là thử thủy tác, hẳn đại khái vẽ lên một cái hơn thước đích tiểu phẩm, thoáng qua vẽ lên năm sáu cái người kéo thuyền, tinh tế phác họa hạ xuống, cũng chỉ dùng một canh giờ.

Đường dài lữ hành trong đó, trọng yếu nhất đích không có gì hơn giết thời gian. Ngay tại lúc này, luôn là sẽ cảm thấy thời gian trôi qua dị thường chậm chạp, kéo dài, cho nên tìm một sự tình tới làm, là được hạng nhất đại sự.

Văn Đoàn tiên sinh dữ Trình Nguyên tiên sinh rốt cuộc niên kỷ tương tự, tại thi họa, toàn khác lên lại phân biệt hữu tạo nghệ, thời điểm này đã sớm tiến tới một chỗ nói chuyện phiếm, lời ong tiếng ve. Nhi Sở Phong bên này, tự nhiên dữ Phạm Thu Bạch tiến tới một chỗ thường ngoạn.

Chỉ là rốt cuộc nam nữ hữu biệt, không có khả năng cô nam quả nữ chung sống một phòng. Mỗi một lần hai người trong đó vãng lai, ít nhất quanh mình cũng có hai ba ánh mắt nhìn chăm chăm, một ít chân chính lợi hại đích lời là vô pháp nói, một ít không nên có đích cử động, tự nhiên cũng không có khả năng làm ra.

Nhưng nói thật, hai người trong đó dính dáng đích kia một tia nhân nhạt tình cảm, loại kia như gần như xa đích cảm giác, ngược lại làm sâu sắc xuất một loại mê huyền đồng dạng mỹ cảm. Đề nên đích giấy dựa, ngẫu nhiên phóng xuất ra đích rung động, loại này hàm súc đích mỹ diệu, giống như là sát na phương hoa đích mỹ cảm, càng thâm trầm, cũng càng làm cho người hít thở không thông.

"Đợi ta làm ra lông mao lợn bút cùng vết sáng, lại vì Phạm nương tử họa một bức tác phẩm xuất sắc a, này một bức thật sự khó coi chút." Họa bỏ đi, Sở Phong cười nói, "Mới vừa nghe Phạm nương tử thuyết, tựa hồ muốn ta hỗ trợ cái gì đích?"

"A! Đúng rồi! Nếu người phải không thuyết, ta thiếu chút nữa vong đến sau đầu." Phạm Thu Bạch cười nói, "Trình Nguyên tiên sinh đáp ứng giúp ta nhìn xem họa tác, chỉ điểm một ít. Thế nhưng ta không biết hẳn là cảm bức họa kia tác cho hẳn xem đâu, các người đều đem Trình Nguyên tiên sinh nói như vậy dọa người, ta sợ tiên sinh hẳn phê bình ta đó!"

Sở Phong nghe vậy mỉm cười: "Phạm nương tử đích họa tác đều là rất tốt, không cần lo lắng."

...

...

Trên thuyền đích thời gian giống như là dưới thuyền đích lưu thủy, chảy xuôi mà qua, lặng yên không một tiếng động.

Phạm Thu Bạch tại trên đường đi qua Tô Châu thời điểm, đặc biệt gọi người chèo thuyền bỏ neo một ngày, phái người đi tìm lông mao lợn, lại cùng Sở Phong một đạo, khứ Thành Tô Châu đích trong chợ mua chút họa vẽ có khiêu chất vài.

Sở Phong tuy cũng không có chân chính chế tác qua bức tranh thuốc màu, nhưng dù sao cũng là sử dụng qua, dựa theo chính mình đích quen thuộc, dĩ

về phía từ quán trong trà lâu mua chút dầu mỡ heo trở về.

Phạm Thu Bạch mười phần khó hiểu, tò mò đặt câu hỏi kia dầu mỡ heo đích công dụng, Sở Phong cười nói "Ngày sau liền biết" .

Hai vị Lão Tiên Sinh không thương đi xa đường, liền mướn một chiếc Tiểu Ô cột buồm thuyền, trong Thành Tô Châu thoảng đi lòng vòng.

Lúc trở lại ngược lại bắt gặp Sở Phong Phạm Thu Bạch hai người, bao lớn bao nhỏ đích trở về cầm đồ vật, chỉ cho là hai cái này người thiếu niên tiện tay ham chơi, cũng không hỏi nhiều, ngược lại "Già mà không kính" đích trêu chọc hai câu, huyền não Phạm Thu Bạch sắc mặt ửng đỏ, vội vàng trốn đến trong khoang thuyền đi.

Việc học là một mực không có vút xuống, nhất là họa vẽ cùng thư pháp đích bút lực, kỹ pháp, Sở Phong trên thuyền không có một ngày đích ngừng. Tuy ngẫu nhiên gặp được sóng gió thì không thể viết, lại cũng không quấy rầy hấn nghiên cứu tiền nhân kết cấu.

Điểm này trên còn muốn cảm tạ Phạm gia.

Mặc dù Phạm Thu Bạch không xuôi nam Bắc thượng đích đi đi lại lại, Phạm gia đích thi họa hành cũng là muốn vơ vét một ít đồ của Giang Nam, vận chuyển đến Biện Lương thành.

Hàng thực phẩm miền nam bắc bán, bắc hàng nam bán, này nguyên bốn chính là sinh ý trên trận mười phần thường thấy đích pháp tắc, cho dù là thi họa cũng cũng giống như thế.

Người phương bắc yêu thích Giang Tả tính xảo uyển chuyển, người phương nam thiên vị phương bắc đích mệnh mông đại khí, đây chính là vật lấy hiếm là quý.

Phạm gia mướn thuyền Bắc thượng, tự nhiên dẫn theo một chút đích thi họa đồng hành. Trên đường đi, bởi vì Phạm Thu Bạch đích quan hệ, Sở Phong ngược lại dính không ít quang, các loại danh gia thi họa ta cần ta cứ lấy, phẩm chơi vô cùng.

Thính Phạm Thu Bạch thuyết, thuyền này gia cũng là Phạm gia đích người quen cũ, mấy năm này vắng lai đều là dựa vào lấy vị này thuyền lão đại, cho nên trên đường chiếu cố đích ngược lại chu đáo tri kỷ, mặc dù đường xá xa xôi, cũng không có cái gì khó nhin đích hương vị.

"Lão đại, này một chuyến có làm hay không?"

Này dạ lúc nửa đêm, đại đa số đích nhân cũng đã an giấc.

Người chèo thuyền nhìn nhìn buồng nhỏ trên tàu đích đăng hoa từng cái dập tắt, liền tiến đến thuyền lão đại bên cạnh thân, hạ giọng hỏi một câu.

Thuyền lão đại đích mục quang tại u ám đích đăng hoa trong lúc sáng lúc tối, tương trong miệng một mực nhai lấy đích Dương Liễu cành nhỏ ra ra ngoài: "Không vội. Chuyện này phải từ từ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mặt trời mọc. Ấn tượng

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 2024 thời gian cập nhật : 206 03 30 2:53

Sở Phong thích nhất ấn tượng phái họa tác, kỳ thật là không ai nại đích " chống đỡ cây dù đích nữ nhân ".

Hắn lúc ban đầu thấy được này bức họa thời điểm, lần đầu tiên chân chính ý thức được cái gì gọi là "Trời trong nắng ấm" .

Không phải là tiểu học sách giáo khoa trong đời này đơn giản thành ngữ đích đơn giản giải thích, mà là một loại sạch sẽ trong suốt đến gần như đẹp mắt, xuân phong phảng phất xuyên thấu qua họa tác trước mặt thổi tới đích ấm áp.

Lưu thủy dòng dạng quảng sáng, quét vào mặt đích gió mát. Nhìn nhìn bức họa kia, gần như có thể nghe được cỏ cây bị gió thổi động lên đích tuôn rơi tiếng vang, tựa hồ có thể va chạm vào khí lưu đích tuôn động. Loại kia vận luật Cảm, loại kia hoàn mỹ đích hiện ra... Sở Phong tin tưởng, là chỉ hữu không ai nại thiên tài như vậy tài năng vẽ ra tới đích kinh diễm.

Hắn kỳ thật rất muốn cho Phạm Thu Bạch họa như vậy một bức họa, thế nhưng là cân nhắc đến tranh này tác đích nội dung, cùng với Người Phương

Tây vật ăn mặc dữ hiện giờ đích to lớn khác nhau, cho nên, đành phải thôi.

Có lẽ về sau lại họa không muộn, từ từ, từng điểm từng điểm chảy ra. coi như là một loại siêu hiện thực đích đồ vật đến vẽ, hay hoặc là, thế nào có thể tương loại này "Quang vì hình ảnh vai chính" đích cảm nhận, dữ tranh Trung Quốc kết hợp lại, lại vẽ ra với tới mọi người xem... Đương nhiên, kia đều là sự tình từ nay về sau, hiện tại cần nhắc lên không khỏi quá sớm chút.

Nếu là thật đích vẽ ra một bức " chống đỡ cây dù đích nữ nhân ", hẳn Sở Phong sợ là cũng bị mọi người coi như là quỷ kỳ quái đồng dạng đích tồn tại. Điểm này tự nhiên không thể thực hiện được, hơn nữa cũng không có quá nhiều đưa ra thực tiễn đích tất yếu.

Về phần cho Phạm Thu Bạch đích họa, Sở Phong nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định dùng không ai nài đích mặt khác một bức " mặt trời mọc? Ấn tượng " để thay thế.

Bất quá đằng sau đích bối cảnh tự nhiên là muốn cải biến, công nghiệp dùng đích ống khói đương nhiên không thể vẽ lên khư, bến cảng, cần cầu các loại tự nhiên cũng phải bị ngăn chặn. May mà " mặt trời mọc? Ấn tượng " đích mỹ học nguyên bản tựu thể hiện tại quang ảnh biến ảo, ngoại trừ thuyền nhỏ ra, vật gì đó khác đều là mỏng lung, mờ mịt đích bố cảnh, có thể đơn giản đại qua là tốt rồi.

Nguyên bản " mặt trời mọc? Ấn tượng " đích xích bức quy cách cũng rất nhỏ, dài rộng các năm mươi centimet, xích Sở Phong tại ngàn năm về sau đã từng viết phỏng theo qua mấy lần, cho nên ấn tượng tương đối khắc sâu.

Viết phỏng theo đích đương nhiên không phải là bắt đầu họa, nguyên tác bị giấu ở Paris đích mỹ thuật tạo hình trong quán, hẳn là không có số tiền kia khư thấy chân dung. May mà ngàn năm về sau thông tin đầy đủ phát đạt, dữ Bắc Tổng loại tin tức này giao lưu không thể so sánh nổi, đây cũng là Văn Đoàn tiên sinh vậy mà tán thưởng Sở Phong "Tâm mắt cao xa" đích nguyên nhân.

Thử dùng dầu mỡ heo khư điều hòa màu nước đích nhan sắc, nói thật, loại chuyện này cũng không tốt lắm. Dầu nhiều thì hội xống nhạt sắc độ, dầu thiếu đi lại điều không ra bức tranh đích ý vị.

Sở Phong thử ba ngày, mới đưa tương mưu cầu xuất một thứ đại khái đích ti lệ, hơn nữa căn cứ không có loại nhan sắc đích bất đồng còn muốn điều khiển tinh vi, sử dụng kia mà thực không dễ.

Hơn nữa Sở Phong còn gặp một cái khác vấn đề, chính là loại này dầu liệu làm quá nhanh. Một khi điều hòa xuất ra không có kịp thời sử dụng hết xong, dầu liệu tại bảng pha màu trên đã đi trước khô cạn, không cách nào nữa dùng cho vẽ tranh.

Nhất thời nghĩ không ra hảo biện pháp giải quyết, Sở Phong chỉ có thể điều một chút, họa một chút, biện pháp như vậy tự nhiên hiệu suất rất thấp, nhưng hôm nay chỉ có thể như vậy chấp nhận. May mà hữu Phạm Thu Bạch ở một bên hỗ trợ, Sở Phong chỉ điểm hẳn kế tiếp cần dùng đích nhan sắc, Phạm Thu Bạch liền ở một bên từ trong ra ngoài đích giúp đỡ điều hòa. Có qua có lại, ngược lại hết sức an ý.

Vì vậy như vậy một bức rất nhỏ tác phẩm, lại lại cứ vẽ lên ba ngày.

Tới ngày thứ ba họa thành, Sở Phong lui lại nửa bước, nhìn nhìn vãi vẽ tranh sơn dầu khẽ gật đầu, cảm thấy không có cái gì cần tăng thêm đích văn chương, lúc này mới nhìn nhìn Phạm Thu Bạch mỉm cười.

Phạm Thu Bạch liền cũng cười, trắng nõn đích trên khuôn mặt lẩy dĩnh hai điểm lam sắc đích vệt sáng, đây là sáng sủa cười cười, phảng phất thủy tiên chột khai.

Sở Phong hơi hơi gạt mình.

"Sở lang quân, này bức họa thật đúng là đẹp mắt a. Cảm giác này trên nước đích sương mù hữu gia tổ đích phong thái, nhưng là vừa xen lẫn quảng sáng, tựu phảng phất kia lưu thủy thật sự tại chảy xuôi!" Phạm Thu Bạch trong sáng đích cười nói.

Sở Phong nghe vậy vội vàng hoàn hồn, mỉm cười: "Ý tứ không sai biệt lắm, bất quá bút pháp chênh lệch rất lớn. Đều có các đích linh động a, ngược lại không thể nói ai tốt ai xấu."

"Không sai." Phạm Thu Bạch dùng sức gật đầu, sáng ngời đích hai con ngươi không rời họa tác, "Gia tộc đích " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ " là từ đường cong bên trong mưu cầu lưu động Cảm, nhi Sở lang quân đích bức họa này, là từ nhan sắc đích điều phối bên trong đến hoạt động động chảy xuôi đích cảm giác. Dùng đích bút pháp mặc dù là một trời một vực, nhưng nói như thế nào đây, hẳn là trăm sông đổ về một biển a!"

Sở Phong không nghĩ tới, Phạm Thu Bạch thoáng cái lên đường sáng tỏ đông tây phương họa pháp đích dị đồng, nhất thời không khỏi mui phần tán thưởng: "Phạm nương tử quả nhiên là Lan Tâm tuệ chất."

Phạm Thu Bạch nghe được Sở Phong tán dương chính mình, không khỏi sắc mặt ứng đỏ, lại nói: "Sở lang quân hà tất chê cười ta, ta chỉ là có thể đủ nhìn ra chút người ngoài nghề trong mắt đích môn đạo mà thôi. Đầu như Sở lang quân, chẳng những thủy mặc đích Yên Văn họa đắc tốt như vậy, liền loại này... A, gọi bức tranh sơn dầu a, cũng có thể vẽ ra như vậy đích ý vị. Thật là làm cho nhân ký hăm mộ lại ghen ghét đó!"

Trong lời nói dẫn theo chút hờn dỗi đích hương vị, Sở Phong nghe, chỉ cảm thấy lỗ tai ngứa, giống như là sợi tóc bị gió thổi đắc lướt nhẹ.

"Ta đây chỉ là Bàng Môn Tà Đạo, trèo lên không được nơi thanh nhã." Sở Phong cười nói, lập tức đem trọn bức họa cầm lên, đưa cho Phạm Thu Bạch, "Đây là ta đưa cho Phạm nương tử, Phạm nương tử nếu là cảm thấy còn có thể đập vào mắt đích, liền nhận a. Nói cho cùng, tranh này sở dĩ có thể họa thành, còn có Phạm nương tử người một nửa công lao."

"Ta chẳng qua là giúp đỡ điều sắc mà thôi, tự phảng phất làm đồ ăn trợ thủ đồng dạng, năng gọi là gì công lao." Phạm Thu Bạch ngai ngừng cười cười, rồi lại vui vẻ đích hai tay nhận lấy, quý trọng nói, "Người yên tâm, sau khi về nhà ta nhất định cho gia nghiêm xem qua. Gia nghiêm là một mực không thích cố thủ cự thức người, bức này họa tác, gia phụ nhất định rất thích."

"Không dám, không bị phê bình một hồi là tốt rồi." Sở Phong cười trả lời.

Phạm Thu Bạch bung lấy họa tác trên tay, vui vẻ hảo một hồi, nội tâm ấm áp, giống như là họa Trung Nhật xuất đích hào quang chiếu vào lòng dạ.

"Đúng rồi, Sở lang quân. Tranh này tác thật sự không muốn cho Trình Nguyên tiên sinh nhìn một cái sao?" Phạm Thu Bạch chớp hai mắt.

"Hay là không muốn." Sở Phong sờ lên cái mũi, tự hỏi vẫn tương đối hiểu rõ nhà mình lão sư đích tính nết, cười khổ nói, "Ta sợ ta muốn là thực đẩy tới, lão sư hội khí đích trực tiếp đem ta đập rồi thuyền. Kênh đào đích thủy quá sâu, ta cũng sẽ không bơi lội..."

Phốc một chút, Phạm Thu Bạch nhin không được cười ra tiếng.

Bạch Liên sáng sửa tách ra, làm cho người ta lưu luyến.

"Vây, ta liền giúp người phóng tới trong khổ phòng." Phạm Thu Bạch cười ngọt ngào, " coi như là chúng ta Phạm gia từ Giang Nam tìm đến đích một bức đồ cất giữ là tốt rồi. Đúng rồi, người còn không có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ)."

"Hảo, vậy đa tạ." Sở Phong cười ứng, một lần nữa cảm lấy phổ thông đích bút lông bằng lông thỏ nói bút, tại " mặt trời mọc? Ân tượng " đích góc dưới bên trái, viết xuống "Sở Phong" hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nhàn sự mây bay ngày mùa hè viêm

Tiểu thuyết: Tuyên Hòa bức họa tác giả: Một cái Văn nhi số lượng từ: 20 thời gian cập nhật : 206 03 3 6:57

Tàu chở khách đến Từ Châu đích một ngày trước buổi tối, rất nhiều chuyện tình đều hết thảy đều kết thúc hạ xuống.

Mọi người chuẩn bị sau khi lên bờ như hà mướn xe, như hà thu xếp đồ đạc, lại giúp nhau xác nhận một phen vào kinh đích lộ tuyến, thương thảo một phen, mới từng người thiếp đi.

Một nhóm chủ sự đích mặc dù là Phạm gia đích một vị chương quỹ, nhưng rốt cuộc hữu Văn Đoan, Trình Nguyên hai vị có mặt mũi tiên sinh ở chỗ này, rất nhiều chuyện tự nhiên không có khả năng đơn giản vọng dưới quyết đoán.

Xác nhận đủ loại, này chương quỹ dữ thuyền lão đại kết thúc tiền đồ, quát lần nữa, cười hàn huyền vài câu lời ong tiếng ve, nói chút "Sang năm không thiếu được còn muốn làm phiền người" các loại lời nói.

Thuyền này lão đại là cái hơn bốn mươi tuổi đích trung niên hán tử, kinh nghiệm gian nan vất vả đích mang trên mặt một lượng hung hãn khí, may mà làm người hiền lành, tuy mặt hướng hơi có chút làm cho người ta sợ hãi, nhưng tổng chồng chất lấy cười, ngược lại không đến mức hù đến nữ quyền.

"Triệu chương quỹ sinh ý thịnh vượng, ta xem lúc này kho thương bên trong thi họa lại không ít, nghĩ là đến Biện Lương thành về sau có thể hưng hăng lợi nhuận một bút a!" Thuyền lão đại dẫn theo túi rượu, giữa đầu ừng ực ừng ực quát hai phần.

Triệu chương quỹ cười nói: "Thi họa nghề nói không chính xác, cho dù là danh gia danh tác, có thể hay không bán tốt nhất giá tiền cũng phải dựa vào thời vận mà nói."

Thuyền lão đại nghe vậy cười cười, không nói thêm lời.

Ban đêm thuyền thả neo tại nhỏ nhỏ bến cảng, khắp nơi vắng lặng không người, chỉ nghe lưu thủy.

Chính là tại đây nguyệt hắc phong cao (*êm về khuya) đích lúc nửa đêm, buồn nhỏ trên tàu đích kho thương bị người mở ra, mấy cái lén lút lút lút đích thân ảnh tới lui bất quá vài chuyển, liền đem kho thương chuyển cái tình không.

"Luu lại mấy cái, buổi sáng ngày mai Triệu chương quỹ kiểm hàng thời điểm chờ để bị phát giác." Thuyền lão đại nín lại cái cuối cùng nhân đích cánh tay, đề thấp lấy thanh âm.

Người kia tự nhiên lĩnh mệnh, đưa trong tay đích rượu hòm một lần nữa buông xuống.

Không bao lâu, mấy cái rượu lớn lại lần nữa bị tràn đầy đích thuyền trở về, bên trong đồng dạng là trĩu nặng đích thi họa quyền trục trùng điệp, nhìn không ra cái gì khác thường.

Y theo lấy lúc trước đích bộ dáng cực kỳ tại kho thương trong xếp đặt, thuyền lão đại cỡi xuống bên hông đích túi rượu lại uống một ngụm, dùng tay áo xoa xoa bên môi râu mép trên đích lưu lại đích tửu thủy, thấp giọng phân phó hạ xuống: "Đem hàng thật phổ đến thượng cấp. Triệu chương quỹ cùng chúng ta cũng là người quen cũ, nhiều nhất nghiệm một chút tăng trên đích hàng."

Hắn hôm nay uống nhiều rượu, thế cho nên hốc mắt có chút đỏ lên.

Hết thủy chuẩn bị thỏa đáng, thuyền lão đại đứng ở trên boong thuyền, nhìn nhìn bánh xe quyền thượng vài mềm đích xe ngựa không tiếng động chạy tới, nội tâm phảng phất chặn một tảng đá tựa như, nuốt đắc hẳn toàn thân khó chịu.

"Lão đại cũng không cần nghĩ quá nhiều, chúng ta nếu không là đến bước đường cùng, cũng sẽ không làm bức này sự tình."

Bên cạnh lão thuyền viên an ủi một câu.

Thuyền lão đại cũng không có lên tiếng, chỉ nhìn lấy trên đỉnh đầu đích dạ sắc thật lâu, nội tâm treo nhớ kỹ chết đi đích thể tử cùng đã tàn phế đích hài tử. Lửa giận không tiếng động đích tuôn động, dần dần, tương nguyên bản ngăn ở chỗ đó đích tảng đá đốt thiêu thành tro tàn.

"Nếu không là Hoa Thạch Cương, đại tẩu cũng sẽ không chết. Đám kia con chó để đích đích quan sai! Vì vận Hoa Thạch Cương dùng bất cứ thủ đoạn tòi tẽ nào thì cũng thôi, lại vẫn thừa dịp đại ca người không lúc ở nhà, đối đại tẩu ra tay! Phạm này gia... Tuy nói nhân đều là người tốt, khả bọn họ cũng đều là cùng quan phủ cấu kết đích đồ vật, làm đích đều là thượng đẳng nhân đích sinh ý. Mặc dù ném đi như vậy một thuyền đích hàng, e rằng đều cùng gãi ngứa ngứa đồng dạng, căn bản không để ý. Đại ca! Chúng ta bán những cái này hàng, cầm lấy tiền thẳng đến Lương Sơn khứ! Huynh đệ của ta tại nơi này pha trộn, trước đó vài ngày cho ta truyền thư từ, nói là lẫn lộn vô cùng có uy tín danh dự, sống cũng sang khoái. A, ta là xem đã minh bạch, thế đạo này, làm người tốt là hẳn mẹ sống không lâu lâu được!"

Thuyền lão đại nghe, lại đi trong cổ họng tưới một ngụm rượu. Tắc Bắc đích rượu mạnh, nhập hầu về sau phảng phất đao cắt, kéo ra yết hầu đến bụng dưới một mảnh máu chảy đầm đìa đích đau, rồi lại đau đến đầy đủ thống khoái.

"Đồ vật có thể trộm, nhân cảm thấy không thể trên thương." Thuyền lão đại khàn giọng phân phó, "Để cho lão Thất một đôi chiêu tử thả điểm sáng. Phạm gia đích tiểu nương tử cũng mẹ nó xem như ta từ nhỏ nhìn nhìn lớn lên. Nếu là hẳn dám động thủ, ta cắt huynh đệ của hẳn cho cá ăn! Mẹ ôi, kia Phạm gia nha đầu... Ta cũng là trên vai khiêng chơi qua, tay bắt tay đánh qua ngư... Lão tử đời này thiếu bọn họ Phạm gia, nếu ngày sau còn có tánh mạng, tự nhiên sẽ còn."

Lão thuyền viên thở dài một tiếng: "Lão đại nhân nghĩa."

"Hầm hại lửa gạt đích việc, nhân nghĩa cái rắm!"

Thuyền lão đại đỏ hồng mắt chửi rủa lấy.

...

...

Một thuyền đích thi họa, bảy tám cái rượu hòm. Chính như thuyền viên theo như lời, kỳ thật đối với Phạm gia mà nói, không coi là quá nhiều, mặc dù mất đi cũng rung chuyển không được Phạm gia đích cơ nghiệp, căn bản.

Thế nhưng những sách này họa tùy ý bị một cái con buôn đổi tay bán, chuyển hướng mấy tay, tựa như cùng tàn mất đích Tinh quang đồng dạng, tứ tán mờ đi ra, từng người hữu từng người đích vận số.

Có danh gia thi họa một lần nữa lưu lạc hồi Giang Nam, bị tầm thường dân chúng mua đi làm làm phổ thông đích bức họa.

Có bộ phận tại Từ Châu cánh nội đã bị tàn mất mờ đi ra, địa phương đích thi họa hành, hằng cầm đồ tiện nghi lấy mua, vừa cao giá đích bán đi.

Cũng có một ít, tại nhiều lần trải qua mấy tay đích giao dịch, vậy mà lại tới đến nguyên bản đích chỗ mục đích, Biện Lương thành.

Mà ở Đông Kinh Biện Lương "Đưa mắt thì thanh lâu họa các, lẳng hộ bức rèm che, điều xe cạnh tranh trú với thiên nhai, BMWs tranh tri vu điều khiển đường, kim thúy chói mắt, la khinh phiêu hương" đích khu vực, tại "Thái bình lâu ngày, nhân vật phồn phú, tóc trái đào chi đồng, nhưng tập ủng hộ, hoa râm chi lão, không nhìn được can qua" (rót) đích thời đại trong, những sách này họa giống như lưu thủy đồng dạng, không hề có báo hiệu đích mọi nơi lưu chuyển lên, uốn lượn, chẳng biết lúc nào sẽ xuất hiện ở nơi nào, lại cuối cùng lưu lạc đến người nào trong tay.

Một ngày này, ngày mùa hè chói chang, hè nóng bức vang trời.

Biện Lương thành dọc theo điều khiển nhai một mực hướng nam hành tẩu, qua châu kiêu, đến Chu Tước ngoài cửa đường phố, chính là một mảnh hoa liễu phồn hoa chi địa.

Tại đây hoàng hôn hoàng hôn thời gian, thời tiết nóng chưa tiêu tán.

Một người mặc tử y bằng gấm khúc lĩnh tay áo soi tơ bên trong đơn, vạt áo dùng Ám Kim tuyến câu biên, chỉ mặc một đôi lụa trắng vớ địch nam tử, đang dùng tay lột một khóa cây vải, rất có nhân hạ thoải mái địch hừ phát tiểu khúc, chậm chậm địch tương cây vải ăn vào trong miệng.

Phía sau của hân hữu một người đang tại vì hân quạt, trước mắt triển lãm mấy tấm thi họa, mặc hân thường ngoạn.

"Quan gia, tại nhân nhìn cái gì đó?"

Tiếng bước chân tất tiếng xột xoạt tốt địch vang lên, một cái quốc sắc Thiên Hương địch nữ từ từ bình Phong Hậu bùng từ thủy vòng vo xuất ra.

"Sư Sư, người thả đến xem này bức họa." Nam tử cười khư ôm nàng kia địch eo, chỉ vào trên mặt bàn một bức kỳ quái họa tác nhìn.

Kìa họa tác viễn xem thì hiện ra một tầng bóng loáng, ra vào nhìn, nguyên lai là sơn thủy, thế nhưng là nhất thời lại nói không rõ là kim bích hay là kim tiên, sắc thái lộng lẫy, thoát nhìn hết sức kỳ lạ.

"Lấy trẫm địch tâm mắt, vậy mà chưa bao giờ thấy qua như vậy địch họa tác." Nam tử cười lắc đầu, từ nữ tử trong tay trực tiếp cầm ngân hũ, đối miệng nhẹ uống một ngụm.

"Được phép còn trẻ vô tri địch gia hòa tùy ý vẽ xấu nha." Nữ tử cười rộ lên, con mắt quang lưu chuyển, khéo cười tươi đẹp làm sao, "Quan gia từ chỗ nào đào tới địch?"

Nam tử lắc đầu, cười nói: "Nhan sắc đều là đặc biệt điều tra tới, chưa từng gặp qua. Lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) là Sở Phong sao? Thật cũng không nghe qua cái tên này, bằng không gọi tới nghiên cứu thảo luận một ít, ngược lại thú vị."

Chú thích: Hai câu đều từ mạnh nguyên lão địch " Đông Kinh mộng hoa lục "

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giấy trắng trước mắt

Phạm gia chân chính ý thức được thi họa bị người đánh tráo thời điểm, đã là trên đường hành tẩu địch ngày thứ ba.

Nơi này đến cùng không thể so với Giang Nam, mê mộng yên vũ là không có, khô ráo địch nhiệt khí trên không trung dữ mặt đất đang lúc dần dần bốc lên, hạ trung không ngừng địch kêu to, thanh âm kia gần như chói tai.

Vì chiếu cố Phạm Thu Bạch địch thân thể, cũng vì mọi người không bị hè nóng bức địch ảnh hưởng. Đoàn xe chỉ ở sáng sớm, chạng vạng tới thời điểm tiến lên, đến trưa thời tiết nóng tràn ngập đi lên, tìm cái lều trà hoặc là nhà nông nghỉ ngơi một phen. Bởi vậy, trên đường đi tuy chậm một chút, nhưng địch xác sẽ không bị tội.

Đại lộ lên xe ngựa chạy địch cũng coi như thông thả, thế nhưng muốn viết sách vẽ tranh là không thể nào. Sở Phong dữ Phạm Thu Bạch hai người, cũng không có khả năng như tại trong thuyền thời điểm, ngẫu nhiên cùng khoang thuyền vui đùa, cộng đồng thi họa.

Sở Phong rèm xe vén lên, nhìn nhìn phía trước kia một chiếc xe ngựa, biết Phạm Thu Bạch ngồi ở bên trong.

Phảng phất lòng có Linh Tê tựa như, Phạm Thu Bạch cũng vừa vặn vào lúc đó xốc mành xe thăm dò đến xem, hai người xa xa nhìn nhau, mục quang đụng vào nhau, để cho sắc mặt Phạm Thu Bạch lại lần nữa hiện lên một tầng đỏ ửng.

Sở Phong mỉm cười, hạ thấp người thi lễ.

Phạm Thu Bạch liền cũng hào phóng nở nụ cười, cầm lấy khăn lụa địch tay hướng về phía Sở Phong phương hướng nhẹ nhàng lắc, coi như chào hỏi.

Hữu nữ đồng xe, nhan như Thuần hoa. Tương cao tương bay liệng, bội ngọc quỳnh cư. Kia mỹ Mạnh Khương, tuân mỹ thả đều.

Đây là " Kinh Thi " bên trong thơ, tuy hiện giờ này bức cảnh tượng cũng không phải hữu nữ đồng xe, nhưng trong đó hứng thú lại không kém chút nào.

Sở Phong nghĩ như vậy, mỉm cười lên.

"Sở lang quân lần này vào kinh, tất nhiên có thể cao trung."

Ngồi đối diện, là Phạm gia lần này đồng hành đích chủ sự Triệu chương quỹ.

Triệu chương quỹ là một cái năm hơn bốn mươi đích trung niên nhân, làm người âm áp, hành sự lại chăm chú, thoát nhìn rất có đời sau những cái kia Tinh cấp tửu điểm lĩnh ban đích tục lệ. Chỉ là Triệu chương quỹ đích trên người còn nhiều thêm ba phần đích mạch văn, rốt cuộc làm chính là thi họa nghệ, hằng ngày vắng lai, đều là "Đàm tiểu hữu hồng nho, vắng lai không bạch đình", cử chỉ đang lúc chính mình rất nhiều chú ý. Cũng làm cho chính mình đích khí độ dần dần nhiễm lên thêm vài phần văn nhân khí.

Đường hành xe ngựa mướn sáu chiếc. Phạm Thu Bạch dữ Phi Bạch nhất thừa lúc, Văn Đoan tiên sinh dữ Trình Nguyên tiên sinh nhất thừa lúc, Sở Phong dữ Triệu chương quỹ nhất thừa lúc, còn dư lại ba chiếc dùng để vận tải hàng hóa.

Một đường thông xe. Sở Phong liền không thiếu được dữ Triệu chương quỹ Thuyết Khởi Lâm Lâm này tổng tổng đích sự tình. Thi họa các loại đàm và đích tự nhiên tối đa, Sở Phong đích tinh tình. . . Cái khác đích chuyện nhà hần cũng nói không rõ, chỉ hữu đến thi họa phương diện này đích chủ đề, hần có thể hơi hơi hưng phấn đích nói ra cái căn nguyên.

Triệu chương quỹ là tại thủy mặc hội liền nghe nói Sở Phong đích đại danh, mấy ngày nay tiếp xúc hạ xuống. Đối khiêm tốn hữu lễ, không kiêu không nóng nảy đích thiếu niên mười phần thường thức. Nhất là ngẫu nhiên nói chuyện phiếm một ít thi họa trên đích sự tình, thiếu niên đích quan điểm luôn là dị thường mới lạ thú vị, chợt thoát nhìn có lẽ đột ngột kinh người, thế nhưng là tỉ mỉ vừa nghĩ, vừa có hết sức đạo lý. Vì vậy đối đãi Sở Phong cũng dần dần bội phục lên.

"Cao trung hay không ngược lại là thứ yếu, có thể nhìn xem Đông Kinh đích phong thổ, thuận tiện thưởng ngoạn một phen nơi này đích thi họa, ta đã thấy đủ."

Sở Phong cười trả lời.

Quá mức âm áp đích phong từ cửa sổ xe thổi vào, màn xe chống đỡ phía đông thái dương chói mắt chói mắt đích hào quang, lại ngăn không được kia một vòng hòa cầu đích nhiệt độ.

May mà đại lý xe hữu phong. Trong xe không đến mức quá mức oi bức.

Triệu chương quỹ thân hình hơi béo, thời điểm này rõ ràng có chút không chịu đựng nổi, tay trái đích khăn tay thỉnh thoảng đích lau sạch lấy mồ hôi trên trán, tay phải đích quạt xếp tần suất cực cao đích huy vũ, trầm trọng khó chịu phiền đích tiếng thở dốc, nhưng như cũ ngẫu nhiên tại trong xe vang lên.

"Thật sự là xin lỗi." Triệu chương quỹ có chút không có ý tứ, mặt toát mồ hôi nói, "Sợ là quấy nhiễu Sở lang quân nghỉ ngơi."

Sở Phong cười lắc đầu: "Triệu chương quỹ nói chuyện này. Nếu không là quý ông chủ đích an bài, hai vị tiên sinh cùng ta còn không biết hần là như hà Thượng Kinh. Hiện tại tàu ném đi đều là không chuẩn đích sự tình, nơi đó có đón xe trúng gió đích thanh thân."

Triệu chương quỹ ha ha cười cười. Nói vài câu khách khí.

Sở Phong thấy hần có chút câu nệ, liền tùy ý tìm câu chuyện: "Triệu chương quỹ cái thanh này quạt xếp tựa hồ rất có lai lịch?"

Triệu chương quỹ nghe vậy sững sờ, ngừng quạt xếp đích vỗ, gật đầu nói: "Sở lang quân hảo nhãn lực. Đây mặt quạt là trước kia đang lúc Đông Kinh nội thành một vị tranh hoa điểm mọi người lưu lại, gọi là ** nhưng, không biết Sở lang quân có hay không nghe qua. Bởi vì ta trùng hợp giúp hần một chuyện, cho nên mới được cái thanh này cây quạt, chuẩn bị coi như Truyền Gia Bảo. . . Sở lang quân vừa nói như vậy, ta ngược lại là nghĩ tới. Chúng ta một chuyện này đích hàng hóa trong. Là có vị mọi người này đích họa tác. Sở lang quân nếu là có hứng thú, không ngại ta để cho bọn họ tìm kiếm xuất ra, tham tường một ít?"

Sở Phong lắc đầu cười nói: "Ngược lại không cần phiền toái như vậy, ngày sau có cơ hội lại nhìn không muộn, đặc biệt tìm kiếm ngược lại không cần."

Triệu chương quỹ cười nói: "Cũng không phải phiền toái gì sự tình, trong chốc lát đến buổi trưa tìm địa phương nghỉ ngơi, tìm kiếm một phen ngược lại đơn giản. Thuận tiện lại vì nhà của ta tiểu nương tử nhảy ra một vài bút ký tiểu thuyết, mọi người trên đường nhìn nhìn, coi như là đủ để tiêu Vinh hạ."

"Triệu chương quỹ suy nghĩ đích chu toàn." Sở Phong cười nói.

...

...

Một đoàn người hành đến giờ Tý trước sau, nắng nóng đích khí tức tựa phảng phất từ dưới nền đất bị đẩy ép ra đồng dạng, ở giữa thiên địa phảng phất vì hấp đồng dạng, gần như thời đích nhân thiêu đốt lên.

Sóng nhiệt một cổ lại một cổ đích theo gió thổi nhập, dưới lòng bàn chân cách vớ giày cũng có thể cảm giác ra mặt đất đích nóng hổi. Giọt mồ hôi nhịn không được đích từ trên trán chảy xuống, cái đầu dài phát kết thành một dây một dây, dán thật chắc lấy da đầu, rầu rĩ đích nhằm chán lấy.

Triệu chương quỹ sớm đích kêu ngừng đoàn xe đích tiến lên, tại một cái hơn mười gia đình đích thôn ngưng xuống.

Mọi nơi tìm cái coi như sạch sẽ đích người ta, Triệu chương quỹ cho này nhân gia một xâu tiền, muốn bọn họ dọn ra gian phòng, thuận tiện vì những người này làm chút cái ăn.

Tỉ mỉ đích phân phó, Triệu chương quỹ như cũ cảm thấy lo lắng, theo sau kia nông hộ khứ nhà bếp trong nhìn một vòng, cảm thấy coi như sạch sẽ, lúc này mới gật gật đầu, khác ngoại an xếp hàng một cái lạnh lợi đích tiểu tử ở một bên nhìn nhìn, dặn dò hần thiên thiên vạn vạn phải chú ý vệ sinh.

An bài hai vị Lão Tiên Sinh cùng nhà mình nương tử nghỉ trưa đích gian phòng, Triệu chương quỹ nhất thời vô sự, liền dẫn Sở Phong đi chỗ đó ba chiếc bên cạnh xe ngựa tìm kiếm thi họa.

Trên xe ngựa đích hàng hóa giờ lên tới giờ lên khứ đích quá mức trầm trọng, dứt khoát trực tiếp dẫn tới cái bóng đích địa phương thả, lại thả bốn năm người trông giữ. Ngựa bị lĩnh khứ ăn cỏ, vì vậy chỉ hữu cang xe cùng thùng xe tại chân tường nghiêng nghiêng đích để đó, mấy cái gã sai vặt cũng ngồi ở chân tường phía dưới trông giữ nói giỡn, xa xa thấy được Triệu chương quỹ đi tới, liền đều cười hi hi đích đứng dậy.

"Vất vả chư vị huynh đệ, đặc biệt để cho kia nông hộ giết đi mấy cái gà, chúng ta giữa trưa ăn thật ngon trên một hồi, giải đỡ thêm." Triệu chương quỹ cười nói, "Chỉ là đều nhớ cho kĩ. Không ra chuyện từ nào đó chúng ta ăn ngon uống sướng. Nay đại thử thiên, giữa trưa dễ dàng một rã rồi, nếu ai bởi vì giữa trưa ngủ gật vứt bỏ đồ vật. Ha ha, đến lúc sau cũng đừng trách ta tại ông chủ trước mặt không giúp các người nói chuyện!"

Một trận thưởng phạt phân minh đích thuyết giáo. Trẻ tuổi đích bọn sai vặt nhao nhao ứng, nào dám đại ý.

Triệu chương quỹ liền còn nói sáng tỏ lý do, cười khiến này mấy cái gã sai vặt mở ra một cái rương hòm, lại quay đầu hướng Sở Phong cười nói: "Sở lang quân, trước đó vài ngày trên thuyền cũng lật ra rất nhiều giấu cuốn a. Nhà của ta nương tử đánh tiểu tử thích những vật này. Hiện giờ lại được Trình Nguyên tiên sinh cùng Sở lang quân ngài đích chỉ điểm, nhìn ra, nàng là thật cao hứng. Ha ha, tiểu nương tử vui vẻ, chúng ta những người này cũng hiểu được tâm tình thoải mái lại."

"Triệu chương quỹ nói chi vậy, ta từ Phạm nương tử chỗ đó cũng thu hoạch rất nhiều. Phạm nương tử tại họa vẽ trên vô cùng có thiên phú, ta là không bằng." Sở Phong nói.

"Ha ha! Sở lang quân những lời này, ta làm sao nghe được quen tai? Đứng rồi, nhà của ta tiểu nương tử dường như cũng nói như thế qua. Thú vị thú vị!" Triệu chương quỹ cười to hai tiếng, mắt cười nhìn nhìn Sở Phong. Giảm thấp xuống thanh âm hỏi, "Sở lang quân, không thiếu được hỏi trên một câu, ngài biệt chê ta phiền. Ngài cái tuổi này. . . Có thể nói nhà ai đích nữ lang sao?"

Sở Phong tự nhiên minh bạch hần chi chính là cái gì, mỉm cười lắc đầu: "Không có chú ý trên chuyện này."

"A, nguyên lai như thế." Triệu chương quỹ gật đầu ứng, cũng không nói thêm gì, thế nhưng trong nội tâm tự nhiên có chỗ so đo.

Nếu như vị này Sở lang quân thật có thể đủ thi vào viện họa, trong cung nhậm chức, đây cũng là mười phần vinh quang đích sự tình. Hơn nữa Sở Phong lại có Trình Nguyên, nhân vật như Lục Văn Đoàn là. Ngày sau tại triều đã làm quan, trợ lực tự nhiên là không thiếu được. Nhà mình nương tử bởi vì thân thể không được tốt đích quan hệ, vẫn luôn cũng không nói qua hôn phối đích sự tình. . . Tuy nói chính mình chỉ là Phạm gia đích một cái chương quỹ, nửa cái hạ nhân đích thân phận. Nhưng dù sao là nhìn nhìn tiểu nương tử lớn lên, tự nhiên hữu một phần cảm tình.

Vị này Sở lang quân. . . Bất kể thế nào thuyết, mấy ngày nay tiếp xúc hạ xuống, nhân phẩm thật là tốt, tướng mạo tự nhiên không cần phải nói. Quan trọng nhất là, nhà mình tiểu nương tử tựa hồ hơi có chút tâm ý. Nếu như có thể tác hợp đến một chỗ. Ngược lại xem như trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho.

Đương nhiên, những cái này đều chỉ là hần một cái chương quỹ cả gan làm loạn đích ý nghĩ. Dù sao cũng là tiểu nương tử đích chung thân đại sự, nào dám đơn giản nói cái gì. Hay là cha mẹ chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn mới là đúng lý.

"Chương quỹ, ngài nhìn một cái, là cái rương này sao?"

Quản lý hàng hóa đích gã sai vặt từ trên xe ngựa khiêng xuống một cái rương hòm, cười hi hi đích đặt câu hỏi.

"Hần là chính là cái này, ta nhớ kỹ ** nhưng đích bức họa kia là thả đến nơi này. Hần là tại rương hòm phía dưới một chỗ, các người tỉ mỉ chút, chậm rãi đi tìm, ngàn vạn chớ để làm ô uế thi họa." Triệu chương quỹ dặn dò.

"Vâng! Ngài yên tâm a!"

Gã sai vặt cười ứng, nguyên bản đã sạch qua tay, thời điểm này không thiếu được tại trước ngực trên quần áo lại cọ xát hai cái, tương kia ngõ nhỏ tàng trên đích quần trực nhất nhất dời đi, liền đi cầm chính giữa đích bức họa mở ra nhìn.

"Mấy năm này thường xuyên đi đường này, Hạ Thiên chung quy khó nhịn chút. May mà đại lộ coi như bằng phẳng, trên xe ngựa nhìn xem sách giải trí luôn là cũng được." Triệu chương quỹ cười lau lau mồ hôi trên trán, lại lau trên cổ đích mồ hôi, ngẩng đầu hí hửng, nhìn thoáng qua trên đỉnh đầu chói mắt đích thái dương, "Ta để cho phòng bếp chuẩn bị hạ xuống nước ô mai, Sở lang quân trong chốc lát cũng uống hơn mấy chén. Thanh nóng giải nóng, vì nó

không ai có thể hơn. Ha ha!"

Lúc này, hồ trợ tìm bức họa đích gã sai vật sắc mặt biến, nhìn chăm chú nhất nhãn, trong mắt hiển lộ ra vài phần kinh khủng.

Hắn vội vàng tương kia bức họa khép lại, lại đi lấy mặt khác một bức, triển khai.

Đập vào mi mắt đích đồ vật, gã sai vật đích sắc mặt biến đặc càng thêm tái nhợt chút.

"Chường, chường quý. . ."

Gã sai vật đích thanh âm trở nên mười phần khàn khàn, nắm lấy bức họa đích hai tay khẽ run.

"Đừng nhìn nhà của ta nương tử thể cốt yếu, thể nhưng là nàng cực thích chua đích đồ vật. Mỗi lần phòng bếp chuẩn bị cho nàng đích nước ô mai đều muốn một mình nấu, bởi vì đường kẹo muốn thả vô cùng thiếu. Ta đã từng hưởng qua một ngụm, chắc chắn, chua đích trực ê răng! Haaa...! Cũng không biết nhà của ta tiểu nương tử làm thể nào nhận được ở. . ." Triệu chường quý dữ Sở Phong nói qua lời ong tiếng ve, chuyện trò vui vẻ, "Hà? Làm sao vậy? Tìm không được sao? Hắn là tại phía dưới cùng nhất, không cần sốt ruột, chậm rãi tìm. Nơi này còn có chút phong, mát mẻ một ít, chờ lâu một hồi không sao."

"Không phải, chường quý. . . Nơi này, những cái này, chưa, đã không còn. . ."

Gã sai vật đích tiếng nói cũng bắt đầu run rẩy lên, hắn làm nuốt nước miếng một cái, nhưng như cũ cảm thấy cuống họng đau nhức đau nhức, phảng phất có vài cái lưỡi dao tại cạo.

"Cái gì đã không còn? Nói rõ ràng?" Triệu chường quý dần dần thu liễm nụ cười trên mặt.

"Thi họa, đã không còn. . ."

Gã sai vật đích tay chân lạnh buốt, kinh khủng đích lui lại nửa bước, hai tay run lên, kia bức họa rớt xuống trên mặt đất.

"Cẩn thận làm ô uest!" Triệu chường quý kinh hô một tiếng, nhãn lông mày, lập tức đi phía trước nhảy lên trên hai bước, muốn đưa tay khứ trên mặt đất cầm, thể nhưng là tay vừa mới duỗi ra, cả người lại cứng tại chỗ đó.

Sở Phong liền vội vàng tiến lên đỡ đỡ, mục quang thoáng nhìn kia bức rớt xuống đất vàng địa đích bức họa, cũng không khỏi nao nao.

Có lẽ, không nên gọi là bức họa.

Bởi vì kia "Bức họa" là trống không, một trương giấy trắng, không có nửa điểm nét mực dư họa vẽ.

Triệu chường quý bối rối đích đẩy ra Sở Phong, xông lên trước, tương kia trong rương đích thi họa một vài bức đích mở ra xem.

Trống rỗng.

Trống rỗng.

Trống rỗng được!

Hay là trống rỗng được!

. . .

Triệu chường quý đích hai tay run rẩy đích càng ngày càng lợi hại, thân thể đích nhiệt khí cũng nhanh chóng đích tên lạc. Hắn không còn cảm thấy khó chịu, ngược lại cả người đều băng lãnh hạ xuống.

Cuối cùng, trước mắt tối sầm, ngã lệch đi qua.

Sở Phong liền vội vàng tiến lên nâng, nhìn nhìn kia triển lãm đầy đất đích trống rỗng trang giấy, nhúu mày.

"Các người trước đem Triệu chường quý đỡ đến trong phòng, ta đi hỏi một chút người trong thôn có hay không có lang trung." Sở Phong nhìn nhìn bên cạnh bọn sai vật, mở miệng phân phó.

Không có ai động tác, bọn họ cũng bị làm kinh sợ, nhất thời chỉ ngây ngốc đích đứng ở nơi đó, mục quang cứng ngắc.

Sở Phong nhúu mày, đề cao âm lượng, âm điệu mạnh mẽ: "Dem Triệu chường quý diu vào khứ!"

Cách hắn gần nhất đích gã sai vật toàn thân run lên, từ chân kinh đích trở mắt bên trong phục hồi tinh thần lại, bối rối phục tùng lấy Sở Phong đích mệnh lệnh.

Những người khác cũng dần dần phục hồi tinh thần lại, ba chân bốn cẳng đích tương Triệu chường quý tiếp đi qua.

Sở Phong nhìn nhìn đầy đất giấy trắng, chau mày.

Trên thuyền thời điểm, những sách này họa hần còn đã từng tìm kiếm qua, cũng không có vấn đề gì. Rời thuyền thời điểm, Triệu chương quỹ còn đơn giản đích đến điều tra, như trước không có cái gì khác thường. . . Đây rốt cuộc, làm thế nào cột? Lúc nào bị người điều bao?

Sở Phong khó hiểu, nhất thời nghĩ không ra sự tình đích mạch lạc, vì vậy lắc đầu.

Việc cấp bách là hỗ trợ tìm đại phu, hàng hóa ném đi còn có thể sẽ tìm, nhân nếu là xảy ra sự tình, lại không có bù đắp đích cơ hội!

Sở Phong nhìn phía xa tốp năm tốp ba tụ họp cùng một chỗ thôn dân, nhất đặt xuống vật áo trước chạy tới.

"Chư vị, các người thôn này bên trong còn có lang trung không có?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trẻ trung dữ đảm đương

"Tầng trên đích thi họa là hoàn hảo, phía dưới cũng bị điều bao. Chúng tiểu nhân kiểm lại một chút, tổng cộng một trăm lẻ ba kiện hàng hóa, bây giờ còn có... 31 kiện."

Phát sinh chuyện như vậy, còn muốn chạy đi là khả năng không lớn. Sở Phong nhìn nhìn tinh thần hôn mê đích Triệu chương quỹ, hỏi thăm tiên sinh cùng lão sư đích ý kiến, lại hỏi hỏi Phạm Thu Bạch đích ý nghĩ, liền lại chỉ một xâu tiền ra ngoài, thuê dưới này viện lạc một đêm.

Lang trung đến, xoa xoa Triệu chương quỹ đích nhân trung, lại lấy châm châm cứu một phen. Không bao lâu, Triệu chương quỹ tự tỉnh lại. Chỉ là hai mắt lờ mờ, phảng phất bất quá này nhất thời nửa khắc đích công phu tự gây một vòng.

Mơ mơ màng màng đích lạng lẽ con mắt, Triệu chương quỹ nhất nhân tự nhìn thấy đang tại phía trước cửa sổ rơi lệ đích Phạm Thu Bạch, nhất thời trong nội tâm đại thống, nói giọng khàn khàn: "Tiểu nương tử, ta có lỗi với Phạm gia..."

Mọi người lúc này mới phát giác Triệu chương quỹ tỉnh, Phạm Thu Bạch vội vàng lau khô nước mắt để sát vào đến xem, cường tiểu an ủi: "Nhanh đừng nói như vậy, bất quá là một ít hàng hóa mà thôi, không có gì không nổi. Hiện tại chuyện trọng yếu nhất, chính là người càng tốt sinh an giấc lấy. Sở lang quân nói cũng đúng, này sợ đều là sớm có nhân an bài tốt đích mưu, chúng ta thế nào để phòng cũng vô ích. Hơn nữa sự tình cũng đã phát sinh, hiện tại nhiều hơn nữa nghĩ cũng là không có chuyện có ý nghĩa."

Triệu chương quỹ nặng nề đích thở dài một tiếng, nước mắt tuôn đầy mặt.

Mọi người lại an ủi nửa ngày, lại lần nữa kêu lang trung đến xem.

"Vô sự, chỉ là kinh hãi phía dưới nhất thời có chút tim đập mạnh và loạn nhịp, thoáng dùng chút thuốc là tốt rồi. Chúng ta nhà nông có chút thổ thuốc, chỉ là còn thiếu một mặt địa hoàng. Đi tây khứ đích trên thị trấn tiệm bán thuốc trong hần sẽ có chuẩn bị ở dưới, vị kia Sở lang quân buổi trưa về sau tự phái người đi mua, chỉ là hiện nay vẫn chưa về..."

"Bẩm đến rồi! Trở về! Địa hoàng mua về đến rồi!"

Vừa vãn thời điểm này, hữu tột ở bên ngoài quát lên.

"Vậy thì tốt rồi, ta cái này khứ nấu thuốc!" Lang trung vội vàng đứng dậy, lại phân phó nói, "Vị Triệu này chương quỹ hiện tại cần có nhất đích sự tình là tốt sinh an giấc, chư vị vô sự đích lời tự lý khai trước a."

"Vâng, chuyện đó có lý. Triệu chương quỹ, nơi đây sự tình người cũng không cần quá mức lo lắng. Lão phu mặc dù không có đã làm sinh ý, nhưng thực vụ đa thiếu có chút minh bạch, nhờ vụ việc vật lại có thể giao cho Sở lang đi làm. Người cực kỳ an giấc là được." Văn Đoan tiên sinh vỗ vỗ Triệu chương quỹ đích tay, cười an ủi.

"Đa tạ tiên sinh! Đa tạ tiên sinh!" Triệu chương quỹ trong lòng còn có cảm kích. Vừa nhìn về phía đứng hầu một bên đích Sở Phong gật gật đầu.

Mọi người liền nhao nhao rút khỏi, chỉ hữu Phạm Thu Bạch nội tâm nhớ ghi nhớ lấy, chỉ ở bên giường đã ngồi, nhất thời bỏ không được rời đi.

"Tiểu nương tử cũng nhanh đi nghỉ ngơi a! Chớ để bởi vì lo lắng ta nhi lại đã thương thân thể, ta đây đích lỗi đã có thể càng lớn." Triệu chương quỹ khuyên nói.

Phạm Thu Bạch con mắt hồng hồng, Cấn cấn bờ môi, lắc đầu nói: "Triệu Đại Thúc nói cái gì, ngài với ta mà nói giống như là thân nhân trưởng bối đồng dạng, ở bên tùy tùng tật cũng là nên."

Sở Phong nghe vậy, không khỏi mỉm cười, tiến lên khuyên nhủ: "Phạm nương tử, Triệu chương quỹ tự nhiên minh bạch tâm ý của ngài. Thế nhưng, ta nói câu không dễ nghe, ngài lưu ở chỗ này kỳ thật làm không là cái gì, lại khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến Triệu chương quỹ đích an giấc. Như vậy. Để cho Phi Bạch lưu lại chiếu cố Triệu chương quỹ, bên này một khi hữu sự tình gì, Phi Bạch cũng có thể mau chóng đích thông báo ngài. Phạm nương tử, ngài nói như vậy có thể sao?"

Phạm Thu Bạch cảm thấy đích xác là như vậy đạo lý, chính mình tay chân vụng về, nơi nào sẽ hầu hạ người đâu. Ở chỗ này ngoại trừ thêm phiền ra, đại khái làm không là cái gì vật gì đó khác. Nghĩ tới đây, không khỏi sắc mặt đỏ lên, xấu hổ gật gật đầu.

Sở Phong liền vừa cười nói: "Phạm nương tử hiện tại phải làm, là hỗ trợ an ổn ở nhân tâm nha. Bởi vì thi họa mất đi đích sự tình. Triệu chương quỹ ngã bệnh, mọi người cũng không khỏi đều lòng người bàng hoàng. Tất cả mọi người sợ hãi đến Đông Kinh, ông chủ hội trùng phạt nghiêm khắc bọn họ. Thậm chí còn có người sợ hãi Phạm gia tương bọn họ trở thành là nội ứng, đem bọn họ đưa quan sự tình nha."

"Làm sao lại như vậy? Chúng ta đương nhiên không có thể làm như vậy!" Phạm Thu Bạch vội vàng nói "Tất cả mọi người là vì chúng ta Phạm gia xuất hiện lực, có thậm chí từ bậc cha chú bắt đầu ngay tại Phạm gia làm việc. Bọn họ với ta mà nói giống như là người nhà đồng dạng, nơi đó có vụ hãm người nhà đạo lý!"

Sở Phong gật đầu cười nói: "Thế nhưng bọn họ cũng không biết Phạm nương tử ý nghĩ của ngài. Cho nên a, không thiếu được muốn mệt nhọc ngài đi cùng mọi người nói lên vừa nói."

Phạm Thu Bạch đã minh bạch, trình trọng đích nhận lời hạ xuống: "Hảo, Sở lang quân ngài nói rất đúng. Ta biết nên làm như thế nào. Triệu Đại Thúc, ngài yên tâm đi, hảo hảo dưỡng bệnh, những chuyện khác có ta đây. Coi như là ta không hiểu, còn có lục Lão Tiên Sinh cùng Sở lang quân hỗ trợ nghĩ biện pháp, không có vấn đề."

Triệu chương quỹ nhìn nhìn Sở Phong, lại nhìn một chút Phạm Thu Bạch, yên tâm đích gật gật đầu: "Sở lang quân là người biết chuyện, hữu ngài hỗ trợ nhìn nhìn, ta cũng yên lòng. Kính xin giúp ta cùng lục Lão Tiên Sinh, Trình Nguyên tiên sinh nói xin lỗi, dọc theo con đường này thật sự là chiếu cố không chu toàn. Ai! Vậy mà lại phát sinh bức này sự tình."

"Triệu chương quỹ yên tâm đi. Văn Đoàn tiên sinh cũng thường nói với ta, Lục gia cùng Phạm gia nguyên bản chính là thế giao, cũng không phải ngoại nhân, không cần như thế khách sáo." Sở Phong lại mỉm cười an ủi vài câu, liền dẫn Phạm Thu Bạch đám người đi ra cửa.

Phi Bạch bị nàng vẫy tay gọi ra đến bên ngoài, Phạm Thu Bạch nhíu lại mi thật sâu dặn dò: "Phi Bạch, bất kể thế nào thuyết ta cũng phải bên người Triệu Đại Thúc thả một cái thân mật đích nhân, ngài là tất cả trong những người này ta tối tin được, cũng biết...nhất chiếu cố người. Nếu bên này hữu sự tình gì, ngài nhất định phải trước tiên báo cho biết ta, hàng vạn hàng nghìn chớ để chậm trễ. Nếu là Triệu Đại Thúc thật sự xảy ra chuyện gì, ta sợ là muốn cả đời tự trách."

Phi Bạch trùng điệp đích gật đầu, cầm lấy Phạm Thu Bạch đích hai tay nói: "Tiểu nương tử, ngài thả tin ta a!"

Sở Phong xem các nàng hai người nói lại đi thương tâm đích đường từ trên tầu, liền liền vội vàng tiến lên khẽ cười nói: "Lang trung cũng nói, chi là kính hãi phía dưới có chút tim đập mạnh và loạn nhịp mà thôi, làm cho các ngài dọa thành cái dạng này sao? Yên tâm đi, không có việc gì."

Phạm Thu Bạch mỉm môi, nhìn nhìn bốn phía, hạ giọng nói: "Kỳ thật, ta là sợ này hương đã lang trung xem không hảo chứng bệnh, chậm trễ bệnh tình."

Sở Phong khẽ gật đầu: "Chuyện này ta cũng nghĩ qua, Phạm nương tử không cần lo lắng."

Dứt lời, Sở Phong tương bên ngoài viện đích tiểu bộc hoán đi vào, hỏi: "Ngài mới vừa đi trong trấn, khả hỏi rõ ràng sao?"

Này tiểu bộc mười lăm mười sáu tuổi, một bộ lanh lợi đích bộ dáng, thời điểm này trước hướng về phía Phạm Thu Bạch hỏi an, mới nói: "Hỏi rõ ràng! Ta lấy kia lang trung khai đích đơn thuốc trực tiếp đến hỏi, lại cùng kia trong trấn đích lang trung tình tế đích nói Triệu chương quỹ tình hình, trong trấn lang trung thuyết đơn thuốc đối diện chứng, không cần lo lắng. Hơn nữa kia trong trấn đích lang trung còn nói, thôn này bên trong đại phu là mười dặm tám thôn đích danh y, khai đích đơn thuốc cũng đều là thuốc đến bệnh trừ, gọi chúng ta không cần lo ngại."

Phạm Thu Bạch nghe vậy. Không khỏi thở dài ra một hơi, thanh tĩnh lại.

Sở Phong cười nói tạ, kia tiểu bộc liền nhanh chóng đích đi.

"Hay là Sở lang quân tâm tư kín đáo, những chuyện này đều đã nghĩ đến." Phạm Thu Bạch hướng về phía Sở Phong khẽ chào lễ. Hơi đỏ mặt, "Nếu một lần này không có Sở lang quân đích, thật không biết nên làm cái gì bây giờ."

"Phạm nương tử hà tất khách khí. Nếu như không phải là hữu Phạm nương tử tiện đường đích, ta còn không biết hẳn là như hà vào kinh đó!" Sở Phong cười mang nàng hừ nâng dậy thân, rồi hướng Phi Bạch nói: "Mấy ngày nay sợ là muốn chịu khó giúp cho Phi Bạch cô nương."

Phi Bạch xem Sở Phong ba lượng vài câu liền đem nhà mình tiểu nương tử đồ dành đặc tình tảo lại, cảm thấy cảm kích ngoài, chính mình đẩy lòng đích một chút lo lắng cũng tan hết. Nàng chỉ cảm thấy, dường như chỉ cần Sở lang quân ở chỗ này, sự tình tự vĩnh viễn cũng sẽ không loạn điệu tựa như.

Hướng về phía Sở Phong thề lười, Phi Bạch nhẹ nhàng đích nói câu "Ta muốn khứ chiếu cố Triệu chương quỹ rồi", liền một luồng gió mát khiêu thoát : nhanh nhẹn đích rồi đi.

Phạm Thu Bạch cũng không hề như lúc trước như vậy lo âu, khẽ cười nói: "Sở lang quân nói cũng đúng, hiện tại ta muốn hỗ trợ ổn định nhân tâm. Vậy, hiện tại liền đem mọi người tụ tập lại a?"

"Hảo. Ta giúp ngươi khứ an bài." Sở Phong mỉm cười, sơ sơ lác lác.

...

...

"Gọi mọi người qua, cũng không có cái gì ý tứ gì khác. Ta kỳ thật... Chưa từng có quan qua trong nhà đích sinh ý, rốt cuộc chỉ là một cái nữ quyến, hiểu được cũng không nhiều, gặp được sự tình về sau cũng khó tránh khỏi bối rối. Không đối gạt các ngươi thuyết, hiện tại ta như vậy nói chuyện với các ngươi, cũng không khỏi có chút khản trương..."

"Bất quá, ta tuy không lịch sự tay những cái này sinh ý, nhưng rốt cuộc ta cũng là Phạm gia đích một thành viên. Rất nhiều chuyện không có làm qua, lại là nghe nói qua. Cha ta thường nói câu nào, gọi là 'Thường tại bờ sông tầu, nào có không thấp gầy' . Hàng hóa mất đi, hư hao các loại. Bất luận là làm cái gì dạng đích sinh ý, đều là mười phần tâm thường đích sự tình, kỳ thật không cần quá mức đề ý."

"Chúng ta hơn hai mươi miệng ăn oanh oanh liệt liệt đích Bắc thượng, nguyên bản chính là một đại sự. Cây to đón gió, ngẫu nhiên bị người nào để mất tới cũng là rất tầm thường."

"Ta biết tất cả mọi người là Phạm gia đích lão nhân, mặc dù lý lịch tối thiểu đích Viên Nhị Lang. Cũng ở Hàng Châu đích mặt tiền cửa hàng trong làm ba năm. Bình thường ta đều tại hậu trạch, mọi người khả năng không thể nào dễ dàng nhìn thấy ta, nhưng trên thực tế, ta đối tất cả mọi người là quen thuộc, coi như người nhà đồng dạng."

"Triệu chương quỹ sở dĩ năng lựa chọn mọi người đưa hàng Bắc thượng, mà không phải tuyển chọn những người khác, trong chuyện này, tự nhiên là có một phần tín nhiệm ở bên trong. Ta tin tưởng, điểm này tất cả mọi người là rất rõ ràng bất quá. Hiện giờ xảy ra chuyện này tình, khả năng có người sẽ cảm thấy, Phạm gia hội hưng sư vấn tội (*), hội tương mọi người đưa quan các loại... Ta chỉ là muốn thuyết, loại ý nghĩ này thật sự là buồn cười quá."

"Thi họa ném đi liền ném đi, không có gì lớn. Kỳ thật trong mắt của ta... Đương nhiên, ý nghĩ của ta khả năng quá mức tiểu nữ tử, nói những lời này, cũng không biết các ngươi có thể hay không chê cười ta. Dù sao, ta cảm thấy đặc, ném đi chung quy so với bị bọn cướp đoạt lấy hảo. Tất cả mọi người không có bị thương, này cũng đã là kết quả tốt nhất."

"Các ngươi yên tâm đi. Bây giờ việc cấp bách là Triệu chương quỹ đích thương thế tốt lên, những chuyện khác đều là việc nhỏ."

Trong thôn rộng nhất rộng rãi đích một gian trong hành lang, Phạm Thu Bạch đứng ở chủ vị, đối mặt với mọi người, khản trương, hết sức nói qua những lời này.

Những lời này có lẽ có chút tán loạn vô chương, nếu để cho chân chính kinh nghiệm sinh ý trận đích nhân nghe tới, không khỏi trẻ trung buồn cười, thế nhưng đối với Phạm Thu Bạch mà nói, đây đã là nàng có thể làm được tốt nhất lên tiếng.

Diễn thuyết loại vật này, đích xác không phải là một sớm một chiều có thể huấn luyện xuất đích kỹ năng.

Phạm Thu Bạch đích mặt bởi vì khản trương nhi hiện ra hồng sắc, nàng mặc một bộ quần lụa mỏng, trên vai choàng mềm tia đích tay áo. Nàng đứng ở nơi đó, Thanh Thanh chất chất, gần như có chút khả ái dữ khả liên. Thế nhưng là lại cứ lại từ phần này triu mến, sinh ra vài phần cứng cỏi dữ quật cường.

Sở Phong đứng ở phía sau đích trong bình phong, xuyên thấu qua khe hở nhìn nhìn đạo thân ảnh kia, rất tự nhiên bắt được Phạm Thu Bạch tại trong tay áo chặt chẽ nắm chặt đích nắm tay nhỏ, loại kia nỗ lực lại rất nghiêm túc bộ dáng, để cho hắn nhìn không được mỉm cười lên.

Loại cảm giác này, tự nhiên không cũng chỉ có Sở Phong tài năng cảm thụ được.

Phạm gia đích mọi người cũng đồng dạng cảm thụ được.

Bọn họ nhìn nhìn ồm yếu đích tiểu nương tử như vậy nỗ lực cứng cỏi, nghe tiểu nương tử lại có thể tùy ý đích kêu lên tên của bọn hắn... Loại này cảm động, không phải là người bình thường có thể ban cho.

Đứng ở đám người đối diện đích Phạm Thu Bạch cũng có thể cảm giác được, mọi người loại kia tảo bạo, rung chuyển đích tâm trạng, cũng bắt đầu dần dần bình thường trở lại. Mọi người xem hướng ánh mắt của mình, cũng không còn là nguyên bản đích xem kỹ hoặc là sợ hãi, mà là chậm rãi đích thanh tĩnh lại.

Phạm Thu Bạch cảm giác được một loại trước đó chưa từng có đích nhẹ nhõm dữ sung sướng, điều này làm cho nàng đánh trong đáy lòng cười rộ lên.

"Không việc gì đâu, mọi người nếu có ý kiến gì, có thể nói với ta. Nếu có cái gì lo lắng đồ vật, cũng có thể hỏi ta. Không cần khách khí hoặc là sợ hãi cái gì." Phạm Thu Bạch cười nói.

Sở Phong nhìn nhìn Phạm Thu Bạch nụ cười trên mặt, cũng đi theo thanh tĩnh lại.

"Rốt cuộc là tiểu thư khuê các, Phạm gia xuất thân tiểu nương tử, dữ tâm thường nữ tử bất đồng."

Bên tai truyền đến Văn Đao tiên sinh đích thanh âm.

Sở Phong quay đầu lại khử nhìn, quả nhiên nhìn thấy Văn Đao tiên sinh cũng bắt chước lấy bộ dáng của hắn, từ bình phong đích khe hở ra bên ngoài nhìn.

"Tiên sinh." Sở Phong đánh thanh gọi.

Văn Đao tiên sinh khẽ gật đầu, cười nói: "Nguyên bản còn muốn lấy có cần hay không chính mình ra mặt, trấn an vài câu. Xem ra ta cũng thật sự là suy nghĩ quá nhiều. Vị Phạm này gia nương tử xử lý rất tốt, tuy trong ngôn ngữ trăm ngàn chỗ hở, ha ha, bắt quả xem ra rất hữu hiệu quả."

Sở Phong cũng không khỏi mỉm cười gật đầu: "Chưa tạo hình đích ngọc thô chưa mài dũa, có lẽ thoát nhìn càng làm cho nhân vui mừng a."

"Gặp được đại sự trước an ổn nhân tâm, vị Phạm này gia nương tử có thể nghĩ vậy một tầng, đã có thể nói rõ vấn đề." Văn Đao tiên sinh vuốt vuốt chòm râu, vuốt cảm nói, "Ngày sau nếu ai cười nàng, trong nhà quả nhiên nhiều cái hiền nội trợ nha."

Thuyết nửa câu sau lời thời điểm, Văn Đao tiên sinh hình như có chỉ đích nhìn Sở Phong nhất nhãn.

Tuy để cho Phạm Thu Bạch cùng mọi người nói chuyện cái chủ ý này, là Sở Phong nghĩ ra được. Thế nhưng là Văn Đao tiên sinh hiện giờ như vậy đích tán thưởng, Sở Phong là không thể nào chạy đến thỉnh công lao. Nguyên bản chính là việc nhỏ, lại nói, loại này công lao cũng không có chút ý nghĩa nào.

Tại nắm giữ thế cục, an bài nhân sự phương diện này, Sở Phong cũng không cảm giác mình thật sự nếu so với Phạm Thu Bạch lợi hại. Hắn sở dĩ có thể nghĩ tới những thứ này đồ vật, mua thuốc hồi y như vậy đích một ít chi tiết, chẳng qua là hắn thân là một cái người ngoài cuộc, cũng không có người trong cuộc khẩn trương như vậy dữ bất lực mà thôi.

Không coi là cái gì.

Tôi thiếu nhất, dưới cái nhìn của Sở Phong là như vậy.

Chân chính làm ra chân thực ý nghĩa, giá trị, hay là Phạm Thu Bạch chính mình.

Rốt cuộc, hiện giờ ra mặt trấn an nhân tâm, cũng chân chính để cho mọi người xao động tâm tư bình thường trở lại, đích đích xác xác là Phạm Thu Bạch.

"Triệu chương quỹ không có chuyện gì a?" Có người trước tiên mở miệng đặt câu hỏi.

"Vứt bỏ đích thi họa muốn như thế nào đâu này? Có muốn hay không phái người đi tìm một chút?"

"Chúng ta muốn ở chỗ này dừng lại vài ngày nha..."

Mọi người bắt đầu dùng xin chỉ thị đích ánh mắt nhìn Phạm Thu Bạch, cùng chờ đợi trả lời thuyết phục của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thái dương như thường lệ dâng lên

"Trước phái hai người đánh ngựa vào kinh, đem nơi này đích vấn đề báo cho biết một chút. Ở chỗ này sống thêm mấy ngày ngược lại không sao, Triệu chương quỹ đích thân thể không thể đơn giản một nhọc lắc lư."

Đêm xuống, Sở Phong đám người tụ họp tại một chỗ, thảo luận khởi về sau mấy ngày đích an bài.

"Kinh Thành bên kia hắn sẽ phái người tay qua, đến lúc sau có người chiếu cố Triệu chương quỹ, chúng ta ly khai trước hoặc là đồng hành, liên đều là

không sao cả đích sự tình. Bây giờ nhìn lại nhân tâm coi như yên ổn, cho nên, vấn đề mấu chốt nhất ở chỗ, những hàng hóa kia phải làm gì."

Sở Phong nói qua, nhìn về phía Phạm Thu Bạch: "Phạm nương tử, rốt cuộc cột là Phạm gia đích đồ vật. Là lập tức khứ trong huyện thành cáo quan, hay là phái người đi tìm, e rằng còn muốn người tới quyết định."

"Ta... Kỳ thật cái gì cũng đều không hiểu." Phạm Thu Bạch thoáng có chút co rúm lại, rồi lại tại Sở Phong an ổn đích dưới ánh mắt dần dần thanh tĩnh lại, "Kỳ thật, chiếu vào ý nghĩ của ta tới luận, hiện tại cái dạng này cũng không có gì không tốt. Tối thiểu nhất tất cả mọi người không có bị thương các loại sự tình, rủi ro miễn tai, đây có lẽ là tới may mắn sự tình. Nếu là thật sự đích phái người đi tìm, tìm về đích tính khả năng..."

"Tính khả năng tự nhiên là rất nhỏ." Chuyện cho tới bây giờ, Sở Phong tự nhiên cũng có thể thẳng thắn.

Hắn cười cười, nói tiếp: "Bất quá ta nghĩ, lời tuy như thế, khả chuyện nên làm, luôn là nên thử một chút. Hơn nữa, chúng ta nhiều người như vậy lưu ở chỗ này, hơn hai mươi miệng ăn, nếu là một mực vô sự có thể làm, thời gian dài, khó tránh khỏi lại sinh sôi xảy ra chuyện gì bùng tới. Theo ta thấy, hay là phái một bộ phận người tin cậy xuôi theo đường cũ phản hồi, khứ mọi nơi hỏi thăm một chút, coi như là thật sự không thu hoạch được gì, cũng tốt hơn ở chỗ này chơi bởi lâu lổ. Phạm nương tử, người xem đâu này?"

"Hào, tỳ ẩn Sở lang quân nói làm." Phạm Thu Bạch tự nhiên đáp ứng.

Sở Phong gật gật đầu, mỉm cười nói: "Chỉ là nhân thủ e rằng còn muốn Phạm nương tử người tới tuyển, rốt cuộc những cái này đều là Phạm gia nhân, ai mà tin qua được một ít, ai cần thận một ít, đều cần Phạm nương tử người đích phân biệt."

Phạm Thu Bạch cười nói: "Vật gì đó khác ta không hiểu nhiều. Bất quá Phạm gia những người này ta còn đều là quen thuộc. Hồ Lạc chính là cái năng gánh trọng dụng đích nhân, tại một ít nhân bên trong cũng là rất có danh vọng, để cho hắn dẫn đội đi tìm là tốt rồi. A..., đãi mấy người đâu này?"

"Bảy tám cái a." Sở Phong thoáng suy nghĩ một chút. "Bên này cũng không thể ly nhân thủ, hai vị tiên sinh thông thường chiếu cố, còn có Phạm nương tử người đích bắt đầu cuộc sống và ăn uống hàng ngày, này cũng phải cần nhân thủ. Hơn nữa, hàng hóa rốt cuộc còn có lưu một bộ phận. Còn có chúng ta ven đường cầm đích vàng bạc đồ trâu bầu nữ trang, tổng cần phải có người đến trông giữ."

"Sở lang ngược lại không cần lo ngại, hai người chúng ta lão đầu tử, xưa nay cũng là thanh tĩnh đã quen. Lão Trình hữu Tiểu Lục Tử chăm sóc, ta có lão Trương đích nâng, những người khác ngược lại không cần." Văn Đoan tiên sinh ở một bên nghe, thời điểm này cười nói một câu.

"Bắt đầu đường Bắc thượng là vì mọi người thuận tiện, không nghĩ tới lại dẫn tới bức này mối họa, không duyên cớ để cho hai vị tiên bối chịu quấy nhiễu, ta lúc này đi trước tạ lỗi."

Nói đến đây. Phạm Thu Bạch đỏ mặt, liếc liếc hướng về phía ngời đối diện đích hai vị tiên sinh khẽ chào.

"Này cũng cũng không cần, hai người chúng ta rốt cuộc cái tuổi này, tuy nói không thấy qua cái gì sóng to gió lớn, nhưng này đội việc nhỏ ngược lại quấy nhiễu không được hai người chúng ta. Ha ha, các người người trẻ tuổi tương sự tình xử lý rất tốt, xem ra cũng không cần chúng ta hai lão này phí đầu óc. Lão Trình, người nói có đúng hay không?" Văn Đoan tiên sinh cười nói.

"Vâng, " Trình Nguyên tiên sinh cũng cười, "Ta xem Sở lang quân cùng Phạm nương tử tương lớn nhỏ sự tình lo liệu đích đạo lý rõ ràng. Không hoảng hốt không loạn, hoàn toàn không có cái gì gặp được sự tình thất kinh đích bộ dáng. Ừ, rất có chút phong độ của một đại tướng."

Phạm Thu Bạch nghe vậy đỏ mặt. Sở Phong không khỏi bật cười, lúc đầu nói: "Hai vị tiên sinh hà tất trêu chọc chúng ta. Bất quá là gương chống lấy làm một ít chuyện hồ đồ tình mà thôi."

...

...

Sở Phong cũng không phải cái gì có thể đủ bày mưu nghĩ kế đích nhân vật, hắn tự hỏi không có cái thiên phú này bản tính, cũng không có loại năng lực này dữ tâm cơ. Hắn chỉ là đứng ở người ngoài cuộc đích góc độ lo lắng lấy đối mặt vấn đề, hắn là như hà ứng đối, an bài như thế nào, như hà tận lực đích để cho mỗi người đều cảm thấy thoải mái, ở vào một cái vị trí thích hợp... Những chuyện này. Là Sở Phong có năng lực nghĩ đến.

Về phần Phạm Thu Bạch, về sau mấy ngày đích thời gian dần dần chứng minh đích xuất ra, nàng cũng là đồng dạng có được loại năng lực này đích nhân, thậm chí tại mặt đối mặt phương diện mà nói, nàng nếu so với Sở Phong xuất sắc đích nhiều.

Sở Phong có thể nghĩ đến một sự tình, thế nhưng là Phạm Thu Bạch, lại chân chính có thể làm được một sự tình.

Nàng có thể sơ sơ lác lác đích đứng ở nơi đó, tại cảnh liễu đích triền miên dưới một cái nhãn mày một nụ cười, sau đó khẽ mở đan môi nói cái gì đó, đối phương sẽ nghe lệnh mà đi.

Nhi loại này nghe lệnh thường thường cũng không phải bị ép buộc, phản mà là một loại hết sức chủ động đích gánh chịu. Có lẽ là muốn vì cái này thoát nhìn quá mức yếu ớt thiếu nữ gánh chịu chút sự tình, có lẽ là bị nàng không hề có cái giá đỡ đích vượt ve an ủi nhi cảm động đến... Tóm lại, đây là một loại gần như vu nhân cách mị lực đích đồ vật. Phạm gia đều thích nghe lệnh bởi Phạm Thu Bạch, này, chính là sự thật đích kết quả.

Sở Phong tự nhiên là không có loại người này cách mị lực. Hắn không giống Phạm Thu Bạch, có thể nhớ kỹ mỗi người đích tính danh, tướng mạo, thậm chí hiểu rõ tính tình của bọn hắn, gia đình.

Nàng luôn là tại phân phó nhiệm vụ thời điểm, dùng ôn nhu như nước đích lời nói, trong lúc lơ đãng va chạm vào đối phương đáy lòng mềm mại nhất đích kia một bộ phận. Hơn nữa, Sở Phong ở một bên tinh tế đích quan sát qua, Phạm Thu Bạch làm như vậy, cũng không phải tận lực, mà là nàng chân chính rất quan tâm những cái kia vụn vặt nhưng lại ôn nhu sự tình.

"Lưu Đại Thúc, chuyện này còn muốn phiền tới người hướng trong trấn đi một chuyến. Đúng rồi, ta nhớ kỹ eo của người có chỗ quen biết thương, như vậy mỗi một có phải hay không đôi eo thương không tốt đâu này? Ta nhớ ra rồi, ra đi lúc trước ba Gothic ý cảm chút bị thương đích thuốc, ta trong chốc lát nói với Tôn Đại Ca một tiếng, để cho hắn giúp người lưu lại lưỡng dân hạ xuống..."

"Vương tử, những ngày này thật sự là để cho người chịu khổ. Có muốn hay không trước cho nhà khừ cái tín? Ta giúp người viết thay a, buổi chiều để cho bọn họ giúp người hơi ra ngoài, bằng không con của người nên lo lắng..."

Tương tự nói như vậy ngữ, trang bị Giang Nam thiếu nữ kia chân thành thốt tha đích ngữ điệu, e rằng bất luận cỡ nào cứng rắn đích tâm địa, đều muốn bị chạm rãi đích hòa tan.

Phạm Thu Bạch chính là như vậy nhân.

Sở Phong mấy ngày nay ở một bên nhìn nhìn, không thể không bội phục nàng.

Phải đi tìm mất đi thi họa đích nhân vẫn chưa về, quan phủ đầu kia tự nhiên sớm đích khừ báo cáo chuẩn bị, nhưng trông cậy vào địa phương quan viên làm mấy thứ gì đó, tự nhiên là khả năng không lớn đích sự tình. Rốt cuộc, liên thi họa rốt cuộc là ở nơi nào mất đi đích cũng nói không rõ.

Phạm gia đích thế lực tuy không coi là nhỏ, nhưng là ảnh hưởng không được Từ Châu phụ cận loại này nho nhỏ hương trấn. Đám quan chức lo liệu lấy nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện đích thái độ, khách khách khí khí nhận vụ án này, lại khách khách khí khí tương Phạm gia khừ báo quan đích nhân mời ra môn, vì vậy liền như vậy hết hạn.

Đây là đã sớm có thể phỏng đoán đến đích sự tình, ngược lại sẽ không quá qua để ý.

Triệu chương quỹ đích thế cốt rất nhanh tựu khôi phục qua. Rốt cuộc thân thể nội tình hay là rất không tệ, còn không đến mức chịu kinh hãi tựu như thế nào đi nữa đích niên kỷ.

Vừa mới tinh thần tốt chuyển thời điểm, Triệu chương quỹ còn lo lắng lấy Phạm gia 20 này lắm lời nhân đích việc vật vãn, Phi Bạch tương Sở Phong dữ Phạm Thu Bạch đích an bài đều nhất nhất nói. Cười hi hi đích nói cho hắn biết không cần phí sức, an tâm dưỡng bệnh là tốt rồi.

Triệu chương quỹ nghe, gần như có chút không dám tin tưởng, chi tiết trên đều rõ ràng đích hỏi cái mình bạch, càng nghĩ. Mới phát hiện mình vậy mà không có cái gì ý kiến tốt hơn, lúc này mới một lần nữa nằm lại trên giường.

"Phi Bạch, những cái này chủ ý đều là tiểu nương tử chính mình nghĩ ra được?" Triệu chương quỹ như trước có chút không dám tin tưởng, "Lục Lão Tiên Sinh, Trình Tiên Sinh bọn họ, hẳn cũng ra không ít chú ý a?"

"Không phải rồi, đại bộ phận đều là Sở lang quân nghĩ ra được, chẳng qua là tiểu nương tử tại nghe theo, hi hi." Phi Bạch bụng tới một chén thuốc, vừa cười hi hi đích từ hông đang lúc đích túi tiền trong lấy ra mấy viên mứt hoa quả nhí, "Triệu chương quỹ người có sợ không khổ? Người uống hết thuốc về sau. Ta này hữu mứt hoa quả nhí ăn! Là đường kẹo nước đọng đích Hạnh nhí đó!"

"Ách, không cần..." Triệu chương quỹ xấu hổ đích chối từ mặt Phi Bạch đích nhiệt tình, ừm ừc ừm ừc đích uống xong một chén canh thuốc, tâm trong lắng lẽ đích nghĩ đến: Kia Sở lang quân tuy thoát nhìn tính tình rất tốt, thi họa trên cũng rất có vài phần bản lĩnh, khả hẳn dù sao cũng là cửa nhỏ nhà nghèo ra nhân vật, loại này quản lý hạ nhân đích sự tình, không có khả năng rõ ràng như vậy. Nói là Sở lang quân đích an bài, thật sự là, khả năng không lớn... Có lẽ. Chỉ là kia hai vị tiên sinh muốn thừa cơ vì Sở lang quân dưỡng danh biện pháp bỏ đi, A..., hẳn là như thế...

Ý nghĩ như vậy, tại Triệu chương quỹ đích đáy lòng hiển hiện lên.

Quản lý nhân loại chuyện này. Tại cái này niên đại xem ra, đích thực là một kiện rất khó học được sự tình. Rốt cuộc không có ai hội giáo, trừ phi là thật sự thân ở vu trên vị trí kia, bằng không mà nói, sẽ không thể nào có cái gì thực tiễn kinh nghiệm.

Mà ở đại bộ phận văn minh ở vào nam canh nữ diệt đích thời đại, chân chính có thể quản lý nhân, quản lý sự vật đích cục diện. Đích xác không thấy nhiều. Trừ phi là quan viên, chương quỹ, hay hoặc là trong gia tộc đích trưởng bối, chủ từ các loại, gần như có rất ít người có thể chạm đến đến này một loại vấn đề.

Quan trọng nhất là, loại này bởi vì đối vấn đề phương pháp dữ tâm tính, năng lực lãnh đạo các loại, gần như vô pháp tồn tại ở mồm miệng ở giữa truyền thụ, mà là nhất định phải tự mình thực tiễn.

May mà đối với Sở Phong mà nói, tại vấn đề này, hẳn là muốn cảm tạ "Tố chất giáo dục" cái danh từ này. Tuy cái danh từ này mang cho chân thực giáo dục đích biến cách cũng không phải rất nhiều, thế nhưng không phải không thừa nhận, tại một ít trường học, đích thực là án chiếu lấy cái từ này hợp thành, đối các học sinh đích sinh hoạt làm ra một ít thay đổi.

Để cho các học sinh tổ chức mình một ít hoạt động, diễn thuyết, tại phía ngoài trường học tiến hành một ít mộ tập quyền tiền, làm công nhân tình nguyện các loại sự tình, những vật này, đích xác có thể cho các học sinh đạt được rất nhiều khác người đích giáo dục. Chuyện như vậy tuy rất ít, nhưng đích thực là có, Sở Phong tự nhiên cũng bị bức bách hoặc là tự nguyện tham dự qua kỳ trung. Hẳn có lẽ không phải là cái gì sinh động đích hội học sinh thành

viên, thế nhưng một ít loại nhỏ hoạt động, tỷ như giúp đỡ lão sư tổ chức, an bài một ít thi họa triển lãm các loại sự tình, hẳn còn là đã làm. Đương nhiên, những cái này chỉ là việc nhỏ.

Thế nhưng, đối với cái này cái niên đại đích mọi người mà nói, Sở Phong tại một ít hoạt động bên trong sở học đến đích đồ vật, đã có thể nói rõ rất nhiều đích vấn đề, đạt tới một ít rất không tầm thường đích thành quả.

Khả những người khác cũng không hiểu biết, đây cũng chính là Triệu chương quỹ hội hoài nghi nguyên nhân của hắn.

Đương nhiên, hoài nghi hay không, lãnh đạo lực đích mạnh yếu, này bản thân liền không phải Sở Phong quan tâm sự tình.

Hắn chỉ là vô cùng đơn giản làm một ít đủ khả năng đích sự tình, tương trợ một ít mình quan tâm... Thậm chí người thích. Như thế mà thôi.

Cuộc sống như vậy, giăng co sáu ngày.

Tại Sở Phong đám người ở thôn trang nhỏ cư trú đến ngày thứ bảy đích sáng sớm, ánh bình minh còn không có hoàn toàn rót vào đại địa thời điểm, từ Đông Kinh Biện Lương thành nghe hỏi mà đến đội ngũ đạt tới nơi này.

"Thu Bạch, nhanh để cho ta nhìn ngươi!"

Một cái phong trần mệt mỏi đích trung niên nam nhân phi thân xuống ngựa, đại cát bước đích đi lên trước, đề xuống bờ vai Phạm Thu Bạch.

"Phụ thân..."

Phạm Thu Bạch cầm trong tay một chiếc đăng, đăng hoa làm nổi bật xuất đối diện nam nhân hoa râm đích thái dương, cùng với áo bào trên phun tung toé trên đích nề ô. Nàng nguyên bản muốn nói gì, thế nhưng là tại gọi ra một tiếng "Phụ thân", mấy ngày nay chồng chất dưới áp lực tới đích tâm tình, tự nhiên liệt từ thân thể các nơi mảnh liệt mệnh mỏng xông về phía ngực, lại bị vật gì hung hăng chế trụ tựa như, vì vậy tại ngực không ngừng trùng kích, vòng qua vòng lại, cuối cùng hóa thành một vò từ đích ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn) xuất ra.

Phương đông đích trên đường chân trời hiện ra ánh vàng rực rỡ đích hào quang, tuy chưa từng chiếu lên trên người, lại phảng phất có nhiệt độ tựa như, ấm áp lấy nhân tâm.

Trong tay đích đăng hoa thay vì xa xa hòa cùng, để cho cảm đăng mắt người trước đan chéo xuất mê mẩn sáng sáng đích vết lốm đốm, sáng rõ nhân thấy không rõ người trước mắt mặt.

Cái mũi không tự chủ được đích mũi như cay mũi, Phạm Thu Bạch đỏ mắt vành mắt.

"Ta đích con gái tốt! Ta liền biết không nên để cho một mình ngươi đi!" Nam nhân nắm nắm nắm tay, lại ôn nhu vuốt ve nữ nhi đỉnh đầu, tự đáy lòng nói, "Lần sau xuống lần nữa Giang Nam, hoặc là từ Giang Nam trở lại, phụ thân nhất định tự mình đưa ngươi, tiếp ngươi! Tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh lần nữa! Thu Bạch, ngươi nhất định sợ hãi a!"

"Nào có!" Phạm Thu Bạch mỉm cười ngọt ngào, trong thanh âm nhện không được mang lên chút ngày bình thường không thường thấy đích làm nũng, "Nữ nhi cũng không phải tiểu hài tử, tuy không giống phụ thân, Ca người anh em lợi hại như vậy, nhưng luôn là có thể làm một chút một chút đích sự tình."

"Ông chủ! Đều là loại nhỏ chăm sóc không chu toàn! Kính xin ngài trách phạt!" Triệu chương quỹ sắc mặt nặng nề đích tiến lên, nhất đặt xuống vật áo trước phù phù quỹ xuống đất, "Bởi vì loại nhỏ mất trách, khiến cho Phạm gia ném đi mấy vạn quan đích thi họa không nói, còn khiến tiểu nương tử chịu kinh hãi! Mấy ngày nay loại nhỏ lại bị bệnh liệt giường, nếu không là nhờ nương tử đích, còn không biết muốn ôn ào xảy ra chuyện gì bụng tôi."

Nam nhân khẽ nhủ mảy, tiến lên đỡ dậy Triệu chương quỹ, trầm giọng nói: "Sự tình đến cùng như hà còn không có biết rõ ràng, trách nhiệm này tuy ngươi thật sự đào thoát không được, nhưng là không đến nỗi này. Không vội, trở về rồi hãy nói!"

"Đúng rồi, phụ thân!" Phạm Thu Bạch vội vàng nói, "Vay chút thi họa mất đi đích kỳ quặc, Triệu chương quỹ coi như là như thế nào lợi hại, cũng không có thần thông quảng đại đến nỗi quan lục lộ tai nghe bát phương có phải hay không. Tất cả mọi người không có chú ý tới đích sự tình, cũng không thể hoàn toàn kỳ quái đến Triệu chương quỹ đích trên đầu nha."

Nam nhân nghe vậy cười cười, lại nhện không được đưa tay xoa xoa Phạm Thu Bạch đích đầu: "Hảo, thỉnh nữ nhi."

"Phụ thân!" Hiện giờ thế nhưng là ở trước mặt mọi người đâu, phụ thân lộ ra như vậy đích bộ dáng thật sự rất không phải trang trọng. Phạm Thu Bạch sắc mặt đỏ lên, nhện không được thở nhẹ một tiếng, dậm chân.

Kiên nữ nhi tựa hồ không hề có chịu kinh hãi đích đáng đáp, ngược lại bởi vì mấy tháng không thấy đích quan hệ, lại phát triển một chút, nam nhân không khỏi mười phần cảm khái, trong nội tâm lại tuôn ra một loại khó tả đích vui mừng Duyệt Lai.

"Phụ thân, thiếu chút nữa đã quên rồi. Ta nhanh lên dẫn ngươi đi gặp vừa thấy lục Lão Tiên Sinh cùng Trình Tiên Sinh a! Đừng làm cho bọn họ đợi đích lâu rồi, vậy quá mức thất lễ!" Phạm Thu Bạch nhớ ra cái gì đó, vội vàng dẫn phụ thân hướng trong thôn tẩu, "Đúng rồi, còn có một vị Sở lang quân, là hai vị tiên sinh đích đồ đệ. Mấy ngày nay sự tình hỗn loạn, may mắn mà có hắn hỗ trợ đó!"

Nhân sinh thật đúng là pháp phòng pháp phòng, hôm nay thung lũng đích sự tình hơi nhiều, bản thảo mã đến một nửa lại vẫn ném đi... May mà cuối cùng bắt kịp.

May mà may mà, ngày mai, thái dương như thường lệ dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bảo mã điều xe hương mãn đường

Chương 19: Bảo mã điều xe hương mãn đường

"Xuất Chu Tước môn, cho đến long tân kiều. Tự châu kiều nam khứ, bên đường thủy com, 爇 thịt, làm mứt. Vương trước lầu chôn nhi, chôn hoang, thịt khô, gà. Mai gia Lộc gia ngỗng vịt gà miễn bụng phổi thiện ngư bánh bao, da gà, eo thận, gà toái, từng bát quá mười lăm văn..."

—— "Đông Kinh mộng hoa lục. Châu kiều chợ đêm "

"Ta còn không biết, nguyên lai Đông Kinh nội thành còn có náo nhiệt như vậy đích chợ đêm "

Ngồi ở từ quán trên lầu, Sở Phong nhìn nhìn bên ngoài đầu đường đầu người tích lũy động đích cảnh tượng, nếu không phải bởi vì quanh mình đích đăng hoa là các loại ngọn đèn ánh nến, hẳn gần như cho là mình trở lại năm trước về sau.

Văn Đoan tiên sinh mút một ngụm rượu, hơi hơi cay độc đích cảm giác che kín đầu lưỡi, điều này làm hắn mười phần sung sướng đích cười rộ lên: "Kỳ thật Hàng Châu Thành cũng có như thế chợ đêm, quy mô trên chưa hẳn nếu so với Đông Kinh Biện Lương này đích tiểu đi nơi nào. Chỉ là Sở lang người xưa nay không thể nào đi ra ngoài, vì sự cũng chưa từng mang người du ngoạn qua."

Sở Phong gật đầu, không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối: "Tại Hàng Châu thời điểm, gần như chỉ ở Tây Hồ bên cạnh đi lòng vòng. Sớm biết hữu nhiều như vậy đích nơi tốt, hẳn là ôm đồm một phen. Ai, còn có những cái kia phong cảnh danh thắng..."

Văn Đoan tiên sinh kiên Sở Phong nói nghiêm túc, không khỏi bật cười: "Sở lang phần này tiu ngưu ngược lại quá mức kỳ lạ chút. Người mới bao nhiêu niên kỷ, muốn lại đi Giang Nam thật sự là một chuyện dễ dàng tình. Như thế nào từ trong miệng người nói ra, lại trở thành khó thể thực hiện sự tình?"

Sở Phong nghe vậy gãi gãi đầu, cười cười, không làm nhiều lời.

Hắn tuy không biết cụ thể là lúc nào, nhưng Giang Nam chi địa tất nhiên phải bị Phương Tịch chi loạn. Đến lúc sau chiến hỏa tàn sát bừa bãi, Giang Nam đích giàu có và đông đúc phồn hoa đến cùng lại có thể bảo lưu lại tới đa thiếu đâu này?

Hơn nữa, không chỉ là Giang Nam, hiện giờ trước mắt mình thấy đích những cái này náo nhiệt, tại trải qua Kim quốc quy mô xâm lấn, không biết nếu nhiều hay ít năm, tài năng khôi phục hiện giờ đích rầm rộ...

Náo nhiệt tiếng động lớn người của Hiêu bày tại mặt đường trên đi tới đi lui, tiểu thương phiến đích tiếng rao hàng giống như êm tai đích khúc nhạc, từ bốn phương tám hướng dừng mảnh vào đến này một mảnh phồn hoa trong.

Thiếu nữ tiếng cười từ trong một góc khác phát ra, lại kéo dài leo lên tại ngói lưu ly đích mái cong vênh lên góc trên. Thiếu niên đánh ngựa trước lầu đích tư thế oai hùng đi ngang qua bên đường đích Dương Liễu. Cũng không biết rơi vào cái nào thơ gia, họa sĩ đích tầm mắt, cuối cùng cô động xuất một phần truyền thế đích rực rỡ thơ văn hoa mỹ.

Đây là Bắc Tống Tuyên Hòa trong năm đích Đông Kinh Biện Lương thành, dù cho tại cái này gió giạt trước lúc bão về đích thời đại cuối cùng, như vậy đích phồn hoa giàu có và đông đúc luôn là làm cho người ta nhìn không được khái nhiên thờ dài.

"Lão Trình cũng là cố chấp tới cực điểm đích nhân. Thời điểm như vậy vừa vận xuất ra hóng mát chơi đùa, hắn ngược lại tốt rồi, không nên ở nhà bên trong vẽ tranh. Ha ha, cũng thế cũng thế, do hắn!" Văn Đoan tiên sinh huy động một chút trong tay đích quạt xếp. Cười hướng Tiểu nhị ca kêu một chén ướp lạnh nước ô mai, lại hỏi Sở Phong có cần hay không tăng thêm mấy thứ gì đó nhắm rượu rau.

Nói là nhắm rượu rau, khả Sở Phong cũng không dám cảm thật sự lấy ra nhắm rượu, rốt cuộc đối với từ lượng của mình, hắn vẫn còn có chút tự mình hiểu lấy, vì vậy cười lắc đầu.

"Tiên sinh ngài cũng tha thứ lấy chút, này nước ô mai tuy giải nóng, nhưng dù sao là ướp lạnh qua, quá nguội lạnh, đối dạ dày không tốt." Sở Phong nói.

Văn Đoàn tiên sinh nghe vậy tròng mắt liếc hần một cái. Mắng: "Bà bà đồ của ma ma, cũng dám giáo huấn khỏi ta đến rồi! Lão phu hảo ý đích mạng ngươi xuất ra du ngoạn, ngươi cũng dám quét lão phu đích hào hứng! Thật là đáng đánh đòn!"

Sở Phong ngượng ngùng mà cười, sờ lên cái mũi.

Văn Đoàn tiên sinh cũng nhin không được lên.

"Ta nói tiên sinh, chuyện này ta còn thật sự là một mực ở hiểu kỳ. Trình Nguyên tiên sinh như vậy tính bướng bỉnh đích tính tình, ngài đến cùng là nói thể nào phục hần luôn rồi, để cho hần đồng ý dữ mọi người đồng hành Bắc thượng đích?" Sở Phong tò mò hỏi.

"Ha ha." Nhắc tới này nhất mảnh vụn (gốc), Văn Đoàn tiên sinh rất có vài phần đắc ý, lông mi chau lên, cười nói: "Sở lang Sở lang, ngươi cũng biết, đôi phó nhân vật dạng gì, phải dùng cái dạng gì biện pháp. Lão Trình gia hóa kia. Kỹ năng về là nhất đẳng đích lợi hại, tính tình nhưng cũng là nhất đẳng đích kỳ quái. Bất quá ta cùng hần trò chuyện với nhau hai lần liền cũng đại khái rõ ràng, nói trắng ra là, bất quá là cái tiểu hài tử tính tình mà thôi, nhận thức chết lý, chịu không được kích tướng. Muốn hần đồng ý Bắc thượng. Ha ha, cũng bất quá chính là mấy câu đích công phu."

Uớp lạnh đích nước ô mai được bung lên bàn, thấm lấy bột nước đích chén, tại đây dạng đích khí hậu trong bốc lên tí ti đích khí lạnh, chỉ cần nhìn nhìn để cho nhân cảm thấy miệng lưỡi sinh tân, toàn thân thư thả.

Văn Đoàn tiên sinh theo bản năng muốn khử đầu, tay cũng đã rời khỏi trên mặt bàn, rồi lại không khỏi nhớ tới Sở Phong rồi mới theo như lời đích câu nói kia, vì vậy ho nhẹ một tiếng, giả trang đưa tay vuốt râu, đảm nhiệm kia băng say sưa đích nước ô mai hơi hơi hoãn một chút hần ý.

Sở Phong đầu nhìn không đến tiên sinh này mờ ám, nhin không được thấp đầu, vụng trộm đích cười.

Chuyên môn tại tửu quán lầu trà hát rong đích thiếu nữ đứng lên đến đây, sợ hãi đích hỏi một câu có muốn hay không nghe hát từ.

Văn Đoàn tiên sinh mỉm cười gật đầu, chọn nhất thủ "Thanh Ngọc án".

Cô gái kia bất quá mười ba mười bốn tuổi đích niên kỷ, xưng là "Thiếu nữ" đều có chút gượng ép, yếu đuối đích bộ dáng, thoát nhìn làm cho người ta bỗng sinh thương tiếc cảm giác.

Nghe được Văn Đoàn tiên sinh cho phép nàng hát khúc, nữ hài nhi nhút nhát e lệ đích gương mặt lập tức tách ra nụ cười. Phía sau nàng theo sau đích trung niên nam tử cũng liền bận rộn đối Văn Đoàn tiên sinh cùng Sở Phong nói lời cảm tạ, lại triển khai trong tay đích ngựa con ghim, để cho nữ hài nhi ngồi xuống.

Nữ hài nhi ôm tỷ bà ngồi ở trước, trung niên nam tử cầm nhất cây ống tiêu ở phía sau đứng thẳng, trục xoay gảy dây cung thoảng điều âm, hơi có vẻ non nớt đích tiếng nói cùng với tiếng tỷ bà vang lên, chính là Nhất khúc "Thanh Ngọc án. Nguyên tịch".

"Gió đông dạ thả hoa ngàn thụ, cànng thổi lạc, tình như mưa. BMWs điều xe hương mẫn đường, Phụng tiếng tiêu động, bình ngọc quang chuyển, một đêm Ngư Long vũ..."

Tiếng ca chất chất đích hỗn tạp tại ngàn năm đích não nhiệt dữ phồn hoa, Văn Đoàn tiên sinh vì nhắm mắt lại lắng nghe, trong tay như có như không đích đập vào cái vọt.

Gió đêm thổi qua, hạ phong tự nhiên không có hần ý, ngược lại mang theo một tia ẩm áp, tuy không đủ thoải mái lại, lại cũng có khác một phen tư vị.

Mùi rượu xông vào mũi, khả xứng ti trúc.

Sở Phong nghe thiếu nữ tiếng ca, nghĩ thầm quả nhiên là đi chỗ đó Hàng Châu Thành đích Cầm Thao cô nương khá xa, hần tuy không phải là hiểu lắm, nhưng rất xấu tổng năng nghe ra.

Chỉ là này nhất thủ từ khúc, dữ hiện giờ đích cảnh tượng quả thực xứng đôi.

Nhưng không có nga nhi cây tuyết liễu hoàng kim sợi, cũng không có chúng trong tim hần trăm ngàn độ, đến cùng có chút tiu ngưu.

"Rất tốt, có chút ý tứ."

Nhất khúc hát bỏ đi, thiếu nữ vội vàng đứng dậy, dịu dàng cúi đầu. Kia một đôi phảng phát hỗn tạp lấy xuân thủy đích mục quang nhút nhát e lệ đích nhìn về phía Văn Đoàn tiên sinh, bên trong lại dẫn theo chút tha thiết chờ đợi đích hào quang.

Văn Đoàn tiên sinh mỉm cười khen một câu, từ trong lòng lấy ra bảy tám cái đồng bạc, đưa tới cô gái kia trong tay.

Thiếu nữ nhất thời vui vẻ ra mặt, dữ sau lưng đích trung niên nam tử một chỗ, thiên ân vạn tạ đích đi.

"Đông Nguyệt trong, Mai gia này tửu quán bên trong sắc thuốc Giáp Tử nổi danh nhất, chỉ tiếc hôm nay là ngày mùa hè. Muốn ăn cũng ăn không được." Văn Đoàn tiên sinh đưa một khóa đậu phộng để vào trong miệng, "Những cái này nữ hài nhi đích sinh ý ngược lại càng khó làm, vào ban ngày những cái kia đại đích quán rượu cũng không cho bọn họ tiến, chỉ có thể buổi tối tại đây chợ đêm bên trong hát rong. Hát rong bán đến Canh [3]. Chuyển qua ban ngày ngoại trừ luyện khúc, luyện cầm ra, thường thường còn muốn làm một ít nữ công tới phụ cấp gia dụng. Ai, đều là chút số khổ đích hài tử."

Sở Phong nghe vậy, cũng không khỏi hơi hơi thở dài, gật đầu nói: "May mà hữu tiền sinh như vậy đích người lương thiện tại."

Văn Đoàn tiên sinh cười nói: "Bất quá là thuận tiện thính cái khúc mà thôi. Ngược lại không thể nói cái gì thiện ác. Hơn nữa lão phu hoa chính là người đích tiền, người lại không đau lòng sao?"

"Tiên sinh hà tất cười ta." Sở Phong cười nói, "Ta tại Lục thị thi họa hành tổng cộng cũng chưa từng bán nhiều hay ít họa tác, về sau mặc dù có một chút nhuận bút, cũng nhiều là dùng các loại vật thấp thay thế. Nếu là thật đích chỉ dựa vào ta kiếm những số tiền kia, sợ là chúng ta mấy người đích ăn uống cũng không đủ dùng."

"Ha ha! Sở lang hà tất quá mức khiêm tốn. Nếu không phải chúng ta rời đi Hàng Châu Thành, thanh danh của người cũng là một mực như mặt trời ban trưa đích tại trở lên tầu, còn có người đích họa tác tài nghệ không ngừng đề thăng, nhuận bút đương nhiên cũng sẽ nước lên thì thuyền lên. Đến lúc sau e rằng nhất thời 'Văn chương cao quý khó ai bì kịp', cũng không phải là không thể được đích sự tình."

Sở Phong bắt đắc dĩ giang tay. Cười khổ: "Tiên sinh chớ để cảm ta tìm niềm vui."

"Ngược lại không phải là hoàn toàn đích vui đùa, hiện giờ tại Đông Kinh nội thành, kỳ thật chậm rãi dưỡng danh cũng là một kiện không tệ lựa chọn. Đương nhiên, cái chỗ này dù Hàng Châu bất đồng, tập kết trong thiên hạ đích anh hào, muốn đập xuất vài phần thanh danh cũng không dễ dàng. Sở lang, đường dài đằng đẵng kỳ tu viễn hê!" Văn Đoàn tiên sinh nói.

"Ha ha, thật sự là nông thôn đến đích thổ báo tử. Bất quá là hội cảm lấy văn chương tùy ý bôi lên một phen, liền cho rằng có thể tại Đông Kinh Biện Lương nội thành xông ra trò đã đến rồi sao?"

Thời điểm này, bên cạnh cái bàn đích thanh âm không chút nào che lấp đích truyền tới.

"Đúng vậy a. Quản lý hẳn là Hàng Châu hay là Dương Châu. Mặc dù tại loại kia khu vực trên thế nào cao thủ số một số hai, đến chúng ta Đông Kinh thành, không có một cái không phải là quý đi đường. Rốt cuộc là địa phương nhỏ bé tới đích gia hỏa, không có cái gì kiến thức. Chỉ là có một chút thủ đoạn nhỏ tự cho là mình mảnh khoé thông thiên."

Đối thoại chính là hai cái áo mũ chỉnh tề đích người trẻ tuổi, một người trong đó tay cầm quạt xếp, cử chỉ đang lúc ngược lại phong nhã. Mặt khác một vị trời sinh mặt cười, hai con mắt một mực cười tủm tỉm, khả nói ra tới lại hơi có chút nguội lạnh đích lưỡi đao.

Hai người bọn họ trong đó đàm tiếu, ngược lại không có đặc biệt đối mặt Văn Đoàn tiên sinh dù Sở Phong một bàn này. Thế nhưng là cũng đồng dạng không có đề thấp âm lượng, vì vậy lời nói từ đầu chí cuối đích truyền vào hai người đích trong tai.

Sở Phong tự nhiên đã nghe được, mỉm cười, tác không nghe thấy.

Hắn không phải là "Một lời không hợp rút đao khiêu chiến" đích giang hồ hào kiệt, đương nhiên sẽ không bởi vì người khác hai câu nói tự đứng ra đau nhưc nằm bẹp dí bọn họ một hồi.

Hơn nữa họa vẽ loại vật này, từ trước đến nay cũng không phải lấy ra tỷ thí. Coi như là thật sự đứng lên thì có ích lợi gì đâu này? Giúp nhau cãi lộn một phen, không ai nhường ai, cuối cùng khiến cho tan rã trong không vui thậm chí tai họa người bên ngoài, bất kể thế nào thuyết, đây đều là mười phần chuyện nhảm chán. Sở Phong sẽ không đi làm.

Họa vẽ không phải là luận võ, không có khả năng đương trường viết phân ra cái cao thấp. Rốt cuộc nghệ thuật loại vật này, thứ nhất là trừ phi thật sự cảnh giới chênh lệch khá xa, bằng không rất khó phân ra cao thấp có khác. Thứ hai, cũng là bởi vì trọng tài khó tìm.

Không có cách nào tỷ thí đích gọn gàng, kết quả sau cùng, mười phần ** hội diễn biến thành một hồi không có thắng bại đích tranh chấp. Đã như vậy, kia cần gì phải hơi bị?

Sở Phong mỉm cười, gấp một miếng thịt mứt để vào trong miệng, tinh tế đích nhai nuốt lấy, ngược lại hữu tư hữu vị.

Văn Đoàn tiên sinh tại đối diện vẫn nhìn nét mặt của hắn, thời điểm này phát hiện Sở Phong tại toàn bộ trong quá trình, vậy mà không có thể hiện xuất nửa điểm giận dữ ý tứ, hết sức hài lòng, cười nói: "Nhân không biết nhi không hèn, Sở lang rất có quân tử phong thái."

"Một câu này là tuyệt đối không dám nhận." Sở Phong cười chối từ.

"A! Giúp nhau nịnh nọt sao! Nhị vị như thế chuyện trò vui vẻ, khả nội dung rồi lại không khỏi làm cho người lưu luyến! Ta Tiêu Vạn Ngôn thật sự là vạn phần bội phục! Nếu nhị vị thật sự như vậy tự tin, không bằng..."

Bên cạnh cái bàn đích nhân rốt cục ản nhẩn không ngừng, tay cầm quạt xếp đích lang quân đứng dậy, quay đầu lại, cười lạnh một tiếng.

Thế nhưng là, trào phúng đích lời nói, cũng tại hắn hồi thủ thấy rõ Văn Đoàn tiên sinh đích khuôn mặt, lập tức im bặt.

Văn Đoàn tiên sinh cũng thoáng ngẩng đầu, nhìn nhìn đối diện thiếu niên kia đích khuôn mặt, hơi hơi kinh dị, rồi lại ngược lại mỉm cười lên.

"Lục, lục... Lục bá phụ... Tiểu chất, tiểu chất không biết..."

Vị này quạt xếp lang quân nhất thời mặt đỏ tới mang tai, gần như xấu hổ vô cùng. Hắn vội vàng hướng về phía Văn Đao tiên sinh khom người vái chào đến đây, lập bập đích bồi tội nói: "Tiểu chất không biết dâng sau ngồi rất đúng Lục bá phụ, cho nên mới khẩu xuất cuồng ngôn. Ta, tiểu chất ta cũng không phải..."

"Vạn Ngôn không cần giữ lễ tiết, bất quá là vài câu vui đùa, chẳng lẽ ta lớn như vậy tuổi tác đích người, còn có thể thật đúng sao?" Văn Đao tiên sinh hòa ái cười cười, lại trên dưới đánh giá hắn một phen, gật đầu nói: "Tựa hồ so với ta lần trước nhìn thấy thời điểm lại dài cao một ít, nhân cũng càng tuấn lãng, rất có chính là phong cách của cha."

"Không dám nhận! Không dám nhận!" Tiêu Vạn Ngôn nháo đỏ thắm mặt, hướng về phía Văn Đao tiên sinh thở dài không chỉ, "Lục bá phụ lúc nào hồi kinh đích? Như thế nào cũng không báo cho biết một tiếng, gia phụ nếu là biết được, nhất định sẽ ra khỏi thành trăm dặm đón chào được!"

"Bất quá là trở về đi đạo, cũng không có cái gì đại sự, quấy nhiễu người bên ngoài tự nhiên không cần." Văn Đao tiên sinh mỉm cười nói, "Này quạt xếp là lão phu năm đó đưa ngươi kia một bá? Ngươi lại thiếp thân để đó sao?"

"Vâng! Là! Đương nhiên muốn thiếp thân để đó!" Cuối cùng là được cái xuống đài giai đích cơ hội, Tiêu Vạn Ngôn nhân tình sáng lên, vội vàng nói, "Phía trên hữu Lục bá phụ đích hai mai con dấu đó! Khử niên có người muốn hoa 200 quan mua khứ, ta cũng không có cam lòng! Hắc hắc, không dối gạt ngài thuyết, gia phụ đều thường xuyên hâm mộ được!"

Văn Đao tiên sinh cười nói: "Bất quá là tùy ý thực hiện, cũng chỉ có phụ tử các ngươi hai người hội coi như bảo bối. Đúng rồi, thiếu chút nữa quên thuyết..." Hắn chỉ chỉ đối diện đích Sở Phong, giới thiệu nói, "Sở lang, vị Tiêu Vạn Ngôn này, phụ thân là Thái Học học chánh. Vạn Ngôn, vị Sở Phong này, là đồ đệ của lão phu."

Tiêu Vạn Ngôn nghe được "Đồ đệ" hai chữ này, mí mắt chính là nhảy dựng, nghĩ thầm chính mình lúc trước đích lời thật sự nói quá ác, thời điểm này hận không thể hung hăng phiến chính mình hai cái bàn tay mới tốt!

"Sở huynh, tại hạ Tiêu đình, chữ Vạn Ngôn... Rồi mới đích, thật sự là tại hạ đích cuồng vọng tự đại ngữ điệu, mong rằng Sở huynh chớ để để ý mới tốt!" Tiêu đình nội tâm buồn khổ, nhận lầm lại cũng thừa nhận, thời điểm này thoải mái đích hướng về phía Sở Phong vái chào, sáng khoái nói, "Sở huynh nếu là có không thoải mái đích địa phương, trực quân nói ra! Ta... Ta hẳn là bị Sở huynh ngươi hư trưởng mấy tuổi a? Ngày khác đến nhà bồi tội, tốt chứ? A, đúng rồi, thiếu chút nữa quên. Vị này chính là ta tại Thái Học đích cùng trường hảo hữu, từ thanh từ tử mặc. Từ mặc mau tới, ngươi không phải là vẫn muốn gặp một lần Văn Đao tiên sinh sao? Hôm nay ngươi thật đúng là Hồng Vận vào đầu!"

Này ngăn ngại đích ngày nghỉ. Ngày mai vậy mà vừa muốn đi làm

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20 từ từ đồ chi

"Ngoài cửa sổ ánh nắng trong nhảy mắt qua, trong bữa tiệc hoa ảnh ngồi trước dôi. Nhất bôi không tiến sênh ca đưa, dưới bậc thần bài lại báo giờ."

—— "Thùy Hư Truyện. Hồi 2 "

Tiêu Đình từ thanh là như thế nào khiêm tốn xấu hổ vô cùng đích xin lỗi, Văn Đao tiên sinh từ Sở Phong lại là như hà cười nói hiểu lầm một hồi, tự nhiên không cần nghiên cứu sâu. Bất quá là miệng lưỡi ở giữa kẻ hồ mà thôi, mấy câu liền có thể quét sạch đích vấn đề, tự nhiên không có cái gì truy cứu đến cùng đích ý nghĩa.

Trước ngạo mạn sau cung kính tuy buồn cười chút, nhưng Sở Phong tại trong lòng cũng không khỏi đang suy nghĩ, nếu như mình thân ở tại như vậy đích hoàn cảnh, chưa hẳn có thể làm được xuất chuyện như vậy. "Dùng cảm nhận lầm" bốn chữ này, thoát nhìn tuy như là cho tiểu băng hữu đích đề nghị, nhưng chân chính tình tế suy nghĩ, có thể làm được người cũng không phải là rất nhiều. Kỳ trung "Dùng" chữ, quả nhiên không phải là người bình thường có thể có được đích lực lượng.

"Vạn Ngôn, nếu như lão phu nhớ không lầm, ngươi có phải hay không cũng phải tham gia nay khoa viện họa đích cuộc thi?"

Bốn người đích nói chuyện tiến hành đến khâu cuối cùng, Văn Đao tiên sinh chợt nhớ tới này nhất mảnh vụn (gốc).

"Vâng, làm khó Lục bá phụ còn nhớ bức này việc nhỏ." Tiêu Đình lặng lẽ cười lấy gãi gãi đầu, "Lục bá phụ là biết, ta đọc sách phải không thành, chỉ có

thế ở họa vẽ trên hơi hơi nghiền cứu nghiền cứu. Bất quá bản lĩnh hay là kia phó bộ đáng, gia nghiêm buộc đi thi, ta liền kiên trì đi thử một chút, chân chính bên trong đệ là khả năng không lớn. . ."

"Vạn Ngôn ngược lại không cần quá mức khiêm tốn. Ngươi đích họa trước kia đang lúc ta cũng là gặp qua, rất có phong cách quý phái. . . Ta đồ đệ này Sở Phong, tuy nói là đi theo ta học toàn khác, nhưng năm nay cũng là muốn thử thử một lần khảo thí viện họa, hai người các ngươi cũng có thể giao lưu một phen, bù đắp nhau."

Tiêu Đình nghe xong, đáy lòng không khỏi lại là xiết chặt, nhưng trường bối trước mặt đành phải vâng vâng đáp ứng.

Bốn người lại nói một hồi, Văn Đao tiên sinh hỏi Tiêu Đình trong nhà địa chỉ có hay không cải biến, thuyết ngày khác liền đi đến nhà báỉ phòng. Tiêu Đình nào dám vô lễ, cung kính đích hỏi Văn Đao tiên sinh hiện tại ngụ lại đích địa phương, nói là trở về lập tức báo cho phụ thân biết được. Vì vậy giúp nhau tính tế đích hỏi, lúc này mới cáo từ tản đi.

"Vạn Ngôn đứa nhỏ này tính tình vô lễ chút, nhưng bản chất vẫn rất tốt. Hẳn một mực sư tử vu Thái Học đích họa sĩ. Đi hẳn là tranh cung đình đích mạch lạc, ngươi cùng hẳn giúp nhau điều tra, hẳn là có chút chỗ tốt."

Hai người kia sau khi rời khỏi, Văn Đao tiên sinh đối Sở Phong dặn dò lầy: "Tại Đông Kinh này nội thành. Ta ngược lại không sợ ngươi tùy ý đắc tội với người. Lấy ngươi cái tính cách này tử, sợ là cũng sẽ không làm bối móc đích cử động, trên đầu giờ miễn chiến bài, như vậy rất tốt. Bất quá nói lại, ngươi như vậy lại cũng có một cái tình thế xấu. Chính là thành danh e rằng khó khăn hơn rất nhiều. Thế nhân thích là phong nhã chuyện văn thơ, hữu tình tiết phức tạp đích tốt nhất. Điền trương túy tổ, có thể thấy được rõ ràng. Lúc trước tại Hàng Châu Thành trong, ngươi người này khí là dựa vào lấy Lư Chính Khanh dữ những người lớn đích đề cử mới từng bước đi lên, bất quá tại Đông Kinh vực này địa phương, còn muốn khó khăn rất nhiều."

Sở Phong nghe, tự nhiên minh bạch đạo lý này, chỉ là nội tâm như trước có chút khó hiểu, hỏi: "Tiên sinh, ta không thiếu được hỏi một câu. Chẳng lẽ lại viện họa đích cuộc thi. Còn muốn căn cứ lấy thí sinh tại dân gian đích danh khí tới lấy bỏ sao?"

Văn Đao tiên sinh vuốt râu cười nói: "Mặc dù không hẳn vậy, nhưng nếu là thuyết nửa phần quan hệ không có, cũng là khả năng không lớn."

Lão Tiên Sinh lắc đầu, nói tiếp: "Viện họa đích cuộc thi dữ tầm thường khoa cử bất đồng, phải không hồ danh, cho nên. . . Ngươi tự nhiên cũng minh bạch, họa tác loại vật này, rất xấu cao thấp kỳ thật rất khó nói đích rõ ràng. Một khi họa tác đích cao thấp trên Hồn động, chân chính có thể có được đích bình phán tiêu chuẩn, dĩ nhiên là biến thành họa sĩ đích thanh danh. . . Nói một cách khác. Viện họa dù sao cũng là hoàng gia đích viện họa, cũng là hy vọng có thể mạng lưới La Thiên dưới anh tài. Nếu ở thế tục đang lúc danh khí ngút trời đích nhân còn không thể nào vào được đích, thế gian dư luận khó bình."

"Nguyên lai như thế. . ." Sở Phong gật gật đầu, rồi lại không khỏi ngượng ngừng cười cười."Bất quá tiên sinh ngài nói rất đúng, ở phương diện này, ta e rằng rất khó thành tức giận cái gì đợi."

Văn Đao tiên sinh mỉm cười: "Dưỡng danh sự tình tự nhiên không thể gấp vu nhất thời, từ từ đồ chi thế nhưng."

...

...

Hai người từ chợ đêm trở về nhà, gõ cửa, lão Trương vội vàng tới đón.

"Trình Tiên Sinh vẫn còn ở trong phòng vẽ tranh. Xem ra không được sáng sớm là sẽ không ngủ. A lang, ngài muốn không dùng lại chút bữa ăn khuya ngủ tiếp?" Lão Trương cười hỏi.

"Không cần, ta hơi hơi rửa mặt một phen thuận tiện. Sở lang, ngươi cũng tự đi tiểu tiện a!" Văn Đao tiên sinh cười nói, "Sáng sớm ngày mai ngươi còn muốn đi Phạm gia đích thi họa hành điểm danh, ngày đầu tiên đi nhậm chức, chớ để đã muộn mới tốt."

Bởi vì trên đường đủ loại duyên cớ, Phạm thị thi họa làm được ông chủ Phạm tuân theo, cũng chính là phụ thân của Phạm Thu Bạch, đồng ý Sở Phong một cái trong tiệm quán gia đích chức vụ.

Chức vụ này bên ngoài đích ý tứ, là Phạm tuân theo biết được Sở Phong tại thi họa một đạo trên đích năng lực, muốn dựa vào lấy giúp đỡ trong tiệm. Nhi ngầm tự nhiên cũng không khỏi có chút nịnh nọt Văn Đao tiên sinh, Trình Nguyên ý của tiên sinh, đương nhiên, điều này cũng làm cho không cần nhiều lời.

Hữu công tác đưa tới cửa, Sở Phong tự nhiên là không khỏi đáp ứng, huống chi là tại Phạm thị thi họa hành trong làm công. Cho dù là Hàng Châu Thành như vậy một nhà chi nhánh, Sở Phong cũng ở kỷ trung nhìn qua rất nhiều danh gia danh tác, Đông Kinh trong thành tổng điểm trong tay hội có nhiều đồ cất giữ, vậy thì thật là Sở Phong xoa tay muốn gặp được đích đồ vật.

"Đứng rồi, Sở lang quân, thiếu chút nữa quên thuyết. Buổi chiều Phạm gia nhân đưa tới một phong thư từ, nói là cho Sở lang quân ngài, đại khái là không biết chúng ta bây giờ chỗ ở, trước hết hành hướng Phạm thị thi họa hành gửi đi. Ta coi là từ Hàng Châu Thành trong tới, đã bỏ vào Sở lang quân trong phòng của ngươi." Lão Trương lại nói.

Sở Phong nghe vậy nói tạ, lại cùng Văn Đao tiên sinh nói thanh ngủ ngon, liền tự hành trở lại gian phòng của mình bên trong.

Hiện giờ bọn họ chỗ chỗ ở, là một cái lương tiến đích sân nhỏ. Nghe nói trước kia đang lúc là Văn Đao tiên sinh đích gia sản, hẳn không tại Kinh Sư

làm quan liền để đó không dùng hạ xuống. Ngược lại cũng không cho thuê lại ra ngoài, chỉ là ngẫu nhiên trong gia tộc có người tới Kinh Thành làm việc hoặc là đi ngang qua đích, sẽ tại cái nhà này trong nghỉ ngơi nghỉ một chút.

Lưỡng tiến sân nhỏ ở năm người, cũng coi là trên rộng rãi.

Văn Đoàn tiên sinh tại phòng ngủ chính, Trình Nguyên tiên sinh ở tây mái hiên, Sở Phong ở đông mái hiên, lão Trương cùng Tiểu Lục Tử bên ngoài viện đích trong một gian phòng nằm ngủ, coi như là không có can thiệp lẫn nhau, lui tới cũng mười phần thuận tiện.

Sở Phong đi vào nội viện, chỉ thấy tây mái hiên đích trong phòng quả nhiên đèn sáng, Tiểu Lục Tử ngồi ở tây cửa phòng miệng đích trên bậc thang chịu đựng đầu, mượn kia cửa sổ chảy ra đích sáng ý tại trên bậc thang lác qua lác lại lấy cái gì. Nhìn thấy Sở Phong đi tới, Tiểu Lục Tử lại càng hoảng sợ tựa như, liền tranh thủ vật kia thu, một đôi mắt trừng tặc tựa như trừng mắt hấn.

Mơ mơ hồ hồ đích Sở Phong cũng không có thấy rõ, lại cảm thấy tựa hồ là một cái quyền sách nhỏ các loại đồ vật, vì vậy hi hi cười cười, tiến lên phía trước: "Bảo bối gì? Để ta cũng nhìn một cái?"

"Không cho!" Tiểu Lục Tử một đôi mắt trừng đắc căng tròn, biểu tình phẳng phát hộ ăn đích mèo con. Chỉ là chẳng biết tại sao, cho dù là tại đây dưới ánh đèn lờ mờ. Mặt hấn vậy mà cũng dần dần bức ra xấu hổ đích sắc thái.

Sở Phong cảm thấy buồn cười, đứng dậy làm như có thật mà nói: "Tuổi còn nhỏ, vậy mà tựa vừa ý thiếu nhi không nên đích đồ? Chắc chắn, tuy Không Tử hữu ngôn. Thực sắc tính dã, thế nhưng là nguoi cái tuổi này cũng quá nhỏ hơn chút. . ."

"Mới không phải xuân, cung!" Tiểu Lục Tử nhin không được tuôn ra một câu, rồi lại bỗng nhiên phát giác chính mình giọng nhi quá lớn, liền ngay cả bận rộn ngừng miệng.

Lão Trương Đoàn nước ảm tiến sân nhỏ, hướng Văn Đoàn tiên sinh đích trong phòng cầm.

Trình Nguyên tiên sinh đích trong phòng truyền ra vài tiếng ho nhẹ. Gió đêm trời giạt từ từ, thổi trúng nửa mở đích cửa sổ khẽ động, phát ra trầm thấp đích thanh âm.

Tiểu Lục Tử nháo một trương đỏ thắm mặt, vụng trộm đem kia quyền sách nhỏ hướng trong lòng thâm xử dứt nhét, đứng dậy đi giúp Trương Đại Ca giờ lên nước ảm đi.

"Ha ha!" Sở Phong cười cười, cũng không hề trêu chọc hấn, quay người trở về phòng.

Trong lòng của hấn ngược lại không khỏi suy nghĩ, chính mình đi tới nơi này cái niên đại đích thời gian cũng không tính là ngắn, thế nhưng là nhưng chưa từng thấy qua chân chính đích xuân, cung họa. Ở phương diện này, Sở Phong hiểu rõ tuy không phải là rất nhiều. Nhưng hấn đích xác rõ ràng rất nhiều bức họa thị danh thanh truyền đạt đến đời sau. Nói ví dụ "*** bí mật đùa giỡn đồ ", Triệu tử ngang ba mươi sáu bức. . . Tuy đời sau sớm đã không thấy được những cái này họa tác đích hình dáng, nhưng căn cứ một ít sách sử đích ghi lại, e rằng không đơn thuần là có phần có thể nghiền ngẫm, nghệ thuật trên đích tạo nghệ chỉ sợ cũng là kinh người.

Đông Phương Họa dữ Tây Phương thật lớn chênh lệch đích một chút, chính là đối với người thể đích thái độ. Phương đông đích lễ giáo tư tưởng không có khả năng cho phép khóa thân, thể họa leo lên nơi thanh nhã, nhi lượt lãm toàn bộ Tây Phương đích nghệ thuật lịch sử, bất luận là họa tác hay là điêu khắc, đối với người thể đích khắc cùng miêu tả đều là cực kỳ trọng yếu đích một bộ phận. Nhất là Tây Phương đích cung đình họa, cổ điển họa phái các loại, đại bộ phận đích đề tài đều không có ly khai nhân thể đích nghệ thuật. Bất luận là họa chính là thần, hay là phạm nhân. Đối với nhân thể loại kia đoàn chính, xem kỹ đích thái độ, đích thực là Đông Phương Họa khó có thể so sánh.

Đông Phương Họa không phải là họa không được nhân thể, mà là không dám đi nhìn thẳng vào nhân thể. Đương nhiên, những chuyện tương tự là các chuyện gia nghiên cứu đích phạm trù. Sở Phong chỉ là ngẫu nhiên cảm khái một phen mà thôi.

Về phần Tiểu Lục Tử trong tay cất giấu đích đến cùng phải hay không xuân, cung, Sở Phong tự nhiên không biết, chẳng qua là nói vài lời trêu chọc hấn chơi, không nghĩ tới xem biểu hiện của Tiểu Lục Tử, tựa hồ mười phần ** đoán trúng. Ngược lại thú vị.

Bất quá hấn cũng không phải gia trưởng, mười mấy tuổi đích thiếu niên vừa mới bắt đầu phát dục thân thể. Đối những chuyện này cảm thấy hứng thú cũng là mười phần bình thường sự tình. Hấn cũng là từ kia cái niên kỷ phát triển tới, thậm chí cự ly hiện tại cũng không xa xôi, ngược lại có thể cảm động lây. . .

Vào cửa khứ nhìn, quả nhiên, trên mặt bàn là thả một phong đồ nê ấn tín đích thư. Sở Phong nội tâm suy nghĩ nếu không phải là Lưu Chính Khanh tả tới, mở ra nhìn, lại phát hiện khúc dạo đầu một câu "Sở lang quân thân khai như ngọc", góc dưới bên trái một câu "Ngu huynh Lưu Chính Bình kính trên", đúng là Lưu Chính Bình tả tới đích thư.

Cảm thấy không khỏi hiếu kỳ, chọn đăng tinh tế đích khứ nhìn, chỉ thấy trên đó viết:

"Mười ngày không thấy, suy nghĩ rất nặng. Bắc thượng chi lộ xa xa đã lâu, hiện đệ thân thể đơn bạc, mỗi lần suy nghĩ, chưa phát giác ra tâm niệm niệm chi. Văn Đoàn tiên sinh bình an bằng không? Trình Tiên Sinh bình an bằng không? Phạm gia mọi người bình an bằng không? Kính xin hiện đệ nhớ thân thể, mọi việc từ từ đồ chi thế nhưng.

"Này tín Bắc thượng không biết gửi, ngu huynh đi trước phó thác đến Phạm thị thi họa hành trong tay, nghĩ hiện đệ dữ Phạm gia mọi người đồng hành, nói chung rất quen, nhất tín sự tình có thể nhờ làm hộ chi.

"Ngu huynh mọi việc thuận lợi. Nhất Minh ngày gần đây mặc dù không tương kiến, lại nghe vãn đóng cửa đọc sách, rất có đầu treo cổ tự tử chui đâm cổ phong thái suu tầm, ngu huynh văn này, cảm thấy bình yên.

"Lần này vội vàng gọi thư, còn có một chuyện, mong muốn nghiêng nể. Hiền đệ ngày đó nói cứu tế đủ loại, ta dữ đại nhân tình tế lãnh giáo, đã hơi dần dần thực hành, rất có đạt được. Trong trường hợp đó nhỏ vụn chỗ, ngu huynh cân nhắc đền đáp lại, nhưng không hề tẩn chỗ, còn cần dữ hiền đệ thương thảo. . ."

Sở Phong tỉ mỉ khứ nhìn, nguyên lai phong thư này đích ý tứ, là Lưu Chính Bình tại giúp nạn thiên tai phương diện có một chút không Đại Lý giảng hoà khó có thể phổ biến đích vấn đề, tương đối gấp, cho nên viết thư vội vàng đích đưa qua, chờ đợi Sở Phong đích trả lời.

Sở Phong ở phương diện này cũng là thay đổi giữa chừng, hiểu được đồ vật vô cùng không thật, chỉ là đại khái đích thuyết một ít đồ vật. Thời điểm này tình tế nhìn một chút theo như lời Lưu Chính Bình đích vấn đề, kết hợp lấy trong trí nhớ đích đủ loại suy nghĩ một phen, vì vậy đích mặc viết, đã viết hồi âm.

Đợi đến một phong thư hoàn toàn viết xong, đã đến canh bốn thời gian. Sở Phong lại cũng không cảm thấy buồn ngủ, ngược lại bởi vì Lưu Chính Bình theo như trong thư đích đủ loại, nhi dần dần vui sướng.

Dựa theo Lưu Chính Bình thuyết pháp, Hàng Châu địa phương đã bắt đầu phổ hành khai theo như lời Sở Phong đích giúp nạn thiên tai kế hoạch.

Sở Phong chỗ đưa ra đích khi nào kỳ thật rất vụn vặt, cũng không có cái gì đặc biệt nhìn xa trông rộng đích đại bố cục, nhưng trên thực tế, một khi vận dụng thoả đáng, là có thể có một ít ảnh hưởng.

Nói ví dụ, đơn giản nhất đích một chút, chính là đối với những cái kia trong tay có chỗ giàu có, muốn học gia đình giàu có giúp nạn thiên tai xả cháo, lại không có nhân thủ nhiều như vậy đích người ta. Đối với những thứ này nhân, do quan phủ làm đội trưởng, trực tiếp phát ra bố cáo, để cho mọi người quyền tiền quyền vật, hơn nữa các gia chỗ quyền tưng rõ ràng chi tiết đều tường tận đích ghi nhớ, như hà sử dụng cũng có chuyên gia rõ ràng nhân hiệu xuất. Thứ nhất vừa đi, có một cái chân thật khả tra đích lộ tuyến, đây là để cho quyền tưng già mười phần yên tâm đích sự tình.

Thí dụ như quyền tưng y phục đích đánh giá y hành, bọn họ quyền tưng đa thiếu đoản đả, áo dài, bộ ngoại [giày]. . ., cũng có chuyên gia nhất nhất ghi chép. Mà ở quan phủ thu thập thả quyền thời điểm, chẳng những đánh giá y làm được chương quỹ có thể tự mình trình diện khứ nhìn, còn có thể tự tay cấp cho cho những cái này quần áo tả tơi đích nạn dân.

Theo Lưu Chính Bình trong nội tâm theo như lời, một chỗ đánh giá y làm được chương quỹ tại cả trong cả quá trình có thể nói là nói lệ giản giũa, cảm khái đầy đủ. Hơn nữa, bởi vì tất cả đây hết thấy đều là công khai trong suốt, kia đánh giá y hành quyền tưng nạn dân đích sự tình rất nhanh đích ở trong Hàng Châu Thành truyền đến, bất quá mấy ngày đích công phu, kia đánh giá y hành bên trong hàng tồn lại bị đám dân thành thị mua sắm không còn. Xưa nay nửa năm tài năng bán đi đích đồ vật, hiện giờ bởi vì công khai đích làm một lần quyền tưng hoạt động, vậy mà tại mấy ngày trong đó liên đạt đến như vậy đích buồn bán ặc. Tin tức này sau khi truyền ra, càng ngày càng nhiều đích chủ quán bắt đầu gia nhập quyền tưng hàng ngũ. . .

Đem quyền tưng hoạt động coi như một loại quảng cáo hiệu ứng, đây tự nhiên là đòi sau đích các thương xuyên việc làm. Tuy dựa theo triết học gia Kant cách nhìn mà nói, ôm không đạo đức đích mục đích làm đạo đức đích sự tình, như vậy toàn bộ hành vi như cũ là không đạo đức. Khả nếu là thật sự chính đích dựa theo kết quả luận mà nói, loại này quyền tưng hành vi rõ ràng cho thấy một loại cả hai cùng có lợi đích chuyện tốt, không cần truy cứu quá nhiều.

Lưu Chính Bình xuyên thấu qua người của mình mạch, cùng với quan phủ tầng này thân phận đích thuyết phục, thành công thuyết phục lúc ban đầu đích mấy cái thương gia tham dự kỳ trung. Mà ở từng cái thương gia được nhận được từng người chỗ tốt, loại hành vi này liền dần dần trong Hàng Châu Thành mở rộng ra.

Nhưng tùy theo mà đến, tự nhiên còn có những vấn đề khác.

Bởi vì những hành vi này đều cần quan phủ đích nhân ở bên duy trì trật tự, cho nên hiện tại tới vấn đề nghiêm trọng chính là nhân thủ không đủ. Còn nữa, cũng có một ít theo thứ tự hàng nhái đích sự tình dần dần phát sinh. Có chút lương thực điểm vì gom góp cái "Đạo đức" đích náo nhiệt, tương Trần hạt vừng nát hạt kê ra bên ngoài quyền tưng, thế cho nên nạn dân nhóm sinh bệnh các loại sự tình, cũng là có.

Chiến tích tuy dần dần phong phú, có thể đồng thời mà đến còn có làm cho người đầu chóng váng não sung huyết đích sự cố. Tri châu đại nhân từ lúc ban đầu đối Lưu Chính Bình những hành vi này đích khen ngợi, từ từ cũng dần sinh ra vài phần giận dữ về u sầu.

PS: Nghi thả đích đều kéo dài chứng. . .

Thích xem mỹ kịch " băng dữ hóa chi ca " đích tiểu đồng bạn, đề cử một cái khác phong cách tương tự đích kịch " đen buồm ". Gần nhất đã trầm mê, a hồng hồng hồng ~

Chương 21:

"Mỗi ngày trao canh năm, chư chùa chiến hành giả rèn sắt bài tử hoặc cá gỗ theo môn báo sáng, điếc các phân ra địa phân ra, ban đêm cầu hóa. Chư xu hướng nhập thành phở người, vẫn này lên."

—— " Đông Kinh mộng hoa lục. Thiên hiểu mọi người nhập phở xá "

Nhưng tùy theo mà đến, tự nhiên còn có những vấn đề khác.

Bởi vì tất cả những hành vi này đều cần quan phủ đích nhân ở bên duy trì trật tự, cho nên hiện tại tối vấn đề nghiêm trọng chính là nhân thủ không đủ. Còn nữa, cũng có một ít theo thứ tự hàng nhái đích sự tình dần dần phát sinh. Có chút lương thực điểm vì gom góp cái "Đạo đức" đích náo nhiệt, tương Trần hạt vừng nát hạt kê ra bên ngoài quyền tặng, thế cho nên nạn dân nhóm sinh bệnh các loại sự tình, cũng là có.

Chiến tích tuy dần dần phong phú, có thể đồng thời mà đến còn có làm cho người đầu chàng vắng não sung huyết đích sự cố. Tri châu đại nhân từ lúc ban đầu đối Lư Chính Bình những hành vi này đích khen ngợi, từ từ cũng dần sinh ra vài phần giận dữ về u sầu.

Lư Chính Bình cảm thấy thấp thỏm, không dám lộ ra, nhất thời vắt hết óc rồi lại nghĩ không ra cái gì quá tốt đích ứng đối phương pháp, vì vậy vội vàng trong thơ kỹ càng đã viết, đưa tới.

Sở Phong cũng biết rõ "Làm được càng nhiều sai nhiều lắm" loại này đạo lý, nhưng dù sao cũng là việc thiện trước mặt, rất nhiều thứ đều cần để cho bước.

Tận khả năng đích suy nghĩ đơn giản một chút biện pháp, nói ví dụ tương xưa nay loại này linh hoạt, quy mô nhỏ, không định giờ đích quyền tặng hành vi, cải biến vì có quy tắc, sắp xếp thời gian đích thống nhất hình thức. . . Theo thứ tự hàng nhái các loại sự tình Sở Phong ngược lại không thể nào lo lắng, rốt cuộc dân chúng đích con mắt đều là sáng như tuyết, ai tốt ai xấu vừa nhìn liền rõ ràng. Tựa như cùng theo như trong thư đích kia một nhà lương thực điểm, có lẽ tại nó vừa mới làm ra quyền tặng hành vi, lương thực điểm đích lượng tiêu thụ xác thực bởi vì dân chúng đích danh tiếng nhi tăng lên rất nhiều. Thế nhưng là tại sự tình bại lộ, loại này phản tác dụng lực chỉ sợ cũng là không thể khinh thường. Một lúc sau, những chuyện tương tự càng nhiều, loại lực lượng này đích hiện ra cũng liền càng rõ ràng.

Việc buôn bán đích nhân đại phần lớn là người thông minh, này một loại sự tình, Sở Phong tin tưởng bọn họ là cũng có thể suy tư thanh minh. Loại này hành vi có chút cùng loại với thị trường kinh tế sơ kỳ đích ngành sản xuất hỗn loạn, kỳ thật không cần can thiệp quá nhiều, tự nhiên mà vậy sẽ theo thị trường đích tự do điều tiết mà ra (vấn) cục.

Lư Chính Bình còn nhắc đến có chút tầm thường dân chúng giả mạo nạn dân, tới lĩnh cứu tế đích sự tình.

Sở Phong đề nghị tại hiện hành đích nạn dân thân phận quản khống trên cơ sở, làm một ít thân phận đích phân biệt. Nạn dân đích Lộ Dẫn phần lớn cũng đã mất đi. Để cho tiện quản lý, một lần nữa vì mọi người tiến hành một ít tương tự CMND đích giấy chứng nhận là quan phủ đều việc làm.

Cổ đại Lộ Dẫn kỳ thật tả đích đều mười phần đơn giản, dù sao cũng là không có chụp ảnh kỹ thuật đích niên đại, chỉ có thể đại khái trên Lộ Dẫn viết chiều cao vài thước vài phần, tỷ tu bao nhiêu, phi tai rộng rãi môi các loại các loại hình dung từ hợp thành.

Sở Phong đề nghị tại nạn dân nhóm lĩnh quyền tặng vật tư thời điểm. Quan phủ muốn hiệp trợ xác minh nạn dân đích thân phận. Tiếp theo, vì để tránh cho nạn dân tại một lần quyền tặng bên trong ba phen mấy bận đích nhận lấy, còn có thể dùng một ít đương trường đích thủ đoạn nhỏ, trên tay in lại thời gian ngắn rửa không sạch đích ấn tín các loại. . .

Sở Phong rốt cuộc không phải là chuyên nghiệp lộng những chuyện này, chỉ là bởi vì có một chút ngàn năm về sau con mắt đã từng gặp đích kinh nghiệm. Cho nên tín miệng nói bấy một ít đồ vật, nói chung đều là như vậy nhỏ vụn đích chuyện nhỏ.

Nghĩ đến cái gì liền viết ra cái gì, không rõ chi tiết.

Có mấy lần, Sở Phong cảm giác mình tả đích không sai biệt lắm, dọn dẹp một chút trên giường nằm xuống, lại nghĩ tới cái gì, liền lại vội vàng đứng dậy bổ sung. Như thế già ba.

Sở Phong đã viết trọn 16 trang, mới đưa trong nội tâm đắm chiêu suy nghĩ tất cả đều lòi ra. Hắn đến không có cái gì linh công lao linh thưởng ý tứ, chỉ là mỗi lần nửa đêm nhớ tới đã từng nhìn thấy qua đích những cái kia nạn dân, nội tâm tự nhiên không khỏi sinh ra vài phần thờ dài áy náy tình cảnh. Nếu như chính mình bản thân không thể ở lại nơi đó xuất lực làm mấy thứ gì đó. Hắn Sở Phong có thể làm được, liền chỉ hữu những thứ này.

Mơ mơ màng màng đích ngủ hơn hai canh giờ đích cảm giác, Sở Phong liền rời khỏi giường, vội vàng rửa mặt một phen, dùng com, cầm lấy viết xong đích tín liền đi ra cửa, thẳng đến Đông Kinh thành chợ phía đông đích Phạm thị thi họa hành mà đi.

Lão Trương muốn thay hẳn lái xe, bị Sở Phong cự tuyệt.

"Trương Đại Ca sợ là cũng chưa quen thuộc đường a, hơn nữa trong chốc lát còn muốn hầu hạ Văn Đoàn tiên sinh sáng sớm lên. Ta có chút việc gấp, phải đi đích sớm một ít. Trên đường mượn xe là tốt rồi." Sở Phong cười nói.

Lão Trương nghe vậy, có chút xấu hổ gãi gãi đầu cái ót.

Sở Phong mượn xe thẳng đến chợ phía đông mà đi, tâm tâm niệm niệm đích đều là trong tin thư có hay không có cái gì chỗ sơ suất, trên đường đi cũng không cố nhìn lên phong cảnh. Hơi có vẻ vội vàng.

Sau khi xuống xe, kết thúc tiền xe, Sở Phong xa xa kiến Phạm thị thi họa làm được đại môn vừa mới mở ra, một cái tiểu bộc nói ra thùng nước đáp khăn tay đi ra cửa, liền bước nhanh về phía trước vài bước, hỏi: "Quý ông chủ khách đã dậy chưa?"

Kia tiểu bộc mười ba mười bốn tuổi đích niên kỷ. Bị Sở Phong hỏi đích sững sờ, hỏi đáp: "Chúng ta ông chủ đêm qua ra ngoài xã giao, cũng không trở về nhà. Vị khách quan kia là có chuyện gì sao?"

"Ách. . ." Sở Phong suy nghĩ lấy nói, "Đêm qua quý điểm có người đi về phía nam Chu Tước đường cái đưa một phong thơ?"

Tiểu bộc gãi gãi đầu, ngại ngừng cười cười: "Khách quan thật sự là xin lỗi, loại nhỏ hôm qua cũng không ở chỗ này, không rõ lắm chuyện này. . . Ngài là, có chuyện gì? Loại nhỏ giúp ngài thông bẩm một tiếng?"

Sở Phong gật gật đầu: "Đúng rồi, không biết Triệu chương quý có ở đây không? Từ Hàng Châu tới đích Triệu chương quý."

"A! Ngài chính là mới tới đích hướng Phụng Tiên sinh a!" Kia tiểu bộc mãnh liệt vỗ trán nhĩ, "Nhìn ta này đàn, gần như đã quên này mảnh vụn (gốc). Chúng ta ông chủ hôm qua tựu an bài hạ xuống rồi, nói là sẽ có một vị tân đích hướng Phụng Tiên sinh từ Hàng Châu. Loại nhỏ là có mắt không nhìn được Thái Sơn, không nghĩ tới mới tới đích quán gia đã vậy còn quá tuổi trẻ. A! A! Ta cái này đi gọi Triệu chương quý tới!"

Dứt lời, này tiểu bộc cước trình nhưng thật ra vô cùng nhanh, một dãy Yên nhĩ đích chạy tiến vào.

Sở Phong nhất thời vô sự, đành phải vào cửa đi chờ đợi.

Thời điểm này, toàn bộ thi họa hành còn không có khách nhân, chỉ hữu mấy cái quét vẩy sân đích tiểu bộc đang tại vắng lai.

Ngoài cửa tiếng chim hót thanh âm, ánh nắng sáng sớm nghiêng nghiêng đích bày vẩy đi vào, hiện ra một mảnh bình tĩnh dữ yên tĩnh.

Trong tiệm đích bọn sai vật tò mò đánh giá Sở Phong, nhưng bọn họ cũng đều thấy được rồi mới cửa kia non bộc dữ Sở Phong đích ứng đối, nhao nhao phỏng đoán ra lai lịch của hắn.

Thỉnh ông chủ cùng tìm chương quý thuyết, từ Hàng Châu Thành trong mời đến một vị hướng Phụng Tiên sinh, hơn nữa đồng hành đích trên đường tựa hồ còn giúp không ít bận rộn, có lắm thủ đoạn. . . Chỉ là, đúng là còn trẻ như vậy đích thiếu niên lang sao?

Sở Phong thấy được ánh mắt của bọn hắn, khẽ gật đầu cười cười, cũng không thêm đề ý.

Hắn vừa vào cửa, một đôi mắt đã bị vào đầu một bức hơn mười thước dài bức họa hấp dẫn qua, nội tâm mãnh liệt chính là cả kinh. Vội vàng đi lên trước vài bước tinh tế đích nhìn, này hơn mười xích đích tranh sơn thủy cuốn góc trên bên phải, quả nhiên viết "Văn Sơn thu tế" bốn chữ.

Sở Phong cảm giác mình trái tim một hồi thỉnh thỉnh đích nhảy, hai chân lạnh cả người, tâm tình kích động đích gần như không kiềm chế được. Ở trước mặt đích đúng là Phạm Khoan đích "Văn Sơn thu tế đồ"!

Bức họa này ở phía sau thế sớm đã không có chính phẩm truyền lưu, chỉ hữu bản gốc truyền thế. Khả cho dù là bản gốc, cũng đã là cấp bậc quốc bảo đích đại tác. Như vậy một bức truyền thế chi phẩm, vậy mà cứ như vậy tại trong lúc lơ đãng, vọt tới trước mắt của mình!

Sở Phong hưng phấn không thôi. Một đôi mắt đầu dòi đích khai. Hắn nhìn chăm chăm kia họa tác tinh tế đích khứ nhìn, trong đó bố cục, khí khái, dùng bút, thiết lập sắc. . . Tranh này tác là giắt ở giữa không trung, Sở Phong chỉ có thể mang đầu nhìn, lúc này hắn dụng lên tiến đến gần như dán lên, còn ngại không đủ. Hắn không thể cầm trong tay cái kính lúp mây may đích nghiên cứu mới tốt.

"Ách. . . Sờ lang quân? Khục —— sờ! Lang! Quân!"

Bên tai đột nhiên xuất hiện như sấm đích tiếng vang, Sở Phong lại càng hoảng sợ, thân thể run lên phương mới hồi phục tinh thần lại. Nghiêng đầu khứ nhìn, nguyên lai là Triệu chương quý.

Triệu chương quý kiến Sở Phong rốt cục có chỗ phản ứng, không khỏi cười khổ một tiếng, đưa tay nhéo nhéo cổ họng của mình, dùng thanh âm khàn khàn nói: "Ta nói Sờ lang quân, đã sớm nghe ta gia nương tử nói người đối họa vẽ là cực kỳ si mê, thật không nghĩ đến vậy mà đã đến như thế trình độ. . Ta ở một bên hô đặc cuồng họng đều ách, xem ra ngài là thật sự không nghe thấy a!"

Sở Phong nghe vậy liền giật mình. Lại xấu hổ đích gãi gãi đầu, hướng về phía Triệu chương quý thi lễ: "Xin lỗi xin lỗi, thật sự là xin lỗi. Vừa nhìn thấy này "Văn Sơn thu tế đồ" liền có chút ngây dại, không nghĩ tới nhất sáng sớm đích liền có thể nhìn thấy như vậy đích truyền thế danh họa, hơi giật mình liền có chút khó có thể tự kiềm chế."

Triệu chương quỹ cười nói: "Sở lang quân là chân chính đích hiểu họa, yêu thích tranh người, phần này tâm tình ta đại khái cũng hiểu rõ vài phần. Bất quá Sở lang quân ngược lại không cần sốt ruột, này bức " Vân Sơn thu tể đồ " đã tại chúng ta trong tiệm giặt mười bảy năm, về sau tự nhiên cũng sẽ tiếp tục treo hạ xuống. Sở lang quân mặc dù muốn tỉ mỉ nghiên cứu, cũng không cần nóng lòng nhất thời, ha ha!"

Nét cười của Sở Phong lộ ra xuất vài phần ngại ngùng tới: "Triệu chương quỹ cảm tạ giữu cọt."

"Ha ha! Ngược lại không phải là giữu cọt. Chỉ là Sở lang quân này một bộ thần thái. Cũng làm cho ta nghĩ nổi lên nhà của ta nương tử khi còn bé đích sự tình. Nàng cũng từng đối với này bức họa vừa nhìn chính là cả ngày, khi đó huyền não không ăn không uống, ông chủ không biết vì thế phạm vào đa thiếu sâu." Triệu chương quỹ cười nói, "Đúng rồi. Ta thỉnh tiểu bộc thuyết Sở lang quân tựa hồ có cái gì chuyện quan trọng hơn tình?"

"A! Nhìn ta này trí nhớ!" Sở Phong khẽ giật mình, liền tranh thủ trong lòng đích thư lấy ra, hai tay đưa cho Triệu chương quỹ, "Phong thư này mười phần khẩn yếu, muốn gửi qua bưu điện (hệ thống tin nhắn) đến Hàng Châu Lưu Chính Bình Lưu Phủ Sự trong tay, không biết Triệu chương quỹ có thể hay không hỗ trợ?"

"Nguyên lai như thế. Đây cũng không phải cái đại sự gì." Triệu chương quỹ tương tín hai tay nhận được, hỏi bên cạnh tiểu bộc nói, "Tề Đại ngày nào về tới đích?"

"Ngày hôm trước liền trở về."

Triệu chương quỹ gật gật đầu: "Hảo, ngươi đem hấn gọi, ta dẫn dò lấy đi một chuyến."

Kia tiểu bộc lĩnh mệnh đi.

Triệu chương quỹ liền đối với Sở Phong nói: "Tề Đại này là trong tiệm nhân, hảo người cười, xưa nay trong tiệm giúp nhau trong đó truyền tống thư đều dựa vào lấy nàng. Từ Đông Kinh đến Hàng Châu, bất quá là bốn năm ngày đích công phu. Nếu như Sở lang quân mười phần sốt ruột đích, cũng có thể để cho nàng đem tới đi gấp. . ."

"Ngược lại không có như vậy cấp tốc, bốn năm ngày rất tốt." Sở Phong vội vàng nói tạ, lại nói, "Chỉ là phiền toái vị Tề Đại này Ca, kính xin Triệu chương quỹ hỗ trợ nói một tiếng, ngày khác ta định thỉnh hấn uống rượu."

Triệu chương quỹ nghe vậy, lộ ra một cái hết sức kỳ lạ đích nụ cười. Hấn vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, cười nói: "Trong chốc lát Tề Đại tự nhiên sẽ qua, lời này chính ngươi ở trước mặt thuyết là tốt rồi."

Sở Phong có chút không hiểu Triệu chương quỹ đích biểu tình, lúc này chỉ có thể đơn giản đáp ứng.

Nhất thời vô sự, Triệu chương quỹ liền dẫn Sở Phong tại mặt tiền cửa hàng trong đi lòng vòng, chỉ mấy cái đang gỗ quét đích gã sai vặt dữ Sở Phong nhận thức, lại nói thuyết mặt tiền cửa hàng đích bố cục đủ đủ loại chú ý đích chừng mực.

"Chúng ta ông chủ đối xử mọi người hiền hoà, trong tiệm đích quy củ cũng không nhiều. Nơi này cũng là lưỡng tiền đích sân nhỏ, trong chốc lát ta dẫn ngươi mọi nơi nhìn một cái. Nhà kho tại tây mái hiên, phòng thu chi cũng ở chỗ đó. Xưa nay ăn cơm cũng ở nội viện trong, bất quá đối diện liền có mấy nhà không tệ tửu quán lầu trà, Sở lang quân nếu là muốn khứ đánh bữa ăn ngon, trực quản báo cho kia mấy nhà ký sổ là tốt rồi, đều là chúng ta thi họa làm được khoản, mỗi tháng nhất kết bạc, ngược lại thuận tiện. . . Ừ, buổi trưa ta lĩnh Sở lang quân đi một chuyến, coi như là nhận thức chút môn. . . A, trong chốc lát lại nói, Tề Đại tới."

Triệu chương quỹ cười thâm, hướng về phía cửa tiệm trong đi tới một bóng người giương lên cái cằm.

Đạo nhân ảnh kia lúc ban đầu nghịch dương quang, thấy không rõ khuôn mặt, chỉ có một cao gầy đích thân hình mười phần đoạt mắt lấy. Một thân đoàn đá đơn giản giới giang, tóc lên đỉnh đầu sơ thành một cái gọn gàng mà lĩnh hoạt đích búi tóc. Bên hông đai lưng chặt chẽ hệ, phác họa ra một đạo phát triển đích eo hình.

Chỉ là không biết như thế nào, Sở Phong nhìn đạo thân ảnh kia, cảm giác, cảm thấy đâu có chút kỳ quái. . .

Đối diện nhân dần dần đến gần, mặt mày diện mạo từ dưới ánh mặt trời đi vào trong bóng râm, chậm rãi trở nên thanh minh.

"Triệu chương quỹ, ngài bảo ta?"

Người này mở miệng, đúng là một đạo giọng nữ.

Sở Phong cảm thấy cả kinh, tính tể đích khứ dò xét. Lúc này mới phát hiện, bị người gọi "Tề Đại" đích người cười, dĩ nhiên là một cái 20 ra mặt tuổi trẻ thiếu nữ!

Hơn nữa cô gái này tựa hồ cũng không phải thuần túy đích người Hán huyết thống, hai con ngươi mang theo một tầng nhân nhạ đích lam sắc, mũi cũng vô cùng đích nhỏ nhắn xinh xắn cao ngất. Thân thể của nàng cao cũng phải bị tầm thường nữ tử cao hơn không ít. . . Thời đại này đích nhân phổ biến không cao, nam tử thân Cao Bình đồng đều chỉ ở một mét bảy trên dưới, nữ tử, nhất là Giang Nam vùng sông nước đích bọn nữ tử, cũng không bằng một mét sáu, có thể nói là kiêu Tiểu Linh Lung.

Thế nhưng là đối diện đích này một vị, Sở Phong xấu hổ đích phát hiện, đối phương thân cao tựa hồ còn cao hơn tự mình như vậy một ít đoạn. . . Sở

Phong sờ lên cái mũi, nghĩ thầm chính mình tuy không tính cao, khả năng nói như thế nào cũng có 1m76, cô bé trước mắt thì, quả thật chính là đời sau đích người mẫu đáng người.

Chính mình một niên kỷ. . . Ách, như thế nào cũng có thể hơi hơi lại trường cao một chút a?

Sở Phong ngượng ngùng đích nghĩ đến.

"Ha ha, giới thiệu cho người một chút, vị này chính là chúng ta trong tiệm mới tới đích Sở Triều Phụng." Triệu chương quỹ cười giới thiệu.

"Sở Triều Phụng."

Cao gầy đích nữ tử từ từ lễ cũng không cùng tầm thường nữ nhi gia tương tự, thời điểm này lại hướng về phía Sở Phong liền ôm quyền, cử chỉ đang lúc gọn gàng mà linh hoạt, Sở Phong đứng cách nàng một bước xa đích trên vị trí, có thể đủ cảm nhận được nàng đích quyền phong.

"Vị này chính là Tề Đại Liễu." Triệu chương quỹ nhìn nhìn Sở Phong, cười tủm tỉm đích muốn xem thanh Sở Phong trên mặt đích biểu tình, "Chúng ta mấy cửa hàng mặt ngày thường đích vắng lai, đều dựa vào lấy nàng để hoàn thành nha."

Nữ tử ôm quyền cúi đầu, một đôi tinh thần sáng láng đích con người lại hơi hơi lên đài, nhìn chăm chăm Sở Phong đích mặt.

Sở Phong thấy thế, đành phải cũng học đối phương ôm quyền, nghĩ đến trực tiếp mở miệng gọi "Tề Đại" tựa hồ có chút thất lễ, thế nhưng là gọi "Tề Đại ty" tựa hồ khó nghe hơn chút. . . Vì vậy đành phải cười nói: "Tại hạ Sở Phong, Tề nương tử gọi tên của ta là tốt rồi."

"Không dám." Trên mặt của Tề Đại cũng không có cái gì dư thừa biểu tình, "Tại hạ cũng cũng không phải gì đó nương tử, không dám đương nổi, Sở Triều Phụng bảo ta 'Tề Đại' chính là."

Mắt thấy cái cục diện này dần dần hướng xấu hổ đích đường từ trên tẩu, Triệu chương quỹ vội vàng xuất ra hoà giải, ha ha cười tương Sở Phong là thư này giao cho Tề Đại trong tay, lại dẫn dò: "Phong thư này muốn đưa đến Phủ Hàng Châu đích Lưu Chính Bình Lưu Phủ Sự trong tay, sự tình khẩn cấp, tuyệt đối không thể chậm trễ. Trong tiệm không có cái gì kỷ phẩm phó của hân, người thuận tiện khứ ông chủ quý phủ liếc mắt nhìn, nhìn xem có cái gì không cần cùng nhau tiện thế. Được rồi, khứ a."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: màu da cam quát lục ngày mùa hè viêm

Huy Tông mới bắt đầu chính, tươi sáng khả quan, Hàn Trung ngan hơi bị, mà không phải là Hàn Trung ngan chỉ năng hơi bị.

—— "Tổng luận "

"Một cô gái như vậy độc hành hương dã, sẽ không ra sự tình sao?"

Nhìn nhìn Tề Đại quay người rời đi đích tiêu sái bóng lưng, Sở Phong có chút thần phục đích đặt câu hỏi.

"Người đừng xem nàng là cái nữ lang, 3~5 cái nam tử đều gần không được thân. Ai! Cũng là thân thể nhấp nhô đích hài tử, tự mình một người hành tẩu giang hồ, thiếp thân chỉ hữu một con ngựa, trước đây ít năm mộng ông chủ thu nhận, tại chúng ta trong tiệm hỗ trợ. Ta nghe nói, lúc ấy nàng đối đích xương bọc da, một thân võ nghệ, cũng không trộm không đoạt lại tuyệt không bán mã, nếu không là chúng ta ông chủ thiện tâm, cũng không biết nàng bây giờ còn có thể không có thể còn sống sót. Bất quá người thật sự là đừng nói, nàng con ngựa kia ta cũng xem qua, ta không hiểu mã, thế nhưng đối với mã đích cũng nói là thần câu. Nàng xưa nay lui tới từng cái địa phương cũng cũng không dùng dịch trạm đích mã, chỉ đem lấy đó của mình một thốt, giữa đường cũng không đổi mã, lại cứ bị còn lại mấy cái bên kia thay ngựa đích người cười tốc độ còn nhanh hơn chút. Hắc hắc, ta là không hiểu, nhưng sự lợi hại của nàng luôn là biết chút ít. Đúng rồi, người đi theo ta bên này, ta giới thiệu cho người một chút trong tiệm này đích những người khác..."

Triệu chương quỹ một mặt đem Sở Phong hướng hậu viện dẫn, một mặt giảng thuật những cái này có quan hệ Tề Đại đích kỳ văn dị sự: "Vậy Tề Đại cũng là nữ tử hiếm thấy, có thể tại trên lưng ngựa đáp cung bắn tên, cũng có thể ở trên đất bằng xuất đao áp đảo người tánh mạng, cho nên nàng không cần bốn phía chạy thời điểm ra đi, ông chủ cũng làm cho nàng đi theo trong phủ đích nữ quyền xuất hành, coi như chiếu ứng. Mấy tháng trước Nguyên tiêu hoa đăng thời điểm, có một cái không có mắt đích hán tử say tại mặt đường trên quấy rối trong phủ nữ quyền, bên cạnh binh lính tuần đêm còn chưa kịp động đây, Tề Đại này hai chiêu tự tháo xuống kia hán tử say đích hai cái cánh tay... Chắc chắn! Nàng cũng là chúng ta Đông Kinh nội thành một vị rất có tên tuổi đích nhân vật! A! Lão Hoàng lão Hoàng, dừng bước! Vị này chính là từ Hàng Châu Thành tới đích Sở lang quân Sở Triều Phụng! Sở Phong, đây là lão Hoàng, Hoàng chương quỹ, chúng ta Đông Kinh nội thành này một nhà mặt tiền cửa hàng về hân quần, chúng ta ông chủ chân chính

đích trợ thủ đắc lực."

"Lão Triệu người cần gì phải trêu ghẹo ta... Sở lang quân sao? Hạnh ngộ hạnh ngộ! Đã sớm nghe nói người đích đủ loại phong thái, bất luận là ông chủ hay là lão Triệu này, đều đối với người khen không dứt miệng..."

...

...

Bị Triệu chương quỹ mang theo mọi nơi dạo qua một vòng, nhận thức rất nhiều nhân vật dữ địa phương. Sở Phong chân chính nhớ kỹ đích kỳ thật cũng không nhiều.

Hắn đối với người danh, dung mạo phương diện đích ký ức có chút sai, vừa lên buổi trưa bị một đồng lớn tin tức dừng mãnh vào, quả nhiên có chút ăn không tiêu.

Thời điểm này, hắn không khỏi nhớ tới Phạm Thu Bạch. Đến cùng là dạng gì đích Lan Tâm tuệ chất. Mới có thể để cho nàng không đơn giản nhớ kỹ Phạm này gia từ trên xuống dưới, trong trong ngoài ngoài mấy trăm miệng ăn đích tính danh dung mạo, thậm chí còn nhớ kỹ bọn họ đủ loại gia thế, yêu ghét đầu này?

Này e rằng, thật sự là một loại thiên phú.

Ngày như vậy phân ra, Sở Phong tự hỏi đích xác không có, hiện giờ chỉ có thể hết sức ký trên một ít. Tối thiểu nhất Hoàng chương quỹ, phòng thu chi các loại nhân vật mẫu chốt nhất nhất nhớ kỹ, những người khác vật, đành phải chậm rãi quen thuộc.

Giữa trưa, Hoàng chương quỹ có chuyện muốn bận rộn, Triệu chương quỹ liền dẫn Sở Phong khứ đối diện đích quán rượu ăn xong bữa cơm rau dưa, thuận tiện cho đối diện đích chương quỹ chỉ thân phận của hắn, báo cho quán rượu ngày sau Sở Phong lại đến đích, trực tiếp ký sổ là tốt rồi.

Như vậy đích công khoản (*tiền của công) ăn uống Sở Phong là từ chưa trải qua, thời điểm này không khỏi có chút không thoải mái, bí mật cùng Triệu chương quỹ nói. Chính mình trả tiền là tốt rồi. Triệu chương quỹ lại cười nói: "Người nói như thế nào cũng là chúng ta Phạm thị thi họa làm được một vị quản gia, nếu người đi ra ăn cơm lại vẫn lên giá tiền của mình, chuyện kia truyền đi, sợ là cái khác đồng hành đều muốn xem chúng ta trong tiệm đích chê cười, về công về tư cũng không phải chuyện tốt lành gì. Bất quá là vài bữa cơm trước mà thôi, yên tâm đi, chúng ta ông chủ sẽ không bị người vài bữa cơm tự ăn chết được! Lại nói, đây cũng là lệ cũ, người cũng không cần chú ý."

Sở Phong nghe xong, lúc này mới đồng ý. Chỉ là nội tâm khó tránh khỏi nghĩ đến, ngày sau hay là thiếu tại đây bên ngoài ăn cơm mới tốt.

Hỏi trong tiệm đích thức ăn, nghe tựa hồ cũng là không tệ, thế nhưng cũng không có cơm trưa... niên đại. Chân chính ăn cơm trưa đích nhân vẫn rất thiếu, may mà một ít vì khách nhân chuẩn bị điểm tâm nước trà là tùy thời cung ứng, ngược lại đối không đến.

Sở Phong tùy ý đích hỏi một vòng, lúc này mới phát giác chính mình dĩ nhiên thẳng đến tại phương diện ăn uống đảo quanh, không khỏi tự giấu cười cười, nghĩ thầm mình cũng thực xem như cái tham ăn.

Lại nghe ngóng trong tiệm thi họa đích sự tình. Triệu chương quỹ cười giải thích: "Đã sớm nghe nói Sở lang quân người là họa ngây dại, chúng ta trong tiệm đích thi họa, người rồi mới tự nhiên cũng nhìn cái đại khái, dữ cái khác trong tiệm không sai biệt lắm, phân thành cái đủ loại khác biệt. Tầm thường đích thi họa không cần quá mức để ý, Sở lang quân nếu là cảm thấy có chút ý tứ, tùy thời có thể đi nhà kho tìm ra vuốt vuốt, ngẫu nhiên mang về nhà cũng là không thành vấn đề. Nhưng nếu là Trần Phẩm, mọi người chỉ tác này một loại... Nói như vậy, Sở lang quân đại khả tại nhà kho vuốt vuốt, thế nhưng tự chó đẻ tùy ý mang ra."

Sở Phong nghe xong vội vàng gật đầu: "Đây là tự nhiên! Vạn không cẩn thận làm ô uế, lộng phá, ta đây thật đúng là Tội Nhân Thiên Cỗ!"

Triệu chương quỹ xem Sở Phong nói nghiêm trọng, cũng không khỏi bật cười: "Ngược lại không có nghiêm trọng như vậy, chúng ta làm một chuyện này, nói thật, cho dù là thế nào trân quý đích thi họa, ngẫu nhiên đều gặp được một ít vấn đề. May mà chúng ta trong tiệm hữu cao thủ hành gia, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, cùng Hoàng chương quỹ nói lên một tiếng, đại bộ phận đích đồ vật vẫn có thể tu bổ."

"Nguyên lai như thế." Sở Phong gật đầu đáp ứng, cảm thấy đối với mấy cái này chữa trị đại sư cũng là hết sức tò mò.

"Sở lang quân xưa nay đích công tác, cụ thể còn muốn y theo lấy Hoàng chương quỹ đích an bài, rốt cuộc hắn mới là bên này chương quỹ. Nhưng chắc hẳn là phần lớn tại phân biệt phương diện, lấy Sở lang quân đích tâm mắt cùng nhãn lực, nhất định là chuyện dễ như trở bàn tay."

Sở Phong lắc đầu cười nói: "Ta hiểu đích đồ vật kỳ thật rất ít, chỉ có thể là tận lực đi làm, đi học mà thôi."

"Sở lang quân quá mức khiêm tốn."

Hai người ăn cơm xong, uống trà lại nói mấy câu. Nhắc tới kia Bắc thượng hàng hóa đích tổn thất, Triệu chương quỹ thở dài nói: "Chuyện này xét đến cùng còn là trách nhiệm của ta, nguyên bản đã cho ông chủ lần lượt đơn xin từ chức, lại bị ông chủ đè ép hạ xuống. Ai! Ta là thẹn trong lòng a! Cột hàng hóa sợ là hữu mấy vạn quan, ta cả đời đích tiền công cũng còn không nổi. Nếu là phóng tới cái khác chủ quán, trực tiếp cầm ta đi cáo quan cũng không phải cái gì làm không được đích sự tình. Chúng ta ông chủ nhân nghĩa, ta thật sự là, thật sự là... Ai!"

Triệu chương quỹ nói động tình, trực tiếp đỏ mắt vành mắt.

Cúi đầu che dấu một lát, Triệu chương quỹ lại ngẩng đầu cười nói: "May mà sự tình hiện tại đã có mặt mày. Ông chủ lấy, nhờ quan phủ đích quan hệ đi thăm dò, nói là vấn đề hẳn là xuất tại kia chiếc tàu chở khách. Hàng Châu bên kia tin tức, nói là thuyền kia lão đại đích vợ con tất cả đều trong một đêm biến mất, hiện tại tính toán ra, chỉ sợ là hấn động tay chân... Ai! Ta cùng với thuyền kia lão đại tương thức nhiều năm, không nghĩ tới hẳn sẽ làm ra bức này sự tình. A! Cũng là trách ta. Nếu như ta chẳng phải dễ tin cho hẳn, rồi thuyền thời điểm kiểm tra thực hư hàng hóa không phải là làm qua loa, mà là tinh tế kiểm tra thực hư đích. Sự tình khả năng cũng sẽ không phát sinh. Ai! Trách nhiệm tại ta à!"

Sở Phong nghe vậy lắc đầu, nói: "Triệu chương quỹ, kỳ thật ta cảm thấy đặc, sự tình tới hiện tại cái dạng này. Đã là kết quả tốt nhất. Ngài nghĩ, nếu như vị kia thuyền lão đại sớm đích đã quyết định đánh tráo đích chủ ý, loại chuyện này, khẳng định không phải là một mình hẳn liền có thể hoàn thành, trên thuyền đích thuyền viên tự nhiên cũng tham dự ở trong đó. Nếu như lúc ấy kiểm tra thực hư thời điểm. Ngài thật sự phát hiện không đúng nhi đích địa phương, trực tiếp chỉ ra tới, e rằng, a, thuyền kia lão đại cùng thuyền viên cũng không có khả năng như vậy nhận thức người tài, trực tiếp đem thi họa trả trở về a? Coi như là chúng ta có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua, bọn họ nội tâm có quỷ, vì để tránh cho chúng ta cáo quan, không chừng làm tiếp đưa ra hẳn cực đoan đích sự tình... Kia người trên thuyền tay tuy không tính là nhiều, nhưng thêm vào cũng có hơn mười người. Chúng ta lúc ấy cộng đồng Bắc thượng đích nhân tuy không ít. Khả ký hữu nữ quyền lại có trưởng lão, bằng không chính là ta loại này tay trái gà không chặt đích vô dụng thư sinh. Nếu là thật sự đích giằng co, phân thắng càng thêm nhỏ hơn."

"Sở lang quân đây là an ủi ta, khả bất kể thể nào thuyết, sự tình cuối cùng là phát sinh..." Triệu chương quỹ cười khổ một tiếng.

"Đã có thể giống như Phạm nương tử nói, rui ro miễn tai, đây đã là kết quả tốt nhất, không phải sao?" Sở Phong mỉm cười.

"Phạm nương tử là người lương thiện, Sở lang quân diệt như thế." Triệu chương quỹ thờ dài một tiếng, "Đúng rồi. Ta mấy ngày nữa liền hỏi Hàng Châu. Sở lang quân hữu không có đồ vật gì cần vận chuyển, nói cho ta biết thuận tiện."

Sở Phong hơi hơi giãn mày: "Vội vã như vậy? Triệu chương quỹ đích thân thể đã không còn đáng ngại sao?"

Triệu chương quỹ gật đầu: "Đã sớm được rồi lại nói tiếp cũng là mất mặt đích sự tình, ta tuổi tác, kinh lịch điểm sóng gió vậy mà tự hôn mê bất tỉnh. Còn cần các người người trẻ tuổi tới trông nom. Trên đường nếu không là Sở lang quân tương trợ, còn không biết mọi người muốn loạn thành hình dáng ra sao... Hàng Châu Thành bên kia trong tiệm, mọi người đều biết hàng hóa mất đi đích tin tức, tuy lúc trước đã khư tin trấn an, đối với người nếu không phải tại nơi này, luôn là sai lấy một chút. Ông chủ đối đãi ta không tệ. Con người của ta tuy không có năng lực gì, nhưng chung quy tận mình có khả năng a!"

Sở Phong gật đầu khen: "Triệu chương quỹ cũng là tận chức tận trách người."

Hai người lại lần nữa lời ong tiếng ve vài câu, liền như vậy tản, từng người khư bận rộn.

...

...

Trung Nguyên đích ngày mùa hè tổng mang theo một loại "Tức chưng nóng đáng về quê mùa" đích cảm giác, lửa nóng đích trong không khí độ ẩm rất thấp, nhưng trên đỉnh đầu chói mắt đích thái dương lại như là lò nung bên trong lò quán, không ngừng hướng ra phía ngoài tản ra nóng bỏng đích khí tức, nhắm trúng nhân nhãn không được đích mồ hôi đầm đìa.

Ve kêu đích thanh âm gần như chói tai, nhất là tại giữa trưa đích quang cảnh trong, kia cao tần tỉ lệ đích thanh âm tự phảng phát dùng móng tay chọc tường tựa như, huyền ảo nhân tâm phiền ý loạn, khổ không thể tả.

Đường đám người bên trên đều chuẩn lấy dưới mái hiên đầu đáng thương đích bóng mờ vắng lại, vai khiêng mùa hoa quả rao hàng đích nông hộ đập vào mình trần, rao hàng đích thanh âm hữu khí vô lực.

Canh cổng đích chó tận khả năng ghé vào có cỏ cây đích địa phương, hồng học dùng cực cao đích tàn suất đích lê lưỡi, không dám đem móng vuốt hướng kia bàn đá xanh đích trên đường đầu thả một chút, bằng không hội tự nghiệm thấy đến cơ hồ bị bị phỏng quen thuộc đích mùi vị.

Tối khổ không phải là ngày mùa hè, mà là trong ngày mùa hè lại không có phong.

Đi ra ngoài làm việc trở về tiểu nhị người anh em, đi vào cửa bên trong liền bắt đầu từng ngậm từng ngậm đích hướng trong bụng rót nước giếng. May mà nước giếng vĩnh viễn đều là đông ẩm hè mát, chỉ tiếc tại đây dạng đích sóng nhiệt trong, thể nào băng say sưa đích nước giếng, chỉ cần thả thời gian mấy cái hô hấp, tự dần dần không có cảm giác mát.

Hè nóng bức không chịu nổi, nếu là có người tại nóc phòng hướng quán rượu lầu hai lầu các trên vừa nhìn, thấy cũng không phải thân ảnh, mà là không dứt vu sợi đích cây quạt tới lui đong đưa.

Hữu hoa phục y quan đích lang quân gọi lại bán mùa hoa quả đích nông hộ, bỏ ra tám cái đồng bạc mua một túi cây vải, hướng trong miệng dứt hai cái, lại phát giác kia cây vải đều là nóng hầm hập, chất lỏng xuyên vào trong miệng cũng không có mang đến mấy may đích cảm giác mát, vì vậy tại đây dạng khô nóng thì khí trời trong mắng một câu, quay người đi.

Như vậy đích mùa trong, Giang Nam chính là liên miên không ngừng mưa, Trung Nguyên lại là nóng bỏng khó nhịn đích hè nóng bức, thật sự không thể nói thoải mái.

May mà buổi trưa qua đi, trời có mát rồi, một mảnh ô Vân Phi qua Đông Kinh thành, bao phủ nó, mang đến một hồi thời gian cực ngắn đích mưa xuống.

Mưa rơi vào bàn đá xanh đích trên đường, lúc ban đầu đích vài giọt, gần như phát ra xì xì đích thanh âm, thật giống như chảo nóng trong trong chớp mắt bị bốc hơi đích hơi nước.

May mà càng nhiều hạt mưa nhỏ xuống hạ xuống, to như hạt đậu đích phách phách bạch bạch một hồi nhẹ vang lên, cùng với đám trẻ con hưng phấn đích tiếng thét, dần dần tràn ngập toàn bộ Đông Kinh thành.

Trên đường người đi đường đích trên mặt cũng ở qua trong giây lát dào dạt xuất vui mừng Duyệt Lai, một loại mát mẻ đích khí tức rốt cục phá tan dưới cái nóng mùa hè đích bao phủ, tuy mờ mờ chút, khả lại quả thật đích tồn tại. Đối với tại hè nóng bức bên trong bị bốc hơi hồi lâu đích những người đi đường mà nói, này cũng đã đủ rồi.

Bước chân nhao nhao tăng nhanh, chạy đến dưới mái hiên phương tránh mưa, dù cũng không tương thức đích người cười nói vài câu "Thật mát nhanh" "Nếu thiên Thiên Đô hữu như vậy một trận mưa là tốt rồi" các loại các loại.

Sở Phong tại thi họa hành trong môn ra bên ngoài nhìn, cảm thụ được kia một tia thổi vào tới đích phong, cũng không khỏi cười rộ lên.

Nguyên bản cũng bởi vì khốc nhiệt nhi thanh tĩnh đích mặt đường, thời điểm này càng thêm vắng vẻ lên. Mưa rửa sạch lấy bàn đá xanh đích đường cái, dần dần cuốn đi phiến đá trên đích bùn đất, hiển lộ ra một loại gần như phản quang đích quang sáng.

Đứng vào lúc này, xa xa mấy đạo nhân ảnh vội vàng chạy đến. Bọn họ cũng không có cầm cái dù, cầm đầu đích một cái dùng rộng lớn đích ống tay áo che đầu lên đỉnh đầu, người bên cạnh cũng ở che chở hẩn, dùng trong tay đích cây quạt vì hẩn lên đỉnh đầu lại che đầu một tầng.

Nhìn nhìn kia một đoàn người tiến lên đích tư thế, Sở Phong vội vàng nghiêng người né tránh, quả nhiên, này bảy tám người thẳng đến lấy thi họa làm được đại môn vọt vào.

Tiếng bước chân tất tiếng xột xoạt tốt, một hồi lộn xộn.

"Trận mưa này ở dưới quá vội vàng, lần sau đi ra ngoài chỉ bằng đi cái dù a! Ha ha!" Người cầm đầu một mặt xử lý trên người mình mưa, một mặt cười nói.

"Thái dương vẫn còn ở trên đỉnh đầu, chớp mắt tựu bắt đầu mưa. Theo ta thấy, e rằng còn là bởi vì Thập Nhất Lang ngài oán trách một câu nóng, lão thiên gia nghe, liền dứt khoát hợp với tình hình đích hàng xuống trận mưa này." Bên cạnh người này thu cây quạt, mặt quạt sớm đã bị mưa ẩm thấp, thời điểm này cũng không dám trực tiếp khép lại. Hẩn ngược lại không có đặc biệt để ý, chỉ đem cây quạt hướng sau lưng nhất lần lượt, tự nhiên hữu hạ nhân hai tay tiếp được.

Sở Phong kiên mấy người bọn họ vào cửa, liền quay người đi lấy khăn mặt, thời điểm này vừa vặn đưa qua, cười muốn nói gì, thấy được kia âm hiểm thấp mặt quạt trên đích nét mực, lại không khỏi nao nao, bật thốt lên: "Khoan đã! Đây chính là Triệu Lệnh Nhưong đích "màu da cam quýt lục đồ"?"

Sở Phong một lời phát ra, để cho đối diện hai người hơi kinh hãi, nhìn chăm chú nhất nhãn. Chợt cầm đầu đích tên nam tử kia không khỏi cười nói: "Không nghĩ tới tiểu cửu hàng mặt tiền nhỏ nhỏ trong, vẫn còn có như thế bác học đích thiếu niên lang. Ngược lại là thú vị."

"Thập Nhất Lang, này làm sao thuyết cũng là Phạm gia đích thi họa hành, tại Đông Kinh nội thành coi như là có mặt mũi tiệm mì. Này mặt quạt có thể ở chỗ này bị người nhận ra, ngược lại không tính kỳ lạ." Người bên cạnh cười nói, "Chỉ là trước mắt vị thiếu niên này đích niên kỷ đích xác nhẹ chút, có thể nhận biết, đích xác không dễ."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tiệp tay đem tặng hà có thể ngôn

"Tông thất làm nhưong chữ đại niên, nghệ tử năm thế tôn. Làm nhưong sinh trưởng cung đề, xử 冢 quý khinh hoàn, nhi năng du tâm kinh lịch sử, trêu đùa Hàn Mặc, nỗ bật đắc ý vu họa vẽ ảo diệu, vui mừng giấu tiến lên Tông đến nay pháp thư danh họa, mỗi vừa qua mục, triếp đắc kỳ diệu, mặc dù thành tài hạ xuống, đắc không cang vu bác dịch cầu mã giả ư? Về phần họa pha hồ lâm việt, Yên Vân phù nhận chi thú, hoang viễn nhân hạ, diệc tự hữu đắc ý, nhĩ vì lưu bối chỗ quý trọng."

—— "Tuyên Hòa bản mẫu tập vẽ "

"Người thiếu niên hữu kiến thức là tốt sự tình, bất quá gọi thẳng Vinh Quốc công đích tặc danh, đúng là không nên."

Người cầm đầu giường mắt tương Sở Phong đánh giá một phen, khẽ gật đầu, đối Sở Phong đích phong dụng cụ hết sức hài lòng.

Sở Phong nghe vậy vì kinh, lúc này mới nhớ tới Bắc Tổng họa sĩ Triệu Lệnh Nhưong, tuy từ sau thể mà nói không tính là chân chính đỉnh cấp đích mọi người, khả tại Bắc Tổng một khi đích thân phận lại hết sức bất thường. Nghe nói Triệu Lệnh Nhưong là Triệu Khuông Dân đích năm thể tôn, tuy cuộc đời chức quan không cao, lại là chân chân chính chính đích Hoàng Thân Quốc Thích. Thỉnh đối diện người này đích ý tứ, Triệu Lệnh Nhưong này nên là Vinh Quốc đưa ra giải quyết chung?

Thế nhưng là, mặc kệ kia Triệu Lệnh Nhưong rốt cuộc là hạng gì thân phận, bị mưa ướt捏 đích mặt quạt thế nhưng là hấn đích họa tác a! Như vậy quý trọng đích đồ vật, bên cạnh trung niên nam tử kia vậy mà cầm nó che mưa! Đây chẳng phải là phung phí của trời sao!

Hơn nữa, Thập Nhất Lang lại là chuyện gì xảy ra? Tiêu Thập Nhất Lang sao?

Sở Phong cảm thấy nhớ lấy kia bức mặt quạt, rồi mới trong lúc lơ đãng thoáng nhìn, rõ ràng đã gặp được ảm thấp đích mặc sắc, nếu như xử lý không được làm đích, e rằng một bức truyền lưu thiên cổ đích mặt quạt cũng sẽ như vậy phá hủy. Trong lòng có chút lo lắng, Sở Phong cau mày nói: "Chư vị lang quân, kia mặt quạt đã mắc mưa, nếu không phải kịp thời xử lý một phen, e rằng. . ."

"Hả?" Cầm đầu nam tử kia nghe vậy không khỏi bật cười, đối bên cạnh Nhân đạo, "Thiếu niên này ngược lại thú vị, thấy được chúng ta mấy cái bị mưa tưới thành cái dạng này hồn nhiên vô tư. Thấy được kia mặt quạt ướt rồi lại gấp đến độ không được. Vương lang người nói, người này dữ hi Mạnh Na hài tử có hay không có chút giống nhau?"

Bên cạnh người này liền cũng trên dưới đánh giá Sở Phong một phen, cười nói: "Phong dụng cụ cử chỉ quá mức tốt, do hữu quá mức chi. Chỉ bất quá, hi mạnh là ngàn năm lấy tương bất thể xuất đích thiên tài. Kia đội tài hoa sợ là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả."

"Vâng, đáng tiếc trời cao đồ kỵ anh tài, tráng niên mất sớm." Người cầm đầu thờ dài một tiếng.

Sở Phong ở một bên nghe được như lọt vào trong sương mù, cũng không biết bọn họ đang nói cái gì. Chỉ là nhắc đến "Hi mạnh". Sở Phong liền không tự chủ được đích nhớ tới kia cái vẽ ra "thiên lý giang sơn đồ" đích thiên tài Vương Hi Mạnh. Chỉ là cảm như vậy đích thiên tài cùng mình so sánh với, thật sự là rất không phải thỏa đáng đích sự tình, ý nghĩ này chỉ ở trong đầu lóe lên, liền bị Sở Phong nhấn xuống. Hấn hiện giờ nội tâm nhất cấp bách, hay là kia cái mặt quạt đích sự tình.

Chỉ là bỗng nhiên phản ứng kịp trong tay mình còn cầm lấy mấy cái khăn mặt. Không khỏi cũng phát hiện mình quá mức thất lễ, liền vội vàng tiến lên trưng khăn mặt đưa lên.

Cầm đầu người kia cười tiếp nhận, nhàn nhạt hỏi hấn: "Vậy mặt quạt đích xác ướt, người hội xử lý?"

Sở Phong nóng vội, mục quang lườm kia cây quạt nhất nhãn, vội vàng gật đầu: "Có biết một ít."

"Nếu là xử lý tệ hơn, người muốn như nào?"

Sở Phong nghe vậy nhũn chặt lông mày: "Nếu là tiếp tục để đó, sợ là trong chốc lát trực tiếp tẩy thành bạch mặt quạt, nào có cái gì tệ hơn đáng nói?"

Người này liền ha ha cười cười, đối bên cạnh có người nói: "Vương lang. Đem cây quạt cho hấn. Thả nhìn hấn xử trí như thế nào."

"Hảo." Người bên cạnh cười ứng, nghiêng người tránh ra một cái khe hở, do Sở Phong khứ sau lưng tới tở trong tay lấy.

Sở Phong đầu đội đắc và, thời điểm này vội vàng xông lại, từ kia tới tở trong tay đem mặt quạt thường thường đích bùng, không dám có phần hào nghiêng, cẩn thận từng li từng tí rồi lại bước nhanh đi đến bên cạnh bàn, đặt ngang hạ xuống.

Hai tay bùng lấy Triệu Lệnh Nhưong đích mặt quạt, Sở Phong đích tâm nhin không được phốc phốc đích giật liên tục. Nhất lục lộ lại nhìn thấy kia đã bị mưa phân ra đích mặc, Sở Phong lại càng là đau lòng không thôi. cảm thấy trong lòng của mình thật bị lột hết ra một khối tựa như, gần như sắp hít thở không thông. May mà khoảng cách gần xác nhận một chút, này mặt quạt quả nhiên là tranh lụa, bị giấy vốn đích hảo cứu rất nhiều.

Nào dám trì hoãn. Sở Phong nửa câu nói nhắm cũng không nhiều lời, buông xuống mặt quạt, quay người thẳng đến nhà kho mà đi, cầm lấp vôi đích cái hộp, lại vội vàng vòng trở lại.

Có người cho rằng họa tác bị ảm thấp hữu vệt nước, muốn dùng cái khác đích hấp thủy trang giấy khứ hấp thụ. Nhưng trên thực tế, làm như vậy thiên đại đích kiêng kỵ. Đại đa số nhân đều từng có quá như vậy đích kinh lịch, cuộc thi đích bài thi hoặc là tác nghiệp đích trang giấy thu được đích bột nước, nếu như trực tiếp lập tức dùng khăn giấy khứ hấp thủy đích, mặc dù có rất lớn một bộ phận đích hơi nước sẽ bị hấp thu hết, nhưng còn lại một bộ phận ngược lại sẽ tại nguyên bản đích trên trang giấy mờ mịt ra, tạo thành một cái càng lớn đích ảm ướt diện tích.

Nếu như vừa vắn nhỏ xuống tại nét mực, bất luận là trung tính bút hay là bút máy đích nét mực, những cái này hơi nước sẽ giống như kính lúp đồng dạng đem trọn cái bị ảm thấp đích khu vực tất cả đều ngang kéo vuran ra, tạo thành không thể nghịch đích phá hư.

Tương đối mà nói, tranh lụa đích thi họa tốt hơn một ít, rốt cuộc tơ lụa đích hấp Thủy Năng lực không có giấy chất phẩm mạnh như vậy, chỉ khi nào nhiễm hơi nước đích thời gian dài, tự nhiên cũng sẽ sản sinh tương tự đích hiệu quả. Nhi điểm này, chính là Sở Phong chỗ lo lắng.

Hắn đang xác định này bức "màu da cam quất lục đồ" đích thực là tranh lụa, trước tiên xác định xử lý phương án, đó chính là dùng vôi hấp thủy!

Vôi tại cái này niên đại đích thi họa hành cũng là phòng, dùng bồ nang bao bọc phóng tới gần tủ đích từng cái trong góc, tới phòng ngừa thi họa bị ẩm, cùng đời sau bỏ vào trong tủ treo quần áo đích long não bóng hữu cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Đương nhiên, vôi thường dùng nhất đích địa phương là Giang Nam, rốt cuộc cái địa phương kia mới là cả năm mưa dầm dề đích khu vực, tương tự Đông Kinh Biện Lương thành như vậy đích Trung Nguyên thành thị, thực đang cần tháng kỳ thật cũng không nhiều, nhưng trong tiệm đều phòng.

Điểm này, Sở Phong vẫn là tại Hàng Châu Thành đích Lục thị thi họa hành biết được.

Vôi có thể hấp thủy, hơn nữa nó đích hấp Thủy Năng lực nếu so với tầm thường đích giấy chế phẩm tốt hơn nhiều, lại còn hết sức nhanh chóng. Nhưng vôi cũng không phải hoàn toàn không có chỗ xấu, chỗ xấu ngay ở chỗ nó đang hút thủy hội sản sinh nhiệt lượng. Nếu như xử lý thi họa là trải qua nhất định đầu năm, bất luận là giấy vốn hay là tranh lụa, bản thân nó đích tài liệu đều trở nên yếu ớt. Thời điểm này nếu như lại dùng vôi tới xử lý, rất có thể trực tiếp tại thi họa trên thiêu xuất một cái hố.

Đồng dạng, này một loại phương pháp cũng không rất thích hợp vu giấy quyển sách họa. Giấy chế phẩm đích chậm quá thấp, quá mức kịch liệt hấp thủy thả nóng sẽ ở trong thời gian ngắn sản sinh to lớn đích nhiệt lượng, đối giấy chế phẩm đích tổn hại e rằng nhiều hơn qua có ích.

Tranh lụa, từ ý nào đó mà nói, châm cơ hồ là giấy chế phẩm đích gấp đôi có thừa, trừ phi là quá mức yếu ớt bản thiếu, bằng không mà nói trên cơ bản không cần cân nhắc phương diện này đích vấn đề.

Trước mắt đích "màu da cam quất lục đồ", nếu như đặt ở ngàn năm, Sở Phong là đánh chết cũng không dám dùng vôi vì nó thanh lý vệt nước. Nhưng hiện tại, trước mắt đích mặt quạt nhiều nhất cũng bất quá mấy chục năm lịch sử, còn không đến mức yếu ớt quá nhiều.

Dựa theo độ ẩm trình độ bày vậy vôi. Chờ đợi phản ứng sau khi kết thúc lại đem vôi run xuống. Kỳ thật phen này sự tình, Sở Phong cũng là lần đầu tiên làm. Đây còn là trước kia ngẫu nhiên thỉnh ngàn năm về sau đích lão sư nhắc tới, đến cùng được không dùng, năng thấy hiệu quả đến mấy thành. Sở Phong cũng không rõ ràng. Chỉ là việc đã đến nước này, hắn thuận theo ý trời.

Hít một hơi thật sâu lại gọi ra, Sở Phong tương vôi run, giờ cây quạt điều chỉnh ống kính khứ nhìn, mặc dù không có biện pháp hoàn toàn tương gia vệt nước khu trừ. Nhưng bây giờ nhìn lại, đã cách khác mới tốt nữa ** phân ra.

Sở Phong lúc này mới thò ra một hơi, tương cây quạt lần lượt hồi, nói: "Chỉ có thể trước xử lý thành như vậy. Tiệm chúng ta trong hữu chuẩn bị sư phó có thể tinh tế quản lý, nếu như khách nhân cần đích, trước tiên có thể tương này mặt quạt lưu lại, tiệm chúng ta trong xử lý hoàn tất, mấy ngày nữa lại cho đến quý phủ."

Cầm đầu người kia tiếp nhận cây quạt, trước sau cẩn thận nhìn coi, gật đầu nói: "Thú vị. Ngươi rồi mới cảm chính là vôi? Thậm chí có bức này biện pháp xử lý thi họa sao?"

Chẳng lẽ niên đại đích nhân còn không biết? Sở Phong nao nao.

Thẳng đến lúc này, Sở Phong một khóa treo lấy đích tâm mới xem như an tâm hạ xuống, lúc này mới hữu công phu tỉ mỉ khứ nhìn đối diện mấy người này đích bộ dáng.

Chỉ thấy cầm đầu người này trời sinh một bộ quý khí, trên người tuy chỉ mặc một bộ phổ thông đích áo dài thiên bích quần áo, bên hông một phương màu đen tơ dệt ám văn gấm đai, hết lần này tới lần khác chỉ là như vậy đơn giản đích quần áo và trang sức, lại sinh ra vài phần ung dung hoa lệ khí độ. Nhất là một đôi không gian tự uy đích con ngươi, cơ hồ khiến nhân không dám nhìn gần.

Còn bên cạnh đích người này, cũng chính là này mặt quạt đích chủ nhân, ba mươi mấy tuổi đích niên kỷ. Bị người cầm đầu gọi là "Vương lang", chắc là họ Vương. Người này đích diện mạo mười phần tuấn lãng, mục quang sáng ngời, mặt cười ngênh nhân. Thoạt nhìn khiêm cung ấm áp, thế nhưng là giờ tay nhắc chân trong đó cũng có uy nghiêm đích khí chất, thoạt nhìn thân phận đồng dạng không tầm thường.

Sau lưng sáu người tựa hồ cũng là hộ vệ tới các loại nhân vật, cử chỉ kiện tráng khôn khéo, không phải là tầm thường hạng người.

Sở Phong nhất thời ồn ào không rõ thân phận của bọn hắn, chỉ là nội tâm không khỏi tán thưởng: Rốt cuộc là Kinh Sư chi địa. Nhân vật phong thái quả nhiên bất đồng.

"Vương lang, ngươi khả nghe nói qua như thế phương pháp?" Thời điểm này, người cầm đầu lại hỏi.

Kia "Vương lang" cười nói: "Mới nghe lần đầu, nhưng nhìn lên còn hơi có chút đạo lý, mắt thấy mới là thật. Không nghĩ tới hôm nay tùy ý tránh mưa, lại còn có thể có chỗ đắc, đây thật là dính Thập Nhất Lang đích hết."

Cú chém gió này đập đích có thứ tự, nhưng cái khó đắc chính là, này "Vương lang" nói qua nói như vậy, trên mặt lại không có mấy may xấu hổ ý tứ, thậm chí ngay cả a dua nịnh hót đích hương vị cũng không có, ngược lại là nhất phái đích phong phạm văn khinh, phảng phất thư sinh tại tụng niệm "Chi hồ, giả, dã".

Người cầm đầu mỉm cười: "Hương dã trong đó tự hữu kỳ nhân, chưa đủ vì kỳ quái." Lại chuyển hướng Sở Phong, hỏi, "Ngươi tuổi còn trẻ, là nơi này đích tiểu bộc, hay là người tiếp khách?"

Sở Phong hơi hơi khom người, không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Mong ông chủ chăm sóc, tại hạ là trong tiệm này đích quản gia."

Người cầm đầu nghe vậy gãi gãi mày: "Đông Kinh thành đích thi họa hành trong, giống như người vậy tuổi trẻ đích người tiếp khách ngược lại cũng ít khi thấy. Bất quá người có thể nhất nhãn tự nhận ra " màu da cam quất lục đỏ ", lại có như vậy xử lý ẩm ướt họa tác đích thủ đoạn, đã nói mình người làm đắc khởi danh phận. Chính mình hội về tranh sao?"

"Có biết một ít."

Người cầm đầu gật đầu, trong con ngươi thoáng chảy ra vài tia tiểu ý, hiển nhiên là đối Sở Phong trả lời đích thái độ hết sức hài lòng. Hắn nhìn nhìn bốn phía quanh mình hơi hiển quanh quệ đích thi họa hành, nói: "Nhập thu được về viện họa khai khoa thủ sĩ, đến lúc sau tự nhiên lại có một nhóm người vật hội nhất minh kinh nhãn, các người thi họa làm được sinh ý cũng sẽ chuyển biến tốt đẹp a?"

Sở Phong khẽ cười nói: "Thực không dám đầu điểm, tại hạ mới vừa tới nơi này vài ngày mà thôi, đối với ngày mùa thu chuyện sau đó đích xác không lớn biết được."

"Thập Nhất Lang nói không sai, hiện giờ lúc này, từng cái thi họa hành bên trong sinh ý cũng nói không hơn hão, muốn vào thu mới xem như đi vào chính đồ. Viện họa đích khoa khảo thi bốn năm một lần, đương nhiên là bọn họ những sách này đồng ý kiếm lớn một bút đích cơ hội tốt." Bên cạnh "Vương lang" cười nói xen vào.

Người cầm đầu gật gật đầu.

"Chủ tử, hết mưa rồi."

Cửa hộ vệ cao giọng bẩm báo.

"Đi đi! Tiểu quản gia, người ta có cạnh gặp lại." Người cầm đầu mỉm cười, quay người rồi đi.

Sở Phong khom người tiến đưa. Đợi bọn họ đi ra vài bước, Sở Phong mới phát hiện kia mặt quạt lại bị rơi vào trên mặt bàn, vì vậy vội vàng nhặt lên, truy đuổi hơn mấy bước: "Mấy vị lang quân, này " màu da cam quất lục đỏ ". . ."

"Người lưu lại a!" Người cầm đầu nhàn nhạt mở miệng, không quay đầu lại.

Sở Phong cầm lấy cây quạt ngăn người.

Đời sau trên bảo đồng dạng đích đồ vật, bị đặt ở Đài Bắc cổ cung viện bảo tàng bên trong đồ vật, vậy mà cứ như vậy bị người vô cùng đơn giản đích đưa cho mình?

Sở Phong có chút phát mộng, cúi đầu nhìn nhìn trong tay đích mặt quạt, chớp hai mắt, lại chớp hai mắt, hoàn toàn không thể tin được. Duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng đụng vào kia mặt quạt, lựa vài bố tơ lựa đích xúc cảm từ đầu ngón tay rõ ràng đích truyền đến.

Không phải là mộng. . .

Sở Phong ngẩng đầu, nhìn nhìn kia một đoàn người dần dần từng bước đi đến bóng lưng, nhìn nhìn kia phá vỡ mây đen dần dần tản mát xuống dương quang, đã nghe được tim đập của mình.

Một vị lão quản gia chỉ thiên ngáp một cái, lười biếng đích từ bên trong cửa đi ra một bước, thấy được đang tại công môn ngăn người đích Sở Phong, cười hỏi: "Sở Triều Phụng đây là thể nào? Vô duyên vô cớ đích khởi xướng ngốc tới?"

Này lão quản gia họ Nghiêm, Nghiêm Khắc Thạch, người cũng như tên, chỉ cần là đi qua tay hắn đích thi họa, tuyệt đối sẽ không tại giá cả trên xuất hiện mấy may đích chỗ sơ suất. Bởi vì lý lịch thâm, kinh nghiệm phong phú, vị Nghiêm này quản gia bị chỉ trở thành Sở Phong sư phó, dạy hắn thi họa hành bên trong đủ loại.

"Nghiêm sư phó, kia cái. . ." Sở Phong gãi gãi đầu, hỏi dò, "Triệu Lệnh Nhưong đích " màu da cam quất lục đỏ ". . . Đúng, chính là kia cái mặt quạt, đại khái có thể đáng bao nhiêu tiền?"

"Triệu Lệnh Nhưong? Vinh Quốc công Triệu Lệnh Nhưong?" Nghiêm quản gia nâng lên lông mi, "Như thế nào, có người ra bán hắn đích mặt quạt?"

"Ách, chưa tính là ra bán."

Nghiêm quản gia vuốt râu tính toán một hồi, suy nghĩ nói: "Trước đó vài ngày, thành đông đích nhà kia thi họa hành bán một bức Vinh Quốc công đích mặt quạt, bị người dùng tám mươi bảy quan mua đi. Đây là cái rất công đạo đích giá cả."

"Ách. . ." Sở Phong chớp hai mắt, truy vấn, "Cái kia, Nghiêm sư phó, chúng ta một tháng đích tiền công là bao nhiêu a?"

"Người ta bức này quản gia thông thường tại 20 đến 30 quan tiền trong đó. . . Đến cùng làm sao vậy?" Nghiêm quản gia khuôn mặt khó hiểu.

"Cũng không có gì, " Sở Phong gãi gãi đầu, đem trong tay cây quạt đưa cho Nghiêm quản gia nhìn, "Có người đưa ta này cây quạt. . ."

Nghiêm quản gia tò mò nhận lấy nhìn, sau đó, ngăn người. . .

Mà ở xa xa đi xa đích kia một đoàn người, đang tại phát sinh như vậy đích đối thoại.

"Quan gia, ngài đắc bồi thường ta một bả cây quạt."

"Vì sao?"

"Vây " màu da cam quạt lục đồ " tuy lúc ban đầu là viện họa đích đồ vật, thế nhưng ngài tự mình ban thưởng cho hạ quan. Hiện giờ ngài tiện tay đem hạ quan đích cây quạt cầm lấy tặng người, ngài thuyết ngài có cần hay không bồi thường?"

"Ha ha! Khanh gia đây là tại theo ta mặc cả hay sao?"

"Nào dám đó! Hạ quan như vậy biến đổi pháp đích dùng sức nhi, còn không phải là vì lấy ngài một bức chữ làm Truyền Gia Bảo sao! Quan gia coi như là khả liên khả liên hạ thần, hiện giờ thần trong tay ngoại trừ ngài phê duyệt đích tấu chương ra, thật đúng không có cái gì như dạng đích bản vẽ đẹp!"

"Việc nhỏ mà thôi, trăm nhớ kỹ. Đợi ta ngày ấy hữu nhân tình nhả trí, tất nhiên cho người cực kỳ tả một trương."

"Đa tạ quan gia!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Từ trước đến nay si

"Phạm Khoan chữ Trung Lập, Hoa Nguyên nhân. Phong dụng cụ tiểu cô, tiến dừng lại sơ đã, tính thích rượu, chán nản không câu nệ khôn khéo, thường vắng lại vụ kinh Lạc."

—— "Tuyên Hòa bản mẫu tập về "

"màu da cam quạt lục đồ " tuy quý trọng, nhưng nếu như người ta tiêu sái đích đưa, Sở Phong cũng không cần phải cần phải vất vả khổ cực đích tìm kiếm chủ nhân trả lại.

Cảm kích chi tâm tự nhiên là có, chính như kia người cảm đầu nói, mọi người hữu duyên gặp lại, nếu như mình đến lúc sau có thể làm một ít hồi báo sự tình đích lời đương nhiên tốt hơn, khả nếu không phải năng, kia đại khái cũng là mệnh số như thế, ngược lại không cần cưỡng cầu.

Loại tâm tính này đối với người trẻ tuổi mà nói có lẽ nước chảy bèo trôi chút, cũng quá mức tinh thần sa sút chút. Thế nhưng là, đây thật là tính cách của Sở Phong, cũng là tín niệm của hắn.

Hắn không nghe được về sau những người kia đích đối thoại, cho nên khi nhưng không biết thân phận của bọn hắn. Một cái hoàng đế, một cái Tể tướng. Nếu như Sở Phong biết, sự tình không biết sẽ biến thành như thế nào đích quang cảnh.

Thế nhưng là loại này trùng hợp dữ và chạm, gặp thoáng qua cùng người khác trong tìm hắn... Những cái này, đại khái chính là nhân sinh đích ý nghĩa.

Nghiêm quân gia tương kia cây quạt cầm lấy cẩn thận khảo cứu một hồi, đến cùng không tìm ra vấn đề, hắn là chính phẩm không thể nghi ngờ. Hiếu kỳ dữ tại sao lại có người như vậy hùng hồn đích tặng người đồ vật, tí mỉ đích hỏi Sở Phong lúc trước đích kinh lịch, Nghiêm quân gia nghe được cả kinh nhất chột, cuối cùng cũng không khỏi hồi hận, nghĩ thâm vì sao lúc trước muốn đi ngủ, ngáy, bằng không mà nói gặp gỡ như vậy chuyện tốt đích liên có thể là mình.

Một bả quạt tròn, đối với một vị hoàng đế mà nói, tự nhiên không coi là cái gì. Thế nhưng đối với Sở Phong mà nói, Triệu Lệnh Nương dưới ngòi bút đích đồ vật, gần như đã là thánh vật đích tồn tại.

"Vinh Quốc công là thủy hào, trước đây ít năm thốt nhiên hoăng thế, tại chúng ta thì họa giới trong coi như là một đại sự. Những năm gần đây vị Vinh Quốc này công đích họa về bị xào đắc rất nóng, cũng cùng điểm này có quan hệ."

Sau đó, Nghiêm quân gia thoáng nói một chút có quan hệ này "màu da cam quạt lục đồ " tác giả chuyện Triệu Lệnh Nương.

"Hắn đích mặt quạt nhiều tại năm mươi quan đến bách quan trong đó, chúng ta trong tiệm hữu hai phiến, một bức sơn thủy, một bức tranh hoa điều. Đại xích bức đích trước đó vài ngày vừa bán đi qua một bức, hai thước dài " văn hội đồ ", bị một vị nha nội lấy 270 quan đích giá tiền cầm đi..."

Nghiêm quân gia dạy thụ Sở Phong. Đại đa số đều tại vu các loại tranh chữ đích định giá. Giám định và thưởng thức, phẩm đính này một loại đích sự tình, là cần có thời gian cùng kinh nghiệm tới đánh bóng, chân chính muốn đạt tới nhất định đích cao độ cũng không dễ dàng. Chỉ là... Nói thật, thân là một cái quân gia. Loại này thưởng thức, phân biệt rõ thật giả đích năng lực, cơ hồ là cơ bản nhất yêu cầu.

Vừa bắt đầu nhìn thấy Sở Phong thời điểm, Nghiêm quân gia là có chút kinh ngạc. Hắn đã sớm thính ông chủ nói qua, mới tới đích này một vị quân gia là người trẻ tuổi. Thế nhưng là tại Nghiêm quân gia xem ra, nếu như có thể lẫn lộn đến một cái quân gia đích thân phận. Nhất định là hữu tương đối kinh nghiệm dữ kiến thức tích lũy, coi như là như thế nào tuổi trẻ, ít nhất cũng nên ba mươi tuổi trên dưới mới tính bình thường. Thế nhưng là trước mắt Sở Phong này, thấy thế nào cũng là một cái còn trẻ thiếu niên vô tri lang, làm sao có thể cùng "Quân gia" hai chữ này dính dáng đâu này?

Về sau nghe xong chút trong tiệm đích đủ loại đồn đại, thế mới biết hiểu vị này Sở lang quân tựa hồ cùng ông chủ đích quan hệ rất là không tầm thường, đại khái từ Hàng Châu Thành đi tới đây chỉ là vì mạ vàng, yêu cái danh hào, không còn cái khác.

Vì vậy, Nghiêm quân gia đối Sở Phong không khỏi nổi lên chút khinh miệt đích tâm tư.

Nhưng hữu vài câu nói rất hay. Gọi là "Đường xa biết Mã Lực, lâu ngày mới biết được nhân tâm". Nghiêm quân gia chân chính đối Sở Phong có chỗ nhận thức, cũng không có hao phí thời gian quá dài.

Sở Phong ngược lại không có quá mức đường hoàng chính mình, bản thân hắn cũng không phải như vậy đích tính tình. Tuy nói mặt khác cũng có một câu gọi là "Hoài mới tựa như mang thai, cần có thời gian tài năng nhìn ra được", nhưng trên thực tế, chỉ cần có mới người ở vào một cái chính xác trên vị trí, loại này tài hoa đích hiện ra sẽ biến thành một loại chuyện tự nhiên, căn bản không cần quan tâm.

Sở Phong dữ thi họa hành, bản thân giống như là một loại đúng mức đích an bài.

Tại lúc ban đầu mấy ngày. Nghiêm quân gia mang theo Sở Phong vô cùng đơn giản lý giải trong tiệm đích hệ thống, lại tùy ý đích cảm chút thi họa cùng hần giảng giải, nói thuyết các loại đích định giá. Đơn giản tiếp xúc hạ xuống, Nghiêm quân gia liền phát giác Sở Phong này cũng không phải cái gì ăn chơi thiếu gia. Cũng không phải loại kia mất cao hơn đầu đích hết sức lỏng bông thiếu niên, ngược lại mười phần tao nhã lịch sự tao nhã, đối xử mọi người tuy hơi có vẻ nhạt nhẽo rồi lại không mất ấm áp, cực dễ dàng ở chung.

Hơn nữa tại hai người đàm luận thi họa đích ngôn ngữ trong đó, Nghiêm quân gia phát hiện Sở Phong này cũng không phải không học vấn không nghề nghiệp đồ, thậm chí hần biết hiểu đích đồ vật dữ tầng thứ. Nếu so với tự mình nghĩ tượng đích cao rất nhiều. Vì vậy tại một lần ăn cơm đích thời gian dữ Sở Phong tình tế nói chuyện, Nghiêm quân gia lúc này mới phát hiện, Sở Phong này đâu là cái gì tầm quan hệ tầm người sai vật tới nơi này trên danh nghĩa đích chơi bởi lẽ lỏng lẻo người, mà là chân chính có tài học có mắt giới đích hiếm có người!

Bất quá ngắn ngủn mấy ngày thời gian, Nghiêm quân gia đối Sở Phong đích giác quan cấp tốc cải biến. Từ lúc ban đầu đích khinh thường dữ khinh miệt, biến thành bây giờ gặp nhau hần vẫn dữ bạn vong niên.

Đối với cái này một loại sự tình, nhân tế kết giao phương diện, cùng với trong tiệm đích những người khác như hà đối đãi chính mình, nói thật, Sở Phong cũng không phải quá mức để ý. Hần nguyên bản ở phương diện này cũng rất yếu, dù cho thật sự dùng sức tất cả vốn liếng uốn mình theo người, tận lực lấy lòng, nhưng có thể thu được đích hiệu quả chỉ sợ cũng chỉ sợ làm trò cười cho người trong nghề mà thôi. Đối với mình năng lực điểm này nhận thức, Sở Phong vẫn có.

Người với người đích khác nhau ngay ở chỗ này. Có người am hiểu những cái này, có người am hiểu mặt khác một ít. Làm người cả đời mẩu chốt nhất đích không gì qua được tìm một cái chính mình thiên phú chỗ phương diện, chỉ là rất tiếc, đại đa số nhân hết sức cả đời đích lực lượng, cũng chưa chắc có thể tìm được.

Tại loại trình độ này mà nói, Sở Phong không thể nghi ngờ là mười phần may mắn. Hần tại mười mấy tuổi thời điểm tự đẩy ra rồi trước mắt đích vân vụ, thấy rõ nhân sinh của mình có thể vì chi phấn đấu đích con đường. Hần thiên phú chỗ đích sự tình, lại vừa lúc là hần hứng thú địa phương. Đây không thể nghi ngờ là một loại ban ân.

Nói bút vẽ tranh, múa bút thành sách. Tương chính mình cả đời tinh lực dữ nhiệt huyết tất cả đều hất vẩy tại một phương lựa giấy đích xích bức trong đó, có lẽ biết tròn biết méo, có lẽ buồn cười đáng tiếc, nhưng đây là Sở Phong có thể vì chi phấn đấu cả đời đích sự tình.

Vô cùng đơn giản, không là ngoại vật chỗ nhiều.

Chính như cùng Nhan Hồi như vậy, "Nhất com ống nhất hồ lô ẩm, cư ngộ hẹp, hồi cũng không thay đổi kỳ vui mừng đích thuần phác. Cũng như lương thực thu, "Ta có nhất mảy nhất ghế dựa đề xuống, ngũ say tả độc đồng đều đã có, ta diệc phục phục hần cầu" đích tiêu sái.

Những cái này nhìn như đơn giản, tầm thường, thậm chí bị đồng đạo đích chủ nghĩa công lợi giả xì mũi coi thường đích sinh hoạt, lại là cuộc đời của Sở Phong thái độ.

Truy cầu tự nhiên là có, nhưng không có gì hơn đều là đơn giản một chút đến càng thêm làm cho người khinh thường mục tiêu. Không phải là cầu danh lưu lại sử sách, cũng không phải cầu phú quý doanh môn. Hần chỉ là muốn muốn xem càng nhiều tốt hơn thi họa, sáng tác càng nhiều tốt hơn thi họa... Vì vậy vì cái mục tiêu này, hần tại Phạm gia muốn mời hần đến thi họa hành nhậm chức quân gia thi không có chối từ, mà là vui vẻ tiếp nhận. Vì cái mục tiêu này, hần chuẩn bị nỗ lực đích thi vào viện họa, dữ càng nhiều danh gia mọi người vãng lai kết giao...

Đương nhiên. Nếu như tại cái này theo đuổi trong quá trình, hần sở hành tiến đích con đường vừa vặn cũng vì hần mang đến danh lợi đích, hần đương nhiên cũng sẽ không tận lực chối từ. Chỉ nói là lời nói thật, Sở Phong cũng không cho là mình thật có thể đủ gặp được loại này nghệ thuật dữ danh lợi

song thu đích chuyện tốt. Nhìn chung đông tây phương nghệ thuật lịch sử. Chuyện như vậy thật sự quá ít quá ít.

Vô cùng đơn giản đích sinh hoạt, công tác, có khách nhân thời điểm liền học cái khác quần gia đích bộ dáng dãi khách, mua bán tranh chữ, không có khách nhân thời điểm, là được Sở Phong thích nhất đích thời gian.

Tại Phạm thị thi họa hành trong, hẳn có thể việc làm thật sự rất nhiều.

Bất luận là nhìn chăm chăm phòng chính kia bức " Vân Sơn thu tế đồ " ngắn người. Hay là vui tại trong khổ phòng vờ ngó ngán, chỉ cần vô cùng đơn giản đích một bức tranh chữ, tựa đầy đủ Sở Phong quên rất nhiều việc vặt, đảm nhiệm thời gian cực nhanh mà đi.

Lúc ban đầu bắt quá bảy ngày đích trong thời gian, Sở Phong liền có hai lần bởi vì đọc sách họa nhi quên ăn cơm. Mọi người ở hậu viện dùng cơm, không thấy được hẳn, còn tưởng rằng hẳn là đi đối diện đích quán rượu, vì vậy cũng không có nhiều hơn để ý. Thẳng đến sau này Nghiêm quần gia đối với hẳn lên tâm, lúc này mới phát giác gần như mỗi lần đến đóng cửa lạc tòa thời điểm, đều chỉ có thể tại nhà kho tìm đến tung tích của Sở Phong. Tính tế đích hỏi mấy lần, mới phát giác đứa nhỏ này dĩ nhiên là đọc sách họa quá mức chuyên tâm, quên thời gian.

Còn có một lần nhất khoa trương thời điểm, Sở Phong bụng lấy một bức " vân tiêu vũ tế đồ " ngồi dưới đất nhìn cả ngày, phụ trách lạc tòa đích người tuần đêm điểm canh tại kiểm tra phòng thời điểm, cũng không nhìn thấy ngồi ở giá sách đằng sau đích Sở Phong, vì vậy rất người phụ trách đích đem nhà kho đã khóa lại.

Sở Phong một mực ngốc đến trên ánh trăng ngọn liễu, ngoài cửa sổ xuyên qua tới đích hào quang quá mức rất nhỏ, rốt cuộc thấy không rõ trong tay đích họa vẽ, mới hoảng hoảng hốt hốt đích phục hồi tinh thần lại. Vì vậy mới ý thức tới mình bị tòa tại trong khổ phòng.

May mà nhà kho dữ người tuần đêm điểm canh đích gian phòng là chặt chẽ cọt tới, người tuần đêm điểm canh nghe được trong khổ phòng có tiếng vang, còn tưởng rằng là hữu nhũ tặc ăn trộm. Giờ đốn củi đích búa chuẩn bị bắt trộm, nhất mở cửa. Lại phát hiện là Sở Phong chính tắt tiếng xột xoạt tốt đích tìm đá lửa, xem ra đang chuẩn bị chọn ánh nến về sau tiếp tục nghiên cứu bức họa kia nha...

Chuyện này về sau tự nhiên lưu truyền ra, đã trở thành Phạm thị thi họa làm được đàm tiếu, nhi tên Sở Phong phía trước, cũng dần dần bị quan lên "Họa sĩ" danh tiếng.

Bất quá Sở Phong ngược lại đối với cái này làm không biết mệt. Bởi vì mỗi Thiên Đô kiên trì luyện Ngũ Cầm hí, thân thể của hẳn bị trước kia đã tốt hơn nhiều. Ngẫu nhiên ăn đối mặc rách ngược lại sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn, đại khái đánh mấy cái hất xì cũng đã trôi qua.

Nhưng Nghiêm quần gia cùng hẳn ở chung hạ xuống, đối Sở Phong thiếu niên này lại càng ngày càng thương thích, dần dần trở thành con cháu của mình bồi phận, xưa nay đối với hẳn cũng là nhiều hơn quần giáo dục điểm. Một khi trên bàn cơm nhìn hẳn không thấy, liền không nên từ nhà kho đem Sở Phong xách xuất ra không thể. Có khi cũng sẽ gặp được Sở Phong ngo ngoe ngác ngác, cầm lấy thi họa giống như người chết chìm ôm lấy tấm ván gỗ đánh chết không buông tay tình hình. Mỗi đến loại này thời điểm, Nghiêm quần gia ngoại trừ cảm giác mình đỡ khốc đỡ cười ra, cũng không khỏi xuất thủ vịn chéo một cái Sở Phong đích lỗ tai, thẳng đến hẳn mơ mơ màng màng đích si mê mục quang tỉnh táo lại, mới tỉnh thôi.

Kết quả là, bởi vì lúc trước một đoạn thời gian tại trong khổ phòng phát hiện một bức Hoàng Đình Kiên đích " loạn thạch thiếp ", Sở Phong kia một hồi hai cái lỗ tai đều bảo trì một loại sung đồ đích trạng thái, bảy tám ngày sau đó mới dần dần hòa hoãn tiêu trừ.

Sở Phong cảm thấy, Nghiêm quần gia giống như là một bộ nhân vì cái gì phòng trầm mê hệ thống, từng giây từng phút ở bên tai mình cảnh báo vang lên lấy...

Hẳn tại đây thi họa hành trong sinh hoạt chết đi được, tiếp một tháng, cùng mọi người cũng đại khái đều pha trộn rất quen, qua tay nghiên cứu qua đích thi họa cũng rất là không ít. Đương nhiên, tại đây ở giữa, hẳn như trước bảo trì tại Hàng Châu Thành đích đủ loại việc học. Thái Trương đích " Thử Nhiệt Thiếp " như trước sớm muộn gì lưng (vác) lăm, chiều đến các một lần, Trình Nguyên tiên sinh bên kia họa tác cũng là theo thường lệ đích cách mỗi ba ngày đổi một bức. Như vậy đích học tập còn có tâm mất đích không ngừng tăng lớn làm sâu sắc, Sở Phong thi họa trên đích năng lực cũng ở làm từng bước không ngừng đề cao lấy.

Chỉ là như vậy đích chặt chẽ an bài qua hạ xuống, mệt nhọc tự nhiên là có, nhưng Sở Phong cũng sẽ không cảm thấy quá mức mệt mỏi. Bởi vì làm chính là mình chuyện thích, cho nên mỗi Thiên Đô cảm thấy tâm tình khoan khoái, mặc dù là như vậy hề nóng bức thiên, cũng sẽ không cảm thấy như thế nào khó có thể tiêu hao.

Thi họa làm được công tác là mười ngày nhất thôi, cũng chính là một cái nguyệt hữu ba ngày đích nghỉ ngơi, dữ " đảng Vương các tự " bên trong theo như lời đích "Mười tuần nghỉ ngơi" đối với loại.

Lúc trước dữ Văn Đoan tiên sinh tại quán rượu gặp hai người người trẻ tuổi, tên gọi là Tiêu Đình, từ quai niệm, coi như là "Không đánh nhau thì không quen biết" . Hai người này đặc biệt đến nhà bởi tội một phen, về sau kia phụ thân của Tiêu Đình lại hạ mình tới quý phủ tiếp một lần, dữ Văn Đoan tiên sinh đàm tiếu một hồi ôn chuyện mới rời đi.

Tiêu Đình cùng từ thanh đều là Thái Học đích đệ tử, hiện giờ xem như dữ Sở Phong làm quen, liền tại thời một ngày muốn mời Sở Phong cùng nhau ra ngoài du ngoạn. Văn Đoan tiên sinh kiên Sở Phong cả ngày đắm chìm tại thi họa trong mơ mơ màng màng đích cũng không giống bộ dáng, liền tại Tiêu phủ đích tùy tùng tới đưa tin, thay thế Sở Phong đi trước đáp ứng xuống.

"Vậy Tiêu Đình tuy hơi có chút ngạo khí, nhưng tài hoa đích thực là có. Hẳn cũng là ngày mùa thu muốn đẹp như tranh viện khoa khảo thi người, giữa các người giao du một phen, đối với người tự nhiên hữu kỳ chỗ tốt."

Buổi tối Sở Phong sau khi trở về, Văn Đoàn tiên sinh đối với hắn hướng dẫn từng bước một phen.

Sở Phong gãi gãi đầu, cười nói: "Kỳ thật tiên sinh hà tất như thế, trực tiếp hỏi ta, ta cũng sẽ không không đáp ứng. Kia Tiêu Đình Tiêu Vạn Ngôn là quan lại chi tử, xuất thủ tất nhiên xa xỉ, ta cùng với hắn ra ngoài giao du, chẳng những có thể lấy lượt làm Đông Kinh phong mạo, hơn nữa đánh giá sao lấy... Không cần dùng chính mình dùng tiền. Có sao mà không làm đâu này?"

Văn Đoàn tiên sinh nghe vậy khẽ giật mình, không khỏi nhin không được cười lên, không thiếu được quở trách Sở Phong một trận: "Từ nơi nào học được bức này ranh mãnh, lời này nói thật sự là khôn nạn! Nếu là tình hình kinh tế căng thẳng, tự nhiên chạy trốn về để ý tới lão phu muốn là được! Nói như thế nào cũng là ta Lục Hồng đích đồ đệ, nếu mỗi ngày ra ngoài thẳng cật thẳng hát (ăn nhờ ở đậu), ta Lục gia đích mặt chẳng phải là muốn bị người tiểu tử này mất hết!"

Sở Phong nghe, cười hi hi đích đồng ý.

Vì vậy tại thời một ngày đích sớm, Tiêu phủ đích xe ngựa sớm đích liền tới tiếp nhân, phu xe kia cung kính đích hướng về phía Sở Phong làm lễ, nói: "Sở lang quân, nhà của ta tiểu lang quân ước mọi người khứ ngoài thành lên, nói là nếu là đi đã chậm, sợ ngày quá tức, phơi nắng biết dùng người khó chịu, liền sớm tới đón. Không biết Sở lang quân có thể hay không hiện nay khởi hành?"

"Có thể, vậy phiền toái đại ca." Sở Phong gật đầu đáp ứng.

"Không dám." Xa phu nói, "Từ thủy đồ ăn đợi nhà của ta lang quân đã chuẩn bị, đầy đủ mọi thứ, Sở lang quân nếu có cái gì cần đại đích đồ vật liền giao cho ta a."

"Cũng không có gì muốn dẫn, đúng rồi..." Sở Phong nhớ ra cái gì đó, "Xin chờ ta với."

Dứt lời, quay người trở về phòng tìm một cuốn sớm đã chuẩn bị cho tốt đích họa vẽ, chiết thân trở về, đối phu xe kia cười nói: "Đây là muốn đưa nhà của người lang quân, muốn không phải của người nhắc nhở, ta thiếu chút nữa theo ta đã quên."

PS: Chương và tiết danh đương nhiên là "Thiên Long Bát Bộ" đích

Lại PS: Gần nhất xem "đen buồm" xem đích trầm mê... Như thế nào phá như thế nào phá

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25 nhà cao cửa rộng thù hộ vắng lai đang lúc

"Đông đô ngoại thành, phương viên hơn bốn mươi trong. Thành hào viết hộ Long Hà, rộng rãi hơn mười trượng, hào ở trong, giai thực Dương Liễu, bức tường màu trắng Chu hộ, cấm người đi."

—— "Đông Kinh mộng hoa lục"

Xe cẩu từ Đông Kinh thành đông nam góc đích Đông Thủy môn ra ngoài, qua biện dưới sông du, xuất người què thành, chạy qua kẹp bờ hơn trăm trượng đích bên đường Dương Liễu, tại về phía trước trực hành năm sáu dặm, chính là Đông Kinh ngoại thành một chỗ không tệ đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) nơi đi.

Mỗi đến trên tự thanh minh, hoặc là Trùng Dương lên cao, rất nhiều nội thành đích mọi người sẽ đón xe mà đến, đàm tiếu dất tay nhau lên, nhặt cấp mà lên. Nếu có lịch sự tạo nhã văn nhân, cũng có khúc thủy lưu Thương chi tiệc, Mậu Lâm Tu Trúc chi cảnh, lui tới đang lúc thi văn trả lời, bàn suông biện huyện, cúi đầu và ngẩng đầu Tư ta, lưu lại đủ loại văn chương văn chương, cũng là nhân gian nhã chuyện.

Sở Phong do xa phu dẫn ra khỏi cửa thành, xa xa tự nhìn thấy một chỗ tiểu sơn. Thuyết cao vút tất nhiên là luận không hơn, may mà xa xa xem chi tiện cảm thấy lục ý dạt dào, nghĩ cũng là một chỗ nghỉ mát đích địa phương tốt.

Tới chân núi, đã có bảy tám giá xe ngựa đậu ở chỗ đó, bên cạnh dưới bóng cây hoặc đứng hoặc ngồi lấy mấy người trẻ tuổi, đều là Chu La đại lữ ngọc đích cách ăn mặc, vừa nhìn liền biết là quý gia đích lang Quân Công Tử. Sở Phong chỉ mặc một bộ áo vải, thời điểm này xuống xe hướng kia nhất đám người bên trong đi đến, không thể tránh khỏi hiện ra vài phần đặc lập độc hành.

Tơ dệt đích y phục ngược lại không phải là mua không nổi, rốt cuộc hẳn hiện giờ mình cũng không hề sai đích tiền công, nhưng thân là ngân năm về sau đích bình thường nam tử, nói thật, mặc không quen loại kia nhơ nhớp đích tơ lụa. Mặc đã quen đồng phục đích Sở Phong cảm thấy, hay là thuần túy bông vải đích y phục mặc lên thoải mái, thông khí lại hấp mồ hôi, hoàn toàn không hiểu hàng dệt tơ mặc lên người có cái gì thoải mái đáng nói...

"Sở huynh? Nơi này nơi này!"

Vừa mới xuống xe đi hai bước, Sở Phong liền nghe được có người kêu gọi chính mình, tìm theo tiếng khứ nhìn, nguyên lai là từ thanh từ từ mặc.

Ngắm nhìn bốn phía, Sở Phong cũng chỉ nhận thức một người như vậy, liền cười hướng hắn đi đến, chấp tay vãn an: "Từ Mặc huynh, ta là không phải là đã tới chậm?"

"Không thể nào nhì, làm ông chủ đích gia hỏa kia còn chưa tới nha." Từ từ mặc màu da hơi đen, thân hình cũng có chút hơi mập. Thời điểm này tuy quá hào quang của Dương còn không có như vậy nóng bỏng, trên trán của hắn cũng đã toát ra lẽ tẻ đích mồ hôi, trong tay đích cây quạt cũng phiền không ngừng.

Này từ từ mặc làm người ngược lại thân thiện, lúc ban đầu gặp mặt thời điểm tuy não loạn chút không thoải mái. Nhưng ngày đó Tiêu Đình đến nhà tới tạ lỗi thời điểm, này từ thanh cũng đi theo mà đến, tuy trên mặt khó tránh khỏi có chút thần sắc khó xử, nhưng là xem như co được dân được đích điển hình.

Thời điểm này từ thanh đi lên trước vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, cách quần áo. Sở Phong cũng có thể cảm giác đích bàn tay hắn hơi hơi đích mồ hôi thấp.

"Vạn Ngôn tiểu tử kia cũng là đồ hỗn trướng, để cho chúng ta tới đích sớm như vậy, bản thân hẳn ngược lại tốt rồi ý tứ lên mặt, cần phải cái cuối cùng tới. Tới, Sở Huỳnh Đề, dứt khoát thừa dịp công phu, ta giới thiệu cho ngươi một chút những người này..."

Dứt lời, dẫn Sở Phong hướng trong đám người dẫn, cười đối mọi người nói: "Chư vị, vị này chính là từ Hàng Châu Thành tới đích Sở Phong, Lục Văn Đoan tiên sinh đích cao đồ. Sở Huỳnh Đề, bọn người kia đều là cùng trường, phát tiêu các loại, cùng ta, Vạn Ngôn đều là rất quen thuộc lắm, xưa nay vui đùa đùa giỡn nhiều năm, cũng không giữ lễ tiết. Hôm nay mọi người du sơn ngoạn thủy, ngươi cùng chúng ta cùng nhau chơi đùa, cũng chớ để quá mức câu nệ mới tốt."

Sở Phong cười đáp ứng.

Từ thanh liền nhất nhất giới thiệu, Sở Phong nghe, trước mắt những cái này có thể nói đều là chút chân chính đích sĩ hoạn nhà, không phải là nào đó nào đó Trung Lang chi tử. Chính là nào đó nào đó huân quý - cháu, xuất thân cũng là phi phạm. Niên kỷ cũng ở mười mấy tuổi đến 27-28 trong đó, nhỏ nhất đích một cái mười lăm tuổi, nhưng thấy đến Sở Phong về sau cũng không có nửa phần đích khiếp đảm ý tứ. Ngược lại có chút hăng hái đích đánh giá Sở Phong thật lâu, cười khẽ một chút, dữ người bên cạnh thấp giọng nói mấy thứ gì đó.

"Nguyên lai là Văn Đoan tiên sinh đích cao đồ, thật sự là ngưỡng mộ đã lâu. Lục Lão Tiên Sinh thân thể còn khoẻ mạnh? Ta trước kia đang lúc đi theo gia phụ gặp một lần, vẫn cảm thấy Lão Tiên Sinh ý vị bất phạm, đúng là nhân trung long phượng..."

"Sở Huỳnh Đề dữ chúng ta vãng lai chi bằng tùy ý. Tất cả mọi người là từ nhỏ pha trộn đến lớn, cũng không có gì lớn tiểu chi phân. Nếu là có đầu không thoải mái đích địa phương trực quan thuyết, xem ta như hà lãnh giáo bọn họ, ha ha!"

"Nghe nói Sở huynh cùng Vạn Ngôn bọn họ tương thức đích quá trình, hơi có chút hứng thú, cũng không biết là thật hay giả..."

Đù loại lời nói ừ ừ kéo đến, Sở Phong nhất nhất trả lời, nói thật, ứng phó đúng vậy thật có chút hết sức.

Hắn cũng có thể cảm giác được những người này đối đãi thái độ của mình, xem thường ngược lại không thể nói, nhưng tôn trọng nhất định là không có bao nhiêu, muốn làm được chân chính đích ngang hàng đối đãi cũng kém một ít.

Điều này cũng đúng rất dễ lý giải đích sự tình, đối phương đều là dạng gì đích xuất thân, đặt ở đời sau mà nói đích, đều là quan nhĩ đại, quan đời thứ ba một loại đích nhân vật, trong nhà từ nhỏ nhìn thấy đích tự đều là vãng lai thâm anh Chu từ đích bộ dáng, đối với mình như vậy đích bình dân chúng, tiếp xúc đích e rằng mười phần có hạn.

Nếu như không phải là Văn Đoan tiên sinh tầng này quan hệ, sợ là một câu cũng sẽ không nhiều lời.

"Mấy người các ngươi thừa dịp ta qua lúc trước, là không phải nói ta không ít nói bậy?"

Sau lưng xe ngựa đích bánh xe thanh chi chi cạc cạc truyền vào trong tai, quay đầu lại khứ nhìn, một vị áo dài hoa phục đích quý công tử nhảy xuống xe, cười ha hả đích hướng về phía mọi người đi tới. Người này dĩ nhiên là là Tiêu Đình Tiêu Vạn Ngôn.

"Sở Huỳnh Đề, ngươi đã đến rồi, rất tốt rất tốt. Từ mặc, ngươi có phải hay không đoạt lấy ta đích việc, đã cho chư vị giới thiệu xong xong sao?" Tiêu Đình đi lên trước, cười vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, lại nhìn khắp bốn phía đích mọi người, cười nói, "Các ngươi những người này nhất định nói ta đích nói bậy, ta dọc theo con đường này đích hất xì lại không có ngừng qua, còn không mau một chút từ thực đưa tới!"

Mọi người nghe vậy cười đùa một trận, có người nói: "Vạn Ngôn ngươi rất công bình, này khắp thiên hạ có thể nói ngươi nói bậy đích nhân, chẳng lẽ lại chỉ hữu huynh đệ mấy cái sao? Nếu ta nói a, không chừng sau lưng chửi, mắng ngươi, chính là ngươi kia đông lâu đường cái bên trong đích cái nào thân mật." Dứt lời, người này liền bóp tiêm tiếng nói, học nữ tử đích bộ dáng hất lên tay áo, "Ngươi sát thiên đạo đích oan gia, lâu như vậy không đến xem ta, đảm nhiệm ta bức này trong tư!"

Hắn học đích rất giống, rước lấy một hồi cười vang.

Tiêu Đình ngược lại không phiền muộn, cũng đi theo cười ha ha một phen, lại nói: "Lão Thất người đừng gọi ta, người nhà mình đích mấy cái thân mật còn dọn dẹp không rõ, cách thật xa đích ăn phi ẩm chua, ăn toàn bộ Đông Kinh thành đồ biết được. Người như thế nào khá tốt ý tứ tới chê cười khỏi ta tới?"

"Ha ha! Ta cũng không muốn." Người này giang tay ra, toát ra vẻ mặt bất đắc dĩ, "Vốn lang quân cũng là 'Trong muôn hoa qua, mảnh lá không dính thân' đích chủ nhân, ai ngờ trời sinh một bộ hảo túi da, các cô nương nhìn thấy ta về sau đều muốn ngừng mà không được. Các người thuyết, ta lại từ biện pháp gì?"

Người này đích xác vẻ mặt sơ lãng tuấn tú, lời nói đang lúc có vài phần vô lại, cười lộ lên có chút xấu xa đích bộ dáng, đích thực là lấy nữ hài nhi nhóm thích loại hình.

"Ồ. Sở huynh, ta mặc dù không có đi qua Giang Nam, nhưng sớm đã nghe nói qua bên kia là hoa liễu phồn hoa đấy, ôn nhu phú quý hương. Người thả cùng chúng ta nói một chút, Giang Nam đích thanh lâu sở quán so với Đông Kinh này thành tới có cái gì khác nhau sao?"

"Này..." Sở Phong nao nao. Cười lộ lên, "Nói đến thật sự là không có ý tứ, tuy ta đi đến Đông Kinh thành đã một tháng có thừa, thế nhưng còn không có đi vào trong đó du ngoạn qua."

Người này nghe vậy sững sờ, chợt bật cười. Đối bên cạnh Tiêu Đình nói: "Ta nói Tiêu Lão Đệ, này khá sẽ là của người mất chức. Nếu là khách nhân của người, như thế nào người cũng không có linh hồn đi kỹ (nữ) quán đi dạo sao? Bất quá nói lại, Sở lang quân xưa nay đều tại bận rộn cái gì? Bên ngoài học đọc sách sao?"

Tổng Triều đến Tuyên Hòa trong năm, không có gì ngoài một mực kéo dài xuống, chuyên cung cấp quý tộc quan lớn đệ tử đọc sách đích bên ngoài Thái Học, còn thiết lập ngoại học. Ngoại học cũng là quan học nhất, thu nạp chính là bát phẩm trở xuống quan viên đệ tử cùng với binh dân trong dân chúng đích ưu tú học sinh. Điểm này dù Thái Học đích khác biệt là rất lớn.

Nhưng bất kể thế nào thuyết, ngoại học rốt cuộc cũng là trung ương xây dựng khởi đích học phủ, tuy đệ tử đích thân phận không bằng Thái Học sinh như vậy hiển hách, nhưng từ ngoại học đi ra đích đệ tử cũng là cực được coi trọng.

Những người ở trước mắt. Bởi vì thân phận đích quan hệ, phần lớn tại Thái Học đọc sách. Bọn họ tự nhiên minh bạch Sở Phong dù thân phận của mình chênh lệch, lại thấy Sở Phong cũng ở thích học đích tuổi tác, liền cho rằng hắn là ngoại học đích đệ tử.

"Cũng không có đọc sách, tương đối dân, đọc không rõ nha." Sở Phong mỉm cười, thành thật trả lời, "Tại hạ tại Phạm thị thi họa hành làm quản gia, cho nên ngẫu nhiên hội bận rộn một ít."

"Làm, làm cái gì?"

Đối diện mấy người sắc mặt đều trở nên mười phần kinh ngạc, thế cho nên hai mặt nhìn nhau lên. Có người gần như nhin không được cười lên.

"Phạm thị thi họa hành, a, chính là chợ phía Tây nhà kia rất lớn đích mặt tiền cửa hàng a? Đúng rồi, trong nhà của chúng ta hữu mấy tấm thi họa vẫn là theo chỗ đó mua về. Trong tiệm đích xác có không ít thứ tốt."

Niên kỷ hơi hơi lớn một chút đích nhân vội vàng xuất ra giảng hòa, cười đến ôn hòa: "Có thể tại loại này tầng thứ đích thi họa hành làm quản gia, có thể nghĩ, Sở Huynh Đệ tại thi họa trên đích năng lực tất nhiên là cực cao rồi, bội phục, bội phục. Con người của ta lại không được. Từ nhỏ luyện chữ, luyện mười mấy năm cũng chỉ là hiện tại bộ dáng. Ha ha, Vạn Ngôn người cũng biết ta, khứ niên bởi vì chuyện này tình, ta còn đã trúng lão ba đích chửi mắng một trận."

Tiêu Đình liền mượn sườn núi dưới con lửa, cười nói: "Đúng vậy a, Sở Huynh Đệ thật là lợi hại, dù sao cũng là Văn Đoan tiên sinh đích đệ tử, không đơn giản tại thi họa trên đích tạo nghệ đều rất cao, toàn khác lên cũng là một tay hảo thủ đó! Ta cùng với Sở Huynh Đệ nay thu là muốn một chỗ khảo thi viện hoạ, ha ha, Sở Huynh Đệ, chúng ta cần phải cộng đồng cố gắng!"

Sở Phong mỉm cười gật đầu, xem như đáp ứng.

Tiêu Đình gật gật đầu, vừa cười đề nghị: "Sắc trời cũng không sớm, chúng ta không ngại vừa đi vừa nói, leo đến đỉnh núi xem chừng cũng phải một canh giờ, ta sớm đích mệnh tôi tớ ở phía trên chuẩn bị tốt tiệc rượu, chúng ta trong chỗ lát 'Lư Thương khúc thủy, liệt tác tiếp theo', không chừng chư vị thi hứng quá, lại có Sở lang quân thư pháp đối với sán, biến thành một lần danh lưu lại sử sách đích 'Lan Đình Nhã Tập' cũng nói không chừng đấy chứ!"

Mọi người nghe vậy vừa cười trêu chọc một phen, nhao nhao đáp ứng, thông thả đích hướng đỉnh núi bước đi.

Ngon núi này là Đông Kinh người trong thành thường xuyên đạp thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) đích nơi đi, trên núi lại có đạo quan (miếu đạo sĩ) kinh doanh, cho nên một trận bàn đá xanh bạc thang nhất cấp mà lên, hai bên đường bóng cây che lấp mặt trời, chim hót không dứt, ngược lại sáng khoái. Nhất là ngẫu nhiên trận gió thổi tới, thụ thanh tuôn rơi cuộn cuộn, bên tai không dứt, làm cho người vô cùng thanh tâm.

Mọi người một nhóm cười cười nói nói, nhị ba thành bầy, gặp được kì thạch quái thụ liền dừng lại nán nã cười đùa một phen, ngược lại thú vị.

Đương nhiên, phần lớn thời gian trong, kỳ thật Sở Phong là rất khó cầm đi vào lời. Đương nhiên, hắn cũng không có phi muốn đoàn thể hạch tâm đích ý

nghe, vì vậy chỉ là tại mọi người đàm tiếu thời điểm đứng ở một bên, mỉm cười lắng nghe, ngẫu nhiên phụ họa vài câu, điểm gặt đầu một cái mà thôi.

"Nhàm chán" hai chữ ngược lại không thể nói, đối với Sở Phong mà nói, loại kinh nghiệm này ngược lại là một loại có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ đích dò hỏi.

Sinh hoạt tại ngàn năm về sau thế giới thời điểm, hẳn là hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc những cái này phú nhị đại, quan nhị đại, rất nhiều có quan hệ những người kia đích sự tình đều là tin vĩa hè, hẳn từ trước đến nay đều là bán tín bán nghi. Lòng hiếu kỳ đương nhiên là có, loại này hiếu kỳ, loại này đối không biết nhân sinh đích dò xét, cơ hồ là nhân tính đích một bộ phận, ai cũng thoát ly không ra.

Nhi hiện giờ, bởi vì Văn Đoàn tiên sinh đích tồn tại, khiến cho thân phận của mình mặc danh kỳ diệu đích có được một ít chuyển biến. Đương nhiên, loại chuyển biến này cũng không phải hoàn toàn, thật sự, mà là mang theo một loại gián tiếp sắc thái. Loại này gián tiếp để cho hắn vừa vặn có thể dữ những cái này quan lại gia tộc xuất thân người đi, rồi lại đồng thời sẽ bị những người này xem kỹ, so sánh, rồi rắc vu chân chính đích vòng tròn bên ngoài.

Nhưng loại này như gần như xa đích cự ly, kỳ thật, chính là quan sát xã bầy đoàn thể nhất vừa đúng đích địa phương.

Sở Phong ngược lại không đến mức đem những này nhân đích hành vi cử chỉ, coi như một cái xã hội học đích đầu đề tới nghiên cứu. Nhưng tò mò thật là tốt kìa, mà ở những cái này lui tới trong đó, Sở Phong đích xác phát hiện rất nhiều chi tiết, để cho hắn cảm thấy thú vị, kỳ quái, thậm chí kinh ngạc, rung động.

Nói ví dụ, phát sinh ở hắn cùng với kia cái mười lăm tuổi thiếu niên ở giữa đối thoại.

"Sở ca ca, ta xưng hô như vậy ngươi có thể sao?"

"Tùy ý, bảo ta Sở Phong cũng được."

"Hắc! Sở ca ca, ngươi tại sao phải mình tại thi họa hành làm việc đâu này? Ở bên ngoài công tác thú vị sao?"

"Ông chủ cùng trong tiệm đích nhân đối đãi ta đều rất tốt, hơn nữa thi họa làm được thi họa cũng rất nhiều, thậm chí danh gia đích thi họa cũng không ít, ta có thể tùy thời xem xét, cho nên thật là thú vị."

"Quả là thế, ngươi là vì thú vị cho nên mới đi làm việc đích đúng hay không?"

"Ách... Ngược lại không hoàn toàn đúng, rốt cuộc nam tử hán đại trượng phu, cần nhờ chính mình lời ít tiền, cũng không thể tổng hoa Văn Đoàn tiên sinh..."

"Kiếm tiền? Tại sao phải kiếm tiền? Trong nhà đều phát tiền tiêu hàng tháng bạc a!"

"Ách... Không có ai cho ta phát."

"Vì cái gì? Sở ca ca ngươi chẳng lẽ bị trục xuất tông tộc sao?"

"Vây cũng không phải, chỉ là, cái kia, ách, nói như thế nào đây... Trước kia đang lúc bởi vì gặp được tình hình tai nạn cùng cha mẹ thất lạc, cho nên hiện tại không có cái gì gia tộc có thể phù hộ."

"Ông trời! Loại chuyện này ta chỉ tại thoại bản trong tiểu thuyết nhìn thấy qua! Kia thổ địa đâu này? Coi như là gặp không may tai, thổ địa luôn là có a? Hữu thổ địa sẽ có thu vào."

"Cái này sao... Cũng không có cái gì thổ địa."

"... Ta, không phải là hiểu lầm."

"Ách, không quan hệ."

"Như vậy, Sở ca ca ngươi tại thi họa hành chế tác đích, một tháng có thể có bao nhiêu tiền bạc cảm?"

"Sáu bảy quan đích bộ đáng."

Thiếu niên phồng má bọng, quát nửa ngày, rốt cục vẫn phải nhịn không được, nói ra: "Thiên Hương Lâu cả đêm độ tư chính là bảy quan tiền."

"Ách..." Sở Phong sờ lên cái mũi, cảm thấy có chút dờ khóc dờ cười. Lại cứ hắn từ thiếu niên ánh mắt khiếp sợ, lại nhìn ra vài phần thương cảm, vì vậy cuối cùng đành phải gật gật đầu, vạ phần bắt đắc dĩ, "Như vậy a."

Chương 26: đi đường Hốt văn Tống Công Minh

Khí lành vòng vo nhiều vận thành, này hương sinh hàng Tống Công Minh. Thần thanh mạo cổ chân kỳ dị, nhất cử có thể làm thiên hạ kinh sợ.

—— "Thủy Hử Truyện. Đề 21 hồi "

"Như vậy, Sở ca ca người tại thi họa hành chế tác, một tháng có thể có bao nhiêu tiền bạc cảm?"

"Sáu bảy quan bộ đáng "

". . . Thiên Hương Lâu cả đêm độ tư chính là bảy quan tiền."

"Ách. . . Như vậy a."

Như vậy đối thoại vừa mới lạc địa, một tiếng nghiêm túc thấp giọng quát dừng lại tự truyền tới.

"Tiểu Hiền, đừng vội thất lễ!"

Tiêu Đình cau mày truy đuổi hơn mấy bước, trông kia mười lăm tuổi thiếu niên nhất nhãn, lại xông Sở Phong chấp tay bồi tội: "Sở huynh, thật sự là quá mức thất lễ! Tiểu Hiền năm nào thiếu vô tri, không che đậy miệng, thỉnh người chớ để chú ý mới tốt."

Dữ những người này tiếp xúc tuy không nhiều lắm, nhưng Sở Phong có thể cảm giác được, cuộc sống của những người này thật là giảng lễ. Là giảng "Lễ", mà không phải giảng "Lý".

Sở Phong nhớ rõ chính mình xem qua một cái anh kịch " đường đón trang viên ", bên trong loại Anh quốc kia quý tộc sinh hoạt mang cho hắn ấn tượng chính là một cái "Lễ" chữ. Bất luận là đối đãi cao hơn tự mình đợi quý tộc, vẫn là đối với đợi tâm thường nông hộ, tôi tớ, bọn họ cứ chỉ vâng lai đều không có ly khai "Lễ" chữ.

Loại này giảng lễ là thể hiện tại phương phương diện diện, nhi trụ cột nhất một chút, chính là sẽ không để cho bất luận kẻ nào trước mặt người khác mất mặt.

Chính là điểm này, thúc đẩy Anh quốc thân sĩ khí chất. Nhi Sở Phong cũng vẫn cho rằng, loại này giảng lễ, là đồng Phương Văn minh dữ Tây Phương mười phần tương tự một cái điểm giống nhau.

Tựa như cùng " Hồng Lâu Mộng ", Lưu mỗ mỗ lần đầu tiên nhìn thấy Vương Hi Phượng, muốn từ Vương Hi Phượng trong tay đòi hỏi chút tiền bạc thời điểm. Cho dù là tại toàn bộ " Hồng Lâu Mộng " trong tôi không che đậy miệng, tôi "Tâm ngoan thủ lạt" Vương Hi Phượng, đang cùng Lưu mỗ mỗ nói chuyện trong quá trình, cũng không ngừng thể hiện lấy loại này vì đối phương cân nhắc thể diện lời nói.

Wang Hi Phượng nói "Tục ngữ nói hay lắm, 'Triều đình còn có mấy người sai vật cùng thân thích đâu', huống chi người ta". Cũng sẽ ở Lưu mỗ mỗ không có ý tứ nói thẳng đưa tay đòi tiền thời điểm, cười nói "Không cần phải nói, ta biết". Thậm chí sẽ ở trả thù lao thời điểm, như trước sợ hãi Lưu mỗ mỗ nội tâm không thoải mái, vội thuyết "Khả hảo hôm qua phu nhân cho ta bọn nha đầu tác xiêm y 20 lượng bạc còn không động nha. Người không chê ít, lấy trước khứ đừng bỏ đi".

Đây hết thầy hết thầy, không có gì hơn là chú ý cái thể diện, chú ý một cái giảng lễ mà thôi.

Đương nhiên. Có lẽ tại ngàn năm về sau thế giới trong, rất nhiều người sẽ cảm thấy loại này cấp bậc lễ nghĩa không dùng được. Điều này cũng khó trách, tại tuyệt đối chủ nghĩa công lợi, chủ nghĩa thực dụng thịnh hành đời sau, rất nhiều thanh nhã, uyển chuyển kết giao mỹ học cũng đã không có ở đây, chú ý hiệu suất cao tỉ lệ thế giới từ bỏ quá nhiều đề hiệu suất đồ vật. Cũng vứt bỏ vô cùng nhiều tinh thần trình độ sự tình.

Lão tử thuyết "Thiên chi đạo, tổn hại có thừa nhi bổ chưa đủ" (rót), vậy đại khái cũng không cách nào thay đổi tất nhiên. Đương nhiên, loại biến hóa này đến cùng là tốt hay xấu, suy cho cùng, cũng là nói không rõ, đạo không rõ.

Nhưng Sở Phong không phải không thừa nhận, hắn yêu thích, là loại này "Vì người khác suy nghĩ" tâm tính, là "Trong lòng không muốn dừng đẩy cho người" khí độ.

"Không có gì đáng ngại, hắn nói chính là lời nói thật." Sở Phong nhìn nhìn biểu tình nghiêm túc Tiêu Đình. Cười cười, "Này cũng cũng không có gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng, trong mắt của ta, cũng coi như không hơn mất mặt sự tình, Tiêu huynh không cần để ý."

Tiêu Đình cảm khái lấy than ra một hơi, lại hướng về phía Sở Phong ôm quyền: "Sở Huynh Đề quả nhiên đại nhân hữu đại lượng."

Lại khẽ đẩy bên cạnh thiếu niên một bả, nghiêm túc nói: "Còn không mau một chút xin lỗi!"

"Vâng! Sở ca ca, thật sự là xin lỗi, ta không nên nói như vậy." Thiếu niên hơi đỏ mặt, cúi đầu nín thở.

"Thật sự không có gì đáng ngại. Là Tiêu huynh quá mức đề ý." Sở Phong vỗ vỗ bả vai của thiếu niên, cười nhẹ.

Bên cạnh có người cũng chú ý tới bên này phát sinh đối thoại dữ sự tình, lẻ loi đăm đăm đã nghe được một chút, tuy không nhiều lắm. Nhưng đại khái cũng có thể đoán được trong đó đủ loại. Nhưng cũng không có người tiến lên nữa nói thêm cái gì, giải quyết loại chuyện này biện pháp tốt nhất đương nhiên là dàn xếp ôn hòa, mà không phải đem việc nhỏ huyên náo ai ai cũng biết.

Đối với Sở Phong loại nhân vật này, bởi vì dính cái nào đó có thân phận, địa vị người quan hệ, đột nhiên xuất hiện gia nhập vào trong đội ngũ của bọn họ, kỳ thật đối với trong sân những người này mà nói. Cũng không phải cái gì mười phần lý kỳ sự tình.

Quan lại người ta đệ tử, đại đa số giáo dục đều là rất không tệ, ở trước mặt xem thường người khác, mỉa mai, cười lạnh các loại, có lẽ ngẫu nhiên sẽ đối với bình dân dân chúng làm ra, thế nhưng đối với Sở Phong loại này "Khả năng về sau sẽ hữu dụng" nhân, trừ phi xảy ra chuyện gì vô pháp dễ dàng tha thứ sự tình, bằng không bọn họ là sẽ không dễ dàng khử đắc tội.

Cha mẹ của bọn họ trưởng bối chính là người thông minh, giáo dục đến bọn họ thế hệ này, trên người gánh vác đồ vật kỳ thật rất nhiều. Mặc dù thế nào còn trẻ, bọn họ nhất cử nhất động, đều đại biểu rất nhiều đồ vật.

Thế nào cùng người vắng lai, dữ hạ người gì vắng lai, dữ bất đồng tăng thứ người đi lúc đến muốn đạt tới cái loại gì trình độ. Những chuyện này, thoát nhìn vụn vặt, thế nhưng là đối với bọn họ loại này thân phận người trẻ tuổi mà nói, kỳ thật là là tối trọng yếu nhất vấn đề.

Nhi đối với những thứ này vấn đề học tập, bọn họ đều là tại cha mẹ lời nói và việc làm đều mẫu mực bên trong lớn lên, có lẽ sẽ bởi vì tính cách cùng ngộ tính bất đồng nhi hữu cao thấp chi phân, thế nhưng ứng phó Sở Phong loại này tăng thứ nhân, tự nhiên là dư xài.

Tại Tiêu Đình, Từ Thanh những người này trong mắt, kỳ thật thân phận Sở Phong rất đơn giản, thậm chí ngay cả nhân sinh đều là rất rõ tích.

Một cái có một chút thiên phú người bình thường, bởi vì vận khí trèo lên Lục gia cây to này, sẽ tại Lục gia phụ trợ dữ vận tác, ở trong quan trường có được nhất định vị trí. Hữu chân chính cao độ là rất khó, rốt cuộc Sở Phong này cũng không phải thật sự Con Em Lục Gia, chẳng qua là dữ Lục Văn Đoan hữu thầy trò danh phận, Lục gia không có khả năng vì Sở Phong này trả giá quá nhiều tài nguyên.

Sở Phong nếu như muốn khảo thi viện hoạ, như vậy thông qua vài năm nỗ lực, tự nhiên có thể khảo thi vượt được. Về sau dựa theo thân phận như vậy, tại triều đình bên trong mưu cầu một cái tiểu quan chức, sẽ không quá cao, nhưng đối với Tiêu Đình cùng Từ Thanh những người này mà nói, ngày sau có thể sẽ phải dùng tới.

Chương máu chốt sự tình, Sở Phong phía sau là Lục gia thế lực. Nhân mạch loại chuyện này giống như là mạng nhện, không biết từ cái góc nào bên trong nhất cây nho nhỏ dây nhỏ, là có thể tìm hiểu nguồn gốc, tìm đến kia trương chân chính lưới lớn bên trong.

Đối với Lục Văn Đoan người này, Tiêu Đình cùng Từ Thanh vốn có thân phận, phải không tất sợ hãi. Bọn họ đối đãi Văn Đoan tiên sinh càng nhiều là một loại tôn trọng, đối đãi trưởng bối một loại tôn trọng.

Lục Văn Đoan coi như là trước kia thế nào hiển hách, hiện tại cũng chỉ là một cái nhân rồi ở nhà lão nhân, hần thời đại đã qua, mọi người tôn trọng, chỉ là hần trước kia thân phận cùng với Lục gia địa vị mà thôi.

Lục Văn Đoan chỉ là toàn bộ lưới lớn bên trong một cái phân nhánh mạch lạc, nhi Sở Phong, lại là này cái phân nhánh mạch lạc bên trong nhỏ hơn một cái nhỏ vụn phân nhánh.

Người như Tiêu Đình sẽ không tận lực khử đắc tội hần. Bởi vì loại này đắc tội tuy sẽ không đối với hần tạo thành cái gì chân thực tính chất tổn thương, nhưng cũng đồng thời sẽ không mang đến bất cứ ý nghĩa gì.

Bọn họ từ dưới chịu giáo dục, chính là tuyệt đối không đi làm loại chuyện này.

Tương phản, chính là bởi vì thân phận Sở Phong tương đối thấp vi. Tiêu Đình loại này "Gãy tiết nhất trao", thậm chí trước đó vài ngày giống trống khua chiêng "Chịu đòn nhận tội", ngược lại trở thành một loại mười phần phong nhã sự tình. Hành động như vậy một khi bị truyền ra, mọi người chỉ sợ tán dương Tiêu Đình cùng Từ Thanh chiều hiền đãi sĩ, rất có độ lượng. Này đối với bọn họ mà nói. Tự nhiên là trăm lợi mà không có một hại sự tình. Bất quá là buông xuống vài phần mặt mũi là tốt rồi, như vậy, lại có sao mà không làm nha.

Mà đối với Sở Phong người này chân chính thái độ. Kinh thường có lẽ là có, chân chính xem thường ngược lại không đến mức.

Bọn họ cũng không phải đồ ngu, tự nhiên minh bạch có thể làm cho Lục Văn Đoan loại này một đời toàn khắc danh gia thu làm đồ đệ, đương nhiên là có một ít năng lực.

Chỉ là đối với Tiêu Đình mà nói, loại năng lực này, dữ thân phận, bối cảnh, huyết thống, lý lịch. . . Sự tình tới so sánh, tầm quan trọng thật sự có chút cực kỳ bé nhỏ.

Bọn họ cùng Sở Phong lui tới hội thể hiện xuất phong độ của mình, nhi Sở Phong dữ bọn họ vắng lai. Tối thiểu nhất có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Này bản thân chính là một kiện hồ lợi song doanh sự tình. . .

"Lúc trước nghe ta phụ thân thuyết, Sơn Đông bên kia gác cỏ tựa hồ còn có chút năng lực. Cầm đầu một cái đường như họ Tống, gọi cái Tống Giang gì, nhận được một số người ở bên kia làm loạn, địa phương quan phủ muốn chen ép, nhưng tựa hồ hiệu quả quá mức bé nhỏ."

Như trước đàm tiếu lấy nhặt cấp mà lên, Sở Phong thấp thoáng nghe được phía trước hai người đang tại nói chuyện phiếm lời nói, hơi hơi ngơ ngác một chút.

"Ừ, ta cũng nghe nói, quan gia phái ta Nhị bá phụ khứ trấn áp. Ngày hôm trước mới ra phát. Cũng chính là tên tuổi huyền ảo có chút lợi hại, ta thánh Nhị bá phụ thuyết, cũng bất quá chính là hơn ba mươi người, dẫn địa phương một ít trộm cướp tụ nghĩa. Tại trên một ngọn núi chiếm núi làm vua mà thôi. Sẽ không thành tức giận cái gì đâu."

"Là 'Thủy Bạc Lương Sơn' a?" Sở Phong đi mau vài bước, nhắc nhở một câu.

"Ồ, dường như chính là cái này danh tự. Làm sao ngươi biết?" Người kia ngẩn người, quay đầu lại nhìn Sở Phong nhất nhãn, ở bên người nhượng ra một vị trí.

Sở Phong đi mau một bước đuổi kịp, cười cười: "Cũng là tin vĩa hè mà thôi. Nghe nói cầm đầu gọi là Tống Giang. Tống Công Minh, thuộc hạ hữu một trăm đơn bát tướng, tại Thủy Bạc Lương Sơn tụ nghĩa, chuẩn bị 'Thay trời hành đạo' gì gì đó."

Bên cạnh mấy người nghe vậy, nhất thời hai mặt nhìn nhau, ngược lại cũng đều nhao nhao nở nụ cười: "Sở huynh ở nơi nào nghe nói? Lại nói có hình có dạng, 'Thay trời hành đạo' sao? Chẳng lẽ lại muốn học hán không Hoàng Cân quân? Kia một trăm đơn bát tướng lại là chuyện gì xảy ra?"

Sở Phong cười giải thích: "Thiên cương ba mươi sáu thành viên, địa sát bảy mươi hai nhân, cộng một trăm đơn bát tướng."

"Thiệt hay giả?" Từ Thanh cũng từ nơi không xa bu lại, biểu tình cả kinh nhất chột, "Nói như thế nào giống như thật sự tựa như?"

"Thủy Hử Truyện" bên trong tự thuật đương nhiên là vô cùng không thật, bất quá Sở Phong đích xác không nghĩ tới, nguyên lai Tống Giang đã bắt đầu khởi nghĩa. Như vậy, cuộc khởi nghĩa Phươg Lạp có phải hay không cũng sẽ rất nhanh đến nơi? Tống Giang tại trong lịch sử đến cùng có hay không bị chiêu an? Chiến chuyện Phươg Tịch đến cùng có hay không phát sinh? Những cái này nghi vấn, trong lòng Sở Phong giống như mạch nước ngầm tuôn động lấy.

Tại đây dạng đích niên đại trong, như hà hảo hảo sống được, lại để cho bên cạnh mọi người cũng phải lấy an an toàn toàn, đích xác không phải là một chuyện dễ dàng tình.

"Đều là tin đồn mà thôi, thật thật giả giả, ai được chia thanh." Sở Phong cười nói.

"Không có khoa trương như vậy á!" Chân chính hiểu rõ người cười lấy mở miệng, "Ta Nhị bá phụ theo ta phụ thân nói chuyện chút, ta ở một bên nghe xong, thế nhưng thánh không nhiều lắm. Khứ niên Sơn Đông bên kia gặp không may nạn hạn hán, sinh sôi ra một ít lưu trộm, cũng chính là vài trăm người bộ dáng. Nhân số không nhiều lắm, thế nhưng chạy trốn quá nhanh, địa phương quan phủ muốn nhất cử tiêu diệt cũng không phải sự tình dễ dàng. Kết quả trước đó vài ngày, từ bên kia tri châu quý phủ tin tức truyền đến, tựa hồ là những cái kia gác cỏ tập kết đến một chỗ khứ, chiếm núi làm vua. Sự tình báo danh quan gia chỗ đó, quan gia liền phái Nhị bá phụ khứ tiêu diệt. Đều là chuyện nhỏ, chắc hẳn một hai tháng sẽ lắng lại, không coi là cái gì."

Mọi người nghe vậy đều gật gật đầu, thoát nhìn có chút yên lòng.

Sở Phong ở một bên nhìn nhìn, chỉ muốn "Thủy Hử Truyện" bên trong kiều đoạn, nghĩ thầm khởi nghĩa Tống Giang quá trình tại trong tiểu thuyết tuy bị khoa trương không ít, nhưng nếu như có thể biến thành hậu nhân trong tiểu thuyết nguyên hình, chỉ sợ cũng không phải như vậy vô cùng đơn giản liền sẽ bị trấn áp hạ xuống, e rằng nếu so với mọi người suy nghĩ khó khăn một ít.

Thủy Bạc Lương Sơn tại Sơn Đông bên kia, nói thật, ly Đông Kinh Biện Lương này thành kỳ thật cũng không xa. Cũng không biết có thể hay không đối bên này có chỗ lan đến. . .

Lại tính tế suy nghĩ, Sở Phong lại không khỏi tự giễu cười cười, cảm giác mình nghĩ thật sự rất nhiều. Nơi này nói như thế nào cũng là Kinh Sư trọng địa, hoàng đế địa phương. Đòi sau nghiên cứu nghệ thuật lịch sử thời điểm, Huy Tông không ít là sự tình đều nghe nói qua, chơi gái, nô lệ, những cái này đều là nghe nhiều nên thuộc chuyện xưa, thế nhưng cũng không nghe nói hoàng đế bản thân cùng Lương Sơn hảo hán có cái gì liên quan. Đánh tiền Kinh Thành, loại khả năng này tính đích thực là quá nhỏ.

Chỉ là, nếu như Tống Giang bọn họ đã tại Lương Sơn tụ nghĩa, bình chuyện Phươg Tịch chẳng biết lúc nào sẽ phát sinh. . . Nếu như không có nhớ lầm, trong tiểu thuyết này trước sau thời gian cũng không quá dài. . . Xem ra, hẳn là hướng Hàng Châu khứ tín, thúc giục Lưu Chính Khanh sớm đi vào kinh.

Bọn họ ở bên cạnh nói qua có quan hệ chuyện Tống Giang, nhi này bảy tám người, hữu hai người khác, xa xa rơi ở phía sau đầu, một mặt đi từ từ, một mặt thấp giọng đang nói gì đó.

"Từ Mặc, người nói Sở Phong này kim thu cũng phải khảo thi viện hoạ, người có từng gặp qua hán hoạ tác?"

Từ Thanh chính là hai người này nhất, thời điểm này xa xa nhìn trong đám người Sở Phong nhất nhãn, mỉm cười, nụ cười ngược lại là đơn giản: "Chưa từng gặp qua, thế nhưng, ta thánh Văn Đoan ý của tiên sinh, này Sở Phong hoạ tác tại Hàng Châu Thành trong vẫn có vài phần danh khí, đại khái còn có chút bản lĩnh."

"A." Mặt khác người này 20 ra mặt niên kỷ, một thân mạch văn, chỉ nói là lời ngữ khí. . . Nhất là nói đến thi họa thời điểm, tổng mang theo một loại tài trí hơn người đáng đáp, để cho người trong cuộc nghe không thoải mái.

Thời điểm này nghe xong lời của Từ Thanh, người này nhàn nhạt cười nói: "Viện họa muốn nhân số xưa nay mờ mờ, một năm cũng bắt quá mười mấy người mà thôi. Nhi này mười trong mấy người, ta chiếm một cái, Vạn Ngôn chiếm một cái, hần Sở Phong, dựa vào cái gì cùng những người khác tranh đầu này?"

Từ Thanh là biết người này tính tình, thời điểm này ngược lại không để ý đặc ý, cười nói: "Quân họa, ngươi cần gì phải chăm chú. Mọi người chẳng qua là khi làm lời ông tiếng ve tùy ý tâm sự mà thôi là, nói thật, hần Sở Phong đến cùng kỹ năng vẽ như hà, có thể hay không khảo thi vượt được viện họa, đối với chúng ta mà nói lại có quan hệ gì đâu này?"

Chú thích: Ta cảm thấy đặc, ta chịu Kim Dung tiểu thuyết độc hại quá sâu, mỗi lần Thuyết Khởi những lời này, đằng sau luôn là muốn tiếp "Là cố hư thịnh thực, chưa đủ thắng có thừa". Bây giờ suy nghĩ một chút, khi còn bé vậy mà nhàm chán đến khúc lưng (vác) "Cửu Âm Chân Kinh". . . Cảm giác chính mình còn trẻ thì quá nhàm chán

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27 phân Tào bản che đùa giỡn họa vẽ

Trên nệm khiến cho chur mấy nhà bản che, bố trí thạch sùng vu, bản chỉ, đều không năng. Bắc tự đề cử viết: 'Thần nệm chịu dễ dàng, thỉnh bản chỉ.' chính là biệt thi vài bộ quẻ nhi đối viết: 'Thần cho rằng long lại không có góc, vị chỉ vì xà lại có túc, kỳ kỳ đưa tình thiện duyên vách tường, thị phi thạch sùng tức Tích Dịch.' trong đó viết: 'Thiện.' ban thường tư lựa mười thất. Phục khiến cho bản hần vật, liên trùng, triếp ban thường tư lựa.

—— "Hán thư. Đồng Phương Sóc truyền "

"Quân Họa, ngươi cần gì phải chăm chú. Mọi người chẳng qua là khi làm lời ông tiếng ve tùy ý tâm sự mà thôi là, nói thật, hần Sở Phong đến cùng kỹ năng vẽ như hà, có thể hay không khảo thi vượt được viện họa, đối với chúng ta mà nói lại có quan hệ gì đâu này?"

Bị Từ Thanh gọi là "Quân Họa" người này họ Hà, Hà Quân Họa, phụ thân là môn hạ tình trái gián nghị đại phu, trong triều nói chuyện cũng có phân lượng nhất định.

Hà Quân Họa lời nói này nói hơi có vẻ hết sức lỏng lẻo, tựa hồ viện họa khoa khảo thi là nắm chắc, không hề có lo lắng, nếu để cho người bình thường nghe tới, không khỏi hội xị mũi coi thường. Nhưng Từ Thanh ngược lại là hiểu rõ tính tình của hần, những chuyện khác không nói, chỉ cần tại thi họa trên loại chuyện này, Hà Quân Họa này từ xưa nay đều việc đáng làm thì phải làm.

Hơn nữa, loại này việc đáng làm thì phải làm ngược lại không phải là hoàn toàn cần rõ. Thật sự là hần là Kinh Sư thi họa giới một cái công nhận thân đồng nhân vật, đánh tiểu tự dữ thi họa vòng tròn nhân kết giao vãng lai, bất luận là bút lực hay là thanh danh, đều còn cao hơn Tiêu Đình trên không ít, lại càng không cần phải nói so với Sở Phong.

"Giang Nam chi địa coi như là như thế nào phồn hoa giàu có và đông đúc, nói cho cùng, dữ Đông Kinh thành so sánh, đến cùng chỉ là địa phương nhỏ bé mà thôi, chỗ đó nổi danh nhân vật, căn bản không đáng nhắc tới. Vạn Ngôn tại trên đỉnh núi khả chuẩn bị giấy bút, ta trong chốc lát muốn vén nhất vén hần thực ngọn nguồn, hai người các ngươi trong chốc lát chờ để ngăn cản mới tốt." Hà Quân Họa thân nhiên nói.

Từ Thanh trong nội tâm than nhỏ, nhưng đối với Sở Phong kỹ năng vẽ đến cùng như hà trong chuyện này, đích xác cũng là tò mò, vì vậy cười nói: "Điều này cũng đúng chúng ta mấy người nhạc kiên kỳ thành sự tình, nơi đó có cái gì ngăn trở đạo lý?"

"Như vậy cũng tốt." Hà Quân Họa khẽ gật đầu, nhìn về phía Sở Phong bóng lưng mục quang hơi lạnh.

Sở Phong còn không biết bên này nhằm vào hần bố trí xuống đủ loại an bài, như trước đàm tiểu lấy dữ mọi người trèo lên đỉnh. Tới đỉnh núi, trên người nhẹ phát mỏng mồ hôi, một hồi gió núi thổi qua. Khí lạnh thoải mái lại, từng (lông) Phong Duyên miên, cũng thật có thể nói là là "Trời sáng khí trong, Huệ Phong âm áp dễ chịu".

Đỉnh núi là một chỗ bằng phẳng gò đất. Không phải là rất lớn, dài rộng các hơn mười mét, chính giữa hữu một tảng đá lớn, phía trên dùng chu sa bảng viết lấy "Vọng Đô sơn" ba chữ lớn. Mà ở ba chữ kia bên cạnh địa phương, cũng có không thiếu thơ ca cự tác. Lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên

bức vẽ) thì cũng không vong viết lên "Nào đó nào đó đến vậy nhất du" các loại. Người trong nước vừa đến phong cảnh danh thắng chi địa liền bắt đầu bôi lên khắc, **** không sai.

Đây đối với cổ nhân thật sự mà nói là một kiện mười phần bình thường sự tình, không có đòi sau ảnh chụp lưu niệm, trở về nhà, dừ quê nhà hương thân nói mình tới nơi nào đâu, cũng là cảm không ra chứng cứ rõ ràng. Nếu là có nhân hoài nghi, liền trừng trừng mắt nói một câu "Ta tại nào đó chỗ nào đó phương nào đó nào đó trên tảng đá, để lại nhất bài thơ cùng lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ). Kia thơ ngay tại Lý Bạch tự viết bên tay phải, không tin ngươi tự chính mình khừ nhìn một cái hảo".

Nghĩ đến, tương tự đối thoại. Tại cái này niên đại là thì hữu phát sinh.

Mặc dù không phải là tại ngọn gió nào cảnh danh thắng chi địa, nên biểu đạt tâm cảnh chung quy biểu đạt.

Cho nên, Tống Giang tại Tầm Dương lâu nói thơ châm biếm; "vậy thành" bên trong phương hồng dần dần đều tại chán đến chết thời điểm, đều tại khách sạn gian phòng trên tường tiện tay tả một ít văn tự.

Nếu là người trong nước không có cái thói quen này, rất nhiều danh gia thơ ca truyền lưu không xuống. Nhưng như vậy hành vi, cũng đích xác sẽ đối với danh thắng di tích cổ sản sinh phá hư. Rất xấu như hà, kỳ thật rất khó luận chứng. (đương nhiên, hiện tại niên đại, lưu niệm biện pháp thật sự là rất nhiều, ngẫu nhiên có cảm xúc nên phát ra muốn trừ tình một phen. Đại khái có thể trực tiếp phát cái Microblogging hoặc bằng hữu vòng. Khắc chữ loại chuyện này, tuyệt đối không thể làm tiếp, rốt cuộc tất cả mọi người là "Nhĩ tào thân dừ danh đều diệt" chủ nhân, dù cho thật sự lưu lại danh tự. Trừ bỏ bị hậu nhân chửi rủa ra, đại khái cũng sẽ không có cái khác 'Chỗ tốt'.)

"Nơi này gió mát, thổi trúng nhân sáng khoái, chỉ là không bao che. Từ thủy bánh kẹo đều chuẩn bị tại bên kia, chư vị thả đi theo ta."

Tiêu Đình cười đám đông dẫn đi qua, mọi người theo sau nhìn lên. Quả nhiên chuyển hơn phân nửa cái đỉnh núi chính là một tòa mái cong vênh lên góc đình nghỉ mát, đình nghỉ mát bên một mảnh bóng rừng, thoạt nhìn đã cảm thấy mát lạnh.

Thời điểm này, kia bóng rừng xừ rượu và đồ nhắm dụng cụ cũng đã chuẩn bị cho tốt, chỉ còn lại là tề mầy cái tề tở đang bận, bỏ đoàn, hương án đầy đủ mọi thứ. Tiêu Đình cười nói: "Chúng ta cũng học Ngụy Tấn danh sĩ, khúc thủy lưu Thương phong nhĩ một hồi. Tề tở cũng đã chuẩn bị hạ xuống ném thể vào bình rượu, bắn che, còn có song lục, mọi người hơi chút nghỉ ngơi, nhĩ tự hữu khả chơi chỗ, ha ha."

Mọi người nghe vậy giai tán thưởng một tiếng. Từ Thanh cười nói: "Không hổ là Vạn Ngôn, đồ vật vậy mà Tề xử lý như vậy chu toàn. Ngươi đến làm cho tề tở tả cái tề đơn cho ta, lần sau ta làm ông chủ, cũng học một ít ngươi phen này môn đạo."

"Đây đều là việc nhỏ." Tiêu Đình cười ứng, quay đầu lại đem chuyện này dừ tề tở phân phó hạ xuống.

Loại hình này tụ hội, Sở Phong vẫn là lần đầu tiên tham gia. Ném thể vào bình rượu, bắn che các loại danh từ là nghe nói qua, cổ đại họa tác trong cũng từng xuất hiện qua tương tự cảnh tượng, nhưng lại chưa bao giờ chân chính từng nhìn thấy đủ loại vật dụng thực tế, không khỏi có chút tò mò.

Lý Thương Ân hữu thơ thuyết "Phân Tào bắn che sáp đăng đồ", loại vật này có chút ý tứ, nói mơ hồ chút, dừ xem bói dễ dàng mầy có quan hệ. Đơn giản mà nói, chính là tại chén, vu dọi dụng cụ dưới giấu một cái vật thập, sau đó làm cho người ta suy đoán bên trong nơi cất giấu rốt cuộc là cái gì.

Về phần đến cùng làm như thế nào đoán, có người dùng chính là Kinh Dịch bát quái tới phê tính, có người là dùng lục nhâm thức bác bỏ, đủ loại phép tính không phải trường hợp cá biệt, ai trên ai dưới ngược lại không có phân biệt. Mặc kệ Hắc Miêu mèo trắng, có thể bắt đến già chuột thật là tốt mèo. Dựa theo đơn giản điều quẻ phê tính, là có thể đoán ra kỳ trung nơi cất giấu vật rốt cuộc là cái gì, này ở phía sau thế nhân xem ra, cơ hồ là hoàn toàn chuyện không thể nào, có người thậm chí tưởng rằng cổ nhân cố làm ra vẻ huyền bí.

Nhĩ "Ném thể vào bình rượu" cái này trò chơi, tương đối mà nói đơn giản hơn một ít, càng giống là một loại thể dục hạng mục. Tại yến hội chính giữa đặt một cái không bầu rượu, chơi ném thể vào bình rượu nhân thủ cầm ngắn nhỏ mũi tên lông vũ, đứng ở một cái thiết lập địa phương, sau đó tận khả năng tung mũi tên lông vũ ném đến trong bầu rượu. Tuy nói là hoạt động thân thể trò chơi, có thể cùng chân chính giương cung bắn tên so sánh, tự nhiên là khác khá xa.

Chỉ là Tống Triều tục lệ chính là trọng văn khinh võ, loại trình độ này hoạt động thân thể, đã là sĩ phu văn nhân nhóm có khả năng tiếp nhận cực hạn.

Về phần song lục, đòi sau cũng có gọi song lục quân cờ, người Tống nhiều xưng là "Đánh song lục đồ", đích xác dừ quân cờ đối với loại, thể nhưng quy tắc bên trong còn cần dựa vào con súc sắc, vận khí thành phần cũng rất trọng yếu. Đòi sau như cũ chơi cái trò chơi này cũng không ít, Nhật Bản truyền lưu nếu so với giắc hoàn thiện chút.

Mọi người trong bữa tiệc đàm tiếu Nghiên Nghiên, từng người tề năm tề ba du ngoạn cười đùa. Diệc có người ngâm tụng du dương, làm thơ điền từ, quả nhiên náo nhiệt phong nhã.

Sở Phong thử một chút ném thể vào bình rượu cùng song lục, quả nhiên cảm thấy mười phần thú vị. Chỉ là đến bắn che nơi này, liền biến thành thẳng mù cười ngựa đui. Hoàn toàn sờ không tới đầu óc.

Từ Thanh dừ Sở Phong cùng nhau phân Tào, cũng chính là hai người bọn họ một tổ, cộng đồng dừ hai người khác thay phiên luân chuyển suy đoán, ai đoán đúng, cùng tổ cho dù thắng. Hai người một tổ đoán hai đợt. Kiên Sở Phong như thế không am hiểu, Từ Thanh không khỏi cười nói: "Sở lang quân không có chơi qua?"

Sở Phong cũng không có cái gì hảo phủ nhận, gật đầu cười nói: "Chúng ta hương dã tiểu dân, không có nghiên cứu qua Chu Dịch chi thuật, quả nhiên

đoán không trúng nha."

"Ngược lại không sao, ta tính toán không sai biệt lắm." Từ Thanh cầm trong tay ba cái đồng bạc, tiện tay nhất vẩy, nhìn nhìn dù sao, gật đầu thấp giọng nói, "Ta phê ba hồi. Một lần chỉ hướng phương đông, phương đông chúc mộc, nghĩ đến chỗ đó đầu hẳn là dữ không có quan. Cho nên bên ta mới suy đoán là cây lược gỗ, bắt quả bị bằng không mất. Người lung tung đoán cái khăn mặt, tự nhiên không đúng. Đối phương đoán lưỡng hồi, theo thứ tự là bút lông cùng cái chặn giấy, xem ra cũng là cùng 'Mộc' nhất chữ thoát không khỏi liên quan. . ."

Sở Phong nghe được như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không rõ Từ Thanh có thể thông qua điều quẻ liền đoán ra đủ loại vật thập, chỉ phải tùy ý phụ họa.

Từ Thanh thấy thế cười nói: "Người đừng không tin, ta này hồi 2 khởi quẻ là tổn quẻ. Dữ phong liên quan. Ta lại nói một cái, đối với không đúng lập kiến rồi cuộc."

Ngưng cười, Từ Thanh liền đứng lên, dừ kia tạm thời công chính quan đạo: "Ta đoán là đem cây quạt. Như hà?"

Trong lúc này chính quan vỗ tay cười cười, gật đầu nói: "Từ Mặc bán! Quả nhiên có vài phần bản lĩnh!"

Dứt lời, tương kia vu đàn đánh tới nhìn, bên trong quả nhiên giả vờ một bà cây quạt.

"Ha ha!" Từ Thanh nhìn về phía Sở Phong, cười to nói, "Người nhìn như hà?"

Sở Phong lúc này thật sự là đánh trong đáy lòng bội phục. Than thở chấp tay: "Từ huynh thật sự là lợi hại! Ta hoàn toàn đều không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra đâu, Từ huynh vậy mà đã đem đồ vật đoán được!"

"Ha ha, người chỉ là sơ chơi, sẽ không phương pháp mà thôi, ngày sau ta chậm rãi dạy người. Người thả xem rồi mới này một cái, có hay không có phong, nhĩ cây quạt loại vật này, làm bằng gỗ khả đưa phong vào lòng, không phải là cây quạt lại có thể là cái gì ni "

Sở Phong than thở gật đầu.

Về sau mọi người lại chơi mấy (ván) cục, Từ Thanh bên này quả nhiên là thua thiếu thắng nhiều, xem ra cũng là bên trong cao thủ. Năm (ván) cục, Từ Thanh thắng kỷ trung bốn (ván) cục, mọi người ngại hẳn doanh đắc quá nhiều, không có vãng lai thắng thua thật sự không thú vị, liền cười đùa lấy đưa hẳn đuổi đi.

Sở Phong một người không thể tiếp tục được nữa, liền cũng lập tức bại dưới trận, cười thay đổi nhân phân Tào.

Hà Quân Hạo một mực ở một bên nhìn, thời điểm này kiến Sở Phong từ bàn che trong cục xuất ra, liền lập tức tiến lên vài bước, thần nhiên nói: "Sở huynh, có nhĩ hứng vẽ tranh sao?"

Sở Phong nao nao, kiến người trước mắt trong thần sắc hiện ra vài phần lãnh đạm dữ khinh thường, nội tâm liền biết đại khái Liễu Duyên do. Thời điểm này nhìn bên người Từ Thanh nhất nhãn, Từ Thanh lập tức tự nhiên cười nói: "Các người những người này đàm thơ luận họa ta đây khả ồn ào không rõ, các người thả tùy ý, ta đi thuận tiện một chút."

Dứt lời, lập tức quay người đi.

"Giấy và bút mực cũng đã chuẩn bị tốt, Sở huynh không ngại họa thủy mặc a?" Hà Quân Hạo nhàn nhạt nhìn Từ Thanh nhất nhãn, ngữ khí lạnh lùng, "Liền đã trước mắt phong cảnh vì đề, từng người làm một bức tiểu phẩm, giúp nhau thưởng thức một phen, như hà?"

Tiêu Đình đang tại một bên cùng người đánh song lục, thời điểm này xa xa sớm đã nhìn thấy bên này đối thoại, Hà Quân Hạo loại kia gần như vu khiêu khích đáng đáp, tất cả mọi người là xem rõ ràng, Tiêu Đình tự nhiên cũng nhìn ra được.

Hắn sớm đã thỉnh Từ Thanh thuật lại Hà Quân Hạo ý nghĩ, ngược lại cảm thấy hoàn toàn không sao cả, ngược lại là nhạc kiên kỳ thành.

Tất cả mọi người là kim thu muốn khảo thi viện họa nhân, giúp nhau cũng đều muốn sờ thò ra cái nội tình, Tiêu Đình tự nhiên cũng đồng dạng. Kỳ thật hôm nay đặc biệt tương Hà Quân Hạo mời đến đồng du, đáy lòng đa thiếu là tồn tại "Mượn đao giết người" ý tứ. Lấy gia tộc của chính mình dữ Văn Đoan tiên sinh thân mật trình độ, nếu như lúc trước đã làm ra kia nhất phái đến nhà xin lỗi, chiêu hiền đãi sĩ thái độ, lại chủ động khiêu khích tự đứng là không nên.

Nếu như khiêu khích thắng, bên kia gọi là "Thắng chi không võ" . Nếu như thua, đó là đương nhiên càng thêm mất mặt. Đương nhiên, dưới cái nhìn của Tiêu Đình, đằng sau loại tình huống này tính khả năng tự nhiên là cực tiểu. Hắn đã từng hỏi Sở Phong, nghe nói hắn sư từ Trình Nguyên cũng chỉ là mấy tháng công phu, lúc trước thi họa đều là gia truyền cùng mình căn nhắc. Hắn Sở Phong cũng không phải sách gì họa thế gia xuất thân, năng lực đó lại có thể đủ cao đi nơi nào?

Nhưng đối với Sở Phong kỹ năng vẽ, lòng hiếu kỳ là cuối cùng có. Hiện giờ, có thể mượn người bên ngoài chỉ thủ xác minh một ít, thật sự là không còn gì tốt hơn sự tình.

Cho nên Tiêu Đình mỉm cười, tiện tay cầm con súc sắc ném một cái, cút ra một cái sáu giờ. Hắn thoáng tính toán, tương trước mắt song lục đi vài bước, phảng phất đối quanh mình sự tình mới nghe lần đầu.

"Hà huynh nếu như có lời mời, Sở Phong tự nhiên không có từ chối đạo lý. Chỉ là Sở Phong kỹ năng vẽ quê mùa, trong chốc lát nếu là mắt mặt xấu hổ, mong rằng Hà huynh không muốn quá mức để ý mới tốt." Sở Phong cười đáp lại.

Loại chuyện này với hắn mà nói không hề có liên quan, hoặc thua hoặc thắng, kỳ thật đối với hắn bản thân ảnh hưởng cũng không lớn. Tại Đông Kinh thành cái chỗ này, hắn Sở Phong bản thân chính là một cái người vô danh, kỳ thật căn bản cũng không có mắt mặt gì mắt mặt nói chuyện. Hơn nữa nói thật, mặc dù thật sự mắt mặt cái gì, Sở Phong cũng sẽ không đặc biệt để ý.

Danh vọng sự tình, tuy Văn Đoàn tiên sinh hi vọng hắn có thể tại khoa khảo thi lúc trước đạt thành nhất định cao độ, nhưng Sở Phong đích xác không hiểu lắm đặc như hà tranh thủ. Loại này không hiểu, một mặt là bởi vì thật sự sẽ không, một mặt khác, kỳ thật cũng ở cho hắn xem nhẹ.

Nhân một khi coi trọng cái gì, liền không thể tránh khỏi sẽ trở thành loại vật này nô lệ. Sở Phong cảm thấy đã thân phục với thi họa, cả đời thân phục với một sự kiện, này cũng đã đủ rồi.

"Sở huynh quả nhiên sáng khoái, thỉnh." Hà Quân Hạo nghe được Sở Phong trả lời, con mắt nhất thời sáng ngời, khóe miệng giờ lên một cái góc độ.

Tự nhiên hữu tội tở tiến lên mài mực phổ giấy, một ít vô sự mọi người cũng bu lại, bụng tửu chén nhỏ từng người đàm tiếu, gom góp nhất tham gia náo nhiệt.

Cái chặn giấy trái bằng, mặc vạc đủ, giá bút trên giá lớn nhỏ đặc biệt bút lông hơn mười, phong đến thời điểm, treo buông xuống nhẹ nhàng lắc lư thành thanh.

Hà Quân Hạo Hung hữu thành trực, gần như liền nhìn nhiều Sở Phong nhất nhãn cũng không nguyện, thời điểm này lâm phong mà đứng, nói bút múa bút, nhất phái tiêu sái tùy ý, lại cũng hiện ra vài phần di thể độc lập khí phách.

Sở Phong nhìn nhìn thân thể của hắn tư, cũng không khỏi tán thưởng một phen, mỉm cười, cũng chọn lấy nhất cây trung phong bút lông sói.

Hắn cũng không sốt ruột viết, trước bố cục, lại viết, là hắn vẽ tranh đích thói quen.

Hắn nhìn nhìn cảnh sắc trước mắt, trong đầu đủ loại cổ kim nội ngoại họa tác từng cái lưu chuyển mà qua. . . "rừng trúc bảy hiền đồ", "Hàn Hi tái dạ yến đồ", "minh hoàng mây mấn Thục đồ", thậm chí Tây Phương đủ loại bức tranh, "trên đồng cỏ corn trưa"" đồ y siết lệ hoa viên âm nhạc hội". . . Vô số bức họa từ trong đầu nặng nề phù phù, nhi Sở Phong biết, đối với hắn mà nói, ưu thế của hắn đang tại vu nơi này.

Người khác có thể hữu thiên tư, có thể đủ nỗ lực. Thế nhưng những người khác tại những phương diện này thế nào lợi hại, không sánh bằng, chính là nhãn giới của hắn.

Sở Phong không nóng không vội, từ từng cái bức họa bên trong các lấy sở trường, cuối cùng tại trong lòng ngực phác họa ngoại trừ một bức tranh cảnh xuất ra.

Vì vậy mỉm cười, dính mực, viết.

"Sở lang quân, có người tìm đến ngài, nói là có việc gấp."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28 hữu mỹ đồng hành

"Sở lang quân, có người tìm đến ngài, nói là có việc gấp."

"Có việc gấp tìm ta?"

Sở Phong khó hiểu, nao nao, theo bản năng buông xuống trong tay bút lông.

Bên cạnh Hà Quân Hạo khẽ nhú mày, quay đầu sang nhìn Sở Phong nhất nhãn.

Mọi người đều hướng kia đến đây bấm báo gã sai vật trên người nhìn lại, chỉ thấy đi theo này gã sai vật sau lưng, là một cái vóc người cực cao nữ tử, không khỏi hơi kinh hãi.

"Tề Đại?"

Như vậy nữ tử luôn làm nhân đã gặp qua là không quên được, Sở Phong nhất nhãn liền tương đối phương nhận ra, có chút giật mình.

Tiến lên hai bước, Sở Phong hỏi vợ: "Làm sao vậy? Thế nhưng là trong tiệm hữu sự tình gì?"

Tề Đại ăn mặc một thân màu đen đoan đả, bên hông chặt chẽ hệ lấy nhất điều thô chap choạng dây lưng, thời điểm này mặt không biểu tình gât gât đầu: "Trong tiệm có khách nhân chỉ tên tìm người."

Sở Phong khó hiểu, nghi ngờ nói: "Tìm ta? Vì cái gì?"

"Không biết." Câu trả lời của nàng cũng như người của nàng đồng dạng, gọn gàng mà linh hoạt.

Tề Đại thanh âm là tốt thính, nhẹ nhàng, đơn giản âm tuyến, cũng không áp dụng vu quá nhiều hình dung từ, chỉ là làm cho người ta cảm thấy sạch sẽ.

Người của nàng cũng như thế, dù cho chỉ là vô cùng đơn giản hướng chỗ đó vừa đứng, lập dưới ánh mặt trời, trước mọi người, nàng cũng như cũ là nàng, vẫn không nhúc nhích, phảng phất mấy trăm năm cũng sẽ không lại Di Động mấy may tựa như.

Tề Đại biểu tình có rất ít biến hóa. Một tháng này trong, Sở Phong gặp được Tề Đại bốn năm lần, mỗi một lần cũng không vượt qua thời gian một nén nhang, nhưng cho dù là đơn giản nhủu này, Sở Phong cũng không có năng từ trên mặt của nàng phát giác qua.

Không thể không nói, nàng là một cái rất hay nhân, nhi đồng thời, nàng cũng là một cái thiếu ngôn quả ngữ, nhưng lại rất đáng tin cậy nhân.

Sở Phong nhìn nhìn nàng màu xanh lam hai mắt, tuy lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng không cảm thấy nàng sẽ lừa gạt mình.

"Rất gấp sao?" Sở Phong đặt câu hỏi.

"Rất gấp."

Có thể làm cho Tề Đại thuyết "Rất gấp" sự tình, kia đích xác đầy đủ khẩn cấp.

"Hảo, chúng ta cái này xuống núi." Sở Phong gât gât đầu, nghiêm túc lấy đáp ứng.

Hắn không biết mình giảng phải đối mặt cái gì. Nếu như đơn thuần như vậy mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, khứ đoán. Sở Phong cảm thấy, đại khái là chính mình lúc trước kia một bức thi họa bán không đúng đích, bị khách nhân tìm tới cửa.

Tuy hắn không cảm giác mình sẽ phạm sai lầm như vậy, thế nhưng lấy tính cách của hắn. Tự nhiên cũng sẽ không tận lực khứ đào thoát.

Vì vậy Sở Phong quay người hướng Tiêu Đình xin lỗi, lại nghĩ tới một việc tới: "Tiêu huynh, hôm nay đa tạ khoản đãi, chỉ là tại hạ không thể mỗi mồn chờ đợi, mong rằng Tiêu huynh thứ tội. Ta trước khi đến từ thi họa hành trong tìm một bức họa tác làm lễ vật. Đặt ở ta tới trên xe ngựa, không có lấy lên núi, một phen tâm ý, hi vọng Tiêu huynh không muốn ghét bỏ lễ mỏng mới tốt."

"Sở huynh chuyện này, chúng ta trong đó vãng lai còn nhiều thời gian, chính sự là tuyệt đối không thể chậm trễ." Tiêu Đình nói, "Sốt ruột lời chi bằng dùng nhà của ta xa phu, chi cần nói là ta phân phó là tốt rồi. Kia họa tác ta đi trước đã cảm ơn."

Sở Phong gât gât đầu, không tại nhiều ngôn, nghiêng người đối Tề Đại dựng lên cái "Thỉnh" thủ thế. Cộng đồng xuống núi mà đi.

"Chậm đã!" Thời điểm này, sau lưng vừa đến thanh âm truyền đến, cùng với đỉnh núi tiếng gió, rõ ràng dẫn theo vài phần giận dữ, "Sở huynh chẳng lẽ chuẩn bị lâm trận bỏ chạy sao?"

Sở Phong khẽ nhủu mày, dừng lại, quay đầu lại, thấy được Hà Quân Hạo trên mặt vẻ giận dữ.

"Hà huynh, thật sự là xin lỗi, chuyện hôm nay đích xác tại ta. Cuộc tỷ thí này chúng ta ngày sau lại luận a! Ngày khác nhất định bày tửu bồi tội, cáo từ!"

Dứt lời, chấp tay, vắn đi.

"Người..." Hà Quân Hạo vẻ mặt phần nộ. Theo bản năng truy đuổi lên vài bước, lại cảm thấy như vậy thật sự hữu ** phần, vì vậy hừ lạnh một tiếng, quẳng ống tay áo.

Nhìn chằm chằm kia Sở Phong bóng lưng tức giận khứ nhìn, thẳng đến hai người kia thân ảnh tiêu thất tại bóng rừng đường nhỏ bên trong, hắn mới cười lạnh một tiếng. Mờ miệng nói: "Chư vị đều thấy được sao? Cái Hàng Châu Thành gì trong tới kỹ năng vẽ cao siêu người, đỉnh đầu treo cao một trương tránh đứng bài, rõ ràng cho thấy sợ thua. Theo ta thấy, rồi mới nàng kia chỉ sợ sớm đã được phân phó của hắn, một khi có người muốn hắn vẽ tranh, nàng kia liền xuất ra lấy đủ loại mỵn có tương gia Sở Phong gọi đi đi! A! Quả nhiên là 'Nổi danh, kỳ thật khó phó' ! Vạn Ngôn, lần này người sợ là nhìn sai rồi!"

Mọi người đang bên cạnh nghe vậy, hữu cười phụ họa, cũng có thấp giọng nói cái gì đó.

Tiêu Đình ở một bên nghe, nội tâm vì phiền muộn, trên mặt nhưng như cũ xuân phong ấm áp, đi lên trước đối Hà Quân Hạo mỉm cười nói: "Hà huynh đã

có nhả hứng về tranh, người huynh đệ của ta trong đó đây cung luận bàn một phen như hà? Dù sao mặc cũng mòn, giấy cũng của hàng, mọi người giúp nhau lãnh giá một phen, coi như là cho còn lại chữ vị trợ hứng, như hà?"

Hà Quân Hạo nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Cũng tốt, cho chữ vị vuốt vuốt, chung quy so với chữ kia Sở Phong luận bàn tốt hơn nhiều. Ta hiện giờ nghĩ đến, kia Sở Phong đến cùng có thể hay không vẽ tranh e rằng đều là hai kiểu nói nì Vạn Ngôn, người kết bạn với hân, chớ để quá mức dễ tin mới tốt."

Tiêu Đình nghe vậy cười cười, vỗ vỗ bờ vai của hân, không có nhiều lời.

Nhi Sở Phong bên này, một đường dữ Tề Đại đi vội xuống núi, tới chân núi, lúc trước các phủ xe ngựa như trước chờ ở nơi đó, bọn xa phu từ phụ cận nông hộ trong tay mua dưa hấu, thời điểm này đang ngồi ở rễ cây phía dưới ăn, cười đùa nói chút lời ơng tiếng ve.

Nhìn thấy Sở Phong xuống núi, tiếp hân tới xa phu không khỏi sững sờ, vội vàng đứng lên, vỗ vỗ trên mông đất dính bùn đất, chạy chậm qua cho Sở Phong chào, cũng hỏi: "Sở lang quân chẳng lẽ lại là có việc gấp muốn về thành sao?"

"Vâng, phiền toái người nhiều đi một chuyến." Sở Phong gật gật đầu, "Đúng rồi, phiền toái người đem xe kia mái hiên bên trong bức họa, giao cho quý phủ những người khác a. Ừ, bằng không người tiễn ta trở về thành, trực tiếp cầm lại Tiêu phủ cũng tốt."

Phu xe kia lập tức gật đầu ứng: "Này đều là chuyện nhỏ, Sở lang quân không cần để ý, loại nhỏ nhất định làm tốt. Ngài sốt ruột, cũng sắp chút lên xe a."

Sở Phong gật đầu, quay đầu nhìn lại Tề Đại, đang muốn hỏi nàng có hay không cùng xe, lại thấy Tề Đại từ phía sau cây dòi xuất một con ngựa.

Sở Phong cũng không hiểu nữa, chỉ là mắt thấy này một thốt dáng người kiện tráng không thể so với tầm thường, liền đoán được đây chính là Triệu chương quỹ trong miệng kia một thốt thần tuấn.

Vừa muốn nói gì, chợt nghe Tề Đại lãnh đạm lại kiên quyết nói: "Xe ngựa quá chậm. Người có thể hay không cưỡi ngựa?"

Sở Phong liền giật mình, lắc đầu.

Tề Đại hơi trầm ngâm một chút, dắt ngựa đi đến Sở Phong trước người, hướng về phía hân giương lên cái cằm: "Lên ngựa."

"Ta?" Sở Phong bật cười, "Cô nương, tại hạ đích xác sẽ không cưỡi ngựa, tuy nói cũng muốn học, nhưng vẫn luôn không có tìm được cơ hội. Lưng ngựa cũng không có bò qua, nếu không ta còn là ngồi xe ngựa a, hân là chậm không được quá nhiều, người cứ nói đi... Người!"

Tề Đại không nói gì. Mà là trực tiếp động thủ.

Cũng không biết nàng nơi nào đến khí lực lớn như vậy, chân phải tiến lên trước một bước, khom người đưa tay tại Sở Phong trên lưng bao quát lại nhắc tới, càng đem Sở Phong đại nam nhân trực tiếp khiêng lại. Ném tới lập tức trên lưng.

Này thất thần tuấn ngược lại cực nhà thông thái tính, đối với trên lưng đột nhiên trầm xuống sự thật, nó chỉ là đánh cái mũi vang, cũng không có lộn xộn.

Ngựa có thể bình tĩnh, Sở Phong lại không thể. Hân rồi mới gần như lên tiếng kinh hô. May mà lập tức đè nén xuống, lúc này mới không có ở nữ tử trước mặt mất mặt xấu hổ...

Ách, bất quá nói lại, hiện tại chính mình một bộ bị nữ tử khiêng tới khiêng đi bộ dáng, tựa hồ đã đầy đủ thật xấu hổ chết người ta rồi..

Sở Phong vùng vẫy trên ngựa tìm kiếm cân đối, thật vất vả cầm lấy dây cương ngồi thẳng người, chỉ cảm thấy sau lưng khẽ động, đúng là Tề Đại cũng trở mình lên ngựa.

Chẳng lẽ muốn hai người cùng cưỡi?

Như vậy một đạo suy nghĩ vừa mới đi ngang qua trong đầu, Sở Phong chỉ cảm thấy dưới thân thần tuấn thân thể khẽ động, trong tay dây cương bị người cướp đi. Quanh thân cảnh vật lập tức nhanh như điện chớp hướng lui về phía sau.

Trái tim thỉnh thoảng nhảy dựng, Sở Phong vội vàng bắt lấy bờm ngựa, trọng tâm thả dề, cả người cơ bắp đều căng thẳng, sợ mình ném tới trên mặt đất.

"Buông lỏng." Tề Đại bình tĩnh đến không tình cảm chút nào thanh âm tại bên tai vang lên, "Người kẹp bụng ngựa kẹp thật chặt, nó hội chạy đến rất nhanh."

Cảm tình đây là tay động ngăn cản... Sở Phong theo bản năng nghĩ đến.

Không ngừng khuyên bảo chính mình buông lỏng, lại buông lỏng, bản thân hân một lần lại một lần hít sâu, từ từ, Sở Phong rốt cục một chút thanh tĩnh lại.

Gió thoáng bên tai thanh phần phật. Trên người chỉ cảm thấy mát lạnh vô cùng.

Tĩnh tế suy nghĩ, nguyên lai là lúc trước khẩn trương ra một thân mồ hôi, thời điểm này bị trên lưng ngựa gió thổi qua, cho nên mới cảm thấy sáng khoái.

Người đứng phía sau không nói lời nào. Nhưng hô hấp ở giữa khí tức lại từ đầu chí cuối truyền đến bên tai của mình, một tia như có như không khí tức, bên phải bên tai nhẹ nhàng quanh quẩn lấy.

Phía sau lưng có thể cảm giác được rất nhỏ nhiệt độ, ngẫu nhiên lắc lư trong đó, Sở Phong thậm chí có thể cảm giác được phía sau lưng va chạm vào mềm mại.

Bỗng nhiên ý thức được đó là cái gì, Sở Phong cuống hống khẩn trương.

Tề Đại không nói lời nào. Sở Phong cũng không phải nói cái gì. Trong lúc nhất thời, bên tai chỉ nghe đắc tiếng gió.

Ven đường hoa cỏ khắp nơi, lúc nào cũng mùi thơm ngát xông vào mũi, ngẫu nhiên đi ngang qua ruộng tốt, lại thấy sóng lúa cuộn cuộn.

Chim hót trong nháy mắt mà qua, ven đường tiếng người chỉ nghe mấy cái thang âm.

Sở Phong tâm tình khẩn trương rốt cục chậm rãi bình thường trở lại, thở ra một hơi, hơi hơi nghiêng đầu: "Đến lúc này một hồi, thật sự là phiền toái Tề cô nương."

Hắn nhìn không được Tề Đại biểu tình, cũng không nghe được nàng đáp lời.

Mỉm cười, Sở Phong liền cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Hắn đương nhiên không biết, lấy người cùng cười loại chuyện này, mặc dù đối với Tề Đại mà nói, cũng là lần đầu tiên.

Nàng xem thấy Sở Phong bên mặt, nhìn nhìn kia khóe môi hơi hơi gợn lên hồ đồ, sau đó liền đã nghe được tiếng tim mình đập, bịch, bịch.

Một tia nhiệt độ từ hai gò má từ từ dâng lên, Tề Đại nhũ nhũ mảy, nắm chặt dây cương, thúc vào bụng ngựa, ngưng thần bước tới.

...

...

Trên mặt bàn hữu một chiếc trà, dưới mặt bàn là một trương trúc chỗ ngồi.

Nước trà còn bốc lên mờ hồ nhiệt khí, trúc chỗ ngồi lại là dùng vừa mới đánh lên tới tịnh thủy lau lau rồi một lần lại một lần, dù cho chỉ là đứng ở nơi này trúc chỗ ngồi bên cạnh, đều làm cho người ta cảm thấy mát lạnh.

Phạm thị thi họa làm được Hoàng chương quý thời điểm này tự đứng ở trúc chỗ ngồi bên cạnh, nhưng hắn cũng không cảm thấy có bất kỳ mát lạnh sáng khoái ý tứ, ngược lại bởi vì nội tâm khẩn trương hơi hơi khô nóng, trái tim thỉnh thoảng nháy không ngừng.

Hoàng chương quý nói như thế nào cũng là hơn 40 tuổi nhân, tại Phạm thị loại này quy mô thi họa hành nhậm chức gần tới ba mươi năm, nói thật, gặp qua quan lại quyền quý cũng không ít, thân thể có thể nói rất nhiều.

Hắn có thể dữ Đông Kinh phù phù chuyện lớn mọi người chuyện trò vui vẻ, có thể đi tham gia cấm quân giáo đầu gia tiệc, có thể tại mấy vị triều đình Thị Lang trước mặt lẫn lộn cái quen mặt.

Hắn nhận thức không ít quan viên, không ít quan viên cũng biết hắn.

Có thể nói, tại Đông Kinh thành cái chỗ này, hắn Hoàng chương quý là có thể tính làm một người qua đường vật.

Có chút thân phận nhân, bình thường hành sự tự nhiên muốn tùy ý nhiều.

Đi đến Phạm thị thi họa làm được khách nhân, có thể làm cho Hoàng chương quý tự mình xuất thủ chiêu đãi kỳ thật rất ít, nhưng rất rõ ràng, trước mặt vị này Mã công công tự là một cái trong số đó.

Mã công công bước vào Phạm thị thi họa hành đại môn thời điểm, Hoàng chương quý cười tiến lên nghênh tiếp, thi lễ, cười không ngớt muốn nói cái gì đó, tương tự "Mã công công hồi lâu không đến, thật là tưởng niệm". Nhưng còn chưa nói ra miệng, Hoàng chương quý liền phát hiện để cho hắn chấn động sự tình, những lời này liền bị ngăn ở cổ họng.

Kia Mã công công vào cửa, hơi hơi xông Hoàng chương quý gật đầu, nhi liền lập tức quay người, cười mỉm cung kính, tương sau lưng một vị quần áo đẹp để quý giả nam tử xin đi vào.

Nam tử kia chấp tay vào cửa, mở miệng muốn tìm người, Hoàng chương quý nào dám lãnh đạm, tí mi hỏi, lại phát hiện này quý nhân liền muốn tìm người họ quá mức danh ai cũng nói không rõ.

Nhất thời không khỏi có chút bất đắc dĩ, thế nhưng là, Hoàng chương quý mình cũng rõ ràng, có thể làm cho trong cung làm việc Mã công công đều mười phần tôn kính, cúi đầu khom lưng, nhất định là thân phận mấy vị tôn quý nhân vật.

Hắn ngược lại không dám suy nghĩ đương kim thiên tử các loại, chỉ muốn đại khái là cái vừa mới vào kinh hoàng tộc quý thích, nói ngắn lại nhất định là cùng mình loại này bình dân dân chúng hữu khác nhau một trời một vực nhân vật.

Tình tế hỏi đối phương muốn tìm người vốc người dung mạo, lại nghe đối phương thuyết đưa một bả cây quạt, Hoàng chương quỹ vỗ trán nhĩ, nhất thời đã minh bạch này quý nhân tìm chính là Sở Phong.

Nội tâm không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ lại này quý nhân ngày đó tặng phiến hồi hận, thời điểm này muốn trở về? Hay hoặc là ngày đó Sở Phong đầu nói sai, có chỗ đắc tội, này quý nhân muốn tới tính nợ cũ hay sao?

Dù loại suy đoán tại trong lòng lưu chuyển trôi qua, Hoàng chương quỹ trên mặt tự nhiên không dám lãnh đạm, vội vàng bẩm báo Sở Phong hôm nay thôi mộc, không tại trong tiệm. Lại đem chính mình giới thiệu một phen, thuyết bất luận là chuyện gì, cùng hần thuyết cũng giống như vậy.

"A, thiếu niên kia tên gọi là Sở Phong sao? Có chút quen tai." Kia quý nhân rõ ràng nhũ mảy, không lớn thoả mãn, phản phó Hoàng chương quỹ nhất định phải đi đem người tìm trở về, hần tại đây trong tiệm. . . Không sao.

Hoàng chương quỹ liền ngay cả bận rộn phái người đi Văn Đoàn tiên sinh quý phủ đi mời, không bao lâu liền có nhân trở về trả lời, nói là Sở Phong sớm tự ra khỏi thành du ngoạn đi.

Quý nhân nghe giận mảy, nghĩ thâm tiểu tử này sinh hoạt ngược lại thanh thản. Hoi hoi suy nghĩ một phen, cảm thấy chuyện này không có lời của Sở Phong thật sự không thú vị, liền lắc đầu, hỏi rõ Sở Phong chỗ đình núi, nhân nhậ phân phó: "Vậy xem kinh thành sơn rồi kinh trong cũng bắt quá năm sáu dặm đường, muốn gọi về tới ngược lại không tốn bao nhiêu thời gian. Các ngươi phái người đi gọi, ta ở chỗ này tùy ý nhìn xem thi họa,. . . Chính là."

Hoàng chương quỹ mặt lộ vẻ khó khăn, nhìn đồng dạng đứng hầu ở một bên Mã công công nhất nhĩ, muốn đạt được đối phương giải vây. Ai ngờ Mã công công lại cho hần đưa mắt ra ý qua một cái, nói cho hần biết tuyệt đối không thể trái quý nhân mệnh lệnh.

Hoàng chương quỹ bất đắc dĩ, đành phải đồng ý, an bài vừa vặn tại Kinh Thành Tề Đại khứ làm này kiện sự tình.

Nhĩ hần bên này, tự nhiên đối quý nhân trà ngon hảo thủy hầu hạ, lại y theo lấy Mã công công phân phó, cầm một ít quý báu thi họa xuất ra cung cấp quý nhân thưởng ngoạn.

Có thể coi là là Tề Đại tìm tốc độ của con người nhanh hơn nữa, này vừa đến vừa đi cũng hao phí gần tới một canh giờ.

Hoàng chương quỹ nhìn nhìn tại trúc trên ghế lười biếng nằm nghiêng, gần như sắp ngủ quý nhân, khẩn trương động cũng không dám động, một giọt mồ hôi từ từ trán trượt xuống đến trên chóp mũi. (chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29 phiên lâu kết bạn lấy thủy mặc

Trở ra Lý Sư Sư cửa, xuyên ra tiểu điều khiển nhai, kính quảng thiên hán kiều đến xem ngao sơn. Đánh thắng từ phiên trước lâu qua, nghe được trên lầu sanh lò xo đình tại nhữc ốc, cổ nhạc vang trời, đăng hoa ngưng mắt, du khách như kiến. . .

—— "Thủy Hử Truyện. Hồi 7 "

Mắt trái dư quang thấy có người ảnh lay động, Hoàng chương quỹ hơi hơi quay đầu đi nhìn, phát giác là Mã công công đang tại xông chính mình vẩy tay.

Cúi đầu nhìn thoáng qua trúc trên giường quý nhân. Quý nhân tay phải chịu đựng đau, Tả Tùng tùng (lông) cầm lấy một cuốn sách, hô hấp nhẹ đồng đều, thoát nhìn đã ngủ.

Hoàng chương quỹ làm nuốt nước miếng một cái, nhẹ chân nhẹ tay đi tới Mã công công bên người, đây coi như là rời đi kia quý nhân xa, Hoàng chương quỹ mới vội vàng đưa tay lau đi chính mình trên chóp mũi mồ hôi.

"Ta hảo công công, làm ta sợ muốn chết! Ngài cho ta thấu cái thực ngọn nguồn nhĩ, này một vị là kia một đường Thần Tiên?"

Hoàng chương quỹ dữ Mã công công vây quanh bình Phong Hậu mặt, thời điểm này đề thấp lấy thanh âm, khẩn trương hề hề.

Từ trong tay áo lấy ra khăn tay xoa xoa mồ hôi trên mặt, Hoàng chương quỹ xuyên thấu qua bình phong khe hở khứ nhìn, chỉ thấy quý nhân bình yên chìm vào giấc ngủ, bên cạnh bốn phía bày tám danh hộ vệ như trước đứng lại thẳng tắp.

Mã công công cười hắc hắc, thấp giọng nói: "Ta cũng không dám nhiều lời, bắt quá ngươi muốn là đem vị này hầu hạ được rồi, đây chính là bách đại

ngàn thế công đức!"

Hoàng chương quỹ sớm biết đối phương nhất định thân phận quý trọng, nhưng này thời điểm thỉnh Mã công công nói như vậy, nội tâm như cũ là lộp bộp một tiếng, không thể nói là kinh là vui.

như trước khản trương nói: "Tự nhiên biết là quý nhân bên trong quý nhân, chỉ là sợ tới mức ta nửa câu không dám nhiều lời. Vì này đến cùng là bởi vì sao tìm đến tiệm chúng ta trong nhân, công công ngài nếu biết, kính xin cần phải thông báo một tiếng, bằng không ta này hôm nay không chừng phải muốn sắc khí!"

Mã công công cười nói: "Nhìn đem ngươi cho sợ tới mức, yên tâm đi, quý nhân hôm nay tâm tình hảo lắm, tới nơi này cũng không phải là vì nháo sự. Cụ thể ta còn thật không rõ ràng, không phải là ta không nói, quý nhân muốn làm gì sự tình, ta này làm nô tài nơi nào sẽ biết nì "

Hoàng chương quỹ nghe vậy. Chỉ phải thở dài một tiếng.

Vừa định lại hỏi chút gì, lại nghe đến ngoài cửa một tiếng ngựa hí, mấy người tiếng bước chân dần dần tới gần.

Hoàng chương quỹ dữ Mã công công nhìn chăm chú nhất nhãn, không dám lẩn nữa nhiều lời. Vợ vàng chuyển ra ngoài nghênh, quả nhiên phát hiện là Tề Đại dữ Sở Phong đuổi trở về.

Sở Phong thấy được Hoàng chương quỹ, vừa muốn nói chuyện, Hoàng chương quỹ tựu vợ vàng dựng lên cái cái ra dấu im lặng, lại hướng về phía bình Phong Hậu mặt đưa mắt ra ý qua một cái.

Đến gần vài bước. Hoàng chương quỹ thấp giọng nói: "Quý nhân lại phía sau ngủ rồi, chờ một chốc một lát lại nói."

Rồi hướng Tề Đại gật đầu: "Lần này cũng nhiều tạ ngươi rồi!"

Tề Đại gật gật đầu, cũng không nói chuyện, quay người rồi đi.

Sở Phong kiên Hoàng chương quỹ bên người cùng đứng một người, không biết nên xưng hô như thế nào, liền khom người thi lễ.

Hoàng chương quỹ vợ vàng giới thiệu nói: "Này một vị là trong nội cung Mã công công, hầu hạ lấy bên trong vị kia quý nhân tới, thế nhưng tầng này, ngươi nên biết bên trong vị kia thân phận có nhiều tôn quý. Ta nói Sở lang, ngươi cũng hiểu biết vị này quý nhân vì sao mà đến?"

Sở Phong nghe nói Mã công công thân phận. Cũng không khỏi đắc khê giật mình. Cẩn thận nghĩ nghĩ, đánh giá sao lấy bên trong vị kia hẳn là ngày đó đưa chính mình cây quạt nhân vật. Chỉ là khi đó cũng không có cái gì cái khác quá nhiều ngôn từ, không biết lúc này tới đặc biệt tìm mình rốt cuộc là vì cái gì, vì vậy liền lắc đầu: "Đích xác không biết."

"Là nhân tìm trở về sao?"

Trong bình phong truyền ra thanh âm, Mã công công vợ vàng nghiêm túc, bước nhanh chuyển qua bình phong, khom người cười trả lời: "A lang thật sự là tai thỉnh mắt tỉnh, đích thực là kia Sở Phong đến."

"Này hóa ra hảo." Quý nhân lông mày nhướng lên, trên mặt dẫn theo tiểu ý, trở mình lên. Lung tung sửa sang vạt áo, "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi mau!"

Dứt lời, ngừng lại muốn tiến lên vì hẳn chỉnh lý y quan Mã công công. Bước dài ra bình phong. Đưa tầm mắt nhìn qua, rơi xuống trên người Sở Phong, liền cười rộ lên: "Tốt! Đến đề ta đề tìm! Kia xem kinh thành sơn có cái gì khả chơi? Ta thả dẫn ngươi đi một cái địa phương tốt, chuẩn so với kia xem kinh thành sơn thú vị gấp trăm lần!"

Sở Phong bị lộng đắc có chút khó hiểu, thời điểm này chần chờ nhìn Hoàng chương quỹ nhất nhãn.

Hoàng chương quỹ ho nhẹ một tiếng, nói: "Sở lang. Quý nhân nếu như yêu ngươi đồng du, này sẽ là của ngươi phúc khí, tuyệt đối không thể chậm trễ. Cứ yên tâm, lục Lão Tiên Sinh chỗ đó ta sẽ phái người khứ nói."

Sở Phong thấy thế, không tốt tại làm chối từ, liền đồng ý.

Quý nhân ha ha cười cười, nói câu "Thả đi theo ta", liền dẫn đầu cất bước đi ra ngoài. Bảy tám danh thị vệ vù vù lập lập đi theo, Mã công công bên người Sở Phong cười nói: "Sở lang quân, không cần giữ lễ tiết, xe ngựa đang tại bên ngoài các loại, thả lên xe a! Chỗ đề đề cho a lang chờ lâu."

Sở Phong gật gật đầu, đi theo mà ra.

Rồi mới vừa mới xuống ngựa thời điểm, Sở Phong liền nhìn thấy một cỗ mui xe xe ngựa ở bên ngoài cổng môn chờ đợi, quả nhiên là vị này quý nhân du lịch dùng.

Thời điểm này đứng ở cổng môn khứ nhìn, Tề Đại cùng nàng kia thất thần tuần thân ảnh sớm đã không còn, rồi mới đơn giản tiếp xúc, nhân nhạ nói mấy câu, hiện giờ liền lại biến mất ở trước mắt, chẳng biết lúc nào mới có thể tái kiến.

Một loại nhân nhạ phiền muộn bỗng nhiên từ trong lòng nổi lên, Sở Phong cười tự giễu cười.

"Sở lang quân, mời lên xe a!"

Quý nhân đã đạp xe, Mã công công hỗ trợ nhắc lên lấy màn xe, cười tủm tỉm nhìn về phía Sở Phong.

Sở Phong không có suy nghĩ nhiều, gật gật đầu, giẫm lên xuống ngựa thạch đạp xe mà lên, ngồi ở quý nhân đối diện.

Màn xe bị buông xuống, xe ngựa từ từ mà đi.

Hơi sững sờ, Sở Phong hỏi: "Mã công công không lên xe sao?"

"Hắn ở phía trước càng xe ngồi lấy là tốt rồi." Quý nhân mỉm cười, trên dưới đánh giá Sở Phong một phen, "Mấy ngày không thấy, phong độ như cũ. Chỉ là người này thân y phục, thấy thế nào đều rõ ràng keo kiệt. Ta xem các người trong tiệm cái khác quần gia, trên người mặc quần áo có khiếu: chất vải cũng là rất không tệ, như thế nào lại cứ người như quần bách?"

"Ách, " Sở Phong gãi gãi đầu, đành phải thành thật trả lời, "Chẳng qua là cảm thấy áo vải ăn mặc thoải mái, cũng không có cái gì kỳ đạo lý của hắn. Lại nói, Bạch Y Khanh đối với, hắn cũng không tính keo kiệt a?"

Quý nhân nghe vậy hơi hơi giãn mày, cười nói: "Hả? 'Tài tử từ nhân' mặc dù là 'Bạch Y Khanh đối với', nhưng khi năm Liễu Tam Biến điển xong này thủ từ, Nhân Tông Hoàng Đế thế nhưng là phê một câu 'Thả khứ thiên châm đề hát, hà muốn hư danh'. Người sẽ không sợ bước Liễu Tam Biến theo gót sao?"

Sở Phong còn không biết đối diện chỗ ngồi chính là Huy Tông hoàng đế, đương nhiên không hiểu Huy Tông trong lời nói ẩn sâu tầng kia ý tứ, vì vậy cười nói: "Pháo hoa ngô hèm mạch, theo ước đàn thanh che chắn', nếu là có thể 'Thân cận nữ sắc', kỳ thật coi như là bình sinh nhất đại sướng khoái sự tình."

"Ha ha! Người tiểu tử này quả nhiên thú vị, thoát nhìn cũng là cái tao nhã lang Quân Công Tử, như thế nào, chân thực lại là như vậy bạc hạnh lang sao?"

"Thập niên nhất tuyệt Dương Châu mộng, doanh đắc thanh lâu bạc hạnh danh'. Tại hạ nói như thế nào cũng là tại Hàng Châu Thành sinh hoạt đã lâu, Giang Tô chi địa, phong lưu tràn đầy, e rằng nghĩ không nghĩ như vậy cũng không thể." Sở Phong cười nói.

Huy Tông nghe vậy. Con mắt không khỏi sáng lên: "Giang Nam thật sự tốt như vậy sao?"

Sở Phong cười thờ dãi: "Bởi vì cái gọi là 'Trên có thiên Đường Hạ hữu Tô Hàng', những lời này tuyệt đối không phải là lung tung nói."

"Trên có thiên Đường Hạ hữu Tô Hàng? Lời này ngược lại là lần đầu nghe nói, không phải là tiểu tử người thuận miệng bịa chuyện a?" Huy Tông cười nói.

Sở Phong nghe vậy nao nao, nghĩ thầm chẳng lẽ những lời này hiện tại niên đại còn chưa từng có?

Hắn đâu biết được, một câu này ở phía sau thế ai ai cũng biết lời nói. Là Nam Tống thơ gia Phạm thành đại nói ra. Vì vậy ăn nói - bịa chuyện nói: "Giang Nam chi địa dân chúng khoe khoang chi ngôn, thế nhưng theo ta tận mắt nhìn thấy, đích xác cũng là nổi danh phía dưới vô hư sĩ."

Huy Tông gật gật đầu, tán thưởng một tiếng: "Nếu là sinh thời năng hướng Giang Nam đi một chuyến, chi sợ cũng không uổng công cuộc đời này."

Rõ ràng nghe được trong lời nói của đối phương tu ngưu, loại cảm giác đó phảng phất đang nói "Cả đời vô duyên dưới Giang Nam" đồng dạng. Sở Phong không khỏi cảm thấy kỳ quái, mở miệng hỏi: "Giang Nam cự ly Đông Kinh thành ngược lại không thể nói chân trời góc biển, lấy khách nhân ngài tài lực cùng thân phận, hẳn không phải là cái gì chuyện khó khăn mới phải."

Huy Tông nghe nói về sau cười cười. Cũng không trả lời.

Sở Phong thấy thế, liền cũng không hề chuyện này nhiều lời, nghĩ thầm mặc kệ thân phận của đối phương như hà tôn quý, đại khái cũng có một ít không thể nói thuyết nổi khổ đau nhưc a. Hữu sinh giai khổ, đây cũng là khó có thể kháng cự sự tình.

"Không biết khách nhân muốn ta cùng đi nơi nào?" Sở Phong nhìn nhìn ngoài cửa sổ xe chậm rãi lưu động nhai cảnh, cảm thấy hiếu kỳ.

Chính mình dạng đại người, thứ nhất không có tiền, thứ hai không có thế, bắt cóc chính mình hoàn toàn không có ý nghĩa, cho nên hắn ngược lại không thể nào lo lắng cho mình thân thể an toàn. Chỉ là lòng hiếu kỳ đích thực là có. Dù sao đối phương một vị quý nhân như vậy giống trống khua chiêng tìm đến mình, nghĩ đến tất nhiên có dị thường trọng yếu nguyên do.

Huy Tông khòe miệng giương lên, ngả gối bên trong hiện ra vài phần nhả du côn hương vị tới: "Người thả mới không phải nói sao, vừa muốn tìm kia 'Pháo hoa ngô hèm mạch'. Vừa muốn tìm kia 'Thân cận nữ sắc'. Ta hôm nay liền để cho người tròn lòng này tư, như hà?"

"Vậy hóa ra hảo." Sở Phong cho rằng đối phương đang nói đùa, liền cười ứng một câu.

Kiên đối phương vậy mà không hề phản bác, không khỏi lại là khẽ giật mình, chớp hai mắt, biểu tình phức tạp cười nói: "Khách nhân là nói cười a?"

"Ha ha! Như thế nào. Người muốn 'Doanh đắc thanh lâu bạc hạnh danh' 'Bạc hạnh cầm y lang', hiện giờ lại co vòi sao?" Huy Tông cười ha hả một phen, lại nói, "Không cần lo lắng, là tốt sự tình, sẽ không hại người, ngược lại đối với người mà nói cũng có chút chỗ tốt."

Huy Tông lại lần nữa đánh giá Sở Phong một phen, rõ ràng đối lựa chọn của mình hết sức hài lòng.

Thời điểm này cũng không biết đến cùng nghĩ tới điều gì, lại lần nữa phát ra một đạo tiếng cười, để cho Sở Phong hoàn toàn sờ không tới đầu óc.

Đại khái một nén nhang công phu, xe ngựa xuyên qua phố xá sầm uất dữ đường phố rộng rãi, thật sự đi tới Đông Kinh nội thành nổi danh nhất một đạo pháo hoa ngõ hẻm mạch bên trong.

Đây là ở vào đông Tống môn điều khiển nhai đầu phía bắc hẻm nhỏ, con đường vì chật vật, lầu bài mọc lên san sát như rừng, mặc dù không có đèn trong đêm đèn đuốc sáng trưng mười phần, cũng thấp thoáng có thể nhìn ra trong đó ồn ào náo động dữ náo nhiệt.

Huy Tông từ Sở Phong lái xe đến thời điểm, vẫn chỉ là giờ Thân sơ khắc, sắc trời đại lượng, cự ly vào đêm còn có một đoạn không ít thời gian.

Nhận được phân phó xuống xe, Sở Phong đứng ở cửa xe mọi nơi khứ nhìn, không đợi hẳn chú ý tới đối diện phong nguyệt chi địa đủ loại, đầu tiên chiếm ánh mắt của hắn, làm hắn chấn động, là xe ngựa quanh mình những Lâm Lâm đó tổng tổng hộ vệ dữ tới tới.

Tại thi họa làm được thời điểm còn chưa kịp mảnh nhìn, còn tưởng rằng vị này quý nhân bên cạnh mang theo bảy tám danh cường tráng hạ nhân, đã đầy đủ nhiều. Thế nhưng là hiện giờ đến nơi này trước sau đều thanh tĩnh trên đường phố, những cái này tới thị vệ không chỗ có thể ẩn nấp, Sở Phong mới phát hiện, nguyên lai này quý nhân sau lưng lại dẫn theo hai ba mươi thủ hạ, chỉ là đại khái sợ hãi quá nhiều đến quý nhân du ngoạn, cho nên chỉ mặc tầm thường dân chúng y phục, giấu kín vụ náo nhiệt phố phường giữa.

Chỉ là hiện giờ này pháo hoa trong ngõ nhỏ, trước sau không người che đậy, lúc này liền hoàn toàn hiển lộ ra.

Sở Phong tự nhiên lấy làm kinh hãi.

Hắn giật mình tự nhiên chạy không thoát con mắt của Huy Tông, Huy Tông mỉm cười, không có nhiều lời, vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, ý bảo hắn theo kịp.

Sở Phong không dám khinh thường, một mặt trong lòng suy đoán trước mắt người này thân phận chân thật, mặt khác lui lại nửa bước roi sau lưng Huy Tông.

Trước lầu treo một cái thiếp vàng tám biển, phía trên dùng tiêm tú hành giai đã viết "Phiền lâu" hai chữ. Mặc dù chỉ là đứng ở cổng môn, một loại khác thường son phấn mùi thơm cũng đã xông vào mũi, coi như là thanh thuần thiếu niên lang, chỉ sợ cũng có thể đoán ra nơi này là làm cái gì.

Sở Phong niên kỷ, tuy dựa theo hiện tại niên đại cách nhìn, chưa hành quan lễ, không coi là chân chính trưởng thành, nhưng không thể không nói, nội tâm của hắn từ niên đại bạn cùng lứa tuổi so với, thành thực có lẽ không dám nhiều lời, nhưng "Thanh thuần" hay không, là Sở Phong trong lòng biết rõ ràng.

niên đại thể nào qua giới hạn xuân gong đồ, Tiểu Hoàng sách, nói cho cùng cũng cuối cùng chỉ là dựa vào mọi người tưởng tượng làm văn. Nhi đời sau đồ vật đến cùng như hà, có thể đến cái loại gì trình độ độ. . . Đây chỉ sợ là niên đại nhân thể nào tưởng tượng cũng dám không được Biên nhi phong cảnh.

Sau khi vào cửa, tự nhiên có người cô nương tới đón.

Chỉ là bọn họ thời điểm này tới thật sự sớm chút, các cô nương phần lớn vẫn còn ở trang điểm, nhưng không biết tại sao, này phiền lâu từ trong ngõ nhỏ cái khác thanh lâu sờ quán không quá tương đồng, toàn bộ đại sảnh đều tại bố trí lấy cái gì, rất nhiều gã sai vặt từ trên xuống dưới hành hạ, mặc dù nói không hơn huyền ảo, nhưng là có thể nhìn ra một ít đồ vật.

Phòng khách sân khấu kịch bên phải, một đạo hồng sắc lụa vải bó từ lầu hai lầu các trên để xuống, phát ra một đạo "Phản phạt rồi" thanh âm

Hoành phi tựa như đồ vật trong không khí rung động hai cái, lắc lư lấy bình tĩnh trở lại, Sở Phong lúc này mới thấy rõ, trên đó viết "Phiền lâu kết bạn lấy thủy mặc" mấy cái đại tự.

Bất quá một lát công phu, sân khấu kịch bên trái bức lụa cũng đồng dạng phản phạt rồi thả rơi xuống, lên lớp giảng bài "Son Phấn kiều diễm hướng họa vẽ".

Sở Phong nhìn, nội tâm đoán được bảy tám phần, lúc này không khỏi có chút tò mò.

"Hàng Châu Thành bức này phong nguyệt trong ngõ nhỏ, có từng làm qua những chuyện tương tự?" Huy Tông nhìn Sở Phong nhất nhãn, mỉm cười nhi hỏi.

Sở Phong nói: "Chưa từng gặp qua. Bất quá, Hàng Châu Thành phần lớn là thuyền hoa, bức này phong nguyệt ngõ nhỏ cũng ít khi thấy."

Huy Tông nghe vậy tán thưởng một tiếng: "Giang Nam vùng sông nước, đến cùng không giống với Trung Nguyên chi địa."

"Ồ! Đây không phải Tiêu lang quân! Ngài hỏi lâu chưa từng tới, mau mời tiến, mau mời tiến! Nhà của chúng ta ma ma buổi sáng hôm nay vẫn còn ở nhắc tới, nói nếu là Tiêu lang quân ngài không tới, trận này họa vẽ kết bạn sợ là cũng không quá mức ý tứ."

Xem ra Huy Tông là nơi này khách quen, tiểu bộc xa xa tự nhận ra hắn, thời điểm này cung kính, mặt mũi tràn đầy tươi cười nịnh nọt, đem Huy Tông hướng bên trong dẫn.

"Các cô nương còn không có trang điểm hoàn tất, thời gian này đây còn sớm, Tiêu lang quân người xem chúng ta trước tiên là vì ngài đặt mua tiệc rượu, hay là tìm tiểu nha đầu tới hát một chút tiểu khúc?"

Huy Tông quen thuộc hương lầu hai lầu các đi đến, vừa đi vừa cười lấy phân phó: "Trước tìm vị trí tốt nhất gian phòng, tiệc rượu trước đặt mua, những chuyện khác cũng không sót ruột. Còn có, hôm nay vai chính không phải là ta, mà là bên cạnh vị này Sở lang quân. Muốn tham gia trận này họa về kết bạn, cũng là hân."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lại thấy Hà Quân Hạo

Mộ dạ, để dễ dàng phục, tạp nội thị bốn mươi dư nhân trung, xuất Đông Hoa Môn hai dặm hứa, đến trấn an phường. Trấn an phường giả, Lý bà ngoại nhà trong. Để huy dừng lại hơn người, độc dữ địch bay liệng bước mà vào. Đường hộ ti bí, bà ngoại ra nghênh đón, địa vị ngang nhau, an ủi chu đáo. Tiến lấy thì quả nhiều loại, trong có hương Tuyết Ngẫu, thủy tinh tần bà, nhi tươi sống tảo to như trứng, giải đại quan chỗ không cung cấp giả, để vì các nếm một mai. Bà ngoại phục thân thiết thật lâu, độc không thấy Sur Sur xuất bãi. Để kéo dài đứng im lặng hồi lâu mà đối đãi.

—— "Lý Sur Sur truyền ra bên ngoài"

Thái dương hướng tây phương dần dần chìm xuống đồng thời, dương quang màu sắc cũng sẽ bắt đầu dần dần biến hóa.

Quang mang chói mắt dần dần nhiễm lên vàng nhạt dữ màu hồng sắc điệu, một chút lan tràn mờ đi ra, cho đến loại này sắc thái bao phủ toàn bộ Đông Kinh thành, vì vậy, điều khiển nhai bắc ngõ hẻm bên này não nhiệt liên cũng dần dần lan ra.

Phiền ôm vào não nhiệt như vậy trong, giống như là một mảnh rộng lớn mạng nhện hạch tâm. Nếu là từ giữa không trung bao quát, quanh mình dòng người hội lấy nó làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng mở rộng ra, kéo dài thành từng sợi sợi tơ.

Khả nếu là thật sự chính lý tới gần khứ nhìn, sẽ phát hiện, những cái này sợi tơ chỗ đại biểu dòng người phải không đoạn tuân động lấy. Thịnh thoảng, sẽ có tốp năm tốp ba nhân, đi vào này mạng nhện trung tâm —— phiền lâu bên trong.

Hoa đăng chậm rãi thấp sáng, não nhiệt bầu không khí lấy một loại chậm chạp rồi lại xác thực tốc độ dâng lên, trong chuyện này, tự nhiên xen lẫn tiếng người dữ tiếng xe ngựa vắng lại.

Một cái chó lang thang ghé vào âm u ẩm ướt trong góc, nơi này quanh năm không thấy dương quang, tản ra một lượng nhân nhạt mùi nấm mốc nhi, may mà xưa nay không người quấy rầy, vì vậy liên biến thành này chó lang thang an toàn nhất ổ.

Quay đầu mặt đường, nóng thanh âm huyền não truyền đến, để cho này vô cùng bản chó lang thang có chút bình tĩnh, dựng lên lỗ tai.

Kết kết một tiếng vang nhỏ, chó lang thang trên đỉnh đầu mở ra một cánh cửa sổ.

Đã ở chỗ này an cư lạc nghiệp đã lâu chó lang thang sớm đã biết rõ này phiền cửa sổ tác dụng, thời điểm này gào thét một tiếng, vội vàng đứng dậy hướng bên cạnh chạy hai bước.

Cơ hồ là nó chạy đi trong chớp mắt, một chậu nước bắn hắt vẩy đến Cầu Nhi nguyên bản nằm sắp lấy địa phương.

"Động tác mau một chút, người này đều hướng trong tiệm tuôn. Ta khả cùng các người thuyết, hôm nay là khó lường lễ lớn. Nếu đâu làm để cho phiền lâu ném đi mặt mũi, đó cũng không phải là khẩu trừ khẩu trừ tiền công là có thể giải quyết công việc!"

Một đạo tiếng người từ lúc khai cửa sổ trong truyền đến, rất nhanh, này phiền cửa sổ lại bị một lần nữa đóng lại.

Chó lang thang trừng mắt một đôi mắt ở bên cạnh đợi trong chốc lát. Kiên cửa sổ không có lần nữa mở ra ý tứ, lúc này mới một lần nữa tiến tới nó nguyên bản vị trí thượng cấp.

Cúi đầu nghe nghe, vừa mới hắt vẩy xuống trong nước hỗn tạp một chút máu gà hương vị, này không khỏi để cho chó lang thang rất là hưng phấn, lè lưỡi liếm liếm.

Nó chỗ nơi này tuy hôn ám. Lại là một cái đầy đủ địa phương tốt.

Mở ra cửa sổ thường xuyên hướng ra phía ngoài ném vẩy một ít tạp vụ, có đôi khi nước bẩn, có đôi khi là lạn thái điệp tử. Mà ở một ít vận khí rất tốt thời điểm, chỗ lang thang còn có thể tại những cái kia lạn thái điệp tử bên trong tìm đến một hai khối xương cốt.

Đây cũng là nó ở chỗ này An gia nguyên nhân.

Xương cốt là có, thịt xương đầu khẳng định không tới phiên nó. Bởi vì này phiên cửa sổ một đầu khác chính là phiên lầu phòng bếp, mặc dù những khách nhân thật sự có rượu và thức ăn còn dư lại, rượu thịt các loại chung quy chịu già sai vật cùng đầu bếp đám người tầng tầng bóc lột, liền nhân đều gánh vác không được, lại càng không phải nói ngoài cửa sổ một cái thái bình khuyến.

Đầu bếp tại đây dạng hề nóng bức thiên lý bận việc đầu đầy mồ hôi, mặc dù hiện tại đã đến đang lúc hoàng hôn. Khả trong không khí sóng nhiệt như trước từ bốn phương tám hướng hướng trong lỗ chân lông đầu toàn (chui vào), giống như muốn đem người đều nướng chín.

Phòng bếp vào lúc đó liền biến thành một cái thiên nhiên lồng hấp, hơi nước từ củi lửa đun thanh hỗn tạp cùng một chỗ, hình thành một loại mùi phần đặc biệt thị giác dữ thính giác, làm cho người ta vô ý thức dâng lên một loại nóng bỏng cảm giác.

Tại đây dạng thế giới trong, nhiều loại mùi thơm cũng tụ tập ở chỗ này. Thân phận tối cao đầu bếp diện hai cái muôi lớn, đưa tay từ trong nồi về thành một miếng thịt bỏ vào trong miệng vui thích nếm nếm, sau đó dẫn dò người bên cạnh nhiều hơn nửa muôi muối.

Sau đó, đầu bếp lại kéo dài qua đến lồng hấp chỗ, hít mất từ sương mù lượn lờ bên trong nhấc lên một tảng lồng hấp. Nhìn thoáng qua bên trong thịt cá nhan sắc, hét lớn một tiếng: "Còn mẹ nó chờ cái gì ni còn không mau một chút lấp chén đĩa tầu thái!"

Vội vàng có người đáp ứng, qua một hồi chiếu cố loạn.

Các thức chén đĩa xanh xao nhất nhất xếp đặt, đặt ở lam bằng gỗ khay. Một tiếng kêu gọi về sau. Tự nhiên hữu mười hai mười ba tiểu bộc bước nhanh xông tới.

"Thanh nhĩ các thái, còn có một vò rượu, nhanh lên đưa qua!"

Tiểu bộc thống khoái đáp ứng, vô cùng có tư thế một tay nâng lên khay, bốn bề yên tĩnh bước chân lại cực nhanh đi ra phòng bếp đại môn.

Rượu và thức ăn mùi thơm quanh quẩn tại chớp mũi, tiểu bộc giựt giựt cái mũi. Nhịn không được liếc mắt nhìn liếc qua trên vai phải khiêng đặc biệt thức ăn, làm nuốt nước miếng một cái.

Chân hần bước nhanh chóng xuyên qua đình viện, vào khỏi chính sảnh, từ phía sau thang lầu lên lầu hai.

Còn chưa chờ đi đến thanh nhĩ các công môn, hần cũng đã nhìn thấy kia hai cái đứng ở ngoài cửa thủ vệ, con mắt hướng dưới lầu thoáng nhìn, quả nhiên mấy cái đồng dạng vượt qua đao hộ vệ hiện giờ phảng phất lầu từ bên trong khách nhân đồng dạng, đang tại phía dưới bên cạnh bàn ngồi vậy quanh lầy.

Duy nhất có thể khác nhau xuất bọn họ cùng cái khác khách làng chơi bất đồng, chính là bọn họ trong chén là thủy, mà không phải tửu.

Trên bàn đã có cô nương tại đàn hát, phòng khách sớm đã náo nhiệt lên, không còn chỗ ngồi mặc dù nói không hơn, nhưng đến hiện giờ thời cơ, cũng đã không sai biệt lắm.

Toàn bộ Đông Kinh thành náo nhiệt, hữu nửa số là tại ngõ hẻm này trong. Nhất là đến giờ lên đèn, tửu phảng phất toàn bộ để đồ sức sống cũng bị hít vào trong hẻm nhỏ tựa như, làm cho người ta đầu óc ông ông tác hưởng, cùng với mùi rượu cùng nhau Hỗn độn lên.

Bưng rượu và thức ăn tiểu bộc đến gần thanh nhĩ các, nhìn nhìn kia hai cái thoát nhìn tự lữ vô hữu lực hộ vệ, trái tim không khỏi theo bản năng co rút, cảm thấy có chút sợ hãi.

Tại phiên lầu loại địa phương này làm việc, gặp qua muôn hình muôn vẻ nhân, ngẫu nhiên đá một hai cái hộ vệ đi ra ngoài nhân ngược lại không phải là không có, chỉ là như vậy giống trống khua chiêng đá tại sau lưng, đích xác cũng ít khi thấy.

Kẻ dẫn cũng biết này trong phòng nhân vật thân phận tôn quý muốn chết, tiểu bộc có chút khần trương, đối mặt với hai người hộ vệ kia xem kỹ mục quang mạnh mẽ cổ nở một nụ cười, cúi đầu khom lưng cười làm lạnh: "Nhị vị đại nhân, loại nhỏ cho bên trong đưa rượu và thức ăn."

Hộ vệ đánh giá hần một phen, hai cặp con mắt tại cái hông của hần, ông tay áo, giày miệng nhao nhao qua một lần, xác định trên người hần không có khả năng che dấu cái gì hung khí, lúc này mới gật gật đầu, ý bảo hần có thể tiến vào.

Tiểu bộc bị kia hai cặp chiêu tử đánh giá toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Hần từng nghe khách nhân khác nói qua, như vậy hộ vệ, dữ tâm thường nhân gia thỉnh những cái kia gia phó hoàn toàn bất đồng. Từ mục quang cùng khi độ liền có thể nhìn ra được, nhất định là chân chính vết đao thê lười ra liếm qua huyết. Chỉ hữu chân chính đã giết người nhân, trên người mới có thể tản mát ra như vậy hương vị.

Tiểu bộc không biết khách nhân kia nói rốt cuộc là nói thật. Còn chỉ cần chỉ là say rượu ăn nói bậy bạ. Nhưng sợ hãi lại là hần thật sự rõ ràng tự nghiệm thấy đến đồ vật, cho nên hần không thể không lựa chọn tin tưởng.

Vì để tránh cho đối phương một động tác đem mình làm thịt, tiểu bộc chú ý cẩn thận hướng về phía kia hai người hộ vệ cúi đầu khom lưng một phen, lúc này mới nhẹ nhàng khấu môn. Kêu: "Tiểu lang quân, loại nhỏ cho ngài đưa rượu và thức ăn tới."

Không bao lâu, một cái mặt trắng không râu, sợi tóc hoa râm trung niên nhàn mở cửa, cười ha hả từ nhỏ bọc trong tay nhận lấy rượu và thức ăn, hướng về phía hần khẽ gật đầu: "Hào. Người hãy lui ra sau a, có việc sẽ gọi người."

Này trung niên nam nhân cũng không có bên cạnh thị vệ trên người tản mát ra cái loại kia không bỏ khí chất, khả không biết làm tại sao, tiểu bọc như trước cảm thấy có chút sợ hãi. Hần cảm thấy, người này tuy trên mặt đối với cười, rồi lại phỏng chế Phật tượng phiền lâu ma ma sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn lúc đến đồng dạng, mang theo một loại làm cho người không dám nhìn gần hương vị.

Tiểu bọc khó hiểu, tại vị này thân phận quá mức không bỏ Tiều lang quân bên người, hần chung quy sẽ nhìn thấy rất nhiều làm hần nghi hoặc không hiểu sự tình.

Nhưng hần minh bạch nghe lời đạo lý, vì vậy ngoan ngoãn ứng. Khom người lui ra.

Phòng khách náo nhiệt nhắc lên một cái nhỏ nhỏ cao hướng, mọi người hoan hô vỗ tay, một mảnh ăn uống linh đình.

Càng ngày càng nhiều khách nhân đi đến, lầu hai lầu các trên phòng cũng dần dần bị chiếm hết.

Phiền lâu ma ma đang tại lầu hai chào hỏi khách khứa, có thể tại loại này náo nhiệt buổi tối bao xuống lầu các gian phòng, thân phận đều mười phần không tầm thường.

Có chút bất đồng gian phòng khách nhân ở nơi này cũng nhìn được người quen, thời điểm này giúp nhau nâng chén đàm tiếu một phen, tương từng người trong bữa tiệc không người quen biết vật đều nhao nhao giới thiệu, nói vài câu "Hạnh ngộ" "Ngưỡng mộ đã lâu" các loại lời nói.

"Thất thần làm gì! Thanh Phong Các khách nhân vẫn chờ tẩu thái ni người khay đâu này?"

Một cái tiểu quản sự dẫn theo vật áo trước đi từ từ cọt chạy đến trên lầu, thấy được tiểu bọc về sau. Cau mày nhíu một cau.

Tiểu bọc hù nhảy dựng, vội vàng trả lời: "Khay bị thanh nhã các khách nhân cùng nhau lấy được."

Tiểu quản sự nhìn thoáng qua thanh nhã các trước cửa hộ vệ, mày nhíu lại càng chặt, bắt đầu dĩ khoát tay: "Mà thôi. Người trước cùng bọn họ đối lấy dùng, thật sự không đủ dùng lời thông báo một tiếng, khư bên cạnh lầu từ trong mượn hai cái trở về. Đừng lo lắng! Còn không mau khư!"

"Được rồi!" Tiểu bọc lên tiếng, vội vàng chạy xuống lầu.

Tiểu quản sự lại nhìn không được nhìn kia cửa phòng đóng chặt thanh nhã các nhất nhần. Vị Tiều này lang quân mỗi lần tới thời điểm đều thập phần thần bí, không chỉ là mang đến hộ vệ số lượng nhiều đến làm cho người lưu luyến ruộng đồng, hơn nữa cùng với khác sẽ ở lầu từ trong vắng lại xã giao khách nhân bất đồng. Vị Tiều này lang quân từ trước đến nay cũng sẽ không cùng với khác gian phòng khách nhân vắng lại, thậm chí. . . Tiểu quản sự nhìn ra được, vị Tiều này lang quân tựa hồ mỗi một lần đều tại tránh tai mắt của mọi người.

Hần mỗi lần cũng sẽ ở cự ly trong lầu cảm đèn cũng không có thiếu thời gian thời cơ, sớm đi đến phiền lâu, trở thành phiền lâu ngày đó vị thứ nhất khách nhân. Nhi mỗi một lần, hần cũng sẽ ở đi đến phiền lâu, liền tiến vào trong lầu tối thanh tịnh thanh nhã các, tương cửa phòng đóng chặt.

Lầu các chỗ tốt, chính là tại lầu hai có thể xem tới được phòng khách trên sân khấu tất cả diễn xuất, lại đồng thời sẽ không chịu lâu một các loại người buôn bán nhỏ quấy rầy. Lầu các những khách nhân đang nhìn náo nhiệt thời điểm không cần đi ra ngoài, chỉ cần mở ra bên trong cửa sổ xuống nhìn, hết thấy sự vật tựu cũng có thể vừa nhìn liền trọn vẹn.

Thanh nhã các đối diện lấy sân khấu kịch, tự nhiên là toàn bộ phiền lâu tôn quý nhất vị trí.

Có thể mỗi một lần tới đều bao xuống gian phòng này nhân, đương nhiên là thân phận cực cao nhân vật.

Nhưng tiểu quản sự rất khó hiểu, lấy hần tại phiền lâu quan sát có được kinh nghiệm, càng là thân phận cao nhân, sẽ càng nặng xem cùng với khác ngang nhau thân phận người vắng lại. Như vậy đóng cửa trực khách, cũng không phải bình thường người có thân phận chọn việc làm.

Trên thực tế, cũng có thân phận khách nhân tôn quý đã từng chủ động tới lấy lòng, lại bị cử thị vệ dứt dứt khoát khoát ngăn cản trở về. Mặc dù tại đối phương có chút tức giận, lộ ra chính mình Đông Kinh lòng dạ đoan thân phận, cử thị vệ như trước thờ ơ.

Thật lớn một cái bàn tay phiền tại phù đoan đại nhân trên người, nhưng sự tình ồn ào đến cuối cùng, vậy mà cũng chỉ là không giải quyết được gì.

Bên trong thân phận người kia. . . Tiểu quản sự liền nghĩ cũng không dám nghĩ.

Vội vàng đi đến bên cạnh khác cửa một căn phòng, tiểu quản sự cười thầm hỏi: "Chu đại nhân, ngài đã tới cũng không biết hội một tiếng! Ngài thường thức vị kia điểm người hầu trà ngày hôm nay đúng lúc từ nông thôn trở về, có muốn hay không đem hần gọi tới. . ."

Bốn phương náo nhiệt tụ tập mà đến, mạn tán, đan chéo thành một mảnh có tiếng ánh sáng, không biết thông hướng phương nào.

Sở Phong đứng ở phía trước cửa sổ, hơi hơi xốc lên bức màn một góc, như làm trộm nhìn lầu một đủ loại, nội tâm không biết đang suy nghĩ gì.

Tiếp rượu và thức ăn Mã công công đang tại bên cạnh đặt rượu và thức ăn, chân chính chính chủ đang tại bình Phong Hậu đầu nghe hát. Tuổi dậy thì thiếu nữ đàn hát lấy "Say chuyển choáng đặng đặng xuân thủy trọng, lục hoàn chông chất gối Hương Vân cầm giữ", bên cạnh một luồng hun hương, hơi

hơi đưng đưa, tất nhiên là khoan thai.

"Sở lang quân tại sao không đi bên trong nghe hát vậy? Cô bé này thì hát không sai."

Mã công công dọn dẹp đã xong rượu và thức ăn, cười đi tới, cũng vén lên rèm, nhìn thoáng qua lầu một náo nhiệt.

Sở Phong tự giễu cười cười, chi tiết nói: "Kỳ thật rất xấu, ta thỉnh không hiểu nhiều."

niền đại khúc đa thiếu mang theo kịch hoàng mai, Côn Khúc điệu, Sở Phong không phải là hiểu lắm âm nhạc trên đồ vật, chỉ là kiếp trước cũng chưa bao giờ tiếp xúc qua những cái này, chợt nghe, có lẽ sẽ cảm thấy nữ hài nhi đám người thanh âm hết sức tốt thính, nhưng thật sự để cho hắn đi bình luận kia khỏi, thừa, chuyên, hợp bên trong ý vị, hắn là hoàn toàn không hiểu.

Hàng Châu Thành Cẩm Thao khúc cũng là như thế, mỹ thì mỹ vĩ, chỉ là tại Sở Phong nghe tới, cũng chỉ có thể ngu ngốc đánh giá một câu "Êm tai", về sau liền không còn cái khác.

Tốt thì tốt, chỉ là liền bản thân hắn cũng không biết may mà nơi nào, mỹ ở nơi nào. Sở Phong cảm giác, cảm thấy, để cho tốt đẹp như vậy sinh mệnh ở trước mặt mình hát tốt đẹp như vậy ca, đại khái thật sự là một loại Đàn Gảy Tai Trâu chuyện xưa.

"Mã công công, kỳ thật ta vẫn tương đối hiểu kỳ, khách nhân hẳn bảo ta tới nơi này, rốt cuộc là muốn ta làm cái gì đây?"

Hai người sợ hãi nhao nhao đến bình phong kia một đầu Huy Tông nghe hát, cho nên tiếng nói ép tới rất thấp.

Mã công công nghe vậy cười nói: "Sở lang quân cứ yên tâm, nhà của ta a lang đến cùng phải làm như thế nào, kỳ thật lão nô cũng không biết. Bất quá lão nô dám cam đoan, đối với Sở lang quân ngài mà nói, tuyệt đối là sự tình tốt. Lão nô nhìn ra được, nhà của ta a lang thật là thương thức Sở lang quân ngài."

Sở Phong gãi gãi đầu, không hiểu nhiều lắm đối phương hẳn không thương thức chính mình, dù mình rốt cuộc lại có quan hệ gì. . .

Hiện ở thời điểm này, Sở Phong đích thực là không hiểu ra sao.

Hắn biết đồ vật gần như ít đến thương cảm. Không rõ ràng lắm vị này quý nhân thân phận, không rõ chính mình thân ở vị trí. Hắn chỉ biết mình hiện tại đang ở phiền lâu, nhi này phiền trong lâu, hôm nay tựa hồ muốn tổ chức tương tự thủy mặc hội một loại sự tình.

Chẳng lẽ khách nhân kia là muốn chính mình vẽ tranh? Thế nhưng là, chính mình chẳng qua là một cái thi họa làm được tiểu người tiếp khách, khách nhân kia làm sao có thể biết được chính mình hội về tranh sự tình đâu này?

Chẳng lẽ lại đối phương là Văn Đoan tiền sinh hoặc Trình Nguyên tiền sinh bằng hữu? Thế nhưng chưa từng nghe nói qua a!

Quá nhiều hoang mang quanh quẩn tại Sở Phong trong lòng, mà đang ở hắn hoang mang trùng điệp, cảm giác mình thân ở vu mưới mấy năm nhân sinh tình cảnh bên trong kỳ quái nhất cục diện, vài đạo bóng người quen thuộc từ phiền lâu công môn đi đến.

Sở Phong nao nao, đưa tới Mã công công chú ý.

"Sở lang quân, làm sao vậy? Có cái gì không ổn sao?" Mã công công hỏi.

"Không có gì, " Sở Phong lắc đầu, sắc mặt có chút kỳ lạ, "Tới mấy người bằng hữu. Ách, chính là vào ban ngày từng cùng một cùng lên các bằng hữu."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bằng ai thử họa vẽ tiện tay

Huy Tông hoàng đế ngút trời tương thánh, nghệ cực vu thần.

—— " họa kế "

"Bằng hữu? Nếu như cần, Sở lang quân ngài trước tiên có thể hạ xuống chào hỏi, trong chốc lát đi lên nữa là tốt rồi."

Mã công công nói.

Sở Phong lắc đầu, mỉm cười: "Đến cũng không cần."

Hắn nghĩ đến, những người kia hiện tại sợ là không nghĩ nhìn thấy hắn, nhất là Hà Quân Hạo, chính mình là lấy trong tiệm có việc danh nghĩa đi, vút đi kia một hồi họa vẽ tỷ thí. Nếu là hiện giờ lại ở loại địa phương này thấy được chính mình, kia Hà Quân Hạo sợ là sẽ phải bị tức tặc a.

Nghĩ tới đây, Sở Phong cũng không khỏi bật cười.

Cũng không phải chưa thấy qua người như Hà Quân Hạo, rốt cuộc đời sau chỗ tiếp xúc nghệ thuật sinh cũng không ít, học nghệ thuật nha. . . Nói như thế nào đây, trên người hoặc nhiều hoặc ít có một loại xem thường người bên ngoài tư thế. Loại này khinh thường, tương tự cùng một từng đầu khinh bỉ liêm [dây xích], tự nhiên tại vòng tròn nội bộ cũng là có.

Đời sau rất nhiều học tranh Tây xem thường học quốc họa nhân, học sơn thủy xem thường học tranh hoa điều, học trừu tượng phái xem thường học ấn tượng phái. . . Như thế đủ loại, nếu là thật sự mảnh lại nói tiếp, sợ là nói lên một ngày ** cũng nói không hết. Khả nếu là thật sự đi truy tầm loại này khinh bỉ nguyên nhân, chân chính nói xuất, e rằng lại lác đác không có mấy. Tất cả mọi người cảm giác mình chỗ nghiên cứu đồ vật khó khăn hơn một ít, bố cục lớn một chút, nói cho cùng nguyên nhân, đoán chừng cũng chỉ có những thứ này.

Khả cho dù là học đồng nhất họa phái nhân, làm nghệ thuật, không có cái gì tiêu chuẩn so sánh chừng mực, ai cao ai thấp, kỳ thật rất khó nói rõ ràng.

Vì vậy chắc chắn sẽ có một số người, cảm giác mình làm được nghệ thuật vô cùng Dương Xuân Bạch Tuyết chút. Nếu như tất cả mọi người như thế tán thưởng, kia tự nhiên đã chứng minh hắn năng lực. Khả nếu là tất cả mọi người rất là hạ thấp, hắn cũng đại khái cảm khái một câu "Thế nhân đều say ta độc tình", chửi rủa một phen thế nhân thấp kém thâm mỹ ánh mắt, nói ra vài câu "Ta nghệ thuật sinh ra sớm mấy trăm năm, bằng không. . ." Các loại các loại lời nói.

Loại này cuồng nhân, tại các ngành các nghề cũng có. Chỉ là tại nghệ thuật con đường này, đích xác muốn vì thêm một ít.

Trên người Hà Quân Hạo phát tán ra, chính là như vậy khí tức.

Đương nhiên, Sở Phong cũng chưa từng gặp qua Hà Quân Hạo kỹ năng vẽ đến cùng như hà. Cho nên, hắn rốt cuộc là kia một loại cuồng nhân, Sở Phong là vô pháp đơn giản kết luận.

Là loại kia không hề có tài hoa lại vọng tự phàn nàn xã hội, hay là thật đúng hữu đủ để cuồng ngạo vốn liếng. Sở Phong cũng không rõ ràng.

Đối với Hà Quân Hạo cách nhìn. Cừu hận cũng là không thể nói. Tuy Hà Quân Hạo tại đối mặt Sở Phong thời điểm, trên người nhìn không được hội tán mất ra loại kia khinh bỉ tâm tình, nhưng Sở Phong mười phần rõ ràng, loại người này đối mặt tất cả mọi người kỳ thật đều là như thế, cũng không phải đơn thuần nhằm vào chính mình. Cho nên loại này tức giận phản hồi không hề có tất yếu.

Thích lại cũng không có khả năng. Nếu là thật sự dữ loại người này làm bằng hữu, lá mặt lá trái đại khái là mà thôi, nếu thật là thành thực thực lòng khừ thổ lộ tình cảm, kia gần như dữ tự làm khổ không khác. Sở Phong cũng không có loại tâm tình này.

Đối với cái này loại người biện pháp tốt nhất, đương nhiên là đứng xa mà trông.

"Trong chốc lát này phiên lâu Lý ma ma xảy ra đề, mỗi người vẽ tranh. Ta cái thân phận này, không tốt trực tiếp ra mặt, trong chốc lát họa tác hội tự tên của ngươi, ngươi lấy ra đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ hảo."

Huy Tông chẳng biết lúc nào cũng tới đến phía trước cửa sổ, cười nhạt phân phó.

Sở Phong nghe vậy ngẩn người. Hắn như thế nào cũng không thể nghĩ đến, vị này quý nhân phí lớn như vậy khí lực đem mình tìm trở về, chỉ là vì để mình làm một cánh cửa mặt.

Thế nhưng là vì cái gì hết lần này tới lần khác muốn tìm hắn? Vị này quý nhân tùy thân hộ vệ liền vừa nắm một bó to, hắn là tùy tiện tìm người liền có thể.

Đại khái là nhìn ra Sở Phong nghi hoặc, Huy Tông mỉm cười nói: "Chúng quy tìm một cái nhìn nhìn không sai biệt lắm nhân. Bên cạnh ta những hộ vệ này người cũng nhìn thấy, từng cái một cao lớn thô kệch, lấy đao tay dữ cầm cán bút cuối cùng bất đồng. Người khí độ rất tốt, bộ dáng cũng tuấn tú, để cho người tới giả tá thanh danh của ta, tối thiểu nhất. Sẽ không để cho ta quá mất mặt. Hơn nữa, chuyện trọng yếu nhất tình là, người dù sao cũng là tại thi họa nghệ trong thâm ** ra nhân, dù cho trong chốc lát ở phía dưới nhiều lời một ít lời, bị người khác hỏi nhiều một vài vấn đề. Hắn cũng sẽ không làm lộ."

Sở Phong nghe, cũng không biết nội tâm hiện ra là dạng gì tâm tình, nhất thời chỉ có thể cười khổ.

"Sở lang quân, đây thật ra là sự tình tốt! Nhà của ta a lang họa tác, toàn bộ Đông Kinh thành đô không người có thể so sánh. Hiện giờ chuyện này, đối với nhà của ta a lang mà nói có lẽ chỉ là tiện tay hơi bị. Thế nhưng là đối với Sở lang quân ngài, đây chính là đủ để lưu danh sử xanh chuyện lớn a! Ngài ngừng lại, buổi tối hôm nay ngài nhất cử thành danh thiên hạ biết, danh khí tới như thế dễ dàng, chẳng lẽ không phải chuyện tốt?"

Sở Phong còn không biết thân phận Huy Tông, chỉ đem hắn coi là tầm thường Hoàng Thân Quốc Thích, thời điểm này cũng không phải nói cái gì hảo.

Sự tình đến trình độ này, muốn "Lâm trận bỏ chạy" nhất định là không được, bên ngoài có người trông coi đâu, phía sau của hắn lại liên lụy đến Phạm thị

thi họa hành, Văn Đoàn, Trình Nguyên hai vị tiền sinh, quả thật là hòa thượng chạy trốn chạy không thoát khỏi miếu, lấy thân phận của đối phương, một khi nổi giận lên, vậy biến thành hân vô pháp ứng đối sự tình.

Hơn nữa nói lại, hẳn ngược lại cũng không có cái gì chạy trốn tất yếu. Mặc kệ đối phương họa tác đến cùng là tốt hay xấu, kỳ thật đối với Sở Phong bản thân mà nói, cũng không có cái gì quá lớn quan hệ. Dưới cái nhìn của hắn, hẳn là không có người nào hội chú ý tới hắn mới đối với, mặc dù thật sự có cái gì nhất cử thành danh oanh động sự kiện, nếu là không có ngày sau đủ loại văn chương gia trì, loại này danh khí tự nhiên cũng chỉ là tạm thời, chớp mắt tức thì, cũng không có cái gì chân chính ý nghĩa.

Chỉ là. . . Bất kể thế nào thuyết, đơn thuần từ trong chuyện này mà nói, Sở Phong cảm giác, cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Loại cảm giác này giống như là tìm thương tay. . . Lại cứ thương tay cùng cố chủ lại mất cái vị trí, hết sức kỳ quái.

Gãi gãi đầu, Sở Phong cười khổ nói: "Thành danh cái gì tại hạ cũng không thêm để ý. Chỉ là, ta sợ ngày sau mọi người phát hiện được ta kỹ năng về. . . Nổi danh, kỳ thật khó phò, e rằng sẽ bị nói khó nghe chút."

Huy Tông nghe vậy nghĩ nghĩ, vuốt cằm nói: "Ta ngược lại là đã quên tầng này." Lại suy nghĩ một lát, phân phó Mã công công, "Ngày mai hương vị này Sở lang Quân phủ trên đưa 60 quan tiền. Sở Phong, cái này xem như đối với ngươi bồi thường a!"

"Ta không phải là ý tứ này, " Sở Phong thật là có chút dở khóc dở cười, "Không có trả thù lao tất yếu."

Mã công công vội vàng cười xuất ra hoà giải, nói: "Sở lang quân không cần để ý, lúc trước tương ngươi từ ngoài thành xem kinh thành trên núi hấp tấp gọi hạ xuống, bản thân chính là một kiện đầy đủ làm phiền sự tình, chúng ta hơi hơi bồi thường bồi thường ngược lại cũng là nên sự tình. Đúng rồi, Sở lang Quân phủ trên nơi nào? Lão nô ngày mai liền phái người tương tiền đưa qua."

"Không cần không cần, thật sự không cần."

"Như vậy a, kia ngày mai sẽ đưa đến thi họa hành a!" Mã công công hỏi hột tương chuyện này đánh nhịp, định rồi hạ xuống.

Sở Phong kiên hoàn toàn đã không còn vòng qua vòng lại chỗ trống, cười lắc đầu.

Văn Đoàn tiền sinh đã từng nói. Để mình học tại Đông Kinh thành bồi dưỡng đặt tên khí. Lúc trước hắn còn đã từng bởi vì chuyện này tình vất hết óc, thậm chí còn khư tín đến Hàng Châu Thành, dữ Lưu Chính Khanh mười phần nghiêm chỉnh thảo luận qua chuyện này. Thế nhưng là không nghĩ tới, chân chính sinh hoạt mở ra về sau. Thậm chí có nhân chủ động vì hắn trợ giúp. . .

Nhìn quý nhân nhất nhãn, Sở Phong không khỏi khẽ nhủ mảy.

Nếu như mình chỗ đoán không tệ, trước mắt người này hẳn là nào đó nào đó Hoàng Thân Quốc Thích mới đối với, bằng không bên người không có khả năng hữu thái giám hầu hạ. Khả nếu là thật sự Hoàng Thân Quốc Thích, mặc dù thân phận thế nào tôn quý. Tựa hồ cũng không có tại ** che giấu tung tích tất yếu a?

Sở Phong không nghĩ thông tầng này, lại không biết như thế nào, linh cơ khẽ động, nghĩ thầm: Chẳng lẽ lại vị này quý nhân là trong nội cung Đại Thái Giám? Lấy thái giám chi thân tới ** sợ hãi bị người lên án, cho nên mới che giấu tung tích?

Nhưng khi nhìn niên kỷ. . . Tựa hồ cũng không quá giống a.

Hắn tự nhiên không biết, một đời Huy Tông, lúc này lại bị hắn đoán giao trở thành trong nội cung Đại Thái Giám. . .

"Các vị khách quan hạ mình tới đây, phiền lâu thật sự là về vãng cho kẻ hèn này. . ."

Dưới lầu náo nhiệt hơi hơi nâng lên lại rơi xuống, một đạo cười không ngọt thanh âm nhớ tới, kia hỗn loạn ồn ào náo động thanh như vậy dần dần được vỗ yên hạ xuống. Thay vào đó là một ít nhỏ vụn đè nén tạp âm.

Sở Phong từ bức màn trong khe hở lại đi ngoại liếc qua, nguyên lai là một cái 30 ra mặt nữ tử leo lên mặt bàn, lấy chủ nhân thân phận nói với mọi người lấy.

Lầu hai đối diện trong phòng, cửa phòng đã mở ra. Tiêu Đình, Từ Thanh, Hà Quân Hạo, còn có rồi mới cùng nhau lên những người khác, thời điểm này chính nổi đầu nhau mà vào. Nếu như tương trước mắt này bức màn mở ra, những người kia liền có thể rất thấy rõ ràng chính mình.

Sau lưng Huy Tông đi lên trước, rõ ràng cho thấy muốn xem vừa nhìn phía ngoài cảnh tượng. Sở Phong không dám vô lễ, hướng bên cạnh lui hai bước, nhượng ra vị trí.

Mã công công phân phó tới từ từ bên cạnh đưa đến cái ghế. Để cho Huy Tông có thể ngồi xuống an giấc.

Huy Tông bưng một chiếc trà, nghiêng người tại phía trước cửa sổ đã ngồi, đùi phải đặt ở ngồi trên đùi, mượn nhất điều bức màn khe hở nhìn bên ngoài đủ loại. Thoạt nhìn lại hiện ra vài phần không hiểu tôn quý dữ thanh thân.

"A, thiếu phủ giám cùng Quang Lộc tự phán tự tùy tùng đều tại. thiếu phủ giám cũng là có thú, thượng tuần thời điểm đang ở nhà cáo bệnh, hiện giờ lại tới bức này địa phương."

"Tôi bên trái cái cô nương kia tựa hồ là mới tới? Chưa từng gặp qua."

Huy Tông thanh thần nhìn ngoài cửa sổ cảnh tượng, thỉnh thoảng thuyết chút lời ong tiếng ve, Mã công công liền ở một bên cười ứng trên hai câu.

"Ah. Là lấy mỹ nhân vì đề họa sĩ vật sao? Vị Lý này ma ma cũng là rất có tâm cơ Nữ Trung Hào Kiệt, tại phiên lâu họa mỹ nhân, đích thực là không thể tốt hơn sự tình."

Xem ra là dưới lầu ra họa đề.

Nóng thanh âm huyền não lần nữa hiển hiện, Huy Tông đứng dậy, sai người phổ giấy mài mực, sửa sang ống tay áo của mình, chuẩn bị bắt đầu vẽ tranh.

Sở Phong tiến đến bên cửa sổ hướng phía dưới khứ nhìn, trên bàn đã một lần nữa hữu tuổi trẻ nữ tử, ti trúc dần dần vang lên, y phục khinh bạc chấp chôn các thiếu nữ nhảy lên mềm mại đáng yêu vũ đạo.

Vài người gãi sai vật bắt đầu bung lấy giấy và bút mực trong đám người xuyên qua, nếu là lầu một trong thánh đường mọi người ai ngờ muốn làm họa, liền gọi lại bọn họ, trước người trên mặt bàn dọn dẹp một phen, triệt hạ rượu và thức ăn, tạm thời biến thành bàn học.

Đối diện trong phòng, hai người tới cũng từ nơi cửa phòng đưa văn chương tiến vào.

Tiêu Đình đứng ở cổng môn, cười dữ những hạ nhân kia nhóm phân phó vài câu, sau đó lấy ra mấy cái tán toái đồng tiền, tiện tay thưởng hạ xuống.

"Sở lang chính mình khả hội vẽ tranh?"

Huy Tông tuyển một cộng lòng bút, thuận miệng hỏi.

Sở Phong nghe vậy thu hồi ánh mắt, quay người hướng Huy Tông địa phương đi hai bước, bảo trì một cái thỏa đáng cự ly: "Hoi hoi hội một chút."

Huy Tông gật gật đầu, trong lòng tính toán một phen, bắt quá hai ba cái thời gian hô hấp, vậy mà liền bắt đầu viết.

Sở Phong trong nội tâm vì kinh ngạc một chút, cho dù là Trình Nguyên tiên sinh vẽ tranh, cũng sẽ không có bức này Hung hữu thành trúc có tư thế thái.

Hơn nữa, làm Sở Phong càng thêm chấn kinh chính là, trước mắt này một vị quý nhân, chẳng những viết thời điểm khí độ bình tĩnh, liền ngay cả viết kỹ pháp cũng thuần thực cao siêu.

Người khác vẽ tranh thời điểm, nếu là khoảng cách thân cận quá không khỏi hữu học trộm chi ngại. Vì tránh hiềm nghi, Sở Phong chỗ chỗ đứng cũng không gần.

Thời điểm này, hần nhìn không được trên giấy chân chính nét mực chi tiết, chỉ hữu lẽ tẻ dây mực bởi vì ẩm ướt quan hệ nhi ngẫu nhiên lóe ra. Nhìn không đến nét mực, cũng không đại biểu nhìn không đến quý nhân trong tay bút lông. Sở Phong gần như chấn kinh nhìn nhìn kia cây Chu từ bút lông sói tại quý nhân trong tay chạy bật lên, khi thì cổ tay treo gió lên cúi xuống điểm nhẹ trang giấy, khi thì bên cạnh mũi nhọn đi nhanh thế vận như hồng. . .

Sở Phong bỗng nhiên có một loại ảo giác. Tựa phảng phất trong tay đối phương bút lông căn bản không phải tại vẽ tranh, mà là tại hoàn thành lấy một loại cực phú vận luật vũ đạo. Hần viết tựa phảng phất hồn nhiên thiên thành kết quả, không cần nhiều hơn suy tư, không cần thận trọng từng bước, chỉ là vô cùng đơn giản tiện tay hơi bị phác họa, rồi lại lại cứ sáng tạo ra một loại gần như dữ sinh mệnh phù hợp mỹ cảm.

Như vậy đáng đáp, cho dù là trong đầu nổi danh họa thiên thiên vạn vạn bức Sở Phong, cũng chưa bao giờ thấy qua.

Hần gần như có chút xem ngây người, trong lúc nhất thời, có chút không hiểu nhiều lắm trước mắt đang tại phát sinh cái gì.

Trong phòng ngọn đèn tuôn ra một cái vầng dầu nhĩ, phù một tiếng nhẹ vang lên, còn chưa kịp truyền ra rất xa, đã bị dưới lầu ồn ào não động thanh che đầy kín.

Một số người cười thanh âm huyền não truyền vào, lẽ tẻ có thể phân biệt ra mấy câu, phần lớn là tán thưởng quá khen ngợi chi từ, chỉ là hiện giờ những vật này rơi vào Sở Phong trong tai, đã không có chút ý nghĩa nào.

Hần gần như có chút ngu ngốc nhìn nhìn Huy Tông trong tay bật lên lấy bút lông, nội tâm có đồ vật gì bắt đầu rung động, một loại chân ngôn không chút động tĩnh thanh âm, bắt đầu ở Sở Phong trong đầu tuyên truyền giác ngộ.

Sở Phong bỗng nhiên đã minh bạch một ít đồ vật, một sự tình.

Rất nhiều hần tại vẽ tranh thì đau khổ suy tư lại trăm mối vẫn không có cách giải vấn đề, ngay tại Huy Tông như vậy mấy cái nước chảy mây trôi trong động tác, để cho Sở Phong sáng tỏ thông suốt.

Loại cảm giác này. . . Nói như thế nào đây, tựa phảng phất một cái sẽ không chơi mạt chược, xưa nay chơi chơi mạt chược đều là coi nó là xếp gỗ bày tới bày khứ nhân, chợt nhìn thấy chân chính chơi mạt chược cách chơi tựa như.

Loại kia thể hồ quán đỉnh cảm giác, chính là Sở Phong đang tại kinh lịch sự tình.

Sở Phong có chút luống cuống.

Hắn cảm thấy, cả người như là vừa mới bị tia chớp bổ trúng đồng dạng, rất nhiều chuyện, đều trở nên không giống với lúc trước.

Hắn một đôi mắt nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn nhìn Huy Tông trong tay chạy bút lông, nhìn đối phương kia trương tại ngọn đèn dưới vầng sáng thanh thần khoan thai bên mặt. . . Sở Phong bỗng nhiên trong nội tâm mãnh liệt nhảy dựng, ý thức được cái gì.

Sở Phong cảm thấy, toàn thân mình huyết dịch phảng phất trong nháy mắt hoàn toàn bị rút đi, tay chân lạnh buốt.

Hắn có thể nghe được hô hấp của mình, tim đập, thậm chí sắp nghe được huyết dịch trong thân thể lưu động thanh âm.

Hắn có chút luống cuống.

Thật sự luống cuống.

Mười bảy năm sinh mệnh trong, đây là lần đầu tiên chân chính thất kinh.

Bởi vì đối mặt với người trước mắt, hắn hoàn toàn không biết, chính mình ứng nên làm những gì, ứng nên nói cái gì.

Hắn thậm chí không thể tin vào hai mắt của mình, không thể tin phán đoán của mình.

Thế nhưng là ngoại trừ Huy Tông bản thân ra, Tuyên Hòa này trong năm, lại có cái nào Hoàng Thân Quốc Thích, sẽ có như vậy tiện tay họa về lực lượng?

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thác giáo song tấn chịu gió đông

Cái gọi là gãy kim thể, thiên cốt tù mỹ, dật thú hòa nhĩ.

—— Triệu mạnh phủ

Trong truyền thuyết, Tổng Huy Tông Triệu Cát là Nam Đường hậu chủ Lý Dục chuyển thế, chuyện xưa, tại cũng là trong tiểu thuyết miêu tả rất sống động, còn nếu là tình tế suy nghĩ, hai người bọn họ đích xác rất có chút giống nhau chỗ.

Trung Quốc cổ đại lịch sử miễn năm ngàn năm, khôn nạn Đế vương không ít, khả tương tự dữ Triệu Cát, Lý Dục loại này thuần túy sai chỗ Đế vương, e rằng chân chính tính hạ xuống cũng chỉ có hai vị này.

Hai cái này, một cái là thi họa có một không hai trăm năm phong lưu nhân vật, một người khác là thơ ca kinh ngàn năm điển từ mọi người. Một cái bị Tống Triều tiêu diệt, làm một cái tạo thành Bắc Tống bại vong.

Này kéo dài qua hơn hai trăm năm lịch sử, tại Trung Quốc cổ đại lịch sử trường hà bên trong không coi là trường, lại bởi vì hai người bọn họ tồn tại, nhiều một ít kỳ lạ hương vị.

Sở Phong đã từng nghĩ tới chuyện này: Nếu quả thật một ngày kia, chính mình có thể đủ nhìn thấy Tổng Huy Tông lời của Triệu Cát, ứng nên làm thế nào cho phải.

Hắn vẫn không có thể có thời gian tương vấn đề này suy nghĩ tí m, Triệu Cát đã xuất hiện ở trước mặt của mình.

Hơn nữa, là lấy như vậy phiên như kinh hải, kiểu như du long thi họa đáng đáp, phảng phất một cái uất ức quyền đồng dạng, trùng điệp đập vào lồng ngực của mình.

Sở Phong không có chuẩn bị cho tốt.

Nhưng sự tình đã phát sinh.

Không thể không nói, vận mệnh, đích thực là một kiện rất có ý tứ đồ vật.

"Sở lang, nếu như ngươi là một cô gái, dùng hiện tại ánh mắt như vậy xem ta, ta đích xác sẽ rất vui vẻ." Sở Phong biểu tình quá mức đột ngột, tự nhiên sẽ không đảo thoát xuất con mắt của Huy Tông. Hắn hơi hơi ngừng lại bút, nghiêng đầu cười nhạt nhìn Sở Phong nhất nhãn, cảm thấy thiếu niên trước mắt này quả thực thú vị, "Nhưng ngươi là nam tử, nhĩ rất không may, con người của ta cũng không có cái gì Long Dương chuyện tốt, cho nên, " Huy Tông mỉm cười, "Ngươi có thể thu hồi loại này sùng bái mục quang."

Sở Phong nghe vậy, nhất thời mặt đỏ tới mang tai. Có chút ngượng ngùng cúi đầu, sờ lên cái mũi.

Loại này xấu hổ, đương nhiên không phải là bởi vì Huy Tông Triệu Cát tướng mạo tuấn kiệt, cũng không phải là bởi vì thân là Đế vương ngôn ngữ thiếu đậu. Bây giờ Sở Phong. Giống như là một cái trụ tinh tột thấy được chói mắt nhất mình tinh đồng dạng, loại kia sự sôi kích động đến khó lấy tự kiểm chế tâm tình, để cho Sở Phong có chút luống cuống.

Hắn tại Phạm thị thi họa hành, đã từng xem qua Phạm Khoan sơn thủy, xem qua Lưu tùng (lông) giấc mơ trúc đồ. Xem qua tô Thuần khâm hành thảo. Xem qua lỗ lâm chi chữ triện.

Hắn từng tại thi họa tầng tầng văn chương bên trong tìm kiếm những mọi người này đáng người, đã từng trong đầu phác họa những cái này danh gia phong thái.

Hắn đã từng không chỉ một lần tưởng tượng thấy, nếu như sinh thời, có thể thấy được bọn họ xuất hiện ở trước mắt, dù cho chỉ nói là trên một câu, sẽ có bao nhiêu hảo.

Vẫn còn ở ngàn năm về sau thế giới thời điểm, Sở Phong đã từng mơ tới Vương Hi Chi, vì vậy kích động ba ngày. Trong mộng chính mình, lấp bắp, trước mặt Vương Dật Thiệu. Khẩn trương một câu cũng nói không nên lời.

Nhi hiện giờ. . . Hắn cùng với Tống Huy Tông Triệu Cát, đã nói qua rất nhiều vài câu. . .

Trái tim bịch bịch nhảy. Rất nhiều tâm tình bắt đầu nặng nề phù phù, càng nhiều hỗn loạn suy nghĩ bắt đầu ở trong ý nghĩ quanh quẩn.

Hắn tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Thân là một cái Đế vương, thật sự chạy tới dừ dân cùng nhạc hay sao? Đúng rồi, nơi này là phiên lâu, trách không được vẫn cảm thấy có chút quen tai, chẳng lẽ lại Lý Sư Sư thì ở lại đây? Trách không được hắn ở chỗ này xuất hiện muốn thời khắc bảo trì điệu thấp, rèm ngăn cản dây như vậy trọng, tất nhiên là sợ hãi thân phận của mình bị những quan viên khác kêu đi ra. Chẳng trách bên người hữu nhiều như vậy hộ vệ, có lẽ âm thầm còn có cái khác bảo hộ. Người như tự mình tự nhiên là nhìn không ra. . .

Hắn thật sự là Huy Tông Triệu Cát sao? Hắn biết mình danh tự, chính mình ngày mùa thu thi lại viện họa, có thể hay không dễ dàng một chút? Hắn chọn trúng chính mình đảm đương tới nay "Bia đỡ đạn", kỳ trung là tối trọng yếu nhất nguyên nhân. Tự nhiên là bởi vì chính mình không rõ ràng lắm thân phận của hắn. Cho nên bất kể thế nào thuyết, chính mình là tuyệt đối không thể tương chính mình đoán ra đồ vật hiển lộ ra.

Còn có, thế nào mới có thể có biện pháp, chứng thực một chút thân phận của hắn đâu này?

Trước đó vài ngày dừ Huy Tông cùng đi Phạm thị thi họa hành tránh mưa mặt khác người kia, kêu gọi Huy Tông vì "Thập Nhất Lang". Nhớ kỹ trên sử sách thuyết Huy Tông Triệu Cát xếp hạng mười một, như vậy cách gọi ngược lại mười phần bình thường. . .

Nếu là Huy Tông phát hiện mình biết thân phận của hắn. Lại làm ra cái dạng gì cử động tới nha. . .

Rất nhiều khó phân suy nghĩ bắt đầu ở trong đầu Hồn động, dây dưa, cơ hồ là không có Logic dừ quy luật, trong lúc nhất thời cứ như vậy không chút động tĩnh đột nhiên xuất hiện, gần như chỗ xung yếu phá Sở Phong đầu óc.

Hắn hết sức hấp khí, thật sâu bật hơi. Không ngừng khuyên bảo chính mình, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại. . .

"Sở lang nếu là tò mò, có thể ly gần chút xem. Dù sao tranh này làm một lát nếu chúc tên của ngươi, nếu là có đề nghị gì, đại có thể nói xuất ra." Huy Tông đã một lần nữa viết, tùy ý nói qua.

Trái tim của Sở Phong lại thịnh thịnh rạo rạo, hắn làm nuốt nước miếng một cái, lấy hơi ý ánh mắt nhìn hướng đứng hầu sau lưng Huy Tông Mã công công.

Mã công công thấy thế cười nói: "Sở lang quân không cần khách khí, nhà của ta a lang đã đã mở miệng, tự nhiên sẽ không đổi ý."

Sở Phong gật đầu, giấu ở trong tay áo tay dùng sức nắm nắm, bắt buộc chính mình gắng giữ tỉnh táo, nhĩ sử dụng sau này lớn lao khí lực về phía trước cất bước, đến gần chính mình "Thần tượng" bên người.

Huy Tông bút vẫn còn ở rơi, cũng không có bởi vì Sở Phong động tác nhĩ hữu hơi hơi trì trệ, như trước thoãn thoắt, tiêu sái tự nhiên tự phảng phất văn chương chỉ là tánh mạng hắn một bộ phận.

Sở Phong nín thở ngưng thần nhìn kia trên giấy họa. Đó là một đạo mỹ nhân bóng hình xinh đẹp, bên cạnh thủ trở lại, tình con mắt bách chuyển, nhìn quanh sinh tình.

Mỹ nhân đơn thuần hơi hơi khê mở, Sở Phong nhìn nhìn kia Thu Thủy đồng dạng tiền đồng, gần như sắp nghe được mỹ nhân này thâm tình kêu gọi.

Tại gần trong nháy mắt trong đó phảng phất quên hết thấy.

Sở Phong nhìn nhìn kia bức họa, nhìn nhìn Huy Tông lần lượt viết, trần trọc, phác họa. Thời gian phảng phất đình chỉ, quanh mình hết thấy tựa hồ cũng đều biến mất.

Toàn bộ trong vũ trụ, chỉ còn lại Huy Tông, cùng hần bút trong tay mặc.

Sở Phong rốt cuộc hiểu rõ, cái gì, gọi là xuất thần nhập hóa.

Hắn đột nhiên cảm giác được ngực có chút buồn phiền, hắn muốn lớn tiếng kêu gọi, muốn bồn tẩu bầm bả, muốn tương bản thân bây giờ đã chứng kiến đồ vật, để cho toàn bộ thế giới nhân đều thấy được, đều biết hiểu.

Hắn kích động gần như sắp rơi lệ, một loại chân khí tán loạn không hiểu cảm giác trong thân thể nhanh chóng quanh quẩn lấy.

Tại cái này trong chớp mắt, Sở Phong hưng phấn vô cùng, bởi vì hắn thấy được cực thiếu số người tài năng nhìn thấy đồ vật. Khả tại cái này trong chớp mắt, hắn lại đau lòng vô cùng, bởi vì hắn rốt cực mình bạch, mình cùng chân chính nghệ thuật chỉ thần có như thế nào chênh lệch.

Rất nhiều tâm tình trong đầu chìm nổi thất thủ, rất nhiều cảm khái tại trong lồng ngực bộc ra vô pháp tự kiềm chế.

Sở Phong muốn khóc, vừa muốn cười.

Huy Tông cảm thấy bên người Sở Phong run rẩy. Có chút khó hiểu, nhìn hắn một cái.

Hắn nhìn thấy sắc mặt Sở Phong không ngừng biến ảo, không khỏi bật cười, hỏi một câu "Sở lang đây là thế nào?"

Sở Phong đem ánh mắt từ kia bức họa trên dời. Ngẩng đầu, nhìn về phía Huy Tông hai mắt.

Sống địa vị cao giả kèm theo một loại uy thế, cho dù là thời điểm này Huy Tông mặt mang nhân nhạ tiểu ý, loại uy thế này cũng đã để cho Sở Phong đối thân phận của hắn lại lần nữa vững tin ba phần.

"Không có gì, chỉ là. . ." Sở Phong nở nụ cười một chút. Nụ cười bởi vì tâm tình trên dưới lắc lư nhi trở nên có chút phức tạp, "Không nghĩ tới khách nhân kỹ năng vẽ, vậy mà cao minh đến trình độ như vậy. . ."

Đang sau câu này tự nhiên là lời nói thật, nhi loại lời này, Huy Tông nghe qua tự nhiên rất nhiều.

Hắn rốt cuộc sinh ra thì thân phận tự không tầm thường, đừng nói chính mình họa tác là thực năng có thể đạt tới cực cao trình độ, dù cho không thể, người bên cạnh tự nhiên cũng sẽ tận lực thổi phồng.

Huy Tông là người thông minh, tự nhiên minh bạch đạo lý này. Loại lời này, nghe qua liền thôi. Chân chính rất xấu, cặp mắt của hắn thấy là nhất rõ ràng, không cần người bên ngoài miệng lưỡi.

Nhưng Sở Phong một câu này tán dương, Huy Tông lại nghe được hết sức thoải mái. Không đơn thuần là bởi vì Sở Phong một câu nói kia, càng thêm bởi vì Sở Phong kia ông tay áo dưới run nhè nhẹ thân thể, cùng với hắn không hiểu nổi lên bạch sắc mặt.

"Cao minh đến trình độ như vậy", là cái gì trình độ đâu này?

Thoạt nhìn là có thể làm cho một cái lâu đài chìm đắm vu danh gia tranh chữ nhân, cũng có thể sắc mặt đại biến, kinh tâm động phách trình độ.

Như vậy rất tốt.

Người bên ngoài tán dương Huy Tông, có thể nói là hoa dạng phồn xuất. Nhiều loại tán dương cùng ví von giống như ngày xuân tơ liễu dương dương sái sái bay xuống, rơi vào Huy Tông trong tai. Sớm đã trở thành khinh bạc không đáng nhắc tới đồ vật.

Nhưng trước mắt thiếu niên này không đồng nhất.

Thoạt nhìn chính là một cái không có đi qua thế sự xâm nhiễm tính khiết tâm linh, giờ tay nhắc chân trong đó không mang theo hơi tiền khí, nhân vật như vậy, sớm đã khó tìm.

Nhân vật như vậy. Đương nhiên, cũng rất không hội vượt mong ngựa, sẽ không làm những cái kia chuẩn tu cười làm lạnh cử động. Người như vậy, một khi mặt lộ vẻ vẻ khiếp sợ, nói ra một phen tán dương lời nói, như vậy. Cho dù là Huy Tông như vậy quanh năm bị người thổi phồng nhân vật, cũng sẽ cảm thấy hết sức thoải mái.

Đương nhiên, Huy Tông cũng không biết, Sở Phong loại này rung động dữ sắc mặt chấn kinh, không đơn giản bởi vì Huy Tông kỹ năng vẽ cao siêu, còn kèm theo đối Huy Tông thân phận kinh ngạc.

Mỉm cười, Huy Tông nói: "Như vậy họa tác, chúc trên tên của ngươi, chưa tính là bôi nhọ ngươi rồi à?"

Dứt lời, Huy Tông cúi đầu lại bổ điền vài nét bút, một bức mỹ nhân đồ như vậy hoàn thành.

Hắn nghĩ nghĩ, đem trong tay bút đưa tới Sở Phong trong tay, phân phó nói: "Họa tác có thể ta đến vẽ, lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) hay là chính người viết rất hảo. Bằng không nếu là có người nhận thức người bút tích, sự tình dễ dàng làm lộ."

Sở Phong nghe vậy vội vàng ứng, hai tay tiếp nhận bút lông sói, đi đến nguyên bản Huy Tông vị trí, dính mực, hít sâu, dùng những ngày này một mực làm tập "Thư Nhiệt Thiếp" bút pháp, viết xuống tên của mình —— Sở Phong.

"Ồ?" Huy Tông ở một bên nhìn, hơi hơi giãn mày, "Sở lang học chính là Thái quân mô hành thảo?"

Sở Phong hơi hơi giật mình, không nghĩ tới chỉ bằng vào vền vẹn hai chữ bút ký, Huy Tông đã nhìn ra chính mình bản lĩnh.

"Vâng, không sai." Sở Phong gật gật đầu, không hiểu nhìn về phía Huy Tông, "Khách nhân như hà nhìn ra được?"

"À!" Hai người rời đi quá gần, Huy Tông tự nhiên có thể nhìn ra Sở Phong trên mặt toát ra giật mình dữ tôn kính, vì vậy đánh trong đáy lòng cười khế lên.

Hắn cũng không có giải thích quá nhiều, chỉ là khế cười nói: "Thái quân mô chữ uyển nhả động lòng người, người tuy chỉ học đến sáu bảy phần, nhưng xứng này một bức mỹ nhân đồ cũng là tuyệt hảo. . . Vốn định lấy lại vì kỳ xứng nhất thủ Tiểu Thi từ, chỉ là rồi mới vẽ tranh trong quá trình, cũng không nghĩ ra, A.... ."

Dứt lời, Huy Tông từ giá bút trên cầm mặt khác một cái tử thổ, tiện tay ở bên cạnh trên giấy đã viết "Ỗ liễu trước lầu, đối hoa hát nguyệt" tám chữ, liền ngừng lại.

Giờ lên bút nghĩ nghĩ, lại viết đã viết một câu "Lầu nhỏ cao miểu không người hỏi, ngoài cửa sổ đầu cành song chim hót", liền lắc đầu, thờ dài nói: "Ài, đều là chút chim kha cụ câu, nghĩ không ra cái gì tốt."

Sở Phong ở một bên nhìn, chỉ ở Huy Tông vừa mới viết thời điểm, mắt của hắn da chính là nhảy dựng.

Trùng trùng mắt tinh tế khứ nhìn, Sở Phong vốn trong lòng vẫn tồn tại hai phần suy đoán, tại hắn nhìn thấy đối phương kia một tay nhẹ nhõm tùy ý gảy kim thể, liền hoàn toàn tan thành mây khói.

Huy Tông tự nghĩ ra gảy kim thể, đòi sau ngàn năm trong đó làm theo giả rất nhiều, khả lại không ai có thể chân chính đạt được gảy kim thể loại kia gân cốt boong boong rồi lại tú lệ uyển nhả hương vị.

Mấy ngàn năm nay, chân chính có thể viết rất xuất như vậy một phen mùi vị, chỉ có Tống Huy Tông Triệu Cát một người mà thôi!

Chính là đang nhìn đến phen này vẫn chương, Sở Phong trong nội tâm còn sót lại một chút hoài nghi, như vậy tấn tẩn.

"Cũng thế, dù sao chỉ là một lần thủy mặc họa vẽ, không có thơ ca liền không có thơ ca à!" Huy Tông bắt đắc dĩ, tiện tay ném đi trong tay tử thổ, nhưng rõ ràng tâm tư có chút tiu nghỉu.

Trái tim của Sở Phong thỉnh thoảng nhảy, nghĩ đến kia "Ỗ liễu" "Lầu nhỏ" "Đối hoa" câu, nhất thủ quen thuộc "đạp Toa hành", dần dần hiển hiện đến trước mắt của hắn.

"Cái kia. . ." Sở Phong mở miệng, gần như có thể nghe được tiếng tim mình đập. Hắn nhìn hướng Huy Tông, mười phần khẩn trương, "Ta có nhất thủ từ, chỉ là không biết, hợp không hợp khách nhân ý."

"Hả?" Huy Tông hơi hơi giãn mày, một lần nữa dò xét Sở Phong, cười khế, "Sở lang còn có thể điền từ?"

Sở Phong vì chút cười cười, không dám nhiều lời, một lần nữa dính mực nước, nhớ lại trong đầu từ ngữ, nhưng dùng Thái Tương thể hành giai, tại mặt khác một trang giấy trên chậm rãi tả tới:

Ỗ liễu đề tiên, làm hoa bên cạnh cái mũ, thường tâm ứng bị khu trì hảo. . .

Chỉ viết một câu này, Sở Phong liền nghe được sau lưng Huy Tông nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng, giọng nói kia trong rõ ràng hữu kinh hĩ tâm tình.

Sở Phong liếm liếm vì làm bờ môi, đón lấy viết xuống:

Thác giáo song tán chịu gió đông, xem thời Lục Ảnh thành tia sớm. . .

"Hảo một câu 'Thác giáo song tán chịu gió đông' ! Chỉ cần là một câu này, đã đầy đủ vì!" Huy Tông vỗ tay tán thưởng.

Này thủ từ Sở Phong lưng (vác) không quen, một mặt viết chính tả một mặt tại tập trung tinh thần nhớ lại, thời điểm này bị sau lưng đột nhiên xuất hiện một câu khiến cho cả kinh, hù nhảy dựng, đằng sau nửa khuyết lại như vậy gián đoạn, một chút cũng không nghĩ ra.

Sở Phong bút treo ở giữa không trung, trong lúc nhất thời vạn phần xấu hổ.

Sao thơ có thể sao thành chính mình dạng coi như là bỏ tay rồi, sao đến một nửa, đằng sau vậy mà quên! Này nếu là nghĩ không ra, lại nên như thế nào?

Chẳng lẽ muốn chính mình lung tung điền một phen sao?

Không nói đến cách luật đầu tiên tự ồn ào không rõ, nếu trước sau khuyết chênh lệch quá lớn, chẳng phải là muốn người khác mắng chết?

Trong khoảng thời gian ngắn, Sở Phong cảm thấy trái tim của mình sắp từ trong cổ họng nhảy ra tựa như, hấn tương trên khuyết từ ngữ đọc một lần lại một lần, tựa như cùng cuộc thi đối mặt với nửa câu sau trống rỗng đồng dạng, như thế nào cũng nghĩ không ra.

"Sở lang đây là. . ." Huy Tông xem Sở Phong thật lâu chưa từng viết, tự nhiên đoán được cái gì, lại nhìn hấn về mặt xấu hổ khẩn trương biểu tình, không khỏi bật cười, "Chẳng lẽ lại là nhất thời hết thời sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sách đến thời gian sử dụng phương hạn thiếu

Ý liễu đề tiên, làm hoa trắc mạo. . . Người sáng suốt cũng biết, đây là Nạp Lan Tính Đức từ ngữ.

Sở Phong bản thân đối với Nạp Lan Tính Đức cũng không có quá nhiều yêu thích, Minh Thanh thơ ca tổng mang theo một loại hoàng hôn điệu, loại này hoàng hôn cũng không phải chỉ trong đó chủ đề, mà là loại kia tại Tổng từ nguyên khúc đã đem giếng mở khai thác gần như khô kiệt, hiện tràn ra một lượng chuyện cũ mềm.

Đơn giản mà nói, thật là tốt thật sự quá ít, đại đa số Minh Thanh từ nhân câu trong cũng có thể nhìn ra được tiền nhân bóng dáng, sáng tạo cái mới dĩ nhiên không thể.

So ra mà nói, Nạp Lan Tính Đức loại này uyển vận động lòng người, kêu nhẹ rung động mỹ học, tự nhiên trở thành một loại đầy đủ bị người truy đuổi tầng thứ. Tại Minh Thanh đích niên đại tự nhiên đến một cái cao điểm, khả năng là ngang dừ, rất nhiều thứ, không đề cập tới cũng thể.

Sở Phong lúc ban đầu tiếp xúc đến Nạp Lan Tính Đức từ ngữ, còn là bởi vì trong lớp chúng tiểu cô nương.

Không biết tại sao, có lẽ là chịu Quỳnh Dao A Di ảnh hưởng, nữ hài nhi nhóm luôn là đối Thanh triều Vương gia bối lực nhóm có một loại đặc thù ôm ấp tình cảm. Ngoại Gia nạp lan tính đức người này là nổi danh tuần mỹ, lại bởi vì bệnh mắt sớm, phối hợp như vậy uyển chuyển hàm xúc tú lệ từ tao, liền cấu thành một loại đủ để khiến các thiếu nữ xuân tình nhận nhạo mỹ học.

Cái khác còn không đề cập tới, chỉ cần thuyết một câu kia "Nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp", thời kỳ trưởng thành các thiếu nữ QQ hoặc vì tín kí tên, mười cái bên trong liền có ba bốn dùng chính là những lời này. Lại nếu như loại kia "Một đời một thế một đời nhân, tranh giáo hai nơi ***" than tiếc lời tâm tình, đủ để cho các thiếu nữ nguyên bản tự miêu tả sinh động xuân tình, tại nếu như Vương Gia Vệ điện ảnh đi ngang qua sân khấu đồng dạng trong năm tháng, chậm rãi lên men bốc hơi.

"Ý liễu đề tiên, làm hoa trắc mạo, thường tâm ứng bi khu trì hảo", Sở Phong nhớ kỹ này uyển chuyển hàm xúc đến cực điểm câu, nội tâm đối Nạp Lan cho như than tiếc ngoài, càng nhiều tâm tình lại là. . . Bất đắc dĩ.

Lúc ấy tổng thống nữ hài nhi nhóm niệm này mấy thủ từ, tuy khóa trên cũng không học qua, thế nhưng là bên tai đến khứ khứ ngàn hồi bách chuyển, trên thực tế nghe qua số lần cũng không bị cái khác việc học trên thơ ca thiếu. Như thế nào chân chính đến muốn dùng thời điểm, lại cứ không nghĩ ra nha. . .

Loại cảm giác này. Giống như là ngữ văn cuộc thi thời điểm, đối mặt với viết chính tả lấp chỗ trống một đạo thật dài hoành tuyến, đầu óc mọc tại nơi này, vô luận thế nào đem nửa câu đầu lật qua lật lại niệm. Suy nghĩ tự kẹt tại kia cái dấu phẩy, như thế nào cũng tóm không ra.

Bởi vì cái gọi là. . . Sách đến thời gian sử dụng phương hạn thiếu!

Sở Phong trong thâm tâm bấm véo bấp đuôi mình một bả, hận không thể cho mình một cái vả miệng từ.

Huy Tông tự nhiên có thể nhìn ra được Sở Phong quần bách, thời điểm này cũng không có cảm thấy không thích, ngược lại đối loại này vu trước mắt mình thuần phác chi khí rất là thích. Vì vậy thấp giọng cười khê lên: "Bất kể thế nào thuyết, trên khuyết đã là đầy đủ hảo thơ, dưới khuyết từ từ suy nghĩ là tốt rồi, cũng không phải hiện tại không nên dùng. Nay từ. . ." đập Toa hành "a? Chính người điền?"

"Ừ." Sở Phong gãi gãi đầu, lại gật đầu một cái, xấu hổ không thể là giả, "Để cho khách nhân chê cười."

Hấn kiên trì dùng "Khách nhân" loại này xưng hô, tuyệt đối không dám tương thân phận của đối phương vạch trần.

"Không sao, " Huy Tông cười nhạt một tiếng, "Dưới khuyết lại chậm rãi khư điên. Ngày sau lại tả đến tranh này tác trên không muộn. Ngươi chiêu thức ấy hành lối viết thảo không sai, lấy tuổi của ngươi, cho ra như vậy bản lĩnh, nhìn ra được thiên phú là có. Học chính là Thái quân mô kia một bức thiếp mời?"

Sở Phong dĩ nhiên ngưng ngừng buông xuống bút, thời điểm này hồi đáp: "Là một bức bản chép tay, ngược lại cũng không phải chân chính thiếp mời."

"Hả?" Huy Tông hơi hơi giãn mày, suy nghĩ phía dưới ngược lại gật gật đầu.

Hắn nguyên bản đang suy nghĩ, tâm thường dân chúng là như thế nào có thể tiếp xúc đến Thái Tương tự viết, chẳng lẽ không phải trước mắt đứa nhỏ này dữ Thái Tương bản thân có chút quan hệ hay sao? Tính tế vừa nghĩ, lại cảm giác mình nghĩ đến nhiều chút. Thiếu niên này nguyên bản chính là tại thi họa hành chế tác. Tâm thường có thể tiếp xúc đến thi họa danh tác quả thực không ít, ngẫu nhiên có người cảm Thái Tương thư khư thi họa hành đôi tiên hoa, điều này cũng đứng tâm thường sự tình.

Huy Tông nghĩ như vậy, liền cũng không có hỏi nhiều.

Hắn tùy ý dò xét Sở Phong chữ viết. Liền biết có đa thiếu bản lĩnh. Lấy hắn nhìn, đại khái là người bình thường hai ba năm tập viết theo mẫu chữ có thể đạt tới trình độ. Huy Tông tự nhiên không biết, Sở Phong đi đến trên cái thế giới này, còn không có nửa năm.

"Thư chung quy tùy ý chút, ngẫu nhiên lâm tục lệ khả, khả nếu là thật sự muốn tính tế nghiên phẩm. Tốt nhất hay là dùng đầu Chính Thư thiếp. Lão Mã, cung. . . Nhà chúng ta bên trong có phải hay không còn có mấy tấm Thái quân mô thiếp mời, ta nhớ kỹ có một bộ "ngàn chữ văn"." Huy Tông thuận miệng hỏi sau lưng Mã công công, thiếu chút nữa nói câu "Trong nội cung".

Mã công công cười nói: "A lang trí nhớ thật tốt, " ngàn chữ văn " năm đó tổng cộng dò xét năm sáu bộ đồ, trong nội cung. . . Bệ hạ chỗ đó thêm một ít, chúng ta quý phủ hẳn là còn có hai bộ."

Huy Tông gật đầu: "Vậy hảo, sau khi trở về giúp ta nhớ kỹ, tìm ra một bộ đưa cho Sở lang, tự xem như là. . ." Hắn dùng tay gõ bên cạnh cái bàn, trên trang giấy viết nửa thủ "đạp Toa hành ", "Coi như là này thủ từ nhuận bút a!"

Sở Phong nghe được mở to hai mắt nhìn, đây là dù thế nào, chẳng những lúc trước tiện tay đưa chính mình Triệu Lệnh Nhung mặt quạt, hiện giờ vừa muốn lớn như vậy thủ bút đưa Thái Tương hành thư ngàn chữ văn?

Bệ hạ! Coi như là ngài giàu có tứ hải, như vậy tùy ý tặng người đồ vật thật sự được chứ.

Sở Phong làm nuốt nước miếng một cái, cảm thấy cổ họng của mình bởi vì hưng phấn cùng khẩn trương hơi hơi phát nhanh, nghĩ tới lập tức sẽ thu được Thái Tương sách thiếp, hai tay gần như kích động: "Cái kia, khách nhân. . . Ta cũng minh bạch, theo đạo lý mà nói, ta thời điểm này hẳn là khách khí một phen cự tuyệt một chút. Thế nhưng là, " sắc mặt Sở Phong bởi vì hưng phấn nhĩ phát ra đỏ ửng, trái tim bịch bịch nhảy, "Thái Tương sách thiếp tại hạ thật sự là quá nhớ muốn! Nếu không vẫn là như vậy a! Lúc trước chỗ nói cái gì 60 quan tiền thì không cần, ngài đưa ta một bộ sách thiếp là được!"

Sở Phong nói thành khẩn, một đôi mắt gần như muốn thả khỏi quang.

Huy Tông rất nhiều năm chưa thấy qua vẻ mặt như vậy, nhất thời không khỏi bật cười, chỉ vào Sở Phong đối Mã công công cười to nói: "Thiếu niên này rất được lòng ta, lão Mã, sáng mai liền đem sách thiếp cùng 60 quan tiền cùng nhau đưa đi, tuyệt đối không thể chậm trễ."

"Xin ngài yên tâm a!" Mã công công vội vàng ứng, vẻ mặt tươi cười.

Thời điểm này, bên ngoài gian phòng mặt ồn ào náo động thanh dần dần lớn lên, một ít vụn vụn vật vật thanh âm truyền vào, thấp thoáng là một ít tán thưởng dữ giúp nhau khoe, xem ra, hẳn là đại đa số nhân cũng đã làm xong trong tay họa tác, kích động lên.

"Chương công tử, mấy ngày không thấy, ngài kỹ năng vẽ thật sự là càng tinh tiến."

"Không dám không dám, thế nào cũng là không sánh bằng Vương huynh ngài, rốt cuộc là danh sư xuất cao đồ, tư lão gia tử gần nhất thể cốt còn kiện khang?"

"Trương lão đệ, thật không nghĩ tới hôm nay lại ở chỗ này gặp được ngươi a! Ngươi đều xuất thủ, những người khác xem ra đã hoàn toàn không có phần thắng rồi. Ha ha!"

Lời tương tự ngữ bắt đầu ở lâu một chính sảnh bên trong phù động ra, theo càng ngày càng nhiều nhân vẽ tranh hoàn tất, loại âm thanh này liền cũng dần dần lớn hơn, theo rượu và thức ăn dữ sơn phẩm mùi thơm cùng nhau quanh quẩn mờ mịt lên.

Lầu hai bầu không khí cũng chậm rãi náo nhiệt lên. Tiêu Đình thu bút, xem kỹ một phen, khẽ gật đầu, tương bút ném vào đồ rửa bút bên trong.

Bên cạnh Hà Quân Hạo sớm đã đặt dưới bút vẽ, thời điểm này ngồi ở phía trước cửa sổ mặt không biểu tình. bụng một cái tửu chén nhỏ lãnh đạm cùng chờ đợi.

Hắn cũng không có tham gia náo nhiệt tới lấy mỹ nhân tâm hồn thiếu nữ tâm tư, đối với Hà Quân Hạo mà nói, chỉ hữu họa tác tỷ thí mới là với hắn mà nói có lực hấp dẫn sự tình, thế nào mỹ lệ hồng nhan, trong mắt hắn cũng bất quá chỉ là vô sở cử xương khô, chỉ hữu họa tác trong vật lưu lại, mới thật sự là

vĩnh hằng.

Nhi hấn Hà Quân Hạo tên của mình, đương nhiên, cũng sẽ là vĩnh hằng.

Hà Quân Hạo nghĩ như vậy, trong lòng cũng không có cái gì rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy mãnh liệt sục sôi. Cũng không có cái gì dương dương tự đắc đắc chí. Loại ý nghĩ này, tựa hồ chỉ là một loại quá mức tầm thường đáng dấp. Nhân khát muốn uống nước, đói bụng muốn ăn cơm, Hà Quân Hạo nhất định sẽ ghi tên sử sách. Đây đều là mủi phần tầm thường gần như đã trở thành chân lý sự tình, tối thiểu nhất, đối với Hà Quân Hạo mà nói chính là như vậy.

"Vạn Ngôn, cổ tay của ngươi khí lực chưa đủ, dùng bút đến phần cuối về sau liền có khô bút, điểm này nếu ngươi phải không cái, viện hoạ cuộc thi có thể sẽ xuất hiện vấn đề lớn." Hà Quân Hạo mắt lạnh nhìn trong phòng hết thấy. Về phần lâu một chính sảnh công chính tại phát sinh cái gì, hấn là không thêm để ý chút nào.

Tiêu Đình nghe lời của Hà Quân Hạo, nội tâm khẩn trương, trên mặt lại cười nói: "Quân Hạo thật sự là mắt sáng như đuốc. Đây vấn đề gia nghiêm cũng thường xuyên răn dạy cùng ta, chỉ là thật sự không tốt tu chính. Hữu Quân Hạo người bạn có thể khuyên can như thế, đối với ta Tiêu Đình mà nói thật đúng là nhân sinh nhất rất may sự tình a!"

Từ Thanh ở một bên nghe, vụng trộm lườm Hà Quân Hạo nhất nhãn, thấp giọng cười cười.

"Ngươi cũng thật sự là có thể chịu, nghe xong loại lời này cũng không trở mặt. Chúng ta này một đám nhi trong cũng chỉ có ngươi Tiêu Đình." Từ Thanh tiến đến Tiêu Đình bên cạnh, thấp giọng nói qua.

Tiêu Đình mỉm cười, đồng dạng thấp giọng trả lời: "Bất kể thế nào thuyết, Hà Quân Hạo tài hoa đích xác còn ở đó, viện hoạ nhất định sẽ tiến, tại cộng thêm phụ thân hấn thân phận, tổng không tốt cứ như vậy vắng về hấn. Nếu không phải hôm nay phiên lâu làm ra như vậy mình đường, ta cũng sẽ không thành hấn tới ngoan. Hấn gia hòa này đối với nữ nhân không có gì hứng thú, người giúp ta cùng các huynh đệ nói một chút, ngày sau ta nhất định sẽ thành mọi người tới đây cực kỳ nhạc a nhạc a, xem như bồi thường."

Từ Thanh cười ứng, lại liếc qua một bên bức họa, đó là Hà Quân Hạo vừa mới về ra mỹ nhân đồ, đáng dấp uyển chuyển thân nhiên, nhất là một đôi điểm nước son con ngươi Câu Hồn Nhiếp Phách, thanh lệ bên trong mang ra ba phần yêu mị, thật sự không tầm thường nhân có thể vẽ ra.

Từ Thanh không khỏi thờ dài một tiếng, lắc đầu nói: "Trời xanh bất công! Trời xanh bất công a! Như thế nào như vậy tài hoa, lại cứ rơi xuống này trên người Hà Quân Hạo."

Tiêu Đình lắc đầu cười nói: "Ngươi lại không có nhìn thấy hấn bình thời là như hà luyện viết văn, đó mới gọi là ngày đêm chìm đắm, không phải là người bình thường có thể làm được. Cha ta thường xuyên thuyết, hấn Hà Quân Hạo thiên phú đích xác không sai, nhưng lợi hại nhất ở chỗ một khóa bên lòng, từ bảy tuổi học họa đến nay, một ngày chưa từng đoạn qua. Nghe nói nhà bọn họ chỉ cần là họa tác bản nháp tự động hai cái gian phòng, ngươi nói, nhân vật như vậy không lẫn lộn nổi danh đường, còn có thể là ai?"

Từ Thanh nghe xong lú lười, cảm khái nói: "Thì ra là thế này, xem ra cũng chỉ là cái tài trí bình thường. Vạn Ngôn nếu ngươi là như cái kia dụng công, bây giờ tạo nghệ sợ là cao hơn qua hấn không chỉ một đầu!"

"Cũng không dám như vậy bĩ, " Tiêu Đình giận dữ nói, "Thiên hạ sự tình, nhất vô dụng chính là 'Nếu như' hai chữ. Ta không có kia đội bên lòng nghị lực, đành phải thay vì giao du vắng lại, dính hơi dính đối phương khả năng."

"Vạn Ngôn quá mức khiêm tốn." Từ Thanh cười cười.

Thời điểm này, có người bụng tửu chén nhỏ gom góp qua đàm tiếu, Tiêu Đình cười ứng vài câu. Mọi người một phen ăn uống linh đình, không khỏi Thuyết Khô vào ban ngày chuyện xưa.

"Vạn Ngôn, ngươi kia cái gọi bằng hữu của Sở Phong ngược lại kỳ lạ, cũng không biết đến cùng là bởi vì chuyện gì vội vàng đã đi. Đứng rồi, các ngươi khả nhìn thấy đến đây tìm đó của hấn nữ tử? Oh my gosh!(OMG) ta xa xa nhìn coi, tựa hồ so với ta cao hơn một đầu, thật sự là làm cho người ta sợ hãi!"

"Tựa hồ là người Hồ? Bất quá dung mạo thật là tốt, không biết cùng kia Sở Phong là bức nào quan hệ."

"Vậy Sở Phong ngược lại có chút ý tứ, mặc dù chỉ là thị tỉnh tiểu dân, có thể thực hiện dừng lại trong đó cũng không có quê mùa ý tứ, lời nói chỉ từ cũng hơi có chút huyền diệu ngữ diệu, rất có chút ý tứ. Thánh Vạn Ngôn ngươi nói, hấn là Lục Văn Đoan đệ tử. Lục Văn Đoan, là Sơn Âm Lục thị, quan đến Lễ bộ Thượng Thư vị nào?"

Tiêu Đình gật đầu nói: "Đúng là hấn."

"Chẳng trách." Người bên ngoài nói, "Chỉ là nếu như ta nhớ không lầm, vị kia lục Lão Tiên Sinh tựa hồ là lấy toàn khắc nổi tiếng hậu thế, như thế nào thu cái đồ đệ, học lại là họa vẽ đoạn đường này?"

Từ Thanh cười nói: "Chuyện này chúng ta ngược lại hỏi qua, nghe nói Sở Phong họa tác sư từ một người khác, gọi là Trình Nguyên. Tại ngoại địa thanh danh không hiện, nhưng nghe thuyết tại Hàng Châu Thành địa phương là cái rất nổi danh ẩn sĩ."

"A, bất quá là lâm trận bỏ chạy, mua danh chuộc tiếng đồ mà thôi!"

Hà Quân Hạo một mực ở bên cạnh nghe, thời điểm này mở miệng cười lạnh một tiếng, thân nhiên nói: "Hắn rồi mới tại trên thân thể lâm trận bỏ chạy, đây là tất cả mọi người từng nhìn thấy sự tình, rõ ràng cho thấy sợ hãi ném đi thể diện đặc biệt an bài xuống đồ vật, chẳng lẽ lại cho rằng chúng ta đều là mù lòa sao. Ta xem vị này lục Lão Tiên Sinh cũng là lớn tuổi già nên hồ đồ rồi, vậy mà thu như vậy phẩm hạnh không đứng đắn nhân làm đồ đệ, sẽ không sợ tổn hại thanh danh của mình sao!"

Mọi người nghe vậy, đều cảm thấy có chút xấu hổ.

Nếu như lời của Hà Quân Hạo chỉ cần chỉ hướng Sở Phong một người thì cũng thôi, tất cả mọi người là người cùng thể hệ, ngẫu nhiên sau lưng nói lên vài câu khả năng không coi vào đâu, mặc dù truyền tới đối phương trong tai cũng phải tội lên. Khả Hà Quân Hạo những lời này, lại cứ tương chuyện chuyện đến trên người Lục Văn Đoan, mọi người không khỏi không lời, không người nào dám tùy ý phụ họa.

"Ồ, các người nhìn, Lý ma ma lại ra, chắc là thời gian đã đến, mọi người chuẩn bị thưởng bình luận!"

May mà lâu một cái chiêng thanh nhẹ vang lên, vì trong phòng xấu hổ giải vây.

"Vạn Ngôn, Quân Hạo, các người mau đem họa tác lấy ra khứ a! Thả để cho những cái này không có mắt đồ vật nhìn một cái, đến cùng cái gì mới thật sự là mỹ nhân đồ! Ha ha. . . Ồ? Kỳ quái!"

"Vương huynh, làm sao vậy?" Tiêu Đình cười ha hả tương chính mình họa tác cầm lấy, sửa sang quần áo, chuẩn bị xuống lầu.

"Đối diện người kia, thoát nhìn, dường như là. . . Vào ban ngày Sở Phong đó ni "

Hà Quân Hạo nghe vậy biến sắc, ba bước cũng làm hai bước vọt tới trước cửa, gắt gao nhìn về phía đối diện.

Thời điểm này, Sở Phong chính cầm Huy Tông họa tác đi ra cửa, đứng cạnh cửa trên hai vị thị vệ cười cười, gật gật đầu, lại trở lại tương cửa phòng đóng lại.

"Quả nhiên là hắn!" Từ Thanh cũng bu lại, cách sân vườn tò mò nhìn đối diện, vẻ mặt kinh ngạc, "Hắn không phải nói thi họa hành có chuyện, vội vàng đi sao? Hiện giờ tại sao lại tới nơi này? Ồ, trong tay hắn. . . Cũng là mỹ nhân đồ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lâm Uyên giảng co

"Phiền lâu kết bạn lấy thủy mặc", những lời này, lại nói tiếp rất êm tai, nhưng trên thực tế trận này việc trọng đại vấn đề mấu chốt nhất, cũng không ở chỗ "Kết bạn" hai chữ.

Kết bạn địa phương chung quy rất nhiều, trong nhà có thể tiểu tụ hợp, trường đình có thể tổng biệt, tây lầu hoàng hôn có thể nuốt tửu, gió đông dạ tán có thể nâng chén. Kết bạn địa phương rất nhiều, thế nhưng, có thể làm cho thủy mặc họa vẽ bị nhiễm lên một lượng kiểu điểm mùi vị, cũng chỉ có phiền lâu cùng với này một mảnh xưa nay Sơn Phần khí nồng hậu dày đặc khu vực.

Bên ngoài, trận này phiền lâu việc trọng đại phần thưởng kỳ thật mười phần chỉ một. Ngoại trừ phiền lâu cung cấp tinh mỹ văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) cùng với 20 quan tiền ra, còn lại đáng quảng cáo rùm beng, liền chỉ hữu dữ hành thủ Lý Sư Sư một lần gặp mặt.

Hiện giờ Lý Sư Sư hay là bán nghệ không bán thân thanh quan nhi (*gái bán nghệ), tại Đông Kinh nội thành nên mới mạo song tuyệt đồ cực nhất thời, đơn giản sẽ không ra trận, có thể mua đắc mấy canh giờ đóng cửa hỏi tiếng đàn nhân, cũng đều không phải là nhân vật tầm thường.

Về phần 20 quan tiền, đối với bình dân dân chúng mà nói có lẽ là một bút không hiểu được số lượng, thế nhưng là đối với người đang ngồi nhóm mà nói, chương tiếp cận với một hồi châu chày tiện tay tiêu dùng, thật sự không coi là cái gì.

Chân chính ở chỗ này múa bút vẽ mực các nhân vật, muốn theo đuổi, không có gì hơn hai loại đồ vật. Một là vì doanh đắc mỹ nhân tâm, nhị, chính là giống như Hà Quân Hạo như vậy, vì danh thanh.

Đương nhiên, đại đa số người là thích hai người giai thu, tương tự Hà Quân Hạo bức này hiện nay người của Vô Trần vật, ít lại càng ít.

Tầu nghệ thuật con đường này nhân, cần có nhất chính là thanh danh. Hà Quân Hạo dù cho thể nào lãnh ngạo, điểm này, hắn cuối cùng là minh bạch.

Rốt cuộc từ nhỏ ở Đông Kinh nội thành lớn lên, Hà Quân Hạo tại trong hội bản thân đã có không nhỏ danh khí, thế nhưng đối với hắn mà nói, còn xa xa không đủ.

Hắn là muốn lưu danh sử xanh nhân, muốn giao du vãng lai vòng tròn, là rừng trúc bảy hiền, Lý Tư Huấn phụ tử loại này tầng thứ nhân vật, mà không phải trước mắt những cái này chơi bởi lâu lồng phú quý người rảnh rỗi.

Hà Quân Hạo xưa nay xem thường những người này, hơn nữa, hắn cũng chưa bao giờ từng che dấu chính mình loại cái nhìn.

Duy nhất để cho hắn cảm thấy có chút khả lấy chỗ, cũng chỉ có Tiêu Đình. Cho nên. Tại Tiêu Đình cười nói ra tên Sở Phong, Thuyết Khởi hắn cũng là năm nay muốn tham gia viện họa khoa khảo thí người, Hà Quân Hạo cảm giác được trái tim của mình co rúc nhanh hai cái, một loại kích động tâm tình. Dần dần bao phủ hắn.

Hà Quân Hạo cảm giác mình những năm nay trôi qua rất không thú vị. Ở những người bạn cùng lứa tuổi, không ai có thể vượt qua hắn. Hắn mang một cái trẻ tuổi một đời rất có vì già tên tuổi quá nhiều năm, thế cho nên sinh mệnh đều trở nên bình thân rất nhiều.

Đông Kinh thành thoát nhìn rất lớn, rất giàu có và đông đúc, rất phồn hoa. Nhưng trên thực tế. Chân chính muốn tại họa tác trên con đường này đi thẳng hạ xuống nhân, thật sự là thật rất ít.

Kinh Thành đám quan chức đến khứ khứ, mang đến đám đệ tử vãng lai không dứt, khả Hà Quân Hạo chân chính có thể tìm được bằng hữu, hay là địch nhân, thật sự ít đến thương cảm.

Hắn cảm thấy rất không thú vị. Nhân sinh đều có chút không thú vị.

Hắn tựa hồ đã định trước phải ở này cô độc trên đường đi xuống khứ, thi đậu viện họa, đạt được bệ hạ ca ngợi, sau đó, danh lưu lại sử sách.

chuyện xưa rất tốt. Chỉ là bớt chút hương vị.

Hà Quân Hạo tại lúc ban đầu nhìn thấy Tiêu Đình thời điểm, đã từng cũng muốn nghiền nát hắn.

Niềm kiêu ngạo của hắn dữ rệt, không cho phép bên cạnh có người cùng hắn năng lực đụng vào nhau gần. Lúc Hà Quân Hạo đối mặt loại này uy hiếp thời điểm, hắn hoặc là tương những người này đánh rớt trần ai, hoặc là tương những người này trực xuất ra Phạm của mình vậy.

Hắn tại trước tiên khứ khiêu chiến Tiêu Đình, Tiêu Đình vui vẻ ứng chiến. Kết quả, đương nhiên là mười phần đơn giản, Hà Quân Hạo nhẹ nhõm thủ thắng.

Hà Quân Hạo cười lạnh chế ngạo vu Tiêu Đình, nhi làm Hà Quân Hạo hết sức ngạc nhiên chính là, Tiêu Đình cũng không có như những người khác đồng dạng. Bởi vì đối phương chế ngạo nhi thẹn quá hoá giận, ngược lại cười nhẹ thân nhiên tiếp nhận loại này trào phúng, thậm chí cùng hắn đã trở thành bằng hữu.

Đây đối với Hà Quân Hạo mà nói, là mười phần ly kỳ sự tình. Cũng là chỉ vẹn vẹn có sự tình.

Nhưng loại kinh nghiệm này cũng không có để cho tâm tình của Hà Quân Hạo cải biến quá nhiều, hắn như trước bảo trì loại kiêu ngạo này đến hiện nay Vô Trần trình độ, giống như phòng ngự kẻ săn mồi đồng dạng, mắt lạnh nhìn bên cạnh hết thấy dám can đảm uy hiếp nói người của hắn.

Cho nên, lúc Sở Phong xuất hiện thời điểm, Hà Quân Hạo theo bản năng đưa hắn trở thành khiêu khích người. Mà khi hắn đã mài dao soạn soạn. Chuẩn bị tự tay cho này người khiêu khích một cái bạo kích thời điểm, lại cứ Sở Phong cũng tại một câu về sau bỗng bênh đi xa, này tự nhiên để cho Hà Quân Hạo tà bỏ ra một đao, cứng rắn bỏ vào trong không khí.

Này đương nhiên, để cho Hà Quân Hạo rất không thoải mái. Thậm chí, mười phần tức giận.

Hắn cũng không có nghĩ này sau lưng sự tình. Nói ví dụ, Tiêu Đình vì sao phải tương Sở Phong đưa đến trước mắt mình, vì sao phải tại đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) du ngoạn thì chuẩn bị cho tốt văn chương.

Đây đều là quá mức tầng thứ sâu đồ, Hà Quân Hạo cũng không có cái gì biết được **.

Hà Quân Hạo cũng không thêm để ý chính mình bởi vì sao nhi đối địch với người khác. Hắn chỉ hy vọng, địch nhân của mình có thể mạnh mẽ một ít, cường thịnh trở lại một ít.

Chỉ là, tại hắn đối với lừa gạt của Sở Phong rốt cục tại Hạ Thiên nóng bỏng trong tiếng gió tiêu tán thời điểm, lại cứ, Sở Phong lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Hơn nữa, trong tay Sở Phong còn bung lấy một bức họa.

Hà Quân Hạo mí mắt nhảy lên hai cái, hắn rất nhanh nắm tay, tức giận cười lạnh một tiếng, lập tức nắm lên chính mình họa tác, xông xuống lầu dưới.

Sân vườn đối diện hai phiên thang lầu, một cái tại Sở Phong trước cửa, một cái tại Hà Quân Hạo trước cửa.

Tiêu Đình tự nhiên cũng không có dự liệu được hiện giờ cục diện này, thời điểm này cũng cảm họa tác vội vàng xuống lầu, chân phải vừa mới dính đến lầu một phòng khách mặt đất, Hà Quân Hạo đã nhất nhất đẩy ra chặn đường đám người, đi tới Sở Phong trước người.

Hà Quân Hạo dừng bước lại, khẽ nâng liếc trông mắt, dùng băng lãnh đến gần như đâm ánh mắt của người nhìn nhìn Sở Phong.

"Lúc trước vì cái gì chạy trốn?" Hà Quân Hạo cũng không thêm để ý xung quanh ồn ào náo động dữ dội, hấn tương Sở Phong ngăn ở đầu bậc thang, cảm thấy người sau trên mặt nhợt nhạt nụ cười có chút chói mắt.

"A, Hà huynh!" Sở Phong hơi hơi giật mình, chợt lại hiểu được, đối phương rốt cuộc tới nơi này, về tranh loại chuyện này tự nhiên là sẽ không bỏ qua, vì vậy cười rõ lên, "Hà huynh ở đây, những người khác cũng đều đã đến rồi sao? Vào ban ngày rồi đi thật sự là quá mức vội vàng, ta đích xác hẳn là xin lỗi."

"Ta không cần áy náy của ngươi," Hà Quân Hạo thanh âm mang theo quanh năm không thấy dương quang tới thăm phiền muộn, "Ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi lúc trước tại sao phải chạy trốn?"

"Chạy trốn?" Sở Phong liền giật mình, không hiểu nhiều lắm đối phương theo như lời là có ý gì. Chợt lại hiểu được, đoán được đối phương không khoải hẳn là dữ hai người trong đó trắng kia không có bắt đầu tựu kết thúc tỷ thí có quan hệ, "Hà huynh nói là lúc trước trên chân núi sự tình sao? Thật sự là xin lỗi, tại hạ đích thực là có việc gấp bị người kêu trở về, cũng không phải là cố ý gây nên. Ngày sau tại hạ ổn thỏa bồi tội."

Hà Quân Hạo không nói gì, nhưng rất rõ ràng, cũng không có tiếp nhận Sở Phong loại này giải thích. Vì vậy chỉ là như trước mắt lạnh nhìn hẳn, rất rõ ràng cũng không tin tưởng lời của Sở Phong.

Sở Phong bất đắc dĩ mà cười, hẳn rất rõ ràng đối phương tính tình, vì vậy gơ tay hướng về phía Hà Quân Hạo ôm quyền. Nhiều lời vô ích, nhắc chân muốn từ đối phương bên cạnh thân rồi đi.

"Trong tay ngươi cảm cũng là mỹ nhân đồ? Chính ngươi tác họa?"

Hà Quân Hạo lại không có trả hẳn đi ý tứ, bước chân hướng bên trái nhất chuyển, ngăn trở Sở Phong.

Huy Tông bức họa tại Sở Phong trong tay, dĩ nhiên xoay lên. Mặt sau ngoại trừ lẽ tẻ nét mực ra, nhìn không ra cái gì.

Sở Phong nhìn về phía Hà Quân Hạo, cười nhạt một tiếng, hơi hơi thờ dãi: "Hà huynh hà tất như thế cố chấp."

Không sai, hẳn cũng không biết trước mắt Hà Quân Hạo này kỹ năng vẽ đến cùng cao minh đến cái loại gì trình độ độ, nhưng Sở Phong lại biết được, tại hẳn thân ở niên đại trong, có thể tại thi họa cao hơn mình qua Huy Tông, thật sự không nhiều lắm.

Trong tay Hà Quân Hạo cũng có một trương cuốn lại họa tác, rất rõ ràng. Hẳn cũng là muốn dự thi.

Nếu như Sở Phong thật sự là lấy chính mình họa tác dữ Hà Quân Hạo phân cao thấp, Sở Phong chưa hẳn có thể thắng được, thế nhưng là hiện giờ tình huống như vậy, chỉ có thể là hẳn Hà Quân Hạo tại tự chuốc lấy khổ.

Cho nên Sở Phong mỉm cười, cảm khái một tiếng.

Một tiếng này rơi vào Hà Quân Hạo trong tai, lại trở thành tràn đầy khinh bỉ khiêu khích, điều này làm cho hẳn mười phần căm tức.

"Ngươi ——" Hà Quân Hạo hai mắt híp lại, mặt hữu vẻ giận dữ.

"Sở huynh, Sở huynh! Không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể nhìn thấy ngươi!" Tiêu Đình vội vàng xuyên qua đám người chạy tới, cười đi vào hai người trong đó. Hai cánh tay phân biệt đề xuống hai người bờ vai.

Tiêu Đình cười đối Sở Phong nói: "Sở huynh, thi họa làm được sự tình là đã xong xuôi sao? Sớm biết chúng ta hẳn là phải người đi qua hỏi một câu, có thể cùng nhau tới đây phiền lâu." Hẳn lại ngẩng đầu nhìn Sở Phong chỗ đi ra lầu các gian phòng, cười hỏi: "Xem ra Sở huynh cũng có quý nhân bằng hữu, không biết trên lầu trong phòng là vị nào? Tại phiền lâu nơi này còn cần thị vệ người giữ cửa cũng không nhiều."

"Tiêu huynh," đối với Tiêu Đình, Sở Phong còn không có cái gì câu oán hận, vì vậy chấp tay cười cười, "Lúc trước vội vàng rồi đi thật sự thất lễ. Trên lầu này một vị lại là mọi sự chỉ ngọn nguồn. Là thi họa làm được một vị khách nhân, thật là muốn nói họ quá mức danh ai, kỳ thật ta cũng không rõ ràng lắm."

Lời này Tiêu Đình nơi nào sẽ tin tưởng, coi như là Sở Phong từ chối từ chối, ngược lại cũng không bắt buộc, ha ha cười cười, nói: "Sở huynh cũng không biết, Quân Hạo là chúng ta Đông Kinh nội thành nổi danh họa sĩ, vì lấy người tương đối kỹ năng vẽ, là có thể sự tình gì đều không quan tâm. Tiêu từ ngươi vừa vắn, tại trên đỉnh núi còn chưa bắt đầu tỷ thí, liền đem chúng ta Quân Hạo gạt tại chỗ đó. Ha ha! Quân Hạo thế nhưng là tức giận, may mà hai người các ngươi thoát nhìn cũng là địch nhân vốn có, vậy mà ở loại địa phương này cuối cùng cũng đụng phải một chỗ."

Nếu như không nhìn lầm, Sở huynh trong tay này một bức nhất định cũng là mỹ nhân đồ sao? Hai người các ngươi mặc dù tại trên đỉnh núi bỏ lỡ tỷ thí, nhưng hiện tại cơ duyên xảo hợp, cũng có thể phân cao thấp đi! Ha ha! Quân Hạo, ngươi nói có đúng hay không?"

Tiêu Đình lời nói này coi như là liền đánh đái tiêu, cười tủm tỉm giống như thuận miệng ném ra đồ vật, vui cười tức giận mắng trong đó liền đem hai người trong đó giường cung bặt kiếm bầu không khí bỏ đi mất, không thể bảo là không lợi hại.

Sở Phong cảm kích nhìn Tiêu Đình nhất nhãn, Tiêu Đình bất động thanh sắc gật đầu.

Hà Quân Hạo rõ ràng cũng hiểu được lời nói này rất có đạo lý, thời điểm này lửa giận trong lòng đánh tan hơn phân nửa, chỉ nhìn hướng Sở Phong cười lạnh một tiếng, nói: "Sở huynh, xin mời!"

Dứt lời, đi trước phát tay áo đi.

Tiêu Đình vì cảm giác xấu hổ, nội tâm ngược lại sớm đã dự liệu được bức này tình trạng, vì vậy đối Sở Phong cười nói: "Sở Huynh Đệ chớ để ý mới tốt, Quân Hạo hần, tính tình có chút bán ra, dữ người bình thường bất đồng. Tài hoa của hần cũng đích thực là cao, chúng ta xưa nay liền cũng không cùng hần làm nhiều so đo. Nhưng Quân Hạo nội tâm là một người tốt, chỉ là trên mặt cuồng ngạo chút, Sở Huynh Đệ người không muốn để vào trong lòng."

Sở Phong mỉm cười, nói: "Tiêu huynh không cần để ý, như là nhân vật như Hà huynh, ta nhận thức ngược lại không ít. Xưa nay tài hoa hơn người người khó tránh khỏi có chỗ hơn người, nghĩ đến vị Hà huynh này nhất định cũng là như thế."

"Sở Huynh Đệ tuổi còn trẻ lại có nhận thức nhân chi năng, làm cho người tán thưởng." Tiêu Đình thuận miệng khen một câu, nghĩ nghĩ, lại nói, "Sở Huynh Đệ là thông tình đạt lý người, chuyện này, ai, nói như thế nào đây... Hà huynh kỹ năng vẽ, đích xác cao minh. Có thể nói như vậy, tại Đông Kinh nội thành, Hà huynh tại họa vẽ trên tạo nghệ cơ hồ là riêng một ngọn cờ, ta Tiêu Đình chỉ có thể nhìn qua kỳ bóng lưng, xa xa không thể với tới. Phen này tỷ thí, Quân Hạo hần cũng là rất có lòng tin..."

Tiêu Đình như vậy nói qua, nhìn thoáng qua sắc mặt của Sở Phong, kiên nhẫn không ra cái gì, liền nói tiếp: "Hà huynh cái tính cách này tử, nếu là thắng người bên ngoài, cũng không hề vậy vậy tay áo trực tiếp rời đi, e rằng sẽ nói ra chút lời nói. Những lời này nha, dưới sự kích động cũng chưa chắc phát ra từ đáy lòng, cho nên..."

Lời đầu nói đến chỗ này, Sở Phong đâu nghe không rõ. Tiêu Đình nói gần nói xa ý tứ chính là đang nói: Cuộc tỷ thí này, Hà Quân Hạo là nhất định sẽ thắng. Hơn nữa, nếu như Hà Quân Hạo thắng, hần là nhất định sẽ nói một ít chế ngạo trào phúng lời. Cho nên a, Sở Phong người đặc trước có chút chuẩn bị tâm lý a! Ngàn vạn không muốn đến lúc sau chịu không được, thổ huyết ba lít mới tốt!

Sở Phong kiên Tiêu Đình nói xấu hổ, vì vậy cười nói: "Tiêu huynh không cần để ý, ta hiểu được, cứ yên tâm a! Bất quá là phiền lâu một hồi vui đùa, cũng không phải cái gì không được sự tình, ta sẽ không thật đúng."

"Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt!" Tiêu Đình nghe vậy thở ra một hơi, trong nội tâm cảm khái một tiếng, liền cười dữ Sở Phong cùng nhau hướng hoa kia sánh ở giữa đi đến.

Phòng khách ở giữa xử đã có nhân tại thu mọi người họa tác, họa hết bản thảo nhao nhao giao cho một vị tuổi trẻ thiếu nữ trong tay, hiện tại cũng không triển khai.

Đương nhiên, cũng có không thể chờ đợi được muốn đem chính mình họa tác biểu hiện ra cho mọi người xem nhân, đạt được vài câu nịnh nọt hay là chế ngạo, liền cũng thế.

Tính theo thời gian hun hương vẫn còn ở trên đài thiêu đốt lên, nhưng đã thấy đầy, còn không có họa hết nhân đang tại vận dụng ngòi bút như bay.

Bức họa giống như tuyết rơi lần lượt từng cái một trao đi lên, Sở Phong tương chính mình bức họa trong tay đưa lên, không khỏi cười cười, cảm thấy loại cảm giác này thật sự dữ cuộc thi nộp bài thi không có gì quá lớn khác nhau. Hơn nữa, chính mình trao đi lên này cái đề bài, hay là ăn gian có được.

Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong không khỏi bật cười.

"Là chuyện gì, để cho Sở huynh thoải mái như thế?" Tiêu Đình cảm thấy thú vị, cười hỏi một tiếng.

Sở Phong lắc đầu, cười nói: "Ta chỉ là đang nghĩ, ngày mùa thu viện họa khoa khảo thi thời điểm, có phải hay không cũng là náo nhiệt như vậy."

Tiêu Đình nhìn nhìn bốn phía, cười nói: "Thật sự là đừng nói, tham gia nhân số mặc dù sẽ bị hôm nay nhiều như vậy một ít, nhưng hình thức ngược lại không sai biệt lắm. Đề là hiện trường xuất một ít đề mục, chỉ là viện họa khoa khảo thi, xuất phần lớn là thơ ca một loại câu, bị như vậy đề mục muốn phong nhã rất nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mạch trên nhà ai còn trẻ tức anh tuấn kiệt xuất

"Viện họa khoa khảo thi phần lớn lấy thơ Đường Tống từ vì đề, sẽ không quá qua câu nệ Vu mỗ một loại họa phái hay là bút pháp, chỉ cần có thể phù hợp đề mục, lại còn lại có thể đủ bày ra chính mình lợi hại nhất tài nghệ là tốt rồi, kỳ thật đối mọi người mà nói là một kiện rất tốt sự tình."

Tiêu Đình cười nói: "Khứ niên đề mục là 'Khi nào cộng tiền cửa phía tây đèn cây', năm trước xuất chính là một câu 'Không sơn không gặp người', hoặc sơn thủy hoặc nhân vật hoặc tranh hoa điều, đủ loại không phải trường hợp cá biệt. Về phần đến cùng như hà lấy ý, kết cấu, là thắng thần phát biểu suy nghĩ trong lòng hay là khúc kính thông u, tựu đều xem mọi người ý nghĩ của mình. Dữ loại này đơn thuần đơn giản 'Mỹ nhân đồ', trên thực tế khác nhau vẫn rất lớn."

Sở Phong nghe, mười phần đồng ý, gật đầu nói: "Nguyên lai như thế, hay là Tiêu huynh kiến thức rộng rãi."

"Cũng không phải cái gì kiến thức rộng rãi, chỉ là nghiên cứu viện họa khoa khảo thi đã mấy năm, nghe ngóng thêm một ít mà thôi. Thỉnh Văn Đoan ý của tiên sinh, Sở huynh là đầu năm nay mới chuẩn bị khảo thi viện họa?" Tiêu Đình cười hỏi.

"Vâng, đây cũng là Văn Đoan ý của tiên sinh, chính ta nghĩ nghĩ, cũng hiểu được viện họa là một không tề nơi đi. Chỉ là..." Sở Phong nhớ tới mặt khác vị Trình Nguyên kia tiên sinh, nội tâm không khỏi hơi hơi thờ dài, lại nghĩ tới một người khác, liền hỏi, "Đúng rồi, không biết Tiêu huynh dữ viện họa bên trong nhậm chức nhân vật có hay không quen thuộc?"

Tiêu Đình nao nao, không rõ ý đồ của Sở Phong, nhân tiện nói: "Viện họa nhân kỳ thật cũng không ít, nhận thức hay là hơi hơi nhận thức mấy cái, như thế nào..."

Sở Phong gãi gãi đầu, có chút không có ý tứ: "Hữu một vị gọi là Phó Nhạc Hòa, không biết Tiêu huynh có hay không rõ ràng?"

"Phó Nhạc Hòa?" Tiêu Đình đọc một lần danh tự, tâm tư khẽ nhúc nhích, "Đúng rồi. Cái tên này nghe hết sức quen thuộc... Phó Nhạc Hòa, tựa hồ là trong nội viện một vị đội chiếu? Ta nghe qua cái tên này. Như thế nào. Sở huynh cùng vị này Phó đại nhân tình bạn cố tri?"

Sở Phong lắc đầu: "Kỳ thật cũng không nhận ra, chỉ là... Hắc! Hữu tình đồng môn."

"A?" Tiêu Đình hù nhảy dựng. Mở to hai mắt nhìn, "Nhị vị là sư từ chỗ nào một vị danh sư?"

"Là Trình Nguyên tiên sinh, " Sở Phong cười nói, "Gia sư ân cư hương dã, trên thế gian thanh danh không vang, cho nên không lớn làm người biết."

Tiêu Đình nghe nói Sở Phong sư huynh tại viện họa bên trong nhậm chức, không khỏi đối Sở Phong cũng cao nhìn thoáng qua, cảm khái nói: "Nguyên lai như thế. Tôn sư có thể dạy dỗ Phó đại nhân như vậy cung đình đội chiếu, kỳ họa vẽ trên thủ đoạn tự 卍·卍·, nhưng có thể thấy được rõ ràng. Sở Huynh Đệ cũng là thiên tư anh bác người. Chắc hẳn cũng là tôn sư đệ tử đắc ý a!"

Tiêu Đình kỳ thật cũng không xem qua Sở Phong họa tác, cái gì "Thiên tư anh bác" thuần túy là thuận miệng nịnh nọt ngữ điệu.

Sở Phong mỉm cười, nói: "Đệ tử đắc ý phải không dám đảm đương, sư phụ chỉ lấy ta cùng Phó đại nhân hai vị đồ đệ mà thôi."

Con mắt của Tiêu Đình không khỏi trừng đắc càng lớn vài phần, cả đời dạy dỗ hai cái đồ đệ, một cái hiện giờ tại viện họa làm cung đình đội chiếu, một cái khác lại chuẩn bị chịu Văn Đoan tiên sinh tán thưởng. Nhân vật như vậy, lại cứ trên thế gian không có danh tiếng gì, Trình Nguyên này. Rốt cuộc là phương nào cao nhân? Nhi trước mắt Sở Phong, đến cùng tại họa vẽ trên tạo nghệ đến cùng như thế nào?

Nguyên bản, Tiêu Đình phải không như thế nào để ý Sở Phong kỹ năng vẽ, dữ Sở Phong kết giao du ngoạn. Chỉ nhìn trúng hẳn cùng với Lục Văn Đoan quan hệ, về phần Sở Phong mình rốt cuộc năng lực như hà, Tiêu Đình cũng không để trong lòng. Cho dù Sở Phong chỉ là một cái bần nhãi đồ không nổi tường nhân vật thì như thế nào. Nói cho cùng chỉ là đáp cầu dất mối người trung gian mà thôi, đối với chính mình tác dụng bị giới hạn.

Thế nhưng là chuyện cho tới bây giờ. Tiêu Đình đột nhiên tò mò.

Hắn nhìn lấy Sở Phong giao cho thiếu nữ trong tay bức họa kia cuốn, nghĩ thầm. Nếu như Sở Phong này kỹ năng vẽ thật đúng bị Hà Quân Hạo cao minh hơn, cục diện lại nên như thế nào?

Tuy loại khả năng này tính thật sự quá nhỏ quá nhỏ, nhưng Tiêu Đình suy nghĩ hay là không khỏi hướng cái phương hướng này vòng vo một chút, lại rất nhanh đến thu hồi.

Đích xác, loại khả năng này tính là gần như vu không...

Ồn ào náo động dữ náo nhiệt vẫn còn tiếp tục lấy.

Thân ảnh phân loạn, cười đùa vô chương. Phòng khách nhân càng tụ càng nhiều, từ lâu hai lầu các hạ xuống "Nộp bài thi", từ ngoài cửa đi vào xem náo nhiệt... Mọi người giúp nhau bàn về đủ loại sự tình, dữ thi họa có quan hệ, không quan hệ, đủ loại việc vặt dữ đại sự, hết thảy tựa như cùng phiêu hốt ở phiến trên lầu trống không mong vãn đồng dạng, hợp gặp tán tán, phiêu hốt bất định lấy.

Hà Quân Hạo nhìn Sở Phong nhất nhãn, mặt không biểu tình, nhất lý vạt áo trước, tự hành đi lên lầu.

"Bình phán chính là Đông Kinh nội thành giới hội họa tiền bối, Lâm Lâm này tổng tổng thu lên rồi 50~60 chương bức họa, e rằng bình phán lên cũng phải cần một khoảng thời gian, chúng ta đi lên lầu đợi là tốt rồi." Tiêu Đình cười nhìn thoáng qua lầu các trên kia hai người đột ngột hộ vệ, "Sở huynh, người là khừ chúng ta chỗ đó uống một chén, hay là trở lại người vị khách nhân kia chỗ nào? Vị khách nhân kia là trường bối sao? Chúng ta những người này có muốn hay không khừ kính một chén rượu?"

Sở Phong không hiểu lắm những vật này, thời điểm này thật sự bị hỏi khó, hơi hơi sững sờ ngơ ngác một chút.

Tiêu Đình nhìn ra trong đó môn đạo, không khỏi cười lên ha hả, vỗ bờ vai Sở Phong nói: "Tiêu tử người thật sự thú vị, những chuyện này đâu như vậy làm khó? Nhìn người phen này bộ dáng, vậy mà bị người ta lần đầu tiên gặp mặt, ta ở trước mặt cười nhạo người còn muốn quần bách chút."

"Tiêu huynh tuệ nhãn như đuốc." Sở Phong ngược lại không để ý đặc loại chuyện này hữu mất mặt gì, cười thẳng thắn, "Chúng ta loại này cửa nhỏ nhà nghèo xuất thân nhân, thật sự không hiểu lắm những cái này cấp bậc lễ nghĩa phương diện sự tình."

"Sở huynh quá mức khiêm tốn." Tiêu Đình cười nói, "Những cái này đều là vụn vặt việc nhỏ, cũng chỉ có chúng ta những tục nhân này mới có thể để ý. Đó của người vị khách nhân, ta ngược lại là cũng có nghe thấy, nghe nói thân phận thành câu đố, xưa nay cũng không gặp người ngoài. Sở huynh người có thể dữ nhân vật như vậy kết giao, tiến dần từng bước, cũng là một phần cơ duyên. Cũng thế, chúng ta những người này tự không kéo người chân sau! Tuy cũng rất muốn bắt lại người khừ uống một chén, thế nhưng là Quân Hạo hãn chỉ sơ sẽ có oán hận chi ngôn. Ha ha! Huynh đệ chúng ta ngày khác chơi nữa nhạ một phen, như hà?"

Sở Phong gật đầu cười nói: "Chợt nghe Tiêu huynh an bài."

"Ha ha, trong chốc lát bức họa cao thấp thứ tự công bố ra, người ta gặp lại." Tiêu Đình cười nói.

"Tiêu huynh tài cao, nhất định là Top 3 giáp không thể nghi ngờ."

"Không dám, Đông Kinh nội thành Tàng Long Ngọa Hổ, loại chuyện này, ai có thể nói thanh ni "

Dứt lời, Sở Phong đỡ Tiêu Đình hai người từng người đi lên lầu.

Đi vào trong môn, Mã công công khuôn mặt tươi cười đón chào, hỏi: "Sở lang quân, rồi mới tựa hồ gặp trở ngại gì? Lúc trước đối với ngài ác ngôn đối với hướng chính là người phương nào vật?"

Sở Phong nghe được này ý tứ trong lời nói, tựa hồ là nếu như mình một câu nói ra miệng. Đối phương sẽ giúp mình trút giận. Minh cùng Hà Quân Hạo trong đó lại không có cái gì sinh tử đại sự, không cần phải nhờ vào ngoại bộ lực lượng làm xảy ra chuyện gì. Vì vậy vội hỏi: "Không có không có, chỉ là bạn bè đang lúc hồ đồ mà thôi."

Vị này Mã công công nếu như có thể đi theo Huy Tông cùng nhau xuất cung. Chắc hẳn trong cung tất nhiên là quyền thế hiển hách nhân vật. Hẳn hiện giờ sơ dĩ đối với chính mình khuôn mặt tươi cười đón chào, chỉ là bởi vì Huy Tông đối với chính mình thương thức mà thôi. Khả nếu là mình loại này thân phận nhân vật đối với hãn hữu một tia nửa điểm bất kính hay là như hà, hãn bốp chết chính mình, tự thật sự giống như bốp chết một con kiến một loại.

Điểm này, Sở Phong vẫn là hết sức thanh tỉnh.

Trong phòng ti trúc nhiều tiếng, trong bình phong thân ảnh tích lũy động, tại ánh nến lăm nổi bật, có thể thấy được hữu tuổi trẻ nữ tử đang tại nhẹ la nhảy múa, nhìn qua chi hoàng thoáng như tiên nhân.

"Là Sở lang trở về sao?"

Huy Tông thanh âm từ bên trong truyền đến. Sở Phong vội vàng đi tới, xa xa đứng hầu tại bình phong trắc, kính cẩn nói: "Vâng, bức họa đã đưa lên, những mọi người đó xem xét một lát sẽ định ra phẩm cấp."

Huy Tông nằm nghiêng tại trên giường, hữu mỹ nhân ở trắc phục thị, rót rượu ly đầy, mười phần thanh thản.

"Sở lang thả tự tiện, trong chốc lát hạ xuống chỉ đợi thành danh là được. Ha ha!" Huy Tông cảm thấy lần này an bài mười phần thú vị. Lúc trước uống nhiều mấy chén, thời điểm này tựa hồ có chút vi huân, liền cười nhạt xông Sở Phong phát phát tay.

Sở Phong đồng ý, lui ra ngoài.

"Sở lang quân. Xin lỗi." Mã công công thấp giọng cười nói, "Thời điểm này e rằng không thể hứa người gọi cô nương, may mà bên ngoài trên đài cũng có chút tiết mục có thể giết thời gian. Sở lang quân có hay không có gì vui yêu rượu và thức ăn. Ta để cho hạ nhân lo liệu."

Sở Phong nghe vậy vội nói không cần, lại nói: "Mã công công không cần vì ta quan tâm. Ta tùy ý ngồi một chút là tốt rồi."

Mã công công cười ứng, còn gọi là nhân cầm chút rượu và thức ăn tại phía trước cửa sổ trên bàn nhỏ xếp đặt. Thịnh Sở Phong dời bước đến nơi đây.

Sở Phong hơi hơi chọn lấy rèm ra bên ngoài nhìn, đối diện lầu một phòng khách trên mặt bàn, đang tại có một cái mười sáu thì giờ tuổi tác thiếu nữ đang tại đàn hát, đối diện trong phòng, Tiêu Đình đám người đang tại cười đùa, ngược lại là Hà Quân Hạo ngồi trong góc, không nói một lời nhìn mình chăm chăm bên này nhìn.

Biết rất rõ ràng đối phương không có khả năng xuyên thấu qua trăm trọng liêm mặc thấy được chính mình, thế nhưng là Hà Quân Hạo mục quang hay để cho Sở Phong hơi hơi thờ dãi.

Trong chốc lát họa tác toàn bộ biểu hiện ra, bài xuất thứ tự, không biết Hà Quân Hạo này hội là dạng gì biểu tình.

"Nhà của ta a lang đối Sở lang quân ngài mười phần coi trọng." Mã công công cười ngồi ở Sở Phong đối diện, vì hấn châm một chén rượu.

Sở Phong vội vàng nâng chén, khom người cảm ơn, nói: "Không dám, không dám. Tại hạ không đức vô năng, chắc hẳn chỉ là mệnh số đỡ một ít, được khách nhân coi trọng mà thôi."

"Sở lang quân hà tất khiêm tốn, cho dù là lão nô ta, cũng biết nghĩ tại thi họa hành làm một cái quân gia, là cỡ nào không sự tình dễ dàng." Mã công công cười lộ lên, khóe mắt nếp nhăn mười phần thâm thúy, "Nhà của ta a lang thích những vật này, cho nên ta không ít hướng Phạm thị thi họa hành tầu động. Kia Phạm gia cũng là thi họa hành bên trong long đầu, xưa nay lấy người hầu nghiêm cẩn lấy xưng. Sở lang quân tuổi còn trẻ, vậy mà tự có thể trở thành một người quân gia, tự nhiên từng có nhân địa phương."

"Công công khen trật rồi, kỳ thật tại hạ sở dĩ có thể làm quân gia, cũng chỉ là cơ duyên xảo hợp mà thôi."

"Ha ha, cái gọi là cơ duyên, lại đâu thật sự là lão thiên gia cho nha." Mã công công ha ha cười cười, ngôn ngữ trong đó hơi có chút thâm thúy ý tứ.

Nhất thời vô sự, chỉ hữu quân dây cung khúc nhạc nhiều tiếng, Sở Phong liền cùng Mã công công câu được câu không nói chuyện phiếm.

Sở Phong phát hiện, vị này Mã công công đích thực là trong đó cao thủ, mặc dù chỉ là vô cùng đơn giản nói chuyện phiếm, cũng tại mấy câu trong đó trương Sở Phong thân thể đủ loại hỏi cái thông thấu. Hơn nữa ngữ khí ngữ điệu thật là ôn hoà tùy ý, thường thường đều là tại Sở Phong sau khi nói xong, mới kịp phản ứng, mình đã bị đối phương thấy rất rõ ràng.

Sở Phong không khỏi tán thưởng, một phương diện khác cũng không khỏi tự giễu nghĩ đến, người như tự mình, nếu là thật sự tại quan trường bên trong chìm nổi, sợ là bất quá mấy tháng công phu sẽ bị người chơi làm cho không biết nam bắc đồ...

Mà lúc này đây, phiên sau lầu viện một gian lớn như vậy trong sương phòng, mấy vị lên niên kỷ trường lão đang tại nhất nhất lời bình lấy bức họa trong tay.

Hơn mười bức vẽ cuốn cùng nhau thu nạp qua, chất lượng quả thực cao thấp không đều. Mấy người cười nói trước nhất nhất mở ra nhìn, thật sự khó trèo lên nơi thanh nhã liền tiện tay đặt ở tay phải bên cạnh, có chút ý tứ, liền phóng tới bên trái tạm gác lại tính tế phẩm chơi.

"Lão Triệu, người vị bằng hữu kia nhi tử đích thực là hữu thiên phú. Các người đều đến xem nhìn, khoản này lực kiện Khang thư nhưng, xinh đẹp nhất chính là cứng như vậy lăng bút pháp, lại cứ năng phác họa ra nữ tử ôn nhu, tài nghệ trên cùng là nhất lưu. Đứa nhỏ này gọi là... A, đúng rồi, lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) là Tiêu Đình, ta nhớ kỹ chữ của hấn là cái gì kia mà..."

"Tiêu Đình Tiêu Vạn Ngôn. Đứa nhỏ này đích xác rất tốt, làm người xử sự cũng rất có chính là phong cách của cha, tại Đông Kinh tuổi trẻ một thế hệ trong xem như xuất chúng nhân vật. Hấn kỹ năng vẽ không thể nói vô cùng tốt, thế nhưng khí khái cao, rất có thể chịu được nghiền ngẫm địa phương."

"Ta nhớ kỹ, nói vậy hài tử năm nay ngày mùa thu muốn tham gia viện họa khoa khảo thí? Lấy hấn năng lực cùng thanh danh, hẳn không phải là việc khó gì... Ồ? Đây một bức... A! Các người mau tới nhìn một cái!"

Mọi người nghe được này kinh dị thanh âm, nhao nhao bu lại, con mắt không khỏi sáng ngời.

"Đây là... Haaa...! Ta nói sao, tại Đông Kinh nội thành, có thể vẽ ra như vậy bức họa, ngoại trừ chúng ta đang ngồi mấy vị ra, cũng chỉ có Hà Quân Hạo tiểu tử này! Hấn cũng tới sao? Không nghĩ tới hấn cũng là thích gom góp náo nhiệt như vậy nhân."

"Quân Hạo đích thiên phú thật sự là cao minh. Ta nhớ kỹ năm trước thời điểm, còn xem qua hấn một bức nhân vật, khi đó hấn bút lực còn không có như thế tráng kiện, này không quá nửa năm công phu, vậy mà đã phát triển như vậy, quả thực làm cho người cảm khái a! Mấu chốt nhất chính là, hấn mới vừa vận nhọc quán chi niên, ngày sau thời gian còn rất dài. Đứa nhỏ này có thể phát triển đến cái loại gì trình độ độ, thật sự làm cho người ta mười phần chờ mong a!"

"Đúng vậy a! Theo ta thấy, lần này phiên lâu kết bạn, hấn này một bức mỹ nhân đồ hẳn là nhờ đắc thứ nhất!"

Mọi người nghe vậy, nhao nhao hòa cùng.

"Hà Quân Hạo thứ nhất, Tiêu Vạn Ngôn lấy tiếp theo, mọi người hẳn là đều không có điều gì dị nghị a? A..., nếu như tất cả mọi người đồng ý, chúng ta sẽ tìm xuất một cái danh thứ ba. Ha ha, đều là người thiếu niên náo nhiệt, chúng ta lớn như vậy tuổi tác, cũng chỉ có thể tương trợ bình luận một phen, làm một ít cây già lên mặt sự tình."

"Đúng vậy a! Đến cùng nan địch tuế nguyệt thời gian. Kia Sư Sư cô nương có thể ưu ái, đến cùng hay là cái này tuổi trẻ thiếu niên lang quân. Ha ha, 'Ngày xuân du, mạch trên nhà ai còn trẻ tức anh tuấn kiệt xuất'. Kia đợi thời gian, chúng ta những cái này lão đầu tử là rốt cuộc nhận thức cực kỳ khủng khiếp!"

"Này... Chư vị, này... Các người còn có ai nghe nói qua Sở Phong cái tên này sao?"

Một vị lão giả sắc mặt đột biến, hơi hơi trắng bệch, lại tựa hồ hiện ra vài phần kích động.

"Chưa từng nghe qua, làm sao vậy?" Có người cười đặt câu hỏi, chậm rãi đi tới, cũng không vội vã. Nhưng lúc hắn thấy được này bức bị triển khai bức họa, cũng như lúc ban đầu phát ra kinh hô người kia đồng dạng, sửng sốt ở đương trường.

"Đây là... Làm sao có thể? Như thế kỹ pháp cùng bút lực... Không thể nào đâu!"

"Sở Phong, Sở Phong? Chưa từng nghe nói qua cái tên này a, chẳng lẽ không phải Đông Kinh nhân sĩ?"

"Nói đùa gì vậy, năng lực như vậy, coi như là tại phía xa Silla, thanh danh cũng đã sớm nên truyền ra a!"

Một tiếng lại một tiếng kinh dị dữ dội hô, tại trong sương phòng nhộn nhạo ra.

Mà lúc này, phiên lâu mọi người còn không rõ ràng chuyện bên này. Tiêu Đình vẫn còn ở cùng người cười đựng rượu. Hà Quân Hạo vẫn ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn nhìn phía ngoài xe ngựa, nghĩ thầm như vậy không thú vị sự tình đến cùng hà tài năng chăm chút. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Vi vũ gõ cửa sổ dạ không ngủ

Mỗi ngày đến lúc này, Lưu Chính Bình đều thích vì chính mình rót một bầu rượu, gọi nhà mình nữ tử ôn được rồi, nhi vui tại đầu giường, uống một mình tự uống.

Từ chỉ là tâm thường Đạo Hoa Hương, phu nhân cũng có thể uống, không có gì kinh lực, Lưu Chính Bình uống một bình, cũng không đồ nhất túy, càng giống là một loại trợ ngủ đồ vật.

Ngoài cửa sổ vũ lâm lĩnh, hết thời ngược lại cũng không phải là xuân ý.

Ánh nến lay động nếu như u linh, vô duyên vô cớ chớp lên một cái từ, lại mặc danh kỳ diệu an tĩnh hồi lâu, nói không rõ, đạo không rõ.

Lưu Chính Bình nhìn nhìn đang tại thu thập giường chiếu thê tử, ngáp một cái.

"Phu quân, những ngày này bận rộn thành bộ dạng này bộ dáng. Hiện giờ nạn dân cũng phần lớn tán, là có thể hay không nghỉ ngơi một đoạn thời gian sao?" Nữ nhân bận việc bắt tay vào làm bên trong việc, ngoài miệng ngược lại liên tục, "Xưa nay bận việc thì cũng thôi, đa thiếu năng cảm tốt hơn xử trở về. Thế nhưng là này nhất bận rộn mấy tháng, bang lại là cảm chút người không có đồng nào nạn dân, phu quân, ta tự không rõ, người đây rốt cuộc là đồ cái có ý tứ gì?"

Lưu Chính Bình nghe vậy nhăn lông mày, rất rõ ràng, cũng không nghĩ trả lời vấn đề này.

"Ta là nữ tặc người ta, rất nhiều chuyện đích xác không rõ. Bất quá trong nhà từ trên xuống dưới đâu không phải là ta chiếu cố, thông thường chi tiêu có bao nhiêu, phu quân người chẳng lẽ coi không ra? Người điểm này bổng lộc, nói ra còn xem như êm tai, nhưng chân chính dùng đến thực, cảm liên cùng đông Thiên Lạc trên Tây Hồ đầu tuyết rơi từ tựa như, bất quá một lát cũng liền hóa không có! Quê nhà láng giềng tại bên ngoài nhìn, còn tưởng rằng nhà chúng ta đến cỡ nào oanh oanh liệt liệt, bọn họ nào biết, nếu không là ta cứng ngắc lấy lưng lo liệu, nhà này trong đã sớm ngược lại!"

Phu nhân càng nói càng tức giận, dứt khoát đem trong tay đệm giường quăng ra, oán hận nói: "Người nói như thế nào cũng là một cái tri châu phủ phủ sự tình, chức quan bày ở kia đâu, làm sao lại không làm xuất một ít chuyện tới! Người khác ta không nói, người chỉ nhìn một cách đơn thuần xem mặt khác vị kia Chu phủ sự tình, thời gian trôi qua phong sinh thủy khởi, trong nhà hài tử không người nào không phải có hình có dạng? Tại phủ học lý xuất nhập đều hiển lộ ngân nắp! Lại nhìn một cái chúng ta hai đứa con trai, liên cái găm vóc quần áo mới làm lấy đều tổn sức nhì! Các người đồng dạng đều là phủ sự tình, làm sao lại không học chút!"

Lời nói này đến cùng chọc trúng Lưu Chính Bình chỗ đau. Hắn đầu óc nóng lên, trở tay quơ lấy bên cạnh trà chén nhỏ, mãnh liệt ngã trên mặt đất.

Mảnh sứ từ từ tán ra, hù phụ nhân kia nhảy dựng. Sắc mặt xoát tròn mắt nhìn.

Nhưng này sợ hãi cũng chỉ là một lát công phu, trong nháy mắt, phu nhân liền lần nữa đã nắm chắc khí, đứng lên bóp eo mắng: "Tốt! Người có bản lĩnh tự đập chết ta à! Năm đó ta cũng thật sự là mắt bị mù, gả cho người như vậy cái Bạch Nhân Lang! Năm đó nếu không là nhà của ta bưng lấy người.

Ngươi còn có thể hữu năng lực ngồi trên hiện giờ vị trí này! Ngươi một cái rầm chó không kêu đồ vật, vũ phu! Không có một thân khí lực, đại tự cũng không nhận thức mấy cái. Nếu không là cha ta mục quang độc ác, nhìn đúng năm đó cơ hội, ngươi bây giờ cũng bắt quả chính là một cái tại trong nha môn bị hồ tới quát lui nha dịch mà thôi. Tốt! Tốt! Thật sự là tạo phản được! Vậy mà cảm ta ân nhân trút giận đến rồi!"

Nói đau lòng, phu nhân lại thật sự khóc lớn lên.

Bên cạnh gian phòng ánh đèn nhao nhao sáng lên, tiếng bước chân tuôn rơi, không bao lâu, gõ cửa thanh âm tính cả hải đồng kêu gọi "Mẫu thân" thanh âm đồng thời vang lên.

Nghe được thanh âm của con trai, phu nhân càng thêm đã nắm chắc khí. Ngồi phịch ở trên mặt đất khóc hô: "Tốt xấu ta cũng cho ngươi sinh ra hai đứa con trai! Ta cũng không cầu cái gì! Nay nói đến thuyết khứ, cũng chỉ là vì nhi tử có chút ngày tốt lành qua mà thôi! Ngươi cũng là làm cha đó a, làm sao lại như thế ý chí sắt đá ni con a! Không nên trách vì nương, vì nương thật sự là vô năng a —— "

"Thà ngươi mẹ ôi chó má!"

Lưu Chính Bình cuối cùng không thể nhịn được nữa, mãnh liệt đứng dậy, giơ tay tạt nước lên bên cạnh Liễu Thủy Khúc trầm trọng cái bàn. Trên mặt bàn bát trà chung rượu chén đĩa vù vù lộp lộp rơi xuống trên đất, đồng thời vỡ vụn thanh âm, mười phần làm cho người ta sợ hãi.

Phu nhân kết hôn nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Chính Bình phát lớn như vậy hòa, nhất thời có chút kinh ngạc. Vụng trộm giương mắt khứ nhìn. Lại phát hiện sắc mặt Lưu Chính Bình tối tăm phiền muộn ngoan lệ, làm cho người ta sợ hãi không được!

Lần này, phu nhân là thực sợ. Nàng sợ hãi hướng về sau cợ, phía sau lưng chống đỡ đến trên mép giường. Sắc mặt âm đạm.

Ngoài cửa thanh âm cũng ngừng lại, bọn nhỏ sớm đã bị sợ choáng váng.

"Nếu ngươi phải không đề cập với ta người nhà ngươi sự tình, ta có lẽ còn sẽ không tức giận như vậy."

Lưu Chính Bình lườm thê tử nhất nhãn, quay người đi lấy áo ngoài của mình, không nhanh không chậm ăn mặc.

"Năm đó nếu như không phải là ngươi ở bên tai ta trúng gió, ta con mẹ nó cũng sẽ không làm kia đại chuyện thương thiên hại lý. A! Cái gì chó má phủ sự tình. Cũng bắt quả chính là những đại nhân kia trước người một con chó, những người lớn chỉ hướng chỗ nào, ta tạt cán hướng chỗ nào, lại có thể bị bọn nha dịch tốt hơn chỗ nào?"

Lưu Chính Bình cười lạnh một tiếng, nói tiếp: "Con người của ta có lẽ bình thường không nói thêm cái gì, nhưng lại không phải là bởi vì ta khờ, mà là ta không muốn cùng ngươi nữ tắc người ta thiếu kiến thức. Cái gì vì con trai của ta sinh kế lo lắng, ngươi là đã cho ta mò mẫm hay là điếc? Nhà này trong chuyện đã xảy ra, chỉ tiêu đủ loại, ngươi thật sự là đã cho ta cái gì cũng không biết? Triệu gia kia kim cửa hàng trong hai kiện đồ trang sức không phải là chính ngươi đánh? Chợ phía đông hai chuỗi hạt châu, chợ phía Tây sáu kiện kim xuyên, ngươi nói cho ta biết, những vật này ta cái nào nhi tử cần đấy?"

Phu nhân mở to hai mắt nhìn, nàng tự cho là những chuyện này làm bí ẩn, không nghĩ tới hiện giờ vậy mà cũng bị phu quân vạch trần nhi, trong lúc nhất thời vạn phần sợ hãi, kinh khủng nhìn nhìn hắn.

Lưu Chính Bình nhất nhất mặc xong áo ngoài, lại cầm giày quan, ngồi trở lại đến rồi mới uống rượu trên vị trí, không nhanh không chậm xách giày.

Bên cạnh của hắn là một mảnh ngã trái ngã phải đóng bừa bộn, mẫn địa gồm sứ mảnh vụn. Chỉ hữu cái ghế của hắn còn đoan chính, y quan cũng mười phần chỉnh tề, hình ảnh như vậy thoạt nhìn có chút không hài hòa.

"Nếu ngươi phải không đề cập với ta và chuyện năm đó, thì cũng thôi." Lưu Chính Bình mặc xong giày, chậm rãi đứng dậy. Ngực khí của hắn đã thả thông thả, so với lúc trước hung ác thì càng thêm lạnh lùng. "Phụ thân ngươi là đích thực là một tay hảo thủ, nhìn đúng chuyện Hoa Thạch Cương, xảo diệu vừa đây, gọi ta làm ra chuyện như vậy, cứ thế ta bây giờ 'Bình bước Thanh Vân' . Bất quá, đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi còn nhìn không ra sao? Chính là kia nhẹ nhàng vừa đây, đôi mắt cũng là ta hiện giờ chúng bạn xa lánh!"

Phu nhân không rõ loại kia đè nén nguy hiểm, thời điểm này kiên Lưu Chính Bình thanh âm thả nhẹ rất nhiều, trong lòng sợ hãi lại thiếu đi vài phần, thời điểm này nhìn không được làm bầm một câu: "Làm sao lại chúng bạn xa lánh. Ngươi hiện giờ có quyền thế, bằng hữu thân thích ai không tới nịnh bợ."

Lưu Chính Bình lặng lẽ cười một tiếng, quay người đi lấy eo của mình đao, lại chậm rãi đi đến thê tử bên cạnh.

Lần này, phu nhân rốt cục nhìn ra Lưu Chính Bình quán chú mẫn toàn thân lửa giận. Nàng chợt nhớ tới, chính mình phu quân trên tay, cũng là rơi xuống qua mấy cái nhân mạng. Vì vậy, sắc mặt nàng như tờ giấy. Run như run rẩy.

"Ngươi là thật khờ, hay là giả ngốc?" Lưu Chính Bình thanh âm nhẹ vô cùng, khóe miệng hơi hơi giơ lên, giống như giữa vợ chồng lời tâm tình.

Nhưng phu nhân cũng có thể cảm giác được loại kia mang theo mùi máu tươi nhi uy thế. Nàng xem thấy Lưu Chính Bình tay phải cầm lấy cây đao kia, nghĩ được chớp mũi quanh quần lấy mùi rượu, nước mắt không bị khống chế không ngừng chảy xuôi xuống.

Lưu Chính Bình dùng chuôi đao vỗ vỗ thê tử khuôn mặt, nhìn chằm chằm nàng kia song tràn đầy về sợ hãi con mắt, cười nhạo một tiếng. Đứng dậy, đi ra ngoài.

Đẩy cửa, phiêu phiêu nhiều mưa bụi rơi vào trên mặt, làm cho người ta phát giác một tia vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Hai đứa con trai đang đứng tại hành lang gấp khúc, có chút sợ hãi nhìn về phía chính mình.

Bọn hạ nhân sớm đã lẫn mất xa xa, giả trang không nghe được hai người rồi mới cãi lộn.

Lưu Chính Bình ngẩng đầu nhìn bị Hắc Dạ bao phủ ánh trăng, chẳng biết tại sao, tâm tình lại cảm thấy vạn phần sáng khoái.

"Cho các người mẫu thân thỉnh cái lang trung." Lưu Chính Bình nhìn về phía chính mình con trai trưởng, một cái đã mười một tuổi thiếu niên.

Thiếu niên lớn lên rất giống mẹ của hắn, giữa lông mày lại mang theo Lưu Chính Khanh cương nghị. Đương nhiên. Đó cũng là chính mình cương nghị.

Trong lúc bất chợt, hắn rất muốn đệ đệ của mình.

"Ta đi tuần tra ban đêm, tối nay không trở về." Lưu Chính Bình phân phó, cũng không quay đầu lại, "Cực kỳ chiều cổ mẹ của các người."

Hắn thuyết.

Dạ sắc dữ mưa bụi đồng thời rửa sạch lấy thân ảnh của hắn, quan phục bởi vì hấp đã no đầy đủ giọt mưa dần dần trở nên kiên cường, nhan sắc cũng càng Hắc Âm nghiêm túc.

Tê vũ không tiếng động.

Lại đầy đủ rung động lòng người.

Lưu Chính Bình cũng không cười ngửa, cũng không bùng dù, thậm chí ngay cả áo toi mũ rộng vành cũng chẳng muốn mang.

Trên đường đi gặp không ít cùng bão cấp dưới, tiến lên thì lễ vấn an. Đương nhiên là có nhân dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nhìn hắn, đưa lên dù che mưa, đều bị hắn cự tuyệt.

Hắn bỗng nhiên rất thích loại cảm giác này. Uớt sũng, mát say sưa. Giống như thiếu niên thì dữ đệ đệ ở trong nước vui chơi.

Đương nhiên, Lưu Chính Bình không cảm thấy đệ đệ của mình sẽ gặp hắn. Cho nên tại trong bóng đêm đi rất chậm, phảng phất hi vọng một đêm đều tàu không được Lưu Chính Khanh gia môn tựa như.

Trong phòng đại môn một cái phiến vì hắn mờ ra, lại một cái phiến vì hắn đóng.

Khả Hàng Châu Thành rốt cuộc chỉ là Hàng Châu Thành, coi như là đi được lại chậm, luôn là có thể đi đến.

Lưu Chính Bình ôm cánh tay đứng ở đệ đệ trước cửa nhà. Nhìn nhìn bởi vì lâu năm thiếu tu sửa khê nghiêng ván cửa, cùng với trên bậc thang hai khối vỡ vụn phiến đá, tâm lý mặc nhiên.

Hoang đại vắng người, liền tiếng chó sủa cũng không vãn.

Trong sân nhân đương nhiên sớm đã ngủ.

Cũng không thể, như vậy mặc danh kỳ diệu đánh thức hắn.

Lưu Chính Bình tự giễu cười cười, nội tâm thầm mắng chính mình một câu: Lưu Chính Bình a Lưu Chính Bình, người cho là mình là ai. Người cho rằng, mấy tháng này dựa theo Sở lang quân chủ ý đã làm một ít chuyện tốt, Nhất Minh hắn sẽ đối với chính mình thay đổi cách nhìn sao!

Lưu Chính Bình rất rõ ràng đệ đệ mình tính nết, vì vậy rất tự giác không có gõ cửa.

Hắn lui lại hai bước, dựa vào hướng sau lưng vách tường. Mái hiên độ rộng vừa vặn có thể che khuất thân thể của mình, lâm li hạ xuống mưa bụi liền từ trước mắt của hắn trượt xuống.

Từ góc độ này, hắn có thể thấy được tường viện bên trong cửa sổ linh trên cạnh.

Gió đêm thổi qua, Lưu Chính Bình lòng có chút lo lắng, đồng thời lại ẩn chứa một loại hồi lâu chưa từng gặp bình tĩnh.

Loại cảm giác này hết sức kỳ lạ.

Giống như rất nhiều năm trước kia cái phiêu vũ ban ngày, hắn vác lấy đao đi vào gia môn, vì vận chuyển một khối Hoa Thạch Cương, để cho thủ hạ đập nát trong nhà phía tây vách tường.

Nhân quả hữu báo ứng.

Đây hết thảy, đều là hắn Lưu Chính Bình nên được.

Đơn giản mà nói tựa hai chữ —— đáng đời!

Luru Chính Bình cười cười.

Thời điểm này, gần như mạc danh kỳ diệu, trong sân sáng lên.

Luru Chính Bình ngừng thở, mở to hai mắt nhìn.

Một hồi tiếng người vang, tất tiếng xột xoạt tốt thanh âm tại phiêu vũ ban đêm truyền không được bao xa. Thế nhưng mảnh ánh sáng lại là thật sự, Luru Chính Bình đếm lấy hô hấp của mình, 23 lần, thế nhưng đăng hoa như cũ không có ám diệt xuống.

Vì cái gì, yếu điểm đăng?

Luru Chính Bình cảm giác một loại không hiểu khăn trương. Loại này khăn trương, nếu so với năm đó hắn một mình gấp phi, rút đao làm thịt ba người thời điểm, còn muốn khăn trương chút.

Luru Chính Bình không phải không thừa nhận, nhân sinh, thật sự là một kiện rất có ý tứ sự tình.

Hắn hữu đã chờ đợi 16 cái hô hấp, mới cuối cùng hạ quyết tâm.

Phảng phất chịu chết đồng dạng, Luru Chính Bình lặng yên không một tiếng động vây quanh hậu viện, chuẩn bị nhìn trộm đến cùng.

Nhân như ảnh, đăng như đậu.

Ánh sáng phía dưới cũng không có có âm mưu gì, cũng không có cái gì ma quỷ, chỉ là có một đạo phía trước cửa sổ thân ảnh, tay cầm một cuốn, đang tại đọc sách.

Canh [3] đăng hoa canh năm gà, chính là nam nhi đọc sách.

Cách cửa sổ, người ở bên trong ảnh cũng không rõ ràng, nhưng Luru Chính Bình lại nhận được xuất, kia đích thực là đệ đệ của mình.

Một loại không hiểu cảm động tràn ngập trong lòng Luru Chính Bình, hắn đột nhiên rất muốn gõ khai kia phiến cửa sổ, tương trong lòng mình tất cả lời nói một tia ý thức nói cho đối phương thính.

Thế nhưng là một đầu khác, lý trí lại báo cho hắn, tại hắn đẩy ra cửa sổ trong tích tắc, làm bên trong người kia thấy rõ chính mình dung nhan, khả năng nhất tình hình, chỉ là một cái nắm tay hướng về phía mặt của mình đập tới.

Kết quả như vậy sẽ không hữu bất kỳ ý nghĩa gì.

Nghĩ tới đây, Luru Chính Bình cười cười.

Hắn bỗng nhiên phát giác, tối nay hắn cười số lần vô cùng nhiều. Lại cứ những nụ cười này cũng đều là phát ra từ nội tâm, chỉ bất quá, hàm nghĩa, muốn phức tạp chút.

Tại ngoài cửa sổ lại đứng đó một lúc lâu, Luru Chính Bình đúng là vẫn còn lựa chọn rồi đi.

Trước khi rời đi, hắn phát ra thở dài một tiếng.

Hoàng hôn tình rượu người đã viễn.

Một mảnh trống rỗng trong đêm tối, Luru Chính Khanh đẩy ra bên cạnh cửa sổ.

Gió đêm rót vào, cùng với còn có một ít lè tè mưa bụi mờ mờ, đánh vào trên mặt, hơi lạnh.

"Làm sao vậy? Vì sao mở cửa sổ đầu này?"

Đang tại trên giường may may vá vá Chu thị ngăn người, bị gió lạnh thổi, hắt hơi một cái.

Luru Chính Khanh nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ một mảnh Hắc Ám xem trong chốc lát, cặp mắt của hắn bên trong có đồ vật gì nhảy lên hai cái, rồi lại rất nhanh dập tắt.

"Không có gì, " trên mặt dẫn theo tiểu ý, Luru Chính Khanh đứng dậy tương cửa sổ quan cực kỳ chặt chẽ, "Đọc sách đọc choáng váng, rồi mới còn tưởng rằng có người ở bên ngoài."

Chu thị nghe vậy, ôn nhu cười rộ lên: "Xem ra thật sự là đọc choáng váng, này đêm hôm khuya khoắt, nơi nào sẽ có người ở bên ngoài tán loạn ni "

"Ân." Luru Chính Khanh cười ứng, lại nói, "Nếu người phải không thuy, cũng tốt xấu lại điểm một chiếc đăng, tí mĩ đã thương con mắt."

"Không có gì đáng ngại, nơi này sáng rất!" Chu thị cười nói, "Phu quân chớ để quan tâm những chuyện này, nhanh đọc sách a!"

Luru Chính Khanh gật gù đầu, một lần nữa đã ngồi trở về, cầm lấy sách, tâm tư cũng đã rối loạn.

Sở Phong gần nhất gởi thư nói rất nhiều chuyện tình, có quan hệ cứu tế đủ loại, nói là hần cùng với Luru Chính Bình cùng nhau nghiên cứu đồ vật, Luru Chính Bình đang tại một chút phổ biến, lực cần không nhỏ, nhưng hiệu quả đích xác rất tốt.

Những cái này thoát nhìn, đều là Sở Phong tiện tay viết ra đồ vật, cũng không có tận lực chỉ, khả Luru Chính Khanh không phải người ngu, tự nhiên mình bạch Sở Phong trong thâm tâm ý tứ.

Luru Chính Khanh cũng cẩn thận quan sát Luru Chính Bình hồi lâu, không phải không thừa nhận, mấy ngày nay tới giờ, thật sự là hần vì nạn dân làm rất nhiều sự tình.

Chỉ là... Bởi vì như vậy, chính mình muốn tha thứ hần sao?

Không có ai biết đáp án.

Luru Chính Khanh chính mình cũng không biết.

Vì vũ gõ cửa sổ, dạ, không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tục nhân làm sao biết Luru Vân sự tình

Đồng dạng trong bóng đêm, vào lúc canh ba, chính là thanh tiêu náo nhiệt tiết. . .

Phiền trong lầu, gã sai vặt tới nhóm ghé qua mà qua, các cô nương cười cười nói nói dịu dàng nếu như hồ điệp xuyên hoa.

Mùi rượu, mùi đồ ăn, Son Phấn hương thay đổi giao thoa, phảng phất hình thành một mảnh đan chéo phác họa lên, đem trộn cái phiền lâu đều gắn vào bên trong.

Mặc Hương từng tại bên trong xuất hiện một lát, hiện giờ, sớm đã bị rút khỏi.

Kiều diễm hương vị theo dạ sắc thâm thúy dần dần dày đặc, làm cho người say mê ở giữa, vô pháp tự kèm chế cũng không muốn tự kèm chế.

Đây là tốt nhất thời gian. Cũng là xấu nhất thời gian.

Có người ôm cô nương eo nhỏ nhắn, nhìn nhìn cảnh đẹp trước mắt, đã tâm không nhiều loạn.

Có người nhìn nhìn trên đài nữ tử, tâm tư mãnh liệt sục sôi, hoàn toàn không để ý đủ loại cái khác.

Càng nhiều nhân bày ra một bộ phong nhã bộ dáng, dữ bên cạnh bạn bè, các thiếu nữ kể một ít thi họa trên đủ loại, cử chỉ đang lúc rất có vài phần chỉ điểm giang sơn hương vị, lại cũng có thể dẫn tới các thiếu nữ dùng lóe hào quang ánh mắt nhìn hướng hần, thỏa mãn mình một chút lòng hư vinh. Tuy, những cái này hư vinh tâm thỏa mãn, phần lớn là dùng tiền tài mua về.

Ly Sơn nói xong thanh tiêu nửa, đó là Đường Minh Hoàng kiêu diễm văn chương. Trước mắt, lại là khó phân trùng điệp náo nhiệt.

Tại náo nhiệt như vậy trong, mọi người tại cùng chờ đợi thứ tự công bố. Thời điểm này, có người đã dương dương tự đắc, có người đã không làm hần nghĩ.

Còn ôm một tia hi vọng nhân, khẩn trương nhìn nhìn kia thông hướng hậu viện cuốn mảnh vải môn.

Thình thoảng, chỗ đó cũng sẽ truyền đến vài phần tin tức. Bởi vì mọi người đều biết, lần này bình phán mấy vị Lão Tiên Sinh, hiện giờ đều tại kia phiến cuốn mảnh vải phía sau cửa trong sân.

Thời điểm này, trên đài cô nương chính ôm ấp tỷ bà, hát ai cũng khoái " tỷ bà hành ". Vừa mới mười hai tuổi tiểu bặc tại đầu từ thời điểm không cần

thận làm bắn ra vài giọt, rơi vào khách nhân trên quần áo, chính mặt mũi tràn đầy đỏ thắm đạo lấy xin lỗi. Phía tây trong góc, liếc mắt đưa tình bộ dáng đã làm nữ lang vai hơi lộ ra, nhìn không được cầm lấy người đi hậu viện. Phía đông hành lang gấp khúc, đùa nghịch từ lệnh người chơi chính vui thích, cười ha hả thanh âm mặc lần nữa cái phòng khách. . .

Chính là tại thời điểm như vậy. Cuốn mảnh vải phía sau cửa đầu đi ra một cái tiểu lão đầu, sắc mặt hắc có chút cấp thiết, lại dẫn theo ba phần mang nhiên.

Bưng thức ăn gãi sai vật tự nhiên nhận ra lão đầu từ là trong lầu mời tới bình phán, Đông Kinh thành thi họa giới Thái Sơn Bắc Đầu. Thời điểm này vội vàng đến hỏi đối phương cần thứ gì.

Hai người nói nhỏ vài câu, gãi sai vật mặt lộ vẻ khó hiểu vẻ, nhưng như trước nâng lên tay phải chỉ chỉ trên lầu phương hướng, lại cố ý nói dưới cửa kia miệng hai người thị vệ.

Lão già nghe vậy sắc mặt càng thêm cẩn thận, nói cảm ơn. Nhìn nhìn lầu các phương hướng trừ trừ một lát, đứng là vẫn còn quyết định, đánh trúng vật áo trước lên bậc thang.

Một mực khăn trương vu thứ tự kết quả nhân, thời điểm này tự nhiên chú ý tới bên này hướng đi, vội vàng vỗ vỗ bên cạnh người bờ vai, chỉ chỉ đang tại lên lầu người kia lão đầu từ.

"Vậy có phải hay không Trương Phụng chi Trương lão? Vội vã như vậy vội vàng chính là làm cái gì đây?"

"Ồ, dường như thật sự là hắc. Trương lão cũng hắc là bình phán nhất a, thời điểm này không phải là hắc là vội vàng bình phán sao? Tại sao lại như vậy vội vàng chạy đến?"

"Trong phòng kia người là ai a? Oh my gosh!(OMG) các người xem Trương lão bộ dáng, đối kia hai cái thị vệ đều rất tôn kính a!"

Lúc này. Thị vệ bên người, bị gọi Trương lão nhân đích xác có chút héo rút, nhìn thoáng qua cửa phòng cùng với bên cạnh dùng trầm trọng rèm che đầy cửa sổ, hướng về phía hai người thị vệ khẽ gật đầu: "Nhị vị, người ở bên trong là không phải. . ."

Hắn dùng thân thể của mình chống đỡ, hai tay ôm quyền hướng về phía tả phía trên vây quanh, ý bảo lấy thân phận đối phương tôn quý. . .

Hai người thị vệ thấy thế, cũng không nói lời nào, cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ là giống như đồng nhân suy sụp đạo đứng ở nơi đó. Liền con mắt cũng không động một chút.

Trương Phụng chi rõ ràng có chút xấu hổ, đứng ở nơi đó, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Hào ở thời điểm này, cửa phòng đột nhiên mở.

Môn mở một cái khe nhỏ. Người ở bên trong duỗi ra một tay, vào bên trong ngoéo ... một cái, ý bảo hắn vào cửa.

Thị vệ tránh ra một lối đường, Trương Phụng chi khăn trương không thôi. Hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, cung kính đi vào.

vừa vào cửa, Trương Phụng chi tiện nhìn thấy Mã công công. Cùng với bên cạnh hắn Sở Phong.

"Trương Đại Nhân, hồi lâu không thấy, như thế nào như thế hữu lòng dạ thanh thân ở chỗ này làm bình phán sao." Mã công công cười không ngớt, Trương Phụng chi vừa muốn nói gì, lại bị Mã công công giơ tay ngừng lại, "Trương Đại Nhân tuệ nhãn như đuốc, đích xác làm cho người tán thưởng. Bất quá lão nô không thiếu được hỏi một câu, nhà của ta a lang tại đây sự tình, không có ra bên ngoài nói đi?"

Dứt lời, Mã công công ánh mắt hướng bên cạnh trên người Sở Phong lờm một chút.

Trương Phụng chi nao nao, lập tức đã minh bạch trong đó môn đạo, không khỏi nhìn Sở Phong nhất nhãn, lại vội vàng nói: "Nào dám nói bừa! Chỉ nhìn kia vẫn chương cảm thấy quen mắt, không nghĩ tới thật sự là. . . Quý nhân."

"Là Phụng Chi sao?"

Huy Tông thanh âm từ bình Phong Hậu truyền tới.

"Chính là xuống. . . Tại hạ!" Trương Phụng chi lại nhìn Sở Phong nhất nhãn, liền vội vàng tiến lên.

"Phụng Chi hảo nhãn lực, trực tiếp chọc thủng ta trò hề." Huy Tông cũng không có đứng dậy, cười kêu, "Sở lang, người cũng đi vào."

Sở Phong nghe vậy mà vào.

Huy Tông hướng về phía hắn gật gật đầu, cười nói: "Vị Trương Phụng này chi Trương Đại Nhân là viện họa đãi chiếu, cùng ta rất quen thuộc lắm, không nghĩ tới lần này bình phán còn có hắn, chúng ta trò hề trực tiếp bị hắn nhìn phá, ha ha!"

Lòng Trương Phụng dưới khăn trương, vội vàng cười lạnh nói: "Không biết quý nhân ngài là đang đùa mấy thứ gì đó, chuyện này ta là tuyệt đối không dám ra bên ngoài nói sao, nếu như cần phối hợp chỗ, ngài nhưng xin phân phó!"

Đây tự nhiên là nình bợ thánh thượng thời cơ tốt, Trương Phụng mới hận không được về nhà lập tức thấp nhang thơm cầu nguyện, tự cảm thấy mình đi Hồng Vận, tại loại này nơi bướm hoa cũng có thể gặp được thánh thượng đích thân tới!

Chỉ là, Trương Phụng chi không khỏi từ đáy lòng tính toán, bên cạnh bị quan gia gọi là "Sở lang" đến cùng lại là thần thánh phương nào, tựa hồ rất được quan gia chào đón, nhưng là vừa không rõ ràng lắm quan gia thân phận? Thật sự là kì cũng trách quá thay!

Nội tâm đầy mình nghi hoặc, nhưng bây giờ cục diện này, tự nhiên là không có cách nào hỏi ra lời.

"Bất quá tùy ý vui đùa một chút mà thôi, ngược lại không phải là cái đại sự gì. Lão Mã, chuyện này trao do người dữ Phụng Chi nói tỉ mỉ a!" Huy Tông mỉm cười, phát phát tay, ý bảo bọn họ lui ra.

Mấy người nào dám trì hoãn, nhao nhao ứng, lui trở về.

"Trương Đại Nhân, vị này chính là Sở Phong Sở lang quân, nhà của ta a lang hiện giờ cho mượn danh hào của hần tác mỹ nhân kia đồ, ***** mà thôi, Trương Đại Nhân chớ để quá mức đề ý." Mã công công cười nói.

"Không dám! Không dám!" Trương Phụng chi liền vội vàng khom người ứng, vừa cười đánh giá Sở Phong một phen. Gật đầu nói, "Sở lang quân thật không, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

"Không dám." Sở Phong cúi người hành lễ. Nội tâm không khỏi cũng hết sức tò mò, trước mắt người này chính là Tuyên Hòa viện họa quán gia sao? Thoạt nhìn ngoài sáu mươi tuổi niên kỷ, tinh tế dò xét, đích xác có chút dữ người bình thường bất đồng phong thái độ. Cũng không biết hần có nhận hay không đặc sư huynh của mình Phó Nhạc Hòa. . .

"Trương Đại Nhân, thỉnh mượn một bước nói chuyện." Mã công công cười không ngớt. Đơn giản trong lời nói, lại dẫn theo chút sổng thượng vị giả uy nghiêm.

Trương Phụng chi tự nhiên không dám lãnh đạm, hướng về phía Sở Phong khẽ gật đầu, liền cùng Mã công công hướng bên cạnh góc hẻo lánh đi vài bước. Mã công công không thiếu được tương nơi đây đủ loại giảng thuật một phen, lại cái khác phân phó an bài, về sau Trương Phụng chi phụng mệnh rời đi, tự về phía sau viện xử trí che dấu, không nói chơi.

Khả Trương Phụng chi dù sao cũng là một cái lên tuổi tác nhân vật, lại quý vi cung đình đãi chiếu, tại phiên lâu cái chỗ này. Nhận ra người của hần cũng không ít. Ngoại trừ lâu một trong khách sảnh một mực ở quan sát hậu viện động tĩnh nhân vật ra, còn có ngồi ở Huy Tông gian phòng đối diện, thời điểm này chính về mặt lạnh lùng nhìn nhìn bên này Hà Quân Hạo.

Thấy được Trương Phụng chi từ Sở Phong gian phòng xuất ra, thậm chí còn mười phần kính cẩn cúi đầu khom lưng nói mấy thứ gì đó, sắc mặt Hà Quân Hạo trở nên càng thêm khó coi thêm vài phần.

"Vạn Ngôn, kia Sở Phong thật đúng như như lời người nói, chỉ là một cái thi họa làm được tiểu quán gia?"

Đi đến đang tại cười vui uống rượu Tiêu Đình bên người, Hà Quân Hạo mặt không biểu tình mà hỏi.

Vì sao đối phương hội đột nhiên hỏi xuất vấn đề này, Tiêu Đình khó hiểu. Vì vậy theo Hà Quân Hạo ánh mắt nhìn khứ, cũng nhìn thấy đối diện đang tại xuống lầu Trương Phụng chi.

Lông mi chau lên. Tiêu Đình nói: "Cái đó đúng. . . Trương Phụng chi Trương Đại Nhân?"

Hà Quân Hạo không có trả lời, xem như cam chịu (*mặc định).

Tiêu Đình khẽ nhíu mày: "Nếu như nhớ không lầm, lần này bình phán nhân vật trong hần có Trương Đại Nhân ở trong đó mới đúng, lúc này chạy đến tiếp người bên ngoài. Đích thực là dễ dàng làm cho người ta sản sinh hiểu lầm sự tình."

"A, là hiểu lầm sao?" Hà Quân Hạo trong giọng nói rõ ràng dẫn theo chút châm chọc khiêu khích.

Từ Thanh chú ý tới hai người kia cử động, thời điểm này cười gom góp qua: "Đây là nhìn cái gì đấy? Như thế chuyên tâm? Chẳng lẽ không phải nhìn trúng cái nào tiểu mỹ nhân?"

Hà Quân Hạo không đề ý tới hội hần, Tiêu Đình mỉm cười, chỉ chỉ chính điệu thấp theo bóng mờ đi trở về hậu viện Trương Phụng chi.

"Vậy là ai?" Từ Thanh hí mắt dùng sức xem trong chốc lát, không khỏi sững sờ. "Đây là. . . Viện họa Trương Đại Nhân hay sao?"

"Vâng, " Tiêu Đình gật đầu, vừa chỉ chỉ đối diện gian phòng. "Từ nơi nào đi ra."

"Oh my gosh!(OMG) " Từ Thanh xoa xoa chính mình cái gáy, chỗ đó có chút tăng mồ hôi mịn, sắc mặt cũng có chút thay đổi, "Đối diện đến cùng là nhân vật nào, có thể làm cho cung đình đãi chiếu đều tiến đến bãi kiến, chỉ sợ không phải vương công quý tộc, chính là Hoàng Thân Quốc Thích. . . Kia Sở Phong rốt cuộc là đi cái dạng gì **** vận, tài năng dữ nhân vật như vậy nhắc lên liên quan!"

Từ Thanh suy đoán, cũng là người bình thường phản ứng.

"Ta mặc kệ hần Sở Phong rốt cuộc là loại nào thân phận, lại là dữ cái dạng gì nhân vật lợi hại kết giao." Hà Quân Hạo nghe vậy cười lạnh một tiếng, thanh âm hàn triệt, "Nếu như hần bởi vì một ít quý nhân thân phận, tự dưng những cái kia bình phán kẻ vai sát cánh, chỉ hươu bảo ngựa, ta Hà Quân Hạo tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ! Nhất định phải lấy cái thuyết pháp!"

Nói đến tức giận chỗ, Hà Quân Hạo mãnh liệt vỗ bàn một cái, phát ra một đạo rầm rĩ tiếng vang.

Tiêu Đình cùng Từ Thanh nhìn chăm chú nhất nhãn.

"Kỳ thật, khực ——" Từ Thanh nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai Hà Quân Hạo, khẽ cười nói, "Ta ngược lại là cảm thấy, Hà huynh không cần quá mức lo lắng việc này. Hiện giờ người ở chỗ này, coi như là sẽ không vũ vãn lộng mặc (*xuyên tạc chơi chữ), cũng ít nhiều đối thi họa chỉ đạo là có vài phần hiểu rõ. Nói như thế nào đây, tất cả mọi người không phải là mù lòa, rất xấu cao thấp ai này đều thấy được. Hà huynh người bức này lo lắng không khỏi có chút vô dụng."

"Thật sao." Hà Quân Hạo nghe vậy liếc hần nhất nhãn, thần nhiên nói, "Thiên thượng Lưu Vân đến cùng kia một mảnh cang cao chút, trên mặt đất nhân vật nhìn ra được sao?"

Trong lời nói rõ ràng dẫn theo trào phúng ý tứ, Từ Thanh chỉ cảm thấy một cổ lửa giận từ lồng ngực xông thẳng não đỉnh, con mắt tại trong chớp mắt từng cái rất tròn.

Tiêu Đình vội vàng đưa tay bắt lấy cánh tay của Từ Thanh, cười đánh cái ha ha, cao giọng nói: "Từ Mặc, Từ Mặc! Người lúc trước không phải là gặp qua vị Lý Sư Sư kia sao, nàng rốt cuộc là như hà quốc sắc Thiên Hương, lại có nhiều thủ đoạn, vậy mà lần này phiền lâu lớn như vậy thủ bút, kia Sư Sư cô nương cũng chỉ là đồng ý dự đầu danh người gặp mặt mà thôi. Mau cùng chúng ta cực kỳ nói một chút!"

Tiêu Đình lúc nói lời này đặc biệt nâng lên âm lượng, để cho trong phòng cái khác đồng bạn cũng nghe được, vì vậy tất cả mọi người cái vãi, nhao nhao gom góp thú qua, cười hi hi muốn từ Từ Thanh nơi này lĩnh giáo cái thuyết pháp.

Từ Thanh đầu không rõ ý tứ của Tiêu Đình, thời điểm này nhìn hần một cái, lại quay đầu lại nhìn Hà Quân Hạo nhất nhãn, trong nội tâm cười lạnh một tiếng, trên mặt lại đồng cười, cười tủm tỉm nói lên: "Nhìn một cái các người từng cái một sói đói tựa như bộ dáng, 800 cuộc đời chưa thấy qua nữ nhân tựa như! Hảo, ta thả cho các người nói lên vừa nói. . ."

Hỗn loạn vẫn còn tiếp tục, Hormone khí tức tại phiên trên lầu dưới phiêu đảng lưu chuyển, hạp gấp tán tán.

Cũng chính là tại đây dạng hỗn loạn, đi thông hậu viện cuốn mảnh vải cửa bị hai thiếu nữ nhẹ nhàng xoay lên, buộc lại, theo một tiếng tiếp theo một tiếng hát danh, mấy vị Đông Kinh thành bên trong thi họa giới Thái Sơn Bắc Đầu nhân vật tâm thường nói đuổi nhau mà vào.

Phòng khách trên mặt bàn các thiếu nữ vội vàng ôm các loại nhạc khí lui hạ xuống, vài người lão giả cười tủm tỉm giúp nhau đề cử, cuối cùng vẫn còn để cho lớn tuổi nhất một vị dẫn đầu leo lên mặt bàn.

Một phen ồn ào náo động dữ hỗn loạn, rốt cục ở thời điểm này an ổn hạ xuống.

Trưởng lão đám người trong tay chỉ lấy ba bức họa cuốn, phiền lâu từ trên xuống dưới, ánh mắt mọi người đều tập trung vào nơi này.

Trong khách sảnh, bốn phương tám hướng nhân đều hướng nơi này, tự phảng phất bọn họ là hoa hướng dương, mặt bàn là thái dương ánh sáng. Lầu hai lầu các, cửa phòng từ cửa sổ phần lớn được mở ra, tích lũy động thân ảnh tới tới lui lui, đều có chờ mong hoặc hướng tới ánh mắt nhìn hướng nơi này.

Chỉ có một gian phòng cửa phòng cùng cửa sổ như cũ là đóng chặt, dưới Trương Phụng ý thức ngẩng đầu liếc qua, nghĩ thầm kia một đạo trầm trọng bức màn đằng sau, tất nhiên hữu vài đôi con mắt giấu kín.

Một phen khách sáo dữ lí do thoải thác, đang lúc mọi người chờ đợi dưới ánh mắt, bị bình phán nhóm đề cử vì Top 3 giáp bức họa, rốt cục nhất nhất thể hiện thái độ xuất ra.

"Đây một bức bút pháp đoan chính hòa hợp, tuy có khuyết điểm nhỏ nhất chi địa lại đã có mọi người khí độ, hậu sinh khả úy."

Bình phán cười lời bình hai câu, tương bức họa trong tay triển khai, bốn hướng cùng thi triển bày ra một phen.

"Lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) là Tiêu Đình. Vạn Ngôn, người là trận này thám hoa lang, ha ha!"

Tiêu Đình trong nội tâm nổi lên vui mừng, tại bàn bệ đám người tiếng hoan hô bên trong vội vàng dưới đắc lâu, hướng về phía trên đài mấy vị bình phán thờ dài không chỉ.

"Ha ha! Không cần phải khách khí, này vốn là người nên được." Trương Phụng chỉ cười nói một câu, tự nhiên hữu phiền lâu thiếu nữ tiến lên, tương mườì quan tiền cùng với nhất cây bút lông Hồ Châu giao cho Tiêu Đình trong tay.

"Đây một bức lời nha, đã tiến dần từng bước. Bút phong có thể thần kỳ bước phát triển mới, rồi lại có thể tại quang minh bên trong nhìn thấy ôn nhu, thật sự là thượng giai chi tác! Hà Quân Hạo, người là trận này bàng nhãn!"

Hà Quân Hạo nghe nói chuyện đó, chỉ cảm thấy phảng phất sét đánh, sắc mặt xám ngoét.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Có thể chịu được trọng dụng

Hà Quân Hạo chưa bao giờ nghĩ tới chính mình hội hãm vào như vậy tình cảnh bên trong.

Không thành công tiện thành nhân. Những lời này đối với tại sa trường bên trong phần đầu các tướng sĩ mà nói, có lẽ là một kiện mười phần phù hợp lời nói. Đối với người đọc sách, bình thường tại văn chương trên làm văn các nhân vật mà nói, bắt đầu vốn phải là một loại mười phần xa xôi cảnh giới.

Khả lại cứ, đối với Hà Quân Hạo mà nói, hắn 20 này vài năm trong đời, tại đây bức họa họa về trong cuộc sống, hắn chỗ thờ phụng, chính là một câu nói như vậy.

Hoặc là nhỏ đặc thứ nhất, làm chói mắt nhất kia một cái. Hoặc là dứt khoát buông tha cho, không còn dữ họa về làm bạn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn là nghĩ như vậy, cũng là làm như vậy.

Nhi may mắn hoặc là bất hạnh, hắn vẫn luôn ở vào một cái nơi đầu sóng ngọn gió trên vị trí, với tư cách là toàn bộ Đông Kinh thành giới hội họa bên trong gần như nhất chi độc tú nhân vật, hắn chỗ thừa nhận vinh quang dữ áp lực, đều là người khác vô pháp tương tượng cũng không cách nào so sánh.

Mỗi một hồi có quan hệ thủy mặc việc trọng đại, tới khoe khoang nhân nhất định là hắn. Mỗi một lần so đấu dữ du ngoạn, tác phẩm cao hơn người khác một mảng lớn nhân cũng nhất định là hắn.

Hà Quân Hạo chính là Hà Quân Hạo.

Không người có thể bị Hà Quân Hạo.

Này một vị trí, hắn đã một mực đem đương cung mười mấy năm, hơn nữa, hắn cũng không chuẩn bị buông tha cho.

Nhưng chỉ có hôm nay, ngay tại lúc này. Tại cái này tiếng người huyền ảo địa phương, tại cái này mùi rượu phiêu hương địa phương, tên của hắn, bỗng nhiên xuất hiện ở đệ nhị trên vị trí.

Bình phán nói ra tên hắn thời điểm, Hà Quân Hạo cảm giác mình phảng phất bị sét đánh trúng, trong đầu ầm ầm vang lên, rốt cuộc nghe không được bên cạnh bất kỳ thanh âm nào.

Hắn có thể thấy được bên cạnh người ánh mắt khác thường, trong ánh mắt kia không thể nghi ngờ là dẫn theo kinh ngạc thế cho nên mĩa mai, tuy kia mĩa mai chôn dấu vô cùng thâm, thế nhưng là rơi xuống Hà Quân Hạo trong mắt, lại trở thành gần như chói mắt đồ vật.

Hà Quân Hạo thấy được Từ Thanh mặt, thấy được Từ Thanh tại cười nhạo một tiếng về sau chuyển đổi dung nhan. Nụ cười một lần nữa trở nên thanh tịnh vô cùng.

Hắn nhìn thấy Từ Thanh hướng chính mình đi tới, cười nói với hắn xuất "Chúc mừng" khẩu hình, trong ánh mắt kia có cái gì khác thường lóe sáng thần thái, đó là một loại thấy được mình bị đánh rớt trần ai về sau sáng khoái.

Quanh mình nhân đều tại chúc mừng hắn. Quanh mình nhân cũng đều tại xem thường hắn.

Hà Quân Hạo không biết mình là đi như thế nào đến phòng khách trên mặt bàn, hắn ^ ^, chỉ là gần như vuờn nhận lấy kia một phần thuộc về bảng nhân ban thưởng, mười lăm quan tiền. Bút lông Hồ Châu cùng một phương rất đẹp cái chặn giấy.

Đây là đủ để cho đại đa số nhân đều mười phần thoải mái vinh quang, thế nhưng là dưới cái nhìn của Hà Quân Hạo, này không khác đánh vào chính mình trên mặt một cái vang dội bạt tai.

Hắn sợ dĩ còn có thể tẩu đến nơi đây, tiếp nhận đây hết thảy, không phải là muốn muốn biết rõ, đến cùng là người nào, có thể từ trong tay mình đem vị trí thứ nhất cướp đoạt mà đi!

Một loại tức giận tâm tình bắt đầu áp đảo nhục nhã phía trên, Hà Quân Hạo toàn thân khẽ run. Ánh mắt của hắn, vô pháp từ Trương Phụng chi trên hai

tay dài.

Bởi vì trương tay của Phụng Chi trên có một trương bức họa.

Hôm nay phiên lâu mít-tinh hội nghị. Bị mọi người bình phán là đệ nhất danh bức họa.

"Mọi người hiện tại nhất định rất ngạc nhiên, lão phu trong tay này một bức là cái dạng gì nữa rồi." Trương Phụng chi bước lên trước một bước, cười tùm tùm khuôn mặt mang theo một loại trường lão âm áp, "Không thể không nói, tại đây một lần bức họa, chúng ta tất cả bình phán tại lần đầu tiên nhìn thấy này bức họa thời điểm, tựa nhao nhao nhất trí cho rằng đây là tối nay đệ nhất nhân."

Nói đến đây, Trương Phụng chi cười nhìn hai bên một chút chur vị bình phán. Mọi người liến nhao nhao gật đầu, không hề có dị nghị.

"Cái tên này. Mọi người khả năng cũng không có nghe nói qua. Ta lên lút rất ngạc nhiên hỏi thăm một chút, lúc này mới phát hiện, vị này bức họa tác giả, là một cái đến từ người của Hàng Châu." Trương Phụng chi nhặt nhẹo mấy câu, liền đem rồi mới chính mình đi ra hậu viện, tại lầu các Bồi hồi hành vi giải thích rõ ràng rằng.

"Không thể không nói. Chúng ta tầm mắt cuối cùng nhỏ hơn chút, tại Đông Kinh nội thành ở thời gian càng dài, tranh luận miễn cảm thấy Đông Kinh chính là thiên hạ." Trương Phụng chi hướng về phía mọi người dưới đài mỉm cười, trong lời nói thai nghén lấy lão giả hướng dẫn từng bước hương vị, "Sở dĩ trương này một bức mà làm đứng đầu bảng. Thứ nhất, là vì này bức họa đích xác thật tốt quá chút, tìm không ra bất kỳ tật xấu. Thứ hai, cũng là vì tình ngu đang ngồi chur vị, nhất là đang ngồi người trẻ tuổi, ánh mắt muốn thả cao xa chút, chớ để quá mức câu nệ."

Trương Phụng chi từ từ mà nói, cũng không sốt ruột. Khả Sở Phong tại lầu hai gian phòng trầm trọng liêm mặc trong nghe, lại dần dần mặt đỏ tới mang tai lên.

Như vậy "Lấy ra chủ nghĩa", hay là Sở Phong từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên.

Mã công công ở một bên nhìn nhìn Sở Phong càng ngày càng hồng nhuận lỗ tai, buồn cười mở miệng: "Sở lang quân không cần như thế, bức này sự tình cũng là mệnh số cho phép, không cần cảm thấy xấu hổ."

"Ừ." Sở Phong gãi gãi đầu, tay phải sát đụng phải lỗ tai thời điểm, cũng có thể cảm giác một cổ hết sức nhiệt độ. Mặt hấn trưởng đến hồng hồng, xấu hổ lấy hỏi, "Cái kia, Mã công công. Ta là không phải là hấn là sớm một chút ra ngoài, để tránh quá nhiều nhân đem ta cùng gian phòng này liên lạc với cùng đi, ảnh hưởng, có thể hay không không được tốt?"

Dứt lời, Sở Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua bình phong.

Mã công công tự nhiên minh bạch hấn chỉ chính là cái gì, thời điểm này mỉm cười, nói: "Này cũng cũng không phải cái đại sự gì, nhà của ta a lang thân phận tôn quý, này cũng là mọi người đều biết sự tình, không có gì có thể cấm kỵ."

Mất thấy Sở Phong gật đầu, Mã công công liền vừa cười bổ sung: "Đương nhiên, nếu như Sở lang quân cảm thấy không thoải mái, không muốn như vậy quá mức vạn chúng chú mục, hiện tại ra ngoài thoáng lảng tránh một ít, lão nô tự nhiên cũng không có khả năng ngăn trở."

Sở Phong nghe vậy, không khỏi thở ra một hơi, nói một câu "Đa tạ Mã công công", liền ngay cả bận rộn khỏi nhẹ chân nhẹ tay chân ra cửa.

Mã công công từ trầm trọng liêm mặc trong khe hở nhìn nhìn Sở Phong rồi đi bóng lưng, không khỏi phát ra một đạo ngọn nguồn ngọn nguồn tiếng cười.

"Thiếu niên này tâm tính, rất có chút ý tứ."

Sau lưng truyền đến một giọng nói, Mã công công tự nhiên biết là ai, vội vàng nghiêng người tránh ra, khom người đứng hầu một bên.

Huy Tông đưa tay hơi hơi đẩy ra liêm mặc, thấy được đã đến dưới lầu, vô thanh vô tức trốn vào bóng mờ bên trong Sở Phong, mỉm cười: "Đồng dạng thiếu niên lang tại gặp được đột nhiên xuất hiện danh lợi, hoặc là hưng phấn không thôi, hoặc là sợ hãi không tiến. Đứa nhỏ này cũng rất có chút ý tứ, chẳng những không có quá nhiều kích động, ngược lại tại chúng ta vừa mới nói ra chuyện này an bài thời điểm, hấn đầu tiên nghĩ đến, lại là sự tình này sẽ đối với chính mình sinh ra chỗ xấu."

"Như vậy tâm tính, có lẽ tại cái khác nhân xem ra là bị quan chút, khả trong mắt của ta. Lại là lãnh tĩnh." Huy Tông nhàn nhạt nói qua, phía sau hấn phun ra bốn chữ, gần như quyết định Sở Phong đích nhân sinh cuộc sống.

"Có thể chịu được trọng dụng."

Huy Tông nói như vậy.

Mã công công chỉ cảm thấy trong nội tâm lộp bộp một tiếng, trong đầu Trung Lập khắc nổi lên Sở Phong ngày sau mới vào cung đình, thăng quan tiến tước hình ảnh. Nội tâm không khỏi cảm thấy may mắn, may mà rồi mới chính mình vẫn đối với Sở Phong đều mười phần khách khí săn sóc, thiếu niên này hấn là có thể nhớ rõ ở chính mình chỗ tốt mới đúng.

Huy Tông bản tính. Mã công công xưa nay là biết. Năm đó Cao Cầu cũng là bởi vì bị đá một tay hảo xúc cức, liền vào Huy Tông mất, ngày sau còn có đủ loại lo liệu, cuối cùng bò lên trên cao như vậy vị.

Nhìn chung Huy Tông bên người thường thức nhân vật, cơ bản có thể dùng "Phong Nhã tuần tứ" bốn chữ khái quát. Huy Tông yêu thích nhân kỳ thật rất đơn giản, thứ nhất là nhất định phải lớn lên không tệ, bất luận nam nữ, điểm này, có lẽ là với tư cách là một nhà nghệ thuật gia đặc biệt đam mê. Thứ hai. Chính là nhất định phải hữu tài hoa.

Cao Cầu xúc xúc, Thái Kinh thư pháp... Có thể nói, chỉ cần là bên người Huy Tông có thể đếm được đếm được nhân vật, đều tại cái nào đó phương diện hữu tương đối năng lực trình độ, bằng không không có khả năng vào khối Huy Tông pháp nhãn.

Sở Phong người này... Tại Mã công công xem ra, tướng mạo tuyệt đối là không tệ, điểm này không cần lo lắng. Thư pháp trên tạo nghệ, Mã công công tuy không phải là đặc biệt hiểu. Nhưng nhiều năm như vậy cùng bên người Huy Tông ngày đêm chìm đắm, cũng là hiểu được một chút. Tự nhiên từ rồi mới kia nửa lời nói sơ lược trông được ra một ít môn đạo, đối thiếu niên này thay đổi cách nhìn.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, tên là trên người Sở Phong, trên người có một lượng mùi phấn đặc biệt hương vị. Hắn cũng không biết hắn là như hà khứ hình dung loại hương vị này, chỉ là làm cho người ta cảm thấy thưởng thức. Rất ít có thể nhìn thấy. Loại hương vị này, Huy Tông tự nhiên cũng có thể cảm giác được.

"Có thể chịu được trọng dụng" bốn chữ này, nếu là từ giang hồ lùm cở hạng người trong miệng nói ra, sẽ chỉ làm nhân cảm thấy buồn cười. Thế nhưng là một khi từ Huy Tông như vậy Đế vương trong miệng nói ra, đối với một người tương lai tiền đồ ảnh hưởng. Tự nhiên là vô pháp so sánh rồi..

Mã công công nội tâm tính toán, cái Minh Nhi cho Sở Phong đưa tiền đưa sách thiếp thời điểm, hắn là như thế như vậy một phen, coi như là sớm đề xuống một bàn tiền đánh cược.

Tự trong phòng có người hơi hơi tán thưởng, có người tâm tư lung lay thời điểm, Sở Phong đứng ở lầu một phòng khách góc hẻo lánh một cái hào chỗ tâm thưởng, thật sâu hút vài hơi khí, tới dọa ức ở chính mình sắc mặt xấu hổ.

Trương Phụng chỉ sớm đã thấy được hắn vụng trộm xuống lầu, nội tâm minh bạch đạo lý trong đó, liền lại tận lực bày ra câu trì hoãn một hồi.

Trong lòng của hắn từ lâu cuộn cuộn quá ngàn vạn lần nghi vấn, thí dụ như thân phận Sở Phong, lai lịch đủ loại, quá nhiều quá nhiều chuyện hắn muốn biết được, nhưng am hiểu sâu này đạo Trương Phụng chỉ đương nhiên minh bạch, hiện tại, cũng không phải vạch trần đáp án thời điểm.

Triển khai bức họa trong tay, Trương Phụng chỉ tướng thứ tư chú ý biểu hiện ra, hơi hơi mà cười: "Đây chính là chúng ta mấy người bình phán xuất đầu danh, lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) Sở Phong."

Sở Phong mỉm môi, tại trước mắt bao người đi đến sân khấu.

Tiêu Đình mở to hai mắt nhìn, miệng há có thể nhét vào khứ một cái nắm tay, nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm hắn.

Hà Quân Hạo mục quang một mực rơi vào trương tay của Phụng Chi, lúc đó bức họa bị triển khai trong chớp mắt, lúc Hà Quân Hạo có thể nhìn thấy kỳ bức họa diện mạo trong chớp mắt, hắn cũng đã trong đầu một tiếng lời mình, thân thể khẽ động, mặt xám như tro.

Trên mặt đất nhân vật, đích xác phân biệt không ra thiên thượng Lưu Vân ai cao ai thấp. Thế nhưng là Lưu Vân rốt cuộc chỉ là Lưu Vân, dữ Nhật Nguyệt rốt cuộc là bất đồng.

Lưu Vân có thể ngăn trở thái dương, thái dương nhưng lại chưa bao giờ tại Lưu Vân, ai cao ai thấp, lập kiến rốt cuộc.

Tất cả mọi người không phải người ngu.

Hà Quân Hạo càng thêm không phải.

Hắn gần như chết lặng nhìn nhìn Sở Phong từng bước một đi đến đài, trong đầu tất cả đều là ơ. ơ thanh âm, trước mắt một mảnh Hắc Ám.

...

...

Tiếng xe ngựa dần dần biến lớn, theo một tiếng nhẹ Ahhh, tại viện lạc trước cửa ngừng lại.

Trước cửa cả khối bàn đá xanh, mang theo nhất điều nghiêng nghiêng khe nứt, từ góc dưới bên trái một mực lan tràn đến viện lạc trước cửa trên bậc thang. Mà ở cái khe này phần cuối, là một khối lớn cỡ bàn tay rêu xanh, cùng với một cái tại trong gió đêm, hốc tường trong phiêu phiêu lung lay cỏ dại.

Loài cỏ này, tại Sở Phong chỗ tới đời sau gọi là cỏ đuôi chó.

Rất không thu hút Tiểu chút chút.

Nhưng hôm nay, này một cây Tiểu chút chút lại sinh trưởng ở trên mặt bàn, lại cứ này trên mặt bàn lại chỉ ven ven có này một cây. Vì vậy, này một cây thảo lại đột nhiên trở nên chột mắt lên.

Sở Phong từ trên xe ngựa đi xuống, nhìn nhìn trong bóng đêm, xe ngựa đang trong bóng râm chậm chòn theo gió này một cây cỏ đuôi chó, đột nhiên cảm giác được, nó cùng mình mười phần giống nhau.

"Đa tạ." Sở Phong quay đầu hướng xe ngựa xa phu nói lời cảm tạ, hần cười lộ lên thời điểm mang theo một lượng ngưng ngưng hương vị.

"Không dám, không dám." Xa phu cũng không có quá nhiều được sủng ái mà lo sợ, nhưng là lập tức gạt đầu ứng.

Cho dù là Sở Phong, cũng biết trước mắt người phu xe này không thể tầm thường đối đãi. Rốt cuộc, tầm thường xa phu là không thể nào tại vào đêm các phường lạc tởa, như trước tại toàn bộ Đông Kinh thành bên trong thông hành không trở ngại.

Sở Phong nhìn nhìn dần dần đi xa xe ngựa, nghĩ thầm người phu xe này, tối thiểu nhất cũng có thể là một cái Ngự Tiền Đái Dao Thị Vệ các loại tồn tại. Không nghĩ tới, như vậy có thân phận địa vị nhân vật, hôm nay cư nhiên chỉ là vì chính mình lái xe.

Hèm nhỏ trống trơn tự nhiên, tiếng vó ngựa vang lên lại dần dần tiêu thất.

Trong bóng đêm tĩnh không mang theo mê ly điệu, Ngân Hà từ đỉnh đầu nghiêng nghiêng xẹt qua phía chân trời, đai lưng ngọc đồng dạng, sáng ngời làm cho người ta kinh tâm động phách.

Sở Phong thoỉ không cần phong, nghĩ đến kia Ngân Hà bên trong từng khóa tĩnh cầu trong, có thể hay không có bản thân đã từng sinh hoạt qua kia một cái?

Tiếng mở cửa chi chi cạc cạc, lão Trương từ trong cửa mặt thò đầu ra, thấy được trước cửa đứng đấy chính là Sở Phong, không khỏi mơ mơ màng màng kinh ngạc mở miệng: "Là Sở lang quân? Tại sao không gõ cửa?"

"Vừa muốn gõ, môn liền mở ra." Sở Phong mỉm cười, đi vào trong nội viện, "Trương Đại Ca có phải hay không đã ngủ? Muộn như vậy trở về, thật sự là quấy rầy."

"Cũng không có gì." Lão Trương nhìn không được gấp một cái, ngẩng đầu nhìn ánh trăng vị trí, dụi dụi con mắt, không hiểu hỏi, "Đây là giờ gì, lang quân người tại sao trở về? Đông Kinh trong thành trong phường môn cũng không khóa lại sao?"

"Nhận thức một ít nhân vật lợi hại."

Sở Phong mỉm cười, theo lão Trương cùng nhau đi vào nội viện, thời điểm này, đông sương phòng ánh đèn vẫn còn ở lóe lên.

"Sư phụ vẫn còn ở vẽ tranh? Ta đây cũng không vội mà ngủ, khứ nhìn một cái. Trương Đại Ca, người tự khứ nghỉ ngơi a!"

Lão Trương nghe vậy chần chờ một chút, hỏi: "Trước cho lang quân người chuẩn bị chút nước ấm a, như thế nào cũng phải rửa mặt một chút không phải." Nói đến đây, lão Trương cũng không khỏi cười lộ lên, "Lang quân trên người của người, còn mang theo nữ nhân son phấn mùi vị ni "

Dứt lời, lão Trương vẫn không quên hướng về phía Sở Phong nháy mắt ra hiệu một phen.

"Trương Đại Ca hà tất trên ghẹo ta, ta nếu là thật sự hữu cô nương tương bồi, cũng không cần thời cơ xám xịt trở về." Sở Phong cười nói.

"Đúng rồi, thiếu chút nữa quên!" Lão Trương vỗ trán nhe, chợt nhớ tới cái gì, "Thuyết Khởi cô nương gia... Phạm gia nương tử vào ban ngày phải người đưa tới mấy bao đồ vật, một ít là cho nhà của ta a lang cùng Trình Nguyên tiên sinh, mặt khác còn có một ít là cho Sở lang quân ngài, hiện giờ còn đặt ở ngài trong phòng. Phạm phủ người tới thuyết, Phạm nương tử tựa hồ lại bị bệnh, hiện giờ ở nhà an giấc, gần nhất mấy ngày này e rằng không thể qua, để cho chờ vị thứ tội nha..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Một đêm tên họ mãn Đông Kinh

Thay người xuất đầu, thay người dương danh. Khả đến cuối cùng, tiến dần từng bước, vào khỏi màn che ở giữa đủ loại sự tình, dĩ nhiên là không có quan hệ gì với Sở Phong.

Sở Phong cũng nhìn ra được, Huy Tông sớm đã gặp qua Lý Sư Sư, hai người trong đó phong nguyệt chi kỳ e rằng đã thật lâu. Hiện giờ trận này đối Sở Phong mà nói đủ để cải biến quá nhiều đồ vật trò khôi hài, đối với kia hai vị mà nói, e rằng chỉ là một kiện tình nhân ở giữa tiểu tình, thú, dùng để chế thuốc một chút xưa nay sinh hoạt mà thôi.

Trước khi rời đi, Mã công công ám chỉ Sở Phong một chút, nói cho hắn biết đại khái có thể tại đây phiên trong lâu qua đêm, độ tự nhiên là bọn họ thay thế, bị Sở Phong hơi đỏ mặt từ chối nhã nhặn.

Nói cho cùng, hắn vẫn chỉ là mười bảy tuổi thiếu niên. Tuy ở thời đại này trong, hắn cái tuổi này đã có nhi nữ đều cũng không ít kiên, thế nhưng là Sở Phong tự hỏi còn là một cái chưa thành nhân, đối những chuyện này chưa tiếp xúc qua, một khi chạm đến công và sân cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ tim đập.

Mã công công nhìn ra Sở Phong ngượng ngùng, cảm thấy cảm thấy buồn cười, một phương diện khác lại cảm thấy thiếu niên này đích xác dữ người bình thường bất đồng, một câu kia "Có thể chịu được trọng dụng" đánh giá, ngày sau có lẽ thật có thể đủ thực hiện.

Đặc biệt dặn dò nhân trương Sở Phong đưa về nhà, tuy nói đã là cấm đi lại ban đêm thời gian, từng cái trong phường trong đó đều rơi xuống tòa, nhưng đối với bọn họ loại này thân phận người đến thuyết, điều này thật sự là tuy nhỏ bất quá sự tình.

Sở Phong kinh lịch những cái này, trong lòng vì loạn về đến trong nhà, nghe nữa đến Phạm Thu Bạch sinh bệnh tin tức, nội tâm không khỏi có chút thất vọng nhiên, tại đây đang trong bóng đêm, tổng thẩm xuất vài phân tịch liêu.

Trở lại trong phòng xem tín, hoa tiên trên bút ký tú lệ thanh thiên, số lượng từ cũng không nhiều, chỉ viết chút ngày gần đây nhân sự, cũng không có đề cập chính nạng chứng bệnh.

Lại nhìn trên bàn lễ vật, là mấy cuốn lên hào dùng cho thi họa tờ lụa, cùng với lưỡng hộp rậm rạp mặc điều, đầu ngón tay chạm đến thì hữu cảm giác ấm áp, vừa nhìn liền biết cũng không phải là tầm thường mặt hàng.

Người người mặc hương, Sở Phong nội tâm có chút Dương hoa đồng dạng phân loạn, muốn tìm người nói cái gì đó. Vì vậy liền đẩy cửa, gõ Trình Nguyên tiên sinh cửa phòng.

Tiểu Lục Tử xoa nhậ nhem mắt buồn ngủ, mơ mơ màng màng chạy tới canh cổng, vừa nhìn là Sở Phong. Không khỏi có chút kinh ngạc, chớp hai mắt, bồi rồi dạt dào hẳn rõ ràng chẳng muốn nói nhiều.

"Tôi thẩm sự phụ một chút vẽ tranh." Sở Phong mỉm cười, đưa tay xoa xoa tóc của hắn, "Người mau đi ngủ đi."

Tiểu Lục Tử nghiêng đầu nhìn thoáng qua đang chuyên tâm vẽ tranh Trình Nguyên tiên sinh. Chen lấn lách vào cái mũi, mơ mơ màng màng xoay người vài bước một lần nữa bò lên giường, không bao lâu, hô hấp liền đều đều hạ xuống.

Sở Phong cười trở tay đóng cửa, nhẹ chân nhẹ tay đi đến Trình Nguyên tiên sinh bên người, kêu một tiếng "Sur phụ", liền yên lặng đứng ở nơi đó.

Cũng không biết Trình Nguyên tiên sinh đến cùng có hay không chú ý tới Sở Phong đến, trong tay vẫn chương là không hữu ngừng. Hắn đang tại họa một bức đình thai lầu các, cực kỳ rậm rạp dụng tâm lối vẽ tỉ mỉ, một tia một đường tinh tế phác họa lấy.

Trình Nguyên tiên sinh ngồi ở phía trước tinh tế họa. Sở Phong liền đứng ở phía sau tinh tế nhìn.

Hắn nhìn kỹ sư phụ là như thế nào bố cục, định cảnh, dẫn đo đường cong, hết thấy sự tình không rõ chi tiết xem đã, rất nhanh, tâm cảnh của hắn cũng dần dần thoát khỏi rồi mới phức tạp dữ phân loạn, dần dần an tĩnh lại.

Nửa đêm không người bút tiếng vang, lại ngừng đầu thì đã Canh [3].

"Đình thai lầu các cũng không khó họa, trên thực tế, nếu là từ ý cảnh, lồng ngực mà nói, bị tranh hoa điều, sơn thủy các loại đơn giản hơn. Nhưng, thú vị chính là. Đơn giản như vậy đồ vật, chân chính có thể họa người tốt lại cũng không nhiều."

Trình Nguyên tiên sinh không quay đầu lại, phảng phất đang nói một mình: "Họa tác loại vật này, có dựa vào kỹ xảo. Có dựa vào tầm mắt, có, lại chỉ là đơn thuần dựa vào tỉ mỉ. Đồng dạng là tâm huyết, có người chịu hao phí vài năm thời gian tinh tế miêu tả, có người lại liền cả đêm thời gian cũng khó khăn đẹp an yên tĩnh. Cái gọi là cao thấp, chỉ chính là những thứ này."

"Người xưa nay là một tâm tư rất an tĩnh nhân. Như thế nào tối nay lại như thế rắc rối? Chuyện gì xảy ra sao?" Trình Nguyên tiên sinh thu bút, Sở Phong liền vội vàng tiến lên tương bút nhận lấy, thay sư phụ tẩy bút.

"Đích xác phát sinh một sự tình. . ." Sở Phong nở nụ cười, muốn nói một chút buổi tối hôm nay chuyện đã xảy ra, lại không biết ứng nên mở miệng như thế nào.

Thân phận Huy Tông mình tại sao có thể đoán ra, điểm này, là hắn không có cách nào hướng những người khác giải thích. Tối nay phát sinh rất nhiều chuyện tình, đều bao phủ tại chính mình chỗ nắm giữ lịch sử dữ tri thức bên trong. Nếu như nói ra, Trình Nguyên tiên sinh, Văn Đoan tiên sinh chưa chắc sẽ không tin, nhưng tin hết là không thể nào, nói chung cũng chỉ hội cảm giác mình lo âu rất nhiều.

Vì vậy Sở Phong lắc đầu, tự giễu cười cười: "Từ buổi sáng bận rộn sống đến bây giờ, đại khái là hơi mệt chút, đầu óc có chút Hỗn loạn."

Trình Nguyên tiên sinh đánh giá hắn một phen, khẽ gật đầu mà cười: "Nhìn nhìn cũng là mệt mỏi. Nhân chính là như vậy thú vị, một khi mệt nhọc qua, ngược lại dễ dàng ngủ không được. Tâm tư không tĩnh, tự khó có thể ngủ, càng là trần trọc tự càng trong lòng khó có thể bình an. Đã như vậy, không bằng thừa dịp lúc này vẽ tranh a. Người tùy ý miêu tả một ít, ta ở một bên chỉ điểm một ít."

Sở Phong nghe vậy đại hỉ, loại này chỉ giáo là khó được, hần tự nhiên lập tức nhận lời hạ xuống.

Nội tâm nhin không được liền nhớ tới Huy Tông dưới ngòi bút kia một bức mỹ nhân đồ, loại kia vận luật dữ hoàn mỹ cảm giác, câu trong lòng người ngứa, hận không thể lập tức thay đổi vu bút pháp.

Dựa theo ký ức bắt đầu bố cục, viết, Trình Nguyên tiên sinh ở một bên phát ra một tiếng nhẹ nhàng kinh nghi, rất rõ ràng là chú ý tới cái gì, nhưng không có trực tiếp mở miệng.

Tại Sở Phong bố cục hoàn chỉnh cái hình ảnh, bắt đầu học Huy Tông bút pháp viết, Trình Nguyên tiên sinh mới nói: "Sở lang, ngươi. . . Đã bái cái khác sư phụ?"

Sở Phong nghe vậy trong lòng căng thẳng, lúc này mới nhớ tới một ít quy củ, chính mình dạng học Huy Tông bút pháp, không biết Trình Nguyên tiên sinh có tức giận hay không.

Vội vàng nói: "Sư phụ, đêm nay phiền lâu đầu họa, ta đi nhìn coi. Khoản này pháp đích xác là của người khác, bắt quá, là. . . Vụng trộm học được."

Nói đến đây, Sở Phong nhìn thoáng qua Trình Nguyên tiên sinh sắc mặt, sợ từ trông được xuất lửa giận.

Ai ngờ Trình Nguyên tiên sinh chẳng những không có tức giận, ngược lại cười rộ lên: "Thú vị, thú vị. Người này bút pháp cực kỳ tuyệt diệu, vẽ tranh thời điểm vậy mà không ngăn cản các người đứng ngoài quan sát sao? Rất tốt, rất tốt, thiên tư của người quả nhiên là rất cao, hơi hơi nhìn một cái là có thể học trộm thành lần này bộ dáng. . . Nếu như người khác đã bái sư phụ, ta chỉ hảo đem người trực xuất sư môn. Bất quá loại này học trộm hành vi, ngược lại là thêm một ít không sao. Nhất là là người này bút pháp, rất thích hợp ngươi, có thể nhiều học một ít. . . Ai vậy bút pháp đâu này? Nhất định là tương đối lợi hại cao nhân. A... , Đông Kinh trong thành nhân vật, là Lý Miêu sao? Không đúng, này bố cục tâm mắt nếu so với Lý Miêu cao không ít. Là phương loan anh? Cũng không giống a. . . Sở lang, người kia rốt cuộc là người nào?"

"Ách, là thi họa làm được một vị khách nhân. Thoạt nhìn thân phận hẳn là rất tôn quý, nhưng cụ thể là ai, chừng quỹ cũng không rõ ràng lắm." Sở Phong tự nhiên không thể báo cho sư phụ là Huy Tông, đành phải lấy ra ba phần chân thật báo cho biết.

"Thân phận tôn quý. . ." Trình Nguyên tiên sinh nghe vậy cẩn thận suy nghĩ một phen. Lại nghĩ không ra cái gì hợp với tình hình nhân vật, vì vậy lắc đầu, nói, "Cũng thế, trước không đi quản lý hẳn. Ta chỉ kẻ một ít người hẳn là chú ý địa phương. Người này bố cục rất cao, thể nhưng người bút lực còn không đạt được cao độ, cho nên trực tiếp như vậy học tập không khỏi hữu nói như rồng leo, làm như mèo mửa, họa hồ không thành cảm giác. Người trước tạm không muốn một mặt bắt chước hẳn, nhi phải chú ý kết hợp chính người phong cách, nói thí dụ như nơi này. . . Còn có nơi này. . ."

Trình Nguyên tiên sinh không hồ là họa vẽ thánh thủ, bất quá nhìn mấy lần, đã nhìn ra Sở Phong thủ hạ chính là đủ loại chênh lệch dữ vấn đề, nhất nhất chỉ ra không nói, còn nghĩ hẳn là giải quyết phương pháp nhất nhất tường tế thuyết minh cáo tri.

Sở Phong nghe, chỉ cảm thấy như văn luân âm. Hưng phấn vô cùng.

Đội đến này thầy trò hai người tương Huy Tông bút pháp hấp thu cái bảy tám phần, đã đến Thiên giai mộ hiểu gà gáy nhiều tiếng thời gian.

Trình Nguyên tiên sinh ngáp tương Sở Phong đuổi ra môn khứ, Sở Phong nhìn nhìn vừa mới rời giường trong sân làm Ngũ Cầm hí Văn Đoàn tiên sinh, cười hi hi lên tiếng chào.

Văn Đoàn tiên sinh thấy được Sở Phong cũng là kẻ giật mình, hỏi: "Còn tưởng rằng người đêm qua ở bên ngoài qua đêm, trở về lúc nào?"

"Giờ Tý trở về. Ở bên ngoài học lén một chút bút pháp, dữ Trình Nguyên tiên sinh nghiên cứu một hồi, thiên tư sáng lên." Sở Phong nhin một cái thông thạo, lại cứ lại cảm thấy tinh thần sáng láng, cũng không buồn ngủ.

Bởi vì cái gọi là nhân gặp hi sự tinh thần thoải mái. Hần hi sự cũng không ở chỗ đột nhiên xuất hiện dương danh. Mà ở vu lơ đăng trong đó đã học được rất nhiều trước đó chưa từng có tri thức, điều này làm cho hẳn có chút hưng phấn.

Nhìn nhìn Sở Phong nụ cười trên mặt, Văn Đoàn tiên sinh cũng không khỏi nhận lấy bị nhiễm, cười nói: "'Biết chi giả không bằng hảo chi giả. Hảo chi giả không bằng nhạc chi giả', xem ra Sở lang rất có năm Liễu tiên sinh 'Mỗi hữu hiểu ý liền vui vẻ vong ăn' cảnh giới."

Sở Phong cười gãi gãi đầu, lại nghĩ tới cái gì tới: "Đúng rồi, tiên sinh, ngài lúc trước không phải nói, phải giúp ta lo liệu tại Đông Kinh thành dương danh sự tình. Ta nghĩ. Hiện tại hẳn là là không cần."

"Lời này như vậy là sao?" Văn Đoàn tiên sinh vẻ mặt khó hiểu.

"Gặp một ít. . ." Sở Phong cười hắc hắc, "Thần kỳ sự tình."

...

...

Tiêu Đình rửa mặt, hơi lạnh nước suối đánh vào trên mặt, để cho hần nguyên bản tự ít ỏi bối rối không còn sót lại chút gì.

Giống như Sở Phong đồng dạng, tâm tư của Tiêu Đình vẫn luôn kêu loạn, tại đã trải qua đêm qua phiền lâu sự tình, e rằng mười phần ** nhân đều là như

thế. Trong đó tiền căn hậu quả, nội dung dữ đi qua, tựu phảng phất bị bao phủ tại một cái gai mắt đèn kéo quân bên trong đồng dạng, lại có một loại làm cho người ta khấn bắt chân thiết ảo giác.

Tiêu Đình mặc dù là quan lại chi tử, nhưng rốt cuộc không có hoàng đế bên người thị vệ lớn như vậy tên tuổi, vô pháp tại cấm đi lại ban đêm lạc tòa về sau ở đâu trên phố thông hành không trở ngại.

Dĩ vãng tại phiên lâu độ dạ thời điểm, hần đều sẽ cảm giác đặc mùi phần thoải mái. Rốt cuộc ***** trong ngực, tửu mặc văn chương trên tay, hảo một chỗ ** khổ ngắn chi địa, không có khả năng có cái gì về u sầu hỗn tạp ở giữa.

Thế nhưng là đêm qua, Tiêu Đình căn bản không có bất kỳ tìm tâm tư của nữ nhân. Hần chỉ cần cái gian phòng một mình nằm một đêm, cũng không ngủ, chỉ ở gả gáy ba tiếng, liền vội vàng mướn xe trở lại trong nhà.

Tại chính mình trong sân rửa mặt, Tiêu Đình đỡ đòn hai cái quăng thâm mắt, cũng không gọi hạ nhân thông bẩm, vội vàng tựu bước vào phụ thân phòng ngủ.

Mẫu thân đang tại hầu hạ phụ thân mặc quần áo, nhìn thấy Tiêu Đình ăn mặc hôm qua y phục, trên người lại tràn đầy Sơn Phần dữ mùi rượu, không khỏi nhíu chặt lông mày, quát lớn một câu: "Làm cái gì vậy, còn không khử đổi một bộ quần áo!"

"Phụ thân, hữu một đại sự." Tiêu Đình cảm thấy lo lắng.

Phụ thân của Tiêu Đình tên là Tiêu Túc Chi, tuổi hơn bốn mươi niên kỷ, đại khái bởi vì quanh năm đảm nhiệm Thái Học học chánh quan hệ, trên người tự nhiên hữu một cỗ Tử Uy nghiêm túc mục chi khí, dữ tên của hần rất là đối với sán.

"Từ nhỏ sẽ giáo dục hần phải có khí độ, không muốn bởi vì một chút việc nhỏ tựu kích động không thôi, cũng không muốn bởi vì một chút sự tình tựu khản trương không hiểu. Xem ra, chúng ta giáo dục cũng không có quá nhiều hiệu quả."

Tiêu Túc Chi nhìn Tiêu Đình nhất nhãn, đổi thê tử của mình thờ dài nói.

Mẫu thân của Tiêu Đình Trâu thị nói: "Hần mới bao nhiêu nha. Lòng ngực khí độ bức này sự tình, cũng không phải một ngày liền có thể luyện thành."

"A! Ta hướng hần lớn như vậy thời điểm, cũng đã trong triều làm quan! Nhìn nhìn lại hần, mỗi ngày bắt quá chơi bồi lêu lổng mà thôi!" Tiêu Túc Chi nhàn nhật mở miệng, đối Tiêu Đình nói, "Ngươi ngày hôm nay thiên du sơn ngoạn thủy tại trong đám nữ nhân bong bóng, có thể có chuyện đại sự gì? A, đứng rồi, đêm qua là phiên lâu thi đấu họa vẽ đúng không? Ngươi là được thứ tự, vì vậy cứ như vậy khó có thể tự kiểm chế hưng phấn lên? Bất quá cái rắc rối đại điểm sự tình, đến cho phép ngươi như thế sao! Thật sự là không phóng khoáng!"

Tiêu Đình nào dám cùng phụ thân tranh luận, thời điểm này nội tâm rồi lại gấp đến độ không được. Mắt thấy phụ thân quở trách đã xong chính mình, Tiêu Đình vội vàng bắt lấy khe hở, nói: "Không phải phụ thân, mấu chốt vấn đề ở chỗ, đêm qua Hà Quân Hạo chỉ lấy thứ hai."

"Cái gì?" Lần này, liền Tiêu Túc Chi đều sững sờ một chút.

"Hà Quân Hạo thứ hai, cầm đệ nhất, chính là Sở Phong đó!"

"Sở Phong?" Tiêu Túc Chi mở to hai mắt nhìn, ngừng lại đang tại vì hần hệ đại lưng phụ nhân tay, "Lục Lão Tiên Sinh vị kia cao đồ?"

Tiêu Đình trùng điệp gật đầu: "Đúng là hần!"

Tiêu Túc Chi lông mày chặt chẽ nhấn lại, nhin không được trong phòng tối tối lui lui dạo bước: "Vậy Sở Phong mới bao nhiêu? Ta nhớ kỹ ngươi lúc trước thuyết, là mười bảy tuổi?"

"Không sai!"

"Hà Quân Hạo tiểu tử kia hôm nay 24, Đông Kinh nội thành công nhận nhân vật thiên tài, hiện giờ vậy mà đành phải vu một cái mười bảy tuổi thiếu niên phía dưới?" Tiêu Túc Chi mình cũng nghe được chính mình trong thanh âm run nhè nhẹ, "Điều này sao có thể! Ngươi xem kia Sở Phong làm vẽ lên?"

"Nhìn!" Tiêu Đình nhớ lại bức họa kia bút pháp cùng bản lĩnh, sắc mặt trắng, "Đích xác. . . Rất tốt. Thật tốt quá!"

Tiêu Túc Chi biết con trai mình bản tính, có thể làm cho hần dùng "Thật tốt quá" ba chữ kia để hình dung bức họa, kia đích thực là quá tốt thật tốt quá.

Trong phòng an tĩnh một lát, một loại không hiểu tâm tình theo gió phiêu lãng lấy.

"Hảo là tốt rồi nha, làm các ngươi hai người chuyện gì chứ?"

Trâu thị nhìn nhìn trọng phụ của mình, lại nhìn một chút nhi tử, kinh ngạc hỏi một câu, "Bất quá là thêm một người mà thôi, chẳng lẽ lại còn có thể bởi vì hần Sở Phong một người, liền khiến cho đặc con của chúng ta thi không đậu viện họa sao?"

"Vậy ngược lại sẽ không." Tiêu Đình cười khổ sờ lên cái mũi.

"Vậy được quá! Cũng không biết các ngươi hai người nhất sáng sớm chân kinh cái gì nhiệt tình, thật sự là ồn ào không rõ." Trâu thị thờ dài một hơi, mặc

danh kỳ diệu lúc đầu.

"Thật sự là. . . Phu nhân chi kiên!" Tiêu Túc Chi nhìn không được hất lên ống tay áo, từ Trâu thị trong tay túm lấy thanh găm lụa tia đai lưng, chính mình buộc lại, phân phó nói, "Vạn Ngôn, người trong chỗ lát tự mình đi một chuyến, giúp ta hướng lục Lão Tiên Sinh quý phủ lần lượt thiệp mời. Đợi nha môn sự tình sau khi hết bận ta tự đi qua!"

Tương tự đối thoại, từ hôm nay sáng sớm bắt đầu, tại các gia các hộ trong sân lặng yên phát sinh. . .

Dọa trăm nhảy dựng, buổi sáng trong nhà ngắt mạng, chương này thiếu chút nữa truyền không được. Khá tốt cuối cùng khôi phục, a hồng hồng hồng

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Trong lòng ngực khe nứt

Thân là Thái Học học chánh, vì sao coi trọng như thế một cái vừa mới xong ra chút danh khí thiếu niên lang. Vấn đề này, nếu như một mình hỏi như vậy xuất ra, đích thực là một kiện làm cho người ta cảm thấy chuyện hết sức kỳ quái.

Nhưng hiện giờ trong chuyện xưa, nhiều chút cái khác nguyên tố. Nói ví dụ, thiếu niên này đánh bại Hà Quân Hạo là kinh đô mười mấy năm qua nhất chỉ độc tú. Lại nói ví dụ, đương kim thánh thượng thích nhất thi họa họa về thượng cấp chơi xuất hoa dạng văn chương. Còn có thánh Tiêu Đình thuyết, thiếu niên này hình dạng rất là không tệ... Hết thấy thật nhỏ xếp lượn vòng tại nơi này, chuyện này tự biến thành mặt khác một phen hương vị.

Cái này chuyện nghiêm trọng tính như hà, ngày sau ảnh hưởng phạm trù sẽ như thế nào, cũng không phải tương tự Trâu thị loại này phu nhân có thể trong nháy mắt thường thức đến.

Nhưng Tiêu Túc Chi lại bất đồng. Bất kể thế nào thuyết, hấn cũng là một vị tại Thái Học học chánh trên vị trí chìm đắm bảy tám năm nhân vật. Nhi Thái Học loại địa phương này, bởi vì Hoàng Thân Quốc Thích, quan lại đệ tử tụ tập, rất nhiều chuyện tựa như cùng cầu nhỏ lưu thủy đồng dạng, không biết ngày đêm tại thời kỳ thẩm thấu, quay lại, tại đây dạng một bãi trong hồ bong bóng lâu rồi, rất nhiều chuyện cũng liền biến thành một loại nội tâm bản năng, nhất nhãn liền có thể nhìn ra được.

Tại phát sinh đêm qua chuyện như vậy, đối với Sở Phong người này, cuối cùng là muốn lau mắt mà nhìn.

Vốn cho là chỉ là một cái trào lên Sơn Âm Lục thị may mắn tiểu tử, bây giờ nhìn lại, còn muốn cộng thêm tài hoa của hấn dữ tâm cơ...

"Trận này run bao phục trình độ, ha ha, " Tiêu Túc Chi ngồi trong xe ngựa, nhìn nhìn Lục gia đại môn, mỉm cười, "Vạn Ngôn, phương diện này người e rằng muốn học một chút. Người dữ Sở Phong này tương thức thời gian cũng không tính là ngắn, lại cứ hấn chưa bao giờ trước mặt người triển lộ qua hấn kỹ năng vẽ, một mực che giấu, thẳng đến trọng yếu nhất thời khắc, vạn chúng chú mục thời gian, mới cuối cùng tương những năng lực này biến hiện ra. Đây cũng là hấn chỗ hơn người."

Tiêu Đình sớm đã tới rồi Sở Phong chỗ chỗ ở, lại phát hiện người sau đã đi Phạm thị thi họa hành, cũng không nhìn thấy mặt. Nhưng hấn cũng minh bạch, phụ thân việc này là muốn tiếp lục Lão Tiên Sinh, Sở Phong đang cùng không tại cũng không phải chuyện rất trọng yếu, vì vậy ngay tại Lục gia chờ đợi.

Gần tới buổi trưa trước sau. Tiêu Túc Chi xem như từ trong nha môn được nhàn rồi, đón xe mà đến, tiếp Lục Văn Đoan, phụ tử hai người cùng Lão Tiên Sinh nói vài câu lời ổng tiếng ve. Cũng không có cái gì quá sâu đồ vật ở trong đó, liền tản đi.

Nhưng ý tứ trong đó, ở giữa sân nhân đều là trong lòng biết rõ ràng.

Văn Đoan tiên sinh nói vài câu "Vạn Ngôn thiếu niên anh tài, ngày sau con đường phía trước bằng phẳng, dù Sở lang tiểu tử kia hấn là hai bên cùng ủng hộ" các loại lời nói. Tiêu Túc Chi nghe vậy tự nhiên con mắt sáng như tuyết lên. Cung kính trả lời chút "Cao đồ họa mới có một không hai Kinh Sư, khuyến tử nào dám đánh đồng", bởi vậy nhất hướng, điểm đến là dừng, liền đã đầy đủ.

Toàn bộ trong quá trình, Tiêu Đình một mực ở bên cạnh đảm nhiệm phụ họa, mỉm cười nhân vật, loại chuyện này hấn ngược lại sớm đã làm đích thói quen.

"Sở Phong hấn, lấy ta đối với hấn lý giải, loại này run bao phục sự tình, hấn không phải là bản thân hấn nghĩ ra được." Tiêu Đình ngồi ở phụ thân đối diện. Chậm rãi tiêu hóa lấy một ngày một đêm qua trong chỗ tiếp xúc đến đồ vật, "Phía sau của hấn tự nhiên có người giúp đỡ nghĩ kế, bây giờ nhìn lại, mười

phần ** chính là vị này lục Lão Tiên Sinh."

Tiêu Túc Chi hơi hơi về râu, suy nghĩ nói: "Vị Văn Đoàn này tiên sinh tuy xuất thân Sơn Âm Lục thị, nhưng đối với quyền thế ngược lại xem cực nhặt, bằng không cũng sẽ không tại bên trong sách tỉnh nhậm chức thời điểm giữa từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang. Bất quá bây giờ ngẫm lại, e rằng đây cũng là Văn Đoàn tiên sinh ánh mắt, hẳn từ quan không lâu sau, triều đình liền phát sinh một lần đảng tranh. Ha ha. Bề cánh đầu đá, hỗn loạn không chịu nổi, đến cùng không phải là cái gì làm quan thời cơ tốt. Có thể thấy vị tiên sinh này ánh mắt đến cỡ nào độc ác."

Tiêu Đình gật gật đầu, lại nhớ ra cái gì đó: "Đêm qua lúc rời đi. Hà Quân Hạo không nói một tiếng rời đi. Bây giờ suy nghĩ một chút, hẳn hội sẽ không làm cái gì quá kích sự tình..."

"A!" Tiêu Túc Chi cười lạnh một tiếng. "Vậy Hà Quân Hạo tự cho là tài cao, những năm gần đây đắc tội nhân rất là không ít, nếu không là người một mực từ bên cạnh hóa giải, sợ là sớm bị nhân ăn sống nuốt tươi cũng chưa biết chừng. Quân Hạo cái đứa bé kia khí lượng quá thấp. Hiện giờ đột nhiên bị việc này, tất nhiên là phải có chút phản hồi. Bất quá chuyện cho tới bây giờ, người cũng không cần lại đi quản lý hắn, do hắn đi a!"

"Vâng." Tiêu Đình cung kính ứng, đáy lòng lại không khỏi như cũ có chút thấp thỏm, giảm thấp xuống thanh âm hỏi, "Phụ thân, ngài biết ta chỉ chính là cái gì. Quân Hạo hẳn dù sao cũng là Vũ gia xuất thân, ta sợ hắn nhất thời căm tức, trực tiếp tìm người đi Phạm thị thi họa hành, làm tiếp xuất cái gì không thể vẫn hồi sự tình. Rốt cuộc hắn tính nết, ta cũng là có biết một ít."

Tiêu Túc Chi nghe vậy cười nhạo một tiếng, nói: "Chuyện này lại nói tiếp cũng là buồn cười, một cái Kinh Sư phòng giữ nhi tử, lại có thể hữu như vậy họa mới đã là rất kỳ diệu sự tình. Hiện giờ bị người đánh rớt thế gian, sợ là đã sớm toản (chui vào) về đến nhà không muốn gặp lại người, chẳng lẽ còn nghĩ khoe vũ phu chi năng, tại dưới ban ngày ban mặt làm ra cái gì phạm pháp cử động sao? Vạn Ngôn, suy nghĩ nhiều vừa nghĩ thật là tốt sự tình, nhưng lo ngại chính là phu nhân bản tính."

Tiêu Đình lập tức ứng, lại cảm giác, cảm thấy trong lòng vẫn là chíp bông, khó có thể an tâm.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ phụ thân, cũng đích xác là như vậy đạo lý, nói như thế nào cũng là quan viên chi tử, chẳng lẽ còn hội có tình vi phạm hay sao? Về phần chính mình đáy lòng này một phần lo âu, chắc là từ cả đêm chưa từng chợp mắt thoát không khỏi liên quan a!

"Bẩm khư cực kỳ nghỉ ngơi một phen, ngày mai, không, hậu thiên bỏ đi, lại đi Phạm thị thi họa hành từ kia Sở Phong lui tới một phen." Tiêu Túc Chi vượt vượt trên cổ tay hạt Bồ Đề, suy nghĩ, "Không thể quá sốt ruột, cũng tuyệt đối không muốn quá mức khiêm tốn, còn hướng nguyên bản như vậy giao du là tốt rồi, bằng không hiện ra thế tục tới sẽ không tốt. Hẳn không phải là đưa người một bức họa sao, người đại khả đáp lễ một phen. Đúng rồi, hẳn đưa người cái gì họa? Là chính bản thân hắn họa?"

Tiêu Đình cười khò nói: "Cũng không phải. Là Lý Duyên Tông "Phượng Hoàng đồ", ngược lại không thể nói quý trọng."

Tiêu Túc Chi gật gật đầu, thở dài ra một hơi: "Thiếu niên này nhân tâm tính nếu so với ta nghĩ tượng còn muốn hữu khe nứt, đặc biệt đưa người một bức tầm thường bức họa, tới biểu thị cùng người ở giữa tình cảm chỉ là tầm thường bạn bè vãng lai sao. Hẳn này chừng mực đo đạt thật sự quá lợi hại chút, làm cho người ta không thể không bội phục a!"

...

...

Ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt.

Sở Phong đưa đến hai vị khách nhân, ngẩng đầu nhìn thoáng qua chói mắt dương quang, nhin không được cúi đầu hắt hơi một cái.

Đơn thuần đơn giản như hắn hoàn toàn sẽ không nghĩ tới, tại Đông Kinh nội thành, có người đối với hắn đánh giá hội dùng "Ngực hữu khe nứt" "Chừng mực đo đạt rất tốt" như vậy từ ngữ để hình dung. Bởi vì trên thực tế, những cái này với hắn mà nói là nhược điểm lớn nhất, lại cứ tại phát sinh đem qua sự tình, mọi người đối với hắn "Xem trọng" biến thành gần như vận vẹo trình độ.

Điều này cũng đúng nhân chi thường tình.

Chỉ là bọn họ cũng không rõ ràng kỹ trung chỗ chứa đủ loại sự tình, có quan hệ Huy Tông, có quan hệ bản thân hắn, chính là tại đây từng đoàn từng đoàn trong sương mù, sớm đã tại kỳ nghỉ hè bốc hơi dưới lười biếng an tĩnh Đông Kinh thành. Tại bất thành lình trong bóng đêm bị quấy trở thành nhất tri vùng nước đục.

Nếu là vùng nước đục, tự nhiên có người muốn mò cá.

Có người bắt đầu muốn bắt được Sở Phong điều này vừa mới hiển lộ ra mặt nước ngư, nhi Sở Phong mình cũng tâm động, muốn đụng vào một chút Huy Tông này chân chính Long Lân.

Chỉ là... Có nên hay không đâu này?

Xe ngựa đứng ở thi họa hành cổng môn. Cửa gã sai vặt xa xa tựa nhìn thấy xa phu bộ dáng, vội vàng chạy vào trong tiệm cáo tri Hoàng chương quỹ.

Hoàng chương quỹ vừa đi vừa lý quần áo, vội vàng tới đón.

Người trong xe ngựa cất bước hạ xuống, đưa tay đỡ Hoàng chương quý thi lễ.

"Lão Hoàng, nói bao nhiêu lần không cần khách khí bảo. Như thế nào vẫn là như vậy đa lễ."

Người tới chính là Phạm thị thi họa làm được ông chủ, phụ thân của Phạm Thu Bạch, Phạm Dương minh.

Sở Phong thời điểm này cũng tiến lên thi văn bồi lễ, cười kêu một tiếng "Ông chủ".

"Cũng không dám gọi như vậy, nếu không phải chê ta cây già lên mặt, gọi một tiếng bá phụ a!" Phạm Dương minh cười vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, hỏi Văn Doan, Trình Nguyên hai vị tiên sinh tình hình gần đây, liền gạt đầu, đỡ Hoàng chương quý chuyển tiến trong nội thất nói chuyện đi.

Hai người cần tự nhiên là trên phương diện làm ăn sự tình, Sở Phong không hiểu. Cũng không được khá lắm kì, thân phận của hắn tự nhiên cũng không có khả năng đi phía trước gom góp lấy khư tham dự. Kiên phòng trước nhất thời vô sự, hắn liền quay trở về hậu đường, chỉ là nội tâm treo nhớ kỹ Phạm Thu Bạch bệnh tình, bên này dọn dẹp lấy trong khổ phòng đồ vật, bên kia mục quang thỉnh thoảng hướng chương quý gian phòng kia phiến giam giữ trên cửa chính nhìn. Yên lặng nghĩ đến, nếu là trực tiếp tựu đi hỏi ông chủ có quan hệ Phạm Thu Bạch bệnh tình, có thể hay không quá mức đường đột.

"Sở lang đây là hiện ra cái gì si, như thế nào đem tranh hoa điều họa đều bỏ vào sơn thủy bên trong?"

Nghiêm quân gia chẳng biết lúc nào vào cửa, tiện tay cầm Sở Phong vừa mới thu thập bức họa nhìn.

Sở Phong nao nao. Cúi đầu khư nhìn, quả nhiên trong tay mình là tấm vẽ tranh hoa điều, lại dần dần, u mê hướng sơn thủy trong tủ chén để đó.

"Nghĩ là đêm qua ngủ không ngon huyền não, khá tốt bị Nghiêm đại ca ngời phát hiện." Sở Phong cười gãi gãi đầu.

"Hả?" Nghiêm quân gia rất ưa thích sạch sẽ thuần phác thiếu niên lang. Thời điểm này cũng nhìn thoáng qua chương quý gian phòng, cười híp mắt hỏi, "Là vì ngủ không ngon sao? E rằng không nhất định a. Nghe nói ông chủ tới? Tiểu nương tử không có đi theo đồng thời qua?"

Sở Phong rất thật sự lắc đầu: "Phạm nương tử bị bệnh, khẳng định tới không được."

"Haaa...! Có người triển miên giường bệnh, có người trần trọc. Ai! Tuổi trẻ thật là tốt a!" Nghiêm quân gia trêu chọc nói.

Sở Phong đầu thỉnh không ra Nghiêm quân gia ý tứ trong lời nói, ngược lại cũng không cảm thấy như hà xấu hổ. cười nói: "Nghiêm đại ca hà tất cười ta. Chỉ là Phạm này nương tử rốt cuộc là bệnh gì chứng, như thế khó trị sao?"

Nhắc tới chuyện này, Nghiêm quân gia cũng không khỏi hơi hơi thở dài, lắc đầu nói: "Chân chính nói là bệnh gì chứng cũng rất khó đoạn, chỉ là nghe nói Phạm nương tử là sinh non, sinh hạ tới thời điểm chỉ hữu bốn cân nhiều, miễn cưỡng còn sống mà thôi. Vốn sinh ra đã kém cỏi, từ nhỏ thể cốt tựu không tốt, tuy ông chủ một mực bốn phía tìm y hỏi thuốc, nhưng hiệu quả quá mức bé nhỏ. Chân chính có cái gì hàng da bị bệnh cũng nói không hơn, nhưng phong hàn, đau đầu những cái này tất xấu cơ hồ là quanh năm không ngừng. Ai! Cũng là đáng thương ngọc này nhân vật tầm thường."

Sở Phong ở một bên nghe, nghĩ thâm, đây chính là sức miễn dịch củi xuống. Trước kia trong lớp đồng học cũng có người như vậy, gầy yếu không được, chân chính là gió thổi qua gục, một năm bên trong đặc hữu hơn nửa năm là tại cảm mạo bên trong vượt qua. Về sau trong nhà để cho hắn luyện Taekwondo, từ từ thân thể tốt hơn nhiều.

Này Phạm nương tử chứng bệnh... Cũng không biết có thể hay không dựa vào nhiều vận động giảm bớt một ít nha.

Mơ mơ hồ hồ nghĩ đến, Sở Phong trong tay câu được câu không bãi lộng bức họa.

Nghiêm quân gia ở một bên xem buồn cười, đẩy hắn một bả, cười nói: "Ngươi như vậy thích người ta, sẽ không để cho lục Lão Tiên Sinh làm cho ngươi chủ, nói cái thân sao?"

Lời này để cho Sở Phong lại càng hoảng sợ, hắn còn chưa bao giờ nghĩ tới lấy vợ sinh con sự tình, Nghiêm quân gia như vậy nhắc tới, thật sự có chút đột nhiên.

May mà Nghiêm quân gia chính mình tự hỏi tự đáp: "Vậy thì, ngươi bây giờ cũng chỉ là một cái quân gia, muốn lấy ông chủ tiểu nương tử thật sự khó khăn chút. May mà ngươi cũng là muốn khảo thí viện họa thi Hương, nếu như đến lúc sau thật sự trúng, làm cung đình đãi chiếu, lại hướng đồng gia cầu hôn đó chính là môn đăng hộ đối sự tình..."

Sở Phong nghe, tâm trạng vi loạn, trong lúc nhất thời không biết hắn là trả lời mấy thứ gì đó.

Hào ở thời điểm này, chương quý cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hoàng chương quý về mặt nộ khí phát tay áo, cửa phòng đập lấy trên ván cửa, phát ra "Phanh" một tiếng vang thật lớn.

"Lão Hoàng, ngươi trở lại cho ta!"

Phạm Dương minh đuổi tới, đi tới cửa dừng lại. Hắn chấp tay sau lưng, trên mặt cũng đầy là nghiêm túc dữ mơ hồ lửa giận. Hắn nhìn lấy Hoàng chương quý phương hướng ly khai, gầm nhẹ nói: "Ngươi cho ta biết rõ ràng! Nhà này thi họa hành họ chính là Phạm, mà không phải hoàng!"

Hoàng chương quý nghe vậy dừng bước, cũng không quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời xanh thăm thẳm, thản nhiên nói: "Nếu như ông chủ

thực có ý như thế, tại hạ cũng chỉ hảo về nhà làm ruộng."

"Lão Hoàng! Ngươi đây là tại bức ta!" Phạm Dương mình truy đuổi trên hai bước, chau mày, "Vậy ngươi thả nói cho ta biết, trừ đó ra còn có biện pháp nào?"

"Ta không biết." Hoàng chương quỹ nửa xoay người, thần sắc thản nhiên nói, "Nhưng quy củ là quy củ, đạo nghĩa là đạo nghĩa. Ta một mực đem ông chủ người xem tác là văn nhân, mà không phải người làm ăn. Hiện giờ xem ra, đại khái lúc trước một mực nhìn lầm rồi. Ông chủ, ngài mời cao minh khác a!"

Dứt lời, Hoàng chương quỹ quả thật cũng không quay đầu lại đi. Phạm Dương mình lại hoán hấn hai tiếng, chưa từng được cái gì hồi phục, cuối cùng cũng hậm hừ nhìn lướt qua quanh mình mọi người, hùng hổ rời đi. Chỉ để lại hoàn toàn không rõ Bạch Phát đã xảy ra chuyện gì mọi người.

"Ách, đây là... Làm sao vậy?" Sở Phong có chút im lặng, đây coi như là chuyện gì xảy ra, lãnh đạo ý kiến không hợp cãi nhau?

"Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây." Nghiêm quân gia lắc đầu, lại chuyện tốt gọi tới mặt khác một vị quân gia, hỏi, "Lão Trương, mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra, ngươi cũng đã biết?"

"Ta cùng các ngươi thuyết, các ngươi cũng đứng ở bên ngoài loạn tước đầu lưỡi. Lúc trước không phải là ném đi một thuyền tranh chữ, tổn thất cuối cùng là không nhỏ. Hàng Châu Thành bên kia lưu thủy có chút không thể chịu được, đoán chừng là ông chủ tìm sao xảy ra điều gì biện pháp giải quyết, thế nhưng chúng ta chương quỹ không đồng ý." Họ Trương này quân gia thần thần bí bí mà nói.

"Thậm chí có bức này sự tình!" Nghiêm quân gia tự nhiên chỉ đạo Sở Phong dữ kia một thuyền tranh chữ quan hệ, thời điểm này nhìn không được nhìn Sở Phong nhất nhãn.

"Đúng vậy a, ta cũng là thấp thoáng thỉnh thoảng thu chi bên kia nói... Ai! Nếu là thật nhìn không được, chúng ta cũng phải sớm mưu cầu một lần ra đường. May mà Đông Kinh thành nơi này thì họa hành nhiều, lão Nghiêm, người khác không nói, lấy tên tuổi của ngươi loại chuyện này luôn là không cần quan tâm..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Lầu nhỏ Minh Nguyệt Trấn Trưởng nhân

"Lão Nghiêm, người khác không nói, lấy tên tuổi của ngươi loại chuyện này luôn là không cần quan tâm..."

"Đừng vội nói lung tung, ta còn không có lưng (vác) xuất ông chủ ý tứ." Nghiêm quân gia nhíu chặt mày, quát lớn một câu, lại gương mặt nhìn xuống Sở Phong.

Đối diện Trương Triều phụng chợt nhớ tới Sở Phong dữ ông chủ quan hệ thân mật, nhất thời bỗng nhiên đã mình bạch chính mình trong lời nói lỗ thủng, vội vàng cười nói: "Ha ha! Bất quá là vài câu vui đùa nói xong. Chúng ta ông chủ kinh doanh sách này đồng ý cũng là sắp trăm năm căn cơ, đâu là dễ dàng như vậy liền sẽ bị rung chuyển được! Chúng ta ở chỗ này nói vậy chút cũng là không có chuyện nhai tước thiết đầu căn từ mà thôi, chê cười mà thôi, làm không phải thật, ha ha!"

Trương Triều phụng đánh cái ha ha, hướng về phía Sở Phong hai người chấp tay: "Ta bên kia còn có một số việc, bạn đi trước. Cáo từ, cáo từ."

Cơ hồ là chạy trốn đồng dạng chạy trốn, Sở Phong nhìn nhìn Trương Triều phụng bóng lưng, nghĩ đến theo như lời hấn kia một phen, e rằng không phải không có lý.

Sở Phong cũng không phải trốn tránh trách nhiệm nhân, bất kể thế nào thuyết, lúc ấy kia một thuyền thi họa mất đi thời điểm, bản thân hấn cũng ở trên thuyền, cảm giác, cảm thấy chuyện này hấn không có khả năng vô vô bờ mông đã nói cùng mình không hề có liên quan.

Không nói đến Phạm Thu Bạch dữ tình cảm của tự mình, về sau ông chủ để mình tới trong tiệm làm quân gia, lấy bản thân bây giờ cái tuổi này, chuyện này bản thân cũng đã là rất lớn mặt mũi.

Nếu như Phạm gia thật sự xảy ra vấn đề gì, chính mình có thể đủ tương trợ, nhất định sẽ giúp một tay.

Chỉ là, làm như thế nào bang nha...

"Sở lang, người cũng chớ để nghĩ quá nhiều." Nghiêm quân gia nhìn nhìn lâm vào trầm tư Sở Phong, hơi hơi thở dài, "Lão Trương tối thiểu nhất hữu một câu nói không sai, Phạm này thị thi họa hành cũng là gần tới trăm năm căn cơ, những mưa gió sóng to gió lớn cái gì chưa từng gặp qua, cũng không đến mức bởi vì một thuyền thi họa tự gặp nạn. Cụ thể đến cùng xảy ra chuyện gì, chúng ta hiện tại cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Lão Trương, làm không phải thật."

Sở Phong nghe vậy gật gật đầu, vừa muốn nói cái gì đó, lại thấy một cái phòng trước tiểu bộc vội vàng hấp tấp chạy tới.

"Sở Triều Phụng! Sở Triều Phụng!" Nhìn thấy Sở Phong đứng ở chỗ này. Tiểu bộc như được đại xá, vội vàng lao đến, "Vị vị Mã công công tới, đang tại phòng trước. Diêm danh muốn tìm người! Ta vốn là muốn muốn đi thỉnh chương quý, thế nhưng là hoàn toàn tìm không được chương quý Anh nhi..."

"Đừng vội." Sở Phong mỉm cười, "Chương quý mới ra đi, vị này Mã công công hôm qua thương lượng hảo muốn tới, không cần sợ."

Tiểu bộc bắt quá mười ba mười bốn niên kỷ. Thời điểm này nhìn thấy Sở Phong phong phạm vân khinh bộ dáng, cũng đi theo từng hạ một hơi, giờ tay dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán: "Làm ta sợ muốn chết. Chương quý không ở, phòng trước quân sự rồi mới cũng vừa đi. Ta còn chưa từng chính mình tiếp đãi qua người thân phận như vậy vật, may mà hữu Sở Triều Phụng ở đây!"

Sở Phong đưa tay xoa xoa đầu của hắn, cười đối bên cạnh Nghiêm quân gia xin lỗi: "Nghiêm đại ca..."

"Sở lang tự khứ bận rộn." Nghiêm quân gia gật gật đầu, than thở cười nói, "Người này a, đến cùng lại muốn xem vận khí. Như thế nào kia quý nhân liếc thấy trúng người, ta lão Nghiêm ở chỗ này coi như là đang trực nhanh hai mươi năm. Sẽ không gặp qua chuyện tốt như vậy! Ha ha! Xem ra hình dạng tuần nễ chính là nổi tiếng a!"

"Nghiêm đại ca hà tất trên ghẹo ta!" Sở Phong cười lắc đầu, dữ kia tiểu bộc cùng nhau đi phía trước sảnh đi.

Chuyển qua hành lang gấp khúc từ trác cửa hông nhập phòng trước, đánh trúng màn cửa, Sở Phong tự nhìn thấy chính đưa lưng về phía mình xem trên tường thi họa Mã công công.

Mã công công bên cạnh theo bốn người hộ vệ, y phục thường bị đao, hướng chỗ đó vừa đứng, tự nhắm trúng khách nhân khác nhóm đầu xa xa tránh được.

"Mã công công, thật sự là xin lỗi. Chúng ta chương quý có chuyện đi ra, tiểu bộc khó tránh khỏi chậm trễ chút." Sở Phong tiến lên phía trước thi lễ, cười nói. "Chúng ta trên lầu nói chuyện?"

"Nếu là hôm nay vô sự, lão nô nhất định phải dữ Sở lang quân cộng ẩm mấy chén." Mã công công vừa thấy được Sở Phong, trên mặt liền chồng chất lên tiểu ý, đi phía trước đón vài bước. Cầm chặt tay của Sở Phong, tha thiết nhất thiết cười nói, "Bất quá lão nô là một khổ cực mệnh, một khắc cũng không rảnh rỗi. Dem những này thuyết đồ tốt đưa đến người nơi này, còn phải hướng thành Bắc đầu kia đi một chuyến, không thể dữ Sở lang quân nâng cốc."

Dứt lời. Mã công công cười hướng sau lưng thị vệ phát phát tay, thị vệ bụng một bao đồ vật đi tới.

Mã công công tự mình cởi bỏ kia gói nhỏ, nói: "Y theo lấy nhà của ta a lang phân phó, đây là Thái Trương sao chép "ngàn chữ văn", còn có hôm qua tạ lễ 60 quan tiền. 60 quan tiền cầm lấy không khỏi khó khăn, ta gãy quan ngân, đều ở nơi này, Sở lang quân kiểm lại một chút a!"

Hữu Thái Trương "ngàn chữ văn", Sở Phong là mười phần mừng rỡ, mặt sắc thái vui mừng, lập tức cầm lấy quyển sách triển khai đến xem, yêu thích không buông tay.

Mã công công nhìn nhìn Sở Phong lần này bộ dáng, không khỏi bật cười, nói: "Nhìn ra được, Sở lang quân mới thật sự là ái thi họa người, dữ những cái kia học đòi văn vẽ hạng người hoàn toàn bất đồng."

Sở Phong nhìn nhìn kia trong bao vài tiền tài, trong nội tâm khẽ động, vội vàng nói: "Ta có này tay của Thái Trương sách cũng đã đủ rồi, những số tiền này... Chắc hẳn Mã công công cũng là không để vào mắt, nhưng này chói chang ngày mùa hè, cùng ngài tới mấy vị đại ca cũng thực khó khăn, để cho đại ca nhóm lưu lại uống rượu a!"

Sở Phong hiện tại ăn uống không lo, lại không đi những cái kia phong nguyệt bảo địa Tiêu Kim Quật các loại địa phương, còn thật không biết muốn nhiều tiền như vậy làm gì vậy, còn không bằng làm thuận nước giong thuyền.

Chỉ là hắn chiều thức ấy thật sự đông cứng chút, may mà Sở Phong một trương da mặt lớn lên thành khăn, ngược lại cũng sẽ không khiến nhân cảm thấy cỡ nào không thoải mái.

Mã công công nghe vậy ha ha cười cười, cũng không dám thu, cười nói: "Sở lang quân, đây là nhà ta a lang thân điểm muốn tặng cho đồ đặc của người, chúng ta làm xuống nhân làm sao dám cầm? Coi như là không nên như vậy mặt mo, vẫn là đắc cố kỵ cái mạng nhỏ của mình không phải là! Sở lang quân nếu là thật sự đau lòng chúng ta những cái này làm xuống nhân, cái Minh Nhi cùng chúng ta ăn tửu, cho chúng ta nói đến nói đến đây chút thi họa nha, thùy mặc nha các loại nhả sự tình, liền xem như cho chúng ta mặt mũi, để cho chúng ta trường kiến thức á!"

"Mã công công lời này thật sự là quá mức khiêm tốn. Quý nhân như vậy kỹ năng vẽ, ai, sách này đồng ý trong có rất ít bức họa có thể so với vượt được. Ta điểm này tầm mắt, nào dám cùng Mã công công ngài liều ánh mắt nha." Sở Phong nhớ lại đêm qua nhìn thấy đủ loại, tự đáy lòng tán thưởng một tiếng, lại nhìn một chút kia 60 quan tiền, hai tay nhận lấy, gật đầu nói, "Vây thật sự đa tạ chư vị, ngày khác định thỉnh mọi người uống rượu."

Tại phiên lầu đánh cho trà vậy muốn 20 quan tiền, này 60 quan đối với bọn họ mà nói, e rằng thật sự không coi vào đâu.

"Vậy đi trước tạ ơn Sở lang quân. Cáo từ." Mã công công hơi hơi mà cười, mang theo bọn hộ vệ rời đi.

"Đúng rồi, Mã công công, " Sở Phong chợt nhớ tới cái gì, tương một phong thơ tiên hai tay giao cho trong tay đối phương, "Đêm qua kia nửa thũ " đập Toa hành ", ta sau khi trở về nhớ tới dưới nửa khuyết. Tả tại thượng đầu. Nếu như quý nhân không chê hoang đường, nhưng thỉnh đánh giá."

Mã công công nghe vậy, tương kia giấy viết thư tiếp, cười nói: "Nhà của ta a lang ngày hôm qua ban đêm còn một mực lẩm bẩm này thũ từ."Thác giáo song tấn chịu gió đông, xem thôi Lục Ảnh thành tia sớm! . A! Như vậy tình diệu câu, đến cùng hẳn là dùng cái dạng gì từ ngữ trau chuốt tới hòa cùng đầu này?"

Kiên Mã công công cũng không dám trực tiếp mở ra kia giấy viết thư đến xem, Sở Phong liền cười nói: "Không ở ngoài 'Lầu nhỏ Minh Nguyệt Trần Trường nhân, nhân sinh chuyện gì truy trần lao' mà thôi."

Mã công công sau khi nghe xong. Tinh tế thưởng thức chỉ chốc lát, thờ dài một tiếng, vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, quay người đi.

Sở Phong tương Mã công công đưa đến cổng môn, nhìn nhìn hẳn leo lên kia một cổ cũng không thu hút xe ngựa quanh co khúc khuỷu vào khỏi một mảnh phồn hoa bên trong.

Từ phồn Hoa Trung, đến phồn Hoa Trung.

Đối với rất nhiều người, này có lẽ chính là bọn họ số mệnh.

...

...

Tại Phạm thị thi họa hành bên trong làm quản gia, trên thực tế chân chính cần làm công tác cũng không nhiều.

Bưng trà rót nước là nhỏ bộc công tác, chiều đãi khách nhân đó là người tiếp khách việc, quản gia nếu so với bọn họ đều cao hơn nhất đẳng. Nếu không phải chuyện trọng yếu, phòng trước vấn đề đều rất không có khả năng làm phiền đến trên đầu của bọn hắn.

Đối với quản gia mà nói, tối đa công tác ngay ở chỗ giám định hai chữ.

Thân là Đông Kinh thành bên trong số một số hai thi họa hành, rất nhiều văn nhân mặc khách cần đòi chút tiền tài thời điểm, chọn lựa đầu tiên địa phương chính là nơi này.

Phạm thị thi họa hành vẫn luôn để lại không tề thanh danh, không có cái gì điểm đại lần khách qua lại, cũng không có cái gì chèn ép giá cả hiềm nghi, chỉ là mười phần quy củ thân mật đối đãi những cái này đến đây bán thi họa nhân.

Trong hội nhân thậm chí thấp thoáng lấy Phạm thị thi họa làm được giá cả là tiêu chuẩn, sách của mình họa có thể ở chỗ này bán trên cái dạng gì giá cả, tự đại biểu chính mình thân ở nhất định địa vị.

Phạm thị thi họa hành tại toàn bộ Đông Kinh thành thi họa giới địa vị. Có thể thấy được rõ ràng.

Có thể tại chỗ như thế làm quản gia, đối với Sở Phong mà nói, đích thực là một kiện rất tốt sự tình.

Hắn đi theo Nghiêm quản gia học được một thúng đồ vật, hiện giờ đã đại khái có thể nhận rõ đủ loại phẩm loại thi họa giá cả. Về phần giám định và thưởng thức ánh mắt, Sở Phong ở phương diện này vẫn là rất tốt.

Rốt cuộc đòi sau đồ vật tại trong đầu, tầm mắt còn ở đó, học tập khỏi những vật này tới cũng là thành thạo.

Chỉ là trong tiệm có một chút bí quyết các loại đồ vật, nói ví dụ như hà từ mặc sắc trên kết luận cũ mới, từ trên trang giấy phán đoán thật giả. Loại kiến thức này, tự cần Sở Phong một chút học tập, thu nạp.

Thật giả cũ mới, mỗi lần tiếp xúc đến những vật này thời điểm, Sở Phong cũng không khỏi nhớ tới vị Hàng Châu Thành kia Lý Lương Thần. Loại kia vén nhị tầng thủ đoạn đối với nàng mà nói, không biết là dạng gì tầng thứ...

Rốt cuộc cũng là một nhân vật rất lợi hại, nếu như có thể nói, tốt nhất vẫn là tại Phụng Tịch làm loạn lúc trước có thể làm cho nàng cũng rời đi Hàng Châu. Chỉ là, chính mình liền Lưu Chính Khanh tiểu tử kia đều khuyên bảo bất động, muốn khuyên bảo một cái cùng mình cũng không có quá nhiều cùng xuất hiện nhân, chẳng phải là càng thêm khó khăn?

Tự giễu cười cười, Sở Phong thừa dịp buổi chiều vô sự, cho Lưu Chính Khanh đã viết một phong thơ, nói thuyết ngày gần đây đến nay việc vật, cũng lần nữa yêu hắn nhanh chóng tới Đông Kinh thành cư trú.

Sự tình nhất định là phải từ từ, Lưu Chính Khanh tối thiểu nhất phải chờ tới phủ thử sau khi thông qua lại đến kinh. Sở Phong ngược lại không vội nhất thời, chỉ là có cái công phu ngay tại giấy viết thư bên trong thâm thấu loại ý nghĩ này. Mỗi lần viết xong, cũng không khỏi cảm giác mình có chút bả bả ma ma, khả nghĩ lại lại cảm thấy này dù sao cũng là dính đến bằng hữu thân gia tánh mạng chuyện lớn, thế nào lập lại cũng là chuyện cần thiết tình.

Lưu Chính Bình bên kia giấy viết thư ngược lại lui tới mấy lần, thoát nhìn Hàng Châu Thành tình hình tai nạn đã dần dần lắng lại, lúc trước xuất những cái kia chủ ý, đại khái hoặc nhiều hoặc ít (*) làm ra một ít hiệu quả.

Lần trước Lưu Chính Bình trên thư thuyết, tri châu đại nhân cùng phủ chuyên lớn nhân tựa hồ lấy được không ít thưởng bình luận, đều là thuyết bọn họ cứu tế có phương pháp các loại các loại. Nhi Hàng Châu Thành một ít phát động dân chúng hiệp đồng cứu tế biện pháp, cũng bị những địa phương khác hấp thu tiếp thu trở về, hiện giờ đang tại Giang Tả chi địa không ngừng mở rộng, thoát nhìn hiệu quả rất tốt.

Những phương pháp này cũng không chỉ là Sở Phong chỗ nhắc đến những cái kia, về sau, trong nha môn nhân cũng dần dần nghĩ tới một ít tốt hơn phương pháp. Nói ví dụ cứu tế quyền tặng nổi bật người ta, trực tiếp do quan phủ ra mặt miễn trừ một năm sưu cao thuế nặng; quyền tặng bao nhiêu tiền lương thực người ta, có thể do nhân tại huyện chỉ trong ghi lại, ca công tụng đức một phen... Dù loại nhỏ vụn biện pháp, không phải trường hợp cá biệt, nhưng rất rõ ràng, nếu so với Sở Phong lúc ban đầu nghĩ đến những biện pháp kia càng thêm hảo, cũng càng thêm dân hợp chân thực.

Chỉ nhìn Lưu Chính Bình nói gần nói xa ý tứ, đa thiếu có chút không cam lòng tâm tình chất chứa ở trong đó. Ý tứ đại khái nói là, những phương pháp này lúc ban đầu đều là Sở Phong nghĩ đến, nhưng hôm nay đến luận công ban thưởng thời điểm, lại hoàn toàn không có Sở Phong phần không nói, thậm chí mọi người cũng không biết hắn ở trong đó đã từng làm ra công hiến.

Lưu Chính Bình đang tại vì Sở Phong tổn thương bởi bất công.

Sở Phong thấy thế cũng chỉ là cười. Hắn vừa bắt đầu làm ra những cái này chủ ý, bắt đầu vốn cũng không có cái gì tranh công ý tứ, chỉ là ở phía sau thế an bình thanh thân thế giới trong thói quen, không nhìn nổi trước mắt những cái kia nạn dân chịu khổ mà thôi.

Về phân trách trời thương dân ô áp tình cảm, Sở Phong rốt cuộc ở vào cái tuổi này, lại là làm nghệ thuật, hoặc nhiều hoặc ít (*) có một chút, thế nhưng cũng không trọng.

Nếu quả thật chính là loại kia lấy thiên hạ vì nhiệm vụ của mình nhân vật, Sở Phong hiện tại cần làm, có lẽ là cánh tay kéo thiên nghiêng, tìm kiếm nghĩ cách cứu vãn một chút Bắc Tống này thất bại xu thế a.

Thế nhưng Sở Phong tự hỏi không có loại kia ý nghĩ, mặc dù hơi hơi có một chút tâm tư, hắn cũng không có loại kia năng lực.

Nếu như tới sớm một ít, nói ví dụ Huy Tông vừa mới đăng cơ những ngày kia, Bắc Tống có lẽ còn có chút hi vọng. Thế nhưng là hiện giờ... Rất nhiều chuyện cũng đã hủ hóa đến nội tâm, muốn xây dựng lại lời tự nhiên cần có thời gian. Nhi Bắc Tống hiện tại thiếu thốn nhất, chính là thời gian.

Tại cục diện như vậy trong, Sở Phong có thể làm được sự tình thật sự rất ít. Cam đoan mình một chút đỡ bên người người an nguy, tận khả năng cứu trợ càng nhiều nhân.

Ý nghĩ như vậy tại có ít người thoát nhìn có lẽ quá mức rất nhỏ chút, không đáng nhắc tới. Nhưng Sở Phong tự hỏi, hắn có thể làm chi sự cũng chỉ hữu những thứ này.

Nếu có năng lực, có lẽ có thể học Lý Thanh Chiêu, tại hướng nam chạy trốn trong quá trình không quên thu thập một chút kim thạch tranh chữ, để tránh những cái này quốc túy (tinh hoa văn hoá của đất nước) tại chiến hỏa bên trong tiêu vong. "kim thạch lục" e rằng làm không thành, nhưng tối thiểu nhất, năng cứu vãn đa thiếu tựu cứu vãn đa thiếu a!

Nghĩ như vậy, nội tâm loáng thoáng hữu chút ý nghĩ, chỉ là không nóng nảy, sự tình chung quy muốn từng bước một từ từ đi.

Bỏ ra hơn một canh giờ, tình tế đăng dò xét một lần Thái Tương "ngàn chữ văn", Sở Phong chỉ cảm thấy tâm tư sang sảng, rất có sở ngộ.

Chỉ là nội tâm khó tránh khỏi có một số việc treo ở giữa không trung. Nói ví dụ Phạm Thu Bạch bệnh tình, cùng với ông chủ đỡ chương quỹ cãi nhau nguyên do các loại, những chuyện này chồng chất tại nơi này, để cho lòng của hắn có chút khó có thể an bình.

Nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, đã sắp đến lúc tan việc. Sở Phong lặng yên suy nghĩ, có muốn hay không ngày mai xin phép, khứ Phạm phủ bên kia tiếp một chút nha.

Lúc này, tiểu bộc lại một lần nữa vội vàng tìm qua, mắt mở thật to: "Sở Triều Phụng! Sở Triều Phụng! Bên ngoài tới năm sáu người, bảo là muốn tìm ngài!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa hạ quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Nhất lá ngô đồng

"Sẽ không đối nhân xử thế không quan hệ, có thể chậm rãi học, luyện từ từ, bất kể thế nào thuyết, tổng không có khả năng như vậy buông tha, trừ phi người cũng không muốn vào viện họa."

Đây là sáng sớm hôm nay, Sở Phong dữ Văn Đoàn tiên sinh nói rõ đêm qua phát sinh đủ loại sự tình, Lão Tiên Sinh đối với hắn chỉ giáo.

Thi họa hành nghề trong, chỉ mặt gọi tên tìm người tiếp khách khách nhân cũng không ít kiên, nhưng như vậy tìm quản gia sự tình cũng không nhiều.

Sở Phong nội tâm sớm đã có so đo, hiện giờ tình hình, Lão Tiên Sinh cũng sớm đã đoán được, cũng nói cho hắn biết trước thời gian hữu chuẩn bị tâm lý.

Nhân sợ nổi danh heo sợ mập. Sở Phong như vậy tính tình nhân, kỳ thật càng thêm sợ hãi nổi danh.

Hắn không có Lưu Chính Khanh như vậy hồn nhiên tiêu sái thái độ, càng không có Tiêu Đình loại kia từ nhỏ bồi dưỡng lên mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Người trước mắt một khi nhiều lên, Sở Phong tự khó tránh khỏi sẽ có chút mặc kinh ngạc không biết làm sao, thậm chí xấu hổ tìm đập các loại các loại vấn đề cũng sẽ đồng thời phát sinh.

Hắn không sợ người khác mắt, cũng rất sợ người khác khích lệ.

Loại này tính tình nhân kỳ thật cũng không hiếm thấy.

Về phần thân phận của mình là người nào truyền đi, kỳ thật rất dễ dàng đoán được. Ngày đó cùng đi ngoài thành du sơn, ngoại trừ Tiêu Đình, Từ Thanh, bên ngoài Hà Quân Hạo, nhân số quả thực không ít, chính mình lại là một cái mới gia nhập người ngoài cuộc, trong lúc bất chợt mặc danh kỳ diệu có tiếng, mọi người tự nhiên muốn nói một trận.

"Cái kia Sở Phong ta là nhận thức, lúc trước một chỗ bước qua thanh. Từ Hàng Châu Thành trong, hắc, không nghĩ tới thậm chí có cao như vậy họa mới..."

Như là này tới, đêm qua tại phiên trong lầu chắc là nói không ít.

Văn Đoàn tiên sinh theo như lời kia lời nói tự nhiên không sai, nếu như Sở Phong chỉ là muốn thư thư phục phục qua cả đời, hắn tự nhiên sẽ không đi ra chính mình thoải mái vòng. Chỉ là tại sơn thủy bên trong ẩn cư, chòng ghẹo một phen thủy mặc họa vẽ, chuyện gì khác tình cũng không muốn quản, tựa như Trình Nguyên tiên sinh như vậy. Cuộc sống như vậy đối với Sở Phong mà nói, là nhất thoải mái tồn tại.

Nhưng rất tiếc, chính như lão tử nói như vậy, "Họa mạc đại vu bất tri túc, cửu mạc đại vu dục đắc". Sở Phong muốn đẹp như tranh viện xem trước đây chưa từng gặp đồ vật. Đụng vào ngàn năm về sau khoa học kỹ thuật cũng không cách nào phục hồi như cũ những sách kia họa, nhi những cái này, chính là của hắn "Bất tri túc" dữ "Dục đắc", cũng đồng thời trở thành hắn lớn nhất mỗi họa dữ phụ cửu.

Loại đau này cũng vui vẻ lấy truy tìm. Chuyện cho tới bây giờ, Sở Phong sớm đã vô pháp tự kiềm chế.

Về phần nổi danh loại chuyện này, chung quy từ từ thói quen.

May mà tại Hàng Châu Thành thời điểm, Sở Phong đã có chút danh tiếng, rất nhiều chuyện vãng lai đều trải qua. Tuy nói như cũ không thể dùng "Thói quen" hai chữ để hình dung, nhưng tới thiểu nhất đã không phải là Tân Thủ Thôn cấp bậc. Ứng phó khỏi những cái này "Mộ danh mà đến" nhân vật, không thể nói nhẹ nhõm, khả chí ít có chút kinh nghiệm, không đến mức quá mức mơ hồ dữ đường đột. Đây đối với kinh đô quan lại đám đệ tử mà nói cơ hồ là đánh trong bụng mẹ tựu bổ sung kỹ năng, thế nhưng là đối với Sở Phong mà nói, đã là không nhỏ tăng lên.

"Chư vị, tại hạ Sở Phong."

Đi đến phòng trước, nhìn nhìn những cái kia quần áo đẹp đẽ quý giá mọi người, Sở Phong thông dong thi lễ. Mỉm cười.

"Người chính là Sở Phong?"

Người tới nhao nhao đánh giá Sở Phong, kia một đôi mục quang tựa như cùng đám trẻ con thấy được hầu tử Toàn Hòa Quyền kỳ lạ.

"Đêm qua phiên lầu chính là người sao? Kia trương tương Hà Quân Hạo bi hạ xuống mỹ nhân đồ, là người họa?"

"Người là Hàng Châu nhân sao? Thế nhưng là miệng của người âm vì sao là Bắc Địa?"

"Người cao như vậy họa mới, vì sao ở chỗ này làm một cái tiểu quản gia?"

"Khúc như sư thuyết hắn ngày hôm qua với người một chỗ đến ngoài thành đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) qua, thiệt hay giả..."

Đủ loại vấn đề giống như tuyết rơi phun ra mà đến, Sở Phong nhìn nhìn kia một đôi tò mò con mắt, đáy lòng hơi hơi thờ dãi.

"Chư vị huynh đài, nơi này dù sao cũng là thi họa hành, nếu một mực đứng ở chỗ này, trên đường nhân sợ là cho rằng muốn tụ họp chúng nháo sự. Chúng ta ông chủ cũng sẽ không vui. Chư vị nếu như vô sự, không bằng khứ bên trong dùng chút trà bánh nước trà, như hà?"

Sở Phong mỉm cười đối với thỉnh.

"Tốt tốt! thật sự của chúng ta hữu rất nhiều vấn đề muốn hỏi người được!"

Mấy người tự nhiên đáp ứng, bị tiểu bộc dẫn. Nói đuổi nhau mà vào.

Nghiêm quân gia nguyên bản ở hậu viện bận việc bên cạnh sự tình, thời điểm này vừa vặn đi đến phòng trước, tự nhiên thấy như vậy một hồi nhốn nháo hò hét tình cảnh. Lúc ban đầu còn tưởng rằng là Sở Phong đắc tội người nào, có người tìm đến mảnh vụn (gốc). Về sau trong góc nghe xong một hồi, càng nghe lại càng là mơ hồ, thời điểm này kiên những người kia đi đến bên trong đầu tẩu. Liền ngay cả bận rộn tìm này nhân rồi đi bắt Sở Phong tay áo.

"Ta nói Sở lang, đêm qua phiền lâu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những người kia tới tìm người là làm cái gì?" Nghiêm quân gia về mặt mang nhiên đặt câu hỏi.

Sở Phong cười nói: "Một chút chuyện nhỏ mà thôi, những người tuổi trẻ này đại khái quá mức nhàm chán, cho nên tìm đến ta tiêu khiển tiêu khiển a."

Nghiêm quân gia bán tín bán nghi nhìn nhìn hắn.

"Nghiêm đại ca, bất kể thế nào thuyết, tiến vào chính là khách. Ngài giúp ta cùng những cái kia người tiếp khách nhóm nói một chút, qua giúp ta chiêu đãi một phen. Những cái này cũng đều là có tiền thật tình mất chủ tử, nếu như có thể bán ra một ít thì họa tới cũng xem như cho ông chủ làm việc." Sở Phong cười nói.

Nghiêm quân gia nghe xong, trong nội tâm mặc dù vẫn có hoang mang, lại đích xác ngăn không được đạo lý này, vì vậy gật gật đầu, dữ người tiếp khách nhóm nói đi.

"Cái kia ai ai ai, chúng ta tìm Sở Phong! Nghe nói hắn tại các người nơi này làm quản gia a, cũng không biết thiệt hay giả..."

"A! Lão Triệu lão Triệu! Ta ở chỗ này! Nguyên lai người cũng nhận được tin tức sao. chính là Sở Phong á..., cái này,."

Sở Phong đoàn tham quan lại có nhân gia nhập vào.

...

...

Dữ tại Hàng Châu Thành thanh danh lên cao bất đồng chính là, Sở Phong tại Đông Kinh trong thành nổi danh, chỗ dựa vào cũng không phải là của mình bản lĩnh thật sự.

Giả tá lấy Huy Tông họa tác đột nhiên thành danh, dẫn tới mọi người vây xem, đối với Sở Phong mà nói, loại này vô duyên vô cớ có được thanh danh là có chút không chịu đựng nổi, hơn nữa vấn đề trọng yếu nhất ở chỗ, nội tâm không tin tưởng, chột dạ.

Sở Phong là một cái rất thật sự nhân, không phải là của mình đồ vật hắn cũng không thích hái. Cho dù là hiện giờ cục diện này, bởi vì đủ loại duyên cớ hắn vô pháp tương nói thật xuất, khả trong lòng của hắn như trước cảm thấy có chút không thoải mái, khó có thể gánh chịu loại này xây dựng tại hư vô mờ mịt họa mới lên thanh danh.

Cho nên, tại đã trải qua gần nửa ngày mọi người vây xem, Sở Phong tố cáo giả.

Chương quỹ không ở, xin phép nghỉ cũng tìm không được nhân, may mà thi họa hành bên trong những người khác đều mười phần "Đồng tình" Sở Phong hiện giờ tao ngộ, từng cái một dùng hâm mộ ánh mắt nhìn Sở Phong, nghĩ thầm thiếu niên này tính tình thật đúng là đậm bạc, thời gian dài như vậy, hắn vậy mà chưa bao giờ đã nói với mọi người hắn tại họa tác tài nghệ trên cao mình như thế.

Mất thấy Sở Phong gần như cũng bị người qua đường "Xem sát", thi họa làm được các vị cũng ít nhiều muốn bảo hộ một chút vị này mạo như {Vệ giai} đồng liêu, tuy chương quỹ không tại. Mọi người cũng hiểu được Sở Phong tạm thời tránh một chút danh tiếng là tuyệt hảo lựa chọn.

Sở Phong tạ ơn, từ cửa sau chạy ra ngoài về nhà. Nhưng chính hắn cũng minh bạch, trong nhà địa chỉ bị người "Tổ giác" ra ngoài, hắn cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Không nên được thanh danh rơi vào trên đầu mình. Tâm tư đa thiếu có chút bất an, may mà xám xịt trở về nhà, còn có Văn Đao tiên sinh ân cần dạy bảo, lấy tác trấn an.

"Lão phu mặc dù không có từng nhìn thấy kia bức mỹ nhân đồ hảo tới trình độ nào, nhưng nếu như có thể có được người như vậy tán thưởng. Ta tin tưởng tất nhiên là mười phần tình diệu. Người hiện giờ sở dĩ như vậy bất an, không có gì hơn bởi vì, người cảm thấy năng lực của mình không xứng với như vậy thanh danh mà thôi. Nhưng ở lão phu xem ra, này hoàn toàn là không cần phải lo lắng."

Văn Đao tiên sinh thế một bình trà tại sân nhỏ dưới cây ngô đồng hóng mát, hoàng hôn tiết, hứng thú thanh thản.

"Người họa mới còn ở đó, kỳ thật dữ tâm thưởng thiếu niên so sánh, đã đầy đủ cao mình. Kỳ thật có thể nói như vậy, phần này thanh danh là người nên được, hiện giờ như vậy bị người mây mưa thất thường một phen. Ngược lại giảm đi chúng ta công phu của mình."

Sở Phong nghe, thừa dạ ứng, rõ ràng cũng không phải rất chấp nhận.

Văn Đoàn tiên sinh nhìn nhìn Sở Phong bộ dáng, lập tức liền biết tiểu tử này đầy lòng những cái kia tiểu tâm tư, thời điểm này cầm lấy trong tay điều trà phiến gỗ gõ đầu của hắn, cười mắng: "Đừng cho lão phu lòng này một bộ biểu tình, thật sự là cho rằng ta không nhìn ra được người điểm này ý nghĩ sao!"

Sở Phong ôm đầu thề lời, hậm hực nói "Ta là thật sự tài nghệ không bằng người. Kỳ thật chuyện tối ngày hôm qua, biết chân tướng người cũng không ít. Vạn nhất có người nói xuất ra... Ai! Ta ngược lại không chỉ là lo lắng thanh danh của mình, chẳng qua là cảm thấy... Không quá thoải mái."

"Nếu như đoán không lầm. Vị kia quý nhân hẳn là Hoàng Thân Quốc Thích một loại nhân vật, người cho rằng hoàng gia quý cù như vậy rồi rạc, không nên ra bên ngoài nói, sẽ có người ngu ngốc nhắc tới sao?" Văn Đoàn tiên sinh lắc đầu. Nhìn không được lại gỗ một cái Sở Phong đầu, mắng: "Bên ta mới nói đồ vật người đến cùng có hay không đang nghe? Lui một vạn bước thuyết, cho dù là chân tướng sự tình thật sự truyền ra, thật sự có người đến khiêu chiến người kỹ năng về. Bằng thực lực của người, chẳng lẽ người tự thật sự ứng phó không được sao?"

Sở Phong nghe vậy cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy đích thực là đạo lý này.

Nếu như mình căn bản sẽ không vẽ tranh. Hiện tại sợ là cũng bị bất thành linh thanh danh áp chết. Khả thực lực của mình... Tuy không nhiều lắm, nhưng hoặc nhiều hoặc ít (*) có một chút, ngẫu nhiên dùng để dọa người các loại vẫn có thể ứng phó.

Kiên Sở Phong có chút thông suốt, Văn Đoàn tiên sinh rốt cục hài lòng gật gật đầu. Hắn nâng chung trà lên chén nhỏ tới chậm rãi mút một ngụm, tiện tay triển khai Sở Phong cầm về Thái Trương "ngàn chữ văn" tình tế nhìn, nhi khẽ chau mày suy nghĩ nói: "Thái quân mô " ngàn chữ văn ", lão phu nhớ kỹ, năm đó ở nơi này làm quan thời điểm, đích xác nghe nói qua chuyện này, hay là quan gia ý chỉ, đề cho Thái quân mô đăng năm phần tồn tại trong nội cung. Thế nhưng lúc ấy cũng không nghe nói qua hữu coi như lễ vật ra bên ngoài tặng người... Người gặp này một vị quý nhân, rốt cuộc là người nào..."

Đương nhiên chính là quan gia bản thân a... Sở Phong nghĩ như vậy, lại nào dám nói thẳng ra miệng.

Vuốt vuốt trong chốc lát " ngàn chữ văn ", Văn Đoàn tiên sinh lại nghĩ tới theo như lời Sở Phong thi họa làm được sự tình, hỏi: "Ông chủ cùng chương quỹ sẽ ở tiểu nhị trước mặt cái vãi, nhưng là sự tình này, liền biết vấn đề không nhỏ. Lúc ấy cột kia một thuyền thi họa, giá trị tất nhiên là không thấp. Phạm gia bên kia không có tin tức gì không sao? Kia một thuyền thi họa không có tin tức mạnh mẽ?"

"Chưa từng nghe người ta nhắc tới qua." Sở Phong lắc đầu.

Văn Đoàn tiên sinh gật đầu thở dài: "Những vật này mất trộm, muốn tìm trở về thật sự rất khó khăn. Kinh doanh trên vấn đề, người ta cũng đều không hiểu, hiện giờ cũng là ngoài tầm tay với. Ngược lại là Phạm nương tử đầu kia, nếu như mọc lên bệnh, người tông bị Phạm gia chiếu cố gia hỏa hẳn là đi xem một cái. Vừa vặn người ngày mai không đi thi họa hành, trên lão Trương chỗ đó những tiền bạc kia, mua ít đồ đưa qua, thuận tiện cho các người ông chủ mang hộ vài câu, nếu có chuyện gì tình lão đầu từ giúp được việc bận rộn, gọi hẳn không cần phải khách khí."

Sở Phong nhất nhất ứng, trong lòng của hắn cũng ở suy nghĩ, hữu Văn Đoàn tiên sinh những lời này, Phạm gia mặc dù thật sự gặp gỡ cái vấn đề lớn gì, hẳn cũng có thể giảm bớt một ít.

Không biết đột nhiên nghĩ đến cái gì, Sở Phong trên mặt nhất thời lại toát ra vẻ u sầu.

"Thi thể nào?" Văn Đoàn tiên sinh trừng hắn.

"Ách, ta chưa cho nữ hài tử mua qua đồ vật, không biết nên mua mấy thứ gì đó."

Sở Phong vò đầu, ngàn năm về sau ngẫu nhiên cho nữ sinh mua lễ vật, phần lớn là trực tiếp khứ quà tặng điểm hỏi, nhân viên cửa hàng hỗ trợ chọn lựa là tốt rồi. Hiện giờ niên đại vừa không có quà tặng điểm, hẳn liền có chút thúc thủ vô sách.

"Bằng không, " Sở Phong suy nghĩ, "Hay là đưa một bức thi họa các loại?"

"Người ta Phạm gia chính là khai thi họa làm được!" Văn Đoàn tiên sinh Khí Cấp Bại Phôi, râu mép đều bay lên, "Son Phấn bột nước, tơ lụa quạt tròn, những cái này nữ nhi gia thích đồ vật, người chẳng lẽ không biết! Người này bần nhạo đồ không nổi tường đồ vật, vậy mà cái gì đều đắc lão phu tay bắt tay giáo, thật sự là..."

Sở Phong thấy thế, vội vàng cười hi hi cho Lão Tiên Sinh diện trà, cung kính bưng lên.

Văn Đoàn tiên sinh tiếp nhận trà chén nhỏ, trợn mắt nhìn hắn: "Đề cho lão Trương ngày mai đi theo người đi mua đồ, vừa vặn còn có lão phu muốn về đưa đồ vật, đồng thời đưa đi a!"

"Ta chỉ sợ... Vạn nhất những cái kia hảo thư từ nhân, ngày mai tìm tới nơi này tới thể nào? Chẳng phải là quấy rầy các người Nhị lão thanh tịnh." Sở Phong nói ra trong nội tâm lo âu, "Bằng không hay để cho Trương Đại Ca trong nhà a, có chuyện gì hẳn còn có thể ngăn cản lại."

Văn Đoàn tiên sinh mỉm cười: "Những chuyện này đều là mấy ngày náo nhiệt mà thôi, đợi sự tình đi qua, mọi người hào hứng cũng liền dần dần tản, không cần lo lắng. Đừng nói lão phu, Trình Nguyên hẳn cũng là gặp qua sóng to gió lớn nhân vật, còn không đến mức bị điểm này nhũ danh thanh hu đến, người cứ yên tâm a."

Sở Phong vừa nghĩ, cũng đúng là như thế.

Hiện giờ cái nhà này trong, hai vị Lão Tiên Sinh cũng không phải nhân vật tầm thường, đem so sánh ra, chính mình đối với hiện giờ những tình huống này lo lắng, quả thật chính là ăn mày gặp đại gia. Vừa nghĩ đến đây, Sở Phong không khỏi lắc đầu cười cười.

Tiếng gió qua, ngô đồng tuôn rơi nhi vang, một mảnh lá xanh quá mức sốt ruột rơi xuống, vừa vụn rơi vào nho nhỏ trên bàn đá.

Văn Đoàn tiên sinh nhặt lên kia cái lá cây, nhìn nhìn phía trên mạch lạc, mỉm cười nói: "Ngô đồng nhất lá nhi thiên hạ biết thu, này một mảnh lá cây rõ ràng rơi vào quá sớm chút. Rất nhiều chuyện chính là như thế, không cần sốt ruột cũng không cần sốt ruột, làm từng bước từ từ đi. Sự tình từ nay về sau, suy tính quá sớm là không có ý nghĩa, không phải sao."

Sở Phong tự nhiên mình Bạch Văn đầu tiên sinh là tại điểm tinh chính mình, vì vậy hơi hơi thờ dài, gật gật đầu.

"Hiện tại đối với ngươi mà nói, chuyện trọng yếu nhất đang chuẩn bị thi Hương. Đêm qua một chút cũng không ngủ, còn không thừa dịp hiện tại ngủ bù sao?" Văn Đoàn tiên sinh cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chạy đến đồ mi tình hình ra hoa

Hạ Hoa dễ dàng thệ, hạ quang dễ dàng điều.

Phạm Thu Bạch nhìn trước mắt một mảnh tươi đẹp, cùng với kia cái cao ngất thiếu niên lang quân tuần tú dung nhan, nội tâm lại cuối cùng tại liên tục mấy ngày liên miên mưa dầm bên trong lật ra qua, tìm về hiện giờ xứng đáng cái loại kia dưới cái nóng mùa hè.

Biết tại dưới bóng cây gọi hăng hái hữu lực, bóng cây lắc lư, ngẫu nhiên hữu gió nhẹ đi qua, tuôn rơi tự nhiên chính là một hồi thanh vang, làm cho người ta tỉnh Tâm Nhã ý

"Lúc trước đi ngoài thành xem kinh thành sơn, thế núi không cao, nhưng là xem như sơn Thanh Thủy tú, đích thực là cái ngẫu nhiên đập thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh) địa phương tốt."

Sở Phong thuận miệng nói chuyện, cúi đầu bóc lột cây vải, nhìn nhìn kia trắng nõn hoàn hảo thịt quả tính cả nước đồng thời từ quả xác bên trong đột nhiên nổi bật, điều này làm cho Sở Phong có một loại rất kỳ diệu cảm giác thỏa mãn.

Bóc lột hảo thịt quả Sở Phong cũng không ăn, tiện tay phóng tới bên cạnh sứ trong mâm. Trên mâm hữu hoàng men (gốm, sứ) trổ sơn, chim hoàng oanh ngọn cây xuân kêu to, rất có ý thơ.

Trong mâm đã có năm cái bóc lột hảo cây vải, Sở Phong hựu té té lột một cái bỏ vào, sau đó đưa cho Phạm Thu Bạch.

Phạm Thu Bạch một mực ngu ngốc nhìn nhìn này anh tuấn thiếu niên động tác, tâm trong lặng lẽ nghĩ đến, vì sao hắn lớn lên đẹp mắt như vậy, vì sao ngón tay của hắn như vậy đẹp mắt, liền bóc lột cây vải động tác đều như vậy đẹp mắt? Vì sao vì sao, ánh mắt của mình gần như vô pháp từ trên người của hắn dời đâu này?

Nội tâm những vấn đề này, cũng không phải là hoàn toàn không biết đáp án. Phạm Thu Bạch cẩn thận tạng (bắn) bịch bịch nhảy, thanh âm quá lớn, nàng mười phần sợ hãi sẽ để cho Sở Phong nghe được.

Nhưng đây tự nhiên là chuyện không thể nào, hai người trong đó cách một trương bàn đá, dịu dàng một xích(0,33m) trong đó, một loại không hiểu bầu không khí bao phủ nơi này.

Phạm Thu Bạch gần như có chút hoài niệm như vậy bầu không khí.

Khả năng cũng cuối cùng ý thức được cái gì, cái mũi vị chua, gần như tự giễu thâm nộ nụ cười một chút, cúi đầu.

"Làm sao vậy?"

Sở Phong khó hiểu, nhíu mày.

Từ vừa bắt đầu bước vào Phạm phủ hậu hoa viên, nhìn thấy Phạm Thu Bạch, Sở Phong là có thể cảm giác một loại kỳ lạ bầu không khí.

Ti mi nhìn, con mắt của Phạm Thu Bạch tựa hồ có chút sùng đồ, lúc ban đầu Sở Phong cũng không để ý, chỉ suy đoán nàng là giường bệnh triền miên thân thể khó tránh khỏi khó chịu chút. Thế nhưng là lại đi xem bên cạnh Phi Bạch, một trương khuôn mặt cũng là vô tình, thoát nhìn cảm giác, cảm thấy có chuyện gì không đúng.

Sợ hãi dính đến đối Phương gia bên trong **, Sở Phong không tốt trực tiếp đặt câu hỏi. Nhưng này thời điểm thấy được Phạm Thu Bạch hốc mắt ửng đỏ. Hắn đầu còn có thể nhìn nữa được này trong lòng suy nghĩ.

Phạm Thu Bạch sợ nhất Sở Phong hỏi ra vấn đề này, khả năng tới cuối cùng tới.

Trong lòng đau xót, Phạm Thu Bạch vội vàng nghiêng đầu, tại Sở Phong nhìn không đến góc độ giờ lên tụ lau lau khóc mắt vệt nước mắt.

Sở Phong coi như là ngu ngốc, cũng nhìn ra được Phạm Thu Bạch chính đang làm cái gì.

"Nhà của ta nương tử phải lập gia đình á!"

Bên cạnh một mực đứng hầu lấy Phi Bạch cũng nhìn không được nữa. Đột nhiên toát ra một câu như vậy.

Sở Phong sùng đồ một chút.

"Phi Bạch!" Phạm Thu Bạch vội vàng quát lớn, nhìn trộm khứ nhìn Sở Phong, thấy người sau trên mặt toát ra tiu ngưu như mắt đích biểu tình, trong nội tâm giống như là đồ ngũ vị cái bình, các loại tâm tình nhất nhất nói tới, gần như mang nàng thôn phệ.

Rốt cuộc nam nữ hữu biệt, hiện giờ tại Phạm phủ hậu hoa viên, ngoại trừ Sở Phong ba người bọn họ ra, còn có ba bốn bà tử tại bảy tám bước ngoại địa phương đứng hầu, nhìn chăm chăm vào bên này nhìn.

Phi Bạch nhìn bên kia nhất nhãn. Giả trang cho Sở Phong chăm trà, tìm cái đĩa lưng về phía này bà tử đám người góc độ, lo lắng nói: "Sở lang quân, ngài đa thiếu hỗ trợ nghĩ chút biện pháp, nhà của ta nương tử không nghĩ gả cho vị Lý kia lang quân được!"

"Lý lang quân?" Sở Phong vô ý thức thì thảo lặp lại một lần.

Phi Bạch gấp đến độ gần như dậm chân: "Chính là Hàng Châu Thành Lý thị thi họa làm được vị Lý kia lang quân! Hắn năm ngày trước tới Kinh Thành cầu hôn kia mà, a lang tuy không nói gì, nhưng xem ý tứ là chuẩn bị đã đáp ứng. Hôm qua vóc đã lấy nương tử ngày sinh tháng đẻ, phải lấy..."

"Phi Bạch! Không nên nói lung tung." Phạm Thu Bạch vội vàng trách móc, nhìn nhìn Sở Phong cười lớn nói: "Đừng nghe Tiểu Thiếu Nữ nói hươu nói vượn, ta lúc ban đầu sợ dĩ khó chịu mấy ngày. Cũng chỉ là bỗng nhiên ý thức được chính mình phải lập gia đình, có chút không tiếp thụ được mà thôi. Nhưng hôm nay, dù sao cũng là cái tuổi này, không có khả năng cả đời tại nhà mẹ đẻ pha trộn. Sớm muộn gì đều hữu một ngày như vậy. Lý gia vị kia lang quân... Ta cũng là gặp qua, đích xác cũng là tuần tú lịch sự, hơn nữa phụ thân tựa hồ cực kỳ coi trọng, ta..."

"Hàng Châu Thành Lý thị thi họa hành, chính là Lý Lương Thần, Lý Lương Ký nhà bọn họ? Là Lý Lương Ký nhắc tới thân? Hắn tại Đông Kinh nội thành?" Sở Phong bỗng nhiên cắt đứt lời của Phạm Thu Bạch.

"Chính là hắn!" Phi Bạch nói, "Nhà của ta nương tử căn bản cũng không thích hắn!"

"Phi Bạch! Người đều nhiều hơn lớn hơn. Như thế nào sạch nói vậy loại tiểu hải tử lời nì" Phạm Thu Bạch sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nũng nịu nói, "Bình Tô Chân là đem người nướng chiều qua, như thế nào tại khách nhân trước mặt nói ra bực này lời, không duyên cớ để cho Sở lang quân chê cười! Này hôn nhân đại sự xưa nay đều là cha mẹ chi mệnh mỗi chúc chi ngôn, cái gì thích không thích, thật sự là hồ đồ!"

"Thế nhưng là, thế nhưng là..." Phi Bạch gấp đến độ dậm chân, "Tiểu nương tử ngài nếu thật là nghĩ như vậy, tại sao lại liên tiếp vụng trộm khóc mấy ngày, còn gây ra hiện giờ bệnh này chứng tới!"

Phạm Thu Bạch thỉnh Phi Bạch này Tiểu Thiếu Nữ tương sự tình gì đều ra bên ngoài thuyết, tâm lý sốt ruột đến không còn, lên Sở Phong nhất nhãn, lại thấy Sở Phong dùng một loại sâu không thấy đáy ánh mắt nhìn mình, nội tâm lại càng là mãnh liệt nhảy dựng, vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Bất quá là nghĩ đến ngày sau gặp lại cha mẹ không bằng hiện giờ dễ dàng như vậy, như thế đủ loại việc vặt, khiến cho ta có chút tâm thần có chút không tập trung mà thôi." Phạm Thu Bạch mỉm cười, "Nào có người cô nàng này những cái này lung tung bịa đặt, không có gọi người chê cười."

Phi Bạch có chút mộng, nhất thời lại phân biệt không ra nhà mình nương tử trong lời nói, đến cùng có vài phần thực vài phần giả.

"Tiểu nương tử, có chuyện gì cần lão nô nhóm cống hiến sức lực sao?"

Xa xa đứng ở bên cạnh bà tử nhóm đã nhận ra bên này khác thường, thời điểm này một người trong đó đã đi tới, cười tủm tỉm hỏi một câu, cũng không che dấu đánh giá ba người nhất nhãn.

"Không có gì," Phạm Thu Bạch cười nhạt nói, "Phi Bạch này thêm ăn cô nàng, ngại phân cho nàng cây vải bớt chút, tới lúc gấp rút đắc giờ chân nì chúng ta trên chóc nàng chơi mà thôi."

"Thật sao," lên tuổi tác bà tử về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười ha ha một tiếng, "Tiểu nương tử khó được có thể ăn vài thứ, lão nô cái

này phân phó bọn họ nhiều khứ lộng chút. Chỉ là này trong đình rớt cuộc gió lớn, tiểu nương tử nếu là vô sự, cũng sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi a!"

Này bà tử ngữ khí không thể nói khách khí, Phạm Thu Bạch nghe, mỉm cười lên: "Thanh thím lời này là có ý gì? Sở lang quân là hạng người gì vật, hần là thay lấy lục Lão Tiên Sinh qua tiếp, gia phụ không ở, không người đãi khách, chẳng lẽ lại muốn cho Sở lang quân một người lệ loi tro trọi phía trước sảnh chờ. Đây là đâu người sai vật đạo đãi khách? Bắc thượng thời điểm chúng ta liền một mực đồng hành, Hàng Châu Thành sinh ý, thuyền hàng mất đi, nếu không phải Sở lang quân, trong nhà sinh ý hội có nhiều sai lầm. Là người một cái lâu tại nhà cao cửa rộng bên trong nhân vật có thể biết? Phụ thân bổ nhiệm Sở lang quân tác trong tiệm quần gia, nhân tài khó được, người hiện giờ trước mặt Sở Triều Phụng nói vậy dạng một phen, là hi vọng Sở Triều Phụng rửa tay mặc kệ dữ phụ thân nói rõ đủ loại nguyên do đâu này? Hay là hi vọng Sở lang quân trở về bình minh lục Lão Tiên Sinh, thuyết ta Phạm gia đạo đãi khách làm cho người buồn nôn ni "

Phạm Thu Bạch tiếng nói không lớn. Thậm chí gần như vu nhật nhỏ, lại có dấu điểm một loại phục kéo dài uy thế, để cho kia bà tử dần dần sắc mặt trắng bệch lên.

"Lão nô cũng chỉ là nội tâm nhớ lấy tiểu nương tử thân thể của ngài cốt, ta này đầu óc dần, nói chuyện trong lúc nhất thời đầu năng dự đoán được nhiều như vậy, tiểu nương tử giáo huấn chính là. Sở... Quần gia, ngài ngàn vạn đừng quên nội tâm khứ, đều là lão nô sẽ không nói chuyện huyền ảo." Bà tử cười lạnh hai tiếng, lại nói câu "Tiểu nương tử khó được năng ăn nhiều chút cây vại, lão nô lại làm cho người ta nhiều khứ chuẩn bị chút" liền ngay cả vôi lui hạ xuống.

Sở Phong ở một bên nhìn. Cảm thấy hơi hơi thờ dài.

May mà hần đi tới đây thời điểm, cũng không có như cùng rất nhiều kẻ xuyên việt như vậy, tại nhà cao cửa rộng gia đình giàu có cảm thấy. Bản thân hần là không hữu Phạm Thu Bạch loại này liên đánh đài tiêu, trong lời nói đâm chọc bốn sự, nếu là mình chống lại loại này nô đại khi chủ tôi tớ, Sở Phong tự hỏi e rằng thi triển không ra Phạm Thu Bạch bức này thủ đoạn.

Đồng thời, Sở Phong cũng không khỏi đắc hơi hơi thờ dài. Từ nhỏ tự sinh hoạt tại hoàn cảnh như vậy bên trong, cái gọi là nhà cao cửa rộng nhà giàu tiểu nương tử, xem ra sống được cũng không dễ dàng. Đều có các khó xử a!

Chỉ là, năng rồi mới theo như lời có quan hệ hôn sự những lời kia, đến cùng có vài phần thực. Vài phần giả đâu này?

Sở Phong nhìn nhìn Phạm Thu Bạch dung nhan, tâm lý mặc mặc nghĩ đến: Nếu như theo như lời năng những lời kia là thực, ta tự nhiên không tốt nhiều lời làm nhiều cái gì. Nhưng nếu như không phải, chỉ là năng tại cây mạnh. Ta như vậy một cái tâm thường nhân vật bình thường, lại đã ngọn nguồn có thể làm được gì đây...

"Đều là ta không tốt, lại để cho những cái kia bà tử nhóm có chuyện bói móc." Phi Bạch nhìn nhìn kia bà tử rồi đi bóng lưng, cúi đầu quyết miệng tự trách.

"Không có chuyện gì đâu." Phạm Thu Bạch vỗ nhẹ Phi Bạch phía sau lưng, cười nhẹ.

"Phạm nương tử, " Sở Phong nhìn nhìn Phạm Thu Bạch sau lưng một mảnh đồ mi. "Phạm nương tử muốn gả cho Lý Lương Ký sao?"

Phạm Thu Bạch trong nội tâm nhảy dựng, trên mặt cũng không hiển, khẽ cười nói: "Có cái gì có nghĩ là muốn đây này. Tựa như ta lúc trước nói, hôn nhân đại sự chẳng qua là cha mẹ chi mệnh mỗi chúc chi ngôn..."

"Ta chỉ hỏi Phạm nương tử người nghĩ, hay là không muốn." Sở Phong ánh mắt kiên định, nhìn Phạm Thu Bạch hai con người.

Phạm Thu Bạch cảm giác mình sắp bị này mực quang tổn thương, nội tâm kêu loạn, ký hữu ưu sầu, lại có oán hận, lại dẫn si niệm dữ mê mang, hoàn toàn không biết hần là như hạ ứng đối rồi, ngu ngốc nhìn nhìn Sở Phong.

Sở Phong mỉm cười, chậm rãi nói: "Phạm nương tử, con người của ta, có lẽ không có cái gì năng lực, cũng không có cái gì đáng lấy ra khoe khoang thân phận. Nhưng... Nói như vậy, nếu như người muốn gả cho lời của Lý Lương Ký, ta tự nhiên hồ chúc phúc các người. Khả nếu người phải không nguyện ý... Loại này nguyện ý hay không, dữ cha mẹ không quan hệ, dữ gia tộc không quan hệ, cùng cái khác hết thấy đều không có liên quan, chỉ đề ý vụ một lòng, quan tâm vụ chính người bản thân ý nguyện. Nếu như, Phạm nương tử người không muốn gả cho lời của Lý Lương Ký, ta sẽ giúp người, để cho cái này hôn sự thất bại."

Phạm Thu Bạch có thể nghe được chính mình trái tim thỉnh thỉnh nhúc nhích, năng xem thấy Sở Phong dung nhan, nhìn nhìn Sở Phong sau lưng kia một cây đại cây dong dạt dào lục ý, trước mắt một mảnh hoảng hốt, lại có chút thấy không rõ.

Sở Phong nhìn nhìn Phạm Thu Bạch lại lần nữa hơi hơi hồng nhuận hốc mắt, sớm mình bạch cái gì.

Hần muốn đi lên trước ôm rồi ôm bề ngoài nhu nhược nội tâm kiên cường nữ tử, lại cũng minh bạch hành động như vậy nếu là lạc ở trong mắt người ngoài, sẽ cho cô gái trước mắt mang đến cái dạng gì mỗi họa, vì vậy tương nội tâm của mình bên trong tình cảm bị đè nén hạ xuống.

"Như vậy bỏ đi, " Sở Phong hơi hơi thờ dài, "Phạm nương tử nếu là muốn gả cho lời của Lý Lương Ký, tự gật gật đầu."

Phạm Thu Bạch nhìn nhìn Sở Phong hai mắt, một hồi lâu sau không hề động tác, liền con mắt cũng không có nháy động một chút.

Sở Phong đứng dậy, mỉm cười: "Ta hiểu rồi."

Gió nhẹ thổi qua, đồ mi hoa rơi xuống.

Chạy đến đồ mi tình hình ra hoa.

Nhưng này chưa chắc là thương xuân rơi xuống màn che, cũng có khả năng, chỉ là giữa hè mở ra tự chương.

...

...

"Gần nhất việc vật rất nhiều, lại không có khứ lục Lão Tiên Sinh chỗ đó thường xuyên đi đi lại lại. Lão Tiên Sinh có hay không trách tội cùng ta?"

"Bá phụ thỉnh thoảng đưa đi đồ vật, tâm ý sớm đã truyền tới. Tiên sinh để ta mang hộ tới một câu."

"Hả? Nói cái gì?"

"Nếu như bá phụ gần nhất có chuyện gì khó xử, tiên sinh có thể giúp được việc bận rộn, nhất định không cần khách sáo." Sở Phong nhìn nhìn Phạm Dương minh, trịnh trọng nói.

Phạm Dương minh dừng lại tại hành lang gấp khúc bên trong tùy ý chạy bước chân, thật sâu nghiêng đầu nhìn Sở Phong nhất nhãn, hơi hơi thờ dãi.

Nhất thời cảm thấy mỏi mệt, Phạm Dương minh dứt khoát tại hành lang gấp khúc trên mặt ghế đá đã ngồi, giờ tay xoa xoa thấy đau mi tâm.

"Sinh ý trên trận sự tình, sóng quỷ vẫn quyết, một ngày một cái bộ dáng, kỳ thật ai cũng nói không rõ. Sở lang là người thông minh, hôm qua tại thi họa hành trong chuyện đã xảy ra, chắc hẳn người đã sớm đoán được một ít."

Phạm Dương minh hơi hơi thờ dãi, hướng về phía đi theo phía sau tới tở phát phát tay, tới tở nhóm thì cái lẽ, xa xa lui ra.

"Rồi mới Sở lang người dữ tiểu nữ chuyện phiếm, nàng có phải hay không là nói đến chính mình hôn ước sự tình?" Phạm Dương minh lần nữa thờ dãi, hẳn cảm giác, cảm thấy, chính mình mấy ngày thờ dãi số lần nếu so với lúc trước trong mười năm số lần thêm vào còn nhiều hơn một chút, "Hàng Châu Thành Lý thị thi họa hành, mấy năm này kinh doanh coi như là phong sinh thủy khởi. Lý gia bên kia đã từng thăm qua miệng của ta phong, đề cập tới hôn sự. Lý Lương Ký đó, ta đã từng tiếp xúc qua mấy lần, cũng có qua trên phương diện làm ăn vắng lại, nhân tuy ngạo khí chút, nhưng bản tính cũng không tệ lắm, niên kỷ ngược lại là cũng vừa vừa vặn. Sở lang người là người thông minh, kỳ thật ta không cần giấu diếm, người cũng nhất định có thể suy đoán đến. Hai chúng ta gia thông gia, tự nhiên là bởi vì ta cần Lý gia trợ lực. Chỉ là nữ nhi bên kia... Ai!"

Phạm Dương minh lại là một tiếng thờ dãi, ngửa mặt không lời.

Sở Phong trong nội tâm gương sáng đồng dạng, nói: "Là không phải là bởi vì thuyền kia hàng vấn đề, mới đưa đến hiện giờ tình trạng đâu này?"

"Ngược lại không hoàn toàn, mấy năm này sinh ý liền bắt đầu thanh đạm chút, không là nhà của chúng ta, rất nhiều thi họa thủ đồ lâm thời gặp phải hiện giờ vấn đề. Nói như thế nào đây, kỳ thật đều là thời cuộc vấn đề, bất quá trong chuyện này cụ thể đồ vật tự không được tốt nói... Ngược lại là Lý gia, nghịch thế mà đi, sinh ý lại càng ngày càng tốt..."

"Bá phụ muốn liên hợp Lý gia, coi trọng chính là thủ đoạn của Lý gia a." Sở Phong nhìn nhìn Phạm Dương minh, nhìn nhìn hẳn thái dương Bạch Phát.

Có mấy lời, không muốn làm rõ, cũng không làm rõ, dù người bên ngoài loại này như lọt vào trong sương mù nói chuyện, cũng không phải Sở Phong hiểu rõ.

Sở Phong thấp giọng nói qua, tựa như cùng nói mớ: "Lý gia làm phong chế thủ đoạn đích xác nhất lưu, Phạm bá phụ tất nhiên là nhìn trúng điểm này, cho nên mới muốn cùng Lý gia thông gia a. Chỉ là, chính như Hoàng chương quỹ sẽ không tiếp nhận loại chuyện này đồng dạng, rất nhiều thứ, e rằng Phạm bá phụ đều cần một lần nữa suy tính."

Lời này vừa ra khỏi miệng, Phạm Dương minh gần như kinh khủng nhìn nhìn Sở Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Sinh ý dữ hôn nhân

"Lâm phòng chế" hai chữ nói ra khỏi miệng thời điểm, Phạm Dương Minh mặt tròn mắt nhìn một mặt.

Hắn gần như kinh khủng nhìn nhìn Sở Phong, nhìn nhìn rõ ràng này nhặt nhẻo không vào phong trần đồng dạng thiếu niên, vậy mà vô cùng đơn giản lại triệt triệt để để tương trong lòng mình trong cùng nhất che dấu những cái kia bản, tất cả đều nhẹ nhõm tùy ý lật ra xuất ra, bày tại bên ngoài.

Phạm Dương Minh cảm thấy, chính mình toàn thân huyết dịch phảng phất cũng bị rút đi như vậy, trái tim đều quên nhảy lên.

Khả Phạm Thu Minh dù sao cũng là tại sinh ý trên trận chìm đắm lâu ngày nhân, rất nhiều chuyện đều trải qua, sóng to gió lớn không biết xem qua bao nhiêu. Hiện giờ trước mắt trận này sóng gió, tuy nói bị đi vắng kinh lịch càng thêm nghiêm trọng chút, nghiêng trời lệch đất một ít, nhưng dù sao là vài chục năm rèn luyện ra căn cốt, loại này gần như vu bối rồi cảm giác cũng chỉ là một lát sự tỉnh, rất nhanh, Phạm Dương Minh liền lại lần nữa tỉnh táo lại.

Trong sân biết kêu to, hồ điệp xuyên hoa, cảnh liễu mảnh nói mớ. Giữa hè thời gian trong, có không biết tên tiểu côn trùng từ trong bụi cỏ nhảy lên xuất ra, sôi nổi tại Phạm Dương Minh trên giày đầu đặt chân, lại đang cảm nhận được loại kia độc thuộc về nhân loại mùi, nhanh chóng chạy ra.

"Nguyên lai ta nhìn sai rồi người."

Phạm Thu Minh một mực ở nhìn nhìn Sở Phong, thời điểm này nghe trong vườn giữa hè om sòm, lại lần nữa từ từ dò xét cẩn thận Sở Phong một lần, nhi lắc đầu tự giễu cười cười.

"Ta vốn cho là, người chỉ là một cái hơi có chút tài hoa tầm thường thiếu niên. Người biết không, ta từng để cho nhân điều tra lai lịch của người, rất kỳ quái chính là, cái gì điều tra không được. Có thể tạo thành loại kết quả này cũng không nhiều, gần như chỉ hữu hai loại tình huống. Hoặc là quê hương của người đã từng gặp tai biến, huyện chí, nhân khẩu ghi lại cũng đã mất đi. Hoặc là, sẽ là của người xuất thân không giống bình thường, tại người đi đến dưới ánh mặt trời đồng thời, đã có nhân giúp người tại sau lưng lau sạch sẽ tất cả manh mối."

Phạm Dương Minh cảm thấy có chút mỗi mết, hơi hơi thờ dãi: "Ta vốn cho là người chỉ là loại thứ nhất, thế nhưng là hiện giờ xem đã, lại bắt đầu dần dần có khuynh hướng loại thứ hai khả năng."

Sở Phong vẫn là lần đầu tiên thính nói lời như vậy, thời điểm này không khỏi cảm thấy thú vị, cười lắc đầu: "Phạm bá phụ suy nghĩ nhiều. Quê hương của ta đích xác đã tạo ngộ chút tai hoạ, cụ thể như hà, không đề cập tới cũng thế. Về phần đằng sau kia một loại ý nghĩ, ta không tin tưởng lắm hữu xuất thân danh môn vọng tộc nhân. Sẽ như ta như vậy không người phiên dịch vụ lễ phép, không phải sao?"

Phạm Dương Minh không nói gì, nhưng từ biểu tình mà nói, đối với Sở Phong phen này thuyết pháp tự nhiên là bán tín bán nghi.

Sở Phong thấy thế, hơi hơi thờ dãi.

"Chuyện Lý gia. Ta sợ dĩ sẽ biết, kỳ thật coi như là cơ duyên xảo hợp." Sở Phong nói, "Lúc trước tại Hàng Châu Thành thời điểm, Văn Đoàn tiên sinh thi họa hành thu một trương tay của Tô Đông Pha trát, lấy ra cẩn thận nhìn, phát hiện là bị người vén nhị tầng. Theo này tuyến tìm hạ xuống, liền tìm được Lý Lương Ký chỗ đó, hay bởi vì một ít loạn thất bát tao nguyên nhân, lúc này mới đại khái minh bạch nhà bọn họ làm là dạng gì nghề."

Sở Phong nhìn Phạm Dương Minh nhất nhãn, lắc đầu: "Ta rất khó nói lâm phòng chế phần này tay nghề đến cùng là tốt hay xấu. Đích xác. Thủ đoạn của Lý gia đích xác cao diệu làm cho người lú lỏi thần phục, đối với người đồng thời cũng minh bạch, có rất nhiều nhân, tựa như cùng Hoàng chương quỹ như vậy, là không thể nào tiếp nhận lấy giả đánh tráo, biết rõ là giả hàng lại coi như hàng thật bán loại này hành vi. . . Phạm bá phụ ngài dữ Hoàng chương quỹ tranh luận, ta mặc dù không có nghe được, nhưng hiện giờ suy đoán hạ xuống, hẳn là dữ này có quan hệ, không phải sao?"

Phạm Dương Minh trầm mặc nghe. Tại Sở Phong sau khi nói xong, lại nhìn Sở Phong thật lâu, về sau rốt cục đã mở miệng, cười khê lên: "Xem ra người nói không sai."

Sở Phong hơi hơi khó hiểu. Không biết đối phương chỉ chính là cái gì.

"Người hẳn là cũng không phải xuất thân từ danh môn vọng tộc." Phạm Dương Minh mỉm cười nói, "Xuất thân từ thế gia đại tộc nhân, nói chính là một cái 'Lễ' chữ. Cái khác không nói, tối thiểu nhất, đang cùng nhân nói chuyện với nhau thời điểm, sẽ không như vậy dễ hiểu trắng ra đem đồ đạc sở hữu đều bày ra trên mặt bàn khừ đàm luận."

Sở Phong nghe vậy. Bỗng nhiên liền muốn nổi lên rồi mới Phạm Thu Bạch răn dạy kia bà tử lời nói, loại kia dùng tầng tầng bông bao vây lấy bên trong ẩn dấu sắc bén cây kim thủ đoạn, đích xác không phải là Sở Phong có thể sử dụng xuất. Nhất thời không khỏi đồng ý, gật đầu cười.

Phạm Dương Minh thu liễm khỏi tiểu ý, quay đầu nhìn trong hậu hoa viên cảnh vật.

"Sở lang người cảm thấy, này cánh hoa viên như thế nào đây?" Phạm Dương Minh hỏi.

"Khúc kính thông u, một bước nhất cảnh, có phần đặc Giang Nam viên Lâm Chi hay thường." Sở Phong tự đáy lòng nói.

"Như vậy, Sở lang người nói. Nếu như chúng ta Phạm gia sân nhỏ vách tường cũng không còn, này hậu hoa viên còn có thể là hiện giờ loại này cảnh trí sao?"

Sở Phong nghe vậy trầm mặc xuống, hần đại khái hiểu Phạm Dương Minh đang nói cái gì.

Phạm Dương Minh mỉm cười: "Da chi không còn, mao tương yên phụ? Phạm gia gia đại nghiệp đại, nhưng cuối cùng cũng chỉ là da lông. Ta trên vai chịu trách nhiệm không chỉ là Phạm gia nhất tộc hưng suy. Ngươi tại thi họa hành làm một đoạn thời gian, tự nhiên minh bạch này trước trước sau sau, trong ngoài ngoài có bao nhiêu người sinh kế dựa vào nó tới duy trì. Thế nhân trọng nông khinh thương, nhưng chân chính có thể làm cho đại đa số nhân đều mua được lương thực ăn, chính là thương nhân. Thi họa hành có lẽ lịch sự tao nhã chút, bên ngoài bề ngoài bọc một tầng văn nhân phong nhã áo ngoài, khả nội tâm, đây là nhất sạp hàng sinh ý, từ trong ra ngoài, gánh chịu chính là hơn ngàn người sinh kế. Tựa như cùng các ngươi cửa tiệm kia bên trong Nghiêm quân gia, hần mẫu thân của Niên lão hai mắt mù, thế tử của hần mất sớm, dưới gối ba cái nhi tử chưa cưới vợ. Nếu như không có phần này quân gia công việc, hần, thế cho nên cả nhà bọn họ từ nhân, ứng nên đi nơi nào đâu này?"

Sở Phong nghe, không biết nên nói cái gì.

Phạm Dương Minh như trước cười nhạt một tiếng: "Lão Hoàng hần. . . Tại thi họa chi đạo trên một mực có chút si mê, chính như như lời ngươi nói, trong khoảng thời gian ngắn sợ là không tiếp thụ được lấy giả đánh tráo đồ vật. Nhưng ta dụng tâm lương khổ, hần là cuối cùng sẽ rõ. Lại nói. . . A! Hần là chưa thấy qua thủ đoạn của Lý gia, vậy còn đâu là cái gì theo thứ tự hàng nhái, lấy giả đánh tráo, rõ ràng chính là chính phẩm phục khắc lại! Cũng không biết nhà bọn họ sau lưng cất giấu nhân vật dạng gì, lại có thể làm ra kia đội phẩm chất lâm phong chế tới!"

"Lời lại nói tiếp. . ." Phạm Dương Minh chợt nhớ tới cái gì, "Sở lang ngươi mới vừa nói, kia một bức bị vén nhị tầng Đông Pha bản chép tay. Ngươi là như hà nhìn ra thật giả? Lý gia lâm phong chế ra đồ vật rõ ràng đều tinh tế đến cái loại tình trạng này, coi như là bị người nhìn ra. . ."

"Cũng không nên là bị ta cái tuổi này nhân nhìn ra." Sở Phong biết ý tứ của Phạm Dương Minh, cười tiếp một câu, khẽ lắc đầu, "Vậy là một trường hợp đặc biệt. Vén kia bức bản chép tay nhị tầng cũng không phải là từ bản ý của nàng, cho nên liền khiến cho gấp gấp chút, tùy ý lừa gạt một chút."

"Nguyên lai như thế." Phạm Dương Minh gật gật đầu, "Xem ra Sở lang là gặp qua 'Hần'."

Sở Phong sờ lên cái mũi, phức tạp cười nói: "Đích xác gặp qua."

Sở Phong nhìn nhìn Phạm Dương Minh tán thưởng biểu tình, nghĩ thầm nếu đối phương biết, "Hần". Kỳ thật là một cái so với chính mình lớn hơn không được bao nhiêu nữ tử, có phải hay không hội sợ tới mức trực tiếp nhảy lên đến trên cây.

Xa xa suy nghĩ tán thưởng một phen, lời của Phạm Dương Minh đầu lần nữa trở lại hiện giờ sinh ý phải đối mặt khốn cảnh trên: "Sở lang, ngươi rốt cuộc không phải từ sự tình sinh ý nhân. Ta nói những lời này, cũng không biết ngươi có thể nghe rõ đa thiếu. Nói như vậy, hiện giờ ta phải đối mặt, đã không phải là có thể hay không lựa chọn vấn đề, mà là vì tất cả mọi người. Không đi không được như vậy một con đường."

Nói đến đây, Phạm Dương Minh trong hai mắt toát ra cương nghị hào quang: "Phạm gia dữ Lý gia liên hợp, thế tại phải làm. Hai nhà thông gia cũng đồng dạng."

"Bất luận Phạm nương tử có nguyện ý hay không sao?" Sở Phong tròn mắt.

Phạm Dương Minh cười khổ một cái, lòng tràn đầy tự trách: "Trong chuyện này tôi thật xin lỗi nhân, chính là Thu Bạch. Nàng rồi mới. . . Khả nói gì đó?"

Sở Phong nói: "Phạm bá phụ hần là rõ ràng tính tình của nàng, mặc dù trong nội tâm nàng thật sự có cái gì, cũng không có khả năng nói ra khỏi miệng."

"Ngươi nói không sai. . . Thế nhưng là chuyện cho tới bây giờ, ta lại có cái gì lựa chọn sao. . ."

"Văn Đoan tiên sinh đã đã mở miệng, nếu như cần hỗ trợ. . ."

"Không, Sở lang. Ngươi không có minh bạch!" Phạm Dương Minh đứng dậy, đi qua đi lại, "Ta minh Bạch Văn đầu ý của tiên sinh, cũng mười phần cảm kích trợ giúp của hần, nhưng hiện giờ thi họa hành phải đối mặt vấn đề, cũng không phải chỉ dựa vào tiền tài liền có thể bù đắp rồi. Toàn bộ dây xích đều có vấn đề, toàn bộ ngành sản xuất đều có vấn đề. Mặt phía bắc thế cục vẫn luôn bất ổn, Trung Nguyên bên này cũng không ngừng có người tạo phản, giặc cỏ quấy nhiễu, tai họa mấy năm liên tục. . . Sở lang, ngươi hiểu. Hiện giờ vấn đề, cũng không phải vén vén dựa vào tiền tài tự có thể giải quyết. Thi họa nghệ, sớm muộn gì muốn xuất hiện vấn đề lớn. Ta hiện tại làm hết thấy sự tình, kỳ thật chính ta cũng minh bạch. Bất quá là ngoan cố chống cự mà thôi."

Sở Phong tự nhiên minh bạch, thậm chí bị Phạm Dương Minh còn muốn minh bạch chút.

Đội đến quân Kim xuôi nam, chiến hỏa một chỗ, sách gì họa đồ cổ, đối với chạy nạn người đến thuyết e rằng chỉ là giấy lộn một trương, tại sinh mệnh an toàn trước mặt không có chút ý nghĩa nào.

Chuyện cho tới bây giờ. Sở Phong gần như có chút bội phục Phạm Dương Minh mục quang độc ác.

"Ta có. . . Một ít ý nghĩ, có lẽ tại Phạm bá phụ trước mặt nói, khả năng có chút múa rìu qua mắt thợ. Nhưng ta tại thi họa hành rốt cuộc coi như là làm hơn một tháng, thấy được một ít môn đạo, cho nên, có một chút ý nghĩ, hiện giờ nói ra. Nếu như Phạm bá phụ cảm thấy có chút ý tứ, không bằng tự mở rộng một chút nhìn xem. Nếu như không thực tế, ngài tự xem như là chúng ta tiểu bối vô tri nói mớ a." Sở Phong mỉm cười nói.

Phạm Dương Minh không biết Sở Phong muốn nói cái gì đó, suy nghĩ của hần đại bộ phận còn dừng lại tại đối ngày sau núi sông phá toái cảm khái dữ trong trầm tư, vì vậy chỉ là theo bản năng gật gật đầu.

Sở Phong nhìn đôi phương thoáng xuất thần biểu tình, mỉm cười nói: "Đầu tiên điểm thứ nhất, Phạm bá phụ có hay không nghe nói qua "Trích phần trăm cái tử này. . ."

. . .

. . .

"Sở Phong a Sở Phong, tại Hàng Châu Thành ngươi theo ta đoạt sinh ý, đến Đông Kinh Biện Lương thành ngươi lại bắt đầu theo ta đoạt nữ nhân. Rốt cuộc là ta đi ra ngoài phạm Thái Tuế, hay là ta đầu đắc tội ngươi, khiến cho ngươi khắp nơi nhằm vào ta đầu này?"

Lương hạt giống ngô hém cửa trước đường cái trong tửu lâu, Lý Lương Ký cảm khái lấy vì chính mình thêm một chén rượu, thuận tay sẽ vì Sở Phong thêm nhất bôi, lại liên nghĩ tới gia hỏa này khôn nạn, cười hắc hắc, một tiếng trống vang lên nâng cốc hũ đặt tại trên mặt bàn.

Sở Phong bắt đắc dĩ mà cười, hần vốn cũng không uống rượu, tự nhiên sẽ không so đo những cái này. Thời điểm này nhìn nhìn đối diện áo mũ chỉnh tề, kèm theo một loại không ai bì nổi khí độ Lý Lương Ký, cười nói: "Chỉ là trùng hợp mà thôi, Lý huynh đây là thật đúng trách ta?"

Lý Lương Ký liếc mắt, cũng không nói chuyện.

Hần nghiêng đầu nhìn mặt đường trên phồn hoa, ngựa xe như nước, chen vai thích cánh, trên mặt dần dần hiển hiện khỏi một loại tiêu ngưu như mất đích tâm tình.

Sở Phong nhìn nhìn, trong nội tâm thầm giật mình, không nghĩ tới hần cũng sẽ toát ra vẻ mặt như thế, vì vậy vội vàng giả trang không thấy được, cúi đầu dùng bữa.

"Được rồi được rồi, ta nói thật cho ngươi biết. Kỳ thật ta cũng không muốn kết hôn Phạm Thu Bạch." Lý Lương Ký rốt cuộc là nội tâm nhin không được lời chủ nhân, thời điểm này vỗ bàn một cái, không nhà không khoái.

Quanh mình thực khách bị này vỗ bàn động tĩnh kinh ngạc một chút, nhao nhao liếc nhìn.

Lý Lương Ký thề lưỡi.

Đội đến ánh mắt mọi người tản đi, Lý Lương Ký mới thờ dài một tiếng, nói: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải nói Phạm gia nương tử không tốt, chẳng qua là. . . Trong nội tâm của ta đã có người."

Điểm này là Sở Phong đích xác không nghĩ tới, như vậy một cái ngạo khí hiển lộ vu bề ngoài nhân, vậy mà sẽ có cầu còn không được nữ tử hay sao?

Chủ động vì Lý Lương Ký thêm một chén rượu, Sở Phong hỏi: "Có thể hỏi một chút, là ai gia cô nương sao? Vậy mà để cho chúng ta Lý đại công tử cũng như này hồn khiến mộng nhiều?"

Lý Lương Ký nghe vậy tròn mắt nhìn Sở Phong nhất nhãn, thật cũng không tương trước mắt tửu chén nhỏ cự chi môn, ngửa đầu quát, nửa ngày mới áp ứng mà nói: "Ta muốn nói là, ngươi đừng cười ta à!"

Sở Phong vội vàng gạt đầu.

"Cái kia. . . Ngươi khẳng định gặp qua. Đúng rồi, lúc trước các ngươi những cái này thông qua thi hương nhân ăn uống tiệc rượu Tây Hồ, nàng luôn là sẽ đi." Lý Lương Ký vậy mà chậm rãi mặt đỏ lên, gãi gãi lỗ tai, không có ý tứ ngẩng đầu nhìn Sở Phong, "Ai nha, dù sao chính là Cẩm Thao cô nương á! Cẩm Thao!"

Sở Phong chớp hai mắt.

Lại chớp hai mắt.

Ngồi đối diện hai người bắt đầu hăm vào một loại rất xấu hổ lặng im trạng thái, bên cạnh tiếng ồn ào âm càng ngày dữ rõ ràng, lại cũng đồng thời tương loại này xấu hổ bầu không khí tô đậm càng lúng túng.

"Ngươi ngược lại là thuyết chút gì đó a!"

Lý Lương Ký nhin không được, lần nữa xuất thủ hung ác vỗ cái bàn.

Quanh mình lại lần nữa an tĩnh một lát, ánh mắt của mọi người hội tụ qua.

Lý Lương Ký rút cổ một cái, hận không thể tìm kẻ đất giấu đi.

Sở Phong cố gắng nửa ngày, từ phía trên văn địa lý nghĩ đến nhi nữ tình trường, cuối cùng gờ hai tay lên đầu hàng: "Xin lỗi xin lỗi, thật sự là không nghĩ được ứng nên nói cái gì. . . Nếu không chúng ta thảo luận một chút tam đại triết học vấn đề?"

"Cái gì tam đại triết học vấn đề?" Lý Lương Ký nhú chặt mày.

"Chúng ta từ chỗ nào nhi tới? Ở chỗ này làm cái gì? Lại muốn đi đâu ???" Sở Phong về mặt đứng đắn.

Lý Lương Ký một đôi mắt gắt gao trừng mắt Sở Phong, cổ kiềm nén lại tương trước mặt từ thủy giới đến người sau trên mặt xúc động.

"Tức chết lão tử." Lý Lương Ký cọ đắc một tiếng đứng lên, cách cái bàn đi bắt Sở Phong cổ áo, "Người muốn là muốn chê cười ta cũng nhanh chút cười! Biệt che giấu, lão tử nhìn càng thêm thêm khó chịu!"

Sở Phong nhìn đối phương kia tương bởi vì thẹn quá hoá giận nhi mặt đỏ lên, bỗng nhiên có một loại dữ đồng học trong phòng học hồ đồ cảm giác, vì vậy cảm thấy càng thân thiết.

"Tại sao phải chê cười người sao?" Sở Phong mỉm cười, dị thường thành khẩn, "Ta cảm thấy đắc Cẩm Thao cô nương đích thực là rất hảo nữ hải nhi, rất đáng được yêu thích."

Lý Lương Ký mục quang dần dần thay đổi, trở nên có chút nghi hoặc: "Nàng. . . Dù sao cũng là thuyền hoa trên cô nương. Ta thích người như vậy, người sẽ không bởi vậy xem thường ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Giật mình nhân vật không tầm thường

"Nàng... Dù sao cũng là thuyền hoa trên cô nương. Ta thích người như vậy, người sẽ không bởi vậy xem thường ta?"

"'Tương tư vốn là không có bằng chứng', loại chuyện này ai có thể nói rõ đâu, có cái gì nên hay không nên thuyết pháp?" Sở Phong mỉm cười.

Giống như hoa còn giống như phi hoa, cũng không có người tiếc từ giáo roi. Ném gia bàng đường, suy nghĩ lại là, vô tình hữu tư. Oanh tổn hại nhu tràng, vậy khôn hàm kiều mất, đục khai còn bé. Mộng theo gió vụn đậm, tìm lang nơi đi, lại còn bị oanh hô lên...

Đây là Tô Thức "Thủy Long Ngâm", nói chính là nữ tử khuê bên trong tương tư tâm tình. Bực này suy nghĩ, tại nam tử trên người tồn tại cũng không nhiều, nhưng hôm nay tại Sở Phong trước mắt, hết lần này tới lần khác có một cái.

Chỉ là tất cả mọi người rõ ràng, Cẩm Thao coi như là như thế nào tài mạo song tuyệt, thân phận của nàng cũng cuối cùng là còn ở đó.

Lý Lương Ký có thể lấy nàng, lại cũng chỉ có thể là nạp nàng làm thiếp, lấy làm chính thất là không thể nào, cũng là không thực tế.

Nếu như từ bình thường con đường mà nói, Lý Lương Ký đại khái có thể trước cưới Phạm Thu Bạch làm vợ, qua cái một năm nửa năm lại nạp Cẩm Thao làm thiếp. Đến tận đây sinh ý, mỹ nhân cũng không chậm trễ, cũng là cái "Tất cả đều vui vẻ" cục diện.

Nhưng xem hiện giờ, Lý Lương Ký đối với Cẩm Thao si mê cũng không phải là đơn giản thái độ, tựa hồ là thật sự muốn cho nàng cái không tầm thường danh phận... May mà bởi vậy, ngược lại giải quyết xong Sở Phong nan đề.

"Ta cũng không phải người ngu, Phạm Thu Bạch chỉ sợ là nghĩ muốn gả cho người, Hàng Châu Thành đủ loại sự tình, Phạm gia thi họa hành phát sinh một sự tình, ta cũng đều là có chỗ nghe thấy." Lý Lương Ký dần dần buông ra Sở Phong cổ áo, cảm thấy mệt mỏi ngồi trở lại trên mặt ghế, "Ta tỷ tỷ người kia, người cũng biết, tràng hôn sự này kỳ thật là chủ ý của nàng. Phạm gia gia đại nghiệp đại, thế nhưng mấy năm này lại cứ có chút suy sụp xu thế. Đang nghe nghe thấy Bắc thượng đội thuyền bị cướp lướt tin tức, a tỷ để cho ta lập tức tới Đông Kinh, hướng Phạm gia xin cưới. Ta Lý gia kỹ thuật, cộng thêm Phạm gia con đường, tổng có thể tại thi họa từ từ suy vi thời đại nghịch thế mà đi."

"Lệnh tỷ..." Sở Phong nhìn nhìn từ lâu này trong ngoài mẫn nhãn phồn hoa, hơi hơi thở dài."Đích thực là một cái người rất lợi hại."

Lý Lương Ký lắc đầu, tự giễu cười cười: "Nhà của chúng ta tình hình, người là ít nhiều biết một chút. Ta cũng không biết người cùng Giao Đông Sở gia đến cùng là quan hệ như thế nào, nếu như mọi người là cùng hành. Nói chuyện lên đến tự nhiên nhẹ nhõm một ít. Bất quá nếu người phải không thừa nhận, ta cũng không có cách nào... Người cũng là biết, ta cũng không có a tỷ kia đại năng lực. Chúng ta Lý gia truyền tới thế hệ này cũng đã suy sụp, tài nghệ, ta hiểu đắc quá ít. Không phải không chịu học. Là thực học không được. Không có kia cái thiên phú, nói như thế nào đều sẽ vô dụng thôi."

"Gia tỷ ý nghĩ kỳ thật mười phần đơn giản, đơn giản thậm chí đều có chút thô bạo. Nàng theo ta không đồng nhất, từ nhỏ nàng chính là bị ký thác kỳ vọng, toàn gia tộc truyền thừa đều tại trên người hấn. Trong nhà kỹ pháp, kỳ thật dựa theo quy củ là truyền nam không truyền nữ, theo ta được biết, các

ngươi Sở gia cũng hẳn là như vậy. Thế nhưng là ta học không rõ, a tỷ đánh tiểu ở một bên nghe, so với ta lợi hại không biết gấp bao nhiêu lần..."

"Gia phụ đã bái tổ tông. Suy nghĩ mấy tháng, đúng là vẫn còn để cho a tỷ thế suốt đời không xuất giá, cuối cùng mới khiến cho nàng chính thức học được cái này tay nghề. A tỷ tay nghề... Dựa theo ta kia đã qua đời phụ thân thuyết pháp, Lý gia mười thế hệ trong tộc nhất phần, lại cứ lại sinh ở như vậy thời đại trong."

"Cái khác bình dân chúng có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng thế cục hôm nay, chúng ta những cái này người làm ăn sợ là miễn cảm nhất. Phạm gia vị kia chủ nhà cũng là người thông minh, không có thể không biết phương Bắc thế cục. Hiện giờ Phong Quyển Tàn Vân này... Trước mắt này thoát nhìn vô cùng náo nhiệt thái bình thịnh thế, đến cùng còn có thể duy trì mấy năm nữa."

Lý Lương Ký lời nói này nói quá mức trực bạch, cơ hồ khiến Sở Phong đều hơi hơi kinh ngạc một chút.

Sở Phong nhìn chung quanh. Thấy không có nhân chú ý tới lời nói của Lý Lương Ký, lúc này mới thoáng thanh tĩnh lại.

Nhìn ra Sở Phong khẩn trương, Lý Lương Ký không khỏi ha ha cười cười: "Lời này tại Hoàng thành cây nhi phía dưới không thể nói trước chính là sao? Ha ha! Hảo hảo, ta không nói là được."

Sở Phong hơi hơi thở dài. Cười lắc đầu.

"Bất quá nói lại, Sở huynh, ta lại hỏi ngươi một câu, cho dù ta không sợ về nhà lần lượt ta a tỷ đánh, đây Phạm gia này việc hôn sự. Phạm gia năng đồng ý sao?" Lý Lương Ký dừng sâu thẩm ánh mắt nhìn Sở Phong, giống như cười mà không phải cười. "Không có nhà của chúng ta duy trì, hẳn này lớn như vậy gia nghiệp, có thể duy trì hạ xuống sao?"

Sở Phong giờ tay vì Lý Lương Ký điên tửu, mỉm cười nói: "Lại tới tìm ngươi lúc trước, ta đã dữ Phạm bá phụ đã nói. Nếu như Phạm bá phụ bên kia không có gạt đầu, ta cũng sẽ không tới tìm ngươi."

Lý Lương Ký nghe vậy, thần sắc trở nên có chút phức tạp, giống như cười mà không phải cười: "Ta đã sớm cùng a tỷ nói qua, e rằng muốn đề phòng ngươi cùng chúng ta Lý gia đoạt sinh ý. Thế nhưng là a tỷ thuyết, ngươi là muốn khảo thí viện hoa, đi là một con đường khác từ. Ta không tin, hiện giờ xem ra, quả nhiên, hắc hắc, là ta đoán đúng rồi sao?"

Sở Phong lắc đầu, nói: "Lý huynh không nên hiểu lầm, ta là người đích xác dữ Giao Đông Sở gia không có có quan hệ gì, cũng đích thực là muốn đi viện hoa đường từ. Về phần Phạm gia sự tình, cũng không phải muốn theo ta hợp tác như thế nào đi nữa, ta Sở Phong tự hỏi cũng không có loại kia bốn sự. Phạm bá phụ chỉ cho nên muốn suy nghĩ thêm một chút nhị vị hôn sự, chặt chẽ là bởi vì hẳn hữu chút cái khác thương nghiệp đối sách mà thôi, chỉ là thành công hay không, còn không biết."

Lý Lương Ký tĩnh tế nghe, cũng không nói lời nào.

Hắn vẽ thành một khóa đậu phộng trên tay, dùng một tiếng chạm rảnh tương xác lệt, lại lấy ra trong đó đậu phộng tĩnh tế tương phía ngoài đồ da nghiền nát, mới chậm rì rì bỏ vào trong miệng, không nhanh không chậm nhai lấy.

Tại toàn bộ trong quá trình, Lý Lương Ký mục quang vẫn luôn rơi vào trên mặt của Sở Phong, tựa hồ là tại xem kỹ Sở Phong thuyết pháp, đến cùng có mấy thành thực, mấy thành giả.

"Là Sơn Âm Lục thị cho bang chiếu cố?" Không thể không nói, Lý Lương Ký đầu óc chuyển vẫn rất nhanh đến, "Khả Phạm gia hẳn là rõ ràng, thế cục vấn đề, cũng không phải vẹn vẹn một chút tài lực rót vào liền có thể văn hồi."

"Cũng không phải." Sở Phong mỉm cười, đứng dậy, sửa sang vạt áo trước trên nếp uốn, "Lý huynh là người thông minh, ngày sau chung quy sẽ biết. Chẳng qua là ngưng ngưng, hiện tại ta không thể nói, đây là thương nghiệp cơ mật."

"Thương nghiệp cơ mật?" Lý Lương Ký cũng không có nghe nói qua cái từ ngữ này, lại cũng trong chớp mắt đã minh bạch ý tứ trong đó, lặng lẽ cười một tiếng. "Có chút ý tứ."

"Hai vị tiền sinh đều tại trong nhà, nếu như Lý huynh muốn tiếp, có thể tùy thời." Sở Phong cười nhạt nói một câu, giờ tay gọi tới gã sai vặt, chuẩn bị tính tiền.

"Không cần, bữa này tính ta." Lý Lương Ký ung dung vẽ mở mặt khác một khóa đậu phộng.

Sở Phong mỉm cười nói: "Là ta thỉnh Lý huynh ngươi tới, ta lại xem như nửa cái chủ nhà, nào dám để cho Lý huynh ngươi dùng tiền nha."

...

...

Sở Phong dữ Lý Lương Ký trò chuyện với nhau thời điểm. Thái dương vừa mới ngày ảnh tây thùy.

Sóng nhiệt theo gió từng đợt xâm nhập Đông Kinh thành từng góc hẻo lánh, Phạm Dương Minh thổi phồng một khối dưa hấu, từng ngụm từng ngụm ăn, như cũ cảm thấy không giải khát. Vì vậy lại ăn nhất khối lớn, mới xem như từ quanh mình tảo bạo trong hơi nóng giải thoát rồi một lát.

Từ bên cạnh tỷ nữ trong tay tiếp nhận khăn tay, chà lau một phen. Phạm Dương Minh ngẩng đầu nhìn hướng đối diện chau mày Hoàng chương quỹ, cười lắc đầu.

"Phải nói ta cũng nói rồi, ngược lại là cho cái lời!" Phạm Dương Minh đưa tay khăn tiện tay ném tới bên cạnh trên mặt bàn. Cảm thấy ngay cả mình ngồi trên mặt ghế đều tràn đầy khô nóng khí tức, vì vậy đứng dậy, chính mình cầm cây quạt không ngừng phe phẩy, "Lão Hoàng, chúng ta cũng là mấy chục năm giao tình. Ngược 14 tuổi vào điểm trong, ta là từng bước một nhìn nhìn ngược chỗ ngồi chương quỹ vị trí này, ngược cũng là một chút nhìn ta như hà học được quân cái nhà này. Ngược biết tính tình của ta, có lời gì ngược cứ việc nói thẳng, ở chỗ này khó chịu không ra tiếng là một cái gì đạo lý, thấy ta bị này nóng rầu rồi thì khí trời còn muốn tâm phiền!"

Hoàng chương quỹ dữ Phạm Dương Minh niên kỷ gần tương đương. Nhưng đại khái là sinh ý quá mức quan tâm nguyên nhân, Hoàng chương quỹ thoát nhìn nhưng so với hắn ông chủ già yếu không ít.

Trên mặt hắn đường vân giống như là quân nhãn tranh sơn thủy, hơi gầy thân thể để cho hắn có khi thoát nhìn giống như là mặt đường trên tùy ý có thể thấy lão đầu từ.

Chỉ khi nào Thuyết Khởi thi họa thời điểm, Hoàng chương quỹ cả người tựa phảng phất thoáng cái trẻ tuổi hơn mười hai mười tuổi tựa như, cả người lập tức lung lay, gần như sắp tia chớp.

Tựa như theo như lời Phạm Dương Minh như vậy, Hoàng chương quỹ đối với thi họa là có vài phần si ý.

Chính là như vậy một phần si ý, để cho hắn trở thành Đông Kinh thành Phạm thị thi họa làm được chương quỹ, nhưng cũng chính là như vậy si ý, để cho hắn tại ông chủ quyết định bán hàng giá thời điểm. Hắn cái thứ nhất đứng dậy, kiên quyết không ủng hộ.

Phạm Dương Minh cảm hắn rất không có cách nào.

Như vậy ngoan cố, cứng rắn, giống như tảng đá đồng dạng lão đầu từ, người bình thường đối phó lên đều rất không có cách nào.

"Họ Hoàng kia cái người bảo thủ". Tại Phạm Dương Minh tức giận thời điểm. Thường xuyên như vậy xưng hô hắn.

"Ta chỉ là, trong lúc nhất thời..." Hoàng chương quỹ toát ra một loại rất kỳ diệu biểu tình, "Trong lúc nhất thời rất khó tiếp nhận sự thật này."

Hắn cũng ngẩng đầu lên nhìn nhìn đứng ở nơi đó dùng cực nhanh tốc độ phiến cây quạt Phạm Dương Minh, phức tạp cười: "Ông chủ có thể xác nhận, những vật này, biện pháp, quả nhiên là Sở Phong nghĩ ra được?"

Phạm Dương Minh thờ dài một cái: "Ta biết cảm giác của ngược. Ta cũng giống như vậy."

Hoàng chương quỹ nói: "Thật sự là Sở Phong? Chính là kia cái tại ta trong tiệm làm quần gia, từ Hàng Châu Thành mà đến Sở Phong, mà không phải một cái khác trùng tên trùng họ Sở Phong?"

Phạm Dương Minh trợn mắt nhìn hắn, rất rõ ràng chẳng muốn trả lời vấn đề này.

"Ta chỉ là, " Hoàng chương quỹ cười khổ lắc đầu, "Rất khó tưởng tượng xuất. Một cái tại thi họa trời cao tư anh nhỏ, khí độ xuất trần người thiếu niên, tại sao sẽ ở trên phương diện làm ăn cũng có những cái này không tâm thường ý nghĩ... Đây sẽ sẽ không, là Văn Đoàn tiên sinh chủ ý?"

Phạm Dương Minh thờ dài nói: "Như vậy ngược cảm thấy, một cái nửa đời người chìm đắm quan trường, xuất thân từ sĩ tộc mọi người, vừa làm ruộng vừa đi học gia truyền, đức cao vọng trọng Lão Tiên Sinh, sẽ tại từ thương lượng loại này bị người xem thường trên đường nhỏ, rất có hiểu sao?"

Hoàng chương quỹ há to miệng, dùng lắc đầu thanh tĩnh lại.

"Bất kể thế nào thuyết, những ý nghĩ này đích thực là rất tốt ý nghĩ. Vấn đề mấu chốt nhất ở chỗ, hắn áp dụng cũng không phải cỡ nào chuyện khó khăn, thậm chí có thể nói, rất dễ dàng bị tiếp thu, mở rộng." Phạm Dương Minh tương chủ đề dẫn hồi chính đề, "Ta mặc kệ những ý nghĩ này rốt cuộc là Sở Phong chính mình nghĩ ra được, hay là ai nói cho hắn biết, thậm chí là từ Hàng Châu Thành cái nào đó kỳ diệu trong cửa hàng học được. Ta cũng không tốt kì vu nó khởi nguồn, ta đem ngược kêu đến, chỉ là hi vọng ngược có thể dùng những năm gần đây kinh doanh thi họa làm được kinh nghiệm tới báo cho, những phương pháp này nếu như phổ biến ra, đến cùng có thể hay không có ích."

Phạm Dương Minh mục quang vì lượng, nhìn chăm chăm Hoàng chương quỹ biểu tình nhìn: "Hơn nữa những phương pháp này một khi không phạm pháp, thứ hai không có đạo đức trên chỉ trích. Ta nghĩ, lão Hoàng ngược chắc có lẽ không lại chú ý, không phải sao? Bất kể thế nào thuyết, theo ý của ngược, loại này kinh doanh trên đường nhỏ này, luôn là nếu so với dữ Lý gia liên hợp tốt hơn nhiều, không phải sao?"

Liên tiếp hai câu "Không phải sao" hỏi lại, để cho Hoàng chương quỹ không thể không cười khổ một tiếng.

"Ông chủ là người biết chuyện, lấy ta cùng với ông chủ giao tình của ngược, cũng không có khả năng thật sự làm loại kia trong ngoài không đồng nhất sự tình." Hoàng chương quỹ tĩnh tế trầm ngâm một phen, nói, "Cái gọi là ký kết thi họa gia chuyện này, không có khả năng một ngày mà thành, tổng cần nhất gần hai tháng tới thao tác. Bất quá 'Trích phần trăm' biện pháp này, thực hành lên thật là sự tình dễ dàng, để cho phòng thu chi nhóm vát và một buổi tối, ngày mai sẽ có thể bắt đầu áp dụng. Còn có cái khác những cái này... Không thể không nói, đều là có thể áp dụng, chấp hành biện pháp."

"Vậy được!" Phạm Dương Minh vỗ bàn một cái, mục quang kiên nghị, "Bắt đầu từ ngày mai, năng thực hành tựa đều tại tiệm của ngược trong làm, nếu như hiệu quả không tệ, để cho Hàng Châu, Lạc Dương mặt tiền cửa hàng đều tham dự đi vào."

"Thế nhưng, " Hoàng chương quỹ nhớ tới một việc, "Nghe nói Lý gia vị Lý Lương Ký kia đã từ Hàng Châu Thành chạy tới, thậm chí ngày sinh tháng đẻ cũng đã đối đã xong. Ông chủ thời điểm này bỗng nhiên dừng tay, chẳng lẽ sẽ không khiến cho Lý gia phần nợ sao? Vạn nhất lại có chuyện gì đầu..."

"Chuyện này, ta cũng giao cho Sở lang đi làm." Phạm Dương Minh nói, "Phải nói, là hãn chủ động xin đi giết giặc. Hãn thuyết hãn cùng với Lý Lương Ký có chút giao tình, kết quả cụ thể như hà, bây giờ còn không biết được."

Hoàng chương quỹ há to miệng, tiêu hóa lấy trong những lời này tầng thứ sâu ý tứ.

"Sở Phong hãn..." Hoàng chương quỹ kiểm lấy từ ngữ, "Tựa hồ bị chúng ta cho rằng, thâm thúy rất nhiều."

Phạm Dương Minh không nói gì, xem như chấp nhận.

"Hơn nữa, Sở Phong nếu như chịu làm nhiều như vậy sự tình, chỉ sợ là đối tiểu nương tử có chút ý tứ." Hoàng chương quỹ nhìn thoáng qua ông chủ sắc mặt, lại bổ sung một câu, "Hiện giờ ông chủ như vậy đẩy ra Lý gia, vừa chuẩn hứa Sở Phong tới hỗ trợ, sợ là..."

"Ta biết." Phạm Dương Minh cắt đứt Hoàng chương quỹ, phát phát tay, ý bảo hãn không cần nhiều lời, "Việc này ta tự hữu chừng mực."

"A lang! A lang!" Quân gia vào lúc đó vội vã chạy tới, lau một cái trán nhí trên mồ hôi, thoát nhìn mười phần lo lắng.

"Chuyện gì?" Phạm Dương Minh nhíu chặt lông mày, "Chẳng lẽ không phải Lý gia bên kia không đồng ý?"

"Không phải!" Quân gia vội vàng nói, "Cùng Lý gia bên kia không có quan hệ gì, là có cái về Sở Phong Sở lang quân tin tức truyền tới. Ngai cũng biết khuya ngày hôm trước phiên lâu kia một hồi chơi đùa, rất nhiều người liều mạng họa tác bản lĩnh, đầu danh người có thể kiên vị Sur Sur kia cô nương được! Ngày hôm qua liền có tin tức, nói là Hà Quân Hạo cũng tham dự, lại chỉ cầm tên thứ hai. Về phần đệ nhất danh họ quá mức danh ai, tin tức vừa mới truyền ra."

"Hà Quân Hạo chỉ lấy đệ nhị?" Nghe được tin tức này, Phạm Dương Minh cũng không khỏi khẽ giật mình.

"Mấu chốt của vấn đề là, " quân gia gấp đến độ trực vỗ tay, "Đệ nhất chính là Sở Phong a!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nhàn hoa lạc địa thánh không tiếng động

PS. Dâng ngày mừng một tháng năm đôi mới, xem hết biệt nhanh chóng đi chơi, nhớ rõ trước quảng tháng phiếu. Hiện tại khởi điểm 5 15 Fans hâm mộ đoạn hưởng gấp đôi về tháng, cái khác hoạt động hữu đưa tiền lì xì cũng có thể nhìn một cái ngang!

Phiên lâu đêm hôm đó tin tức, truyền bá ra tới phương thức phương pháp đúng như là cùng như vậy, lúc ban đầu làm cho người ta chấn kinh, giống như mặt hồ rung động từng vòng truyền ra, là Hà Quân Hạo lui cư đệ nhị tin tức.

Tin tức này tại lúc ban đầu thời gian đoạn trong, nếu so với đánh bại người của hãn là ai càng thêm làm người khác chú ý.

Cái này như là đánh bại Napoléon Wellington. Napoléon thanh danh có thể nói là vang vọng hoàn vũ, nhưng biết người của Wellington, bắt đầu so sánh lại muốn ít đi rất nhiều.

Sở Phong chỗ đối mặt sự tình đã là như thế.

Thẳng đến ngày hôm sau, mọi người nhao nhao từ Hà Quân Hạo bị người đánh bại chuyện này trong dư vận hồi phục tinh thần, càng nhiều chi tiết tính đồ vật, mới bắt đầu ánh vào tầm mắt của mọi người. Nói ví dụ, là ai đánh bại Hà Quân Hạo? Sở Phong là ai? Vì sao lúc trước không có danh tiếng gì? Hãn hoạch định ngọn nguồn may mà nơi nào? Đây bình phản bên trong có hay không mờ ám...

Một loạt vấn đề bắt đầu trần trọc phù hiện ở mọi người trong tầm mắt, rất nhiều về Sở Phong tin tức cũng như xuân phong bên trong Dương hoa đồng dạng, tại toàn bộ Đông Kinh nội thành phiêu tán ra.

Đương nhiên, cũng có hành động rất nhanh, phản ứng rất nhanh chóng nhân. Nói ví dụ hôm qua thăm dò được tin tức về Sở Phong, chạy đến Phạm thị thi họa hành vừa nhìn đến cùng những thiếu niên kia lang quân sao.

Nhưng từ thân phận trên là có thể kết luận, hôm qua khứ những người kia, đại đa số đều là dữ Tiêu Đình, Từ Thanh hữu xưa nay liên hệ nhân, cùng một cái đẳng cấp, vắng lai cũng chặt chẽ, vì vậy mới tại trước tiên lấy được trực tiếp tin tức.

Chẳng qua là khi hôm qua những người kia giẫm phá Phạm thị thi họa hành môn nhi thời điểm, Phạm Dương Minh cùng Hoàng chương quỹ đã đại nhao nhao một trận, nhao nhao rồi đi, cho nên cũng không có ý thức được về sau trong tiệm chuyện đã xảy ra.

Nhi trong tiệm những người khác đâu, nói ví dụ Nghiêm hướng Phụng Chi loại nhân vật, tại chưa từng bị trong lúc khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, theo bản năng cho rằng chuyện lớn như vậy, ông chủ cùng chương quỹ tất nhiên sớm đã biết, vì vậy toàn bộ tin tức. Vậy mà tại đây dạng mạo danh kỳ diệu cảnh ngộ bên trong bị áp chế xuống. Thắng đến phiên lâu sự tình cách cả ngày, tới một ngày này buổi chiều đang lúc hoàng hôn, mới truyền đến Phạm Dương Minh cùng Hoàng chương quỹ trong lỗ tai.

Hai người có chút khó hiểu, có chút nghi hoặc. Càng nhiều là chấn kinh.

Gần như rất khó tưởng tượng một nhân vật như vậy. Tại khuya ngày hôm trước một đêm thành danh, giai thoại lan truyền toàn bộ Đông Kinh thành, ngày hôm sau tựu phảng phất cái gì cũng không có xảy ra tựa như chạy đến thi họa hành công việc bình thường. Mà tới được ngày thứ ba đầu, giả tá lấy thăm bệnh danh nghĩa, buổi sáng vẫn còn ở trước mắt mình nhạt nhẽo từ từ mở miệng. Không hiện sơn không lọt thủy nói một ít đối nhau ý cách nhìn cùng mưu lược. Trộn vừa lên buổi trưa, vậy mà liền phiên lâu sự tình nhỏ tí tạo đều không có đề cập.

Phạm Dương Minh còn nhớ chuyện con trai mình. Tại đồng dạng mười bảy tuổi trong, hấn tại thành bên trong một lần yến hội trong bộc lộ tài năng, liền vui vô cùng nửa đêm đem mình cứu tỉnh, không thể chờ đợi được nói cho chính mình những tin tức này.

Đồng dạng niên kỷ, vì sao con của mình giống như này ngả ngôn phù mạn, thiếu kiên nhẫn, nhi Sở Phong này... Đối "Một đêm thành danh" bốn chữ này phản ứng, cũng quá mức đơn giản tùy ý chút.

Phạm Dương Minh gần như vô pháp lý giải. Đồng dạng bảo trì phần này cảm xúc, còn có Hoàng chương quỹ cùng với... Tiêu Đình đám người.

Ngồi ở xe ngựa trong xe, Tiêu Đình nhìn nhìn lão Trương leo lên cái thang. Tương kia khối "Lục phủ" tắm biển lấy xuống, trong nội tâm hơi hơi thở dài.

Thở dài không phải là bởi vì thất vọng, cũng không phải là bởi vì hấn đã ở chỗ này chờ quá lâu, mà là Tiêu Đình đột nhiên cảm giác được, chính mình có chút bất không được Sở Phong người này.

Từ nhỏ ngay tại Đông Kinh thành quan nhị đại trong hội lẫn lộn, không thể không nói, kỳ thật Tiêu Đình gặp qua không ít nhân, nhiều loại nhân.

Mê luyện quyền thế, mê luyện ham muốn hưởng thụ vật chất, mê luyện nữ nhân, mê luyện thanh danh... Chỗ có những người này ở đây mê luyện đồng thời, đều mang theo rất nhiều loại này mê luyện mang đến nhược điểm. Nhi Tiêu Đình am hiểu, chính là bắt lấy những cái này nhược điểm. Sau đó đem bọn họ biến thành chính mình "Bằng hữu", vì mình sử dụng.

Không thể không nói, hấn tại phương diện này đúng vậy thật có chút thiên phú.

Thế nhưng là Sở Phong người này... Cái kia một phần đối danh lợi đậm bạc, rốt cuộc là thật sự. Hay là giả vờ?

Nếu như là thật sự, vậy người này tựu quá mức đáng sợ. Nếu như là giả vờ, còn giả bộ giống y như thật, vậy càng thêm đáng sợ.

Trong lòng Tiêu Đình mang theo đủ loại nghi vấn dữ phức tạp tâm tình, tại đây không thể nào gió lửa trong xe, chờ đợi thoáng phiên muộn.

"Tiêu lang quân. Thật sự là xin lỗi." Lão Trương tương tắm biển đưa về trong sân, trở ra thì phát hiện xe ngựa chính ở chỗ này ngừng lại, đã cảm thấy có chút không có ý tứ, đi lên trước kính cẩn nói, "Còn tưởng rằng Sở lang quân đi xong Phạm phủ tựu sẽ trở lại, bây giờ nhìn lại đoán chừng là ở nơi nào chậm trễ, vậy mà để cho ngài đợi thời gian dài như vậy."

"Không quan hệ, bên cạnh vô sự, ở chỗ này nhàn rồi bay vùn vụt sách cũng không tệ." Tiêu Đình cầm trong tay một quyển thi tập giả vờ giả vịt, khả tại đi qua hai canh giờ trong, bất luận hấn thế nào nỗ lực bình tâm tĩnh khí, cũng như trước không có cách nào chân chính đọc tiến vào.

Tiêu Đình mỉm cười một chút, như trước phong độ Nhã Nhiên, thong dong rụt rè.

Lão Trương kiên đối phương như trước không có rời đi ý tứ, liền gãi gãi đầu, chất phác nói: "Bằng không ngài hay là tiến vào đợi a, hai vị tiên sinh đang tại đánh cờ, cũng không hề ảnh hưởng cái gì."

Nếu là đặt ở ngày xưa, có thể tiến dần từng bước dữ lục nhân vật như Lão Tiên Sinh để sát vào hồ, kia tự nhiên là Tiêu Đình vui vì chi sự tình. Thế nhưng là hiện giờ, dòng suy nghĩ của hấn chính loạn, nơi đó có cái gì cùng người lui tới tâm tình, vì vậy cười từ chối nhã nhặn.

Lão Trương không hiểu nhiều Tiêu Đình ý nghĩ, nếu như có thể trong sân ngồi lên hóng mát, vì sao còn trong xe ngựa buồn bức? Thế nhưng là đối phương cố ý như thế, hấn cũng chỉ hảo gãi gãi đầu, lui xuống.

Hấn đương nhiên không rõ, đối với người như Tiêu Đình mà nói, cùng người theo tính kết giao là không thể nào. Tại tánh mạng của hấn trong, mỗi một câu đều muốn nghĩ sâu tính kỹ, mỗi kiến một người đều đắc chuẩn bị thỏa đáng, bằng không, chính là hấn không ra.

Không thể không nói, người như hấn sống rất mệt mỏi. Nhưng thường thường, cũng sẽ sống rất đẹp.

Ngay tại Tiêu Đình gần như muốn thả vút bỏ chờ đợi thời điểm, nói ra hai cái tiểu bực giấy Sở Phong không nhanh không chậm từ ngõ hẻm miệng đi đến. Dữ bên cạnh đang tại rót nước lảng giềng đánh thanh gọi, cười hỏi hai câu việc vật.

Tiêu Đình nhìn nhìn đạo kia thân thiện vô cùng đồng thời lại mộc mạc vô cùng thân ảnh, trong nội tâm một tiếng than nhẹ, xuống xe ngựa, sửa sang quần áo của mình.

Sở Phong xa xa nhìn thấy Tiêu Đình, nao nao, vội vàng đi mau hai bước tiến lên đón chào, kinh ngạc hỏi: "Tiêu huynh tại sao lại ở chỗ này? A, là tới xem Văn Đoan tiên sinh sao?"

"Là tới tìm người." Tiêu Đình âm áp mà cười cười, tiến lên mười phần tự nhiên vỗ vỗ bờ vai Sở Phong. Như tấm gió xuân cười nói: "Ai, tới tìm người bởi tội."

"Bởi tội?" Sở Phong càng không hiểu, không hiểu Tiêu Đình "Tội" ở nơi nào.

"Hôm qua là có người hay không tìm người tìm được Phạm thị thi họa hành đầu kia, ai. Đám kia đều là ta thường ngày vài bằng hữu, hồi lâu cũng không thấy được một lần mặt. Chỉ là phiên lâu ra chuyện kia, ngày đó cùng nhau lên một số người, không khỏi vui sướng phía dưới ở bên ngoài kể một ít thị phi. Nói trắng ra là, Sở huynh người có khả năng minh bạch loại này tâm tình. Rốt cuộc Đông Kinh thành loại địa phương này, thoát nhìn phồn hoa náo nhiệt, nhưng trên thực tế chuyện đã xảy ra bất quá chính là như vậy cực nhỏ, thật sự là không thể nói thú vị."

Tiêu Đình cười ha hả mà nói: "Phiền trước lâu dạ đủ loại, đối với chúng ta đại đa số người đến thuyết, đều là một cái khó được nhận thức. Vài bằng hữu nhóm, cũng chính là ngày ấy lên nhìn thấy một ít, khó tránh khỏi sẽ được hành động lớn văn chương. Ha ha, tại Đông Kinh nội thành, có thể nhận thức cái nào đó sự tình nổi danh vai chính. Đều là một kiện đáng khoe khoang sự tình. Cho nên, có ít người không khỏi trắng trợn tuyên dương một phen... Người lúc ấy nói qua mình tại Phạm thị thi họa hành làm sự tình..."

Sở Phong cười giờ tay, ngừng lại lời của Tiêu Đình, lắc đầu nói: "Ta còn tưởng rằng là cái gì quá không được, nguyên lai nói chính là loại chuyện nhỏ nhặt này tình. Ta Sở Phong người này tuy chưa thấy qua quá nhiều các mặt của xã hội, nhưng vẫn là sẽ không bởi vì loại chuyện này tính toán chi li. Hơn nữa, ta cũng minh bạch, nếu là có người muốn tìm ta, thông qua bất kỳ con đường, sớm muộn gì cũng có thể tìm được. Loại chuyện này ngược lại dữ ngày ấy những cái kia lang Quân Công Tử nhóm không quan hệ. Tiêu huynh lời này thật sự là quá lo."

Tiêu Đình nghe xong, làm ra một cái thờ dài ra một hơi động tác, phảng phất thanh tĩnh lại, cười nói: "Sở huynh. Ta quả nhiên không có nhìn lầm người, quả nhiên là chơi được người! Người cứ yên tâm, người hiện giờ chỗ ở cái chỗ này, ta là tuyệt đối sẽ không báo cho người bên ngoài. Cái chỗ này các bằng hữu cũng không rõ ràng, ta đã phân phó xa phu, tuyệt đối sẽ không đem tin tức tiết lộ ra ngoài. Đương nhiên. Nếu như ngày sau thật sự xảy ra điều gì chỗ sơ suất, có người tìm đến nơi này, người dữ hai vị tiên sinh đại có thể đi chúng ta Tiểu gia ngoài thành biệt thự ở lại một đoạn thời gian, đồ cái thanh tĩnh."

Tiêu Đình nói qua, hữu bổ sung một câu: "Đương nhiên, nếu như vô sự, cũng là tùy thời có thể đi."

"Vậy trước đa tạ." Sở Phong cười ứng.

Thời điểm này lão Trương tại trong nội viện đã nghe được thanh âm, mở cửa xuất ra nhìn, thấy được hai người tại cổng môn lời ong tiếng ve, không khỏi vô đầu nói: "Nhị vị lang quân hôm nay đều là thế nào, từng cái một cũng không hướng trong sân tiến sao?"

"Ha ha! Sở huynh, nếu như người thật sự không trách tội ta, cùng ta ra ngoài uống rượu tốt chứ?" Tiêu Đình cười sang sảng một tiếng.

Nói đến trình độ này, Sở Phong tự nhiên là từ chối không được, đành phải gật gật đầu, mỉm cười nói: "Tại hạ nhưng lấy tiếp khách, nhưng nếu là thật sự dính từ thủy, là lập tức sẽ ngủ... Trương Đại Ca, đây là Tiểu Lục Tử nói nhà kia bánh đậu xanh, mọi người ăn chút giải hạ thực a. Tiêu huynh, ta vừa vận mua lưỡng bao, nếu như người không chê thứ này ít ỏi, sẽ cảm a."

Tiêu Đình theo bản năng nhận lấy, nhìn nhìn giấy bao vài trên lạc ấn lấy "Tiết ký" chữ, nhất thời hơi hơi ngẩn ngơ: "Sở huynh người, như thế nào còn chính mình đi mua những vật này? Nhất là lúc này..."

"Hà?" Sở Phong không có quá minh bạch ý tứ của Tiêu Đình, cười nói, "Buổi chiều hội một cái từ Hàng Châu Thành tới bạn bè, vừa lúc ở chợ phía đông bên kia, dù sao không có chuyện gì, tựu tùy ý đi dạo. Thỉnh trong nhà của chúng ta một cái tiểu gia hỏa thuyết, nhà này bánh đậu xanh rất nổi danh, liền mua một ít trở về. Như thế nào, thỉnh ý tứ của Tiêu huynh, chẳng lẽ lại là này bánh đậu xanh còn có cái gì thuyết pháp sao?"

...

...

Bánh đậu xanh đương nhiên không có cái gì thuyết pháp.

Trên thực tế, chợ phía đông Tiết ký bánh đậu xanh, đích thực là toàn bộ Đông Kinh thành đô tiếng tăm lưng lấy đồ vật.

Tiêu Đình sờ dĩ hội hơi hơi ngây người, cũng không phải là bởi vì bánh đậu xanh bản thân, mà là tại vu Sở Phong chính mình đi mua bánh đậu xanh hành động này.

Thế gia đại tộc xuất thân công tử, tại nhìn thấy tầm thường tiểu nhân vật sinh hoạt trạng thái, chắc chắn sẽ có rất nhiều làm hấn vô pháp lý giải địa

phương.

Nói ví dụ, vì sao Sở Phong chỉ mặc áo vải không đến tơ lụa, vì sao Sở Phong đi ra ngoài rất ít dùng nhà mình xe ngựa, hiện giờ còn muốn cộng thêm... Vì sao Sở Phong muốn đích thân khur chợ phía đông mua bánh đậu xanh, mà không phải để cho hạ nhân đi mua.

Dưới cái nhìn của Tiêu Đình, giống như phụ nữ và trẻ em đứng ở mặt đường trên xếp hàng mua loại nào đó cái ăn, loại hành vi này, có lẽ không đến mức để cho hạ nhân coi thường, nhưng là đích xác để cho hạ nhân vô pháp lý giải.

Tại hơi hơi lay động trên xe ngựa, Tiêu Đình vụng trộm nhìn lạc nhạt ánh chiều tà bên trong Sở Phong, nội tâm không khỏi một mặt tán thưởng cho hạ nhân này, mặt khác lại càng cảm thấy nhìn không thấu người này.

Đương nhiên, tất cả đây hết thảy đối với sở mà nói, đều là tự nhiên nhất bất quá sự tình.

Xe ngựa một nhóm lung la lung lay, đi tới chợ phía Tây một chỗ tửu quán, chỉ hữu một tầng cửa hàng mặt tiền nho nhỏ, bảy tám bàn lớn, thoạt nhìn cũng không náo nhiệt.

"Đừng nhìn tiệm mì này nhỏ, làm được hoa quế vịt thể nhưng là nhất tuyệt. Nơi này ta không thể nào đãi những người khác tới, xem như chính ta tìm sao một chỗ phong thủy bảo địa, hiện giờ chỉ hữu người ta hai người, liền tới nơi này."

Tiêu Đình sợ hãi Sở Phong ghét bỏ nơi này keo kiệt, đi trước cười giải thích một câu.

Sở Phong tự nhiên sẽ không để ý loại chuyện này, so với loại kia tráng lệ Đại Tửu Lâu, hạ nhân ngược lại càng thêm thích bức này tửu cở tà trú tiểu tửu quán.

"Chường quỹ, một cái hoa quế vịt, một vò rượu, tám dĩa đĩa nhỏ trên một bộ. Ta muốn là uống được cao hứng đã quên lại gọi món ăn, người tự nhìn, chớ để ta vị quý khách kia cảm thấy lạnh nhạt mới tốt." Tiêu Đình quen thuộc dừ chường quỹ đánh thanh gọi, không cần xem thái bài tử, liền nhất nhất chọn xuất ra.

"Nguyên lai là Tiêu lang quân! Mau mời bên trong ngồi. Mấy ngày trước đây vừa vận lưu lại một vò tửu hảo tửu, xem chừng ngài sắp tới rất hân hạnh được đón tiếp, vẫn luôn không dám bán cho người bên ngoài. Cái này lấy cho người đi lên!"

Chường quỹ chính là cái bốn mươi năm mươi tuổi trung niên nam nhân, bên hông hệ lấy nhất điều đầy mỡ chán tạp dề, một mặt đảm nhiệm chường quỹ, một mặt cũng làm nhà bếp.

Lúc này khách cũng không có nhiều người, ngoại trừ Sở Phong hai người ra, chỉ hữu hai bàn khách nhân.

Tiêu Đình mang theo Sở Phong hướng trong góc đi, tại một chỗ cửa sổ bên cạnh ngừng lại, chỉ vào ngoài cửa sổ cảnh sắc cười nói: "Sở huynh, người nhìn một cái này bên ngoài cảnh vật, xưng không được xưng tụng một câu 'Hạ đàm văn hương hoa chưa giảm, ngô đồng bệnh lá dọa không tiếng động'."

Sở Phong theo Tiêu Đình chỉ khur nhìn, quả nhiên kiến ngoại cửa sổ cảnh sắc có phần có chút ý tứ.

Đây là một chỗ tửu quán góc heo lạnh, một mặt là tửu quán nhà mình hậu viện, bên trong hữu một cây có chút tráng kiện cây ngô đồng. Mà đang ở góc 90 độ tương đối mặt khác một cánh cửa sổ trong, lại không biết là ngay cả lấy chỗ nào, đập vào mắt chính là một chỗ hồ sen, lúc này chính hạ đàm văn khai, tại lạc nhạt ánh chiều tà chiếu rọi xuống rất là động lòng người.

Cửa sổ là màu đỏ thẫm cửa gỗ, dẫn theo chút hơi cũ dấu vết, thời điểm này lại giống như cự họa bồi đồng dạng, ngược lại bày biện ra một loại chỉ có ý vị.

Nhất cửa sổ nhất họa. Quả nhiên thú vị.

Tiêu Đình kiến Sở Phong trên mặt toát ra tới tán thưởng, cũng không khỏi vì cảm giác tự hào cười rộ lên: "Nghe nói Lục Phóng Ông này nhất thủ "đêm hè", chính là ở cái địa phương này viết ra. Đương nhiên, cũng có người nói vậy tửu quán chường quỹ học đòi văn vẻ, Di Hoa Tiếp Mộc, bất quá lấy theo ta hiểu rõ, vị này chường quỹ đại tự cũng không nhận thức mấy cái, e rằng rất khó biên xuất như vậy chuyện cũ."

Khó được cùng đại học cùng trường hảo hữu gặp nhau, trở về văn, truyện cũng đã chậm chút.

Cảm giác, cảm thấy bất luận Thiên Nam biển bắc, thế sự tương tự lại không có thưởng.

Thả hành thả quý trọng các loại lời khuyên là không có, chỉ là cảm khái một phen, ôm sinh hoạt, liền đủ rồi.

Chương 47: Làn điệu dữ Vương Hi Mạnh

"Nhị vị lang quân chỉ cần uống rượu không thú vị, không bằng ta hát cái tiểu khúc cho ngài nhị vị trợ trợ hứng a."

Rượu và thức ăn đã bày Tề, Sở Phong dữ Tiêu Đình câu được câu không nói qua nhàn thoải làm miệng, một cái mười ba mười bốn tuổi tư sắc bình thường thiếu nữ, ôm tỳ bà đi tới.

Thiếu nữ hiện ra sắc mặt có chút mơ hồ e lệ, nhất là đang nhìn đến Tiêu Đình kia một thân đẹp đẽ quý giá cảm y, loại này e lệ tự dần dần biến thành sợ hãi, cúi đầu xuống cần cần bờ môi.

Tiêu Đình nhìn cô gái kia nhất nhãn, khẽ nhú mày.

Quán rượu từ quán trung bình hữu như vậy hát rong cô nương, chỉ là căn cứ lấy quán rượu tăng thứ bất đồng, những cái này hát rong cô nương dung mạo giọng hát cũng tự nhiên hữu trên dưới phân biệt.

Mất thấy thiếu nữ này kỳ mạo xấu xí khuôn mặt, Tiêu Đình liền cảm thấy có chút không thú vị. Còn có trên người nàng kia tẩy lui sắc áo vải, Tiêu Đình liền càng cảm thấy chán ghét, chuẩn bị mở miệng để cho nàng lui ra.

"Hội hát mấy thứ gì đó đâu này?"

Nhưng vừa lúc đó, Sở Phong cười ha hả hỏi một câu.

Tiêu Đình có chút khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Sở Phong nhất nhãn, kiên người sau một đôi vi lượng đánh giá hát rong thiếu nữ con người, trong nội tâm ngược lại lập tức thoải mái.

Đại khái là Hàng Châu Thành không có bậc này phong tục, Sở Phong rất ít nhìn thấy như vậy hát rong tình hình, cho nên cảm thấy hiếu kỳ a.

Vì vậy Tiêu Đình cũng mỉm cười, từ hông đang lúc lấy ra mấy mai tán toái đồng tiền, tiện tay đặt ở trên mặt bàn, phân phó lấy: "Chọn sở trường hát."

Thiếu nữ sợ hãi lại hơi có vẻ kích động ứng. Nàng vội vàng từ bên cạnh chính mình dắt một cái dài mảnh ghế qua, cho dù là thời điểm này, nàng cũng giống như che chở bảo bối tựa như che chở trong lòng tỳ bà, vì vậy toàn bộ động tác liền hiển lộ cổ hủ sức.

Sở Phong thấy thế, đứng dậy tới hỗ trợ.

Thiếu nữ hù nhảy dựng, nói liên tục "Không cần", nhưng vừa vặn mở miệng, ghế đã tại Sở Phong một bàn này cách đó không xa bày xong.

Tiêu Đình bất đắc dĩ nhìn nhìn Sở Phong. Thiếu nữ cái cảm sắp áp vào ngực. Xấu hổ sắp nhỏ ra huyết.

"Không quan hệ, hảo hảo hát a." Sở Phong cười an ủi.

Thiếu nữ không dám lần nữa ngẩng đầu, vội vàng tại trên ghế đã ngồi, biến chỉ phân phó, hơi có vẻ bối rối tới một đoạn khúc nhạc dạo.

Tiêu Đình lâu dài pha trộn ở loại địa phương này, coi như là nửa cái hành gia. Nghe nàng gảy dây cung động tĩnh, lập tức chột nghe ra nàng nghiệp dư, vì vậy cười ẽ, lắc đầu.

"Sở huynh nếu là thích nghe hát, lần sau chúng ta khứ thanh liễu lầu, tư mọi người tỳ bà có thể nói là có một không hai Kinh Thành." Tiêu Đình cười nói.

Sở Phong nói: "Kỳ thật ta không hiểu cái này, cũng căn bản thính không ra cái gì tốt xấu, chỉ là ngẫu nhiên thính một chút ngược lại cảm thấy thú vị."

"Ngô mê trong ngô nhỏ hữu một nhà trà bình, chỗ đó đàn nhị hồ cũng là nhất tuyệt. Chỉ tiếc đàn hát chính là một vị lão đầu tử, không phải là tuổi thanh xuân thiếu cô nương. Luôn là bớt chút hương vị. Ha ha!" Tiêu Đình nói.

"Tiêu huynh quả nhiên là trong đó cao thủ, xem ra có phần thiện này nói."

"Không dám nhận, chỉ bất quá khắp nơi pha trộn thêm một ít..."

Thiếu nữ tiếng tỳ bà dần dần chuyển nhỏ, nàng một lần nữa nghiêm túc lấy chính mình tư thế ngồi, vụng trộm hắng giọng một cái, uyển chuyển mở miệng.

"Ý liễu đề tiên, làm hoa trắc mạo, thương tâm ứng bị khu trì hảo. Thác giáo song tán chịu gió đông. Xem thời Lục Ảnh thành tia sớm..."

Nàng bên này mới mở miệng, Tiêu Đình cùng Sở Phong đều nhao nhao sừng sốt một chút.

Tiêu Đình gần như giống như bị chạm điện. Mở to hai mắt nhìn nhìn về phía thiếu nữ, không dám tưởng tượng, như vậy một cái tư sắc bình thường đến cực điểm, cử chỉ nhảm chán đến cực điểm nhân vật, có thể có được như vậy âm thanh thiên nhiên đồng dạng tiếng nói.

Nhi Sở Phong trở mặt, lại là bởi vì nàng chỗ hát này thủ từ...

Đây là hán ngày đó tại phiên lâu, trước mặt Huy Tông, viết xuống "đạp Toa hành". Lúc ấy quên mất dưới nửa khuyết. Hôm qua mới bỏ được rồi, giao cho Mã công công trong tay. Thiếu nữ này, tại sao lại hát?

Sở Phong lòng tràn đầy khó hiểu, lại nghe thiếu nữ tiếp tục hát đến: "Cung vàng điện ngọc hàn quạ, bạc thêm ngọc xuân thảo. Ở giữa âm lạnh cùng ai nói. Lầu nhỏ Minh Nguyệt Trấn Trường nhân, nhân sinh chuyện gì truy trần lao."

Nhất thủ hoàn chỉnh từ, nhất thủ Sở Phong hôm qua vừa mới cảm đến thế gian này "đạp Toa hành", vậy mà tại một cái nho nhỏ tửu quán, bị người vô cùng đơn giản hát ra. Đây rốt cuộc, là chuyện gì xảy ra?

Thiếu nữ ca hát thời điểm, cũng không ngẩng đầu nhìn nhân, hơi hơi rủ xuống mục quang, ngón tay kích thích dây đàn, từng ly từng tý, rồi lại uyển chuyển động lòng người.

Nhất khúc hát bỏ đi, thiếu nữ dần dần từ ca khúc trong dư vận phục hồi tinh thần lại, rồi mới kia một tia thông dong liền lập tức biến mất, chỉ còn lại từ từ e lệ dữ sợ hãi, vụng trộm liếc qua kia trên bàn đồng tiền, nhưng lại không dám đưa tay đi lấy.

"Người là học của ai giọng hát?"

"Người là từ đâu nghe tới này thủ từ?"

Sở Phong cùng Tiêu Đình đồng thời mở miệng, hỏi ra lại là bất đồng vấn đề.

Thiếu nữ nghe lấy đột nhiên xuất hiện đặt câu hỏi, thật sự sợ hãi co rút thân thể, ôm thật chặt tỳ bà.

Sở Phong cùng Tiêu Đình nhìn chăm chú nhất nhãn, cũng không khỏi vừa cẩn thận suy tư một chút đối phương vấn đề, cũng đứng đối phương vấn đề đáp án tò mò, vì vậy một lần nữa nhìn về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ càng thêm hoảng loạn rồi, thời điểm này cơ hồ bị điện giật đứng dậy, cắn môi giương mắt, thấy được đối phương hai người quăng tới mục quang, sợ hãi muốn chết, lại nói ra vậy, liền đồng tiền cũng không muốn, chuẩn bị cướp đường mà chạy.

"Cô nương chớ sợ..."

"Cô nương chớ sợ..."

Hai người lại là đồng thời mở miệng.

Tiêu Đình vội vàng đứng dậy đuổi hai bước, ôn nhu nói: "Cô nương, chúng ta chỉ là thần phục người ngón giọng mà thôi, không có ý tứ gì khác, người không cần sợ hãi."

"Tiểu Thanh, đây là thế nào?"

Chương quỹ vừa vận từ sau nấu bùng một bàn tử lạnh cắt đi ra, nhìn thấy ôm tỳ bà thiếu nữ sợ hãi lắm điều sắt bộ đáng, còn tưởng rằng nàng là bị người nào chiếm tiện nghi, trên mặt lập tức liền có tức giận.

Thiếu nữ cũng giống như gặp được cứu tinh đồng dạng, hồ điệp trốn được chương quỹ sau lưng, không dám nhìn nữa bất luận kẻ nào.

"Nguyên lai nàng gọi tiểu Thanh sao, " Tiêu Đình tiến lên phía trước, hướng về phía chương quỹ khẽ khom người, "Thật sự là xin lỗi, vừa rồi chúng ta dường như hù đến nàng. Bất quá chương quỹ xin yên tâm, chúng ta không có ý tứ gì khác, chỉ là tán thưởng vu nàng giọng hát mà thôi."

"A, Tiêu lang quân!"

Chương quỹ đã sớm hiểu rõ Tiêu Đình phẩm hạnh, biết hán mặc dù là thế gia công tử, nhưng tuyệt đối không phải là loại kia hội đùa giỡn phụ nữ đảng hoàng nhân, vì vậy tự nhiên đã minh bạch trong đó nguyên do sự việc cùng lai lịch, thở dài một tiếng.

"Tiểu Thanh, đừng như vậy." Chương quỹ tránh ra bên cạnh thân thể, tương sau lưng thiếu nữ lộ ra ngoài xuất ra, chỉ trích nói, "Ta biết những chuyện này đối với người mà nói khó khăn. Thế nhưng là người cũng phải từng điểm từng điểm học a, không muốn quá sợ hãi. Tiêu lang quân là tốt người đầu, người tại sao có thể như vậy thất lễ? Còn không mau cho Tiêu lang quân xin lỗi!"

"Không cần, không cần. Chỉ sợ là ta thật sự hù đến nàng." Tiêu Đình nhìn nhìn thiếu nữ hơi hơi run rẩy bộ đáng, nội tâm cũng không khỏi có vài phần tự trách, không dám lần nữa dữ nàng nhiều lời. Chỉ hỏi chương quỹ nói: "Người dữ nàng quen biết?"

"Ai ——" chương quỹ vô khả nại hà nhìn tiểu Thanh nhất nhãn, thở dài một tiếng, trước đem kia lạnh cắt chén đĩa đầu đến Tiêu Đình Sở Phong trên mặt bàn, mới cười khổ nói, "Nhị vị lang quân là tốt nhân, bằng không nàng bộ đáng, hiện giờ cũng không biết gặp được mấy thứ gì đó. Đây là ta cô phụ gia

hài tử, lúc trước Giang Nam lũ lụt, người trong nhà cũng không còn. Chỉ hữu nàng chạy tới nương nhờ ta. Nàng cũng sẽ không làm cái gì, mình nói hội hát khúc... Ta nguyên là không chịu, dù sao cũng là cô nương gia, tại bên ngoài xuất đầu lộ diện sao được? Chính nàng gắng phải thử một chút, liền từ bên ngoài mượn trước một bà tỷ bà thử hát, đây không phải, vừa ngày đầu tiên tự gây ra loại chuyện này. May mà là gặp nhị vị lang quân, bằng không nếu là đắc tội không buông không bỏ khách nhân. Cũng không biết muốn ồn ào xảy ra chuyện gì bùng."

"Tỷ bà là mượn tới?" Tiêu Đình gật gật đầu, "Chẳng trách. Giọng hát là nhất lưu, này tỷ bà đạn thật sự là... Hắc!"

Tiểu Thanh ở một bên nghe, thời điểm này cai đầu dài áp thấp hơn.

"Nàng cũng chính là mình mờ mịt cân nhắc, cái gì giọng hát không giọng hát, có thể hát ra cái điệu tới cũng là được." Chương quỹ hướng trước người tạp dề trên lau trên tay dầu, thờ dài nói "Ta cũng không dám để cho nàng ra ngoài hát, chỉ ở trong tiểu điểm đi dạo a, sợ hãi chính nàng một người chạy ra khứ lại xảy ra chuyện gì. Ài, rốt cuộc tự thừa như vậy một cái dòng độc đỉnh... Chẳng qua hiện nay thoát nhìn, nàng tính nết. Cũng không thể lại tiếp tục hát xuống."

Trên mặt của tiểu Thanh hiện lên một vẻ bối rối, nàng vội vàng ngừng đầu lên, tiến lên hai bước: "Ta cũng được, ta, ta..."

Tiêu Đình nhìn nhìn nàng thật sự không tính là đẹp mắt dung nhan, hơi hơi thờ dài một tiếng.

Sở Phong ở một bên đã nghe được, nội tâm không khỏi đang suy nghĩ, nguyên lai Tiêu Đình loại này thế gia đại tộc xuất thân công tử lang quân, cũng không phải hoàn toàn đối thế gian khó khăn không hề có lòng thương hại.

Từ trong lòng lấy ra một khối bạc vụn, Tiêu Đình tiện tay bỏ vào chương quỹ trong tay, thần nhiên nói: "Nàng nếu còn muốn tiếp tục hát, liền lấy tiền này đi mua một bà hảo tỷ bà, chính mình nhiều luyện nhất luyện. Nếu như không hát, sẽ cầm giam bớt một chút sinh hoạt, xem như đoán một cái khăn cấp a."

Dứt lời, chẳng biết tại sao, Tiêu Đình cảm giác, cảm thấy có chút không thú vị, nội tâm có một loại nhàn nhạt tịch liêu Cảm, vì vậy cười nhạt hỏi Sở Phong: "Sở huynh còn có cái gì muốn hỏi sao? Ta chợt nhớ tới trong nhà có chút việc vặt muốn làm, sợ là muốn bây giờ trở về. Lần này vội vàng chấm dứt, thật sự là xin lỗi, lần sau tất nhiên bồi tội..."

Sở Phong mỉm cười nói: "Ngẫu nhiên nâng ly cạn chén, tự nhiên không thể chậm trễ chính sự."

Trong nội tâm rốt cuộc là tràn ngập nghi vấn, Sở Phong hay là nhịn không được hỏi ra: "Cái kia, tiểu Thanh cô nương, ta có thể không thể hỏi một câu, người lúc trước hát này thủ "đạp Toa hành", là ai dạy cho người đầu này?"

Tiểu Thanh lạnh rung co lại co lại không dám tiến lên, trả lời lúc trước nhìn chương quỹ nhất nhãn.

"Không phải là giáo, là nghe được." Tiểu Thanh lại rũ xuống con ngươi, thanh âm đề loại nhỏ nếu như ruồi muỗi, "Từ bên kia Đại Tửu Lâu trong nghe được, ta, ta đi học lấy hát."

Sở Phong nghe vậy càng thêm khó hiểu, nhũu mày: "Là học của ai đầu này? Nàng có hay không nói qua, này từ là từ nơi nào truyền tới?"

Tiểu Thanh lắc đầu, thành thật trả lời: "Các tỷ tỷ đều tại hát, thật nhiều người đều hát, ta mới nhiều nghe xong mấy lần. Hiện tại ta, ta chỉ biết."

Bất quá là hôm qua mới bị hấn điền hoàn chỉnh "đạp Toa hành", như thế nào vừa mới qua một ngày, tự truyền khắp Kinh Sư sao?

Chuyện này thực sự quá quỷ dị chút.

"Ta cũng không biết các tỷ tỷ là từ nơi nào nghe được. Chỉ là thỉnh các nàng thuyết, điền này từ nhân gọi là, A..., dường như là Sở Phong. Sở quốc sở, mưa gió phong, Sở Phong." Tiểu Thanh lại bổ sung một câu.

Tiêu Đình ở một bên nghe, sững sờ một chút.

...

...

"'Làm hoa trác mạo' một câu này, cung điệu điều âm quá chính thống chút, nói như thế nào cũng là Độc Cô Tín điển cố, muốn càng thêm phong nhã không cố kỵ một ít. Ủ, đổi dùng vũ điệu chỉnh thử một chút."

Huy Tông chỉ mặc một thân tùy ý áo mỏng, do ngại oi bức, tướng lãnh miệng nút thắt lại khó hiểu hai khóa, cau mày nói: "Góc Tây Bắc cửa sổ lưu lại làm cái gì đấy? Không mở ra hóng hóng gió, là muốn làm bài trí sao!"

Kiên Huy Tông mơ hồ hữu nộ khí, tới tới nhóm đầu còn dám lộ ra, đại khí cũng không dám ra ngoài, vội vàng có người chạy chậm lấy đi mở cửa sổ.

Ăn một ngụm dưa hấu, băng thấm chất lỏng từ cuống họng trượt xuống đến trong dạ dày, một cổ cảm giác mát dựng thẳng lấy quán triệt toàn bộ thực quản, Huy Tông ngực lúc trước sôi oi bức chỉ khí mới xem như tản ra một ít.

Sửa lại vũ điệu "Làm hoa trác mạo" một câu, thời điểm này bị trong cung đình nữ quan ung dung hát, quả thực không sai.

"Quan gia, ngài thật đúng là thánh minh. Như vậy thay đổi, đích xác hiển lộ tán nhạ tiêu sái không ít."

Vương phủ ở một bên cười nói. Hẳn chính là ngày đó, dĩ Hủy Tông cùng nhau đi vào Phạm thị thi họa làm được nhân.

Hủy Tông lười biếng cười cười, cầm trong tay nhất cây hốt bản, theo sau lần điệu tiết tấu câu được câu không gõ.

Đám đại thần vào triều thì tay cầm lễ khí, tại Hủy Tông trong tay, bắt quá là một cái tiện tay lấy ra đánh tiết tấu đồ chơi.

"Khai tỏ ánh sáng, ta ngày đó không phải là lại nói tiếp, cảm giác, cảm thấy Sở Phong cái tên này có chút quen tai sao." Hủy Tông nghiêng ngẫm cười nói, "Người có nhớ hay không, chúng ta tại Sư Sư chỗ đó thấy bức họa kia. Hay là lão Mã không biết từ nơi nào thu hồi lại, hết sức kỳ lạ, nhất thời liền thuộc màu đều phân biệt rõ không đi ra kia một trương. Phía trên kia kí tên, chính là Sở Phong."

Vương phủ nghe vậy hơi hơi giật mình, chợt cười nói: "Có lẽ chỉ là trùng hợp a. Kia một cái mười bảy tuổi thiếu niên, thật đúng năng vẽ ra như vậy kỳ lạ họa tác tới?"

"Có lẽ là, có lẽ không phải." Hủy Tông hiển nhiên cũng không vội vụ biết rõ sự thật, chỉ là đùa bỡn trong tay hốt bản, lười biếng nghe mỹ nhân hát từ.

Mã công công bụng chút điểm tâm đưa lên, cười nói hai câu cái gì, kiên Hủy Tông không có nói chuyện phiếm hào hứng, tựa hồ có chút buồn ngủ, liền cho Vương phủ đưa mắt ra ý qua một cái, hai người một chỗ lui ra ngoài.

"Vua của ta đại nhân, ngài khả biết rõ? Quan gia đối Sở Phong đó, rốt cuộc là cái gì thái độ?" Tim cái không ai địa phương, Mã công công nghe trong cung điện đầu nhạ nhẽo khoan thai khúc nhạc, cười nói, "Vương Hi Mạnh tiểu tử kia 'Chết bệnh', quan gia sẽ không còn như vậy 'Xem theo' qua người nào. Quan gia rốt cuộc là vừa ý Sở Phong này cái gì, vậy mà lại vì hắn đương danh lại giúp hắn tìm tiền thân chi giai, đây rốt cuộc là muốn làm gì đây! Lão nô đầu óc dần, nhất thời không rõ ràng, còn phải thỉnh giáo lão nhân ngài gia."

Vương phủ nghe vậy nở nụ cười một tiếng, nghĩ thầm: Người này hoạn quan cũng là đồ hỗn trưởng, móc lấy ngọt điểm ta, Vương Hi Mạnh tiểu tử kia 'Chết bệnh' người cũng có phần nhĩ, ở chỗ này loạn sung cái gì hồ đồ!

Vì vậy cười nói: "Mã công công lời này ta chợt nghe không hiểu. Ngài cả Thiên Đô tại quan gia bên người, quan gia nội tâm nghĩ cái gì sự tình, ngài nếu là còn không rõ lắm, chúng ta những cái này thỉnh linh tài năng nhìn thấy thánh nhan nhân, còn có thể biết chút ít cái gì ni "

Mã công công hé mắt, lặng lẽ cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dưới cái nóng mùa hè bên trong một luồng đao quang

"Mã công công lời này ta chợt nghe không hiểu. Ngài cả Thiên Đô tại quan gia bên người, quan gia nội tâm nghĩ cái gì sự tình, ngài nếu là còn không rõ lắm, chúng ta những cái này thỉnh linh tài năng nhìn thấy thánh nhan nhân, còn có thể biết chút ít cái gì ni "

"Cho dù ai cũng biết, Vương đại nhân mới là quan gia bên người người tâm phúc, hơn nữa không những mình có thể có được thánh quyền trường thịnh không suy, thậm chí còn có thể làm quan gia đề cử những người khác vật. Ha ha, " Mã công công về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói, "Chúng ta loại này lão cánh tay lão chân nô tài, nào dám cùng Vương đại nhân ngài đánh đồng nha."

Hai người này nói gần nói xa đao quang kiếm ảnh lui tới một phen, cũng không khỏi từng người cười lạnh vài tiếng.

Vương phủ quăng tay áo, hơi hơi thờ dãi, nói: "Mà thôi, người ta hai người hà tất khỏi loại này miệng lưỡi, thật sự là phụ nữ và trẻ em đồng dạng cử động, quá mức không thú vị. Bất kể thế nào thuyết, tại Sở Phong trong chuyện này, chúng ta đều là đứng ở một chỗ. Ta xem quan gia đối ý tứ của Sở Phong, đích thực là tích tài, mơ hồ có chút năm đó ý tứ của Vương Hi Mạnh. Chỉ bất quá Vương Hi Mạnh là chân chính kinh tài tuyệt đỉnh, Sở Phong này, có lẽ có vài phần thơ ca tài hoa, nhưng dù sao còn muốn kém hơn một đoạn, không cần lo lắng quá mức."

Mã công công suy nghĩ một chút, nói: "Quan gia hiện tại chỉ sợ là đem chuyện này trở thành trò chơi, cảm thấy thông qua ý nghĩ của mình tương một cái thanh danh của người nâng... lên, là một kiện rất có ý tứ sự tình. Nếu như chỉ là hiện tại trình độ này, tự nhiên không cần lo lắng, khả nếu là quan gia chơi tính nổi lên, làm tâm trọng thêm đến như vậy một lần... Đây Sở Phong nếu là cái hiểu chuyện gia hỏa cũng thể mà thôi, nếu là nói cách khác, khó tránh khỏi lại là một cái khác Vương Hi Mạnh."

Vương phủ nghe xong, lặng lẽ cười một tiếng, cũng không nhiều ngôn.

Mã công công lời đã nói mười phần đã minh bạch, hai người bọn họ giúp nhau cũng biết lai lịch của đối phương, đối phương đến cùng là người nào, cho nên rất nhiều chuyện có thể nói vô cùng trắng ra, không cần che dấu quá nhiều.

Nhưng mọi người cũng giúp nhau đều có trong nội tâm bàn tính, hai người sau lưng lại đánh giá càng nhiều người cùng sự vật, rất nhiều chuyện liền tại loại này cục diện bên trong phức tạp.

"Mã công công là người thông minh, thời điểm này tự nhiên đã có chỗ quyết định?" Vương phủ sửa sang ống tay áo. Ngẩng đầu nhìn phương xa cung điện mái cong vênh lên góc.

"Thì không dám. Chúng ta bức này người ngu dốt vật, cũng chỉ là theo sau Vương đại nhân bước chân, nhắm mắt theo đuôi mà thôi." Mã công công khiêm tốn cười lộ lên.

Vương phủ nhìn nhìn hần nộ cười trên mặt, trong nội tâm nổi lên nhàn nhạt chán ghét.

...

...

Huy Tông trò chơi cừ chi. Nhẹ nhàng phát tay, nói mấy câu, đã có thể quyết định rất nhiều thứ.

Lớn đến quốc gia hưng suy, nhỏ đến cá nhân vinh nhục. Loại này phiên thủ vi vân phúc thủ vi vũ đồ vật, chính là bị người xưng là quyền hành. Bị rất nhiều nhân hết sức suốt đời chỉ lực muốn truy tìm chính là đồ vật.

Sở Phong xưa nay đối loại vật này không có cái gì nhu cầu, lại cũng không ảnh hưởng loại lực lượng này đối với hần cũng sản sinh hiệu dụng.

Bởi vì Huy Tông mở miệng theo như lời một ít lời, cuộc sống của Sở Phong tại vài ngày trong thời gian phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Từ phiên lâu đêm hôm đó tiện tay làm ăn tựu mỹ nhân đồ, đến về sau đột nhiên truyền tống mẫn Kinh Thành "Đạp Toa hành? Ý liễu đề tiên", Sở Phong chân chính ý thức được cái gì gọi là "Thanh danh lên cao", loại này một đêm bạo đồ kinh lịch, Sở Phong chưa bao giờ mong ngóng qua, rồi lại đột nhiên xuất hiện bị nhân ném tới như vậy một cái cục diện bên trong.

May mà Sở Phong tại Hàng Châu Thành thời điểm đã từng trải qua những chuyện tương tự, đối với toàn bộ một bộ ứng đối phương án, là hơi có chút chuẩn bị tâm lý.

Tại Phạm thị thi họa hành bị người bao phủ những ngày kia. Sở Phong sớm tổ cáo giả, con mèo trong nhà vui vẻ viết phóng theo Thái Tương sách thiếp, ngược lại khó được hữu như vậy thanh tĩnh thời điểm.

Phạm thị thi họa hành đối với những thứ này khách nhân ngược lại ai đến cũng không có cự tuyệt, cười tủm tỉm nghênh đón mang đến, thỉnh thoảng còn có thể mượn "Sở Phong đề cừ" nhân hiệu bán ra một ít thi họa, vì vậy liền toàn bộ thi họa làm được sinh ý đều đi theo giờ lên lên.

"Sở Phong đề cừ" vật này thật sự là không phải là Sở Phong chính mình nghĩ ra được, tựa như cùng Hàng Châu Thành những cái kia cứu tế cứu nạn biện pháp tương đồng, rất nhiều chuyện chính là như vậy, một khi từ lý niệm trên tương trợ thời điểm này nhân mở ra một cái lối đi, rất nhiều mới lạ thú vị thậm chí càng cao hơn mình biện pháp. Liền sẽ bị càng ngày càng nhiều nhân suy nghĩ xuất ra.

Nghĩ ra "Sở Phong đề cừ" biện pháp này, chỉ là một cái 14 tuổi tiểu bộc. Hần tại đưa ra cái chủ ý này, trong tiệm chẳng những nhiều mấy cái lịch sự tao nhã copy hoa, dùng tiêu sái tú lệ hành giai viết tự "Sở Phong đề cừ" Tiểu Trúc mảnh, hơn nữa. nho nhỏ phụ trách quét vẩy đình nấu tiêu gia hỏa, cũng bị Hoàng chương quỹ "Đặc biệt đề bạt" trở thành trong tiệm người tiếp khách.

Sở Phong từ sau thế mang đến tiêu thụ lý niệm, vì Phạm thị thi họa hành đẩy ra một cái mới tinh đại môn, càng ngày càng nhiều đồ vật, cũng bắt đầu từ nơi này trong cửa lớn mãnh liệt xuất ra.

Ngoại trừ tiêu thụ trích phần trăm, tiêu phí điểm tích lũy cuối năm lễ vật, hội viên ngày đợi bừa bãi lộn xộn tiêu thụ thủ đoạn ra, Sở Phong còn đưa ra một cái rất hạch tâm hướng phương án. Đây là "Ký kết thi họa gia" chế độ.

Nếu như là dữ Phạm thị thi họa hành ký kết thi họa gia, như vậy hàng năm phải giao cho Phạm thị thi họa hành hai phần trở lên thi họa, nhi thi họa hành cũng phải vì thi họa gia cung cấp thấp nhất bảo đảm lương bổng. Đây tự nhiên là một cái song hướng chế ước.

Nhi trừ đó ra, những sách này họa sĩ tại ký kết ở giữa, ra hàng năm nhất định phải trình đi lên thi họa ra, tất cả muốn gửi bán thi họa đều chỉ năng thông qua Phạm thị thi họa đi ra hàng, tuyệt đối không thể cung cấp cái khác mặt tiền cửa hàng. Đường nhiên, thi họa gia chỗ lấy thi họa tiêu thụ kim ngạch, thi họa hành là tất nhiên hội từ bên trong rút ra một bộ phận trích phần trăm.

Cụ thể ký kết thấp nhất bảo đảm kim là bao nhiêu, trích phần trăm lại là đa thiếu, tự nhiên là do đối phương danh khí cùng với khác đủ loại nhân tố chông lên hình thành. Ký trung tự nhiên còn có một ít càng thêm việc nhỏ không đáng kể ước định, Sở Phong ngày đó dữ Phạm Dương Minh lúc nói, cũng chỉ là đại khái nói cái chính thể cơ cấu, về sau lại tốn vài ngày thời gian dữ đối phương đã định, bỏ tức hạ xuống.

Sở Phong cái phương án này, kỳ thật tham khảo chính là đời sau ký kết hệ thống. Đời sau bất kể là nghệ nhân người đại diện hệ thống, tiểu thuyết xuất bản biên tập hệ thống, thế cho nên tác phẩm nghệ thuật đầu tư cố vấn các loại đủ loại, kỳ thật toàn bộ hệ thống dữ hệ thống đều là cơ bản giống nhau.

Tại ngàn năm, Sở Phong mặc dù không có chân chính tiếp xúc đến tác phẩm nghệ thuật đầu tư thị trường kinh tế, nhưng hẳn rồi cuộc xem như nửa cái trong hội nhân, rất nhiều chuyện hẳn còn là nghe nói qua. Rất nhiều nghệ thuật phòng khách dùng như vậy một cái hệ thống, cho nên hẳn hiện tại làm, chỉ là đem toàn bộ hệ thống chế độ trích dẫn qua mà thôi.

Về phần chân chính chi tiết trên đồ vật, giáp ất hai bên cần kiểm chế dữ ước định, đây là chân chính người thạo việc, nói ví dụ Phạm Dương Minh cùng Hoàng chương quỹ cần tinh tế thời diễn, đã định rồi.

Sở Phong tuy nói là tại thi họa hành làm một đoạn thời gian, nhưng rồi cuộc rất nhiều thứ phải không hiểu. Sinh ý là sinh ý, chế độ là chế độ, hai cái đồ vật làm sao có thể đủ chặt chẽ khảm nhập một chỗ khư, cái này phi nhiều năm kinh nghiệm tích lũy không thể đạt thành vấn đề.

Sở Phong cũng không có kia cái năng lực. Nói thật, cũng đồng dạng không có kia cái kiên nhẫn.

Hắn chỉ là ở thời điểm này, làm một ít đủ khả năng sự tình mà thôi.

Nhi Phạm Dương Minh cùng Hoàng chương quỹ dù sao cũng là người làm ăn, tại bọn họ nghiên cứu thảo luận qua toàn bộ chế độ về sau. Bọn họ có thể nghĩ đến cái thứ nhất "Ký kết thi họa gia", chính là Sở Phong chính mình.

Đem chuyện này đề cập với Sở Phong, Sở Phong cũng không khỏi hơi hơi sưng sờng ngạc một chút.

"Hiện giờ Sở lang tại Đông Kinh trong thành thanh danh coi như là thanh danh lên cao... Sở lang người nghĩ biện pháp, tốt thì tốt, nhưng hữu một vấn đề. Chính là rất dễ dàng bị người khác học qua. Cho nên chúng ta một khi bắt đầu thực hành kế hoạch này, cho thời gian của chúng ta cũng không nhiều. Chúng ta cần tương Đông Kinh thành trong có danh khí thi họa gia đại bộ phận đều thu nạp, tối thiểu nhất trước làm ra một cái việc đáng làm thì phải làm khí thế, bởi vậy, về sau coi như là có người muốn từ chúng ta Phạm gia đào nhân, muốn cô kỵ sự tình cũng sẽ càng nhiều."

Phạm Dương Minh cười nói: "Cho nên nói, dạng này tính hạ xuống, chúng ta tình hình kinh tế quen thuộc mọi người trong, Sở lang người xem như cùng chúng ta quan hệ nhất chặt chẽ rồi, hướng chi người kỹ năng vẽ lại là nhất lưu. Chuyện này lại là chính người nói ra. Ha ha, hợp đồng, chỉ sợ người thị phi ký không thể!"

Sở Phong vội vàng chối từ, khoát tay cười nói: "Phạm bá phụ đừng làm rộn, ta trình độ, lấy ra đồ vật chỉ có thể là mắt mặt xấu hổ mà thôi. Phạm thị thi họa hành bán tranh chữ xưa nay đều là danh gia chi tác, tác phẩm của ta nào dám lấy ra gặp người nha."

"Sở lang hà tất tự coi nhẹ mình, liền Hà Quân Hạo đều không phải là đối thủ của người, Đông Kinh này nội thành trẻ tuổi một thế hệ trong, người đã nhỏ đặc thứ nhất." Hoàng chương quỹ ở một bên nói. Vừa cười nhìn Phạm Dương Minh nhất nhãn, "Ta cùng ông chủ thương lượng một chút, nên cũng không dám ước thúc người cái gì, năm này bên trong có hay không cảm thi họa xuất ra. Sở lang chính người quyết định là tốt rồi. Nếu là tâm tình hảo liền lấy ra cho đại gia hòa coi trộm một chút, nếu là nghĩ bán, trong tiệm tự nhiên sẽ làm ra vài phần xứng đáng bộ đáng. Chúng ta cũng biết người là muốn khảo thi thi Hương viện họa, cho nên... Hắc! Lời này hay là lưu cho ông chủ dứt lời!"

Phạm Dương Minh ha ha cười cười, nói: "Sở lang, ta Phạm Dương Minh cũng không phải vong ân phụ nghĩa người. Chú ý này nếu là người xuất. Chúng ta Phạm gia nếu như tiếp thu, hơn nữa bây giờ nhìn lại có hiệu quả rõ ràng, ta sẽ không có khả năng đã quên những thứ này là ai ra chủ ý. Ngoại trừ này ký kết phí tổn ra, ta quyết định cho người Phạm gia Đông Kinh thành thi họa hành một thành cổ phần danh nghĩa. Có lẽ tại lục Lão Tiên Sinh chỗ đó thoát nhìn không tính là gì gì đó, nhưng đối với tầm thường nhân gia mà nói, trên cơ bản có thể không có nỗi lo về sau."

Sở Phong nghe, lại càng là không dám nhận chịu: "Vô công bất thụ lộc, Sở Phong có tài đức gì..."

Đương nhiên, Sở Phong là không thể nào từ chối đi qua.

Đi ra Phạm gia cửa sân thời điểm, Sở Phong ngẩng đầu nhìn không trung trên Lưu Vân từng mảnh, nội tâm không biết là cảm giác gì.

Tới Đông Kinh thành bất quá nửa tháng, rất nhiều chuyện lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Quan trọng nhất là, những biến hóa này bên trong đại bộ phận cũng không là chính bản thân hắn đặc biệt tạo thành, mà là rất nhiều trợ lực ở bên cạnh trợ giúp.

Rất nhiều sự tình câu dệt cùng một chỗ, cuối cùng vậy mà mạc danh kỳ diệu tạo thành như vậy một cái cục diện, một cái đề cho bản thân hắn đều không thể tin cục diện.

Lúc ban đầu tới Đông Kinh thành thời điểm, Sở Phong ý nghĩ rất là đơn giản, nguyên thủy mục tiêu chỉ là đơn thuần tránh né Phương Tịch chi loạn, cùng với tham gia viện họa thi Hương mà thôi. Nhi chuyện cho tới bây giờ, rất nhiều chuyện lý kỳ cổ quái ở bên người phát sinh, ảnh hưởng, cải biến rất nhiều đồ vật.

Thế nhưng có nhiều thứ, ở sâu trong nội tâm cố chấp dữ quyền luyện, cuối cùng là khó có thể cải biến, thậm chí vô pháp thay đổi.

Chín tháng thi Hương chỉ còn lại hơn một tháng thời gian, thanh danh của hắn tạo thế đã quá mức đầy đủ, nhi cuối cùng đến cùng có thể hay không đạt thành, ngoại trừ xem Huy Tông bên kia ý tứ ra, tự nhiên cũng không thiếu được hắn cố gắng của mình.

Mặc dù thi giờ tuổi tác vừa vặn, rất nhiều chuyện cũng đến cùng chậm trễ không được.

"Sở lang quân, đa tạ người rồi."

Một đạo thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến, Sở Phong quay đầu lại khư, mới phát giác đáng người cao gầy Tề Đại chẳng biết lúc nào

đứng ở chỗ đó.

"Tề cô nương, " Sở Phong nhìn nhìn chân đạp giày ủng Tề Đại, mỉm cười nói, "Cô nương đây là mới từ nơi khác trở về."

Tề Đại gật gù đầu, một đôi mắt xanh lam con ngươi nhìn nhìn Sở Phong: "Sở lang quân bảo ta Tề Đại là tốt rồi."

Thanh âm của nàng cũng không có mùi của đàn ông, chỉ là sạch sẽ, giòn giang, thanh thanh tịnh tịnh, từng âm tiết ngắn ngủi hữu lực.

Sở Phong nghe vậy, nhẹ nhàng cười: "Tề cô nương mỗi lần nhìn thấy ta đều muốn thuyết một lần, không biết là một mối sao?"

Tề Đại liền ngậm miệng không nói, mặt không biểu tình, kia song thâm thúy con ngươi lại động một chút.

"Đúng rồi, lần trước nhà của chúng ta Tiểu Lục Tử khứ thi họa hành đưa tin cho ta nhi, vừa vặn nhìn thấy người đánh ngựa mà qua tư thế oai hùng. Vì vậy tiểu tử này quán quít lấy ta muốn học người cưỡi ngựa, cũng không biết Tề cô nương công tác ngoài có thể hay không bay ra chút thời gian, cũng tình lấy ta lại chịu tên tiểu tử kia tra tấn." Sở Phong vừa cười vừa nói.

Tề Đại nhìn nhìn Sở Phong tại dưới ánh mặt trời tuần mỹ dung nhan, cũng không biết như thế nào, cảm giác đặc hơi có chút chói mắt, vì vậy tránh ra bên cạnh mục quang.

"Ngẫu nhiên sẽ có một hai ngày nhân công phu, ta có thể dạy hần." Tề Đại lạnh lùng mà nói.

"Vậy thật sự là quá tốt!" Sở Phong cười đến thừa nhận, thở dài lắc đầu, "Tiểu tử thú kia sắp mài từ từ cho chết ta, thật sự là cảm hần không có biện pháp. A, đúng rồi, Tề cô nương này là muốn đi đâu trong?"

Hai người sống vai mà đi, tồn tại nhân sơ sơ lạc lạc hẻm nhỏ, dương quang sau lưng bọn họ lòi ra hai cái hơi dài không dài bóng dáng, bóng dáng theo bọn họ đi đi lại lại, thỉnh thoảng vén tại một chỗ.

Tề Đại nghe kia thanh chói tai "Tề cô nương", trầm mặc một chút, sau đó mới nói: "Khứ đằng trước mua ít đồ."

"Phải đi chợ phía đông sao? Ta cũng là muốn đi qua, nếu như không đường đột, có thể hay không đồng hành đâu này?" Sở Phong tùy ý cười.

"... Ừ."

Tề Đại dùng ánh mắt còn lại nhìn Sở Phong, nghĩ thầm thiếu niên này thân thể lớn lên thật sự là nhanh, cùng lúc ban đầu nhìn thấy hần thời điểm so sánh, cũng bất quá chính là một cái nguyệt công phu, tựa hồ lại dài cao một ít, cùng mình không sai biệt lắm.

"Ta có thể không thể mạo muội hỏi một câu, Tề cô nương người, có hay không có Ba Tư bên kia huyết thống... A, hiện tại hần là gọi, Đại Thực?" Sở Phong thuận miệng hỏi.

Tề Đại sững sốt một chút, cao thẳng mũi Luong Vi Vi chặt lại một chút, lại rất nhanh đến, một lần nữa thanh tĩnh lại.

"Sở lang quân quả nhiên kiến thức rộng rãi."

"Ngược lại không phải là kiến thức rộng rãi, chỉ bất quá vừa vặn biết... Người!"

Sở Phong trước mắt hiện lên một luồng đao quang, ngân sắc hào quang phản xạ nóng bỏng quá hào quang của Dương, rơi vào trên người, lại là một mảnh đậm trắng tiến nội tâm hần ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hẻm nhỏ khoan thai khách qua đường ảnh

Đao quang kiếm ảnh là trong võ hiệp tiểu thuyết kiểu đoạn, nếu như dựa theo bình thường Logic mà nói, phải không hần là xuất hiện trước mặt Sở Phong.

Ngần năm về sau những cái kia nhảm chán trên lớp học, hần cũng từng trầm mê ở kim cổ Hoàng Luong ôn giữ những hàng chữ, thậm chí tại vừa mới tới Bắc Tống trong năm thời điểm, hần còn đã từng tưởng tượng qua, nơi này có hay không có nội công hữu kinh công, tại cái này niên đại trong, có hay

không có Quách Tĩnh thủ Trương Dương các loại các loại đáng ghi lại việc quan trọng chuyện xưa.

Hắn thậm chí đã từng nghe ngóng qua những cái này chuyện có liên quan đến, nhưng kết quả tự nhiên là tạm được.

Học Phi Diễm Tâu Bích, Hoa Sơn Luận Kiếm mộng tưởng như vậy phá toái, may mà Thủy Bạc Lương Sơn tự nghĩa luôn là thật sự, chỉ bất quá cũng không có đòi sau trong tiểu thuyết lớn như vậy khi dữ lớn lối, mặc dù không có từng nhìn thấy, nhưng từ Tiêu Đình các loại dữ triều đình có quan hệ người trong miệng chỗ nghe nói đủ loại đến xem, đích xác để cho Sở Phong cảm thấy có chút không thú vị.

Chiến tranh đến cùng đều là một đao nhất thương, không có thiện xạ, không có vạn quân từ bên trong lấy thượng tướng thủ cấp tiêu sái, cũng không có Lý Bạch "Hiệp Khách Hành" trong "Mười bước giết một người, thiên lý không lưu hành" lạnh nhạt.

Vũ khí lạnh ở phía sau thế nhân trong mắt đối đãi, chung quy có một loại làm cho người ta nói không rõ đạo không rõ hương vị, thậm chí có thể nghĩa rộng vì một loại lãng mạn ôm ấp tình cảm, vậy đại khái liền có thể giải thích rất nhiều người đối với đao kiếm mê luyến.

Nhưng sinh hoạt tại bắc thời đại này nhân, không cần không có chuyện đối với đao thương kiếm kích phát ra tư cổ chí U Tinh. Đây cùng đòi sau mặt người đối với mỗi người đều có điện thoại, vô pháp phát ra quá nhiều cảm khái đồng dạng. Quá mức tầm thường sự vật, luôn là làm cho người ta theo bản năng đòi lực chú ý.

Đây là trong hẻm nhỏ đột nhiên xuất hiện đao quang một ngày trước, ngày hôm nay, nguyên bản chưa bao giờ hội chú ý tới trong nhà binh khí Hà Quân Hạo, nhìn trên bàn đồ đồ chủy thủ, đứng ở một bên trực lăng lăng phát trong chốc lát ngốc.

"Con chó đồ đồ vật! Cái rắm đại một ít chuyện sẽ làm không tốt, quan trên nếu trách tội hạ xuống, lão tử cũng sẽ không giúp người chịu trách nhiệm! Cút cho ta!"

Gian phòng nội thất trong truyền đến tức giận mắng thanh âm, Hà Quân Hạo gần như có thể trong đầu ngẫm lại xuất hiện thân nổi trận lôi đình bộ dáng.

Theo một câu này tiếng mắng truyền tới, còn có cảm lấy mũi sợ chết khiếp chạy đến cấp dưới.

Hà Quân Hạo phụ thân cấp dưới, thời điểm này đồ lên nghiêm mặt. Về mặt không cam lòng dữ tự trách dung hợp. Thấy được Hà Quân Hạo thời điểm, người này ngược lại không quên cho hắn làm cái lễ.

Hà Quân Hạo vừa muốn nói gì, trong phòng lại truyền ra một tiếng đồ đồ sứ phá toái thanh âm. Kìa cấp dưới dọa cái giật mình, không dám lần nữa nhiều tri hoãn mấy may. Vội vàng xám xịt chạy ra đại môn.

Nhìn nhìn người kia bóng lưng, Hà Quân Hạo trong nội tâm không có cái gì quá nhiều cảm xúc, hình ảnh như vậy, hắn từ nhỏ cũng vẫn xem, dĩ nhiên chết lặng.

Hắn một mực lấy chính mình hữu như vậy một cái phụ thân lấy làm hổ thẹn.

Phòng giữ kinh đô. Nghe coi như là một cái không tệ quan chức, nhưng trên thực tế, chẳng qua là một cái liên ** phẩm quan văn tiểu quan lại cũng có thể hồ tới quát lui đồ vật.

Triều đình trọng văn khinh võ, cũng không phải là thuận miệng nói một chút đơn giản như vậy.

Tại Đông Kinh thành loại Hoàng Thân Quốc Thích này quá nhiều, quan lại quyền quý đầy đường đi địa phương, phòng giữ kinh đô càng giống là một cái làm quan viên môn bốn phía phục vụ tiểu nha dịch, nên giận trong cuộc sống, cũng như trước hội bị người trào phúng cười lạnh vài tiếng, làm cho cả nhân nhất Thiên Đô âm đạm vô quang hạ xuống.

Hôm nay liền không có dương quang.

Bởi vì bên ngoài đang tại trời mưa.

Vũ là mưa to, không tính là mưa to. Nhưng rầm rầm thanh âm mười phần trầm trọng, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Rồi mới bại quân đào tẩu cấp dưới, bởi vì chạy trốn quá sốt ruột, cũng chưa kịp tương cửa phòng đóng lại, vì vậy mưa rơi theo gió phàn phật rồi thổi vào, vài giọt phiêu tía rơi vào trên mặt của Hà Quân Hạo.

Chối chàng hạ Nhật Trung khó được mưa to, đem trọn cái Đông Kinh thành thời tiết nóng đều rót cái thông thấu, sương khói lâm li.

Nhưng như vậy mưa tưới vào trong lòng Hà Quân Hạo, lại chỉ để cho hắn cảm thấy càng băng lãnh.

Mặt không biểu tình đi lên trước, đóng cửa phòng. Theo Két kệt từng tiếng vang. Vũ thanh nhỏ hơn rất nhiều.

"Ai tại bên ngoài?"

Phụ thân thanh âm từ bên trong truyền đến, âm điệu sầm tức giận.

Hà Quân Hạo đã không giống khi còn bé như vậy e ngại phụ thân. Bởi vì hắn đã minh bạch, phụ thân thật sự chỉ là một cái hồ giấy, ở bên ngoài từ quan

lại quyền quý chỗ đó chọc một hồi nộ khí về sau. Chạy đến trong nhà cầm phụ nữ và trẻ em trút giận.

Hắn còn nhớ rõ chính mình khi còn bé trốn ở trong chần, thỉnh cha mẹ phòng ngủ chính trong, truyền ra nam nhân chửi rửa cùng nữ tử gào khóc những cái kia thanh âm. Những cái kia ký ức tựu phảng phất u linh đồng dạng, vĩnh viễn đều quanh quẩn tại đêm khuya vắng người địa phương, vĩnh viễn rồi không đi.

Đi vào nội thất, Hà Quân Hạo nhìn nhìn trên mặt đất kia bị ném đả tan tành bầu rượu. Thân nhiên nói: "Ta đi gọi người tới thu thập."

"Là người a."

Trong phòng tràn đầy mùi rượu, gần như gay mũi.

Phụ thân nhũn chặt mày nhìn Hà Quân Hạo nhất nhãn, nhìn đối phương kia trương mặt không biểu tình mặt, trong lòng khó chịu càng trướng.

"Người thắng trở về sao?"

"Cái gì?" Hà Quân Hạo khó hiểu, khẽ nâng con ngươi nhìn hắn.

"Người không phải nói, người tại phiên lâu đã thua bởi kia cái gọi là Sở Phong sao? Hiện giờ hơn nửa tháng cũng qua rồi, người thắng trở về sao?" Phụ thân rất chán ghét lặp lại theo như lời tự mình, khàn khàn trong thanh âm lộ ra tức giận.

Hà Quân Hạo lông mày cũng dần dần nhả lại. Hắn hít sâu một hơi, ngừng lại chính mình xoay người rồi đi **, kinh lực bảo trì chính mình tiếng nói bình tĩnh: "Ta nói, thi họa không phải là luận võ, không phải là tùy tiện liền có thể phân biệt xuất cao thấp."

"A!" Phụ thân mười phần khinh thường cười lạnh một tiếng, "Người tại phiên lâu chẳng phải bại bởi Sở Phong sao? Hiện giờ toàn bộ Đông Kinh thành cũng biết, người còn muốn hù ta hay sao?"

Trung niên nam nhân huy vũ khỏi cánh tay, hai mắt tròn tròn, tức giận ẩn hiện: "Người là lão tử sinh, lão tử đã ăn muối bị người đã ăn mết còn nhiều! Tựu người ranh con, còn tưởng rằng có thể gạt được ta? Đừng tưởng rằng lão tử không có đọc qua sách nên cái gì cũng đều không hiểu! Ta nhỏ vào! Lúc ấy tựu không nên nghe người lời của mẹ, đưa người đi đọc con chó kia cái rắm sách! Khoa cử cũng khảo thi không được, lại đi học họa! Hiện giờ, hắc hắc, nhìn một cái a, đến cùng hay là kẻ vô tích sự, liền con mẹ nó thể cốt đều cho đọc yếu đi, muốn đi quân chức cũng không được! Bất quá là cái gì đều làm không được ranh con, cũng khó vì người kia qua đời nương, còn coi người là cái bảo bối!"

"Người cảm miệng cho ta!"

Hà Quân Hạo cũng nhịn không được nữa, xông lên phía trước bắt lấy phụ thân cổ áo, hận không thể dùng răng cắn khai trước mặt người nam nhân này yết hầu.

"Mẫu thân của ta là người đang sống đánh chết được! Nàng vì người chịu mệt nhọc, hầu hạ người hầu hạ cả đời, người lại vẫn dám nhắc tới nàng!"

"Hắc!" Phụ thân cười lạnh, trong đôi mắt lóe hiện lên cười nhạo hào quang. Đây là Hà Quân Hạo tối hận nhịn không được mục quang, "Ranh con cũng dám theo ta nhe răng sao? Bất quá, thật đúng là đáng tiếc..."

Từ nhỏ luyện liền một thân hảo võ nghệ nam nhân hơi hơi động thủ, liền bờ mông cũng không có giờ lên, tựu nhéo tay của Hà Quân Hạo cổ tay, lại đang trước ngực hắn ấn một cước.

Hà Quân Hạo ngược lại té ra khứ, phù phù chạm đất, nửa ngày không đứng dậy được.

Trước mắt của hắn đen sì một mảnh, cái gì đều thấy không rõ. Trong đầu ong..ong vang, cái gì đều thỉnh không đến.

Phụ thân đứng dậy, hai tiếng cười lạnh, trên cao nhìn xuống bao quát hắn.

"Người chẳng qua là bại tướng dưới tay Sở Phong mà thôi, hoặc là khứ đánh thắng hắn, hoặc là tựu nhận thua. Vô cùng đơn giản sự tình mà thôi, người lớn như vậy người, chẳng lẽ còn nghĩ mãi mà không rõ loại chuyện này? Về sau không có chuyện không muốn cuối cùng trước mắt ta loạn sáng ngời, thấy được người, chính ta đều cảm thấy mất mặt."

Thấy không rõ đỉnh đầu gương mặt đó, chỉ có một mơ mơ hồ hồ cùng mình dung nhan tương tự hình dáng, cùng với kia trầm thấp bên trong mang theo thô bạo khí tức tiếng nói.

Hà Quân Hạo cảm thấy ngực có chút tích ức tâm tình ngăn ở chỗ đó, không được biểu đạt.

Sở Phong.

Hắn nghĩ đến hai chữ này, tích ức khí tức tựu phảng phất bên ngoài trên bầu trời mây đen, càng tụ càng nhiều.

Sở Phong.

Hắn tại trong lòng đọc một lần, có nhiều thứ từ ngực dần dần lan tràn lên phía trên, muốn đem hắn nuốt hết.

Sở Phong...

Hà Quân Hạo không biết mình trên mặt đất nằm bao lâu, loại kia Hắc Ám dữ mê muội cảm giác mới xem như cuối cùng rồi đi chính mình. Hắn đứng lên, nhớ tới lúc trước bên ngoài đang lúc trên mặt bàn thấy thanh chủy thủ kia.

Hắn che ngực, kéo lấy hai cái cứng ngắc chân đi ra ngoài, dùng run rẩy gần như khó có thể tự kiềm chế tay phải, thanh dao găm cầm lên, ước lượng tiến vào trong lòng.

Hắn đã nửa tháng không có ra cửa.

Hắn không dám.

Phiền lâu sự tình phát sinh, hắn cơ hồ là cướp đường mà chạy.

Bởi vì hắn thấy được bức họa kia, Sở Phong họa, như vậy... Hạo, là hắn vĩnh viễn cũng không thể với tới cao độ.

Hắc, đây là một kiện cỡ nào buồn cười sự tình.

Hà Quân Hạo nhếch nhếch miệng, rò rỉ ra một cái khó coi nụ cười.

Hắn cố gắng cả đời, lại đúng là vẫn còn như vậy. Hắn không bằng người khác, xuất thân không bằng người khác, thiên phú không bằng người khác. Vì vậy hắn lui lui cầu tiếp theo, hắn tin tưởng ông trời đền bù cho người cần cù, hắn liều mạng đồng dạng luyện tập, liều mạng nỗ lực, nhưng chuyện cho tới bây giờ... Đến cuối cùng, hắn như trước không bằng người khác.

Vĩnh viễn không bằng người khác.

Vĩnh viễn không bằng... Sở Phong.

Chỉ hữu... Sở Phong.

Vậy có phải hay không thuyết. Nếu như Sở Phong không tồn tại, vấn đề tự giải quyết dễ dàng sao?

Hà Quân Hạo tại mạn thiên mưa bụi bên trong tìm được một chỗ hào quang, trước mắt hắn hào quang là như vậy sáng ngời, hoa quang dị sắc, óng ánh huy hoàng.

Hắn bắt đầu mơ hồ cảm thấy hưng phấn, cảm giác mình tìm được tiến lên phương hướng.

Phương này hướng để cho hắn có chút sợ hãi, lại cũng đồng thời có chút hưng phấn, hắn nắm chặt dao găm trong tay, cảm giác kia xuyên thấu qua vỏ đao Từ Từ cảm giác mát, trong nội tâm rục rịch lấy.

Hắn ôm chủy thủ, tròn mắt qua một đêm. Sau đó rời giường, tại phiền lâu sự tình phát sinh qua đi, lần đầu tiên đạp ra khỏi nhà.

Hà Quân Hạo hai tay có chút run rẩy, cho nên, vì ngừng lại loại này lay động, hắn tại sáng sớm thời điểm liền đi quán rượu.

Hắn quát rất nhiều tửu, cũng uống thời gian rất lâu, này vừa quát đã đến sau giờ Ngọ.

Một thân mùi rượu dữ men say Hà Quân Hạo, cuối cùng đem tâm hoành hạ xuống, từ Phạm thị thi họa hành tìm đến Phạm phủ trạch viện, rốt cục tại nói bóng nói gió hỏi mấy người, tìm đến Sở Phong bóng dáng.

Hà Quân Hạo nhìn nhìn kia cái bóng lưng, đột nhiên cảm giác được chính mình rất vô tội.

Rõ ràng chính mình cũng không có làm gì thác, cái gì đều làm rất tốt, người Sở Phong, vì sao phải đột nhiên xuất hiện, chạy tới làm rồi?

Vô tội biến thành bị phần, bị phần biến thành phần hận, phần hận biến thành sát cơ.

Quá trình này, sự thật chứng minh, cũng không cần quá nhiều thời gian.

Hèm nhỏ khoan thai khách qua đường ánh, chương thời lạc, một chút hàn quang hiện.

Chương 50: Khó khăn nắm chặt

Mặt trời chiếu khắp nơi thời điểm, đương nhiên còn có thể soi sáng ra nhiều thứ hơn.

Từ lúc Sở Phong từ Phạm phủ đi ra ngoài, Hà Quân Hạo liền bắt đầu yên lặng đi theo phía sau của hắn.

Sở Phong dừng Tề Đại đồng hành, như vậy hành vi cũng không hề trở ngại hắn tiếp tục theo dõi.

Bất kể thế nào thuyết, Sở Phong hiện tại coi như là Đông Kinh thành danh nhân.

Tuy nói niên đại không có điện thoại TV, không có Microblogging vi tín, hắn tướng mạo cùng hành vi cử chỉ cũng không hề một truyền mười truyền một trăm tại cả nhân loại xã bầy bên trong lan tràn, nhưng cũng không ảnh hưởng có một chút hảo thư từ đầu gấu, tại Phạm thị thi họa hành trong cùng hắn sửa bảy nói chuyện phiếm vài câu, nhi sau lại chán đến chết đi theo hắn bờ mông phía sau, muốn trước tiên biết một ít đáng cùng những người khác chia sẻ sự tình.

Trương tự rảnh rỗi như vậy hắn, Sở Phong lúc trước đích xác gặp hai cái. Hắn phát hiện loại người này quả nhiên là không có việc gì đến cực hạn, chỗ theo đuổi cũng không phải tiền tài các loại đồ vật, bọn họ chỗ truy tìm chính là, chỉ là loại kia "Cái này chuyện xưa ta biết các người lại không biết" cảm giác về sự ưu việt.

Đây là một loại hết sức kỳ lạ cảm giác về sự ưu việt, Sở Phong không phải là rất có thể lý giải đắc, nhưng hắn tự nhiên cũng sẽ không trong lòng còn có khinh bỉ.

Chỉ bất quá, lúc tự mình biến thành tất cả chuyện xưa vai chính, bị người theo dõi cảm giác, thật sự có chút kỳ quái.

Sở Phong đương nhiên không biết phía sau xuyên lấy người của mình là Hà Quân Hạo, bằng không hắn tính cảnh giác có lẽ sẽ lên cao một ít.

Chỉ đem đối phương đã coi như là tâm thường chơi bời lêu lổng người, Sở Phong biết quay đầu lại khuyên bảo hắn rời đi không có hiệu quả gì, ngược lại có thể sẽ hoàn toàn ngược lại, vì vậy, tại Sở Phong cảm thấy sau lưng người không xa không gần theo dõi, giả trang không có phát hiện. Hướng người kia bảy bảy đặc địa phương tấu, hi vọng có thể trong đám người tương đối phương bỏ qua.

Chỉ là rốt cuộc dừng Tề Đại đồng hành, mục tiêu là chợ phía đông. Tại hơi hơi đường vòng, hai người hay là tới nơi này cá nhân lưu hơi có vẻ đơn bạc hẻm nhỏ.

Hẻm nhỏ đi đến trung ương, Sở Phong phát hiện mình đã không cảm giác được người theo dõi thân ảnh, vì vậy thở ra một hơi, thanh tĩnh lại.

Mũi chân nhích đến nhất cục đá nhỏ, hòn đá nhỏ tại hơi cũ bàn đá xanh mặt đường trên chuyển động, phát ra bùm bùm đùng đùng thanh thúy thanh âm.

Mặt đường lõm địa phương còn sót lại một ít hôm qua vũ rót lại phía sau giọt nước. Bị nhắc đến hòn đá nhỏ vừa vịn vượt qua "Nước tiểu trĩ", tại một cái đầu đường ngừng lại.

Hà Quân Hạo cúi đầu nhìn nhìn viên kia hòn đá nhỏ, mỉm cười.

Sự tình phát sinh. Vừa lúc đó.

Chính là từ nơi này hẻm nhỏ tự nhiên đâm ngang lối rẽ bên trong, từ nhỏ cục đá chậm rãi dừng lại địa phương, Hà Quân Hạo đột nhiên xuất hiện.

Lạnh lùng đao quang đột nhiên xuất hiện, phảng phất trong nháy mắt hấp thu hết tất cả ánh nắng, mặt trời mang. Cũng đem một lần nữa thay thế trở thành làm cho người lưng lạnh cả người hàn ý.

Loại này hàn ý đầu tiên chiếu ra ánh sáng chói mắt. Lại theo càng ngày càng tiếp cận ngực mũi đao, lan tràn đến cả người.

Mũi đao thẳng đến ngực, Sở Phong cúi đầu nhìn nhìn nó, theo bản năng đưa tay đi bắt đối phương cầm đao cổ tay, đồng thời phía bên trái trái trắc vịn người.

Tay phải của hắn bên là Tề Đại, nếu như hướng phía bên phải vịn người, hội trước tiên đụng vào Tề cô nương. Mặc dù đối với vu Sở Phong loại này điển hình phải phiệt từ mà nói, hướng phía bên phải xoay eo động tác dừng độ mạnh yếu nếu so với phía bên trái trắc nhanh nhiều lắm. Nhưng sâu trong đáy lòng hơi có chút đại nam tử chủ nghĩa hắn, như trước không nguyên ý tại trước mắt trên loại chuyện này. Đem Tề Đại loại cô nương này gia liên lụy vào.

Tay phải bắt lấy cổ tay của đối phương, tận khả năng ngừng lại chủy thủ bước tới xu thế, ngực của Sở Phong bên trái trắc trong quá trình, khó khăn tránh thoát chủy thủ quỹ tích, nhưng như trước không có ngăn cản ở mũi đao tại Sở Phong trước ngực mang theo một hàng huyết châu nhi.

"Đi tìm chết!"

Người này nghiêng rặng nghiêng lợi thanh âm truyền vào trong tai, Sở Phong hơi hơi kinh ngạc, nhìn chăm chú khứ nhìn, đập vào mắt lại là một cái quen thuộc gương mặt.

Hà Quân Hạo!

"Đi chết đi!"

Hà Quân Hạo một đôi mắt huyết hồng huyết hồng, che kín tơ máu, trừng mắt Sở Phong mục quang giống như là trừng mắt hấn cha ruột.

Sở Phong tại đây tốc độ ánh sáng trong đó hơi hơi trở mắt ở, vì vậy tay của Hà Quân Hạo cổ tay trong chớp mắt tránh thoát không chế của hấn, chúi thủ một lần nữa quơ múa, cao cao giơ lên, nhắm ngay Sở Phong cái cổ, nghiêng nghiêng đâm xuống.

Phía sau là vách tường, phải phía trước là Hà Quân Hạo, chúi thủ từ trái phía trước nhanh chóng đâm tới, Sở Phong tránh cũng không thể tránh.

May mà trong chớp mắt, có người động thủ.

Động thủ nhân, đương nhiên là Tề Đại.

Tề Đại hai tay rất thanh tú, rất thon dài, mang theo nữ tử ôn nhu, rồi lại tại ôn nhu bên trong tích chứa một cỗ lực lượng.

Cái tay này nắm tay phải của Hà Quân Hạo cổ tay, cũng chính là cầm lấy chúi thủ này một cái. Cũng không thấy này thon thon tay ngọc như hà động tác, thậm chí không có cái gì dữ dằn độ mạnh yếu, chỉ là đơn giản tại đối phương cổ tay trên mạch môn khẽ bóp lại sở một cái, Hà Quân Hạo liền kêu rên một tiếng, thủ chương lên tiếng mở ra, chúi thủ thẳng tắp lạc địa.

Giống như đòi sau nữ tử bất thuật đồng dạng, Tề Đại chân trái về phía trước nhất câu nhất vấp, cầm lấy tay của đối phương cánh tay ủng hộ hay phản đối néo một cái. Hà Quân Hạo một cái đường đường trường thành nam tử, vậy mà cứ như vậy phù phù một tiếng, quỳ một gối xuống tại Sở Phong trước mắt.

"Sở Phong! Ta muốn giết ngươi!"

Hà Quân Hạo gào thét, mục quang căm tức nhìn Sở Phong, đồng tử tán loạn.

Tề Đại một cái cổ tay chặt, tại Hà Quân Hạo trên cổ cho hấn một chút. Lần này độ mạnh yếu cũng không hề để cho hấn như trong võ hiệp tiểu thuyết như vậy hôn mê, lại cũng để cho hấn ngơ ngơ ngắc ngắc nửa ngày, nói không ra lời.

Trong hẻm nhỏ số lượng không nhiều lắm những người đi đường, rốt cục ở thời điểm này nhao nhao phục hồi tinh thần lại.

Các nữ nhân thét chói tai vang lên chạy đi, đại đa số nhân sững sờ ở đường trường, không dám tiến lên.

"Người bị thương."

Tề Đại nhìn Sở Phong nhất nhãn, hơi hơi nhũ mảy, sóng mũi thật cao, nhấn lại chớp mũi mũi, hiển lộ hết sức tốt xem.

Trước ngực nóng rực Cảm lúc này mới truyền tới Sở Phong hệ thần kinh, hấn cúi đầu nhìn nhìn trước ngực chậm rãi thấm vào vật liệu may mặc vết máu, khẽ héch khoe miệng, lặc đầu: "Thương da thịt, không có gì đáng ngại."

"Người này vì sao phải giết ngươi?" Tề Đại cúi người nhất lên trên mặt đất chúi thủ, tiện tay cầm ở chính mình đai lưng, sau đó cũng chưa mở ra kiểm chế lấy tay phải của Hà Quân Hạo, tay trái ở phía sau giả bên hông sở loạn một trận, tương đối phương trong lòng túi tiền, ngọc bội, chúi thủ vô đao tất cả đều ném đi xuất ra, kiên đối phương không hề kiểm giữ cái gì trí mạng vũ khí, khôn ngoan vì thanh tỉnh lại.

"Ta biết đại khái nguyên nhân." Sở Phong cười khổ, nhìn nhìn Hà Quân Hạo.

Hà Quân Hạo còn ăn mặc một thân lăng la tơ lụa, trên người mang theo không nhỏ mùi rượu, mặc kệ từ cái gì góc độ đến xem, đều là một bộ say rượu nộ khí công tâm, bạo khởi giết người bộ dáng.

Sở Phong một mực ở đề phòng lấy Hà Quân Hạo khả năng trả thù, rốt cuộc, hấn là có chút hiểu rõ Hà Quân Hạo loại người này.

Hà Quân Hạo giống như là trong lớp loại Vĩnh gia viễn khảo thi đệ nhất học bá, thế nhưng là một khi loại này học bá thay đổi một trường học, đến cao trung hoặc là đại học, chợt phát hiện chính mình cũng không phải kia cái duy nhất học giỏi nhân, mà là mười phần miễn nhiên mọi người vì tồn tại, nội tâm đối với mình ta ước định sai lầm loại kia phản hồi, là mười phần mãnh liệt.

Sở Phong với tư cách là một cái "Xếp lớp sinh", lấy một loại mạnh mẽ hữu lực trạng thái chế trụ Hà Quân Hạo đệ nhất địa vị. Đối với tâm lý tổ chất hơi có vẻ khiêm khuyết người đến thuyết, loại chuyện này, là mười phần đòi mạng.

Nhi Hà Quân Hạo... Từ hấn bây giờ tất cả hành động có thể phán đoán, Hà Quân Hạo đối loại chuyện như vậy phản hồi, đích xác rất muốn chết. Hoặc là muốn Sở Phong mệnh, hoặc là muốn hấn mạng của mình.

Không còn cái khác.

Bất quá rất tiếc, Sở Phong mệnh còn ở nơi này, hấn chỉ bị chút vết thương nhẹ.

Về phần Hà Quân Hạo... Lấy được tin tức quan sai đã bỏn tẩu qua, nắm tên quan sai, tại bọn họ thấy được trong sân tình hình thời điểm, cũng không khỏi sững sờ ngơ ngác một chút.

"Tê, Tê Đại? Vị cô nương này thế nhưng là Phạm thị thi họa làm được Tê Đại cô nương?"

Xem ra Tê Đại tại Đông Kinh nội thành quả nhiên rất nổi danh.

Gật gật đầu, Tê Đại buông lỏng ra trối buộc lại tay của Hà Quân Hạo, nói: "Người này đột nhiên lao tới, muốn giết nhà của chúng ta Sở Triều Phụng, bị ta lấy hạ xuống. Lui tới ở giữa người đi đường cũng có thể làm chứng."

Tê Đại thối lui nửa bước, ý bảo quan sai đại khả tùy ý xem xét.

"Sở Triều Phụng?"

Cầm đầu quan sai đánh giá Sở Phong nhất nhãn, tính thăm dò chấp tay, "Chẳng lẽ lại vị này chính là Sở Phong Sở lang quân?"

Sở Phong gật gật đầu, trên mặt vừa mới giờ lên tiểu ý muốn nói cái gì đó, Tê Đại thanh âm đã truyền tới: "Chúng ta Sở Triều Phụng bị thương, mấy vị quan gia nếu không ngại..."

"A! Thật sự là xin lỗi! Đằng trước queo trái liền có y quán, Tiểu La, mau dẫn lấy Sở lang quân khứ!"

Quan sai nào dám lãnh đạm, vội vàng chỉ một cái thủ hạ dẫn đường, lại lấy nhân tiến lên tương trên mặt đất hung phạm tróc nã, chuẩn bị hướng trong nha môn áp giải.

Sở Phong cười nhạt nói tiếng cảm ơn, cảm giác mình trước ngực một mảnh nóng rất đau, cầm khăn tay ngăn chặn thủ chương dài miệng vết thương, tại kia quan sai dưới sự dẫn dắt hướng y quán đi đến.

Tê Đại đi theo một bên, suy nghĩ một chút, đứng là vẫn còn tiến lên đi đỡ.

Sở Phong hơi hơi sững sốt một chút, cười nói: "Làm phiền Tê cô nương."

Tê Đại không nói chuyện, vịn cánh tay của Sở Phong đưa cho một ít chèo chống lực lượng, nửa ngày mới bay bổng "Ừ" một tiếng.

Quan sai bên kia, nhìn Sở Phong bọn họ đi xa, không có vấn đề gì, lúc này mới tương đập hung phạm hai chân, mắng: "Thật sự là không có mắt đồ vật, cũng dám bên đường hành hung không nói, muốn giết vẫn là như vậy toàn bộ Đông Kinh thành đô biết được nhân vật. Đây là không muốn sống nữa sao!"

Sai sử quan sai tương hung phạm từ trên mặt đất xách, cầm đầu quan sai tò mò nhìn hung phạm dung mạo, này đọc lỗ nhìn lên, lại không khỏi nao nao.

"Ta nói Lão Lưu, người nhìn gia hỏa này quen mắt không? Như thế nào nhìn như là đã gặp nhau ở nơi nào tựa như?" Cầm đầu quan sai tương bên cạnh sai dịch kêu qua, "Chẳng lẽ không phải cái nào nổi danh giang dương đại đạo (hải tặc)?"

Lão Vương hơn năm mươi tuổi người, không có gì khác sở trường, chính là gặp qua nhân cũng có thể nhận ra được. Thời điểm này đứng lên trước nhìn lên, tuy này hung phạm trên mặt còn dính trên mặt đất bùn đất tương, thế nhưng là lão Vương cũng nhất nhãn nhận ra.

"Ta ông trời! Đây không phải phòng giữ kinh đô đại nhân gia lang quân sao! Hà Quân Hạo a!" Lão Vương một đập chân, mình cũng cả kinh không được.

Hà Quân Hạo mơ mơ màng màng hồi phục tinh thần, thời điểm này đã nghe được tên của mình, mở mắt, thấy được xung quanh mấy cái thanh y tạo lệ, lập tức tự nhận rõ tình cảnh của mình.

"Sở Phong đâu này?" Hấn nhàn nhạt hỏi, "Đã chết sao?"

"Ách..." Cầm đầu quan sai hết sức khó xử, đối mặt với thân phận Hà Quân Hạo, hấn nhất thời có chút nhớ nhưng không thông chuyện này muốn xử lý như thế nào, "Không chết, thương da thịt."

"Ah." Hà Quân Hạo thông xuống đôi mắt, thấp giọng đây này lẩm bẩm giống như tự ngôn Nhật ngữ, "Như vậy a."

Sau đó, hấn tự mãnh liệt tương đầu của mình, hung hăng đánh tới vách tường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ta gia hữu nữ sắp trưởng thành

Xe ngựa nhanh chóng chạy qua phố nói, kinh hành, một chỗ chỗ trống trong còn lưu lại lấy lúc trước mưa, bánh xe ừng ực một tiếng trầm đục, tóe lên điểm một chút nước bùn.

Bên đường dưới mái hiên chán đến chết đầu gấu bị tiên một thân, tức giận vừa định mở miệng chửi rửa, lại phát hiện kia lái xe xa phu quá mức cao lớn thô kệch, hơn nữa xe ngựa phía sau còn theo hai cái cỡi ngựa thất hộ vệ, vì vậy đành phải cúi đầu gắt một cái, thấp giọng mắng một câu nướng, coi như là mình chút xui xẻo, gặp được không chọc nổi chủ nhân.

Xe ngựa ở trong, Phạm Thu Bạch khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai tay tại trước ngực chặt chẽ đan xen, đầu ngón tay nhi cũng bị chính nàng bóp xuất phiếm bạch nhan sắc.

Phạm Dương Minh ngồi ở đối diện, nhìn nhìn hình dạng của nàng, hơi hơi thở dài: "Không cần lo lắng quá mức, Tề Đại đã nói, chỉ là thương da thịt mà thôi, không có gì đáng ngại."

Phạm Thu Bạch nghe vậy mím môi, dùng khá lớn khí lực, mới từ trên mặt bay ra một chút xiu tiểu ý, lại trong chớp mắt thu liễm.

"Làm sao có thể xuất chuyện như vậy nha. Ta chỉ là có chút lo lắng... Sở lang quân tiếp qua hơn một tháng muốn tham gia viện họa thi Hương, nếu là đã thương cánh tay, sợ là liền thi Hương đều có ảnh hưởng." Phạm Thu Bạch chớp mũi chặt chẽ nhíu lại, vẻ mặt lo lắng.

"Hắn là không có vấn đề gì, không cần lo lắng." Phạm Dương Minh thanh âm trầm tĩnh, nhìn nhìn ái nữ trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ, cùng với "Ta gia hữu nữ sắp trưởng thành" vui mừng. "Tề Đại nói rất rõ ràng, chỉ là đã thương ngực, lưu lại chút huyết mà thôi, cũng không có đã thương tới tay cánh tay. Lập tức người liền có thể chính mình tận mắt thấy, còn lo lắng cái gì nha."

Phạm Thu Bạch cảm nhận được phụ thân mục quang, không biết nghĩ tới nơi nào khứ, nguyên bản phiếm bạch sắc mặt bay lên một tia đỏ ửng, rất là động lòng người.

Phạm Dương Minh tự nhiên hiểu thêm trong chuyện này đủ loại, nội tâm vẫn tính toán.

Sở Phong bây giờ thân phận địa vị, nói trắng ra là, chính là một kẻ trắng tay, nếu là mình tương nữ nhi gả cho, đã thiếu có chút không ổn. Nhưng Sở Phong người này, muốn dung mạo hữu dung mạo. Đòi người phẩm có người phẩm, muốn tài hoa hữu tài hoa, đích thực là rất không tệ. Mấu chốt là lấy hân họa mới, viện họa thi Hương cơ hồ là vấn đề đóng thuyền sự tình. Những thứ không nói khác, chỉ cần là hiện giờ tại toàn bộ Đông Kinh thành thanh danh, liền có thể vì hân tranh sắc không ít.

Nếu quả thật có thể coi như thừa lúc Long Khoái Tề, cũng đích thực là rất không tệ sự tình. Hơn nữa, mấu chốt vấn đề ở chỗ. Nữ nhi của mình đối với hân tựa hồ là rất có hảo cảm hơn, dù ngày đó Thuyết Khởi Lý Lương Ký tới hoàn toàn bất đồng.

Lý Lương Ký hôn sự lại đang Sở Phong cân đối dưới thất bại, từ nơi này một chút mà nói, có thể kết luận Sở Phong đối nữ nhi của mình cũng là có chỗ chờ đợi.

Hai cái tình đầu ý hợp nhân, chính mình một làm cha, tự nhiên không tốt chèn ép một đoạn này kim ngọc lương duyên.

"Sở Phong bị thương sự tình không dám trực tiếp phái người báo cho lục Lão Tiên Sinh bên kia, sợ bọn họ nhìn không đến nhân lung tung lo lắng." Phạm Dương Minh ngón trỏ phải tại trên đùi gõ động hai cái, "Chuyện này quan phủ đầu kia đã biết, hung phạm lúc ấy đã truy nã quy án, ta phái người đi nhìn chăm chăm. Người cũng không cần lo lắng quá mức."

Phạm Thu Bạch gật đầu ứng, nội tâm lớn nhất lo lắng hay là ở trên người Sở Phong.

Không bao lâu, xe ngựa dừng lại, ngồi ở càng xe trên Phi Bạch vội vàng nhảy xuống, chạy đến đằng sau vén rèm xe, vịn Phạm Thu Bạch xuống xe.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy trước mặt cổng và sân tắm biển trên dùng mực đậm đã viết "Y quán" hai chữ, mới vừa vào cửa liền cảm thấy mùi thuốc xông vào mũi, một trận Tề xà nhà cao tử thuốc tử, hiển nhiên là nhiều năm đầu, hơi hiển hờn ám. Đối diện môn hai phiến cửa sách, thông hướng phía sau.

Nói rõ ý đồ đến, y trong quán nhân liền dẫn mọi người hướng nội viện đi vào trong, qua cửa sách liền kiên một chỗ không lớn trung đình. Bên trái một cái dài mảnh sương phòng, bên trong thấp thoáng có nói lời dữ thổng khổ hừ tiếng kêu âm.

Phạm Thu Bạch nghe âm thanh này, nội tâm chính là xiết chặt, vội vàng chạy chậm vài bước vào cửa khứ nhìn, khứ phát giác phát ra thanh âm chính là một cái nằm ở giường bệnh trên trung niên nam tử, cũng không chỉ là bị bệnh gì. Vẻ mặt sưng đỏ, mười phần làm cho người ta sợ hãi, sợ tới mức sắc mặt

nàng tái đi (trắng).

Lại nhìn chăm chú khư nhìn, nguyên lai này sương phòng bị đổi thành từng cái một giường bệnh, tổng cộng có năm sáu cái giường. Trong góc trên giường, Sở Phong chính ngồi ở chỗ kia, áo khó hiểu, trước ngực dùng băng gạc tầng tầng bọc, nhưng vẫn hữu một mảnh vết máu thấm vào băng gạc, hình thành một đạo nghiêng nghiêng vết đỏ.

"Sở lang quân!"

Phạm Thu Bạch mang theo mép váy chạy mau vài bước, mắt đục đỏ ngầu, kêu gọi thanh âm đều có chút phát run.

Sở Phong đang cùng kia lang trung nói chuyện phiếm, thời điểm này nghe được Phạm Thu Bạch thanh âm, chính là khẽ giật mình, lại ngẩng đầu, liền nhìn thấy nàng đỏ mặt vòng chạy qua, trời chiếu ánh tà dương từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên mặt của nàng, để cho nàng toàn bộ cũng phảng phất tại phát ra quang. Máu trắng nhạt quần lụa mỏng theo động tác của nàng hơi hơi phiêu động, giống như là một cái hồ điệp đang tại theo gió Khinh Vũ.

"Người, thương thể của người..."

Phạm Thu Bạch đứng lên trước, đưa tay xuất, phảng phất muốn vì Sở Phong phủ nhẹ thống khổ tựa như. Thế nhưng là tại đầu ngón tay nhi vừa mới tiếp xúc đến băng gạc trong chớp mắt, nàng liền trong chớp mắt nhớ ra cái gì đó, giống như bị chạm điện vội vàng thu tay về.

Nàng còn nhớ rõ khi còn bé mình tại trong nhà hậu hoa viên hồ đồ, bị nhánh cây vết thương bị xước đau đớn. Vậy còn chỉ là một cái nho nhỏ miệng vết thương, nhi hiện giờ Sở Phong trước ngực miệng vết thương dài như vậy, chảy nhiều máu như vậy, không biết muốn đau thành hình dáng ra sao, chính mình nào dám đi tiếp xúc.

Hơn nữa... Phạm Thu Bạch nhìn nhìn Sở Phong nửa người trên da thịt, trên mặt xoát thoáng cái che kín Hồng Vân, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

"Sở lang quân, Tề Đại hướng trong nhà lần lượt tin tức, chúng ta liền chạy nhanh đến xem nhìn. Thu Bạch nguyên bản gấp đến độ không được, liền la hét nhất định phải đồng thời tới đây nhìn xem. Hiện tại xem ra, hẳn là không có cái gì đáng ngại a? Lang trung tiên sinh?" Phạm Dương Minh cười tiến lên, đánh giá Sở Phong một chút, lại dùng hồi ánh mắt nhìn hướng bên cạnh lang trung.

"May mà không có thương tổn đến gân cốt, chỉ là máu chảy nhiều chút, e rằng cần điều dưỡng một đoạn thời gian."

Lang trung là một bốn mươi tuổi ra mặt nam tử, thời điểm này kiên Phạm Dương Minh hình dáng cử chỉ không tầm thường, tự nhiên không dám lãnh đạm.

"Phạm bá phụ." Sở Phong muốn đứng dậy thi lễ, vội vàng bị Phạm Dương Minh ngừng lại.

Phạm Dương Minh cười nói: "Cũng không dám lộn xộn, tuy nói người trẻ tuổi thân thể nội tình hảo, thế nhưng là nên hảo hảo điều dưỡng cũng không thể tùy ý chậm trễ. Huống chi, người vết thương này nếu là lại rạn nứt, đau cũng không dừng lại người một người."

Phạm Dương Minh ha ha cười cười, quay đầu nhìn nữ nhi của mình nhất nhãn.

Phạm Thu Bạch sắc mặt đỏ sấp nhỏ máu, thời điểm này nhìn không được quay đầu lại trọn mắt nhìn nhà mình phụ thân nhất nhãn, dư quang nhìn thấy Sở Phong đang tại mặc vào y. Vì vậy xem chừng người sau mặc quần áo thời gian, đếm mấy hơi thở, mới đỏ mặt cúi đầu xoay người lại.

Sở Phong tương quần áo buộc lại, cười nói: "Thật sự là làm phiền Phạm bá phụ cùng Phạm nương tử, bất quá là một chút chuyện nhỏ tình mà thôi, lại muốn mọi người huy động nhân lực tới thăm, kỳ thật không có gì lớn ngại. Đúng rồi, còn phải đa tạ Tề cô nương, nếu như không phải lời của nàng, Sở Phong giờ này ngày này sợ là sinh tử không biết."

"Đây đều là điều nên làm sự tình." Phạm Dương Minh gật gật đầu, khuôn mặt nghiêm túc lên, "Biết hung phạm là người nào sao? Nay dưới ban ngày ban mặt bên đường hành hung, còn muốn không muốn vương pháp! Sở lang kính xin yên tâm, ta trước khi đến đã lấy người đi phủ nha lần lượt báo, chuyện này nhất định sẽ điều tra tra ra manh mối! Tuyệt đối sẽ không nuông chiều kia cái hung phạm!"

Phạm Thu Bạch ở một bên nghe, hồn nhiên khuôn mặt bên trong cũng dần dần nổi lên cứng cỏi, thoạt nhìn mười phần cùng chung mối thù.

Sở Phong cười khổ lắc đầu: "Hung phạm là người quen, ngược lại không cần như thế nào tra."

"Cái gì?" Phạm Dương Minh nghe vậy cũng không khỏi khẽ giật mình, "Là Sở lang người quen biết?"

"Ừ." Sở Phong gật gật đầu, lại lần nữa cười khổ một cái, ngẩng đầu nhìn dưới bốn phía người không có phản sự, lắc đầu.

Phạm Dương Minh hiểu ý, biết Sở Phong là sợ hãi nhiều người ở đây miệng tap, vì vậy không muốn hỏi nhiều. Chỉ là nội tâm không khỏi kinh ngạc, Sở lang xưa nay cũng bất quá chỉ là một cái thư sinh, làm sao có thể đắc tội ác như vậy cay nhân vật, hơn nữa đắc tội đến muốn lấy tánh mạng người ta tình trạng. Như vậy thì cũng thôi, máu chốt vấn đề ở chỗ, đối phương đều làm được bức này trình độ, Sở Phong lại vẫn không chịu tương đối phương truyền tin, này hung phạm đến cùng là người thể nào?

Phạm Thu Bạch tự nhiên cũng mười phần kinh ngạc, nhưng nàng xưa nay là khéo hiểu lòng người, vì vậy cũng không nhiều hỏi.

"Lục Lão Tiên Sinh bên kia, sợ hãi bọn họ lung tung lo lắng, cho nên ta cũng không có lấy nhân báo cho biết." Phạm Dương Minh hỏi lang trung nói, "Sở

lang quân hôm nay có thể hay không trở về nhà? Có hay không cần tại y trong quán nhiều nuôi dưỡng mấy ngày, nhìn xem bệnh tình?"

"Bẩm gia ngược lại không ngại, ta đã mở mấy dán lưu thông máu hóa ứ đơn thuốc, chỉ cần miệng vết thương không hề rạn nứt, cũng sẽ không hữu trở ngại." Lang trung nói.

"Rất tốt, đa tạ tiên sinh." Phạm Dương Minh gật gật đầu, hướng sau lưng tùy tùng giương lên cái cảm, tự nhiên có người theo lang trung khứ tính tiền.

Sở Phong biết dữ Phạm Dương Minh tranh tất nhiên không tranh hơn, chỉ là Tề Đại người cứu mình tình, có vài phần phải nhớ giắt ở Phạm gia trên người, vì vậy trong lòng âm thầm ghi nhớ, ngày sau nhất định hoàn lại.

Phạm Dương Minh quay người phân phó vài câu cái gì, lại nói: "Ta cùng Thu Bạch đến đây thời điểm đã ngồi một chiếc xe ngựa, Sở lang, người tòa này một cỗ về nhà là tốt rồi. Ta đã để cho bọn họ khứ thi họa hành bên kia lại gọi một chiếc xe ngựa, cho nên, người cũng không cần phải lo lắng chúng ta, sớm đi trở về nhà nghỉ ngơi a!"

Phạm Dương Minh đặc biệt an bài hai người đi theo, lại để cho một cái đi theo sự thận trọng của Phạm Thu Bạch bà tử đi theo, vịn Sở Phong leo lên xe ngựa.

Sở Phong nhin không được cười khế, lắc đầu nói: "Kỳ thật thật sự không có gì lớn ngại, xem tất cả mọi người coi ta là thành tàn tật nhân sĩ, hoàn toàn không cần phải."

"Sở lang quân vốn bị thương a!" Phi Bạch vẫn luôn cùng sau lưng Phạm Thu Bạch, nhưng rồi mới các chủ tử nói chuyện, nàng cũng không dám xen vào. Thật vất vả thời điểm này tùy ý chút, Phi Bạch cười hi hi nói, "Sở lang quân nhất định phải hảo hảo dưỡng thương a! Bằng không nhà của ta nương tử hội đau lòng được!"

"Xứ nha đầu!" Phạm Thu Bạch ứng đồ nghiêm mặt, chọc chọc một chút Phi Bạch bên hông thịt mềm

Sở Phong ngồi ở trên xe ngựa, mỉm cười nhìn Phạm Thu Bạch: "Để cho Phạm nương tử ưu tâm, đây là của ta thác, ngày khác nhất định đến nhà xin lỗi."

Phạm Thu Bạch nhìn nhìn kia song điểm nước son đồng dạng con người, gần như không dám đối mặt, buông xuống đôi mắt, lông mi run rẩy, dùng nhu nhược rất nhỏ sinh ý nói: "Sở lang quân muốn hảo hảo dưỡng thương."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Dịu dàng nhất thủy đang lúc

"Người mỗi lần ở chỗ này dùng trác phong thời điểm, độ mạnh yếu đều có chút kỳ quái, không phải là nặng chính là nhẹ. Nặng tự nhiên lộ nặng nề, nhẹ lại không hợp với ý vị họa này một khối địa phương, năm mươi lượt, về sau ta lại nhìn một cái."

Trình Nguyên tiên sinh mặc kệ đến lúc nào, giáo xin âm dương tới đều mười phần nghiêm khắc.

Sở Phong nhìn nhìn giắt ở bên trong thiên dạ sắc, lại nhìn một chút tay phải bên cạnh bắt quá ba bốn ngày công phu đã không sai biệt lắm bị dùng hết mặc điều, trên mặt nổi lên một tầng đắng chất tiểu ý: "Ta nói sư phụ a, nói như thế nào ta hiện tại cũng là tàn tật nhân sĩ, ngài có thể hay không đối với ta tha thứ tha thứ, tối thiểu nhất để ta ngủ nhiều điểm cảm giác..."

Trình Nguyên tiên sinh tròn mắt nhìn hắn, cười lạnh một tiếng: "Lời này người lưu lại đối phán cuốn các tiên sinh thuyết khứ, người xem bọn họ có đáp ứng hay không."

Sở Phong vô khả nại hà, lòng thấy đau buồn, nhưng lại không dám cùng Trình Nguyên tiên sinh ôm theo, vì vậy ai thán một tiếng, ngoan ngoãn phạt năm mươi lượt đi.

Về lên 23 lượt, tay chua mắt chua, Sở Phong liền buông xuống bút, quay đầu lại khứ nhìn sư phụ. Kiên người sau chính cảm tấm vé họa tác mãnh nhìn, Sở Phong đứng dậy đến gần, mới phát hiện là mình lúc trước tấm vé tập làm văn, Trình Nguyên tiên sinh chính dưới ánh đèn nhất nhất phê chữa, rất là dụng tâm

Sở Phong cảm thấy cảm động, lại cảm thấy trước ngực miệng vết thương có chút ngứa, dùng quyền đầu cọ xát, cười hi hi mà nói: "Sư phụ ngài thuyết, ta muốn là theo viện họa các họa sĩ quen biết, thi Hương cuộc thi, bọn họ có thể hay không giúp ta tâu cái phương pháp? Hắc hắc."

Trình Nguyên tiên sinh trợn mắt nhìn Sở Phong nhát nhủn, tiếp tục xem trong tay họa: "Thứ này ta là không hiểu, người muốn thị phi đắc tửu này đường ngang ngõ tắt, ta cũng không có biện pháp gì. Nếu không người tự đi hỏi hỏi Phó Nhạc Hòa, chắc hẳn hẳn là mười phần rõ ràng."

Phó Nhạc Hòa chính là Sở Phong sư huynh, hai người đồng xuất vụ Trình Nguyên tiên sinh môn hạ, nhưng hiện giờ rất rõ ràng, Trình Nguyên tiên sinh phải không thích nhận thức Phó Nhạc Hòa làm đồ đệ.

Sở Phong kỳ thật lén lút vẫn muốn dử Phó Nhạc Hòa sư huynh liên lạc một chút, làm gì được hẳn cũng không quá nhận thức viện họa nhân, lúc trước ngược lại là tại phiên lâu gặp được vị Trương Phụng kia chỉ trương đãi chiếu, đã từng muốn thông qua nó thay dẫn tiến, thế nhưng là trước đó vài ngày đến hỏi thời điểm, mới biết được trương đãi chiếu khứ Lạc Dương làm việc. Muốn mười ngày nửa tháng mới có thể trở về.

Cũng không thể lỗ mǎng chạy đến viện họa trước công chính, đi gọi sư huynh của mình xuất hiện đi. Chủ yếu là Sở Phong không muốn tương sự tình khiến cho quá lớn, sợ hãi lại truyền đến Trình Nguyên tiên sinh trong lỗ tai, dẫn tới sư phụ tức giận.

Sư phụ tính tình. Sở Phong hiện tại xem như nhận thức rất nhiều.

"Đùa cợt đi sư phụ. Ngày đêm hôm khuya khoắt, không nói cười một phen cũng không có tinh thần học về lên." Sở Phong cười hắc hắc.

Trình Nguyên tiên sinh mặc kệ hội hẳn.

Biết nhà mình sư phụ một khi cưỡng, là tám con ngựa đều lôi kéo không trở lại, Sở Phong tự nhiên cũng không có dử sư phụ ngồi mà nói suông ý nghĩ, vì vậy nói chêm chọc cười một phen. Liền lại quay lại chính mình trên mặt bàn vẽ tranh đi.

Dựa theo sư phụ quy định, xem như năm mươi lần đích trừng phạt cuối cùng làm xong, Sở Phong để bút xuống xoa xoa cổ tay, phát hiện Trình Nguyên tiên sinh chính đứng ở một bên, cẩn thận nhìn mình phạt sao bút pháp.

"Ừ, tốt hơn nhiều." Trình Nguyên tiên sinh gật gật đầu, giống như lơ đãng hỏi, "Trước ngực miệng vết thương nhiều sao?"

Sở Phong cười nói: "Tốt hơn nhiều, chính là còn có chút ngứa."

"Bầm khử nghỉ ngơi đi." Sư phụ phân phó một câu.

"Hảo, sư phụ cũng sớm một chút nghỉ ngơi." Sở Phong đứng dậy thi lễ. Chuẩn bị rời đi.

"Cùng người lui tới sự tình, ta không hiểu." Sở Phong đi tới cửa, Trình Nguyên tiên sinh thanh âm lại đang sau lưng lần nữa vang lên, "Người vì cái gì không nên khứ viện họa, nguyên nhân người đã từng đã nói với ta, ta tuy không dám gạt bừa, thế nhưng cũng đích xác vô pháp phản bác. Vật gì đó khác ta không dám nói, nhưng người tại họa tác trên đích thiên phú tuyệt đối là cao hơn qua Phó Nhạc Hòa. Nếu như hẳn có thể khảo thí vượt được, người lại càng thêm hẳn là nhẹ nhõm bước qua cánh cửa kia (đạo môn) hạm nhi."

"Nhưng kỳ thật người nói đối với, viện họa thi Hương dử tâm thường khoa cử bất đồng. Rất nhiều thứ đều cần suy tính. Nhân tình vãng lai đồ vật, ta đích thực là không hiểu, không hiểu rõ, đồng thời cũng không muốn hiểu rõ. Thế nhưng, Người nếu như đã hiểu rõ chính mình muốn đi đường, nên toàn lực ứng phó. Phương diện này đồ vật ta không giúp được người, người hẳn là đi cầu giáo dử Lục Văn Đoàn."

Trình Nguyên tiên sinh rất ít một hơi thuyết nhiều như vậy.

Cho dù là thời điểm này, tiên sinh cũng như trước không có ngừng đầu, tự phảng phát chính đang nói một mình.

Sở Phong nghe, nhìn nhìn hẳn hình mặt bên. Nội tâm nổi lên đủ loại phức tạp tâm tình, lại là cảm động lại là bất đắc dĩ lại là mừng rỡ, loại này loại góp nhặt đến một chỗ, cuối cùng chỉ có thể hóa thành thật sâu vài chào, cùng với một câu đồng ý.

Trình Nguyên tiên sinh là chán ghét nhất viện họa nhân, thế nhưng là hiện giờ vì Sở Phong, chẳng những đồng ý hẳn tham gia viện họa thi Hương, thậm chí còn đồng ý hẳn vì thi Hương cao trung nhi làm một ít phương diện nhân sự đi đi lại lại... Tất cả những cái này, đều là dử Trình Nguyên tiên sinh giá trị quan hoàn toàn không tương xứng. Thế nhưng là hết lần này tới lần khác hẳn lại đồng ý.

Đây không phải Sở Phong sĩ diện cái lão, mà là hẳn thật sự minh bạch, đồng ý để cho người thân cận mình đi làm cùng mình giá trị quan không tương xứng sự tình, là một loại lớn cỡ nào tín nhiệm.

...

...

Sở Phong ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, không có đi ra ngoài, vì vậy tiện lợi dùng đoạn này thời gian, vì viện họa thi Hương nỗ lực làm lên chuẩn bị.

Trình Nguyên tiên sinh giáo dục nghiêm khắc phải không tất nhiều lời, Sở Phong gần như tìm về nhớ năm đó chuẩn bị nghệ khảo thi cảm giác, **** hàng đêm đối với phê duyệt, khăn trương lại phong phú.

Sở Phong bị thương tin tức tự nhiên sẽ dần dần truyền ra, bất quá hai ba ngày công phu, rất nhiều người quen biết nghe hỏi mà đến. Tiêu Đình đưa tới một ít sinh da thuốc cùng với một ít thuốc bổ, Mã công công cũng đến nhà cười tủm tỉm đưa một ít thứ tốt, lại có ý tìm đến một vị ngự y vì Sở Phong khám và chữa bệnh một phen, loại này đãi ngộ là Sở Phong kiếp trước kiếp này chưa bao giờ nhận thức trôi qua, không khỏi cảm thấy có chút không

đám đương nổi.

Chẳng biết tại sao, thậm chí ngay cả Vương phủ bản thân đều tự mình tới cửa một chuyến, chẳng qua là khi Vương phủ nhìn thấy Lục phủ tắm biển cùng với Văn Đoan tiên sinh thời điểm, không khỏi ngẩn người.

"Tại hạ mắt vụng về, chỉ nhìn Lão Tiên Sinh như là một cái cổ nhân... Xin hỏi một câu, ngài là bằng không là năm đó trong triều làm quan Lục Văn Đoan Lão Tiên Sinh?" Vương phủ nhìn Văn Đoan tiên sinh, cảm giác, cảm thấy đầu quen mắt, nhưng lại không dám trực tiếp đến hỏi hần, sợ hãi lời nói vắng lại phía dưới lộ ra ngoài thân phận Huy Tông, vì vậy thừa dịp một cái không ai công phu, vụng trộm hỏi Sở Phong.

Huy Tông kia cái ngày mưa đi vào Phạm thị thi họa làm được thời điểm, chính là Vương phủ đi theo bên cạnh.

Từ lúc Sở Phong biết được thân phận Huy Tông, cũng không khỏi đang suy nghĩ lúc ấy đi theo Huy Tông bên người Vương phủ là nhân vật nào. Hiện giờ nghe nói đối phương họ Vương, lại nghe người bên ngoài gọi hần "Đại nhân", liền vừa đoán được vài phần.

Văn Đoan tiên sinh thân phận cũng không có cái gì che dấu tất yếu, thỉnh Vương phủ hỏi như vậy, Sở Phong liền gật đầu đáp: "Tiên sinh họ Lục, chữ thật là Văn Đoan hai chữ, trước kia là trong triều làm quan. Ngài nhận thức chúng ta tiên sinh sao?"

Wang phủ nghe xong, đáy lòng không khỏi cả kinh, nghĩ thầm chính mình dĩ vãng đối Sở Phong thiếu niên này ước định thật sự thấp chút, lập tức cười nói: "Văn Đoan tiên sinh đại danh, chúng ta những người này nơi nào sẽ chưa từng nghe qua. Chỉ là ta nhận biết lục Lão Tiên Sinh, lục Lão Tiên Sinh không nhìn được đặc ta mà thôi."

Sở Phong cười ứng, cũng không nhiều ngôn.

Wang phủ đối Sở Phong biểu hiện ra hiền lành dữ quan tâm tới cho dù hoàn tất, cũng không có ngừng lại quá nhiều thời gian liền vội vàng rời đi. Đối với nhân vật như bọn họ mà nói, Sở Phong chỉ là một cái con đường phía trước không rõ tiềm lực cổ, chỉ cần lấy lòng là được, ngược lại không cần quan chú quá nhiều thời gian.

Ngoại trừ những người này ra, thi họa làm được các đồng僚 cũng đến đây thăm mấy lần, Lý Lương Ký tại hồi Hàng Châu lúc trước cũng tới dạo qua một vòng, thật cũng không nói thêm cái gì tình cảnh, ngược lại bởi vì nghe nói Sở Phong bị nữ nhân cứu, cho nên cười nhạo hần một phen, nhi để lại một câu sẽ không theo Sở Phong đoạt nữ nhân, tiêu sai đi. Đương nhiên, tới số lần tới đa hay là Phạm gia nhân.

Phạm Thu Bạch tới hai lần, hai người tại Phạm gia tới tới bọn hạ nhân trước mặt, chỉ có thể nói một ít nhẹ nhàng nhàn nhạt, một ít tình cảm từ trong ánh mắt lưu chuyển mà ra lại tiếp thu qua, khiến trong không khí tràn ngập một loại đồ mi hoa hương vị.

"Sông ngân thanh thả thiển, khác phục kỷ hứa."

Tại lần thứ hai trước khi rời đi, Phạm Thu Bạch dùng một đôi sóng nước đồng dạng con người nhìn qua Sở Phong, nhẹ nhàng ngâm tụng một câu như vậy thơ.

Địu dàng nhất thủy, đưa tình không được ngừng.

Sở Phong âm thầm tiếp đằng sau một câu, trong nội tâm nói không rõ là phiền muộn hay là vui sướng, nhàn nhạt tình cảm như vậy lan tràn ra...

Về phần hung phạm thân phận, tại sự tình phát sinh ngày thứ ba, kỳ thật đã truyền ra.

Rốt cuộc Hà Quân Hạo cũng là Đông Kinh thành nổi danh nhân vật, hơn nữa phụ thân của Hà Quân Hạo chính là Kinh Sư phòng giữ, làm loại chuyện này, mặc dù nói không hơn là "Biến thù", nhưng cũng là biết rõ rồi mà còn cố phạm phải.

Huống chi, chuyện này dữ mua giết người nhân bất đồng, như vậy còn có một ít vòng qua vòng lại chỗ trống. Thế nhưng là Hà Quân Hạo là bên đường giết người, chẳng những trên đường người chứng kiến quá nhiều, liền ngay cả bản thân hần đối với cái này sự tình cũng thủ nhận bộc trực, một ý muốn chết...

Lúc ấy Hà Quân Hạo tự muốn chết đụng phải nam tòng, nhưng rất không may, nói cho cùng hần cũng chỉ là một kẻ thư sinh, đối với nhân thể cứng rắn vô cùng xương cốt nhất sợ, hần còn không có loại kia thoát cái liền đem chính mình đâm chết năng lực.

Hà Quân Hạo hôn mê bảy ngày, tại nha môn lên "Thẩm vấn" trong thừa nhận tội trạng của mình, nhi liền ngâm miệng không nói. Nghe nói, hần đến tận đây không có lại nói một câu.

Chuyện này tự nhiên chấn kinh rồi rất nhiều nhân, bao gồm Tiêu Đình, tại thông qua bốn phương tám hướng thủ đoạn, nghe ngóng Hà Quân Hạo nhận tội sự thật, Tiêu Đình trước tiên lại đẩy đến Sở Phong trong nhà, trịnh trọng dứt bỏ mình cùng Hà Quân Hạo quan hệ.

"Ta kỳ thật không thể nói hận hần, Hà Quân Hạo hần... Đại khái là loại kia 'Ký sinh du hà sinh lượng (Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng)' tâm tình, có thể lý giải, chỉ bất quá hần hành vi đích xác cực đoan chút." Sở Phong nhìn nhìn mặt mang vẻ lo lắng Tiêu Đình, cười nhạt an ủi.

Chu Du cùng Gia Cát Lượng này đối quan xứng là muốn đợi đến Minh triều mới bắt đầu đồ vật, Tiêu Đình trong lúc nhất thời ồn ào không rõ này điển cổ nói tới ai, lại cũng đại khái hiểu được ý tứ của Sở Phong, đáy lòng từng hạ một hơi.

"Bất kể thế nào thuyết, đây đều là giết người phóng hỏa tội lớn hình đáng, quan phủ nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ hần được! May mà Sở huynh

ngươi phúc lớn mạng lớn, không có bị loại lũ tiểu nhân này lấy tánh mạng." Tiêu Đình trịnh trọng chuyển lạ mà nói.

Sở Phong nghe, mỉm cười, nội tâm lại cũng càng minh bạch, vì sao Hà Quân Hạo hội cảm giác mình đến bước đường cùng, làm ra chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Sư huynh Phó Nhạc Hòa

Tại cự ly viện họa thi Hương còn một tháng nữa thời điểm, Sở Phong rốt cục gặp được sư huynh của mình, Phó Nhạc Hòa.

Đây hết thầy lại muốn quy công vụ Trương Phụng chi trương đãi chiếu, hẩn từ quê quán sau khi trở về, trước tiên nghe nói Sở Phong bị người hung tập kích sự tình, kinh hãi ngoài, thăm dò được Sở Phong chỗ ở, ôm một ít đồ vật đến xem.

Trương Phụng chi là ban ngày tới, cho nên Trình Nguyên tiên sinh đang ngủ, hai người cũng không có gặp được.

Sở Phong thời điểm này thương thế đã trên cơ bản được rồi, miệng vết thương đều kết thúc vậy, chỉ là phục hồi như cũ trong quá trình có chút ngưng, tại đây dạng tháng tám như trước mang theo nóng bỏng khí tức trong cuộc sống, như vậy miệng vết thương để cho hẩn trôi qua không phải là rất thoải mái. Thỉnh thoảng giờ tay nặn một cái trước ngực vết đao, hẩn không thể chọc thống khoái.

Chính là tại cuộc sống như vậy trong, Sở Phong hỏi tới chuyện Phó Nhạc Hòa.

Trương Phụng chi nao nao lên tiếng hỏi hai người quan hệ, thán phục ngoài tự nhiên cũng vui vẻ ý làm đáp câu dặt mồi nhân, chỉ là nội tâm không khỏi kinh ngạc, đến cùng là hạng người gì vật, có thể dạy dỗ hai cái như vậy đồ đệ.

Trương Phụng chi là vì số không nhiều biết phiền lâu đêm hôm đó chân tướng nhân, hẩn không phải là rất rõ ràng thân phận Sở Phong, lại cũng cho rằng Sở Phong không biết thân phận Huy Tông. Không thể không nói, đó là một rất có thú cục diện.

Sở dĩ hội coi trọng như vậy Sở Phong, sẽ ở nghe nói đối phương sau khi bị thương, vội vàng qua thăm hỏi, này một phần thiên đại mặt mũi khởi nguồn, tự nhiên là Huy Tông mang đến.

Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, bởi vì Trương Phụng chi hỏi lâu không tại Đông Kinh thành, rất nhiều chuyện hẩn còn không rõ ràng lắm.

Viện họa đãi chiếu dữ năm nay thí sinh gặp mặt, loại này lui tới không tốt tại quán rượu trà bất chấp mọi thứ loại này công khai nơi tiến hành, cho nên Trương Phụng chi tướng Sở Phong cùng Phó Nhạc Hòa hẹn đến trong nhà mình.

Đầu tháng tám dạ sắc đã mang lên như nước đồng dạng cảm giác mát, không thích hợp tại bên ngoài trong nội viện uống rượu, vì vậy có thể cung cấp ba người nâng cốc tiểu tiệc rượu được an bài tại thiên sảnh, cửa sổ Lăng Nguyệt, vân đạm sao thưa, lại cũng có chút phong nhã hương vị.

Trương Phụng chi chính là một cái ba tiền sân nhỏ, trong nhà thê tử cùng một Song nhi nữ, hai cái thường ở hạ nhân cùng mướn tới đầu bếp nữ. Ngược lại sinh hoạt mỹ mãn đoàn viên.

Phó Nhạc Hòa là một cái hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mày kiếm mắt sáng nam tử, vóc người cao ráo, giữa lông mày rất có khí khái hào hùng, tại nhìn thấy Sở Phong thời điểm, Phó Nhạc Hòa vội vàng hướng trước nhanh đi vài bước, trùng điệp bắt tay của Sở Phong cổ tay, há hốc mồm lại không biết hẩn là gọi Sở Phong cái gì.

"Sư huynh."

Sở Phong mỉm cười, dẫn đầu kêu một tiếng.

Phó Nhạc Hòa bất đắc dĩ cười khổ, lắc đầu liên tục: "Sư phụ sợ là sớm đã không nhận ta tên đồ đệ này."

"Ngược lại không hẩn vậy." Sở Phong cười nói. "Sư phụ mặc dù nói qua tương sư huynh ngươi trực xuất sư môn ngoan thoại, nhưng cũng không có chân chính làm như vậy qua, cho nên ngươi hay là sư huynh của ta."

Phó Nhạc Hòa nhất thời không biết nên như hà ngôn ngữ, cầm lấy cánh tay của Sở Phong thật lâu, toàn thân đều có chút rất nhỏ phát run.

Có thể tận khả năng khứ thông cảm, rồi lại vô pháp hoàn toàn cảm nhận được tâm tình của đối phương, Sở Phong ngược lại không có bởi vì trên cánh

tay rất nhỏ đau đớn trở ra, chỉ là hơi hơi thở dài một tiếng

"Các người sư huynh đệ hai người, ngày sau cùng tồn tại viện hoa, lui tới thời gian còn có rất nhiều. Hà tất hiện tại như vậy tinh táo tương tích, giống như là ly biệt." Trương Phụng chỉ ở một bên nhìn, cảm thấy hai người ở giữa bầu không khí quá mức thê lương chút, vội vàng cười tiến lên đánh cái ha ha, lại đem hai người hướng bàn tiệc trên dần.

"Đầu bếp nữ làm xong bữa tiệc này ta để cho nàng đi trước trở về, chúng ta ăn trước, nếu có cái gì không đủ, để cho vợ làm tiếp là tốt rồi." Trương Phụng chỉ dẫn hai người ngồi vào vị trí, cười nói, "Ngày ba đạo thái là vợ xuống bếp làm. Nói là từ nhỏ ở nhà mẹ đẻ liền bắt đầu luyện chuyên môn, các người nếm thử, bình luận bình luận."

Trước mắt lấy trên mặt bàn năm sáu cái món ăn nóng cộng thêm ba đạo món ăn nguội, Phó Nhạc Hòa vội vàng chấp tay cười nói: "Chuyện lần này thật sự là làm phiền Trương đại nhân. Chuẩn bị thịnh soạn như vậy, chúng ta sư huynh đệ hai người thật sự là băn khoăn."

"Ha ha! Đây là nơi nào, người ta một chỗ làm quan không nói, ta cùng với Sở lang tại thiền lâu cũng có chút xảo diệu duyên phận, đâu còn có cái gì khách sáo đạo lý." Trương Phụng mà nói bỏ đi, dẫn hai người khấn quỳ trước bàn khi có việc cưới xin hay tang ma đã ngồi.

Thời điểm này. Một cái quần thoa nữ tử từ màn cửa đi ra, hướng về phía Sở Phong, Phó Nhạc Hòa hai người thi lễ.

"Đây là vợ." Trương Phụng chỉ giới thiệu một chút, "Vị Phó Nhạc Hòa này phó đãi chiếu là ta viện hoa đồng liêu, vị Sở Phong này Sở lang quân, chính là hôm nay danh trấn người của Kinh Sư vật."

Sở Phong hai người vội vàng đứng dậy thi lễ, kêu một tiếng "Bà chị".

"Không dám nhận." Nữ tử hoàn lễ, vì mọi người thêm tửu, thêm đến Sở Phong nơi này lại nhớ tới cái gì, mở to hai mắt hỏi, "Sở lang quân người... Bây giờ là không phải không năng uống rượu?"

Trương Phụng chỉ nghe vậy vỗ trán nhĩ, nói: "Nhìn ta này đầu óc, lại đem này nhất mảnh vụn (gốc) đã quên. Sở lang quân thương còn chưa khỏe lưu loát, cũng không dám uống những vật này... Nhanh đi cho Sở lang lụng chút nước trà."

"Không cần đặc biệt vì ta phiền toái, ta uống một chút nước là tốt rồi." Sở Phong vội vàng nói.

Nữ tử tự khư chuẩn bị nước trà, bận việc một hồi, lại kính Phó Nhạc Hòa nhất bôi, lúc này mới miệng ngồn "Không hề quấy rầy", lui xuống.

Phó Nhạc Hòa trong lòng có chút lo lắng, nhìn không được hỏi: "Sở lang, thương thế của người vừa vụn chút ít? Trước nghe nói chuyện này, thật sự là không nghĩ tới... Kia Hà Quân Hạo, ta trước kia là gặp qua mấy lần, thoát nhìn cũng là hảo hoa phong nhã, không nghĩ muốn vậy mà sẽ làm ra chuyện như vậy. Hai người các người trong đó là có cái gì kờ hồ sao?"

Sở Phong lắc đầu, nói: "Chỉ bị chút thương da thịt mà thôi, cũng sớm đã hảo không sai biệt lắm. Bất quá ta đích xác không thể uống rượu, một chén rượu ngược lại, đây tuyệt đối là đại lời nói thật, nửa điểm giả cũng không trộn lẫn."

Kiên Sở Phong tương câu chuyện dẫn đi, Phó Nhạc Hòa liền không tốt nhiều hơn nữa hỏi, chỉ là thời điểm này nhìn không được đánh giá chính mình một sư đệ, nghĩ đến những ngày này nghe được có quan hệ hần tin đồn, nội tâm nói không rõ là cảm giác gì.

"Sư phụ thân thể cũng không tệ lắm, chỉ là mỗi ngày cũng đều là buổi tối về tranh ban ngày ngủ, ngày đêm điên đảo." Sở Phong đột nhiên nhớ tới này mảnh vụn (gốc), cảm thấy hần là Phó Nhạc Hòa hết sức quan tâm sự tình.

Phó Nhạc Hòa nghe vậy, không khỏi tâm tình lại có chút sục sôi, ngửa đầu một ngụm rượu uống cạn, đại khái là bị mùi rượu hun đến, con mắt lại có chút đỏ lên.

"Sư phụ còn ở lại Hàng Châu Thành Liễu Thanh trong ngõ nhỏ sao?" Phó Nhạc Hòa ách lấy cuồng hống hỏi.

Sở Phong mỉm cười lắc đầu: "Sư phụ tại Đông Kinh thành đầu, ta Bắc thượng tới khảo thí viện hoa, thuyết phục sư phụ, hần cũng liền cùng đi theo."

Phó Nhạc Hòa mở to hai mắt nhìn, đầu chịu tin tưởng.

"Làm sao có thể? Ta lúc trước cùng sư phụ thuyết muốn khảo thí viện hoa, sư phụ trực tiếp tương ta ném ra cửa phòng, đến bây giờ cũng không chịu gặp lại ta một mặt. Làm sao có thể..."

Sở Phong hơi hơi thở dài: "Lại nói tiếp hay là Văn Đao tiên sinh công lao. A, Lục Văn Đao lục Lão Tiên Sinh, là ta mặt khác một vị lão sư, ta từ Văn Đao tiên sinh chỗ đó học toàn khắc. Hiện tại sư phụ cũng ở lại Lục phủ, chính là Trương Đại Nhân lúc trước đi qua chỗ đó."

Trương Phụng chỉ nghe vậy sững sờ: "Hôm qua nhìn thấy vị kia Lão Tiên Sinh, chính là Sơn Âm Lục thị Lục Văn Đao?"

"Vâng." Sở Phong cười gật đầu.

"Trời ạ!" Trương Phụng chỉ vỗ đùi, "Lục Lão Tiên Sinh vẫn còn ở Đông Kinh nội thành làm quan thời điểm, cái kia một tay toàn khắc con dấu công phu chính là danh trấn Kinh Sư. Người cũng là lục Lão Tiên Sinh đồ đệ?"

Sở Phong cười gãi gãi đầu: "Ta vừa mới bắt đầu đi theo học, ngay cả chút da mao cũng không thông. Tiên sinh hiện tại cũng không lớn chịu dạy ta, chỉ làm cho ta chuẩn bị viện họa cuộc thi."

"Nguyên lai như thế." Trương Phụng chỉ gật gật đầu, cười nói, "Sở lang chẳng những dữ Phó đại nhân là đồng môn, còn từ lúc Lão Tiên Sinh chỗ đó học toàn khác, tất nhiên hữu bất thường chỗ."

"Cũng không có, chỉ là cơ duyên xảo hợp mà thôi." Sở Phong lắc đầu.

"Phiền lâu sự tình hiện giờ toàn bộ Kinh Thành đều là biết. Sư đệ người họa tác có thể nhỏ đặc thứ nhất, tự nhiên hữu chỗ lợi hại. Ta tuy chưa từng gặp qua, cũng biết đây không phải người bình thường có thể làm được. Xem ra lần này viện họa thi Hương, sư đệ người cũng là nhất định phải có được." Phó Nhạc Hòa vẫn về từ chén nhỏ cười nói.

Sở Phong bật cười nói: "Nguyên lai sư huynh không biết sao?"

"Cái gì?" Phó Nhạc Hòa không hiểu nhìn nhìn hắn.

Sở Phong nhìn Trương Phụng nhất mắt, cười nói: "Trương Đại Nhân là biết, bức họa kia cũng không phải là ta chỗ làm, chẳng qua là vẽ tranh nhân mượn có tên của ta mà thôi."

Dứt lời, Sở Phong vừa cười lắc đầu, hơi hơi thở dài: "Ta kỹ năng vẽ nếu là có thể đạt tới kia đợi trình độ... Ai, sợ là đời này đều chỉ năng nhìn qua kỳ bóng lưng."

Phó Nhạc Hòa kinh hãi há to miệng. Trương Phụng chỉ cũng không nghĩ tới, Sở Phong hội tương chuyện này như thế thân nhiên nói ra, nhất thời cũng không khỏi trở mắt tại nơi này, không biết nên như hà ứng đối.

"Sư huynh kiên ta bức họa kia sao? Phiền lâu đêm đó, chúc lên tên của ta kia bức " mỹ nhân đồ ". Sở Phong mỉm cười hỏi.

"Không có." Phó Nhạc Hòa như trước đang khiếp sợ, không có hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, "Nghe nói đêm đó, họa tác bị bắt tại phiền lâu, thế nhưng là ba ngày sau, phiền lâu nhà kho không cẩn thận cháy, đêm hôm đó bản thảo cũng bị đốt sạch... Lúc ấy còn cảm thấy mười phần đáng tiếc, cái này sao lại nói tiếp..."

Phó Nhạc Hòa ánh mắt khiếp sợ bất kể như thế nào cũng che dấu không lên.

Sở Phong gật gật đầu, mỉm cười nói: "Vẽ họa tác chân chính tác giả cụ thể thân phận, kỳ thật ta là không rõ ràng lắm, nhưng từ ngày đó tình hình đến xem, dù sao cũng là Hoàng Thân Quốc Thích một loại nhân vật. Ha ha, Trương Đại Nhân nhất định là biết được, xin ngài yên tâm, ta ngược lại không có rất ngạc nhiên, ài! Chỉ là chán kinh vu vị kia quý nhân năng lực mà thôi. Như vậy bút pháp... Thật sự là, không giống phạm trần chi vật."

Lời này tám phần thực hai phần giả, tán thưởng vu Huy Tông kỹ pháp là vạn phần rõ ràng, nhưng thân phận Huy Tông, Sở Phong từ lúc ngày đó thấy được gầy kim thể, tự đã hoàn toàn kết luận.

"Ha ha, bây giờ suy nghĩ một chút, nhất định là vị kia quý nhân sợ hãi sự tình bị người khác phát hiện, cho nên lấy nhân một mồi lửa đốt đi kia bức " mỹ nhân đồ ". Bỏ đi, nhắc tới cũng là đáng tiếc, dù sao cũng là cao như vậy hay bút pháp. Bất quá nói lại, đối với vị kia quý nhân mà nói, kia đại khái cũng chỉ là chỉ là ngẫu nhiên đồ vật a, không coi là cái gì." Sở Phong lắc đầu cười cười.

Phó Nhạc Hòa cũng không phải ngu xuẩn nhân, thời điểm này dùng kính hải không thôi con mắt nhìn Trương Phụng nhất mắt, trong ánh mắt mang theo thấp thoáng hồi ý tứ.

Trương Phụng chỉ bắt đặc dĩ vụng trộm buông tay, lấy mười phần rất nhỏ trình độ gật đầu.

Sắc mặt Phó Nhạc Hòa, xoát thoáng cái tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Đông Kinh mét quý, cư đại không dễ

Tự Huy Tông chấp chính đến nay, viện họa, thư viện dữ các triều đại đổi thay địa vị so sánh, rõ ràng tăng lên.

Luận kỷ trung nguyên do, tự nhiên là bởi vì Huy Tông thi họa hoàng đế đối với tác phẩm nghệ thuật hết sức coi trọng.

Huy Tông chính mình chính là một cái nghệ thuật lĩnh vực toàn tài thêm thiên tài, được vinh dự "Đương thời đệ nhất nhân" không có vấn đề gì cả, hơn nữa quan trọng nhất là, hắn có được thập phần cường đại đoán được tính ánh mắt.

Hắn lục soát La Thiên ở dưới danh gia tranh chữ, mệnh tại viện họa, thư viện nhậm chức mọi người hơi bị bảo tồn. Hơn nữa không đơn thuần là bảo tồn, còn muốn lâm phong chế bảo tồn, biên tập thành sách, đây là một mục truyền lưu đến đời sau "Tuyên Hòa bản mẫu tập vẽ" cùng "Tuyên Hòa sách phổ".

Này hai quyển sách thành sách vụ Tuyên Hòa trong năm, có thể nói là toàn bộ cung đình giấu vốn mục lục, lại không đơn thuần là mục lục. Hai quyển trong sách còn mang theo rất nhiều lời bình dứ luận điểm, toàn bộ Bắc Tống trong năm cung đình thi họa phải giám định và thưởng thức mục quang, cùng với đối thi họa kỹ xảo bình phán, tất cả đều ẩn chứa ở trong đó.

Đối với đời sau nghiên cứu trước Nhân Thư họa người đến thuyết, này hai quyển cơ hồ là Thánh kinh đồng dạng tồn tại.

Nhi những sách này tự nhiên không phải là cứ thế biến ra, chân chính chấp hành biên soạn giả, chính là tương tự Sở Phong hiện giờ đối diện chỗ ngồi lên những nhân vật này.

Khoa cử chính thức thiết lập "Họa khoa" cuộc thi, là tại Huy Tông sùng yên tình ba năm, phân ra vì Phật đạo, nhân vật, sơn thủy, chim thú, hoa trúc, phòng mộc sáu khoa, nhi thi vào viện họa, lại căn cứ thân phận chia làm "Sĩ lưu" cùng "Tập lưu" hai loại, tách ra bồi dưỡng, không ngừng khảo hạch.

Viện họa chức vụ cơ bản phân thành học chánh, nghệ học, đãi chiếu, chi hầu, cung phụng, họa đệ tử cấp 6, chức cấp theo thứ tự thấp kém một ít, Trương Phụng chi cùng Phó Nhạc Hòa cũng có thể trở thành viện họa đãi chiếu, có thể thấy hai người năng lực cũng không phải phi phàm hạng người.

Theo Sở Phong biết, chân chính có thể được hoàng đế triệu kiến họa sĩ, cũng chính là có thể nhìn thấy thánh ngôn họa sĩ, đều là đãi chiếu trở lên nhân vật. Chỉ là, dù vậy, cũng có không thiếu đãi chiếu là suốt đời vô pháp nhìn thấy thiên nhan.

Thế nhưng là hiện giờ, Sở Phong chẳng những gặp được Huy Tông, thậm chí còn dứ Huy Tông hữu chút kỳ lạ liên hệ. Phó Nhạc Hòa bỗng nhiên đã minh bạch. Vì sao cho tới nay cùng mình cũng không quen thuộc Trương Phụng chi, lại đột nhiên nhiệt tâm như vậy tương chính mình mới được trong nhà, vì chính mình dứ Sở Phong gặp nhau cung cấp hoàn cảnh.

Nhưng hắn trong nội tâm càng thêm kinh ngạc chính là, Sở Phong tại sao lại hữu vận khí tốt như vậy. Gặp được quan gia mà không biết...

"Mặc kệ vị này quý nhân là ai, sư đệ, hắn có thể cùng ngươi hữu như vậy một phen gặp gỡ cũng đích thực là duyên phận sâu." Phó Nhạc Hòa đánh cái ha ha, cười nói.

Trương Phụng chi ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Không nghĩ tới Sở lang như thế thẳng thắn. Ta vốn không muốn nhiều lời. Vị kia quý nhân là biển tình hầu, hắn sống Giao Châu trên đất, không thể nào tới trong kinh. Biển tình hầu kỹ năng vẽ là ngay cả quan gia cũng khoe khen, chỉ là không nghĩ tới sẽ cùng Sở lang hữu như vậy duyên phận. Khục! Hầu Gia nguyên bản không muốn ta nhiều lời có quan hệ với thân phận của hắn sự tình, bất quá Sở lang nếu như muốn khảo thi viện họa, sớm muộn gì sẽ biết, ha ha, chỉ là chuyện đó trở ra ta miệng vào khỏi hai người các ngươi chi tai, tựu chớ để xa hơn truyền ra bên ngoài."

Lòng Trương Phụng lĩnh thần hội ứng, Sở Phong cũng cười một giọng nói "Vâng".

Có quan hệ Huy Tông thân phận đủ loại sự tình xem như như vậy bỏ qua. Ba người liền lại nói chút viện họa sự tình, cùng với thi Hương cần chú ý đủ loại sự tình, xem như cho Sở Phong giới thiệu một phen, Sở Phong rất có đạt được.

"Viện họa khoa khảo thi trên cơ bản đều đã thơ Đường vì đề. Khứ niên hoa trúc khoa đề mục là 'Trúc tòa kiều biên bán rượu gia', đại đa số nhân họa đều là từ quán tại trong rừng trúc ẩn hiện, nhi được đầu danh vị nào, lại là phương pháp trái ngược. Ha ha, Sở lang, nếu là ngươi đến vẽ này một bức, muốn như hà bố cục?"

Trương Phụng chi từ hưng say sưa. Cười hỏi.

Sở Phong nghĩ nghĩ, nói: "Họa thành từ quán tại rừng trúc đang lúc ẩn hiện, trái phía trên bố cục từ quán, đã đủ rồi từ cò. Phải góc dưới họa cầu nhỏ lưu thủy, đây là nhất quy củ họa pháp."

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, Sở Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cười nói: "Nếu như Trương Đại Nhân thuyết vị kia là 'Phương pháp trái ngược', ta nghĩ... Chẳng lẽ lại hắn họa chính là đưa thân vào từ quán, cách bảng hiệu thấy rừng trúc, cầu nhỏ. . . Cảnh vật?"

Trương Phụng chi nghe vậy. Dừ bên cạnh Phó Nhạc Hòa liếc nhau một cái, vỗ tay cười nói: "Ha ha! Không hổ là Phó đại nhân đích sư đệ, đối hình ảnh bố cục quả nhiên tuyệt diệu, một chút tựu thấu. Phó đại nhân, xem ra lệnh sư đệ rất có người phong thái a!"

Phó Nhạc Hòa dứ Trương Phụng chi tổng cộng cũng không có mấy qua mấy câu, nào biết đầu đối phương có cái gì phong thái, vì vậy cười nói: "Không dám nhận, ta chỉ là một cái tài trí bình thường mà thôi, năm đó đánh bại đánh bại mới thi đậu viện họa, nào dám đi theo tòa hai người các ngươi đánh đồng."

"Phó đại nhân hà tất như thế khiêm tốn nha... Đúng rồi, Phó đại nhân là năm nào vào khỏi viện họa?"

"Hiện tại tính hạ xuống cũng có tám năm."

"Mười chín tuổi đẹp như tranh viện, chỉ cần từ nơi này tuổi tác mà nói, đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề. Ta còn nhớ kỹ, năm đó ta khảo thí viện họa, đề mục xuất chính là câu kia 'Hồi xem phía chân trời hạ trung lưu, nhâm trên vô tâm vân đối với trục'. A, đúng rồi, viện họa khoa khảo thí tổng cộng sáu khoa có thể tuyển, người muốn khảo thí chính là kia nhất khoa?" Trương Phụng chỉ tò mò hỏi.

Sở Phong nghĩ nghĩ, ngượng ngùng cười cười: "Son thủy a, kỳ ta của hần cũng không lớn hội."

"Sư huynh của người như thế họa sĩ, nghĩ đến người cũng sẽ không sai đi nơi nào." Trương Phụng chỉ đạo.

Trương Phụng chỉ dữ Phó Nhạc Hòa kỳ thật cũng chưa gặp qua Sở Phong họa, đối với hần kỹ năng vẽ đến cùng có thể đạt tới cái loại gì trình độ độ, hai người là cũng không rõ ràng.

bất quá đối với Trương Phụng chỉ lai thuyết, hiện giờ loại này loại cũng bất quá chính là vì bán tốt, nếu như Sở Phong thật có thể đủ thi vào viện họa, kia sau lưng tự nhiên không thể thiếu Huy Tông âm thầm tương trợ, như vậy mình cũng xem như bắt lấy nhất điều rất có ý tứ tuyển, ngày sau tự nhiên hữu đất dụng võ.

Nếu như Sở Phong thi không đậu, mình cũng bất quá chỉ là lãng phí một ít thời gian dữ rượu và thức ăn, đơn giản như vậy thành phẩm, hần còn là có thể gánh nặng.

Nhi đối Phó Nhạc Hòa mà nói, nếu như Sở Phong thật sự vào viện họa, đối với hần mình cùng Trình Nguyên tiên sinh quan hệ mà nói, e rằng hội trở thành một thật lớn bước ngoặt. Đối với cái này một chút, hần tự nhiên là mong mỏi.

Chỉ là... Phó Nhạc Hòa nhìn nhìn Sở Phong cử chỉ, nghĩ đến lúc trước hần như vậy thẳng thắn thành khẩn nói ra phiền lâu cả đêm chân tướng, hần cũng không khỏi có chút để ý... Sư đệ đơn thuần như vậy người thiện lương, thật có thể đủ tại cái đó nhìn như một mảnh nghệ thuật Tịnh Thổ địa phương, sinh tồn hạ xuống sao?

Nghĩ tới đây, Phó Nhạc Hòa âm thầm hạ quyết tâm... Nếu như Sở Phong khảo thí không tiến viện họa thì cũng thôi. Nếu như sư đệ thật sự cùng mình tại viện họa cộng sự, mình nhất định phải đem hết toàn lực bảo hộ hần.

Một ngụm rượu dưới nước bụng, Phó Nhạc Hòa rất nhanh nắm tay...

Đêm khuya thời gian, Trương Phụng chỉ tuy vài lần lưu lại khách, Sở Phong dữ Phó Nhạc Hòa cũng sợ hãi trong phường đại môn lạc tỏa, không dám lần nữa nhiều hơn dừng lại.

"Đáng tiếc hần xá đơn sơ, phòng trọ chỉ hữu một gian, nếu như bằng không thì, chúng ta ba người tất nhiên muốn liên thủ tâm tình suốt cả đêm mới tốt. A! Rất nhiều năm không có vui vẻ như vậy qua." Trương Phụng chỉ khách khí nói.

Phó Nhạc Hòa mang theo Sở Phong nói chút lời khách khí, lại bái biệt trong nhà nữ chủ nhân, đi ra cửa.

"Sư đệ, người như hà trở về?" Phó Nhạc Hòa quan tâm hỏi.

Sở Phong chỉ chỉ cách đó không xa xe ngựa, xa phu sớm đã nhìn thấy đi ra Trương phủ đại môn Sở Phong, từ đăng hoa mờ nhạt tiểu mặt quán bên trong đứng dậy, vội vàng khur dòm mã.

"Ta thừa lúc lập tức xe tới. Sư huynh người sao?" Sở Phong hỏi.

Phó Nhạc Hòa cười nói: "Ta đi trên đường cái đại lý xe tùy tiện tìm một cái chiếc là tốt rồi."

"Vậy hà tất phiền toái, ta đưa người đi." Sở Phong cười nói, "Vừa vặn hai người chúng ta cũng có thể nhiều lời nói chuyện."

Phó Nhạc Hòa chần chờ một chút, hỏi: "Nhà của ta tại thành nam ỏ nê ngõ hẻm, sẽ không quá nhiều phiền sao?"

"Cùng sư huynh người đồng hành, rất xa cũng không tính nhiều." Sở Phong cười bắt Phó Nhạc Hòa tay áo, cùng hần cùng nhau đạp xe, "Trương Đại Ca phiền toái người, đi trước thành nam ỏ nê ngõ hẻm."

"Được rồi!"

Lão Trương cười ứng, đánh ngựa hành sử.

Phó Nhạc Hòa trong nội tâm nghĩ đến có quan hệ Huy Tông thân phận vấn đề, suy nghĩ lấy rốt cuộc muốn không muốn báo cho Sở Phong lời nói thật.

Loại này chần chờ ngược lại không phải là bởi vì hần đối Sở Phong có chỗ giữ lại, mà là thứ nhất, hần lúc ấy rốt cuộc không tại hiện trường, không có cách nào hoàn toàn xác định kia quý nhân quả nhiên là Huy Tông. Thứ hai, hần là đang sợ Sở Phong tâm lý thừa nhận năng lực. Hần đối với Sở Phong lý giải còn quá ít, vạn nhất Sở Phong biết chân tướng, hoặc hưng phấn hoặc sợ hãi, tương thân phận Huy Tông nói ra, vậy hần phải đối mặt, chỉ sợ sẽ là một cái khác hoàn toàn bất đồng cục diện.

Nói trắng ra là, chính là Phó Nhạc Hòa tại nhìn thấy Sở Phong nhìn một lần, liền bắt đầu thực hiện nổi lên sư huynh trách nhiệm cùng nghĩa vụ. Hần tương

Sở Phong đã coi như là chính mình trẻ người non dạ tiểu sư đệ, không cho phép bất luận kẻ nào hoặc là sự tình tổn thương tới hắn.

"Sư huynh trong nhà còn có người khác sao?"

Sở Phong kiên sắc mặt Phó Nhạc Hòa tại bên đường đăng hoa dưới lúc ẩn lúc hiện, đại khái có thể đoán được ý nghĩ của hắn, vì vậy trước tiên mở miệng, đánh vỡ loại này nặng nề dữ xấu hổ.

Phó Nhạc Hòa cười nhạt nói: "Tại Đông Kinh nội thành chỉ hữu chính ta sống một mình. Thê tử cùng hài tử đều tại gia hương, nơi này... Ai, Đông Kinh mất quý, cư đại không dễ."

Sở Phong nhìn nhìn Phó Nhạc Hòa giữa lông mày nhàn nhạt mỗi một, hỏi: "Không biết sư huynh gia hương ở nơi nào?"

"Cô Tô, hiện giờ giọng nói quê hương đã thính không lớn xuất ra ba." Phó Nhạc Hòa lắc đầu cười cười, "Người khác là 'Giọng nói quê hương không cái tóc mai suy', ta là tóc cũng trợn mắt nhìn giọng nói quê hương cũng sửa lại, ai, nhưng như cũ kẻ vô tích sự."

"Sư huynh hà tất khiêm tốn, ta nếu là có thể thi vào viện họa, đã muốn cảm ơn trời đất." Sở Phong cười nói.

Phó Nhạc Hòa mỉm cười nói: "Sư phụ hắn, chưa bao giờ lung tung thu đồ đệ. Hắn nếu như có thể thu người làm đồ đệ, đã nói rõ rất nhiều vấn đề. Hơn nữa sư phụ thậm chí đồng ý để cho người thi vào viện họa... Ta tin tưởng năng lực của người, nhất định còn mạnh hơn ta rất nhiều."

"Cũng không có, sư phụ trước đó vài ngày còn nói ta một hồi." Sở Phong gãi gãi đầu, hi hi cười cười, hắn nghĩ đến một vấn đề, vì vậy hai mắt lóe ra khác thường hào quang, "Sư huynh, viện họa có phải hay không rất khó?"

Phó Nhạc Hòa cũng sờ: "Cái gì gọi là rất khó?"

"Chính là siêu cấp hơn danh Nhân Thư vẽ ở bên trong, tẩu hai bước liền có thể thấy được Vương Hi Chi sách thiếp, lại đi hai bước liền có thể nhìn thấy Cố Khải Chi bức họa?" Sở Phong ngẫm lại lấy loại kia tình hình, hưng phấn không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Truy cầu, cuồng quyền dữ thi Hương

"Chính là cấp hơn danh Nhân Thư vẽ ở bên trong, tẩu hai bước liền có thể thấy được Vương Hi Chi sách thiếp, lại đi hai bước liền có thể nhìn thấy Cố Khải Chi bức họa?"

Phó Nhạc Hòa nghe những lời này, nếu như trong miệng của hắn có rượu thủy, đoán chừng sẽ trực tiếp phun ra. ? ? w?

Cơ hồ là dùng không thể tin ánh mắt nhìn qua Sở Phong, Phó Nhạc Hòa đưa tay phải ra ngón trỏ xoa xoa mi tâm, bất đắc dĩ cười khổ: "Người tiểu gia hòa này trong đầu, đến cùng đều thả chút gì đó này nọ, tại sao có thể có như thể ý nghĩ cổ quái? Ta nghe nói người bây giờ là tại Phạm gia thi họa hành làm quản gia? Có thể coi là là tại thi họa hành trong, chân chính những cái kia bản đơn lẻ, sách quý thứ tốt, cũng sẽ không trực tiếp tại trong hành lang để đó à? Huống chi, viện họa là quan gia viện họa, thu nạp cũng đều là toàn bộ thiên hạ tối vật trân quý. Nếu như tất cả viện họa bên trong nhân cũng có thể thấy được, tiếp xúc đến, ném đi thể nào? Hà?"

Sở Phong nghe vậy, không khỏi thề lười, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Thế nhưng tình tế suy nghĩ đích xác là như vậy đạo lý, đó của mình điểm ý nghĩ, vẫn là đem Tuyên Hòa viện họa trở thành cổ cung viện bảo tàng... Hiện giờ viện họa là hoàng gia ngự dụng cơ cấu, cũng không phải là nhà bảo tàng quốc gia.

"Vậy... Ta nói sư huynh, đã tới rồi vị trí nào, tài năng chân chính tiếp xúc đến những sách kia họa đầu này?" Trong đôi mắt Sở Phong lóe ra hào quang, xoa tay bộ dáng để cho Phó Nhạc Hòa không khỏi bật cười.

"Ta cuối cùng xem như minh bạch, người vì sao phải thi vào viện họa." Phó Nhạc Hòa hơi hơi ngửa đầu, thở dài một tiếng, sắc mặt phức tạp, "Ta cũng rất cục minh bạch, vì sao sư phụ đối với ta khảo thi viện họa việc này cảm thấy lòng đầy căm phẫn, thế nhưng là đối với người lại trở thành mặt khác một phen thái độ... Ha ha, ta rất cuộc chỉ là một kẻ phạm tục, đến vẽ viện chỉ là cầu một cái thăng chức rất nhanh, danh khắp thiên hạ mà thôi. Nhi người, là chân chính yêu thích tranh người, hao hết tâm tư thi vào viện họa, chẳng lẽ chỉ là muốn muốn tiếp xúc đến những cái kia danh gia di tác sao?"

Sở Phong gật đầu cười: "Có thể thường thức danh tác ngoài, nếu là còn có thể để mình kỹ năng vẽ cũng đi theo đề thăng một ít, ta đây tự nhiên cũng sẽ

không cự tuyệt."

Tại ngàn năm về sau trong cuộc sống, những cái kia vì nghệ khảo thi không ngừng chuẩn bị chiến ôn tập trong cuộc sống, Sở Phong cũng từng nghĩ tới rất nhiều thứ. ? ? ? ` kỷ trung nhất điển hình, cũng là từng cái trải qua kỳ thi Đại Học ôn tập người đều hỏi vấn đề, chính là: Hiện tại làm những cái này, có ý nghĩa gì.

Mỗi người đều từ nơi này câu hỏi ở bên trong lấy được bất đồng đáp án. Có người thì vì thật lớn học, công việc tốt. Có người cảm thấy là vì xác định chính mình xã hội tầng thứ, có người thì vì để cho cha mẹ thoả mãn, còn có một ít nhân, thuần túy là trước khi thi vài người khảo thi thói quen, thông hận bị người khác qua loại cảm giác đó. Đương nhiên. Cũng có một số người đáp án dĩ nhiên là "Không có chút ý nghĩa nào", vì vậy buông tha cho con đường này, đi đến một khác nhất điều nhân sinh hành trình.

Mà đối với Sở Phong mà nói, nghệ khảo thi là hấn một khối nước cờ đầu.

Tương đối mà nói, Sở Phong là một cái hạnh phúc nhân, hấn sớm tự tìm tới chính mình mục tiêu cuộc sống, bị vì thế tìm đến một cái rõ ràng con đường.

Không có mục tiêu nhân luôn là sống rất nước chảy bèo trôi. Đương nhiên, đây không phải thuyết nước chảy bèo trôi không tốt, chỉ là loại cuộc sống này đôi khi thật không có hữu mục đích tính, quá tùy ý. Cũng quá mức tùy cơ, đối với người trẻ tuổi mà nói, e rằng cũng không phải một loại rất thích hợp lựa chọn.

Nhưng mục tiêu cuộc sống từ trước đến nay cũng không phải rất dễ dàng tìm kiếm. Đối với Sở Phong mà nói, vẽ tranh là hấn thích lại còn am hiểu sự tình, vì vậy hấn đem nhất lên, bỏ vào trước mắt của mình, hướng về cái hướng kia chạy trốn mà đi. Thế nhưng là đối với đại đa số người đến thuyết, muốn tìm được "Thích" cùng "Am hiểu" hai cái này kết hợp, cũng không phải đơn giản như vậy sự tình dễ dàng.

Cho nên nói, Sở Phong là may mắn.

Không phải là tất cả mọi người có được hấn vận khí như vậy.

Tại hấn xác định mục tiêu cuộc sống về sau. Hấn suy tư rất nhiều, tưởng tượng rất nhiều. Ngàn năm về sau trường học vị lão sư kia cũng giúp hấn suy nghĩ rất nhiều, có quan hệ ngày sau học tập đồ vật, công tác đồ vật, cả cuộc đời quy hoạch... Đương nhiên. Cũng chỉ là một ít đại hệ thống mà thôi, nếu là chuẩn xác đến chi tiết, tự không khỏi quá mức không thú vị.

Sở Phong cái gọi là nhân sinh quy hoạch cũng rất đơn giản, tiền khảo trên cả nước trường học tốt nhất, học tập tốt về sau ra ngoại quốc đào tạo sâu, tìm một cái mình thích thành thị định cư, vẽ tranh. ? . ? Lấy bán họa mà sống.

Nếu như họa tác bán hảo, cuộc sống của hấn cũng có thể giàu có mỹ mãn một ít. Nếu như bán không tốt, chán nản như Van Gogh, liền nghĩ biện pháp làm công duy trì một chút ăn, mặc, ở, đi lại là tốt rồi. Rốt cuộc tiền tài đối với hấn mà nói, không là chuyện trọng yếu nhất.

Đương nhiên, đối với danh khí chuyện này... Hoàn toàn không muốn đạt được thế nhân khẳng định nghệ thuật gia, là tất nhiên không tồn tại.

Đương thời đạt được thanh danh nhân tự nhiên hạnh phúc nhiều lắm, sau khi chết mới hưởng nổi danh nhân kỳ thật cũng không ít, chỉ là này hai loại, đối với nghệ thuật gia mà nói, kỳ thật đều là không tệ lựa chọn.

Trình Nguyên tiên sinh theo đuổi là nghệ thuật thuần túy tính, tuyệt đối không cho phép kỳ pha danh lợi phương diện thế tục đồ vật. Loại này truy cầu, dưới cái nhìn của Sở Phong, kỳ thật có chút cùng loại với tu tiên, càng giống là một loại vền vẹn cực hạn vu cá nhân truy cầu, hơn nữa là tiểu thừa Phật giáo cái loại kia truy cầu.

Hấn không dám nói loại này truy cầu là tốt hay xấu, rốt cuộc rất xấu loại chuyện này đều là tương đối, cũng không phải là tuyệt đối quan điểm. Chỉ là đối với Sở Phong mà nói... Có lẽ là bởi vì hấn còn chưa tới đạt Trình Nguyên tiên sinh kia cái niên kỷ, cho nên trong lòng của hấn, một mực hữu một chút chút như vậy tiểu đã tâm tại run rẩy.

Tiền Chung Thư thuyết, "Một người đến hai mươi tuổi còn không cuồng, người này là không có tiền đồ. Đến ba mươi tuổi còn cuồng, đó cũng là không có tiền đồ".

Sở Phong còn chưa tới hai mươi tuổi, còn còn có thể hết sức lông bông mười mấy năm.

Nhân không nhẹ cuồng uống thiếu niên, nói chung là như vậy ý tứ.

Sở Phong cuồng, kỳ thật không tại ở đối với danh lợi truy cầu, mà ở vu một loại đối mỹ học truy cầu. Nhưng loại này truy cầu, lại cùng Trình Nguyên tiên sinh nghệ thuật thuần túy tính không quá tương đồng.

Mục tiêu của hấn vô cùng đơn giản, không có gì hơn ba giờ.

Một là lướt lãm danh gia thi họa. Thứ hai, tại sinh thời vẽ ra một ít đồ vật. Điểm thứ ba, đây là tới đến Bắc Tống về sau mới dần dần hình thành ý nghĩ, đó chính là như năm đó Lý Thanh Chiêu học tập, vu trong chiến loạn tận lực cứu vãn những cái này danh gia thi họa.

Bản thân hấn là vẽ tranh nhân, tự nhiên mình bạch những cái này nhẹ nhàng một trương giấy trắng hoặc tơ lụa thi họa, bao hàm giấu bao nhiêu tâm huyết dữ tình lực, từ kia một bút lại một bút mặc sắc trong, có thể thấy được đa thiếu chuyện xưa dữ phồn hoa.

Vật như vậy, tại trong dòng sông chảy dài mãi mãi của lịch sử tiêu hủy vụ chiến loạn, thật sự là một kiện quá mức bị thương sự tình.

Ngàn năm về sau thi họa giới, bao nhiêu người cuối cùng cả đời trắng bóc cùng kính, chính là vì từ trước đây văn hiến vụn vặt, chấp vá lung tung xuất một cái thành hình hình ảnh. Đa thiếu hồi ức dữ xa tư quán triệt ở trong đó, đa thiếu tâm huyết dữ bạch tiêu hao ở bên trong, nhi hiện giờ đối với Sở Phong mà nói... Tuy không đến mức thuyết dễ như trở bàn tay, lại cũng nếu so với kéo dài qua ngàn năm đơn giản nhiều.

Đã làm này ba cái mục tiêu, tiến viện họa, chính là rào bước tiến lên cái cửa này hạm nhi bước đầu tiên.

Đơn giản đối Phó Nhạc Hòa sư huynh nói một chút ý nghĩ của mình, đương nhiên, không có khả năng nói như vậy hùng vĩ hùng vĩ, chỉ là đơn giản tiết lộ ba phần, cũng đầy đủ để cho Phó Nhạc Hòa kinh hãi không dứt.

Phó Nhạc Hòa nhìn nhìn bên ngoài đi ngang qua từng cái sân nhỏ, cửa trước ngẫu nhiên hội thoáng hiện đăng hoa, nội tâm kinh đảo phách ngân dâng lên, lại tuôn rơi rơi xuống, chỉ để lại từng ly từng tý bạch sắc bọt nước dữ phi bọt, trong nội tâm cảm khái không hiểu.

"Chỉ là này đơn giản một buổi tối, ta chịu kinh hãi hơi nhiều nha." Phó Nhạc Hòa hơi có vẻ mệt mỏi cười cười, hơi hơi thờ dãi, "Ta còn không có chân chính gặp qua người họa công lao, cho nên, người tại viện họa cuộc thi đến cùng có thể hay không khảo trúng, ta hiện tại thật không tốt xác định. Nhưng bất kể thế nào thuyết, thanh danh của người đã đầy đủ, rốt cuộc bất kể là phiên lâu sự tình, hay là lúc trước chuyện Hà Quân Hạo, đều làm người thanh danh lên cao. A, đừng rồi, còn có kia một ít từ "đạp Toa hành", 'Lầu nhỏ Minh Nguyệt Trần Trường nhân', sách, người rốt cuộc là sao có thể cô động xuất như vậy câu..."

Sở Phong nghe vậy cười hắc hắc, giờ tay sờ lên cái mũi của mình.

"Còn lại một tháng này trong... Này thời gian không lâu lắm, nhưng là tuyệt đối không tính là ngắn. Nếu người là xác nhận chính mình muốn về sơn thủy, một tháng này thì không muốn lại đi đụng những vật khác. Tuy nói là kỹ năng về tương thông, thế nhưng là rốt cuộc họa mỗi một chủng đồ vật tâm tính phải không cùng, nếu là ở từng cái loại họa tác bên trong tới lui chạy, rất có thể sẽ đối với thi Hương tạo thành không tất yếu ảnh hưởng." Phó Nhạc Hòa ân cần thiện dụ nói.

Sở Phong vội vàng gật đầu, tỉ mỉ lắng nghe.

Đối phương thế nhưng là thi vào viện họa tiền bối, cái này như là đang nghe lấy cuộc thi kinh nghiệm đồng dạng, không thể không coi trọng.

Phó Nhạc Hòa nghĩ nghĩ, nói: "Ta tháng này một mực ở viết phỏng theo hồ sơ, đáng tiếc là phỏng một loại, bằng không người ngược lại là có thể xem thêm một chút... Ô, ngược lại không cần. Bản thân người ngay tại thi họa hành đúng không, Phạm thị thi họa làm được giấu vốn cũng rất nhiều, người ngược lại là có thể lựa chọn đồng nhất phong cách bức họa, nhất nhất lâm tập. Không muốn ham hố, cũng không muốn tham nhanh, nhất định phải tỉ mỉ, muốn tinh tế nghiên cứu, học tập, hiểu rõ đến nội tâm. Người lúc trước học sơn thủy, đều là cái gì lưu phái?"

"Thanh bích, thủy mặc, kim bích, thiên đồ thậm đều tiếp xúc qua một ít."

Phó Nhạc Hòa khẽ nhíu mày: "Quá tạp chút, tuy nói bình thường tiếp xúc nhiều một ít là tốt, nhưng nhằm vào thi Hương, tuyệt đối không thể như vậy lộn xộn. Tuyển một loại am hiểu khứ nghiên cứu, kỳ này của hần tháng trời qua về sau lại nói."

"Hảo." Sở Phong lập tức ứng, gật đầu như bầm tỏi.

Phó Nhạc Hòa thấy hần như thế, cũng không khỏi cười rộ lên: "Ta cũng chỉ là nói một chút ta kinh nghiệm của mình mà thôi, năm đó ta khảo thi viện họa thời điểm, cũng chỉ là vừa khảo thi qua mà thôi, không thể nói lợi hại. Người tăng thứ ta bây giờ còn không rõ ràng lắm, cho nên có thể nói chỉ hữu những cái này thô thiên đồ vật... A..., như vậy đi. Ta trong một tháng này, mỗi ngày buổi sáng e rằng muốn bận rộn một ít, buổi chiều sẽ ở viện họa trong viết phỏng theo, buổi tối ngược lại là không có gì lớn sự tình muốn làm. Nếu người phải không chú ý, không ngại ngẫu nhiên buổi tối mang theo tập làm văn tới nhà của ta, chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút, như hà?"

Sở Phong đại hi, vội vàng nhận lời hạ xuống: "Vây quấy rầy sư huynh!"

Phó Nhạc Hòa cười nói: "Người nếu như bảo ta một tiếng sư huynh, ta cũng cũng không thể không duyên cớ nhận lời không phải sao? Nếu là nhà mình sư huynh đệ, lại có cái gì quấy rầy đáng nói đâu này?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ký kết thi họa gia

Viện họa thi Hương tại đầu tháng chín bảy, Hàng Châu Thành bên kia, Lưu Chính Khanh thi Hương từ đầu tháng chín sáu bắt đầu, lập tức hai ngày chấm dứt.

Từ Lưu Chính Khanh gọi thư giữa những hàng chữ đến xem, hần gần nhất ôn tập cũng mười phần nỗ lực, đối với cái này một lần phủ thử là nhất định phải có được. Trong thư thuyết, nếu là thi Hương thông qua, hần đại khái chuyển lễ mừng năm mới ngày xuân sẽ mang theo thẻ tử vào kinh, ở bên cạnh ôn tập thư mục, chuẩn bị ngày mai thi đầu.

Lưu Chính Khanh lại nói đến kỳ thi mùa xuân lúc trước, hai người bọn họ tại văn miếu ngoại trên đường gặp kia cái Tiểu Đạo Sĩ, chính là một lời đã trùng mục tiêu hai người đều bên trong người kia. Bây giờ suy nghĩ một chút, Tiểu Đạo Sĩ này xem ra là thật sự có vài cái tử, chỉ là lúc trước Lưu Chính Khanh chạy đến văn miếu bên ngoài đi tìm, lại thấy không được nhân ảnh của đối phương, cũng không biết vị kia tuổi còn trẻ cao nhân đi nơi nào. Bằng không nghe nữa một câu cát ngôn, không chừng phủ sự tình cũng sẽ càng thêm thoải đáng chút.

Sở Phong tự nhiên tin tưởng Lưu Chính Khanh thực lực, kiên Lưu Chính Khanh như thế trên chọc, cũng biết hần tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong nội tâm đa thiếu có chút khản trương. Vì vậy hồi âm thời điểm cũng không nói quá nhiều có quan hệ thi Hương sự tình, chỉ nói Đông Kinh thành bên này nhập thu về sau thiên khí rất tốt, thế nhưng vào ban ngày nhất là chính buổi trưa như trước rất nóng, tháng tám Lưu Hòa gì đó hoàn toàn nói hươu nói vượn các loại các loại.

Lại Thuyết Khởi mình tại bên này giao cho bằng hữu, như là Tiêu Đình, Từ Thanh các loại, tất cả mọi người chuẩn bị thi Hương khảo thi viện họa, cho nên mới hướng rất thân.

Chuyện Hà Quân Hạo, Sở Phong cũng không có nói với Lưu Chính Khanh, sợ hãi hần lung tung lo lắng liền sơ lược. Ngược lại là mực đậm màu đậm nói chút có quan hệ chính mình sự huynh chuyện Phó Nhạc Hòa, hần chỗ cung cấp đủ loại tương trợ các loại, ngược lại hiển lộ cuộc sống của Sở Phong thuận buồn xuôi gió.

Bất quá chân chính tính ra, Sở Phong cuộc sống bây giờ đích xác không có cái gì khả đáng phàn nàn.

Hiện giờ có được Đông Kinh thành Phạm thị thi họa hành một thành cổ phần danh nghĩa, lại nhận được Phạm gia đưa tới một năm ký kết kim, Sở Phong đi đến Tuyên Hòa trong năm lần đầu tiên biến thành kẻ có tiền.

Cờ nào phú giáp một phương ngược lại không tính là, chỉ bất quá Sở Phong nhìn nhìn trong tay hai trăm lượng bạc rỗng ngân phiếu, lại tương đối một chút một cái gà quay bất quá mười lăm văn tiền giá hàng, cẩn thận dùng Văn Khoa sinh đầu tính một chút, tuy không có tính ra chuẩn xác con số, thế nhưng xem chừng đầy đủ chính mình ăn uống thật lâu.

Hai trăm lượng bạc rỗng là ký kết kim. Cái gọi là ký kết, tự nhiên là Sở Phong cho Phạm thị thi họa đi ra cái chủ ý kia, cái gì lũng đoạn hợp đồng, quy định thi họa gia tại hợp đồng ký ở trong chỉ có thể ở Phạm thị thi họa hành bán ra thi họa. Bằng không dựa theo trái với điều ước xử lý các loại các loại.

Sở Phong tự nhiên là Phạm thị thi họa hành cái thứ nhất ký kết nhân, không lâu sau, chỉ hữu một năm, này tự nhiên cũng là bởi vì Sở Phong không định tại Đông Kinh trường thành ở nguyên nhân. Hần là ý định tại cuộc khởi nghĩa Phương Lạp sự tình lắng lại, tựu mau chóng hồi Giang Nam.

Dù sao lấy hần có hạn lịch sử tri thức đến xem. Đợi đến quân Kim xuôi nam, bất kể thế nào thuyết, Giang Nam hần là hay là thái bình chỗ, bằng không Nam Tống cũng không có khả năng định đô Lâm An.

Một điểm nữa, Sở Phong kỳ thật cũng không muốn cùng Phạm gia ký ước. Thứ nhất, là vì phiền lụy sự tình, mọi người đối với hần kỹ năng vẽ có chút kỳ vọng quá cao, đây tự nhiên là bởi vì Huy Tông huyền ảo. Tuy nói ngày đó kia một bức "mỹ nhân đồ", đã tại Huy Tông lòng từ bị phía dưới cháy như bó đuốc, nhưng khi thi tận mắt chứng kiến bức họa kia người cũng không ít. Huống chi. Nói như thế nào đây cũng là đánh bại Hà Quân Hạo, thậm chí làm cho hần đến bước đường cùng muốn giết nhân họa tác, coi như là chưa từng gặp qua nhân, tự nhiên cũng tương nó kỹ pháp nào bỏ đến một cái cực cao trình độ. cao độ, là bây giờ Sở Phong vô pháp đạt đến. Đây là nguyên nhân chủ yếu.

Thứ hai, tự nhiên là bởi vì hần cũng không muốn kiếm Phạm gia tiền. Huống chi hiện giờ hần còn có Phạm gia một thành cổ phần danh nghĩa, cái này càng thêm tương đương với lợi nhuận tiền của mình, càng thêm không được tự nhiên.

Thế nhưng Sở Phong cũng minh bạch, Phạm gia này cho nên làm như vậy, kỳ thật cũng là có kỳ trên phương diện làm ăn nguyên do.

Chính mình vừa mới bởi vì đủ loại sự tình ở kinh thành thanh danh lan truyền lớn. Tại bối cảnh như vậy, Phạm gia cùng mình "Ký kết" không đơn thuần là thuận thế thực hiện, hơn nữa lại hình thành một cái càng thêm nóng ồn ào chủ đề. Dựa theo đời sau chuyên nghiệp thuật ngữ mà nói, đây là một loại doanh tiêu sách lược.

Hơn nữa Phạm gia vì tạo thế. Rất nhanh thả chuẩn xác tại ngân ngân trong vòng vài ngày, ký xuống một nhóm lớn tại Đông Kinh nội thành rất có danh vọng thi họa gia, trong chuyện này cũng bao gồm Văn Đoan tiên sinh bản thân, hần toàn khắc trình độ tại Kinh Thành cũng là mười phần nỗ lực.

Kết quả là, nửa tháng không được, Đông Kinh thành bên trong đại khái sáu thành trừ danh thi họa gia. Cũng bị Phạm gia thi họa hành chiêu mộ được lên.

Cái tốc độ này, tựu tương đương với cái khác thi họa hành còn chưa có lấy lại tinh thần, còn không có hoàn toàn minh bạch Phạm gia muốn thời điểm, Phạm gia đã chiếm lớn như vậy tiền cơ.

Đặc biệt có danh khí thi họa gia, ký kết thời gian sẽ không quá trường, đều là một năm bên cạnh kỳ hạn. Ký kết kim đa thiếu, tự nhiên là dữ ký kết thời gian dài ngắn có quan hệ. Niên hạn càng dài, ký kết kim cũng càng dài. Cho nên, một ít vền vền có chút danh tiếng nhân, bỗng nhiên đạt được cơ hội

như vậy, tựa tương đương với bỗng nhiên từ hai bàn tay trắng biến thành eo quắn bạc triệu, vì vậy hận không thể ký cả cuộc đời trước mới tốt.

Phạm Dương Minh cũng từng nghĩ tới vấn đề này, nếu như thoả cái dữ thi họa gia ký kết thời gian quá dài, nói ví dụ năm năm, nếu là về sau thi họa gia hoàn toàn sáng tác không ra thứ tốt, lại nên làm cái gì bây giờ.

Năm năm là Sở Phong vì Phạm gia định ra tới kỳ hạn, về phần tại sao, tự nhiên là bởi vì đợi đến quân Kim xuôi nam, Thần Châu Lục Trầm, còn nơi nào sẽ có người quản sách gì họa nghệ thuật các loại đồ vật, đến lúc sau coi như là có người trái với điều ước không hề cung cấp thi họa, cũng không có quan phủ sẽ đi quản.

Đương nhiên, lý do này không có cách nào cùng Phạm Dương Minh trực tiếp nói. Chỉ là Phạm Dương Minh tuy rất kỳ quái Sở Phong tại này kiện sự tình trên kiên quyết, nhưng hẳn cũng đáp ứng xuống. Rốt cuộc, Sở Phong thật là thiếu đưa ra yêu cầu, ngẫu nhiên nói ra sự tình, hẳn không có cự tuyệt đạo lý.

Về phần ký đã năm năm thi họa gia, đến năm thứ hai liền rút cuộc cảm không ra vật gì tốt nên làm cái gì bây giờ. Điểm này, Sở Phong cảm thấy là không cần quá mức suy tính.

Rốt cuộc mọi người ký không phải là văn tự bán đứt, mà là cùng loại với tiền trợ cấp cho dân nghèo thêm trích phần trăm phương pháp. Ký kết tiền chi tương đương với duy nhất một lần bán đứt bản quyền (copyright), thi họa gia ngày sau lấy ra thi họa càng tốt, bán được càng quý, thi họa gia bản thân lấy được trích phần trăm tự nhiên cũng càng nhiều. Cho nên Phạm Dương Minh suy tính vấn đề này, là không cần lo lắng quá nhiều.

Đương nhiên, từ gần nhất thời gian đến xem, để cho người tiếp khách cùng bọn sai vặt hữu động lực, tự nhiên là cái gọi là "Trích phần trăm". Trước kia công tác bất quá là được chẳng hay chớ, hữu trích phần trăm, tất cả mọi người đánh máu gà đồng dạng, nhìn thấy vào cửa khách nhân tựu nhiệt tình không được, thậm chí tại phi công tác thời gian, đều hướng về sau thế bán hàng đa cấp nhân viên đồng dạng, vì các loại nhân đề cử thi họa tác phẩm.

Thậm chí có chút địa vị khá cao quan gia nhóm, cũng bắt đầu hâm mộ khỏi những cái này người tiếp khách gã sai vặt trích phần trăm, vì vậy gia nhập vào tiêu thụ đại quân hàng ngũ.

Đương nhiên, mặc kệ từ phương diện nào mà nói, khoa học kỹ thuật mới là đệ nhất sức sản xuất, tiêu thụ hình thức chỉ có thể là thủ đoạn, hơn nữa là dễ dàng nhất bị người khác học tập thủ đoạn.

Tại hiện giờ Phạm thị thi họa làm được trình độ mà nói, khoa học kỹ thuật chính là thi họa bản quyền (copyright).

Sở Phong lúc ban đầu đưa ra phương pháp này thời điểm, tựu đã từng nhắc nhở qua Phạm Dương Minh. Ý nghĩ của hắn là, ký kết mới là chuyện trọng yếu nhất tình, nhất định phải nhanh chuẩn hung ác phát triển khai, rất nhanh chiếm lĩnh toàn bộ Đông Kinh thành tiền cơ. Về phần tiêu thụ, sớm muộn gì sẽ bị cái khác thi họa hành học, cho nên không cần vận dụng quá nhiều tinh lực, chậm rãi phát triển là tốt rồi.

Quả nhiên, cái khác một ít đầu óc linh hoạt thi họa hành, tại biết Phạm thị thi họa hành cái gọi là "Trích phần trăm" cái cách phương án, tựu lập tức học được đi qua. Canh hữu thậm giả, thậm chí ngay cả một ít cái khác mặt tiền cửa hàng, nói ví dụ đồ trang sức hành, hãng buôn vải các loại địa phương, cũng tương loại này tiêu thụ thủ đoạn cảm đi qua, hơi hơi biến hóa đồng dạng, áp dụng đến cửa hàng của mình trong.

Không thể không nói, cổ nhân trí tuệ là không thể coi thường, những thủ đoạn này học tập dữ diễn biến cực nhanh nhanh chóng, là Sở Phong không ngờ tới sự tình.

Nhi ngoại trừ thi họa hành bên này, Sở Phong học tập sinh hoạt cũng một mực thuận buồn xuôi gió.

Tiêu Đình có một lần tại Sở Phong trong nhà ngồi chơi, kiến Sở Phong hoàng hôn tựu đứng dậy thuyết muốn ly khai, liền nhiều hỏi một câu.

Sở Phong cảm thấy loại chuyện này cũng không có cái gì cần tránh nhân, vì vậy đã nói lên chính mình phải đi tìm sư huynh, để cho sư huynh giúp mình lời bình họa tác, chuẩn bị cuộc thi.

Tiêu Đình lúc trước thỉnh Sở Phong nói qua hắn sư huynh sự tình, biết vị nào là viện họa bên trong nhân, thời điểm này tình tế vừa hỏi, mới biết được là một vị đãi chiếu, không khỏi cũng động chút tâm tư, cười hi hi hỏi Sở Phong mình cũng cùng đi qua được hay không.

Sở Phong nghĩ nghĩ, cảm thấy nghĩ không ra cái gì đẩy ủy lý do, vì vậy liền đáp ứng.

Bản thân hắn cảm một bức sơn thủy tập làm văn khư sư huynh gia, Tiêu Đình tay không, đi ngang qua chợ phía đông thời điểm mua chút bánh ngọt mang theo, hai người liền ngồi ở lão Trương trong xe ngựa đi Phó Nhạc Hòa gia.

Tiêu Đình coi như là Đông Kinh thành thi họa giới trẻ tuổi một đời trong tương đối nổi danh người, Phó Nhạc Hòa cũng là nghe nói qua, thời điểm này kiến Sở Phong vậy mà cũng có thể thay vì giao du, không khỏi có chút vui mừng.

Phó Nhạc Hòa sợ nhất, chính là mình này sư đệ dữ sư phụ đồng dạng, tương tất cả mọi người đẩy ra ba thước viễn.

Nếu chỉ là sư phụ loại kia cũng không rồi nui, ẩn cư về tranh thì cũng thôi. Khả Sở Phong là muốn đẹp như tranh viện nhân, nếu là làm người tính tình quá mức quái gở, về sau tại viện họa thời gian tự nhiên sẽ nháp nhô rất nhiều.

Bất quá bây giờ xem ra, Sở Phong nếu như có thể dữ Tiêu Đình lui tới, tối thiểu nhất đã nói lên chính mình không cần lo lắng rất nhiều.

Tiêu Đình đi trước hồi hảo, cười hi hi tự giới thiệu một phen, còn nói sáng tỏ chính mình ý đồ đến, thuyết cũng hi vọng Phó đại nhân nếu như có rảnh rỗi, cũng có thể giúp đỡ chính mình chỉ điểm một ít.

Phó Nhạc Hòa tự nhiên khiêm tốn một phen, thuyết chút "Không dám" các loại, miễn cưỡng đáp ứng.

Một phen hàn huyên, Sở Phong lấy ra chính mình hôm nay tập làm văn cho sư huynh nhìn, cũng là một bức sơn thủy: "Sư huynh, ta hôm nay họa tác, ngài giúp đỡ nhìn một cái."

"Ồ?" Tiêu Đình ở một bên nhìn nào nhiệt, thời điểm này tiến lên hơi đánh giá, lại không khỏi sửng sò, kinh ngạc hỏi, "Ta nói Sở huynh, người họa sĩ vật nếu so với họa sơn thủy tốt hơn nhiều nha, người khác đều là ngênh ngang tránh ngán, chẳng lẽ lại người còn muốn phương pháp trái ngược sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Thi Hương nhất

Lời của Tiêu Đình trực chỉ đau nhức, Sở Phong cười cười, không có trả lời.

Phó Nhạc Hòa thanh ho một tiếng, cười thay Sở Phong giải thích: "Ta đã nói tiểu tử này quật cường không được. Hắn tuy họa sĩ vật sở trường nhất, khả lại cứ thích nhất lại là sơn thủy, ta để cho hắn tuyển người kia vật khoa mục đi thi, hắn lại không chịu. Vạn Ngôn, người cũng giúp ta khuyên bảo khuyên bảo hắn."

Lời nói này Tiêu Đình nghe được trọn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không hiểu tại sao lại hữu Sở Phong như vậy nhân vật, buông tha kia am hiểu đồ vật, không nên cùng mình làm khó.

Thế nhưng là tỉ mỉ suy nghĩ một phen, vậy mà cũng đẩy ra chính mình một bộ đạo lý. Đại khái phạm là cùng loại với Sở Phong như vậy nổi bật bất phàm nhân vật thiên tài, phần lớn có bản thân một ít kiêu ngạo, không hy vọng mình cùng người bình thường tương đồng.

Dưới cái nhìn của Tiêu Đình, nếu như Sở Phong người hầu vật họa họa khoa cuộc thi tới khảo thí viện họa, kia tự nhiên là lấy đồ trong túi đồng dạng dễ dàng, đại khái đây đối với Sở Phong mà nói quá mức không thú vị, cho nên mới vì chính mình làm ra như vậy khiêu chiến.

Một phen thôn thức cảm khái ngoài, Tiêu Đình cũng không khỏi đặc đánh giá cẩn thận thêm vài lần Sở Phong sơn thủy tập làm văn, gật đầu nói: "Sở huynh sơn thủy tuy không bằng người vật cao như vậy hay, nhưng cũng là hình dạng cùng tinh thần có đủ đồng dạng không tầm thường, muốn thi vào viện họa hắn cũng không phải là việc khó gì. Phó đại nhân ngài nói là bằng không như thế?"

Phó % trường % phong % văn % học, ww ¢ w. cf w X. ▼ t vui sướng cười nhạt nói: "Ta không dám nói tất nhiên, chỉ là có hi vọng mà thôi. Họa khoa cuộc thi sự tình ta đã hỏi lâu chưa từng tham dự, mấy năm trước chính ta thi Hương thời điểm, năm đó tham khảo nhân vật cũng không như các người hiện giờ lợi hại như vậy. Ta chỉ là lấy năm đó kinh nghiệm tới đỡ các người cộng hưởng mà thôi, có thể hay không thật đúng còn muốn hắn luận, nào dám nói cái gì xác định sự tình."

Tiêu Đình nghe, cũng mình bạch chính mình là nói sai. Phó Nhạc Hòa sợ hãi chính mình hiểu lầm cái gì, cho nên nói gần nói xa ý tứ tại hải thanh quan hệ.

Vì vậy vội vàng đánh cái ha ha, cười nói: "Họa khoa này cuộc thi nha, Sở huynh, ta nói câu không dễ nghe, ta Tiêu Đình nói như thế nào coi như là này Đông Kinh nội thành sinh trưởng ở địa phương nhân vật. Người quen biết cũng không ít, chỉ là chưa từng nghe nói qua đâu có thể thông qua tranh này khoa cuộc thi tìm quan hệ tẩu người sai vật. Như là Phó đại nhân như vậy, có thể dọn ra công phu tới chỉ điểm một ít đã rất hiếm thấy. Hiện giờ Phó đại nhân vậy mà chịu giúp ta coi trọng một chút họa tác, ha ha, đây là cấp đủ mặt mũi sự tình, ta Tiêu Đình không dám không lĩnh nhân tình này."

Phó Nhạc Hòa kiên Tiêu Đình tuy tuổi còn trẻ, lại là cái một chút tự trọng nhân, không khỏi mỉm cười một chút. Nghĩ thầm thiếu niên này tuy tâm cơ quá sâu, nhưng một mực ở trong kinh nghe phong phanh cũng không tệ lắm. Tựa hồ cũng không phải loại kia qua cầu rút ván đồ hỗn trưởng, sự đệ có thể cùng người như vậy là bạn, hắn là cũng sẽ không có cái gì chỗ xấu. Chỉ là hắn quá mức lạnh lợi, không biết có thể hay không nhìn ra phiền lâu kia "mỹ nhân đồ" ngọn nguồn...

Về phiền lâu đêm đó Huy Tông thân phận sự tình, Phó Nhạc Hòa suy nghĩ mấy ngày, đúng là vẫn còn quyết định vì Sở Phong hảo, chuẩn bị trước gạt hắn không nói. Nhi Sở Phong cũng không có khả năng báo cho sư huynh, nói mình sớm đã biết. Vì vậy hai người ngẫu nhiên nói đến phiền lâu sự tình, giúp nhau giấu diếm, giữ kín như bưng. Kìa tình hình ngược lại thú vị.

Vì chuẩn bị cuộc thi, Sở Phong gần như mệt mỏi ra quần thâm mất. Cả người trạng thái ngược lại là cùng gần năm về sau ôn tập thời điểm không sai biệt lắm, mỗi ngày nếu không phải Văn Đoan tiên sinh cùng Trương Đại Ca nhìn chăm chăm, sợ là liền cơm đều muốn quên ăn.

Phó Nhạc Hòa kiên cả người hần hao phí không ít tâm huyết, liền mỗi lần tại Sở Phong muốn đi qua thời điểm, đều làm phiên bên cạnh Ngô đại thẩm hỗ trợ nỗi súp. Cần phải một đôi mắt nhìn chăm chăm Sở Phong một giọt không dư thừa tất cả đều uống hết, mới bằng lòng thôi.

Lưu Chính Khanh cũng ở chuẩn bị phủ sự tình, Bắc thượng thư tín trong tràn đầy cổ vũ dữ kỳ ký từ giữa những hàng chữ bên trong dâng lên, một loại cùng loại với chiến hữu trong đó giúp nhau động viên cảm giác, cũng làm cho Sở Phong cảm thấy rất cảm thấy ấm áp.

Liền ngay cả Lưu Chính Bình thư tín trong đều không thiếu được Thuyết Khôi chuyện này. Thuyết hần đi Hàng Châu Thành ngoại trong miếu cầu hai tờ Hộ Thân Phù, một trương theo giấy viết thư phụ trên tặng cho Sở Phong. Mặt khác một trương vụng trộm kín đáo đưa cho Lưu Chính Khanh thê tử, cũng chính là của hần đệ muội, để cho nàng lung tung biên cái lý do, để cho Lưu Chính Khanh trường thi trên mang theo là tốt rồi.

Lại càng không cần phải nói Phạm Thu Bạch một trái tim. Nàng gần nhất thật sự là rất làm khó, khứ Sở Phong chỗ đó cần, sợ hải tri hoãn hần luyện tập kỹ năng về. Khứ thiếu đi a, chính mình ngày nhớ đêm mong nhớ không nói, lại sợ hải Sở Phong bị chính mình lạnh nhạt khó chịu.

Vì vậy quyết định đi cách mỗi năm ngày khứ Lục phủ một hồi, trên tay mỗi lần đều không thể thiếu đồ vật. Ngoại trừ một ít cái ăn ra, thậm chí còn phân phó hạ nhân vì Sở Phong lượng thân làm mấy bộ y phục, có một lần trong lúc lơ đãng nhìn thấy Sở Phong ống tay áo mở một cái lỗ hồng, liền đem tức gọi hần cỡi ra, tỉnh tể vì kia khâu lại lên.

Lại nói tiếp vậy thì, Lục phủ ở năm người, nhưng đều là Đại lão gia nhĩ, tâm thô liền y phục trên lỗ hồng đều nhìn không đến, thời gian trôi qua thật sự... Rất có dương cương chi khí.

Phạm Thu Bạch tuy không có biện pháp cải biến điểm này, lại cũng tại thỉnh thoảng lui tới trong đó, vì Lục phủ mua thêm chút vụn vặt đồ vật, một ít hun hương, âm lỗ, lấy nhân thay đổi lục màn cửa sổ bằng lụa mỏng, cuốn mảnh vải các loại. Vì vậy, toàn bộ Lục phủ tiểu viện tử cũng chậm chậm trở nên nhu hòa, không hề như vậy đông cứng.

Chẳng biết tại sao, Tiểu Lục Tử đặc biệt thích cùng Phạm Thu Bạch cùng nhau chơi đùa.

Chớ nhìn hần đối Sở Phong lại là tranh luận lại là trừng mắt, thế nhưng là mỗi lần đến Phạm Thu Bạch trước mặt, này gấu hài tử nghe lời đắc liền cùng bé thỏ con tựa như, liền lớn giọng nhĩ nói chuyện cũng không dám.

Lão Trương cũng trêu chọc hần, thuyết Tiểu Lục Tử tiểu tử này thoát nhìn trực lăng lăng, kỳ thật nội tâm so với ai khác đều nhiều hơn, đây là nhìn ra ngày sau Phạm nương tử là trong nhà nữ nhân vật chính tử, cho nên hiện tại tựa đã ra động tác chuẩn tu.

Lời này, Tiểu Lục Tử tự nhiên là không ứng, trừng mắt một đôi mắt nắm chặt nắm tay cùng lão Trương cường một hồi, cuối cùng đỏ mặt rồi đi.

Chuyện này cuối cùng cũng truyền đến Sở Phong cùng Phạm Thu Bạch trong lỗ tai, Phạm Thu Bạch nháo cái đỏ thắm mặt. Sở Phong ngược lại là mười phần lý giải, cười nói một câu "Xinh đẹp nữ hài tử, mọi người đương nhiên đều rất thích", vì vậy Phạm Thu Bạch cái cảm tại cái đó buổi chiều thiếu chút nữa chôn đến ngực trong.

Từ khi cha mẹ ly hôn, Sở Phong chưa bao giờ đồng thời bị nhiều người như vậy quan tâm qua, ngực ấm áp một mảnh bị phỏng thiếp, cho dù là ngẫu nhiên bồn tắm tại mát như nước trong bóng đêm, cũng đều cảm thấy mười phần ấm áp.

Tại cuộc sống như vậy trong vượt qua đêm thất tịch, lại vượt qua Trung thu.

Thiên giai dạ sắc mát như nước tiết vội vàng mà qua, lướt chọc vào thù du thiếu một nhân thời gian cũng lưu thủy.

Lại đảo mắt, phê duyệt đóng một trương cao, mới vừa tới Tuyên Hòa trong năm thì rèn luyện ra cơ bắp lại lần nữa rút lại, thiên khí dần dần chuyển mát lại chuyển mát, viện họa thi Hương, rốt cục đi tới.

Muôn đời gương tốt quân đồ vật rất nhiều, thế nhưng thi họa cái cửa này đường. Khổng Thánh Nhân tựa hồ cũng không như thế nào mưu cầu danh lợi.

Nhưng Tiêu Đình dựa vào cự lệ khứ đã bá một phen, dất lấy Sở Phong khứ, lui tới đang lúc cũng không khỏi đụng phải mấy cái đồng dạng tham gia viện họa thi Hương gia hỏa, Tiêu Đình cười vì Sở Phong giới thiệu một ít.

Một đồng lớn danh tự cùng mặt người, Sở Phong kỳ thật là không nhớ được.

Nhưng tránh không được những người khác đều đối Sở Phong hết sức tò mò, mỗi người đều không thiếu được nhìn nhiều Sở Phong vài lần, sau đó sau lưng nghị luận một phen, nghĩ thâm nhắm trúng toàn bộ Đông Kinh thành ai ai cũng biết nhân vật, nguyên lai là cái này lần bộ đáng.

Loại này chú ý một mực tiếp tục đến viện họa bên trong. Làm kiểm tra thí sinh hàng hiệu, nghiệm minh thân phận quan viên thấy được tên Sở Phong, nhĩ không được hỏi một câu "Người chính là Sở Phong", nhĩ hô bằng hữu gọi hữu gọi tới năm sáu người, mọi người đồng thời quan sát.

Sở Phong vẻ mặt xấu hổ, Tiêu Đình cười ha hả tiến lên hỗ trợ giải vây, đi qua như vậy một phen "Bạt Sơn Thiệp Thủy" nỗ lực, mọi người rốt cục đi tới họa khoa cuộc thi trong sân.

"Thật sự là, đa tạ Tiêu huynh." Sở Phong thật sâu thở ra một hơi, cảm thấy có chút đỡ khốc đỡ cười.

Tiêu Đình ha ha cười cười, nhìn bốn phía thân ảnh lác đác, vì vậy đưa lỗ tai đối Sở Phong nói: "Trương tự sư huynh của người Phó đại nhân như vậy dài

chiêu, bình thường có lẽ bận rộn chút. Viện họa đám này Lão Tiên Sinh, xưa nay nhằm chán khổ, thời điểm này thật vất vả nhìn thấy người như vậy nói danh nhân vật, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha."

Cười sang sảng một tiếng, đưa tay dùng sức vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, Tiêu Đình nói: "Ta này phòng một khoa trường thi ở bên kia. Sở huynh Sở huynh, như vậy từ biệt, mặt trời lặn hẹn gặp lại! Ha ha! Từ Mặc bọn họ tại phiên lâu xếp đặt tiệc rượu, đợi chúng ta thi xong trận này liền đi tiêu sái một hồi. A, đúng rồi!"

Tiêu Đình chợt nhớ tới cái gì, tiến lên nửa bước mãnh liệt ôm lấy Sở Phong, lại bắt lấy tay của Sở Phong, phảng phất nắm tay đồng dạng lung lay, hi hi cười nói: "Thừa dịp người chạy lúc trước, đề ta cũng dính một chút người tài văn chương! Ha ha!"

Dứt lời, thẳng đi, vẫn không quên đưa lưng về phía Sở Phong, tiêu sái phát phát tay.

Sở Phong nhìn nhìn Tiêu Đình bóng lưng, vô khả nại hà cười.

"Son thủy khoa. Son thủy khoa. Son thủy khoa..."

Họa khoa cuộc thi phân thành sáu cái loại, cũng liền thiết lập sáu cái bắt đồng trường thi.

Dữ tầm thường khoa cử lộ thiên cuộc thi bất đồng, thi họa loại vật này chú ý chính là một cái Thiên Thời, Địa Lợi, không có khả năng tại đây dạng mùa thu trong, đề cho các thí sinh đặc đặc chỉ sắt hai tay run run viết chữ hoặc vẽ tranh. Cho nên viện họa cuộc thi mười phần nhân tính hóa, đều tại trong phòng không nói, mà còn chuẩn bị tốt chuyên môn âm lỗ lấy tác ứng phó nhu cầu bức thiết chi dụng, bị bình thường tiến sĩ khoa cuộc thi không biết hạnh phúc gấp bao nhiêu lần.

Sở Phong mọi nơi tìm kiếm một phen, rốt cuộc tìm được "Son thủy khoa" trúc bài, tiến lên đứng đối nhau tại cửa giám khảo cung kính thi lễ, đưa lên hàng hiệu.

"Ồ, người chính là Sở Phong đó a?"

Giám khảo lời lại nổi lên vài đôi con mắt nhìn chăm chú.

"Ồ? Người vì sao phải khảo thi son thủy khoa? Có phải hay không viết sai?"

Một người khác giám khảo cũng gom góp qua, hiểu kỳ đánh giá Sở Phong một phen.

"Không sai, đề từ chính là muốn khảo thi son thủy khoa." Sở Phong bất đắc dĩ, đành phải giải thích một chút.

"Thế nhưng là vì cái gì? Người không phải là am hiểu nhân vật sao? Vì sao phải tới khảo thi son thủy? Chẳng lẽ lại người son thủy nổ bật tại nhân vật phía trên?"

Thoạt nhìn... Viện họa giám khảo đám người xác thực rất nhầm chán.

"Đề từ chỉ là..." Sở Phong xoa xoa cái mũi, "Thích son thủy."

"A, như vậy a. Thú vị thú vị... Vậy, Hà Quân Hạo quả nhiên là bên đường hành thích sao? Nghe nói người lúc ấy chịu thương rất nặng a, thiếu chút nữa chết ở bên đường, người như thế nào nhanh như vậy sẽ tới tham gia thi Hương, bị thương sẽ không chậm trễ viết sao? Đúng rồi, nghe nói người còn cùng Phạm thị thi họa hành ký cái gì 'Hợp đồng' ?'Ký kết thi họa gia', kia đến cùng là vật gì nha..."

Nhất sóng lớn vấn đề tương tự, đang tại đánh úp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thi Hương (nhị)

"Ta tuy một mực xem thường người, thế nhưng là bất kể thế nào thuyết, người cũng là ta con trai của Hà Kế."

Phòng giữ kinh đô Hà Kế đứng ở bên ngoài lan can, nhìn nhìn lan can bên trong một bãi bùn nhão đồng dạng nhĩ tử, trong ánh mắt toát ra nồng đậm chán ghét tâm tình.

"Về tranh tác không thành, giết người giết không chết, tự sát đều tự sát không thành, ta Hà Kế nói như thế nào cũng là binh nghiệp xuất thân, một đao nhất thương đánh đến hiện giờ trên vị trí này. Như thế nào lại cứ tự sinh ra người như vậy cái không có tác dụng đâu nhĩ tử!"

Hà Quân Hạo xụi lơ tại trên vách tường, nửa ngồi nửa nằm, một đôi mắt trống rỗng vô thần nhìn nhìn trong góc Hắc Ám.

Bởi vì hần phụ thân Hà Kế nguyên nhân, tuy bị giam tại Đông Kinh thành phủ nha trong đại lao, nhưng như trước cho hần chọn lấy một cái coi như không tệ nhà tù, cự ly đại môn gần một ít, không có bên trong nhà tù như vậy âm u ẩm ướt.

Khả cho dù là như vậy, này trong phòng giam như trước mang theo một loại cực kỳ gay mũi mũi, mốc meo hương vị cùng bài tiết vật khí tức hỗn tạp cùng một chỗ, mùi mồ hôi, mùi thối, mùi máu tươi, hư thối vị, quá nhiều bữa bãi lộn xộn hương vị lộn xộn ở chỗ này dừng lại, phảng phất vĩnh viễn cũng không thể bị đuổi ra ngoài.

Hà Kế nhìn nhìn nhĩ tử kia song đôi mắt vô thần, cười lạnh: "Thật sự là bị ai a, người bây giờ là tại phản nản mạng của mình không tốt đâu, vẫn là tại sám hối tội của mình đâu này? Tại người lúc còn rất nhỏ, ta tự đã nói với người, nghĩ muốn cái gì tự chính mình dùng hai tay đi lấy. Thế nhưng là người đâu, trời sinh một bộ tâm địa tựa như cùng người kia cái chết tiết mầu thân đồng dạng, ngoại trừ dùng 'Ngu xuẩn' cái từ này để hình dung ra, ta thật sự không biết còn làm như thế nào xưng hô."

Nhắc đến mầu thân, Hà Quân Hạo trên mặt cơ bắp rung động một chút.

Vì chiều cổ phạm nhân, hai bên trái phải nhà tù cũng bị trống rỗng. Hà Quân Hạo thức ăn cũng là đặc biệt bị dọn dò qua, cháo loãng đổi thành mần thầu, thái súp đổi thành nửa thái nửa thịt, nhưng hần hay là một tia từ cũng không có nhúc nhích qua.

Con ruồi tụ tập tại đồ ăn, ông ông tác hưởng.

"Thật sự là khả liên a." Hà Kế dùng mi mai ánh mắt nhìn con của mình. "Liên đảm chết năng lực của mình cũng không có, muốn chết đối chính mình, rồi lại khuyết thiếu đầy đủ nghị lực. Ta Hà Kế đến cùng tại sao lại sinh ra con trai như người vậy tới đâu này? Hắc, ta đã sớm hoài nghi người là kia cái đàn bà thú nhĩ cùng người khác thông dâm sanh ra tạp chủng. Bây giờ nhìn lại, e rằng rất có thể."

"Không cho phép người. . . Vũ nhục. . . Mẹ của ta."

Hà Quân Hạo rốt cục hữu chút sinh mệnh dấu hiệu, giống như bùn nhão nhân vịn tường giấy dựa đứng lên, tức giận tâm tình tại cặp mắt của hần bên trong thiêu đốt lên, nguyên bản cũng coi như tuần mỹ dung nhan. Hiện tại lấy dính quá nhiều dơ bẩn cùng với trái trên trán chảy xuôi xuống vết máu, tại đại lao như vậy ánh sáng u ám mờ mịt địa phương, hiện ra vài phần khủng bố.

Thanh âm của hần ám ách, giống như nửa tháng không uống qua một giọt thủy. Hay hoặc là, hần thật sự rất lâu sau đó, cũng không có uống qua nước.

Chỉ là rất tiếc, như vậy khăn khăn thả thanh âm yếu ớt, rất rõ ràng cũng không có cái gì chân chính có thể uy hiếp nhân năng lực.

"Ta từ trước đến nay cũng không thích người, điểm này người hần là biết."

Hà Kế hoàn toàn không để ý như vậy uy hiếp, dưới cái nhìn của hần. Loại này kẻ yếu đuối bình thậm chí sẽ chỉ làm hần cảm thấy buồn cười, huống chi, trước mặt kẻ yếu hay là con của hần.

"Đã có thể giống ta lúc trước nói như vậy, người dù sao cũng là con của ta. Nhĩ người lúc trước làm những chuyện như vậy, thật sự là đã thương mặt mũi của ta." Hà Kế cười rộ lên, trên mặt của hần có một đạo rất thiện rất thiện mặt sẹo, nếu như không phải là nụ cười trên mặt hiện ra, này đạo vết sẹo cũng sẽ vẫn dấu kín hạ xuống.

Nhưng cũng chính bởi vì này đạo vết sẹo nguyên nhân, nét cười của Hà Kế rất khó coi, cũng rất khủng bố.

"Người nên biết. Con người của ta ghét nhất, chính là người khác không nể mặt ta." Nét cười của Hà Kế càng thâm thúy, vì vậy đạo kia theo pháp lệnh vẫn nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu vết sẹo cũng càng thâm thúy, "Từ lúc người làm ra loại này ngu xuẩn hành vi. Hơn nữa không có sau khi thành công, rất nhiều người đã tới tìm ta. Người biết bọn họ nói như thế nào sao? Bọn họ để ta đem người trực xuất tông tộc, đoạn tuyệt phụ tử quan hệ, bởi vì bọn họ cảm thấy, người tất cả hành động thật sự là quá làm cho chúng ta Hà gia mất thể diện, cũng quá để ta Kinh Sư này phòng giữ mất thể diện."

"Thù hạ ta 270 cá nhân. Người gặp chuyện không may về sau ngày hôm sau, tất cả mọi người nhìn nhìn ánh mắt của ta, đều giống như đang nhìn hoa đăng hội trên bị treu đùa hầu tử. Loại cảm giác này, ta là cỡ nào chán ghét, mặc dù ta không nói, người cũng nên biết."

"Người tổng nên biết, không phải sao? Từ nhỏ đến lớn, mẹ người thân một mực ở khích lệ người thông minh. Nàng là Thư Hương thế gia xuất thân, nếu như không phải là gia thế lụi bại, cũng không có khả năng gả cho ta như vậy một cái vũ phu. Hắc! Thế nhưng nàng một mực xem thường ta. Hắc! Nàng từ trước đến nay đều chưa từng nói qua loại lời này, thế nhưng ta biết, nàng vẫn luôn xem thường ta. Nàng cần phải để cho người đọc sách, để cho người học họa, để cho người về sau có thể không tại tẩu phụ thân người ta này lão Lộ, để cho người có thể bình bước Thanh Vân, có thể phong hầu bá tửng. Hắc hắc! Thế nhưng là người nhìn một cái, sách, bất kể thế nào thuyết, người bây giờ đích thực là danh môn kinh đô, không phải sao? Người kia chết đi mầu thân, chắc hần thật sự có thể nhắm mắt, không phải sao?"

Hà Quân Hạo phẫn nộ rồi.

Hần triệt để phẫn nộ rồi.

Cho dù là tại đôi mắt Sở Phong thời điểm, cho dù là trong tay hấn cầm lấy chủy thủ, thẳng tắp hướng về Sở Phong ngực đâm vào khứ thời điểm, Hà Quân Hạo cũng không có Cảm chịu như vậy phần nộ.

Hai tay của hấn đang run rẩy, hai chân của hấn đang run rẩy, toàn thân hấn cơ bắp, thậm chí hấn mỗi một giọt huyết dịch, mỗi một tia linh hồn, đều tại giờ này khắc này bởi vì phần nộ nhi run rẩy lên.

Hà Quân Hạo gầm nhẹ xông lên trước, cách rí sắt lưới sắt lan bắt lấy phụ thân hấn cổ áo, tức giận tâm tình đã quán triệt tiến vào hấn mỗi một tác da thịt, hấn gào thét, lộ ra hàm răng, phảng phất muốn trương phụ thân của hấn từng tác một cắn, nuốt vào trong bụng.

Hà Kế nhìn nhìn con của hấn, nhìn nhìn hấn rốt cục toát ra chính mình huyết thống trong xứng đáng bộ dáng, lại lần nữa nở nụ cười.

Tiếng cười lúc ban đầu chỉ là trầm thấp, áp lực tại trong cổ họng, nhi theo tâm tình kéo lên không ngừng tăng lớn, cuối cùng biến thành gần như lớn lối cười ha ha.

Tiếng cười tại âm u ẩm ướt trong phòng giam nhường thành tiếng vang, xa xa nhà giam bên trong các phạm nhân chán đến chết, dùng cang quỹ dị hơn tiếng cười hòa cùng, hay hoặc là, đây chỉ là một chút từ xa xôi trong góc truyền ra tiếng vang.

Hà Kế nâng lên tay phải, nhẹ nhàng bắt lấy tay của Hà Quân Hạo cổ tay, bẻ gãy.

Tiếng kêu thê thảm lẫn át tiếng cười, hình thành một loại hết sức kỳ lạ hòa âm.

Hà Quân Hạo bùm lấy chính mình đoạn tuyệt cổ tay phải, hai đầu gối quỳ xuống đất, toàn thân kịch liệt run rẩy.

"Thật sự là khả liên a." Hà Kế mĩa mai cười cười, từ trong lòng lấy ra cái chìa khóa, mở ra Hà Quân Hạo cửa nhà lao.

Hà Quân Hạo ngẩn người, mặc dù tại đau đớn vào cốt tủy quá nhiều, hấn như trước ý thức được cái gì.

"Tội lỗi của ngươi cơ bản đã định rồi, thu được về hỏi chém, nếu như ngươi bây giờ còn trốn ở chỗ này, đại khái ngay tại viện hoá khoa cử yết bảng kia mấy ngày, ngươi liền sẽ bị chém đầu răn chúng. Một mặt là Sở Phong thẳng chức rất nhanh, Kim Bảng Đề Danh, mặt khác một mặt là của ngươi máu tươi phổ dài, đầu thân chỗ khác biệt, đây thật là một cái rất kỳ diệu hình ảnh, không phải sao?"

Hà Kế thanh âm không nhanh không chậm, ngược lại có chút quanh quẩn, phảng phất đang tại nói qua không quan trọng việc nhỏ.

"Nếu quả thật dựa theo luật pháp mà nói, ngươi cũng không có chân chính tổn thương Sở Phong tánh mạng, không tới phiên hỏi chém nghiêm trọng như vậy hình phạt. Thế nhưng, trong chuyện này có người đùa bỡn một chút thủ đoạn nhỏ. . . Có lẽ, nói một cách khác, Sở Phong đó, là ngươi tuyệt đối không nên đắc tội nhân."

"Thương thế của ngươi Sở Phong, tại trước ngực hấn tìm một đao. Cho nên hiện tại, có người hi vọng tại trên cổ của ngươi vạch lên một đao."

"Không thể không nói, một đao đổi một đao, đây có lẽ là một kiện rất có lợi nhất sự tình."

"Nhưng chính hướng ta vừa mới nói, tuy ta không phải là rất muốn thừa nhận, nhưng ngươi thật sự là lão tử nhi tử."

Hà Kế thanh âm âm trầm một chút, mục quang cũng rốt cục nhìn về phía dưới chân Hà Quân Hạo: "Ta con độc nhất."

"Ngoại trừ chính ta. Không có ai, có thể sát con của ta."

"Cho nên hiện tại, lựa chọn của ngươi kỳ thật rất đơn giản." Hà Kế trên cao nhìn xuống nhìn nhìn hấn, nhìn nhìn con trai mình kia trương bởi vì mãnh liệt thống khổ nhi vận lạo gương mặt. Thanh âm của hấn như trước lạnh lùng, lại mang theo một loại kỳ diệu hấp dẫn, "Hoặc là lưu ở chỗ này, chờ chết, chờ xem Sở Phong thẳng chức rất nhanh. Hoặc là đi theo ta rồi đi, lão tử từ đầu giáo giáo ngươi, đến cùng hấn là, làm như thế nào nhân."

Hà Quân Hạo run rẩy thân hình dần dần ngưng xuống, hấn trầm mặc một hồi, chậm rãi ngẩng đầu, hàm chứa mang nhiên nhìn nhìn phụ thân của mình.

Giết mình phụ thân của mẫu thân.

Sau đó, hấn đứng lên.

Trầm mặc nhi quật cường, hướng cửa nhà lao ngoại bước ra một bước.

Hà Kế lần nữa cười rộ lên, hấn nụ cười trên mặt quá cường liệt, thế cho nên đao kia vết sẹo chói mắt giống như quý my.

"A, đúng rồi." Hà Kế phụ lấy hai tay, phối hợp hướng đại lao cửa lớn đi đến, cả người hiển lộ mười phần thanh thần, cũng không có cái gì vượt ngục giả xứng đáng khảm trương.

"Hôm nay là viện hoá thi Hương, ta ở bên kia an bài một ít đồ rất thú vị. Chỉ là rất tiếc, ngươi vô pháp tận mắt chứng kiến."

Hà Kế thuyết.

Hà Quân Hạo trầm mặc, một mực trầm mặc, cùng sau lưng Hà Kế.

Chỉ là tại nghe được câu này, hấn trong hai tròng mắt, nhìn không được xẹt qua một tia ánh sáng.

Ầm ướt trên vách tường bó đuốc, tương hai người thân ảnh kéo chảnh chữ thật dài thật dài.

Hai người bóng dáng đang đi lại bên trong loáng thoáng hợp đến một chỗ, giống như là một người đang tại hành tẩu.

"Chúng ta đi chỗ nào?"

Hà Quân Hạo bụm lấy cổ tay phải, thanh âm ám ách hỏi.

"Lương Sơn." Hà Kế lặng lẽ cười, biểu tình tại bó đuốc chiếu rọi đen tối không rõ, "Đi tìm một ít lão bằng hữu."

Mà lúc này đây, cự ly Đông Kinh phủ phủ nha đại lao cũng không tính viễn địa phương, Sở Phong hai tay nhận lấy lần này thi Hương sơn thủy khoa giấy và bút mực, nhì ngẩng đầu nhìn giám khảo chậm rãi triển khai kia trương viết khảo đề tờ lụa.

Tờ lụa hiện ra minh hoàng nhan sắc, tại vừa mới triển khai một hai cái chữ thời điểm, Sở Phong liền nao nao, không nghĩ tới Huy Tông thân là Đế vương vậy mà sẽ đích thân dùng gậy kim thể viết ra viện họa thi Hương khảo đề.

"'Dã thủy không người độ, thuyền cô độc tấn ngày hoành' . Chư vị thí sinh, thỉnh coi đây là đề."

Quan chủ khảo mỉm cười, cao giọng tuyên đọc.

Rất thích tả loại này âm u đồ vật, khả như thế nào cả o(∩ □ ∩)o

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Thi Hương (ba)

PS. Dâng hôm nay đổi mới, thuận tiện cho 『 khởi điểm 』5 15 Fans hâm mộ đoạn kéo một chút phiếu, mỗi người đều có 8 tấm vé, bỏ phiếu còn đưa Qidian tiền, quỳ cầu mọi người duy trì tán thưởng!

Cao ốc liêu dẫn nhìn qua, [Yếu Yếu] nhất sông bình.

Dã thủy không người độ, thuyền cô độc tấn ngày hoành.

Thôn hoang vắng sinh đoạn ai, chùa cổ ngữ Lưu oanh (*gà móng đỏ).

Cựu nghiệp xa thanh vị, trầm tư chột tự kinh.

Đây là Khẩu Chuẩn "ngày xuân lên lầu hoài về ", nhì chính giữa bị lấy làm bài mục đích một câu này, rất rõ ràng, hóa tự vi ứng vật một câu kia "Dã độ không người thuyền tự hoành" .

Vi ứng vật thơ thiên nhiên mang theo một loại cực kỳ hòa tan phong cách, dựa theo " Hồng Lâu Mộng " trong Tiết lời của tỷ tỷ mà nói, cái này gọi là "Vi Tô Châu chi thanh nhã" .

Vi ứng vật là Sở Phong mười phần thích một vị thơ gia. Hấn câu thơ hòa tan thanh tao lịch sự, tổng mang theo một loại nhàn nhạt, làm cho người ta khán bất chân thiết hương vị, giống như Tây Phương ấn tượng phái bức tranh.

Nhất là một câu này "Thủy triều mùa xuân ái vũ muộn gấp", tình tế thường thức, giống như là trước mắt toàn bộ hình ảnh cũng bị một tầng vũ mảnh vải che đầy đồng dạng, thấy không rõ minh, lại kèm theo một phen thanh nhã cũng không tịch liêu, mộc mạc cũng không vô vị ý cảnh.

Nhi Khẩu Chuẩn bản thân tự nhiên cũng là Bắc Tống một đời danh thần, từ công nhân phương diện không thể nói là thượng giai, nhưng dữ Đại Tống luật

thơ tuyệt cú phổ biến đề mê bình thân bối cảnh, hẳn thơ coi như là đạt đến một cái rất không tẻ cao độ.

Dùng một câu nói như vậy làm bài mực, không thể không nói, vẫn rất đối Sở Phong khẩu vị.

Giấy và bút mực đều là viện họa chuẩn bị ở dưới, không cần thí sinh chính mình đi, này nguyên nhân trong đó, ngoại trừ đơn thuần sợ hãi thí sinh ăn gian ra, tự nhiên còn có một ít kỳ đạo lý của hắn.

Tham gia viện họa thi Hương nhân, tuy nói đều là hằng ngày nghiên cứu thi họa, nhưng dù sao gia cảnh bất đồng, có thể gánh nặng khỏi giấy và bút mực cũng chênh lệch khá xa.

Công cụ loại vật này, bên ngoài người đi đường thoạt nhìn có thể sẽ không hữu quá lớn khác nhau, khả năng là thật sự chui vào thành thạo trong, đủ loại thư phòng giá cả dữ chất lượng, vậy thật sự là cách biệt một trời một vực.

Muốn làm chuyện tốt thì phải có công cụ tốt, thư phòng đối với Sở Phong loại người này mà nói. Tự nhiên là trọng yếu nhất dụng cụ. Cầm lấy một đao nhân, rất khó đánh thắng được khiêng AK47 nhân, tại thi họa này một con đường, kỳ thật là đồng dạng đạo lý.

Mọi người đều biết hiện giờ thời đại này trong. Bút lông nhỏ làm tốt nhất là Huệ Châu Tô gia, mặc điều điều tối hay chính là Tô Châu Trịnh gia. Chỉ là đồ đặc của bọn hắn hảo, những vật này giá tiền cũng rất tốt. Chân chính có thể mua được những vật này nhân, thật sự là lác đác không có mấy.

Cũng chính là để tránh cho chuyện như vậy phát sinh, để tránh có người khiêng một bả Rocket Launcher tới treo lên đánh cùng khổ người ta hải tử. Viện họa đành phải xuất hạ sách này, cuối cùng làm ra "Văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) những vật này do viện họa cung cấp" quyết định như vậy.

Đương nhiên, tự nhiên cũng có rất nhiều người là đứng này quyết định không thoải mái. Rốt cuộc văn chương vật này rất giống là ngàn năm về sau nhân thủ một cái điện thoại, điện thoại di động của mình mỗi ngày nằm ở trong tay, sử dụng tới mười phần thuận tay, nếu là đột nhiên đổi thành cái khác loại, mặc dù thao tác hệ thống cũng không có quá lớn khác nhau, nhưng chân chính sử dụng luôn là có chút không được tự nhiên.

Hơn nữa, vẽ tranh chung quy bị chơi điện thoại loại chuyện lật vật này nhi cẩn thận nhiều. Họa gì gì đó đồ vật nên dùng cái dạng gì bút, loại này đối ứng là hoàn toàn bất đồng. Cho nên yêu cầu cực cao.

Vì kiệt lực bù đắp loại chuyện này, viện họa vì từng thí sinh đều chuẩn bị bày lông hút bút, trung tâm biệt hiệu (*tiểu hào) cần cái gì có cái đó, bút lông sói, bút lông nhỏ, bút lông cừu các không có cùng, trên cơ bản thỏa mãn tất cả khoa mục thí sinh nhu cầu.

Sở Phong cuộc thi chỗ ngồi coi như không tẻ, dựa vào bên cửa sổ, gió mát từng trận, ngoài cửa sổ hữu cây xanh hương hoa, phong cảnh hợp lòng người.

Hắn nhìn lấy cảnh sắc bên ngoài, nghĩ thầm nếu là thật sự có thể thi vào viện họa. Về sau chính mình liền có thể dữ tình cảnh này làm bạn, thật sự là một kiện rất không tẻ sự tình.

Người người phía ngoài hương hoa, Sở Phong cũng không sót ruột viết.

Vì để cho tất cả mọi người có thể lấy ra chính mình xứng đáng thực lực, cuộc thi thời gian rất dài. Một mực muốn tới hoàng hôn thời gian mới có thể chấm dứt. Sở Phong có đầy đủ thời gian tới thiết kế cùng tinh tế miêu tả, cũng không vội vu nhất thời.

Toàn bộ sơn thủy khoa thí sinh đại khái mười bốn mười lăm nhân, đều là năm sông bốn biển đề cử ra nhân vật, niên kỷ hai bên đều không cùng, từ tóc vàng tóc trái đào đến tóc trắng xoá, không phải trường hợp cá biệt.

Sở Phong xem như kỷ trung tuổi trẻ một cái. Nhưng trong trường thi cũng có một cái thoạt nhìn bất quá mười hai mười ba tuổi tiểu hải tử.

Tiểu hải tử này ngồi ở hàng thứ nhất, làm cuộc thi đề mực vừa mới công bố bất quá thời gian mấy cái hô hấp, hắn liền lấy khỏi mặc điều vội vàng mài mực, nhi ngựa không dừng vó dốc lòng họa.

Cái bàn đối với hắn mà nói rõ ràng có chút cao, vì vậy tiểu hải tử chăm chú ghé vào Tề ngực cao bên cạnh bàn vẽ tranh tình hình, thật sự có chút buồn cười.

Bất quá Sở Phong cũng không có cười, hắn rõ ràng từ cái đứa bé kia trắc phía sau thân ảnh trong, nhìn ra "Nhất định phải có được" bốn cái đại tự.

Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, ai có thể xác định trước mắt nhìn như không tầm thường tiểu hải tử, không phải là cái gì trong lịch sử nổi danh nhân vật đâu này?

Chỉ tiếc hiện tại không có cách nào tiến lên hỏi tính danh mà thôi.

Sở Phong câu được câu không nghĩ đến, cũng không nóng nảy vẽ tranh, hắn liền cũng vì chính mình trước người nghiên mực càng thêm chút thủy, mài khỏi mặc.

Hắn đang nhìn hàng phía trước tiểu hải tử, càng nhiều nhân cũng tại nhìn hắn.

Vừa mới sau khi vào cửa, giám khảo gọi ra Sở Phong danh tự thanh âm thật sự là quá lớn chút, vì vậy mọi người thời điểm này nhao nhao đem ánh mắt đầu nhập trên người Sở Phong, tò mò đánh giá thanh danh mẫn Kinh Hoa gia hóa, rốt cuộc là cái nhân vật dạng gì.

Dùng hơn bốn canh giờ để hoàn thành một bức hơn thước lớn nhỏ họa, đích xác không có ai sẽ gấp.

Cổng môn đứng vệ binh, khuôn mặt nghiêm túc, ngẫu nhiên bị giám khảo sai sử lấy ngược lại chút nước trà các loại, nhẹ chân nhẹ tay ra ra vào vào.

Ngoài cửa sổ hữu mờ mờ ve kêu, nhưng này rốt cuộc đã là tháng chín thì khí trời, nóng ý gần như tan hết, cho nên ve kêu thanh âm từ lâu thấp xuống.

Đã thủy không người độ, thuyền cô độc tần ngày hoành.

Sở Phong tại trong lòng yên lặng tụng niệm lấy câu này thơ, nhìn nhìn mặc điều tại nghiên mực Thanh Thủy bên trong thấm vào xuất mìn màng mực nước, nội tâm suy nghĩ, hình ảnh như vậy, rốt cuộc là họa thủy mặc hảo đâu, hay là nhạt màu hảo nha...

Viện họa cuộc thi chỉ hạn chế khoa mực, cũng không hạn chế dùng sắc dử dùng bút. Từ Sở Phong lúc trước làm những cái kia tả ý họa đến xem, thời đại này mọi người hay là phần lớn vô pháp tiếp nhận, cho nên lần này cuộc thi họa tác liền tập trung vào tả ý vẽ lên.

Khẩu Chuẩn bài thơ này biến ảo tự vi ứng vật câu, loại kia nhạt nhẽo thanh lệ thơ phong, tự nhiên không có khả năng dùng quá mức mực đậm màu đậm kim bích son thủy đến vẽ.

Những cái này phán đoán, là mười phần sơ cấp, chỉ cần đối bài thơ này lý do hữu nhất định hiểu rõ, tại kỹ năng vẽ trên có nhất định tạo nghệ nhân, tự nhiên có thể phán đoán xuất.

Chỉ là... Sở Phong nghĩ đến lúc trước Phó Nhạc Hòa sư huynh đã từng nói, hần thuyết, viện họa cuộc thi tốt nhất muốn thần kỳ bước phát triển mới tại năng lấy được hảo thứ tự...

Đạo lý kia kỳ thật cùng đòi sau kỳ thi Đại Học viết văn không sai biệt lắm. Nếu là thâm nghĩ lẫn lộn cái bình quân phân, tới một người tương tự bát cổ nghị luận văn, bắt lấy câu kia "Phượng đầu báo vĩ heo bụng" ảo diệu, còn có một bút sẽ không làm chấm bài thi lão sư chán ghét chữ viết. Cũng đã đủ rồi.

Nhưng nếu là muốn cầm đến chân chính cao phân, loại này đơn giản phương pháp đương nhiên là không được, yêu cầu tâm, yêu cầu dĩ, hơn nữa này tâm cùng dĩ không phải là lung tung. Phải có đầy đủ phong thái cùng phong cách.

Viện họa cuộc thi kỳ thật cũng kém không nhiều lắm.

Đã thủy không người độ, thuyền cô độc tần ngày hoành...

Sở Phong một lần lại một lần nhớ kỹ những lời này, vô luận từ cái dạng gì góc độ tới cân nhắc, đều rất khó làm ra cái gì cách khác lối tắt cử động.

Thấy thế nào đều một câu quá mức cố định lời nói, trống rỗng mặt nước không người hỏi thăm, nhất thuyền là lệnh dềnh để ngang chỗ đó, đằng sau có lẽ có chút như lông mày Viễn Sơn, về phần chỗ gần cô tịch... Làm như thế nào biểu đạt đâu này? Thủy điều? Hay là trống rỗng bến đò?

Sở Phong suy nghĩ, giống như đại đa số nhân đồng dạng, tại tương mực nước mài ra một ít về sau. Bắt đầu thử bút.

Rốt cuộc những cái này bút đều là viện họa chuẩn bị, chất lượng không đến mức quá mức chặt vật, nhưng rốt cuộc lớn như vậy đại lượng sử dụng, cân nhắc đến hao tổn vấn đề, tự nhiên không phải là đặc biệt cao cấp đồ vật.

Hơn nữa, mặc kệ cán bút đến cùng được không, sử dụng tới thuận tay hay không, đến cùng phối hợp với mực nước dử mặt giấy hội đạt thành một cái dạng gì hiệu quả, đó cũng không phải dùng một đôi mắt liền có thể nhìn ra được, đương nhiên cần thử.

Đối với đại đa số người đến thuyết. Cuộc thi trước nửa canh giờ, chủ yếu sự tình là thử lựa chọn muốn dùng văn chương, thuốc màu, quen thuộc trang giấy tập tính, cùng với. Cấu tứ (lối suy nghĩ) thiết kế đại khái bản nháp.

Chân chính có thể tại loại này cuộc thi hoàn cảnh, một lần vẽ ra thành bản thảo cũng không có nhiều người. Rốt cuộc áp lực ở chỗ này, chưa quen thuộc hoàn cảnh ở chỗ này, nghệ thuật vật này, dù sao cũng là chú ý cái thiên thời địa lợi nhân hoà, cần điều chỉnh đồ vật quá nhiều. Rất khó đơn giản bày ra.

Đương nhiên, cũng không bài trừ hữu người lợi hại như vậy vật. Nói ví dụ ngồi ở hàng thứ nhất kia cái tiểu hài tử, hiện giờ ở phía trước vận dụng ngồi bút như bay, dẫn tới giám khảo nhóm nhìn không được đứng lên tiến đến ngừng chân dò xét xem, hơi hơi phát ra chút chặc chặc tán thưởng thanh âm.

Nhưng đại đa số nhân hay là dử Sở Phong như vậy, không nóng nảy vu chân chính viết vẽ tranh.

Tất cả mọi người đang cố gắng điều chỉnh chính mình trạng thái, vắt hết óc suy tư họa tác bố cục dử khí chất, một lần lại một lần, tại trong lòng trầm ngâm Khẩu Chuẩn câu này thơ ngữ.

Đã thủy không người độ, thuyền cô độc tần ngày hoành...

Sở Phong bắt đầu dính mặc thử bút, hần cũng không sốt ruột, nhất nhất thử. Đến cùng kia nhất cây bút sử dụng tới trôi chảy, cũng từ trình độ nhất định trên quyết định hần kết cấu.

Mà lúc này đây, Sở Phong cũng không có phát giác. Đứng ở trường thi cửa vệ binh quay đầu, nhìn hần một cái.

"Cái kia chính là Sở Phong?"

Vệ tay của Binh vẫn luôn không có rời đi chuỗi đao, thường trực việc cần làm để cho hắn không dám tùy ý nói chuyện, lại cũng không ngại hắn thừa dịp quan trên không chú ý, vụng trộm dử bên cạnh cùng bào bù đắp nhau.

"Đúng, chính là ngồi ở bên cửa sổ cái kia, hàng thứ hai gia hỏa. Chắc chắn, khoan hãy nói, lớn lên thật đúng là Tuấn nhi, ha ha, cùng cái đàn bà nhi tựa như. Nhà của ta kia cá bà nương nói là xa xa nhìn thấy qua một hồi, khoe khoang cùng cái gì tựa như, ta nguyên bản còn không tin, bây giờ nhìn lại thật đúng là dài quá tốt túi da."

"Hảo túi da có gì hữu dụng đâu, còn không phải thiếu chút nữa bị người chọc chết." Vệ binh khỏe miệng giờ lên một cái băng lãnh độ cong, đề thấp lấy tiếng nói phát ra một tiếng lạng lẽ cười.

"Chưa nghe nói qua câu nói kia sao, 'Đại nạn không chết tất có hậu phúc' . Đây một vị cũng không phải là cái gì nhân vật tầm thường, ngày sau sợ là muốn thăng chức rất nhanh... Hắc! Người vừa nói như vậy ta nhớ ra rồi, người trước kia là không phải là ngay tại Kinh Sư phòng giữ đầu kia đã làm tòi? Người nhận thức Hà Quân Hạo đó?"

Mấy ngày nay bận rộn trăm thật sự là... Vậy được muốn chết, ta... Tại kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thi Hương (bốn)

PS. Dâng hôm nay đổi mới, thuận tiện cho 『 khởi điểm 』 5 15 Fans hâm mộ đoạn kéo một chút phiếu, mỗi người đều có 8 tấm vé, bỏ phiếu còn đưa Qidian tiền, quý cầu mọi người duy trì tán thưởng!

"Hắc! Người vừa nói như vậy ta nhớ ra rồi, người trước kia là không phải là ngay tại Kinh Sư phòng giữ đầu kia đã làm tòi? Người nhận thức Hà Quân Hạo đó?"

Niên kỷ hơi đại vệ binh gác lấy trường thi môn phía bên phải, thời điểm này nhin không được hơi hơi lệch đầu nhìn bên cạnh cùng bào, vẻ mặt hiếu kỳ.

Này đồng chí gọi là Khuất Trần Hải, hắn tương thức hữu hai ba năm, nguyên bản nghe nói từ Kinh Sư phòng giữ chỗ đó điều tới, tính cách không thể nói hảo, nhân ngược lại là an tĩnh có chút qua, không giống lắm là binh nghiệp bên trong nhân.

Hắn lại vụng trộm đánh giá Khuất Trần Hải nhất nhãn, nhớ tới vừa mới hắn mới vừa từ Kinh Sư phòng giữ chỗ đó điều đến viện họa thời điểm, cùng bào nhóm cùng nhau ra ngoài ăn uống cho hắn mời khách từ phương xa đến dùng cơm, có một cái xưa nay tranh cường hảo thắng gia hỏa muốn thừa cơ run run lên uy phong, thừa dịp rượu mời nhi xô đẩy Khuất Trần Hải một bả.

Khuất Trần Hải này vóc người nhỏ gầy, một thân giáp mềm mại lên người giống như là mutton tới đồng dạng, lại cứ động đập lại linh hoạt như là trên núi hầu tử, cũng không thấy như hà động tác, càng đem kia người vạm vỡ tới cái vật ngã, nửa ngày cũng chưa từng từ trên mặt đất đứng lên.

Đến tận đây, mọi người mới dần dần biết, Kinh Sư phòng giữ ra nhân, cũng không phải tận lực tùy ý khi dễ gia hỏa.

Khuất Trần Hải không làm sao nói, nhưng xưa nay làm người cũng coi như chú ý. Cho nên, hôm nay Khuất Trần Hải chủ động mở miệng, điều này làm cho thân là cùng bào vệ binh cảm thấy mười phần kỳ lạ, lại còn có chút sung sướng.

Vì vậy hắn hỏi những lời này, thế nhưng Khuất Trần Hải cũng không trả lời.

Hai người ở giữa bầu không khí vì vậy trở nên có chút xấu hổ, may mà vác lấy yêu đao quan trên tuần tra đi ngang qua, hai người đoạn chính thi lễ, một phen tới lui, coi bỏ loại này không hiểu bầu không khí.

"Kinh Sư phòng giữ đại nhân có phải hay không tục danh gọi Hà Kế? Ta đã từng thấy qua một lần, nhìn nhìn cũng là nhất điều thật hán tử, như thế nào lại cứ sinh ra như vậy một đứa con trai. Kia Hà Quân Hạo, thật sự là quá thật xấu hổ chết người ta rồi! Nguyên bản chúng ta binh nghiệp đệ tử năng đi ra cái người đọc sách, không phải là chuyện dễ dàng gì, huống chi Hà Quân Hạo này vẫn là tại trong kinh hơi có chút danh khí. Khả hắn ngược lại tốt rồi. Vậy mà làm ra bên đường giết người như vậy hoạt động, cũng không Tri Phủ nha hội phán cái dạng gì hình phạt hạ xuống. . . Ai! Thế nhưng là đem hắn

mặt mũi của lão ba ném thảm rồi!"

Khuất Trần Hải nghe bên người cùng bào nhàn ngôn toái ngữ, cũng không có cái gì sửa bậy ý tứ.

Hắn cụp xuống đôi mắt, toàn thân cơ bắp đều không có quá nhiều động tác. Cả người bắt đĩnh bắt bát (*không khép không hở) đứng ở nơi đó, tựa phảng phất đã nhập định.

"Các người những cái này trước kia tại Kinh Sư phòng giữ đạo qua gia hòa, có hay không từ đầu kia nghe nói qua cái gì chuyện thú vị? Nói ví dụ Hà Kế đại nhân đối với chuyện này có ý kiến gì không, hay hoặc là hắn có hay không bốn phía bên tàu vì con trai mình xin tha các loại?"

Khuất Trần Hải đã trầm mặc, thoát nhìn cũng không chuẩn bị trở về đáp.

Hữu gió thổi qua. Đoàn đã vạt áo trước bị thổi lên lại rơi xuống, Khuất Trần Hải như trước không có phát ra thanh âm gì.

Sau lưng trong phòng, vãn chương tuôn rơi thanh âm đã dần dần nhớ tới, đại khái là bắt đầu viết thí sinh đã càng ngày càng nhiều.

Vệ binh bắt đắc dĩ lại không có thanh thờ dài, không chiếm được đáp án tuy để cho trong lòng của hắn có chút ngứa, thế nhưng là đối phương không chịu nói, mình cũng cũng không thể cười đến cổ của đối phương, cạy mở miệng của hắn.

Tiêm vân ở trên trời kéo ra một đạo thật dài thật dài bạch sắc đường cong, gần như đem trọn cái thiên không đánh thành hai nửa.

Tiếng gió là gọi lên lấy ngọn cây thanh âm, vì hoàng lá cây lắc lư lấy giúp nhau đụng chạm

Lá cây va chạm thanh âm vì cái gì gọi là tiếng gió? Điểm này. Thật sự là rất làm cho người khác khó hiểu.

Khuất Trần Hải nhìn dưới mặt đất bàn đá xanh trên đưng đưa bóng cây, như vậy trầm mặc tự hỏi.

Hắn đang từ từ chờ đợi.

Hắn cũng không sốt ruột, giống như là vì hoàng lá cây cũng không vội vã vu rớt xuống.

Khuất Trần Hải đang tại chờ đợi tốt nhất thời cơ, nhi cự ly thời gian này, còn có một đoạn đầy đủ cự ly.

Cho nên, hắn cũng không sốt ruột. . .

Sở Phong cũng không nóng nảy, cuộc thi thời gian thật sự là rất dài, lợi dụng một nửa thời gian tới chuẩn bị bản nháp, buổi trưa qua đi thật hơn chính bắt đầu viết vu chân chính phê duyệt, đây là Phó Nhạc Hòa dữ Trương Phụng chỉ hai vị viện họa quán gia cộng đồng kinh nghiệm đoạt được.

Cầm nhất cây nhỏ nhất bút lông sói. Sở Phong dính mực nước giống như phác họa thông thường tại bản nháp trên tùy ý phác họa lấy. Hắn vẽ ra một thứ đại khái bố cục, thử một ít chi tiết trên biến hóa, tham khảo, so sánh lấy.

Tự nhiên có rất nhiều hảo thư từ giám khảo gom góp qua, nhìn xem từng tại phiên lâu một đêm thành danh Sở Phong. Đến cùng người mang cái dạng gì tuyệt kỹ.

Thế nhưng là tại nhìn thấy Sở Phong chỗ phác họa bản nháp ra, giám khảo lông mày cũng không khỏi nhíu lại, sắc mặt biến sắc có chút kỳ lạ.

Xấu. . . Ngược lại không thể nói. Đích thực là không tệ, chỉ là, tựa hồ rất đến loại trình độ đó. . . Nhân vật như vậy, tại sao lại tại phiên lâu đêm đó nhất cử thành danh thiên hạ biết? Đây thật là một kiện chuyện rất kỳ quái tình.

Hay hoặc là. Hắn am hiểu chính là nhân vật mà không phải sơn thủy? Khả là như vậy phỏng đoán lại càng thêm kì quái, viện họa khoa khảo thi bắt đầu vốn là không có quá nhiều hạn chế, những cái này thí sinh trên cơ bản cũng có thể dựa theo ý nguyện của mình báo danh, vì sao hắn hết lần này tới lần khác phải báo khảo thi một cái chính mình không am hiểu khoa mục?

Còn có mặt khác một loại phỏng đoán, chính là Sở Phong hiện tại chỉ là tại giấu dốt. . . Thế nhưng loại khả năng này tính, xét thấy hiện giờ hắn đã ở vào trong trường thi, có thể thấy được hắn vẽ tranh quá trình nhân thật sự quá ít quá ít, loại này suy đoán cũng liền càng thêm khả năng không lớn. . .

Kỳ lạ về mặt biểu tình bắt đầu ở giám khảo trên mặt lần lượt lưu chảy, Sở Phong nơi nào sẽ không cảm giác được.

May mà hắn này hơn một tháng qua đã dần dần thói quen bên cạnh ánh mắt của người, vì vậy Sở Phong gãi gãi đầu, thật sâu thở ra một hơi, cúi đầu tiếp tục cẩn thận nghiên cứu lên.

Viện họa thi Hương đối với hắn mà nói, là nhất định phải đạt thành nhiệm vụ. Thế nhưng đối với Sở Phong tài nghệ chân chính mà nói, đó cũng không phải một cái nhẹ nhõm tồn tại.

Hắn không thể buông lỏng, cũng không dám buông lỏng. . .

Tuôn rơi tiếng vang trong phòng quanh quẩn, bên người tiếng bước chân nhẹ nhàng, lại nhẹ nhàng rời đi, ngẫu nhiên hữu thờ dài thanh âm tại vang lên bên tai.

Bóng cây vô cùng chậm tốc độ lưu chuyển lên, từ một mặt chân tường chuyển qua trung ương, lại dần dần chệch đi đến mặt khác một mặt.

Bản nháp đã hoàn thành, Sở Phong nhìn nhìn kia ngừng đứng tại thuyền cô độc trên âu lộ, trong nội tâm cảm giác, cảm thấy có chút quá mức không thú vị, thế nhưng là thẳng đến lúc này, hắn đã nghĩ không ra cái khác bất kỳ tốt hơn bổ cục.

Nhiều chật mảy, Sở Phong biết mình xuất hiện ở kì bước phát triển mới phương diện này e rằng không đạt được cái gì chân chính cao độ, phá đề năng lực chỉ có thể đến đây là kết thúc, còn dư lại đồ vật, phải dựa vào tài nghệ của mình để đền bù.

Trải rộng ra chân chính phê duyệt trang giấy, điều sắc, viết. Sở Phong trong hai mắt toát ra mười phần kiên định, rất nghiêm túc thần sắc.

Cổ tay của hắn treo trên bầu trời, mười phần mềm mại buông lỏng.

Đây còn là từ lúc Hàng Châu Thành, Trình Nguyên tiên sinh mệnh lệnh hắn cầm ba ngày ba đêm bút, mới cuối cùng sửa đổi tới bệnh cũ.

Tương tự như vậy nỗ lực. Hắn đã làm rất nhiều.

Đủ nhiều.

Viện họa thi Hương bốn năm một lần, nếu như năm nay bỏ lỡ, lần sau tổ chức chính là Tuyên Hòa năm năm . . . Sở Phong không biết Tuyên Hòa trong năm đến cùng giằng co bao lâu, hắn thậm chí vô pháp phán đoán Trung Quốc trong lịch sử có hay không có Tuyên Hòa năm năm tồn tại. Khả mặc dù hữu, đến lúc đó. Quân Kim trông trận sợ là sớm đã vang dội toàn bộ Hoàng Hà, hắn có hay không còn có kia cái tâm tình dử ý cảnh, khứ quân trong nội cung Huy Tông trên tay những cái kia trân quý văn vật dử thi họa đầu này?

Đây là một cơ hội cuối cùng.

Cũng là Sở Phong cơ hội duy nhất.

Cho nên hắn rất chân thành.

Thật sự rất chân thành.

Thời gian trôi mau từ ngòi bút lên qua, Sở Phong giống như tất cả tham khảo dự thi thí sinh đồng dạng, gần như đã dùng hết cả đời khí lực dử kỹ xảo, trong lòng ngực vốn có tất cả khí phách dử tài hoa, thông qua nhất cây bay bông bút, rơi vào một trương hơi mỏng trang giấy.

"Còn có nửa canh giờ."

Giám khảo nhìn nhìn phía ngoài tà dương, mỉm cười nhìn về phía trong phòng thí sinh.

Đại đa số thí sinh cũng đã hoàn thành chính mình họa tác, nhất là ngồi ở phía trước nhất kia còn quá trẻ hài tử. Hắn từ lúc buổi trưa trước hoàn thành họa tác, này lúc sau đã gục ở chỗ này ngủ hai ba cảm giác.

Sở Phong họa hết cuối cùng một bút, để bút xuống cán, tương tầm mắt hơi hơi lui về phía sau, xem kỹ chính mình chỗ hoàn thành họa tác.

Không thể tính rất tốt, nhưng tối thiểu nhất xem như trung thượng, nếu như mình phán đoán không tệ, dựa vào mình tại này bức vẽ trên chỗ thể hiện ra kỹ năng vẽ dử kinh nghiệm, hắn là có thể bị viện họa thu nạp.

Như vậy, hiện tại chính mình cần phải làm. Chính là yên lặng đã chờ đợi.

Còn có không được nửa canh giờ, cũng chính là một cái tiếng đồng hồ. . . Sở Phong nghĩ nghĩ, lại lần nữa điều mực nước, lấy nhất cây bút lông nhỏ. Dùng Thái Trương sách thể tương Khẩu Chuẩn cả bài thơ, nói tại họa tác góc trên bên phải.

Một cử động kia, ngoại trừ bày ra chính mình tại thư pháp trên tạo nghệ ra, tự nhiên cũng là vì gặp may.

Đã sớm thỉnh người khác nói qua, mỗi lần viện họa thi Hương họa tác, Huy Tông đều tự mình nhất nhất xem qua.

Hắn hiện giờ học chính là Thái Trương "ngàn chữ văn" trên kiểu chữ. Nhi kia vốn "ngàn chữ văn" lại là Huy Tông tự mình tặng cho, kỹ trung đạo lý, tự nhiên là không thể vu ngoại nhân đạo.

Dương quang dần dần hiện ra vài phần nhàn nhạt mờ nhạt, một loại dương dương tự đắc khí tức bắt đầu ở ngày mùa thu hoàng hôn tiết bên trong phiêu tán.

Ngoài cửa, Khuất Trần Hải thổi phồng một bình trà nóng thủy, cẩn thận từng li từng tí bung vào cửa.

Nước trà cùng đơn giản một chút trà bánh là có thể tùy ý cung ứng cho thí sinh, chỉ bất quá chân chính hội dùng ăn thí sinh cũng không nhiều, thứ nhất là vì đề tránh cho nhiều lần đi ngoài, thứ hai tự nhiên là sợ hãi một cái không cẩn thận làm ướt phê duyệt.

Khuất Trần Hải nhẹ chân nhẹ tay bung lấy trà nóng hũ, trong ấm trà hướng ra phía ngoài tản ra từng trận nhiệt khí, thế cho nên giám khảo đều vội vàng

tránh ra, nhúu mày.

Là cái nào thí sinh muốn như vậy nóng nước trà?

Mọi người nội tâm đều nổi lên nghi vấn như vậy.

Khuất Trần Hải tựa hồ biết đáp án, hần quen thuộc đi đến bên cửa sổ hàng này, bưng lấy ấm nước vững vàng đương đương đi về phía trước.

Sở Phong vẫn còn ở trầm tĩnh viết chữ, dư quang thấy được Khuất Trần Hải hai chân.

Ngay tại Khuất Trần Hải đi ngang qua Sở Phong bên người thời điểm, bỗng nhiên, Khuất Trần Hải như là bị vật gì trượt chân đồng dạng, cả người trong tay này một bình nóng hổi nước ấm, giới hướng Sở Phong.

Sở Phong đồng tử hơi co lại, dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy, vội vàng hướng lui về phía sau.

Nghiêm chỉnh bình trà nóng thủy gần như một giọt Bất Lạc giới tại hần phê duyệt, nước trà lan tràn cả bàn lớn, chính rầm rầm giống như thác nước hướng trên mặt đất lưu chảy.

Cảm giác được tay phải một hồi nóng rất đau, Sở Phong cúi đầu, phát hiện tay phải của mình mu bàn tay, đang lấy mất thường có thể thấy tốc độ khua lên một hàng bong bóng.

Lúc này, cự ly Tuyên Hòa nguyên niên viện họa thi Hương chấm dứt, còn có nửa giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Thi Hương (năm)

Bị phỏng loại chuyện này rất có ý tứ.

Lúc ban đầu cảm giác có lẽ cũng không rõ ràng, thậm chí không dấu vết, chỉ bất quá làn da cuối cùng sẽ ở là một loại thời khắc bắt đầu hồng nhuận, nhi giống như là sắc tố thấm vào đồng dạng, vây quanh một cái chừng mực mãnh liệt khuếch tán ra.

Lúc này, cảm giác đau đớn thường thường còn chưa bắt đầu, ngược lại là hồng nhuận đi trước biến thành sưng đỏ, một cái trong suốt bong bóng lấy mất thường có thể thấy tốc độ khua lên, vì vậy liên tiếp, giống như là mọc lên như nấm đồng dạng, tại đây mảnh hồng nhuận phi nhiều "Thỏ địa" trên mừng rỡ tựa như bay bổng lên.

Cho đến lúc này, loại kia hòa thiêu hóa liệu đồng dạng cảm giác đau đớn, mới có thể cuối cùng truyền vào đến chủ nhân giác quan.

Sở Phong cúi đầu nhìn mình trên mu bàn tay một hàng bong bóng, khẽ nhúu mày.

Trên bàn họa đã hoàn toàn bị chìm nước không có. Thủy là nước trà, vì vậy không đơn giản hòa tan phê duyệt trên mực nước, thậm chí còn vì phê duyệt độ lên một tầng phiếm vàng nhan sắc, giống như là lâm lâm theo nghiệp trong chuyên môn làm cự thủ đoạn.

Mực nước bị nóng hổi nước trà xông lên, lập tức hòa tan không ít, thời điểm này theo nước trà trùng kích phương hướng hất vẩy mở đi ra, giống như là một bức vẩy mực họa... Rất tiếc, không phải là hảo vẩy mực họa, càng giống là ba tuổi hài đồng làm ra tới nghệ thuật trừu tượng.

Thậm chí ngay cả trang giấy bản thân đều nhận được lan đến, góc trên bên phải chịu nghiêm trọng nhất trùng kích địa phương, trang giấy cũng đã bị tẩy sạch, hình thành thô thô kéo kéo mảnh vụn, phảng phất bị mưa đánh qua khăn tay.

Phê duyệt, bản nháp, tất cả đều nhận được lan đến, không một mảy mẩn thoát khỏi.

Ấm trà từ Khuất Trần Hải nơi này rời khỏi tay, nước trà giống như hũ miệng thác nước phun ra, thời điểm này phát ra một tiếng ầm nổ mạnh, rót xuống đến trên mặt đất, tóe lên trên đất thủy quang.

Khuất Trần Hải phảng phất bị sợ choáng váng, tụt hậu nửa bước, sau đó liền nửa há hốc mồm ngu ngốc ngẩn người, nửa ngày đều không có cái gì động tác.

"Ta lão thiên gia!"

Giám khảo đầu tiên phục hồi tinh thần lại, xông lên trước muốn cứu giúp Sở Phong làm họa, thế nhưng là ba bước cũng tác hai bước chạy vội tới nơi này, thấy được bàn kia mặt họa giấy một mảnh hỗn độn. Cả người liền sững sờ ở chỗ đó.

"Hắn bị thương!"

Ngồi sau lưng Sở Phong thí sinh kinh hô, hần nhìn thấy Sở Phong tay phải trên mu bàn tay sưng đỏ, cũng vô ý thức kinh hãi đứng dậy.

Sở Phong đánh giá nhất nhãn Khuất Trần Hải, chợt phát hiện người sau tứ chi ngôn ngữ tuy biểu lộ ra mười phần bộ dáng khiếp sợ. Khả một đôi mắt lại hết sức yên ổn, cũng không có cái gì không liệu cảm giác.

Nếu như nói Sở Phong có cái gì bị người bình thường lợi hại chút đích thiên phú, ngoại trừ tại họa tác trên có đặc biệt yêu thích ra, đại khái chính là của hần sức quan sát so với người bình thường mạnh mẽ một chút.

Thế nhưng điểm này, kỳ thật cũng phải quy công vu họa vẽ công lao. Học họa nhân. Về vật thực nhiều người, đang quan sát lực phương diện chung quy bị người bình thường mạnh mẽ rất nhiều. Loại năng lực này đến không nhất định là bẩm sinh, rất lớn trình độ trên là dần dần bồi dưỡng ra năng lực. Sở Phong ở phương diện này đã huấn luyện hơn nhiều năm, vì vậy cho dù là tại loại này khăn trương làm cho người kinh hoảng thời khắc, hần một đôi mắt như trước có thể bị bắt được đây đủ tỉn tức.

Giám khảo tại kinh hải bên trong há to miệng, phía bên phải thí sinh mở to hai mắt nhìn, ngồi ở hàng trước nhất tiểu hải tử quay đầu tò mò nhìn một màn này, trong hai mắt hưng phấn rõ ràng quá nhiều kinh khủng..

Roi trên mặt đất ẩm trà lần thứ hai bật lên, hơi hơi tự quay một cái hơi nhỏ đường cong, nhi lại lần nữa rơi xuống. Ẩm trà hũ che bị xa xa dứt bỏ. Thời điểm này rơi vào cự ly chính mình năm bước có hơn cự ly, làm cho cả ẩm trà rút xuống góc độ thoát nhìn có chút không khỏe...

Trước mắt vệ binh, mặc trên người tầm thường đoàn dã công phục, phía bên phải tay áo lại rõ ràng tăng thêm ba phần. Tay phải của hần hoàn toàn giấu kín tại trong tay áo, trong cảm giác ẩn dấu cái gì khăn mặt các loại đồ vật.

Mấu chốt nhất chính là, vệ binh kia đang tại nhìn mình, một đôi mắt mười phần lãnh tĩnh thậm chí đậm mạc nhìn về phía chính mình.

Sở Phong mục quang rơi vào trên mặt của Khuất Trần Hải, bốn mắt nhìn nhau, Khuất Trần Hải nhanh chóng dời đi ánh mắt của mình, hơi hơi cúi đầu xuống. Khóe miệng giương lên một cái thấp phần vi diệu độ cong, lại nhanh chóng thu hồi.

Thế nhưng là đây hết thấy, lại rơi vào Sở Phong trong mắt.

"Người đồ hỗn trướng! Đầu cái nước trà đều đầu không tốt sao!"

Một người khác giám khảo cũng lao đến, giơ chân lên tới tạt đập Khuất Trần Hải một cước.

Khuất Trần Hải thuận thế quỳ xuống. Phảng phất dị thường kinh khủng tựa như, không ngừng hướng về phía Sở Phong tiền chiết khấu.

Sở Phong không muốn hứng chịu, nghiêng người tránh đi.

"Dương Đại Nhân, người xem này nên làm cái gì bây giờ... Thí sinh Sở Phong phê duyệt... Hiện giờ còn thừa bắt quá lượng thời gian uống cạn chun trà, e rằng không đủ vẽ tranh. Hơn nữa, nếu như gắng phải thí sinh Sở Phong tại đây dạng ngăn ngui thời gian ở trong họa hết họa tác. Tựa hồ đối với hần cũng không công bình."

"Lý Đại Nhân, ta minh bạch ý tứ của ngươi, nhưng nếu là một mình cho hần thời gian quá dài, đối cái khác thí sinh mà nói cũng không công bình. Hơn nữa, muốn biết rõ, viện họa thi Hương cũng không phải trò đùa, họa tác đến thời cơ toàn bộ bị bắt sau khi đi, là trực tiếp do trong nội cung xe ngựa ghi vào quan gia chỗ đó. Chẳng lẽ ngươi muốn vì một cái thí sinh nhi tri hoãn, vậy chúng ta nên như thế nào hướng quan gia giải thích?" Cầm đầu giám khảo nhìn thoáng qua tay phải của Sở Phong, chau mày, "Hơn nữa, ngươi xem hần hiện giờ cái dạng này, còn có thể vẽ tranh sao?"

Tay phải của Sở Phong bây giờ nhìn lại, đích xác có chút vô cùng thâm thâm, hồng sắc bị phồng dừ phiếm bạch bong bóng pha, còn có làn da tan vỡ về sau máu tươi chảy ra, tuy không nhiều lắm, lại đầy đủ làm cho người ta sợ hãi.

"Bất kể thế nào thuyết, hay là trước khứ y quán đem miệng vết thương lý một chút." Dương Đại Nhân nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng dời đi mục quang, chau mày, "Viện họa thi Hương mặc dù là bốn năm một lần đại sự, nhưng thân là họa sĩ nếu là tay phải hữu tôn hại, đó mới thật sự là cả đời sự tình. Theo lão phu thấy, hay là nhanh chút đưa Sở Phong khứ y quán mới tốt."

Dương Đại Nhân vừa nhìn về phía Khuất Trần Hải, phụ lấy hai tay không giận tự uy: "Ngươi tên là gì? Làm ra như vậy khổ nạn sự tình, chút chuyện như vậy tình cũng làm không được, về sau chớ có để ta tại viện họa nhìn thấy ngươi! Ngươi quan trên là ai? Làm trẻ nãi thí sinh tiền đồ, chuyện này là sẽ không dễ dàng như thế chấm dứt được!"

Vị Dương Đại Nhân này dù sao cũng là viện họa lão nhân, làm được sự tình cũng đích xác xinh đẹp. Hần như vậy một phương diện trừng phạt Khuất Trần Hải, trấn an tâm tình của Sở Phong. Một phương diện khác lại để cho Sở Phong nhanh chút nhìn lang trung, cũng chính là phủ định một người khác giám khảo đề nghị, không cho phép Sở Phong lại thu được cái gì đặc thù chiếu cố, vì vậy coi như là trấn an những người khác.

Nói cho cùng, chuyện này đích xác không được tốt xử lý. Vì là một loại đơn độc thí sinh kéo dài cuộc thi thời gian, từ trước viện họa thi Hương là không hữu như vậy tiền lệ. Đừng nói viện họa, e rằng toàn bộ thiên hạ thi hương, phủ thử, thi đình đều tính hạ xuống, cũng không có loại này trường hợp đặc biệt có thể tìm tìm.

Hiện giờ khoa cử rốt cuộc dứt đời sau kỳ thi Đại Học bất đồng, rất nhiều chuyện tuy mười phần tương tự, khả nếu là thật sự chính luận tố, khoa cử cần phải bị kỳ thi Đại Học nghiêm túc nhiều.

Vị họ Lý kia đại nhân nghe được câu này bác bỏ, có chút không đành lòng nhìn Sở Phong nhất nhãn, há to miệng, muốn lại vì hắn tranh thủ một chút: "Thế nhưng là, vị thí sinh này cũng là nhận lấy tai bay vạ gió, nếu là một hồi thi Hương cứ như vậy mặc danh kỳ diệu kết thúc, hắn chỉ có thể đợi thêm bốn năm..."

"Bốn năm bất quá vội vàng mà qua, ta cũng không phải là ý chí sắt đá, chỉ là thi Hương rốt cuộc không phải là tiểu hài tử qua mọi nhà, không có khả năng chúng ta những lũ tiểu nhân này vật tùy ý thương lượng một phen, liền có thể quyết định rất nhiều thứ." Dương Đại Nhân sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nghiêm túc nói vài câu, lại hơi hơi thờ dài, tiến lên vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, "Sở Phong, may mà ngươi còn trẻ, mặc dù bốn năm về sau lại đến cũng chỉ là 20 xuất đầu mà thôi, thanh xuân do tại. Ngoại trừ tay còn hay không làm bị thương những địa phương khác? Ta trực tiếp gọi người dẫn ngươi đi y quán tốt chứ?"

"Đa tạ nhị vị đại nhân lo lắng." Sở Phong mỉm cười, khom người nhẹ nhàng thi lễ, "Vết thương nhỏ mà thôi, ta không cần khứ y quán."

"Sở Phong, bốn quan rồi mới đã nói qua, chúng ta những địa vị này hơi nhỏ nhân vật, không có quyền lợi kéo dài một mình ngươi thi Hương thời gian. Ta biết ngươi bây giờ khả năng cảm thấy chuyện này rất không công bình, nhưng đây không phải trò đùa, chẳng lẽ ngươi hi vọng toàn bộ thi Hương quy củ cho một mình ngươi nhượng bộ sao!" Dương Đại Nhân lông mày thật sâu nhăn lại, thanh âm cũng càng nghiêm túc trầm thấp lên.

"Dương Đại Nhân ngài hiểu lầm." Sở Phong cười nhạt một chút, đưa tay tương y phục của mình vật áo trước kéo xuống một khối, giống như buộc băng bó đồng dạng, từng tầng cột vào tay phải của mình, "Tại hạ không cần ngài vì phạm thi Hương nguyên tắc, thế nhưng, cũng không cần hiện tại liền đi y quán. Thế nhưng, tại hạ đích xác có một cái yêu cầu quá đáng, hi vọng hai vị đại nhân có thể đồng ý."

"Ngươi lại nói." Bên cạnh Lý Đại Nhân vội vàng nói.

Băng bó ngẫu nhiên xung đột tới tay trên lưng bong bóng, điều này không khỏi làm Sở Phong hơi hơi nhíu mày, nhưng ngữ khí của hắn như cũ là nhạt nhẽo thư thả, không có cái gì cấp thiết hoặc khẩn cầu ý tứ: "Hai vị đại nhân có thể hay không cho phép ta đòi một cái bàn, một lần nữa vẽ tranh?"

Hai người nghe vậy đều sững sốt một chút, quỳ ở nơi đó giả vờ ngây ngốc Khuất Trần Hải cũng không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn Sở Phong nhất nhãn.

"Chỉ còn lại bất quá lưỡng thời gian uống cạn chun trà, ngươi... Hơn nữa, trên tay ngươi thương..." Dương Đại Nhân chau mày.

"Bất quá là vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại." Sở Phong mỉm cười, "Bất kể thế nào thuyết, đây đã là cuối cùng biện pháp. Thay vì như vậy buông tha cho, chờ đợi bốn năm, còn không bằng hiện tại phán khởi đánh cược một lần, coi như là vô pháp thành công, cũng tối thiểu nhất ngày sau sẽ không hối hận. Nhị vị đại nhân, không biết có thể đáp ứng hay không?"

Dương Đại Nhân suy nghĩ một chút, cảm thấy Sở Phong đề nghị này cũng không có cái gì không thỏa đáng chỗ, vì vậy gật gật đầu. Phân phó công môn một người khác vệ binh nói: "Đi lấy dự phòng trang giấy cùng văn chương... Sở Phong, ngươi ngay tại đằng sau kia trương không trên mặt bàn vẽ tranh a, chỉ là phải nhớ, nếu như đến thời gian ngươi rồi vẫn chưa hết thành, bốn quan cũng bắt lức."

"Đa tạ đại nhân!" Sở Phong hướng về phía hai người giám khảo vái chào đến đấy, cầm lên chính mình trên mặt bàn còn có thể sử dụng nghiên mực cùng mực điều, hướng phía sau bàn trống bên cạnh đi đến.

Một lần nữa thêm thủy, mài mực. Sàn sạt mài mực thanh tại yên tĩnh trong phòng vô cùng rõ ràng khả văn, rất nhiều ánh mắt thời điểm này đều rơi vào trên người của hắn, mọi người muốn biết, tại còn lại thời gian ngắn ngủi trong, Sở Phong, tại Đồng Kinh thành bên trong thanh danh lên cao nhân vật, đến cùng có thể làm ra mấy thứ gì đó khó lường sự tình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thi Hương (sáu)

Gió thổi cỏ lay, Lục Ảnh lướt quanh.

Lưu Chính Khanh viết xong cái cuối cùng chữ chậm rãi thu bút, ngẩng đầu nhìn dần dần ngả về phía tây thái dương, nghĩ thầm ở ngoài ngàn dặm gia hỏa kia, có phải hay không cũng đang nhìn này một vòng mặt trời lặn.

Thiên lý cộng thiên quyền, nhi từ bỏ thiên quyền ra, hẳn cùng với Sở Phong chung kinh lịch, còn có trận này khoa cử.

Tiến sĩ khoa có lẽ dữ họa khoa có rất lớn bất đồng, nhưng đến hiện giờ sắp lúc kết thúc, tâm tình của mọi người hẳn là không sai biệt lắm.

Có thể lấy bên trong cũng tốt, thi rớt cũng thế. Rớt cuộc là một hồi hết sức dày vò sự tinh đã kết thúc, loại này buông lỏng bên trong lại dẫn theo chút nhàn nhạt tiêu niêu cảm giác, Lưu Chính Khanh cảm thấy, ở ngoài ngàn dặm Sở Phong cũng có thể cảm thụ được.

Chín tháng trong, Giang Nam sắc thu còn không có đặc biệt nồng đậm, nhưng là hữu chút cuối thu dễ chịu hương vị.

Lưu Chính Khanh nhìn nhìn trên đỉnh đầu của mình kia một vòng dài nhọn dài nhọn mây trắng, nghĩ thầm thi xong trận này, cũng không biết Sở Phong tiểu tử này trở về đâu phong lưu khoái hoạt... Đông Kinh thành thú vị địa phương, nhất định bị Hàng Châu Thành hơn rất nhiều...

Lưu Chính Khanh đương nhiên không biết, đồng nhất mảnh trời xanh (Lam Thiên), lại phát sinh hoàn toàn bất đồng chuyện xưa.

Sở Phong dùng vài phút thời gian cạo xát nửa nghiên mực mực nước, không dám lần nữa chậm trễ thời gian, từ vệ binh trong tay nhận lấy bút lông, cười nhạt tạ ơn, vì vậy trực tiếp dính mực, múa bút.

Nguyên bản họa tác hẳn dùng chính là nhạt màu, hiện giờ hẳn còn nơi đó có thời gian khứ gây xích mích thuốc màu tăng thứ, dứt khoát chỉ dùng thủy mặc khứ điều.

Trong lòng của hắn có chút lo lắng, trên mặt cũng không hiển. Tại người khác xem ra, hắn hiện giờ còn đang làm từng bước làm lấy chuyện của mình, hồn nhiên không có cấp thiết lo nghĩ bộ dáng.

Dương Đại Nhân nhìn nhìn bộ dáng của hắn, khẽ gật đầu. Nghĩ thầm mặc kệ đứa nhỏ này kỹ năng vẽ đến cùng như hà, phen này gặp chuyện bảo trì bình thần năng lực, liền không phải tầm thường thiếu niên lang có thể làm lấy được.

Lúc trước bức họa kia vẽ lên hai lần, nếu như lại họa một lần, tốc độ tự nhiên sẽ mau một chút. Nhưng dù vậy, Sở Phong thời gian như trước không đủ dùng.

Hắn chỉ còn lại đại khái 20 phút thời gian, nếu như dựa theo lúc trước loại kia mịn màng lối vẽ tỉ mỉ tỉ mỉ phác họa, Sở Phong cần thời gian tối thiểu nhất là một giờ.

Hắn không có cách nào lại chờ đợi bốn năm. Bốn năm, Bắc Tống vận mệnh sẽ như thế nào hắn còn không rõ ràng lắm, huống chi là viện họa?

Hiện giờ cơ hội là hắn cơ hội duy nhất, tựa như cùng bang kiểu duy tại ca bên trong hát đến như vậy. noworn Ev Er không có lựa chọn khác.

Cho nên, Sở Phong làm một cái quyết định.

Hắn bỏ qua lối vẽ tỉ mỉ họa.

Trực tiếp cầm lên quý danh (*cỡ lớn) bút lông nhỏ, Sở Phong no bụng dính mực nước, vận dụng ngòi bút như bay.

...

...

Ngàn năm về sau tâm linh canh gà thường xuyên thuyết, Thượng Đế vì người đóng lại một cánh cửa đồng thời. Cũng đều vì người mở ra một cánh cửa sổ.

Những lời này là bằng không sẽ ở Bắc Tống Tuyên Hòa trong năm có tác dụng, Sở Phong cũng không rõ ràng, nhưng hắn tối thiểu nhất biết, niên đại trong, Truyền Giáo Sĩ còn không có từ Hắc Ám thời Trung Cổ đi ra, Thập Tự Quân đông chinh bộ pháp, cự ly chân chính phương đông còn rất xa rất khoảng cách xa.

Thượng Đế có hay không thật sự tồn tại, cửa bị đóng thì cửa sổ tự động mở ra nguyên nhân là bằng không dữ không khí động lực học có quan hệ, những cái này, đều là Sở Phong vô pháp biết được vấn đề.

Nhưng Sở Phong cũng tại rồi mới kinh lịch bên trong đã minh bạch một ít đạo lý.

Một ít đối với hắn họa khoa thi Hương. E rằng sẽ đưa đến chút tính quyết định ý nghĩa đạo lý.

Kia một bình trà thủy để cho Sở Phong phê duyệt hủy diệt rồi. Đốt bản thảo đoạn si tình là độc thuốc về Lâm Muội Muội kia đợi yếu đuối nữ lưu mỹ học, nếu để cho một đại nam nhân đi làm, chỉ sợ hiện ra sĩ diện cái lão dữ làm bộ làm tịch, thật sự không có cái gì đáng khen địa phương. May mà Sở Phong kinh lịch chính là thủy mà không phải hỏa, hơn nữa, hắn bởi vì tránh né những cái kia tiếp cận sôi trào nhiệt độ nước trà đứng dậy trong quá trình, tại hắn đứng ở nơi đó dữ quan sát thất thủ vệ binh, cùng với dữ hai vị đại nhân thương lượng trong quá trình, hẳn, thấy được một ít đồ vật.

Chuẩn xác mà nói. Sở Phong thấy được không ít đồ vật.

Những vật này không chỉ có cực hạn vụ vệ binh Khuất Trấn Hải trên mặt kia một vòng chợt lóe lên tiêu ý, cũng không chỉ là hai vị đại nhân đối với cái này sự tình cách nhìn dữ phần hồi, đồng dạng cũng không chỉ là trận này thi Hương sơn thủy khoa các thí sinh bất đồng phản ứng...

Tại Sở Phong đứng dậy thời điểm, tại hần cười nhạt dữ mấy người đối thoại. Cuối cùng quyết định kết quả xử lý hướng phía sau trống rỗng trên mặt bàn thời điểm ra đi, Sở Phong thấy được rất nhiều thứ —— cái khác thí sinh phê duyệt.

Đúng vậy, nói một cách khác, như vậy đột nhiên xuất hiện sự tình phát sinh, kỳ thật, cho Sở Phong một cái ăn gian cơ hội.

Nhi này. Chính là lão thiên gia vì Sở Phong mở ra kia một cánh cửa sổ.

Hần nhìn thấy đại bộ phận nhân phê duyệt, nhi để cho Sở Phong giật mình chính là, gần như tất cả mọi người phê duyệt bố cục đều không sai biệt lắm.

Sở Phong đột nhiên cảm nhận được chấm bài thi giả bất đắc dĩ dữ không thú vị, một cái đề mục định ra, nhất thủ rất có ý cảnh câu thơ, khả thu hồi hơn mười tờ họa tác, lại phát hiện những cái này họa tác bố cục dữ ý cảnh đều không kém bao nhiêu.

Tiện tay lật tới lật lui lấy liên miên bất tận, đây thật là một kiện rất không thú vị sự tình.

Sở Phong thấy, chính là như vậy một phen cảnh tượng.

Nhi tối làm hần không lời chính là, gần như tất cả mọi người, đều tại nhất thuyền lá nhỏ bên trên vẽ một cái thủy điều... Vốn cho là rất có chế đồ vật mới, đảo mắt phát hiện chẳng qua là đại đa số nhân đồng loạt nghĩ đến, đây thật là một loại vô cùng... Khó có thể ngôn nói cảm giác.

Nếu như thay đổi những người khác, thời điểm này có lẽ sẽ hoảng hốt, hoặc vội vàng xao động, thậm chí đập nôi chìm thuyền, nhất là bên phải tay mu bàn tay đau đớn khó nhin trạng thái, thúc đẩy sinh trưởng xuất một ít cực đoan tâm tình.

Sở Phong người này cũng không phải là không có tâm tình, cũng không phải tâm tình bị người bình thường mông. Bất kể thế nào thuyết, hần chỉ là một cái mười bảy tuổi thiếu niên, không có trải qua cái gì sóng to gió lớn, trong đời tối nhấp nhô sự tình cũng bất quá chính là cha mẹ ly dị mà thôi, những kinh nghiệm này dữ nhận thức có lẽ sẽ để cho hần bị bạn cùng lứa tuổi hơi hơi trưởng thành sớm một ít, nhưng nói là, cũng vẹn vẹn giới hạn trong "Một ít" mà thôi, không có khả năng quá nhiều.

Nhi hần xưa nay làm ra biểu hiện tới mông dữ khí độ, trên thực tế cũng không phải chân chính lòng dạ to lớn cao ngạo như thế nào đi nữa. Hần không phải là nghe nói phi thủy chiến đại thịnh, như trước có thể khí độ thông dong cùng người dưới hết vãn cờ tạ an thạch. Cũng không phải đối mặt tử vong chi thân hàng lâm, cũng có thể tại pháp trường bên trong nhạt nhẽo bắn ra Nhất khúc "Quảng Lăng tán" kê thúc dạ.

Hần kỳ thật chỉ là một cái mười bảy tuổi, tại vẽ tranh phương diện có chút thiên phú thiếu niên, về phần biểu hiện ra ngoài cái loại kia khí độ, trên thực tế căn do, kỳ thật chỉ ở cho hần phản xạ cung bị người bình thường trường một ít, đối đãi phát sinh trước mắt sự tình tâm tình phản hồi nếu so với người bình thường bề trên rất nhiều mà thôi.

Cái này như là gặp nhất người không nói lý, người bình thường hội bởi vì đối phương chọc giận nhi trong chớp mắt từ ngực dâng lên một cỗ hỏa khí, thế nhưng là Sở Phong cũng không hề. Hần hội lãnh tĩnh ứng đối hoàn tất chuyện trước mắt, thoạt nhìn cũng không có bởi vì đối phương không nói đạo lý nhi sản sinh bất kỳ mặt trái tâm tình.

Thế nhưng là, lúc ấy lãnh tĩnh cũng không hề một mực kéo dài nữa, loại này tức giận tâm tình sẽ ở sau đó từ từ tản ra, giống như mực nước vào nước đồng dạng, hoàn toàn tản ra quá trình cũng không hề đặc biệt nhanh chóng.

Tâm tình của mình phản xạ cung tương đối dài. Đây là Sở Phong đối với phán đoán của mình.

Từ loại nào góc độ mà nói, loại này phán đoán đích xác rất chuẩn xác.

Tựa như hiện tại đối mặt với tình hình như vậy, hoảng hốt dữ tức giận tâm tình còn chỉ là một cái ngưng tụ mặc, mực nước vừa mới rơi vào sạch sẽ trong suốt Thanh Thủy, cự ly chân chính tản ra, còn có một đoạn thời gian cự ly.

Cho nên Sở Phong rất tỉnh táo, hần dùng một đôi mắt quan sát được rất nhiều thứ, dùng thanh tĩnh đầu óc phán đoán rất nhiều chuyện, nhi, hần chuẩn bị dùng chính mình hai tay vốn có tài nghệ, cùng với ngàn năm về sau tâm mắt giao phó kiến thức của hần, họa hết trên tay này bức họa.

Tĩnh tế phác họa lối vẽ tỉ mỉ họa không được, vậy dùng tả ý!

Tất cả mọi người tại thuyền cô độc bên trên vẽ thủy điều, vậy vút tới không cần, đổi thành người chèo thuyền!

Chính mình không am hiểu họa sĩ vật ngũ quan khí độ, vậy tương người chèo thuyền họa thành lưới nằm có tư thế, mũ rom che mặt, tránh chi không đề cập tới!

Người khác đều dùng nước điều tới biểu thị vắng lặng, hần liền dùng không người có thể độ người chèo thuyền tới thể hiện tịch mịch.

Dã thủy không người độ, thuyền cô độc tần ngày hoành...

Này nguyên bản, chính là một loại khó có thể ngôn thuyết lại lẽ mề tịch mịch.

Là tịch mịch, mà không phải cô độc.

Lác đác mấy bút phác họa thuyền cô độc, kiếm Tẩu Thiên Phong tả ý sơn thủy.

Đây là Sở Phong có thể làm ra tốt nhất tuyệt địa phản kích, chỉ là hiệu quả đến cùng như hà, không ai có thể nói xuất.

Hai vị giám khảo đã sớm tò mò bu lại, thời điểm này thấy được Sở Phong làm bức họa, trên mặt toát ra đủ loại dị sắc.

Tay của Sở Phong lưng (vác) bởi vì dùng sức nhí mớ hồ chảy ra vết máu, nhưng hắn không có thời gian nghỉ ngơi.

Khuất Trần Hải đã bị hắn quan trên lĩnh tẩu, thoát nhìn ngơ ngác ngác, tự trách vô cùng, nhưng Sở Phong nội tâm minh bạch, về sau chính mình lại có thể tìm đến người này tính khả năng e rằng thật rất nhỏ.

Không phải là không muốn hỏi Thanh Duyên do, cũng không phải là muốn nén giận. Chỉ là dữ báo thù so sánh, hiện tại càng thêm chuyện trọng yếu vẫn còn ở bút pháp.

Mặc phân năm màu, cái gọi là thủy mặc, cũng không phải là vô cùng đơn giản tồn tại.

Bút trong tay họa Viễn Sơn nhạt mặc không đủ thô, Sở Phong khẽ nhú mày, tại ngoài cửa sổ tiếng chuông vang lên trong chớp mắt, vứt bỏ bút không cần, ngược lại dùng tay phải thủ chương "Băng bố" dính chút mực nước, tại bức họa mấy lần trước hoành tả, tương họa tác làm cái hoàn hoàn chính chính.

Giám khảo vẽ mặt biểu tình đã gần như vụn vụn, Sở Phong ngừng đầu lên, thật dài thở ra một hơi, rút cục thanh tĩnh lại.

Cho đến lúc này đợi, Sở Phong mới phát hiện, phía sau lưng của mình sớm đã là thấm mồ hôi một mảnh, hai chân bủn rủn lấy. Rồi mới những cái kia lãnh tĩnh, cũng không biết rốt cuộc là như thế nào giả vờ.

ngồi ở trên mặt ghế hô hấp lại hô hấp, Sở Phong nhìn mình phê duyệt bị bắt tẩu, nhìn nhìn trong phòng mọi người nhất nhất rời đi, nhìn nhìn ngoài phòng tà hào quang của Dương dần dần âm đạm.

Một hồi lâu sau, Sở Phong mới xem như chân chính hồi phục tinh thần.

Tiếng bước chân từ xa mà đến gần, chủ nhân vội vàng xao động vội vàng tâm tình sớm đã xa xa địa truyền tới.

"Làm ta sợ muốn chết! Ta nghe nói chuyện của ngươi, Sở huynh ngươi..."

Tiêu Đình xông vào cửa, kiên Sở Phong ngồi ở chỗ kia, thoát nhìn cũng không có cái gì không ổn, liền cho rằng những người khác là trong biên chế chuyện xưa nói chuyện giật gân, vì vậy thanh tĩnh lại, cười càn chạy càng gần.

Thế nhưng là lời của hắn, rồi lại tại gặp được trên người Sở Phong một mảnh hỗn độn, lập tức im bật.

"Tay của ngươi thật sự bị bị phỏng! Kia còn ở nơi này chỉ ngây ngốc làm cái gì! Còn không mau đi tìm lang trung!"

Tiêu Đình mở to hai mắt nhìn, luống cuống tay chân tương Sở Phong lôi dậy.

Thu phong đầu hui, dâng lên lại không phải sóng lớn.

Sở Phong nhìn ngoài cửa sổ tại trời chiều ánh tà dương dưới tán ra kim quang lá cây, cảm thụ được Thu phong sướng khoái lâm li, nghĩ thầm, Lưu Chính Khanh tiêu tử kia mệnh số, hẳn là không có chính mình dạng nhấp nhô a!

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Quân tử không nhận được việc nhỏ

"Vậy chuyện Khuất Trần Hải, đang tại tra... Chỉ là, lúc trước truyền về tin tức, Khuất Trần Hải này sợ là sớm có chuẩn bị, nghe hắn trong nhà lảng giềng

thuyết, thế từ khi nữ sớm mấy ngày trở về ở nông thôn, nghe nói là trong nhà cha già bệnh nặng, cho nên mới rời đi. Chuyển nhà đi, đồ vật đều thu thập không sai biệt lắm, lúc ấy bảo là muốn thường ở, hiện tại xem ra... Sợ là cũng sớm đã chuẩn bị xong."

Văn Đoàn tiên sinh nhíu mày, trong tay cầm Hắc Tử trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng mới rơi xuống bàn cờ.

Bên người cửa sổ nửa mở, ngẫu nhiên hữu gió mát thổi nhập, hiển lộ hết sức mát lạnh.

Rốt cuộc đã đến chín tháng thì khí trời, trong nhà từ trên xuống dưới đều thay nhĩ vị trưởng lão trông giữ lấy cửa sổ, sợ Văn Đoàn, Trình Nguyên hai vị tiên sinh nhất thời ham mát mẻ, lần nữa phong hàn các loại.

Kết quả là, chỉ hữu mỗi ngày giữa trưa qua đi đoạn này thời gian, hai vị này tài năng sáng khoái thổi thổi gió mát.

"Ta đã sớm nói vậy đồ vật không có ý nghĩa."

Đang cùng Văn Đoàn tiên sinh đánh cờ chính là Trình Nguyên tiên sinh, hắc cầm cờ trắng, thời điểm này cũng không nóng nảy hí khúc Liên Hoa Lạc, cầm bên cạnh bát trà tưới mấy ngụm, dưới ánh mắt mặt có chút thật sâu mắt túi, thoát nhìn mười phần mỗi một.

"Lấy Sở lang đích thiên phú, tại Hàng Châu Thành ngoại xây nhà ẩn cư, thành thành thật thật vẽ tranh, có cái gì không tốt? Các ngươi một cái hai cái đều ủng hộ hắc khảo thi viện họa thi cũng thôi, hiện giờ vừa vẽ, gây ra bức này sự tình. Hảo hảo một cái hạt giống, nếu tay phải của hắc thật sự xảy ra chuyện gì, ta xem ngươi làm tiên sinh đau lòng không đau lòng!"

"Hắc! Lời này của ngươi nói ta tựu không thích nghe, cái gì gọi là lòng ta đau không đau lòng, nói rất hay như không có quan hệ gì với ngươi." Văn Đoàn tiên sinh lặng lẽ cười một tiếng, vô bấp chân, "Cũng không biết mấy ngày nay là ai ***** hàng đêm ngủ không yên, vành mắt đều đỏ lên, không chừng đã sớm đem chính mình che tại trong chăn khóc mấy trận, hiện giờ lại chạy đến bên ngoài Thuyết Khỏi gió này mát lời tới!"

"Lục Văn Đoàn, ngươi này lão bất tử nói vậy lời là có ý gì?" Trình Nguyên tiên sinh đằng đắc một tiếng đứng lên.

"Chính ngươi thỉnh thanh minh, không cần ta lặp lại?" Văn Đoàn tiên sinh ha ha cười cười, dùng khiêu khích ánh mắt nhìn hắc.

Đi ngang qua sân nhỏ Sở Phong loáng thoáng đã nghe được bên này tiếng huyền oán, không khỏi khẽ giật mình. Vội vàng bu lại, cười nói: "Tiên sinh, sư phụ, các ngươi làm cái gì vậy đầu này?"

Hai người kiên Sở Phong tới, liền ngay cả bận rộn thu câu chuyện. Nhao nhao ho khan một trận, phảng phất rồi mới cái lộn hoàn toàn không có phát sinh qua.

Sở Phong đứng ở ngoài cửa sổ hắc hắc cười, giả trang cái gì cũng không biết.

"Như thế nào trung tâm buổi trưa đang ở nhà bên trong? Không có ai tìm ngươi ra ngoài uống rượu mua vui sao?" Trình Nguyên tiên sinh sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn tới hỏi.

"Ta sẽ không uống rượu, lại bị thương, tất cả mọi người cảm thấy tìm ta ra ngoài không có ý gì. Hắc." Sở Phong dùng tay trái gãi gãi đầu, tay phải sớm đã tìm lang trung kê đơn thuốc, rịt thuốc, thời điểm này dùng dây đặc băng bó bao hết, phảng phất một cái dây đặc bánh chưng.

Văn Đoàn tiên sinh thời điểm này mỉm cười nói: "Ngươi tay này trên thương đích xác hắc là hảo hảo nuôi, lúc trước trước ngực miệng vết thương kỳ thật vừa không có hảo lưu loét, không uống rượu cũng là hảo. Buổi sáng có phải hay không tới chút bằng hữu, ta thấp thoáng thỉnh ra đến bên ngoài trong sân thanh âm, như thế nào không có mời tiến đến ngồi một chút? Ngươi ta nếu là hảo ý, cũng không có tay không, chúng ta làm chủ nhân cũng không nên quá mức lãnh đạm."

Sở Phong nghe vậy hiểu. Nhịn không được nhìn Trình Nguyên tiên sinh nhất nhãn, cười đồng ý.

"Như thế nào?" Văn Đoàn tiên sinh chú ý tới Sở Phong mờ ám, thời điểm này không khỏi bật cười, hỏi, "Chẳng lẽ lại, chúng ta vị Trình Tiên Sinh này đại danh cũng đã mọi người đều biết sao?"

Trình Nguyên tiên sinh không rõ như thế nào chủ đề tựu chuyển đến trên đầu của mình, không khỏi khẽ giật mình: "Nói cái gì đó? Cùng ta lại có cái gì liên quan?"

"Không có không có, trước tiên là sinh chính đang nói đùa!" Sở Phong nào dám nhiều lời, vội vàng cười hi hi hoà giải.

Văn Đoàn tiên sinh lại nổi lên chút chế nhạo tâm tư, ha ha cười nói: "Sở lang ngươi không cần che dấu. Chúng ta vị Trình Tiên Sinh này nếu như làm ra kia đợi sự tình, tự nhiên là sớm muốn gì muốn nổi danh."

"Ta làm sự tình gì?" Trình Nguyên tiên sinh mờ to hai mắt nhìn, vẻ mặt khó hiểu.

"Như thế nào còn giả vờ ngây ngốc lên? Hôm trước ngươi không phải là đánh đi một cái Sở lang bằng hữu sao? Như thế nào đảo mắt lại không thừa nhận?" Văn Đoàn tiên sinh cười to nói.

Trình Nguyên tiên sinh vẻ mặt khó hiểu: "Ta hà thì làm kia đợi sự tình?"

"Hắc!" Văn Đoan tiên sinh vỗ tay cười cười, "Ngươi là thật sự quên. Hay là không dám thừa nhận? Lúc trước bằng hữu của Sở Phong đến xem hán, dẫn theo chút thuốc trị thương ra, còn cầm một bức chính mình tập làm văn, nói là nghe nói Sở Phong sư phụ cũng ở chỗ này, cho nên kiên trì muốn để cho ngươi hỗ trợ coi trộm một chút, lời bình một phen. A.... Ta nhớ kỹ dường như chính là hôm trước giữa trưa sự tình, ngươi vừa mới tỉnh ngủ, đỡ đòn một đầu lợn xộn tóc ngay tại nội viện trong đi bộ... Sở Phong biết tính tình của ngươi, không dám mở miệng đến gây chuyện ngươi. Tiểu tử kia... Sở lang, tiểu tử kia gọi là cái gì nhỉ?"

"Khục —— Từ Thanh." Sở Phong giả khục một tiếng, nghiêng đầu nhanh chóng nhắc nhở một tiếng.

"A! Đúng rồi! Từ Thanh, chính là thằng ngốc kia núc ních béo tiểu tử." Văn Đoan tiên sinh Thuyết Khỏi chuyện này tới rõ ràng mười phần thoải mái, nụ cười trên mặt xua không tan, "Vây béo tiểu tử dường như vẽ lên một bức cái gì đồ chơi à? Dường như là một bức nhân vật, nói là cái gì bởi vì Sở lang phiên lâu đêm đó "mỹ nhân đồ" quá mức rung động nhân tâm, hán Từ Thanh nội tâm cũng nhận được rung động, cho nên cũng muốn trưng chính mình ném đi vài năm họa công lao một lần nữa nhặt về..."

Văn Đoan tiên sinh đại khái là nói khát, vội vàng uống một ngụm trà, lại đón lấy cười nói: "Tiểu tử này cũng là lần lợn không tiếc, Sở lang như vậy nói bóng nói gió thuyết hán, hán cũng không có nghe rõ. Vây mà đuổi theo ngươi giải thích nhất đại thông, sau đó đem chính mình bức họa kia lấy ra cho ngươi nhìn. Ha ha! Ôi! Không được, chuyện này nhớ tới là tốt rồi cười... Kia béo tiểu tử chỉ làm cho ngươi lời bình lời bình, ngươi Trình Nguyên ngược lại tốt rồi, cau mày một trương thối mặt nhìn thoáng qua, nói một câu cái gì, cái gì 'Ngươi không có thiên phú', về sau nhắc chân đi!"

Văn Đoan tiên sinh ôm bụng, cười ha ha: "Thật sự là cười sát nhân đấy! Ngươi là không có nhìn thấy kia béo tiểu tử gương mặt đó, cả khuôn mặt đều co quắp hồi lâu, giống như là, giống như là... Ha ha, không cần thận nhảy đến trên bờ ngư. Sở lang cũng đi theo hết sức quần bách, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, kết quả kia béo tiểu tử vội vàng đi, lúc ra cửa vẫn còn ở môn nhi trên đây ta một phát, hắc! Ngươi vậy mà thuyết không nhớ rõ!"

Trình Nguyên tiên sinh cau mày, một đôi mắt nhìn chăm chăm xà nhà nhìn ra ngoài một hồi tử, về sau gật đầu nói: "Thật là nhớ là có như vậy cùng một loại kia mà... Ta cũng không có tùy ý nói lung tung, bức họa kia nếu là học được mấy tháng họa về nhân chỗ tác, ta tự nhiên không có gì hảo nói. Thế nhưng là người kia... Gọi là cái gì nhỉ?"

Đối mặt với Trình Nguyên tiên sinh đặt câu hỏi, Sở Phong đành phải chịu đựng cười, lại lần nữa thanh ho một tiếng: "Từ Thanh từ Từ Mặc."

"A, dù sao chính là tiểu tử kia." Trình Nguyên tiên sinh tùy ý phát phát tay, "Hán vậy mà nói cho ta biết, hán học được năm sáu năm công phu, tài học trở thành này bức bộ dáng. Đây không phải là không có thiên phú là cái gì? Ta cũng không có lừa gạt hán."

Sở Phong nghe vậy chỉ cảm thấy vô khả nại hà lại hết sức buồn cười, Văn Đoan tiên sinh ha ha cười nói: "Ngươi thật sự là không có lừa gạt hán, nhưng hôm nay Sở lang bằng hữu cũng không dám vào cửa, còn không phải là ngươi làm hại?"

"Cùng ta có quan hệ gì đâu?" Trình Nguyên tiên sinh mở to hai mắt nhìn.

Văn Đoan tiên sinh nắm chặt lấy ngón tay số: "Từ Thanh chuyện này tính một kiện, lúc trước đâu, ngươi ngại những người kia nhao nhao vì vậy hướng trong sân gọi cho nhất vạc Từ Mặc nước, còn ngại mặt khác mấy người một thân mùi rượu vì vậy nói năng lỗ mãng... Ha ha! Hiện giờ ngươi Trình Nguyên danh khí tại Đông Kinh này nội thành, e rằng không cần Sở lang sai đi nơi nào. Cho nên, đã không có nhân còn dám tiến này Lục phủ đại môn."

"Hữu bức này sự tình?" Trình Nguyên tiên sinh chau mày, lấy tìm kiếm con mắt nhìn Sở Phong nhất nhãn.

Sở Phong nào dám nhận lời, hắc hắc cười ngây ngô một chút.

"Ngươi cần gì phải hỏi hán, hán dám nói cái gì đó?" Văn Đoan tiên sinh cười nói.

Trình Nguyên tiên sinh cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: "Theo lão phu xem, này cũng cũng không có gì không tốt. Những cái kia hồ bằng cầu hữu, ta nhìn cũng là loại người gì cũng có, Sở lang là một đơn thuần tiểu tử, nếu giao hữu không cần thận nhiều một chút, sợ là bị người bán còn muốn giúp đỡ kiếm tiền. Còn nữa, có thời gian là hơn về tranh, nhiều luyện tập, đừng tưởng rằng thiên phú như vậy đủ rồi, không có cần cù chăm chỉ công phu, chẳng lẽ lại hảo họa tác là thiên thượng bay tới sao!"

Đây là chỉ giáo, Sở Phong nào dám không nghe, vội vàng cung kính ứng.

"Ngươi là cũng quá muốn chết chút, không nói đến Sở lang tay phải hiện tại bị thương, coi như là không có thương thế kia tình, vừa mới thi xong viện họa thi Hương, Hoàng bảng còn không có dán ra, ai mà không một lòng treo ở giữa không trung kinh hồn bạt vía. Thời điểm này còn ai có cái gì về tranh tâm tư, cực kỳ chơi Nhạc Hư hơi thở vài ngày cũng chính là." Văn Đoan tiên sinh nói.

Trình Nguyên tiên sinh trừng mắt một đôi mắt: "Khảo thi đều đã thi xong, lo lắng thi có ích lợi gì xử? Ngày mai hồi phục thị lực ngày, ngày mai sao mà nhiều? Ngươi lần này cái nhìn thứ cho ta không thể gạt bừa!"

"Ngươi —— hảo hảo hảo, lão phu không với ngươi tranh!" Văn Đoan tiên sinh chỉ cảm thấy khí trệ, tức mắt, rồi hướng Sở Phong nói, "Sở lang, trên tay ngươi thuốc đổi đã xong sao?"

"Đổi đã xong, kỳ thật khép lại vô cùng nhanh đến, không cần phải lo lắng." Sở Phong vội vàng nói.

Văn Đoan tiên sinh gật gật đầu: "Rồi mới ta và ngươi sư phụ vẫn còn ở thuyết kia chuyện Khuất Trấn Hải, bên kia tin tức truyền đến thuyết, cả nhà của hán nhân đều tại thi Hương mấy ngày trước đây rồi đi Đông Kinh thành. Chỉ sợ ngươi nói không sai, chuyện này cũng không phải tùy ý phát sinh, nhất định là có người tận lực muốn trả thù. là thủ đoạn như vậy, thực sự quá tàn nhẫn chút... Kia Khuất Trấn Hải quan phủ vẫn còn ở bất, thế nhưng theo lão

phu xem, chân chính có thể bắt được tính khả năng e rằng không lớn. Những người này một khi ra khỏi thành tựa như cùng bùn cát nhập biển, còn muốn truy hồi thật sự là quá khó khăn. Người mấy ngày nay không đi ra cũng tốt, chuyện này biết rõ ràng chân tướng lúc trước, người không tùy ý mạo hiểm cũng là lựa chọn chính xác, rốt cuộc quân tử không nhận được việc nhỏ."

Sở Phong minh Bạch Văn đầu ý của tiên sinh, vì vậy gật đầu nói: "Vâng, hết thầy sáng bằng tiên sinh an bài."

Văn Đoàn tiên sinh hơi hơi thở dài: "Hà Quân Hạo tại thi Hương ngày đó từ ngục bên trong tiêu thất, phụ thân của hắn phòng giữ kinh đô Hà Kế cũng cùng nhau biến mất, còn có Khuất Trần Hải này... Ai! Một phen khí phách chi tranh không nên lấy tới tình cảnh như vậy, thật sự quá không cần phải."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Ma Quái Kinh Di

Chính như Văn Đoàn tiên sinh nói, Hà Quân Hạo lúc ban đầu tại trong lòng dâng lên một chút ác niệm, khả năng chỉ là bởi vì khí phách chi tranh, thế nhưng là đợi đến hấn chân chính áp dụng hành động, hết thầy sự tình tự trở nên một phát không thể thu thập.

Vận dụng lực lượng Lục gia, ở nhà trên Phạm gia người cùng Tiêu Đình đám người hiệp trợ, toàn bộ sự tình điều tra ra tiền căn hậu quả thời gian, chỉ bắt quá vền vẹn ba ngày mà thôi.

Ngay tại hai vị tiên sinh như là dĩ vãng như vậy phát sinh một lần khước miệng tối hôm đó, Phạm Dương Minh bá phỏng mà đến, mang đến tất cả tra rõ xuất tin tức.

"Khuất Trần Hải từng tại Hà Kế thủ hạ đã làm. Hà Kế này, nghe nói là tân hương nhân, trước kia tại bị trung binh đến tây bắc biên thủy chi địa, cũng không biết như thế nào phát tích, lẫn lộn đến hiện giờ Kinh Sư phòng giữ trên vị trí này."

Phạm Dương Minh nhìn Sở Phong nhất nhãn, nói tiếp: "Hà Quân Hạo là hấn con độc nhất, nghe nói Hà Kế đối đưa con trai này vẫn luôn không thể nào chào đón, nhất là tại phát sinh chuyện này, Hà Quân Hạo bị bắt cảm nhốt vào đại lao tin tức truyền đến Hà Kế trong tai, Hà Kế nói một câu nói —— sinh tử thả do hấn."

"Lúc ban đầu một phần không hỏi sinh tử thái độ, thời điểm này lại làm ra chuyện như vậy... Cướp ngục sao? Đây chính là liên lụy cửu tộc tội lớn." Văn Đoàn tiên sinh nói.

"Người nhà của hấn đã sớm chạy không có." Phạm Dương Minh lắc đầu, "Tà phái người nghe ngóng, bắt luận là Hà Kế gia, hay là Khuất Trần Hải trong nhà, đều chạy rất triệt để. Kia Khuất Trần Hải quê quán lý Đông Kinh thành không xa, ta để cho Tề Đại đánh ngựa đi một chuyến, đã sớm trống rỗng. Hối hương thân, nói là đã dọn đi rồi bảy tám ngày, không cần nhiều lời các người cũng biết, chuyện này bọn họ chỉ sợ sớm đã hữu dự mưu."

"Hữu dự mưu không đáng sợ, vấn đề mấu chốt nhất ở chỗ, một cái nho nhỏ Kinh Sư phòng giữ, thậm chí có nhân chịu vì hấn làm ra chuyện như vậy... Từ Đông Kinh phủ trong đại lao đem nhân mang đi, không muốn nói cho ta biết, đây là một cái nhân liên có thể làm được sự tình." Văn Đoàn tiên sinh chau mày.

Phạm Dương Minh thở dài một cái, gật gật đầu: "Lão Tiên Sinh nói đến một chút tử, Hà Kế này. Chúng ta trước kia e rằng thật sự xem nhẹ hấn... Tại thi Hương, Kinh Sư phòng giữ trong đại doanh thiếu đi tám người, Đông Kinh phủ nha dịch, cũng có năm người chẳng biết đi đâu. Trong vòng một đêm chẳng biết đi đâu. Hơn nữa không đơn thuần là chính bọn họ, người nhà của bọn hấn cũng tất cả đều từ Đông Kinh thành biến mất vô ảnh vô tung. Hà Kế này có thể vô nhân, bị chúng ta lúc ban đầu tưởng tượng, nhiều hơn nhiều..."

"Nếu như chi là từ đó tiêu thất, không hề đối Sở lang sản sinh ảnh hưởng gì. Ta nghĩ, chúng ta bên trong là không có người hội chú ý." Văn Đoàn tiên sinh ngón tay tại trên mặt bàn gõ, "Chi là, từ Khuất Trần Hải trả thù đến xem, Hà Quân Hạo này chỉ sợ sẽ không đơn giản buông tay. A! Viện họa vệ binh vậy mà để cho Khuất Trần Hải dễ dàng chạy trốn! Chuyện này lão phu tất nhiên muốn truy cứu đến cùng được!"

"Chỉ sợ cũng không cần Lão Tiên Sinh ngại ra tay." Phạm Dương Minh nở nụ cười một chút, đưa tay vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, "Ta cũng nói không rõ chuyện này đến cùng là tốt hay xấu, nhưng viện họa thi Hương chỗ chuyện đã xảy ra, không biết như thế nào vậy mà truyền đến quan gia trong tai. Nghe nói quan gia hôm qua tại triều quan tòa đã phát hỏa, thuyết 'Khoa cử không tỉnh. Tại sao chính danh', lại còn hạ lệnh muốn tra rõ việc này, tuyệt không nuông chiều."

Tất cả mọi người không khỏi nhìn nhìn Sở Phong, Sở Phong bị này từng tia ánh mắt khiến cho có chút xấu hổ, gãi gãi đầu, lại không phải nói cái gì: "Ách, ta hấn là... Đa tạ quan gia?"

"Người cảm tạ với không cảm tạ, quan gia cũng nghe không được." Văn Đoan tiên sinh lắc đầu cười cười, "Hơn nữa nói thật, quan gia sở dĩ hội hạ lệnh tra rõ. Ngược lại cùng người cá nhân không quan hệ. Tại khoa cử thi Hương trên vậy mà sẽ phát sinh chuyện như vậy, thật sự là một kiện để cho triều đình mặt không ánh sáng sự tình. Nếu như chỉ là đơn thuần sự cố cũng thế mà thôi, thế nhưng là hiện giờ xem ra... Chúng ta cũng có thể tra được đồ vật, triều đình bên kia chi tiết tự nhiên càng thêm phong phú. E rằng quan gia bên kia hiện giờ sớm đã đã minh bạch trong này đủ loại sự tình. Một cái Kinh Sư phòng giữ, vậy mà vì con của mình làm loại chuyện này, vượt ngục, tại khoa cử bên trong trả thù, nếu như triều đình không làm những chuyện gì, sợ là không thể nói nổi."

Sở Phong nghe vậy gật gật đầu, nội tâm nhưng không khỏi hiện hiện khởi Huy Tông kia quý khí thanh thần thân ảnh. Hắn cũng không khỏi nghĩ thầm. Đợi Huy Tông thấy được đó của mình bức viết kếp ý son thủy, cũng không biết có thể hay không thương thức...

Kiên Sở Phong hơi hơi ngẩn người, Phạm Dương Minh liền cho rằng hắn là tại hồi ức ngày đó khoa cử trên chuyện đã xảy ra, cũng không khỏi thờ dài một tiếng, nói: "Nghĩ đến đây cũng là mệnh số. Ta cũng nghe nói khoa trường trên chuyện đã xảy ra, nghe nói Sở lang bị phỏng, chẳng những không có như vậy buông tha cho, thậm chí còn cướp còn dư lại trong khoảng thời gian ngắn, một lần nữa làm một bức họa... Chuyện này hiện giờ cũng dần dần truyền ra, mọi người cũng đều tán thưởng, thuyết Sở lang thi phi phạm nhân, tại kia các loại tình huống dưới vậy mà không có thất kinh, đây cũng không phải là nhân vật tầm thường có thể làm được. Ha ha, Sở lang là thật khai nhân. Lần này thi Hương, nếu là thật sự bên trong đệ tự nhiên rất tốt, nếu như không thể, bốn năm về sau còn có cơ hội, may mà Sở lang còn rất tuổi trẻ, ha ha!"

"Vâng, này mấy **** cũng như vậy khuyên hắn." Văn Đoan tiên sinh mỉm cười, "Người thiếu niên nhiều kinh lịch một ít nhấp nhô thật là tốt, Sở lang kinh này nhất dịch, tự nhiên cũng mòn luyện không ít. Hơn nữa chính như cùng Phạm lão đệ nói, bốn năm cũng chỉ là thời gian qua nhanh công phu, Sở lang thi giờ tuổi tác vừa vặn, không cần lo lắng."

Sở Phong nghe, nở nụ cười một chút, không nói thêm gì.

Trong lòng của hắn kỳ thật cũng có chút thấp thỏm, loại này viết kếp ý họa tác, tại Bắc Tống Tuyên Hòa trong năm không phải là không có, thế nhưng quá mức mới lạ, có chút cùng loại với ngàn năm về sau cái loại kia tiền vệ thời thượng chủ nghĩa, rất khó bị đại chúng tiếp nhận.

Hơn nữa, Huy Tông Triệu Cát có thể nói là tranh cung đình nhân vật đại biểu. Tranh cung đình tuy cũng sẽ bởi vì họa sĩ bất đồng nhi phong cách khác nhau, nhưng phần lớn đi là thanh quý mịn màng con đường, dù viết kếp ý loại này gần như hào phóng phong cách là khác hẳn bất đồng. Nếu như Huy Tông vô pháp tiếp nhận, mình tại trường thi trên cuối cùng kia một chút phấn đấu, coi như là không dùng được.

Về phần cái gì bốn năm về sau làm tiếp ý định, đó là Sở Phong không có khả năng lựa chọn con đường, chỉ là hiện giờ vô pháp nói với bọn họ khởi mà thôi.

Khuất Trần Hải đào thoát... Sở Phong cũng không phải là hoàn toàn không có tiên đoán được, tại cuối cùng về tranh thời điểm, Sở Phong tự nhìn thấy Khuất Trần Hải bị hắn quan trên dẫn theo ra ngoài, thế nhưng vị quan trên dùng rất kỳ lạ mục quang đánh giá Sở Phong vài lần, hiện giờ từ mắt tích trong đám người hồi, quả nhiên, kia quan trên cũng là một cái trong số đó.

Một cái Kinh Sư phòng giữ, có thể cho nhiều người như vậy đối với hắn khẳng khẳng một mực, Sở Phong rất khó tưởng tượng xuất, Hà Kế này rốt cuộc là cái hạng người gì. Hà Quân Hạo hữu như vậy một cái phụ thân, lại hết lần này tới lần khác muốn tại họa vẽ con đường này mấy trên làm ra chút thành tích, kỳ thật lại nói tiếp cũng có chút kỳ lạ.

"Vậy Hà Kế không phải là người tốt lành gì, hữu đồn đại thuyết, vợ chưa cưới của hắn là bị đích thân hắn đánh chết." Phạm Dương Minh lắc đầu, Thuyết Khởi kia Hà Kế gia thế, "Hà Kế vợ cả cũng xuất thân từ thư lễ nhà, quan lại chi môn, thế nhưng gia đạo sa sút, bị tịch thu gia, chỉ bằng lấy còn dư lại một chút đất cần mới gả cho Hà Kế. Hai người thành hôn lâu ngày, lại chỉ được Hà Quân Hạo này một đứa con trai, Hà Quân Hạo ngược lại là như mẹ của hắn đa tạ, từ nhỏ tự không thương những cái kia chém chém giết giết, đầu óc thanh minh, đọc sách tập viết đều là vô cùng tốt. Nghe nói bảy tuổi thời điểm xin một vị tiên sinh giáo họa, từ đó một phát không thể thu thập."

Phạm Dương Minh hơi hơi thờ dài, nói tiếp: "Hà Quân Hạo tài hoa đích xác rất tốt, hắn họa ta là gặp qua không ít, toàn bộ Đông Kinh nội thành như hắn lại là thiếu niên cũng không có nhiều người. Máu chốt ở chỗ, hắn không đơn giản hữu tài hoa, mà còn chịu dưới công phu. Người tuổi trẻ bây giờ phù hoa tàn mạn quá nhiều, chân chính có thể nỗ lực người đã không nhiều lắm..."

Nói đến đây, Phạm Dương Minh mới nhớ ra cái gì đó, mình cũng nở nụ cười: "Sở lang, bức tranh này của ta cũng không phải là nói người. Lục Lão Tiên Sinh cùng Trình Nguyên tiên sinh tuy không nói, nhưng người dụng công ta từ lúc thi họa hành đã nghe nói qua. Nghe nói người tiểu tử này cái gì cũng tỏ mò, cũng cái gì đều chịu học, hơn nữa không có bất kỳ sự tình là qua loa cho xong, ngẫu nhiên cầm đến một bức thích họa, thường xuyên lâm tập liền com đều đã quên ăn. Ha ha! Hiện giờ những chuyện này tại thi họa hành trong cũng là một đoạn kỳ văn giai thoại!"

Sở Phong nghe vậy gãi gãi đầu, xin lỗi cười nói: "Ta là người chậm cần bắt đầu sớm, không có quá nhiều thiên phú, đành phải hạ đủ công phu đi học."

"Sở lang hà tất khiêm tốn, ông trời của người phân đến cùng hữu bao nhiêu cân lượng, chẳng lẽ đang ngồi người còn không biết sao? Ha ha!" Phạm Dương Minh cười lắc đầu, lại nói, "Kỳ thật không thể không nói, Hà Quân Hạo đứa nhỏ này cũng thật sự là khả liên chút. Được như vậy đích thiên phú, lại cứ lại thêm như vậy lão ba. Đông Kinh phủ đầu kia hữu án nội tình, đại khái mười năm trước một cái đêm mưa, lúc ấy mười tuổi ra mặt Hà Quân Hạo từ trong nhà đầu tường nhảy ra, tìm được tuần tra ban đêm binh sĩ, thuyết phụ thân hắn giết đi mẹ ruột của hắn... Các binh sĩ cho là tiểu hài tử hồ đồ, mơ hồ lên tiếng hỏi Hà Quân Hạo gia, đưa trở về. Chỉ là ngày hôm sau, Hà phủ quả nhiên ra tấn, nói là trong nhà vợ cả bởi vì bệnh cấp tính đã qua đời..."

"Vẫn còn có bức này sự tình." Văn Đoan tiên sinh hai hàng lông mày nhăn lại, "Nếu như sự tình thật sự, kia Hà Kế này quả thật là không bằng cảm thú!"

Phạm Dương Minh gật gật đầu, nói: "Lúc ấy kia hai cái tuần tra ban đêm binh sĩ biết Hà phủ đưa tang sự tình, tự nhiên nghĩ tới Hà Quân Hạo tại đây hài tử. Bọn họ không dám giấu diếm, lại cũng không muốn gây chuyện, vì vậy chỉ là nói cho Đông Kinh phủ phủ sự tình biết được. Kia phủ sự tình cân nhắc

lợi hại, cũng không muốn đơn giản đắc tội với người, vì vậy tự đem chuyện này đè ép hạ xuống... Kia phủ sự tình hiện giờ tuổi tác lớn hơn, tại chợ phía Tây bên trong kinh doanh một nhà tửu quán, ta ngẫu nhiên khứ mấy lần, hay là hôm qua tưới hân một hồi, mới từ hân cuối cùng moi ra những lời này. Là thật hay giả, kỳ thật rất khó nói. Chuyện này lúc ấy đến cùng như hà, sợ là chỉ hữu đương sự người biết được..."

...

...

Lúc này, Đông Kinh thành trong thành tầng tầng cao vút thành cung bên trong, đẹp và tĩnh mịch ung dung bảo hoa trong điện, Huy Tông cũng nghe lấy đồng dạng chuyện xưa.

Kể chuyện xưa người là Vương phủ, tài ăn nói của hân vô cùng tốt, đem trọn cái Hà Quân Hạo thân thể giảng thuật có thể nói là cao, triều thay nhau nổi lên, làm cho người ta nhìn không được chắc chắn tán thưởng.

"Thế gian này đủ loại, thật sự là Ma Quái Kinh Dị." Huy Tông lệch qua trên giường êm, cảm khái, "Bi thoại bản trong tiểu thuyết thú vị nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Trì đại quốc như nấu tiểu tươi sống

());

"Vậy Hà Quân Hạo họa tác người có từng gặp qua sao? Tài hoa như hà?"

Trong đại điện đốt Long Diên Hương, mùi thơm trời giạt từ từ theo gió truyền đến, làm cho người ta lòng yên tĩnh. ≥,

Vương phủ cung kính bẩm báo: "Thật sự là gặp qua lưỡng hồi, tài hoa đích thực là có, nhưng nếu thật sự thuyết cao đến cái loại gì trình độ độ, kia thật sự là lời nói vô căn cứ. Theo hạ quan xem, nói chung cũng bất quá chính là bị người bình thường có chút thiên phú, nhi hậu thiên nỗ lực bỏ tức mà thôi."

Huy Tông nghe vậy khẽ gật đầu, tiện tay cầm một khóa bò đào ăn, bị chua nhẹ tê một tiếng, mới nói: "Vũ phu trong nhà có thể xuất một nhân vật như vậy, đúng là không dễ, thật sự là đáng tiếc. A, những cái này tính tình a, tài học a, rốt cuộc là nội tâm đồ vật, Dã Man Nhân cốt nhục, coi như là như thế nào giáo hóa văn chương cũng là uống công, bất quá chính là một cái cái mặt người dạ thú mà thôi, nội tâm đồ vật, tùy tùy tiện tiện bị đồ vật một kích hóa cũng liền tìm trở về. Hắc! Hà Quân Hạo này ngược lại là dữ phương Bắc những cái kia Man tộc không sai biệt lắm, người xem lúc trước tới những cái kia sứ thần, từng cái một thoát nhìn cũng là dạng chó hình người, nhưng là che dấu không được kia nội tâm tục khí. Ở nông thôn vũ phu mà thôi, thật sự là không thú vị."

Vào ban ngày triều đình tiếp đãi Kim quốc sứ thần, Huy Tông xưa nay xem thường những cái này lỗ mãng thô bỉ ngoại tộc nhân, theo thường lệ tiếp kiến an ủi một phen cho dù đi qua, buổi tối mở tiệc chiêu đãi cũng giao cho đám đại thần đi làm, trốn đến đại điện này trong tối lấy hưởng thanh tịnh.

Viện họa thi Hương phê duyệt tự chồng chất tại bên cạnh trong rương, Huy Tông còn không có tìm ra công phu đến xem. Lúc trước lại là vào triều lại là tiếp đãi sứ thần, đã huyền não đầu hân đại, còn có hậu cung các nữ nhân làm ra một ít bừa bãi lộn xộn sự tình, quả thực để cho Huy Tông đầu đại.

May mà viện họa là chính bản thân hân viện họa, Huy Tông bên này không cho ý kiến phúc đáp hồ sơ. Viện họa đám quan chức cùng thí sinh phải chờ đợi lo lắng đang chờ, cho dù là lá gan lớn hơn nữa nhân. Thời điểm này cũng không dám nói thêm cái gì.

Vương phủ kiến Huy Tông đem lời đầu dẫn hướng Kim quốc sứ thần trên người, liền biến đổi biện pháp suy nghĩ mấy cái tiết mục ngắn. Thêm mắm thêm muối nói một phen. Đều là một ít Kim quốc người tới Trung Nguyên, không hiểu quy củ của nơi này, làm được một ít kiểm ăn nhi, ở nông thôn đồ nhà quê tựa như, ngược lại làm Huy Tông nghe được cười ha hả, cảm thấy dài quá nhà mình uy phong.

"Nếu theo hạ quan thuyết, óng ánh tinh chi hỏa không dám cùng Nhật Nguyệt tranh nhau phát sáng? Bọn họ Kim quốc nhân cũng bất quá chính là ý vào cậy mạnh tại phương Bắc làm càn chớ, chúng ta hàng năm ném cho hân một ít chó xương cốt, bọn họ liền cho rằng được trân bảo. Hai con mắt tỏa ánh sáng tựa như đi bắt đi chôn. Ha ha, bọn họ những cái này nghèo kiệt hủ lậu nông dân, nào biết đâu cái gì mới thật sự là thứ tốt? Chính như cùng quan gia nói, rốt cuộc là nội tâm tự thấp kém đồ vật, thật sự là trên không thể mặt bàn."

Vương phủ xưa nay là một rất biết nói chuyện, hơn nữa cực hội sò thấu tâm tư của Huy Tông, thời điểm này nói chêm chọc cười tựa như nhát nhát nói tới, một tia một chút mỉa thị tăng bốc tất cả đều vỗ vào trong lòng Huy Tông, để cho Huy Tông rất là thoải mái.

Huy Tông cười ha hả. Hải được một khóa bò đào hướng Vương phủ trên đầu một đập, trêu tức cười nói: "Ngươi không che đậy miệng đồ hỗn trướng, lời này nếu để cho Kim quốc sứ thần nghe xong khử, khó tránh khỏi lại nhắc lên cái gì tranh chấp. Đến lúc sau ta cũng không bảo vệ ngươi. Trực tiếp đem ngươi trói thành bánh chưng giao ra khử, cũng làm cho bọn họ Kim quốc nhân dùng kia ở nông thôn vũ phu thủ đoạn hầu hạ ngươi một phen, nhìn xem ngươi này há mồm có phải hay không còn như vậy không có vương pháp."

Vương phủ cười đùa tí từng đáp lời. Khom người mẫn địa đi bắt viên kia Huy Tông đập tới bờ đào, nhét vào trong miệng. Loạn tước một trận, dạng chó hình người thi lễ: "Tạ quan gia ban thưởng!"

Này vừa ra tương Huy Tông chọc cho ngứa tới ngứa lui. Không thiếu được lại chế ngạo hấn một phen. Vương phủ cũng là cái da mặt dày, Huy Tông nói như thế nào tự như thế nào đáp lời, thậm chí còn có hình có dạng thêm mắm thêm muối mấy câu, để cho Huy Tông hào hứng cao hơn.

Ôm bụng cười trong chốc lát, trước đó vài ngày nhằm chán tâm tình xem như hễ quét là sạch, Huy Tông chớp mắt, lúc này mới nhớ tới viện họa thi Hương sự tình, nhất thời cảm thấy tinh thần không sai, liền hướng về phía Vương phủ giương lên cái cằm, phản phô lấy: "Khử đem bên kia phê duyệt cho ta lấy, đúng rồi, đem Sở Phong cũng nhảy ra đến xem nhìn."

"Được rồi." Vương phủ cười hi hi ứng, mở ra ngăn tủ một mặt tìm một cái mặt nói, "Nghe nói Sở Phong cuối cùng chỉ dùng nhất thời gian uống cạn chun trà họa đã xong họa, cũng không biết đến cùng họa trở thành bộ dáng gì nữa. Loại nhỏ đã sớm nghĩ nhìn một cái, ngài không mở miệng, ta này nội tâm ngứa lại cũng không dám động thủ tìm kiếm a."

"Lúc trước nghe ngươi nói, Sở Phong tham gia chính là cái gì họa khoa cuộc thi à?"

"Là sơn thủy khoa." Vương phủ bảm báo nói, "Đề mục là 'Dã thủy không người độ, thuyền cô độc tần ngày hoành', mười mấy người tham khảo, viện họa đầu kia bảo là muốn lấy ba người. Sơn thủy khoa... A..., ở chỗ này, đề ta tìm xem Sở Phong họa... Ồ? Này..."

"Làm sao vậy?" Huy Tông thỉnh Vương phủ ngừng khí có chút kỳ lạ, cười ha hả hỏi một câu.

"Này..." Vương phủ cảm một trương phê duyệt đứng dậy, cúi đầu nhìn một lát, mục quang có chút kỳ diệu, lại nhìn Huy Tông nhất nhãn.

"Ngươi lại đang chỗ nào làm cái quỷ gì?" Huy Tông cười mắng một câu, "Cố làm ra vẻ huyền bí đồ vật, còn không mau một chút đem phê duyệt lấy ra cho trẫm nhìn một cái!"

Vương phủ vội vàng ứng, thời điểm này cũng không dám làm nhiều bình phán, sắc mặt biểu tình nhưng vẫn hiển lộ có chút phát tạp, tiến đến Huy Tông bên người, hai tay đem phê duyệt trình đi lên.

"Nhìn ngươi bộ dạng này bộ dáng, chịu kinh tựa như. Nói như thế nào ngươi coi như là ta lão nhân bên cạnh, gặp qua thi họa thiên thiên vạn vạn, dù thế nào, một cái mười mấy tuổi thiếu niên lang họa tác còn đem ngươi dọa? Ha ha! Coi như là thời gian một chun trà lừa gạt ra đồ vật thế nào không tốt, khó coi, ngươi cũng không cần toát ra vẻ mặt như thế a!" Huy Tông ha ha cười cười.

Vương phủ xưa nay cực thiện ngôn từ, thời điểm này lại không phải nói cái gì, chỉ có thể đem phê duyệt trình, do Huy Tông bình phán.

Huy Tông nhìn nhìn Vương phủ biểu tình, chỉ cảm thấy mặc danh kỳ diệu, cầm lấy bên cạnh khăn tay xoa xoa ngón tay, tiếp kia họa, đục lỗ nhìn lên, sắc mặt cũng đi theo thay đổi.

Trong lúc nhất thời, trống rỗng trong đại điện yên tĩnh không tiếng động.

Xa xa cung điện đang tại khoản đãi Kim quốc sứ thần, loáng thoáng tí trúc thanh dư ăn uống linh đình thanh âm truyền tới, theo gió phiêu phiêu dâng dâng, giống như trong không khí chìm nổi Long Diên Hương mùi thơm, hiện ra vài phần mờ mịt dư tán nhạt.

Biệt điện xa vẫn Tiêu cổ tẩu...

Vương phủ yên tĩnh đứng hầu ở một bên, đại khí không dám ra một tiếng, vụng trộm khử nhìn Huy Tông biểu tình.

Huy Tông cũng không biết trong lòng nghĩ lấy mấy thứ gì đó, trong ánh mắt một phen tâm tình lưu chuyển, qua thật lâu, mới thở dài một cái.

"Ngươi nói Trình Nguyên là Sở Phong sư phụ, Phó Nhạc Hòa là sư huynh của hắn. Hai người kia, có từng họa qua lớn như vậy tả ý?" Huy Tông hỏi, trong giọng nói thỉnh không ra cái gì tâm tình.

"Vị Trình Nguyên thật sự là quá mức ở ẩn, lưu truyền tới họa tác thật sự quá ít, chúng ta phái người đi ra bắt luận như hà nghe ngóng, có thể tìm kiếm ra họa tác cũng chỉ có như vậy một hai bức mà thôi, hắn có hay không đã làm lớn như vậy tả ý sơn thủy, thật sự là khó có thể phán định. Bất quá Phó Nhạc Hòa bên kia, nghe nói một mực làm đều là công nhân lao động giản đơn bứt, chưa từng nghe nói có cái gì cái khác loại hình họa tác." Vương phủ nói.

Huy Tông khẽ gật đầu, lại nhìn nhìn trong tay họa tác trầm ngâm nửa ngày, nói: "Từ nơi này thượng cấp xem, Sở Phong này khả năng không lớn là lần đầu tiên họa tả ý, chỉ là bút pháp đích xác không tính thành thực, nhưng này phần khí khái... Hàaa...! Thấy thế nào cũng là một cái thon gầy hào hoa phong nhả thiếu niên lang, như thế nào trong lòng ngực vậy mà sẽ có như thế khe nứt, quả thực thú vị."

Vương phủ nghe, rốt cục thăm dò ý tứ của Huy Tông, trong lòng mình cũng nhịn không được nữa lộ bộ một tiếng, nghĩ thầm Sở Phong này đến cùng có tài đức gì, lại có thể đạt được Huy Tông như vậy lời bình, sợ là thật sự bị ngày đó Vương Hi Mạnh không kém chút nào!

"Này tả ý son thủy gì gì đó, loại nhỏ là thực không hiểu." Vương phủ già vờ ngây ngốc một phen, cười thầm, "Nhìn chính là một mảnh đen sì thủy mặc đầu, nhìn nhìn cũng không tinh mảnh, không bằng tầm thường lỗi về tí mĩ thanh nhả quý khí. Loại nhỏ thật sự là mất vụng về, thật sự nhìn không ra cái gì tốt xấu."

Huy Tông tròn mắt nhìn hần, cười nói: "Không hiểu là được rồi, nếu thế gian này trên sự tình người đều đã hiểu, còn muốn trầm làm cái gì? Bực này tả ý thật sự không nhiều lắm, nhất là loại này viết kếp ý, phi ngực lớn khâm không dám vì. Sở Phong này, cũng không biết là từ nơi nào học được, hiện tại ta không dám nói hần họa có nhiều hảo, nhưng lồng ngực khí độ là bày ở nơi này, ngày sau,... có tương lai a!"

Vương phủ nghe được một hồi hải hùng khiếp vía, nội tâm không khỏi lại bắt đầu âm thầm suy nghĩ, mình rốt cuộc hần là như hà hương Sở Phong biểu đạt thiện ý, dẫn đo chừng mực, tài năng biểu hiện ra một phần chiều hiền đãi sĩ lại không qua loa thả thái độ nha.

"Viện họa những cái này dài chiếu nhóm, kỳ thật là thuần một sắc lối vẽ tí mĩ, họa phong đích xác thanh quý chi khí thật nhiều, tuy rất tốt, nhưng đích xác không đủ muôn hoa đua thắm khoe hồng. Tiền triều những cái kia viện họa, kỳ thật phần lớn chỉ là một phần bài trí, chân chính hiểu được những vật này Đế vương lại có thể có mấy cái, từng cái một bất quá là măng phu vũ phu, hoặc là vôi vàng khai biên cương thác thổ, hoặc là chui vu tục vật chính sự trong đó, không hiểu được vu dân nghỉ ngơi lấy lại sức đạo lý, đem mình mệt mỏi muốn chết không nói lại hao người tổn của, thật sự không thú vị."

Huy Tông chỉ điểm giang sơn một phen, hơi có chút đắc chí vừa lòng thần nhiên nói: "'Đạo Đức Kinh' thuyết 'Trì đại quốc như nấu tiểu tiên', trầm hiện giờ làm chính là như vậy một phen đạo lý, cũng không phương có một chút không biết phân biệt người đến chỉ trích trầm, thật sự là không thú vị."

"Vậy chút phạm phu tục tử, nơi đó có quan gia cao như vậy kiên, trong lúc nhất thời tự cho là đúng kêu la vài câu mà thôi. Một lúc sau, cao thấp tự nhiên nhìn thấy." Vương phủ một cái này vỗ mông ngựa vang dội.

Huy Tông trong nội tâm hưởng thụ, trên mặt cũng không hiển, thần nhiên nói: "Ngu dân như thế, trầm thật sự là vất vả a. May mà hữu khai tỏ ánh sáng người như người tại trầm, trầm lòng rất an ủi."

"Không dám, không dám." Vương phủ vội vàng khách sáo một phen, mực quang lại chạm đến Sở Phong bức họa kia, liền cười hỏi, "Quan gia như thế thường thức này bức họa, cũng là Sở Phong này tốt số, cao như vậy nhả nghệ thuật, nếu không có quan gia mắc như vậy mất thường thức, e rằng này Sở Phong muốn cả đời buồn bực thất bại. Ha ha! Không biết Sở Phong này bức họa, quan gia có hay không yếu điểm vì son thủy khoa đầu danh?"

"Đầu danh?" Huy Tông hơi hơi gờ lên khóe miệng, giống như cười mà không phải cười, "Người thiếu niên cần học hỏi kinh nghiệm, nếu là quá mức thuận buồn xuôi gió, kia còn có cái gì tiến lên ý đồ đâu này? Son thủy khoa muốn lấy mấy người?"

"Ba người."

Huy Tông trong lòng có so đo, chỉ cảm thấy thú vị, phân phó nói: "Sửa lại, cho Sở Phong phán cái đệ tứ. Chỉ nói là triều đình thương tiếc hần kinh lịch nhập nhò, cho nên thiết kế vị trí này. Ha ha! Thương cảm mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Gió đã bắt đầu thổi vu bèo tấm cuối cùng

Son thủy khoa chỉ lấy ba người, Sở Phong họa tác bị phán vì đệ tứ, chỉ dựa vào lấy "Triều đình thương tiếc" bốn chữ, gấp gheh bắt kịp lần này xe, kỳ trung hương vị chỉ cần một khi nói ra, tự nhiên là tất cả mọi người có thể đã minh bạch.

Không phải nói Sở Phong người họa công lao thật sự như hà cao siêu, tài nghệ như hà đẹp mắt. Người sở dĩ có thể được viện họa lấy, thuần túy là bởi vì hoàng đế bệ hạ nghe nói người nhập nhò tao ngộ, cảm thấy người đứa bé này thân thể cùng cả cái cuộc thi đi qua quá mức khả liên, sợ hãi người hồi hương về sau lại buồn bực không vui tìm cái chết các loại, cho nên mới Hoàng Thiên Hậu Thổ ân đức bốn phương, xa như vậy một cái viện họa danh ngạch xuất ra.

"Ách, bất kể thế nào thuyết, có thể tiến viện họa thật là tốt sự tình!"

Tiêu Đình giờ tửu chén nhỏ, nhìn quanh một chút bàn tiệc trên chư vị, lại nhìn không được nhìn Sở Phong nhất nhãn, "Mọi người sau này sẽ là đồng liêu, lại là cùng bảng xuất thân, ngày sau tại viện họa bên trong tự nhiên muốn nâng đỡ lẫn nhau. Ta Tiêu Đình đầu một cái cam đoan, về sau có người muốn nhờ, ta nếu là làm kia đợi từ chối đáng đáp, tương đề ta..." Tiêu Đình con người đảo một vòng, "Về sau còn không thể nào vào được Thụy Hồng Lâu!"

Thụy Hồng Lâu là cửa Đông trong ngõ nhỏ vừa khai một nhà sở quán, bên trong tên đứng đầu bảng vị cô nương kia gần nhất đang theo Tiêu Đình đánh

lửa nóng. Đang ngồi sáu bảy người, ngoại trừ bên ngoài Sở Phong, trên cơ bản đều là Tiêu Đình phát tiếu các loại, cùng hấn hết sức quen thuộc, lúc này tự nhiên mình bạch hấn trong lời nói ý tứ, không khỏi cười ha hả một phen, ngửa đầu uống cạn trong chén vật.

Sở Phong không dám uống nữa, liền dùng trà lấy đại.

Tay phải hấn thương thế đã tốt lên rất nhiều, thời điểm này quán một tầng hơi mỏng băng bó, chỉ là sử dụng chiếc đĩa tới như trước có chút tổn sức nhĩ. Tiêu Đình ở phương diện này ngược lại là tốt tay, gọi món ăn thời điểm chỉ chọn chút đặc biệt hào kệp đồ vật, hoặc là dùng thìa liền có thể ăn. Sở Phong không khỏi mười phần cảm khái, nghĩ thầm chính mình sợ là làm không được điểm này, quả nhiên Tiêu Đình có hấn sự lợi hại của mình chỗ.

Một bàn này đều là bạn cùng lứa tuổi, cực lớn nhiều quen biết, thời điểm này từ qua ba tuần, mọi người đã sớm thân thiện đến vừa đi ra ngoài.

Viện họa khoa khảo thi yết bảng tại hôm nay buổi sáng, danh lục người của Tôn Tam tự nhiên sớm đã trở về nhà, chỉ hữu bọn họ những cái này người của Kim Bảng Đề Danh vật. Thời điểm này đều hăng hái, từng cái một trên mặt rất có tốt sắc.

Đang ngồi những người này, Sở Phong gặp qua hai ba cái, những người còn lại Tiêu Đình nhất nhất hơi bị giới thiệu. Đều là một ít quan lại đệ tử, hoặc là thế gia đại tộc xuất thân. Tại bọn họ nhìn thấy Sở Phong thời điểm, cũng không khỏi nhiều dò xét vài lần, rốt cuộc Sở Phong gần nhất tại Đông Kinh thành thanh danh thái thịnh, để cho mọi người không muốn chú ý cũng không được.

Nhất là hôm nay yết bảng về sau. Nguyên bản nói rõ trúng tuyển ba người sơn thủy khoa, vậy mà trúng tuyển bốn người, hơn nữa người thứ tư chính là Sở Phong. Chuyện này, từ lâu tại Đông Kinh thành thi họa giới truyền ra.

Trúng tuyển nhân số dư lúc ban đầu trước nhân số bất đồng, này cũng cũng không phải là không có tiền lệ sự tình. Rốt cuộc viện họa chú ý chính là thực học, nếu như có thể lực không đạt được trình độ nhất định, Huy Tông cũng không cho phép theo thứ tự hàng nhái. Nếu như một loại giữa năm thật sự có tài hoa quá mức kinh diễm nhân một chỗ tụ tập, triều đình tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng buông tha những cái này ưu tú nhân tài.

Chỉ là, lần này yết bảng, tên Sở Phong.. Nói như thế nào đây. Thật sự là, đặc biệt làm cho người ta nhìn chăm chú.

Loại này nhìn chăm chú nguyên do, ngược lại không đơn giản nguyên vốn vụ họa khoa ngoài dự đoán mọi người. Tất cả mọi người cho rằng tại phiên lâu thông qua một bức "mỹ nhân đồ" nổi danh Sở Phong, hội tham gia nhân vật họa cuộc thi, thế nhưng là tên của hấn vậy mà xuất hiện ở sơn thủy khoa, đây tự nhiên là cái thứ nhất ngoài dự đoán mọi người chỗ.

Thứ hai, mọi người cho rằng Sở Phong nếu như lựa chọn đồ ăn khoa, tự nhiên là bởi vì hấn tranh sơn thủy bị nhân vật họa càng thêm ưu tú. Cho nên, tại tất cả mọi người chờ xem sơn thủy khoa đứng đầu bảng xuất hiện tên Sở Phong, lại phát hiện tên của hấn xếp hạng sơn thủy khoa cuối cùng một vị.

Nhi càng thêm vượt quá mọi người dự kiến. Là tên Sở Phong không đơn giản tại bảng vĩ, hơn nữa, còn cùng với khác đồ ngọn nguồn chữ màu đen danh tự bất đồng, tên Sở Phong. Là dùng màu xám thuốc màu tả tự, đằng sau còn có một nhóm nho nhỏ chú giải, viết "Xem kỹ đài định" bốn cái đại tự.

Cái gì gọi là xem kỹ đài định?

Đây chính là ly kỳ sự tình. Đừng nói người ngoài nghề, liền ngay cả viện họa bên trong nhậm chức mấy chục năm lão nhân, cũng chưa từng nghe nói qua như vậy danh hào.

Vì vậy mọi người đông tây nam bắc nghe ngóng một phen, rồi mới từ trong nội cung truyền ra giải thích như vậy.

Trong nội cung tin tức thuyết. Sở Phong bức họa sơn thủy kia bản thảo kỳ thật tài nghệ bình thường, không thể nói hảo. Thế nhưng chúng ta quan gia là một tâm địa mềm nhân, nghe nói Sở Phong mấy ngày nay kính lịch sự tình. Cái gì tại trong hẻm nhỏ gặp chuyện nha, đang thi bên trong bị người giới cho nóng hổi nước sôi nha... Sự tình. Cho nên quan gia cảm thấy thiếu niên này thật sự là quá đáng thương, cho nên xem tại trời xanh đối với hấn thực sự quá nhân tâm sự tích, cho nên quan gia lòng từ bi đưa hấn Sở Phong phản vì sơn thủy khoa tên thứ tư, lấy tự cổ vũ...

Về phần đến cùng cái gì gọi là "Xem kỹ đài định", trong nội cung tin tức truyền tới cũng rất nhanh chóng. Ý tứ nói đúng là, tuy xem tại đáng thương phản trên trúng tuyển Sở Phong, nhưng Sở Phong phê duyệt cảnh giới hay là hơi có vẻ chưa đủ, cho nên không có khả năng như những người khác đối xử như nhau, bằng không đối với người khác cũng rất không công bình. Về phần "Xem kỹ đài định", chính là để cho Sở Phong đi trước bình thường nhậm chức công tác, thế nhưng nửa năm sau quan gia tự nhiên đối với hấn hữu một phen đơn độc khảo thi trường học, có thể hay không đảm nhiệm thông qua, đó chính là mặt khác một phen sự tình.

Giải thích như vậy từ trong nội cung sau khi truyền ra, mọi người bưng bình đại ngộ đồng thời, cũng không khỏi mười phần thần phục.

Rốt cuộc Sở Phong đi đến Đông Kinh thành bất quá mấy tháng công phu, cũng đã bởi vì sự tình các loại gây ra hơn nhiều chuyện xưa, hiện giờ vậy mà liên quan gia triều đình đều liên lụy vào, vì mở một cái thông hướng viện họa đại môn, tuy nói đằng sau lại thêm chút khảo thi trường học, hạch định quy củ, nhưng dù sao cũng là tiền vô cổ nhân sự tích, thật sự làm cho không người nào bị giật mình.

Đương nhiên, tại rất nhiều người hâm mộ Sở Phong vận khí thật tốt đồng thời, cũng có không ít người đối triều đình phen này cử động bất mãn hết sức. Có ít người, nhất là những cái kia tại họa khoa thi cấp ba thứ thi rớt người, thời điểm này tự nhiên rất có ý kiến, bằng cái Sở Phong gì liền có thể đạt được như vậy thương cảm, nhĩ bọn họ lại không được?

Không hoạn quả nhi hoạn không đồng đều, này nguyên bốn chính là nhân tính tất nhiên. Huy Tông đối với Sở Phong "Mở một mặt lưới", tự nhiên lại đem hấn đây hướng một cái nơi đầu sóng ngọn gió cao độ.

Hơn nữa, không biết từ chỗ nào, một đạo lời đồn đãi giống như vi khuẩn sinh sôi lên. Lời đồn đãi bên trong thuyết, phiên lâu đêm hôm đó trong Sở Phong chỗ lấy ra "mỹ nhân đồ" cũng không phải là đích thân hấn chỗ họa, mà là người khác viết thay. Nay lời đồn đãi khởi vu phong bình cuối cùng, hay bởi vì đủ loại hiện trạng phù hợp, tại Đông Kinh thành giữa dòng truyền vô cùng nhanh chóng.

Hiện giờ lúc này, dù Sở Phong đồng nhất bàn tiệc nhân vật trong, gần như tất cả mọi người nghe nói lời đồn đãi, mặc dù không có nghe nói, thời điểm này cũng ở bằng hữu nói nhỏ xuôi tai được một ít da lông, vì vậy nhìn về phía Sở Phong biểu tình tự nhiên không khỏi có chút kỳ lạ.

Sở Phong tay trái cầm lấy trà chén nhỏ, nhìn ngoài cửa sổ trên đường phố đèn đuốc sáng trưng, nội tâm không khỏi hơi hơi thờ dãi.

Huy Tông làm như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì đâu này? Một phương diện đưa hấn đẩy hướng nơi đâu sóng ngọn gió, một mặt khác lại bắt đầu tương phiên lâu đêm hôm đó sự thật phóng xuất... Đương nhiên, hiện tại không có cách nào xác định đây là tay của Huy Tông bút, rốt cuộc biết chân tướng nhân kỳ thật cũng không ít, mặc dù không có bao nhiêu người hữu như vậy đảm lượng tương sự tình trước mặt mọi người nói ra, nhưng nếu là có người nói bóng nói gió nói ra chút lời đồn đãi chuyện nhảm, cũng là mười phần bình thường sự tình.

Kỳ thật Sở Phong cũng không như thế nào để ý chuyện này, chân tướng như hà hấn trong lòng mình rõ ràng là tốt rồi, về phần những người khác như hà đôi đôi hấn, đây là những người khác sự tình, không có quan hệ gì với Sở Phong.

Điểm này, cũng là Sở Phong cho tới nay quan điểm.

Hiện giờ trên bàn rượu sáu bảy người, mọi người về sau đều tại viện họa cộng sự, hơn nữa mỗi một cái đều là thế gia xuất thân, nhân tính tựa như nhân vật, cũng không có ngu ngốc tương lời đồn đãi nói ra khỏi miệng, về phần vậy chuyện này đánh Sở Phong mặt các loại các loại, cũng là không có chút ý nghĩa nào sự tình.

Bọn họ là tới kết giao bằng hữu, cũng không phải tới gây thù hấn. Điểm này, tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng.

Kỳ thật mọi người rất khó chân chính thăm dò Sở Phong chi tiết, càng thêm sờ không rõ chính là Huy Tông thái độ. Vì một cái học sinh mở một mặt lưới, mặc dù đối Huy Tông như vậy không thể nào hữu chính hình Đế vương mà nói, cũng là mười phần hi hữu sự tình. Chẳng lẽ lại Sở Phong kỹ năng về thật đúng cao minh như thế, vẹn vẹn thời gian một chun trà làm được phê duyệt, đã để cho quan gia nhìn ra môn đạo tới?

Mọi người trong nội tâm đều cất giấu nghi vấn như vậy, chỉ là hiện giờ lúc này, tự nhiên là không thể nói ra miệng.

Bất quá mọi người cũng không sốt ruột, bởi vì viện họa xưa nay có quy tắc, người mới đẹp như tranh viện thời điểm, sẽ đem tất cả Kim Bảng Đề Danh người họa tác biến hiện ra, cung cấp mọi người học tập bình luận.

Cự ly mọi người khứ viện họa báo danh bất quá ba ngày thời gian, đến lúc sau, không cần bất kỳ khí lực, mọi người tự nhiên có thể thấy được Sở Phong phê duyệt đến cùng như thế nào.

"Ta một mực không dám hỏi ngươi, nhất thời gian uống cạn chun trà, ngươi là như hà vẽ ra một bức họa?" Tiêu Đình cầm lấy tửu chén nhỏ gom góp qua, cười hi hi đựng một cái Sở Phong chén trà, chính mình quất cái sạch sẽ, "Còn có ngươi vì sao không vẽ nhân vật khoa, mà là muốn chọn sơn thủy khoa, này đạo lý trong đó, ngươi cũng không có nói với ta."

Sở Phong cười cười, toát ra một chút bất đắc dĩ, mở miệng muốn nói cái gì đó.

Tiêu Đình lắc đầu, cười nói: "Ta không bức ngươi, tình lấy lại nói xuất cái gì lời nói dối, ta nghe cũng không thoải mái, rốt cuộc ta là chân tâm muốn trao ngươi người bằng hữu này, vạn nhất ngươi bị bất đắc dĩ nói với ta lời nói dối, ta này nội tâm cũng khó chịu. Ha ha! Ngươi chừng nào thì có thể nói lại nói cho ta biết không muộn! Con người của ta tuy không có năng lực gì, bất quá gặp qua không ít người. Tiểu tử ngươi là một có thể chân chính làm huynh đệ, điểm này, ta Tiêu Đình có thể nhìn ra được! Háaa...!"

Dứt lời, Tiêu Đình cũng không cần phải nhiều lời nữa, ngâm lấy ba phần men say cùng hấn nhân dụng rượu đi.

Sở Phong nhìn nhìn hấn cầm bầu rượu từng ngụm từng ngụm hướng trong bụng rót thân ảnh, nội tâm không khỏi vì ảm, rốt cuộc, bằng hữu khó được.

Về phần tại phía xa Hàng Châu Thành kia một cái, yết bảng tin tức còn không có truyền tới, cũng không biết Lưu Chính Khanh hiện tại như thế nào, là đồng dạng khách quý chật nhà, còn là một cái nhân tiu ngưu như mất...

Sở Phong nghĩ như vậy, nhìn trước mắt náo nhiệt, trong nội tâm cũng không khỏi có chút cảm khái.

Lúc này không say một hồi, thật sự khó có thể sướng khoái.

Vì vậy Sở Phong cười cười, vì chính mình châm một chén rượu, hướng về phía Tiêu Đình xa xa nhất kính, nuốt vào trong bụng.

Sau đó... Hấn sẽ say.

Chương 67:

Sở Phong tửu phẩm hay là rất không tệ, mặc dù uống nhiều quá, hần cũng sẽ không làm lộn xộn cái gì sự tình, cảm lấy người khác đại thổ nước đắng hoặc là leo đến trên mặt bàn phát ngón bừa bãi các loại sự tình, hần là làm không ra.

Sở Phong nhất bôi gục, ngược lại về sau làm một chuyện, ngay cả khi ngủ.

Nhi một giấc này, hần từ yết băng cùng ngày buổi tối, trực tiếp ngủ thẳng tới ngày hôm sau giữa trưa. Lờn này thả ai ai cũng không tin, chỉ cần quất một chén rượu, hiệu quả liền đạt đến như vậy trình độ, không khỏi Tiêu Đình không rung động.

Xoa đầu mơ mơ màng màng đứng lên, bị Văn Đoan tiên sinh nắn một trận, ý tứ đại khái chính là trên người thương còn chưa khỏe tự lung tung uống rượu các loại các loại, Sở Phong nào dám cãi lại, thành thành thật thật ứng.

Văn Đoan tiên sinh tuy ngoài miệng nắn Sở Phong một hồi, lại cũng phân phó lão Trương nấu chút canh giải rượu, Sở Phong quát, lại tùy ý dùng chút cái ăn, nhất thời vô sự, nội tâm liền ghi nhớ lấy một việc, cùng tiên sinh nói một tiếng liền đi ra cửa.

Hần đi tây thành phố Phạm thị thi họa bước đi, rồi đi không xa, liền đẩy Trương Đại Ca lái xe đề nghị, chính mình dạo chơi mà đi.

Một đoạn thời gian không có tới, Sở Phong vừa mới đi tới thi họa hành công môn, trước cửa tiểu bộc xa xa tự nhìn thấy hần, vội vàng tiến lên đón chào, mở miệng vậy mà kêu một tiếng "Ông chủ".

Sở Phong hù nhảy dựng, lên tiếng hỏi Liễu Duyên do, mới biết được nguyên lai Phạm Dương Minh phân ra chính mình một thành cổ phần danh nghĩa sự tình đã ai ai cũng biết, chính mình có cổ phần tuy không nhiều lắm, thế nhưng đích xác trở thành Phạm thị thi họa làm được một cái Tiểu Đông gia, tiểu bộc gọi như vậy lấy cũng không sai. Chỉ là Sở Phong chính mình nghe cảm giác, cảm thấy không được tự nhiên, cười để cho những cái này so với hần tuổi còn nhỏ hài tử gọi hần "Sở Đại Ca" là tốt rồi.

Thi họa làm được quản gia là không thể làm tiếp, từ nay trở đi đi nửa viện họa báo danh, Sở Phong coi như là được cái viên chức. Tuy nói hần loại này không phải là tiến sĩ khoa đứng đắn khoa cử xuất thân, khả nói như thế nào cũng là triều đình trao tặng chức quan, tại dân chúng trong mắt xem ra, tự nhiên cũng không phải nhân vật tầm thường.

Sở Phong tuy hồi lâu không đến thi họa hành, cũng không đại biểu thi họa làm được nhân không có nghe thuyết sự tích của hần. Thời điểm này thấy hần tới, nhao nhao xuất ra dò xét xem một phen, nói vài câu lời ổng tiếng ve. Lại hỏi chút thương thể các loại sự tình, một trận lời ổng tiếng ve liêu xong, mới xem như đã hỏi tới ý đồ đến.

Nghiêm quản gia cảm lấy tay của Sở Phong nhìn nửa ngày, một đôi mắt phẳng phát có thể xuyên thấu qua băng bó nhìn ra thương thể như hà tựa như. Lại có chút ít lo lắng hỏi: "Sở lang, người thương thể này có thể hay không ảnh hưởng đến ngày sau vẽ tranh?"

"Sẽ không đâu, chỉ là thương da thịt mà thôi. Nhiều nhất cũng chỉ là ngày sau lưu lại chút vết sẹo, khó coi tả mà thôi. May mà ta không phải là nữ nhi gia, không cần quan tâm." Sở Phong cười đáp lại. Lại hỏi, "Đừng rồi, Hoàng chương quỹ tại sao?"

"Ở phía trên nói chuyện làm ăn đâu, nếu không lúc này sợ là đã sớm hạ xuống rồi." Nghiêm quản gia cười nói, "Hoàng chương quỹ hôm qua vừa hỏi Đông Kinh, nghe nói chuyện của người, một mực lắm bầm thuyết mau mau đến xem người, kết quả luôn là bị sinh ý tri hoãn lấy. Sáng sớm hôm nay đã có người tới bán họa, Hoàng chương quỹ cùng vị kia trong phòng nói chuyện đã lâu, cũng chưa thấy xuất ra... Ồ! Chương quỹ ra."

Sở Phong theo Nghiêm quản gia mục quang hướng lầu hai lầu các trên nhìn. Quả nhiên nhìn thấy Hoàng chương quỹ cười tổng xuất một người trung niên nam tử, hai người kia vừa cười nói vài câu cái gì.

Sở Phong hướng về phía Hoàng chương quỹ cười cúi người hành lễ, người sau tại lầu các trên nhìn thấy, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng, hướng về phía Sở Phong gật gật đầu.

Vị nào nhất định là khách quý, do Hoàng chương quỹ tự mình đưa người kia xuống lầu đi ra ngoài, về sau Hoàng chương quỹ mới vòng trở lại, bước đi hướng Sở Phong, vỗ trên vai của hần trên dưới cực kỳ đánh giá một phen, nói: "Thương đều tốt sao? Đây là chạy loạn khắp nơi cái gì nhiệt tình? Ta tiến thành chợt nghe đến chuyện của người. Như thế nào khoa khảo thi trên trận còn có thể phát sinh chuyện như vậy nhỉ, có phải hay không sợ hãi."

"Khá tốt, không có nghiêm trọng như vậy, chỉ là một ít vết thương nhỏ mà thôi. Ngược lại làm cho chương quỹ ngài tưởng nhớ." Sở Phong cảm giác Hoàng chương quỹ lực tay nhè, cười nói.

"Nói cái gì khách khí lời! Đã sớm muốn nhìn người, thế nhưng là mới vừa buổi sáng đã bị ràng buộc. Ha ha! May mà bắt lại một bút cực kỳ ý, Sở lang người nếu như tới, liền theo ta đi vừa ý vừa nhìn!" Hoàng chương quỹ cả người sáng khoái tinh thần, xem bộ dáng là thật sự làm thành một bút đại sinh ý. Dứt lời liền bắt Sở Phong hướng trên lầu tẩu.

"Chưong quỹ đây là lại được vật gì tốt, như vậy thoải mái?" Sở Phong cũng bị sự hưng phấn của hấn lây nhiễm, cười rộ lên.

"Thật sự là là đồ tốt, bất quá bây giờ không dám nhiều lời." Hoàng chưong quỹ ha ha cười cười, giảm thấp xuống thanh âm đối Sở Phong nói, "Người thấy được về sau chớ để ra bên ngoài tuyên dương, thứ này không thể đơn giản thể hiện thái độ, nhất định phải cực kỳ trù tính một phen. Vừa vặn người cũng ở, giúp ta xuất một chút chủ ý, đặc! Trong chốc lát người nếu không có có chuyện gì gấp, trực tiếp đi với ta ông chủ quý phủ đi một chuyến, chúng ta thả thương lượng một chút, bảo bối hấn là như hà xuất hiện ở trước mắt người đời mới tốt."

Sở Phong nghe Hoàng chưong quỹ như thế trình trọng, tự nhiên mình bạch hấn nhận lấy chính là một bút phi phạm đại sinh ý, tất nhiên là danh gia thi họa không thể nghi ngờ, nhất thời cũng không khỏi hưng phấn lên, xoa tay.

"Ha ha! Quả nhiên là người cùng sở thích người!" Hoàng chưong quỹ kiên Sở Phong như thế, mình cũng cười, dẫn hấn vào cửa, lại trở lại tương cửa phòng đóng cái kín, mới vội vàng đi tới bên cạnh bàn, cẩn thận từng li từng tí từ hộp gỗ trong lấy ra họa trục, chậm rãi triển khai.

Sở Phong nhìn không chuyển mắt chăm chú nhìn, bất quá vừa mới triển khai vài thước chiều dài, Sở Phong liền không khỏi khẽ giật mình, mở to hai mắt nhìn, trái tim cũng đi theo bịch bịch nhảy dựng lên.

"Đây, này... Chẳng lẽ không phải..." Sở Phong chỉ cảm thấy cuống hợng lại làm lại nhanh, khó chịu muốn chết, một cái tên ngay tại cổ hợng bên trong quay lại, hấn muốn nói ra mấy cái chữ, lại càng nghĩ càng là kinh hãi, càng nghĩ càng là thịt nhẩy, ngăn ngừa mấy chữ tựa phông chữ Phật Ma nguyên rùa đồng dạng, để cho hấn không dám lộ ra ngoài.

Mà lúc này đây, Hoàng chưong quỹ cũng là vẻ mặt hưng phấn ý tứ, liền chậm rãi triển khai họa trục hai tay cũng nhịn không được hơi hơi run rẩy, dường như là bởi vì sợ làm hư này bức họa nhi khăn trương, hoặc như là bởi vì chạm đến này bức họa nhi kích động khó có thể tự kiềm chế.

"thu giang ngư thuyền đồ ".

Sở Phong từ cổ hợng nhi trong bay ra này ngăn ngừa nắm chữ, phảng phất đã dùng hết khí lực toàn thân tựa như, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy thoát lực, thế nhưng là một phương diện khác, mấy chữ này hoặc như là ma chú đồng dạng, để cho hấn toàn thân lỗ chân lông đều thư giãn mở, tựa phảng phất giờ khắc này, hấn đã đợi hơn nhiều năm.

Hấn nghe được thanh âm của mình run rẩy khó có thể công nhận, Sở Phong trước mắt có chút mơ hồ, lại rất nhanh đến rõ ràng.

Đợi đến lần nữa hồi thần thời điểm, Sở Phong đã như chó chó ghé vào thịt xương trên đầu đồng dạng, cả người ghé vào "thu giang ngư thuyền đồ ".

Đương nhiên, dùng "Nằm sấp" cái chữ này khả năng không đủ chuẩn xác. Bởi vì Sở Phong coi như là lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám dùng cánh tay của mình khử áp bách như vậy một bức truyền thế danh họa, kia rất đúng lớn cỡ nào lỗi a!

"thu giang ngư thuyền đồ " lại được xưng tác " cá phụ đồ " hoặc " thuyền đánh cá hát văn đồ ", là Bắc Tống hứa đạo yên tĩnh đại tác, đời sau lưu lạc đến Mĩ Quốc một nhà mỹ thuật tạo hình trong quán.

Tựa như cùng " Lâm Lưu Độc Tọa Đồ ", " Khê Sơn Hành Lữ Đồ " đồng dạng, Bắc Tống tranh sơn thủy là cả Cái Trung Quốc thi họa lịch sử một cái cao điểm, nhi Phạm Khoan, hứa đạo yên tĩnh đám người, chính là tại cao như vậy trên đỉnh càng riêng một ngọn cờ nhân vật.

Trước kia chỉ ở trên internet thấy danh tác, thời điểm này vậy mà rơi xuống trước mắt của mình, có thể cho chính mình dùng hai tay đụng vào, kích động như vậy tâm tình, thật sự là chưa đủ vì ngoại nhân đạo cũng.

Tâm tình của Sở Phong khó có thể bình phục, loại này kích động cảm giác, thậm chí sớm đã vượt qua viện họa họa khoa cuộc thi yết bảng thi nhẩy mắt... Không, đây cơ hồ là không thể so sánh nổi.

Trong lúc nhất thời, Sở Phong gần như vô pháp tương ánh mắt của mình từ "thu giang ngư thuyền đồ " trên dời, khó có thể ngôn nói hưng phấn để cho hấn giác quan hoàn toàn bị kích thích, tất cả đường cong dữ thiết lập sắc, tất cả bố cục dữ khối, thừa, chuyển, hợp, tất cả đều tại Sở Phong trong đôi mắt quanh quẩn, mờ mịt, lạc ấn, để cho hấn khó có thể tự kiềm chế.

Tại sao có thể có nhân vẽ ra như vậy bút pháp... Như vậy kỳ xảo, đây là cái gọi là Diệu Bút Sinh Hoa a! A, nơi này trôi chảy Cảm làm thế nào vẽ ra tới, thật sự là rất không phải chân thật! Nơi này thiết lập sắc làm thế nào làm được đâu này? Thật sự là, quá kỳ diệu!

Mãn nhãn nhìn lại đều là đỉnh cấp bút pháp dữ diệu dụng, Sở Phong hoàn toàn không dời được mắt.

Hấn thậm chí hoàn toàn nghe không được Hoàng chưong quỹ đối với hấn kêu gọi, nhi người sau tại hoá "Sở lang" vài tiếng, nhưng không được bất kỳ phản ứng nào cùng trả lời, đành phải bật cười lắc đầu, quay đầu vì chính mình điên trà đi.

Lần này chân chính họa si a!

Hoàng chưong quỹ nghĩ như vậy.

Sở Phong không ngừng nhìn nhìn, không ngừng tự hỏi. Ánh mắt của hấn tại "thu giang ngư thuyền đồ " trên không ngừng chạy, xem kỹ, học tập, thần phục, chỉ là mỗi lần mục quang chạy qua mấy cái địa phương, hấn cảm giác, cảm thấy đầu có chút không đúng...

Nhiều mây, một lần nữa xem kỹ... Hay là có chút không đúng nhỉ. Thế nhưng là, rốt cuộc là không đúng chỗ nào đâu, Sở Phong nhất thời lại không nghĩ ra được.

Hoàng chương quỹ vì chính mình châm trà, buông xuống ấm trà thời điểm đứng ngược lại một cái chén, phát ra một tiếng thanh thúy động tĩnh, để cho Sở Phong hơi hơi sững sốt một chút, từ họa bên trong phục hồi tinh thần lại.

"Chương quỹ, tranh này bao nhiêu tiền thu?" Sở Phong như trước cảm thấy hưng phấn, một chút không đúng nhỉ cũng không có để cho hắn đặc biệt để ý.

"Hắc, hắn muốn 800 quan, ta bảy trăm 20 quan ứng hắn." Hoàng chương quỹ đắc ý nói.

Sở Phong gật gù đầu, hắn cũng không phải đặc biệt hiểu rõ giá thị trường, lại cũng minh bạch này bức họa dùng một ngàn quan một chút giá tiền mua lại, đã tính rất rẻ.

Chẳng trách Hoàng chương quỹ hội hưng phấn như thế, bảy trăm 20 quan, thật sự là buôn bán lời cái đại tiện nghi!

"Trong tiệm hiện tại chỉ có thể lấy ra hơn ba trăm quan tiền mặt, ta để cho phòng thu chi đưa cho hắn, còn dư lại tiền chúng ta phải khur ông chủ quý phải đi một chuyến. Sở lang khả có chuyện gì gấp sao? Nếu như vô sự, không ngại cùng đi một chuyến tốt chứ?" Hoàng chương quỹ cảm một kiện ngoại bào thay đổi, hỏi Sở Phong.

"Đúng rồi, ta qua kỳ thật là muốn hỏi một chút Tề cô nương chỗ, có chuyện muốn phiền toái nàng, ngược lại không phải là cái gì việc gấp." Sở Phong này mới nhớ tới chính mình ý đồ đến.

"Vậy vừa vặn." Hoàng chương quỹ cười nói, "Tề Đại thời điểm này hắn là ông chủ quý phủ đâu, nàng không có chuyện gì làm thời điểm, cũng sẽ ở ông chủ chỗ đó ở. Người theo ta cùng đi, vừa vặn cái gì cũng không biết trì hoãn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Đấu giá

Sở Phong cùng Hoàng chương quỹ cảm lấy "thu giang ngư thuyền đồ" đi đến Phạm phủ thời điểm, Phạm Thu Bạch dữ Phi Bạch, Tề Đại đang tại hậu hoa viên cho cá ăn.

Hai người tìm được trước Phạm Dương Minh nói chính sự, bỗng nhiên nhận được một món đồ như vậy đủ để trở thành Trần Điểm Chi Bảo họa tác, Phạm Dương Minh cũng là dị thường hưng phấn. Hắn cũng hiểu rõ nữ nhi của mình tính tình, nếu như không chạy nhanh phái người thông báo nàng, ngày sau nghe nói chuyện này e rằng không thể thiếu muốn cùng chính mình nổi giận, vì vậy không dám làm nhiều trì hoãn, liền vội vàng nhân đêm nhân kêu qua, mọi người cùng nhau xem họa.

Phạm Thu Bạch thỉnh tội nói qua "thu giang ngư thuyền đồ" năm chữ, một đôi mắt tựa sáng lên, cũng không có trên thân Phi Bạch cùng Tề Đại, mang theo nếp vảy hồ điệp xuyên hoa tựa như bỏ chạy đến Tiền viện, huyền não khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác phác cũng không tự biết.

Thậm chí ngay cả đối Hoàng chương quỹ, Sở Phong thi lễ đều quên, Phạm Thu Bạch tiến vào phòng trước, một đôi mắt nhắm kia "thu giang ngư thuyền đồ" trên dính, còn đầu dòi đặc khai, mắt hồn nhĩ tựa như ngu ngốc phát nửa ngày ngốc, mới dần dần "Thức tỉnh" qua.

Tất cả mọi người xem buồn cười, cũng không đi quấy rầy nàng.

Sở Phong nhìn nhìn mấy ngày không thấy Phạm Thu Bạch, nghĩ thầm, nàng mấy ngày nay tựa hồ gầy gò đi một ít, cũng không biết là bởi vì sao duyên cớ.

"Chuyện tiền bạc không có vấn đề, ta cái này phân phó người đi kiểm kê. Tranh này tác lai lịch khả biết rõ? Đừng có lại gây ra cái gì bấn án, bởi vì nhỏ mất lớn." Phạm Dương Minh dù sao cũng là ông chủ, rất nhiều chuyện hay là hắn nghĩ đến chu đáo một ít, can đảm can trọng.

Hoàng chương quỹ gật gù đầu, nói: "Yên tâm đi ông chủ, ta làm cho người ta tra xét mấy ngày mới dám hạ thủ. Rốt cuộc không phải là cái gì mấy quan tiền sinh ý, tự nhiên không dám vô lễ."

Phạm Dương Minh gật gù đầu, lại hỏi chút chi tiết phương diện đồ vật, xác định đích xác không có vấn đề gì, cả người liền cũng thanh tĩnh lại, cười nói: "Tốt! Đây thật là đưa tới cửa sinh ý. Không nghĩ tới sẽ bị nhà chúng ta trên quán!"

"Điều này cũng đều là ông chủ cùng Sở lang bồn sự, nếu không phải bởi vì Sở lang chủ ý, để cho nhà chúng ta thi họa hành những ngày này càng nổi danh, này bán họa người cũng chưa chắc chịu đến chúng ta nơi này xuất thủ." Hoàng chương quỹ cười nói.

"Một câu này lời nói thật." Phạm Dương Minh cười nói, "Sở lang, lúc trước lịch tháng bạc đều đưa qua. Thu được kiểm lại một chút chưa?"

Sở Phong cười lắc đầu: "Những chuyện này hữu Phạm bá phụ cùng Hoàng chương quỹ nhìn chăm chăm đâu, ta chẳng lẽ còn có cái gì đáng lo lắng ㄟ ㄟ, sao?"

"Lời cũng không phải nói như vậy." Phạm Dương Minh khoát tay, "Rốt cuộc ta cùng lão Hoàng vận vật sự tình tương đối nhiều, lịch tháng bạc luôn là phải đi qua mấy người tay tài năng đưa đến người chỗ đó. Bất kể thế nào thuyết, người chung quy kiểm lại một chút, để tránh trong đó tái sinh xảy ra chuyện gì bùng tới."

Sở Phong nghe vậy gật đầu đáp ứng.

Việc này dứt lời, Phạm Dương Minh liền cùng Hoàng chương quỹ Thuyết Khởi này trương "thu giang ngư thuyền đồ" sự tình, Sở Phong không hiểu lắm, thế nhưng ở một bên nghe. Cảm giác, cảm thấy cũng là cùng loại với doanh tiêu sách lược các loại đồ, đại khái đều là vây quanh như hà tuyên truyền, như hà bán được giá cao làm văn.

Phạm Thu Bạch thời điểm này vừa mới từ họa tác bên trong phục hồi tinh thần lại, lúc này mới nhớ tới trong phòng ngoại trừ phụ thân của mình ra, còn có người bên ngoài, thời điểm này vừa định lên tiếng kêu gọi, lại phát hiện Sở Phong cũng ở trong đây, lại còn chính ngồi ở chỗ kia xông chính mình mỉm cười, không khỏi thoáng cái nháo cái đỏ thắm mặt. Nghĩ thâm chính mình thật sự là quá thất lễ.

Chỉ là hiện giờ Phạm Dương Minh cùng Hoàng chương quỹ chính thương thảo lửa nóng, Phạm Thu Bạch không tốt xen vào. Liền cúi đầu tại nơi này đứng, nội tâm bịch bịch nhảy, cũng không biết là vì đột nhiên thấy được "thu giang ngư thuyền đồ" cảm thấy hưng phấn, còn là bởi vì Sở Phong nguyên nhân cho nên cảm thấy thẹn thùng.

"Ta tại đây nghe xong nửa ngày, tuy ta là người thường, bất quá hữu một cái ý nghĩ. Không biết có thể hay không thực hành." Kiên Phạm Dương Minh hai người thảo luận con đường dần dần tiến vào ngõ cụt, Sở Phong liền đã mở miệng, cười nói, "Ta chủ ý này nếu quá mức khốn nạn, nhị vị coi như ta không nói."

"Ồ? Sở lang lại có chủ ý? Nhanh nói nghe một chút!" Hoàng chương quỹ nhãn tình sáng lên. Vội vàng vì Sở Phong điền trà.

Sở Phong hai tay nâng chén tạ ơn, trầm ngâm nói: "Ta nghe xong nửa ngày, kỳ thật nói cho cùng, nhị vị ý tứ cơ bản chỉ ở hai cái phương hướng. Một đầu là như thế nào mở rộng nổi tiếng, để cho càng nhiều nhân biết này "thu giang ngư thuyền đồ" tại chúng ta thi họa hành trong tay, hơn nữa muốn xuất thủ. Đề nghị nha, chính là như thế nào để cho này bức họa bán cái tốt hơn giá tiền."

"Sở lang nói không sai." Phạm Dương Minh gật đầu, "Không biết Sở lang có chủ ý gì tốt?"

"Ta cũng không biết như vậy được hay không," Sở Phong cười nói, "A..., ta xem bất luận là Hàng Châu Thành hay là Đông Kinh nội thành, đều có kia nhào bán sự tình, hơn nữa đám dân chúng đều rất là thích."

Cái gọi là nhào bán, còn gọi là làm quan nhào, là cả niên đại lưu hành một loại cùng loại với đơn giản đánh bạc đồ vật, rất nhiều tiểu thương lượng người bán hàng rong đều sử dụng một loại doanh tiêu kỹ xảo. Có người dùng đồng Tiền Tiến hành nhào bán, lấy một thí dụ, nếu này chủ quán bán chính là gà quay, định giá mười lăm văn tiền, khách hàng có thể trực tiếp cầm mười lăm văn tiền mua tàu, hay hoặc là, có thể dữ nhà bán hàng đánh cờ một hồi, đánh bạc một cái tiền chính phân mặt. Nếu như người mua thành công, liền có thể trực tiếp dùng mười văn tiền mua tàu này con gà quay, nếu như thua, tựu biến thành 20 văn một cái.

Một hồi nho nhỏ đánh bạc, ngoại trừ mua đồ bên ngoài còn có thể hữu loại trò chơi này cừ chỉ, cho nên là bình dân dân chúng đều mười phần yêu thích một loại trò chơi.

Thính Sở Phong Thuyết Khởi quan nhào sự tình, Hoàng chương quỹ có chút hiểu được, chỉ là không khỏi lắc đầu nói: "Này quan nhào sự tình tuy rất có chút ý tứ, thế nhưng chỉ có thể áp dụng dữ kia đội tiểu thương lượng người bán hàng rong, rốt cuộc cho dù là mười văn tiền, một cái gà quay hần kỳ thật cũng có thể lợi nhuận cái một cái văn, không thể tính thiếu. Thế nhưng là chúng ta loại sách này họa, nhất là này một bức "thu giang ngư thuyền đồ", một cái gấp bội vậy cũng chính là mấy trăm quan, hơn một ngàn quan tiền chênh lệch, sợ là không có ai chịu nhận thức sổ sách."

"Hoàng chương quỹ nói thật là, cho nên vật này, chúng ta có thể lấy kỳ tinh hoa, thế nhưng không thể như vậy toàn bộ trích dẫn." Sở Phong cười nói.

"Há? Có ý tứ gì?" Phạm Dương Minh khó hiểu.

"Tất cả mọi người hữu chiếm tiện nghi tâm tư cùng **, đối với chính người thường mà nói, chỉ cần có thể mua được tiện nghi đồ vật, này bản thân chính là một cái động lực." Sở Phong giải thích nói, "Chúng ta có thể phóng ra tiếng gió, nói vậy bức hứa đạo yên tĩnh "thu giang ngư thuyền đồ" chúng ta bán 300 quan tiền, như vậy tin tức này tự nhiên sẽ một truyền mười mười truyền một trăm, đem tất cả đều tụ tập đến thi họa hành trong."

"Không được, không được, đây không phải gạt người sao!" Hoàng chương quỹ gấp đến độ đứng dậy, "Ta lão Hoàng kinh doanh thi họa hành nhiều năm như vậy, dựa vào chính là 'Thành tín' hai chữ, một khi không bán hàng giả, nhị không lung tung yết giá gạt người, Sở lang này cách làm ta tuyệt đối sẽ không đồng ý."

"Lão Hoàng người thả an tâm một chút chó vớ!" Phạm Dương Minh cười ha hả nói, "Người cũng không nghĩ, Sở lang là như vậy ăn nói - bịa chuyện tùy"

ý gạt người nhân sao? Hắn sờ dĩ nói như vậy, nhất định là đằng sau còn có phúc bút đi! Người tính nôn nóng, lớn tuổi như vậy, như thế nào tổng cũng không thể thu liễm một ít? Hoặc là chính là ở trước mặt mọi người theo ta phát sinh xung đột, hoặc là chính là không đợi người khác nói hết tự đứng lên phản bác, nói như thế nào cũng là lão đầu tử, tại thi họa hành cũng là Thái Sơn Bắc Đẩu một loại nhân vật, này đường khí công phu làm sao lại luyện không thành đầu này?"

Hoàng chương quỹ nghe vậy nghĩ nghĩ, cảm thấy đích thực là như vậy cái đạo lý, vì vậy một lần nữa đã ngồi trở về, lại nói: "Ông chủ ngài hà tất chế ngạo ta, cái Thái Sơn gì Bắc Đẩu, mọi người đều biết ta là Phạm gia trong nổi danh burong binh lão đầu tử, cả đời chính là cái này đức hạnh, ngài như thế nào ngược lại dùng vài chục năm mới biết được sao."

Phạm Thu Bạch một mực ở dự thính, thời điểm này nhin không được bật cười, trong chớp mắt như Bạch Liên Hoa tách ra, tươi đẹp động lòng người.

Sở Phong nhìn nhìn nàng, cũng không khỏi đắc mĩm cười lên.

"Sở lang không cần quan cái lão nhân này, người thả nói tiếp đi. Thu Bạch, phản phó hạ nhân chuẩn bị dưới cơm tối, lão Hoàng buổi tối tất nhiên muốn ở chỗ này ăn, Sở lang người sao? Còn có cái gì xã giao không có? Nếu là vô sự, ngay ở chỗ này đã ăn xong lại đi a." Phạm Dương Minh phản phó nói.

Sở Phong chối từ bất quá, vì vậy đáp ứng.

"Ta nói tiếp đi rồi mới ý nghĩ kia, cùng loại với loại này nhào bán, thế nhưng tự nhiên sẽ không hoàn toàn tương đồng. Chính như Hoàng chương quỹ theo như lời, nếu là đơn thuần đem mười lăm văn biến thành mười văn, 20 văn, chênh lệch không lớn, dân chúng cũng có thể hoa đắc khởi, tự nhiên không có vấn đề gì. Nhưng dùng tại thi họa, nhất là danh gia thi họa, tự nhiên là không thể thực hiện được."

Sở Phong nói tiếp: "Ta nói 300 quan tiền bán này bức họa, kỳ thật cũng không phải gạt người, mà là giá khởi điểm định vị 300 quan, về phần giá sau cùng rốt cuộc là đa thiếu, vậy không nhất định."

"Giá khởi điểm? Giá sau cùng?" Hoàng chương quỹ không rõ ràng cho lắm, chớp hai mắt.

"Ừ." Sở Phong gật gật đầu, giải thích nói, "Ta muốn áp dụng, là một loại đấu giá hình thức. Nói ví dụ này một bức " thu giang ngư thuyền đồ ", giá khởi điểm định vị 300 quan tiền, sau đó do tham dự cạnh tranh nhân tiến hành tham dự, muốn người tăng giá tự cử một lần bài tử, về phần một lần tăng giá số lượng... Định vị 30 quan được rồi bởi vậy..."

"Bởi vậy, tất cả mọi người đều có thể tham dự tiến trận này cạnh... Đập, thành giao giá cả tự nhiên càng ngày càng cao..." Phạm Dương Minh bưng tỉnh đại ngộ, hung hăng vỗ bấp đùi của mình, "Nguyên lai như thế! Bởi vậy, tự không còn là người mua cùng nhà bán hàng quan nhào, ngược lại biến thành từng cái người mua ở giữa cạnh tranh."

Hoàng chương quỹ cũng không khỏi có chút kích động, mặt mày hớn hờ mà nói: "Một chiêu này quả nhiên cao minh, chỉ cần người mua cạnh tranh càng kịch liệt, cuối cùng cái gọi là giá sau cùng tự nhiên cũng sẽ càng cao. Chỉ là... Ta đang suy nghĩ, vạn nhất đến đây tham dự cạnh tranh, tất cả mọi người không chịu xuất giá cao, cho nên thương lượng hảo đem giá cả áp chế tại cái nào đó khu. Hay hoặc là, căn bản không có nhân ra giá lại nên như thế nào? Đúng rồi, vạn nhất lúc ấy ra giá thời điểm không có vấn đề gì cả, cuối cùng giao hàng thì lại đổi ý, lại nên như thế nào?"

"Ta có một chút cái nhìn, không biết nên không nên thuyết."

Phạm Thu Bạch đang tại vì ba người dâng trà bánh, thời điểm này sợ hãi xen vào một câu miệng, trên mặt hồng phác phác, cúi đầu nhìn lên phụ thân của mình sắc mặt.

Phạm Dương Minh cười rộ lên, dùng hòa ái ánh mắt nhìn nữ nhi của mình: "Đây cũng không có người ngoài, người muốn nói cái gì đã nói bỏ đi, không cần để ý quá nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: cạnh đang ở núi này bên trong

"Ta dù sao cũng là nữ lưu hạng người, có một số việc nếu là nói không tốt, Hoàng thúc thúc cùng Sở lang quân chớ để cười ta là tốt rồi."

Bất kể thế nào thuyết, trước mặt người khác phát biểu quan điểm của mình, cái nhìn, đây đối với Phạm Thu Bạch mà nói, còn là một kiện để cho nàng tìm đập dần dần tăng nhanh, sắc mặt đỏ lên sự tình.

Tuy từng tại thương thuyền thi họa bị trộm, tất cả hạ nhân đều tâm thần có chút không tập trung thời điểm, nàng đã từng đứng ở trước mọi người mặt, thể hiện ra một bộ tầm thường khó có thể nhìn thấy dáng người, thế nhưng là đối với Phạm Thu Bạch mà nói, đối với Phạm Dương Minh, Hoàng chương quỹ đám người mà nói, nàng như cũ là kia thân thể cốt rất yếu, cần mọi người tri kỷ chiếu cố nữ hài nhi. Loại kia ngẫu nhiên nổi bật xuất chương không đại cục năng lực, cùng với loại kia nữ tính âm nhu rồi lại giống như xuân phong hóa vũ êm tai nói tới ngôn từ, cũng không có bị Phạm Dương Minh cùng Hoàng chương quỹ chú ý tới, thậm chí, liền Phạm Thu Bạch mình cũng không có quá mức để ý.

Đây cũng là khó trách, rốt cuộc thân ở như vậy thời đại.

Đi ngang qua Đường triều thì nữ tính địa vị lực lượng mới xuất hiện, lại đến Bắc Tống những năm cuối, trình Chu lý học tuy còn không có phổ cập ngày thịnh, thế nhưng là rất nhiều thứ cùng tập tục, cũng đã dần dần thành hình.

Tuy còn không có loại kia đại môn không ra hai môn không bước quy củ, thế nhưng là rất nhiều trói buộc, nhất là trên tinh thần ước thúc, đã sớm bắt đầu chậm rãi bày ra.

Đối với đại đa số người đến thuyết, nữ hài tử chính là hần là giúp chồng dạy con. Trong nhà thời điểm bị cha mẹ người tốt đau nhức á, mưu cầu một cái hảo vị hôn phu, nhi hậu sinh mấy hài tử, kinh doanh một đoạn hảo sinh hoạt. Đây là kết cục tốt nhất.

Xuất đầu lộ diện việc buôn bán, thành đại sự gì gì đó, nữ nhân như vậy trên cơ bản chia làm hai loại, hoặc là Tôn Nhị Nương loại kia dưới đao hữu vong hồn người đàn bà đánh đá, hoặc là Lý Sư Sư loại kia vui mừng trận bán rẻ tiếng cười cô nương.

Có thể đánh vỡ loại này hàng rào nữ tử cũng không phải là không có, chỉ bất quá, người bên ngoài nhàn ngôn toái ngữ luôn là ngăn không được, đây là nhất điều rất khó đi đường, Phạm Thu Bạch như vậy từ nhỏ chịu sâu thẳm lễ giáo giáo dục nhân. Tự nhiên cũng sẽ không chủ động lựa chọn, đi đến như vậy con đường.

Chỉ là, thật sự của nàng là có tài hoa. Điểm này, Phạm Thu Bạch chính mình có lẽ nhìn không đến. Phạm Dương Minh, Hoàng chương quỹ bọn họ căn bản cũng không có hưởng cái hướng kia nghĩ tới.

Có lẽ cũng là bởi vì Sở Phong không có loại kia "cạnh đang ở núi này bên trong" hai mắt giấu kín, hoặc giả hứa, chỉ là bởi vì Sở Phong tại ngàn năm về sau thế giới trong đã từng gặp không ít nữ cường nhân tư thế oai hùng, cho nên, hần mỗi lần thấy được Phạm Thu Bạch thời điểm. Cũng nhìn không được than thở người thiếu nữ này cô tay dữ năng lực. Bất luận là lúc ban đầu ổn định nhân tâm những cái kia diễn thuyết, hay là về sau trong nhà đối hạ nhân vũ giả thông thả bên trong mang theo chút mỏng đảm tìm từ dữ ngữ điệu, những cái này, đều là để cho Sở Phong hết sức cảm khái, cũng là hần cảm giác mình vĩnh viễn cũng không thể làm thành sự tình.

Có thể là chính mình dùng nhất thời gian cả đời khứ nỗ lực, cũng không thể đạt thành đồ vật. Lại cứ đối với Phạm Thu Bạch mà nói, càng giống là một loại nội tâm bẩm sinh năng lực đồng dạng, vô cùng đơn giản một cái hần này một nụ cười, rất nhiều thứ tự đều biểu hiện ra ngoài, truyền đạt đi ra.

Không thể không nói, đây đối với Sở Phong mà nói. Giống như là... Siêu năng lực.

Nghĩ tới đây, Sở Phong không khỏi nhẹ nhàng cười cười, nhìn về phía Phạm Thu Bạch mục quang dị thường ôn nhu.

Phạm Thu Bạch dư quang quét đến Sở Phong nơi này, không khỏi lại càng hoảng sợ, cửa ra thanh âm càng thêm nếu như ruồi muỗi.

"Hoàng thúc thúc lo lắng những cái kia người mua âm thầm thương nghị, đem giá cả áp chế xuống, kỳ thật ta cảm thấy đắc, loại này lo lắng là không hề có tất yếu. Rốt cuộc thi họa loại vật này bất đồng dữ cái khác, nếu như là mẽ lương các loại hàng hóa, mua lại về sau có thể mọi người cùng nhau phân. Cái này loại thương nghị tự nhiên là rất hữu dụng xử, thế nhưng thi họa thì bằng không thì. Bức họa không có khả năng bị hủy đi phân, cũng chính là, là của người đó tự là của người đó. Mặc dù người mua nhóm thương lượng thế nào náo nhiệt, quyết định tương cuối cùng giá sau cùng định vì... Tự giả thiết định trở thành 400 quan được rồi nhưng khi mọi người cạnh tranh giá Gerda đến 400 quan về sau đầu này? Đắc thủ nhân tuy rất vui vẻ, thế nhưng là cái khác không có được nhân, tự nhiên vẫn là hội tiếp tục đi lên tăng giá... Phụ thân, Thu Bạch nói cũng đúng không đúng?"

Nói đến đây, Phạm Thu Bạch có chút chột dạ nhìn cha mình nhất nhãn. Chính như lúc trước nói, nàng đối tự tin của mình quả thực là lác đác.

Phạm Dương Minh dùng yêu thương ánh mắt nhìn nữ nhi của mình, rất hài lòng cái nhìn của nàng, lại thấy nàng toát ra bức này kiều kiều tiểu nhi đáng đáp, không khỏi trong nội tâm lại lần nữa sinh ra chút mềm mại triu mến, vì vậy cười gật đầu, an ủi nói: "Người nói rất hay đâu, nói tiếp đi, không cần sợ hãi."

"Ân." Phạm Thu Bạch song má ửng đỏ, gật gật đầu, lông mi nhẹ nhàng rung động, "Còn có một điểm nữa, chính là về Hoàng thúc thúc lo lắng, khả năng không có ai ra giá, khiến họa tác cuối cùng lấy rất giá tiền thấp thành giao... A..., ta có một cái ý nghĩ, chỉ là, dường như có một chút... Không đạo đức?"

"Hả? Tiểu nương tử Bồ Tát đồng dạng tâm địa, còn có thể nghĩ ra cái gì không đạo đức phương pháp sao?" Hoàng chương quỹ nghe vậy tới hào hứng cười ha hả nói qua, xoa tay, "Vậy nên nhanh chút nói nghe một chút, thật sự là làm cho người rất hiếu kỳ!"

"Hoàng thúc thúc hà tất trêu chọc ta!" Phạm Thu Bạch vì giận nghiêng qua Hoàng chương quỹ nhất nhãn, thanh mị thái độ tự nhiên mà ra. Bức này thanh mị dữ thanh lâu sở quán nữ tử tự nhiên bất đồng, không có loại kia tục mị đáng đáp, càng không có trêu người tận lực, chỉ là một loại thanh nhã ngay thơ, chính như Lý Thanh Chiếu dưới ngòi bút kia "Dựa cửa hồi thủ, lại đem cây mơ gửi" thiếu nữ hứng thú.

Phạm Thu Bạch nói tiếp: "Ta là nghĩ, nếu quả thật sợ hãi loại chuyện này phát sinh, kỳ thật cũng rất đơn giản. Chỉ cần an bài mấy người người của chúng ta... Không cần nhiều, một hai cái là tốt rồi. Tại nhạ nhèo thời điểm, tùy ý kêu giá mấy lần, đem giá cả đặt lên. Đương nhiên, không thể quá phân, bằng không giá cả tùy lên ào ào lên rồi, nhưng cuối cùng không có người khác lại ra giá, đồ vật vẫn sẽ nện ở chúng ta nhà mình trong tay, chuyện kia tự

không thể nào dễ nhìn... Sở lang quân người làm gì thế như vậy xem ta, ta cũng biết loại này chủ ý không quá đạo đức á..., cho nên ta chỉ là tùy ý nói một chút, phụ thân các người không nên tưởng thiệt á!"

Sở Phong sờ dĩ dùng kinh ngạc mục quang nhìn Phạm Thu Bạch, tự nhiên là bởi vì nàng đắm chiêu suy nghĩ, thật sự dữ đời sau thương nhân không kém chút nào. Người khác đã trải qua vài chục năm trên trăm năm phát triển, mới dần dần lọc lại ra tới chủ ý, phương pháp, trước mắt thoát nhìn kiểu khiếp khiếp nữ hài nhi, vậy mà tại trong thời gian thật ngắn cũng đã nghĩ đến, thậm chí còn nhìn ra trong đó yếu điểm cùng sơ hở. Như vậy chuẩn xác mục quang, tự nhiên để cho Sở Phong mười phần bội phục.

"Không, Thu Bạch người nói rất hay." Phạm Dương Minh cũng là khôn khéo người làm ăn, nơi nào sẽ nhìn không ra trong đó môn đạo, thời điểm này hai mắt cũng không khỏi sáng lên, gật đầu nói, "Đây thật là một cái phương pháp tốt, chỉ cần làm tinh xảo chút, sẽ không rò rỉ ra bất kỳ sơ hở, hoàn toàn có thể áp dụng xuất ra. Về phần đạo đức phương diện, a, chúng ta ngược lại không phải là lên ào ào giá hàng, chỉ là tương giá vị mang lên một cái chính xác trên vị trí đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ hảo. Chính như theo như lời Thu Bạch, loại phương pháp này vận dụng không thể quá phạm. Loại này cái gọi là quá mức, thứ nhất, là dùng người không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, hai ba cái là tốt rồi. Thứ hai, chính là không thể quá tham lam, đạt tới trình độ nhất định tự nhiên muốn thu tay lại, bằng không tự nhiên rất dễ dàng nện vào trên tay mình. Về sau nếu là còn muốn xuất thủ, đã có thể không dễ dàng."

Hoàng chương quý gật gật đầu, nói: "Ông chủ nói thật là, theo ta thấy, chuyện này có thể làm như vậy. An bài ở dưới nhân thủ nhất định phải là mặt lạ hoắc, nếu là bị người nhìn ra cùng ta Phạm thị thì họa hành có quan hệ, chỉ sợ cũng phải đề lộ tiếng gió, như vậy, ngày mai ta..."

Về sau đồ vật, chính là thuần túy toái sinh ý trận an bài dữ độ sức, dính đến một ít Phạm gia thủ đoạn dữ bí ẩn, Sở Phong ở một bên thính trong chốc lát, tuy Phạm Dương Minh, Hoàng chương quý hai người đều không cảm thấy cần hẳn lảng tránh, thế nhưng là Sở Phong lại không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, vì vậy chủ động đứng dậy, nói mình tìm Tề Đại có một số việc, dữ Phạm Thu Bạch một chỗ đi trước lui xuống.

Phạm Thu Bạch cùng hắn đồng thời đi ra ngoài, mang theo Sở Phong hướng Tề Đại sân nhỏ tẩu, một mặt tẩu một mặt nhìn không được luôn là nghiêng đầu nhìn hắn, trên mặt mang theo tiểu ý.

"Làm sao vậy? Ta trên mặt có cái gì tằng (bắn) đồ vật sao?" Sở Phong cười nói.

"Không có á..., chỉ là đang nghĩ, Sở lang quân nếu như mình kinh doanh một phần sản nghiệp, nhất định có thể kinh doanh phong sinh thủy khởi." Phạm Thu Bạch hé miệng cười cười, "Làm sao lại nghĩ xuất nhiều như vậy ý kiến hay đây này? Trích phần trăm, ký kết, đấu giá... Những vật này, liên quan năm chìm đắm tại sinh ý trận nhân đều không nghĩ ra được đâu, Sở lang quân lại chỉ là hơi hơi tiếp xúc một chút, tựu tất cả đều nghĩ ra được. Mấu chốt vấn đề ở chỗ, những biện pháp này tất cả đều là thật có thể đủ áp dụng, mà không phải loại kia tùy tiện tiện tiện đảm rỗng hang hồ. Cha ta mấy ngày nay vẫn luôn tại tán dương người đâu, ta xem nha, nếu không là người cần phải khứ viện hoá, phụ thân nhất định sẽ đem người vậy ở chúng ta Phạm gia, không chịu thả người đi."

Sở Phong nghe vậy, không khỏi lắc đầu: "Kỳ thật, cũng không phải chính ta nghĩ ra được."

"Vậy là ai nghĩ ra được đâu này?" Phạm Thu Bạch mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Sở Phong, một đôi linh động con ngươi phảng phất Tinh quang đồng dạng, tốt đẹp làm cho người tán thưởng.

Sở Phong bị như vậy hai con ngươi nhìn nhìn, trái tim lại nhìn không được rò nhảy hai nhịp, vội vàng nói: "Ách... Trên sách tả, ta xem tới mà thôi. Lấy ra chủ nghĩa, cũng không phải mình sáng tạo."

"Sách gì hội tả loại vật này? Sĩ nông công thương, thương lượng vốn chính là đoạn kết của trào lưu, tại sao có thể có nhân chuyên môn tả loại vật này đâu này? Sách tên gọi cái gì đâu này? Vì sao ta chưa từng nghe nói qua?"

Mấy vấn đề liên tục ném qua, Sở Phong lại cũng có chút chống đỡ không được, áp úng mà nói: "Ách, là ta khi còn bé xem, danh tự cũng đều nhớ không rõ. Là trong nhà tàng thư, trong nhà bị tai, ách, sách gì gì đó cũng liên cũng tìm tìm không được tung tích..."

Phạm Thu Bạch nghe vậy, trong lòng không khỏi xiết chặt, tự trách nghĩ đến: Đề là ta không tốt, không có chuyện vì cái gì không nên truy vấn những chuyện này ni cái này tất nhiên để cho Sở lang quân nhớ tới trước kia không tốt cố sự, hẳn tất nhiên sẽ thương tâm được! Phạm Thu Bạch, người thật đúng là không che đậy miệng a!

Hai tay tại trước ngực chặt chẽ nắm chặt, Phạm Thu Bạch đáy lòng dâng lên thật sâu tự trách, để cho khuôn mặt của nàng đỏ trên một tầng nhàn nhạt hào quang. Nghĩ đến Sở Phong khi còn bé như vậy mệnh đồ làm nhiều điều sai trái, không biết như thế nào, chính nàng cũng cảm động lay tựa như, cái mũi đau xót, hốc mắt đều ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tình không biết chỗ khởi

(thông báo) chú ý "Khởi điểm đọc sách", đạt được 5 15 tiền lì xì trực tiếp tin tức, lễ mừng năm mới về sau không có đoạt lấy tiền lì xì các học sinh, lúc này có thể mở ra thân thù.

Thu mộ tơ bông, ngô đồng Diệp Lạc.

Như vậy cướp đường phía trên, đang mặc một thân hồ lam sắc đất địa váy dài tuổi trẻ thiếu nữ âm thầm rơi lệ, không thể không nói, đây là một cái rất đẹp rồi lại đồng thời làm cho người ta nhìn không được thờ dài hình ảnh.

Sở Phong còn bôi lộ tại chính mình thuận miệng biên xuất trong chuyện xưa, thời điểm này chợt nghe bên cạnh hơi hơi nước nổ thanh âm, không khỏi khẽ giật mình, vội vàng nghiêng đầu khứ nhìn, tại thoáng nhìn khóe mắt nàng một chút đỏ ửng, Phạm Thu Bạch cũng liền bận rộn xoay người qua, nâng lên tay áo lau khóe mắt vệt nước mắt, lại nỗ lực chòng chặt khỏi nụ cười, xoay người lại.

"Sở lang quân muốn tìm Tề Đại, là có cái gì chuyện quan trọng hơn sao?" Phạm Thu Bạch trong thanh âm mạnh mẽ chịu đựng tươi đẹp, khóe mắt lại có lệ quang lấp lánh.

"Chuyện quan trọng hơn ngược lại không có, chỉ là có cái tò mò sự tình muốn hỏi một chút." Sở Phong nhìn nàng vài giây, vì Phạm Thu Bạch mạnh mẽ chống đỡ hơi hơi thờ dài một tiếng, "Ta là không phải là đâu nói sai? Con người của ta rất ngu, đâu nói sai rồi người nhất định phải nói với ta, bằng không ta cả đời cũng không biết."

"Không có a." Phạm Thu Bạch chớp hai mắt, cười rộ lên hào quang mang theo thanh xuân khí tức.

Sở Phong lắc đầu, vươn tay thay nàng long liễu long bên tai toái phát: "Vậy người tại sao phải khóc đâu này?"

Phạm Thu Bạch cảm nhận được Sở Phong ngón giữa nhiệt độ, phảng phất giống như bị chạm điện, trong lúc nhất thời trở mắt ở nơi nào, rất lâu sau đó, mới hồi phục tinh thần lại, hai gò má xoát một chút nóng hổi nóng hổi, thật sâu cúi đầu.

Sở Phong cũng nhận ra chính mình khẽ động tác không thích hợp, chỉ là không đến mức như Phạm Thu Bạch như vậy ngượng ngùng, nhìn đối phương hai gò má, cùng với sau lưng bởi vì Thu phong nhi hơi hơi bay múa tóc đen, nội tâm ngược lại tuôn ra một cổ nhàn nhạt tình cảm, không biết làm tại sao, liền nhớ tới súp hiển tổ một câu kia "Tình không biết chỗ lên, nhất hướng nhi thâm" lời nói.

Đột nhiên cảm giác được chính mình quá chua, tự giễu cười cười, lắc đầu.

"Hương phi mộ cuốn. Mây tía (Vân Hà) thúy hiên, mưa bụi phong mãnh, Yên Ba họa thuyền, gấm bình nhân quá xem thiếu quang ti tiện."

Thuyết chua hay là nhìn không được chua. Sở Phong hơi hơi thờ dài, theo một bộ " Mẫu Đơn đình ", nhìn không được lại ngâm một câu như vậy.

Phạm Thu Bạch dù sao cũng là hữu văn học bản lĩnh nhân, thời điểm này chợt nghe đến này lan truyền ngàn năm danh ngôn, tự nhiên biết trong đó nặng nhẹ. Con mắt thoáng cái tựu sáng lên, lúc trước lòng chua xót dữ e lệ, ngược lại hề quét là sạch.

Nội tâm ung dung trầm ngâm mấy câu nói đó, hương phi mộ cuốn, mây tía (Vân Hà) thúy hiên, hẳn nói chẳng lẽ không phải hai người vị trí bực này hậu hoa viên? Mưa bụi phong mãnh, Yên Ba họa thuyền, Sở lang quân nội tâm chỗ nhớ, có phải hay không mấy tháng lúc trước, mọi người cùng nhau Bắc thượng kia một chiếc tàu chở khách?

Kia... Ai là gấm bình nhân? Ai lại coi thường này thiếu quang ti tiện? Mỗi lần cùng với hắn thời điểm. Điều hận không thể thời gian tại trường một ít là, trường một ít, hi vọng kia lạc nhạt chậm một chút nữa, chậm một chút... Như vậy tâm trạng, hẳn có hay không là chung đây này?

Trở lại Đông Kinh thành trong mấy ngày này, Phạm Thu Bạch một mực cũng nhìn không được hồi ức mọi người trên thuyền những thời gian kia. Tuy chỉ hữu gần ngàn mười ngày, hai người lại có thể sớm chiều ở chung, chung thường thức trà, đồng thời vẽ tranh, thiếu quang bắt quá thời gian một cái nhảy mất liền từ ngón giữa chạy trốn, bắt cũng bắt không được, gọi cũng gọi không trở về...

Trong nội tâm phù phù phù phù nhảy. Dường như tâm tư chạm đến đến cái nào đó cấm địa đồng dạng, vội vàng thu hồi, mục quang, lại nhìn không được như trước tại nơi này lưu luyến.

Ngô đồng Diệp Lạc. Rơi xuống mặt đất thì phát ra một tiếng nhẹ vô cùng nhẹ vô cùng thanh âm, lại cứ âm thanh này rơi vào Phạm Thu Bạch trong tai, giống như là một tiếng nổi trống, đình tại nhức óc.

"Sở lang quân lớn như vậy tài tử, lại có họa vẽ bút pháp thần kỳ, lại có thể xuất khẩu thành thơ. Thậm chí lui vài bước còn có kinh doanh thương nhân ảo diệu... Sở lang quân, người chẳng lẽ là không gì không làm được sao?" Phạm Thu Bạch thu liễm tâm thần, cố nén trước mắt mê muội, cười, hỏi hột.

"Việc buôn bán chỉ sợ là không có hứng thú, ngược lại không phải là bởi vì xem thường, là thực không hiểu, cũng không biết là thú vị." Sở Phong không có thiếu nữ kia đợi mìn màng tâm tư, Phạm Thu Bạch mặt ngoài ngụy trang cũng làm cho hắn không để mắt đến thiếu nữ trong nội tâm rung động, vì vậy cười nói, "Con người của ta ý nghĩ kỳ thật rất đơn giản, cảm giác, cảm thấy nhân sinh trên đời, thời gian qua nhanh, thời gian đích thực là quá ngắn quá ngắn, cho nên a, chung quy hoa nhiều thời gian hơn làm một ít mình thích việc làm, dù người mình thích nhiều ngốc một lát, về phần cái khác việc vật, việc vật vĩnh, năng tiết kiệm thì nên tiết kiệm a."

Tâm niệm của Phạm Thu Bạch rơi vào "Người thích" mấy chữ, Sở Phong thuyết bốn chữ này ngữ khí ngữ điệu, tựa phảng phất lượn vòng Bất Lạc Thu phong đồng dạng, tại trong lòng của nàng chuyển nha chuyển, như thế nào cũng chảy xuôi không ra.

"Kỳ thật, lấy tại hạ ngu kiến, Phạm nương tử nguoi thật giống như cũng rất ưa thích việc buôn bán? Vì cái gì không nhiều lắm thử một lần đâu này?" Sở Phong nói.

"A?" Phạm Thu Bạch hơi hơi ngần người.

"Không phải sao?" Sở Phong cười nói, "Con người của ta không có cái gì sinh ý đầu óc, bất quá biết một chút, chính là mọi người tại làm chính mình chuyện thích, là hội phát sáng... Ha ha! thuyết pháp có lẽ quá mức huyền diệu chút, thế nhưng đúng là như thế. A..., ta nhớ kỹ tâm lý học có cái danh từ, gọi là کیا cái... A, tâm thế lưu nghiệm. Ý tứ đại khái nói đúng là, người đang làm chuyện thích, sẽ tiến nhập đến một loại dữ bình thường bất đồng trạng thái, tại loại trạng thái này trong, nhân sẽ cảm thấy đặc biệt vui vẻ, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh. Liền lấy ta về tranh thời điểm mà nói, thường xuyên là nhất cúi đầu ngẩng đầu, cả ngày đã trôi qua, nhưng đích xác sẽ cho người cảm thấy rất vui vẻ. Ta cuối cùng cảm thấy... Đương nhiên, chỉ là ta cái nhìn của mình mà thôi, Phạm nương tử nguoi tại Thuyết Khởi sinh ý thời điểm, kỳ thật tựa hồ, cũng sẽ rất vui vẻ bộ dáng. Ta chỉ là hi vọng, Phạm nương tử nguoi có thể làm một ít để mình vui vẻ sự tình."

Phạm Thu Bạch mở to hai mắt, biểu tình có chút khó tin, suy nghĩ lấy nói: "Trong nhà sinh ý, kỳ thật ta là không thể nào tham dự, hiểu được cũng rất ít, chỉ là rốt cuộc từ nhỏ sống ở như vậy trong gia đình, trên bàn cơm a, chơi đùa, người trong nhà đều lại nói tiếp rất nhiều, cho nên dần dần nghe xong một ít mà thôi. A..... Nếu như dựa theo Sở lang quân thuyết pháp, có lẽ, đích thực là có chút thích. Phi Bạch cũng rất không thích nghe những vật kia, ha ha, một khi huynh trưởng Thuyết Khởi những chuyện này, کیا Tiểu Thiếu Nữ cho dù là đứng ở bên cạnh, đều cơ hồ muốn ngủ, ha ha! Ta nhưng thật ra vô cùng thích thính, nhà ai trong tay lại có sách gì họa, chuẩn bị như thế nào xuất thủ, giả tiền như hà. Nhà ai cùng nhà ai liên hiệp, muốn dùng một ít thủ đoạn nhỏ trượt chân mặt khác một nhà á..., rồi lại chợt phát hiện mặt khác nhà kia là có núi dựa lớn, vì vậy thất bại rất khó coi... Haaa...! Sở lang quân nguoi nghe nói ta thích những vật này, sẽ không cảm thấy ta đây là 'Tiểu nhân trường ưu tư' sao?"

"Đương nhiên sẽ không," Sở Phong cười lắc đầu, "Ta ngược lại sẽ cảm thấy Phạm nương tử nguoi rất lợi hại, rất tài giỏi nha. Những vật này ta tựa không hiểu rõ, cái gì sinh ý a, đạo lý đối nhân xử thế a, ta hiểu rất thiếu, hơn nữa cho dù là vắt hết óc muốn khư hiểu rõ, cũng như trước rất khó khăn."

Sở Phong thờ dài một cái, nhớ lại chuyện lúc trước tới: "Mấy tháng trước thời điểm, chính là کیا một thuyền thi họa vừa mới mất đi thời điểm, Phạm nương tử nguoi năng lực thật sự là làm ta giật cả mình nha. Nhiều như vậy hạ nhân, tôi tớ, Phạm nương tử nguoi không đơn giản có thể kêu lên mỗi tên của một người, thậm chí còn biết người nhà của bọn hắn, thói quen, vui mừng ác, năng lực các ở chỗ nào. Loại năng lực này, chính là ta vĩnh viễn đều bồi dưỡng không ra tới."

Phạm Thu Bạch cười nói: "Sở lang quân đây là nâng giết ta, những cái kia mặc dù nói là tôi tớ, hạ nhân, nhưng với ta mà nói đều là người trong nhà đâu, ta làm sao có thể không nhớ rõ những cái này? Sở lang quân chỉ là dữ bọn họ tiếp xúc thời gian còn nhẹ mà thôi."

"Cũng không phải như vậy." Sở Phong lắc đầu, mỉm cười nói, "Không có người nào là ngu xuẩn, nguoi đối với bọn họ loại کیا tí ti quan tâm, bọn họ cũng là có thể cảm thụ được đến, cho nên tự nhiên sẽ tìm kiếm cơ hội hồi quý trở về. Nói trắng ra là, đây là Phạm nương tử nhân cách mị lực."

Phạm Thu Bạch bị nói lỗ tai đều đỏ, còn muốn phản bác, lại bị Sở Phong ngừng lại, cười nói: "Này có cái gì không có ý tứ thừa nhận đây này? Ta thừa nhận ta tại họa vẽ phương diện hơi có chút thiên phú, Phạm nương tử nguoi thừa nhận mình tại nhân cách trên rất có vài phần mị lực. Ha ha, công bình giao dịch, như hà?"

"Thứ này sao có thể gọi giao dịch đâu này?" Phạm Thu Bạch hờn dỗi một câu, lại không có đoạn dưới, xem như như vậy chấp nhận.

Hai người chậm rãi tại đường mòn trên đi tới, lặng im không tiếng động.

Bước chân có khi hội đâm nát lá ngô đồng, răng rắc một tiếng, mảnh lớn lá cây thoáng cái bị giẫm toái, từng mảnh, nhiều tiếng.

"Sở lang quân ý tứ, là hi vọng ta xuất đầu lộ diện sao?" Phạm Thu Bạch cắn cắn bờ môi, đánh bạo hỏi.

"Ngược lại không thể nói là hi vọng, hơn nữa, xuất đầu lộ diện cái từ này dùng không chính xác." Sở Phong mỉm cười nói, "Ta cũng minh bạch hiện tại thế đạo, đối với chức nghiệp nữ tính là có rất lớn thành kiến, muốn đi đường này tất nhiên là rất khó khăn rất khó khăn. Làm thương nghiệp nam nhân đều sẽ bị thế nhân lên án, huống chi là nữ tử. Ta đương nhiên không hy vọng nguoi đi gánh chịu áp lực như vậy, nếu như không là vì cái gì đặc biệt trọng yếu mục tiêu, kỳ thật gánh chịu những thứ này là không hề có tất yếu. Thế nhưng một phương diện khác, ta vừa hy vọng nguoi có thể làm chính mình chuyện thích... Haaa...! Ta như vậy có phải hay không rất tự mâu thuẫn? Nhưng đây là ta nội tâm suy nghĩ, trước mặt nguoi, ta cảm thấy đặc không có cái gì giữ lại tất yếu."

Một câu cuối cùng, huyền não Phạm Thu Bạch nội tâm ám áp, đầu óc có chút loạn, là loại کیا ám áp loạn, trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không biết mình nên nói những gì.

Hào vào lúc đó, hai người đi tới Tề Đại sân nhỏ đằng trước.

Bên trong mơ hồ truyền ra quyền cước thanh âm, liệt liệt như gió, này không khỏi để cho Sở Phong hai mắt sáng ngời.

"Tề tỷ tỷ, Sở lang quân tới gặp."

Phạm Thu Bạch đi trước tiến lên, gõ môn.

Cửa sân là nửa mở, thấp thoáng có thể thấy được một đạo cao gầy thân ảnh đang tại hoạt động quyền cước.

Nghe được Phạm Thu Bạch thanh âm, ăn mặc một thân đoàn đã Tề Đại đi ra, tóc của nàng bị cao cao buộc lên, cột thành một cái bím tóc đuôi ngựa nhí, hơi hơi mỏng mề hôi từ trên da thịt của nàng chảy ra, trên ngực dưới nhấp nhô, cả người thoát nhìn mười phần nhẹ nhàng khoan khoái lại tràn ngập sức sống.

"Phạm nương tử." Tề Đại hướng về phía Phạm Thu Bạch thi lễ, vừa nhìn về phía Sở Phong.

Nàng nhìn lướt qua ngực của Sở Phong, lại nhìn một chút tay phải hấn trên như trước băng bó băng bó, ôm quyền thi lễ: "Sở lang quân."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Minh giáo

"Tề cô nương thủ đoạn, không phải là tầm thường nữ tử có thể có. Là ở nơi nào học được đầu này?"

"Lung tung vui đùa một chút mà thôi."

"Lung tung chơi đồ chơi, có thể đơn giản đã đảo một cái trưởng thành nam tử, Tề cô nương thủ đoạn, quả nhiên không giống bình thường."

"Người nói là Hà Quân Hạo đó? Hấn chỉ là một cái tay trái gà không chặt thư sinh, không tính là chân chính trưởng thành nam tử."

"... Cô nương có phát hiện hay không, người câu này đem ta cũng cắt vào rồi?" Sở Phong bắt đắc dĩ buông tay, trên tay phải bạch sắc băng bó mười phần bắt mắt.

"Phát hiện." Tề Đại mười phần lạnh nhạt thừa nhận, "Ta cảm thấy đắc tội nói này không có vấn đề."

Ý tứ nói đúng là, nàng cho rằng Sở Phong cũng là một cái tay trái gà không chặt thư sinh, không tính là trưởng thành nam tử. Hướng chỉ, Sở Phong đích xác còn không có trưởng thành.

Sở Phong bật cười, vô khả nại hà lắc đầu.

"Lúc trước lên tiếng đến một nửa, tựa đập lấy Hà Quân Hạo chuyện kia. Lại nói tiếp, ta còn không có ở trước mặt cùng cô nương nói lời cảm tạ. Ngày đó nếu không phải cô nương ở bên người, Sở mỗ hiện tại đã biến thành vong hồn dưới đao." Sở Phong nói.

"Ừ."

Dựa theo lễ thường mà nói, tiếp nhận nói lời cảm tạ nhân như thế nào cũng phải từ chối một phen, tối thiểu nhất bày ra chút dáng dấp, để hóa giải trong lòng của đối phương áp lực. Đây là Trung Hoa quốc gia cổ truyền thống văn minh lễ tiết, cũng đích thực là một loại làm cho người ta cảm thấy mười phần thư thái hành vi phương thức.

Thế nhưng là hết lần này tới lần khác, tại Tề cô nương đã nghe được Sở Phong nói lời cảm tạ, nàng cũng không nói thêm gì, thậm chí ngay cả tối thiểu nhất "Không khách khí" cũng không có thuyết, chỉ là dứt khoát đơn giản một cái "Ừ" chữ, đồng ý.

Sở Phong ngăn người, nhất thời cũng không biết nên như thế nào đem thoại đề tiếp tục hạ xuống, vì vậy không khỏi bật cười.

Tề Đại lại tựa hồ như cũng không cảm thấy như vậy nhận lời có cái gì không ổn, nếu như không phải mình ở đây, Sở Phong không chừng thật sự sẽ chết tại cái đó trong hèm nhỏ. Đây là rất đơn giản sáng tỏ đạo lý, cho nên Tề Đại cũng hiểu được Sở Phong cảm tạ rất có đạo lý.

"Tề cô nương người sáng khoái nói chuyện sáng khoái, ta ngược lại có chút bối rối, không biết làm như thế nào trả lời." Sở Phong lần nữa giang tay ra. Trên mặt dẫn theo chút bất đắc dĩ, "Ta là không phải là hấn là biểu thị một chút? Là lấy chút tài vật tới cảm tạ đỡ một ít, hay là nói một tiếng 'Ngày sau xông pha khói lửa không chối từ' đỡ một ít?"

Sở Phong hỏi một vấn đề, vì vậy Tề Đại mười phần cẩn thận suy tư một chút, lại vô cùng nghiêm túc nói: "Cầm chút tài vật tới đỡ một ít."

Một cái một thân đoàn đã. Cao gầy xuất trần, nếu như sau lưng lưng (vác) một kiếm, tựa hồ lập tức muốn Phi Diễm Tẩu Bích, Ngự kiếm thuận gió nữ tử, vậy mà đột nhiên nói ra một câu như vậy cùng mình đáng người cực kỳ không hợp... Lại cứ... Sở Phong lại cảm thấy trước mắt một màn này, cũng

không có quá nhiều không hài hòa chỗ. Chỉ bất quá...

"Ách... Cũng tốt, cô nương kia cần bao nhiêu đầu này? Là lấy bạc tốt một chút, lại muốn cái gì châu báu đồ trang sức các loại?" Sở Phong cẩn thận từng li từng tí mà hỏi.

Tề Đại khẽ nhú mày: "Ta muốn châu báu đồ trang sức làm cái gì?"

"A! Vậy cầm ngân lượng!" Sở Phong vội vàng nói.

"Muốn đồng tiền, mười quan tám quan là được." Tề Đại chân thành nói.

"Ách... Có thể hay không quá ít?"

Tề Đại vừa cẩn thận suy tư một chút: "Không đủ lời lại nói."

Sở Phong chớp hai mắt, nghĩ thầm chính mình có thể hay không đột nhiên lọt vào cái gì lừa dối cạm bẫy, cảm giác, cảm thấy trước mặt đứng đây không phải là một người cô nương gia. Mà là một chiếc điện thoại bên kia giả bộ như đồng hương lừa dối đội...

"Ngày mai ta đi trong nhà người lấy." Tề Đại cuối cùng rơi xuống một câu nói như vậy.

Sở Phong chất phác gật gật đầu, không có lực phản kháng.

Là thật tâm không có phản kháng chỗ trống, nếu như Sở Phong hiện tại lộ cánh tay kéo tay áo xông lên, mười phần ** sẽ bị nữ nhân trước mắt béo đánh một hồi.

Sở Phong cũng không có loại này đam mê...

"Người tới đây tìm ta, chính là vì chuyện này?" Tề Đại cầm lên bên cạnh cái chổi, bắt đầu quét mình trong sân lá rụng.

"Xem như một món trong đó sự tình, ta chỉ là muốn, tiếp tục ngày đó chúng ta chưa hoàn thành đề, hoặc là, bá người làm thầy các loại."

Cái chổi không có mất đi qua Sở Phong hai chân biên. Sở Phong vội vàng lui về phía sau một bước.

"Bá ta làm thầy?"

Cái chổi ngừng lại, Tề Đại như xem bệnh tâm thần nhất nhãn nhìn nhìn Sở Phong: "Bá ta làm thầy làm cái gì?"

"Đương nhiên là học võ công lao." Sở Phong thành khẩn nói, "Phi Diêm Tẩu Bích, Trích Diệp đã thương người, đây là ta từ nhỏ mộng tưởng."

Tề Đại đem cái chổi đứng lên. Mặt không hề giải vẻ: "'Phi Diêm Tẩu Bích' coi như xong, trộm đạo cướp đường tiểu tặc đều có bốn sự này, 'Trích Diệp đã thương người' là vật gì?"

"Chính là tùy tiện hái một mảnh lá cây..." Sở Phong mọi nơi tìm tìm, từ trên mặt đất nhặt lên một mảnh cây liễu lá cây, có hình có dạng dùng ngón trỏ phải cùng ngón giữa ngắt, sau đó nhắm trúng phía trước không khí. Vèo một cái quăng ra ngoài...

Lá cây phiêu phiêu dang dang, tại hai người trong đó hạ xuống.

Bầu không khí trở nên có chút xấu hổ.

"Ách, đại khái chính là cái này ý tứ." Sở Phong dùng tay trái gãi gãi đầu.

Tề Đại khó hiểu, lệch ra nghiêng đầu: "Không rõ, đây không phải tiểu hài tử cũng có thể đồ chơi sao?"

"Không phải." Sở Phong tay không ước lượng một chút, trong miệng phát ra "Vèo" một tiếng, "Đại khái chính là thông qua nội lực gì gì đó, thoáng cái khiến cho lá cây đột nhiên trở nên rất sắc bén, so đao còn sắc bén, thoáng cái liền có thể cắt đứt địch nhân yết hầu."

Tề Đại nghe xong, nửa ngày không nói chuyện.

"Người nghe nói sách thánh nhiều a."

Nửa ngày, Tề Đại nói như vậy.

"Ai ——" Sở Phong than ra một hơi, "Thật không có loại vật này sao? Nội công gì gì đó, hoặc là gọi khí công?" "Cửu Âm Chân Kinh" "Cửu Dương Chân Kinh" "Nhất Dương Chỉ" "Lăng Ba Vi Bộ" gì gì đó... Cũng không có sao?"

Tề Đại mở to hai mắt: "Người từ nơi nào nghe được những vật này? Bừa bãi lộn xộn?"

"Thật không có a!" Bảo hoàn toàn không thất vọng là không thể nào, Sở Phong không khỏi thở dài một tiếng, phối hợp mà nói: "Còn muốn lấy có thể hay

không nhìn xem Kiều Phong Đoàn Dự gì gì đó, coi như là bất lực, nếu có thể cùng lục đại môn phái vây quét Minh giáo Quang Minh Đình cũng thành a."

"Người nói cái gì?" Tề Đại không biết đã nghe được cái gì, cả người bỗng nhiên sững sốt một chút, khẩn trương lên, nhìn chăm chăm Sở Phong mục quang mười phần lợi hại.

"Ách, ta nói cái gì? Kiều Phong Đoàn Dự? Chẳng lẽ người nhận thức bọn họ?" Sở Phong bị hù nhảy dựng, tại Tề Đại uy thế dưới theo bản năng sau này rút cổ một cái.

"Không nhận ra! Đẳng sau câu kia!" Tề Đại mục quang như đao.

Sở Phong chớp hai mắt: "Lục đại môn phái vây quét Quang Minh Đình?"

"Đúng! Người làm sao biết Quang Minh Đình? Lục đại môn phái vây quét? Đây lại là chuyện khi nào tình?" Tề Đại đưa tay bắt lấy Sở Phong cổ áo.

Một câu nói kia ngược lại đem Sở Phong hỏi sững sốt: "Thật là có cái Minh giáo gì a, Quang Minh Đình? Ta chỉ là tin vĩa hè đó a! A... Lục đại môn phái vây quét gì gì đó, chỉ là ta vừa rồi thuận miệng nói bậy mà thôi. Chẳng lẽ lại Tề cô nương người cùng Minh giáo có quan hệ?"

Tề Đại không biết đang suy nghĩ cái gì, thời điểm này dùng xem kỹ con mắt nhìn Sở Phong một hồi, mới dần dần địa buông lỏng ra cầm lấy người sau cổ áo tay.

Một lần nữa cầm lấy cái chổi, cúi đầu mắt sạch.

Phản phạt phản phạt, là phiên lá bị tụt tập lại thanh âm.

Thu phong một hồi mà qua, gọi lên Tề Đại màu đất mộc mạc y phục, phản phạt rồi một hồi động tĩnh.

"Người lúc trước không phải là đoán được sao, ta có Đại Thực huyết thống." Tề Đại thân nhiên nói, "Minh giáo từ lúc Đại Thực hưng thịnh, mẫu thân của ta là Đại Thực nhân, thờ phụng Minh giáo. Cha ta cũng là về sau chuyển tín Minh giáo. Cho nên, ta cùng với Minh giáo tự nhiên có quan hệ."

Lần này, đến phiên Sở Phong tròn mắt miệng ngây người.

Đầu óc của hắn hỗn loạn một hồi, không nghĩ tới tại trong lịch sử chân chính có Minh giáo loại này tồn tại. Hắn đương nhiên không biết, Minh giáo chẳng những tại Trung Quốc trong lịch sử tồn tại qua, thậm chí còn có chút trường thịnh không suy. Từ lúc ban đầu Đường triều bắt đầu truyền vào, hưng thịnh, mãi cho đến Minh Thanh trong năm khởi nghĩa nông dân, vẫn luôn hữu Minh giáo thân ảnh. Chỉ là tại bất đồng lịch sử giai đoạn, tên Minh giáo cũng một mực cải biến.

Có người nói Minh giáo lịch sử sớm nhất có thể truy tố đến Tam quốc thời kì, là khởi nghĩa Khăn Vàng cơ sở. Nhi Minh Thanh chỉ kịp Bạch Liên Giáo, cũng là Minh giáo duyên cách. Đây rốt cuộc là thật hay giả, có vài phần có thể tin, đó chính là chân chính lịch Sử Gia nghiên cứu phạm vi.

Sở Phong chỗ không biết chuyện ở chỗ, trên thực tế, hắn chỗ một mực lo lắng cuộc khởi nghĩa Phương Lạp, cũng là lấy Minh giáo với tư cách là dựa vào, từ tín đồ bên trong kích động lên.

Về Minh giáo đủ loại, Sở Phong biết cơ bản chỉ giới hạn ở "Ý Thiên Đồ Long ký" bên trong ghi lại. Còn tưởng rằng những vật này chỉ là Kim Dung tiên sinh tùy ý phác họa, không nghĩ tới lại là chân chính có vốn khả tra đồ vật, trong lúc nhất thời không khỏi có chút trở mắt.

Hắn đứng ở nơi đó nhớ lại nửa ngày, nghĩ thầm chẳng lẽ lại trước mắt Tề Đại trở thành tiểu Chiêu? Kia Trương Vô Kỵ gì gì đó đến cùng tồn tại không? Chu Chi Nhược cái gì đang ở đâu?

"Ách, Minh giáo có cái gì không 'Thánh Hóa Lệnh' các loại đồ vật? Có cái gì giáo truyền võ công tâm pháp sao?" Sở Phong hỏi.

"Thánh Hóa Lệnh? Chưa nghe nói qua." Tề Đại nói qua, xem kỹ nhìn Sở Phong nhất nhãn, "Người nghĩ nhập Minh giáo?"

"Không có không có, chỉ là chân tâm muốn theo người học công phu, không biết có hay không võ công không truyền ra ngoài quy củ." Sở Phong vội vàng khoát tay.

Tề Đại cúi đầu mắt sạch, thân nhiên nói: "Ta không phải là người của Minh giáo."

"A ——"

"Nhưng công phu của ta, đúng là Minh giáo công phu." Tề Đại biểu tình ôn tồn âm đều trở nên có chút lạnh lùng, "Thế nhưng ta không rõ, người một cái muốn đẹp như tranh viện nhân, học công phu làm cái gì? Xếp bút nghiên theo việc binh đao sao?"

Sở Phong không hiểu nhiều lắm theo như lời Tề Đại đủ loại, chỉ là vô ý thức cảm thấy bên trong tất nhiên có không ít chuyện xưa, trong chuyện này tự nhiên liên lụy đến Tề Đại thân thế các loại, Tề Đại chính mình không nói, hắn với tư cách là một ngoại nhân cũng không nên hỏi. Vì vậy hỏi đáp: "Xếp bút nghiên theo việc binh đao coi như xong, chỉ là tại phát sinh trong hẻm nhỏ chuyện như vậy, ta nghĩ, tối thiểu nhất hẳn là học một chút công phu phòng thân. Hơn nữa, " Sở Phong cười cười, "Kỳ thật ta đánh tiểu trư thích thú này, Taekwondo gì gì đó không có học thành, hiện tại đã có Tề cô nương như vậy cái võ công cao cường nhân vật xuất hiện ở trước mắt, ta cuối cùng nghĩ thử một chút... Ta là thật sự muốn bái Tề cô nương người vì sư..."

"Bái sư thì không cần, ta không đảm đương nổi." Tề Đại nhìn nhìn Sở Phong, tựa hồ tại suy nghĩ lấy cái gì, "Ta có thể dạy ngươi, thế nhưng thứ nhất, ta sẽ không làm sư phụ của ngươi. Thứ hai... Ngươi dốc trả tiền."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Giả họa

Hào hảo một cô nương người sử dụng hà hội rớt xuống tiền trong mắt, đây thật là một cái rất đáng được thảo luận vấn đề.

Chỉ là Tề Đại cũng không muốn cùng Sở Phong thảo luận, Sở Phong tự nhiên không chiếm được bất kỳ đáp án.

Nhưng bất kể thế nào thuyết, Tề Đại vậy mà chỉ cần tiền liền có thể giáo sư võ công, đây tự nhiên là để cho Sở Phong hết sức cao hứng sự tình. Cái này tương đương với cho mình xin một cái tập thể huấn luyện viên nha, hay là tư giáo, ần số lần trả tiền cái loại kia, có thể nói là mười phần công bình, thời gian phương diện tự nhiên cũng rất nhẹ nhàng tùy ý.

Dù sao hôm nay vô sự, Sở Phong sờ lên ngực mình tán bạc vụn, trực tiếp đem tiền túi đưa cho Tề Đại.

Tề Đại kết quả túi tiền, mở ra từ bên trong cầm 20 văn tiền, liền tương túi tiền còn cấp Sở Phong.

"Tề sư phụ a, chúng ta là trước đứng trung bình tấn, hay là nhận thức huyết vị?"

Một tiếng này "Tề sư phụ" gọi ngược lại là thuận miệng, Sở Phong thiếu chút nữa muốn lầm cho là mình là trong võ hiệp tiểu thuyết đóng vai phụ nhân vật nhất.

"Tại sao phải đứng trung bình tấn?" Tề Đại kỳ quái nhìn Sở Phong nhất nhãn, quay người tương trong tay mình cái chổi dán chân tường nhì thả, sẵn tay áo, đi đến Sở Phong trước người, "Ta đánh một trận quyền pháp, ngươi đi theo làm là tốt rồi. Trước học hình thái, về sau ta cho ngươi biết như hà điều chỉnh hô hấp."

"Ồ? Không cần luyện kiến thức cơ bản sao?" Sở Phong kinh ngạc lấy hỏi, vô đầu, "Không cần xem trước một chút ta cốt cách có hay không thanh kỳ sao?"

Tề Đại đã chẳng muốn sẽ cùng Sở Phong nhiều lời, trực tiếp bày ra một cái khởi thế, sau đó nhìn Sở Phong nhất nhãn.

Sở Phong sửng sờ, vội vàng làm tập thể dục theo đài tựa như học được lên.

Tề Đại giảng bài phong cách mười phần dứt khoát sáng tỏ, lời năng nói rất ít, nhưng chỉ cần nói ra từ ngữ, đều là trực bên trong vấn đề nội hạch.

"Đầu gối phải giờ lên dốc không đủ cao."

"Vai trái hướng vào phía trong thu —— lại thu!"

"Trung bình tấn quá nhỏ, thân thể dè thấp chút."

"Ừ, nơi này chú ý mũi chân chỉ điểm bên trong khẩu trừ, miệng hô hướng... Đúng rồi..."

Lời tương tự ngữ. Mỗi lần đều là điểm đến là dừng, tuyệt không nhiều lời một câu, ngược lại là chân chính tích chữ như vàng.

Một trận quyền trôi chảy làm xuống, đại khái chừng mười phút đồng hồ quang cảnh. Tay phải của Sở Phong trên tay còn quần băng bó. Nhưng chỉ trên tay trên lòng bàn tay, ảnh hưởng đến đồ vật cũng không nhiều.

Theo Sở Phong nông cạn võ thuật tri thức đến xem, này một trận thay vì nói là quyền pháp, chẳng nói là chương pháp, đẩy ngang, chương kích, dụng chương trắc tà bổ tư thể thêm một ít. Chân chính hóa thành quyền pháp chiêu số không phải là không có, chỉ là cũng không nhiều.

Tề Đại dẫn Sở Phong làm ba lần, về sau liền do Sở Phong chính mình để hoàn thành.

Trước không cầu lực đạo cùng hô hấp phối hợp, chỉ là đơn thuần học chiêu thức. Sở Phong trí nhớ coi như không tệ, đệ ngũ thông, cơ bản có thể hoàn thành trọn vẹn tập thể dục theo đài... A không, là trọn vẹn chương pháp.

"Tề cô nương, này một bộ chương pháp hữu tên là gì sao?" Sở Phong điều chỉnh hô hấp của mình, trên người của hắn đã ra một tầng mồ hôi.

"Không có tên là gì, chính là một bộ nhập môn chương pháp. Rất nhiều người đều biết." Tề Đại trả lời rất lãnh đạm, để cho Sở Phong có chút thất vọng.

"Ta nói Tề cô nương, ngươi hơi hơi lừa gạt ta, thuyết đây là cái Minh giáo gì không truyền ra ngoài tuyệt mật chương pháp, luyện tập đến thâm xử có thể khai sơn phá thạch, một kích bị mất mạng... Như vậy không tốt sao?" Sở Phong bắt đầu dĩ cười khổ.

"Ta tại sao phải như vậy lừa ngươi?" Tề Đại khó hiểu.

Sở Phong đầm ngực dậm chân, ngưỡng thiên thờ dài: "Tôi thiếu nhất cũng có thể để ta học tập thời điểm càng có tính tích cực đi!"

"Ah." Tề Đại mười phần lạnh lùng ứng một chút, sau đó càng thêm lạnh lùng mở miệng: "Đây là Minh giáo không truyền ra ngoài tuyệt mật chương pháp, liên lạc với thâm xử có thể khai sơn phá thạch, một kích bị mất mạng..."

Sở Phong thiếu chút nữa phun ra một búng máu...

...

...

Sự thật chứng minh, Tề Đại loại cô nương này gia rất chân thành, rất lạnh lùng, hơn nữa... Không có cái gì ẩn dấu Cầm. Hay hoặc là rất có ẩn dấu Cầm.

Bất kể thế nào thuyết, nên hoa tiền tiêu, nên học công phu học được, tuy ngày đêm luyện tập gì gì đó còn cần rất nhiều thời giờ tới đánh bóng. Nhưng dù sao xem như võ công nhập môn, Sở Phong đến nay cũng biến hóa nhanh chóng, biến thành trong truyền thuyết giang hồ con tôm nhỏ.

Đương nhiên, giang hồ cự ly hẳn thật sự quá xa xôi, hẳn cự ly chân chính võ thuật cũng quá xa xôi.

Trước mắt đồ vật càng nhiều chỉ là rèn luyện thân thể dữ chơi đùa, muốn Trích Diệp tư bông tất nhiên là không thể nào. Về phần Phi Diễm Tẩu Bích... Nếu như cần phải tại Đông Kinh nội thành luyện nhất luyện chạy khóc, e rằng thứ nhất là trong thành quan sai sẽ không đồng ý, thứ hai, cũng sẽ có rất nhiều người đứng ra, thuyết Sở Phong ngươi hữu nhục nhả nhận.

Tại Phạm phủ dùng cơm tối, một nắng hai sương về đến trong nhà, Sở Phong đã bị Trình Nguyên tiên sinh bắt tiến vào trong phòng, chất vấn hẳn vì sao không có ở gia hảo hảo xem họa, học họa, ngược lại ra ngoài vui đùa.

Sở Phong giải thích một phen, lại Thuyết Khởi Phạm gia thi họa hành thu một bức hứa đạo yên tĩnh "thu giang ngư thuyền đồ", Trình Nguyên tiên sinh lực chú ý lúc này mới bị kia họa tác hấp dẫn qua, hồi lung tung này kia một phen, việc này mới xem như bỏ qua.

Bất quá Trình Nguyên tiên sinh vừa mới tỉnh ngủ không lâu sau, thời điểm này chợt nghe việc này không khỏi cảm thấy tâm ngứa, hận không thể hiện tại tẩu bay đến Phạm phủ nhìn bức họa kia, nhưng cũng biết không ổn, vì vậy đành phải một mặt chờ hừng đông, một mặt cảm lấy Sở Phong không buông tay, để cho hắn cực kỳ nói rõ kia bức họa bộ dáng.

Sở Phong vô khả nại hà, cười khổ nhất nhất nói.

Trình Nguyên tiên sinh nghe được trực gật đầu, cảm khái nói: "Hứa đạo yên tĩnh thiện sơn thủy, nhân vật, bút pháp thượng tiêu bút, mực đậm dùng cực kỳ đại khí, rất có vài phần cuồng quyền chi khí, đây là liên Phạm Khoan, Lý Thành cũng không bằng. Hoàng Đình Kiên hữu thơ khen hắn, 'Nâng chén khí phách đục trở mình bùn, nằm lẫn hư tôn tức **'. Tuy nhất khô văn chương xối lãng, thế như núi lở không dừng tay', ha ha! Bức này rậm rộ, khí thôn sơn hà khí tượng, phi hứa đạo yên tĩnh không còn ai! Ta nhớ được Triệu Lương nay cực thương hắn sơn thủy, chính mình lại chỉ am hiểu nhân vật, đã từng cũng đã nói 'Như lấy ta người vật điền chi hứa công chi sơn thủy, Tắc Thiên dưới roi xuống giấy đầu', lời nói này tuy cuồng quyền chút, nhưng là đích xác ** không rời mười."

Sở Phong ở một bên nghe, cũng không khỏi đắc tán thưởng. Hắn là lần đầu tiên nghe nói Hoàng Đình Kiên tán dương hứa đạo yên tĩnh bài thơ này, thời điểm này tỉnh tở thưởng thức, quả nhiên cảm thấy có chút phù hợp, không nghĩ tới xưa nay lấy uyển chuyển hàm xúc từ lấy xưng Hoàng Đình Kiên, cũng có thể viết ra như vậy rộng lớn đại khí câu thơ.

Nghe nữa lấy này Triệu Lương nay, Sở Phong không khỏi cười rộ lên: "Nào có nói như vậy? Đây thật là quá mức hồ đồ. Nếu như thế, trực tiếp dùng này hứa đạo yên tĩnh sơn thủy, Phạm Khoan văn vụ, Triệu Lương nay nhân vật, còn có Trương Trạch Đoan đình thai lâu các, a, đúng rồi, còn có Lý Thái Bạch làm thơ, do Vương Dật Thiếu đề bạt vu vẽ lên, kia còn chịu nổi sao? Sợ là thật muốn bị gọi 'Đệ nhất thiên hạ'."

"Ha ha! Tiểu tử ngươi lời này tuy càng thêm hồ đồ chút, bất quá nếu là thật sự năng như thế, không biết nên là như thế nào một bức quang cảnh!" Trình Nguyên tiên sinh cười ha ha, nhất thời lại không khỏi tâm thần Phi Dục, tựa hồ thật sự tại trong đầu miêu tả kia đội quang cảnh đi.

Sở Phong nhìn buồn cười, còn muốn nói gì, lại đột nhiên nhớ tới kia bức "thu giang ngư thuyền đồ" trên nào đó hai cái sừng lạc, không khỏi sừng sờ ngơ ngác một chút.

Trước cảm thấy bức họa kia có chỗ nào kỳ quái, trong lúc nhất thời nhìn không ra, cũng nói không ra. Khả Sở Phong chính mình rồi mới một phen, lại như là đâm phá một tầng cửa sổ tựa như, để cho cả người hắn như gặp phải sét đánh, ngốc ngẩn người.

"Như thế nào? Bị mình nói đồ vật hù đến sao?" Trình Nguyên tiên sinh thấy hấn ngẩn người, cười trừ chọc một câu. Lờ ra khỏi miệng, Trình Nguyên tiên sinh mới phát giác sắc mặt Sở Phong cực biến, chỉ một thoáng thoát ly huyết sắc, mình cũng không khỏi cả kinh đứng lên, "Làm sao vậy?"

"Vây bức họa..." Sở Phong như là bị người nhéo ở yết hầu, "Dường như là, già."

Trình Nguyên tiên sinh đồng tử một hồi co rút lại, lãnh tỉnh nói: "Ngươi thật dễ nói chuyện! Ngươi thật giống như là già, hay là chính là già!"

Sở Phong bờ môi run rẩy hai cái, thoát lực đồng dạng đỡ bên cạnh cái bàn, mới có thể đem thân thể của mình khởi động.

Rồi mới tùy ý cười đùa, để cho Sở Phong bỗng nhiên suy nghĩ mình bạch một sự tình. Hấn nhớ tới lúc ấy tại Hàng Châu Thành thi họa hành trong, từng làm qua một sự tình, một ít, dữ Lý Lương Thần chuyện có liên quan đến...

Sở Phong có chút luống cuống, hấn có chút vô pháp làm rõ trước mắt hiện trạng. Đây, làm sao có thể đâu này? Lý Lương Thần coi như là như thế nào lợi hại, nàng cũng chỉ là một cái cùng mình tuổi tác không sai biệt lắm thiếu nữ mà thôi, coi như là nàng thế nào hữu thiên phú, thế nào lợi hại, làm sao có thể lâm phong chế xuất như vậy họa tác tới?

Thế nhưng là, kia "thu giang ngư thuyền đồ" trên hai cái địa phương, kia hai cái để mình cảm giác, cảm thấy có chút kỳ quái địa phương, rõ ràng chính là... Rõ ràng tự là chính bản thân hấn đã từng họa qua...

Lúc đó, Lý Lương Thần đã từng tới cầu họa, muốn Sở Phong họa một bức sơn thủy, cũng thuyết muốn Phạm Khoan loại kia mây khói bút pháp. Sở Phong cũng không có để ý quá nhiều, coi như là băng hữu cần thiết, trực tiếp tự vẽ lên một bức...

Khả bất kể thế nào thuyết, kia dù sao cũng là chính mình tự tay vẽ ra tới đồ vật. Coi như là bị Lý Lương Thần như liễu đồ đồng dạng mở ra, lại lần nữa chấp và đến mặt khác một bức họa, Sở Phong chính mình, vẫn có thể đủ nhận ra được.

Sở Phong đầu óc có chút loạn, quá nhiều chuyện, trong lúc nhất thời nghĩ không thông.

Nếu như đây quả thật là Lý Lương Thần gây nên, kia nàng kỹ năng vẽ đã cao đến cái loại gì trình độ độ? Nếu như không phải lời của nàng, kia là ai chỗ làm? Chẳng lẽ bọn họ Lý thị thi họa làm được sau lưng, vẫn tồn tại cái gì thế ngoại cao nhân sao?

Thế nhưng là, mặc kệ vẽ lên này bức họa nhân rốt cuộc là ai, người này đã có cao siêu như vậy sinh hoa bút pháp thần kỳ, vì sao không thành thành thật thật tâu họa vẽ con đường này, làm một cái có thể lưu danh bách thế họa sĩ, nhi nếu như vậy che lấp tên của mình, lâm phong chế người khác thi họa, làm loại này cố sức không lấy lòng sự tình đâu này?

Sở Phong khó hiểu, không rõ, quá nhiều đồ vật trong thời gian ngắn ngủi này hỗn loạn tiến vào trong đại não, để cho hấn có chút luống cuống.

Nếu như nói, chính mình giám định và thưởng thức năng lực không đủ, trong lúc nhất thời nhìn sai rồi. Đây một bức "thu giang ngư thuyền đồ", thế nhưng là liền Hoàng chương quý, Phạm Dương Minh như vậy người trong nghề đều đọc lỗ đồ vật a!

Lý Lương Thần, người rốt cuộc là cái nhân vật dạng gì...

"Ta, nhanh hơn chút khứ Phạm gia một chuyến, báo cho bọn họ." Sở Phong bắt áo ngoài, vội vàng đi ra ngoài, sắc mặt trắng, "Phường môn lạc tọa lúc trước khả năng không về được, phiền toái sự phụ giúp ta báo cho tiên sinh một tiếng."

Chân trời tiếng sấm nhẹ vang lên, một giọt Thu Vũ, nhỏ xuống trần ai.

Một hồi Thu Vũ, một hồi hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nhất thoa yên vũ đảm nhiệm bình sinh (thượng)

Lý Lương Thần thu bút, một lần nữa xem kỹ một chút dưới ngòi bút bức họa, tựa hồ có chút thoả mãn, vì vậy băng tuyết có tư thế hơi hơi hòa tan một chút, rồi lại đang nghe tiếng đập cửa, một lần nữa băng lãnh hạ xuống.

"Đi vào."

Lý Lương Thần thanh âm như trước lãnh đạm, bên ngoài rơi xuống một hồi tí tách mưa nhỏ, mang theo mùa thu hân ý. Mưa rơi không lớn, thế nhưng rơi vào trên bề cửa sổ thanh âm bùm bùm đùng đùng vang lên, không phải là mưa rơi chuỗi tây nhẹ nhàng, chỉ có một loại Thu Vũ đặc biệt đã lâu lâu dài, lãnh ý dần dần chìm đắm đến người nghe nội tâm.

Lý Lương Thần cảm thấy hai tay của mình có chút mát, tay mát sẽ không đủ linh hoạt, vẽ ra tới họa dĩ nhiên là không tốt. Cho nên nàng Tạm đình trong tay đồ vật, tương cán bút ném vào đồ rửa bút, thổi phồng cái bàn trong góc lò sưởi tay.

Lò sưởi tay mang theo tí ti tình cảm ấm áp, lại cũng chỉ năng ấm tay, vô pháp ấm lòng.

Nhất là Lý Lương Thần một đôi trong treo nhưng lạnh lùng con người, phảng phất dùng chín cái thái dương cũng ấm áp không được tựa như. Thời điểm này này mực quang cử như vậy trực câu câu lạc ở trên người Lý Lương Ký, để cho vừa mới vào cửa hân toàn thân không thoải mái, trên mặt mạnh mẽ lộ ra một cái tiểu ý, cười hắc hắc, huấn luyện đệ tử tựa như, đánh ỉu xù rau giả đứng ở công môn cười làm lạnh. "A tỷ, người tìm ta."

Ngoài cửa gió lạnh tùy theo truyền vào, để cho Lý Lương Thần hơi hơi nhăn nhu mày đầu.

Lý Lương Ký vội vàng trở lại đóng cửa, mưa gió như trước tuôn rơi thổi vào, làm ướt trước cửa một mảnh. Y phục của hân trên cũng mang theo vũ ngân, Giang Nam nơi ở tuy nói phần lớn đều có vũ hành lang, thế nhưng rất khó hoàn toàn ngăn cản loại này gió lớn thổi lên mưa bụi.

"Hắt xì ——" Lý Lương Ký nhin không được, hắt hơi một cái.

"Phạm gia cô nương người không muốn lấy, Tiết gia nương tử không muốn, người nói cho ta một chút, người đến cùng nghĩ muốn cái gì?" Lý Lương Thần không có động tĩnh, thậm chí ngay cả thuận miệng hỏi hân ân cần cũng chẳng muốn cùng đệ đệ thuyết. một đôi mắt thanh thanh lãnh lãnh như vậy vừa nhìn, Lý Lương Ký tự hân không thể trực tiếp quay đầu, một lần nữa đến cây nhờ ngoài cửa một mảnh mưa gió.

Chỉ bất quá hân biết, đến cây nhờ cũng vô ích... A tỷ hay là sớm muộn gì sẽ đem mình bắt trở lại.

Ủ rũ thờ dài, Lý Lương Ký không dám nói lời nào.

Một giọt mưa châu từ trên sợi tóc chảy xuống, rơi vào hân cái gáy. Bởi vì sức hút của trái đất tác dụng như trước trượt, khiến cho hân có chút ngửa.

Trước mắt là "Nhìn chằm chằm" a tỷ, sau lưng càng ngày càng ngửa hạt mưa. Lại cứ tại Lý Lương Thần mực quang nhìn chăm chú, hân liền này vô cùng đơn giản lau đi hạt mưa đảm lượng cũng không còn. Vì vậy đành phải mặc danh kỳ diệu cổ nên đứng, lại cuối cùng nhin không được cổ này từ chấp choạng ngửa tư vị, cả người đều đi theo run lên một chút.

Đưa tay xoa cái gáy, Lý Lương Ký nhìn trộm nhìn nhìn nhà mình a tỷ, hắc hắc hai tiếng cười làm lạnh.

Lý Lương Thần đối tiếng cười của hân không phản ứng chút nào. như trước lãnh lãnh đạm đạm nhìn nhìn hân, chờ câu trả lời của hân.

"A, cái kia, trận mưa này dưới đây thật đúng là đột nhiên a!" Lý Lương Ký lung tung sửa bảy, trông cậy vào a tỷ có thể quên lúc trước hỏi. Kiên Lý Lương Thần nhìn trời khí không phản ứng chút nào, vì vậy Lý Lương Ký liền nói tiếp đi, làm việc không kế hoạch, không có Logic, "Hôm qua cái phủ thử yết bảng, đồng la đường cái kia bị chen lấn chật như nêm cối. Ha ha! Ta nghe nói Lưu Chính Khanh đó cầm đầu bảng đầu danh, rốt cuộc là nổi tiếng Hàng Châu Thành đại tài tử, mặc dù tại trong nhà giữ đạo hiếu vài năm, lại ra khỏi núi cũng là lợi hại chiêng trống vang trời, người xem trực quảng mắt!"

Lý Lương Ký trông mắt một hồi loạn chuyển, ngoài miệng nói hươu nói vượn, chỉ hy vọng từ bốn phía lại phát hiện chút gì đó chủ đề xuất ra, có thể chuyển đi a tỷ tâm tư loại kia.

"Cái kia... A tỷ người cũng đã biết, Lưu Chính Khanh này là Phủ Hàng Châu trong Lưu Chính Bình phủ sự tình thân đệ đệ, chắc chắn. Huynh đệ bọn họ hai cái ngược lại là rất có ý tứ, một văn một võ, tất cả đều làm được không sai trên vị trí. Chỉ bất quá nghe nói này hai huynh đệ tốt như có cái gì kẻ hở tựa như, quan hệ rất kém cỏi. Bất quá rất có ý tứ chính là. Lại cứ hai cái này huynh đệ trong đó tuy giúp nhau không chào đón, thế nhưng là hai người cùng Sở Phong quan hệ dường như cũng không tệ."

Lý Lương Ký nhắc tới Sở Phong thời điểm, hân rất kinh hi phát hiện, Lý Lương Thần mực quang hơi hơi động một chút.

Trên cái thế giới này, có thể làm cho Lý Lương Thần mực quang khẽ nhúc nhích cũng không có nhiều người, nhưng rất rõ ràng, Sở Phong là một cái trong đó.

Nội tâm nổi lên tầng tầng vui sướng, Lý Lương Ký vội vàng thừa thắng xông lên, ngoài miệng liên tục: "Lưu Chính Khanh cùng Sở Phong quan hệ không cần nói nữa, hai người bọn họ trước cuối cùng một chỗ lẫn lộn, sợ là ai ai cũng biết. Kia Lưu Chính Bình ngược lại có ý tứ, nghe nói mấy tháng này một mực ở dư Sở Phong thư từ qua lại... Ha ha! Đây còn là dịch trạm nhân nói cho ta biết, chính là dịch trạm Vương Ma Tử đó, hai ngày trước cùng hân uống rượu với nhau, lại nói tiếp chuyện này, a tỷ người tựa hồ gặp một lần. Cũng không biết Sở Phong này làm thế nào cùng Lưu Chính Bình đáp trên quan hệ, nhìn hân ngày từng ngày giữ yên lặng bộ dáng, không nghĩ tới còn rất biết làm nhân. Hai cái huynh đệ gặp mặt xưa nay đều là hết sức đỏ mặt, ai từng muốn hân vậy mà cũng có thể coi như bằng hữu ở chung, cũng rất có chút ý tứ..."

Lý Lương Thần cũng không nói chuyện, thời điểm này hai tay bụng lấy ấm lò, như trước dùng một đôi thanh đạm rõ ràng con người nhìn nhìn đệ đệ của mình, hơi hơi nhếch lên khóe miệng giống như cười mà không phải cười.

Lý Lương Ký xem nội tâm sợ hãi, trong miệng liên tục: "Ta lúc trước vào kinh thấy được Sở Phong thời điểm, tiểu tử này sống còn rất tốt a. Thoạt nhìn cũng là cả người lẫn vật vô hại bộ dáng, chỉ bất quá bị tại Hàng Châu Thành thời điểm khỏe mạnh không ít, không phải là kia đợi yếu đuối thư sinh bộ

dáng... Ách, hắc hắc, cũng không biết hẳn rốt cuộc là như thế nào đấy tội Hà Quân Hạo đó, người kia vậy mà hội hạ sát thủ. Nghe nói chỉ là vì họa tác chi tranh, thư sinh khí phách, đôi khi thật đúng là đáng sợ a. Bất quá nhắc tới cũng có ý tứ, bọn họ thuyết Sở Phong tại phiên lâu một đêm thành danh, dựa vào chính là một bức "mỹ nhân đồ", Sở Phong tại Hàng Châu Thành lâu như vậy, chưa bao giờ thấy qua hẳn họa sĩ vật, không nghĩ tới hẳn ở phương diện này còn có chút thủ đoạn. Hắc hắc, a tỳ có thể thấy qua Sở Phong dưới ngòi bút nhân vật sao?"

Một tiếng hỏi lại, căn bản không chiếm được bất kỳ trả lời, ngược lại là để cho Lý Lương Thần khoe miệng nụ cười càng rõ ràng.

Lý Lương Ký nội tâm run lên, ngoài miệng đã hăm không được xe: "Còn có chút có ý tứ tin đồn đâu, nói là kia bức "mỹ nhân đồ" cũng không phải Sở Phong chỗ họa, mà là do người khác viết thay. Hà Quân Hạo đó a, vốn là Đông Kinh nội thành họa vẽ giới số một nhân vật đâu, lại đột nhiên tại phiên lâu loại địa phương này đã thua bởi một cái vừa tới đông người của Kinh Thành, ha ha, cho nên cảm thấy trên mặt nhẹn không được rồi, mới đối với Sở Phong động sát tâm. Bất quá ai biết được, còn có kỷ lỗi nói của hắn. Nói là kia Hà Quân Hạo biết được Sở Phong bí mật... A, bí mật này chỉ chính là có quan hệ kia "mỹ nhân đồ", thuyết kia "mỹ nhân đồ" cũng không phải là Sở Phong chỗ họa. Cho nên a, Sở Phong tự đặc biệt thiết lập như vậy một cái (vấn) cục, như thế nào an bài một phen, nhìn mặt ngoài lên dường như là Hà Quân Hạo tới giết hắn, trên thực tế đều là Sở Phong một tay an bài, các loại các loại. Ha ha! Chuyện này mặc dù chỉ nói là thuyết đều cảm thấy buồn cười, đảm rằng hang hỏ. Vậy mà thật sự còn có người tin tưởng, cũng không biết những người kia nghĩ như thế nào..."

Đích xác hữu như vậy lời đồn đang tại truyền ra, rốt cuộc là lúc ban đầu từ người nào chỗ đó truyền tới, đã rất khó khur chứng thực.

Đồng hành đối với khinh này bản thân chính là mười phần tâm thường sự tình, huống chi văn nhân ở giữa khinh thường dữ nghị kỵ, xưa nay nếu so với cái khác "Ngành sản xuất" còn muốn nghiêm trọng chút.

Từ lúc ban đầu lưu truyền ra "mỹ nhân đồ" là do người khác viết thay bắt đầu, kéo dài tới hiện tại ngày hôm đó dần dần đầy đặn âm mưu luận, chỗ tiêu phí thời gian cũng không có rất nhiều. Chỉ là tin tưởng nhân đến cùng có bao nhiêu. Sẽ rất khó nói rõ ràng.

"Hàng Châu Thành bên trong các thư sinh, phần lớn đối bức này đồn đại hay là xì mũi coi thường. Rốt cuộc bất kể thế nào thuyết, Sở Phong coi như là từ Hàng Châu Thành trong đi ra nhân vật, mọi người cùi chỏ hay là hướng bên trong ngoặt. Chỉ bất quá cũng có một số người, đại khái là cùng Chu phủ sự tình có quan hệ, nói gần nói xa kể một ít 'Không có lửa thì sao có khói chưa hẳn không bởi vì' các loại chua chất, chân chính tin biết dùng người cũng chính là mấy cái mà thôi, bây giờ nhìn lại ngược lại cùng tôm tép nhai nhép không khác."

Lý Lương Ký thuyết những vật này, vốn chỉ là vì từ nhà mình a tỳ chỗ đó quanh co quanh co, cho mình tìm một cái hoà hoãn chỗ trống. Không nghĩ tới Thuyết Khởi những cái này, ngược lại hữu càng nói càng hăng say nhi xu thế, nhất thời dừng không được, đón lấy cười nói: "Hiện giờ kia Lưu Chính Khanh cũng phải đứng đầu bảng, ha ha, nên đổi giọng gọi Lưu đứng đầu bảng. Lưu Chính Khanh dữ Sở Phong quan hệ còn ở đó, hôm qua trên yến tiệc liền không ít vì Sở Phong nói chuyện, hiện giờ coi như là gió đông thổi bạt gió tây, kia đội lời đồn đãi chuyện nhằm tại Hàng Châu Thành trong gần như tuyệt tích. Hiện giờ ngẫm lại, điều này cũng đúng chuyện thú vị. Sở Phong mặc dù mình bất thiện giao tiếp, lại cứ có thể giao cho Lưu Chính Khanh loại này bằng hữu, có người vì hắn xuất đầu lạng lại sự cố, coi như là Sở Phong phúc khí."

Lời nói đến đây. Dĩ nhiên thuyết lấy hết, Lý Lương Ký há to miệng, cũng không biết hẳn là thế nào xuống tiếp tục nữa.

Hơn nữa ngoài cửa sổ vũ thanh tích tí tách, trong phòng nhất phái yên tĩnh thanh âm, trừ hắn ra liên tục miệng nói chuyện ra, đúng là lặng yên không một tiếng động. Kết quả là. Liền hẳn tiếng nói chuyện gần như đều trong phòng chuyển xuất mấy cái hồi âm, tình cảnh này, khiến cho hắn càng thêm không dám lần nữa lên tiếng.

Chỉ là hẳn không nói lời nào, này một phần mạc danh kỳ diệu xấu hổ bầu không khí tự càng nồng nặc lên.

Đương nhiên, này xấu hổ cũng gần là đối với vu Lý Lương Ký mà nói, Lý Lương Thần chỉ là một mực nhạt nhẽo ngồi ở chỗ kia, nhàn nhạt nhìn nhìn hắn, phảng phất vẫn luôn tại cùng chờ đợi giờ khắc này.

Tiếng gió bỗng nhiên biến lớn, một hồi Tật Phong, mưa rơi gõ cửa sổ.

Cửa sổ linh vũ vũ lạp lạp một phen động tĩnh, lúc ngừng lại, trong phòng yên tĩnh tự hiển lộ càng buồn bức.

Nặng nề gần như hít thở không thông.

"Phạm gia cô nương người không muốn lấy, Tiết gia nương tử không muốn, người nói cho ta một chút, người đến cùng nghĩ muốn cái gì?"

Lý Lương Thần lên tiếng lần nữa, ngữ khí, ngữ điệu, như cũ là lúc trước bộ dáng, gần như không có chút nào cái biến.

Tự phảng phất lúc trước Lý Lương Ký những lời kia từ trước đến nay cũng không có phát sinh qua.

Lý Lương Ký chỉ cảm thấy ngực nặng nề dị thường, nhà mình a tỳ lời giống như là đao quang đồng dạng, trực tiếp băng lãnh lại sắc bén dồn đến trên cổ của hắn, ép tới nhân không thở nổi.

Một cổ mạc danh kỳ diệu lực lượng bắt đầu ở ngực bụng trong đó tán loạn, một loại không thể chờ đợi được tâm tình bắt đầu ở môi lưỡi của hắn trong đó kéo dài tới...

"Ta nghĩ lấy Cầm Thao làm vợ!"

Phảng phất vô trùng phá toái đồng dạng, Lý Lương Ký rốt cuộc bởi vì nhẹn không được, rốt cục tương bị đè nén vài năm lời nói, nói ra.

Lý Lương Ký không nhà không khoái nói ra.

Chỉ là, tại ngần ngừ sáng khoái, vui vẻ, như trút được gánh nặng, sáng tỏ thông suốt về sau... Hấn tự hồi hận.

Bởi vì Lý Lương Thần nhìn về phía ánh mắt của hắn dữ nộ cười, càng thêm càng thêm thâm thúy.

Lý Lương Thần nộ cười trên mặt càng rõ ràng, cũng liền nói rõ con giận của nàng càng sâu chìm.

Này chợt nghe lên có lẽ là mười phần mâu thuẫn biểu hiện, thế nhưng là đối với Lý Lương Ký mà nói, đây quả thực là đơn giản nhất sáng tỏ sự tình, đệ đệ của nàng, đã hiểu được mười mấy năm, lại còn đối loại này nộ khí đáng cấp phân chia, tương đối quen thuộc.

"Ách, ta chỉ là tại... Đùa cợt." Lý Lương Ký theo bản năng tụt hậu một bước, đánh cái ha ha, "Phạm gia nương tử là Sở Phong vừa ý, đó là vợ của bạn không thể lẫn. Ta Lý Lương Ký coi như là lẫn lộn, cũng không có khả năng hoành đao đoạt ái có phải hay không? Tiết gia vị nào, thật sự là... Lớn lên khó coi chút, coi như là gia đại nghiệp đại, đối với người Lý Lương Ký nói như thế nào cũng là chúng ta Lý gia một khóa đồng tộc đình nhi, a tỷ người coi như là đau lòng một chút ta, như thế nào cũng không nỡ bỏ ta bán mình a! Cái kia, cái kia, nói như thế nào ta cũng không có chu đáo loại trình độ đó, đợi thêm hai năm nha, có cái gì phải gấp gáp nha..."

Lý Lương Thần nộ cười trên mặt mười phần tha thiết, kỳ thật nàng cười lộ lên rất đẹp, chẳng qua nếu như hiểu được loại này băng sơn nộ cười sau lưng cất giấu cái gì, vậy rất khó lại đi suy nghĩ Lý Lương Thần có hay không mỹ lệ động lòng người rồi.

"Ta cũng biết a tỷ ý tứ của người, rốt cuộc Lý gia truyền tới chúng ta thế hệ này nhân, cũng chỉ còn lại có hai người chúng ta người. Ta là không có thiên phú, cái gì đều học không được. A tỷ người lại dựng lên thế, cả đời cũng không lập gia đình. Chúng ta Lý gia truyền thừa chỉ có thể lạc ở trên người ta, cho nên người muốn cho ta sớm một chút lấy vợ sinh con, khai chi tán diệp gì gì đó, sớm một chút có cái hài tử có thể cho người dạy thụ những vật này... Kỳ thật những ta này cũng đều minh bạch, trọng trách trên bờ vai áp chế đầu, ta cũng không phải loại kia cái gì đều không quan tâm chủ nhân..."

Lý Lương Ký tự giễu cười cười, cúi đầu: "A tỷ người vì gia tộc hi sinh quá lớn, ta đôi khi cũng muốn, chính mình thật sự là quá ngu xuẩn quá ngu ngốc, bằng không hiện tại trong nhà cũng sẽ không là bộ dạng này bộ dáng. Hôn sự loại vật này, đích xác, nguyên bản tự không đơn thuần là chuyện cá nhân tình, chịu tải sự tình rất nhiều, rất phức tạp, ta không nên tự khinh địch như vậy từ chối mất. Rốt cuộc ta là người Lý gia, trên người trọng trách tại nơi này, không nên trốn tránh... Thế nhưng là, ta chỉ là, chỉ là... Ai!"

Lý Lương Ký song quyền nắm chặt, thân thể hơi hơi run rẩy. Tất cả tâm tình đều tại trong thân thể của hắn hội tụ, lại không có cách nào biểu đạt ra ngoài.

Lúc trước như trút được gánh nặng bị hắn hoàn toàn thu trở về, một lần nữa công tác chuẩn bị một phen, biến thành càng thêm trầm trọng gánh nặng.

Lý Lương Thần nhìn nhìn hắn, nhìn nhìn Lý gia này chỉ ven ven có huyết mạch dữ hi vọng, nhìn mình thân đệ đệ, nộ cười trên mặt dần dần thu liễm vài phần, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng nét mặt của nàng bên trong lại lần nữa hỗn tạp một chút thờ dài dữ mĩa mai.

Thờ dài dữ mĩa mai, này vốn phải là hai loại hoàn toàn bất đồng thậm chí lẫn nhau mâu thuẫn tâm tình, thế nhưng là hiện giờ lại đơn giản như vậy đồng thời xuất hiện ở trong lòng Lý Lương Thần.

"Người nghĩ lấy Cầm Thao, làm vợ." Lý Lương Thần lặp lại một lần, trong giọng nói trọng âm rơi vào hai chữ cuối cùng, trên mặt biểu tình giống như cười mà không phải cười.

Hôm nay tại đây chương một rồi ~(chưa xong còn tiếp.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Nhất thoa yên vũ đảm nhiệm bình sinh (hạ)

"Người nghĩ lấy Cầm Thao, làm vợ."

Lý Lương Ký trong lòng tim đập mạnh một cú, trên mặt cứng rắn bay ra một cái rất là khó coi nộ cười: "Ta chỉ là... Đang nói đùa."

Trong phòng bầu không khí nhấp nhô, mưa rơi cửa sổ linh, phát ra từng trận tiếng vang, này thanh âm không nhỏ cũng không lớn, là vừa vắn hạo có thể lọt vào tai trình độ, giống như là một loại Ost nhạc đệm, hoặc như là ai tại bên tai đây này lẩm bẩm lời nói nhỏ nhẹ.

Ai tại gõ ta cửa sổ?

Không, hiện giờ trong phòng bầu không khí cũng không có như vậy lảng mạn, cũng không có dữ nhạc jazz đối với xứng đôi thiên miên hương vị. Loại này vũ thanh càng giống là từng đợt nhịp trống, trực lảng lảng gõ vào mọi người trong đầu, để cho trong đầu suy nghĩ trở nên càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng rõ ràng.

Suy nghĩ rõ ràng kỳ thật chưa hẳn là một chuyện tốt. Vui vẻ thì có lẽ là hạo, bởi vì loại kia thoải mái có thể càng bền bỉ, mỹ diệu. Nhưng hôm nay loại này tâm tình, bị rõ ràng đến cực điểm nhịp trống không ngừng nhắc nhở lấy, phảng phất một loại bị khóa tiến trong đầu tiếng vang, rốt cuộc thoát ly không ra.

Lý Lương Thần hơi hơi trầm mặc, nhi mở miệng: "Người biết, người để cho ta thất vọng chính là cái gì sao?"

Lý Lương Ký cười khổ, một loại đáng chất cảm giác từ ngực hiện ra, lại đang như vậy vũ thanh nhịp trống, tản mạn tiến vào tất cả xương cốt tứ chi: "Ta có điểm nào nhất không cho người thất vọng nha... Nhiều khi ta đều muốn, kỳ thật là ta hại người rồi. Người khi còn bé cũng là một cái rất đơn giản hồn nhiên nữ hài tử, tâm tư niệm niệm cũng bất quá chính là gã một người tốt gia, có một cái hạo phu quân, dưỡng dục mấy hài tử, làm một cái hiền lương thực đức mẫu thân... Ta nhớ được người khi còn bé nữ công đặc biệt hạo, trong nhà những cái kia bằng hữu, rất nhiều người đều tại trêu ghẹo, bảo là muốn cho người định một cái cuộc hôn nhân trẻ thơ, . A, trong nhà khi đó thật sự là náo nhiệt a, lui tới nhân văn luôn rất nhiều. Nếu như không phải là về sau phát sinh chuyện như vậy..."

Một mực cúi đầu, không dám nâng lên. Lý Lương Ký thanh âm rất thấp, giống như là tại thì thảo tự nói: "Ta là đồ hồn trưởng, khi còn bé ham chơi không chịu hạo hạo học lâm phong chế. Trưởng thành không có thiên phú vừa học không thành. Cho tới bây giờ ta còn nhớ rõ, người lúc đó, tại tổ tông trước bài vị quỳ, thể... Phụ thân đem người một đầu tóc dài đều cắt. Người trước kia thích nhất tóc của mình, ngày từng ngày biện tới biện khứ, ta khi đó tổng chê cười người, còn tóm người mái tóc... Người trước kia rất ái cười... Đầu là bởi vì ta..."

"Ta đã sớm nói, mọi người đi con đường đều là tự lựa chọn. Không có quan hệ gì với người ngoài." Lý Lương Thần không muốn tiếp tục cái đề tài này, trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói cắt đứt đệ đệ, "Ta đối thất vọng của người, cũng không phải ở chỗ. Trách nhiệm tâm, đối với gia tộc trách nhiệm, người cũng có, điểm này, ta tự nhiên biết. Nếu như không phải là người, mấy năm này nhà chúng ta thì họa hạnh đã sớm ngược lại. Người có lẽ tại lâm phong chế trên không có cái gì thiên phú, thể nhưng tại kinh thương. Ta không bằng người nhiều vĩ. Người chẳng lẽ không minh bạch, ta đối với thất vọng của người, đang cùng Cẩm Thao cô nương có quan hệ."

Lý Lương Ký khó hiểu, kinh ngạc vạn phần ngẩng đầu lên.

Thời điểm này, Lý Lương Thần mới phát giác, Lý Lương Ký vành mắt lại có một chút hồng sắc.

Nàng giả trang không nhìn thấy, thần nhiên nói: "Người nhận thức Cẩm Thao mấy năm?"

"Ách..." Lý Lương Ký nắm chặt lấy ngón tay tính, "Từ tới a tỷ người nhận thức Cẩm Thao cô nương bắt đầu, ta cũng rất nhanh liền biết nàng... Đại khái, năm sáu năm?"

"Năm sáu năm trước. Cẩm Thao còn là một cái vừa mới bị bán nhập thanh lâu, không có danh tiếng gì tiểu nha đầu. Trong nhà vừa mới nguy rồi khó, chột kinh việc này, liền lời đều nhanh nói không rõ. Từ lúc lúc đó. Người tự nhận thức nàng." Lý Lương Thần thần nhiên nói, "Nàng là như hà từng điểm từng điểm lớn lên, như hà dùng đến trong tay cầm kỳ thư họa năng lực, leo đến hiện giờ trên vị trí này. Người khác có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng đây hết thảy, tất cả đều rơi vào ánh mắt người trong. Không phải sao?"

Lý Lương Thần nhân nhạ cười: "Người từ nhỏ cũng sẽ không nói dối, hiện tại cũng đồng dạng. Người đối với nàng yêu thích, rất sớm lại bắt đầu, nhưng lại vẫn luôn không có chân chính nói qua. Nhi ta đối thất vọng của người, ngay ở chỗ này."

Lý Lương Ký bỗng nhiên đã minh bạch cái gì, một đôi mắt trừng đặc lão đại, kinh hãi vô cùng nhìn nhìn nhà mình a tỷ.

"Thích gì, đã nói. Muốn được cái gì, liền đi làm." Lý Lương Thần ngữ khí như trước thanh thanh lãnh lãnh, lại mang theo một loại như kiếm mũi nhọn đồng dạng độ mềm và dai dử lực lượng, "Cẩm Thao muội muội, người nghĩ lấy, tự chính mình khứ cầu hôn. Muốn bốc lên thiên hạ to lớn sơ suất lấy nàng làm vợ, mà không phải nạp thiếp, vậy người tự đánh bạo ngang đầu ưỡn ngực đi làm! A, liền ở trước mặt ta đều không dám nói ra khỏi miệng lời nói thật, theo ta thấy, người đối với Cẩm Thao cái gọi là thích, cũng bất quá chỉ như vậy mà thôi."

"Không phải!"

Lời nói của Lý Lương Thần giống như đạo lại một đạo kinh lôi, liên tiếp không ngừng ở bên tai Lý Lương Ký bùng nổ.

Hắn rốt cực nhện không được đã mở miệng, tiến lên một bước, trên mặt biểu tình là dung hợp với quá đa tình tự phức tạp.

"Ta rất thích nàng... Cẩm Thao cô nương... Ta phi nàng không cưới được!" Lý Lương Ký toàn thân khê run, quỳ một gối xuống tại Lý Lương Thần chỗ ngồi bên cạnh, cảm giác mình hết sức vô lực, "Thế nhưng là thân phận của nàng, rốt cuộc còn ở đó. Ta đương nhiên là không sao cả được! Thế nhưng là a tỷ người, còn có chúng ta Lý gia, thiên hạ những người khác, ung dung chúng khẩu... A! Sở Phong tiểu tử kia ngược lại là đã nói với ta, cảm thấy loại chuyện này không có gì lớn. Thế nhưng là, thế nhưng là..."

Lý Lương Thần cười nhạ một tiếng: "Đây chính là ta đối với người thất vọng địa phương. Thích gì đồ vật, lại không chịu đựng hết toàn lực khứ tranh thủ,

ngươi cái gọi là thích, cũng chỉ là loại này không đáng nhắc tới mặc sức tưởng tượng mà thôi."

Nàng chậm rãi đứng dậy, trên cao nhìn xuống nhìn nhìn đệ đệ của mình, váy dài dạt đấy, mặc ở trên người nàng, lại không có cái gì nữ nhi gia y như là chim non nép vào người hương vị, ngược lại sản xuất nhất phái trong trời nhưng lạnh lùng xuất trần, liền vài vóc đường cong đều đi theo người lạnh, kèm theo ba phần khôi thế.

"Ta đã nói rất nhiều lần rồi, sự tình trong nhà, lựa chọn của ta, kỳ thật cùng ngươi cũng không có có quan hệ gì." Lý Lương Thần cười nhạt, cái cảm hơi hơi lơ lửng, hiện lộ ba phần lạnh lùng, lại dẫn theo bảy phần cao ngạo, "Lâm phòng chế là ta chỗ chuyện thích, cho nên, mấy lần thế nào bốc lên thiên hạ to lớn sơ suất, thế nào vi phạm với sự môn truyền nam không truyền nữ quy củ, ta muốn đi con đường, không có bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản. Ta Lý gia huyết mạch, tuyệt đối không có khả năng bởi vì người khác cái nhìn, tự không ngừng nhượng bộ, ngừng chân. Đó là người nhu nhược hành vi!"

"Ngươi là đệ đệ của ta, cũng là ta Lý gia huyết mạch truyền thừa. Nếu như ngươi đều muốn vì những chuyện nhỏ nhặt này lo trước lo sau, bởi vì sợ thiên hạ ung dung chúng khẩu nhĩ ngừng chân không tiến, a! Vậy ngươi rốt cuộc là lấy đồ tể gia nữ nhi làm vợ, hay là nạp thợ rèn gia quả phụ làm thiếp, liền cùng ta Lý Lương Thần không hề có quan hệ." Lý Lương Thần khoe miệng giương nhẹ, ngữ khí trong trời nhưng lạnh lùng, "Đương nhiên, vậy ngươi hài tử dòng họ, tự nhiên cũng cùng ta Lý gia không hề có liên quan!"

Lời đã đến nước này. Lý Lương Thần không nói thêm lời.

Nàng đẩy cửa phòng ra, tùy ý ngoài cửa mưa gió tương vấy của nàng thổi trúng bay phát phối, ba búi tóc đen hết sức đường hoàng.

"Ta nghe nói, kia bức "thu giang ngư thuyền đồ" bán đi sao?" Lý Lương Thần không quay đầu lại, nhàn nhạt hỏi.

"Vâng." Không biết như thế nào, Lý Lương Ký tiếng nói dị thường khàn khàn. Hắn đã đứng dậy, cũng một lần nữa nhặt lên sự kiêu ngạo của Lý gia, "Tại Đông Kinh thành bán, giá tiền rất tốt. Chỉ bất quá..."

"Bất quá cái gì?"

"Ta tuy để cho bọn họ xuất thủ tận lực tránh đi Phạm gia, thế nhưng là cuối cùng, vẫn là tại Phạm thị trong tay thành giao." Nét cười của Lý Lương Ký có chút đắng chát.

"Ngươi sợ hãi Sở Phong có thể nhìn ra được?"

Lý Lương Ký lắc đầu: "Ta sợ hãi hắn có thể đoán được."

Hắn rất lo lắng.

"Vậy thì như thế nào." Lý Lương Thần mười phần lãnh đạm hỏi ngược lại một câu.

"A?" Lý Lương Ký ngẩn người.

"Coi như là Sở Phong nhìn ra, đâm phá, vậy thì như thế nào." Lý Lương Thần lãnh ngạo cười cười, hơi hơi trắc thủ, y phục phần phật, "Thế gian này lâm phòng chế thiên thiên vạn vạn, từ xưa đến nay, bút tích thực đến cùng còn có bao nhiêu, ai có thể nói thanh. Ta Lý gia tất cả hành động, hắn Sở Phong coi như là nghĩ quán, thật sự quán được sao."

Dứt lời, Lý Lương Thần chỉ để lại một chút như có như không tiếng cười, nhĩ, liền bồng bênh đi vào trước mắt một mảnh trong đêm mưa.

Băng lãnh vũ, Hắc Ám dạ, coi như là hữu hành lang gấp khúc tầng tầng lớp lớp, nên bị tưới nước vẫn là sẽ bị tưới nước, giống như là tự lựa chọn đường, bất luận như hà. Chung quy có một ít mưa gió tại nơi này, vĩnh viễn thoát ly không ra.

Trúc trọng mang giày nhẹ thảng mã, ai sợ, nhất thoa yên vũ đảm nhiệm bình sinh.

Như vậy tiêu sái. Chính mình là không có. Đời này e rằng cũng sẽ không hữu.

A tỷ là có đảm lượng nhân. Chân chính đảm lượng, cơ hồ là một loại bề nghệ thiên hạ hương vị chất chứa ở trong đó, tuy người khác không biết, nhưng nàng gánh chịu đồ vật, nàng trên vai gánh nặng, hẳn với tư cách là đệ đệ. Tất cả đều rõ ràng, tất cả đều biết.

A tỷ thật là cái không tầm thường nhân, cơ hồ là cái không sợ hãi nhân.

Lý Lương Ký nghĩ thầm, này lâm phòng chế sự tình từ Nam Bắc Triều liền bắt đầu hưng thịnh kéo dài, nhưng chân chính làm nhà mình a tỷ như vậy tùy tiện lớn lối, chỉ sợ cũng chỉ này như nhau...

...

...

Kỳ thật Lý Lương Thần thuyết pháp cũng không sai.

Tuy chột thoát nhìn cuồng quyền chút, ngạo mạn chút, nhưng chân chính rơi xuống trên thực tế tình huống, rồi lại là phần có trăm chính xác.

Bởi vì mọi người đối mặt với "thu giang ngư thuyền đồ" này bức giả họa thời điểm, cũng không có bất kỳ biện pháp, chân chính thúc thủ vô sách.

Không có ai biết này bức họa làm giả giả rốt cuộc là ai, có phải hay không Lý Lương Thần. Hơn nữa, lui một bước khừ thuyết, coi như là Lý Lương Thần thừa nhận này bức họa là nằng làm, kia lại có thể thế nào đâu này?

Nàng cũng không có nói này bức họa là chân chính "thu giang ngư thuyền đồ", là các người những người này không nên cho rằng như thế, dù nàng lại có quan hệ gì?

Lui thêm bước nữa khừ giảng, coi như là có người không ủng hộ thành phẩm theo này tuyến khừ soi, biết rõ toàn bộ Lý gia mạch lạc, từ lâm phòng chế bắt đầu, mãi cho đến tiêu thụ chấm dứt, tất cả đường cong trên nhân cũng bị điều tra rõ ràng, khiến cho rõ ràng. Như vậy, về sau đâu này?

Cáo quan? Không có ý tứ, "Tổng luật" trên cũng không có mệnh lệnh rõ ràng cấm loại tình huống này phát sinh, coi như là thật sự có, chỉ sợ cũng sẽ rất ít hữu quan phủ quan viên đi thăm dò hạch loại này dân sự tranh chấp. Rốt cuộc này bản thân chính là hết sức không lấy lòng sự tình, trừ phi là biến thành cái gì khuynh quốc khuynh thành đại án muốn án, bằng không không có nhân chân chính khừ quản.

Nhi từ một mặt khác mà nói, thi họa loại vật này, nhất là danh gia thi họa, bản thân đã bị phân loại vì đồ cổ phạm trù. Trung Quốc từ xưa đến nay liền có như vậy cái quy củ bất thành văn, mua bán đồ cổ không có cái gì bán hàng thật thuyết pháp. Cái này như là tại bốn cửa thành quê hương của Phan chọn hàng đồng dạng, người muốn là từ một đồng đồng nát sắt vụn bên trong tìm đến một kiện đáng giá biểu diễn, họa giá thấp mua, đây là của người này bốn sự. Nếu là có người thuyết cầm trong tay chính là Nam Bắc Triều thời kì lưu truyền xuống quạt xếp, người không biết Nam Bắc Triều thì quạt xếp căn bản không có dân sinh, vì vậy bỏ tiền mua, cái này gọi là đánh mắt, lại không thể nói đối phương là lừa đảo.

Làm gì cũng có luật lệ. Nhi cái này, chính là đồ cổ ngành sản xuất bên trong luật lệ. Lại cứ thi họa coi như là tại cái quy củ này hệ thống bên trong, chỉ bắt quã, nói thật, hiện tại Sở Phong chỗ thân ở niên đại trong, làm bộ nhân đại nhiều cũng đều là che giấu, đại bộ phận cảm thấy đây là một cái nhận không ra người ngành sản xuất, vì vậy tự động cảm thấy mà đem chính mình bày tại kém một bậc trên vị trí, không giống về sau mọi người, làm bất kỳ giả đồ vật đều làm chính nghĩa ngôn từ.

"Lý gia lâm phòng chế năng lực, thật sự đến nơi này dạng lấy giả đánh tráo tình trạng, thật sự là..."

Phạm Dương Minh về mặt mỗi mặt, hấn đối mặt với này bức giả "thu giang ngư thuyền đồ", muốn tìm được một cái hình dung từ, nhất thời nửa khắc rồi lại nghĩ không ra.

Giả họa sự kiện ngay tại Phạm gia người chủ sự một câu như vậy cảm khái bên trong về lên dấu chấm tròn, không có cái gì chân chính hảo biện pháp giải quyết, Phạm gia nhân đạo đức Cầm lại không cho phép bọn họ tương bức họa này coi như bút tích thực bán đi, sự tình cứ như vậy đi tới ngõ cụt.

Sở Phong ngày kế tiếp dữ Hoàng chương quỹ một chỗ tại thi họa hành chờ kia cái nhà bán hàng, nói vài câu có quan hệ chuyện Lý gia. Kia nhà bán hàng đánh giá Sở Phong vài lần, cẩn thận nghĩ nghĩ, coi như là bán Sở Phong một cái mặt mũi, chấp tay nói: "Sở lang quân đại danh, ta tại Hàng Châu Thành là nghe qua. Kỳ thật tới thời điểm chúng ta ông chủ đã phân phó qua, tốt nhất đừng tới tránh Phạm gia tiền. Hơn nữa, bất kể thế nào thuyết, Phạm Lý hai nhà cũng thiếu chút nữa trở thành thân gia không phải. Mặc dù không có duyên phận, nhưng tình cảm vẫn như cũ là bày ở nơi này. Nếu là Sở lang quân đi ra ngoài, vậy chúng ta tự nhiên là người sáng mắt không nói tiếng lóng. Tại hạ tới Đông Kinh thành lúc trước đích thực là vòng quanh Phạm gia đi, không có nghĩ rằng cuối cùng này cột sinh ý hay là đâm vào Phạm gia trên đầu..."

"Đây là vì cái gì?" Sở Phong khó hiểu, hỏi một câu.

Người kia lặng lẽ cười hai tiếng, nhìn Hoàng chương quỹ nhất nhãn.

Hoàng chương quỹ nghe vậy mặt mo chính là đỏ lên, lúng túng nói: "Ta đi thành đồng nhà kia từ nói chuyện làm ăn thời điểm, vừa vặn gặp được hấn tại đầu kia bán họa... Lại nói tiếp, chuyện này đích thực là trách ta. Lúc ấy ta vụng trộm nhìn thấy một cái góc nhĩ, đã cảm thấy tranh này tất nhiên có lai lịch, vụng trộm dắt hấn xuất ra, cắt đứt người khác sinh ý mới đối lấy. Ai! Vậy cũng là vừa báo còn vừa báo, kết quả hay là đem đá nện chân của mình."

Nguyên lai trong chuyện này còn có như vậy nguyên nhân, Sở Phong nghe xong, không khỏi bật cười.

"Chuyện này ta vốn tại do dự, chỉ là Hoàng chương quỹ ra giá tiền đích thực là rất không hơn, tại hạ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ bị người nhìn thấu, lúc này mới đáp ứng xuống. Còn tưởng rằng Sở lang quân những ngày này vội vàng viện họa nhập chức sự tình, không có rảnh quản những điều này, kết quả hay là đập lấy Sở lang quân trong tay... Ngài nếu như ra mặt, tại hạ nếu không phải nể tình, chúng ta ông chủ sợ là sẽ phải nổi giận. Như vậy bỏ đi, tiền ta cũng còn trở về, họa ta cũng lấy đi. Chỉ là tiếng gió..."

"Xin ngài yên tâm! Tuyệt đối sẽ không có người nói này nói kia! Điểm này, ta dám cam đoan!" Hoàng chương quỹ chân thành nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Đại Bằng một ngày cùng gió đã bắt đầu thổi

Viện hoa tọa lạc ở Hoàng thành góc tây nam, trái liền thư viện, phải vì Thái Học, ba người thành kỷ góc xu thế, đương nhiên, từ quy mô mà nói, Thái Học căn bản là viện hoa dữ thư viện gia tăng chiếm diện tích, còn có kỷ trung hữu văn miếu tu cầm, nhìn xa xa kia tầng tầng lớp lớp trọng mái hiên nhà hiết đỉnh núi, đã làm cho người ta cảm thấy tán thưởng không dứt.

Từ Nam Hoa môn nhập, Thái Học, thư viện, viện hoa nổi thành một mảnh viện lạc, khí thế to lớn. Tam Gia này tuy nói là đều có các ti chức, nhưng bởi vì Thái Học bên trong thường thường hữu hai viện quan viên với tư cách là lão sư, nhi Thái Học các sư phụ lại có không ít tại hai viện nhậm chức, cho nên quan hệ mười phần chặt chẽ, viện lạc trong đó cũng chỉ là nhất tường ngăn cách, thuận tiện mọi người đi đi lại lại.

Hôm nay sớm, Sở Phong liền tới Nam Hoa môn chờ đợi. Thanh danh của hắn nguyên bản tựu đầy đủ vang dội, nếu là ngày đầu tiên tại ồn ào cái muộn các loại, bị người cài lên một cái cây tài khinh người mĩ, là được hoàn toàn chuyện không cần thiết.

Hơn nữa Sở Phong cũng một mực rất không thích muộn loại hành vi này, dù sao trong nhà hữu xe ngựa, chỉ bất quá làm phiền Trương Đại Ca một phen, thừa dịp giờ mọ lúc trước đến, sớm cùng chờ đợi nhập viện.

Ánh bình minh dần dần mới sinh, Sở Phong nhìn nhìn phía đông dần dần lan tràn lên một mảnh vàng óng ánh, cùng với tia sáng kia bao phủ phía dưới mỹ lệ Hoàng thành, nội tâm hữu một phen không hiểu rung động, đây là lần đầu tiên, chân chính cảm nhận được cổ đại hoàng gia sâu nặng uy nghiêm.

Vì vậy không khỏi nhớ tới Huy Tông bản thân. Từ khi niên lâu, Sở Phong tựu lại chưa từng gặp qua hắn.

Bất quá Sở Phong cũng không lo lắng điểm này, rốt cuộc, bất kể là từ Vương phủ cùng Mã công công đối với chính mình dò vết thái độ mà nói, vẫn là theo Huy Tông ý kiến phúc đáp để cho Sở Phong đẹp như tranh viện kết quả mà nói, đều rất rõ ràng có thể nhìn ra được. Huy Tông đối với chính mình vẫn rất có chút thánh quyền, chỉ là đích thực là thiên uy khó dò, phen này cử động đến cùng là vì cái gì, Sở Phong tự hỏi đoán không ra.

May mà đối với Sở Phong mà nói, tại họa khoa cuộc thi phát sinh chuyện như vậy, chính mình có thể đủ tiến viện hoa đã mười phần khó được sự tình, rốt cuộc mục tiêu của hắn đang tại không sai.

Chuyện cho tới bây giờ, cước bộ của hắn đã bước đi vào. Chỉ bất quá Huy Tông trả lại cho hắn an cái "Xem kỹ đài định" chụp mũ, một tháng sau còn có một lần nhằm vào hắn một mình khảo thí trường học. Đối mặt như thế tình trạng, Sở Phong tự nhiên là không dám đơn giản buông lỏng.

Không chỉ muốn đi đi vào, còn muốn ngồi vững vàng. Đây là Sở Phong hiện tại chỗ đối mặt vấn đề.

"Sở huynh, tôi sớm như vậy?"

Xe ngựa đi qua. Chậm rãi tại Sở Phong bên cạnh xe ngựa dừng lại. Tiêu Đình từ trong cửa sổ xe vén rèm lên ra bên ngoài nhìn, kiên Sở Phong cũng rò rỉ ra đầu, cười nói, "Ta xa xa tựu nhìn thấy ngươi xe ngựa này, còn suy nghĩ là ai tới sớm như vậy. Đi vào vừa nhìn tựu nhận ra Trương Đại Ca. Quả nhiên là ngươi!"

Nói qua, Tiêu Đình cũng hướng về phía lão Trương đánh thanh gọi.

Lão Trương không nghĩ tới Tiêu Đình cũng sẽ ở ý hắn một cái hạ nhân, nhất thời lại có chút không liệu, vội vàng thi lễ, về sau hai tay cũng không biết nên đi nơi nào xếp đặt.

Tiêu Đình ha ha cười cười, từ trên xe ngựa nhảy xuống, đối Sở Phong nói: "Ta đánh giá sao lấy ngươi sẽ đến sớm một ít, sợ hãi một mình ngươi cô đơn tịch mịch, cho nên vội vàng cũng sớm đến bồi tiếp cùng ngươi."

Dứt lời, Tiêu Đình lập tức Dương Thiên ngáp một cái. Lười biếng mà nói: "Ai! Bao nhiêu năm không có khởi sớm như vậy. Đây cũng chính là đẹp như tranh viện chỗ xấu, suốt ngày còn phải điểm danh, khả thực không được lười cảm giác rầu~... Sở huynh, chúng ta nếu như tới sớm, cũng đừng ở chỗ này ngồi chờ lấy. Thả theo ta tiến vào đi dạo, ta giới thiệu cho ngươi mấy người quen biết một chút. A, đúng rồi, ngươi kia cái sư huynh không có ước ngươi cùng đi sao?"

Sở Phong hồi đáp: "Ta kia phó sư huynh đi ra cửa, dường như là Tây Nam vị nào hoàng thất muốn hắn đi về tranh."

"A! Đây cũng cũng là chuyện thường xảy ra, nhất là tương đối nổi danh đài chiếu. Tuy nói mắt sáng trên là quan gia ngự dụng, nhưng có chút Hoàng Thân Quốc Thích cũng sẽ tiếp khứ miêu tả một phen, tới lui trên đường cũng là sành ăn chăm sóc, kỳ thật cũng là cái không tệ rồi." Tiêu Đình cười nói.

"Nguyên lai như thế." Sở Phong gật đầu đáp.

Hai người dứt khoát xuống xe bộ hành. Tiêu Đình kiên Sở Phong như trước một thân áo vải, không khỏi bật cười, lắc đầu nói: "Ngươi cái dạng này đã tới rồi, Văn Đoan tiên sinh sẽ không nói ngươi?"

Sở Phong lúc trước cũng không phát giác việc này, thời điểm này hơi đánh giá Tiêu Đình, quả nhiên thấy hắn một thân đẹp đẽ quý giá tao nhã. Cũng không chột mắt rồi lại có vài phần quý khí tự nhiên, quả nhiên là cực kỳ dọn dẹp cách ăn mặc. Vì vậy cười nói: "Ta nói buổi sáng tiên sinh lúc nhìn thấy ta, như thế nào còn sừng sốt một chút, nguyên lai là bởi vì chuyện này tình..." Sở Phong cười giang tay ra, "Bất quá cũng không có biện pháp gì, đây là ta tốt nhất một bộ y phục."

Tiêu Đình nghe vậy liếc mắt: "Ngươi đây là tại theo ta khóc than? Người nào không biết Phạm thị thi họa làm được một thành cổ phần danh nghĩa đều là ngươi? Ngươi chỗ đó doanh thu, sợ là bị trong nhà cho ta lịch tháng bạc hơn rất nhiều! Vậy mà nói với ta không có tiền mua quần áo..."

Dứt lời, Tiêu Đình bày ra một bộ tức giận bộ dáng, quay người đi mau vài bước.

"Cũng không phải không có tiền mua, chỉ là không nghĩ đến chuyện này." Sở Phong cười đuổi theo, cười nói, "Chỉ có thể mua vài vốc từ, trong nhà cũng từng nữ quyền cho làm y phục. Mua cũng phí công."

"Hắc!" Tiêu Đình lặng lẽ cười một tiếng, con mắt quay tròn chuyển, "Khoan hãy nói, chuyện này ta còn không hỏi qua ngươi. Ngươi cùng Phạm gia vị cô nương kia rốt cuộc là như thế nào câu đến một chỗ khứ? Khả xin cưới sao? Kia cái gì cái gì Hằng Châu Thành Lý gia làm thế nào nhất việc công việc a?"

Sở Phong nghe vậy cũng là khẽ giật mình: "Làm sao ngươi biết?"

"Ngươi đây là xem nhẹ ta!" Tiêu Đình trừng trừng mắt nói, "Những vật khác ta không dám nói, Đông Kinh này nội thành đầu đường ngõ hẻm nghị chuyện lớn chuyện nhỏ, còn không có mấy người có thể đào thoát ta Tiêu Vạn Ngôn lỗ tai được! Huống chi ngươi hiện giờ thanh danh chính thắng, đa thiếu ánh mắt nhìn chăm chăm đầu, ngươi dữ Phạm gia quan hệ, sợ là liền cô tân đầu ngõ quanh năm tại kia nạp để giày bác gái cũng biết, huống chi là ta?"

Sở Phong bật cười nói: "Nào có khoa trương như vậy."

Tiêu Đình cười hắc hắc, tiến đến Sở Phong bên người tới thọt cánh tay của hắn, chọn lông mi nói: "Nói thật, kia Phạm gia tiểu nương tử ta thế nhưng là gặp qua một lần, sinh cũng là xinh đẹp, hơn nữa nghe nói tài hoa cũng là không có chọn, làm sao lại tiện nghi ngươi tiểu tử này! Đã đối diện ngày sinh tháng đẻ sao?"

"Ách, còn không có..." Sở Phong nao nao, nghĩ thầm chính mình ngày sinh tháng đẻ là một ngàn năm đầu, vạn nhất Phạm gia thật sự muốn, chính mình khả như thế nào cho?

"Nhiep đại ca, sớm như vậy a? Có phải hay không trực đêm à? A! Vị này chính là Sở Phong Sở lang quân, chúng ta cùng nhau đẹp như tranh viện, về sau phải từ ngài này nhiều lần ra ra vào vào, ngài khả chiếu cố nhiều a!"

Cách thật xa, Tiêu Đình liền cùng Nam Hoa môn trước cửa một vị tướng lãnh vẫy vẫy tay, cười ha hả chào hỏi, lại hướng Sở Phong giới thiệu một phen, đăng ký hoàn tất thuyết trong chốc lát việc nhà mới rồi đi.

"Vạn Ngôn ngươi cũng là bên này người quen, ta tự không phải người giúp ngươi dẫn đường."

"Nhiep đại ca bận rộn ngươi. Ta bên này đều là việc nhỏ, ha ha!" Tiêu Đình cười trả lời một câu, mang theo Sở Phong hướng trong môn tẩu.

"Viện họa sẽ cho chúng ta phát Yêu Bài, nhưng mặc dù cầm Yêu Bài. Ra vào như trước phải ở cửa cung chỗ đó đăng ký, Nam Hoa này môn cũng không phải đơn giản tiền mà tới." Tiêu Đình cho Sở Phong giải thích nói, "Vị vị gọi Nhiep Minh Viễn, chức quan tuy không cao, thế nhưng tại Nam Hoa môn một đám chính là bảy năm. Coi như là rất có chút ý tứ gia hỏa. Đừng nhìn bọn họ là võ tướng, thế nhưng đơn giản cũng biệt đặc tội hân. Khứ niên hữu thư viện có một cái mới tới, muốn tại Nhiep phía trước Minh Viễn run uy phong. Kết quả có một ngày xuất Nam Hoa môn thời điểm, từ trên trời giáng xuống một chậu từ đồ cắt đứt, rầm rầm tất cả đều trông đến trên người người kia. Haaa...! Cho dù ai cũng biết, đó chính là Nhiep Minh Viễn phải người từ trên công thành ngược lại. Khả lại có thể chăm yêu dạng ni! Ha ha! Lúc ấy thư viện tên kia còn muốn xông lên thành lâu đi bắt nhân, không nói đến hân có hay không bốn sự kia, riêng là Nhiep Minh Viễn hướng trước cửa thành vừa đứng, đó cũng là cái vạn người không thể khai thông tư thế. Nếu ngành sấm mà nói, không thiếu được lại khẩu trừ một cái 'Va chạm cửa cung' tội trạng. Vậy chuyện này đã có thể không phải là đồng dạng vấn đề. Lúc ấy chuyện này huyền ảo rất lớn, cuối cùng thư viện tên kia hay là không giải quyết được gì. Chỉ là không có thể diện, tại thư viện làm không hạ xuống, hồi hương bỏ cái thiếu, cũng không biết bây giờ lẫn lộn đặc như hà."

Nói đến đây, Tiêu Đình lắc đầu, đứng đắn đối Sở Phong nói: "Trong cung không thể so với địa phương khác, dù cho chỉ là một cái tiểu cung nữ, đứng phía sau nhân vật dạng gì, chúng ta đều là nói không rõ. Ngàn vạn không thể khinh thường."

Sở Phong thấy hắn nói trịnh trọng, không khỏi nói tạ, gật đầu ứng.

"Haaa...! Bất quá Sở huynh ngươi là ba gây gộc đều đánh không ra một câu bí ẩn làm người ta phát bực, ta là không thể nào lo lắng ngươi. Ha ha! Lại nói..." Tiêu Đình đặc biệt mua cái hấp dẫn, nhếch miệng cười cười, "Tại chúng ta này muốn xem kiến cung nữ? Haaa...! Thật sự là một kiện rất thú vị công việc!"

Sở Phong nghe vậy cũng cười.

Hai người như vậy hướng viện họa tẩu, Tiêu Đình một đường vì hắn giới thiệu chút bừa bãi lộn xộn sự tình, ngoại trừ một số người vật ra, còn có từng cái gian phòng vị trí.

"Chúng ta vừa mới đẹp như tranh viện. Thông thường mà nói sẽ bị trao tặng 'Họa đệ tử' chi chức, danh như ý nghĩa, chính là học họa đệ tử. Ha ha! Ta

nguyên bản ở bên kia Thái Học trong làm Thái Học sinh, hiện tại chạy đến bên cạnh tới làm họa đệ tử, nghĩ như vậy nghĩ, thật sự là không có cái gì khác biệt, ha ha!" Tiêu Đình vì Sở Phong giảng thuật đến, "Thái Học sinh sẽ cùng theo chi đội học tập, nói là học tập a, thế nhưng, hắc, người cũng biết, họa tác thứ này vốn rất kia nói được rõ ràng, dạy cho đồ đệ chết đói sư phó, đương nhiên không có bao nhiêu nhân hội đứng đắn giảng bài. Nói trắng ra là, tranh này đệ tử cũng chính là vì chi đội làm việc lật vật mà thôi. A..., nói như vậy, chính là họa đệ tử vì chi đội làm việc lật vật, chi đội cho đãi chiếu làm việc lật vật, trên căn bản là như vậy. A, bên kia là nhà xí..."

Đi đến một chỗ hờn non bộ, Tiêu Đình chỉ vào bên cạnh một chỗ đường mòn, bên trong khúc kính thông u loáng thoáng một chỗ kiến trúc, thoát nhìn cũng là u tĩnh rất có thiên ý, không nghĩ tới dĩ nhiên là buồng vệ sinh...

"Đứng rồi, đừng tưởng rằng tiến vào viện họa liền có thể lười gặp, tuy nói họa đệ tử cũng là cho phát bổng lộc, nhưng thứ nhất là không nhiều lắm, thứ hai nha, viện họa nội bộ hàng năm cũng sẽ có cuộc thi. Nếu là khảo thi hợp cách, liền có thể tiếp tục tại viện họa nhậm chức, nếu như khảo thi rất tốt, vào quan trên mắt, liền có thể đề bạt. Viện họa nội bộ là tháng tám cuộc thi, hiện giờ cũng vừa thi xong không lâu sau, nghe nói hữu hai người chi đội bị đề bạt trở thành đãi chiếu, người cũng đoán được, loại này danh ngạch thật sự là không nhiều lắm. May mà từ họa đệ tử đề bạt đến chi đội, muốn dễ dàng một chút."

Tiêu Đình nói tiếp: "Cho nên a, kỳ thật vẫn rất cần chú ý. Nếu như liên tiếp ba năm viện họa cuộc thi, cũng bị phán định vì 'Loại kém', là sẽ bị trực tiếp giáng cấp. Họa đệ tử liền trực tiếp bị trục xuất viện họa, muốn một lần nữa tiến nhập lời chỉ có thể đợi thêm họa khoa cuộc thi. Chủ yếu là loại chuyện này sẽ rất mất mặt, cho nên thông thường mà nói, nếu có nhân hợp với hai năm cuộc thi cũng bị phán vì 'Loại kém', người này mười phần ** đều chủ động chào từ giả về nhà. À! Vài năm từ họa đệ tử trở thành chi hầu hữu tám người, cũng không dễ dàng a! Câu nói kia nói như thế nào kia mà... Đường dài đằng đẵng kỳ tu viễn hề, ta tương trên dưới nhi cầu tác!"

"Chi" chính là cung kính ý tứ, "Đội" đương nhiên chính là ý tứ của chờ đợi. Cái gọi là chi đội, nghe dường như là rất lợi hại ý tứ, kỳ thật nói trắng ra là, phiên dịch qua chính là... Cung kính đang chờ nhân...

Kỳ thật "Đãi chiếu" cũng đồng dạng... Chờ đợi chiếu gọi... Nói thật, cung đình những cái này họa sĩ các loại, trước mặt Hoàng Thân Quốc Thích đều có một loại chủ nhân cùng sung vật cảm giác.

Đương nhiên, cái này cũng không hội chậm trễ Sở Phong xoa tay cùng kích động. Tại viện họa cấp bậc càng cao, có thể tiếp xúc đến trân quý họa tác tự nhiên cũng liền càng nhiều, điểm này bản thân chính là hân chỗ chờ đợi đồ.

Chi là, hữu một vấn đề, hân cũng không có nhiều thời giờ như vậy, có thể một năm một năm trở lên leo. Bắc Tổng diệt vong là hân vô pháp cứu vãn sự thật, hiện giờ đã đến Tuyên Hòa trong năm, có trời mới biết cự ly quân Kim xuôi nam còn có bao nhiêu năm, cự ly trong nội cung những sách này họa bị cháy như bó đuốc hoặc là tàn mất dân gian còn có bao nhiêu tuổi nguyệt.

Thời gian của hân, có chút khẩn trương.

"Có cái gì không những biện pháp khác?" Sở Phong nghĩ nghĩ, hỏi.

"A? Có ý tứ gì?" Tiêu Đình nao nao, chợt phản ứng kịp, nhú lông mày, hạ giọng nói, "Hắc! Không nghĩ tới tiểu tử người còn rất trắng ra, vậy mà trực tiếp liền nghĩ đến lách ra đầu óc thượng cấp. Như vậy nói cho người, lấy ta Tiêu đại công tử nhân mạch, muốn leo đến đãi chiếu e rằng rất khó, bất quá nếu là vận tác một phen, sang năm lúc này, hai anh em chúng ta tất cả đều trở thành chi hầu ngược lại là rất có thể được! Ha ha, tối thiểu nhất không cần lo lắng bị phán vì loại kém đưa về nhà... Ách, người làm gì thế như vậy xem ta?"

Sở Phong bất đắc dĩ mà cười, giang tay ra: "Bất kể thế nào thuyết, hữu người rồi lần này thuyết pháp, ta còn là rất yên tâm. Chi bất quá, ta muốn hỏi vấn đề là, ngoại trừ như vậy một năm lên trên leo cấp một ra, có cái gì không biện pháp khác nha. Chính là, rất nhanh cái loại kia, có thể 'Đại Bể' một ngày cùng gió đã bắt đầu thổi một loại kia."

"Ha ha! Đã sớm nghe nói hiện giờ tại Đông Kinh nội thành thanh danh lan truyền lớn Sở Phong là một cuồng sinh, hiện giờ xem ra, quả nhiên không giả! Bể một người tư cách vào viện họa, bị quan gia quan lên "Xem kỹ đãi định" danh tiếng, liền cái tiêu chuẩn họa đệ tử cũng không tính gia hóa, vậy mà miệng đầy nói qua muốn nhất phi trùng thiên, nhất minh kinh nhân! Ha ha! Bạch huynh, người nói này phải làm gì? Ta đã không biết phải nói hân là tự tin, hay là thuyết hân cuồng quyền!"

Thời điểm này, hai cái Ngô đãi làm phong người thanh niên, dắt tay nhau đã đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Lắm họa thánh phong (nhất)

"Bạch huynh, người nói này phải làm gì? Ta đã không biết phải nói hần là tự tin, hay là thuyết hần cuồng quyền!"

"Nghê huynh an tâm một chút chứ vội, bởi vì cái gọi là tuổi trẻ khinh cuồng, hần bực này niên kỷ, trong mắt thấy bất quá chính là trong phổ xá bề bộn hỗn loạn đồ vật, chân chính danh gia danh tác hần lại xem qua mấy tấm? A, ta nhớ kỹ vị Sở huynh này thực sự không phải là Đông Kinh nhân sĩ a, điều này cũng khó trách. E rằng tại địa phương khác nhân xem ra, có thể thi vào viện họa cũng đã là tương đối khó được sự tình. Chỉ là bọn họ nào biết, tranh này viện tàng cấp ở giữa sai biệt to lớn, là cỡ nào khác nhau một trời một vực đâu này?"

Bị gọi "Nghê huynh" này một vị, dáng người bĩ tâm thường thư sinh cao lớn chút, thanh âm nói chuyện mười phần thâm trầm, nhìn về phía Sở Phong mục quang thường xuyên chạy, phảng phất một mực ở dò xét nhân đồng dạng, làm cho người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

Còn bên cạnh một vị khác "Bạch huynh", ngược lại là người cũng như tên, quả nhiên mặt trắng thiếu tỳ tu, nói chuyện lên tới nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, nhưng đậm thẳng nhân tâm.

Tiêu Đình thấy được hai người này, sắc mặt không khỏi hơi trầm xuống một chút, trước cho Sở Phong một cái an tâm một chút chứ vội ánh mắt, trên mặt chongchát khỏi một cái nụ cười, lúc này mới xoay người sang chỗ khác đối mặt hai người, thi lễ cười nói: "Nhé! Đây không phải Bạch Chi Hậu cùng Nghê Chi Hậu sao! Nhị vị hôm nay như thế nào được nhân?"

"Ha ha, Vạn Ngôn. Người cũng biết chúng ta thường ngày bận rộn, chỉ bất quá hôm nay nghe nói đẹp như tranh viện người mới muốn tới, này làm sao thuyết cũng là bốn năm khó gặp chuyện tốt, chúng ta dù sao cũng phải đến xem nhìn." Nghê Chi Hậu cười nói.

Bạch Chi Hậu cũng phụ họa nói: "Cũng không phải là sao, chúng ta là nghe nói Vạn Ngôn người cũng ở kỳ trung, cho nên muốn lấy sớm đi xuất ra nhìn một cái, ai từng muốn thoáng cái tựu bất gặp người, điều này cũng đúng duyên phận."

Hần vừa nhìn về phía Sở Phong, trên dưới đánh giá một phen, cười nói: "Vị này tất nhiên chính là Sở Phong a, hiện giờ thật đúng là nói trên một tiếng 'Ngưỡng mộ đã lâu'. Rồi mới kia vài câu bất quá là vui đùa, người khả năng vạn không cần để ở trong lòng. Ha ha! Chúng ta cũng biết người phiền lâu đêm đó xông ở dưới thanh danh, liền Hà Quân Hạo đều xây đi qua, tranh này trong nội viện sợ là không có còn dám xem nhẹ người rồi."

"Không dám nhận." Sở Phong cười nhạt một tiếng, cũng không chuẩn bị cùng hai người kia cãi nhau.

Chính như Tiêu Đình rồi mới theo như lời. Trong nội cung không thể so với những địa phương khác, năng ở cái địa phương này người xuất hiện, phần lớn cũng có thân phận hữu địa vị, ai cũng không biết cá nhân sau lưng ẩn chứa cái dạng gì lực lượng dữ thế lực. Vì một hồi miệng lưỡi chi tranh nhi đắc tội với người. Đây tự nhiên là không hề có chuyện cần thiết tình.

Tiêu Đình kiến Sở Phong trên mặt nụ cười thần nhiên, cũng biết hần có chút cảm tức, nhưng thấy hần cũng không làm ra kỳ cử động của hần, không khỏi hết sức vui mừng, đối với hai người kia cười nói: "Hai vị ca ca đừng đùa ta. Người nào không biết các ngài hai vị là viện họa bên trong người bận rộn, mọi thứ đều là xuất sắc, nếu không là còn còn quá trẻ, tháng trước cuộc thi về sau sợ là sớm đã bị đề bạt làm đãi chiếu a! Ta Tiêu Đình có tài đức gì, nào dám làm phiền hai vị ca ca đến xem ta? Các ngài sợ là nghe nói viện họa tới người mới, cho nên đặc biệt sớm chạy tới tuyển họa đệ tử a!"

"Cũng nói người Tiêu Vạn Ngôn là một tâm tương đối làm chủ nhân, hiện giờ xem ra thật đúng là như thế." Nghê Chi Hậu ha ha cười, không thiếu được lại nhìn Sở Phong nhất nhãn, "Ta là muốn cho người làm ta họa đệ tử a, đáng tiếc kỹ năng vẽ lác đác. Đầu giáo được người. Không biết Tiêu Đại Nhân cho Vạn Ngôn người an bài vị nào chi hầu?"

Tiêu Đình cười nói: "Nghê đại nhân lời này ta cũng không dám gạt bừa, chúng ta rốt cuộc trẻ tuổi, tầm mắt, kỹ pháp đều dè, rất nhiều thứ đều là không hiểu, đi theo vị nào đại nhân không đều là học đi!"

Yêu cầu vấn đề bị Tiêu Đình bay bổng đi qua, Nghê Chi Hậu lặng lẽ cười một tiếng, không hề nói nhiều.

Bạch Chi Hậu ngược lại cười nói: "Đã sớm nghe nói vị này Sở lang quân bộ dáng phong thần tuấn lãng, hiện giờ vừa nhìn quả thật như thế, ta nói Vạn Ngôn, lúc này người khả bị so không bằng. Mấu chốt là thanh danh thật sự là lực lượng mới xuất hiện. Phiền lâu đêm hôm đó, Sở lang quân họa tác vấn đình, Hà Quân Hạo thứ hai, Vạn Ngôn người tựa hồ là xếp hạng vị thứ ba? Các người đều là người trẻ tuổi. Ngày sau con đường phía trước tự nhiên là không thể hạn lượng, bất quá bây giờ cũng phải từng người nỗ lực nha!"

Hần lời này nói kỳ quái, nói là tại khoa trương nhân, rồi lại tương Tiêu Đình cùng Sở Phong một hồi hung hăng tương đối, nguyên sơ đem Sở Phong áp chế tại Tiêu Đình trên đỉnh đầu, để cho Sở Phong nghe được cũng không khỏi nhũm nhụi.

Tiêu Đình ngược lại là phong đạm vân khinh. Đánh cái ha ha, mười phần tùy ý mà nói: "Ta là người vốn dãn, cái gì họa vẽ đích thiên phú đều là người khác giúp ta thổi ra, vừa thấy chân chương tựu xong đời, cũng không dám cùng hàng thật giả thật huynh đệ tương đối, kia không phải mình tìm không thoải mái đi! Ha ha! Về phần Sở huynh này tương da mặt. . . Chắc chắc!"

Hần bày ra một bộ lén lút lút bộ dáng, có hình có dạng hạ giọng, rồi lại đem không tại tất cả mọi người năng nghe được trình độ, cười đùa tí từng đùa cợt: "Cũng liền điểm này, ta Tiêu Đình ghen ghét ghen ghét hần Sở Phong. Bất quá bất kể thế nào thuyết, hần tuy lớn lên tuấn, thế nhưng là ta cao hơn hần a!"

Hần phen này vui đùa đi qua, hai người kia ngược lại khó mà nói cái gì. Sở Phong âm thầm tạ hần, nghĩ thầm nếu như không phải là Tiêu Đình ở bên cạnh, hần là thật sự không biết hần là ứng phó như thế nào hai vị này.

Đây bất quá là vừa mới tiến vào viện họa đại môn, tựu đụng phải hai cái này môn thần đồng dạng nhân vật. Cuộc sống sau này, e rằng rất khó thanh tịnh.

..

"Đứng rồi, Sở lang quân ngày đó tại phiên lâu lấy nhân vật thủ thắng, vì sao họa khoa cuộc thi thời điểm, lại bỏ quên nhân vật cải họa sơn thủy đầu này?" Nghe Chi Hậu giống như tùy ý hỏi, "Tất cả mọi người là dùng chính mình am hiểu nhất nhất khoa tới tham gia họa khoa cuộc thi, ta cùng Bạch huynh vẫn luôn tại đoán, Sở lang quân ta đích nhân vật của người cũng có thể áp chế Hà Quân Hạo một đầu, đây chẳng phải là nói, sơn thủy muốn càng hơn vu nhân vật? Thật là là bức nào năng lực?"

"Không dám, không dám, đều là tầm thường, không đáng nhắc tới." Sở Phong hơi hơi khom người, cười nhạt nói.

Nói đến trong chuyện này, Tiêu Đình ngược lại không tiện ra mặt vì Sở Phong nói thêm cái gì. Rốt cuộc kỳ trung là ẩn dấu chút không ai biết đồ vật, Tiêu Đình không biết tăng kia tăng sương mù về sau rốt cuộc là cái gì, cho nên càng thêm không tốt nhiều lời, thuyết nhiều ngược lại dễ dàng nói sai, vì vậy chỉ có thể ở một bên lo lắng suông.

Nếu như Tiêu Đình ở vào Sở Phong tình cảnh, sợ là một phen Thiên Hoa Loạn Trụ có thể đem người thuyết choáng luôn. Thế nhưng là Sở Phong dù sao cũng là cái miệng lưỡi trên lấy không được ngon ngọt chủ nhân, đành phải dùng đơn giản nhất phương thức tới trả lời. Người khoa trương ta ta đã nói "Đầu có đầu có", người khen ta ta đã nói "Không dám không dám", người âm thầm giáng chức ta ta tựu xem như nghe không hiểu, người trong lời nói đâm chọc ta tựu xem như không có nghe, như thế mà thôi.

Tuy này ứng đối phương pháp thật sự đơn giản làm cho người ta xì mũi coi thường, thế nhưng là đừng nói, vẫn rất có hiệu quả.

Tiêu Đình ở một bên nghe, liền không nhận được vụng trộm nhạc. Nghĩ thầm Sở Phong này ứng đối chiêu số tuy ngu ngốc trong ngu đần, thế nhưng là thực đừng nói, thật sự là phù hợp hẳn cái tính cách này cách, như vậy sử dụng xuất ra cũng không cho nhân cảm thấy không được tự nhiên, ngược lại là nói không nên lời cái gì không ổn.

Bạch, nghe hai vị chi hầu nói đến đây. Tự nhiên cũng đã minh bạch Sở Phong này đầu muối không tiến thủ đoạn, nhất thời không khỏi khí trệ, rồi lại không tốt biểu hiện ra ngoài.

"Đừng nói chuyện cũng không khỏi mỗi một, các người những cái này mới tới họa đệ tử đều muốn đang nghe phong biểu diễn tại nhà kiên. Về sau còn muốn bình luận một phen các người họa khoa cuộc thi thì bức họa. Nếu như chúng ta tới sớm, chẳng trực tiếp khứ thỉnh phong đường, cũng tình lấy ở chỗ này trúng gió, như hà?" Bạch Chi Hậu cười ha hả mà nói.

Tiêu Đình kỳ thật là muốn vùng vẫy thoát ra khỏi hai người kia, lại chưa từng nghĩ hai cái vị này tựa hồ quyết tâm muốn dính tại một chỗ. Cũng không biết đến cùng có âm mưu gì. Âm thầm nhíu mày, trên mặt nhưng như cũ nếu như gió mát, Tiêu Đình cười nói: "Như thế thật sự là quá tốt. Ta họa tác cũng ở chỗ đó, nếu là có thể đạt được nhị vị đại nhân lời bình chỉ giáo, tất nhiên có thể sáng tỏ thông suốt có chỗ tiến cảnh."

"Không dám, Vạn Ngôn người họa tác ta là gặp qua mấy lần, người trong lòng ngực tài văn chương chưa hẳn bị chúng ta đề đi nơi nào." Nghe Chi Hậu từ trong cổ họng bay ra tiểu ý, nhìn Sở Phong nhất nhãn, "Cho nên a, ta tự nhiên hết sức tỏ mò vị này Sở lang quân kỹ năng vẽ. Có thể tại phiên lâu tương Vạn Ngôn bị hạ xuống không nói. Họa khoa cuộc thi thời điểm lại vẫn không cần nhân vật mà đi khảo thi sơn thủy. Chắc chắn, e rằng vị này Sở lang quân tại sơn thủy trên tuyệt diệu trình độ, sẽ khiếp sợ thế nhân."

Nghe đến đó, mắt thấy Nghe Chi Hậu đáy mắt kia thật sâu tiểu ý, Tiêu Đình trong nội tâm khẽ động, đại khái hiểu hai người này tính toán cầu đồ vật, không khỏi hơi hơi hé mắt, cười nói: "Sở huynh tranh sơn thủy lấy được là tên thứ tư đầu, đương nhiên không thể nói tuyệt hảo. Bất quá không biết nhị vị đại nhân nghe nói qua chưa, này còn là bởi vì ngày đó cuộc thi. Sở huynh họa tác bị một cái tay chân vụng về vệ binh dùng một bình trà nóng thủy tất cả đều phế bỏ, còn lại nhất thời gian uống cạn chun trà, Sở huynh chỗ làm. Tự nhiên không phải là Sở huynh thượng giai chi tác."

"Chuyện này đã truyền ai ai cũng biết, hai người chúng ta tự nhiên sẽ hiểu. Bất quá bất kể thế nào thuyết. Đầu là bị quan gia đặc biệt phê lấy làm tên thứ tư bức họa, ha ha, tất nhiên sẽ không kém. Sở lang quân, người nói có đúng hay không?" Bạch Chi Hậu ha ha cười cười, hỏi ngược lại Sở Phong một câu, thế nhưng cũng không cho hắn cơ hội giải thích. Bước nhanh hướng kia thỉnh phong đường đi đến.

Nghe Chi Hậu cười ha hả nhìn Sở Phong nhất nhãn, cũng đi theo.

Tiêu Đình đặc biệt chậm một bước rơi vào đằng sau, thời điểm này khẽ nhíu mày, nói khẽ với Sở Phong nói: "Người như thế nào đắc tội hai người này sao? Sợ là có đồ vật gì đang chuẩn bị, người còn có cái tâm phòng bị."

Sở Phong gật gật đầu, vắt hết óc cũng nghĩ không ra chính mình ngoại trừ kia bên ngoài Hà Quân Hạo, tại Đông Kinh nội thành còn có cái gì đắc tội qua nhân vật. Hắn mặc dù tại nhân tế vắng lai phương diện không tính thông minh, nhưng đối với phương loại kia nhân nhạ định ý, Sở Phong vẫn có thể đủ cảm giác được. . .

Bốn người vào thỉnh phong đường, trong nội đường đã có mấy người, phần lớn cùng là năm nay vừa mới nhập viện họa đệ tử, nói chung cũng tồn tại tâm tư của Sở Phong, sợ hãi muộn, vì vậy sớm tới.

Tiêu Đình nhận thức trong đó hai người, tiến lên cười chào hỏi, lại giới thiệu một phen bạch, nghe hai vị chi hầu Đại Nhân, vì vậy mọi người nhao nhao chào, liên hệ tính danh, tất nhiên là một phen náo nhiệt.

"Ngày sau mọi người cùng viện làm quan, chúng ta viện họa tuy thiết lập lấy nhiều như vậy tầng cấp chức vị, trên thực tế tất cả mọi người là họa sĩ, cũng không có cái gì thuộc về khác nhau, mọi người không cần khách khí." Bạch Chi Hậu cười ha hả nói qua, "Hôm nay buổi sáng cũng không có cái gì quá nhiều chuyện, dựa theo những năm qua lệ cũ, chỉ là tại đây thỉnh phong đường bình luận chư vị khoa khảo thi họa tác là được. Về sau có thể sẽ có một chút nhân sự trên an bài rơi xuống, vị nào chi hầu thuộc hạ thiếu người, liền do chư vị giúp nhau lựa chọn một phen, đi theo mà đi."

"Không biết Bạch Đại Nhân là kia nhất khoa chi hầu?" Có người hỏi.

"Ha ha, chúng ta nơi này không gọi khoa, cũng là gọi là 'Viện', ta là sơn thủy viện, vị Nghệ đại nhân này là tranh hoa điều viện." Bạch Chi Hậu cười nói.

Sở Phong nghe vậy, không khỏi nhìn nhiều bạch chi nhất nhân. Nghĩ thầm người này đối với chính mình hữu địch ý, ngày sau lại tránh không khỏi một chỗ làm quan, sợ là **** ngẩng đầu không thấy cúi đầu kiên, e rằng thật muốn lưu lại tưởng tượng.

Những chuyện khác ngược lại không trọng yếu, chỉ là người này đối địch ý của mình đến cùng từ đâu mà đến, thật sự là một kiện chuyện rất kỳ quái tình.

Mọi người nói giỡn một phen, trong thánh đường nhân cũng càng nhiều hơn. Ngoại trừ vài năm vừa mới trúng tuyển tiến vào họa đệ tử ra, cũng có không thiếu tương tự bạch nghệ hai vị chi hầu cùng với cung phụng đến đây, một là nhìn xem náo nhiệt, tiếp theo, tự nhiên là vì hái tuyển một phen, nhìn xem có thể không có thể vì tự mình tìm một cái không tệ họa đệ tử.

Sở dĩ đang nghe phong đường nơi này tìm, tự nhiên là bởi vì ngoại trừ ở trước mặt nhìn thấy ra, còn có thể nhìn một cái những người này họa tác. Bắc Tông cung đình họa mặc dù nhiều tàu thanh đất tiền lộ tuyển, nhưng rất cuộc cá nhân bản lĩnh bất đồng, dưới ngòi bút ý vị cũng là hơi có chút chênh lệch.

Chi hầu tìm họa đệ tử, phần lớn tìm đều là cùng mình con đường không sai biệt lắm nhân, như vậy ngày sau công tác lên cũng sẽ thuận tiện một ít.

Tối giờ mẹo trước sau, toàn bộ thánh phong đường có thể nói là tụ tập dưới một mái nhà, mọi người cơ bản đều đến. Giờ mẹo sơ khắc, viện họa Ngô sáng sủa xương Đại học sĩ tại mấy người hộ vệ dưới đi đến, biết hẳn nhân liền vội vàng khom người thi lễ, không dám lẩn nỡ lung tung nói chuyện phiếm. Loại này nghiêm túc an tĩnh từ góc đông bắc bắt đầu, dần dần lấy bệnh toàn bộ đường lớn, vì vậy tất cả mọi người an tĩnh lại.

Sở Phong nhìn nhìn kia cái thất tuần lão nhân, nội tâm không khỏi bắt đầu suy đoán thân phận của đối phương.

"Vị này chính là Ngô sáng sủa xương Đại học sĩ, có thể nói là viện họa Viện Trưởng." Tiêu Đình ở một bên vụng trộm nói, "Tuy nói viện họa trên danh nghĩa người quản lý là quan gia bản thân, thế nhưng quan gia rất cuộc một ngày kiếm tỷ bạc, không có khả năng quản nhiều như vậy việc vặt vãnh, vị này Đại học sĩ trụ đại lao."

Sở Phong khẽ gật đầu, hiếu kỳ hỏi: "Đại học sĩ? Vị Ngô Đại Nhân này là Hàn Lâm xuất thân?"

"Cũng không phải." Tiêu Đình thấp giọng cười nói, "Cùng người ta đồng dạng, vị Ngô Đại Nhân này cũng là họa khoa cuộc thi xuất thân, chỉ là bởi vì quản lý viện họa, cho nên bị trao tặng 'Đại học sĩ hàm'."

"Nguyên lai như thế." Sở Phong gật đầu.

Vị này Đại học sĩ thoát nhìn niên kỷ đã rất lớn, tàu khởi đường tới mười phần chậm chạp, một đôi mắt híp, phảng phất thường xuyên mang theo cười, nói chuyện lên tới chậm rãi, giống như là một cái hòa ái lão gia gia.

Ngô đại học sĩ tuy đến đây, nhưng cũng không có dừng lại quá lâu, chỉ là đối mọi người nói chút quan trên mặt đồ vật, liền rời đi, chỉ để lại một vị học chánh chủ trì về sau họa tác bình luận.

"Vị này chính là Vương học chánh, tục danh là Thanh Hà hai chữ, xem như Ngô đại học sĩ phía dưới đệ nhất nhân." Tiêu Đình ở một bên vì Sở Phong giới thiệu, "Người cũng thấy đấy, Ngô đại học sĩ niên kỷ còn ở đó, sợ là mấy năm này sẽ trí sĩ, nếu như không có cái gì không may, kế nhiệm cơ bản cũng là này một vị."

Bạn đang đọc truyện *Tuyển Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lãm họa thánh phong (nhị)

"Chính như rồi mới Đại học sĩ nói, chư vị đều là người trẻ tuổi, là viện họa ngày sau trách có hi vọng một thế hệ. Không chỉ Đại học sĩ đối các người kỳ thác kỳ vọng, các người thử nhìn một cái bên người, những cái này từng cái một cung phụng nha, chi hầu nha, sớm tựu chạy tới, bị các người còn tích cực chút, vì cái gì? Khả không phải là vì giúp nhau cướp người đi! Ha ha!

Vương Học Chính nói chuyện muốn tùy ý chút, cười ha ha nói một câu, mọi người liền cũng đều đi theo cười rộ lên.

"Mọi người ngày sau đều là người một nhà, ta cũng không nói những cái kia hư đầu mong não đồ. Họa khoa cuộc thi họa tác lấy ra nhất nhất lời bình, đây là chúng ta trong nội viện từ trước quy củ. Mọi người mỗi người phát biểu ý kiến của mình, giúp nhau học tập một phen, cũng chớ để bởi vì sao chức

quan sai biệt nhi nói năng thận trọng, đây đều là chuyện không cần thiết."

Mọi người nghe vậy, nhao nhao đồng ý.

Cái gọi là họa tác bình luận, chính là từng cái kêu lên mỗi một bức họa tác đệ tử, nhi do vị này học chánh cảm đầu, tiến hành một phen đơn giản chỉ đạo dữ thuyết giáo.

Toàn bộ viện họa năm nay nhét vào người mới tổng cộng mười bảy nhân, quá trình này tự nhiên sẽ không quá chậm. Y theo lấy khoa mục trình tự, cùng với các khoa thứ tự, thí sinh nhất nhất bị gọi vào phía trước khứ, đối Vương Học Chính thi lễ, triển khai bức họa, cung cấp nhân thưởng ngoạn.

Rốt cuộc ngày sau đều là đồng liêu, cái gọi là lời bình cũng không hề thật sự cay độc đi nơi nào, thay vì nói là chỉ giáo, càng giống là một loại đối hậu bối cổ vũ dữ tán thưởng.

Mỗi lần một bức họa bị triển khai, Vương Học Chính liền thưởng ngoạn một phen, nói ra khi nào tranh này tác chỗ tốt, tán thưởng một phen. Nhi sau lại do người bên ngoài nói lên vài câu, phần lớn là không có gì dinh dưỡng bảo.

Tiêu Đình dữ viện họa bên trong không ít nhân đều quen biết, gọi vào hần thời điểm, Tiêu Đình cười hi hi tiến lên cùng Vương Học Chính làm lễ, còn nói: "Vương đại nhân, người xem tại văn bối gần nhất coi như là khắc khổ dụng công trên mặt mũi, cũng thường ta vài phần mặt mũi, chớ mắng quá độc ác!"

"Người ngày bình thường chơi bởi lêu lổng gia hóa, hiện giờ ngược lại biết sợ hãi sao! Lại vẫn nói mình khắc khổ dụng công? Hiện giờ người vào viện họa, ngày sau dụng công hay không bốn quan tự có kết quả, ha ha!" Vương Học Chính vuốt râu trêu chọc một phen. "Thả để cho ta xem người họa, nếu không phải hảo, không thiếu được làm cho người ta truyền tới phụ thân người nơi nào đây, xem lệnh tôn như hà trừng trị người."

"Kính xin Vương đại nhân hạ thủ lưu tình." Tiêu Đình cười nói.

Tiêu Đình họa tác tại phòng mộc khoa bị lấy làm tên thứ hai. Phòng mộc khoa cộng lấy bốn người, hần bài danh xem như rất tốt. Họa tác biểu hiện ra, mọi người tự nhiên không khỏi tán dương một phen, Vương Học Chính cũng cười khen hai câu, lại bởi vì là thể hệ con cháu nguyên nhân. Không thiếu được cũng nói chút động viên lời nói, để tránh Tiêu Đình lên mặt.

Tiêu Đình cười hi hi ứng, lui ra tới dữ quen biết lũ tiểu tử trêu ghẹo một phen, về sau mới trở lại Sở Phong bên người, cười nói: "Vị Vương Học Chính này dữ gia phụ là lão bằng hữu, nghe nói ta tại cường bảo chi trung thời điểm nước tiểu qua hần một thân. Ha ha! Không thiếu được hần muốn cấp ta tiểu hài mặc!"

Hai nhà quan hệ quen biết đến trình độ nhất định, ngược lại tự nhiên không có cái gì cần quá mức che lấp địa phương. Dù sao cũng là mọi người đều biết quan hệ, nếu là lại ở trước mặt mọi người bày ra một bộ giúp nhau không nhận ra thái độ, vậy quá mức gượng ép, người khác nhìn nhìn cũng hiểu được giả tạo.

Ngược lại là như vậy biểu hiện ra ngoài. Mọi người ngược lại cảm thấy tự nhiên. Cũng có tương tự Sở Phong loại này, không hiểu rõ mọi người ở đây trong đó quan hệ, thời điểm này nhìn nhìn Tiêu Đình dữ Vương Học Chính quen thuộc, không khỏi trong nội tâm kinh ngạc, vì vậy bên cạnh hỏi trên một câu, đại khái hiểu được chút, liền nhìn nhìn Tiêu Đình gật gật đầu.

Tiêu Đình thời điểm này đặc biệt dữ Sở Phong biểu hiện quen biết, tự nhiên cũng là vì có thể chiếu cố Sở Phong một chút, để cho mọi người đều biết mình cùng Sở Phong là cảm tình không tầm thường bằng hữu.

Tự nhiên cũng có không ít người nghe ngóng Sở Phong là của người đó, đạt được đáp án về sau không khỏi hoặc ngẩn ngơ hoặc bùng tỉnh đại ngộ. Hướng về phía bên này chỉ trở một phen, thấp giọng kê một ít thú vị lời nói.

"Sở Phong này dữ Tiêu Đình cảm tình càng như thế được chứ? Lúc trước ngược lại chưa nghe nói qua."

Có người như vậy nghị luận.

Thấy được hai người bọn họ quan hệ, một ít đầu óc thanh minh nhân, tự nhiên sẽ như vậy nhường đường. Dù cho nguyên bản có ít người đối Sở Phong hữu cái nhìn. Thời điểm này tự nhiên cũng không nên lại biểu lộ ra.

Thời điểm này, sơn thủy khoa họa tác đã bị nhất vừa lấy ra lời bình.

Sơn thủy khoa đầu danh đúng là kia cái tuổi rất trẻ thiếu niên lang, lúc ấy ngồi ở trường thi hàng thứ nhất, vẽ tranh cực nhanh, thậm chí ngay cả bản nháp cũng không từng đánh qua, liền một lần là xong. Mười phần tiêu sái. Sở Phong đối đứa nhỏ này ấn tượng cực sâu.

"Người chính là Sở Tài? Quả nhiên là thiếu niên tài tử, bốn quan cũng đã nghe nói người tại trường thi trên chỗ hơn người, nghe nói cả bức họa chỉ dùng một canh giờ liền họa đã xong, hơn nữa là một lần thành công cũng không bản nháp, quả nhiên lợi hại! Người năm nay còn có mười ba tuổi?"

Vương Học Chính cực kỳ đánh giá một phen thiếu niên ở trước mắt, cười hỏi.

Tiêu Đình cũng một mực ở nghe, tò mò nhìn kia cái sơn thủy khoa thủ danh thiếu niên lang, thời điểm này không khỏi liu lười, thọt Sở Phong, cười hỏi: "Như thế nào cũng họ Sở, với người là bốn gia? Người nhận thức sao?"

Sở Phong lắc đầu cười nói: "Trong thiên hạ người của họ Sở, cũng không có ít như vậy kiên a."

"Ha ha! Bất quá tiểu tử này khẳng định không phải là Đông Kinh nhân sĩ, bằng không giống như này xuất chúng họa mới, ta tất nhiên là nhận thức." Tiêu Đình cười nói, "Không biết là đệ tử."

"Đệ tử mười một tuổi." Sở Tài hướng về phía Vương Học Chính cung kính thi lễ.

Thiếu niên này sinh khỏe mạnh, chột thoát nhìn mười ba tuổi không chỉ, không nghĩ tới mới mười nhất tuổi.

Lời này truyền tới mọi người trong tai, đám người không khỏi ồn ào. Mười một tuổi đẹp như tranh viện, này bản thân chính là một kiện mười phần đáng chú ý sự tình, huống chi hay là lấy một cái khoa mục thủ danh thân phận!

Sở Tài nghe mọi người đều nghị luận, dù sao vẫn là cái choai choai hài tử, thời điểm này sắc mặt dần dần đỏ lên, che dấu đồng dạng xoa xoa lỗ tai.

"Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên! Giang sơn đại hữu tài tử xuất, quả là thế, quả là thế!" Vương Học Chính cũng không khỏi tán thưởng một phen, lại để cho tôi tố triển khai Sở Tài họa tác đến xem.

Vương Học Chính tiến lên phía trước tinh tế nhìn, con mắt không khỏi sáng ngời, vuốt râu tán thán nói: "Hảo công lực! Hảo khí phách! Nếu như ta nhớ không lầm, lần này sơn thủy khoa cuộc thi đề mục là 'Dã thủy không người độ, thuyền cô độc tẫn ngày hoành' a. Nếu là người bình thường kia mà bút, sợ là cũng sẽ ở 'Không người' cùng 'Thuyền cô độc' trên làm văn, thế nhưng là này một bức khứ tương chín thành văn chương tất cả đều bày vẩy tại sơn thủy đại khí phía trên, lại đang chỗ gần chỉ dùng một chút miêu tả, lác đác mấy bút mà thôi. Cũng không giọng khách át giọng chủ, lại đem toàn bộ tịch liêu không khuếch hương vị tô đậm mà ra! Thật sự xinh đẹp! thủ danh, thực xứng danh!"

Đây là một bức tuyệt đối ra về yếu kém kim bích sơn thủy, bố cục rộng lớn đại khí, quý khí bức người, rất khó tưởng tượng là một cái mười một tuổi thiếu niên chỉ dùng một canh giờ vẽ ra tới tác phẩm.

Sở Phong đứng ở một bên nhìn, cũng cảm thấy thần phục không thôi.

"Oh my gosh!(OMG) đây quả thật là đứa nhỏ này họa?"

Tiêu Đình dừng Sở Phong tựa đứng ở đám người phía đầu. Vây quanh Vương Học Chính dừng Sở Tài, cùng với trung ương này một mảnh sân bãi. Cho nên, Tiêu Đình những lời này rất rõ ràng truyền đến Sở Tài trong tai.

Tựa hồ bị xúc phạm đồng dạng, Sở Tài dùng hung ác đôi mắt nhỏ thần trừng Tiêu Đình một chút.

Tiêu Đình ngăn người. Ngược lại cười rộ lên, dùng cùi chỏ đụng phải dưới Sở Phong, cười nói: "Ta xem ra, đứa nhỏ này với ngươi nửa điểm quan hệ cũng không có. Ngươi là một thân quân tử như ngọc vuốt ve an ủi nhiệt tình, đứa nhỏ này lại chắc nịch khắn. Ngươi xem kia đôi mắt nhỏ thần nhĩ, cùng Tiêu Bảo Tử tựa như, sợ là một lời không hợp muốn ăn thịt người được!"

Sở Phong nghe vậy cũng cười: "Đều là từ hấn cái tuổi này tới, chẳng lẽ ngươi vẫn không rõ? Này choai choai hài tử, sợ nhất chính là người khác coi hấn là tiểu hài tử xem, ngươi còn mở miệng một tiếng hài tử hô, đây không phải tìm trùng sao?"

"Hắc hắc!" Tiêu Đình lặng lẽ cười hai tiếng, "Đứa nhỏ này còn có ý tứ, buổi tối gọi lấy hấn ra ngoài vui đùa một chút, xem hấn uống không uống rượu! Hàaa...!"

Sở Phong bắt đắc dĩ mà cười cười. Lắc đầu: "Đừng đem người ta tiểu hài tử đãi hư mất."

"Bây giờ hài tử, từng cái một lợi hại lắm! Ngươi còn tưởng rằng đều với ngươi sao?" Tiêu Đình cười nói.

Hấn còn muốn lại trêu chọc vài câu, lại nghe có người cao giọng cười nói.

"Sở Tài huynh đệ dùng một canh giờ tác họa, liền có thể bị bình phán vì sơn thủy khoa thủ danh. Đồng dạng là bản gia, Sở Phong huynh đệ dùng một phút đồng hồ thời gian tác họa, cũng bị định vì tên thứ tư. May mà các ngươi không phải thật là đồng môn sinh ra, bằng không ngay sau tranh sơn thủy giới hơn phân nửa giang sơn, sợ là cũng bị huynh đệ các ngươi bao xuống, ha ha!"

Âm thanh này mười phần quen tai, Sở Phong tìm theo tiếng khứ nhìn. Liền gặp được Nghê Chi Hậu đang ở nơi đó giống như tùy ý đàm tiếu.

Mọi người tự nhiên hoặc nhiều hoặc ít đều nghe qua Sở Phong danh hào, thời điểm này nhao nhao nhìn qua.

Bạch Chi Hậu cũng phụ họa cười nói: "Nghê huynh cần gì phải gấp gáp, hiện giờ đã đến sơn thủy khoa, trong chốc lát mọi người tự cũng có thể xem Sở Phong huynh đệ đại tác! Ha ha! Ta cũng là sơn thủy khoa xuất thân. Hiện giờ cũng ở sơn thủy trong nội viện lẫn lộn, thích nhất chính là xem những cái này hậu sinh họa tác, một khi nhìn thấy cao hơn tự mình minh địa phương, mặc cảm đồng thời cũng thường thường cảm thấy tán thưởng, một đời nhanh hơn một đời mạnh mẽ a! Sở Phong huynh đệ hiện giờ tại chúng ta Đông Kinh nội thành cũng là nổi danh nhân vật, trước đó vài ngày một bức "mỹ nhân đồ" có thể nói là chấn kinh rồi phiền lẫu. Hiện giờ lại dựa theo một bức sơn thủy vào khoi viện họa. Ha ha! Ta không biết những người khác như hà tác tưởng, ta là đã sớm ngóng trông ngày hôm nay, muốn nhanh lên nhất nhìn đã mất!"

"Đúng là như thế!" Nghê Chi Hậu cũng lên tiếng phụ họa.

Bất kể thế nào thuyết, Bạch Chi Hậu lời nói này cũng không có cái gì sai lầm có thể bắt bẻ, thậm chí còn thấp thoáng thể hiện ra một phen tiền bối xứng

đáng lồng ngực dữ khí độ, thế cho nên một phen lời qua đi, lấy được rất nhiều hòa cùng dữ khen ngợi.

Tiêu Đình lại sớm đã nghe ra vấn đề, thời điểm này hơi hơi nhăn lông mày, thấp giọng hỏi Sở Phong nói: "Có phải hay không có vấn đề gì?"

Sở Phong vô khả nại hà cười: "Hữu vấn đề rất lớn."

Hắn hiện giờ đã đoán được, hai vị này chỉ Hầu Đại Nhân đến cùng muốn làm cái gì.

Chỉ là Sở Phong như trước không rõ, chính mình vừa mời tới viện họa, vì sao sẽ khiến cho hai vị này chỉ hầu như thế địch ý.

"Thế nào?" Tiêu Đình nhíu mày hỏi, "Có cái gì không ứng đối phương pháp? Ta có thể đủ giúp được việc bận rộn?"

Sở Phong thờ dài cười cười, lắc đầu: "E rằng không có."

"Ha ha! Bốn quan cũng mình bạch nhị vị ham học hỏi chi tâm, bất quá không nên gấp gáp, son thủy khoa ngoại trừ Sở Tài dữ Sở Phong hai vị thanh niên tài tuấn ra, còn có vị cư thứ hai, đệ tam hai vị họa sĩ. Các người nói như vậy, chẳng phải là để cho mặt khác hai vị không chỗ an thân sao?"

Vương Học Chính cười điều đình một câu, hơi hơi an ổn ở tình cảnh đang lúc bầu không khí. Nhưng ánh mắt của mọi người như trước tại Sở Tài cùng trên người Sở Phong lưu chuyển lên, rõ ràng đang tại mong mỏi cái gì.

Vương Học Chính kêu son thủy danh sách đầu hai tên đích sĩ từ tiền lên, họa tác bày ra, lại là một phen bình luận.

"Người kia họa. . . Có vấn đề gì?" Tiêu Đình là người thông minh, thời điểm này kiến Sở Phong bị đặt bị động như thế hoàn cảnh, không khỏi có chút lo lắng.

Thế nhưng là một mặt khác, lại cứ Sở Phong phảng phất cũng không có rất lo lắng tương chuyện sắp xảy ra, điều này làm cho Tiêu Đình cũng hiểu được hết sức kỳ quái, nhất thời không biết hẳn là như hà động tác.

"Vấn đề ở chỗ, họa thật sự là không thể nào hảo." Sở Phong giang tay ra, cười nói, "Hơn nữa, e rằng khác loại chút."

"Như thế nào cái khác loại pháp?" Tiêu Đình ngăn người, tương thanh âm ép tới cực thấp, "Không phải là có cái gì đối triều đình không cung kính đồ vật a?"

Sở Phong nghe vậy, dùng mặc danh kỳ diệu mục quang nhìn hẳn một cái, hỏi ngược lại: "Họa cái son thủy mà thôi, còn có thể vẽ ra loại đồ vật này đâu này?"

"Ách, vậy cũng được. . ." Tiêu Đình nghĩ nghĩ, lại nói, "Nếu như chỉ là đơn thuần họa không được khá, này ngược lại cũng không có cái gì có thể nói. Rốt cuộc người lúc ấy dùng thời gian cực nhỏ, có thể thành họa đã không giống bình thường. Chỉ là. . . Hiện giờ hai vị này nếu như lúc này hành động lớn văn chương, e rằng sự tình cũng không có đơn giản như vậy."

"Ừ, yên tâm đi, ta tâm lý nắm chắc, không việc gì đâu. Bất quá. . ." Sở Phong cười cười, hơi hơi nhún vai, "Ta cảm thấy đặc, vì để tránh cho tai bay vạ gió, Tiêu huynh người bây giờ còn là ly ta viễn một ít tương đối khá."

Tên thứ hai họa tác đã bình luận hoàn tất, danh thứ ba đi lên trước.

Kỳ thật trận đang lúc mọi người, đã có rất ít người lại đi xem những cái này bình luận, tất cả mọi người tương lực chú ý bỏ vào trên người Sở Phong, nhao nhao nghị luận hẳn hoạch định ngọn nguồn hội là cái dạng gì nữa, hay hoặc là, thảo luận phiên lâu cùng với Hà Quân Hạo đủ loại sự tình.

Có thể cảm nhận được từng tác một mục quang, lạc ở trên người Sở Phong, ngẫu nhiên cũng quanh đi quẩn lại ở trên người mình chạy một phen. Tiêu Đình nghe lời của Sở Phong, mày nhíu lại chường dừng cảm nhĩ: "Người đây là ý gì, chẳng lẽ lại trong mắt người, ta Tiêu Đình chính là cái không dám gánh công việc chủ nhân?"

"Ách, không phải." Rõ ràng cảm thấy Tiêu Đình tức giận, Sở Phong hơi hơi kinh ngạc ngoài, cũng không khỏi cảm nhận được một tia ảm áp, vì vậy cười nói, "Chẳng qua là cảm thấy, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi và lấy loại chuyện này, thật sự là có chút không cần phải."

"A! Người cứ yên tâm," Tiêu Đình vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, mục quang rơi vào bạch nghệ hai vị chỉ hầu trên người, khẽ cười một cái, "Lửa này đến cùng có thể hay không thiếu, còn không nhất định ni "

"Như vậy, vị kế tiếp, Sở Phong."

Son thủy danh sách đầu ba người bình luận đã hoàn tất, Vương Học Chính cười tùm tùm kêu một tiếng.

Sở Phong nhìn Tiêu Đình nhất nhãn, Tiêu Đình hướng về phía hắn gật gật đầu.

Đi lên trước, Sở Phong cung kính thi lễ: "Vương đại nhân."

"Người chính là Sở Phong sao? Ha ha, quả nhiên sinh ngọc thụ Lâm Phong. Vậy chúng ta sẽ tới nhìn một cái người họa tác, có hay không cũng như người của người như vậy xinh đẹp." Vương Học Chính cười, hướng về phía tới tở giương lên cái cằm, ý bảo bọn họ tương Sở Phong họa tác triển khai.

"Này. . . Là đang nói đùa sao!"

Họa tác triển khai trong chớp mắt, thánh phong trong nội đường vang lên một mảnh kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Lãm họa thánh phong ba

"Này... Đây là cái gì bút pháp?"

"Không phải là nói đùa sao? Như vậy họa tác cũng có thể bị viện họa tuyển chọn?"

"Ông trời ơi... Trách không được thánh người khác nói, quan gia chuẩn khứ hần nhập viện chỉ là thương hại hần tao ngộ. ☆ ☆ m~ đặc sắc ~ phương đông ~ ☆ ☆ ta vốn là không tin, nhưng là bây giờ..."

Nếu như đi ngược dòng tìm hiểu tả ý họa lịch sử, xa nhất đại khái có thể tìm tòi nghiên cứu đến Đường triều.

Nghe nói Đường triều thi nhân Vương Duy "Trong thơ hữu vẽ tranh trong có thơ", tranh vẽ vắn thơ đều tốt, hơn nữa phát minh một loại "Biến đổi câu chúc phương pháp", sáng tạo ra "Thủy mặc nhạt, bút ý thanh nhuận" phá mặc sơn thủy, là vì tả ý chỉ ****.

Đương nhiên, đây chỉ là đồng đảo thuyết pháp nhất.

Loại này bút pháp truyền lưu phát triển đến thời Ngũ Đại, lại có từ rộn ràng khai sáng "Đặt bút pháp", đề mà vẽ phác thảo tranh hoa điều, là một loại mặc sắc dữ nhạt màu đem kết hợp thủ đoạn.

Lại đến Bắc Tống trong năm, Tô Thức biểu ca văn cùng, lấy " mặc trúc đồ " nổi tiếng hậu thế, xem như tại tả ý vẽ lên lại đi về phía trước một bước. Nhưng tả ý họa chân chính hưng thịnh, lại muốn tại Minh triều sau.

Trở mã đến Bắc Tống Tuyên Hòa thế hệ này, tả ý họa không phải là không có, chỉ là cũng không phổ cập ra, nói trắng ra là, càng giống là ngàn năm về sau những cái kia tiền vệ nghệ thuật đồng dạng, không phải là đại đa số nhân có thể tiếp nhận.

Tống Triều mạch văn hưng thịnh, sĩ Lâm Chi đang lúc vắng lai hữu độ, trọng văn khinh võ đang lúc tôn trọng chính là một loại nhạt Nhã Thanh đất tiền phong cách, nhất là đến Huy Tông này một khi, viện họa phong cách lại càng thêm hướng uyển chuyển hàm xúc thanh lệ đường từ trên tầu, điểm này, từ sau thế chỗ truyền lưu Huy Tông bản thân họa tác tự có thể thấy được rõ ràng. Loại kia văn chương trong đó quý khí bức người hương vị, thật sự là mấy ngàn năm đã hàng có rất ít người năng họa cho ra.

Nhi tả ý loại này bút pháp, dữ tranh cung đình thật sự là trông đánh xuôi, kèn thổi ngược. Một cái hoa lệ mịn màng, một cái hào phóng phóng đảng; một cái bút vận công nhân kính, một cái thẳng thần phát biểu suy nghĩ trong lòng; một cái chú ý chính là hình dạng cùng tinh thần gồm nhiều mặt, một cái khác theo đuổi là ý tại bút trước. Có thể nói khác xa rồi.

niên đại họa sĩ, nhất là tại Tuyên Hòa họa Viện Trường lâu chịu tranh cung đình chìm đắm các họa sĩ, có lẽ cũng khá ngẫu nhiên thường thức một chút viết chữ đơn ý lãng mạn hương vị, thế nhưng là đối mặt với Sở Phong này một bức gần như vu viết kép ý múa bút chỉ tác, liền đa thiếu có chút... Vô pháp thường thức.

"Này... Ta xem bất quá chính là lung tung vẽ lên vài nét bút, liền nhân vật đều thấy không rõ. Ngược lại là cùng ba tuổi tiểu hài tử tiện tay vẽ xấu không sai biệt lắm."

"Ta xem vậy thì, hoàn toàn vô pháp lý giải như vậy họa tác tại sao lại trúng tuyển, căn bản chính là nửa phần họa công lao cũng không nói! Cầm tại trước mắt, ta đều thay hần cảm thấy mất mặt!"

"Không phải là nói đùa sao. Như vậy họa tác thật sự có thể đẹp như tranh viện? Nhà của ta kia năm tuổi đệ đệ họa tác đều bi càng tốt không ít! Sớm biết đề cho hần cũng tới cuộc thi!"

"Người đắc biết rõ ràng chút, quang họa thành như vậy là sẽ vô dụng thôi. Đầu tiên người đắc dâng vừa ra khổ nhục kế, để cho người khác đâm người một đao, sau đó lại tìm một cái cuộc thi thì giá trị thủ vệ bình, hướng người họa tác trên gọi một bình trà thủy!"

"Haaa...! Ta xem như đã minh bạch. Tại sao lại hữu như vậy vừa ra trò khôi hài. Chắc hẳn Sở Phong này lúc trước họa tác cũng là như thế như vậy, đồng dạng khó coi. Dứt khoát liền hợp lực diễn xuất như vậy một tuồng kịch, lại tiêu phí một phút đồng hồ thời gian tới lung tung về xấu, sau đó từ chối nói là thời gian không đủ, thế cho nên tư... Haaa...! Thật sự là thông minh tuyệt đỉnh a!"

"Vậy ta tự không rõ, này Sở Phong tại phiên lâu đêm hôm đó, không phải là đã từng họa qua một bức "mỹ nhân đồ" sao? Kia "mỹ nhân đồ" cũng là lực áp Hà Quân Hạo cùng Tiêu Đình, như thế nào hiện giờ lại trở thành bộ dạng này bộ dáng?"

"Người là đang nói đùa sao? Phiên lâu đêm hôm đó đi qua, rất nhiều người cũng biết. Lúc ấy để cho mọi người vẽ tranh, cũng không có quy định tại trước mắt bao người hoàn thành. Nói một cách khác. Ai biết kia "mỹ nhân đồ" đến cùng phải hay không Sở Phong làm? Theo ta thấy, rất có thể đây chính là hẳn xin một người viết thay, sau đó giả mạo là kia bức "mỹ nhân đồ" tác giả."

"Lời này của người rất có đạo lý. Bằng không mà nói, này Sở Phong tham gia khoa khảo thí vì sao không tuyển chọn nhân vật khoa, nhi phải báo khảo thí sơn thủy khoa đầu này? Nhất định chính là vì che dấu sự thật này!"

"A, hẳn cho là hẳn rất thông minh sao, chuyện cho tới bây giờ không phải là lộ ra chân tướng!"

"Thật sự là trời xanh có mắt a! Bất quá nói lại, các người có nghe qua hay không kia cái thuyết pháp, ngay cả có quan Hà Quân Hạo. Có người nói, ngày đó căn bản cũng không phải Hà Quân Hạo muốn giết Sở Phong. Nhi là bởi vì hẳn phá vỡ Sở Phong nói dối, cho nên Sở Phong thiết lập một cái (ván) cục, gây ông đập lưng ông, vu hãm Hà Quân Hạo. Cũng không biết là thật hay giả."

"Là thật hay giả ai cũng khó mà nói. Thế nhưng là hiện giờ trước mắt đồ vật là tất cả mọi người có thể làm chứng kiến. Sở Phong này kỹ năng vẽ, ha ha, mọi người đều thấy được, ta cũng không có gì có thể nói rồi..."

Nghị luận tương tự, từ bức họa bị vạch trần trong nháy mắt tự rền vang, nhao nhao tạp tạp phảng phất tuyệt rồi. Từ bốn phương tám hướng xông tới, ồn ào náo động trần.

Trong chuyện này lời nói, Sở Phong tự nhiên có thể nghe được, có chút nghe không rõ, cũng bị mặt khác có thể nghe rõ che dấu.

Mọi người xem hướng ánh mắt của hẳn có chút cổ quái, cũng có trực tiếp toát ra một lượng xì mũi coi thường bộ dáng, nhất là bạch nghệ hai vị chi hầu, dùng quái gở thanh âm sợ hãi than.

"Ta lão thiên gia! Này thật sự Sở Phong họa tác sao? Có thể hay không cảm nhảm?"

"Cái gì, không có lấy thác? Như vậy kỹ năng vẽ cũng có thể tại phiên lâu đoạt được đệ nhất danh sao? Bạch huynh, là người ta hai người tầm mắt quá mức thấp kém sao? Càng nhìn không ra tranh này hảo..."

Thanh âm của bọn hẳn rất lớn, rốt cuộc nguyên bản chính là ý định làm một hồi trò hay xem.

Trước tương sự chú ý của mọi người tập trung đến trên người Sở Phong, không hiểu làm ra một loại thiên hô vạn hoán mới ra bầu không khí. Chẳng qua là khi họa tác giống như nữ nhi gia màn che chân chính bị vạch trần, loại này chênh lệch Cảm, đủ để khiến cho càng lớn gọn sóng. Huống chi, còn có hai vị này ở trong đó trợ giúp...

Toàn bộ thánh phong đường tại ngăn ngừa trong nháy mắt biến thành chợ bán thức ăn, mọi người thảo luận ngữ cũng bắt đầu càng ngày càng cực đoan, từ lúc ban đầu kinh ngạc biến thành nghi vấn, lúc sau nghi vấn biến thành phẫn nộ. Vì vậy mọi người nhìn về phía Sở Phong mục quang, cũng liền càng cổ quái.

Đứng ở một bên Sở Tài nhìn nhìn bức họa kia, lại nhìn một chút tức giận đám người, khề nhều mảy, cũng không có gia nhập vào lên án công khai đội ngũ bên trong.

Sắc mặt Tiêu Đình trắng, có người gom góp qua đối với hẳn nói: "Tiêu huynh cũng là bị Sở Phong này che mắt sao! A, nhân vật như vậy mà xuất hiện ở trong chúng ta, còn giả trang ra một bộ hết sức lợi hại bộ dáng, thật là khiến nhân buồn nôn!"

Tiêu Đình không nói gì, hẳn chợt nhớ tới rồi mới Sở Phong câu kia "Hà tất tai bay vạ gió" thuyết pháp, nội tâm vì loạn, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nghĩ cái gì.

Sở Phong này bức họa... Tiêu Đình là thực vô pháp lý giải. Lúc trước Sở Phong chỗ họa sơn thủy, hẳn cũng là gặp qua, thậm chí không chỉ một lần. Mặc dù không có "mỹ nhân đồ" kinh tài tuyệt diệu như vậy, nhưng là tuyệt đối là rất tốt họa tác, bì tài hoa của mình cao hơn vài phần.

Thế nhưng là hiện giờ trước mắt này một bức. Thật sự là... Xem không hiểu. Như vậy họa pháp, quá tùy tiện, chưa từng gặp qua, thậm chí chưa từng nghe nói qua.

Tại sao phải họa thành này bức bộ dáng? Tiêu Đình hoàn toàn không thể lý giải. Cho dù là cuộc thi thì thời gian còn lại quá ít, chỉ cần hơi hơi thu nhận công nhân bút pháp họa một thứ đại khái, nếu có may mắn, quan gia cũng có thể từ trông được xuất kỹ năng vẽ dư hương vị đến đây đi. Hà tất như thế, đây quả thật là quá mức... Xuất chúng.

Xuất chúng không nhất định đều là hảo. Trước mắt này một bức, đối với Tiêu Đình mà nói, thật sự là có chút khó có thể tiếp nhận.

Nhi Vương Học Chính nơi này, hẳn sớm đã xem qua những cái này họa tác, thời điểm này tự nhiên sẽ không lại một lần nữa bị chấn kinh đến, chỉ là đối

với trước mắt loại tình hình này, hẳn với tư cách là tình cảnh trong đó cực kỳ có thân phận địa vị nhân, không có khả năng buông tay bất kể.

Chỉ là Vương Học Chính nhìn bạch nghệ hai vị chi hầu nhất nhân, cũng không có quân được rất gấp cắt. Hắn nghe bên tai đủ loại nghị luận, một mực đợi đến loại này ngôn luận càng ngày càng long trọng, lên men về sau. Mới ho nhẹ một tiếng, nhúu mày, đưa tay vỗ vỗ cái bàn: "An tĩnh! Còn thể thống gì!"

Cách Ly Vương học chánh gần mọi người đi trước đình chỉ nghị luận, nhi loại này an tĩnh càng truyền càng xa, mấy hơi thở, toàn bộ đường lớn rốt cục an tĩnh lại, có thể một lần nữa nghe được tiếng gió.

"Các ngươi từng cái một cũng đều là đọc sách thánh hiền lớn lên, ở chỗ này giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng đều nghị luận, tự không biết là hữu nhục nhả nhục sao!"

Vương Học Chính mở miệng lời có chút trọng, trong khoảng thời gian ngắn. Tất cả mọi người đành phải nín thở ngưng thần, không dám lần nữa nhiều hơn nghị luận. Chỉ là ngoài miệng không nói, lại ngăn không được nhìn về phía Sở Phong mục quang.

Sở Phong đứng ở, quả thật có một loại đứng ngồi không yên cảm giác. Vạn phu chi tư vị cũng không hơn gì. Chỉ là may mà, hắn đa thiếu có chút thói quen, vì vậy cũng không hề hữu quá nhiều tâm tình từ trong lòng hiển hiện.

Loại này thói quen còn muốn từ hắn khi còn bé tao ngộ Thuyết Khởi. Thanh thiếu niên nguyên bản chính là một cái rất thần kỳ tồn tại, bọn họ làm được chân chính "Bãi trừ đôi lập", chỉ cần phát hiện có người khác cùng mọi người không đồng dạng như vậy thời điểm, loại này bài xích Cảm sẽ tăng lên đến hành động cao độ. Bắt đầu làm một ít mủi phần thanh thiếu niên sự tình.

Sở Phong khi còn bé trôi qua chưa tính là mệnh đồ làm nhiều điều sai trái, chi bất quá, con đường hắn đi đích xác dữ đại đa số hải tử bất đồng. Từ lúc ban đầu cha mẹ ly dị, càng về sau trầm mê ở quốc họa họa vẽ, khảo thí nghệ thuật sinh... Những cái này tại đại nhân xem ra cũng không có cái gì đặc thù lựa chọn dữ hành vi, tại người thiếu niên trong mắt, lại đủ để trở thành một loại nhảm vào lý do.

Đây là một loại không hề có nguyên do bài xích tâm lý, rồi lại từ thật rất nhỏ niên kỷ bắt đầu liền tồn tại.

Lúc nhỏ, bọn nhỏ cấp thiết muốn cùng người khác đồng dạng. Lớn lên, lại bắt đầu bức thiết truy tìm chính mình chỗ đặc biệt.

Nếu như một mình xách xuất ra xem, đây là tại là một loại mặc danh kỳ diệu Logic. Khả chính là loại Logic này, ảnh hưởng tới đại đa số nhân.

Sở Phong đang tìm thường thiếu niên trong mắt, có chút đặc biệt. Vì vậy loại này đặc biệt, để cho hắn gánh chịu không ít châm chọc khiêu khích dữ kỳ lạ mục quang.

Có lẽ không đến mức giống như bây giờ tình hình, nhưng rốt cuộc hắn là hữu kinh nghiệm, cho nên đối mặt tình cảnh này thời điểm, hắn còn không đến mức như người bình thường như vậy không biết làm sao hoặc là trực tiếp tan vỡ.

Sở Phong chỉ là điềm nhiên như không có việc gì đứng ở nơi đó, nghe những người này nghị luận, suy nghĩ xem kỹ lấy bạch nghệ hai vị chi hầu châm ngòi, cùng với, Vương Học Chính Vương đại nhân loại này cũng không vội vã ngăn trở.

Hắn không phải là hiểu lắm những cái này đấu tranh dữ mạch nước ngầm tuôn động, nhưng cũng không đại biểu hắn nhìn không hiểu.

Họa tác sự tình đối với Sở Phong mà nói, ngược lại trở nên rất đơn giản, các người xem không hiểu, điềm này, ta cũng không có cách nào. Nhưng rất rõ ràng, Huy Tông bản thân là hiểu, này, cũng đã đủ rồi.

Chỉ cần có thể ôm lấy Huy Tông bắp chân, không có ai động được hắn.

Bất kể thế nào thuyết, điềm này, Sở Phong là mủi phần sáng tỏ.

"Sở Phong, ngươi có lời gì muốn nói sao?"

Thính phong đường đã an tĩnh lại, Vương Học Chính hơi hơi thở dài, trong ánh mắt dẫn theo chút thương cảm nhìn về phía Sở Phong.

Sở Phong mỉm cười, nhẹ nhàng khom người: "Lời bình chỉ kịp, Sở Phong nào dám nhiều lời."

"Ngươi vẽ ra vật như vậy, còn muốn để cho Vương Học Chính tới lời bình sao? Thật sự là quá không biết xấu hổ!"

Một người lòng đầy căm phẫn họa đệ tử nói.

"Nếu như ngươi còn có chút tự mình hiểu lấy, cũng sắp chút cút ra viện họa, chủ động chào từ giả, cũng tỉnh lấy cho chúng ta viện họa mất mặt!" Có người lên tiếng phụ họa.

Tiêu Đình cau mày, cắn cắn bờ môi. Hắn tại đánh giá địa vị của mình dữ lực ảnh hưởng, nếu như mình mở miệng, có thể cứu vãn Sở Phong đa thiếu. Hay là thật sự hội như theo như lời Sở Phong như vậy, mình cũng bị hắn tai bay vạ gió, kéo kéo vào bọn này tình xúc động phần nộ vũng bùn...

Thế nhưng là nếu như không quan tâm, như vậy bỏ mặc hạ xuống. Rất có thể, Sở Phong hôm nay thật sự sẽ được bị ép chào từ giả... Đối mặt như vậy tình trạng, mình rốt cuộc ứng nên làm thế nào cho phải?

Trái tim bịch bịch nhảy lên, Tiêu Đình đầu óc tại ngẩn ngời thời gian ở trong đã lướt qua quá nhiều đồ vật. Xử lý những chuyện này phương án, biện pháp, có thể thực hiện trình độ, khả năng kết quả... Quá nhiều đồ vật bản năng đồng dạng trong đầu chạy, bỗng nhiên ý thức được cái gì, trái tim của Tiêu Đình mãnh liệt một hồi co rút nhanh.

Sở Phong sư huynh Phó Nhạc Hòa không ở nơi này, nếu như hắn ở đây, lấy hắn đài chiếu chức quan dữ lực ảnh hưởng, có lẽ còn có thể vấn hồi một ít cục diện. Thế nhưng là hắn không tại này... Vì cái gì, hội trùng hợp như vậy?

Không! Nào có cái gì trùng hợp? Đây hết thấy, đều là một hồi an bài!

Tiêu Đình nghe được trái tim của mình rò nhảy hai nhịp, sắc mặt hắn bắt đầu chuyển tiếp đột ngột, càng ngày càng trắng xám.

Chẳng qua là đẹp như tranh viện ngày đầu tiên, bọn họ tiếp xúc vừa đến, cũng không phải đơn giản nhân sự đi đi lại lại, mà là viện hoạ bên trong.. Đẳng tranh.

Tay chân trong nháy mắt trở nên lạnh buốt lạnh buốt, Tiêu Đình bỗng nhiên minh bạch, chính mình tại dưới bức này tình huống hoàn toàn không thể mở miệng, cũng không thể làm bất cứ chuyện gì.

Hắn nhìn xem ngồi ở chỗ kia Vương Học Chính, lại nhìn một chút một bên bạch nghệ hai vị chi hầu, nội tâm một lần nữa phác hoạ toàn bộ cục diện, bỗng nhiên đã minh bạch, cái gì gọi là "Gây ông đập lưng ông".

Tiêu Đình không có bất kỳ biện pháp nào, hắn không làm được bất cứ chuyện gì. Nếu như hắn hiện tại mưu toan tương trợ Sở Phong, như vậy, hắn tất nhiên sẽ bị nhận định vì là đứng ở Vương Học Chính mặt đối lập nhân..

Hắn sớm đã nghe nói qua viện hoạ bên trong sóng ngầm mãnh liệt, chỉ là không có nghĩ đến, nguyên lai đã đến loại tình trạng này.

Đây là một cái tử cục, cũng là một cái kết cục đã định.

Sở Phong căn bản cũng không có bất kỳ đường ra.

Tiêu Đình vô lực khư thay đổi gì, chuyện cho tới bây giờ, hắn cái gì, đều không làm được.

Hắn cách đám người, dùng xin lỗi ánh mắt nhìn Sở Phong nhất nhãn. Hắn nghĩ đến, hiện giờ cục diện này, Sở Phong tốt nhất có thể chủ động chào từ giả, bằng không hắn sắp sửa đối mặt chế ngạo dữ chỉ trích, e rằng nếu so với trận bão còn mãnh liệt hơn chút.

Thế nhưng đương nhiên, Sở Phong cũng không có chào từ giả ý định.

Sở Phong cười cười, muốn nói cái gì đó. Chỉ là còn chưa kịp mở miệng, đã bị một người khác đoạt lấy trước...

"Ha ha! Nơi này thật náo nhiệt."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lãm họa thánh phong bốn

Cái gọi là viện hoạ phái chi tranh, nếu quả thật suy cho cùng khư lục lợi ra khư, có thể tìm được manh mối có lẽ sẽ quá mức lộn xộn.

Hiện giờ này một vị Ngô đại học sĩ, thân ở tại trên vị trí này đã đem gần hai mươi năm. Loại này ổn định đến gần như ngưng kết tiết tấu, bởi vì hắn dần dần già đi, một mực bị rất nhiều người nắn nà, nhớ kỹ, rất nhiều trong thâm tâm gọn sóng dữ tranh đấu, cũng bởi vì thời gian trôi qua nhĩ từng điểm từng điểm bị tróc bong xuất ra, gần như muốn bày ra trên mặt bàn.

Dựa theo chính quy **, đại phu thất tuần nhĩ trí sĩ. Hiện giờ vị Ngô này Đại học sĩ, đầu năm chuyển sau đó đi tới đã bảy mươi hữu nhị. Hai năm qua trong đó, hắn mấy lần lên lớp giảng bài cáo ốm từ quan, cũng bị Huy Tông cho phủ định, kỳ trung nguyên do đủ loại ngược lại đơn giản, không có gì hơn Ngô đại học sĩ rất không ai trở nên rõ ràng Huy Tông mạch đập, hầu hạ quan gia cực kỳ thoải mái, cũng liền không nỡ bỏ vị này lão gia tử về nhà.

Huy Tông bản thân đương nhiên là như thế nào thoải mái làm sao tới, lại khó tránh khỏi khổ Vương Học Chính này nhất phe phái nhân.

Mặc dù không có cái gì bên ngoài đồ vật làm bằng chứng, thế nhưng là Vương Học Chính cơ hồ là tiếp nhiệm viện hoạ viện trưởng không có hai nhân

tuyển. Lại cứ Vương Học Chính tại học chánh trên vị trí làm mười ba năm, không có hai nhân tuyển cũng trở thành mười ba năm, mắt nhìn mình đều nhanh hướng 60 tuổi chạy, trên đầu này một vị còn không có thói vị nhượng chức ý tứ, Vương Học Chính đã sớm cảm thấy nội tâm cùng đè ép một tảng đá tựa như, toàn thân không thoải mái.

Hắn thoải mái hay không hay là tiếp theo, trọng yếu nhất, là hắn bên người chiếm giữ lên những người kia.

Một cái thể lực sở dĩ có thể trở thành thể lực, cũng không phải là bởi vì đầu lĩnh vị nào cỡ nào cỡ nào lợi hại, cỡ nào cỡ nào có tài cán. Thể lực hùng vĩ hay không, hữu lực hay không. Chân chính khởi tính quyết định tác dụng, là cấu thành thể lực mục đích của những người này tính.

Tại phó vị ngồi mười ba năm. Bên người Vương Học Chính sớm đã tụ tập nổi lên không ít nhân. Có được thời gian lâu như vậy tới làm mưu đồ, hữu rất nhiều thứ. Nói ví dụ đại Vương Học Chính lên làm Đại học sĩ, ai ngồi trên học chánh vị trí, ai quan thẳng một cấp tới làm nghệ học đại nhân, các loại các loại đồ vật, cũng sớm đã an bài không sai biệt lắm.

Nói trắng ra là, thứ này có điểm giống mỹ kịch " bài phòng " bên trong tuyển cử. Một cái đảng phái doanh đắc tranh cử, tất cả chức vụ tất cả đều bị một lần nữa tẩy bài, an bài xong xuôi. Vương Học Chính chỗ đối mặt tình hình, cơ bản cũng là như thế.

Nói một cách khác. Không đơn thuần là hắn nhìn lên lấy Đại học sĩ vị trí nhìn lên mười ba năm. Phía sau hắn những cái kia tuyển ≤≤, chọn đi theo hắn, tuyển đội đứng mọi người, cũng trông mong mà đối đãi mười ba năm.

Một người chờ đợi có lẽ không coi vào đâu, thế nhưng là nếu như loại này người của chờ đợi mấy tầng nhiều, loại chờ đợi này, sẽ dần dần chuyển hóa thành một loại "Hắn là", cùng với một loại "Vì cái gì vẫn còn ở đợi" chất vấn.

Huống chi, Ngô đại học sĩ cũng đã bảy mươi hai... Đây gần tới trong thời gian hai năm, tương tự bạo động tâm tình tại viện họa Việt Hoa tụ họp càng nhiều, tính đến hiện giờ. Đã biến thành một loại gần như vụ nộ khí kỷ năng miễn cách chờ đợi công kích trạng thái.

Thế nhưng bọn họ cũng không dám chân chính đối Ngô đại học sĩ, bởi vì này một vị dù sao vẫn là bọn họ người lãnh đạo trực tiếp, hơn nữa là quan gia tự mình sai khiến nhân vật, làm bằng sắt Đại học sĩ. Ai dám đụng này chấn nam tường?

Thế nhưng là đối với Ngô đại học sĩ này nhất phái nhân, thủ đoạn tự không cần khách khí như vậy.

Hiện giờ tình hình, rất rõ ràng. Sở Phong bị vạch đến Ngô đại học sĩ phe phái trong.

Đây là một kiện rất mặc danh kỳ diệu sự tình, bởi vì liên Sở Phong mình cũng không có thấy rõ toàn bộ viện họa diện mạo. Thậm chí ngay cả viện họa đến cùng có mấy cái nhà xí, mấy trăm viện lạc cũng không biết rõ, hắn đã bị mọi người đẩy tới một cái phái bên trong. Hơn nữa bị đã coi như là mọi người công kích đối tượng.

Sở Phong đích xác rất không minh Bạch Phát đã sinh cái gì, về phần đảng phái tranh chấp các loại đồ vật, hắn còn không có trải qua, thậm chí cũng chưa bao giờ hướng cái hướng kia nghĩ tới.

Hắn cũng từng nghe nói qua nghệ thuật lĩnh vực đủ loại tập tục xấu, như là ngàn năm về sau thi họa vòng tròn, học viện phái, quan liêu nhất mạch, rất nhiều thứ đều đem đơn thuần nghệ thuật thay đổi hết sức phức tạp. Đương nhiên, loại tình hình này cũng không đơn giản ở trong nước như thế, hải ngoại cũng giống như vậy, từng cái nghệ thuật phòng khách giúp nhau gạt bỏ, nghệ thuật lưu phái ở giữa tranh đấu gay gắt... Rất nhiều thứ đều lách vào tại một chỗ, thật sự muốn giống như Trình Nguyên tiên sinh như vậy, bảo trì nghệ thuật thuần túy tính, đích thực là một kiện rất khó chuyện rất khó.

Cho nên Trình Nguyên tiên sinh lựa chọn rất đơn giản, hắn cũng không đặt chân này mảnh thổ địa. Hắn nghệ thuật, cùng những người khác không quan hệ, dù nghệ thuật vòng tròn không quan hệ, thậm chí, dù toàn bộ thế giới không quan hệ.

Trình Nguyên tiên sinh lựa chọn tương chính mình cô lập, tới bảo trì chính mình thuần túy, cùng với chính mình văn chương thuần túy.

Hắn tương chính mình biến thành một tòa đảo hoang, dùng cái này tới không bị người khác ảnh hưởng, cũng không để cho mình chịu ngoại giới quấy nhiễu. Nhưng giá lớn ngay ở chỗ, không có giao lưu sẽ rất khó sản sinh đột phá, lại còn, không có giao lưu, Trình Nguyên tiên sinh cũng sẽ không vì ngoại giới biết.

Yên lặng vô danh, rồi lại di thể độc lập.

Đây là một loại rất khó khăn lựa chọn, cũng là một loại người bình thường rất khó đi thông đạo đường..

Sở Phong tự hỏi không có loại kia kiên cố tâm niệm, hơn nữa, hắn cũng hi vọng tại chính mình khó được gặp gỡ bên trong, nhìn nhiều một ít đồ vật, làm nhiều một ít đồ vật.

Hắn rốt cuộc còn rất tuổi trẻ, rừng sâu núi thẳm ẩn cư ngao thế cảnh tượng, Sở Phong tuy thích, nhưng cảm giác đặc, mình còn có rất nhiều thời gian có thể đi làm.

Có lẽ, đến bốn mươi năm mươi tuổi, xem lần trong thế tục người với người phong cảnh, lại mang theo một nhà già trẻ tùy ý du dương, hôm nay Đông Sơn nơi ở ẩn, ngày mai Tây Hải thả thuyền. Trời sáng khi trong thì liên khúc thủy lưu Thương, nhất thoa yên vũ thì liên ngâm Tiêu từ hành, mạn Thiên Phong vũ thì liên ý nam cửa sổ lấy gửi ngao, đêm khuya vắng người xử liên trú trượng thính giang thanh. Vậy đại khái, chính là Sở Phong chỗ cho rằng, nhất trọn vẹn nhân sinh.

Bất quá, Sở Phong còn chưa tới kia cái niên kỷ, cho nên, hắn còn phải đứng ở chỗ này, đứng ở trước mặt mọi người, dù cho vạn phu chi, hắn cũng như trước muốn kiên trì, làm mấy thứ gì đó.

Hắn hơi hơi thờ dài, nhẹ nhàng cười cười. Tuy không rõ trước mắt một màn này phát sinh nguyên nhân căn bản ở nơi nào, nhưng biện pháp ứng đối, luôn là có.

Chỉ bất quá, có người ở Sở Phong lúc trước đoạt lấy trước...

"Ha ha! Nơi này thật náo nhiệt."

Từ trong đám người cho ra một nhân, một thân viện hoạ đài chiếu quan phục, không mang mũ quan, cho nên uy nghiêm bên trong cũng hiện ra vài phần nhẹ nhõm tùy ý.

Viện hoạ bên trong nhân tự nhiên là nhận thức loại này quan phục, vội vàng tránh tránh ra một lối đường tới, nhao nhao thi lễ.

Sở Phong nhìn nhìn người tới gương mặt. Trong nội tâm hơi hơi ngạc nhiên, không biết hắn tới đây mục đích. Nhưng là khom người vái chào, kêu một tiếng: "Trương Đại Nhân."

Trương Phụng chỉ trương đài chiếu. Ngày đó phiên lâu bình phán nhất, từ ngày đó về sau cũng một mực ở hướng chính mình tốt như thế, nguyên do trong đó, Sở Phong đương nhiên rõ ràng sáng tỏ.

Trương Phụng chỉ là biết được ngày đó tình hình nhân, trong đó đủ loại bí ẩn, Huy Tông trò chơi cử chi, hắn là hoàn toàn minh bạch. Hắn vào lúc đó đi ra, đến cùng nghĩ phải làm những gì, Sở Phong tự nhiên đoán được.

Vì vậy Sở Phong nhìn nhìn hắn. Cảm tạ cười cười.

Trương Phụng hình dạng giống như lơ đãng khẽ gật đầu.

Thế nhưng, Vương Học Chính thấy được Trương Phụng chỉ thời điểm, lại không khỏi nhíu mày lên. Thế nhưng đều là rất nhỏ bé biểu tình, rất nhanh, Vương Học Chính liền cười rộ lên, vẻ mặt ôn hoà hướng những người mới giới thiệu: "Vị Trương Phụng này chỉ trương đài chiếu, cũng là các người tiền bối. Trương đài chiếu cực người lương thiện vật, các người ngày sau nếu là có thể đạt được hắn một ít chỉ điểm, cũng là tương đối phúc phận."

Trương tên Phụng Chi tại Đông Kinh nội thành cũng coi như có chút danh tiếng. Thời điểm này những người mới nhao nhao chào, hơi có bạo động.

"Vừa tấn cấp họa đệ tử vừa tới, người chẳng lẽ lại cũng là chạy tới cướp người sao? Ha ha! Các người nhân vật viện năm nay người mới cũng bất quá ba người, nếu người là hướng nơi này vừa đứng. Sợ là cái khác chỉ hầu dữ cung phụng tất cả đều muốn tay không mà về." Vương Học Chính có chút sờ không rõ Trương Phụng chỉ đột nhiên xuất hiện ý tứ, thời điểm này tùy ý trêu ghẹo một câu.

Nếu như dựa theo phái đã nói, Trương Phụng chỉ xưa nay là đứng ở Vương Học Chính bên này. Thế nhưng là hiện giờ hắn xuất hiện. Lại cắt đứt mọi người đối Sở Phong lên án công khai, này không khỏi để cho Vương Học Chính có chút khó hiểu. Cũng có chút lo lắng.

"Không dám không dám, ta nào dám cùng chư vị cướp người?" Trương Phụng chỉ cười ha hả mà nói: "Chẳng qua là xa xa nhìn bên này náo nhiệt, cho nên tới đây nhìn xem mà thôi, các người đại cũng không tất quan ta. Ha ha, ta cùng với Sở Phong Sở lang quân tại phiên lâu cũng là có duyên gặp mặt một lần, hiện giờ hắn cũng vào viện hoạ, ta tự nhiên cũng phải tìm hắn ôn chuyện. A, đây là Sở lang tại họa khoa cuộc thi thi làm họa sao?"

Lời vừa nói ra, bạch nghệ hai vị chỉ hầu không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết đạo Trương Phụng chỉ đánh chính là cái gì bản tính, vì vậy mục quang chạy hướng trên người Vương Học Chính, muốn đạt được một chút chỉ điểm.

Bọn họ lại không biết, Vương Học Chính mình cũng chính là lòng tràn đầy nghi hoặc. Này vừa ra an bài tự nhiên là hắn đồng ý, thế nhưng là kỳ trung cũng không có thảo luận qua Trương Phụng chỉ nhân vật an bài.

Nguyên bản toàn bộ kế hoạch đều là dữ Trương Phụng chỉ không quan hệ, thời điểm này hắn như vậy thân nhiên đi tới, cười ha hả cắt đứt mọi người đối Sở Phong lên án công khai, rồi lại lại cứ nói đến phiên lâu sự tình, cũng không biết kỳ trung đến cùng tính toán điều gì.

Wang Học Chính khẽ nhíu mày, nhưng bây giờ không tốt lập tức mở miệng, chỉ còn chờ Trương Phụng chỉ nói sau.

Chỉ thấy Trương Phụng chỉ đi lên trước, dò xét cẩn thận Sở Phong bức họa sơn thủy kia, sau một lát, khẽ gật đầu, cười hỏi: "Bức này bút pháp quả thực hiếm thấy, nếu như ta không có nhớ lầm, trước kia đang lúc văn Đồng Văn dữ có từng kinh dùng loại này bút pháp họa qua mặc trúc, kỳ trung tấn mạn rồi lại có phản giáng ý cảnh, bút pháp dữ tầm thường lỗi về tí mĩ mười phần bất đồng... Quan gia từng khen qua văn cùng mặc trúc, chỉ là văn dữ khá qua đi, bức này văn chương đã không còn nữa thế gian, không nghĩ tới vậy mà tại Sở lang nơi này còn có thể tái hiện."

Trương Phụng chỉ một đoạn này, dẫn tới mọi người một hồi ồn ào.

Đây cũng không phải là đùa cợt, hắn những lời này ý tứ nói đúng là, trước mắt này bức họa cũng không phải không tốt, mà là thật tốt quá các người xem không hiểu!

Liên quan gia đều đã từng tán thưởng qua họa phong, kia dĩ nhiên là là hết sức lợi hại đồ, các người những người này lại vẫn dám ở chỗ này chỉ trích, đây là bao nhiêu bất kính?

Trương Phụng chỉ nghe bên tai không ngừng hút không khí thanh âm, kinh ngạc thanh âm, khóe miệng hiển hiện khởi một vòng nụ cười. Hắn thừa thắng xông lên, đón lấy cười nói: "Không thể không nói, nếu không là quan gia tuyển Sở lang này bức họa trùng cử, ta sợ là vĩnh viễn cũng không thể nhận thức loại này bút pháp chỗ tuyệt vời. Ha ha! Ta không biết người khác, ta Trương Phụng chỉ chính là tục nhân một cái, xem đồ vật tầm mắt vẫn luôn mười phần rẻ tiền, quá mức cao đoan đồ vật cũng liền xem không hiểu. Bất quá may mà hữu quan gia, quan gia tuyển ra tới đồ vật tự nhiên là không sai được, chúng ta những cái này viện họa trong nhậm chức nhân, cũng chỉ là đi theo quan gia con đường nhắm mắt theo đuôi cũng chính là. Chư vị, có phải hay không cũng cho rằng như thế đâu này?"

Không có ai chú ý tới, Vương Học Chính cầm lấy cái ghế tay vịn tay phải đã nổi gân xanh. Nhưng biểu hiện ra, hắn chỉ nhìn lấy Trương Phụng chỉ, sắc mặt bình tĩnh.

Bạch nghệ hai vị chi hầu cũng đã minh bạch trương ý tứ của Phụng Chi, nhưng lúc này nhìn về phía người sau biểu tình lại vô cùng phức tạp.

Bên ngoài, bởi vì Vương Học Chính là nhân vật viện xuất thân, cho nên nhân vật viện những cái này nghệ học, đãi chiếu các loại quan viên, đều là Vương Học Chính này nhất phái nhân vật.

Trên thực tế, Vương Học Chính dữ Trương Phụng chỉ xưa nay quan hệ đều là rất không tệ, thế nhưng là hiện giờ trận này, lại tương đương với Trương Phụng chỉ công khai chọc Vương Học Chính một đao. Nhi nguyên do trong đó, ở đây, chỉ hữu cực thiểu số người biết được mà thôi.

Tiêu Đình nhìn nhìn cấp tốc thay đổi cục diện, trợn mắt há hốc mồm đồng thời lại không khỏi nghĩ tới loại nào đó khả năng, trái tim mãnh liệt nhảy dựng, trong đầu tới lui vận chuyển câu kia "Quan gia tuyển ra tới đồ vật tự nhiên là không sai được", tới tới lui lui, vì vậy trở mắt tại nơi này.

Trương lời của Phụng Chi đã đầy đủ trắng ra, toàn bộ thính phong trong nội đường trong lúc nhất thời lặng ngắt như tờ.

Không người nào dám lại đứng ra nói cái gì, thậm chí ngay cả thấp giọng nghị luận cũng đều bởi vì một câu nói kia nguyên nhân mà bị hoàn toàn giảm đi.

Hắn chất vấn thoát nhìn hồi hốt, khả trong đó nội dung lại quá mức sắc bén. Đây là một cái thiên đại mỗ, ai dám nói thêm nữa một câu, liền không thể thiếu bị cài lên "Dữ quan gia đối đầu" chụp mũ, loại này trầm trọng đồ vật, là không ai có thể gánh chịu đắc khởi. Vương Học Chính cũng không thể.

Không phải là không có nghĩ tới điểm này, cho nên tại Vương Học Chính nhất phái người chỗ phác họa kế hoạch, chỉ là mọi người hợp nhau tấn công, kể một ít tương đối kịch liệt ngôn từ, để cho Sở Phong gia hòa này chủ động chào từ giả là tốt rồi.

Loại phương pháp này ngược lại là ngàn năm về sau xí nghiệp sa thải công nhân biện pháp không sai biệt lắm, vì để tránh cho khai trừ công nhân tạo thành tiền đề bù các loại, xí nghiệp cũng không trực tiếp ra mặt khai trừ, mà là tại các mặt bắt đầu làm một ít làm cho người ta làm khó sự tình, khiến cho công nhân cuối cùng chịu không được, chủ động chào từ giả.

Vương Học Chính trí tuệ sớm đã vận dụng nổi lên loại này chiêu số, chỉ bất quá, mặc dù những cái này châm chọc khiêu khích lại kịch liệt, mặc dù Trương Phụng chỉ cũng không ra mặt, Sở Phong cũng tuyệt đối sẽ không đi về hướng một bước kia mà thôi.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, Trương Phụng chỉ nhìn về phía Sở Phong, gật đầu cười.

Một bên Sở Tài nhìn nhìn Sở Phong họa tác, lại nhìn Sở Phong biểu tình, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Bạch nghệ hai vị chi hầu cầu cứu đồng dạng nhìn về phía Vương Học Chính, Vương Học Chính lại không có xem hai người bọn họ.

Vương Học Chính xem kỹ đánh giá Trương Phụng chỉ, nhiều lần nhai nuốt lấy lời của hắn, muốn từ bên trong phân biệt rõ một ít đồ vật, nhưng lại không có thành công.

"Bất kể thế nào thuyết, tuy quan gia khai ân, nhưng Sở Phong người bây giờ dù sao cũng là 'Xem kỹ đãi định' thân phận, nửa năm sau tự nhiên hữu khảo hạch thời điểm, cho nên hiện nay tuyệt đối không thể lấy quá mức buông lỏng." Vương Học Chính ha ha cười cười, phá vỡ thính phong trong nội đường xấu hổ bầu không khí, "Quan gia có thể đem người cũng tuyển đẹp như tranh viện, tự nhiên là từ trông được ra ông trời của người phân. Ngần vận đừng cho quan gia thất vọng, ha ha."

Sở Phong mỉm cười, cúi người hành lễ: "Đệ tử minh bạch."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Người là người tốt

cpa300_4()); "Nói như vậy a, kỳ thật cũng không có cái gì hảo giầu điểm đồ vật, mặc dù ta không nói, Tiêu lang quân nhất định cũng có thể suy nghĩ cẩn thận) "

Thính phong trong nội đường đơn giản tập kết đã chấm dứt, Trương Phụng chỉ mang theo Sở Phong, Tiêu Đình trở lại chính mình văn phòng gian phòng, cười không ngớt vì hai người rót trà.

"Trương Đại Nhân ngài gọi ta Tiêu Đình là tốt rồi." Tiêu Đình đứng dậy hai tay tiếp nhận trà chén nhỏ, cung kính mà nói.

Trương Phụng chỉ mỉm cười, nói tiếp: "Vạn Ngôn người là người thông minh, lệnh tôn ta cũng là may mắn gặp qua vài lần. Hôm nay cục diện này, kỳ thật chân chính lại nói tiếp cũng rất đơn giản. Sở lang là Phó Nhạc Hòa sư đệ sự tình, không biết như thế nào truyền đến Vương Học Chính trong lỗ tai. Toàn bộ chuyện này, ngược lại không thể nói là Vương Học Chính an bài, nhưng cũng là hấn cho phép. Do bạch, nghề kia hai cái chi hầu ra mặt, trợ giúp một phen. . . Có thể đem Sở lang lách vào tẩu tốt nhất, nếu như không thể, cũng bất quá chính là hai cái chi hầu tùy tiện miệng lưỡi mà thôi, cũng sẽ không khiến cho cái gì đại gọn sóng."

Tiêu Đình có chút nghi hoặc nhìn Trương Phụng nhất mắt, há to miệng, cuối cùng vẫn còn không dám hỏi xuất ra.

Trương Phụng chỉ thấy thế cười cười: "Ta biết tâm tư của Vạn Ngôn. Người nhất định là đang suy nghĩ, vẫn luôn nghe nói ta là người của Vương Học Chính, vì sao hiện giờ sẽ ra mặt tới bảo vệ Sở lang, thật không?"

Tiêu Đình cười hắc hắc, gãi gãi đầu, xem như chấp nhận.

"Nói như vậy a, " Trương Phụng chỉ cũng cho mình rót một chén trà, cũng không có uống, chỉ là cười giang tay ra, "Ta cảm thấy đắc ta trước kia cùng sai rồi nhân, hiện tại muốn rửa sạch một chút tội danh của mình, chuyển quãng Ngô đại học sĩ bên này."

Một cái sắp về hưu lão nhân, đến cùng vì cái gì còn có thể viện hoạ nắm giữ đầy đủ nhân lực, điểm này, không phải là nhất thời nửa khắc có thể giải thích rõ ràng.

Sở Phong ở một bên nghe, tuy sự tình liên quan đến cho hấn, nhưng là chân chính tự mình kinh lịch, lại cảm giác mình chỉ là một cái nhỏ nhỏ Con Rối, bất quá là tại hai phái đấu sức phía dưới hành động một cái bìa ngấm nhân vật mà thôi, cũng không có chân chính chạm đến cái gì.

Một phương diện khác, Sở Phong cũng đang nghĩ. Vì sao sư huynh của mình cũng sẽ cuốn vào viện hoạ quyền lực phân tranh bên trong. Về phần hấn chính mình. . . Chuyện cho tới bây giờ, mặc dù hấn cũng không có tuyền biên đứng, thế nhưng là tựa hồ rất nhiều đồ vật đã quyết định hấn trận doanh.

Tiêu Đình lại đã hiểu cái gì, cho nên bụng lấy trà chén nhỏ hai tay rất nhỏ run run.

"Vậy biên hữu phương pháp về sau. Sợ hãi sư huynh của người sẽ ra mặt ngăn trở sự tình phát triển, cho nên đi trước đưa hấn điều đi." Trương Phụng chỉ đối Sở Phong nói, "Nói là phái Phó đại nhân khứ về tranh, kỳ thật đại mọi người đều minh bạch, loại kia tồi tùy tiện phái một cái chi hầu đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ được rồi để cho một vị đãi chiếu khứ thật sự là quá mức coi trọng chút. Nhưng phía trên nếu là như vậy an bài, Phó đại nhân cũng không có hỏi đến quá nhiều, bất quá bây giờ nhìn lại, đối phương tự nhiên đến có chuẩn bị."

Sở Phong gật gật đầu, nói lời cảm tạ: "Hôm nay còn phải đa tạ Trương Đại Nhân, nếu như Trương Đại Nhân không ra mặt. . ."

"Nếu như ta không ra mặt, lúc trước những lời kia, kỳ thật người cũng sẽ mình nói ra." Trương Phụng chỉ cười cắt đứt Sở Phong, phát phát tay, "Đương nhiên. Nhất định phải thừa nhận, khả năng hiệu quả sẽ kém một ít, nhưng đạo lý là đồng dạng đạo lý, hôm nay trận này sự tình kết quả chỉ sợ sẽ không hữu quá lớn khác biệt."

Sở Phong nghe vậy, cười lắc đầu: "Trương Đại Nhân hà tất cười ta. Ta thấp cổ bé họng, tương đồng lời nói từ miệng của ta nói một chút xuất ra, mọi người có lẽ biểu hiện ra hội không dám lần nữa nói thêm cái gì, thế nhưng là nội tâm sợ là muốn càng thêm ghi hận cùng ta. Thế nhưng Trương Đại Nhân một phen tán dương, lại là có thể làm cho người chân chính tin phục. Điểm này, ta là xa xa làm không được."

Trương Phụng chỉ tùy ý khoát tay. Cười nói: "Không cần như thế, chuyện này đối với ta mà nói cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Nếu như có thể để cho Sở lang người tại viện hoạ thời gian khá hơn một chút, ta đây tự nhiên cũng sẽ đem hết toàn lực."

"Đa tạ Trương Đại Nhân." Sở Phong đứng dậy thi lễ.

Trương Phụng chỉ cười cười, không có theo này nói thêm cái gì. Chỉ là đến: "Ngô đại học sĩ vốn là phòng mộc viện xuất thân, đừng nhìn mấy năm này lớn tuổi, nhưng người là nửa điểm cũng không hồ đồ. Hấn kỳ thật không thể nào quân sự, khả nếu là sự tình ồn ào đến cái kia cái trình độ, tự nhiên cũng đều hội rõ ràng hiểu rõ. Sư huynh của người Phó Nhạc Hòa là Ngô đại học sĩ một tay nhắc nhỏ đi lên nhân, cho nên trên người người lạc ấn tự nhiên cũng sẽ không nhẹ. Muốn thoát ly tự nhiên là thoát ly không ra. Kỳ thật cũng hoàn toàn không cần phải, Vạn Ngôn hấn là rõ ràng, chúng ta loại địa phương này, Thanh Thủy nha môn, chỉ dựa vào lấy hầu hạ quan gia làm chút sự tình, đoạt được cũng bất quá chính là quan phụng bạc, nhiều một phần cũng không có. Cho nên, cơ bản chỉ hữu trở lên con đường này, tuyền biên đứng thành hàng, đây cũng là chuyện không cách nào tránh khỏi."

Những lời này, Trương Phụng mà nói mười phần trắng ra, Tiêu Đình minh bạch, đây là bởi vì sợ hãi quá mức hàm hồ Sở Phong nghe không hiểu, cho nên đặc biệt nói như vậy thiên bạch.

Đối với Tiêu Đình mà nói, viện hoạ bên trong đảng phái chi tranh, hẳn tự nhiên là có nghe thấy, chỉ nói là lời nói thật, lấy thân phận của hắn, cũng không cần tham dự quá nhiều.

Hắn tiến thối chủ yếu tại phụ thân hắn chỗ đó quyết định, đó chính là thuộc về trường bối đồ, Tiêu Đình cần phải làm, chỉ là ở ngoài mặt dữ tất cả mọi người quản lý hảo quan hệ là được, không cần phải bị cuốn vào trận này phân tranh bên trong.

Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, hắn cùng với Sở Phong liên quan, e rằng ở trong mắt người khác đã có thể dùng "Mật không thể phân" bốn chữ này để hình dung, vì vậy rất nhiều thứ, cũng theo đó quyết định hạ xuống.

Một hồi mới vào viện hoạ lời bình, vậy mà đưa tới nhiều như vậy sự tình. Đây tự nhiên là Sở Phong không nghĩ tới, cũng là Tiêu Đình không nghĩ tới.

Chỉ là sự tình như là đã phát sinh, đương nhiên cũng không cần phải đem thời gian tiêu phí tại hồi ức, cảm khái tâm tư, ngày sau hẳn là như hà ứng đối, xử lý, đây mới là chuyện trọng yếu nhất tình.

"Sau giờ Ngọ nói chung các viện sẽ bắt đầu thí sinh, Vạn Ngôn bên kia có phải hay không đã có chỗ an bài?" Trương Phụng chi hỏi.

Tiêu Đình gật gật đầu.

Trương Phụng chi tiện suy nghĩ lấy nói: "Sở lang chuyện bên này, ta biết hơi trễ, chỉ là không biết bên kia một kích không trúng, có hay không cái khác hậu thủ. . . Sở lang bức họa kia, cầm đến bên này lúc trước, kỳ thật phía trên không ít nhân đã xem qua. Ta lại chưa từng xem qua, nhưng có quan hệ 'Tả ý' bức này thủ pháp, vẫn là theo trong nội cung truyền tới tin tức. . ."

Hắn vừa liếc nhìn Sở Phong, nói tiếp: "Quan gia sợ là thật sự đối bức này bút pháp có chút thích, mới lấy Sở lang tiến viện hoạ. Điểm này, ngược lại không phải là ta lung tung nói một chút. Ngoại giới những cái kia thuyết pháp, cái gì cảm thấy Sở lang khả liên, cho nên đồng tình một phen, thật sự là quá mức buồn cười. Đây là triều đình khai khoa thủ sĩ, cũng không phải tiểu hài tử qua mọi nhà, có cái gì đồng tình không đồng tình thuyết pháp, tất cả mọi người là dựa vào thực học thi được tới, ngoại trừ thứ tự trên khác nhau bên ngoài. Cũng không có cái gì cách biệt một trời một vực."

Tiêu Đình nghe vậy cũng cười nói: "Trương Đại Nhân lời này nói có lý, Sở huynh kỹ năng vẽ như hà, coi như là người khác không biết, ta lại là mười phần rõ ràng. Dựa vào lấy Sở huynh năng lực. Là tuyệt đối có thể thi vào viện hoạ, như không phải là bởi vì ngày đó cuộc thi thì ra kia đội sự tình, hiện tại Sở huynh cũng sẽ không bị dùng tới một cái cái gì 'Xem kỹ đãi định' danh mục. Lúc trước mấy vị kia họa tác ta cũng nhìn, vị Sở Tài kia sợ là chân chính thiên tài, Sở huynh có lẽ so ra kém. Khả đằng sau kia hai vị. Thứ hai, thứ ba, họa công lao, thiết lập sắc cùng ý cảnh, sợ là đều muốn hơn Sở huynh. Cái gì bởi vì đồng tình cho nên mới bị tuyển nhập, thật sự là hoang đường chi ngôn!"

Sở Phong bị hai người này tán dương có chút không thoải mái, cười nói: "Bất luận như hà, có thể được quan gia tuyển đẹp như tranh viện ta đã rất thấy đủ, về sau khảo thí trường học tự nhiên cũng sẽ cực kỳ ứng đối."

"Vậy đội khảo thí trường học mà thôi, đối với Sở lang mà nói hẳn là một bữa ăn sáng, sẽ không có vấn đề gì." Trương Phụng chi gật gật đầu, vuốt râu nói: "Nhân sự an bài, không bao lâu nữa sẽ công bố. Ta nếu như buổi sáng ra mặt, cũng không sợ trong chốc lát lại cùng Sở lang đi một chuyến, nếu là an bài trên có cái gì chỗ không ổn, ta dứt khoát nhìn xem có thể hay không làm mấy thứ gì đó."

Tiêu Đình tự nhiên minh bạch lời nói này trọng lượng, vội vàng thọt Sở Phong, hai người đồng thời đứng lên nói tạ.

Ba người tại viện hoạ bên trong dùng qua sau khi ăn xong, Tiêu Đình tự khứ nhân vật viện xử lý chuyện của mình, Trương Phụng chi nhận được Sở Phong hướng sơn thủy viện đi đến, ven đường trên cũng nói chút viện hoạ bên trong đủ loại tình trạng. Trên đường đi cũng có không ít người quen dữ Trương Phụng chi chào hỏi. Chỉ là bởi vì buổi sáng sự tình đã lan truyền ra, mọi người xem hướng Trương Phụng chi mục quang tự không khỏi có chút kỳ quái.

"Bởi vì ta nguyên nhân, khiến Trương Đại Nhân ngài cũng phải gặp chỉ trích, thật sự là băn khoăn." Sở Phong nơi nào sẽ chú ý không được. Thời điểm này không khỏi thở dài một tiếng.

"Đều là việc nhỏ mà thôi, không cần để ý." Trương Phụng chi cười trả lời một câu, lại nói, "Son thủy viện nghệ học đại nhân họ Triệu, Triệu Hòa Di, cũng là Vương Học Chính nhất phái nhân. Ngươi ở đây bên, e rằng tránh không được sẽ có một ít vấn đề nhỏ. Bất quá không sao, ta lúc này cùng ngươi cùng đi, nói mấy câu, hẳn tự nhiên cũng sẽ thu liễm một ít. . ."

Ngày này thứ nhất, Trương Phụng chi tương trợ coi như là đạt tới cực hạn.

Nhập viện, làm sơ nghe ngóng, Sở Phong liền phát hiện mình bị phân đến rồi mới vị kia thủ hạ của Bạch Chi Hậu. Trương Phụng chi nghe nói, đưa tay vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, suy nghĩ lấy nói: "Ngươi đi trước Bạch Chi Hậu bên kia đánh một tiếng gọi, ta đi Triệu nghệ học bên kia nhìn một cái, trong chốc lát liền đi qua."

Sở Phong trong nội tâm ngược lại không có quá nhiều ý nghĩ, hắn cảm giác, cảm thấy, dù sao đều là tại viện hoạ, đi theo ai làm sự tình đều là không sai biệt lắm. Chỉ là buổi sáng kia đội sự tình phát sinh, lại cùng vị Bạch Chi Hậu này gặp mặt chỉ sợ sẽ có chút xấu hổ.

Son thủy trong nội viện ngẫu nhiên đi ngang qua nhân, cũng không khỏi tò mò dò xét Sở Phong một phen, có biết được Sở Phong là của người đó, liền càng thêm hẳn nhất nhãn, dữ đồng liêu đều nghị luận.

Sở Phong sờ lên cái mũi, khẽ cười khổ, thở dài. Đang chuẩn bị tùy ý tìm người hỏi một chút Bạch Chi Hậu gian phòng ở nơi nào, khứ đã nghe được sau lưng thanh âm: "Sở Phong thật không? Ta là Sở Tài.",

Quay đầu lại, liền nhìn thấy này đó nhất khoa sơn thủy viện thủ danh, vừa mới mười một tuổi thiên tài nhi đồng Sở Tài.

"Đứng đầu bảng." Nhớ lấy đối phương đối "Hải tử" xưng hô thế này chú ý, Sở Phong hướng về phía hắn chấp tay, cười hoán một câu như vậy.

Sở Tài nghe vậy lại sắc mặt đỏ lên, nửa ngày không nói ra một câu.

"Người không cần trêu ghẹo ta. Người họa rất tốt, ta rất thích."

Qua nửa ngày, thiên tài nhi đồng mới biết xuất một câu như vậy.

"Cũng không phải trêu ghẹo, chỉ là tuổi còn nhỏ có thể vẽ ra như vậy khí phách dữ bố cục, đích thực là rất làm cho người ta tán thưởng sự tình. Chúng ta những người này đều là làm không được, cho nên người trở thành đứng đầu bảng, là mười phần chuyện chính xác." Sở Phong mỉm cười nói.

Sở Tài nhìn hắn một cái, liền lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, giống như là chấn kinh tiểu động vật.

"Cái kia. . ." Sở Tài chần chờ một chút, hỏi, "Người cũng họ Sở, không biết quận nhìn qua là. . ."

"Cũng không có cái gì quận nhìn qua, hàn môn mà thôi, quê quán tại. . . Ách, phương Bắc, biên cảnh khu vực địa phương nhỏ bé." Hiện giờ phương bắc đại bộ phận núi sông cũng không tại Tống Triều cảnh nội, Sở Phong đành phải tùy ý nói một chút, "Không biết Sở Tài hiền đệ người. . ."

"Ta xuất thân Hà Gian phủ Sở thị đại tộc, là Hà Gian Sở thị thứ mười tam thế tử tôn!"

Chẳng biết tại sao, tại bị hỏi và vấn đề này thời điểm, Sở Tài phảng phất thư xác nhận đồng dạng, đột nhiên rất lớn tiếng hồi báo cho như vậy một đoạn.

Sở Phong bị đột nhiên tăng lớn âm lượng lại càng hoảng sợ, vì vậy Sở Tài cũng trở nên rất xấu hổ, đánh ỉu xiu hạ xuống.

"Ách. . . Ngưỡng mộ đã lâu?" Sở Phong không biết làm như thế nào tiếp những lời này, tìm sao xuất như vậy một cái từ ngữ.

Sở Tài vò đầu, trả lời một tiếng: "Ah."

Lại sau đó, hai người cũng không biết ứng nên nói những gì.

"Cái kia. . ." Bất kể thế nào thuyết, Sở Phong cũng cảm giác mình là lớn tuổi cái kia, vì vậy cười nói, "Về sau mọi người tụ đều tại một chỗ làm quan, ngẩng đầu không thấy cúi đầu kiên, lại là cùng bảng xuất thân, nếu là có chuyện gì tự nói với ta, nếu như ta có thể đủ giúp được việc bận rộn, ta sẽ hết sức nỗ lực."

Sở Tài nghe vậy mở to hai mắt, hơi đen làn da dưới ánh mặt trời lóe ra một loại màu đồng cổ khỏe mạnh hào quang. Hắn nhìn lấy Sở Phong, phảng phất bị hắn rồi mới ngôn luận chấn kinh rồi một chút, sau đó trùng điệp chọn vài cái đầu: "Người là người tốt!"

"Ách. . ." Sở Phong nghe vậy có chút dở khóc dở cười, "Hắn là xem như thế đi."

Sở Tài lại gật đầu một cái, trịnh trọng chuyện lạ vỗ vỗ bộ ngực của mình, đông đông rung động: "Ta cũng là người tốt."

". . ." Sở Phong lại không phản bác được.

"Ồ, đây không phải đứng đầu bảng cùng Sở huynh sao?"

Thời điểm này, cùng bảng vị cư thứ hai, đệ tam hai vị cũng từ ngoài viện đi đến, cười ha hả tiến lên chào hỏi.

"Lúc trước còn không có giới thiệu qua. Tại hạ Trịnh Văn Anh, Đông Kinh nhân sĩ. Đây một vị là La Phong, Thọ châu nhân sĩ. Sở huynh tự không cần tự giới thiệu, ha ha, hiện giờ Đông Kinh này trong thành nhân, sợ là không có không biết Sở lang quân. Không biết đứng đầu bảng quận nhìn qua nơi nào?"

"Ta xuất thân Hà Gian phủ Sở thị đại tộc, là Hà Gian Sở thị thứ mười tam thế tử tôn!"

Kết quả là, như trước giống như thư xác nhận đồng dạng, Sở Tài rất lớn tiếng lại lần nữa đọc thuộc lòng một lần.

"Ách. . ." Hai người giống như Sở Phong rồi mới đồng dạng, bị kinh ngạc một chút, nhi không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết ứng nên nói cái gì.

Sở Tài cũng không rõ ràng mình rốt cuộc đầu nói sai, mới nhầm trúng những người này như thế biểu tình, vì vậy đỏ lên lấy khuôn mặt, hai mắt vì trừng.

"Ha ha! Không biết mấy vị đều theo ai? Đã biết tin tức sao?" Sở Phong khó được cửa ra vào giải vây, đánh cái ha ha, hỏi một câu.

Sở Tài rất cảm kích nhìn Sở Phong nhất nhãn, trong ánh mắt kia ý tứ rõ ràng chính là đang nói —— người là người tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Sư Sư (thượng)

Tại viện họa sự tình hữu một phen phức tạp triển khai, Sở Phong xem như chân chính bắt đầu rồi hướng cừu văn năm đi làm sinh hoạt.

Thuyết hướng cừu văn năm có lẽ có chút không thỏa đáng, bởi vì dựa theo hiện tại niên đại đích thói quen, mỗi sáng sớm đều muốn điểm danh, buổi chiều giờ Thân phương tán.

Điểm danh tương đương với đòi sau buổi sáng năm giờ, Hạ Thiên thì cũng thôi, năm giờ bên cạnh sắc trời đã đại lượng. Khả nếu là thật sự đợi đến vào đông trời đông giá rét, sợ là yếu điểm lấy đèn lồng tại trong đêm tối bước tới, nếu như gặp lại phong tuyết các loại, ngược lại cũng không phải gì đó nhẹ nhõm việc cần làm.

May mà buổi chiều thả cũng sớm, nếu là không có có chuyện gì gấp, ba giờ hơn cũng liền có thể trở về nhà, hoặc là mọi người ra ngoài du ngoạn một phen, cũng là không tệ lựa chọn.

Viện họa bên trong dài đằng dặc ngày đầu tiên, là lấy Bạch Chi Hậu hơi có vẻ xấu hổ lác đác mấy lời chăm dút.

Kỳ thật nếu thật dựa theo Vương Học Chính nhất phái an bài, nếu như Sở Phong cũng không bởi vì thánh phong đường sự tình chủ động chào từ giả, mà không phải là muốn ý lại viện họa, bọn họ bước tiếp theo muốn làm, chính là tại bình thường trong cuộc sống cho hắn tiểu hải mặc, tiến thêm một bước bức bách cho hắn.

Chính là bởi vì như thế, Sở Phong mới bị an bài vào Bạch Chi Hậu bên người làm việc.

Trương Phụng chi đi tìm sơn thủy viện nghệ học, nói mấy câu, nhân nhạ chỉ ra một ít đồ vật.

Triệu nghệ học được từ đứng vậy đã nghe nói buổi sáng phát sinh những chuyện kia, thời điểm này tránh không được mười phần không hiểu đánh giá hắn vài lần, nghĩ thâm gia hóa này rốt cuộc là rút ngọn gió nào, bỗng nhiên như vậy công khai dữ Vương Học Chính khiêu chiến, rốt cuộc là không biết nặng nhẹ, hay là có mưu đồ khác, e rằng một lát sẽ không rõ.

Thế nhưng bất kể thế nào thuyết, sơn thủy kịch bản thân ngay tại Vương Học Chính phe phái lôi kéo, Trương Phụng chi chỉ có thể đơn giản chỉ ra một chút thái độ của mình, chân chính muốn khử thay đổi gì, thật sự rất khó khăn.

Triệu nghệ học ngược lại xem như cho Trương Phụng mặt tử, cùng hắn đi thấy kiến Sở Phong, Bạch Chi Hậu, cười nói chút có không có, coi như là biểu đạt hắn thái độ của mình.

Trương Phụng chi là đãi chiêu, sơn thủy viện nghệ học còn cao hơn hắn nhất đẳng, cho nên hiện giờ có thể làm. Cũng bắt quá chỉ như vậy.

Sự tình sau khi chấm dứt, Tiêu Đình lại nói tiếp muốn thỉnh Trương Phụng chi uống rượu, người sau chỉ nói là trong nhà có chuyện, vì vậy từ chối nhã nhặn.

Này dài đằng dặc một ngày sau khi chấm dứt. Tiêu Đình đầu óc cũng có chút loạn, cũng không tại hắn trạng thái tốt nhất, xã giao cổ tay thi triển không ra, như vậy từ chối khéo với hắn mà nói, cũng là một loại buông lỏng lựa chọn.

Vì vậy định ra ngày sau tiểu tụ họp. Tiêu Đình thuyết trong nhà mình tân đi một cô nương, giọng hát giọng hát xinh đẹp tốt đỉnh, chỉ là còn thiếu nợ chút dạy dỗ, cho nên tiếng nói hiển lộ thô keo kiệt chút. Hiện giờ xin chút sự phụ khứ giảng bài, qua ít ngày tất nhiên muốn thỉnh Trương Phụng chi cùng Sở Phong khứ nghe hát.

Sở Phong nghe vậy nao nao, hỏi câu "Có phải hay không lúc trước kia tiểu tử quán bên trong cô nương", Tiêu Đình gật đầu cười, trong mắt xẹt qua một tia nhân nhạ sáng rọi.

Sở Phong liền tâm lý nắm chắc, cười nói thanh "Chờ mong". Vì vậy mấy người nhất nhất cáo biệt, từng người về nhà.

Trên xe ngựa Trương Đại Ca hỏi viện họa bên trong sự tình. Sở Phong chỉ cười nói hết thấy làm từng bước, không có có cái gì đặc biệt, lại chọn lấy mấy chỗ thú vị đồ vật cùng người vật nói, phảng phất nhất phái nhẹ nhõm tùy ý.

Nội tâm dĩ nhiên muốn lấy một vài vấn đề, bị cuốn vào những vật này, Sở Phong chính mình đương nhiên cũng không thích, cũng không có cái gì tranh

quyền đoạt lợi tâm tư, chỉ là nếu như thân ở kỷ trung, đại khái đa thiếu sẽ có chút "Người tại giang hồ thân thể đã không thuộc về mình" cảm giác, có nhiều thứ. Vô pháp tránh thoát.

Hào ở phía sau hắn là có đại bối cảnh, có quan hệ chuyên Huy Tông, rất nhiều người tại đoán, rất nhiều người đang thử dò xét. Rất nhiều người cũng không rõ ràng, may mà đối với hắn mà nói, hắn là đoán tới trình độ nào, giả ngốc tới trình độ nào, ngẫu nhiên đến cái dạng gì cực đoan thời điểm có thể hơi hơi lấy ra dùng dùng một lát, đây là hắn ở trên xe ngựa một mực ở nghĩ đồ vật.

Những chuyện này, hắn xưa nay rất ít có thể tiếp xúc đến. Chỉ là hiện giờ nếu như gặp, người khác công qua, hắn cũng không thể một mặt địa né tránh, treo trên cao miễn chiến bài các loại, đó là tất nhiên không thể thực hiện được.

Tính cách của Sở Phong chính là như thế, gặp được liền không đi trốn tránh, dù cho chính mình chưa bao giờ trải qua, cũng không am hiểu, nhưng chuyện nên làm hắn chung quy sẽ đi làm, nên nghĩ đến xử lý phương án, hắn tự nhiên cũng sẽ suy nghĩ...

Về đến trong nhà, trời chiều tà treo, Lục phủ vị trí đầu ngõ trước lại bị một người ngăn lại, thuyết bên cạnh có người chờ đợi, Sở Phong rèm xe vén lên nhìn lên, liền cảm thấy vị trí hẻo lánh xe ngựa có chút quen mắt, trong nội tâm không khỏi khẽ động.

Đúng lúc thời điểm này đối phương cũng xóc lên màn xe, lộ ra hé mở mặt, nguyên lai là Mã công công bản thân, thời điểm này cười ha hả hướng về phía Sở Phong vẫy vẫy tay.

Sở Phong vội vàng xuống xe thi lễ, thăm hỏi một phen, Mã công công ngồi trên xe đánh giá Sở Phong một phen, lại nhìn một chút Sở Phong vẫn còn ở băng bó bên trong tay phải, hỏi han ân cần.

"Mã công công nếu như tới, tại sao không đi bên trong ngồi một chút?" Sở Phong lời này là biết rõ còn có hỏi.

Bất kể thế nào thuyết, Văn Đoan tiên sinh dù sao cũng là từng tại trong triều nhậm chức, trong nội cung bên trong hoạn, Văn Đoan tiên sinh tuy chưa quen thuộc, thế nhưng thường bên người Huy Tông đi đi lại lại mấy vị kia, nói chung vẫn sẽ quen mắt.

Mã công công tuy gần nhất vẫn luôn hữu lời kéo Sở Phong, thỉnh thoảng đưa vài thứ qua, thậm chí tới thăm hỏi Sở Phong một phen, nhưng cũng không có dữ Văn Đoan tiên sinh đánh qua đối mặt.

Này nguyên do trong đó, tự nhiên là bởi vì hắn đã tìm hiểu được rồi, mỗi lần cũng chờ đến Văn Đoan tiên sinh không ở nhà mới có thể tới thăm, hoặc là trực tiếp tương Sở Phong mời được rượu gì lâu khư, tìm một cái rạp nhỏ nói lên vài câu.

"Lần này tới là có việc gấp, nhà của ta a lang chờ gặp người nha." Bởi vì nụ cười chùng chắt, Mã công công một đôi mắt híp lại thành hai cái khe hở, "Mau cùng ta lên xe a!"

Sở Phong tự nhiên sẽ không từ chối, gật gật đầu, nói: "Kính xin Mã công công chờ một chốc, ta cùng người trong nhà nói một tiếng."

Dứt lời, quay người nói với Trương Đại Ca sáng tỏ tình huống, lúc này mới đạp xe, dữ Mã công công đồng hành.

"Hôm nay là không phải là đi viện họa? Bên kia hoàn cảnh đã hoàn hảo? An bài đi theo chi hầu sao?"

Xe ngựa lộc cộc mà đi, Mã công công cười đặt câu hỏi, ánh mắt ân cần.

"An bài, đi theo một vị Bạch Chi Hậu làm việc." Sở Phong vì xấu hổ nở nụ cười một chút, "Ta đây còn là bổ lục đi vào, đa thiếu có chút mất mặt. May mà quan gia khai ân, thưởng cái 'Xem kỹ đãi định' tên tuổi, tuy về sau còn phải lại khảo hạch một phen, nhưng rốt cuộc hiện tại đã tại viện họa bên trong nhậm chức, coi như là tròn ta một cái tâm nguyện."

Mã công công cười nói: "Vốn cho là người chỉ là một cái thi họa làm được tiểu quản gia, có chừng chút giám định và thưởng thức ánh mắt, lại dần từ, có chút tài hoa, không ngờ nguyên lai cũng là thiện họa vẽ. Lúc trước tại phiên lâu thời điểm tại sao không nói, về sau chuyện này truyền ra, nghe nói người khảo thi viện họa như thế nào đi nữa, nhà của ta a lang mới biết được. A, còn oán hận ta một phen. Thuyết lão nô tìm hiểu không đủ cẩn thận."

Sở Phong nghe vậy cũng không khỏi gãi gãi đầu, cười nói: "Ta điểm này kỹ năng vẽ... Tại quý nhân trước mặt thật sự là quá không đáng nhắc tới, nào dám mở miệng nói cái gì, đây không phải là Lỗ Ban môn trước múa rìu qua mắt thợ sao?"

"Lời cũng không phải nói như vậy. Người mới bao nhiêu, còn có rất nhiều thời gian ma luyện tài nghệ." Mã công công lắc đầu cười nói.

Sở Phong cười giang tay ra: "Công công người đây là tại cười ta, nếu ta hôm nay không có đi viện họa, lời này không chừng ta cũng công nhận. Nhưng là hôm nay buổi sáng nhìn thấy chúng ta sơn thủy khoa vị kia đứng đầu bảng... Ai! Mười một tuổi, vậy mà lấy trúng sơn thủy khoa đầu danh. Đây mới thực sự là thiếu niên đây hứa hẹn."

"Hả? Lại có việc này?" Mã công công nghe vậy cũng là khẽ giật mình, hắn đại khái hỏi qua toàn bộ họa khoa trong cuộc thi đệ tình hình, thế nhưng lúc ấy cũng không rõ ràng những người này niên kỷ. Xưa nay tại Đông Kinh nội thành có chút danh khí thi cũng thôi, tương tự Sở Tài loại này không biết từ nơi nào chui đi ra thiên tài thiếu niên, đích xác trong lúc nhất thời lộn không rõ niên kỷ.

Bất quá lời nói đến tận đây, Mã công công trong nội tâm ngược lại là khẽ động. Hắn là xưa nay biết Huy Tông yêu thích, tựa như cùng Sở Phong loại này còn trẻ rồi lại tài văn chương gia hóa, chính là Huy Tông thích giữ ở bên người nhân. Nếu như sơn thủy khoa kia đứng đầu bảng cũng là như thế... Sở là bị Sở Phong còn muốn hữu tài hoa chút, chính mình đích xác hắn là tìm hiểu một chút.

"Không biết kia đứng đầu bảng là ai gia thiếu niên?" Mã công công hỏi.

"Gọi Sở Tài, dường như là Hà Gian phủ nhân sĩ."

"Cũng họ Sở sao?" Mã công công cười nói. "Chẳng lẽ lại cùng người có cái gì nguồn gốc?"

"Vây thật không có, " Sở Phong cười lắc đầu, cũng không khỏi nhắc tới sáng hôm nay thấy Sở Tài vẫn chưng, không khỏi tán thán nói, "Đích thực là tài hoa hơn người, ta là so sánh không bằng."

Mã công công nói: "Sở lang chính là quá mức khiêm tốn. Lão nô mặc dù không có gặp qua vị nào họa tác, nhưng lão nô như vậy suy đoán, nếu như không phải là lúc ấy khoa trường thi trên ra như vậy sự tình, này son thủy khoa đứng đầu bảng, e rằng còn không biết chẳng biết hươu chết về tay ai nì "

"Không dám. Không dám." Sở Phong cười đáp lại.

Bánh xe lộc cộc, một đường hướng bắc mà đi, ngừng, Sở Phong hướng ngoài cửa sổ nhìn coi. Liền phát hiện cách đó không xa kiến trúc có chút quen mắt.

"Vây biên là phiên lâu, đây là phiên sau lâu trúc nhất con phố ngõ hẻm, so với kia biên muốn lịch sự tao nhã thanh tịnh chút." Mã công công cười giải thích, cùng Sở Phong đồng thời xuống xe ngựa.

Dẫn Sở Phong hướng hẻm nhỏ thân ở tầu, Sở Phong mọi nơi nhìn, chỉ thấy nơi này đều là chút độc môn độc viện chỗ ở. Tuy viện lạc không lớn, nhưng đều là tường cao rộng rãi môn, tương bên trong đủ loại hoàn toàn che phủ lên, mười phần chú ý tư mật tính.

Này trong hẻm nhỏ ít ai lui tới, hay hoặc là chỉ là sắc trời không ám quan hệ. Từng tòa trạch viện đại môn đóng chặt, trước cửa từng người hoa đăng cũng không có thấp sáng, vì vậy hiện ra vài phần yên tĩnh dữ thanh nhã.

Ngẫu nhiên có một chút trong sân truyền đến ti trúc thanh âm, đứt quãng, không giống như là đang diễn tấu, giống như là đang luyện tập tựa như.

Son Phần khí tức trong gió chạy, thỉnh thoảng bị mũi thở bị bắt được, có một loại nặng nề phù phù mê say Cảm bắt đầu ở trong lòng hiển hiện.

Sở Phong coi như là trẻ trung, cũng đoán được đây là địa phương nào.

Mã công công một mặt mang theo Sở Phong đi lên phía trước, một mặt nhìn trộm đánh giá hần một phen, kiên Sở Phong biểu tình từ hơi hơi nghi hoặc trở nên sơ qua xấu hổ, không khỏi hiểu ý cười cười, giải thích nói: "Con đường này trên cô nương đều là tại Đông Kinh nội thành có chút thân phận, hoặc là khúc đàn tuyệt diệu, hoặc là Văn Thái xuất chúng, đều là có thể bị được xưng tụng 'Mọi người' nhân vật, không tầm thường nhân nhập không được môn. Sở lang tựa hồ, cũng không làm sao tới loại này hoa liễu ngõ nhỏ?"

"Ách..." Sở Phong vì xấu hổ cười cười, giang tay ra, "Không có gì tiền, không lớn dám tới chỗ như thế."

Hắn đối với mấy cái này pháo hoa nữ tử ngược lại cũng không có cái gì xem thường địa phương, rốt cuộc niên đại, rất nhiều nữ tử cũng như cùng Hàng Châu Thành Cẩm Thao cô nương đồng dạng, bởi vì trong nhà kiếp nạn mới lưu rơi xuống đến nông nổi này, rõ ràng xuất thân, học thức, hình dạng đều là vô cùng tốt, lại cứ muốn gánh chịu như vậy vận mệnh, này bản thân đã là mười phần thâm đậm sự tình, Sở Phong tự nhiên không có cái gì xem thường tư cách.

Chỉ là đối với những thứ này nữ tử, hắn có thể ngang hàng đối đãi, cùng nhau đàm luận thi từ ca phú cũng tốt, thưởng thức các nàng ca múa cũng tốt, tán thưởng vu các nàng mềm mại mỹ diệu đáng người cũng thế, khả nếu là thật sự dữ các nàng phát sinh quan hệ, Sở Phong chỉ sợ là hội từ chối nhã nhận.

Ngược lại không phải là cái gì trên tinh thần thích sạch sẽ, cũng không có cái gì đại nam tử chủ nghĩa tình kết (*tâm lý phức tạp), chỉ là đơn thuần sợ hãi nhiễm lên một ít bệnh hoa liễu mà thôi. Rốt cuộc niên đại, y học kỹ thuật thật sự là không tính là hưng thịnh, nếu là thật sự bị bệnh gì, e rằng rất khó trị tận gốc... Đây là Sở Phong chân chính sợ hãi một chút.

Đương nhiên, cái này cũng không ảnh hưởng vu đơn thuần thưởng thức, cùng với đối những cô gái này tài hoa khẳng định.

"Haaaa...! Những vật này đích xác dữ tiền tài có chút quan hệ, nhưng nói thật, quan hệ không lớn." Mã công công mỉm cười nói, "Nơi này cô nương, nói như vậy, kinh doanh đến các nàng loại tình trạng này, trước mắt gặp qua nhân vật là thiên thiên vạn vạn. Phú, quý, đến các nàng trong mắt, thường thường liền biến thành một loại rất tăng ngoài đồ vật, không phải không thích, rốt cuộc thể nhân đều ái tài, chỉ là các nàng, e rằng cũng không như thế nào thiếu tiền. Nơi này cô nương cùng lâu từ không quá đồng dạng, không có cái gì văn tự bán mình, cũng không cần chuộc thân gì gì đó, đều là tự do thân, ở chỗ này kinh doanh vắng lai càng giống là tại vì chính mình tìm vị hôn phu, ngày sau có thể gả tiến vào làm thiếp phòng. Tiền tài có lẽ là một loại rất trọng yếu đồ vật, nhưng nhìn hơn nhiều, các nàng càng thêm thích, ái mộ, tự biến thành tài hoa. Nhi Sở lang quân, tự nhiên là có tài hoa nhân."

Sở Phong lúc này mới hơi hiểu được một chút, lại cũng cười nói: "Công công hà tất cảm ta gấu cọt, ta điểm này tài hoa cũng đều tại bên ngoài, cái này như là trong nhà tiền tài tất cả đều giấu tại trên thân thể, bề ngoài nhìn nhìn có lẽ ngăn nắp, trên thực tế, cũng bất quá giống như này mà thôi."

"Sở lang quân quá mức khiêm tốn." Mã công công ha ha cười cười, dẫn Sở Phong tại một chỗ u tịch tiểu viện ngoại ngừng chân, ý bảo người sau đợi chút, về sau tự hành tiến lên, gõ cửa.

Xa nhà lặng yên không một tiếng động mở ra một đường nhỏ khe hở, đại khái là có người nhìn trộm nhìn coi, sau một lát mới bỗng nhiên mở rộng.

Doanh môn chính là một đạo tường xây làm bình phong ở cổng, cao rộng rãi trầm trọng, tương bên trong đủ loại che phủ lên. Mã công công cười quay đầu lại, thỉnh Sở Phong đi vào bên trong, cười nói: "Sở lang tha đi theo ta, nhà của ta a lang đang đợi đợi."

Sở Phong gật gù đầu, đánh trống vật áo trước bước vào môn, chỉ thấy mọi nơi đứng hơn mười tên y phục thường hộ vệ, bên hông đều treo lưỡi dao sắc bén, thời điểm này một đôi con mắt đồng loạt chăm chăm ở trên người Sở Phong, nhìn từ trên xuống dưới, phảng phất chỉ cần Sở Phong toát ra một chút không đúng nhi, bọn họ sẽ một loạt mà lên, đưa hấn bầm thành thịt vụn.

Sở Phong cười nhạt mà đi, cũng tò mò nhìn những người này, nội tâm không khỏi đang suy nghĩ, nếu Tề Đại cô nương cùng những hộ vệ này đối chiến, cũng không biết sẽ là như thế nào một cái thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sư Sư (hạ)

Sở Phong đối với võ thuật lý giải, kỳ thật chỉ giới hạn ở tiểu thuyết võ hiệp, cùng với trước kia đang lúc các loại Hồng Kông võ hiệp điện ảnh. Nhiều nhất bởi vì trước đây ít năm quốc thuật dậy sóng, khiến hấn đối đi đây đường đều có nhân đánh Thái Cực các loại hơi có hiểu rõ, nhưng chân chính trên ý nghĩa biết được, sáng tỏ, tự nhiên đều là quá mức đa lông đồ.

Chỉ là mỗi người đàn ông trong nội tâm đều có một hồi tung hiệp khiến cho khí mộng, giờ roi giục ngựa mới bước chân vào giang hồ, trường kiếm hành thiên hạ, hay hoặc là, chỉ là như hạ đúc tại "sáu châu ca đầu" bên trong chỗ miêu tả như vậy —— lập đàn, từ sinh cùng. Lời hứa đáng giá nghìn vàng bên trong trọng. Đây vênh lên dừng, căng hào tung..

Vô cùng đơn giản mấy câu, lại đủ để khiến đại đa số Sở Phong cái tuổi này thiếu niên nhiệt huyết sôi trào.

Cho dù tính cách của Sở Phong thế nào mỏng, hành sự đối xử mọi người thế nào nông cạn, hấn rốt cuộc cũng chỉ là một cái không hai mươi tuổi thiếu niên, còn đang nắm thanh xuân cái đuôi, ngẫu nhiên trong đầu còn có chút "Kiếm hồng gió tây" lãng mạn mộng đẹp. Hoặc Hứa Chính là vì như thế, hấn mới có thể tại chứng kiến Tề Đại võ nghệ, đuổi theo người ta giáo sư chính mình. Ngày sau đến cùng có thể luyện thành bộ đáng gì nữa còn bất luận, tôi thiếu nhất đã tiếp xúc đến, đây đối với Sở Phong mà nói, chính là một kiện đáng mừng rỡ sự tình.

Gần nhất công phu vẫn là tại luyện, mỗi ngày sớm muộn gì một trận quyền, thay thế nguyên bản Ngũ Cầm hí. Dù sao tại Văn Đoàn tiên sinh xem ra, đều là cường thân kiện thể đồ vật, thoát nhìn cũng không có cái gì bất đồng, ngẫu nhiên trong sân nhìn nhìn Sở Phong tiểu tử này đánh quyền, cũng là có hình có dạng, Văn Đoàn tiên sinh sẽ vuốt râu cười rộ lên.

Chân chính xếp bút nghiên theo việc binh đao gì gì đó, nếu là Sở Phong thật sự dám làm như thế, Văn Đoàn tiên sinh sợ là sẽ phải bị tức bị gãy vò. Văn hóa loại vật này thật sự là mười phần thần kỳ hạn chế, một khi một cái văn minh bị giam cầm ở kỷ trung, vì vậy cho dù ngoại giới hoàn cảnh thế nào biến hóa, văn hóa trói buộc tính vẫn rất khó bị đánh vỡ.

Tổng Triều tuy cường thịnh, thế nhưng là hiện giờ mặt phía bắc Liêu quốc, Kim quốc hồ lang hoàn tự, phía tây Thổ Phiên, Tây Hạ cũng không phải cái gì loại lương thiện. Lại cứ tại đây dạng tình thế nguy hiểm chính giữa, Tổng Triều sĩ phu nhóm như trước thói phồng lấy tổ tông nhóm lưu truyền xuống phẩm cách, xuất nhập bên trong mang theo phong nhã dữ quý khí, lời nói đang lúc khinh bỉ vu lực lượng dữ ngoại tộc. Loại này đơn độc thuộc về Trung Nguyên tự phụ, đã từng diệt vong hơn nhiều triều đình. Cũng cuối cùng sẽ dẫn đạo lấy Bắc Tống đi về hướng suy vong.

Điểm này, Sở Phong là biết, chỉ bất quá, không có cách nào khác thuyết. Mặc dù nói. Cũng không có ai sẽ tin tưởng.

Trung Nguyên văn minh tự nhiên hữu ưu thế của nó, cũng như tiền xu hai mặt đồng dạng, tình thế xấu cũng một mực tồn tại tại nơi này. Chỉ là tại mấy ngàn năm lịch sử thay đổi, luân chuyển, rất nhiều đồ vật ảnh hưởng, sáng tạo ra một cái triều đại tính cách, trừ phi triều đại bị chân chính nhổ tận gốc. Bàng không tựa như cùng giang sơn để đối bản tính khó dời đồng dạng, vương triều tính cách dữ khí chất cũng rất khó bị cải biến.

Vương Nhĩ Đức đã từng nói, chủ nghĩa yêu nước là tà ác mỹ đức. Điểm này, trừ phi không dám hoàn toàn gạt bỏ, rồi lại không phải không thừa nhận, từ loại trình độ nào đó mà nói, này cũng không phải gì đó dị đoan tà thuyết.

Rất nhiều thứ xem góc độ bất đồng, cho ra kết quả rất có thể sẽ hoàn toàn tương phản. Đưa thân vào lúc này nơi đây cảm giác, kinh lịch, dữ Thượng Đế thị giác đối đãi ngàn năm vạn năm hưng suy, chênh lệch tự nhiên là có thể tưởng tượng.

Đôi khi, Sở Phong cảm giác mình giống như là những cái kia tại hải ngoại sinh sống rất nhiều năm du học sinh, mặc dù trở lại trong nước, cũng rất khó phù hợp đến chân chính trong sinh hoạt. Ngẫu nhiên cảm giác mình là nơi này một bộ phận, ngẫu nhiên lại không khỏi thối lui một bước, từ xa viễn góc

độ xem kỹ nó. Loại này vô pháp dung nhập lại không có pháp chân chính thoát khỏi cảm giác, chính là Sở Phong hiện tại chỗ kinh lịch lấy.

Hắn nhìn trước mắt tựa như ảo mộng xa hoa dữ dội, khi thì dung nhập, khi thì hút ra, hết thấy đều hiển lộ giống như thực giống như huyền.

Tại trước mắt vùng lấy thủy tụ vũ đạo, là Lý Sư Sư.

Chân chính Lý Sư Sư. E rằng có thể nói, là trong lịch sử có danh khí nhất phong trần nữ tử.

Nàng có trắng nõn tiêm cái cảm, người mặc một bộ đường viền tiên hạc văn tán hoa gấm trường váy bồi đế giày, uốn lượn lau nhà màu hồng cánh sen ẩn Hoa Hồ Điệp bồ đào bông vải vẩy. Người mặc xanh rì sắc dẹt nổi cánh ve sâu sa dẹt nổi tiêu. Đen nhảy tóc dài, đầu quán anh tuấn kiệt xuất rất khác biệt trở mình đào bụi tóc, nhẹ lưng chậm nhấc tóc mây trong cấm song kết Kim Ngọc Mãn Đường thủy tinh điển hoa, da trắng nõn nà trên tay đeo một cái xích Kim Hoàn châu cửu chuyển lung linh vòng tay, eo buộc nơ con bướm từ trường tuệ ngũ sắc eo phong, phía trên treo một cái khẩu trừ hạp như ý chông chất thù tui thơm. Trên chân mặc chính là vùng Hoa Hồ Điệp thủy giày, cả người hiển lộ đáng về vạn Phương Nhã gây nên thanh lệ.

Tấu nhạc đồng dạng là mấy cái điểm lệ thiếu nữ, dung mạo đáng người đều là thượng giai, chỉ là không biết như thế nào, lại trực tiếp bị Lý Sư Sư bản thân dựng lên hạ xuống.

Lý Sư Sư dung mạo không thể nói cỡ nào cỡ nào tinh xảo, tuyệt điểm, chỉ là một lượng toàn thân khí độ, làm cho người ta gặp một lần tranh luận lấy quên.

Trên người của nàng tuyệt đối không có tầm thường phong trần nữ tử tục mị, cũng không có Câu Hồn Nhiếp Phách tục tươi đẹp, cứ chỉ đang lúc thậm chí không mang theo cái gì ngà ngón nhìn quanh mặt mày đưa tình. Khả lại cứ chính là người như vậy vật, một cái nhãn mày một nụ cười, không cần tân trang, kèm theo phong tình vạn chủng.

Sở Phong nhìn nhìn Lý Sư Sư, rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là "Kèm theo quảng sáng", đã minh bạch cái gì gọi là chân chính nhân vật nữ chính.

Dung mạo có thể tân trang, quần áo có thể đẹp để quý giá, đến ngàn năm về sau khoa học kỹ thuật thời đại, những vật này cũng có thể nhất nhất cái biến. Thế nhưng là khí chất, chân chính khí chất, lại là một loại từ nội tâm mang ra ngoài phức tạp đồ vật. Loại vật này từ mỗi người mỗi tiếng nói cử động bên trong ứng vận mà ra, lúc nói chuyện trên mặt biểu tình, thi lễ thì rất nhỏ tư thái, nâng chén chén nhỏ thì ngón tay nhỏ bé động tác, tất cả đây hết thấy đồ vật, rất nhỏ làm cho người ta khó có thể dùng mắt thường công nhận, rồi lại có thể thật sự rõ ràng truyền tới trong lòng của mỗi người.

Sở Phong không biết hẳn là như hà hình dung trên người Lý Sư Sư loại khí chất này, bởi vì nó phảng phất hỗn tạp rất nhiều thứ, ôn nhã, nhã nhặn lịch sự, thanh mị, ung dung, dí dỏm... Cùng với, tức giận.

Tức giận không phải là một loại tâm tình, mà là một loại tức giận bùng bùng hương vị.

Loại khí chất này lại nói tiếp rất kỳ quái, bởi vì rõ ràng mỗi người đều tại còn sống, dựa theo tầm thường đạo lý mà nói, nếu như còn sống, nên là như vậy có sinh khí. Thế nhưng là ở trên người Lý Sư Sư, lại có một loại mười phần tươi sống đích sinh khí, thật giống như nàng hương chỗ đó vừa đứng, nhất lúc nói chuyện, quanh mình tất cả hào quang cũng bị nàng đã đoạt đi tựa như.

Loại cảm giác này... Giống như là tại họa một bức tranh thủy mặc, chỉ hữu chính giữa mỹ nhân là dùng bột nước điều, vì vậy xem họa người sẽ ở gần gần trong nháy mắt, đưa ánh mắt toàn bộ tập trung ở màu sắc rực rỡ địa phương.

Đây là một loại rất kỳ diệu thị giác cảm ứng, Sở Phong chưa bao giờ nhận thức qua. Hắn cũng rốt cục có chút đã minh bạch, vì cái gì có được thiên hạ Đế vương, hội bởi vì một người phong trần nữ tử nhĩ như si mê như say sưa, vô pháp đoạn tuyệt...

"Lúc trước phiên lâu đêm hôm đó tỷ thí, mọi người tranh kỳ thật chính là Sư Sư cô nương. A, Sư Sư cô nương đương nhiên là bán nghệ không bán thân, mọi người bụng lấy ngàn quan bạc triệu tiền tài tụ tập qua, muốn xem, cũng bất quá chính là Sư Sư cô nương một phen ca múa. Cùng với này một cái nhãn mày một nụ cười."

Huy Tông nói đến đây, Lý Sư Sư vừa vặn khẽ múa hoàn tất, chân thành tiến lên, cười vì hai người rót rượu.

"Thập Nhất Lang lại đang giễu cợt ta sao?"

Huy Tông ở bên ngoài tự xưng Thập Nhất Lang. Nghĩ là cùng hắn từ huyết thống trên luận xếp hạng mười một có quan hệ, cũng không biết Lý Sư Sư có biết hay không Huy Tông thân phận chân chính.

"Cùng Sở lang nói một chút ngươi nổi danh, hắn còn nhỏ, tới Đông Kinh thành thời gian cũng không dài, sợ là không biết đến chúng ta Lý thân phận mọi người địa vị. Nếu là nhất thời đường đột giai nhân khả như thế nào hảo." Huy Tông cảm chén nhỏ cười nói.

Sở Phong cũng từ Lý Sư Sư chỗ đó hai tay tiếp nhận từ chén nhỏ, thấy nàng dữ Huy Tông đều uống, nhất thời nhìn nhìn chén kia bên trong ngọc dịch qỳnh tương, lại không khỏi có chút xấu hổ.

"Như thế nào? Mỹ nhân kính từ ngươi cũng dám không uống?" Huy Tông mắt lé nhìn hắn, giống như cười mà không phải cười trêu chọc.

Sở Phong gãi gãi đầu, có chút xin lỗi nói: "Không phải không uống, chỉ là ta... Vẫn luôn là nhất bôi ngược lại cái loại kia, e rằng say rượu khó coi, càng thêm đường đột."

Huy Tông nghe vậy ngơ ngác một chút, chợt bật cười nói: "Thật là có người như vậy. Ta dĩ vãng nghe nói qua, bắt quả thật đúng là chưa từng gặp qua."

Hơi trầm ngâm, Huy Tông phân phó nói: "Cho Sờ lang chuẩn bị dưới tốt hơn trà tối ăn, tối nay ta còn có một số việc muốn hỏi hần, dứt khoát tự không rút hần... Đúng rồi, ngày mai có phải hay không còn muốn đi viện họa điểm danh, vậy càng thêm không có thể ở bên ngoài lung tung pha trộn."

"Đa tạ quý nhân." Sờ Phong ngai ngừng cười cười, buông xuống tứ chén nhỏ.

Lý Sư Sư an bài nước trà sự tình, vừa cười cực kỳ đánh giá Sờ Phong một phen, nói: "Vừa nhìn liền biết. Vị này Sờ lang quân nhất định là người trong sạch xuất thân, hình dạng nếu như này tuần tú, nếu là thật sự hướng Kim Phong lâu các loại địa phương một tòa, sợ là muốn nhầm trùng các cô nương nhầm trên người chụp một cái. Chắc chắn. Lại cứ lại là cái không uống rượu, ài! Ta lúc còn trẻ như thế nào không có gặp gỡ như vậy một vị, bằng không sợ là sớm lập gia đình."

Một phen trêu ghẹo nói hết lời, Huy Tông cười không ngừng nói: "Người thiếu khôi hài gia thiếu niên lang, không thấy Sờ lang mặt đỏ rần sao? Hần mới bao nhiêu, đầu kinh được người bức này hồ đồ."

Loại địa phương này. Các loại tử thủy cái ăn tự nhiên là phòng, thời điểm này trà xanh bung lên, Lý Sư Sư tiếp, tự mình điểm trà, phân trà, toàn bộ quá trình thanh tịnh lịch sự tao nhã, phối hợp quanh mình ti trúc thanh âm, ý cảnh trên cũng không bị đòi sau Nhật Bản trà đạo sai, thậm chí trong đó thanh nhã dữ tùy ý, nếu so với Nhật thức trà đạo chương có thể nghiền ngẫm thưởng tích.

Thấp giọng tà hành nhân tác thảo, tinh cửa sổ mảnh nhũ đùa giỡn phân trà.

Đây là lục du "Lâm An mưa xuân sơ tế" bên trong một câu, bên trong theo như lời phân trà phương pháp, chính là Đại Tông lưu hành trà đạo.

Thuyết trà đạo có lẽ có chút không chính xác, bởi vì đòi sau cái gọi là trà đạo, nhiều chú trọng hình thức. Tinh thần nội hạch tự nhiên cũng là theo đuổi, chỉ là phát triển đến đòi sau, không khỏi có chút hình nặng như thân, lại thêm vào một ít Thiên tông hay ý ở trong đó, nhiều vài phản nghị thức Cảm, thiếu đi vài phần thanh thần hương vị.

niên đại phân trà pháp, cũng gọi là tác điểm trà pháp, bất luận sĩ nông công thương, chỉ cần là uống trà, đều không thể thiếu loại phương pháp này hỗn tạp ở trong đó, chỉ bất quá loại này phân trà, tỉ mỉ khư tìm tòi nghiên cứu, phức tạp hữu phức tạp cách chơi, đơn giản cũng có đơn giản hình thức, cũng không có cái gì quá nhiều quy củ ở trong đó.

Rốt cuộc chỉ là uống trà mà thôi, mỗi Thiên Đô việc cần phải làm, đâu cần khiến cho như vậy giống trống khua chiêng, làm như có thật nha.

Lý Sư Sư hiện tại làm chỉ là đơn giản phân trà, trà vụn để vào trong chén, rót vào vừa mới nấu khai nước sôi, nhi sử dụng sau này tiện nhẹ nhàng đập nện, tới tới lui lui phát ra "Bang bang" thanh thúy động tĩnh, mười phần êm tai. Lại càng không tắt nói kia một đôi cây cỏ mềm mại dữ cổ tay trắng, sa tự lưu luyến bên trong, đích thực là một loại mười phần mỹ diệu cảnh sắc.

Mã công công sớm đã thối lui đến trong góc đứng hầu, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, phảng phất đối quanh mình phát sinh hết thảy cũng không có chú ý tới tựa như, thế nhưng Sờ Phong minh bạch, đối phương sợ là sớm đã tương mọi chuyện cần thiết tất cả đều nhìn cái rõ ràng, thậm chí Huy Tông mỗi một cái động tác, lời nói, ánh mắt chỗ đại biểu tầng sâu ý tứ, đều là đào thoát không ra đôi mắt kia.

Huy Tông hướng về phía Mã công công vẫy vẫy tay, cũng không nói, người sau lại lập tức đã minh bạch đối phương ý tứ, tương một bức họa cuộn từ một cái hộp nhỏ bên trong lấy xuất ra.

Sờ Phong nhìn, không khỏi cười nói: "Quý nhân đây là lại được cái gì tốt họa? Xem ra tại hạ lại có thể nhất nhìn đã mất."

Huy Tông nhưng cười không nói, tương kia họa lấy, tại trên mặt bàn triển khai, chỉ nhìn chăm chăm Sờ Phong biểu tình.

Sờ Phong nguyên bản còn cười ha ha, thế nhưng họa tác triển lãm một góc, hần liền ý thức được cái gì, mãnh liệt khẽ giật mình, cả người đều cả kinh đứng lên.

"Này..."

"Đây là Sờ lang chỗ họa a?" Huy Tông mỉm cười, tay phải tại bức họa góc dưới bên trái lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) xử gỡ hai cái, chỗ đó viết "Sờ Phong" hai chữ.

Sờ Phong đầu nhận thức không ra chính mình họa tác, huống chi là trước mắt này một bức.

Chỉ là tại Bắc thượng tàu chở khách, Sờ Phong trong lúc rảnh rỗi vì Phạm Thu Bạch miêu tả một bức bức tranh, là lấy không ai nại "mặt trời mọc? Ấn tượng" làm bản gốc, sử dụng sắc thái dữ bút vẽ, tất cả đều là lúc ấy tùy ý chế ra, không thể xem như tinh tế, lại đa thiếu mang ra một chút bức tranh ý tứ.

Từ khi đem đó tàu chở khách trên thi họa đồng thời mất tích, này bức họa cũng không có tung tích, lúc ấy tự suy nghĩ, chỉ sợ là bị thuyền lão đại những người kia cũng coi như danh gia tác phẩm cướp bóc bán đi, nơi nào sẽ nghĩ đến, vậy mà lưu lạc đến trong tay Huy Tông.

Nếu như này bức họa tại Huy Tông nơi này, như vậy cái khác...

"Quý nhân là từ nơi nào có được?" Sờ Phong hỏi.

"Ngẫu nhiên đoạt được, vẫn là đem mình tiểu từ kia ở bên ngoài nhìn thấy, cảm thấy mười phần thú vị, liền mua trở về cho ta xem một chút."

Khai tỏ ánh sáng chính là Vương phủ chữ, cũng không biết hẳn đến cùng là từ đâu đắc tới này bức họa, đại khái là cảm thấy bộ dáng thật sự đặc biệt, cho nên mới nhớ tới đưa cho Huy Tông nhìn một cái.

Huy Tông mỉm cười nói: "Ta nói lúc trước nhìn thấy ngươi thời điểm, hỏi tên của ngươi đã cảm thấy quen thuộc, trong lúc nhất thời lại cũng không nghĩ lên. Một mực đợi đến nghe nói ngươi tham gia họa khoa cuộc thi, ta mới phát giác chính ngươi cũng là hội vẽ tranh, vì vậy liền nhớ lại bức họa này... Kỳ thật ngươi lúc ấy phải nói, nếu như ta biết được, có lẽ lúc ấy sẽ không mượn tên của ngươi, để tránh cho ngươi tạo thành cang lớn làm phức tạp. Nếu như ngươi sẽ không vẽ tranh nhân, đời này không có ai hội phải nhìn...nữa ngươi Cháp Bút. Thế nhưng ngươi chẳng những hội họa vẽ, thậm chí còn rất am hiểu... Ta phái người đi giải quyết một chút phiền lâu đêm đó "mỹ nhân đồ", hy vọng có thể bù đắp một ít a, chuyện này đích thực là, a! Quá mức thú vị chút. Ta nguyên bản còn có chút hoài nghi, nghĩ thăm tranh này tác trên danh tự, có lẽ đây chỉ là một kiện trùng hợp. Ha ha, hãy nhìn ngươi hiện giờ này bức phản ứng, tranh này tác thật sự là ngươi chỗ tác đúng không? Nhắc tới cũng có chút ý tứ, đây là cái gì thủ pháp, ta lại chưa bao giờ thấy qua, thật sự thú vị."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Lầu nhỏ một đêm thánh Thu Vũ (thượng)

"Nhìn ngươi hiện giờ này bức phản ứng, tranh này tác thật sự là ngươi chỗ tác đúng không? Khả đây là cái gì thủ pháp, ta lại chưa bao giờ thấy qua, thật sự thú vị."

Đối mặt Huy Tông vẫn đề, Sở Phong không khỏi cảm thấy tâm tình có chút phức tạp.

Vốn chỉ là trò chơi cừ chi, càng thêm tiếp cận với mình và Phạm Thu Bạch trong đó lén lút chơi đùa đồ vật, lúc ban đầu liền Văn Đoàn tiên sinh, Trình Nguyên tiên sinh cái này người thân cận vật cũng không dám cho xem, không dám kỳ nhân đồ vật, hiện giờ vậy mà lưu lạc đến tay của Huy Tông...

Nghĩ tới đây, Sở Phong gãi gãi đầu, bỗng nhiên có một loại hồ đồ đồ vật bị lão sư phát hiện cảm giác, vì vậy thề lười: "Là tại hạ họa, trò chơi cừ chi, không nghĩ tới sẽ bị người thấy. Chi là..." Sở Phong trong lòng nhớ lấy Phạm gia sự tình, "Có thể hỏi một chút là vị nào tìm đến sao? Này bức họa, lúc ấy tính cả khác không ít họa tác một chỗ, bị người đánh cắp. Không nghĩ tới lại còn có thể nhìn thấy."

Huy Tông nghe vậy ngược lại tới hào hứng, hỏi: "Bị người đánh cắp? Còn có bức này nhả tặc hay sao?"

"Ngược lại cũng không tính là nhả tặc." Sở Phong đem trọn chuyện hơi hơi nói một chút, hẳn là như hà thừa lúc Phạm gia thuyền cùng nhau Bắc thượng, như thế nào trò chơi cừ chi làm này bức họa, thuyền lão đại lại là như hà thừa dịp lúc ban đêm hành trộm, biến mất vô ảnh vô tung.

Huy Tông nghe xong, không khỏi tắc tắc kêu kỳ lạ: "Vẫn còn có loại chuyện này. Xem ra tại triều đình giáo hóa, liền ngay cả cường đạo cũng đã biết được thi họa chỗ tốt sao? Điều này cũng đúng một kiện không tệ sự tình."

Sở Phong nghe vậy có chút im lặng, nghĩ thăm trước mắt vị này đến cùng không hổ là Huy Tông, liền loại chuyện này cũng có thể liên lụy đến văn chương giáo hóa đi lên...

"Thế nhưng bất kể thế nào thuyết, trộm cắp chính là trộm cắp, tuyệt đối không nên nuông chiều. Chuyện này lúc ấy khả báo quan sao?" Huy Tông lại hỏi.

Sở Phong gật gật đầu: "Báo, chi là vẫn luôn không có có kết quả gì. Thuyền kia lão đại là sớm có dự mưu, sợ là toàn bộ ăn cắp, thủ tiêu tang vật đường nhỏ tất cả đều chuẩn bị xong, thật sự muốn bắt trở lại e rằng rất khó. Hơn nữa, coi như là nhân bắt đạt được, thi họa sợ là cũng sớm đã bán đi, muốn đòi lại tính khả năng thật sự quá nhỏ, Phạm gia cũng liền không tại việc này trên làm nhiều văn chương."

Huy Tông gật gật đầu. Phân phó nói: "Lão Mã, chuyện này giúp ta nhớ kỹ, sau khi trở về giúp đỡ Sở lang nghe ngóng một chút, nhìn xem có cái gì không tin tức. Còn có khai tỏ ánh sáng bên kia. Hỏi một chút là từ đâu mua về, tìm cây hiểu rõ tìm tòi nghiên cứu một phen, nhìn xem có thể hay không được cái gì xuất hiện manh mối."

Mã công công lập tức đồng ý.

Sở Phong thấy thế, vội vàng hướng về phía Huy Tông tạ trọng thi lễ nói tạ.

Huy Tông tùy ý phát phát tay, ý bảo hẳn không cần như thế. cười nói: "Ngươi dữ Phạm gia quan hệ tựa hồ rất không đồng dạng, nguyên lai là tại Hàng

Châu Thành đã giúp nhau quen thuộc sao? Tuổi còn trẻ liền làm Phạm gia quán gia, rốt cuộc là năng lực, ánh mắt rất tốt đâu, hay là giúp nhau quen thuộc quan hệ đâu này?"

Lời này hỏi ngược lại là thiên bạch, Sở Phong không khỏi hơi cảm giác xấu hổ sờ lên cái mũi, cười nói: "Tại hạ có bao nhiêu tài năng, chẳng lẽ còn năng có thể lừa gạt được quý nhân ngài mắt? Đích thực là lúc ấy giúp chút Phạm gia chuyện nhỏ, Phạm bá phụ bên kia kiên ta tại Hàng Châu Thành đã làm thi họa làm được người tiếp khách, dứt khoát liền đem ta an bài vào trong tiệm. Quán gia gì gì đó, nhất định là không đủ trình độ. Bất quá là gò ép, không trâu bắt chó đi cày mà thôi."

"Sở lang lời này khiêm tốn, liền dựa vào người họa khoa cuộc thi thì bức họa kia, cùng với trước mắt này một bức, liền có thể đủ kết luận người họa công lao kỳ thật rất là không tầm thường." Huy Tông cười nói.

Toàn bộ họa khoa cuộc thi bình luận phân công, đều là Huy Tông bản thân hoàn thành, điểm này, Sở Phong tự nhiên sẽ hiểu. Chỉ là hiện giờ trước mặt Huy Tông, Sở Phong bày ra chính là một bộ hoàn toàn không biết thân phận đối phương bộ dáng, cho nên thời điểm này chột nghe thuyết hán nhìn qua chính mình họa khoa cuộc thi thì họa tác, Sở Phong liền đặc biệt ngăn người. "Không rõ ý tưởng" nhìn nhìn Huy Tông.

Huy Tông thấy thế, cười giải thích: "Bất kể thế nào thuyết, người cũng gọi là ta một tiếng quý nhân. Ta nếu là quý nhân, chung quy có chút đặc quyền không phải sao? Lúc trước nghe nói người muốn tham gia họa khoa cuộc thi sự tình. Ta tự hướng trong nội cung người quen truyền họa, muốn người rồi họa tác đến xem. A, không nghĩ tới người còn có thể kia đợi ta ý bút pháp, đây thật là rất ít kiên đồ vật. Đó của người bức họa, không thể nói là vô cùng tốt, nhưng đích xác không sai. Chỉ là từ bên trong đích xác nhìn ra vài phần lo lắng. Kết cấu ý cảnh là có, trong lòng ngực bố cục đủ rồi, thế nhưng bút pháp không đủ thành thực... Ta đem nó định vì... Đương nhiên, ta nói vô dụng, quan gia cũng là có ánh mắt nhân, sở dĩ tương này của người bức họa định vì đệ tử, tự nhiên cũng là nhìn ra trong đó mùi vị."

Huy Tông thiếu chút nữa đem thân phận của mình nói lộ ra, vội vàng tròn trở về.

Sở Phong coi như không có nghe được, gật đầu chân thành nói: "Đích thực là may mắn mà có quan gia, tròn ta đẹp như tranh viện mộng. Lúc ấy tại trường thi trên ra chuyện như vậy, ta còn tưởng rằng chỉ có thể bốn năm về sau một lần nữa thử nha."

Huy Tông mỉm cười, mặt mày bên trong hiện ra nhàn nhạt đắc ý, hiển nhiên là mười phần thoả mãn với trước mắt trò chơi, vì vậy lại suy cho cùng mà hỏi: "Nghĩ như thế nào lấy khảo thi viện họa? người còn trẻ như vậy nhân, chỉ cần đầu óc không sai biệt lắm, đều là nghĩ đến đứng đắn khứ tẩu khoa cử con đường. Tiến sĩ khoa nha, rốt cuộc đó mới là triều đình mạch máu, viện họa, thư viện... Người sẽ không sợ bị người cười nhạo vì nước phụ thuộc người, nói thành là chuyên môn cho hoàng gia vượt mong ngựa gia hòa sao?"

Đây là rõ ràng thăm dò, Sở Phong gãi gãi đầu, hiện ra vài phần ngại ngùng, cười trả lời: "Quý nhân là muốn thỉnh thật sự đáp án, hay là giả?"

Huy Tông tính tình ngả ngớn, mười phần thích bức này thú vị đối thoại, vì vậy nhủ mảy, ồ một tiếng, cười hỏi: "Nói thật như hà, lời nói dối thì như thế nào?"

Sở Phong xem như đại khái thăm dò Huy Tông yêu thích, thời điểm này nói: "Lời nói dối, chính là cho rằng họa vẽ vì nước thuật gốc rễ, dẫn thân vào kỳ trung là vì làm kỳ hưng thịnh, vào khỏi viện họa là vì thi triển sở trường, nói chung đều là những cái này đường hoàng bảo. Về phần nói thật nha... Hắc, kỳ thật chính là ta từ nhỏ tự không thích đọc sách, chỉ thích vẽ tranh. Đọc sách sợ là đọc không rõ, cũng chỉ có thể thông qua vẽ tranh lấy chút sinh hoạt. Đẹp như tranh viện nha, ngoại trừ kiếm ăn ra, kỳ thật chính là vì có thể nhìn nhiều chút danh gia họa tác, nhất nhìn đã mất mà thôi. Đương nhiên..." Nói đến đây, Sở Phong lặng lẽ cười lấy gãi gãi đầu, "Ta cũng nghe nói quan gia bản thân đã từng xuất thủ giáo sư qua một số người, Vương Hi Mạnh, chú ý sưu tầm giới, nếu như có thể nhìn thấy thiên nhan, thậm chí bị quan gia chỉ giáo một phen, dù cho lác đác mấy lời, cũng là hảo."

"Nói như vậy hạ xuống, người ngược lại thật sự là đối họa vẽ ưa thích không rời." Huy Tông chỉ cảm thấy thú vị, cũng không sót ruột bại lộ thân phận của mình, "Người tiểu tử này ngược lại thú vị, cho nên lúc ban đầu tại thi họa hành làm sự tình, chẳng lẽ lại cũng là vì nhìn nhiều một ít danh gia thi họa sao? Chỉ là viện họa kia này địa phương. Theo ta được biết, có thể tiếp xúc đến chân chính sách họa họa thật sự có hạn. Người vừa mới nhập viện, bây giờ là... Họa đệ tử thân phận?"

"Đúng vậy."

Huy Tông gật gật đầu: "Nếu là thật sự muốn **** tiếp xúc đến danh gia thi họa, chỉ đợi đều không được. Tối thiểu nhất muốn tới đài chiếu trên vị trí, mới có tư cách này. Rốt cuộc viện họa ngày bình thường là cần làm bản gốc, công việc này, nếu như ta không có nhớ lắm, đều là các vị đài chiếu tại làm. Người bây giờ bất quá là một cái nho nhỏ họa đệ tử. Không nói đến muốn leo lên chỉ đợi vị trí cần bao nhiêu năm thời gian, mấu chốt vấn đề ở chỗ, lúc ấy quan gia cho phán định của người là 'Xem kỹ đài định' a, người tự xác định như vậy, chính mình về sau có thể tiếp tục lưu lại viện họa bên trong?"

Sở Phong cẩn thận suy nghĩ một chút vấn đề này, sau đó mười phần rất nghiêm túc gật gật đầu: "Ta cảm thấy đắc hân là vẫn có thể."

"Hả?" Huy Tông gãi mảy, toàn cảnh là tiểu ý, "Người đây là nơi nào tới tự tin?"

Sở Phong cười nói: "Hôm nay buổi sáng tại viện họa thỉnh phong đường, ta cũng là cẩn thận nhìn một chút sơn thủy khoa ba người khác họa tác. Vị kia đứng đầu bảng Sở Tài, đó là chân chính thiên tài. Ta là so sánh không bằng. Thế nhưng còn dư lại kia hai vị, ta dám nói, nếu quả thật luận sửa chữa, ta hẳn là không thể so với bọn họ kém."

"Người này chẳng phải là đứng nói chuyện không đau thắt lưng? Ngoài miệng nhúc nhích thì có ích lợi gì xừ?" Huy Tông hướng về phía Mã công công giương lên cái cằm, phản phô nói, "Khử chuẩn bị giấy và bút mực, ta muốn nhìn một cái chúng ta vị này hiện giờ danh chấn Kinh Sư Sở lang quân, đến cùng có nhiều thủ đoạn tới tại họa Viện Trường lâu gốc hạ xuống."

Phân phó hoàn tất, Huy Tông lại không khỏi nghiêng ngả cười cười, đối Sở Phong nói: "Người hảo hảo họa một bức để cho ta xem. Bất kể thể nào thuyết, thân phận của ta hay là rất tốt dùng. Nếu như người họa tác thật đúng để ta hài lòng, có lẽ ta cũng sẽ ở quan gia trước mặt thay người nói tốt vài câu. Nếu không phải hảo họa... Ha ha, e rằng này 'Xem kỹ đài định' sự tình ta cũng giúp không được bận rộn rầu~."

Đây là rõ ràng muốn khảo thí chính mình kỹ năng vẽ. Rồi lại không rõ thuyết, ngược lại thú vị.

Đối với cái này, Sở Phong thoáng khần trương ngoài cũng là có một chút hưng phấn. Trước mắt này một vị, thật thật chính Chính Thư họa giới Thái Sơn Bắc Đẩu đồng dạng nhân vật, hơn nữa, không đơn thuần là tại hiện giờ này trong mấy chục năm. Thậm chí phóng tầm mắt mấy ngàn năm cũng có thể xách ngón tay đếm một chút nhân vật. Không thể nói vô xuất kỳ hữu, nhưng tuyệt đối là lợi hại không muốn không muốn...

Sở Phong nghĩ như vậy, nội tâm cũng nhin không được nữa cười trộm, chính mình thật sự là quá hưng phấn chút, xoa tay, đầu óc đều có chút hỗn loạn.

Tại nhân vật như vậy trước mặt vẽ tranh, giống như là tại đội tuyển quốc gia lĩnh đội trước mặt biểu hiện ra tài nghệ, hoặc như là tại Nam Đế Bắc Cái trước mặt thi triển quyền cước. Đại khái là ngàn năm nhất ngộ sự tình.

Lòng tin kỳ thật là có, rốt cuộc từ nhỏ gian khổ học tập khổ luyện bao nhiêu năm, tầm mắt, kinh nghiệm lại còn ở đó, mấu chốt vấn đề ở chỗ, hần coi như là sinh ra đã biết, từ trong tư liệu xem qua không ít Huy Tông văn chương, tranh cung đình chỗ chân chính ưu ái cái loại kia họa phong, bút pháp, hần là có chút hiểu rõ.

Như thế, biết mình biết người, một kích tất trúng!

"Xin hỏi một câu, còn có cái gì mệnh đề sao?"

Văn chương cầm đi lên, Sở Phong sẵn tay áo, mài mực.

"Tùy ý, " Huy Tông mười phần buông lỏng ngồi lên, dùng miệng tiếp nhận Lý Sư Sư uy tới bỏ đào, "Họa người sở trường nhất đồ vật."

"Vâng "

Sở Phong ứng, bắt đầu ở trong nội tâm nán suy tư.

Sơn thủy hoặc là tranh hoa điệu, tự nhiên vẫn là muốn vẽ hần sở trường nhất đồ vật, lúc trước họa khoa cuộc thi thời điểm, bởi vì một ít gặp gỡ bất đắc dĩ làm viết kếp ý, tuy cũng ở thần kỳ bước phát triển mới trên có chút hứng thú, thế nhưng lần này, nhất định phải phương pháp trái ngược, tất nhiên là muốn họa sĩ bút rồi.

Hơn nữa là nhất mìn màng thanh đất tiền lối về tí mĩ, cang hữu Vương Hi Mạnh " thiên lý giang sơn đồ " hương vị càng tốt. Còn có Huy Tông bản thân những cái kia họa tác, " liễu qua đồ ", " hồ nước thu vân đồ " " Thủy Trúc song tước đồ "... Loại chuyện này giống như là cuộc thi, nhất là viết văn cuộc thi. Bản lĩnh đương nhiên là trọng yếu, nhưng trừ đó ra, mạch máu cũng tại vu như hà bắt lấy chấm bài thi lòng người. Nay đại khái là " Binh pháp Tôn Tử " trong cái gọi là biết mình biết người Bách Chiến Bách Thắng.

Sở Phong nắm nắm nắm tay, hít sâu, buông lỏng, tại trong đầu tìm kiếm những cái này họa tác, suy nghĩ, ánh mắt lại lại không khỏi thoáng nhìn trước mặt mình trà chén nhỏ.

Lúc trước Lý Sư Sư phân trà cảnh tượng lần nữa phù hiện ở trong đầu, Sở Phong hơi hơi sùng sốt một chút, theo bản năng thấp giọng niệm một câu: "Thấp giấy tả hành nhân tác thảo, tỉnh cửa sổ mảnh nhũ đưa giỡn phân trà."

"A...?" Huy Tông thấp thoáng đã nghe được cái gì, lại không nghe thấy, giương mắt nhìn nhìn Sở Phong.

Sở Phong cười nói: "Xin hỏi quý nhân một câu, nếu thuận tiện lại phối hợp nhất bài thơ, năng thêm phân sao?"

Huy Tông nghe vậy cũng là khẽ giật mình, chợt cười nói: "Vậy dĩ nhiên là muốn xem người kia thơ làm được không."

Sở Phong gật đầu cười cười, không do dự nữa, tương nhan sắc điều, trong đầu nghĩ đến kia một bức cực kỳ nổi danh "**** xuân quả quen thuộc tới cầm đồ ", Cháp Bút họa.

Họa vẽ loại vật này đúng là như thế. Đối với một cái họa sĩ mà nói, tại một đoạn thời gian ở trong, kỹ năng vẽ có lẽ là cố định, thế nhưng là kết cấu, ý cảnh, lại là tùy thời sẽ cải biến đồ vật.

Cái này như là chơi trò chơi thời điểm đánh đại BOSS, nhân vật đẳng cấp cùng trang bị cũng đã cố định trụ, đây là họa sĩ chính mình họa công lao, trong thời gian ngắn rất không có khả năng thay đổi. Nhi cái gọi là kết cấu cùng ý cảnh, giống như là đánh BOSS thì kế sách dữ đầu pháp, như hà tổ đội, như hà kiểm chế, tại lúc nào cơ phóng đại chiêu...

Nếu như đẳng cấp trang bị thật sự lợi hại đến loại trình độ nào đó, có thể hoàn toàn áp chế, không cần tránh né ngành kháng giết đi qua, tự nhiên cũng là một loại năng lực. Khả Sở Phong hiện tại cũng không có năng lực như vậy, hần rốt cuộc còn tuổi còn rất trẻ, mười mấy năm thời gian vì hần mang đến một ít bản lĩnh, khả nếu là thật sự muốn từ bút pháp miêu tả cái gì kinh tài tuyệt điểm đồ vật, cuối cùng là không đủ.

Thế nhưng may mà may mà, trong óc của hần giả vờ một quyển vốn bí tịch. Những bí tịch này chính là ngàn năm về sau hần đã từng xem qua, học qua, miêu tả qua những cái kia danh gia họa tác, hiện giờ trở lại đây, Tuyên Hòa trong năm, hần có thể dùng ngàn năm lấy tương tri thức tới không ngừng hoàn

thiện chính mình... Đây là đánh BOSS thì hẳn vốn có người chơi xem tận tiến công chiếm đóng.

***** xuân quả quen thuộc tới cảm đồ ", đây là Nam Tống viện họa thời kì cực kỳ nổi danh tranh hoa điều họa đại biểu. Viện họa chuyển tới Nam Tống, hơn phân nửa họa sĩ cũng bắt đầu tại tranh hoa điều vẽ lên làm văn, khiến cho đã trở thành trong lịch sử tranh hoa điều họa một cái cao điểm.

Niên đại gần tương đương, Huy Tông có thể tiếp nhận, thưởng thức tỷ lệ tự nhiên càng cao. Hơn nữa... Sở Phong nghĩ như vậy, Huy Tông dù sao cũng là chân chính đại nghệ thuật gia, liền viết kếp ý, bức tranh cũng có thể nhìn ra vài phần hay thú, loại này vượt qua ngàn năm tầm mắt, thật sự không phải mình loại này người phạm tục cần lo lắng.

Mỉm cười, Sở Phong viết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Lầu nhỏ một đêm thánh Thu Vũ dưới

***** xuân quả quen thuộc tới cảm đồ ", cũng gọi là " quả quen thuộc tới cảm đồ ", tuy nói lấy danh tự hơi hiển đại khí, nhưng trên thực tế, hình ảnh chỗ lấy cảnh chỉ hữu nhất cảnh hoành tà, trái cây ba bốn khóa, cùng với đầu cành trên một con chim nhỏ.

Cả bức kết cấu xóa phồn tự giản, minh khiết tinh xảo, kỹ trung mịn màng chỗ, một lá héo rũ, hồng, gị ban, trái cây trên bị côn trùng đốt dấu vết cũng bị nhất nhất miêu tả, đầu cành trên chim chóc lại dùng mảnh lực nhu hòa phong cách viết phác họa, xoã tung lông vũ thì lấy hòa hợp mặc quần màu nhuộm, mịn màng xử kiện thực tư vị, đích thực là tranh cung đình bên trong tranh hoa điều trong Đãng Phong Tạo Cực một bức họa.

Tranh cung đình tới Huy Tông thế hệ này, nhất cường thịnh chính là sơn thủy. Bán xe lịch sử chuyển tới Nam Tống, đại khái bởi vì Lâm An Hàng Châu chi địa giàu có và đông đúc dư an nhàn, loại kia ngăn ngại phồn hoa hưng thịnh bên trong, viện họa lưu phái cũng từ " thiên lý giang sơn đồ " Thanh Minh Thượng Hà Đồ " lớn như vậy bố cục trong, bắt đầu hướng "***** xuân quả quen thuộc tới cảm đồ " thu quý quạt tròn đồ " nhỏ như vậy bố cục bên trong tấu.

Nếu như tương loại này nghệ thuật biến thiên dữ toàn bộ lịch sử bố cục khiên liên quan đến nhau, khó tránh khỏi hội phổ tự xuất một ít anh hùng huyết lệ, Cửu Châu Lục Trảm tiêu điều dữ bi ca. Khả nếu là chỉ cần chỉ từ nghệ thuật đi lên phán đoán suy luận, chỉ có thể nói là từng người hữu từng người chỗ tốt, từng người hữu từng người mỹ học, vô pháp giúp nhau tương đối.

Khí thế ngất trời bức họa tự hữu nó rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy mỹ cảm, nhất cảnh hoành tà tiểu phẩm cũng có nó Sơ Ảnh hoành tà thủy thanh thiên ý vị.

Danh họa giống như là mỹ nhân, không bám vào một khuôn mẫu, các lĩnh phong tao, nếu là đều phẫu thuật thẩm mỹ trở thành cùng một cái bộ dáng, kia khó tránh khỏi đơn điệu không thú vị chút, mỹ nhân vẽ đẹp cũng liền quá mức đơn bạc, không thú vị.

Sở Phong lấy "***** xuân quả quen thuộc tới cảm đồ " làm bản gốc vẽ tranh, lại không thể trực tiếp hoàn toàn lấy ra chủ nghĩa. Thứ nhất là điểm này hẳn cần bản làm không được, trước kia cần thận viết phông theo qua một lần, nhưng là chỉ lần này một lần mà thôi, muốn chân chính hoàn toàn tương việc nhỏ không đáng kể nhớ kỹ là không thể nào, hơn nữa nói thật, cũng không có kia cái tất yếu. Sở dĩ không cần phải, tự dính đến cái thứ hai nguyên do. "***** xuân quả quen thuộc tới cảm đồ " tuy rất tốt, thế nhưng cùng Huy Tông thế hệ này tranh cung đình so sánh với, là ít đi một phần quý khí. Nhiều vài phần vắng vẻ, nói ngắn gọn, quá mức lạnh lẽo, cho quan gia xem họa. Không cần như vậy bi thương.

Tuy nói cũng là vì tôn lên trong nội tâm kia bài thơ ý cảnh, bất quá không cần tận lực thật sự đi thể hiện những cái kia héo rũ dữ pha tạp, chỉ cần từ điều sắc trên lấy một ít ấn tượng phái bức tranh loại kia nước rửa qua hương vị, lại phác họa ra, liền đã đầy đủ.

Sở Phong là nghĩ như vậy. Cũng là làm như vậy.

Hắn bỏ ra nhất thời gian uống cạn chun trà phác họa, bố cục, vẽ sau không nhanh không chậm chậm rãi điều sắc, viết. Trong lúc này, Lý Sư Sư hữu nhảy hai cái vũ, dữ Huy Tông sung sướng ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, kể một ít phong nguyệt sự tình, chỉ là một đôi mắt thanh thoát hướng Sở Phong bên này nhìn, hiểu kỳ vu thiếu niên trước mắt này.

"Rất xinh đẹp thật là tốt, liền Sư Sư cô nương đều thích nhìn nhiều hai mắt sao?" Huy Tông trêu chọc một câu, giống như cười mà không phải cười.

Lời này rơi vào trong tai Sở Phong, lại không khỏi để cho hắn trong lòng giật mình.

Có quan hệ chuyện Lý Sư Sư. Đòi sau đồn đại rộng nhất đích, ngoại trừ Huy Tông đối với nàng yêu thích ra, còn có Huy Tông dữ Chu Bang Ngạn một

phen tranh giành tình nhân.

Chu Bang Ngan tại ngàn năm về sau tự nhiên cũng là mười phần nhân vật nổi danh, đoán chừng không ít nhân trung tiết học đều học qua kia nhất thủ "Liệu Trầm Hương, tiêu nóng ẩm. Chim tước hồ tinh, xâm hiểu dòm mái hiên nhà ngừ. Lá trên sơ Dương làm túc vũ, mặt nước thanh tròn, nhất nhất phong hà cử." "Tô Mặc Già", tự nhiên cũng nhớ rõ này một vị tài tử đại danh.

Tương truyền, ngoại trừ Huy Tông bản thân là Lý Sư Sư nhập màn chỉ tân ngoại. Chu Bang Ngan cũng là vị Sư Sư này cô nương thân mật. Có một lần Lý Sư Sư đang tại khoản đãi Chu Bang Ngan, Huy Tông đột nhiên tới. Chu Bang Ngan nói như thế nào cũng là làm thân tử, nào dám cùng hoàng thượng tranh nữ nhân, nhất thời lại cũng chạy không ra được. Đành phải núp ở dưới giường.

Huy Tông mang đến Giang Nam tân tiến cống tiên chanh, Lý Sư Sư tự tay lột tiên chanh hai người xé xác ăn. Vào lúc canh ba, Huy Tông muốn về cung. Lý Sư Sư dặn dò một câu "Đã canh ba, mã trượt sương nùng, người nên cẩn thận chút". Đây hết thấy, tất cả đều vào Chu Bang Ngan trong tai.

Chu Bang Ngan là tử nhân, cũng là tại Huy Tông một khi hơi có chút danh khí tử nhân. Văn nhân nha, đa thiếu có cái đặc điểm, tựu là vật gì đều thích viết ra. Bởi vì ngôn nhập tội nhân từ xưa đến nay từ xưa nay cũng không thiếu, Chu Bang Ngan này cũng bởi vậy bước theo gót.

Cũng không biết hẳn là kia giấy thần kinh đáp sai rồi, vậy mà mượn chuyện này điền nhất thủ từ. Từ ngữ như sau:

Cũng đao như nước, Ngó muối trắng tuyết, ngón tay nhỏ nhấn phá tân quả cam. Gấm vi sơ ôn, thú hương không ngừng, tương đối ngồi điều tranh. Thấp giọng hỏi: Hường ai hành túc? Trên thành đã Canh [3]. Mã trượt sương nùng, không bằng thôi khứ, thực là ít người hành.

"Ngón tay nhỏ nhấn phá tân quả cam" "Mã trượt sương nùng, không bằng thôi khứ, thực là ít người hành", đây đều là Chu Bang Ngan trốn ở dưới giường thời điểm nghe được cái gì, cái thẳng này vậy mà một chút không kém tất cả đều đã viết xuất ra.

Này nhất thủ từ tác, nếu như không người biết được thì cũng thôi. Khả Chu Bang Ngan này dù sao cũng là đại tiền đề nhân, này nhất thủ từ rất nhanh tựu lan truyền ra. Đợi đến truyền vào Huy Tông trong tai, mặt rồng tự nhiên giận dữ, trực tiếp tìm cái chịu tội tương Chu Bang Ngan giáng chức ra Đông Kinh thành.

Cũng có vừa nói, nói là này thủ từ nguyên bản chỉ truyền dữ Lý Sư Sư, Chu Bang Ngan hai người ở giữa, chỉ là có một lần Lý Sư Sư một cái không cẩn thận quên, vậy mà hát cho Huy Tông thính, mới đưa đến Chu Bang Ngan bị kiếp nạn này khó. Thế nhưng như loại chuyện này cũng có thể "Không cẩn thận". . . Không thể không khiến nhân càng thêm suy nghĩ, bên trong là không phải là còn có cái gì cái khác ẩn tình. Đại khái Chu Bang Ngan như hà đắc tội nạng, vì vậy Lý Sư Sư "Không cẩn thận" tương nhược điểm đưa ra ngoài, các loại các loại. Đương nhiên, đây đều là suy đoán lung tung, không thể thật đúng.

Nhưng bất kể thế nào thuyết, có một chút từ chuyện này trong là nhìn ra được, đó chính là Huy Tông ghen tuông.

Mặc kệ chuyện này phát sinh chi tiết đến cùng như thế nào đi nữa, chỉ cần thật sự phát sinh qua, đã nói lên Huy Tông đối với những người khác nhúng chàm nữ nhân của mình, là tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ, dù cho nữ nhân này làm bản thân chính là phong nguyệt sinh ý.

Thế nhưng là hiện giờ, bởi vì Lý Sư Sư nhìn nhiều chính mình vài lần, Huy Tông tựu giống như cười mà không phải cười nói ra như vậy một phen lời. . . Sở Phong phải không nghĩ như là Chu Bang Ngan như vậy mặc danh kỳ diệu bị trục xuất Kinh Sư, cho nên trong nội tâm không khỏi rung mình, lại ngại ngừng cười cười, nói: "Quý nhân hà tất trêu ghẹo ta. Tuy ta là lần đầu tiên nhìn thấy Sư Sư cô nương, nhưng Sư Sư cô nương tươi đẹp danh chấn thiên hạ, chắc hẳn gặp qua tài tử giai nhân không biết phồn mấy. Ta như vậy lung tung nghĩ đến, cảm giác, cảm thấy nếu quả thật có người có thể đủ để cho Sư Sư cô nương động tâm, tất nhiên là loại kia ngàn năm bất thể xuất đại tài tử. Về phần nam tử thể diện loại này túi da rất xấu, Sư Sư cô nương đâu là như vậy nông cạn người đâu. Lại nói. . ."

Nói đến đây, Sở Phong lại vì xấu hổ cười cười, gãi gãi đầu, nói tiếp: "Ta đã có tâm dụng cụ cô nương, quý nhân ngại cũng đừng đùa ta."

Những lời này. Liền đánh đại tiêu, một phương diện vỗ Huy Tông một cái mã thí tăng bóc, một phương diện khác rồi lại tự hành tụt hậu một bước, đích thực là nói đến Huy Tông tâm khảm nhi bên trong.

Chỉ là nghe phía sau một câu này. Huy Tông cũng không khỏi tới hào hứng, cười hỏi: "Thậm chí có bức này sự tình sao? Rốt cuộc là nhà ai nữ lang, lại có thể nhắm trúng Sở lang như thế động tình?"

"Hắc hắc." Sở Phong cười ngại ngần, "Chính là Phạm gia nương tử. . . Bất quá là chính ta lung tung suy nghĩ, cũng không có định ra tới cái gì."

"Phạm thị thi họa hành gia bên trong đích nữ sao?" Huy Tông nghiêng ngẫm nói. "Thương nhân chi nữ, kỳ thật thân phận có chút nhẹ, may mà làm chính là thi họa sinh ý, nói chung còn có thể học đôi văn về một ít. . . Trai lớn lấy vợ, người một đại nam nhân, có cái gì đáng xấu hổ? Quả nhiên là cái không có lớn lên hài tử. Người hiện giờ tại viện họa nhậm chức, chỉ cần mấy tháng về sau không bị đuổi ra ngoài, nói như thế nào cũng là khoa cử chính đồ ra viên chức. Kỳ thật lấy cái quan lại người ta nữ lang là không có vấn đề gì, kia Phạm gia nữ lang, kỳ thật có thể nạp làm thiếp thất. Coi như là bọn họ Phạm gia vinh hạnh."

Sở Phong nghe vậy sững sốt một chút, loại chuyện này kỳ thật hẳn không nghĩ quá nhiều, thời điểm này mở miệng kỳ thật đều chỉ là vì làm bia đỡ đạn mà thôi, không nghĩ tới lại hội đối xuất Huy Tông như vậy một phen ngôn ngữ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên như thế nào ứng đối rồi.

May mà Lý Sư Sư cũng là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, thời điểm này khanh khách cười, vì Sở Phong giải vây nói: "Thập Nhất Lang hà tất trêu chọc hần, choai choai hài tử đâu, cũng không sợ đem người ta sợ hãi. Này Sở lang hay là 'Quan quan con chim gáy, tại sông chi châu' tiến cảnh trong. Thập Nhất Lang liền rất nhiều rất nhiều roi một bàn sự thật, cũng biết người ta chính là 'Ngoài đồng có cỏ dại, lẻ lợ đoàn hề. Hữu mỹ một người, Thanh Dương uyển

hề. Gặp gỡ bất ngờ gặp nhau. Thích ta nguyện hề.' "

Đằng sau câu này cũng là Kinh Thi bên trong. Lý Sư Sư nói đến đây, liền dùng uyển chuyển êm tai tiếng nói nểm xuất ra, kia đợi Bách Chuyển Thiên Hồi du dương, để cho Huy Tông nhìn không được ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, hơi khép hai mắt tinh tế phẩm vị.

Sở Phong không khỏi thờ ra một hơi. Dùng cảm tạ con mắt nhìn Lý Sư Sư nhất nhãn, một lần nữa cúi đầu về tranh.

Tầng này liền coi như là bỏ qua, tối thiểu nhất, trong thời gian ngắn Huy Tông chắc có lẽ không lại đề lên này nhất mảnh vụn (gốc).

Khúc nhạc nhiều tiếng, liền không hiểu lắm những vật này Sở Phong đều không phải không thừa nhận, Lý Sư Sư bất luận là hát khúc hay là tài múa, đều là vô cùng tốt. Đại khái là sang hèn cùng hưởng cái loại kia, làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui sự tình, bất luận là Huy Tông già như vậy tay hay là Sở Phong loại này tục nhân, cũng có thể thưởng thức được chính mình chỗ nhận thức xinh đẹp. Đây đại khái là là mỹ học cảnh giới cao nhất.

Cũng chính là tại đây dạng khúc nhạc trong tiếng, Sở Phong tương này bức cải tạo qua "**** xuân quả quen thuộc tới cảm đồ " hoàn thành, cũng tại bức họa phải phía trên nói ra nhất bài thơ:

Thế vị năm qua mộng giống như sa, ai làm cười ngựa khách Kinh Hoa.

Lầu nhỏ một đêm thánh Thu Vũ, ngõ sâu Minh triều bán hoa quế.

Thấp giấy tà hành nhân tác thảo, tinh cửa sổ mảnh nhũ đùa giỡn phân trà.

Áo tơ trắng không ai gió bắt đầu thổi trần thán, do và phi tuyết khả quá thể.

Đây là lục du Lục Phóng Ông " Lâm An mưa xuân sơ tễ ", ký trung "Xuân" "Hạnh Hoa" "Thanh minh" ba cái từ ngữ bị Sở Phong từ bỏ, lấy hòa cùng hiện giờ tiết, cùng với bức họa bên trong ẩn chứa hương vị.

Trong thơ nếu như viết "Nhân tác thảo" ba chữ, Sở Phong tự không tốt như trước dùng trước Thái Tương hành giai thư đến tả, Tô Thức "kinh từ thiếp" sách ý cũng không tránh khỏi trầm trọng chút, dù thơ tác hương vị không hợp, cho nên hẳn suy nghĩ một chút, dùng Vương Hi Chi "đắc bày ra thiếp" bút ý viết xuất ra.

Wang Hi Chi "đắc bày ra thiếp", đòi sau truyền lưu lấy chính là Song Câu pháp điền sắc bản dập, tuy nói những điều này bản dập không khỏi hội khuyết thiếu một ít hình dạng cùng tinh thần trên đồ vật, nhưng Sở Phong ngẫu nhiên lâm tập một phen, như trước cảm thấy rất có ý cảnh. Chỉ là hẳn lâm tập số lần không nhiều lắm, dùng để hết lần này tới lần khác người thường có lẽ cũng không tệ lắm, trước mặt Huy Tông nếu là mạo xưng là trang hảo hán, nhất định là không có bất kỳ tác dụng.

May mà bản thân hẳn cũng không có như vậy ý định, chỉ đổi nhất cây bút dính mực nhai sách.

Huy Tông ở một bên thanh thần nhìn, thời điểm này kiên Sở Phong đổi bút, nội tâm tự nhiên ít ỏi, tò mò đứng dậy đi đến Sở Phong bên người, nhìn hẳn lại tác xảy ra điều gì dạng thú vị thơ ca.

"Thế vị năm qua mộng giống như sa, ai làm cười ngựa khách Kinh Hoa. . . Đây, a, Sở lang đây là như hà sinh ra lần này cảm khái? Một phen lòng người dễ thay đổi, chẳng lẽ lại là vì chuyện Hà Quân Hạo sao?" Huy Tông nhìn, ngược lại không có cảm giác thấy cái gì thâm trầm đến không thể lật đầu khó ý tứ, coi như là thiếu niên đột nhiên gặp được ngăn trở về sau cảm khái, cười trừ ghẹo một câu.

Chỉ là đến Sở Phong viết xuống "Lầu nhỏ một đêm thánh Thu Vũ, ngõ sâu Minh triều bán hoa quế", Huy Tông tự không khỏi giật mình, không cần phải nhiều lời nữa một câu, ngược lại nín thở ngưng thần, phóng phát cảm nhận được cả bài thơ bên trong kia đợi thanh lệ, uyển chuyển hàm xúc, rồi lại mang theo một loại nhàn nhạt ưu thương tư vị.

"Thấp giấy tà hành nhân tác thảo, tinh cửa sổ mảnh nhũ đùa giỡn phân trà. . ." Huy Tông nhẹ giọng đọc đến đây trong, không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua trên bàn trà chén nhỏ, nghĩ đến lúc trước Lý Sư Sư phản trả đáng đáp uyển chuyển, cùng với bức họa chạy về thủ đồ thảo tùy ý dư lười biếng, chỉ cảm thấy ý cảnh mấy vị tương xứng, không khỏi âm thầm gật gật đầu.

"Áo tơ trắng không ai gió bắt đầu thổi trần thán, do và phi tuyết khả quá thể."

Cuối cùng rơi xuống một câu này, nhớ nhà tình cảnh từ lúc ban đầu nhạt nhẽo trở nên càng nồng hậu dày đặc, cho đến cuối cùng chỉ ra, dường như tầng tầng lớp lớp ngư ca hát vẫn, hoặc như là tỷ bà khúc bên trong Bách Chuyển Thiên Hồi. Loại này thiên châm đề hát vòng qua vòng lại tư vị, giống như là có thể khắc sâu tại mọi người nội tâm tựa như, rõ ràng thanh thanh đậm đậm, rồi lại không có biện pháp xua tán mờ. . .

Sở Phong thu bút, lui lại đến một bên, an tĩnh đứng hầu.

Huy Tông tỉ mỉ nhìn cả bức họa cuốn, một đôi mắt lại đang thơ tác trên lượn vòng thật lâu, cuối cùng phát ra thờ dài một tiếng.

"Hảo một câu 'Lầu nhỏ một đêm thánh Thu Vũ, ngõ sâu Minh triều bán hoa quế', bức này hòa tan thanh lệ, rất có vì Tô Châu phong thái cốt. Hơn nữa này bức họa. . ." Huy Tông mỉm cười một chút, nhìn về phía Sở Phong, "Ta không phải không thừa nhận, từ ta nhận thức đến xem, nếu như người lúc ấy tại họa khoa cuộc thi phía trên, có thể triển lộ ra như vậy bản lĩnh, bố cục, ý cảnh, sơn thủy khoa tên thứ hai nhất định là trừ người ra không còn có thể là ai khác. Đứng đầu bảng e rằng vẫn chưa được. . . Cái khác đầu năm có lẽ còn có chút khả năng, thế nhưng là năm nay vị nào, gọi là Sở Tài đúng không? Ngược lại ngay thẳng vừa vặn, vậy mà cùng người là một cái bốn gia sao? Đó của hẳn bức họa người có phải hay không cũng nhìn? Loại kia bỏ

cục bố trí, hạ bút thành văn đồng dạng, căn bản không có bất kỳ tạo hình dấu vết, có thể vẽ ra như vậy họa tác nhân vật, mới thật sự là tại họa vẽ trên tiền dần từng bước nhân vật. Đương nhiên, Sở lang chính người cũng không cần sót ruột, loại chuyện này luôn là gấp không được. Cần có thời gian từ từ rèn luyện, so sánh vị nào Sở Tài cũng luyện tập mười phần vất vả, không có hơn mười năm công lực rất khó đạt tới. . . Làm sao vậy? Vì sao như vậy nhìn ta?"

Chú ý tới Sở Phong trên mặt phức tạp biểu tình, Huy Tông cười hỏi một câu.

"Quý nhân. . ." Sở Phong cảm thấy có chút xấu hổ, giang tay ra, "Ngài trong miệng vị Sở Tài kia, vừa mới mười một tuổi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Vân cùng sơn đầu bên kia

());

Tạm trú Đông Kinh thành, coi như là trước mắt thế nào phồn hoa giàu có và đông đúc, luôn là vô pháp hòa tan bức này nhớ nhà hương vị. ? . ? `

Lục du tả bài thơ này thời điểm, đã là Nam Tống Lâm An thời kì, cảm khái lấy nóng lạnh thế sự, nhìn nhìn một thân áo toi phong trần, thật dài phun ra thở dài một tiếng.

Kia kỷ trung, là bao hàm lấy một loại tiu nghiu dữ bất đắc dĩ, vắng vẻ thanh Liêu, nhàn sầu cảm khái, phảng phất từ tí ti mưa xuân, nhuận vật mảnh không tiếng động thấm vào đến trái tim trong, sau đó hóa thành một tia Trần Nhường bắt đầu tương, coi như là ngày sau mưa dầm thế nào kéo dài không lờ, cũng đến cùng hòa tan không được.

Đó là lục du than thở, trần ngập tịch liêu dữ vô khả nại hà. Sở Phong thở dài cũng không có như vậy trầm trọng, tuy cũng bao hàm "Độc tại tha hương vì dị khách" tịch tịch, loại này tịch tịch, lại dữ chỉ cần vị trí địa lý trên xa xôi, không thể so sánh nổi.

Không phải không nhớ nhà, rốt cuộc, hẳn tại ngàn năm về sau thời đại trong sinh sống mười bảy năm. Chỗ đó có bằng hữu, hữu lão sư, hữu thân nhân... Coi như là thân nhân không lớn thân cận, nhưng dù sao là huyết mạch trên gút mắc, đó là một loại nhìn không thấy sờ không được rồi lại trĩu nặng đồ vật, không ai có thể hoàn toàn tránh thoát khai.

Nửa đêm tĩnh mịch, Sở Phong như trước sẽ nhớ khởi trước kia sinh hoạt. Hồi ức là một cái rất trung tính từ ngữ, không có cái gì thống khổ đồ vật nghĩ lại mà kinh, cũng không có quá nhiều ràng buộc làm cho người ta không thể buông ra.

Đôi khi, Sở Phong nhớ lại lúc trước những ngày kia, ngàn năm về sau những cái kia sinh mệnh lịch trình, trong thoáng chốc đã cảm thấy phảng phất một hồi kéo dài kéo dài cảnh trong mơ, gần như trở nên không hề chân thật.

Chỉ là ngẫu nhiên, bị vật gì đập trúng tâm khảm, một cỗ nồng đậm quyền luyện lại bắt đầu tại ngực ngưng kết, chảy xuôi, bùng bùng, phun ra tiêu tán tại trong huyết mạch. Giống như cái nhộng, bị dày đặc bao vây lại.

Sở Phong viết tả này thơ. Lúc ban đầu có lẽ chỉ là đơn thuần tâm cơ, muốn trước mặt Huy Tông triển lộ một chút. Thế nhưng là đến đằng sau. Đây hết thấy tựa biến thành một loại mười phần trôi chảy trữ tình, từ nội tâm biểu đạt ra, nhi theo huyết mạch chảy vào ngón giữa, bút pháp, dùng một cây mềm mại bút lông tại nhẹ nhàng trên giấy phác họa, rơi xuống, lại là nặng tựa nghìn cân trĩu nặng chữ.

Sở Phong viết xong, búi ngùi thở dài, tiu nghiu như mất.

Huy Tông nhìn nhìn, khẽ gật đầu. Trong mắt cháy qua thường thức mục quang.

Lý Sư Sư xa xa ở một bên nhìn, nhất thời không thấy rõ, vì vậy để sát vào, trên người nữ nhi tự nhiên mùi thơm thấp thoáng quây quanh lượn vòng, quanh quẩn tại chớp mũi.

Một tiếng như có như không thờ nhẹ từ Lý Sư Sư chỗ đó truyền đến, Huy Tông mang theo nụ cười thanh âm theo sát phía sau: "Đừng rồi, Sư Sư, lúc trước không có đã nói với người, kia nhất thủ 'Thác giáo song tán chịu gió đông' chính là vị này Sở lang chỗ tác. ` "

"A!" Lý Sư Sư che miệng thở nhẹ. Dùng bất khả tư nghị ánh mắt nhìn hướng Sở Phong, "Vây nhất thủ " đạp Toa hành ", ta là nghe nói qua, cũng từng hát qua rất nhiều lần. Sở lang quân đại danh... Đúng rồi. Chẳng trách như thế quen thuộc. Chỉ là ta vẫn cho là, viết ra như vậy từ ngữ nhân, đại khái là cái gì danh môn quý công tử... Ai nha! Xem ta nhiều sẽ không nói chuyện. Sở lang quân ngài chờ nên hiểu lầm mới tốt. Ta ý tứ là, cảm giác, cảm thấy. Có thể

viết ra như vậy từ ngữ nhân, nói chung tại thượng thật là có chút bản lĩnh. Chỉ là như vậy bản lĩnh, đại khái sẽ không dùng sang việc khác đến những địa phương khác."

"Nhìn người ăn nói vụng về, khoa trương nhân cũng sẽ không khen sao?" Huy Tông ở một bên nghe, buồn cười, "Hay để cho ta tới giúp người giải thích giải thích, ý tứ chính là đang nói, năng viết ra những cái này từ ngữ nhân không nên thi vào viện họa, có thể thi vào viện họa nhân không nên như vậy hữu Văn Thái... Lại cứ Sở lang lưỡng hạng đều đã có, điều này thật sự là trời xanh bất công, làm cho người rất ghi hận, cũng không phải là?"

"Đúng rồi! Hay là Thập Nhất Lang hiểu ta." Lý Sư Sư cười duyên nói.

Sở Phong ở một bên thỉnh thoảng họ biến đổi pháp khoa trương chính mình, đa thiếu có chút ý xấu hổ: "Đâu có cái gì tốt đâu, bất quá là tiện tay vẽ xấu mà thôi. Chỉ là không biết... Rồi mới quý nhân nói, nếu như này bức họa có thể đập vào mắt, là có thể tại quan gia trước mặt giúp ta nói lên vài câu lời hữu ích. Không biết hiện giờ này một bức, có thể hay không vào khỏi quý nhân mắt?"

Huy Tông mỉm cười, lần nữa cẩn thận nhìn coi, gật đầu nói: "Sở lang bản lĩnh không thể nói thật tốt, thể nhưng trung quy trung củ, rất có khả năng tổ chi tài. Nhưng này bức họa tuyệt diệu chỗ ở chỗ kết cấu dữ ý cảnh, có thể nói là thượng giai cấp bậc. Họa công lao có thể luyện từ từ tập, ý cảnh dữ thần hồn lại hoặc nhiều hoặc ít (*) là trời sinh đồ vật, có ít người cuối cùng cả đời cũng chưa chắc có thể ngộ ra tới, nhưng Sở lang lại là trời sinh liền có một chút, như vậy rất tốt."

Bảo hoàn toàn không khản trương là không thể nào. Sở Phong trong lòng nghĩ, hiện giờ loại tâm tình này... Nếu như hần vẫn còn ở đời sau lẫn lộn, tham gia nghệ khảo thi, lão sư lời bình chính mình chờ đợi thành tích tâm tình, đại khái là như thế a.

Huống chi, trước mắt vị này tuyệt đối là thi họa giới Thái Sơn Bắc Đẩu đồng dạng nhân vật. Khi còn bé học họa, bao nhiêu người là hao phí đại lượng gia tài, tìm quan hệ, nắm phương pháp, chỉ vì để cho những cái kia nổi danh họa sĩ, giáo sư lời bình một phen. Sở Phong không nghĩ tới chính mình sẽ có cơ duyên như vậy.

Huy Tông làm sơ lời bình, lại thoáng chỉ ra Sở Phong bút lực trên khi nào chưa đủ. Tất cả đều là một ít đồ của chi tiết nhỏ, khả Sở Phong nghe vào trong tai, nhưng không khỏi như văn luân âm, bưng bình đại ngộ.

Huy Tông không nhanh không chậm nói lên vài câu, thường thường dùng câu chữ lác đác, rồi lại trực chỉ vấn đề chỗ. ? ` bởi vì cái gọi là *****, đại khái là như thế.

Đời sau cũng có người hoài nghi Huy Tông bản vẽ đẹp, kể một ít Huy Tông kí tên thi họa cũng không phải là hần bản thân chỗ làm, mà là viện họa, thư viện đại chiếu đám người viết thay. Thậm chí còn hữu cực đoan thuyết pháp, thuyết Huy Tông kỳ thật tại thi họa trên cũng không có cao quá nhiều cảnh giới, như thế nào đi nữa...

Viết thay thuyết pháp, có lẽ không thể bảo hoàn toàn sai lầm. Rốt cuộc từ xưa đến nay, cung đình đại chiếu vì hoàng đế bản thân viết thay sự tình thật sự quá nhiều, cơ hồ là một loại tự nhiên nhất bất quá sự tình, mấy ngày liền dưới đều là hoàng đế, một hai bức thi họa mà thôi, ai lại dám cùng hoàng đế tranh đoạt?

Chỉ là, đối với Sở Phong bản thân mà nói, hần tin tưởng đại bộ phận Huy Tông kí tên thi họa, đều là Huy Tông bản thân chỗ tác. Nguyên nhân trong đó ngược lại đơn giản.

Một cái thi họa trên tài hoa kinh tài tuyệt diệu nhân, bình thường tự nhiên thích tương loại này tài hoa triển lộ ra. Chính mình vụng trộm giỡn ra, thường thức cũng thế, hô bằng hữu gọi hữu giúp nhau bình luận cũng tốt, loại này muốn biểu hiện là nhân loại một loại tự nhiên mà vậy bản năng, đương nhiên, bản thân cũng không có cái gì rất xấu chi phân.

Huy Tông bản thân tài hoa là không cần nghi vấn. Nhân vật như vậy, còn cần bao nhiêu nhân vì hần viết thay đâu này? Hữu có lẽ là có. Nhưng tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

Trong chuyện này còn ẩn núp lấy, đại khái là một loại đơn độc thuộc về nghệ thuật gia khoe khoang dữ vinh quang.

Sở Phong từ tế nghe lấy Huy Tông chỉ giáo. Nội tâm vui sướng ngoài cũng không dám thêm chút hàm hồ, tôn sùng là thánh chỉ một chữ Bất Lạc nghe xong.

Lý Sư Sư tương hai người liêu đắc chăm chú, liền lặng lẽ lui sang một bên, tương quanh mình một đám người không có phận sự đều đuổi ra ngoài, chỉ chừa một cái đàn đàn cổ cô nương, tại nơi này khêu nhẹ lấy bao la nhẹ du cổ điều.

Dâng hương lượn lờ, âm cổ vụng về vụng về.

"Ta trước vẫn muốn hỏi, loại này họa pháp chưa bao giờ thấy qua, Sở lang là từ nơi nào học được?"

Huy Tông tương Sở Phong bút pháp chỉ giáo một phen. Dần dần nói đến một ít cái khác danh gia tranh hoa điều, kỳ trung hần là như hà lấy thừa bù thiếu, suy nghĩ khác người, lại dần dần Thuyết Khởi chính mình đối tranh hoa điều họa một phen cái nhìn... Đề tài này vây quanh họa vẽ đối tới đối lui, cho đến Thuyết Khởi Sở Phong kia một bức " mặt trời mọc? Ấn tượng ", Huy Tông tò mò hỏi.

Sở Phong hồi đáp: "Ta tại gia tộc thời điểm, đã từng gặp được qua một cái Tây Phương người tới, tóc vàng mắt xanh mặt mọc đầy râu, như vậy họa tác là hần vẽ ra. Ta khi còn bé cảm thấy kỳ lạ, liền đi theo học được vài ngày. Đúng như là cùng quý nhân nói. Tất cả văn chương đều là dữ chúng ta tầm thường sử dụng bất đồng, điều sắc đồ vật cũng kỳ quái chút, muốn dùng rất nhiều dầu tron khứ điều, cho nên gọi là 'Bức tranh' ."

"'Bức tranh' sao... Người nói người kia tóc vàng mắt xanh? Là Đại Thực nhân sao?" Huy Tông hơi hơi gãi mày.

"Ta cũng đã từng hỏi. Nhưng hẳn thuyết, quê hương của hẳn bị Đại Thực quốc còn muốn đi tây một ít." Sở Phong ha ha cười cười, "Tại vân cùng sơn đầu bên kia."

"Vân cùng sơn đầu bên kia..." Huy Tông nhẹ nhàng thờ dài. Ngón giữa sờ nhẹ này bức "mặt trời mọc? Ấn tượng", "Nguyên lai còn có như vậy văn minh sao? Như vậy họa tác... Rất kỳ quái. Có lẽ không thể nói kỳ quái. Phải nói 'Bất đồng', dù chúng ta bức này mặc sắc câu dệt ra họa vẽ hoàn toàn bất đồng. Loại thủ pháp này. Đương nhiên, ta không biết người từ hẳn đâu đến cùng học được đa thiếu, tương tự mấy thành. Nhưng là từ trước mắt này một bức đến xem, bọn họ là không chút nào chú trọng đường cong. Người xem, viết thời điểm đều là một ít rất lớn khối điểm lấm tẩm... Đúng rồi, điểm lấm tẩm, giống như là vết lốm đốm tựa như, dù chúng ta họa tác chênh lệch quá xa!"

Sở Phong nghe, nhin không được đặt câu hỏi: "Quý nhân ngài sẽ sẽ không cảm thấy, loại này họa tác quá mức... Khuyết thiếu thần hồn sao?"

Huy Tông nghe vậy, ha ha cười cười: "Nếu để cho tâm thường họa sĩ tới bình luận, ha ha, nhất là để cho các người viện họa bên trong những cái kia người bảo thủ mà nói, kia đâu chỉ là 'Khuyết thiếu thần hồn' bốn chữ có thể hình dung? Đại khái đều là một ít càng thêm muốn chết ngôn luận dữ phê bình, ha ha, ta hiện tại cũng có thể tưởng tượng ra! Cái gì lung tung vẽ xấu, khuyết thiếu khí khái các loại."

Huy Tông lắc đầu, cười nói: "Nhân một khi lớn tuổi, đối đãi sự tình tựu không khỏi cố chấp chút, rất nhiều thứ cũng bị giam cầm tại một cái khoanh tròn trong. Cái này như là bức họa bản thân, xích bức là cố định, vì vậy bọn họ thấy được này bức họa, cũng chỉ có thể thấy được họa bên trong đồ vật... Nói ví dụ người hiện giờ tác này một bức a, tại trong con mắt của bọn họ, thấy chỉ là cành lá, trái cây cùng với này chim non, nhưng bên ngoài đầu, tựu cũng không có cái gì. Bọn họ chỉ có thể nhìn đến bức họa bên trong đồ vật, chỉ hữu một chút như vậy, vì vậy chỉ là một cái cái híp mắt xem những cái này đường cong, xem những cái này dùng bút, kia nhất điều tuyến họa lực đạo chưa đủ, kia một chỗ dùng sắc quá mức nhạt nhẽo, chỉ hữu những cái này, dư thừa đồ vật sẽ rất khó gặp lại lấy được. Bức họa bên ngoài những cái kia, những cái kia lưu lại bạch, chân chính lưu lại bạch, tại trong con mắt của bọn họ đều là không tồn tại. Đây là bị câu buộc ở khuôn sáo bên trong tầm mắt, đến bọn họ kia cái niên kỷ, cái này trở thành nội tâm đồ vật, tránh thoát không ra... Cái này như là theo như lời Khổng Phu Tử như vậy, bảy mươi nhi tùy thích không vượt khuôn. Người cho rằng Khổng Phu Tử là thực 'Không vượt khuôn' sao? Không, hẳn 'Không vượt khuôn' chỉ là bởi vì sớm thành thói quen đủ loại con đường dữ hàng rào, cho nên mặc dù nhắm mắt lại, cũng không có khả năng lại vượt qua Lối Trì nửa bước. Đó cũng không phải tiêu sái, mà là một loại bi ai..."

Đây là quá mức người can đảm ngôn luận, cho dù là Sở Phong, thời điểm này nghe, cũng không khỏi ngẩn người.

Huy Tông lại lơ đãng, tiếp tục nói: "Bức này trói buộc tại thi họa trong đó tự nhiên cũng có rất nhiều. Từ lúc ban đầu một bút sách, thoát ly xuất ra hành thư, hành giai, Khải thư, này kỳ thật chính là tại vượt qua, đang nhảy xuất quyền sách, bức họa, đi tiếp xúc mặt giấy tơ lụa bên ngoài đồ vật. Lúc ban đầu loại hành vi này... A, nhắc tới cũng thật là thú vị. Nếu như bản thân người chính là một cái thi họa mọi người, ngẫu nhiên làm ra một ít cái gọi là sáng tạo cái mới, mọi người cũng không hề nói cái gì, thậm chí hội rất nghiêm túc xem kỹ một phen, nhi cẩn thận học tập, hiểu, vì vậy về sau sẽ từ từ đồn đại ra, thậm chí biến thành một loại rất cao quả nhiên đồ vật, để cho tuyệt đại đa số nhân đều quý báu. Nhưng nếu như làm ra bức này sáng tạo cái mới chỉ là người bình thường, như là Sở lang người... Lời nói này có lẽ có chút chối tai, nhưng ta nhìn ra được, người không phải là loại kia tại nghệ thuật trên cẩn thận từng li từng tí, theo khuôn phép cũ nhân, cho nên ta tùy ý nói một chút, người cũng chỉ tùy tiện nghe một chút là tốt rồi."

Sở Phong trong lòng hiểu rõ, vội vàng gật đầu.

Huy Tông mỉm cười, nói tiếp: "Kỳ thật những lời này mặc dù ta không nói, chính người cũng có thể hiểu rõ lấy được. Chỉ là rất nhiều chuyện, người đang ở kỷ trung ngược lại khả năng nhìn không ra, ta người ngoài cuộc ngược lại thấy rõ chút. Nói như vậy, họa khoa cuộc thi thi kia một bức tả ý, có lẽ đích xác tồn tại không ít chỗ thiếu hụt, nhưng tuyệt đối là hữu hương vị có ý cảnh, điểm này, không thể nghi ngờ. Nhi nhưng người khác nếu là để ở trong mắt, phản ứng đầu tiên tuyệt đối không phải là thưởng thức, bởi vì dữ tâm thường cái gọi là tác phẩm xuất sắc sai biệt quá lớn, mọi người luôn là rất kỳ quái, có một chút sai biệt đồ vật mọi người sẽ cảm thấy phá có thể nghiền ngẫm, chỉ khi nào loại này sai biệt quá mức mãnh liệt, cuối cùng hội bài xích lên. Rất rõ ràng, người chỗ họa kia một bức tả ý, chính là chênh lệch quá lớn đồ vật."

Sở Phong gật gật đầu, cười nói: "Buổi sáng đã cảm nhận được một chút. May mà hữu Trương Phụng chi Trương Đại Nhân hỗ trợ giải vây."

"Hả? Còn có bức này sự tình?" Huy Tông hơi hơi nhướn mày, gật đầu, "Người trẻ tuổi, bởi vì lúc trước phiên lâu sự tình vèn vèn nổi danh, 20 cao danh động đô thị, sớm đã là mọi người trong mắt tiêu điểm rồi, tại họa khoa cuộc thi trên sự tình lại trợ giúp một phen, bị người chú ý tự nhiên cũng là mười phần bình thường sự tình. Nhưng người rốt cuộc bối phận thấp kém, tại họa giới cũng không có cái gì quá lớn thanh danh, nếu như tiếp tục như vậy tại tả ý hoặc là bức này Tây Dương bút pháp bên trong đi xuống khứ, khứ khứ cố chấp, e rằng tâu không được bao xa muốn đánh lên nam tường."

Huy Tông cười nhạt một tiếng, nhìn nhìn Sở Phong: "Người thật sự là hữu thiên phú hải tử, ta không muốn nhìn người đi đến con đường này mấy."

Sở Phong cảm thấy thoáng cảm động, hướng về phía Huy Tông thật sâu thi lễ.

Huy Tông hư giúp đỡ một chút, nói: "Ngày sau tại viện họa đoạn này thời gian, nếu như vẽ tranh họa, nhất định phải trung quy trung củ tác sơn thủy. Vật gì đó khác có thể họa, nhưng nhất định phải tại quy củ ở trong đồ vật đạt tới trình độ nhất định, lại đi mưu cầu. Muốn đánh vỡ quy củ, muốn trước đem quy củ mò được rõ sờ, minh bạch. Đây là thi họa quy củ, cũng là làm người quy củ..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Hãm hại

"Sở Phong, đem những vật này đưa đến nam viện."

"Ồ? Người đem vật gì đưa đi sao? Cầm nhầm, hẳn là những cái này... Như thế nào, bất quá là một lần nữa đi một chuyến mà thôi, sự tình cũng không lớn, vì sao dùng loại ánh mắt này nhìn ta? Ha ha, chẳng lẽ lại còn muốn để cho bọn quan chính mình đưa qua sao?"

Viện họa sinh hoạt dần dần triển khai, làm từng bước thời gian thoát nhìn sóng yên biển lặng, chỉ là cùng loại với loại này trong thâm tâm tiểu Lãnh tiên, luôn là tại Sở Phong xung quanh quây quanh, chạy lấy.

Hôm nay đã là như thế.

Bởi vì tại Bạch Chi Hậu thủ hạ làm công việc, trên lý luận mà nói, Sở Phong liền tương đương với bị Bạch Chi Hậu quản lý, làm chuyện gì, như hà làm việc đều cần thỉnh sắp xếp của hắn.

Sáng sớm hôm nay, Bạch Chi Hậu an bài Sở Phong đem một ít đồ vật đi về phía nam viện nhà kho chuyển. Đây là một ít nguyên liệu loại đồ vật, trang giấy, tơ lụa, văn chương, những vật này khá tốt, tuy thể tích lớn một ít thể nhưng không chìm, còn có một ít nghiên mực dừ mực điều, thêm vào hữu bốn cái rương hòm, tầm thường nam tử như thế nào cũng phải hai người tài năng nâng lên, Bạch Chi Hậu lại chỉ an bài Sở Phong một người vận chuyển.

Nói chuyện này, Sở Phong hi vọng nhiều hơn một người, lại bị Bạch Chi Hậu bác bỏ, nói câu "Mọi người đều có các phân công, người bên ngoài cũng ở bận rộn, làm sao có thời giờ giúp người", liền đuổi Sở Phong tự mình một người vận chuyển.

Loại chuyện nhỏ nhặt này tình ngược lại cũng không có cái gì cãi lộn tất yếu, Sở Phong dứt khoát coi như là tại tập thể hình. Cả rương hòm cầm nhất định là cầm không được, hắn liền đem rương hòm mở ra, từng điểm từng điểm vận chuyển, bất quá là nhiều tẩu lưỡng chuyển mà thôi, Sở Phong cũng không thêm để ý.

Huống chi dưới cái nhìn của hắn, chuyện này ngoại trừ có thể tập thể hình ra, còn có thể nhìn nhiều vừa nhìn tranh này trong nội viện cảnh đường... Không thể không nói, viện họa dù sao cũng là nghệ thuật chỗ, cho dù là tầm thường đình thai lâu các ở chỗ này cũng đều là không giống bình thường, về phần ở giữa đình viện viện họa, mặc dù nói không hơn một bước nhất cảnh, lại cũng không kém chút nào, đích thực là có phần có thể nghiền ngẫm cảnh sắc, Sở Phong cũng không ngại nhìn nhiều một hồi.

Chỉ bất quá. Sự tình phát triển cũng không có Sở Phong chỗ cho rằng đơn giản như vậy. Tại hắn hao tổn một canh giờ, rốt cục tương cuối cùng mấy khối nghiên mực vận chuyển đến nam viện, trở lại sơn thủy viện, Bạch Chi Hậu rồi lại lần nữa tìm được hắn. Thuyết hắn tương đồ vật vận sai rồi. Cũng chính là, Sở Phong chẳng những cần tương lúc trước đưa qua đồ vật cầm về, còn cần lại đem mặt khác Lục Đại rương hòm đồ vật một lần nữa đưa qua.

Sơn thủy viện cùng theo như lời Bạch Chi Hậu nam viện, vừa vận ở vào viện họa trên dưới hai đầu, là xa nhất địa phương. Đương nhiên. "Vừa vận" tự nhiên cũng không phải cái gì trùng hợp.

Bạch Chi Hậu chỉ trích Sở Phong cầm nhầm đồ vật thời điểm, Sở Phong nhìn hắn một cái, nở nụ cười.

"Người cười cái gì?" Bạch Chi Hậu không thích lắm loại này bình tĩnh tâm tình, nhũn mảy, bày ra một bộ nghiêm khắc bộ dáng, "Đây đều giờ gì, kia qua buổi trưa về sau muốn dùng, người vậy mà còn ở nơi này lè mà lè mè được! Ta khả báo cho người, người đừng cho rằng chuyện này có thể tùy ý chậm trễ! Người cho rằng kia nam viện là địa phương gì? Đó là quan gia xuất nhập viện họa nghỉ chân chỗ, người muốn vận chuyển những vật này. Kia đều là cho quan gia bản thân dùng được! Quan gia sau giờ ngọc sẽ đến một chuyến, nếu là có hảo hứng, tự nhiên cũng sẽ muốn văn chương về tranh. Người chẳng lẽ tự không muốn vừa nghỉ, nếu như đến lúc sau quan gia muốn làm họa, lại phát hiện liền giấy và bút mực cũng không có... Ha ha, sau đó quan gia bốn phía vừa hỏi nguyên do, phát hiện là tại người nơi này chậm trễ! Người này một cái mạng nhỏ, phải không nghĩ lại muốn sao!"

Bạch Chi Hậu rắn dạy Sở Phong thời điểm cũng không có tránh tai mắt của mọi người, thậm chí vì mở ra uy phong của mình, Bạch Chi Hậu đặc biệt tại trong sân rộng bắt Sở Phong huân thoại.

Thời điểm này. Sơn thủy trong nội viện nhân viên vắng lại, tự nhiên có không ít người nhìn một cái ngừng chân, đứng xa xa nhìn náo nhiệt.

Bạch Chi Hậu nhìn phen này tư thế, theo "Người xem" tăng nhiều. Hắn hảo hứng cũng càng tăng vọt lên. Hơn nữa trước mắt Sở Phong bình tĩnh để cho trong lòng của hắn càng thêm không vui, Sở Phong trên mặt cổ này từ dần dần giờ lên nhân nhát tiểu ý, càng thêm để cho hắn mười phần không thoải mái. Bạch Chi Hậu nghĩ thầm, nếu không có thể ở nơi này sát sát Sở Phong uy phong, ngày sau tiểu tử này chẳng phải là muốn cuồng đến bầu trời!

"Người đừng cho là mình hiện tại thật sự là viện họa họa đệ tử, nói cho cùng. Người cũng chỉ là bởi vì quan gia thương cảm đi Hồng Vận, cho nên mới tiến nhập viện họa làm mấy tháng tồi nhân mà thôi. Người cho rằng người có thể ngồi bao lâu đầu này? Ở chỗ này nhiều góc nhất Thiên Đô đã là đối với người ban ân, người lại vẫn không mang ơn, ngược lại đối bọn quan trọng mắt nhìn sao!" Bạch Chi Hậu nước bọt bay lên, nói có chút khí thế, "Bọn quan khả báo cho người, đừng tưởng rằng quan gia đối với người thương cảm có thể tiếp tục bao lâu. Nếu như ngay cả vận chuyển văn phòng tứ bảo

(bút, mực, giấy, nghiên) như vậy chút ít sự tình đều làm không xong, quan gia có khả năng nhất làm không chỉ là đem người tróc bong xuất viện hoạ đơn giản, nếu là dưới sự tức giận đem người ném vào địa lao... Ha ha, đến lúc sau người tự tự cầu nhiều phúc a!"

Trương Phụng chỉ đối sơn thủy viện bên này khuyên bảo, cũng không phải là không có đưa đến tác dụng, chỉ bất quá trong đó tác dụng đích thực là có hạn. Tựa như Trương Phụng chỉ theo như lời tự mình như vậy, hẳn rồi cuộc chỉ là một cái đãi chiếu, dù sơn thủy viện nghệ học so sánh, là muốn kém một cấp bậc, có thể nói lên lời cũng đã là Triệu nghệ học cho hẳn mặt mũi, về phần đưa đến tác dụng... Đại khái năm sáu ngày tác dụng là có, chuyện sau đó liền bắt đầu dần dần hướng Vương Học Chính bọn họ chỗ tính toán phương hướng đi.

Đối Sở Phong cái gọi là khi nhục, tự nhiên cũng là từng điểm từng điểm. Từ lúc ban đầu chỉ là lén lén lút lút nói lên vài câu, đến một chút châm chọc khiêu khích, lại đến đặc hiện giờ sáng loáng ực hiếp.

Sở Phong cũng không ngu ngốc, hẳn cũng biết nước ấm nấu ếch xanh đạo lý, loại này phóng túng chỗ dẫn đến kết quả là tất nhiên, bất quá Sở Phong cũng không sốt ruột phản kháng.

Nếu như gặp được châm chọc khiêu khích trở về miệng, đương nhiên là cũng được, thế nhưng, thì có ích lợi gì đâu này?

Trương Phụng chỉ từng theo hẳn nói qua một ít lời, Sở Phong mình cũng minh bạch đạo lý này. Hiện giờ hai phái tranh chấp, nhiều khi, thật rất nhỏ sự tình đều biến thành dây dẫn nổ, chỉ cần hành thác một bước đường liền sẽ bị bắt lấy không tha, sau đó huyền não thật rất lớn, lời kéo ra, biến thành một kiện không thể vẫn hồi sự tình.

Trương Phụng chỉ khuyên bảo Sở Phong muốn nhẫn nại, Sở Phong bản thân cũng không phải cái gì châm lửa liền pháo đốt, cho nên tương những Phong Ngôn(tín đồn) đó phong ngữ cũng làm làm gió thoảng bên tai, đối loại trình độ đó không thú vị sự tình cũng không để ý tới.

Hắn cũng có thể nhẫn nại loại công việc này phân phối không đều đều, nhiều làm một chút sống không có gì, từ bây giờ hai phái cục diện nhìn lại, đây là tất nhiên kết quả, Sở Phong sớm đã dự liệu được đặc.

Thế nhưng là hiện giờ cục diện này... Bạch Chi Hậu không chỉ có đem tối khổ mệt nhất công tác phân cho mình, thậm chí còn mượn cơ hội đùa bỡn cái cẩn thận mà tính, muốn cho chính mình một mối đến gục xuống.

Mỗi chuyện đều có một cái hạn độ. Rất rõ ràng, hiện giờ Bạch Chi Hậu tất cả hành động, đã vượt qua hạn độ.

Hướng chi, Bạch Chi Hậu hiện tại trong miệng cái gọi là uy hiếp, nhắc đến "Quan gia". Đây tự cho là cường đại đồ vật, lại làm cho Sở Phong trong nội tâm khê động. Mím cười lên.

"Tự cầu nhiều phúc sao?" Sở Phong mím cười, nhẹ nhàng mở miệng.

"Như thế nào?" Bị Sở Phong loại này nhạt nhẽo tâm tình khiến cho có chút không thoải mái, Bạch Chi Hậu nhú chặt lông mày, không hiểu nhiều lắm Sở Phong hiện giờ phản ứng đến cùng là có ý gì.

Tại hẳn tại phỏng đoán bên trong, Sở Phong coi như là như thế nào lợi hại, hẳn cũng chỉ là một cái mười bảy tuổi thiếu niên. Niên kỷ bày ở nơi này, về phần thân phận, hẳn cũng hỏi thăm một chút, bất quá chính là cùng Sơn Âm Lục thị có một chút thầy trò giao tình. Cụ thể giao tình đến bộ dáng gì nữa còn không rõ ràng, kỳ thật không cần để ý quá nhiều.

Bạch Chi Hậu tại viện hoạ mười hai năm, gặp qua nhân vật không coi là nhiều, nhưng là tuyệt đối không tính thiếu. Kinh Hoa Yên Vân, Kinh Sư loại địa phương này, nguyên bốn chính là có thể làm cho nhân mình bạch rất nhiều đồ vật chỗ. Hẳn biết chân chính thế gia đệ tử bộ dáng, tương tự Tiêu Đình loại kia, từ rất nhiều phương diện mà nói, là thực có thể vui buồn không hiện. Đó là một loại sống thượng vị giả mới có thể nuôi dưỡng được khí chất, về phần Sở Phong loại người này trên người. Là tuyệt đối không có khả năng hữu loại khí chất này.

Cho nên, tại Bạch Chi Hậu thỉnh lĩnh từ Sở Phong trong mắt thấy được loại kia mừng hương vị, Bạch Chi Hậu phản ứng đầu tiên, là mình đại khái nhìn lầm rồi...

Vì vậy Bạch Chi Hậu cũng khê cười một cái, nói: "Người đừng tưởng rằng ta là đang nói vui đùa, tại Đông Kinh này nội thành, người thật sự là một cái quá mức hơi nhỏ tồn tại. Quan gia là thân phận gì địa vị nhân, người lại là thân phận gì địa vị? Một người cả đời có thể có được một lần thiên nhan chiếu cố đã rất khá, chính người có thể ý đồ phỏng đoán một chút thánh ý, nếu như như vậy điểm chuyện nhỏ cũng không thể làm tốt. Quan gia sẽ như thế nào đối đãi người?"

Hướng dẫn theo đã phát triển, mượn đao giết người, đây là mười phần cao thâm kế sách, Bạch Chi Hậu chính bởi vì chính mình có thể nghĩ tới những thứ này nhĩ đặc chí lấy.

"Đúng như là cùng theo như lời Bạch Đại Nhân. Ta chỉ là một tiểu nhân vật." Sở Phong mím cười, cũng không có Bạch Chi Hậu trong tưởng tượng về sợ hãi, "Tiểu nhân vật tựa như cùng cảnh là phía dưới loài bò sát đồng dạng, đích xác, nhỏ bé vô cùng. Đây thật là một kiện mười phần bi ai sự tình, nhưng cổ nhân cũng đã nói 'Họa hệ phúc chỗ ý phúc hệ họa chỗ phục', nhỏ bé, cũng không nhất định luôn là chuyện không tốt."

"Người có ý tứ gì?" Bạch Chi Hậu nhú chặt lông mày.

"Bạch Đại Nhân cảm thấy, nếu như quan gia đến lúc sau muốn vẽ tranh, lại phát hiện không có giấy bút. Quan gia nộ khí, đến cùng hội như vậy chuẩn xác phóng đến ta tiểu nhân vật này trên người, vẫn sẽ trực tiếp tìm đến Bạch Đại Nhân ngài vấn trách đầu này?" Sở Phong cười nhạt nói.

Bạch Chi Hậu hơi hơi giật mình, hẳn không phải không biết đạo lý trong đó... Quan gia hôm nay đến cùng sẽ tới hay không, nguyên bản đều là không nhất định sự tình. Sẽ hay không hữu hảo hứng tại nam viện về tranh, đó chính là càng thêm khó có thể dự đoán sự tình. Tất cả trước mắt đây hết thảy, nguyên bản chính là vì hù dọa Sở Phong thiết lập ở dưới (ván) cục. Những lời này bức bách dữ đe dọa, nguyên bản Bạch Chi Hậu cho rằng, có thể cho Sở Phong không sao cả gặp qua các mặt của xã hội ở nông thôn đã hài tử dọa phá đảm, thế nhưng là hiện giờ...

"Nếu như phía trên trách tội hạ xuống, ta đương nhiên sẽ không giúp người gánh chịu chịu tội! Ta sẽ đem sự tình một năm một mười báo cho quan gia được!" Đại khái bởi vì khẩn trương nguyên nhân, Bạch Chi Hậu tiếng nói thoáng tiếm chất một chút.

"Ah." Sở Phong mỉm cười, giờ tay phui phui vạt áo trước trên phù tro.

Rồi mới khuôn đồ thời điểm, trên mặt quần áo khó tránh khỏi nhiễm trên một ít bụi bặm. Đây sẽ để cho đại đa số nhân hiện ra chật vật tình hình, lại làm cho Sở Phong hiện ra vài phần khác người thân nhiên.

"Người không tin?" Bạch Chi Hậu kiên Sở Phong như thế bình tĩnh, trong nội tâm càng thêm lo lắng, giờ tay chỉ vào Sở Phong cái mũi, vẻ mặt trở nên có chút dữ tợn, "Ta khả báo cho người, toàn bộ sơn thủy viện nhân hiện giờ cũng có thể làm... cho ta chứng nhận, người không khoái chút thừa dịp quan gia không có tới lúc trước làm việc không nói, thậm chí còn chống đối quan trên, tận lực đến trễ sự tình. Đây đều là mọi người ở đây tận mắt nhìn thấy được! Người đừng cho là mình có thể thoát ly khai!"

Có thể nhìn ra Bạch Chi Hậu bối rối, Sở Phong trong nội tâm càng thêm nắm chắc.

Rất nhiều chuyện chính là như thế, hư hư thật thật, cần nhờ suy đoán, cần nhờ thăm dò, tài năng biết được sự tình chân chính lợi hại trình độ.

Huống chi, đối với Sở Phong mà nói, mặc dù đến lúc sau thật sự giống như theo như lời Bạch Chi Hậu, phát triển đến loại trình độ đó. Lấy Huy Tông dữ quan hệ của mình, lại có cái gì đáng sợ hãi đây này?

Thật đúng là quân tử bằng phẳng đẳng, tiểu nhân trường ưu tư.

"Bạch Đại Nhân, kỳ thật con người của ta rất dễ thân cận, cũng không có cái gì quá nhiều dã tâm, cũng không có quá nhiều khát vọng, đi đến viện họa thật sự chỉ là vì tiếp xúc nhiều một ít danh gia họa tác mà thôi. Thế nhưng là từ lúc ban đầu tiến nhập viện họa bắt đầu từ ngày đó, sự tình tựa hồ trở nên rất ra ngoài ý định, cũng rất khó giải quyết."

Sở Phong mỉm cười mở miệng, không nhanh không chậm: "Con người của ta tuy cũng không phải cái gì nhà cao cửa rộng nhà giàu xuất thân, niên kỷ cũng không lớn, nhưng ta cũng không phải người ngu, rất nhiều chuyện, các người có thể thấy rõ ràng, chính ta cũng có thể thấy rõ. Các người mình bạch đồ vật, ta đương nhiên cũng sẽ minh bạch. Sơn thủy viện như thế nào đi nữa, Trương Phụng chi đại nhân đã theo ta giảng thuật rõ ràng. Bạch Chi Hậu ngài như thế nào đi nữa, ta nghĩ, thời gian dài như vậy tiếp xúc hạ xuống, ta cũng hiểu rõ không sai biệt lắm. Chỉ bất quá... A, Bạch Đại Nhân ngài tựa hồ còn không hiểu rõ lắm ta..."

Xung quanh người xem náo nhiệt đã càng ngày càng nhiều, Bạch Chi Hậu nhủ chặt lồng mày, song quyền tại tay áo phía dưới nhanh nắm chặt, cả người thoát nhìn hơi có vẻ kinh hoảng: "Người đến cùng muốn nói cái gì."

"Ta nghĩ nói đồ vật rất đơn giản..." Sở Phong hơi hơi nghiêng đầu cười cười, trên mặt của hắn bởi vì rồi mới làm việc nguyên nhân, có một đạo bụi bặm dấu vết, thoát nhìn lại hoàn toàn không cho nhân cảm thấy buồn cười, ngược lại có một loại tuổi trẻ hữu lực cảm giác, không hề như phổ thông thư sinh. Sở Phong về phía trước bước nửa bước, tiến đến Bạch Chi Hậu bên tai, dùng chỉ hữu hai người bọn họ âm lượng nhẹ nhàng nói, "Ta chân chính chỗ dựa, khả năng bị người suy nghĩ tượng, lợi hại nhiều."

Sở Phong nói nhẹ nhõm tùy ý, lời này ngữ vào khỏi Bạch Chi Hậu trong tai cũng liền càng chân thật.

"Người tại hù dọa ai đó..." Bạch Chi Hậu mạnh mẽ chịu đựng nở nụ cười một chút, chính mình lui lại một bước, dữ Sở Phong kéo ra cự ly, "Tiêu Đình chi là một cái choai choai hài tử, còn muốn chịu phụ thân của hắn quản chế. Trương Phụng chi coi như là như thế nào lợi hại, cũng chỉ là một cái đãi chiều mà thôi. Người biết không biết mình đến cùng nói cái gì nữa?"

Sở Phong hơi hơi nhún vai, không nói gì, chỉ là mặt mang tiểu ý, vỗ vỗ bờ vai Bạch Chi Hậu.

Có chút thời điểm, vô ngôn thắng ngàn ngôn.

Vì vậy, sắc mặt Bạch Chi Hậu bắt đầu dần dần như hắn dòng họ dựa sát vào.

"Các người nếu không phải thuyết nhiều lời như vậy, này sống đã sớm làm xong."

Sau lưng truyền đến bạch một tiếng nổ mạnh, Sở Tài một người khiêng một cái to lớn rương hòm, bỏ vào Sở Phong cùng trước mặt Bạch Chi Hậu.

Cảm giác muốn tiếp theo thiên vũ đầu, chuẩn bị ở nhà ở một ngày ~ nhìn xem có thể hay không nhiều hơn điểm cấp

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Cái gọi là chỗ dựa

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ.

Sở Phong còn trẻ thời điểm tự đã hiểu đạo lý này. Cho nên, tại đối mặt đồng học châm chọc khiêu khích thời điểm, trừ phi đặc biệt quá mức, bằng không thông thường mà nói hẳn cũng sẽ không để trong lòng.

Không chỉ là Sở Phong, từng cái thường xuyên bị người phi báng nhân, đều dần dần luyện tự một khóa cường đại trái tim. Không phải nói người này tự không có cái gì tính tình, hay hoặc là không có quá nhiều tính nét các loại, kỳ thật nói cho cùng, đơn thuần cũng vì như vậy trên thế giới, chính mình không có năng lực lại thích tức thiết đầu căn tử nhân thật sự quá nhiều, nếu như không nên từng cái khứ so đo, là vĩnh viễn chưa xong kết thiên.

Nhưng giống như là lúc trước nói như vậy, mọi chuyện cần thiết đều chú ý một cái giới hạn. Nước miếng chiến các loại đồ vật tiêu hao thời gian sinh mệnh lại không có bất cứ ý nghĩa gì, trừ phi thật sự là tâm tình không tốt, bằng không đích xác không có quá nhiều phản kích tất yếu. Thế nhưng là đồng thời, nhân tính bên trong có một loại thật không tốt rồi lại phổ biến tồn tại đồ vật, vậy, chính là bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Loại này bản tính sẽ cho người khi dễ hành vi trở nên càng nghiêm trọng, nếu như không thêm khống chế, chân chính có thể phát triển đến nghiêm trọng trình độ, có thể là vượt quá tưởng tượng.

Có nhiều thứ cần bỏ qua, có nhiều thứ lại cần ngăn cản.

Rất rõ ràng, nửa tháng này thứ nhất, Bạch Chi Hậu làm những chuyện như vậy chính là đang không ngừng hiết thăm dò. Hẳn từ từng cái góc độ hiểu rõ lấy Sở Phong hết thảy, tính cách, lai lịch, chỗ dựa, cùng với trọng yếu nhất, đối ức hiếp có thể thừa nhận giới hạn.

Làm ức hiếp đến trình độ nhất định, nhưng như cũ không chiếm được cái gì phản hồi thời điểm, rất nhiều người thường thường hội tưng "Khí độ" dữ "Nhát gan" hai cái từ ngữ khiến cho xáo trộn.

Rất rõ ràng, Bạch Chi Hậu chính là như vậy cho rằng.

"Ta không phải là rất rõ ràng các ngươi đến cùng tại tranh luận cái gì, thế nhưng tại ta đã nghe được sự tình nguyên do, ta liền đi nam viện đem những vật này thu hồi tới."

Sở Tài tương chính mình trên vai dây thừng lấy hạ xuống, hẳn lưng đeo đồ vật phương pháp đơn giản thô bạo, ý vào chính mình thân thể khoẻ mạnh, vậy mà trực tiếp tương hai cái trường thành nam tử tài năng giờ lên động rương hòm dùng dây thừng buộc lại, sau đó trực tiếp vác tại chính mình trên vai phải.

Một mặt nói qua, Sở Tài một mặt hoạt động mình một chút phía bên phải bờ vai, tiểu hài tử non nớt trên gương mặt mang theo rất rõ ràng do dự dữ khó hiểu: "Các ngươi tại sao phải như vậy nhìn ta? Chẳng lẽ ta lấy thác cái rương sao?"

"Không có. Ngươi cũng không có cầm nhầm." Sở Phong tiến lên phía trước, hơi hơi thờ dài, cười vỗ một cái bờ vai Sở Tài, "Mọi người chính là bị ngươi cường tráng hù đến mà thôi."

Sở Tài nghe vậy. Sắc mặt ửng đỏ, rất nghiêm túc nói ra lời nói thật: "Ta cũng không cường tráng, chỉ là bởi vì các ngươi đều quá gầy yếu đi."

Sở Phong khẽ giật mình, chợt cười sang sảng, vỗ vỗ Sở Tài phía sau lưng: "Hảo huynh đệ. Ngươi so với ta cái tuổi này đại mạnh hơn nhiều."

Sở Tài nhìn nhìn chính mình cường tráng cánh tay, lại nhìn một chút Sở Phong tuy gần nhất đã cường tráng rất nhiều nhưng cùng Sở Tài so sánh hay là như tiểu cô nương đồng dạng cánh tay, rất chấp nhận gật gật đầu: "Đúng là như thế."

Sở Phong cười ha ha, hỏi: "Bang ca ca ta mang thứ đó tất cả đều chuẩn bị cho tốt, như hà?"

"Đương nhiên!" Sở Tài vỗ vỗ bộ ngực của mình.

...

...

"Nói thật, con người của ta tương đối đàn nha. Tại quê hương của ta, mọi người nói chuyện, làm sự tình cũng không có như vậy quanh co lòng vòng, có cái gì thì nói cái đó, nên làm cái gì thì làm cái đó, cho nên không cần hao phí quá nhiều tâm tư... Tất cả mọi người là huynh đệ tỷ muội. Tại sao phải kẻ một ít giúp nhau nghe không hiểu, không nên đoán tới đoán lui lời đầu này?"

Hai người tương tất cả đồ vật đều chuyển xong, dứt khoát đi đến bên cạnh giếng tìm cái mát mẻ xư đã ngồi, lại làm hai cái chén, ừng ực ừng ực thống khoái uống một hồi, mới tỉnh lẫn lộn cái sáng khoái.

Sở Tài đưa tay đuổi mờ đầu trên đỉnh tới lui mềm mại phiêu đảng cành liễu, từ cành lá trong khe hở nhìn nhìn phía ngoài Lư Vân, cái trán nhú chặt, vì vậy mang ra một loại còn trẻ giả trang thâm trầm hương vị.

Nhưng Sở Phong biết, thiếu niên loại này thâm trầm cũng không phải giả vờ. Mà là hấn thật sự tại nghi hoặc.

"Ta vừa rồi đem đến đệ nhị chuyển thời điểm, bỗng nhiên nghĩ hiểu rõ một chút." Sở Tài gãi gãi đầu, lại xoa xoa cái mũi, cành liễu khiến cho hấn có chút ngứa. "Phong ca nhĩ, ta có phải làm sai hay không?"

Từ rần chắc ngày thứ hai bắt đầu, Sở Tài liền bắt đầu quán Sở Phong gọi "Phong ca nhĩ". Mỗi lần nghe được cái tên này, Sở Phong đều kim lòng không được sẽ nhớ khởi Na Tra Phong Hóa Luân, sau đó lại bắt đầu phán đoán, kia Phong Hóa Luân hội không phải là một cái xe đạp...

"Hả? Nghĩ như thế nào khởi?" Nghe được Sở Tài hỏi. Sở Phong hơi hơi ngơ ngác một chút, cười rộ lên.

Sở Tài quay đầu nhìn về phía Sở Phong, biểu tình có chút chăm chú: "Tựa như ta vừa bắt đầu nói như vậy, nếu như các ngươi không tại chỗ đó hao phí thời gian nghị luận, những cái này khuôn đồ sống đã sớm có thể hoàn thành. Thế nhưng không có ai đi làm... Ngươi không có làm, Bạch Chi Hậu không có làm, thậm chí bên cạnh nhiều như vậy người xem nào nhiệt, cũng tất cả cũng không có bất cứ người nào đi làm. Thế nhưng, ta làm... Cho nên ta đang suy nghĩ, có phải hay không ta làm sai."

Rất khó cùng mười một tuổi hài tử giải thích vấn đề trước mắt, nói thật, mặc dù có thể giải thích rõ ràng, Sở Phong cũng không phải là rất nghĩ giải thích.

Hấn rất thích loại này tâm linh thuần túy triết hài tử. Đã từng có một đoạn là thời gian, hấn rất thích "ruộng lúa mạch canh gác già" quyển sách kia, thậm chí ảo tưởng mình cũng làm một cái ruộng lúa mạch canh gác già, canh gác lấy bọn nhỏ thuần túy triết linh hồn.

Đương nhiên, kia cuối cùng chỉ là một loại người chủ nghĩa lý tưởng tưởng tượng, không có khả năng thực hiện.

Sở Phong cười cười, giờ tay xoa xoa Sở Tài đầu: "Ngươi không có làm sai, là chúng ta sai rồi."

Sở Tài nghi hoặc nhìn hấn: "Bao gồm Phong ca nhân huynh?"

"Bao gồm ta." Sở Phong cười gật đầu.

"Ừ —— tựa đoán được các ngươi ở bên cạnh."

Tiêu Đình không biết từ chỗ nào đi tìm, chạy mau hai bước để sát vào, nhìn nhìn hai người một thân mồ hôi bộ dáng, chau mày lên: "Cái kia Bạch Chi Hậu thật sự là quá khổ nạn! Chuyện này tuyệt đối không thể đơn giản như vậy bỏ qua!"

"Đình anh em, ngươi muốn không muốn uống nước? Vừa đánh ra tới nước giếng, lạnh buốt mát, uống vào tặc thoải mái." Sở Tài hiển vật quý tựa như bụng lên tới bát nước, một đôi mắt sáng long lánh.

"Ách... Ta trước hết không uống." Tiêu Đình nộ khí bị một câu nói kia đập nện tứ tán ra.

Sở Phong buồn cười.

"Ngươi cũng vẫn có thể vui vẻ xuất ra." Tiêu Đình bắt đắc dĩ thở dài, nhìn nhìn Sở Phong, "Chuyện này đã truyền ra, Trương Đại Nhân trực tiếp chạy son thủy viện liền đi, đối với ngươi che chở ý tứ là hết sức rõ ràng. Kia Bạch Chi Hậu lá gan thật sự là quá lớn chút, cũng dám đem sự tình làm được loại trình độ này. Bất quá lời lại nói tiếp, hắc..."

Tiêu Đình cười tùm tùm xem kỹ một chút Sở Phong cùng Sở Tài, cười đến như một hồ ly: "Huynh đệ các ngươi hai cái chiêu này thật sự là quá tuyệt chút, Bạch Chi Hậu để cho các ngươi chuyển, các ngươi không nói hai lời tựa chuyển... Ha ha! Cũng không thể nói là 'Không nói hai lời'. Là tại một hồi chờ lệnh, Bạch Chi Hậu lấy ý đi một mình, huynh đệ các ngươi hai cái liền đành phải chịu một nhọc. Ha ha, từ son thủy viện đến nam viện. Các ngươi đi tới lui đa thiếu chuyển? Sáu lần hay là bảy lần? Hình tượng này khả tất cả đều rơi vào trong đôi mắt mọi người, bên kia là như thế nào đối đãi các ngươi, như hạ quá mức sai sử nhân, hiện giờ không cần bất kỳ phủ lên dữ truyền bá. Chiêu này thật sự là cao minh!"

Nói đến đây, Tiêu Đình nhin không được cười to một hồi. Lại nói: "Sở Phong ngươi hỗn tiểu tử, bình thường nhìn nhìn không thể nào ngôn ngữ, nguyên lai là cái iu xiu nhi xấu gia hóa! Người khác cho ngươi đào hầm, ngươi ngược lại tốt rồi, chính mình nhảy vào khứ còn chưa tỉnh, còn đem cho ngươi đào hầm nhân cũng đồng thời kéo vào khứ không nói, thậm chí còn lại đi dưới đạp hai chân. Ha ha! Đạp thời điểm ngoài miệng còn là hết, 'Ta quá đáng thương, ta quá đáng thương', lớn tiếng kêu gọi để cho tất cả mọi người đã nghe được... Ha ha! Thật là có thú."

Sở Phong nghe. Nhịn không được lắc đầu, cười buông tay: "Chuyện này thật không là chủ ý của ta."

"Như thế nào?" Tiêu Đình nghe vậy sững sờ, hồ nghi nhìn bên cạnh Sở Tài nhất nhãn, "Chẳng lẽ lại là tiểu tử này nghĩ ra được biện pháp? Thiệt hay giả, tiểu tử này thoạt nhìn bị ngươi còn trung thực chút, làm sao có thể?"

Sở Tài kiên Tiêu Đình xem chính mình, vì vậy cũng nhìn trở về, một trương đơn thuần trên mặt một đôi vô tội con mắt, nháy a nháy nhìn nhìn Tiêu Đình.

"Cũng không phải," Sở Phong cười nói. "Chỉ là sự tình vừa vận biến thành như vậy mà thôi, ngược lại không phải là tận lực hơi bị."

"Thiệt hay giả?" Tiêu Đình có chút không dám tin tưởng, "Trên thế giới này còn có chuyện tốt như vậy."

"Đích xác cũng cùng Sở Tài thoát không khỏi liên quan, nếu như không phải của hắn. Sự tình cũng sẽ không là như thế này." Sở Phong cười nói.

Sở Tài gãi gãi đầu: "Ta cũng không có làm cái gì a, chỉ là chuyển một ít đồ vật. Nguyên bản chính là son thủy viện việc nhà, ta cũng là son thủy viện nhân, hơn nữa trời sinh khí lực khá lớn, cho nên giúp đỡ chuyển một chút. Thế nhưng là không biết vì cái gì, tựa hồ làm có chút vấn đề. Tựa như đình anh em nói như vậy, tới tới lui lui trên đường, rất nhiều người đều tại xem chúng ta."

Tiêu Đình miệng trương đắc lão đại, ngu ngơ nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, trên mặt biểu tình trở nên có chút đặc sắc: "Chẳng lẽ lại thật sự là ngu ngốc nhân hữu ngu ngốc phúc sao?"

Sở Phong buông tay cười cười.

Xa xa hữu cái chiêng thanh truyền đến, một trận cửu vang, sát hữu uy nghiêm.

Tiêu Đình ngồi thẳng lên, đi về phía nam viện phương hướng nhìn nhìn, chân thành nói: "Quan gia tới."

"Quan gia tới?" Sở Tài thoáng cái nhảy dựng lên, cả người có chút kích động, "Chúng ta có hay không cần tới tiếp giá?"

Tiêu Đình bất đắc dĩ mà cười cười: "Chúng ta không có tư cách kia."

"Ah." Sở Tài đã trút giận, đầu đập lũng hạ xuống.

"Ách..." Tiêu Đình thấy hắn như thế, vội vàng mở miệng an ủi, "Cái kia, đông chí thời điểm quan gia hội hành đại na chi lễ, đến lúc sau Văn Võ Bá Quan đều tham gia, chúng ta loại này hèn mọn chức quan cũng sẽ. Mặc dù cách đắc viễn một ít, nhưng nếu như vận khí tốt, vẫn có thể thấy, tuy khả năng... Ách, xem không quá thanh."

"Thật sự sao!" Sở Tài lại có tinh thần, mắt sáng rực lên, "Không quan hệ, nhân lực của ta rất tốt được!"

"Ah." Tiêu Đình gật gật đầu, bật cười, đối Sở Phong nói, "Muốn gặp quan gia nhân cũng không ít, bất quá như hắn như vậy tha thiết ước mơ tựa như thật đúng là không nhiều lắm... Haaa...! Ta nói Sở Tài, tiểu tử ngươi đến cùng vì sao nghĩ như vậy gặp quan gia?"

Sở Tài gãi gãi đầu, rất nghiêm túc trả lời: "Nghe nói bệ hạ thi họa anh tuấn kiệt xuất, phong thần tuấn lãng, mà còn quản lý lấy lớn như vậy quốc gia, ta cảm thấy đặc... Rất bội phục!"

"Vậy ngược lại là, như là chúng ta hiện giờ vị này quan gia, e rằng thật sự là trước không có người sau cũng không có người." Tiêu Đình ha ha cười cười.

Sở Phong mục quang nhưng không khỏi rơi vào trên mặt của Sở Tài, trong lòng nghĩ lấy một sự tình.

Sở Tài khẩu âm đích thực là Bắc Địa, nhưng cùng hắn biết tây bắc khẩu âm cũng không tương tự, hắn lúc nói chuyện muốn càng thêm đông cứng một ít, giống như là... Đang nói một môn ngoại ngữ. Nhi tử mặt khác phương diện đến xem, Sở Tài chẳng những lớn lên cao lớn, quá mức Chí Thiên sinh lỗ vô hữu lực, làn da hơi đen, cảm giác, cảm thấy, đầu có chút chỗ không đúng, Sở Phong lại nhất thời nghĩ mãi mà không rõ.

Đương nhiên, mặc kệ Sở Tài đến cùng là người nào, cái gì xuất thân, nửa tháng này, Sở Phong đứng rồi khó hiểu hắn tính nết. Đó là một đáng kết giao nhân, tâm linh đơn giản, thuần túy triệt, họa mới vừa cao hay gần như đáng sợ. Mấu chốt nhất chính là, Sở Tài đối với chính mình rất tín nhiệm, bất kể thể nào thuyết, loại này tín nhiệm là Sở Phong tuyệt đối sẽ không phụ lòng đồ vật.

Xa xa, cái chiêng thanh cửu vang, núi thờ vạn tuế.

Huy Tông ngay tại tầng tầng tường cao bên kia, không biết đang làm những gì.

Mà lúc này đây, Bạch Chi Hậu trong đám người theo sau thi lễ, thối lui, cẩn thận từng li từng tí đồng thời, nội tâm nhưng không khỏi nghĩ đến Sở Phong lúc trước nói với tự mình những lời kia.

"Ta chân chính chỗ dựa, khả năng bị người suy nghĩ tượng, lợi hại nhiều."

Những lời này, rốt cuộc là một câu rất nghiêm túc khuyên bảo, hay là thuyết, chặt chẽ giống như chính mình rồi mới tất cả hành động như vậy, chỉ là đơn giản phô trương thanh thế đầu này?

Bạch Chi Hậu không biết, trong lòng của hắn rất loạn, nhất là tại ánh mắt của mọi người bên trong, dòng suy nghĩ của hắn càng thêm bức bối.

Viện họa tất cả mọi người biết chuyện này, mỗi người nhìn về phía ánh mắt của hắn đều trở nên có chút khác thường. Bạch Chi Hậu rất khó nói thanh những cái kia khác thường rốt cuộc là cái gì, nhưng hắn biết, cái này xác thực làm cho người ta rất không thoải mái...

Huy Tông chỉ là thông lệ đến xem vừa nhìn, Ngô đại học sĩ sai người cầm một ít viện họa các họa sĩ tân làm, chậm chậm trước mặt Huy Tông triển khai.

Huy Tông tùy ý liếc nhìn, tìm ra tám vé không tề, kêu lên họa sĩ tới hỏi hỏi, nhặt gậy đầu cười, động viên vài câu.

Đi theo Huy Tông mà đến Mã công công đứng hầu ở một bên, hữu tiểu thái giám đứng lên khứ, tại Mã công công bên tai nói vài câu cái gì, Mã công công gậy đầu, phất tay đuổi tiểu thái giám hạ xuống.

Đợi đến Huy Tông giờ lên bát trà uống trà nhân rồi quang cảnh, Mã công công liền cũng cười đưa tới, phụ ở bên tai Huy Tông nói mấy thứ gì đó.

Huy Tông bát trà đầu ở giữa không trung, nghiêng tai lắng nghe, trên mặt dần dần toát ra nụ cười.

Mã công công dứt lời, cũng cười lui trở về một bên.

"Bệ hạ, chẳng lẽ không phải có chuyện gì gấp?" Ngô đại học sĩ nói chuyện lên tới luôn là chậm chạp, một đôi bởi vì niên kỷ nhi hơi có vẻ đục ngầu con mắt nheo lại, phảng phất vật gì đều xem không rõ ràng lắm.

Nhưng người sáng suốt cũng biết, tại viện họa cái chỗ này, hết thấy tất cả cũng không thể đào thoát Ngô đại học sĩ hai mắt.

"Vô sự, chỉ bắt quá mới vừa nghe đến một ít viện họa truyền thuyết ít ai biết đến, cảm thấy mười phần thú vị." Huy Tông nghiêng ngẫm cười rộ lên.

"A ——" Ngô đại học sĩ như có điều suy nghĩ, tuổi già sức yếu, "Không biết là chuyện gì, để cho bệ hạ cao hứng như thế? Chúng ta có hay không cũng có thể đi theo bệ hạ dính hơi dính không khí vui mừng đâu này?"

"Ha ha." Huy Tông nở nụ cười một chút, giờ tay thông thả uống một hớp nước trà, thần nhiên nói, "Các người cuối cùng sẽ biết."

Ngày hôm nay thiên, trong nhà mạng lưới lại vẫn đã đoạn. May mà còn có điện thoại lưu lượng ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chớ đi, ta còn không có học thuộc lòng!

Thu Vũ tích tí tách, hoàng hôn thời gian, không hề có dấu hiệu mạn tản ra, đem trọn cái Đông Kinh thành rửa sạch một cái sạch sẽ.

Viện họa đã đến đóng cửa thời điểm, các họa sĩ lần lượt rời đi, có hô bằng hữu gọi hữu hướng phồn hoa xử khứ, có thừa lúc nhà mình xe ngựa, chậm rãi từ hướng trong nhà bước đi.

Mưa rơi rửa sạch viện họa, tương cảnh liễu diễn tấu có chút lộn xộn, giống như là mỹ nhân ba búi tóc đen bị lung tung thổi lên, tuy nhìn như không có quy luật chút nào có thể tìm ra, rồi lại mang theo một lượng quyền rũ xinh đẹp hương vị.

Trương Phụng chỉ nhìn thoáng qua như vậy cảnh liễu, cảm nhận được ngẫu nhiên bị gió thổi tiến vào lành lạnh mưa bụi, mỉm cười, nhi đưa tay tương cửa sổ đóng cái kín kẽ.

Mưa bụi dữ vũ thanh cũng bị nhốt tại bên ngoài, trong phòng phong bỗng nhiên dừng lại, lại cứ vừa lúc đó, Ngô đại học sĩ hắt hơi một cái.

Trương Phụng chỉ vội vàng trở lại dâng khăn tay, kính cẩn lui lại nửa bước, cười: "Đại học sĩ cẩn thận chút, không cần thiết cảm lạnh."

"Đúng vậy a." Ngô đại học sĩ vịn cái ghế cực kỳ chậm rãi ngồi xuống, Trương Phụng chỉ vội vàng đi đỡ, Ngô đại học sĩ khoát tay, ý bảo không cần, "Tuổi tác lớn hơn, thân thể này cốt a, rốt cuộc là không còn dùng được. Ta lúc còn trẻ còn luôn là nghĩ đến, vì sao những cái kia lão nhân từng cái một hành động như thể chậm chạp, xem ra đã cảm thấy ngu xuẩn, đừng nói chính bọn họ, a, ta nhìn đều cảm thấy sốt ruột. Thế nhưng là hiện giờ a, nhaoáng một cái qua mấy thập niên, chính ta cũng thành già như vậy đầu lĩnh. Hắc, không còn dùng được râu-!"

Trương Phụng chỉ bung một chiếc trà dâng, cười làm lành lấy nói: "Nhìn ngài lời này nói, ngài chính là càng già càng dẻo dai niên kỷ, nghe nói một hồi còn có thể ăn hai đại chén cơm. Không còn dùng được là chuyện người ngoài, cùng ngài lại có cái gì liên quan?"

"Ha ha, Liêm Pha già rồi, còn có thể cơm bằng không. Ta à, đã sớm nên trí sĩ, lại cứ một bà lão già khom, quan gia xem tuổi tác dài quá, kết quả cũng thói quen hạ xuống. Hầu hạ quan gia chuyện này, ta kỳ thật hầu hạ không được tốt lắm, điểm này ta cũng hiểu biết. Nhưng quan gia là thiện tâm nhân, không trách tội ta, còn như vậy dùng đến, điểm này, ta tự nhiên là cảm động đến rơi nước mắt." Ngô đại học sĩ cười ha hả, sắc mặt hiền lành, "Chỉ là a,

ta đôi khi cũng đang nghĩ, phía sau mình nhiều như vậy người trẻ tuổi, bao nhiêu người nhìn, ngóng trông, đều nhìn chăm chăm Đại học sĩ vị trí kia! Cho nên a, ta cũng ít nhiều lần cùng quan gia chào từ giả, mượn cớ ốm cũng tốt, thuyết tuổi tác lớn hơn choáng váng cũng thế, thế nhưng là cho tới bây giờ, đề lên sổ con cũng một mực lưu lại bên trong không phát. Ai, người biết thì cũng thôi, không biết, còn tưởng rằng ta cái lão nhân này đến cỡ nào quyền luyến quan chức, Bất Lạc đến mộ phần trong không buông tay chứ!"

"Đại học sĩ nói chính là nói cái gì, nếu là thật có người dám nói như vậy ngài, ta Trương Phụng chi đệ một cái miệng rộng quá hấn." Trương Phụng chi cười nói, "Quan gia tại thi họa trên ánh mắt chí cao, đừng nói là các thời kỳ Đế vương, coi như là ngàn năm lấy tương sợ là đều không có mấy người theo kịp. Ngài có thể ở bên hầu hạ thời gian dài như vậy, đạo lý trong đó, coi như là kẻ dân cũng có thể hiểu rõ ràng. Những thứ ngôn ngữ kia ngôn luận, bất quá chính là một ít yêu thích và ngưỡng mộ ghen ghét chi ngôn từ, đâu có thể thật đúng ni "

"A, ta cái lão nhân này cũng không hiểu những cái này đồ vật, người khác nói như thế nào, ta cũng liền như thế nào tin." Ngô đại học sĩ ha ha cười cười, một đôi mắt híp lại thành trăng lưỡi liềm, đánh giá Trương Phụng chi.

Trương Phụng chi tại viện họa nhiều năm, đâu không biết vị Ngô này Đại học sĩ thủ đoạn, đó là chân chính miệng nam mô, bụng một bồ dao găm nhân vật, đứng nhìn bề ngoài trên hòa ái như một hiền lành lão gia gia, thủ đoạn lại là thông thiên.

Nếu như bằng không thì, nhiều năm như vậy viện họa bên trong đảng tranh cũng không có khả năng như thế lực lượng tương đương. Một mặt là Vương Học Chính giống trống khua chiêng thu xếp, một mặt là vị Ngô này Đại học sĩ cười ha hả thủ đoạn. Lão nhân gia này thoạt nhìn bình thường cũng không làm chuyện gì, khả Vương Học Chính mang hoạt nhiều năm như vậy, Ngô đại học sĩ quyền thế như trước không có tiêu giảm, địa vị cũng không có bị mất quyền lực.

Biểu hiện ra, Ngô đại học sĩ một mực lăm bằm, nói mình sở dĩ có thể như trước ngồi ở trên vị trí này, là vì quan gia chiếu cố. Nhưng trên thực tế, viện họa các lão nhân kỳ thật đều rõ ràng nguyên do trong đó.

Mỗi một lần Ngô đại học sĩ thượng biểu cáo ốm chào từ giả thời điểm, viện họa bọn họ nhất phái đám quan chức, sẽ như tuyết rơi từ đồng dạng đồng thời thượng biểu chờ lệnh, thuyết viện họa không có Ngô đại học sĩ không Hành Văn văn.

Mỗi lần đến lúc này, Vương Học Chính nhất phái nhân chỉ có thể trừng mắt nhìn, không có cách nào ngăn cản, cũng không có cách nào cải biến cục diện. Chuyện như vậy tới tới lui lui, mỗi nửa năm chính là một lần, đảo khoai thành viện họa lệ cũ.

"Hôm nay bệ hạ tán dương đó của ngươi bức " Trùng Dương du sơn đồ ", thật sự là tốt. Hay là lúc trước tuyển khanh tiểu tử kia không cẩn thận nhảy ra tới, đưa cho lão phu đến xem. Lão già ta tuy lớn tuổi, mắt vụng về chút, khả họa tác được không, hay là nhất nhãn liền có thể nhìn ra được. Ha ha, cho nên lần này quan gia tuần du mà đến, lão phu liền ngay cả bận rộn lấy ra cho quan gia xem. Quả nhiên, quan gia cũng là thích." Ngô đại học sĩ hòa ái mà cười cười, thoạt nhìn giống như là thời còn học sinh loại kia tối chịu đệ tử kính yêu lão sư.

Hắn chỗ đề cập tuyển khanh, là Ngô đại học sĩ thân tín nhất. Trương Phụng chi ở một bên nghe lời nói này, đâu không rõ đạo lý trong đó, cái gì gọi là không cẩn thận nhảy ra tới, đương nhiên là mượn cớ chi từ.

Chỉ nghe Ngô đại học sĩ đón lấy ha ha cười nói: "Nhắc tới cũng là kỳ quái, ta tìm người hỏi, nghe nói này bức họa là người đi năm tự làm, chúng ta hiện tại mới bị nhân tìm kiếm xuất ra? Cái này không thể được a, hữu hảo họa tác tại sao có thể che giấu đâu, coi như là cảm thấy họa nơi đó có chỗ thiếu hụt, có cái gì chưa đủ, cũng có thể thường xuyên lấy ra, mọi người giúp nhau học tập, bình luận một phen, cũng là giúp nhau động viên, học tập quá trình. Phụng Chi, người nói có đúng hay không đạo lý này."

Trương Phụng chi nghe vậy tại trong lòng thầm mắng: Này lão bắt từ lời này nói xinh đẹp, người nào không biết kỹ trung đạo lý. Ta này " Trùng Dương du sơn đồ " đích thực là khứ niên thi cự làm, sớm tự nộp đi lên, sở dĩ một mực cũng không có ở quan gia trước mặt trình lên qua, còn không phải là bởi vì ta nguyên lai là Vương Học Chính người bên kia, gần nhất những ngày này mới chuyển đầu người Ngô đại học sĩ môn hạ!

Đạo lý trong đó là một nhân tự mình bạch, hiện giờ vậy mà lại Thuyết Khởi lời như vậy, ha ha, cũng không biết nói cho ai nghe!

Tuy như thế oán thầm, Trương Phụng mặt trên nhưng cũng không dám hiển lộ, ngược lại lộ ra nhất phái thần sắc hối tiếc, nói: "Vâng, Đại học sĩ nói cực kỳ. Bây giờ suy nghĩ một chút, ta đi vắng thật là có chút hồ đồ, làm sự tình luôn là bề quan tòa càng đi ra ngoài không hợp triệt, ai, về ra tới đồ vật cũng không làm sao dám ra bên ngoài cảm, hiện giờ nhớ lại thực không nên. May mà 'Vứt bỏ ta đi già, hôm qua ngày không thể lưu lại', hiện giờ ta Trương Phụng chi suy nghĩ minh bạch, tất nhiên giống như Đại học sĩ nói, không dám lần nữa hữu nghị ý."

Đây là thuần túy bề ngoài trung thành.

Sở Phong tiến nhập viện họa ngày đầu tiên bắt đầu, Trương Phụng chi đã biểu lộ ra lập trường của hắn, tuy rất nhiều người khó hiểu, gần nhất cũng nổi lên rất nhiều suy đoán, thậm chí có những người này phỏng đoán hắn thỉnh thoảng nhất thời hồ đồ, cho nên nói sai, chuẩn bị từ từ quan sát. Bất quá nửa tháng này hạ xuống, Trương Phụng chi rõ ràng tại Ngô đại học sĩ trên đường càng chạy càng xa, dù Vương Học Chính nhất phái người kéo ra cự ly. Chỉ là nguyên do trong đó, cho tới bây giờ, chân chính rõ ràng nhân cũng không có mấy người.

Trương Phụng chi là đang đánh cuộc bác.

Bản thân hắn rõ ràng, hắn tất cả tiền đặt cược đều ép xuống. Biểu hiện ra có lẽ là đặt ở Ngô đại học sĩ trên người, nhưng trên thực tế, hắn đánh bạc, là Sở Phong thắng chức rất nhanh.

"Trương đãi chiều là người thông minh. Lão đầu tử tuy đầu óc của mình không thể nào linh quang, nhưng vẫn đều rất thích người thông minh." Ngô đại học sĩ ha ha cười, đục ngầu trong hai mắt hiện lên một tia tinh quang.

Sở Tài đang theo nhắt cây đuôi gà phân cao thấp nhì, thời điểm này kéo xuống một ngum, khiến cho miêng đầy dầu, nghe lời của Tiêu Đình nhin không được ngẩng đầu nhin Sở Phong nhắt nhần, kinh ngạc nói: "Thiệt hay giả? Ta Phong ca nhì trước kia bì này còn gầy yếu sao? Đây chẳng phải là trở thành cây gậy trúc tử?"

"Người cùng cả đám đều với người tráng hay sao!" Tiêu Đình trợn mắt nhìn Sở Tài nhất nhãn, nhìn nhìn hán tướng ăn, trên mặt không khỏi lộ ra bất đắc dĩ, "Ta nói Sở Tài, người có phải hay không lừa gạt chúng ta? Người thật sự là Thư Hương nhà xuất thân? Như thế nào ăn đồ vật cũng như này ách. . . Răm rộ."

Sở Tài nghe vậy sững sốt một chút, mặt già đỏ lên, không kịp nuốt xuống trong miệng đồ vật, tụt vội vàng dắt cuống họng hô: "Ta xuất thân Hà Gian phủ Sở thị đại tộc, là. . ."

"Hà Gian Sở thị thứ mười tam thế tử tôn!" Tiêu Đình giúp đỡ tiếp hạ xuống, cười hi hi nói, "Biết rồi biết rồi, chúng ta đều dưới lưng tới."

"Là thực!" Không biết vì cái gì, một khi nhắc tới xuất thân vấn đề, Sở Tài cả người sẽ trở nên mười phần miễn cảm cùng chăm chú. Hán cộ thoáng cái đứng lên, lớn tiếng nói, "Nếu như các người không tin, ta có thể lưng (vác) gia phả cho các người thỉnh!"

"Ách, chúng ta không có không tin a. . ." Tiêu Đình vội vàng nói.

"Hà Gian Sở thị, thế xuất hán không Trần Lưu. . ."

Sở Tài thật sự rất nghiêm túc đọc thuộc lòng lại.

"Ách. . ." Tiêu Đình vẻ mặt dờ khóc dờ cười, vội vàng đứng dậy khuyên can, lại lắc đầu lại khoát tay, "Không cần lưng (vác) a, không cần lưng (vác) a, thật sự không cần lưng (vác). Ta chính là chỉ đùa một chút, như thế nào đột nhiên khiến cho như vậy chăm chú ni "

Sở Tài một đôi mắt trừng mắt Tiêu Đình, biểu tình rất nghiêm túc không được, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Cao tổ tước danh gây nên cùng, quan đến gián nghị đại phu, lấy U Châu Chu thị làm vợ, hữu tử ba người, nữ hai người. . ."

"Ta lão thiên gia!" Tiêu Đình vỗ chính mình trán nhĩ, vội vàng quay người cầu trợ Sở Phong. "Sở Huynh Đệ của ta, người mau giúp ta khuyên nhủ tiểu tử này. Oh my gosh!(OMG) nào có nhân nhân rồi không chuyện gì nhĩ bị nhà mình gia phả? Thật sự là quá kinh khủng!"

Sở Phong sớm đã vui vẻ không được, ôm bụng xem náo nhiệt, nào có cái gì khư quản ý tứ.

"Được rồi! Được rồi!" Tiêu Đình vẻ mặt phần hận, cũng không biết từ chỗ nào diễn sinh ra một lượng khí thế, buông tha Sở Phong, đứng dậy, trực lấy cái eo nhĩ đối Sở Tài trịnh trọng nói, "Hảo! Người lưng (vác) a! Ta. . . Trước lên!"

Dứt lời, một dãy Yên nhĩ trốn ra gian phòng của mình.

"Ồ! Đình anh em người đừng đi, ta còn không có học thuộc lòng!" Sở Tài trừng mắt, ba bước cũng tẩu hai bước đuổi theo, ngoài miệng như trước liên tục, "Trường Tử Danh cao, lãn Tử Danh địch, ba chữ. . ."

"Cứu mạng a ——" bên ngoài truyền đến Tiêu Đình thê thảm tiếng kêu rên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Tiệc xuân trường sợ hoa nở sớm

Nếu như không biết, đơn thuần nhìn nhìn Sở Tài đuổi theo Tiêu Đình miễn địa chạy, ngoài miệng còn nói lảm bảm bộ dáng, e rằng hội nghị làm Sở Tài tại tác pháp các loại.

Sở Tài đương nhiên không có ở tác pháp, hán chỉ là rất nghiêm túc đang tại đọc thuộc lòng chính nhà mình đích gia phả. Có thể nhìn ra được, Hà Gian Sở thị quả nhiên lịch sử đã lâu, xa nhất có thể truy tố đến cuối thời Đông Hán thời Tam quốc. Cho nên, toàn bộ đọc thuộc lòng quá trình giằng co thật lâu, mãi cho đến Tiêu Đình từ đây sân chạy loạn, đến cả người hán vô tình ngồi ở môn nhĩ, Sở Tài đọc thuộc lòng mới lập tức im bật.

Lúc này, Sở Phong đã ăn uống no đủ, tiêu tiêu sái sái từ trong phòng đi ra, cười tùm tùm nhìn nhìn hai cái này ngồi ở cửa sân môn nhĩ trên gia hỏa.

Tiêu Đình vẻ mặt hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, xoa xoa lỗ tai, bỗng nhiên ý thức được Sở Tài đọc thuộc lòng thanh âm quả nhiên đình chỉ, lúc này mới từ từ mở to hai mắt nhìn, trước mắt đều là bất khả tư nghị cuồng hỉ, vịn khung cửa từ lưng la lưng lay đứng lên, thanh âm đều bởi vì kích động nhĩ trở nên có chút run rẩy: "Là rốt cục học thuộc lòng sao?"

Sở Tài một đôi mắt nhìn chăm chăm cũng không như thế nào sáng ngời tinh không, tiểu chau mày, sắc mặt dẫn theo chút tiu nghỉ dữ hỏi hận: "Không có,

là ta chính giữa quên."

"Trời cũng giúp ta!" Tiêu Đình gần như vui đến phát khóc, duỗi ra hai tay ôm lấy Sở Tài, "Huynh đệ của ta a, ngươi cũng đừng cống! Nói ta đến bây giờ cũng không có hiểu rõ, như thế nào dần dần, u mê tự công lên gia phả tới nì "

Sở Tài song quyền nhanh nắm, nhìn về phía Tiêu Đình mục quang dị thường bị phần: "Bởi vì ngươi hoài nghi xuất thân của ta, ngươi hoài nghi ta không phải là Hà Gian người của Sở thị!"

"Ta không có a!" Tiêu Đình gần như muốn đập đầu vào tường, rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống, một trương anh tuấn mặt vắn vẹo giống như mướp đắng. Hắn vừa nhìn về phía Sở Phong, nhìn không được bị phần lặp lại một lần, "Ta không có a!"

"Ta biết ngươi không có, chỉ là Sở Tài rồi mới hiểu lầm mà thôi." Sở Phong cười tủm tỉm đi lên trước, chịu đựng cười, "Ta biết ngươi không có."

"Là ta hiểu lầm sao." Sở Tài gãi gãi sọ khi, cẩn thận nhớ lại một chút rồi mới cục diện, gật gật đầu, "A, có thể là ta thật sự hiểu lầm."

Tiêu Đình khóc không ra nước mắt, vẻ mặt sinh không thể luyến.

"Ta nói lão Tiêu, là ngươi tìm chúng ta qua nghe hát nhi. Nếu không không còn tiến nhập chính đề, buổi tối hôm nay chúng ta nhưng lại tại ngươi này ở lại." Sở Phong cười nói.

"Vậy ở lại đi!" Vừa nhắc tới cái này, Tiêu Đình mới coi là có tinh thần, một lần nữa lung lay, "Ta cái này đi gọi nhân, ha ha, đoán chừng người ta cũng đã sốt ruột chờ. Đúng rồi, cái kia, nàng học thời gian còn thiếu đâu, da mặt cũng mỏng, nếu đầu hát không xong, các ngươi cũng không chuẩn nói lung tung, lại càng không hứa khen ngược!"

"Yên tâm đi yên tâm đi, ngươi biết ta không hiểu cái này, đừng nói là hát, coi như là vị cô nương này đem từ ngữ niệm đi ra, ta không chừng đều cho rằng có bộ dáng như vậy." Sở Phong nhún vai, cười buông tay.

Tiêu Đình hắc hắc một chút, lại nhìn Sở Tài nhất nhãn.

Sở Tài vò đầu nói: "Hát khúc sao? Ta cũng rất ít thính, nghe không hiểu a."

"A a, vậy tốt nhất rồi!" Tiêu Đình trên mặt hiện ra một vòng nhân nhật đồ ửng, giống như là người trẻ tuổi sa vào vụ yêu đương thì tiểu xác thực may mắn, "Các ngươi về trước đi trung thực nhi chờ, ta cái này đi gọi nàng."

Dứt lời, hấp tấp ra sân nhỏ. Bất quá một lát, Tiêu Đình liền dẫn một cái đạm trang e lệ, ôm tỷ bà mỹ nhân đi đến, hướng Sở Phong hai người giới thiệu: "Đây là Uyển Tĩnh cô nương, Sở lang là gặp qua một lần, chính là cái kia thời điểm tiệm rượu hát rong vị cô nương kia. Uyển Tĩnh, vị này Sở lang quân ngươi gặp qua, vị này. . . Cũng là Sở lang quân, ngươi gọi hắn tiểu Sở lang quân được rồi, rồi mới cũng là bởi vì hắn mới làm trễ nải sự tình, ngươi có thể tùy tiện oán hắn."

Tiêu Đình nhìn nhìn Uyển Tĩnh hì hì cười, nữ hài tử bản thân cũng không hảo như vậy tùy ý, vụng trộm nhìn bọn họ nhất nhãn, ôm tỷ bà nhất nhất phúc lễ, thanh âm kiều kiêu kiêu chào hỏi: "Sở lang quân bình an. . . Tiểu Sở lang quân bình an."

Tiêu Đình liền một lần nữa lời kéo hai người ngồi vào vị trí, cười giải thích: "Không biết Sở huynh ngươi còn nhớ hay không đặc, lúc ấy tại kia tiệm rượu, ta đã nói vị cô nương này có một thanh hảo cuồng hống, nếu không phải cực kỳ học thật sự đáng tiếc. Hơn nữa ngươi cũng biết, từ quán kia này địa phương ngư long hỗn tạp, ta sợ chương quỹ kia xem không ở tràng tử, để cho nàng một cô nương gia bị người chiếm tiện nghi, dứt khoát để cho nàng đi theo ta. Ngược lại không phải là bán mình á..., Uyển Tĩnh cô nương là tốt người ta xuất thân, ta tự nhiên cũng không thể khinh mạn. Chỉ là tiếp nàng vào phủ ở, còn cấp cho nàng xin một vị lão sư, giáo nàng đàn hát. . ."

Uyển Tĩnh một mực xấu hổ không ngôn ngữ, thời điểm này vội hỏi: "Tiêu lang quân ta tựa như cùng tái sinh phụ mẫu đồng dạng, ta không cho rằng báo."

"Ai, lại không có để cho ngươi báo đáp cái gì, chỉ là ngươi này cuồng hống đích thực là trời sinh tuyệt diệu, nếu như không học hát khúc nhi, thật sự là đáng tiếc." Tiêu Đình cười nói, "Được rồi, cũng đừng làm cho hai vị Sở lang quân sinh chờ, ngươi liền hát nhất thủ " vũ lâm linh " a! Cũng không cần khẩn trương cái gì, hai cái này đều là không hiểu khúc nhạc, quân tử lục nghệ căn bản không có học minh bạch, thính cũng nghe không hiểu. Ta mặc dù nói là thính bọn họ tới nghe khúc nhi a, kỳ thật chính là kéo qua cho ngươi luyện lá gan. Ha ha, coi như là không có hát hảo cũng không quan hệ, bọn họ nếu là dám đi ra bên ngoài để lộ một chữ, ta tự. . . Hắc! Giết người diệt khẩu, như thế nào đây?"

Sở Tài mở to hai mắt nhìn, bất khả tư nghị nhìn nhìn Tiêu Đình.

Sở Phong cũng không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái, cười nói: "Khẩu xuất cuồng ngôn gia hòa, mới vừa rồi là ai bị Sở Tài khấp nơi đuổi theo chạy, thời điểm này còn dám lung tung nói chuyện?"

Nhi rồi hướng Uyển Tĩnh cô nương ám áp cười nói: "Cô nương không cần lo lắng, Tiêu Đình gia hòa này tuy thường xuyên khẩu xuất cuồng ngôn, bất quá rồi mới kia đoạn trong lời nói, mười phần ** đều là thật sự. Hai người chúng ta đích thực là không hiểu âm luật, cho nên ngươi tùy tiện hát nhất hát là tốt rồi, không cần lo lắng."

Uyển Tĩnh vội vàng gật gật đầu, lại lần nữa xấu hổ thông xuống mục quang.

Trục xoay gảy dây cung, Uyển Tĩnh thoáng thử một chút âm sắc, liền tại Tiêu Đình ý bảo dưới mở miệng hát lên.

"Hàn thiên thể thiết, đối trường đình văn, sậu vũ sơ hiết. Điều môn trưởng ẩm không tự, lưu luyện xử lan thuyền thôi phát. . ."

Nhất thủ Liễu Vĩnh " vũ lâm linh ", Sở Phong tuy nghe không hiểu, lại cũng có thể cảm nhận được ở giữa mỹ học. Loại kia trong trẻo nhưng lạnh lùng dữ về u sầu, đa tình dữ than tiếc, đủ loại muốn nói lại thôi, ngâm miệng ngàn Vạn Ngôn phiền muộn dữ ngàn hồi bách chuyển, đều từ kia ngón giữa gảy dây cung dữ tiếng nói biến ảo bên trong êm tai nói tới lấy.

Không nhanh không chậm, nhiều tiếng lọt vào tai. Cho dù là Sở Phong, cũng có thể nghe được xuất cô nương này giọng hát, đích xác nếu so với lúc trước tại tửu quán nghe được thì tốt hơn nhiều.

Tiêu Đình nghe khúc, liền một câu cũng không dám nói, thậm chí ngay cả mục quang cũng không từ Uyển Tĩnh cô nương trên người dời một tấc, một bộ si mê bộ dáng, nhắm trúng Sở Phong nhìn không được cười thầm.

Sở Tài lại là hoàn toàn nghe không hiểu cái này, vô đầu bứt tai nghe xong nửa ngày, cũng không hiểu bên trong ý cảnh a, hương vị a, hoàn toàn nghe không hiểu, dứt khoát một lần nữa cầm lên bát đĩa, tiếp tục đầu nhập nhét đầy cái bao tử nghiệp lớn bên trong.

Nhất khúc bỏ đi, Tiêu Đình đứng dậy vỗ tay, tán thưởng lâu tuyệt.

"Thế nào thế nào, có phải hay không rất êm tai!" Tiêu Đình một đôi mắt sáng sáng, chờ mong nhìn về phía Sở Phong cùng Sở Tài.

"Đích xác rất êm tai." Sở Phong cười gật đầu.

Sở Tài ừng ực ừng ực quát một chén canh gà, về mặt mang nhiên nhìn nhìn Tiêu Đình.

Tiêu Đình không khỏi liếc mắt.

"Rất tốt đâu, gần như tìm không ra tật bệnh gì, chỉ là câu kia 'Đa tình từ xưa thương ly biệt' thời điểm, trên dưới khuyết biến ảo chỗ, nơi này điều khiển tốt nhất nhiều hơn nữa một ít. . . Đúng, chính là như vậy. Nơi này là hiển lộ kỹ pháp thời điểm, nên bày ra thời điểm muốn bày ra, che giấu làm cái gì, ừ, không sai, như vậy tốt hơn nhiều. . ."

Tiêu Đình lại lần nữa vui đầu vào chỉ đạo tình hình bên trong, Sở Phong xa xa nhìn, nghĩ thầm này một đôi nhi cũng là trai tài gái sắc. Như vậy thoát nhìn, Tiêu Đình đứng vậy xác thực thích vị Uyển Tĩnh này cô nương, chỉ là, hần thân phận như vậy, đến cùng có thể cho vị cô nương này mang đến cái gì đâu này?

"Đúng rồi, ta có không có đã nói với ngươi, vị Sở Phong này Sở lang quân ngoại trừ là chúng ta viện họa họa sĩ ra, còn là một cái rất lợi hại từ người đâu!" Tiêu Đình chợt nhớ tới này mảnh vụn (góc), quay người xoa tay nhìn về phía Sở Phong, "Sở Huỳnh Đệ, thế nào, có thể hay không cho Uyển Tĩnh cô nương diễn nhất thủ từ đâu này?"

Dữ Tiêu Đình tương thức đến nay, vẫn luôn là Tiêu Đình đang giúp trợ Sở Phong, chưa bao giờ cầu qua Sở Phong cái gì. Thời điểm này, Sở Phong nhìn nhìn Tiêu Đình kia sáng sáng hàm chứa hưng phấn ánh mắt, nhất thời cũng không tiện cự tuyệt.

Sở Phong cẩn thận nghĩ nghĩ, tương trọng trí nhớ từ khúc đều nhớ lại một chút, gật gật đầu: "Không có gì không được, chỉ là, nếu như diễn không tốt, ngươi cũng không nên trách ta."

"Ha ha! Có thể viết ra 'Lầu nhỏ Minh Nguyệt Trấn Trường nhàn' nhân vật, coi như là lung tung khiến cường gân ghép, cũng so với ta loại này không hề có tài hoa người viết ra đồ vật giới hơn nhiều!" Tiêu Đình ha ha cười, vội vàng làm cho người ta cảm văn chương, tự mình giúp đỡ Sở Phong mài mực, lại dặn dò, "Uyển Tĩnh cô nương cuồng hống thích hợp một ít từ nhịp chậm, như là " vũ lâm linh "" nhiều tiếng chậm " này một loại, ngươi cũng đừng không có chuyện viết ra cái 'Đại Giang Đông khứ, lăng đào tấn' các loại, ta đây nhưng là phải lật bàn được!"

Sở Phong cười ứng, nói: "Ngươi làm ông chủ, tính tình khả càng ngày càng lớn. Rồi mới còn nói chỉ là để cho chúng ta tới nghe hát nhi làm cái bài trí đây này, lúc này vừa vặn, thật sự là xài cho đúng tác dụng ni "

"Ha ha!" Tiêu Đình cười to nói, "Kỳ thật ta đã sớm kế hoạch được rồi ta khả nói cho ngươi, ngươi bây giờ là ăn thịt người gia miệng ngắn, nếu diễn không ra nhất thủ hảo thơ, ta đã có thể đem ngươi giam ở chỗ này. Lập tức cho lục Lão Tiên Sinh lần lượt thư từ, nói ngươi này mười ngày tám ngày khả năng đều trở về không được, ha ha!"

"Lá gan đã lớn đến loại trình độ này sao? Ha ha, thật đúng là Vô Pháp Vô Thiên." Sở Phong cười, từ Tiêu Đình trong tay tiếp nhận bút, hơi trầm ngâm một chút, dùng Thái Tượng ôn nhĩ uyển chuyển hàm xúc hành Khải thư tả, dính mực viết:

Mô cá nhi

Chương năng tiêu, trải qua mưa gió, vội vàng xuân lại trở lại. Tiếc xuân trường sợ hoa nở sớm, huống chi lạc hồng vô số. Xuân khoan đã, kiên nói, thiên nhai phương thảo không về đường. Oán xuân không nói. Tính chỉ hữu ân cần, họa mái hiên nhà mạng nhện, tấn ngày gảy bay phát phơ. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Phi tuyết

Đích tôn sự tình, chuẩn nghĩ [mô phỏng] ngày cưới lại làm Nga Mi từng có nhân đồ. Thiên kim tung mua Trương Như phú, đưa tình tình này ai tố? Quân không ai vũ, quân không thấy, Ngọc Hoàn Phi Yến giai bụi đất! Nhân sâu tối khổ! Thôi khứ ý lan can cao, tà dương đang tại, yên liễu đứt ruột xừ.

Đây là Tân Khí Tật "mò cá nhi", đời sau có không ít người thuyết, này thủ từ tả chính là Tân Khí Tật chí khí khó thủ cảm khái, là hấn đối nước mắt nhà tan than thở. Kỳ trung đến cùng có bao nhiêu đạo lý, có hay không chân thật, Sở Phong là không thể nào biết được.

Có lẽ thật sự có, có lẽ chỉ là đời sau cái gọi là văn học nhà bình luận khiến cưỡng gán ghép. Không nên từ cổ nhân thơ ca bên trong khai thác xuất một ít tầng sâu đồ vật, loại cảm giác này, giống như là ngàn năm về sau ngữ văn trong cuộc thi đọc lý giải, đến cùng có bao nhiêu là chân thật, kỳ thật mọi người nội tâm đều rõ ràng minh bạch.

Thịnh Đường thơ nhất định hữu quốc gia cường thịnh vinh quang, Nam Tống từ nhất định mang theo ưu quốc ưu dân bi phần. . . Sở Phong đôi khi rất khó lý giải, nếu quả thật chính là như vậy, như vậy, đồng dạng là Tân Khí Tật từ, kia nhất thủ "Giổ đông dạ thả hoa ngàn thụ" "Thanh Ngọc án", cùng với "Trong lúc say Ngô âm đối với mị hảo" "Thanh Bình nhạc", đến cùng lại có thể từ chỗ nào nhìn ra từ nhân đối núi sông thất thủ lòng đầy cảm phần.

Núi sông coi như là phá toái Phiêu Linh, Thần Châu Lục Trầm, cũng cuối cùng hữu "Niệm kiều biên hoa thực được, mỗi năm biết vì ai sinh" "Dương Châu chậm", cũng có "Toàn thành xuân sắc thành cung liễu" "trâm (cài tóc) đầu Phượng". Chiến hỏa đối với tâm thương dân chúng mà nói, nếu như không phải là phát sinh ở trước mắt, lập tức, nói cho cùng, chỉ là một loại xa xôi bị thương dữ than tiếc. Nên còn sống chung quy còn sống, nên vui vẻ cũng luôn là muốn khoái lạc. Đó cũng không phải tội nghiệt, chỉ là nhân sinh.

Sở Phong viết xong này từ, trong nội tâm hơi hơi thờ dài, nghĩ đến Tân Khí Tật hiện tại sợ là còn không có sinh ra, như vậy, kia nhất thủ nổi danh nhất "Thanh Ngọc án? Nguyên tịch" cũng chưa từng tại trước mắt người đời hiển lộ. Đợi chuyển lễ mừng năm mới hoa đăng tiết, chính mình có muốn hay không cũng như những cái kia xuyên việt tiền bối đồng dạng, triển lộ một phen đâu này?

Bên cạnh, Tiêu Đình theo Sở Phong bút pháp nhẹ nhàng nhớ kỹ, con mắt càng ngày càng sáng, cảm giác hưng phấn cũng càng tăng vọt.

Tốt như vậy từ, coi như là không hiểu thơ ca nhân, cũng có thể nhìn ra hảo.

Chỉ bất quá, Sở Phong viết xong này thủ từ, lại loáng thoáng cảm thấy có chút điểm xấu, cho một cái thi giờ: tuổi tác vừa vận thiếu nữ tả loại này "Ngọc Hoàn Phi Yến giai bụi đất" từ ngữ, Sở Phong sợ hãi. . . Một câu thành sấm.

"Nếu không, đối nhất thủ a, này nhất thủ quá mức thô lương." Sở Phong chần chờ, nói một câu.

"Vì sao phải đối, đây chính là khó gặp hảo thơ!" Tiêu Đình cũng không làm gì, cười nói, "Tốt! Ta là biết người tiểu tâm tư. Có phải hay không không nghĩ tới chính mình đột nhiên viết ra nhất thủ như vậy hảo từ, cho nên trong lúc nhất thời không muốn tặng cho ta, muốn che giấu, muốn tặng cho cái nào thân mật có phải hay không?"

Sở Phong nghe vậy, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười, lắc đầu nói: "Nói gì vậy. Ta là nói thật, Uyên Tĩnh cô nương đang lúc tuổi trẻ, hà tất hát như vậy đau khổ từ ngữ, ta một lần nữa đối nhất thủ được không?"

"Cái gì?" Tiêu Đình mở to hai mắt nhìn, "Người này làm thơ như thế nào cùng Sở Tài lung (vác) gia phá tựa như, nói đến là đến sao? Này khả để cho chúng ta những cái này không hề có thiên phú nhân sống thế nào!"

Sở Phong cười nói: "Tại Giang Nam bên kia thời điểm tả, người thả nhìn một cái như hà. Nếu cảm thấy không tệ, này nhất thủ "mò cá nhi" ta đã có thể thu hồi."

Đứt lời, Sở Phong một lần nữa viết, đã viết Tân Khí Tật kia thủ "Thanh Bình nhạc".

Mao mái hiền nhà đề nhỏ, khe trên Thanh Thanh thảo.

Trong lúc say Ngô âm đối với mị hảo, Bạch Phát nhà ai ông ảo?

Con trai cả cuộc đậu khe đông, bên trong nhi chính dệt lông gà.

Hoan hỷ nhất tiểu nhi vong lại, khe đầu nằm bóc lột đài sen.

Tiêu Đình nhìn, vỗ tay thờ dài, khen: "Quả nhiên thanh lệ ám áp, ta coi lấy đều muốn hướng Giang Nam một chuyến rồi. Bất quá không được, ha ha, ta mới không đem kia thủ "mò cá nhi" trả lại cho người. Uyên Tĩnh cô nương am hiểu nhất chính là loại này hàm chứa thâm thiết điệu, nếu như thật vất vả từ

Sở Huỳnh Đệ người chỗ đó lấy đặc nhất thủ hảo thơ, ta chỗ đó hội đơn giản buông tha cho ni ha ha!"

Dứt lời, Tiêu Đình liền tương viết kia nhất thủ "mò cá nhĩ" trang giấy đoạt lấy, đưa cho Uyển Tĩnh, cười nói: "Đây chính là khó được đoạt lấy tới đồ vật, Uyển Tĩnh cô nương, người muốn cực kỳ giữ gìn kỹ a, ngàn vạn chớ để bị kia Sở Phong đoạt lại mới tốt."

Uyển Tĩnh cảm thấy thú vị, hé miệng cười nhẹ, ngoan ngoãn tương tờ giấy kia cực kỳ tiếp, tới tới lui lui nhìn mấy lần, liền một lần nữa gảy dây cung điều âm, vì mấy người hát lên.

"Chương năng tiêu, trải qua mưa gió. Vội vàng xuân lại trở lại. Tiếc xuân trường hận hoa nở sớm, hương chi lạc hồng vô số. . ."

...

...

Có một số việc, hoặc thật sự là mệnh trung chú định, mặc dù thế nào nghĩ đến khứ cải biến cũng là chạy trời không khỏi nắng.

Tự cấp Uyển Tĩnh cô nương viết xuống kia thủ "mò cá vậ? Chương năng tiêu trải qua mưa gió" thời điểm, một loại điềm xấu tâm tình đã từng từ trong lòng Sở Phong lưu chuyển đi qua, mà ở mấy tháng, Sở Phong phát hiện, loại kia tâm tình thật sự là một loại báo hiệu, chỉ bất quá lúc ấy khuyên can một phen, cuối cùng bị hấn không để ý đến.

Về sau thời gian trong, Sở Phong luôn là nhện không được nhớ tới này thủ từ, nhện không được nhớ tới kia cái gọi Uyển Tĩnh xấu hổ cô nương. Nhi suy nghĩ lấy một ít giả thiết sự tình.

Nếu như mình không có viết xuống kia thủ từ, hay hoặc là, đêm hôm đó không cùng Tiêu Đình cùng đi kia cái tiệm rượu, Uyển Tĩnh cô nương có phải hay không như trước hội đơn giản vui vẻ sống được. . . Đương nhiên, kia đều là giả thiết, không có chút ý nghĩa nào.

Mà đối với bây giờ Sở Phong mà nói, còn chưa có xảy ra sự tình, tự nhiên cũng là không có chút ý nghĩa nào. . .

Bạch Chi Hậu chuyện kia phát sinh, Sở Phong dữ Sở Tài hành vi bị viện họa bên trong mọi người nhìn ở trong mắt, rơi xuống một cái "Bi tình" lạc ấn, còn có Trương Phụng sự tình về sau vọt tới son thủy trong nội viện, tức giận điên ung một phen che chở, cả sự kiện tình tự trở nên thú vị không ít.

Ngô đại học sĩ này nhất phái nhân tự nhiên không cần phải nói, chỉ cần nhìn thấy Bạch Chi Hậu, tự nhiên muốn châm chọc khiêu khích một phen, cho thấy thái độ của mình. Nhi Vương Học Chính bên này nhân, thậm chí cũng không dám nhiều đối Bạch Chi Hậu hành vi giải thích cái gì, rốt cuộc Sở Phong cùng Sở Tài "Đùa giỡn" làm quá mức bi tình chút, cả sự kiện tình đã hoàn toàn không có cái gì có thể giải thích đường sống.

Bạch Chi Hậu tương đương với đem đá nện chân của mình, hơn nữa lần này từ, đem mình nên có chút đau. Cũng chính là tại đây dạng "Đau xót", Bạch Chi Hậu dứt khoát tố cáo nghi bệnh. Son thủy viện Triệu Nghệ Học không nói thêm gì, thống thống khoái khoái đứng, dưới cái nhìn của hấn, loại này liền như vậy chút ít sự tình đều xử lý không hảo gia hòa, tại trước mắt mình lác lư thật sự là để cho hấn rất cảm tức sự tình.

Tất cả mọi người cho rằng Bạch Chi Hậu là vì ánh mắt của mọi người nhi cáo bệnh, chỉ hữu Bạch Chi Hậu tự mình biết, lúc ấy dữ Sở Phong giảng co, Sở Phong trong lời nói một câu kia có quan hệ chỗ dựa ngôn luận, để cho hấn không thể không lui lại một bước, một lần nữa xem kỹ toàn bộ cục diện.

Bạch Chi Hậu cũng không phải ngu xuẩn người, hấn chỉ là phụng mệnh hành sự số lần rất nhiều, cho nên tại đón đến thượng cấp mệnh lệnh, có một số việc xử lý cũng có chút bất động đầu óc.

Thế nhưng là bị Sở Phong hơi hơi chỉ điểm một lúc sau, Bạch Chi Hậu liền tương tới Trương Phụng chỉ "Làm phản", nghĩ đến Tiêu Đình dữ Sở Phong kết giao, nghĩ đến phiền lẫu đêm hôm đó họa tác mạo danh kỳ diệu bị thiêu hủy. . . Rất nhiều chuyện rậm rạp chằng chịt lung tung bị hấn luyện tập, vì vậy một loại suy đoán bắt đầu ở Bạch Chi Hậu tâm khảm nhi trong thỉnh thỉnh nhảy lên.

Hấn là không dám suy nghĩ dữ Huy Tông có quan hệ, chỉ là loáng thoáng mới xuất ra, Sở Phong sau lưng vị nào nhân vật, mặc kệ rốt cuộc là ai, đây tuyệt đối là chính mình dạng một tiểu nhân vật vô pháp đắc tội đắc khởi.

Thế nhưng là hấn lại được bổ nhiệm làm Sở Phong người quản lý, là Vương Học Chính bên này bị coi như dao găm sử dụng gia hòa. Bạch Chi Hậu chính là tại đây dạng trong hỗn loạn đột nhiên kiếm được chỗ then chốt, thấy rõ ràng mình tại cả bàn cờ bên trong địa vị, vì vậy vội vàng mượn cơ hội này, bỏ trốn mất dạng.

Những chuyện này, Bạch Chi Hậu sở dĩ có thể đoán được, là vì Sở Phong ghé vào lỗ tai hấn một câu kia cười nhạt chỉ điểm. Mà đối với một ít người thông minh mà nói, như là Tiêu Đình, từ lúc Trương Phụng chi đột nhiên xuất hiện chuyển biến bên trong, thăm dò một chút môn đạo.

Nhưng Tiêu Đình cũng như Bạch Chi Hậu đồng dạng, không dám nghĩ như vậy khoa trương. Tuy nói Huy Tông bệ hạ tại họa khoa cuộc thi thì vì Sở Phong mở một mặt lưới, thế nhưng nếu như nói, đây là bởi vì Sở Phong nguyên bản tự kết giao được Huy Tông, loại này suy đoán, thật sự là quá mức Thiên Mã Hành Không chút. Đối với một mực sinh hoạt tại Đế vương thống trị ở dưới Tiêu Đình mà nói, là cảm thấy không dám như vậy phỏng đoán.

Toàn bộ sự tình, Tiêu Đình cũng cùng phụ thân của mình thảo luận một phen. Nguyên bản đối với hai người phụ tử bọn hấn mà nói, tại viện họa là hoàn toàn không cần phải chiến đấu, nhất là tại thế cục không có hoàn toàn rõ ràng lúc trước, bọn họ Tiêu gia hữu sùng sùng không ngã vốn liếng, không cần nương nhờ người khác. Thế nhưng là viện họa nhập viện trong ngày hôm ấy, thế cục biến hóa là ra ngoài ý định, Tiêu gia gần như vô pháp lựa chọn đảo hướng Ngô đại học sĩ này một đầu, nhi, Tiêu Đình phụ thân Tiêu Túc Chi dữ Ngô đại học sĩ lui tới, mấy đống rượu và đồ nhắm, cũng đã thành toàn bộ cục diện diễn sinh sản phẩm.

Đương nhiên, kỳ thật đối với Sở Phong mà nói, những chuyện này tuy cùng hắn cùng một nhịp thở, thế nhưng hắn bản thân cũng không như thế nào quan tâm.

Bạch Chi Hậu cáo ốm, sơn thủy viện rất có ý tứ tương Sở Phong vị trí điều chỉnh khẽ kéo lại kéo. Dựa theo bình thường đạo lý mà nói, nếu như Bạch Chi Hậu ngã bệnh không ở, Sở Phong nên bị điều chỉnh đến cái khác chi đội thuộc hạ làm việc, thế nhưng là chẳng biết tại sao, sẽ không ai dám tiếp nhận Bạch Chi Hậu vị trí này.

Sở Phong bỗng nhiên trở thành một cái phòng tay khoai lang, bất quá đối với bản thân hắn mà nói, như thế một kiện rất không tệ sự tình.

Không có ai an bài thông thường công tác việc vặt, hắn liền có thể hoàn toàn dựa theo chính mình tiết tấu tới làm sự tình. Họa đệ tử thân phận để cho hắn có thể giải trừ đến một ít thiên tăng thứ họa tác, đối với bây giờ Sở Phong mà nói, này cũng đã đủ rồi.

Về sau hơn một tháng trong thời gian, Sở Phong một lần nữa trở lại nhất thanh tĩnh trong khi học tập, hữu Trình Nguyên tiên sinh từ bên cạnh chỉ điểm, lại có viện họa đồ cất giữ với tư cách là bản gốc, Sở Phong họa công lao có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Vì vậy, ngay tại đầu tháng mười một, Đông Kinh thành bắt đầu phi tuyết trong cuộc sống, từ Hàng Châu Thành quanh co khúc khuỷu mà đến xe ngựa, chở Lưu Chính Khanh người một nhà tiến nhập Đông Kinh thành.

Đồng thời, nhắm vào Sở Phong chính mình lần thứ hai họa khoa cuộc thi, cũng kéo ra mở màn. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Lời ong tiếng ve Đông Kinh

"Bên này đến cùng chật chội chút, Lưu huynh thả cùng chị dâu ở chỗ này chấp nhận mấy ngày. Ta đã lấy, nhờ người đi tìm kiếm phòng viện, kỳ thật cũng đã thuê hạ xuống, chỉ là bên kia đột nhiên xảy ra chút việc, chậm trễ ra bên ngoài chuyển, đoán chừng mấy ngày nay sẽ có tin tức. Hành lý gì gì đó hơi hơi dọn dẹp một lần liền hảo, dù sao mấy ngày nữa còn muốn chuyển."

Sở Phong dẫn Lưu Chính Khanh cùng thê tử của hắn Chu thị trong sân dạo qua một vòng, nhất nhất tiếp Văn Đoan tiên sinh cùng Trình Nguyên tiên sinh, đãi hai người tới chính mình nguyên bản cư trú gian phòng.

"Đây là nơi nguyên bản chỗ ở sao? Chúng ta vào ở tới, người thế nào?" Lưu Chính Khanh một thân phong trần, nhưng cả người lại có vẻ tinh thần, trên mặt mang theo cùng bạn cũ gặp nhau vui mừng.

"Ta đi viện họa bên kia ở mấy ngày là tốt rồi, này đều là chuyện nhỏ, Lưu huynh không cần lo lắng." Sở Phong cười nói.

"Sở lang quân, thật sự là may mắn người rồi." Chu thị tiến lên phúc thi lễ, cảm khái nói, "Phu quân cùng ta tại Đông Kinh nội thành chưa quen cuộc sống nơi đây, nếu như không có Sở lang quân hỗ trợ lo liệu những vật này, sợ là qua hồi lâu đều sẽ không rõ phương pháp."

"Chị dâu nói chuyện này, " Sở Phong khẽ khom người hoàn lễ, cười nói, "Nhất Minh huynh cùng giao tình của ta còn ở đó, ta làm huynh đệ đương nhiên muốn hết sức nỗ lực. Huống chi, nếu như không phải là Nhất Minh huynh, ta hiện tại có lẽ còn chỉ là một cái thi họa làm được tiểu người tiếp khách mà thôi, nào có hiện tại tiến viện họa chuyện tốt."

"Là vàng chung quy sẽ phát sáng, người họa công lao còn ở đó, coi như là không có ta hiệp trợ, thanh danh của người cuối cùng cũng sẽ lên, nhiều bất quá là sớm một ít, vẫn một chút khác biệt. Ha ha! Người bây giờ thế nhưng là cung đình họa sĩ, chắc chắn, vì huynh ngoài miệng chiếm người một câu tiện nghi, lúc ban đầu thời điểm, ta còn muốn lấy chính mình ngày sau nếu là làm quan, không thiếu được kéo người một bả. Hiện giờ vừa vặn, ta Lưu Chính Khanh bất quá là cái trắng tay, người cái tên này cũng đã là chân chính hữu quan hàm nhân vật. Haaa...! Sở Đại Nhân, ngày sau thỉnh nhiều tha thứ!" Lưu Chính Khanh cười trừ chọc một câu, vẫn không quên có hình có dạng hướng về phía Sở Phong cúi người hành lễ.

Sở Phong vội vàng nghiêng người tránh được, cười lắc đầu: "Đây không phải hồ đồ sao! Ta đây coi là cái gì đứng đắn đại nhân, bất quá chính là tại viện họa trong ngồi ăn rồi chờ chết mà thôi. Nhất Minh huynh đi mới là chính đồ, ngày sau có thể vì dân chúng tạo phúc một phương, ta loại này đâu có thể đánh đồng. A, lại nói, ta này cũng chỉ là bây giờ đang ở viện họa bên trong mà thôi, về sau có thể hay không đáng kể, thời gian dài tại viện họa ngốc hạ xuống còn không nhất định nha."

"Hả? Lời này nói như thế nào?" Lưu Chính Khanh nao nao.

Họa khoa cuộc thi trên chuyện đã xảy ra, Sở Phong từng tại thư trên cùng Lưu Chính Khanh nói qua một ít, thế nhưng cũng không nhiều, cũng không đủ kỹ càng.

Sở Phong lúc này tương sự tình từ từ nói, Lưu Chính Khanh vợ chồng hai người nghe được không khỏi kinh hãi, Chu thị không khỏi nói: "Đồng Kinh này thành nói như thế nào cũng là dưới chân thiên tử, làm sao có thể xuất chuyện như vậy? Bên đường hành hung? Thật sự là quá nghe rợn cả người!"

Lưu Chính Khanh chau mày nói: "Cũng không phải, bên đường hành hung hay là ở trước mặt đạo quang kiếm ảnh, như là họa khoa cuộc thi trên kia đòi sự tình, mới thật sự là làm người nghe kinh sợ! Đối phương đến cùng là người nào, vì sao ngay cả khoa cử phiến trục vệ binh cũng có thể chỉ huy được? Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, Sở lang người tuyệt đối muốn cẩn thận nhiều một chút mới tốt."

Sở Phong cười ứng, cực lớn khái tương thân phận Hà Quân Hạo xuất thân nói một chút, Lưu Chính Khanh nghe xong, mới đại khái hiểu đạo lý trong đó.

"Vậy Hà Quân Hạo này, hiện giờ thế nào? Là tại trong đại lao bị giam giữ lấy sao? Hay là đã xử phạt mức cao nhất theo pháp luật sao?" Chu thị liên tục không ngừng mà hỏi.

Sở Phong cười nhặt lắc đầu: "Từ trong đại lao biến mất, đồng thời biến mất còn có phụ thân của hãn Kinh Sư phòng giữ Hà Kế, cùng với dưới tay hãn một số người."

Kiên Lưu Chính Khanh hai người trong khoảng thời gian ngắn bị chấn kinh không nói nên lời, Sở Phong cười cười, nói tiếp: "Ngược lại không có chuyện đại sự gì, tựa như cùng chị dâu rồi mới theo như lời, nơi này dù sao cũng là Đồng Kinh thành, dưới chân thiên tử, uy nghiêm chi địa, bên đường hành hung bức này sự tình, vài chục năm cũng đừng không hơn một lần. Kia Hà Quân Hạo hiện giờ sợ là đã sớm chạy đến hoang sơn dã lĩnh bên trong đi, nào dám lại tại thành này trong lộ diện đâu này? Ha ha, coi như là thật sự lộ diện... Hắc! Ta gần nhất đã bãi một vụ sự phụ, A..., học được một ít công phu quyền cước. Tuy hiện tại học còn nông cạn chút, bất quá đơn đao độc đấu tự vệ gì đó, hãn là vẫn có thể."

Lưu Chính Khanh chau mày, thời điểm này gật đầu nói: "Tuy nói vũ đạo lộng thương khó tránh khỏi có chút thô bỉ, nhưng Sở Huỳnh Đệ người bây giờ hơi hơi học một ít tự bảo vệ mình thân pháp, ngược lại cũng là nên sự tình..."

Hắn nhìn nhiều Sở Phong vài lần, trách nói: "Chuyện lớn như vậy, người vì sao che giấu không nói với ta? Huỳnh đệ chúng ta trong đó chẳng lẽ còn muốn giấu diếm cái gì sao?"

Sở Phong sờ dĩ không tại giấy viết thư bên trong nói, nguyên nhân đương nhiên là rất nhiều tầng. Thứ nhất là Lưu Chính Khanh nguyên bản đang tại phụ lục, nếu như biết những cái này loạn thất bát tao việc vật không khỏi dẫn tới tâm phiền ý loạn, không có chỗ tốt gì. Thứ hai cũng là bởi vì Lưu Chính Khanh tại phía xa ở ngoài ngàn dặm, dù cho biết cũng là không duyên có lo lắng mà thôi, không giúp đỡ được cái gì, hại người khác lo lắng, đó cũng không phải Sở Phong muốn kết quả.

Đạo lý kia kỳ thật Lưu Chính Khanh cũng có thể suy nghĩ cẩn thận, chỉ là thế đạo hiện giờ mới biết hiểu, hắn tự nhận là muốn làm người của đại ca, không khỏi ngực có chút chấn động sợ, giờ tay không nhẹ không nặng tại Sở Phong trên vai nện cho một quyền, lại trách cứ vài câu, mới tính thôi.

Sở Phong vừa cười xin lỗi vài câu. Tiêu Đình vào lúc đó đi đến, trong phòng nhìn một vòng, cười hi hi thi lễ: "Vị này chính là Nhất Minh huynh a? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Sở Phong tiểu tử này thường xuyên tương Nhất Minh huynh giắt ở bên miệng, hiện giờ vừa nhìn quả nhiên phong thần tuấn lãng, hình dáng đường đường, không giống người bình thường. Nghe nói sang năm liền muốn tham gia kỳ thi mùa xuân, lại như vậy tuổi còn trẻ. Chắc chắn, thật là làm cho chúng ta những người này hâm mộ a! A! Vị này chính là chị dâu a... Ai! Nhìn ta hồ đồ, tại hạ Tiêu Đình, chứ Vạn Ngôn, nhị vị gọi tên của ta chính là. Ta từ nhỏ ở Đồng Kinh Biện Lương này nội thành lớn lên, nhị vị ngày sau có cái gì cần bận việc địa phương, trực tiếp tìm ta chính là. Ha ha! Sở Huỳnh Đệ, hai vị này thu thập như thế nào? Ta đã tại tây thị Túy Tiên Lâu bày xuống mời khách từ phương xa đến dùng cơm bàn tiệc, lúc nào thuận tiện ta cũng nên ăn đồ vật, tuy đơn sơ chút, nhưng là xem như mời khách từ phương xa đến dùng cơm tây trần."

"Vị huynh đài này thật sự là quá mức khách khí. Sở Huỳnh Đệ trong thư luôn là nhắc đến Tiêu huynh, thuyết hãn tại Đồng Kinh nội thành chưa quen cuộc sống nơi đây, nếu như không phải là hữu Tiêu huynh người hỗ trợ lo liệu rất nhiều đồ vật, rất nhiều chuyện hiện tại sợ là còn sờ không rõ môn đạo." Lưu Chính Khanh mỉm cười nói, "Sở Phong đối với ta mà nói giống như là thân huynh đệ đồng dạng, hãn có thể có được Tiêu Huỳnh Đệ như thế trông nom, ta Lưu Chính Khanh ở chỗ này đi trước đã cảm ơn!"

Dứt lời, Lưu Chính Khanh hướng về phía Tiêu Đình thật sâu vái chào đến địa phương.

Tiêu Đình vội vàng nghiêng người tránh được, vừa cười trêu chọc nói: "Dù thế nào, chẳng lẽ lại các người từ Hàng Châu Thành người tới đều khách khí như vậy sao? Ta cũng không có đã làm cái gì cảm thiên động địa chuyện tốt, như thế nào một cái hai cái năm lần bảy lượt cảm ơn ta, ha ha, chẳng lẽ lại ta làm cái gì cứu người tánh mạng sự tình mà không biết sao?"

Lưu Chính Khanh nghe vậy, liền biết trước mắt này một vị thiếu niên lang cũng là sáng khoái tiêu sái người, vì vậy ha ha cười cười, nói: "Hào hảo! Như thế ta cũng không bả bả mẹ nói quá nhiều, ngày sau nếu là có cái gì giúp được việc bận rộn sự tình, Tiêu Huỳnh Đệ tùy ý mở miệng chính là. Ta Lưu Chính Khanh tuy không có năng lực gì, khả một ít việc vật còn có thể làm. Coi như là bất lực, con người của ta cao mã đại, cũng có nhất cánh tay khí lực không phải là!"

Tiêu Đình cười ứng, lại nhin không được cực kỳ đánh giá Lưu Chính Khanh một phen, tán thán nói: "Ta là người kiến thức nông cạn, chưa từng đi qua Giang Nam chi địa, còn tưởng rằng chỗ đó đều là 'Giang Nam khả sưu tầm liên, lá sen Hà Điền điền' kiểu diễm chí địa, nữ nhi là thủy tổ, nam tử cũng đều là giống như Sở Phong cái thẳng này ôn nhả thon gầy đâu, không ngờ cũng có Lưu huynh như vậy hán tử."

"Tiêu huynh đây là trêu chọc ta sao? Ta thế nhưng đứng ở chỗ này đây, loại lời này tối thiểu nhất sau lưng ta nói có đúng hay không?" Sở Phong cười nhún vai, tùy ý nói, "Lời lại nói tiếp, ta cũng là thuần khiết bắc người, cha mẹ lúc trước có hay không phía nam huyết thống cũng không rõ ràng, bất quá

đánh tiểu là sinh hoạt tại Bắc Địa. Sở dĩ lấy trước kia dạng gầy yếu, đại khái cũng cùng đối một bữa no một bữa thoát không khỏi liên quan."

Lưu Chính Khanh cũng rất ít tình Sở Phong nhắc tới sự tình trước kia, thời điểm này nhện không được hỏi: "Sở Huỳnh Đệ còn trẻ, trong nhà đến cùng nguy rồi cái dạng gì tại, chán nản trở thành bộ dáng như vậy."

Sở Phong lắc đầu cười nói: "Khi còn bé không tính là bị tai, chỉ là đối thủy mặc họa về thật sự có chút si mê qua, người trong nhà không lớn quản ta, cho nên thường xuyên mơ mơ màng màng tự đã quên ăn cơm."

Tiêu Đình gật đầu, nội tâm không khỏi suy đoán nghĩ đến: Sở Phong tâm mắt cùng bản lĩnh đều là vô cùng tốt, nhìn ra, loại này nội tình tuyệt đối không phải là vô cùng đơn giản hai ba năm thời gian có thể tu luyện thành. Hắn đã từng mở miệng hỏi qua một ít Sở Phong chuyện xưa, có quan hệ hẳn tại thi họa làm được đủ loại gấp gờ, Tiêu Đình dạng này tính hạ xuống, toàn bộ quá trình nhiều nhất cũng chỉ có một năm mà thôi. Nếu như đơn thuần từ lúc đó bắt đầu học họa, nghiên cứu, là tuyệt đối không có khả năng đạt tới Sở Phong hiện giờ trình độ này.

Sở Phong bản lĩnh, nhất định là từ nhỏ tự một chút hấp thu, học tập. Hơn nữa, không đơn thuần là hẳn họa công lao, hẳn tại thơ ca trên nội tình, những cái này tài hoa hơn người thỉnh thoảng hiện quang điểm, để cho Tiêu Đình tự nhận suy đoán ra Sở Phong thân phận khả năng.

Đại khái là phương bắc đại tộc bằng chi đệ tử, sinh hoạt tại thơ lễ gia truyền đại gia tộc, đại khái bởi vì thân phận hèn mọn các loại, không thể nào bị người chào đón. Hay hoặc là, cực đoan chút, là đại gia tộc con riêng cũng là có khả năng. Người trong gia tộc vô pháp thừa nhận kỳ thân phận, cũng có thể là thật sự gặp không may khó... Đương nhiên, những cái này đều là suy đoán mà thôi. Hơn nữa, đối với Tiêu Đình mà nói, anh hùng không hỏi xuất xứ, bất luận Sở Phong đến cùng xuất thân làm sao, hẳn cuối cùng là Sở Phong, tài hoa còn ở đó, tính tình cũng còn ở đó, này như vậy đủ rồi.

"Lang quân nhóm nếu là còn như vậy nói chuyện khiêm hạ xuống, sợ là qua không được bao lâu, cũng phải biến thành trước kia Sở lang quân bên kia gầy yếu đi."

Chu thị từ bên ngoài cầm một bình trà nóng, Tiểu Lục Tử đi theo phía sau thổi phồng mấy cái trà chén nhỏ cùng hai cái tiểu giấy dầu bao, vào cửa mà vào, một đôi mắt nhện không được tò mò tại Lưu Chính Khanh, Tiêu Đình trên mặt đánh giá.

Chu thị tương nước trà tại trên mặt bàn thả, nhất nhất ly đầy, cười nói: "Bất kể thế nào thuyết, ăn trước điểm trà bánh kê lột nhất kê lột. Tiểu lang quân ngài nhất định phải nếm thử, đây là đặc biệt từ Hàng Châu Thành mang đến đồ vật, hồng gấm ký điểm tâm, tại Hàng Châu Thành trong cũng là nhất tuyệt... Phu quân, người nhìn một cái vị kia là ai!"

Dứt lời, Chu thị trở lại chỉ Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử tương đồ vật đều bỏ vào trên mặt bàn, tương giấy dầu bao nhất nhất mở ra, dọn xong, nhi tự thôi lui đến trong góc, tựa hồ có chút xin lỗi lễ lẽ cười một tiếng, gãi gãi đầu.

Lưu Chính Khanh tại Hàng Châu Thành là tự nhiên là gặp qua Tiểu Lục Tử, thời điểm này không khỏi sửng sốt, về mặt kinh ngạc nhìn về phía Sở Phong, có chút ít hoài nghi mà hỏi: "Này... Chẳng lẽ lại là Tiểu Lục Tử?"

Tại nhìn thấy Sở Phong cười ha hả gật đầu, Lưu Chính Khanh không khỏi cảm khái: "Lúc này mới non nửa năm công phu, làm sao lại cao lớn nhiều như vậy? Mau tới đây để cho ta xem!"

Dứt lời, tiến lên phía trước, cười ước lượng một chút Tiểu Lục Tử thân cao, chắc chắn tán thưởng: "Đến cùng hay là Đông Kinh trong thành phong thủy hảo, Đại đội trưởng cái đều nhanh một ít, hiện giờ Tiểu Lục Tử thể nhưng là lớn nhỏ tốp râu~, không còn là kia cái nóc phòng, hóc tường khắp nơi tán loạn tiểu chắc nịch râu-!"

Sở Phong cười gật đầu: "Thoạt nhìn đích xác hữu có chút lớn nhân bộ dáng, chỉ tiếc nóc phòng, hóc tường hay là thoát ly không ra."

Tiểu Lục Tử nghe vậy trượng Sở Phong nhất nhãn, làm cái mặt quỷ nhi, lại hướng về phía mọi người nói một câu "Có chuyện phân phó tự gọi ta", nhi liền một dãy Yên nhi chạy.

Tiêu Đình nhìn thú vị, hẳn gặp qua Tiểu Lục Tử mấy lần, bất quá người sau bởi vì hẳn là khách nhân duyên cớ, cho nên trước mặt Tiêu Đình hiển lộ bản tính bốn không nhiều lắm. Thời điểm này nghe thấy những lời này, Tiêu Đình nói chung đã minh bạch cái gì, không thiếu được nhiều hỏi tới vài câu có quan hệ Tiểu Lục Tử đủ loại cố sự.

Sở Phong biết thêm một ít, vì vậy tương lúc ấy Trình Nguyên tiên sinh ở tại vùng ngoại ô thôn trang, Tiểu Lục Tử này là như thế nào trong thôn dốc sức làm xuất "Ác bộc" danh hào sự tình nói, Tiêu Đình nghe xong, không khỏi tắc tắc kêu kỳ lạ.

"Sở lang quân đang nói láo! Những chuyện kia căn bản không có phát sinh qua!"

Lúc này, Tiểu Lục Tử thanh âm tức giận từ cửa sổ bên ngoài truyền ra, cự ly cửa sổ rất gần Lưu Chính Khanh vội vàng đẩy ra cửa sổ khứ nhìn, liền nhìn thấy Tiểu Lục Tử từ chân tường nhi tiếp theo xem nhảy, rất rõ ràng mới vừa rồi là tại nằm sấp chân tường nhi, Sở Phong những lời kia cũng không biết đến cùng bị hắn nghe xong mấy thành.

"Hắn thêm nắm thêm muối! Không phải là nói thật!"

Tiểu Lục Tử lại lần nữa cường điệu một chút, huy vũ lấy nắm tay, tức giận chạy mất.

Trong phòng mọi người không khỏi một phen cười vang.

Thoáng dùng chút nước trà điểm tâm, nghỉ ngơi một hồi, sắc trời liền ảm đạm xuống, ba người thương lượng một phen, liền đón xe hướng Túy Tiên Lâu đi.

Không có gì ngoài Tiêu Đình nhà mình xe ngựa ra, lục Lão Tiên Sinh xe ngựa cũng đi theo mà đi, vì cái gì tự nhiên là tiệc tan về sau mỗi người quy gia thuận tiện.

Chỉ là hiện giờ vì nói chuyện thuận tiện, ba người ngồi chung một xa, thuyết chút lời ong tiếng ve. Tiêu Đình cũng bày lên chủ nhà bộ dáng, xốc lên màn xe vì Lưu Chính Khanh giới thiệu Kinh Sư phong thổ, cùng với từng cái nổi danh đường phố. Trong đó rất nhiều chuyện là ngay cả xa phu cũng không biết, hai người nghe, tắc tắc kêu kỳ lạ.

"Đúng rồi, ta vừa định lên. Lưu huynh lúc trước dọn dẹp kia kiện gian phòng, là Sở Huỳnh Đề phòng ngủ à? Nếu như Lưu huynh cùng chị dâu ở lại nơi đó, Sở huynh phải ở đến nơi nào?"

Tiêu Đình đột nhiên nhớ tới này mảnh vụn (gốc), tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Mua nhà bố trí địa

"Đúng rồi, ta vừa định lên. Lưu huynh lúc trước dọn dẹp kia kiện gian phòng, là Sở Huỳnh Đề phòng ngủ à? Nếu như Lưu huynh cùng chị dâu ở lại nơi đó, Sở huynh phải ở đến nơi nào?"

"Đây cũng không phải chuyện đại sự gì, viện họa trong không phải là hữu ký túc xá sao, ta tại nơi này trước ở lại hai đêm là tốt rồi." Sở Phong mỉm cười giải thích, "Sân nhỏ kỷ thật sớm đã an bài, tại Lục phủ trong hẻm nhỏ lại thuê một gian sân nhỏ, chuẩn bị để cho Lưu huynh cùng chị dâu an giấc. Thế nhưng bên kia nguyên bản ở chính là hai vị lão nhân gia, lúc trước đã nói rồi nhi tử sẽ đến giúp khuôn gia, chỉ là bên kia tựa hồ có chuyện gì chậm trễ, cần đang đợi đợi mấy ngày."

"Viện họa nơi ở điều kiện làm sao? Nếu như quá kém, ta và người chị dâu hay là trước đi ra chỗ ở a." Lưu Chính Khanh suy nghĩ một chút, mở miệng về sau tự nhiên lấy được Sở Phong phản đối, Lưu Chính Khanh lắc đầu nói, "Vi huynh cũng không phải khách khí với người, đang ở nơi nào đối chúng ta tới thuyết đều là chuyện nhỏ, khư khách sạn ở hai ngày cũng không có gì. Cũng đừng lại bởi vì điểm này sự tình khiến cho người sinh ra bệnh các loại. Lúc trước ta còn không biết là, hiện giờ Đông Kinh này thành vào dạ, đích xác nếu so với Giang Tô lạnh rất nhiều, Sở Huỳnh Đề người thể cốt gầy yếu, đừng có lại nhiễm phong hàn, vậy cũng tự cái được không bù đắp đủ cái mất."

"Là đạo lý này!" Tiêu Đình cũng tới tham gia náo nhiệt, cười nói, "Bất quá cái gì khách sạn nha, viện họa ký túc xá nha tự không cần nhắc lại. Trực tiếp theo ta hồi phủ khư, vui chơi giải trí không cần nói, nếu là có kia cái tâm tư, đồ tiêu trưởng ẩm cũng không phải không được. Hà tất khư tạo kia cái tội!"

Sở Phong nghe vậy cười cự tuyệt: "Nào có khoa trương như vậy, Tiêu huynh người vừa nói như vậy, ta đã có thể càng không dám đi. Thực không dám đầu điểm, Phạm gia bên kia gần nhất thấy nhanh, ta muốn là một cái không cần thận làm cái gì đạo đức cá nhân hữu thiệt thời sự tình, sợ là Tiêu huynh người đều muốn đi theo nạn."

Tiêu Đình cùng Lưu Chính Khanh nghe vậy đều là sửng sốt, vội vàng truy vấn: "Lời này là nói thế nào? Chẳng lẽ lại đã định ra tới? Lại chưa từng nói với chúng ta sao!"

Sở Phong gật gật đầu, cười nói: "Lúc trước Văn Đoan tiên sinh ra mặt, hai bên thay đổi chữ bát (八), bên kia đã tìm người phê đã xong, đang chờ định ra thời gian..."

"Oh my gosh!(OMG) chuyện lớn như vậy người vậy mà vừa thuyết! Còn muốn gạt chúng ta hay sao!" Tiêu Đình cả kinh đứng dậy, bờ mông đi lên một nửa, đầu đập lấy xe ngựa trên mui xe đầu, bịch một tiếng.

Xa phu bị lại càng hoảng sợ, vội vàng ngừng xe xem xét. Tiêu Đình "Ai ôi!!! Ai ôi!!!!" hừ vài tiếng, báo cho xa phu vô sự, bánh xe lúc này mới lần nữa động, ngẫu nhiên nghiêng ép qua một tảng hơi mỏng băng, phát ra kéo kẹt kéo kẹt thanh âm.

Lần nữa ngồi xuống, Tiêu Đình một mặt giơ tay nhào nặn đầu, một mặt phàn nàn nói: "Tê —— cứng nung, đau buốt đau! Hảo người Sở Phong, người đây là quyết định chú ý muốn hại ta có phải hay không! Ta khả nói cho người, chúng ta Tiêu gia theo ta như vậy một cái dòng độc đinh, là đem ta thoát cái đụng choáng váng, xem ta lão ba mẹ như thế nào dọn dẹp người!"

Sở Phong buồn cười, vội vàng bồi tội: "Lỗi của ta, lỗi của ta, đêm nay ta làm ông chủ tốt không."

Lưu Chính Khanh cũng là về mặt kích động, cảm lấy Sở Phong hai vai, mục quang tuôn động nhìn nhìn hắn, đánh giá rất lâu, thờ dài một tiếng, nói: "Ngươi tên tiểu tử thú a... Lúc trước tại Hàng Châu Thành thời điểm, ta còn muốn qua chuyện này. Ai! Không nói gạt ngươi, khi đó còn để cho chị dâu ngươi hỗ trợ hỏi thăm một chút, tìm mấy cái bà mối làm mai mối, cũng bị lui về tới, nói là ghét bỏ ngươi không có nhà ngọn nguồn các loại vân vân, ngẫu nhiên hữu như vậy một hai cái chọn trúng, cũng bắt quá đều là chút trong phổ xá nữ tử, ta đều không nhìn trúng mắt. Lúc này khá tốt, ngươi biến hóa nhanh chóng, biến thành viên chức. Chắc chắn, so với ca ca ta đều nhanh một bước được! Phạm gia mặc dù là kinh thương, cũng không luận nói như thế nào, cũng là thờ lễ gia truyền. Vị Phạm kia nương tử lại càng là thi họa giới mười phần nổi danh nhân vật, bị người xưng là họa sĩ, ha ha, chẳng trách hội vừa ý ngươi người này!"

Tiêu Đình tò mò hỏi: "Thính ý tứ của Lưu huynh, là gặp qua vị Phạm này nương tử? Không biết dung mạo làm sao, khả xứng đôi Sở Phong người này?"

Lưu Chính Khanh cười nói: "Phạm nương tử Bê Nguyệt Tu Hoa, chỉ hữu Sở Phong không xứng với nàng, nơi đó có Phạm nương tử không xứng với cái thằng này đạo lý! Ha ha! Trai tài gái sắc, rất tốt rất tốt. Chắc hẳn Văn Đoàn tiên sinh cũng là hết sức hài lòng vụ trận này hôn sự."

Sở Phong cười lên tiếng, sắc mặt ửng đỏ.

Ba người vây quanh Sở Phong hôn sự cười đùa một phen, Tiêu Đình lại lại nói tiếp: "Sở huynh, ta nói như vậy hi vọng ngươi bỏ qua cho. Ngươi vừa mới vào kinh thời điểm, thân phận, tài lực, đều là vô pháp cùng Phạm gia nương tử giống nhau mà nói. Hiện giờ lại nhìn, ngươi thứ nhất là viện họa sĩ, thứ hai lại là từ danh chấn kinh đô đại tài tử, tiền tài... Nghe nói Phạm gia cho phép ngươi một thành cổ phần danh nghĩa, không biết là thật hay giả?"

"Hả? Còn có bức này sự tình?" Lưu Chính Khanh cũng kinh dị, nhìn về phía Sở Phong.

Sở Phong sờ lên cái mũi, cười nói: "Vậy đều là sự tình trước kia, lúc trước Phạm gia có chút chuyện nhỏ, ta giúp đỡ ra nghĩ kế, cũng là Phạm gia trường bối vì cảm ơn ta, cho nên mới lấy ra một thành cổ phần danh nghĩa tới biểu thị."

"Ngày sau Sở huynh ngươi cưới Phạm gia nương tử, lấy được đã có thể không chỉ một thành cổ phần danh nghĩa! Ha ha!" Tiêu Đình trêu ghẹo cười nói, "Đương nhiên ta cũng biết, Sở huynh ngươi đối với vật ngoài thân e rằng xem cũng không trọng. Bất quá nói lại, ngươi hiện giờ nói như thế nào cũng là có chức quan nhân vật, tổng không tốt còn như vậy liên cái phủ đệ cũng không có. Ngươi nhìn một cái, liền Lưu huynh đại thật xa tới đến cậy nhờ ngươi, nhất thời vậy mà cũng tìm không được có thể thư thư phục phục ở lại tới địa phương, như vậy cuối cùng không lớn thuận tiện. Như vậy đi, huynh đệ ta giúp đỡ tìm sao tìm sao trong kinh trạch viện, làm sao? Các ngươi nhân không nhiều lắm, Văn Đoàn, Trình Nguyên hai vị Lão Tiên Sinh, còn có hai cái tôi tớ... Đại khái một cái ba gian sân nhỏ cũng như vậy đủ rồi. Hiện giờ ở cái đó là đang ép tắc chút, ngươi đường đường triều đình quan viên, không có phủ đệ cũng đích xác không giống bộ dáng. Bất kể thế nào thuyết, ta coi như là nơi này cố định hộ, đối Đông Kinh nội thành cũng quen thuộc chút, đâu ở tương đối dễ dàng, thoải mái, kia đang lúc tòa nhà là nổi danh phong thủy không tốt, những chuyện này ta đa thiếu cũng là biết một chút. Như thế nào đây? Cũng không nhiều thu ngươi chỗ tốt gì, mời ta ăn hai lần hoa tửu là tốt rồi, làm sao?"

Sở Phong cười đáp lại: "Đa tạ Tiêu huynh vất vả, chỉ bất quá, ta bây giờ xác thực không có mua trạch viện ý định."

"Vậy sao được?" Lưu Chính Khanh cũng sửng sốt một chút, "Như là đã định ra hôn ước, hôn sự chỉ sợ cũng là sắp tới sự tình. Nếu như không có trạch viện, làm sao cưới vợ dâu này?"

"Chuyện này, e rằng phải từ từ thương lượng xuống." Sở Phong mơ hồ ứng, "Dù sao cũng không thể nào sốt ruột nha."

Hắn sờ đi không muốn tại Đông Kinh thành mua trạch viện, nguyên nhân tự nhiên rất đơn giản. Qua không được bao lâu nơi này sẽ thất thủ, đến lúc sau ai quản ngươi có được năm tiền đại chỗ ở, hay là giường có một trương, tại chiến loạn trước mặt, tự nhiên đều là không có chút ý nghĩa nào đó.

Đích xác, đối với Sở Phong mà nói, hiện tại mua xuống và chạm tòa nhà cũng không phải đặc biệt gì hao phí sự tình, lấy mấy tháng này Phạm gia đưa tới tiền tài đến xem, dùng nửa năm số định mức liền có thể mua xuống một cái độc môn độc viện. Có thể nói, Phạm gia xuất thủ xác thực rất hào phóng.

Hơn nữa, nếu như Sở Phong thật sự cần dùng gấp tiền, không nói đến Văn Đoàn tiên sinh, cùng với Tiêu Đình bức này bằng hữu có thể hỗ trợ mượn, bản thân hắn rốt cuộc cũng là Phạm thị thi họa làm được ký kết thi họa gia, tùy tiện họa mấy tấm họa bán đi, cũng là có thể phụ cấp gia dụng.

Chỉ là Sở Phong cảm thấy nhất thời bán hội cũng không cần phải, vì vậy liền không có làm những chuyện này.

Về phần tới tay những số tiền này tài, Phạm gia đưa tới, Sở Phong tuy cảm lấy, lại không có hoàn toàn coi như đồ đặc của mình. Ngoại trừ thông thường chi tiêu ra, Sở Phong tương còn lại tiền tài đại bộ phận tất cả đều đổi thành hoàng kim, đây tự nhiên là vì ngày sau chạy nạn chi dụng.

Chuyện này những người khác có lẽ không thể nào để ý, Văn Đoàn tiên sinh lại là biết. Lão Tiên Sinh cũng kinh ngạc hỏi qua hai lần, Sở Phong đại khái nói mình một chút đau buồn âm thầm, cũng không có vạch trần, nhưng Văn Đoàn tiên sinh cũng hiểu được đạo lý trong đó. Vượt quá Sở Phong dự kiến chính là, Văn Đoàn tiên sinh cũng không có bởi vậy chê cười hắn, ngược lại yên lặng đồng ý chuyện này, từ nào đó Sở Phong giầy vò, thậm chí còn giúp hắn ra chút làm sao tránh tai mắt của mọi người chủ ý.

Sở Phong bởi vậy đại khái hiểu Văn Đoàn tiên sinh ý nghĩ, Tổng Triều nguy như chồng trứng, rốt cuộc không phải là chỉ hữu một mình hắn thấy rõ...

"Mua điền, bố trí đây, theo đạo lý mà nói, đây mới là là tầm thường nhất cách làm. Sở huynh rốt cuộc là có tính toán gì không, càng như thế đặc lập độc hành sao?" Tiêu Đình cười hỏi.

Sở Phong nghe lần này ngôn luận, nhin không được liền nhớ tới thi đấu trên châu kia bốn "đại địa". Tại trong tiểu thuyết, nhân vật chính Vương Long chính là quán triệt lấy như vậy cự tư tưởng, hai chân cắm rễ ở thổ địa, cũng làm cho huyết mạch của mình dung tiến vào kia một mảnh đại địa trong.

Nhưng bất luận là tiểu thuyết, hay là lịch sử, đều báo cho chúng ta một cái mười phần thô thiển đạo lý. Chiến tranh và hoà bình, cuối cùng là bất đồng.

"Cũng không có cái gì ý khác, chỉ nói là lời nói thật..." Sở Phong cười cười, xử lý mình một chút vật áo trước, "Cũng không phải rất muốn một mực lưu ở Đông Kinh thành, ta cảm thấy đắc Giang Tả rất tốt, sản vật cũng dồi dào. Nếu quả thật muốn mua phòng bố trí địa, đại khái vẫn sẽ lựa chọn cái loại địa phương đó."

"Sở huynh thật đúng là... Kỳ quái." Tiêu Đình giang tay ra, không hiểu nhiều lắm Sở Phong ý nghĩ, nhưng là cũng không có phản bác, chỉ là tò mò hỏi, "Sở huynh người cũng là mười phần nghĩ đẹp như tranh viện nha, vì sao nhưng bây giờ sinh ra ý nghĩ như vậy. Là không phải là bởi vì gần nhất những ngày này tại viện hoạ đợi đến không thoải mái? Như chỉ là bởi vì như thế, người đại cũng không tất lo lắng. Sư huynh của người hai ngày này sẽ trở về, Trương Đại Nhân tình hình bên kia người cũng nhìn thấy, bên kia thăm dò hai lần, chắc hẳn cũng sẽ không lại từ người nơi này bởi móc động thủ..."

"Các người nói là chuyện gì? Chẳng lẽ lại ta Sở Huynh Đệ tại viện hoạ đã gặp phải khi nhục sao?" Lưu Chính Khanh lông mày thật sâu nhăn lại, song quyền nắm chặt.

"Cái gì khi nhục, không có khoa trương như vậy." Sở Phong an ủi cười nói, "Bất quá chính là đối người mới dùng một ít thủ đoạn nhỏ mà thôi, hiện giờ cũng cũng qua rồi, hữu nhân vật như Tiêu huynh ở một bên hỗ trợ đâu, lại có thể ồn ào đại chạy đi đâu? Hẳn bất quá là tại nói chuyện gặt gân mà thôi, không coi là cái gì."

Lưu Chính Khanh nghe, bán tín bán nghi nhìn nhìn Sở Phong.

Sở Phong thoáng lúng túng nở nụ cười hai tiếng, rồi hướng Tiêu Đình nói: "Cũng không phải duyên cớ, kỳ thật Lưu huynh biết được, ta sở dĩ đến về viện, ngược lại không phải vì cái gì viên chức, chương không có cái gì cầu phủ quý tâm tư, chỉ là đơn thuần muốn thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của mình, nhìn nhiều mấy tấm họa mà thôi. Đợi lúc nào xem không sai biệt lắm, ta liền chào từ giả hồi Giang Nam. Tiêu huynh như là lúc nào muốn đi Giang Nam dạo chơi, liền nói cho ta biết, ta cũng tốt nhất tận tình làm chủ."

Giang Nam cơ nghiệp tự nhiên muốn sớm đi chuẩn bị, chỉ là không thể quá mức sốt ruột, Phương Tịch chi loạn còn chưa bắt đầu, càng thêm không có chấm dứt, đồ vật chuẩn bị quá sớm chỉ hữu bị cướp sạch vận mệnh.

Sở Phong đã nghĩ kỹ, nếu như chiến loạn một chỗ, dân chúng tất nhiên hội hoảng loạn lên, mọi người tự nhiên sẽ liều mạng đi về phía nam biên chạy, nhi phía nam nhân, cũng sẽ nghĩ biện pháp hướng càng thêm xâm nhập phía nam rút lui khỏi.

Đô thành dời đô sự tình, Sở Phong tuy không biết là lúc nào định ra tới, nhưng nghĩ như vậy, dù sao cũng là định đô loại chuyện lớn này, không có khả năng tùy tiện tiện ăn một tô mì điều liền quyết định xuống. Có lẽ, chính mình đại khái có thể thừa dịp lúc này phát cái chiến tranh tài... Ngược lại không phải là đầu cơ trục lợi sủng ông đạn được gì gì đó, hẳn không có kia cái năng lực, cũng không có loại kia ý nghĩ. Sở Phong chỉ là lo, thừa dịp khi lửa nổi lên bốn phía, dân chúng bối rối thời điểm, đầu tư một chút bất động sản thị trường...

Lúc này tự nhiên không có loại này danh từ riêng, nhưng ý tứ đại khái chính là mua nhà bố trí. vây quanh Hàng Châu Thành mua, đây chính là tương lai Đô thành, mười phần ổn định địa phương, tự nhiên không cần phải nữa sầu cái gì chiến loạn nổi khổ.

Đương nhiên, chuyện này hiện tại không có cách nào nói với người khác, chính mình thắng đến là tốt rồi.

Hữu phòng ở, hữu thổ địa, nếu là có thể nói, hẳn cũng sẽ có thể giúp trợ càng nhiều nhân, không chỉ có thể để cho bằng hữu bên cạnh, người nhà an toàn, cũng có thể để cho càng nhiều nhân ăn được cơm.

Sở Phong trong lòng ngực không có quá nhiều gia quốc thiên hạ mặc sức tương tượng, hẳn có thể làm, cũng chặt chẽ là tại chính mình trong phạm vi nhỏ, tận khả năng làm một ít chuyện.

Ba người một phen đàm tiếu, xe ngựa liền đến Túy Tiên Lâu trước.

Tiêu Đình ở chỗ này thiết lập yến hội, tìm một chỗ thanh tĩnh phòng, ba người đơn giản một phen ăn uống. Tiêu Đình cũng biết Lưu Chính Khanh thiên lý hành trình quả thực không dễ, liền cũng không có khuyên nhiều tửu, đơn giản ăn uống liền đưa bọn họ rời đi.

Sở Phong muốn thanh toán, Tiêu Đình vốn là không chịu, nghĩ lại tiểu tử này liền hôn ước sự tình cũng không có chủ động đề cập, đích xác nên phạt, liền không hề cùng hắn tranh chấp, cười hi hi nhìn nhìn Sở Phong bỏ tiền thanh toán.

Yến hội bỏ đi, vì huân Tiêu Đình bị đưa lên Tiêu gia xe ngựa, trực tiếp quy gia. Sở Phong tương Lưu Chính Khanh đưa về Lục phủ, cùng Văn Đao tiên sinh, Trình Nguyên tiên sinh chào từ giả, lại dẫn theo chút mấy ngày nay đại khái cần dùng đồ vật, liền phiến toái Trương Đại Ca đánh xe, một đường thẳng đến viện hoạ mà đi.

Viện hoạ trai bỏ kỳ thật cũng không độc lập, cùng Thái Học trai bỏ liền nhau, chỉ bất quá dùng một đạo nửa tường tùy ý cách, nếu là muốn lui tới, hết sức dễ dàng.

Sở Tài tiến nhập viện hoạ liền một mực ở chỗ này, hẳn sớm nghe nói Sở Phong muốn tới, tự không khỏi có chút hưng phấn.

"Phong ca nhi, chúng ta ngụ cùng chỗ. Người kia giường chiếu ta cũng đã dọn dẹp được rồi, sợ người lạnh, trong phòng cũng nhiều thêm một bả củi lửa,

mau vào nhìn một cái!" Sở Tài hai má bởi vì hưng phấn nhĩ có chút đỏ lên, rồi lại bởi vì hơi đen làn da mà bị che đậy kín.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Nửa tường ngăn cách Điện hạ

Tuy nói Sở Tài tự xưng đến từ Hà Gian thơ lễ chi tộc, thế nhưng là hần lần này vào kinh đi đến viện họa, cũng không có cái gì thế gia đệ tử xuôi nam hơn mười nhân oanh oanh liệt liệt trùng trùng điệp điệp khí thế, thiếp thân chỉ dẫn theo một cái tôi tớ chiếu ứng lấy.

Này tôi tớ ngày thường vào không được viện họa, khả đợi mỗi lần Sở Tài đi ra viện họa, hần liền một tắc cũng không rời.

Sở Phong đã từng nhìn thấy qua mấy lần, đều là mỗi lần cùng Sở Tài ở bên ngoài vui chơi giải trí thì nhìn thấy. Hối tính danh, nói là không có danh tự, chỉ đổi làm trệ nô. Trệ là ý tứ của Tiểu Trư, thế nhưng là dưới cái nhìn của Sở Phong, này một vị cường tráng trung niên hần tử, càng giống là lấp kín tường hoặc là một con gấu, cái gì heo không heo, thật sự là có trưởng ngại cho hần trệ nô uy phong.

Hiện giờ không khỏi lại nhìn thấy trệ nô, vị này một tắc cũng không rời đi theo Sở Tài đằng sau, một đôi mắt lợi hại nhĩ cảnh giác. Loại này cảnh giác không đơn thuần là đối với Sở Phong, cũng nhằm vào quanh mình tất cả, thậm chí hoa cỏ.

"Một cái phòng chỉ hữu hai tờ giường a? Ta nếu là cùng ngươì ở cùng rồi, vị này trệ nô cái thế nào?"

Nhìn về mặt hưng phấn Sở Tài, cùng về mặt âm vụ trệ nô, Sở Phong hỏi một câu.

Sở Tài hì hì cười, trong ánh mắt tàn mát ra thiếu niên ngây thơ chất phác tới: "Trệ nô chưa bao giờ thụ sàng : giường ngủ, hần thụ không quen đâu, ngại quá mềm yếu. Thụ trên mặt đất là tốt rồi."

"Thụ không quen?" Sở Phong hơi hơi ngờ ngạc một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn đến trệ nô hai mắt bắn ra âm lãnh ý tứ, rất sáng suốt không có hỏi nhiều.

"Phong ca nhân huynh theo ta đi vào nhìn một cái, nhìn ngươì thích thụ kia một bên. Ngươì muốn là ưa thích vị trí của ta, ta liền đem giường của ta tặng cho ngươì. . ." Sở Tài mười phần tha thiết, làm cho ngươì ta không thể không nhớ lại hần còn chỉ là một cái mười tuổi ra mặt hài tử.

"Không có gì đáng ngại, ta thụ đâu cũng có thể. Cũng bất quá chính là mấy ngày công phu, quấy rầy các ngươì." Sở Phong cười nói.

"Đây là đâu, ta đã sớm muốn cùng Phong ca nhĩ ở cùng một chỗ. Tranh này viện trai bỏ tuy nói là không ít, ngươì đang ở cũng thật nhiều, đều là một ít ta chưa quen thuộc gia hỏa, ngẫu nhiên thuyết chút lời cũng liêu không được một chỗ khư, buổi tối chỉ có thể ngủ, nghiên cứu đến họa tác, không ai có thể thảo luận gì gì đó, quả thực không thú vị."

Sở Tài lời nói này chỗ miêu tả tình hình, Sở Phong cũng là có thể đoán được. Lại nói tiếp cũng là một loại viện họa tập tục xấu, tuy nói tất cả mọi ngươì là họa sĩ, đều có các am hiểu đồ vật, đều có các kỹ xảo cùng tâm đắc, nhưng mọi ngươì giúp nhau trong đó thật là thiếu nghị luận truyền thụ cho.

Nhất quá mức cái loại kia, bình thường vẽ tranh đều lén lút lút lút, phăng phắt che dấu chế độ cách điều chế cắt dấu chính mình vẽ tranh kỹ xảo. Trong chuyện này dầu thô tự nhiên rất dễ hiểu, không quan tâm chính là sợ hãi ngươì khác học trộm, hội đồ đệ chết đói sư phó mà thôi.

Kết quả là, toàn bộ viện họa trạng thái đều có chút giữ bí mật công tác bộ dáng, giúp nhau ở giữa lui tới vền vện giới hạn trong thông thường chào hỏi, vắn an. Nhiều một phần thân mật đều bị ngươì cho rằng là có mưu đồ khác.

Bởi vậy, kỳ thật muốn lại đi mưu cầu cái gì tiến bộ tự nhiên rất khó, chỉ là viện phong như thế, là không ai có thể thay đổi, Huy Tông bản thân cũng không thể.

Sở Phong nghe vậy hơi hơi than nhẹ một tiếng, lại nói: "Mọi ngươì ngày bình thường công tác bận rộn, sau khi về nhà không muốn nhiều lời cũng là chuyện rất bình thường. Ngươì chuyện này cũng không có sớm đi nói với ta, bằng không hà tất ở chỗ này, lẻ loi trơ trọi còn ngọt ngào, chẳng theo ta cùng nhau hồi Lục phủ ở, tuy chật chội chút, thế nhưng là cũng cuối cùng náo nhiệt. . . A, huống chi Trình Nguyên tiên sinh bên kia, từ lúc lần trước thấy ngươì một mặt, lại nhìn họa tác, cũng là đối với ngươì nhớ mãi không quên. Nói ngươì tại tranh sơn thủy trên hơi có chút khéo léo tư kì nghĩ, muốn lại với ngươì lãnh giáo một chút."

Sở Tài nghe vậy hơi có chút xấu hổ, vò đầu nói: "Chính là một ít Bàng Môn Tà Đạo mà thôi, đâu được xưng tụng khéo léo tư đâu, Trình Nguyên tiên sinh thật sự là quá đề cao ta. Tiên sinh là chân chính mọi ngươì, chẳng những tại sơn thủy trên tạo nghệ rất sâu, nhân vật, tranh hoa điều mọi thứ tinh thông,

thật là khiến nhân lưu luyến a! Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, ta cũng không tin trên thế giới hữu loại người này tồn tại."

Đại khái hơn một tháng trước, Sở Phong tương Sở Tài mời được trong nhà nói chuyện phiếm, Trình Nguyên tiên sinh nghe nói Sở Tài là lần này họa khoa cuộc thi sơn thủy khoa đứng đầu bảng, lại trẻ tuổi như vậy, không khỏi hết sức tò mò, cũng rất khó được xuất ra gặp mặt một lần.

Hai người giao lưu, phát hiện từng người đối tranh sơn thủy lý giải rất có gần tương đương chỗ, lại có thể đủ cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng, vì vậy trò chuyện với nhau thật vui, rất có bạn vong niên ý tứ.

Sở Phong nhìn cũng hiểu được thú vị, ở bên nghe, ngẫu nhiên đáp lời, tự nhiên cũng được lợi không nhỏ.

Trình Nguyên tiên sinh rất vui mừng sắc mặt hơi đen, dáng người hơi trắng tiểu mập mạp, Sở Tài cũng rất thích cùng tâm thường họa sĩ hoàn toàn bất đồng tiên sinh. Vì vậy tại không thể không lúc rời đi, hai người tinh táo tương tích, gần như muốn cầm tay nhìn nhau hai mắt đắm luyến.

"Phong ca nhi người có phải hay không nói thật, ta kỳ thật rất muốn đi người bên kia ở a, nơi này thật sự là quá nhàm chán, hơn nữa ta cũng rất muốn Trình Nguyên tiên sinh. Bằng không ngày mai chúng ta tựu. . ."

"Khục ——"

Sở Tài hào hứng bùng bùng, gần như lập tức muốn đánh nhịp định chuyện kế tiếp tình, lại bị trệ nô một tiếng ho khan cắt đứt.

Sở Phong ngẩng đầu nhìn trệ nô nhất nhãn. Sở dĩ cần ngẩng đầu, là vì trệ nô quá cao, đại khái tầm 1m9 nhiều, cả người cường tráng như là lấp kín tường, mỗi lần hần theo sau Sở Tài đi ở trên đường, cũng không nhanh mười phần chột mắt, nhắm trúng người đi đường phân phân ghé mắt.

Trệ nô mục quang lạc ở trên người Sở Phong, loại kia băng lãnh lạnh xem kỹ cảm giác, làm cho người ta cảm thấy phảng phất từ đầu đến chân cũng bị nhân nhìn thấu.

"Ách. . . Loại chuyện này cũng không thể sót ruột đúng không, còn phải bàn bạc kỹ hơn. . . Đúng rồi, Phong ca nhi kia địa phương cũng không lớn, Văn Đoan tiên sinh, Trình Nguyên tiên sinh, còn có từng người một vị tiểu bộc, chỉ sợ không phải tốt như vậy an bài. Hắc hắc, vậy, lại nói. . . Lại nói."

Sở Tài biểu hiện được như một cái làm sai chuyện hài tử, thời điểm này cúi đầu lặng lẽ cười hai tiếng, xem như đem việc này bỏ qua.

Sở Phong có chút không hiểu nhìn trệ nô nhất nhãn, nghĩ thầm hai người này quan hệ trong đó, tựa hồ cũng không phải chủ tử cùng nô bộc đơn giản như vậy.

Sở Tài này có quan hệ thân phận của mình ngôn luận, không cần nhiều lời, người sáng suốt đều nhìn ra, đích thực là có chút vấn đề. Thế nhưng là vấn đề đến cùng xuất tại nơi nào, loại chuyện này cũng không khá lắm phân tích.

Người phương bác xuất thân là không thể nghi ngờ rồi, rốt cuộc bất luận là Sở Tài hay là trệ nô, như vậy nhân cao mã đại bộ dáng, đích xác hay là người phương bác tính khả năng thêm một ít.

Sở Tài đại khái cũng là xuất thân từ cái gì giàu có và đông đúc nhà, rốt cuộc bình thường xuất thủ cũng là xa xỉ, thoát nhìn đối tiền tài phương diện cũng không có cái gì keo kiệt địa phương. Chỉ là này một vị trệ nô, tất nhiên không phải là nhỏ nhỏ một vị tởm đơn giản như vậy, điểm này, từ rồi mới Sở Tài đối với trệ nô giả khục phản hồi rất rõ ràng nhìn ra được.

"Hôm nay dạ sắc đã thâm, huynh đệ chúng ta hai cái cũng liền không cần nói nhiều, thu thập rửa mặt một phen, sáng sớm ngày mai còn muốn đi viện họa, đừng có lại chậm trễ."

Sở Phong cười nói hai câu, xem như đem việc này lảng lảng bỏ qua. Hai huynh đệ cái dàn xếp một phen, như vậy đi ngủ. . .

Lúc này, cùng Sở Phong chỗ ở chỗ chỉ hữu nửa tường ngăn cách trong sân, một đôi tay đẩy ra cửa sổ, mặc cho bắt đầu mùa đông về sau hơi Hứa Thanh lạnh không khí chậm rãi chảy xuôi.

"Ai! Vẫn là như vậy mới khiến cho nhân cảm thấy thoải mái a!" Chủ nhân của đôi tay này cảm khái, này đạo thanh âm mười phần trong trẻo, mang theo nữ hài nhi tiếng nói chỉ có cái loại kia nhẹ nhàng, tựa hồ còn có ba phần lười biếng hỗn tạp ở trong đó, tại đây dạng thật sâu trong bóng đêm dị thường êm tai.

"Oh my gosh!(OMG) này đều lúc nào khúc, ngài lại vẫn dám đi cửa sổ!" Mặt khác một đôi tay lỗi thời xuất hiện, tựa hồ là cái tiểu nha đầu thanh âm

Kết kết một tiếng, cửa sổ bị một lần nữa giam lại, khép kín thì phát ra một tiếng trầm trọng chấn động, tương cửa sổ linh trên tuyết đọng chấn hạ xuống vài phần.

"Có quan hệ gì nha, ta cũng không phải loại Kiêu Kiêu kia tích tích Đại tiểu thư, thể cốt so với ta mấy cái ca ca đệ đệ còn có cường tráng chút, ngẫu nhiên thổi chút lạnh phong, lại có cái gì quan trọng hơn. Hơn nữa, " thanh âm chủ nhân sửa sang tóc của mình, ba búi tóc đen bởi vì rồi mới gió đông rối loạn một ít, ngược lại hiển lộ ra một loại ung dung cùng dĩ dĩnh, "Hiện tại cũng không cho nhân mở cửa sổ hộ, lúc ban ngày dùng cái bọc như vậy kín, ta cả người đều nhanh không thở nổi, này còn có để cho người sống hay không."

"Ta Điện hạ, nhìn lời này của người nói, như thế nào dường như là nô tài bức bách ngài tới tựa như. Lúc ấy là ai tại quan gia trước mặt khóc hô, nói là không nên tới Thái Học này đi học. Hiện giờ khá tốt, điều này cũng không thoải mái, vậy cũng không thoải mái, ngài những cái này tính tình một tia ý thức

tất cả đều rơi tại nô tài trên đầu." Tiểu nha đầu một mặt nói qua, một mặt bày ra một bộ bộ dáng tức giận, trở lại đi thu thập những cái kia trên bàn lộn xộn, khí lực trên tay cũng không nhỏ, thỉnh thoảng phát ra ba thanh âm, đó là tiểu nha hoàn tại lên con.

"Sớm biết a, ta tự không nên lĩnh khổ sai sự tình. Thu Nguyệt cùng Thúy Bình lúc ấy đều muốn đoạt lấy tôi, còn tưởng rằng là chuyện gì tốt ni" tiểu nha hoàn mười lăm mười sáu tuổi bộ dáng, đại khái là bởi vì đã vào đêm nguyên nhân, trên người ăn mặc hơi mỏng áo trong quần lụa mỏng, thoát nhìn thanh lệ khá ái. Bởi vì tức giận nguyên nhân, há miệng cong lên, hiện ra cái tuổi này thiếu nữ chỉ có Bé Mập, rất là khá ái, "Các nàng nào biết đâu, ta ở chỗ này gặp phải sự tình đâu này? Tại một đồng xứ nam nhân, mỗi ngày chỉ có thể nghe được bọn họ nói khoác chính mình, xuất thân cỡ nào cỡ nào phú quý á..., tài hoa cỡ nào cỡ nào hơn người á..., nghe đã cảm thấy mười phần nhàm chán. Lại nói, từng cái một trưởng thành kia phở đức hạnh, thật sự là cho là mình là gió nào lưu tại từ, vừa ra khỏi cửa liền có thể mê đảo nhất mảnh lớn cái loại kia. Bọn họ cũng không nhìn một chút, bọn họ mê đảo đều là dạng gì nữ nhân. Bất quá đều là chút pháo hoa trong ngõ nhỏ, diễn trò bán rẻ tiếng cười nhân mà thôi, bọn họ lấy tiền tài chuẩn bị một phen, sau đó hoa kiều hoa tử mọi người giờ lên, thật sự là coi như là đúng bọn họ ca ngợi, thật sự là buồn cười! Buồn cười đến cực điểm!"

Rồi mới đưa tay mở cửa sổ hộ vị nào, thoát nhìn này so với này tiểu nha hoàn lớn hơn một chút, mười sáu mười bảy bộ dáng, quần áo đã mười phần mộc mạc. Thời điểm này nghe tiểu nha đầu cầu nhậu, nàng nhìn không được cười rộ lên, đi lên trước, đưa tay nắm tiểu Nha hốt hẳn hai má, vì vậy nhắm trúng người sau cuối cùng nói mấy chữ đều mơ hồ không rõ.

"Ngươi nha, cũng liền không muốn lại oán giận. Bất kể thế nào thuyết, nơi này đã so với trong nội cung thú vị nhiều. Hơn nữa, ngươi ngày hôm qua không phải là còn nói nhà ai công tử lớn lên nhìn rất đẹp, nhà ai lang quân đích thực là đầy bụng kinh luân, như thế nào cách một đêm, cái nhìn tự cải biến nhiều như vậy."

"Ta nói đều là lời nói thật đi! Ở loại địa phương này đợi, đương nhiên là hữu hảo có bất hảo, hôm nay tiên sinh không phải là còn nói sao, cái gì Đúng là trong họa có phúc, trong phúc có họa? Ta tuy không phải là hiểu lắm, thế nhưng cảm thấy chính là cái này đạo lý nha." Tiểu nha đầu đưa tay chải vuốt tóc của mình, nguyên bản phổ thông thư đồng túi xách đầu bị hóa giải hạ xuống, biến thành trượt như ý dán trang phục đích bộ dáng.

"Lời này của ngươi thế nhưng là khiến cường gán ghép, này họa a phúc a, đâu là như vậy cách dùng. Bất quá xem tại ngươi thật sự là chăm chú nghe giảng bài phân thượng, ta hôm nay cũng sẽ không nói ngươi cái gì." Vị này tiểu chủ tử mười phần thanh lệ mà cười cười, thần sắc trong đó tự nhiên mang ra một loại trời sinh uy nghi, hay bởi vì niên kỷ cùng với trời sinh một trương mặt tròn nhỏ nhắn quan hệ, loại này uy nghiêm Cảm lại trộn lẫn ba phần khá ái, "Đúng rồi, ngươi hôm nay có không có xem bên cạnh người kia? Chạng vạng tối thời điểm, bên kia tựa hồ có chút hỗn loạn, dường như là hữu tân nhân chuyển vào tới hay là như thế nào đây? Cũng không biết là cái dạng gì lảng giềng, có phải hay không còn như nguyên lai tiểu tử kia dài đen như vậy. . ."

Thuyết Khởi làn da ngăm đen, bọn họ trong miệng chỉ, dĩ nhiên là là Sở Tài.

Bọn họ chỗ ở viện lạc cùng Sở Tài nhất tường ngăn cách. Nói là một mặt tường, kỳ thật chẳng qua là một cái Tề eo cao nửa mặt tường, hai cái trong sân sự vật vừa nhìn liền rõ ràng.

Chỉ bất quá tại các nàng bên này, hai cái nữ hài tử vùng trộm sinh hoạt luôn là không lớn thuận tiện, cho nên phần lớn thời giờ đều trốn trong phòng, không thể nào hội lộ diện. Chỉ là không lọt mắt cũng không đại biểu không chú ý, hai cái này tiểu nha đầu tại nhàm chán thời điểm, thường xuyên vùng trộm đem cửa sổ mở ra một cái khe hở, tò mò quan sát đến Sở Tài bên này sân nhỏ, cùng với kia cái gọi là trệ nô, cao lớn thô kệch nam nhân.

Đối với cái tuổi này nàng nói đến thuyết, trộm xem chuyện này tình bản thân đã rất có ý tứ, thậm chí có chút kích thích. Bởi vì trệ nô giác quan luôn là bén nhạy làm cho người ta sợ hãi, các nàng chủ tử hai người mỗi lần ở bên cạnh rình coi thời điểm, trệ nô mục quang đều rất nhạy bén phóng đến bên này, tự phóng phạt hẳn có thể xuyên thấu qua cửa sổ, trực tiếp thấy được trong phòng hình ảnh.

Lúc ban đầu kia đoạn trong cuộc sống, hai cái tiểu nha đầu đích xác bị sợ đến. Dường như từ từ, trệ nô giác quan tựa hồ chậm chạp hạ xuống, không hề tổng hướng bên này nhìn nhiều, các nàng hai cái liền tương lúc trước đồ vật quý tội vu ước đoán, mỗi ngày tiếp tục hữu tư hữu vị dò xét kỳ cuộc sống của người khác.

Các nàng đương nhiên không biết, đây hết thảy cải biến, chỉ là bởi vì trệ nô xác nhận hai người bọn họ không có thương hại tâm tư của Sở Tài, cho nên mới bỏ mặc bọn họ mà thôi.

"Hôm nay chuyển vào tới vị kia lang quân ta thấy đến a! Lớn lên nhìn rất đẹp ni thoát nhìn cùng Sở Tài đó quan hệ rất tốt bộ dáng, thế nhưng so với Sở Tài lớn lên đẹp mắt nhiều!" Tiểu nha hoàn gom góp thú nói.

"Viện hoạ dù sao cũng là họa sĩ tụ tập chi địa, coi như là Địa Linh Nhân Kiệt, lâu dài chịu thủy mặc họa vẽ nhuộm dân, đại khái nhân khí chất cũng sẽ trở nên bất đồng a!" Tiểu chủ tử ngồi ở đầu giường, hai tay chống cằm, một đôi mắt hơi hơi hướng lên phương mang, lâm vào một loại thiếu nữ phán đoán trong trạng thái, "Đầu như Thái Học bên này đâu, từng cái một bất quá đều dựa vào lấy tổ tiên năng lực đi vào đọc sách, nếu là trong lồng ngực có chút mực nước cũng thế, lại cứ đại bộ phận nhân không học vẫn không nghề nghiệp, lại bày ra một bộ cuồng ngạo bộ dáng, thật là làm cho nhân xì mũi coi thường nha!"

Bị cảm, cảm giác khó chịu

Chương 94: Thăm dò

"Đầu như Thái Học bên này đâu, từng cái một bắt quá đều dựa vào lấy tổ tiên năng lực đi vào đọc sách, nếu là trong lòng ngực có chút mực nước cũng thế, lại cứ đại bộ phận nhân không học vấn không nghề nghiệp, lại bày ra một bộ cuồng ngạo bộ dáng, thật là làm cho nhân sĩ mỗi coi thường nha!"

"Điện hạ, lời này cũng không thể nói như vậy, một gây này từ quật ngã một thuyền nhân, đối những cái kia học nhi ít ỏi nhân cũng không công bình nha." Tiểu nha hoàn chen miệng nói, "Ta xem Trịnh lang quân cũng rất tốt a, tiên sinh cũng thường xuyên tán dương hần nha, xuất thân cũng tốt, tướng mạo cũng tuấn mỹ, mà còn rất có thú nha. Không biết vì cái gì, hần mới mở miệng ta đã cảm thấy chơi rất khá nha. Mấu chốt nhất chính là, hần đối Điện hạ rất tốt a, vừa bắt đầu kia hai ngày, nếu như không phải là Trịnh lang quân, rất nhiều chuyện e rằng đều làm không được. Điện hạ người nghĩ a, hần lại không biết thân phận của người, cho nên loại này thân thiện đối xử mọi người phẩm tính hần không phải là giả vờ rầu-!"

"Lời này của người là có ý gì?" Tiểu chủ tử thính xảy ra điều gì, lông mi hơi hơi giơ lên, liếc mắt nhìn mỉm cười xem nàng.

"Ai nha, ta có thể có ý gì nha, Điện hạ ngài nghĩ nhiều á!" Tiểu nha đầu cười đùa tí tưng không chịu tiếp mảnh vụn (gốc), giả trang ra một bộ ngu ngốc bộ dáng.

Tiểu chủ tử cười nói: "Thật sao? Thế nhưng là trong mắt của ta dường như không phải là cái dạng này nha. Ta như vậy nghe, chỉ cảm thấy là người xem lên Trịnh lang quân, có muốn hay không ta để cho phụ thân giúp người làm mối, đem người đến Trịnh gia khứ tốt không. Nhìn người hiện giờ cái dạng này, tuổi tác cũng đến, quả nhiên là đã bắt đầu suy nghĩ về tình yêu sao?"

Tiểu nha đầu mãnh liệt xấu hổ mặt, cái cảm đều nhanh chôn đến trong lòng ngực, vội vàng nói: "Thiên hạ, người chính là vu hãm ta ta căn bản cũng không có ý tứ này, người cũng biết. Ta nguyên bản là ý nói, kia Trịnh lang quân xuất thân cũng tốt, dung mạo cũng thế, tài hoa đâu, lại càng thêm không cần phải nói. Kỳ thật rất thích hợp lúc Phò Mã a? Nghe nói sang năm muốn tham gia kỳ thi mùa xuân, đến lúc sau hữu xuất thân, lại là một loại quan chức, liền có thể danh chính ngôn thuận lấy công chúa ngài ôi!!!"

"Xú nha đầu, ta này một ít sự tình còn dùng đắc lấy người một mực nhớ kỹ," tiểu chủ tử như vậy nói qua, đưa tay khư bóp tiểu nha hoàn khuôn mặt, kỳ thật nàng là bởi vì lời này cũng sắc mặt ứng đỏ, không muốn biểu lộ ra, cho nên ta những cái này ngượng ngừng tất cả đều dùng cười đùa che dấu.

"Điểm dưới đây là người chung thân đại sự, ta không giúp tham mưu tham mưu, còn có ai nha. Hơn nữa, người tới Thái Học lúc trước, không phải là cũng đập vào như thế nào một cái chiêu tể ngự trang sao? Nếu như hai ngày nữa quan gia tới hỏi, lại phát hiện Điện hạ ngài tại Thái Học trong liền một cái nam tử đều đối với không trúng, quan gia chẳng phải là có tức giận không?" Tiểu nha đầu nói qua cũng không cam chịu yếu thế, xoay tay lại đi bắt tiểu chủ tử bên hông thịt mềm. Nàng là hiểu rõ nhất tiểu chủ tử nhược điểm, thời điểm này hồ đồ một phen, nơi nào sẽ đơn giản buông tha.

"Hảo người nha đầu chết tiệt kia, cũng đã học được dùng cha ta lời tới dọa ta sao? Xem ta hôm nay như thế nào trừng trị người." Tiểu chủ tử nhin không được ngứa ý, khanh khách mà cười, một mặt cười một mặt phản kháng, hai cái nữ hài tử cứ như vậy, đánh nháo thành một đoàn.

Hai người tiến ảnh tại cửa sổ trên hiển lộ ra, Minh Nguyệt biệt cảnh kính thước, thỉnh gió thổi động cửa sổ linh, phía ngoài gió đông, cho dù thế nào lạnh, cũng thổi không tan trong phòng nhất cửa sổ xuân ý.

...

...

Nửa tường ngăn cách một cái khác trong sân, Sở Tài thập phần hưng phấn lôi kéo tay của Sở Phong nói nửa đêm, giờ Tý trước sau mới mơ mơ màng màng ngủ đi.

Tối sáng sớm ngày hôm sau, đành phải đỡ đòn một đôi quảng thâm mắt nhĩ, hoảng hoảng hốt hốt địa rửa mặt một phen, lại đi trong miệng đút một đồng đồ vật, lúc này mới xem như tỉnh táo lại.

Sở Phong sớm nổi lên, tùy tiện ăn vài thứ, thời điểm này ở một bên nhìn nhin, chỉ cảm thấy Sở Tài chỗ ăn đồ vật hết sức kỳ quái, tò mò đi lên trước nhìn coi, không khỏi hơi sững sờ: "Đây là. . . Nải Lạc?"

Sở Tài nghe vậy cũng sững sờ một chút, một bên đang tại thu dọn đồ đạc trệ nộ nhin không được quay đầu lại nhìn Sở Phong nhất nhãn.

"Đích xác, là có như vậy cái cách gọi, thế nhưng không thường dùng. Là quê hương của chúng ta đồ vật, đều giác 'Sữa khối tử', như thế nào Phong ca nhân huynh cũng biết, người đã ăn?" Sở Tài chớp hai mắt, tò mò hỏi.

Mặc dù cách vài bước, phòng bếp cũng có thể cảm nhận được trĩ nộ trong mắt kia thật sâu xem kỹ ý tứ, vì vậy Sở Phong cười nói: "Chưa từng ăn, chỉ nhìn trên sách tả qua, không nghĩ tới thật sự là đoán đúng rồi. Là sữa bò hay là sữa dê làm gì đó? Cảm giác người bình thường ăn không quen."

"Là sữa bò làm, Phong ca nhân huynh nói không sai, ta là đánh tiểu liên bắt đầu ăn loại vật này, hiện tại một ngày đều không có lý khai. Ta là cho rằng mỹ vị, thể nhưng là đổi lại người khác dường như tí xiu đều chịu không được, tránh không kịp nha. Phong ca nhi, người muốn không muốn ném thử." Sở Tài bản thân cũng không có cái gì cảnh giác, thời điểm này hi hi cười, mười phần ngại thơ bộ dáng.

"Vậy ta tự ném thử một chút. . ." Sở Phong nhìn trệ nô nhất nhãn, cười lấy tay cầm, cắn một ngụm nhỏ, vì vậy cười khổ nhãn lại mi, "Xem ra ta là thực ăn không hết vật này, cảm giác là chua, lại đợi một cổ kỳ quái hương vị. Bất quá nghe nói loại vật này, dinh dưỡng phong phú, chẳng trách người có thể dài thành hiện giờ thân cao."

Hắn đối Nãi Lạc cách nhìn kỳ thật là có cũng được mà không có cũng không sao, không có cái gì đặc thù yêu thích, thêm đến cơm Tây trong thức ăn cảm giác cũng không tệ lắm, một mình dùng ăn lời đích xác sẽ cảm thấy hơi có chút không được tự nhiên. Chỉ là tình huống, trực tiếp nói ăn ngon gì gì đó, tựa hồ không được tốt.

"Dinh dưỡng phong phú là có ý gì?" Sở Tài nháy mắt tò mò hỏi.

"Chính là tốt nhất, rất khỏe mạnh, ăn đối với người thể có lợi. Đại khái là ý tứ này a." Sở Phong thử giải thích.

"Nguyên lai như thế, " Sở Tài gật gật đầu, cười nói, "Phong ca nhi, người cũng biết cũng thật nhiều."

"Nào có. . ." Sở Phong cười lắc đầu.

Trệ nô ở bên cạnh kêu một tiếng, tựa hồ là chuẩn bị xong Sở Tài quần áo, để cho hắn qua thay đổi.

Sở Phong liền cũng không nói thêm lời, trở lại giường của mình giường bên cạnh tương đồ vật cũng dọn dẹp một phen. Sở Tài thuyết muốn đi một chuyến nhà xí, trong chốc lát trở về tìm Sở Phong cùng đi viện họa. Sở Phong lên tiếng, nhìn nhìn năm này nhẹ hải Tử Hưng gây nên bưng bưng địa chạy ra ngoài, rất lấy bộ dáng gấp gáp.

Sở Phong cười lắc đầu, đột nhiên cảm giác được chính mình như là hữu một cái cùng ở đệ đệ.

"Là dạng gì trên sách tả, này có quan hệ chuyện Nãi Lạc." Chẳng biết lúc nào trệ nô đột nhiên xuất hiện sau lưng Sở Phong, lặng yên không một tiếng động, để cho đang tại xoay người quét dọn giường Sở Phong hơi hơi sùng sốt một chút.

Đại khái mình bạch đối phương hoài nghi, Sở Phong cười đứng dậy, chậm rãi quay người mỉm cười: "Dã ký tạp văn tái văn các loại đồ vật, khi còn bé xem rồi, hiện tại đã ký không rõ lắm. Khi còn bé trong nhà tàng thư tương đối lộn xộn, đủ loại kiểu dáng đều có, rất nhiều thứ, cũng không biết thật giả, hiện tại xem ra cũng vô cùng là gạt người đồ vật."

Cho dù là tại ban ngày, trệ nô mục quang cũng như trước có chút lạnh. Hắn không vội không từ từ đầu đến chân đánh rồi Sở Phong một phen, thanh âm từ yết hầu thâm xử từ từ phát ra: "Vậy, ngoại trừ bên ngoài Nãi Lạc, còn nhớ tái vật gì không?"

"Cũng không có cái gì, tối giống ta lúc trước nói như vậy, khi còn bé xem, đại bộ phận cũng đã quên." Sở Phong mỉm cười, tùy ý đến.

"A ——" trệ nô chậm rãi phát ra một cái thang âm, một đôi mắt như trước dừng lại tại phòng bếp trên người, ý vị thâm trường.

Sở Phong cũng không tránh né trệ nô mục quang, mỉm cười xem trở về, mắt chứa ý cười.

"Các người nói cái gì đó? Náo nhiệt như vậy?" Sở Tài vội vàng trở về, nhìn nhìn trong phòng hai người, cười thăm dò, "Nếu người không đi chẳng phải đến muộn, mấy ngày nay Triệu Nghệ Học tra chính nhanh đâu, ta cũng không muốn hưởng thương này trên miệng đựng."

"Lúc này đi." Sở phong cười ứng, rồi hướng lấy trệ nô gật đầu, cùng Sở Tài cùng nhau rời đi.

Hiện giờ rốt cuộc đã đến vào đông, buổi sáng điểm danh trở nên vô cùng vất vả, trời còn chưa có cái gì sáng lên ý tứ, nhân đã không thể không bước trên đường xá.

Nếu là ngày xưa, Sở Phong nói nếu so với bây giờ còn sớm một ít, nếu như gặp gỡ tuyết rơi thời điểm, tự tránh không được muốn sớm hơn, rốt cuộc đường trượt trơn trượt, lại cảnh tối lửa tắt đèn, mặc dù hữu Trương Đại Ca lái xe mà đi, cũng không dễ đi.

Mà ở Thái Học trai bỏ lại bất đồng, đi tới khu viện họa cũng bất quá chính là một nén nhang bên cạnh thời gian, mặc dù gặp được trời mưa, tuyết rơi trên đường khó thời điểm ra đi, hơn hai mươi phút đồng hồ cũng liền đến. Đích xác có một loại ở đệ tử ký túc xá cảm giác, mặc dù ký túc xá điều kiện kém một chút, loại này thuận tiện cũng là mười phần làm cho người ta hâm mộ.

Hai người sờ soạn xuất môn, Sở Tài cầm trong tay một chiếc đăng, Sở Phong muốn tiếp nhận lại bị hắn cự tuyệt: "Ta là người không sợ lạnh, chống đỡ đông lạnh, Phong ca nhân huynh thành thành thật thật che chở tay. Tay phải của người nguyên bản tự thụ qua thương, đừng có lại đông lạnh mất rồi."

Sở Phong cười đáp: "Người đây coi như là đang cười ta, để ta muốn nói một câu cảm ơn cũng không được."

"Huynh đệ chúng ta trong đó phải dùng tới nói cái gì tạ chữ sao?" Sở Tài cười thân nhiên, lại quay đầu lại đánh giá trên người Sở Phong y phục, nhú mày đối trệ nô nói: "Trệ nô, người giúp ta nhớ kỹ, hôm nay tự cho bên trong chứa khứ phong thư, nhiều muốn hai kiện áo da trở về. Ta Phong ca nhi trên người mặc quần áo quá đơn bạc, coi như là Đông Kinh Biện Lương này thành mùa đông, không thể nào lạnh, cũng không thể như vậy."

Trẻ nô lập tức đồng ý.

"Này làm sao thành. . ." Sở Phong vừa muốn mở miệng cự tuyệt, đã bị Sở Tài ngăn cản.

"Nhà của chúng ta trong đó không có vật gì tốt, cũng liền chỉ hữu những hóa sắc này cảm xuất thủ. Phong ca nhân huynh nếu là liền những cái này cũng không chịu tiếp nhận, đó chính là xem thường ta, ta Sở Tài về sau cũng không cần với ngươi làm tiếp huynh đệ."

Kiên Sở Tài nói chăm chú, Sở Phong cũng không nên cự tuyệt nữa, vì vậy tạ ơn.

Bên cạnh cửa phòng phát ra một tiếng Kết kết nhẹ vang lên, Sở Phong hai người theo bản năng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy nửa tường ngăn cách trong sân, hai người thanh tú thiếu niên mặc dây đặc áo lông đi ra.

Thấy được bên này trong sân có nhiều như vậy nhân, này hai người thiếu niên cũng là hơi sững sờ, nhìn chăm chú nhất nhãn thấp giọng nói mấy thứ gì đó, hướng về phía bên này hơi hơi khom người thi lễ, không có nói nhiều, xuất môn rời đi.

Chỉ là không biết vì cái gì, tuổi còn nhỏ một chút vị nào, nhện không được quay đầu lại nhìn nhiều Sở Phong vài lần.

"Vậy biên là Thái Học trai xá liễu, Thái Học đó sinh cùng hần tôi tớ độc môn độc viện ở, tựa hồ cũng là mới tới, không sao cả nói chuyện nhiều." Sở Tài giải thích nói.

"Nguyên lai như thế." Sở Phong gật đầu ứng, nhìn nhìn hai người kia chân thành mà đi bóng lưng, nhưng trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác khác thường, cảm giác, cảm thấy hai người kia vụ trên người bọn họ ăn mặc không hợp nhau, rốt cuộc là không đúng chỗ nào, lại một lát nói không rõ. Rốt cuộc chỉ là một cái đối mặt, chột lóe lên, rất nhiều thứ không thấy rõ.

Nhưng Sở Phong cũng không có, đem chuyện này để trong lòng, rốt cuộc Thái Học đối với hần mà nói là một cái là cái xa xôi tồn tại, hần cũng không cảm giác mình sẽ cùng người bên kia có cái gì cùng xuất hiện.

Sở Phong hai người chịu đựng đằng hướng viện họa khứ, tới sơn thủy viện về sau tách ra, từng người tiến vào gian phòng.

Sở Tài vẫn còn ở đi theo một vị chi đội làm công việc, phần lớn là một ít làm việc lật vật sự tình, ngẫu nhiên cũng có mấy tấm không thể nào trọng yếu bức họa cần Sở Tài giúp làm phòng chế bảo tồn.

Bởi vì Sở Phong nguyên nhân, Sở Tài tại sơn thủy uyển thân phận tự nhiên cũng bị xác định hạ xuống, hơi hơi xấu hổ, đương nhiên là có, thế nhưng Sở Tài chính mình nét phác thảo không cảm giác được, cho nên sống ngược lại vui sướng chút.

Chuyện gì quá phận tình cũng có thể đương nhiên sẽ không làm tiếp, rốt cuộc lúc trước đã xuất hiện chuyện như vậy, còn có Trương Phụng chỗ làm tỏ thái độ, cũng đã đầy đủ. Viện họa bên trong thể lực, hiện giờ ở vào một loại cân đối trạng thái, không có ai hội hành động thiếu suy nghĩ, nhất là tại đây càng ngày càng tiếp cận cuối năm nhĩ thời điểm, rất nhiều thứ đều tại từ từ nổi lên, không có ai nóng lòng nhất thời.

Phó Nhạc Hòa sư huynh bên kia đã truyền tin tức, đại khái mấy ngày nay tựu sẽ trở lại, Sở Phong cũng có chút chờ đợi.

Rốt hiện tại, còn lại không có người đến đãi Sở Phong, tại sơn thủy uyển bên trong vô sự có thể làm, đến cũng vui vẻ đắc cái tiêu điều tự tại, mỗi ngày chỉ chính mình tìm một cái chút bức họa, sách vở các loại tới nghiên cứu, đến buổi tối quy gia về sau sẽ tìm Trình Nguyên tiên sinh thỉnh giáo một phen.

Thời gian nhất trường, Sở Phong liền có một loại ảo giác, tựu phảng phất viện họa nơi này chính là một cái nhà bảo tàng, nghệ thuật quán các loại địa phương, hần mỗi Thiên Đô, học tập, nghiên cứu, về sau lại lưu lại sẽ không đâu, chỗ không rõ hướng lão sư thỉnh giáo, loại học tập này phương pháp, không thể không nói thật là tốt.

Hôm nay vẫn là như thế, trong lúc rảnh rỗi, Sở Phong đi vào nhà tử trong, kiên mật khác mấy vị họa đệ tử, cung phụng đều đã đến, hơn nữa đang tại cúi đầu vội vàng cái gì, liền cũng không đi quấy rầy bọn họ, mỉm cười thoáng hỏi an, liền trở lại chỗ ngồi của mình, cầm một quyển " họa luận " tinh tế nghiên cứu.

Một người, một quyển sách, cứ như vậy thấy được sau giờ ngo, bỗng nhiên có người tới truyền lời, thuyết Triệu Nghệ Học muốn gặp hần, vì vậy Sở Phong không dám trì hoãn, lập tức đi.

Đi vào Triệu Nghệ Học trong phòng, Sở Phong mang đến, còn có ngoài phòng một đạo gió lạnh.

Triệu Nghệ Học không khỏi hắt hơi một cái, xiết chặt trên người áo khoác ngoài, lại đem lò sưởi tay vuốt ve khăn một chút, cau mày, đối Sở Phong người đứng phía sau nói: "Hương trong lò lửa nhiều thêm chút nhĩ củi lửa, này nhiệt độ, quả thật muốn chết công nhân."

Người kia liền lên tiếng, quay người tìm củi lửa đi.

"Để cho Sở lang chê cười. Ta là người sợ nhất lạnh, hàng năm đến lúc này khó khăn nhất chịu đựng. Ta là nam nhân, nghe nói Sở lang chính người cũng ở Giang Nam ở qua, hần là minh bạch ý của ta." Triệu Nghệ Học vì Sở Phong đến một ly trà, lại cho mình đầy vào, nóng hơi hơi uống một ngụm, cảm giác được một lượng nhiệt khí từ cổ họng nhĩ thẳng tắp xuyên qua trong bụng, cho thân thể mang đến sơ qua an ủi, lúc này mới thở dài một tiếng, "Giang Nam này Giang Bắc lạnh biện pháp thật sự sai quá nhiều. Bên này một khi hữu phong, vậy cũng tựa như dao găm tựa như, trực tiếp hướng nhân làn da trên cát, từng cái khó lòng phòng bị a, chỉ cần lộ ra một chút da thịt, thật giống như có thể bị cắt xuất từng đạo máu chảy đầm đìa lỗ hồng tựa như.

Đi tới nơi này Đông Kinh thành a, ta mới xem như đã minh bạch, vì nào người của Tắc Bắc muốn uống cái gì kia thiêu dao găm. Quang uống này trà nóng không được việc a, tí xíu nóng hồi khí nhĩ, trong chớp mắt cũng liền bị gió lạnh thổi không có." (.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Đầu độc

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, trong phòng lò lửa thỉnh thoảng phát ra phách phách bạch bạch tiếng vang, Triệu Nghệ Học dùng nhất cây Thiêu Hòa Côn tử chông ghẹo hai cái, để cho lò lửa thiêu càng thêm tràn đầy vài phần. ↑,

Lò sưởi tay loại vật này là quá mức nữ tính hóa tồn tại, may mà Triệu Nghệ Học trong tay này một cái biểu hiện ra không có nhiều như vậy trang trí cùng lung linh, thoát nhìn đa thiếu thô cuồng chút.

"Đây cũng là chuyện không có cách nào khác tình." Kiên Sở Phong mục quang rơi vào lò sưởi tay, Triệu Nghệ Học thoáng xin lỗi nở nụ cười một chút, "Chúng ta vẽ tranh nhân, coi trọng chính là này một đôi tay linh hoạt. Nếu không phải đem đôi tay này khiến cho ấm áp một ít, vạn nhất hữu cái gì việc gấp, cần dùng đến hai cái này tổ tông, một lát sợ là ấm áp không lên, vẽ ra tới đồ vật sợ rằng cũng phải gặp nạn."

Đến nghệ học trình độ, bọn họ chỗ đối mặt sự vật cùng người vật, cơ bản đều tại cung đình giai cấp lên, chỉ cần có một ít rất nhỏ sai lầm, gặp lại cái nào đó quý nhân tâm tình không tốt, phía sau quả đều trở nên hết sức phức tạp.

Cẩn thận, có lẽ chính là bọn họ trên vị trí này chân thật khắc họa. Cũng chính bởi vì vậy, Triệu Nghệ Học những người này từng giây từng phút đều muốn chuẩn bị, thời khắc điều chỉnh mình tới đạt một cái trạng thái tốt nhất, tuyệt đối không thể đơn giản buông lỏng.

"Triệu Đại Nhân hợp tác như thế cần cù, đích thực là ta bối mẫu mực." Sở Phong cười nhạt phụ họa một câu.

"Ồ?" Nghe được câu này, Triệu Nghệ Học lông mi hơi hơi dương, bên môi cũng nổi lên một tia như có như không tiểu ý, một đôi mắt lớn con mắt thoáng giờ lên nhìn về phía Sở Phong.

Triệu Nghệ Học rất gầy, so với trước kia Sở Phong còn muốn gầy không ít, hơn nữa không thể không nói lớn lên rất anh tuấn, nhất là một đôi so với người bình thường lớn hơn nhiều con ngươi, đủ để khiến rất nhiều nữ tử động tâm.

"Ta còn không biết, nguyên lai Sở lang cũng là nói trắng diện này lời nhân, ta vốn cho là..." Triệu Nghệ Học khẽ cười một cái. Đem trong tay tiểu búp lò bưng lấy chắc hơn chút nữa, "A, muốn trách cũng chỉ có thể trách vị Sở Tài kia Sở lang quân, người cùng hắn ở gần một ít, cho nên, mọi người liền nghĩ lầm người các người tính tình cũng tương cận. Không chỉ là ta cho rằng như vậy. Này sơn thủy trong nội viện, hoặc là thuyết, viện họa đại bộ phận nhân, đều là cho rằng như vậy. Huống chi, người xưa nay hành sự mười phần điệu thấp, không có quá nhiều người biết được người chân chính diện mạo."

Sở Phong không hiểu nhiều lắm Triệu Nghệ Học đem mình gọi tới mục đích, thời điểm này lại phảng phất xuất phát từ nội tâm oa tử tựa như nói những lời này, càng thêm để cho Sở Phong cảm thấy như lọt vào trong sương mù.

"Ta chỉ là một cái người rất đơn giản." Sở Phong mỉm cười nói, "Hơn nữa. Đích xác không thông minh, rất nhiều chuyện nếu như không nói thẳng, hạ quan e rằng nghe không hiểu."

Hắn không tin Triệu Nghệ Học hội đơn thuần nói vậy chút, bên trong cũng không giấu cái gì thâm ý. Có thể leo đến vị trí này nhân, trừ phi là thật sự tại họa vẽ tài hoa trên kinh tài tuyệt đỉnh đến loại trình độ nào đó, bằng không mà nói, tự nhiên là có chút tâm tư dùng đúng rồi địa phương.

Sở Phong là gặp qua Triệu Nghệ Học họa tác, vì vậy phi trước tính khả năng trên cơ bản bị hủy bỏ.

"A! Rốt cuộc là người trẻ tuổi. Như vậy thiếu kiên nhẫn cũng không phải là chuyện tốt lành gì." Triệu Nghệ Học cười rộ lên, hắn ngồi ở cửa hàng da lông cái đệm trên mặt ghế. Một đôi mắt hơi hơi giờ lên nhìn nhìn Sở Phong, mắt chứa ý cười, "Người đối với ta cảnh giác không cần nghiêm trọng như vậy, ta lớn tuổi, này sơn thủy trong nội viện tới tuổi trẻ cũng không có nhiều người. Nhân nha, lên tuổi tác về sau sẽ bắt đầu thích lái nhai. Này lạnh lùng thì khí trời, không có cách nào ra ngoài đi dạo, đành phải bắt người tới nói chuyện phiếm vài câu, người không cần để trong lòng."

Sở Phong trong lòng có chút nghi hoặc, chỉ là đối phương nói như vậy. Hắn đành phải nói: "Triệu Đại Nhân thật sự là nói giỡn, ngài mới bao nhiêu, như thế nào tự xưng 'Lên tuổi tác' nha."

"Bốn mươi tuổi người, người cũng nhìn ra được, ta thân thể này cốt cũng không quá tốt. Nhất là cùng các người những đến tuổi này nhẹ nhàng nhân so sánh, đương nhiên tính lão nhân gia." Triệu Nghệ Học ngoài miệng một mực ngâm lấy cười, phảng phất thật sự là một vị hòa ái trường bối.

Sở Phong lòng tràn đầy khó hiểu, khả bất kể thế nào thuyết, Triệu Nghệ Học dù sao cũng là cấp trên của mình, bất quá chỉ là tùy ý trò chuyện mà thôi, chính mình tổng không tốt trực tiếp quay người rời đi.

Vì vậy Triệu Nghệ Học liền thật sự phảng phất nói chuyện phiếm đồng dạng, nói đến chính mình lúc tuổi còn trẻ sự tình, là như thế nào học họa, làm sao vào kinh, làm sao khảo thi lưỡng hồi mới vào tranh này viện... Trong đó đủ loại, êm tai nói tới.

Này ở giữa, tôi tớ ôm cũi lửa đi vào hướng bếp lò trong thêm một ít, thế lửa trong phát ra phách phách bạch bạch cùng với vù vù động tĩnh, làm cho cả trong phòng âm áp như xuân.

"Sở lang là may mắn người, lần đầu tiên họa khoa cuộc thi tuy gặp nạn, cuối cùng lại có thể có được quan gia chiếu cố. Bằng không nếu là bỏ qua lần này, không thiếu được đợi thêm bốn năm.. Ha ha, bốn năm phục bốn năm, đa thiếu sĩ tử, đệ tử, liên đều là tri hoãn tại lần này lần trong bốn năm... A, đúng rồi, nhanh cho Sở lang lo pha trà, muốn nóng hổi, uống như vậy hạ xuống mới thoải mái."

Triệu Nghệ Học tựa hồ tại cảm khái tuổi của mình hoa cực nhanh, hoặc như là tại âm thầm chỉ ra cái gì.

, Triệu Nghệ Học lại hỏi phiến lâu đêm hôm đó sự tình, có quan hệ nhân vật họa, cùng với ngày đó một ít đồn đại, nói ví dụ kia cái thường xuyên tại phiến lâu lộ diện, rồi lại chưa bao giờ từng hiện thân quý nhân. Còn có phiến lâu ngày đó, Sở Phong là lấy lấy họa tác từ vị kia quý nhân gian phòng đi ra, các loại sự tình.

Triệu Nghệ Học đích thực là cái người rất lợi hại vật, hẳn hỏi ra những vấn đề này thời điểm, hoàn toàn không cho nhân cảm thấy đồng cứng, hoặc là không được tự nhiên. Hết thấy sự tình tựa hồ cứ như vậy nước chảy mây trôi, nhân nhặt lời nói từ miệng hẳn từ từ, thoáng mang theo chút trường bối âm áp, cơ hồ khiến nhân hoàn toàn đỡ xuống phòng bị.

"Kỳ thật cũng không có gì, ta ngày ấy là bị một cái Phạm thị thi họa làm được khách hàng cũ mang theo, đi phiến lâu. Cũng chính là vị kia quý nhân, về phần kia bức nhân vật họa..."

Theo bản năng mở miệng, cười nhẹ tương ngày đó sự tình nói ra, Sở Phong lại đột nhiên ý thức được cái gì, trái tim mãnh liệt rạo rục.

Hắn mãnh liệt hoàn hồn, bỗng nhiên chú ý tới mình trên tay bưng lấy ấm áp thoải mái trà nóng chén nhỏ, trong phòng âm áp ấm áp nhiệt độ cũng làm cho hắn có chút buồn ngủ thoải mái, lại càng không phải nói Triệu Nghệ Học tao nhã tiếng nói, đây hết thấy, đều làm Sở Phong thiếu chút nữa rơi vào một đạo cạm bẫy, rất nhiều chuyện gần như thốt ra.

Triệu Nghệ Học như trước mặt mang mỉm cười nhìn hắn, lò lửa thanh âm ấm áp làm cho người ta muốn ngủ, trong góc đứng hầu lấy tôi tớ có một đôi lợi hại con mắt, phát hiện Sở Phong xem sau đó đi tới, kia tôi tớ liền lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm.

Gần như kinh xuất một thân mồ hôi lạnh, sắc mặt Sở Phong hơi hơi trắng bệch. May mà cả người đều một lần nữa tỉnh táo lại.

Liền Sở Phong chính mình cũng không biết, hẳn sở dĩ có thể ở thời điểm này thanh tỉnh, cũng không phải là bởi vì trùng hợp hoặc là vận khí, nhi là bởi vì hắn lúc trước từ Tề Đại chỗ đó học được phương pháp thở nạp, để cho trong thân thể của hắn một ít đồ vật dùng rất tốc độ nhanh thay thế ra ngoài.

"Về phần kia bức nhân vật họa..." Sở Phong có thể nghe được tim đập của mình, hẳn bình tĩnh hít thở sâu mấy lần. Đem trong tay trà chén nhỏ buông xuống.

Triệu Nghệ Học nhìn nhìn chén kia trà chén nhỏ, trên mặt biểu tình cũng không có cái biến, chỉ là rất mờ mờ thờ dài một tiếng.

Sở Phong mục quang cũng rơi vào chén kia trà chén nhỏ, nhi lại hơi hơi nâng lên, lạc ở trên người Triệu Nghệ Học.

Lúc này, Triệu Nghệ Học đã thu hồi ánh mắt, cầm lên đó của mình một ly trà, mút một ngụm.

Sở Phong cười rộ lên, cũng đứng lên: "Về phần kia bức nhân vật họa. Ta không phải không thừa nhận, lại để ta họa, kỳ thật rất khó lại họa được. Ta nghĩ, loại tình hình này Triệu Đại Nhân tất nhiên sẽ không lạ lắm, chỉ cần là tại thi họa chỉ đạo trên có chỗ nghiên cứu nhân, đại khái đều minh bạch loại kia thiên thời địa lợi nhân hoà đạo lý. Giống như là Vương Dật Thiếu " Lan Đình Tập Tự ", bất luận hẳn quy gia về sau thế nào phục khác, cũng không cách nào lại đạt tới lúc ấy Đăng Phong Tạo Cực trình độ. Đó của ta một bức mỹ nhân đồ cũng là như thế. Nghĩ là lúc ấy nhận lấy bầu không khí bị nhiễm, mặc danh kỳ diệu vẽ ra như vậy một bức họa xuất ra... Kia đích thực là vượt quá vu năng lực của chính mình bên ngoài. Cái gọi là thần đến từ bút, nói chung như thế. Đại khái là vị nào Thần Tiên giả tá tay của ta về ra tới, không có quan hệ gì với ta."

Sở Phong mỉm cười, ánh mắt thanh minh, hỏi ngược lại một câu: "Đích thực là đáng tiếc, không phải sao?"

Triệu Nghệ Học trong nội tâm khê động. Trên mặt không chút nào không hiện, cười nhẹ hỏi lại: "Cái gì?"

Sở Phong nửa ngày không nói gì, chỉ là mắt chứa ý cười nhìn Triệu Nghệ Học nửa ngày, nhi lại phân biệt nhìn nhìn trong góc vị kia tôi tớ, cùng với bản thân hắn phóng tới trên mặt bàn một chén kia quát một nửa trà nóng.

Hắn nhìn thấy kia tôi tớ khăn trương lên. Bóng mờ bên ngoài địa phương, tôi tớ tay phải bởi vì khăn trương nhi nắm lại nắm tay.

"Ý của ta là, lấy ta Sở Phong trình độ, chỉ sợ cả đời cũng không thể lại vẽ ra như vậy " mỹ nhân đồ ". " Sở Phong cười mở miệng, thờ dài một tiếng, "Vay dạng họa a, lại bởi vì một hồi đại hỏa cháy như bó đuốc. Chính ta vẫn luôn cảm thấy rất tiếc."

"Đích xác đáng tiếc." Triệu Nghệ Học như trước mỉm cười, từ trên mặt của hắn, nhìn không ra nửa phần khuyết điểm nhỏ nhất cùng vấn đề.

"Hôm nay có thể nghe được Triệu Đại Nhân nhiều như vậy có sự, hạ quan thật sự là tam sinh hữu hạnh... Đúng rồi, còn phải đa tạ Triệu Đại Nhân trà. Trà này hương vị có chút kỳ lạ, hạ quan chưa bao giờ đã uống, không biết là có cái gì đặc biệt cách điều chế, vẫn còn có chút bí mật nơi sản sinh đâu này?" Sở Phong cười nhạt, giống như tùy ý mà hỏi.

"A, Sở lang cũng là ái trà người sao?" Triệu Nghệ Học cười nói, "Đây là ta từ gia hương mang đến lá trà, Lĩnh Nam thứ tốt, tại Đông Kinh này trong thành xác thực không thấy nhiều. Sở lang nếu là thích, đại khả thường xuyên đến chỗ của ta, mọi người thưởng thức trà luận đạo, cũng là một kiện phong nhã sự tình. Người cứ nói đi?"

Sở Phong hơi hơi khom người thi lễ, nói: "Hạ quan kỳ thật không hiểu trà, như thế vật trân quý bị ta uống vào trong bụng, vậy thật sự là ngu nhai mẩu đơn... Đại nhân, hôm nay đã quấy rầy quá lâu, hạ quan không dám lán nữa làm nhiều tri hoãn. Trong tay còn có một ít chuyện phải xử lý, cái này cáo từ."

"Bên ngoài tuyết rơi bỏ đi, đường trượt, Sở lang phải cẩn thận chút." Triệu Nghệ Học cười nhạt, trong lời nói hàm nghĩa ý vị thâm trường.

"Hạ quan chỉ là một tiểu nhân vật, mặc dù thật sự trượt chân, vồ vồ bờ móng cũng liền đứng lên, không coi là cái gì. Triệu Đại Nhân lại không phải người bình thường, vạn nhất tại tuyết trên đường hành tẩu hữu cái gì sai lầm, sợ là không ít nhân đều muốn bị hỏi tội."

Sở Phong dứt lời, thật sâu vái chào thi lễ, mở cửa rời đi.

"Đúng rồi, thiếu chút nữa quên báo cho người." Phong tuyết từ cửa phòng rót vào, Triệu Nghệ Học tựa hồ cũng không như thế nào cấp thiết vu đóng cửa sự tình, tiếng nói như trước lạnh nhạt, "Người xét duyệt đại định cuộc thi, bị định tại ngày mai."

Sở Phong nao nao, lại cũng không nói thêm gì, nghiêng người thi lễ xem như ứng, liền quay đầu lại khứ, đi vào một hồi trong gió tuyết.

Trong phòng, sống vu bóng mờ bên trong tối tó đi ra, tương cửa phòng đóng cái cực kỳ chặt chẽ.

Triệu Nghệ Học nhìn nhìn Sở Phong rời đi bóng lưng bị ẩn nấp ở cửa phòng đằng sau, vì vậy buông xuống trong tay tiểu bếp lò, lại đứng dậy bỏ đi trầm trọng áo lông.

Hắn cầm lên trên bàn trà chén nhỏ, tương trà còn sót lại thủy giọt tiến vào thiêu đốt chính tràn đầy trong lò lửa.

Xi xì thanh âm vang lên, bếp lò hỏa diễm thu nhỏ lại rất nhiều.

"Mạn ngôn tán đều không có tác dụng, vị Sở Phong này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Triệu Nghệ Học rốt cuộc bảo trì không ngừng rồi mới nụ cười, thời điểm này chau mày, có chút tàn nhẫn cười rộ lên, "Một cái nhỏ nhỏ họa đệ tử, vậy mà ngay cả ta cũng dám uy hiếp! Trượt chân về sau còn vọng tưởng vồ vồ bờ móng đứng lên sao? Ta muốn để cho hắn nhìn xem, cái gì gọi là vạn kiếp bất phục!"

"Đại nhân, theo loại nhỏ thuyết, chuyện này không thể sót ruột, cần bàn bạc kỹ hơn." Tới tới đứng hầu ở một bên, nhìn nhìn chén kia bị Sở Phong quát một nửa nước trà, khuyên nhủ, "Này mạn ngôn tán ta hạ xuống gấp hai thủ đoạn, đừng nói làm cho người ta thổ lộ chân ngôn, liền ngay cả làm cho người ta mê man đi qua đều là rất có thể. Thế nhưng là hắn rồi mới... Tới lúc mới bắt đầu, rõ ràng đều đã có chút phản ánh, kém một ít muốn tương kia phiên lâu người thân phận nói ra, thế nhưng là lại cứ tại nhất chỗ mấu chốt ngừng lại. Bất kể thế nào thuyết, Sở Phong này nhất định có chút vấn đề, không thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Cái gì không thể hành động thiếu suy nghĩ!" Triệu Nghệ Học dưới sự tức giận vỗ cái bàn, "Theo ta thấy, chính là người dưới sai rồi thuốc! Lại vẫn muốn đem loại chuyện này đẩy úy đến kia trên người Sở Phong sao! Tại tới chỗ mấu chốt ngừng lại? A! Chẳng lẽ người nhìn không ra sao, tiểu tử này chính là đang lừa chúng ta! Ngày mai chính là khảo hạch chi kỳ, sở vị hảo xấu hay không, tất cả đều giao cho trong tay của ta tới định đoạt! Ta nhất định muốn đem hắn trục xuất viện hoả, hơn nữa muốn hắn mặt đều không có cút ra ngoài, cũng không có khả năng tại viện hoả... Không! Cũng không có khả năng tại Đông Kinh nội thành lán lộn hạ xuống! Ta muốn hắn Thân Bại Danh Liệt!"

"Đại nhân kính xin bớt giận! Bất kể thế nào thuyết, kia Trương Phụng chi nếu như bởi vì hắn đột nhiên xuất hiện đào ngũ, nhất định là bởi vì Sở Phong này sau lưng có cái gì nhân vật lợi hại, không thể không đề phòng a!" Tới tới vội vàng an ủi.

"Cái gì nhân vật lợi hại." Triệu Nghệ Học nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh, "Vậy Trương Phụng chi nguyên bản chính là cái dây leo trên tường đồng dạng đồ vật, lúc trước Vương Học Chính an bài hắn làm sự tình, hắn không có làm hảo, vì vậy bị văng về lên. Hắn chính là nhìn trúng cơ hội này, dứt khoát lên giọng chuyển đầu mặt khác, hi vọng có thể vì tự mình mò được tốt hơn xử mà thôi. Bất quá là tình thế bức bách mà thôi, thật sự là coi hắn là cái gì thông minh đồ chơi sao?"

Triệu Nghệ Học vuốt vuốt trong tay trà chén nhỏ, khóe miệng giờ lên một cái băng lãnh độ cong: "Yên tâm, hiện giờ vừa vặn thừa dịp Phó Nhạc Hòa không có trở về, chúng ta giải quyết dứt khoát, đem chuyện này thống thống khoái khoái làm, coi như là nhất giải mối hận trong lòng của ta! Ta son thủy viện, dễ dàng tha thứ Sở Phong này quá lâu. Nếu như lại tiếp tục nữa, e rằng có người muốn cho là ta không hề có uy nghiêm đáng nói." (.)

Chương 96: Nhìn thấu

Tại Triệu Nghệ Học trong phòng chỗ kinh lịch những chuyện kia, Sở Phong đi ra cửa, thời trong ngày mùa đông ào ào gió lạnh, đầu óc cũng càng thanh tỉnh rõ ràng qua.

Trong đó đủ loại, Sở Phong đại khái có thể đoán được bảy tám phần. Mục đích tự nhiên không cần nhiều lời, Triệu Nghệ Học muốn lời nói khách sáo, muốn biết thân phận Huy Tông, hơn nữa, thiếu một ít tự moi ra tới.

Triệu Nghệ Học trong phòng đặc biệt kiến tạo ra một loại hết sức thoải mái hoàn cảnh, ấm áp vừa phải, hẳn chính mình nói chuyện ngữ khí ngữ điệu cũng vô cùng tường hòa. Thủ đoạn của Triệu Nghệ Học rất xảo diệu, mặc dù hữu trong nước trà một ít "Gia vị" coi như trợ lực, hẳn cũng không có trực tiếp đến hỏi trong đó đủ loại, ngược lại từ chính mình còn trẻ thì sự tình êm tai nói tới, tương Sở Phong tâm phòng dần dần đỡ xuống, thẳng đến cuối cùng, được hiệu phát tác, trần ngập ra, mới im ắng cười ha hả lấy ra một con dao găm, đâm vào trong lòng Sở Phong.

Sở Phong không biết đối phương tại trong nước trà thêm là vật gì, thế nhưng loại một lát mơ hồ cũng không bị chính mình khống chế thốt ra, để cho hắn hiện tại nhớ lại đều cảm thấy có chút ngẫm mà sợ.

Hơi hơi cắn răng, Sở Phong híp mắt đối diện trước mặt thối tới phong tuyết. Hắn không chần chờ, cũng không có hỏi chính mình vẫn phòng gian phòng, mà là trực tiếp đi nhân vật viện tìm Trương Phụng Chi.

Có một số việc không cần chuyện bé xé ra to, khả năng khác một sự tình nhưng lại không thể không phòng.

Sở Phong gõ khai Trương Phụng Chi cửa phòng, người sau đang cùng mấy người vây quanh một bức họa cuốn nghị luận cái gì, ngẩng đầu thấy đến Sở Phong, cười phản phó: "Sở lang tới? Chờ một chút, chính mình ngược lại chút trà, ta thương lượng hết chuyện này liền nói chuyện cùng ngươi. . . Bên này bồi muốn phức tạp chút, này tư lự quá giòn, điều này cũng khó trách dù sao cũng là kinh nghiệm gian nan vất vả đồ. . ."

Tựa hồ là nhân vật viện bên này lại thu một bộ hảo họa, đang tại thảo luận làm sao bồi sự tình.

Sở Phong bảo trì bình thân, chính mình rót một chén trà ngồi vào một bên, chậm rãi mút lấy. Trong nội tâm chậm rãi trở về chỗ rồi mới sự tình, Triệu Nghệ Học phản ứng, còn có vị kia tới tới. Nếu như là thật sự là hạ độc, đối phương là lúc nào động tay? Kia tới tới hẳn là đối với cái này mười phần rõ ràng, chỉ sợ là Triệu Nghệ Học mười phần tin cậy nhân vật. . . Còn có, đột nhiên xuất hiện nhằm vào chính mình đài đỉnh cuộc thi, tuy Triệu Nghệ Học cũng không nói, thế nhưng là Sở Phong đại khái có thể đoán được, cái gọi là cuối cùng quyết định biện pháp quyền, chỉ sợ là rơi vào Triệu Nghệ Học trong tay. . .

Bây giờ tình thế phát triển có chút phức tạp, cũng có chút cấp thiết. Thế nhưng, không thể sốt ruột. Gấp tắt loạn, nhi cái gọi là hỗn loạn, cũng không có chút nào tác dụng cùng đạo lý đáng nói.

"Hảo, hôm nay đa tạ chư vị, ngày mai ta tại Bách Hoa Lâu làm ông chủ, chư vị nhất định phải đến. . . Ha ha, tuy nói đều là viện họa nhà nước việc, khả mọi người là xem tại mặt mũi của ta trên rất nghiêm túc tại làm. Ta Trương Phụng Chi đều nhìn ở trong mắt, nhớ ở trong lòng. Những chuyện khác ta tuy làm không được quá nhiều, khả ngẫu nhiên ăn chút tửu nha, mọi người cũng không tính là cho ta Trương Phụng Chi một cái mặt mũi, theo giúp ta nhạ a nhạ a. . . A, Sở lang ngày mai còn có sự tình sao? Cùng đi làm sao? Dù sao những cái này đồng liêu người cũng đều nhận thức. . ."

Chuyện Trương Phụng Chi thảo luận xong xong, hẳn cười đứng dậy, tương những người này từ từ đưa ra ngoài, lại nói chút khách sáo lời nói.

Sở Phong cười cười, không có trả lời cái gì. Trương Phụng Chi nhìn hắn một cái, nhưng trong nháy mắt nhìn ra Sở Phong khóe miệng một vòng cười khổ, vì vậy tiếp tục cười, đưa mọi người xuất môn: "Lão Lý, đừng quên môn nhi. Nếu ngươi là lại ở chỗ này của ta ngã trên một phát, ta về sau nhưng là không còn hữu mặt kiến chị dâu. . ."

Trương Phụng Chi người bậc này, biết...nhất ứng phó chính là loại này người đến người đi cục diện. Đối với Sở Phong tâm tình đoán, đối tình cảnh mọi người khống chế, đây hết thấy cũng bị trấn an tại nước chảy mây trôi trong đó, làm cho người ta như tắm gió xuân một phen vắng lại, rất nhiều không nên chú ý tới sự tình, cũng liền như vậy bị Trương Phụng Chi bay bổng che dấu đi qua.

Sở Phong hiện giờ cũng đứng ở nơi đó, mỉm cười, xem như tại đưa mọi người rồi đi. Nhưng nụ cười của hắn trong cuối cùng hữu một tia như có như không khổ sở cùng lo lắng, Trương Phụng Chi rất đơn giản nhìn ra, vì vậy cũng rất đơn giản từ mọi người trước mặt che dấu mở đi ra.

Náo nhiệt giống như Lưu Vân tản đi, Trương Phụng Chi đưa đồng liêu xuất môn, lại trở về, trở lại khép cửa phòng lại, cười oán trách một câu ngoài cửa phong tuyết, nhi mới dẫn Sở Phong tại bên cạnh bàn đã ngồi, không nhanh không chậm hỏi tới ý đồ đến.

Sở Phong cũng bị Trương Phụng Chi loại này bình tĩnh lây nhiễm vài phần, tâm trạng lại bị một lần nữa cắt tia một chút, hơi trầm ngâm, mở miệng, tương hôm nay tại Triệu Nghệ Học trong phòng chuyện đã xảy ra nói một chút.

Sở dĩ tìm đến Trương Phụng Chi, mà không phải Tiêu Đình, Sở Tài những người này, Sở Phong ý nghĩ kỳ thật rất rõ ràng cũng rất đơn giản.

Thân phận Triệu Nghệ Học rốt cuộc còn ở đó, nếu như hắn thật sự muốn đối phó chính mình, bằng hữu bình thường là vô pháp làm cái gì. Mặc dù phụ thân của Tiêu Đình thế nào giao thiệp rộng bác, vậy cũng đều là phụ thân hắn, sẽ hay không vì chính mình như vậy một cái người bình thường ra mặt, đây còn là cần suy tính sự tình. Nhi Sở Tài . . Tự nhiên càng không cần phải nói.

Sở Phong có nắm chắc Trương Phụng Chi nhất định sẽ quản chuyện này, không phải là bởi vì cái khác, mà là Triệu Nghệ Học đã hỏi tới thân phận Huy Tông. Trương Phụng Chi là biết trong đó đủ loại chân tướng nhân, tự nhiên cũng không có khả năng để cho sự tình tiếp tục như vậy diễn dịch hạ xuống.

"Tuy nói lại, mặc dù Triệu Đại Nhân thế nào hỏi, kia quý nhân thân phận, ta không rõ ràng lắm chính là không rõ ràng lắm, bất kể như thế nào cũng trở về đáp không được. Thế nhưng là. . . Ta cuối cùng cảm thấy, như vậy tựa hồ không được tốt. Ở sau lưng tìm hiểu quý nhân thân phận, những động cơ này các loại sự tình, ta không hiểu nhiều, cũng không hiểu thời điểm này tới đối Trương Đại Nhân ngài nói đúng hay không." Sở Phong ngại ngừng cười cười, vô đầu, "Có thể hay không quá chuyện bé xé ra to sao?"

Trương Phụng Chi một mực nghe Sở Phong trần thuật.

Sở Phong cũng không có nói "Đầu độc" các loại quá mức miễn cảm từ ngữ, trực tiếp dùng "Quát trà, sẽ không biết như thế nào cảm thấy có chút buồn ngủ, mơ mơ màng màng tựa như miệng lưỡi không bị khống chế như vậy, Triệu Đại Nhân hỏi cái ta gì liền đáp cái gì" nói như vậy ngữ thay thế mất.

Đang nghe Sở Phong lần này trần thuật thời điểm, Trương Phụng Chi đồng tử rất rõ ràng rụt một chút, cả người cũng khản trương lên.

"Sở lang người làm vô cùng đúng." Trương Phụng Chi bày ra một bộ an ủi bộ dáng, vỗ vỗ tay của Sở Phong, an ủi, "Cũng không có chuyện bé xé ra to, người không cần lo lắng. Không nói đến hẳn tìm hiểu quý nhân thân phận điểm này, chỉ nói ngày mai muốn đối với người khảo hạch một phen chuyện này, người thời điểm này tới nói với ta thật là chính xác. Lấy bên kia cổ tay, nếu như người hôm nay đem chuyện này nuốt vào trong bụng, không nói ra. Ngày mai, chỉ sợ sẽ là người tại viện hoạ ngày cuối cùng."

Sở Phong mím môi: "Thỉnh Trương Đại Nhân giúp ta."

"Người yên tâm, ta đương nhiên hội giúp người." Trương Phụng Chi gật gật đầu, đứng dậy mặc vào áo khoác ngoài, trấn an Sở Phong nói, "Chuyện này người chớ để sốt ruột, người trước tạm trở về, những chuyện khác giao cho ta là tốt rồi. Ngày mai cuộc thi, nên như thế nào khảo thí tự như thế nào khảo thí, ta sẽ đem sự tình tất cả đều an bài xong xuôi, không cần phải lo lắng."

"Đa tạ Trương Đại Nhân! Việc này Sở Phong khắc trong tâm khảm, tuyệt không dám vong!" Sở Phong thật sâu vái chào đến đấy, sắc mặt thành tâm thành ý.

"Không cần cảm ơn ta, đều là điều nên làm." Trương Phụng Chi tiến lên phía trước, cười vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, về sau lại nói vài câu động viên lời nói, liền vội vàng đi.

Sở Phong tương Trương Phụng Chi tổng xuất, nhìn nhìn người sau lưng dù mà đi bóng lưng, trong nội tâm một mảnh nhiên.

Lấy Trương Phụng Chi đãi chiếu thân phận, muốn trực tiếp cầu kiến Huy Tông tự nhiên có chút khó khăn, hẳn đại khái sẽ đi tìm người, hoặc là Mã công công, hoặc là Vương phủ. Bởi vì biết được chuyện ngày đó, nói chung cũng chính là như vậy một số người vật.

Về phần chuyện sau đó, nói thật, Sở Phong cũng không phải rất quan tâm trong đó chi tiết, nhưng giải quyết cơ hồ là xác định xuống.

Không có ai thích người khác đối với chính mình dò hỏi, nhất là thân là Đế vương. Huống chi, vị Đế vương này sở dĩ ở phiến lâu lộ diện, múa bút, kỳ cầm bản nguyên do lại chỉ là vì lấy mỹ nhân niềm vui, loại này nguyên do, bản thân chính là một cái tuyệt đối không cho phép quá nhiều người biết được cấm kỵ.

Triệu Nghệ Học thật là người thông minh, thậm chí có thể là cái người rất lợi hại. Nhưng hắn bất kể như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, Sở Phong người đứng phía sau sẽ là Huy Tông bản thân, bằng không cấp cho hắn bảy lá gan, hắn cũng tuyệt đối không dám dùng cái gì mạn ngôn tán tới tìm hiểu tin tức.

Đây là một bước rất thú vị quân cờ.

Thế nhưng hí khúc Liên Hoa Lạc Vô Hối, Triệu Nghệ Học đã vô pháp thu hồi.

...

...

Buổi tối cùng Sở Tài đồng thời quy gia, Sở Tài tiểu tử này như trước hưng phấn, lưu riu nói rất nhiều, trên đường lại bắt đầu nói với Sở Phong khởi buổi tối một ít ý định.

"Đây là Đông Kinh thành năm nay trận đầu tuyết rơi a, tại quê hương của chúng ta, lúc này tất cả mọi người hội tụ tập lại, chạy ở bên ngoài mã. Dùng băng tuyết vì ngựa của mình thanh tẩy thân thể, các lão nhân thuyết, như vậy con ngựa sẽ càng thêm cường tráng, không sợ rét lạnh. . . Phong ca nhi, chúng ta buổi tối hôm nay cũng một chỗ cho con ngựa thanh tẩy thân thể được không?" Sở Tài hưng phấn nói.

"Quê hương các người tập tục đều tốt kỳ quái." Sở Phong cười nói, "Bất quá hôm nay buổi tối e rằng không thể giúp người. . ."

Sở Phong khai tỏ ánh sáng ngày muốn cuộc thi sự tình cùng Sở Tài nói, Sở Tài nghe vậy mở to hai mắt nhìn, trịnh trọng nói: "Nguyên lai Phong ca nhân huynh ngày mai hữu chuyện trọng yếu như vậy sao? Ta đây sẽ không quấy rầy ngươi rồi. . . Đúng rồi! Phong ca nhân huynh buổi tối hôm nay nhất định phải ngủ ngon giấc, ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy ngươi. Đúng rồi, buổi tối ta nhất định một câu cũng không thuyết! Liền hô nói nhiều cũng không đánh!"

"Cũng không có khoa trương như vậy, " Sở Phong mỉm cười xoa xoa Sở Tài đầu, cũng rất phiền muộn phát hiện tiểu tử này cũng không so với chính mình thấp đa thiếu, "Bất quá là kế hoạch ở trong khảo thi trường học mà thôi, cũng không phải quyết định gì vận mạng đồ vật."

Sở Tài nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Vậy ngược lại là, lấy Phong ca nhi thực lực, những vật này nhất định đều rất dễ dàng thông qua!"

Thiếu niên trong nội tâm không có nhiều như vậy bản sự tình, giống như trước mắt tuyết trắng trong suốt sạch sẽ.

Sở Phong nhìn nhìn cái kia Song Thanh mắt con mắt, nhin không được lại đưa tay xoa xoa đầu của hắn.

Đi đến nhà mình sân nhỏ đằng trước, xa xa nhìn thấy đối diện hai cái đùa giỡn mà đến thân ảnh, Sở Phong mỉm cười nhìn lại, phát hiện đối phương chính là Sở Tài láng giềng.

Hai chủ tớ cá nhân, một mặt tàu một mặt chơi tuyết, bay bóng đập vào gậy trượt tuyết, phát ra khanh khách tiếng cười.

Sở Phong nghe tiếng cười kia, nội tâm trong chớp mắt đã minh bạch cái gì, lông mi không khỏi chợn lấy lên.

"Phong ca nhi, là chúng ta láng giềng ai." Sở Tài nói qua, xông phương xa hai người phát phát tay, cao giọng hoán một câu, "Uy —— "

Sở Phong vốn là muốn ngăn một chút, lại không còn kịp rồi.

Chủ kia bộc hai cái xa xa đã nghe được thanh âm, không khỏi giật mình nảy người, vội vàng từng người thu liễm chơi đùa tâm tư, tương quần áo chỉnh lý một phen, đoan chính đi lên trước.

"Các ngươi hảo, chúng ta là láng giềng a, thế nhưng lúc trước vẫn luôn không có hảo hảo nhận thức qua. Ta là Sở Tài, vị này chính là ta Phong ca nhi, Sở Phong." Sở Tài cũng mười phần đoan chính cúi người hành lễ, thoạt nhìn ngược lại có hình có dạng.

"Các ngươi là hai huynh đệ?" Đối diện tiểu chủ tử sững sốt một chút, mục quang tại Sở Phong hai người trên mặt chạy, nhin không được thốt ra mà hỏi.

Sở Tài sắc mặt ửng đỏ, vò đầu nói: "Không phải rồi, nhìn nhìn liền không phải nha. Hai người chúng ta thoạt nhìn còn kém rất nhiều a, chỉ bất quá trùng hợp đều họ Sở, cho nên tự nhận làm huynh đệ!"

"Nguyên lai như thế, thật sự là thất lễ." Tiểu chủ tử nghe vậy cũng thi cái lễ, cười nói, "Tại hạ Hà Nhuận Chi, vị này chính là ta tiểu bộc, tên là. . . Phú Quý."

"Phú Quý" nghe vậy, con mắt trừng đắc lão đại, nhin không được nhìn "Hà Nhuận Chi" nhất nhãn.

Hà Nhuận Chi buồn cười cười, thiếu chút nữa phá công lao.

Sở Phong cười giảng hòa nói: "Hà huynh là Thái Học đệ tử?"

"A. . . Đúng vậy." Hà Nhuận Chi vội vàng đáp.

"Thật sự là lợi hại a, chúng ta loại này đều là đọc sách không thành, đành phải tại họa vẽ trên mưu cầu chút đường ra gia hỏa." Sở Phong cười nói.

Sở Tài vội vàng ở một bên gật đầu.

Hà Nhuận Chi nghe vậy mở to hai mắt, chân thành nói: "Vị Sở huynh này lời ấy sai rồi, bởi vì cái gọi là 'Văn đạo hữu trước sau, thuật nghiệp hữu chuyên tấn công', chúng ta chỉ là dựa theo bậc cha chú ân trách ở trong Thái Học đọc sách mà thôi, đọc rất xấu trước tạm bất luận. Mặc dù đọc được rồi, ngày sau có thể hoàng Kim Bảng trên lưu lại tính danh, cũng chưa chắc tự thật có thể làm một cái quan tốt tạo phúc một phương. Theo ta thấy, cả đời đọc sách đọc thành một cái con mọt sách, ngược lại không bằng như chư vị đồng dạng, tại thư pháp hoặc là họa vẽ trên có tốt tạo nghệ, từ bút pháp tạo một ít giữa trần thế khó gặp phong nhã xuất ra. Đây mới thực sự là lợi hại!"

Sở Tài trong hai mắt tách ra một chút màu mè, gật đầu như bầm tỏi.

Sở Phong nhìn buồn cười, nội tâm cũng không khỏi có chút tán thưởng, đối phương loại này ngôn luận kỳ thật là nghe qua không ít, chỉ là giống như Hà Nhuận Chi này như thế chân thành nói tới, không mang theo nửa phần qua loa, hay là Sở Phong lần đầu tiên nhìn thấy.

Không thiếu được nhìn nhiều Hà Nhuận Chi vài lần, Sở Phong đánh giá, chỉ cảm thấy nha đầu kia hẳn là mười sáu mười bảy niên kỷ, thì giờ:tuổi tác vừa vặn, ngũ quan không hẳn như vậy làm sao kinh diễm, lại thanh lệ khả ái, ngôn ngữ thì giữa lông mày tự hữu một lượng làm nũng ý tứ, tự phảng phất nhà mình muội muội đồng dạng, làm cho người ta triu mến.

Nhỏ như vậy cô nương, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ Thuyết Khởi chính mình đối viện họa cách nhìn, loại cảm giác này đích xác làm cho người ta cảm giác mới mẻ, ta thấy vừa yêu vừa thương.

"Vị huynh đài này thật sự là cao kiến!" Sở Tài là một ngu ngốc, cũng không có nhìn ra đối phương nữ tử thân phận, thời điểm này lại đi lên trước mười phần tiêu sái vỗ bờ vai Hà Nhuận Chi, khẽ vai sát cánh nói, "Hà huynh đứng không, ta Sở Tài thích nhất loại như ngươi khoáng nhân khoáng ngữ người! Ta gọi ngươi Nhuận Chi Ca tốt chứ?"

Hà Nhuận Chi bị lại càng hoảng sợ, nhất thời cũng không dám động đậy, sợ bị đề lộ thân phận của mình. Bị gọi là "Phú Quý" tiểu nha hoàn sớm đã cả kinh không được, con mắt đều nhanh bị chính nàng trừng xuất ra. (.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Hữu phi quân tử

"Ta nói Điện hạ, rồi mới khá làm ta sợ muốn chết!"

Cửa phòng tại sau lưng giam lại, tiểu nha hoàn nín thở ngưng thần ghé vào cổng môn ngừng nửa ngày, một mực xác nhận bên ngoài không có nhiều hơn nữa động tĩnh, lúc này mới thật dài thở một hơi, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng vỗ bộ ngực của mình.

"Cái kia gọi cái Sở Tài gì, thật sự là hơi quá đáng! Lại vẫn dám đụng ngài! Ôi trời ơi!!! Theo ta thấy, chúng ta nên chặt cái thằng này tay!"

Bởi vì tức giận, tiểu nha hoàn gương mặt đều khả ái phồng lên, một đôi cũng không lớn con mắt trừng đặc rất tròn, bởi vì giả trang thư đồng nhi dựng thẳng lên túi xách đầu đều khả ái chấn động hai cái.

"Sợ cái gì, trong mắt của ta, đây là làm cho người cao hứng sự tình nha!" Công chúa điện hạ bỏ đi chính mình ngoại bào, giao cho tiểu nha hoàn trong tay, mỉm cười nói.

"Cái gì á! Điều này sao có thể là tốt sự tình!" Tiểu nha hoàn sắp chân kinh đến rút càm.

"Điều này nói rõ chúng ta nam nhi trang phục rất tốt, cũng không có bị nhìn thấu. Chẳng lẽ không phải chuyện tốt?" Công chúa điện hạ khoe miệng giờ lên một cái xinh đẹp độ cong, ngay tiếp theo đây cái cảm đều một chút kiều ngạo giờ lên, rất có vài phần kiều ngạo bộ dáng, "Lại nói, bất quá là cách này dày đặc y phục đụng hai cái mà thôi, có cái gì đáng sợ? Nam tử trong đó đều là như vậy nha, tất cả mọi người rất tùy ý, ừ, còn có chút tiêu sái ý tứ. Ta cảm thấy rất khá."

"Ờng trời ơi..!" Tiểu nha hoàn tiếp nhận kia ngoại bào, trong lúc nhất thời về mặt ngốc trệ đứng ở chỗ cũ, "Chuyện này nếu để cho quan gia biết, cũng không biết muốn ồn ào xuất bao nhiêu sự cố."

"Vậy cũng không để cho phụ thân biết rầu~!" Công chúa điện hạ nghịch ngợm chớp hai mắt, đầu lưỡi thò khê, "Bằng không a, hai người chúng ta e rằng đều bị bắt hồi cung bên trong. Trong nội cung thời gian thật sự là quá nhàm chán, hoàn toàn so ra kém nơi này a! Ha ha! Những người này thật sự là quá mức thú vị, nếu như chúng ta không đến nơi này, nơi nào sẽ biết Thái Học chi địa còn có đệ tử ấu đã đánh nhau ni người lúc ấy có thể nhìn cẩn thận? Kìa Lưu lang quân cũng không biết như thế nào lưu lại dài như vậy móng tay, đem Vương lang quân mặt đều tìm vài điều đường. Ha ha! Ngẫm lại đã cảm thấy buồn cười, tất cả mọi người là khoa chân múa tay đánh nhau a, theo ta thấy a, những Thái Học này sinh đánh nhau ngược lại cùng nữ hài tử trong đó đùa giỡn không sai biệt lắm. Thật sự là mất mặt!"

"Điện hạ ngài khá tốt ý tứ thuyết chuyện này? Lúc ấy thiếu chút nữa không có nắm chắc hù chết!" Nhớ tới ban ngày phát sinh tình hình, tiểu nha hoàn lòng còn sợ hãi nói, "Vậy là tại chiến tranh ai, nam nhân nắm tay khá lớn hơn chúng ta nhiều, khí lực cũng đại a. Điện hạ ngài không chạy nhanh lẫn mất xa xa thì cũng thôi, lại vẫn tò mò đụng lên tiến đến nhìn. Thật sự là làm ta sợ muốn chết!"

"Có nhiều thú a! Trong cung thời điểm từ trước đến nay đều chưa từng gặp qua ai! Còn không cho nhân ti mĩ tiến lên coi trộm một chút sao?"

"Vậy thì có sao, vậy thì sao hảo nhìn được!" Tiểu nha hoàn hoàn toàn không thể lý giải nhà mình tiểu chủ tử hưng phấn, "Đều là chút thiếu nợ giáo dưỡng thiếu niên lang quân... Ma ma nói qua, cái tuổi này người thiếu niên a, nam hài tử gì gì đó, điểm chết người nhất. Choai choai không lớn, nhất cánh tay khí lực không có xử sai sử, vì vậy liên khắp nơi khiếu khích chơi đùa, dễ dàng nhất gây chuyện á! Ngài về sau khả lý bọn họ viễn một ít, vạn nhất làm bị thương khả thể nào?"

Công chúa điện hạ mặt lộ vẻ một chút không thích vẻ, lòng mảy may cau lại lên: "Ngươi nha! Mới bao nhiêu a, như thế nào cùng cái Lão Mụ Tử tựa nhau. Trong nội cung có bao nhiêu người lao đao, này thật vất vả tìm cơ hội lẫn lộn xuất ra, lúc này mới vài ngày nha, ngươi như thế nào cũng bắt đầu như thế?"

Tiểu nha hoàn xem Điện hạ mặc dù có chút tức giận, nhưng ý dần có dần dần buông ra xu thế, vì vậy vội vàng nắm chặt nói: "Điện hạ, ngài tự xem tại nô tài trên mặt mũi. Ngài nếu là thật bị thương, mặc dù chỉ là y phục phá, nô tài sợ là đều không thể thiếu bị nhỏ xuống khứ một lớp da được! Ngài coi như khả liên nô tài, được không?"

Công chúa điện hạ hơi hơi nở miệng, tay áo bãi xuống, cũng không nói chuyện, chỉ từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng rất nhỏ lại ngạo kiều "Hừ".

Này tiểu nha hoàn đánh tiểu liên cùng tại công chúa bên người, sớm đã thăm dò đối phương tính tình, thời điểm này tự nhiên đã minh bạch công chúa ý tứ, tuy trong nội tâm nàng đã đáp ứng, nhưng ngoài miệng nhất định sẽ không chịu thua, vì vậy vụng trộm vui lên, vui mừng chính mình qua cửa ải này.

Phủ phủ công chúa mặc ngoại bào trên tuyết thủy, tiểu nha hoàn tương áo lông treo lên gạt hạo, một mặt lại nghĩ tới cái gì, hỏi: "Đúng rồi Điện hạ, vì sao phải thuyết ta là 'Phú Quý' a? Danh tự cũng thật khó nghe chút!"

Công chúa nghe vậy chính là vui lên, rất có vài phần trò đùa dai thành công nghịch ngợm cảm giác, thè lưỡi, ngữ khí như trước ngạo kiều mà nói: "Ta cũng đem tên của mình sửa lại nha. Cũng không thể còn nói người gọi Mẩu Đan nha, nghe xong chính là nữ hài tử tên, đầu như thư đồng nì"

"Thế nhưng là ngài tự sửa lại cái dòng họ, ta,..." Mẩu Đan một bộ ủy khuất biểu tình, nhắm trúng công chúa ha ha trực nhạc.

Công chúa xưng chính mình vì "Hà Nhuận Chi", kỳ thật nữ danh của nàng đích thực là Nhuận Chi hai chữ, dòng họ từ Triệu đổi thành nào, là mẫu thân của nàng gia dòng họ. Họ Triệu là quốc họ, tại Thái Học nơi này vì che giấu tung tích, Triệu Nhuận Chi vị công chúa điện hạ này bên ngoài thân phận, chính là nàng mẫu thân gia tộc đệ tử. Mặc dù không có nàng thân phận thật sự cao siêu như vậy, nhưng là xem như Hoàng Thân Quốc Thích, tại Thái Học loại địa phương này nhân vật tâm thường không dám đơn giản quấy rối.

"Ai! Mẩu Đan chính là ý tứ của Phú Quý đi! Lúc ấy đối phương hỏi, ta đầu óc nóng lên, bật thốt lên liền trả lời. Cũng không phải cố ý á!" Kiên Mẩu Đan ủy khuất nhanh muốn khóc lên, Triệu Nhuận Chi cũng hiểu được có chút ngượng ngùng, cười hi hi tiến lên dỗ dành nàng. "Mẩu Đan, người sẽ không giận ta a!"

"Nô tài nào dám thanh Điện hạ khí a!" Mẩu Đan bắt đầu dĩ nói, "Ai —— cũng thế cũng thế, tối thiểu nhất không có giống kia ở nông thôn cho hài tử đặt tên tựa như, gọi kia cầu đàn nhi nha, nhị nha nha các loại danh tự, bằng không ta về sau khả không mặt mũi thấy người! Trong nội cung mấy cái chẳng phải là muốn chết cười ta đấy!"

"Như thế nào còn có người cho hài tử nhà mình khởi như vậy danh tự sao?" Triệu Nhuận Chi lần đầu nghe nói loại này quê cha đất tổ khí tức nồng hậu dày đặc tính danh, nhất thời kinh ngạc không được, tò mò hỏi.

"Đúng nha!" Mẩu Đan thoáng giải thích một chút nguyên do trong đó, "Nông dân cũng nói, hài tử danh tự khởi hèn hạ chút có thể so với tốt hơn nuôi sống, cho nên rất nhiều đều là như vậy khởi."

"Thật là có thú. Bất quá Mẩu Đan làm sao người biết?" Triệu Nhuận Chi mở to hai mắt, tò mò hỏi.

Mẩu Đan nở nụ cười một chút: "Điện hạ ngài quên rồi, nô tài cũng không phải từ nhỏ ngay tại trong nội cung lớn lên. Nô tài bảy tuổi lúc trước là trong nhà á..., gia phụ là thân hào nông thôn, ta đánh tiểu dã tại đồng ruộng Lũng đầu chạy loạn, cho nên đối với những cái này lệ làng đa thiếu biết một ít. Chi là hiện tại thiệt nhiều cũng đã nhớ không rõ."

"Đúng rồi, người vừa nói như vậy, ta dường như hỏi qua." Triệu Nhuận Chi đã thay xong quần áo, ngồi vào trên mặt ghế, hai tay chống cằm suy nghĩ lấy cái gì, lại hỏi, "Vậy người là tại sao phải tiến cung à?"

Mẩu Đan nghe vậy mím môi, hàm súc nói: "Trong nhà ra chút sự tình, mẫu thân tật bệnh chết rồi, phụ thân cũng không lâu lắm.. Tại trong sông chết đuối. Ca ca ta đem ta bán vào trong nội cung."

Mẩu Đan thuyết những chuyện này thời điểm không có quá nhiều tâm tình, đơn giản, dứt khoát, giống như là tại trần thuật một ít không liên quan đến mình chuyện xưa.

Chỉ là sau khi nói xong, nàng liền ngậm miệng lại, cúi đầu dọn dẹp đồ vật, không cần phải nhiều lời nữa.

Triệu Nhuận Chi cũng cúi đầu xuống, an tĩnh nửa ngày.

"Mẩu Đan, thật sự là xin lỗi, ta... Không nên nhắc tới những chuyện này." Triệu Nhuận Chi ngẩng đầu lên, vành mắt ửng đỏ.

Mẩu Đan lau một cái mặt, cười nói: "Nhìn Điện hạ lời này nói. Nô tài sự tình trong nhà, mình cũng không thể nào nhớ rõ, cùng ngài có cái gì liên quan đi! Ngài một câu này xin lỗi, nô tài khả như thế nào gánh chịu nổi!"

Triệu Nhuận Chi nhanh ngậm miệng, sau một lúc lâu hỏi: "Mẩu Đan, người theo ta nói thật... Ta nguyên lai đã nghe nói qua chuyện này, cha ta vì tu kia cái cần nhạc, từ cả nước các nơi thu nạp rất nhiều đá Thái Hồ, còn có kỳ trân dị bảo. Nghe nói... Nghe nói hữu thiệt nhiều gia đình đều là bởi vì chuyện này tình, mới rơi xuống chút không tốt kết cục. Trong nhà các người có phải hay không..."

Nói xong lời cuối cùng, Triệu Nhuận Chi thanh âm đã mang lên một chút run rẩy.

"Điện hạ nghĩ ngại lung tung mấy thứ gì đó nì" Mẩu Đan thanh thúy sung sướng thanh âm vang lên, cười nói, "Điện hạ là từ đâu nghe nói những chuyện này, thật sự là nói hươu nói vượn! Nô tài chính là bởi vì năm đó đã tạo ngộ thiên tai a, lũ lụt á..., cho nên mới ồn ào đến loại trình độ đó. Cùng quan gia tu

kiến cần nhạc có cái gì liên quan ni "

Triệu Nhuận Chi nghe vậy, thật dài thở ra một hơi, vỗ bộ ngực cười nói: "Vậy cũng tốt."

Mẫu Đan cúi đầu xuống, trong đôi mắt hiện lên một tia ưu thương. Nhưng nàng trên miệng lại khuyên vài câu, Triệu tâm tình của Nhuận Chi mới dần dần một lần nữa tăng vọt lên.

"Bất kể thế nào thuyết, bên cạnh kia hai vị Sở lang quân, chúng ta hay là tận lực thiếu tiếp xúc chút tương đối khá a."

Đại khái thu thập xong trong tay việc, Mẫu Đan suy nghĩ lấy nói.

"Vì sao?" Triệu Nhuận Chi không hiểu chớp hai mắt.

"Cái kia Sở Tài a, cảm giác đối xử mọi người quá mức thân thiện. Mới vừa quen tự cùng Điện hạ ngài kẻ vai sát cánh, thời gian này nhất trường, còn không biết muốn làm xuất cái gì khôn nạn sự tình tới ni" Mẫu Đan thề lưỡi, nói tiếp, "Hơn nữa a, chúng ta chỗ ở rồi đi quá gần chút, vạn nhất kia cái từ trước đến nay quen thuộc, ngày sau muốn tới làm khách thế nào? Nếu là quan hệ thật sự quen thuộc đến trình độ nhất định, chúng ta cũng không có cách nào cự tuyệt nha. Những thứ kia, bố cục gì gì đó, nếu có tâm, luôn là năng nhìn ra chút vấn đề, không thể không đề phòng đi!"

"Người đưa bé lạnh lợi!" Hà Nhuận Chi bấm véo bóp Mẫu Đan khuôn mặt, lại không khỏi có chút đồng ý cái nhìn của nàng, một lần nữa chống chính mình hai má, hai cái tú chân tại trên mặt ghế cũng không chịu trung thực, ở giữa không trung đứng đưa tới lui chơi, "Cảm giác kia cái gọi Sở Phong lang quân rất có thú đầu, khí độ rất là không tầm thường, nói chuyện luôn là cười ha hả, nhân cũng lịch sự tao nhã. Hi hi, như thế nào cùng Sở Tài thẳng ngực kia núc ních gia hòa ở lại với nhau nha."

Mẫu Đan nhìn nhìn Hà Nhuận Chi trong hai mắt thả ra nhân nhật hào quang, cười hi hi trên ghẹo nói: "Điện hạ có phải hay không vừa ý Sở Phong đó? Có muốn hay không loại nhỏ bắt hấn trở lại, làm áp trại phu nhân?"

Hà Nhuận Chi xoát thoáng cái đồ mặt, hờn dỗi lấy liếc Mẫu Đan nhất nhãn: "Người đi luôn đi! Vậy mà ngay cả ta cũng dám hồ đồ, bình Tổ Chân là thói quen đặc các người không còn hình dáng!"

Dứt lời, chính nàng cũng không hề chú ý cái gì công chúa đoạn chính, tiến đến Mẫu Đan bên người, hai cái nha đầu lại là một hồi vui cười đùa giỡn, cả phòng sinh xuân.

...

...

Dùng qua cơm tối, ăn chút trà, đợi cho tiêu hóa không sai biệt lắm thời điểm, Sở Phong đã ra động tác Tề Đại giao cho đó của mình một trận quyền pháp.

Từ khi ngày ấy tại Phạm gia gặp, bắt đầu đi theo Tề Đại học tập võ nghệ, Sở Phong luyện tập là từ không gián đoạn qua.

Đem nguyên là Ngũ Cầm hí đối thành công phu, lượng vận động trở nên hơi lớn, rất nhiều thứ cũng bắt đầu tùy theo thay đổi một cách vô tri vô giác cải biến, trong chuyện này một chút, chính là khí chất.

Sở Phong nguyên bản khí chất là quân tử ôn nhuận như ngọc. Không phải nói như vậy không tốt, chỉ là loại này ngọc là chưa tạo hình ngọc thô chưa mài dũa, ngoại trừ sáng bóng bên ngoài không thấy cái khác, tuy ôn nhuận, lại thiếu đi một tầng đồ vật.

Thế nhưng là hiện giờ, Sở Phong vóc người cùng thể trạng dần dần hướng kiện con đường của Khang trên tẩu, tuy cường tráng coi như không hơn, khả năng đêm quyền cước đã cho hấn giữa lông mày mang đến một tia khí khái hào hùng, có phần có thể nghiền ngẫm.

Hữu phi quân tử, như cắt như tha, như mài như mài.

Chính như là.

Tề Đại cũng là rất hữu tính cách lão sư. Chuẩn xác mà nói, càng giống là một người gia giáo, mà không phải lão sư.

Nàng giáo sư Sở Phong chương trình học thời gian là mười phần không cố định. Điểm này, tự nhiên cùng Tề Đại chính mình bản chức công tác có quan hệ, thỉnh thoảng muốn đi một chuyến Hàng Châu, đi một chuyến Lạc Dương, nàng chân chính tại Động Kinh thành thời gian kỳ thật cũng không nhiều, mà còn muốn giải quyết hết thảy những chuyện khác, vì vậy có thể cho Sở Phong thời gian tự tương đối thừa thớt.

May mà Tề Đại cũng không phải là cái gian thương, tuy nói là lấy tiền giảng bài, thế nhưng mỗi một lần đều căn cứ giảng bài đa thiếu tới thu phí tổn, cho thiếu đi không được, nhưng là tuyệt đối không nhiều lắm muốn. Điểm này, một mực để cho Sở Phong mười phần tán thưởng, thế nhưng cũng không cách nào bỏ đi Sở Phong đối với lúc này hiếu kỳ... Tề Đại một cô nương gia, cũng không mua phòng ở cũng luôn luôn đầy, cũng không cần lấy lão bà, vì sao đối tiền tài xem như thế trọng yếu? Nàng lại đem tiền tài hoa tại nơi nào? Sở Phong đã từng hỏi, thế nhưng Tề Đại rất lạnh lùng nhìn hấn một cái, cũng không có cho ra cái gì đáp án.

Nhưng không thể không nói, Tề Đại cô nương gia giáo chất lượng đích thực là rất tốt. Sở Phong tuy bị giáo dục không lâu sau, thế nhưng Tề Đại giáo dục mỗi lần đều nói trúng tim đen tuyệt đối không lãng phí thời gian. Hơn nữa, Tề Đại đối với tiến hành theo chất lượng dạy học lý niệm cũng mười phần

tồn tại.

Lúc ban đầu một phen công phu quyền cước, tại phát giác Sở Phong tiếp nhận tiêu hóa bảy tám phần, Tề Đại liền vào một bước truyền thụ cho hắn trọn vẹn thổ nạp biện pháp, lại còn phối hợp với toàn bộ quyền pháp, tương hà thì hấp khí, hà thì hơi thở, hà thì nín thở đợi chi tiết nhất nhất nói rõ.

Sở Phong vừa bắt đầu tiếp nhận lên có chút khó khăn, cùng đại đa số nhân đồng dạng, hắn chưa bao giờ chân chính chú ý qua hô hấp của mình, thời điểm này muốn phối hợp với tất cả động tác vận dụng, đích xác hao phí hắn không ít thời gian.

Nhưng Sở Phong người này hữu nhất giả chỗ tốt, chính là hắn đã bắt đầu việc làm, liền sẽ không dễ dàng buông tha cho.

Cho nên, mặc dù mặt quay về phía mình chưa bao giờ tiếp xúc qua đồ vật, đối mặt với loại này với hắn mà nói có chút cao thâm võ nghệ, Sở Phong vẫn là cần kiên trì luyện tập hạ xuống.

Tới hiện giờ lúc này, Sở Phong không dám nói mình luyện tập đến trình độ nào, khả chung quy so với lúc ban đầu tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, bản thân hắn cũng không biết, hôm nay sở dĩ có thể thoát ly khai kia mạn ngôn tán trí buộc, tự cùng này hô hấp thổ nạp pháp môn mười phần liên quan.

Lúc này, Sở Phong cùng thường ngày luyện tập một phen quyền cước.

Trệ nô ngồi xổm gian phòng một bên trong góc, cầm trong tay một cái lê ăn, mục quang lạc ở trên người Sở Phong.

Ngày mai ăn tết (quá tiết) ~ sớm chúc mọi người ngày lễ vui vẻ ~ a hổng hổng hổng ~(.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Dạ hành hữu tặc

Thế gian này đủ loại, kỳ thật rất có chút ý tứ.

Có ít người truy cứu cả đời chỉ là vì Phú Quý hai chữ, có người chung quanh tìm kiếm chỉ vì trước kia đang lúc một loại câu ước định, cũng có người dứt bỏ những cái kia thoải mái cùng giấy dựa, chỉ đem một trận tuổi thanh xuân tất cả đều ném vào hưởng lạc phía trên, sống tiêu sái, ngược lại đương đương tự đắc.

Nhưng cực kỳ có ý tứ sự tình ở chỗ, mọi người sẽ không ngừng lựa chọn chính mình muốn bước tới phương hướng, rồi lại cùng lúc đối với hắn nhân lựa chọn xỉ mũi coi thường.

Không phải không thừa nhận, nhân cách nhìn thường thường rất dễ hiểu, tầm mắt cũng rất chặt chẽ. Tất cả mọi người cho là mình lựa chọn con đường mới là chính xác, sáng suốt, loại này tính chất biệt lập, khiến cho đại đa số nhân khuyết thiếu một loại bao dung năng lực, đối đa nguyên thế giới tiếp nhận, lý giải năng lực.

Rất đơn giản ví dụ, có người cảm thấy bốn phía giao tiếp kết xuống rất nhiều người mạch mới là nhân sinh chuyện đứng đắn, đọc sách gì gì đó hoàn toàn là lãng phí thời gian. Đương nhiên, ôm lấy tương phản ý nghĩ nhân, tự nhiên cũng là có khối người.

Không có người nào có thể thuyết phục ai, bởi vì đây là cái gọi là ba xem bất đồng, mọi người đi đến bất đồng con đường.

Nhưng thú vị chính là, cho dù là đi ở đồng dạng trên đường, đồng hành mọi người cũng thường xuyên hội giúp nhau trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau. Đi ở người phía trước trên cao nhìn xuống nhìn nhìn đằng sau đuôi theo giả, đi ở bên trái song song mà đi nhân cũng thường thường hội bởi vì người bên cạnh hành vi cử chỉ nhĩ châm chọc khiêu khích một phen.

Tục ngữ thuyết, cái này gọi là "Đồng hành là oan gia". Nói chung như thế.

Trệ nô ngồi xổm gian phòng trong góc, nhìn nhìn Sở Phong nhất cử nhất động.

Trong tay hắn lê cái đầu rất lớn, thế nhưng là cùng bàn tay của hắn so sánh, lại có vẻ vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn.

Hé miệng cắn lên một ngụm, thanh thúy thanh âm vang lên, chất lỏng chảy xuống. Động tác này trệ nô lặp lại mấy lần, nhưng ánh mắt của hắn vẫn luôn dừng lại ở trên người Sở Phong, nửa điểm cũng không có dời.

Sở Tài đã lệch qua trên giường mệt rã rời, thời điểm này mơ mơ màng màng nhìn thấy Sở Phong động tác, không khỏi kinh ngạc dụi dụi con mắt, lại dùng lực chớp chớp.

"Ta nói Phong ca nhi, ngươi đây là tại làm gì vậy? Đánh quyền sao?" Sở Tài từ trên giường nhảy hạ xuống, trên mặt dẫn theo chút kinh ngạc tiểu ý, "Còn có cái mũi có mắt, Phong ca nhi từ chỗ nào nhi học được?"

Sở Phong kéo dài qua trung bình tấn, một cái xông quyền, cùng với thật sâu hơi thở, vững vàng nói: "Cùng một cái bằng hữu Hữu Học."

Sở Tài nghe vậy cười hắc hắc, lại đứng ở một bên đánh giá nửa ngày, cười nói: "Trệ nô, ngươi nói ta Phong ca nhi này một trận quyền pháp làm sao? Ta thấy thế nào lấy mềm nhũn."

Trệ nô như trước ngồi xổm chỗ đó, tư thế giống như là chấp đầu vô lại đầu gấu, khả mục quang lại vĩnh viễn lợi hại lấy: "Cũng là có sáo lộ (*đường theo động tác võ thuật) đồ vật, chỉ bất quá... Đích xác khoa chân múa tay."

"Nhìn, Phong ca nhân huynh có nghe thấy không?" Sở Tài cười hi hi nói, "Không phải là ta nói hư nói vượn á. Trệ nô thế nhưng là rất lợi hại, trên người công phu nếu là thống khoái thi triển ra, bảy tám cái nam tử gần không được thân. Hắn nói vậy là khoa chân múa tay, tự nhất định không sai á! Phong ca nhân huynh luyện tập những vật này muốn làm gì? Xếp bút nghiên theo việc binh đao hay sao?"

Sở Phong một trận công phu đánh tới lực kiệt, thật sâu bật hơi, buông lỏng về nhà thăm bố mẹ.

Tay kia khăn xoa xoa mồ hôi trên trán, Sở Phong cười nói: "Xếp bút nghiên theo việc binh đao coi như xong, chính là học tập một ít quyền cước, nếu như ngày sau lại xảy ra chuyện gì, cũng có thể tự bảo vệ mình một chút."

Sở Tài là nghe nói qua chuyện Hà Quân Hạo, thời điểm này không khỏi có chút bưng bình, vội vàng gật đầu: "Nguyên lai như thế, đích xác là như vậy đạo lý... Ái! Ta vẫn cho là Đông Kinh chi địa, thơ lễ phồn hoa, không có cái gì bên đường hành hung các loại sự tình phát sinh nha. Không nghĩ tới chẳng những có như vậy dã man hành vi, hơn nữa người trong cuộc ta còn nhận thức."

Nói đến đây, Sở Tài không khỏi gãi gãi đầu, biểu tình dẫn theo vẻ thất vọng.

Sở Phong thấy thế chỉ cảm thấy buồn cười, đi lên trước xoa xoa đầu của hắn, cười nói: "Ta thuận miệng vừa nói, ngươi còn tưởng là thật hay sao? Kia Hà Quân Hạo đích thực là cái trường hợp đặc biệt, ta nghe ngóng qua, ban ngày ban mặt bên đường hành hung, này một loại sự tình tại Biện Lương nội thành cũng là mười mấy năm không có phát sinh qua sự tình, không cần thận bị ta đụng chạm mà thôi."

Sở Phong nhún vai, cười buông tay: "Luyện tập những vật này, tự bảo vệ mình ý nghĩ không phải là không có, nhưng kỳ thật cũng không nhiều. Thứ nhất là vì cường thân kiện thể, thứ hai, kỳ thật là bởi vì thích. Tuy thoát nhìn không thể nào uy vũ, không có cái Hồ Hồ Sinh Phong gì khí thế, bất quá tiếp tục luyện tập hạ xuống, chắc chắn sẽ có một ít mùi vị a... A..., 'Khê múa kiếm khí động bốn phương', 'Thiên Địa hơi bị lâu lên xuống', như vậy khí thế, ta cũng muốn có nhé."

Hai câu này nói ra miệng, trệ nô ánh mắt rõ ràng sáng lên một cái.

Sở Tài lại nhìn không được cười: "Phong ca nhân huynh đừng làm rộn ta, đây không phải đồ công bộ " xem Công Tôn Đại Nương đệ tử múa kiếm khí hành " sao bên trong lời sao! Hình dung nữ hài tử đồ vật, như thế nào hướng trên người mình dùng."

"Lời ấy sai rồi, " Sở Phong cũng cười, "Chẳng lẽ hiền đệ chưa từng nghe qua trương diện chuyện xưa?"

"Trương diện? Là cuồng thảo Trương Húc sao?" Sở Tài hiếu kỳ nói, "Không biết hắn cùng với Công Tôn Đại Nương này có gì liên quan?"

Sở Phong nói: "Cũng là dân gian truyền thuyết. Nghe nói Trương Húc tại nghiệp huyện thì thường xuyên xem Công Tôn Đại Nương nhảy " Tây Hà kiếm khí " vũ, rất có sở ngộ, từ đó vu cuồng thảo trong đó tiến rất xa. Một đời đại thư gia cũng có thể từ những vật này trong ngộ ra đạo lý, chúng ta cũng ít nhiều hắn là nếm thử một chút a."

"Nguyên lai còn có loại này chuyện xưa, Phong ca nhân huynh thật đúng là lợi hại á!" Sở Tài tán thưởng một phen, vừa cẩn thận dư vị một chút, vô đầu suy nghĩ nửa ngày, cũng không có quá hiểu rõ Công Tôn Đại Nương múa kiếm cùng Sở Phong mình luyện quyền trong đó có cái gì tất nhiên liên hệ, không khỏi rơi xuống cái vẻ mặt kinh ngạc.

Sở Phong nhìn buồn cười, vì vậy không hề trêu chọc hắn, hướng về phía trệ nô ôm quyền, cung kính nói: "Không biết nói như vậy có thể hay không có chút đường đột. Ngài là trong đó cao thủ, hắn cũng năng nhìn ra được, ta cũng là vừa mới tiếp xúc những cái này công phu quyền cước, rất nhiều thứ cũng đều không hiểu. Không biết có thể hay không hướng ngài thỉnh giáo một ít?"

Trệ nô tương lễ ăn sạch sẽ, tiện tay tương hạt lễ ném tới trong góc, đứng dậy, mặt không biểu tình mà nói: "Công phu của ta cùng ngươi sở học, không phải là một cái đường tử. Xin lỗi, ta vô pháp chỉ điểm cái gì."

"Vây..." Như thế Sở Phong sớm đã dự liệu được sự tình, cũng không thấy được mất lạc, tò mò hỏi, "Không biết có thể hay không báo cho biết một chút, con đường của ngài là..."

Trệ nô nhìn Sở Tài nhất nhãn, kiên người sau còn đắm chìm tại rồi mới những Công Tôn Đại Nương đó, Trương Húc, cuồng thảo các loại các loại trong sự tình, vì vậy rũ xuống con mắt, trầm giọng nói: "Lực lượng. Chỉ hữu lực lượng tuyệt đối, mới là chính xác nhất con đường."

Hắn lại đánh giá Sở Phong nhất nhãn: "Người quá gầy yếu đi, không có cách nào học."

Sở Phong nghe vậy không khỏi cười khổ một cái, giang tay ra: "Ngài tối thiểu nhất nói uyển chuyển điểm có phải hay không."

Trệ nô không có trả lời, thu dọn đồ đạc đi.

...

...

Sở Tài đến cùng là dạng gì thân phận, mới có thể để cho trệ nô nhân vật như vậy làm nô bộc, Sở Phong nội tâm có chừng một ít suy đoán, thế nhưng không dám ngồi thực, càng thêm vô pháp hỏi ra lời.

Trệ nô rất rõ ràng có chứa rất mãnh liệt đề phòng nội tâm, đem so sánh ra, Sở Tài một mảnh hết sức chân thành tựa không khỏi hết sức chân thành quá mức chút.

Đối với cái kia gọi là "Hà Gian Sở thị xuất thân" thư xác nhận đồng dạng cổ chấp, sinh hoạt một ít thói quen, ăn cái gì khẩu vị, còn có, trong lời nói thỉnh thoảng để lộ ra tới đồ vật, đều làm Sở Phong có hậu thế tri thức nhân đại khái hiểu lai lịch của Sở Tài.

Đương nhiên, không thể đâm phá, cũng không cần đâm phá.

Bởi vì Sở Phong nhìn ra được, cuối cùng, Sở Tài chỉ là một cái ngưỡng mộ Tống Triều thi họa văn minh choai choai hài tử. Đại khái bởi vì niên kỷ quan hệ, huyết mạch trên đồ vật cùng với thời cuộc ổn định, còn không có để cho hắn có được quá nhiều ràng buộc, nhưng một sự tình, cuối cùng sẽ ở ngày sau thời gian bên trong dần dần hiện ra... Nhưng, kia đều là vài năm chuyện sau đó, hiện tại ngược lại không cần suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều vô dụng..

Tuyệt Lạc Đông Kinh thành, trắng xoá một mảnh, tại an tĩnh như vậy trong bóng đêm, rất thích hợp nấu tửu ngâm thơ, đương nhiên, cũng rất thích hợp ngủ ngon giấc.

Tuyệt roi thời điểm, sắc trời cũng sẽ không quá mờ nhạt. Một chút hồng sắc sẽ ở giữa thiên địa bốc ra, bạch sắc bông tuyết phiêu phiêu nhiều, Tương Dạ sắc ở giữa một ít đồ vật phác hoạ hết sức rõ ràng.

Sở Tài cùng Sở Phong nói ngủ ngon, chui vào chăn trong thư thư phục phục duỗi lưng một cái, lại đang trong chăn đem mình thoát khỏi cái tỉnh quang, nói vậy dạng ngủ mới âm áp, thoải mái, cười hi hi liền an nghỉ.

Trệ nô hướng bếp lò trong điện chút củi lửa, sờ chút hai cái, cũng lên giường. Hắn cũng không thoát áo ngoài, trên người che cái chăn cũng xưa nay rất mỏng, phẳng phất từ tới không cảm thấy lạnh.

Dạ sắc an tĩnh lại, Tuyệt Lạc không tiếng động.

Sở Phong cũng bình yên thiếp đi, thẳng đến không biết ngủ bao lâu, hắn loáng thoáng cảm thấy trong phòng có cái gì động tĩnh. Lúc ban đầu còn tưởng rằng là trệ nô nửa đêm tỉnh lại tự cấp bếp lò điện củi lửa, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn coi, mới phát giác trệ nô đứng ở bên cửa sổ ra bên ngoài nhìn, mười phần cảnh giác bộ dáng.

Cửa sổ bị trệ nô mở ra nhất rất nhỏ bé khe hở, Bắc gió thổi đi vào, vừa vịn thẳng tắp thổi tới Sở Phong trên giường, cái này mới khiến hắn tỉnh lại.

Trở mình ngồi dậy, Sở Phong vừa định mở miệng, lại thấy đến trệ nô hướng hắn ước lượng một cái chớp lên tiếng động tác.

Sở Phong cảnh giác lên, nhìn nhìn vẫn còn ở yên giấc thậm chí đập vào một chút khó khè Sở Tài, cái cảm hướng về phía Sở Tài Duy Dương, hướng về phía trệ nô dịch cái hồi ánh mắt.

Trệ nô lắc đầu, ý bảo không cần đánh thức hắn.

Nhẹ nhàng tiếng lẩm bẩm, Sở Phong nhẹ chân nhẹ tay đứng dậy, chậm rãi đi đến trệ nô bên cạnh.

"Làm sao vậy?" Sở Phong chỉ dùng khí tức phun ra thanh âm.

Trệ nô chỉ chỉ ngoài cửa sổ, hơi hơi tránh ra, ý bảo Sở Phong chính mình xem.

Sở Phong từ đầu ngón tay rộng khe hở hướng mặt ngoài nhìn, phát hiện nơi này vừa vặn đối với Hà Nhuận Chi cư trú tiểu viện tử. Mà lúc này đây, tại cái đó gian phòng ngoài cửa phòng, có một đạo lén lén lút lút thân ảnh nửa ngồi, không biết đang làm những gì.

Trong tay người kia tựa hồ cầm vật gì, sáng lên một cái.

Sở Phong nhú mày.

"Kia cái Hắc y nhân, cầm trong tay đao." Trệ nô nói, "E rằng sẽ đối với trong phòng lưỡng tiểu cô nương bất lợi."

Sở Phong sững sốt một chút, nhin không được nghiêng đầu nhìn trệ nô nhất nhãn.

"Vây hai cái là nha đầu, không phải là chỉ hữu nguoi tài năng nhìn ra được." Trệ nô ngữ khí lạnh lùng nói qua.

Sở Phong không còn lời để nói, đợi nửa ngày, kiên kia Hắc y nhân tựa hồ lặng yên không một tiếng động cạy mở cửa phòng, vèo đặc thoáng cái chui vào.

"Nguoi không ra tay?" Sở Phong đồng tử co lên, ngữ khí có chút cấp thiết.

Trệ nô mặc danh kỳ diệu nhìn Sở Phong nhất nhãn, ý kia không nói cũng hiểu: Kia hai cái tiểu nha đầu, cùng ta có quan hệ gì đâu?

Sở Phong nhú chặt lông mày, không do dự nữa, liền áo ngoài cũng không kịp mặc, đẩy cửa, trực tiếp từ kia cao cỡ nửa người tường viện lật ra đi qua, gào to một câu: "Người nào tại nơi này!"

Sở Tài bị này quát lớn thanh bùng tỉnh, mãnh liệt ngồi dậy, về mặt kinh ngạc nhìn nhìn bên cửa sổ mặt không biểu tình trệ nô.

Sở Phong không dám trì hoãn, những lời này vừa dứt lời, cả người hấn liền vọt vào Hà Nhuận Chi trong phòng, bên trái bờ vai cảm nhận được cửa phòng va chạm cảm giác, sau khi vào cửa ánh sáng hôn ám để cho hấn nhất thời thấy không rõ, chỉ hữu quần áo phản phát động tĩnh cùng với nữ hài tử tiếng kinh hô truyền vào trong tai.

"Dạ vẫn lên lút tự xông vào nhà dân! Nguoi là muốn trộm đồ vật sao!"

Sở Phong nhất thời thấy không rõ, cũng không đại biểu hấn cái gì đều không làm được. Mười phần kiên cường quát lớn một tiếng, Sở Phong đứng ở cổng môn, nội tâm rất nhanh suy nghĩ, rồi mới kia Hắc y nhân trong tay hữu hung khí, hành động trong đó lại so với chính mình linh hoạt không biết đa thiếu, nếu như trực tiếp đối kháng, chính mình phần thắng thật sự không cao.

Này cửa phòng tựa hồ là lối ra duy nhất, nếu như mình tương nơi này phá hỏng, đối phương khó tránh khỏi hội chó cùng rứt giậu, làm ra cá chết lưới rách cục diện, hoặc là thương tổn tới mình, hoặc là tổn thương kia hai cái kinh nghiệm sống chưa nhiều tiểu nha đầu, kia tự nhiên không phải là Sở Phong tính toán cầu sự tình.

Cho nên, Sở Phong tuy rất mạnh cứng rắn quát lớn một câu, thân thể lại hướng về trắc biên dời đi nửa bước, tương sau lưng cửa phòng nhường lại.

Sở Phong nhất thời bị Hắc Dạ che đầy hai mắt cũng không không nhìn thấy, trong phòng kia cái Hắc y nhân, đang nghe được Sở Phong thanh âm, lại ánh mắt nhìn đến mặt mũi Sở Phong, cau mày lại.

"Phong ca nhi! Đã xảy ra chuyện gì!"

Ngoài phòng, Sở Tài thanh âm cách phong tuyết cùng tường vây truyền tới.

Sở Tài từ trong lò lửa rút ra nhất cây thiêu đốt một nửa củi lửa, trong tay giơ, hấp tấp hướng phía bên này chạy tới.

Hắc y nhân tựa hồ cũng không vội lấy tẩu, ánh mắt của hấn tại mọi nơi chạy, phảng phất tại xác nhận lấy cái gì, nhi hai con nguoi sáng ngời, nhanh chóng từ trong góc cầm lên một vật, ước lượng tiến trong lòng, thân thể mãnh liệt gấp lại, tựa hướng về phía cửa phòng vọt tới.

Tất cả những động tác này, phản ứng, thoát nhìn hết sức phức tạp, thế nhưng là đối với Hắc y nhân mà nói, cũng bất quá chính là một cái chớp mắt công phu.

Mà lúc này đây, Sở Phong còn đứng ở cửa phòng bên cạnh, "Nguoi là muốn trộm đồ vật sao" câu này lời mới vừa dứt màn che.

Hai mắt trong bóng đêm dần dần thích ứng, Hắc y nhân mặt mày tại trước mắt hơi hơi nhoáng một cái, tiếng gió phản phát.

Sở Phong không kịp làm nhiều phản ứng, chỉ cảm thấy phía bên phải bờ vai bị hung hăng đụng phải một chút, cả người liền khổng chế không nổi phía bên trái biên ngược lại khứ, liền lùi lại ba bước, mới đưa tương đứng vững vàng gót chân.

Lại đi nhìn, Hắc y nhân sớm đã vọt ra khỏi phòng.

"Tiểu tặc! Đừng nghĩ chạy!" Sở Tài giơ củi lửa gây gộc lao đến, hùng hổ, mặt mày bay lên, thoát nhìn thập phần hung phần bộ dáng.

Hấn đã hồi lâu không có gặp qua chuyện như vậy, liền ngay cả đơn giản nhất du săn cũng đã xa cách quá lâu. Khả Sở Tài trong huyết mạch một mực mang theo loại này đối kích thích truy cầu, hiện giờ thật vất vả trước mặt gặp được, hấn làm sao có thể như vậy đem để cho chạy! (.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quỷ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: 1 thoa phong tuyết

Tuyết Dạ trong, hết lần này tới lần khác bay xéo tuyết rơi bên trong, một đạo hắc y thân ảnh tông cửa xông ra.

Tại đây đang trong bóng đêm, dạ hành hắc y kỳ thật khôi không được quá nhiều tác dụng, trên mặt đất trắng xóa một mảnh phi tuyết Tướng Dạ sắc ánh âm đậm một mảnh, thiên không sáng ngời chiếu đến một mảnh xen vào hoàng sắc cùng hồng sắc ở giữa sắc điệu, làm cho cả dạ sắc đều hiện ra một mảnh khác thường độ sáng.

Như vậy độ sáng tuy đuổi không Thượng Thanh Thiên ban ngày, lại đủ để cho nhân thấy rõ rất nhiều đồ vật.

Sở Phong thấy được kia Hắc y nhân dáng người cao ráo, thể nhưng cũng không như thể nào cường tráng. Hắc y nhân ăn mặc mười phần chuyên nghiệp y phục dạ hành, loại này y phục không có nửa phần dây dala dài dòng, ông tay áo cùng bắp chân xử thu nhỏ miệng lại mười phần chặt chẽ, tuyết đối sẽ không ảnh hưởng bất kỳ động tác. Một khối miếng vải đen che ở miệng mũi cùng hai gò má, chỉ hữu một đôi mắt lộ ở bên ngoài.

Sở Phong không kịp nhìn kia Hắc y nhân ánh mắt, bởi vì bất quá một cái chớp mắt công phu, hắn đã bị phá khai, toàn bộ trong quá trình, hắn chỉ tới kịp cùng này Hắc y nhân đánh cái đối mặt, nhìn không rõ.

Sở Tài có chút hưng phấn, hắn nhìn lấy Hắc y nhân từ trong phòng lao tới, vì vậy hô to một tiếng, trong tay củi lửa gây gộc giờ lên cao cao, làm bộ đánh xuống.

Hắc y nhân lại bước chân uyển chuyển nhanh, cũng không thấy làm sao động tác, liền cả người vội vàng quẹo trái, tay phải bên cạnh hơi hơi sáng ngời, đó là chùy sáng ngời ra băng tuyết độ sáng.

Trệ nô con mắt hí một chút, nộ khí chợt thả, không hề sống chết mặc bây, thân thể cường tráng nhanh như hồ điệp vờ môi lao đến.

Lúc này, phi tuyết vẫn còn tiếp tục, chùy thượng quang ánh chiếu ra mười phần chói mắt hào quang. Còn không có phản ứng kịp Sở Tài như trước khuôn mặt hưng phấn, cao cao nâng tại đỉnh đầu còn không có đánh xuống tới củi lửa gây gộc vẫn còn ở thiếu đốt, xuất bùm bùm đùng đùng thanh âm, cùng với mờ nhạt ánh lửa.

Ánh lửa chiếu rọi tại trên mặt của Hắc y nhân,

Đôi tròng mắt kia sẫm lấy nhân nhạt lam sắc.

Nếu như Sở Phong thấy được đôi mắt này, hắn đại khái có thể đoán được này thân phận Hắc y nhân. Chỉ là rất tiếc, bây giờ Sở Phong mới vừa từ Hắc y nhân đánh trúng phục hồi tinh thần lại, ổn định lại thân hình, cau mày nhìn kia hai người thiếu nữ an ủi.

Cửa phòng bị giải khai, không hề có người ngăn cản, tuyết quang chiếu rọi tiến nhập gian phòng, tại cộng thêm trong phòng Tiểu Hóa lô ánh sáng, Sở Phong hai mắt rất cực thích ứng nơi này ánh sáng cường độ, thấy được hai người thiếu nữ thân ảnh.

Bị kêu là Phú Quý tiểu nha hoàn tựa hồ mười phần sợ hãi, núp ở giường trong góc, trong tay nắm thật chắc chắn, mền, về mặt thất kinh.

Kia Hà Nhuận Chi cũng đã đứng dậy, bạch sắc bên trong đơn vô pháp hoàn toàn che đầy kín nàng đã dục lung linh tư thái, hơn nữa, cũng tương sắc mặt nàng làm nổi bật càng thêm tái nhợt một ít.

Hà Nhuận Chi cầm lên bên cạnh y phục, hai tay run rẩy rồi lại kiên định vì chính mình mặc vào.

Ngoài phòng, trệ nô nhanh lại ẩn chứa cường đại bạo lực thân hình chân khai tầng tầng phi tuyết, rồi lại tại hạ một khắc, dừng một chút.

Bởi vì hắn bỗng nhiên nhìn thấy, kia cái Hắc y nhân trong tay chùy thay đổi phương hướng, lưỡi dao sắc bén bị thu hồi, chùy chuôi bị coi như vũ khí, đâm về Sở Tài trắc eo.

Chùy có thể giết người, về phần chùy chuôi, nhiều nhất là làm cho người ta đạt được một ít huyết ứ dấu vết, hơi hơi đau một chút mà thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trệ nô là kinh nghiệm sa trường nhân. Bất luận là loại kia ngàn người vạn nhân lẫn nhau tàn sát hỗn loạn chiến tranh, hay là trên giang hồ người tới ta đi đơn đả độc đấu, trệ nô đều trải qua không ít, thậm chí có thể nói rất nhiều.

Cho nên hắn rất tỉnh táo, cũng rất thanh tỉnh. Nhưng hắn sẽ rất ít cảm thấy hưng phấn, cũng mười phần minh bạch hưng phấn hội mang đến cho mình tính tai nạn hậu quả.

Sở Tài là hắc tiểu chủ tử, nhưng đồng thời, cũng là hắc cần hỗ trợ bồi dưỡng nhân.

Nhân tại phát triển trên đường cũng không phải chỉ hữu thuận buồm xuôi gió, đôi khi, té bị thương một phát, hoặc là bị người chọc thương một đao, đều là mười phần chuyện cần thiết tình.

Trệ nô gia hương có một câu tục ngữ, không có mất qua móng trước con ngựa không tính chân chính lớn lên. Có lẽ, đối với hắc tiểu chủ tử mà nói, dạ vãn, chính là để cho hắc học ngã một lần hơn một chút cơ hội.

Hắc tương chính mình độ thả chậm, còn bảo tri đi cứu Sở Tài thân hình, cũng đã tản đi tám phần khí thế.

Trệ nô nhìn nhìn kia cái Hắc y nhân, Hắc y nhân cũng hơi hơi ngược mắt, nhìn hắc một cái.

Hai cái đều là rất người có kinh nghiệm, tuy trong cả đời lần đầu tiên gặp nhau, nhưng chỉ bằng một ánh mắt, tựu đầy đủ thăm dò ý nghĩ của đối phương, vì vậy đạt thành một loại rất đơn giản lại kiên định ấn ý.

Hắc y nhân tương chùy chuôi ra bên ngoài nhất đưa, đâm vào Sở Tài bên trái eo bụng trong đó.

Sở Tài trong cổ họng xuất một tiếng "Ách ——" rên rỉ, cả người đón tại nơi này, cùi lử gây gộc rời khỏi tay, rơi xuống ở phía trước trong đồng tuyết, ngọn lửa dần dần nhỏ đi, dập tắt, hóa thành một mảnh yên trần.

Trệ nô xông lại, nắm tay phải đột nhiên đánh ra, thẳng đến ngực của Hắc y nhân.

Hắc y nhân tại cực khoảng cách ngăn ở trong vận người, để cho lồng ngực của mình tránh đi Mãnh Hổ Xuất Lung này đồng dạng thế công, nhưng hắc mặc dù thế nào nỗ lực, cũng không cách nào hoàn toàn tránh ra bên cạnh thân thể.

Một tiếng trầm đục, trệ nô nắm tay đánh vào Hắc y nhân vai trái.

Nhưng này cũng không có tạo thành Hắc y nhân thân hình đình trệ, hắc thậm chí không có quá nhiều chần chờ, bước chân lập tức đi theo mà lên, lách qua trệ nô phương hướng, linh hoạt vượt qua tường viện, rất nhanh liền biến mất ở trong gió tuyết.

Trệ nô tiến lên nửa bước, trợ giúp bụm lấy chính mình trái eo, thân hình lay động Sở Tài.

Bên cạnh sân nhỏ đặng hoa sáng lên, hiển nhiên là đã nghe được bên này rối loạn, nhao nhao choàng áo ngoài đến xem.

Sở Phong đi ra, thấy được nửa ngồi tại nơi này Sở Tài, không khỏi cả kinh, vội vàng xông lên trước tham xem.

"Không có gì đáng ngại, người kia lấy đao chuôi cho hắc thoát cái." Trệ nô nói.

Có thể nghe ra trệ nô trong lời nói trấn định, Sở Phong tựa hồ cũng bị lây nhiễm một ít, từ rồi mới khản trương tâm tình bên trong hòa hoãn lại. Hắc cũng ngồi xổm người xuống, nhìn Sở Tài nhẹ nhàng nhếch miệng biểu tình: "Như thế nào đây?"

Sở Tài "Híz-khà zz hí-zzz ——" mút lấy khí lạnh, khuôn mặt một chút vận vẹo lên, nhịn không được trả lời một câu: "Cái gì gọi là không có gì đáng ngại! Người bị chọc một chút thử một chút, đau chết!"

"Còn có thể kêu gào đau, xem ra đích xác không có trở ngại." Sở Phong cười vỗ vỗ bờ vai của hắc.

"Chuyện gì xảy ra! Đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Bên cạnh sân nhỏ Thái Học môn sinh tụ tập qua, cách cao cỡ nửa người tường viện dẫn theo đèn lồng, có chút hoảng hốt hỏi.

"Có cái tiểu tặc muốn trộm đồ vật, đã bị dọa chạy." Sở Phong đứng dậy, đến gần những Thái Học đó sinh, "Chúng ta cũng là nghe được động tĩnh về sau chạy tới, tiểu tặc kia xem mọi người giờ được cảm gây, cũng liền chạy nhanh chạy mất. May mà không có ai bị thương."

"Tại sao không có nhân bị thương! Ta không phải là thương binh đi!" Sở Tài huy vũ lấy cánh tay của mình biểu thị kháng nghị.

"Đều làm khai!"

Cửa sân bị đá văng, một nhóm quan binh vọt vào. Vì người kia nhìn lướt qua trong nội viện nhân vật, không nói hai lời, mệnh lệnh những người khác ở trong viện chờ đợi, chính mình trực tiếp liền vọt vào trong phòng.

Sở Phong nhìn nhìn kia lĩnh trắng xám vừa lo lắng khuôn mặt, nội tâm không khỏi nghĩ lấy: Xem ra chính mình đoán không sai, bên trong vị Hà Nhuận Chi kia quả nhiên không phải là người bình thường. Chỉ là không biết là Hoàng Thân Quốc Thích, hay là cái nào đó thế gia đại tộc huyết mạch. . .

Kia lĩnh chắc là hỏi rõ ràng một ít đồ vật, rất nhanh đi vòng vèo xuất ra, an bài nhân thủ tìm kiếm kia Hắc y nhân tung tích.

Ánh mắt của hắc nhịn không được tại Sở Phong bọn người trên thân lần nữa dạo qua một vòng, trong miệng lão luyện phân phó lấy: "Lão Trương, đại người của người dọc theo dấu chân đi tìm. Hiện tại tuyết dày, kia Hắc y nhân chạy trốn dấu chân không có khả năng hoàn toàn biến mất. Khử thông báo

mấy phiến cửa cung, bất luận kẻ nào cũng không chuẩn thả ra. Phân thành bốn đoàn người hướng bốn phương tìm kiếm, có tin tức lập tức hồi báo!"

Dứt lời, hấn lại đi về hướng bên tường gom góp tới Thái Học môn sinh, cao giọng nói: "Chư vị lang quân, hôm nay kẻ trộm sự tình vẫn còn ở đuôi bắt, kính xin chư vị từng người trở về phòng, để tránh lại xảy ra chuyện gì."

"Chúng ta cũng có thể giúp đỡ." Có người gào to một câu, một số người hòa cùng lấy.

Lĩnh khinh thường nở nụ cười một chút, về mặt này tự nhiên ẩn giấu tại trong đêm tối: "Chư vị lang quân dừng mãi chỗ tại hạ tự nhiên là biết, nhưng không nói đến đây là tại ở dưới thuộc bốn phận sự tình, hơn nữa chư vị lang quân thân phận quý trọng, vạn nhất xảy ra sự tình tại hạ đâu đảm lượng khỏi? Hơn nữa kia kẻ trộm trong tay có hung khí đã thương người, hiện giờ đã có một vị lang quân bị thương, chư vị chẳng lẽ cũng muốn vãi bỏ phía sau trần sao?"

"Ta không có. . ."

Sở Tài phản ứng kịp những lời này là đang nói bản thân hấn, nhất thời không khỏi cảm thấy hết sức mất mặt, vừa định giải thích một câu cũng không có bị thương, đã bị trệ nô trùng điệp đề xuống bờ vai.

Sở Tài này mới ý thức tới cái gì, vội vàng đem câu nói kế tiếp nuốt vào bụng.

"Người cũng biết xảy ra sự tình đảm đương không nổi sao? Kia vì sao Thái Học này trai bỏ hội chạy vào kẻ trộm tới! Chuyện này nếu là truyền đi, đừng nói trên mặt của người không có quang, chúng ta đều đi theo mất mặt được! Người này thù vạ lại là như thế nào làm được!"

Thái Học sinh thân phận cũng không đồng dạng, thời điểm này chất vấn khỏi những cái này thù vạ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Kẻ trộm là như thế nào tiến vào, đến cùng là thân phận gì, tại hạ hiện tại không bắt được nhân, không dám lung tung nói chuyện." Kia lĩnh vác tại sau lưng hai tay nhanh nắm lại, đè nén cơn giận của mình, "Ta hiện tại chỉ biết một việc, này cảnh tối lửa tắt đèn, nắm lên người đến e rằng cũng không nhẹ nhõm. Này của ta chút thù hạ đều là người thô kệch, chư vị lang quân tuy cao quý, có thể bọn họ chưa hẳn nhận ra toàn bộ. Trong chốc lát nếu là nắm lên người đến nếu là bắt lộn, cử động nửa thô, chẳng phải là hai bên cũng không thống khoái? Mọi người kính xin tản đi a, từng người trở về phòng, việc này tại hạ nhất định sẽ cho mọi người một cách nói được!" Này lĩnh cao giọng nói qua, thanh âm không giận tự uy.

Trong chuyện này ẩn hàm tức giận, mọi người ở đây tự nhiên có thể nghe ra. Tuy nói Thái Học môn sinh không khỏi trong lòng có chút kinh ngạc, thậm chí mơ hồ tức giận, không rõ mấy cái này xưa nay đối bọn họ một mực cung kính bọn thị vệ, tại sao lại đột nhiên như thế cả gan làm loạn. Nhưng rốt cuộc thư sinh cuối cùng là sợ hãi trong tay có vũ khí người, thời điểm này không đau không ngứa nói chút "Có gì đặc biệt hơn người" "Như không phải là các người bỏ rơi nhiệm vụ, làm sao có chuyện đêm nay" "Nếu là chúng ta thật sự xảy ra chuyện gì, các người có thể chết tốt lắm xem" các loại lời nói, về sau liền cũng dần dần tản đi.

Thị vệ lĩnh sắc mặt hết sức khó coi, không một lời xoay người lại, coi như nghe không được những cái kia thanh âm.

Hấn đi đến Sở Phong đám người bên cạnh, mục quang tại ba người trên mặt theo thứ tự lướt qua, ôm quyền, nói: "Tại hạ Dương Thế Phong. Ta thỉnh điện. . . Trong đó hai vị Thái Học sinh nói rồi mới sự tình, tối nay nhiều hơn tạ các người, bằng không thật sự không biết muốn ném vật gì. Nhưng các người dù sao cũng là lúc ban đầu tiếp xúc đến người kia kẻ trộm nhân, không biết có thể hay không phối hợp một chút, trả lời một vài vấn đề, chúng ta bắt lên có lẽ cũng có thể dễ dàng chút."

"Đương nhiên! Kia cái tiểu tặc, vậy mà thừa dịp ta không chú ý cho ta thoáng cái! Đợi bắt hấn trở lại, ta nhất định phải trả trở về!" Sở Tài bùm lấy trặc eo đứng dậy, trên mặt có tức giận bất bình về.

"Bên ngoài quá lạnh, chúng ta. . . Tại hạ khứ ba người trai bỏ bên trong quấy rầy một chút tốt chứ?" Dương Thế Phong đối Sở Phong mấy người vẫn rất khách khí, cũng không có trận đánh lúc trước Thái Học sinh thời loại kia lạnh lùng ngôn từ.

Sở Tài tự nhiên đáp ứng, bùm lấy eo một mặt mắng một mặt nhe răng nhếch miệng hướng trong phòng của mình đi, trệ nô muốn đi đỡ, lại năm lần bảy lượt bị hấn đẩy ra.

"Chưa tính là bị thương a! Tuyệt đối không tính được! Chỉ là sắc trời quá mờ, ta nhất thời không có thấy rõ cái thằng kia động tác, cho nên không cần thận chính mình đánh lên đối phương chuôi đao mà thôi! Tiểu tặc kia tuyệt đối không có cái gì năng lực, hấn kỳ thật không đã thương được ta đấy!" Sở Tài mạnh miệng nói.

Trệ nô trầm mặc sờ chút một chút bếp lò, trong phòng nhiệt độ điều chỉnh sơ qua ấm áp chút, nhi cũng không ngồi xuống, đứng ở nơi đó, nhìn nhìn Dương Thế Phong mờ miêng: "Vay kẻ trộm vóc người cao gầy, rất gầy, động tác rất nhanh. Cầm trên tay không phải là đao, là chùy, đao găm chế tác rất tốt, chùy chuôi trên có găm vân vân. Hấn vai phải trúng ta một quyền, xương cốt hấn là không có việc gì, thế nhưng sẽ có vết ứ động."

Hấn mới mở miệng, tất cả mọi người sừng sốt một chút.

Dương Thế Phong vội vàng đứng lên, gọi tới thủ hạ của mình, tương trệ nô rồi mới đối kia kẻ trộm miêu tả truyền đạt hạ xuống.

Lúc hấn quay lại thời điểm, trệ nô đã một lần nữa làm lên tới tứ chức vụ. Hấn tương một bình nước ấm nóng lên, mặt không biểu tình nhất nhất ngược lại cho mọi người.

"Vị huynh đài này. . . Là ngài tới tở?" Dương Thế Phong lần nữa đánh giá một chút trệ nô y phục dưới mạnh mẽ thân hình, hấn cũng là nhập ngũ nhiều

năm người, tự nhiên có thể cảm nhận được ẩn chứa trong đó lực lượng.

Người như vậy, tại sao lại cam tâm cho người khác làm tôi tớ? Đây là Dương Thế Phong vô pháp suy nghĩ cẩn thận sự tình.

"Đúng á, hần gọi trệ nô." Bởi vì bị trệ nô đâm phá, sắc mặt Sở Tài có chút không tốt, ghét bỏ hừ một tiếng, mút một ngụm nước ấm, lại nhin không được đưa tay xoa xoa chính mình trắc eo, nói, "Tiền căn hậu quả gì gì đó, ta giảng cho người nghe a. . ."

Nói qua, Sở Tài liền đem những gì mình biết hết thảy đều nói ra, lại còn tại chính mình làm sao dùng mãnh phi thường cầm lên củi lửa gây gộc, huy vũ lấy vũ xuống hình dung trên dưới đủ công phu.

"Ách. . . Cái kia, là ai vừa bắt đầu hiện kia kẻ trộm đây này?" Dương Thế Phong có chút chịu không nổi Sở Tài "Thân thiện", vội vàng thừa dịp hần mặt mày hớn hở trong khe hở xen vào một câu hữu dụng.

Sở Phong nhìn thoáng qua trệ nô.

"Ta nửa đêm lên đền củi lửa, nghe được bên ngoài có chút động tĩnh, liền ra bên ngoài nhìn nhìn." Trệ nô mười phần ngần ngại trần thuật một câu, liền không hề ngôn ngữ.

Sở Phong cười cười, nói tiếp: "Ta bị cửa sổ mở ra gió lạnh thổi tỉnh, liền cũng đứng dậy đến xem. Thấy được kia hắc ý tứ cạy mở cửa phòng vào phòng cùng với trệ nô cùng nhau xông ra ngoài. Đứng rồi, rồi mới trong phòng quá đen, ta cũng thấy không rõ cái gì. Kia Hắc y nhân đến cùng có hay không trộm đi vật gì? Vị Hà Nhuận Chi kia nào lang quân như thế nào? Còn có vị kia tiểu bộc, đều không có chuyện gì a?" (.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Khảo hạch

"Chuyện tôi nay, nhiều hơn tạ mấy vị, nhất là Sở lang quân."

Trong phòng âm áp như xuân, chỉ là bởi vì nhiều người chút, vì vậy hiện ra vài phần chen chúc.

Sắc trời đã chuyển hướng sáng ngời, phi tuyết cũng đã dừng lại.

Đây là ngày hôm sau lúc sáng sớm, sắc mặt Hà Nhuận Chi hơi có vẻ tiêu tụy cùng trắng xám, khóe miệng nhưng như cũ mang theo tiểu ý, có một loại cứng cỏi mỹ cảm.

Nữ tử mặc nam trang, nguyên bản tự tự nhiên mang lên một loại hơi có vẻ yếu ớt cảm giác, hiện giờ kinh lịch đêm qua sự tình, mục chỗ và chỗ, loại này yếu ớt cảm giác cũng liền càng rõ ràng.

"Tất cả mọi người là láng giềng nhà, giúp đỡ lẫn nhau bận rộn cũng là nên." Sở Tài là trong phòng trong những người này, duy nhất nhìn không ra đối phương thân nữ nhi sự thật này gia hỏa. Hần cười hi hi an ủi: "Như vậy kẻ trộm, nếu để cho hần thật sự được một lần tay, còn không biết ngày sau còn muốn tới bao nhiêu lần nhà. Hôm nay trộm các người nơi này, ngày mai không thiếu được muốn trộm được chúng ta kia. Tuy nói chúng ta bọn người kia cũng có thể tự bảo vệ mình, kẻ trộm nếu là dám tới không thiếu được muốn đem hần đánh gục xuống. Có thể là như vậy can rõ, trộm được Thái Học trai bỏ, thật sự là một kiện để cho mọi người rất giận phần, để cho Thái Học sinh cùng chúng ta viện họa trên mặt không ánh sáng sự tình."

Sở Tài tuy bên hông có thương tích, nhưng cũng không có cái gì trở ngại, từ lúc ban đầu nghe răng nhếch miệng một lát tri hoãn sau đó đi tới, cả người liền đắm chìm tại rồi mới kia tốc độ ánh sáng thế giới trong, hưng phấn như một hài tử.

Bất quá nói lại, hần nguyên bản cũng chính là đứa bé.

"Các người mới vừa có không có nhìn một cái? Ném đi vật gì không có?" Sở Tài quan tâm mà hỏi.

Hà Nhuận Chi lắc đầu, nụ cười trên mặt nhẹ nhàng nhàn nhạt: "May mắn mà có mấy vị, cũng không có ném đồ vật."

Sở Phong ngồi ở Hà Nhuận Chi đối diện, nhìn nhìn cặp mắt kia trong nổi lên rung động, cảm lấy trong tay trà nhẹ nhàng mút một ngụm, nội tâm suy nghĩ lấy một ít đồ vật.

Trệ nô trầm mặc như trước đứng ở một bên. Hần thế đứng xưa nay cùng tầm thường tôi tớ bất đồng, không có loại kia nhắm mắt theo đuôi hoặc là

khúm núm nịnh bợ nịnh nọt, ngược lại càng giống là đời sau điện ảnh và truyền hình tác phẩm bên trong loại kia bảo tiêu hương vị, kiên cường, lạnh lùng, chuyên nghiệp, mặc dù không có từng giây từng phút cao ngất đáng người, lại giống như tòa núi cao, một mực mang cho quanh mình mọi người một loại chèn ép cảm giác.

"Lúc ấy nếu không phải Sở Phong lang quân lập tức xông tới, còn không biết kia kẻ trộm muốn làm xảy ra chuyện gì tới ni" bị gọi là Phú Quý tiểu nha hoàn sớm đã thay xong tiểu bịch thô áo gai phục, tóc bị đơn giản buộc lên, thời điểm này vì mọi người lấp đầy nước trà.

Phú Quý lúc nói chuyện thanh âm như trước có chút mờ mờ run rẩy, rất rõ ràng là bị sợ hãi. Dù sao cũng là hai cái yếu đuối nữ lưu, đột nhiên xuất hiện phát sinh loại chuyện này, trong lúc nhất thời bình tĩnh không được cũng là rất bình thường.

Ngoài phòng ồn ào náo động từ nửa Dạ Hiểu mới tụ tập, Bồi hồi, tới hiện giờ, đã dần dần tản ra, phai nhạt hạ xuống.

Nhưng là tẻ thanh âm như trước thình thoảng truyền vào, binh sĩ hồi báo thanh âm, ra mệnh lệnh đạt thanh âm, tiếng bước chân, trầm trọng giày quan dẫm nát tuyết địa thanh âm... Rất nhiều đông Tây Hóa tác âm lẫn truyền vào, cách đóng chặt cửa sổ có lẽ sẽ không rất rõ ràng, lại bởi vì lúc trước đã trải qua chuyện như vậy, cho nên vạn phần chân thật truyền vào Hà Nhuận Chi trong lỗ tai.

Đôi khi, nàng thậm chí sẽ được mà ra thần, sau đó tại trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại.

"Thật sự là... Chưa bao giờ trải qua bức này sự tình, bị sợ đến, chứ vị không muốn bị chê cười mới tốt." Hà Nhuận Chi một mực vuốt vuốt trong tay trà chén nhỏ, loại kia ấm áp xúc giác cho nàng một ít an ủi.

"Sợ cái gì, có chúng ta ở đây. là lại đề ta đánh lên kia cái tiểu tặc, ta nhất định..." Sở Tài huy vũ lấy hai tay, đầy trong đầu nghĩ đều là chính mình làm sao cũng cường đạo đại chiến ba trăm lần hợp hành động vĩ đại.

Sở Phong ho nhẹ một chút, Sở Tài mới ý thức tới cái gì, thè lưỡi, dừng lại tiếng động.

"Đích xác đều là lần đầu tiên gặp loại chuyện này, bị kinh hãi đến rất bình thường. Không đối gạt nhị vị, ta hiện tại cũng hiểu được nghĩ mà sợ." Sở Phong cười êm tai nói tới, hần trương chính mình âm điệu âm lượng bảo trì tới trình độ nhất định, để cho người nghe cảm thấy hết sức thoải mái, an tâm.

"Sở Phong lang quân nhất định là đang nói đùa." Phú Quý nói, "Lúc trước ta là xem vô cùng rõ ràng, Sở Phong lang quân là người thứ nhất xông tới a, nếu như không phải là bởi vì bộ dạng như vậy hù đến kia kẻ trộm, để cho kia kẻ trộm chạy nhanh chạy trốn, hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi a."

"Ừ, mẫu... Phú Quý nói không sai." Hà Nhuận Chi một đôi Thu Thủy tiến đồng tử nhìn về phía Sở Phong, kia trong con ngươi có một chút tâm tình tại lưu chuyển lên, "Sở Phong huynh đích xác mười phần dừng cảm, kia kẻ trộm rõ ràng bị hần hù đến, cho nên mới lập tức vọt tới... Chỉ là làm hại Sở Tài huynh đệ bị thương, trong nội tâm của ta mười phần băn khoăn... Nếu có chuyện gì tình ta có thể làm, các người nhất định không nên khách khí mới tốt."

Sở Tài nghe vậy vội vàng nói: "Trên người ta đầu xem như cái gì thương ni một chút cảm giác cũng không có chứ, cũng chính là lúc trước không cần thận gặp kia kẻ trộm nói, cho nên mới đau một hồi. Hiện tại đã được rồi, không cần lo lắng."

"Bất kể thế nào thuyết, chung quy cảm ơn các người." Hà Nhuận Chi nghiêm túc nói.

Sự tình như vậy coi như là hạ màn, Dương Thế Phong về sau đi tới nói một chút tình huống, đối phương bước chân tại vượt qua một cái hẻm nhỏ, liền tại nước bùn bên trong biến mất, bây giờ nhìn lại tìm không được quá nhiều manh mối. Trực tiếp cứ như vậy buông tha cho tìm kiếm thật cũng không thể năng, rốt cuộc thân phận Hà Nhuận Chi rất không đồng dạng, nhĩ đêm qua cái gọi là "Kẻ trộm" ... Chân chính biết được Hà Nhuận Chi thân phận nhân, đương nhiên sẽ không cảm thấy chuyện này là cái gì trùng hợp.

Sự tình rất phức tạp, cũng rất trọng đại, cho nên Dương Thế Phong biểu tình có chút âm trầm, từ đêm qua vừa mới tiếp xúc đến chuyện này thì tựa như này.

Hần trương tình huống nơi này trước tiên cáo tri trong nội cung, rất nhiều người cũng bị từ trong lúc ngủ mơ kêu lên, càng ngày càng nhiều nhân tại lúc ban đầu kinh hãi qua đi phục hồi tinh thần lại, càng ngày càng nhiều mục quang cùng áp lực cũng đều tụ tập đến hần nơi này.

Một đêm này đến nay, hần đã cùng thuộc hạ của mình phát ba lần tính tình, thậm chí còn đập một người thuộc hạ bờ mông. Thế nhưng trước mặt công chúa điện hạ, Dương Thế Phong cũng không dám biểu lộ ra quá nhiều tâm tình.

"Sự tình vẫn còn ở điều tra, chỉ là bắt người chuyện này, e rằng phải cần một khoảng thời gian cố gắng." Dương Thế Phong đoán đo lấy biểu lộ chừng mực, một phương diện, hần thời khắc ghi khắc lấy chính mình chỗ đối mặt là công chúa điện hạ, một mặt khác hần lại phải không thể nào quên, thân phận công chúa điện hạ là giữ bí mật, là không thể bộc lộ ra, cho nên, Dương Thế Phong cả người đều bảo trì một loại câu nệ rồi lại không thể quá mức cung kính thái độ, cộng thêm hần miễn cưỡng cười vui vẻ mặt biểu tình, cả người liền hiện ra vài phần không hiểu vui mừng cảm giác.

"Không quan hệ, chậm rãi tìm. Không nói Đông Kinh thành lớn như vậy, tựu chi cần là Thái Học người ở bên trong cũng không ít, đối phương hiện giờ nhất định lẫn lộn rất sâu, muốn tìm ra đương nhiên sẽ không quá dễ dàng, những ta này đều là minh bạch, không cần lo lắng." Hà Nhuận Chi cũng một mực bảo trì thanh tĩnh, hần nhìn lấy tại đây dạng trời đông giá rét, Dương Thế Phong thái dương dần dần chày xuống mờ mờ, đương nhiên minh bạch hần khăn trương tại sao mà đến.

Vì vậy Hà Nhuận Chi cười cười, tiếng nói tuy như trước đề thấp có chút "Thô kệch", nhưng là dẫn theo chút nguyên do ôn hòa: "Dương Đại Nhân một đêm này vì chúng ta việc làm, chúng ta đều là đề ở trong mắt. Dương Đại Nhân ngài là tận chức tận trách, điểm này, ai cũng vô pháp phản bác. Bất luận

nói như thế nào, may mắn mà có hai vị Sở lang quân tương trợ, còn có Dương Đại Nhân tới kịp, mới không có để cho sự tình tiến thêm một bước phát triển, kia kẻ trộm cũng không có đắc thủ. Những cái này tự nhiên là chur vị công lao."

Dương Thế Phong nghe vậy như được đại xá, lời này ngữ bên trong âm thầm chỉ ra rất nhiều đồ vật, bất kể thế nào thuyết, coi như là thượng cấp thật sự trách tội hạ xuống, có công chúa điện hạ một câu nói như vậy, tội lỗi của hắn cũng có thể giảm bớt không ít.

Vì vậy nói lời cảm tạ, biểu hiện ra rồi lại không thể quá mức mang ơn, trên mặt hàm chứa vẻ cảm kích ứng, Dương Thế Phong lại tán dương vài câu Sở Phong, Sở Tài đám người, không thiếu được lại nhiều nhìn trệ nô vài lần, lúc này mới lui xuống.

Sắc trời đã dần dần rõ ràng, còn không có sáng rõ, lại đã đến nên xuất phát khứ điểm danh thời điểm.

Sở Phong nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, đứng dậy thi lễ, chuẩn bị rời đi.

"Sở Phong huynh hôm nay còn muốn đi viện họa sao? Phát sinh chuyện lớn như vậy, này suốt cả đêm lại không sao cả nghỉ ngơi, xin phép nghỉ một ngày hẳn là không có liên quan a?" Hà Nhuận Chi cũng đứng dậy, hỏi.

"Hôm nay sợ là không được." Sở Phong mỉm cười trả lời, "Có chút chuyện cần phải làm. Ngược lại là Sở Tài có thể nghỉ ngơi, nếu như Hà huynh có chuyện gì, cũng có thể trực tiếp tìm hắn. Đừng nhìn Sở Tài tuổi không lớn lắm, nhưng làm lên sự tình tới cũng thật là có bộ dáng."

Đêm qua chuyện đã xảy ra, Hà Nhuận Chi nơi này đã bị ba tầng trong ba tầng ngoài vây lại, lại có Dương Thế Phong từ bên trong thủ hộ, lại xảy ra vấn đề gì tính khả năng tự nhiên là rất nhỏ.

Nhưng Sở Phong đại khái có thể đoán ra nữ hài tử bây giờ tâm tư, đối phương hai cái coi như là thân phận thế nào tôn quý, cũng rốt cuộc chỉ là mười lăm mười sáu tuổi nữ hài tử. Đã trải qua đại sự, nhất là như vậy kinh hãi sự tình, tự nhiên là không thích tự mình một người ở lại đó, cần phải có nhân bồi bạn mới tốt.

"Không sai không sai! Ta Phong ca nhi hôm nay muốn đi viện họa cuộc thi, nếu là có chuyện gì cũng có thể trực tiếp nói với ta, không cần lo lắng." Sở Tài vội vàng nói.

"Vây đi trước đã cảm ơn." Hà Nhuận Chi gật đầu cười, lại không khỏi có chút tò mò, "Sở Phong huynh nói là muốn đi viện họa cuộc thi sao? Lúc này là khảo thi cái gì? Tầm thường lời bình hẳn là tại đầu năm a? Tựa hồ còn có một đoạn thời gian."

"Ta cùng với bọn họ có chút bất đồng..." Chuyện này ngược lại không cần giấu diếm cái gì, Sở Phong mỉm cười giải thích một chút, "Lúc trước họa khoa cuộc thi thời điểm, ta họa tác kỳ thật là không đủ tư cách. Hay là quan gia khai ân, thả ta một con ngựa, để ở dưới đi trước tại viện họa trung học tập, nhi sau lại một lần nữa khảo hạch một phen. A, nếu như hôm nay thất thủ, về sau tại hạ cũng không cách nào lại tại viện họa ở lại."

Hà Nhuận Chi nghe vậy không khỏi mở to hai mắt nhìn, che miệng nói: "A! Nguyên lai người chính là Sở Phong đó sao! Ta đã nói cái tên này có chút quen tai, nguyên lai người chính là 'Làm hoa trác mạo' Sở Phong sao?"

Sở Phong cười nói: "'Làm hoa trác mạo' chính là Độc Cô Tín, cũng không phải là tại hạ."

Theo như lời hắn chính là làm hoa trác mạo điển cổ, Hà Nhuận Chi không khỏi mỉm cười: "Sở Phong huynh từng tại phiên lâu một đêm thành danh, ta nghe nói qua, lúc ấy nếu không phải họa khoa cuộc thi thì ra chút sai lầm, cũng không có khả năng thất thủ. Hiện giờ bức này khảo hạch, đối Sở Phong huynh e rằng đều là một bữa ăn sáng sự tình. Chỉ là bởi vì đêm qua sự tình, nhầm trúng Sở Phong huynh không có nghỉ ngơi tốt, thật sự là xin lỗi."

"Kẻ trộm sự tình không có quan hệ gì với Hà huynh." Sở Phong mỉm cười, "Vây tại hạ liền đi trước cáo từ, về phần cuộc thi sự tình, liền mượn Hà huynh cát ngôn."

Hà Nhuận Chi gật gật đầu, đưa mắt nhìn Sở Phong rời đi.

Nàng xem thấy Sở Phong đi ra cửa phòng, không khỏi nghĩ khởi lúc trước trong bóng đêm kia cái đoạt môn mà vào thân ảnh, loại kia thủ hộ cảm giác an toàn để cho trong lòng của nàng hơi động một chút...

Một tia chưa bao giờ có tâm trạng gọn sóng tại thiếu nữ trong lồng ngực tuôn động, chỉ là lúc này, xuất thân cao quý chính là thiếu nữ còn chưa ý thức được đây là cái gì, chỉ là nội tâm không tự chủ được nghĩ đến: Về sau nếu là có thể thấy nhiều hắn mấy lần là tốt rồi.

...

...

Ném lại khai thiếu nữ ôm ấp tình cảm cùng tưởng tượng, cũng không thêm nghĩ nữa trong đêm qua kia cái thân phận Hắc y nhân cùng mục đích.

Gần như một đêm chưa ngủ Sở Phong đi đến viện họa, Sở Phong nhìn nhìn sơn thủy trong nội viện dày đặc tuyết động, cùng với kia cái tại mái hiên dưới chờ đợi thân ảnh của mình, không khỏi phát ra một tiếng hơi hơi thở dài.

Hắn không thích những cái này bề lũ xu nịnh sự tình, thế nhưng là chính như câu kia "Người tại giang hồ thân thể đã không thuộc về mình" cách ngôn, rất nhiều chuyện không làm là không được. Nếu như còn không nghĩ như vậy nước chảy bèo trôi, ngược dòng mà lên đương nhiên gặp được trùng kích cùng ngăn trở, đây là mười phần bình thường sự tình.

Máy mà như vậy đủ loại, không cần tiếp tục thời gian quá dài...

"Ta vốn là muốn muốn đi Thái Học trai bỏ tìm được người rồi, lại nghe nói bên kia chuyện đã xảy ra. Xem sắc mặt của người tựa hồ cũng không có nghỉ ngơi tốt? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Trương Phụng Chi xa xa thấy được Sở Phong, giơ tay lên tiếng chào, đợi đến Sở Phong đến gần, mới đánh giá một phen, lại thấp giọng rất nhanh nói một câu, "Hôm nay cuộc thi sự tình không cần phải lo lắng, đã an bài thỏa đáng."

"Đa tạ Trương Đại Nhân." Sở Phong cũng thấp giọng đáp lại, gật gật đầu, đón lấy cười nói, "Ngược lại không có gì lớn sự tình, chỉ là có cái gian phòng tạo tác."

"Thái Học trai bỏ lại vẫn hội tiến vào kẻ trộm sao? Kia chẳng trách đem sự tình khiến cho lớn như vậy phát, nguyên lai mất mặt mới là chính yếu nhất sự tình." Trương Phụng Chi ha ha cười cười, nhìn nhìn đi ngang qua sơn thủy sân nhỏ lẻ tẻ quan viên, vỗ vỗ bờ vai Sở Phong, cười nói, "Ta tuy không ở tại chỗ, nhưng là đại khái có thể đoán được đêm qua là có cớ nào nhốn nháo hồ hết. Người không có nghỉ ngơi tốt, hôm nay cuộc thi tự nhiên sẽ đa thiếu có chút ảnh hưởng, bất quá ngược lại không cần lo lắng, vì người bình phán Triệu Nghệ Học là đức nghệ song hình lão tiền bối, tài nghệ của người đến cùng làm sao, hẳn đương nhiên là sẽ không dễ dàng nhìn lầm."

Chịu sâu thăm dò sau hỏi ảnh hưởng Sở Phong, nghe một câu này "Đức nghệ song hình", trong đầu không khỏi hiện ra mặt khác một trương gương mặt.

Sở Phong đương nhiên minh bạch Trương Phụng Chi thuyết ý tứ của những lời này, thời điểm này cười hòa cùng vài câu, cũng không nói thêm gì.

"Sở lang, Triệu Nghệ Học cho mời."

Một giọng nói truyền đến, Sở Phong tìm theo tiếng khứ nhìn, liền gặp được Triệu Nghệ Học vị kia tới tới, vì vậy không khỏi nhớ tới một chén kia rất có chút ý tứ nước trà.

"Là hiện tại muốn bắt đầu sao?" Trương Phụng Chi cười nói, "Đi, Sở lang, ta cùng người một đạo đi qua."

"Trương Đại Nhân, này... Không thích hợp a." Kia tới tới sắc mặt biến được có chút khó coi.

"Xét duyệt đội định chỉ khoa khảo thi, đây là toàn bộ viện họa, thư viện chưa bao giờ trải qua sự tình. Như thế khó gặp, chẳng lẽ không cho phép ta cái này hay kì gia hòa đứng ngoài quan sát sao?" Trương Phụng Chi mỉm cười, bước nhanh đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyền* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: First Blood

"Xét duyệt đội định chỉ khoa khảo thi, đây là toàn bộ viện họa, thư viện chưa bao giờ trải qua sự tình. Như thế khó gặp, chẳng lẽ không cho phép ta cái này hay kì gia hòa đứng ngoài quan sát sao?"

Trương Phụng Chi cười ha hả nói ra những lời này, mười phần tùy ý, rồi lại dẫn theo một ít trên cao nhìn xuống, là chuyện phải làm hương vị.

Người đối diện mặc dù cùng Triệu Nghệ Học quan hệ cho dù tốt, rốt cuộc cũng chỉ là một cái tới tới, nào dám cùng Trương Phụng Chi trực tiếp cứng đối cứng? Vì vậy bình tĩnh gương mặt nhìn Trương Phụng Chi một lát, cuối cùng cũng chỉ có thể thỏa hiệp hạ xuống.

"Chuyện này tiểu nhân e rằng làm không được chủ..."

"Không làm chủ được không quan hệ." Trương Phụng Chi ha ha mà cười cười, nhất phái ôn hòa, "Ta đi bái kiến một chút Triệu Đại Nhân vốn là điều nên làm, nếu như Triệu Đại Nhân cho phép, ta lại may mắn mặt dày tham gia náo nhiệt nhìn một cái, lại có cái gì không thể đâu này?"

Tôi tớ không dám nói nữa cái gì, khom người ứng, không thiếu được lại nhìn như trước nhân nhạ mỉm cười Sở Phong nhất nhãn, phía trước dẫn đường dẫn hai người hướng trường thi bước đi.

"Triệu Đại Nhân vì Sở Đại Nhân an bài một cái đặc thù sân bãi, nơi này là sơn thủy viện nhất thanh tịnh gian phòng, sẽ không chịu quá nhiều vô vị quấy nhiễu."

Tôi tớ mở cửa phòng, một cỗ nhân nhạ mùi nấm mốc theo đông phong tuần động nhi mơ hồ hiển hiện, cái bàn thượng bụi bặm trầm trọng, lò bôn trống không, không có nửa điểm củi lửa, tựa hồ có lẽ lâu đều không sử dụng.

Đây thật là Sở Phong chưa bao giờ có chủ ý tới sơn thủy viện góc hẻo lánh, toàn bộ gian phòng gần như không có cái gì lấy ánh sáng, hôn ám làm cho người ta cảm giác có chút áp lực.

Trương Phụng Chi hơi hơi nhíu nhíu mày, nhìn nhìn trên mặt bàn đã chuẩn bị cho tốt giấy và bút mực, cùng với tầng tầng lớp lớp bụi bặm, tiến lên phía trước, đánh giá một lát, bỗng nhiên hỏi một câu: "Nơi này trước kia... Là Vương Hi Mạnh gian phòng?"

Sở Phong nghe được một câu này, không khỏi sửng sốt một chút.

"Vâng, từ lúc Vương đại nhân sau khi rời khỏi, nơi này một mực tự nhiên rồi hạ xuống." Tôi tớ nói.

Sở Phong trong nội tâm nổi lên đủ loại nghi hoặc, Vương Hi Mạnh "Rời đi" là có ý gì, chẳng lẽ là hiện tại đã trắng niên mất sớm sao? Trước kia tại viện họa gian phòng, vì sao là như vậy quái gỡ hôn ám địa phương đâu này? Có phải được Huy Tông thưởng thức Vương Hi Mạnh, làm sao có thể chán nản đến tình trạng như vậy?

Hơn nữa, thỉnh hai người này Thuyết Khôi Vương Hi Mạnh ngữ khí cùng biểu tình, tựa hồ hơi có chút trong đó ẩn tình ở trong đó. Cũng không biết nơi này đến cùng phát sinh qua cái dạng gì chuyện xưa, lại dính đến cái dạng gì ẩn tình...

Những lời này, Sở Phong tràn đầy nghi ngờ, chỉ là nhưng bây giờ hỏi không ra.

Trương Phụng Chi phát ra một tiếng nhẹ nhàng thở dài, nhìn kia tôi tớ nhất nhãn, khẽ cười nói: "Triệu Đại Nhân tìm một chỗ như vậy để cho Sở lang cuộc thi vẽ tranh, tựa hồ hơi có chút dụng ý."

Kia tôi tớ tự nhiên minh bạch theo như lời Trương Phụng Chi chính là cái gì, thời điểm này lại mặt không biểu tình giả ngốc: "Triệu Đại Nhân vì tìm một nơi thanh tịnh đích thực là nhọc lòng, rốt cuộc chúng ta sơn thủy kịch bản thân nhân số tự không ít, nếu là Sở Đại Nhân về tranh thời điểm lại bị nhân quấy rầy, kia thật sự là rất chuyện không tốt."

"Ha ha." Trương Phụng Chi về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, tới trước bên cạnh bàn vì chính mình mài mực, đã viết một trương sơi.

"Trương Đại Nhân ngài..." Tôi tớ nhíu mày.

"Chợt nhớ tới nhân vật viện một sự tình, ta nhất thời ở chỗ này cũng bận rộn không ra, đành phải ghi mảnh giấy lần lượt trở về." Trương Phụng Chi mỉm cười, "Như thế nào, chút chuyện như vậy tình cũng phải quản sao? Các người sơn thủy viện quy củ ngược lại là khá lớn."

"Loại nhỏ không dám." Tôi tớ sắc mặt hơi đen, "Loại nhỏ cái này giúp Trương Đại Nhân đưa tới..."

"Ngài là Triệu Nghệ Học tôi tớ, nghe nói là từ trong nhà mang đến? Ha ha, trăm nghe không bằng một thấy. Ngài thân phận như vậy, ta nào dám làm phiền cùng ngài nha." Trương Phụng Chi cười ngôn thuyết, đi ra cửa khứ, tùy tiện kêu một cái đi ngang qua tôi tớ, phân phó tương sơi đưa đến sơn thủy trong nội viện.

Bất kể thế nào thuyết, thân phận Trương Phụng Chi còn ở đó, tầm thường tôi tớ cùng tiểu quan viên phải không dám kháng mệnh.

Tôi tớ sắc mặt càng khó coi. Lấy thân phận của hắn cùng năng lực, đã vô pháp tiếp tục ổn định lại toàn bộ cục diện, nếu như lại mặc cho Trương Phụng Chi tiếp tục nữa, rất nhiều đã an bài tốt sự tình e rằng sẽ bị lật tung, một ít kế hoạch cũng nhất định sẽ cùng sớm định ra mục tiêu lỗ mất dịp tốt.

Đây là hắn một cái nhỏ nhỏ tôi tớ vô pháp gánh chịu hậu quả.

"Phụng Chi sao? Lại đây tham gia náo nhiệt?"

Cười ha hả thanh âm mặc đi vào, tôi tớ nghe tiếng như được đại xá, hắn chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng là chờ đến chủ tử của hắn.

Triệu Nghệ Học mặt mũi tràn đầy ám áp chấp tay đi đến, đánh giá một chút trong phòng mấy người.

Sở Phong ba người vội vàng thi lễ, miệng nói "Đại nhân".

"Không cần giữ lễ tiết, không cần giữ lễ tiết." Triệu Nghệ Học đưa tay hư đỡ bọn họ đứng dậy, lại đánh giá một chút trong phòng bày biện, thở dài nói: "Vương đại nhân sau khi rời khỏi, nơi này tự nhiên rồi hạ xuống rồi, bây giờ nhìn lại cũng thật sự là đáng tiếc. Nếu như không phải là Sở lang muốn khảo thí trường học một phen, ta lên tuổi tác nhân nhất thời lại đều muốn không nổi cái chỗ này... Đúng rồi, Phụng Chi, ta nguyên bản tự suy nghĩ, người hôm nay chỉ sợ là sẽ đi qua nhìn một cái, chỉ là không nghĩ tới vậy mà tới sớm như vậy. Sở lang mặc dù là ta sơn thủy viện nhân, nhưng vẫn thụ nhiều người trông nom. Ta làm nghệ học, cũng muốn ở chỗ này thay Sở lang đa tạ người rồi."

Trong lời nói rõ ràng châm chọc, liền Sở Phong đều nghe ra.

Trương Phụng Chi ngược lại không nhanh không chậm, sửa sang lại mình một chút ống tay áo, cười ha hả mà nói: "Sở lang cùng ta cũng là rất có nguồn gốc, không biết Triệu Đại Nhân có hay không nghe nói qua. Lúc trước phiên lâu đêm hôm đó, ta cũng là bình phán nhất, nhất thời kinh hãi cùng Sở Phong ẩn ở vật họa tài hoa, về sau lại nghe nói hắn muốn khảo thí viện họa sự tình, nội tâm liền một mực nhớ kỹ. Ha ha, về sau lại phát hiện hắn là Phó Nhạc Hòa Phó đại nhân đồng môn sư đệ, mọi người quan hệ cũng không như thế nào xa xôi, lại cùng nhau quất mấy đốn tửu, dĩ nhiên là giúp nhau quen thuộc lên. Ài, nhắc tới cũng là Sở lang đưa nhỏ này quá mức quất cường chút, nói là thích sơn thủy, vì vậy họa khoa cuộc thi không nên báo sơn thủy

khoa. Ta khuyên qua hần bao nhiêu lần, hần cũng không chịu thỉnh. Ha ha, kết quả rơi xuống trong tay Triệu Đại Nhân..."

Trương Phụng Chi nói đến đây, hữu ý vô ý dừng lại một chút, cười tủm tỉm nhìn một chút Triệu Nghệ Học biểu tình, rồi mới nói tiếp: "Bất quá đây cũng là rất tốt sự tình, Triệu Đại Nhân là bách đại bất thể xuất nhân vật, thiên phú năng lực đều là thượng giai. Sở lang người có thể đi theo Triệu Nghệ Học học tập, tự nhiên là mười phần may mắn sự tình."

"Vâng, Trương Đại Nhân nói thật là." Sở Phong cười nhạt, hơi hơi cúi người hành lễ, "Mấy ngày nay tới giờ, Sở Phong được lợi không nhỏ."

"Sở lang là mình ngộ tính cao, thiên phú hảo, ta là không dám kể công." Triệu Nghệ Học thần nhiên nói, "Ta cũng một mực rất xem trọng Sở lang, người tuổi trẻ bây giờ, có thể như vậy sát quyết tâm tới vui đầu vẽ tranh đã không nhiều lắm, Sở lang còn có thể như thế, tuyệt đối là chuyện rất khó. Ta là rất coi trọng người. Chỉ bất quá..."

Triệu Nghệ Học tương câu chuyện vừa chuyển, thanh âm cũng hơi hơi nghiêm túc lên: "Bởi vì cái gọi là quốc có quốc pháp, gia có gia quy, mặc kệ chúng ta lên lút làm sao làm việc, đối những người khác có ý kiến gì không. Viện họa dù sao cũng là quan gia viện họa, rất nhiều thứ cũng không phải chúng ta chính mình có thể đủ quyết định. Tựa như cùng phen này xem kỹ đội định, là quan gia tuyển chọn xuất Sở lang ngày đó đã xác định xuống đồ vật, chúng ta những cái này làm xuống chúc, tự nhiên muốn cực kỳ chấp hành, tuyệt đối không thể qua loa cho xong. Nhị vị nói sao?"

Đối mặt với như vậy giọng quan, Sở Phong hai người tự nhiên không có gì hảo nói, đồng dạng hồi phục một ít văn chương kiểu cách mà thôi.

"Hạ quan lúc trước vẫn còn ở đàm tiếu, thuyết chúng ta viện họa, thư viện thành lập đến nay, tựa hồ còn chưa bao giờ gặp chuyện như vậy. Xét duyệt đội định, đến cùng nên làm sao thăm, lại có người phương nào định? Không biết quan gia có thể cho chỉ rõ? Ha ha, ta cũng là hiểu kỳ mà thôi, chắc hẳn chúng ta viện họa trong, giống như ta như vậy người tò mò cũng là không ít. Không biết Triệu Đại Nhân có thể hay không cho cái mặt mũi, sớm báo cho biết một tiếng, cũng cho ta năng giả trang chính mình bác học ra ngoài tuyên dương một phen đầu này?"

Trương Phụng Chi lời nói này nói xảo diệu, kỳ thật là tại âm thầm chỉ ra Triệu Nghệ Học: Người đừng lấy vì chuyện này người khác cũng không quản, không có ai nhìn chăm chăm. Chúng ta này nhất phái nhiều người thiếu ánh mắt nhìn đầu, nếu người là dám làm ra một chút có chỗ sơ suất, có vì hoàng mệnh sự tình, cẩn thận chúng ta thượng vờ tham gia người!

Triệu Nghệ Học tự nhiên có thể nghe được trong đó uy hiếp, hần sớm đã liệu đến sẽ có người tới hành động tai mắt, chỉ là không nghĩ tới Trương Phụng Chi sẽ đem sự tình làm được rõ ràng như thế. Vì vậy cười nói: "Trong đó đủ loại, quan gia đã chỉ rõ qua, ngược lại cũng không có cái gì đặc thù sự tình, chỉ bất quá cùng tầm thường họa khoa cuộc thi tương đồng, tùy ý mệnh đề về tranh là được. Về phần bình phán phương diện... A, Sở lang là chúng ta son thủy viện nhân, quan gia ý tứ là, cũng không cần có khó khăn, do bốn quan tự hành bình phán là tốt rồi."

Sở Phong nghe vậy đôi mắt cup xuống, lặng yên không một tiếng động nhìn Trương Phụng Chi nhất nhãn.

Trương Phụng Chi hiển nhiên đã biết những chuyện này, thời điểm này tại tay áo che dấu dưới tay trái làm cái an tâm một chút chó vội động tác, trên mặt nhưng không khỏi toát ra kinh ngạc tới: "Đúng là như thế sao? Ta còn tưởng rằng chung quy do mấy người cùng nhau bình phán ni ha ha, xem ra quan gia đối Triệu Đại Nhân tín nhiệm càng ngày càng tăng a. Chúng ta bực này tiểu nhân vật thật sự là theo không kịp."

Triệu Nghệ Học nghe vậy giả bộ cả giận nói: "Trương Đại Nhân lời này là có ý gì? Chẳng lẽ cho là ta bịa đặt sự thật, giả truyền thánh chỉ sao?"

"Lớn như vậy chịu tội, hạ quan nào dám tùy ý chụp mũ? Hạ quan là thật sự lòng tràn đầy bội phục, Triệu Đại Nhân quá lo lắng." Trương Phụng Chi nói.

Triệu Nghệ Học thu liễm tức giận, nhàn nhạt gật gật đầu, nói: "Bất kể thế nào thuyết, chuyện này đích xác nói rõ ràng tương đối khá. Phụng Chi người hiện giờ ở chỗ này ngược lại phù hợp, cũng tỉnh lấy về sau có người lại nói ta làm sao lộng quyền, làm sao tự chủ trương. Người ngược lại là có thể giúp ta làm chứng."

"Triệu Đại Nhân công bình chính trực viện họa bên trong ai không biết đầu, chứng kiến gì gì đó, thật sự dư thừa."

"Lời không thể nói như vậy," Triệu Nghệ Học giống như cười mà không phải cười nhìn nhìn Trương Phụng Chi cùng Sở Phong, giống như là nhìn nhìn cá trong chậu, "Chung quy có một số người đầu lưỡi khá lớn, tuy thân là nam tử, không thiếu được kể một ít tam cô lục bà các loại ngôn ngữ. Đối loại người này, ta là xưa nay không thích. Bất quá nếu nghĩ ngừng lại lời đầu của bọn hần, tự nhiên muốn dùng chính xác phương pháp. Nói ví dụ, đem sự thật bày cho bọn họ coi trộm một chút. Phụng Chi, người cứ nói đi?"

...

...

Đây là Tuyên Hòa năm đầu tháng 11 một ngày.

Đối với toàn bộ Đông Kinh thành mà nói, đây là một cái mười phần bình thường thời gian.

Tất cả mọi người đang tiếp tục trải qua tầm thường sinh hoạt, đám lái buôn tại sáng sớm đem xe đẩy đi đến đồ vật lưỡng thị, dùng thanh thúy xinh đẹp âm điệu hát bán, chỉ bất quá ngẫu nhiên cũng sẽ bởi vì một hồi gió lạnh nhi đông lạnh được co lại co rụt lại tay chân.

Trên đường người đi đường bởi vì rét lạnh nhi nhao nhao thần thái trước khi xuất phát vội vàng, hai tay ước lượng tiến trong tay áo, ngược đi đường thì hần không thể đem cái cổ đều nhét vào ngực trong, trầm trọng bông vải giày dẫm nát tuyết đọng, phát ra chi chi cạc cạc tiếng vang.

Đôi bạn mà nói, đây cũng là tốt nhất thế giới.

Mạn thiên mẫn địa bạch sắc để cho bọn họ có mới lạ đồ chơi, tha thành tuyết cầu đầy sân bay múa, ngẫu nhiên cũng sẽ nện vào cha mẹ của mình trường bối trên người, vì vậy không thể thiếu một hồi hô hấp, cả kinh bọn nhỏ tác chim thú tản ra.

Vui đùa ẩm ỉ thanh lại cực kỳ lâu mới có thể tản đi, tuyết động là một đồ rất thú vị, phảng phất có thể hấp dẫn ở những cái này âm lăng đồng dạng, nhất là vui vẻ thanh âm, cứ như vậy hấp thụ, dùng tuyết rơi bao vây lấy, sau đó rất chậm rất chậm thả ra khứ, tiếp tục rất lâu sau đó thời gian.

Chính là tại đây dạng tuyết động chi địa, một cái chật chội thanh tịnh trong hẻm nhỏ, 3~5 cái hài đồng bị cha mẹ đuổi lấy chạy xa, chỉ hữu tiếng cười tại tuyết động cùng bên cạnh dài dòng dài dòng vách tường đang lúc Bồi hồi không tiêu tan lấy.

Bọn nhỏ vui sướng về phía trước chạy trước, lại có một cái niên kỷ quá nhỏ tiểu nha đầu bỗng nhiên ngã sấp xuống.

Nàng xem thấy tiểu đồng bạn đi xa bóng lưng, vùng vẫy muốn đứng lên, lại bởi vì trầm trọng tuyết động vui ở nàng tiểu ủng ngăn, vì vậy toàn bộ đùi phải đều không nhả ra được.

Đồng bạn thân ảnh trong ngõ hẻm đi xa, một cái rất nhỏ độ cong qua đi, tựa hoàn toàn biến mất mất.

Chải lấy túi xách đầu đại khái chỉ hữu ba bốn tuổi bộ dáng tiểu nha đầu sợ hãi, nội tâm lại bị ủy khuất tràn ngập, vì vậy phun một tiếng, khóc lớn lên.

Bốn bề vắng lặng, chỉ hữu tiếng khóc trong ngõ hẻm tới tới lui lui lác lác lấy.

Mà lúc này đây, một cái dáng người cao gầy, ăn mặc một thân hắc y nhân từ tường bên kia lật ra xuất ra.

Người này đại khái là uống nhiều quá, vậy mà sẽ ở không đi đại môn, không nên leo tường, hơn nữa người này bước chân cũng có chút bất ổn, lảo đảo, hao phí thật lớn khí lực mới ổn định lại thân hình.

Có một loại nhàn nhạt kỳ quái hương vị từ nơi này trên thân người truyền đến, tiểu nha đầu chớp hai mắt, cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy trong nhà lễ mừng năm mới giết gà thời điểm, tựa hồ chính là như vậy hương vị.

Hắc y nhân này lúc sau đã túm hạ xuống khăn che mặt của tự mình, lộ ra một trương cùng Người Trung Nguyên không quá tương đồng mặt. Kia song màu lam nhạt trong con ngươi hiện ra vài phần mờ mịt, nàng nghĩ đến đêm qua đủ loại, dựa vào tường, ổn định lại hô hấp của mình, từng ngậm từng ngậm hút vào vào đông băng lãnh không khí.

Tay phải của nàng đặt ở trên vai trái, một giọt máu đỏ tươi không biết từ chỗ nào lưu lại, rơi vào tuyết trắng tuyết trắng tuyết động phía trên.

Huyết Tinh Khí như vậy truyền ra.

"Nhị nha! Nhị nha! Người ở chỗ?"

Địa phương xa xôi truyền đến trẻ thơ kêu gọi, thanh âm kia bên trong rõ ràng mang theo lo lắng.

Ngã sấp xuống tiểu nha đầu thoáng cái chột nghe ra ca ca của mình thanh âm, trong bụng ủy khuất thoáng cái phóng xuất ra, phun thoáng cái, khóc càng thêm thê thảm.

Thẳng đến bị ca ca từ trong đông tuyết ôm ra, tiểu nha đầu mới dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt cùng nước mũi, lại đi nhìn lên, kia Hắc y nhân đã không có bóng dáng.

Trên mặt tuyết còn có lưu một tia nhàn nhạt đỏ, nhưng nho nhỏ hài tử cũng không mòi phần rõ ràng đó là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyên Hòa họa quyển Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.